

Đu Long Tung Nguyệt

Phí
Phá

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 1: Trước Lúc Đi Xa Phải Xem Ngày Tốt

Tháng giêng vừa qua đi, ven Kình hồ hạ xuống một trận tuyết lớn, toàn bộ huyện Sơn Âm đều bị phủ trong một tầng trắng thuần. Tại thị trấn phía tây, có một thôn nhỏ sinh sống vài trăm nhân khẩu, tên là thôn Nhã Trúc. Thôn này có vẻ không lớn, nhưng lại nổi danh trong toàn bộ vùng Chiết Giang. Có hai nguyên nhân khiến nó nổi danh, đó là trong tên thôn có một chữ “Nhã” và một chữ “Trúc”.

Nhã, là chỉ nơi này lịch sự tao nhã, cũng có nhiều nhã khách xuất hiện. Thôn Nhã Trúc thịnh hành việc đọc sách, văn nhân được tôn kính, người người đều là nhã khách, cho dù là một tiểu đồng bốn năm tuổi chơi đùa ở ven đường, cũng có thể thuận miệng làm vài câu thi văn, nói ra nhiều lời có đạo lý.

Trúc, là chỉ xung quanh nơi này có một rừng trúc rất lớn. Rừng trúc này rộng đến ngàn khoảnh, giống như một cái túi tiền, bao quanh toàn bộ thôn làng, măng non và trà trúc diệp của thôn Nhã Trúc cũng là vật phẩm thượng đẳng, lừng danh.

Đầu thôn Nhã Trúc, có mảnh đất tròn với hàng rào vây quanh vài dãy nhà tường trắng ngói đen, trong đó có một căn nhà nhỏ lịch sự tao nhã, trên mái hiên còn đang đóng băng.

“Cót két” một tiếng, cửa bị mở ra, phía trong cửa, một tiểu oa nhi bốn năm tuổi nhô đầu ra, hướng về rừng trúc xanh đang bị tuyết trắng bao phủ phía xa xa nhìn quanh.

Đứa trẻ này trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn xoe, đôi mắt to đen láy, mũi nhỏ miệng nhỏ, tinh xảo khả ái. Đầu đội mũ quả dưa hình thỏ, hai cái tai thỏ thật dài rũ xuống bên tai, trên búi tóc cột một cái chuông nhỏ, bé khẽ động, chuông lắc lư leng keng. Trên người mặc chiếc áo gấm nhỏ màu trắng, cổ áo cùng tay áo đều đính lông thỏ, trên tay cầm một cái noãn lô (lò sưởi) nhỏ sưởi ấm, bên ngoài còn khoác một cái áo choàng nhỏ màu hồng, trên chân mang một đôi giày da hươu, xem ra người lớn nhà này cực yêu thương, sợ bé lạnh, bao bọc như một cục bông.

Tiểu oa nhi đứng ở cửa hướng về rừng trúc nhìn quanh, trong miệng lẩm bẩm, dùng tốc độ thật chậm nói, “Phụ thân sao còn chưa quay trở về nha.”

~

Sâu trong rừng trúc, có một ngọn núi đá nhỏ, dưới vách núi có dòng suối được gọi là Trúc Thanh. Dòng suối này một năm bốn mùa đều có nước suối trong suốt chảy ra, hợp thành một dòng nhỏ chảy vào hồ, nghe nói đã chảy trăm nghìn năm, vì trong nước suối đặc biệt có mùi lá trúc mà được đặt tên như thế, là thượng phẩm dùng để nhưỡng rượu và pha trà.

Bên cạnh suối Trúc Thanh có một con lừa con lông ngắn đang đứng, trên lưng thồ hai cái bình nhỏ.

Một thư sinh mặc áo trắng mỏng, bên ngoài khoác áo lụa trắng nghiêng người ngồi trên núi đá, dùng một cái muôi dài làm bằng trúc, vớt những hòn đá nhỏ vụn bên trong nước suối.

Đá trong nước đó chia làm hai loại, một loại xanh, một loại trắng. Thư sinh cẩn thận tỉ mỉ vớt đá ra, phân biệt, màu xanh thả vào bình bên trái, màu trắng thả vào bên phải, đã được nửa bình.

Khí trời rất lạnh, thư sinh này tuy mặc không ít, nhưng hai tay mò đá trong nước lạnh cũng đã tê cóng, tay áo xăn lên, lộ ra cổ tay mảnh khảnh, ngón tay thon gầy trắng nõn, đông lạnh đến đỏ ửng.

Lừa lông ngắn tựa hồ nóng nảy, lắc lắc đuôi kêu to hai tiếng, đi đến căn ống tay áo của thư sinh.

Thư sinh nhột nhạt cười, “Gấp cái gì, nhanh thôi.”

Giữa lúc thư sinh định đóng chặt cái bình, đột nhiên, trong rừng trúc truyền đến tiếng xào xạc.

Thư sinh sửng sốt, xoay mặt nhìn qua, nhủ thầm — Vùng này hẳn là không có dã thú chứ.

Đang nghĩ ngợi, trước rừng trúc, chỗ bụi cây tách biệt hai bên, một hán tử trung niên ăn mặc cũ nát, tóc tai tán loạn chạy vọt ra, cầm trên tay một cây côn, chỉ vào thư sinh nọ, hung ác kêu, “Mang bạc giao ra đây.”

Thư sinh hơi sửng sốt, thôn Nhã Trúc cách biệt với bên ngoài, từ trước tới nay thái bình, ở đâu ra cướp? Thấy nam tử không giống người địa phương, bèn hỏi hăn, “Người là ai?”

Nam tử kia lạnh cóng đến nổi mũi đỏ bừng, run run tiếp tục phô trương thanh thế, “Ít nói nhảm...”

Vừa nói vừa quan sát tướng mạo thư sinh, nhìn kỹ liền giật mình.

Thư sinh này hết sức nhỏ gầy, không cao không thấp, tư văn nhã nhặn, tóc dài hơn những nam tử khác, tùy ý buộc tại sau đầu. Trong rừng có gió nhẹ, vài ngọn gió khẽ lướt qua làn tóc đen nhẹ bay, lọn tóc còn vương vài bông tuyết trắng, đại khái do vừa đi qua cánh rừng, tuyết từ trên lá trúc rơi xuống. Thư sinh này trông cực kỳ tuấn mỹ, lại còn mặc một thân trắng toát, đứng ở nơi nhiều tuyết, thoát nhìn... còn tưởng là tiên giáng trần.

Thư sinh thấy đại hán không nói lời nào, cũng tinh tế quan sát hăn. Hăn thoát trông nghèo rớt mồng tơi, chân mang giày vải, trên chân có một vết đỏ, là vết thương do đao kiếm để lại, bèn nhin không được nhú mày, “Vết

thương trên đùi của người bị đông lạnh, nếu không chữa trị tốt, sau này chân coi như tàn phế.”

Đại hán sửng sốt, đúng là hắn cảm thấy chân vừa tê vừa đau, có chút khó điều khiển, nhưng lúc này hắn bất chấp, chỉ lo uy hiếp thư sinh, “Người ít quần, mang bạc giao ra đây.”

“Ta sống không xa nơi này, ra ngoài không mang theo bạc. Hơn nữa, mạng sống mà người còn từ bỏ, cần bạc làm gì?” Thư sinh khanh khách cười. Y vốn đẹp, đại hán nhìn thấy nụ cười này có chút quá mắt, tâm nói vùng Giang Nam này đúng là vùng địa linh nhân kiệt a, người cũng đẹp như vậy...

“Ta... Ta cần bạc mời đại phu!” Đại hán vội la lên, “Người đi lấy bạc đến đây, không thì ta giết người.”

Thư sinh suy nghĩ một chút, “Bạc thì ta không có, nhưng ta là đại phu, người muốn trị chân của người à?”

“Người... Người là đại phu?” Đại hán kinh hãi.

Thư sinh gật đầu, cực kỳ tự tin, “Ta là đại phu giỏi nhất vùng này.”

“Thật... Thật tốt quá, ông trời có mắt!” Đại hán xông đến, chặn ngang thư sinh nọ, “Đi! Người đi theo ta! Đi cứu nương tử của ta.”

Thư sinh bị hắn tóm kéo vào sâu trong rừng, trong lòng nghi hoặc... Cứu nương tử?

~

Đi qua rừng trúc, tới hang động trong một ngọn núi nhỏ, bên cạnh đồng lửa trong động, có một nữ tử trẻ dựa vào bên vách, trên đầu vai là một vết máu lớn, hiển nhiên cũng là bị thương do đao kiếm.

Thư sinh thấy tình cảnh đó, bước nhanh đến bên người nàng kiểm tra. Từ trên lưng con lừa lông ngắn vừa theo tới lấy xuống hòm thuốc màu trắng, lại duỗi tay lấy cái bình bên cạnh, đem những viên đá vừa vớt vả kiểm được đổ hết đi, nói với nam tử nọ, “Lấy tuyết bỏ vào trong bình, dùng làm nồi đun thành nước nóng.”

“Được!” Đại hán vội vàng nghe theo.

Thư sinh dùng nước nóng giúp nàng kia rửa sạch vết thương, lấy ra kim châm, dùng sợi chỉ cực mảnh giúp nữ tử khâu vết thương, nam tử nọ nhìn thấy hết hồn, hỏi, “Đây là...”

Thư sinh không để ý đến hăn, chuyên tâm giúp nàng kia trị thương, đắp thuốc lên vết thương vừa khâu xong, cuối cùng dùng băng gạc băng lại, cho nữ tử ăn đan dược do chính y làm, chỉ trong chốc lát, sắc mặt nữ tử dần tốt lên, người cũng thanh tỉnh.

Thư sinh lại bảo nam tử nọ ngồi xuống, chữa trị vết thương trên đùi cho hăn, phát hiện trên người hăn có nhiều chỗ bị đánh đến bầm đen, bèn hỏi, “Sao các người lại trở thành như vậy?”

“Nói ra thì dài lắm.” Nam tử thở dài, “Phu thê chúng ta bị kẻ thù truy sát, chạy trốn tới thôn trang phía trước. Nương tử bị thương nặng, ta vốn định tìm một đại phu giúp nàng trị thương, nhưng lộ phí đã dùng hết. Ta vừa bất đắc dĩ lại nóng ruột, đã định ép buộc lang trung kia chữa bệnh, bị nô bộc của lang trung đánh cho một trận. Ta không còn cách nào đành phải dắt nương tử đào tẩu, đến rừng trúc này nương tử liền bất tỉnh... ta cực kì bất đắc dĩ, mới nổi ý xấu muốn cướp đoạt ngân lượng, mời lang trung tới trị cho nàng...”

Thư sinh gật đầu, thu dọn hòm thuốc, “Hai người đã không còn nguy hiểm, đi đến phía trước, tìm một trấn điểm hảo hảo nghỉ ngơi một vài ngày,

đội vết thương lành lại thì có thể cắt chỉ, sau đó mua kim sang được (một loại thuốc trị thương) đắp lên.”

Nam tử cười khố gật đầu, chợt thấy thư sinh đưa qua cho hắn một túi tiền.

Tiếp nhận túi tiền, đại hán kinh ngạc, thư sinh cười, “Vì người nói muốn cướp bạc, ta đương nhiên không thể nói cho người biết trên người ta có bạc.”

Nam tử nhìn túi tiền một chút, rồi quỳ xuống đất hành lễ với thư sinh nói lời cảm tạ, thư sinh phất phất tay, “Ta thấy người đối với nương tử của mình trọng tình, mà nàng lại có thai, người phải chiều cố thật tốt.”

“Cái gì?” Nam tử há to miệng, có câu băng hỏa lưỡng trọng thiên (nước lửa khó dung), vừa mới cảm thấy cực kỳ bi thương, bây giờ thì lại mừng rỡ như điên.

Thư sinh dắt con lừa lông ngắn đi bộ trở về, nam tử kia vượt qua vài bước hỏi, “Xin hỏi tôn tính đại danh của tiên sinh, ngày khác nhất định báo đáp.”

“Ừm.” Thư sinh gật đầu, cũng không khách sáo với hắn, “Ta là Công Tôn Sách, sau này nếu người thực sự phát đạt, hãy giúp thôn trang vùng Kính hồ mở thêm vài hiệu thuốc đi.” Nói xong dắt lừa đi.

~

Công Tôn vừa về đến cửa thì thấy một tiểu hài nhi lao ra, vươn một tay ôm lấy y, ngẩng mặt nói, “Phụ thân thật chậm.”

Công Tôn nhéo nhéo hai má của tiểu hài nhi, “Tiểu Tứ Tử, không phải đã dặn con đừng chạy ra sao.”

Tiểu Tứ Tử nguyên danh là Công Tôn Cẩn, bởi vì đứng hàng thứ tư, nên đặt nhũ danh là Tiểu Tứ Tử. Công Tôn năm nay vừa mới hai mươi, đương nhiên sẽ không có một đứa con năm tuổi, kỳ thực đây là đứa trẻ của họ hàng bên nội. Đứa trẻ này từ lúc nhỏ đã luôn ốm yếu, đầu óc cũng hơi ngốc, họ hàng nghĩ nuôi sẽ không lớn nên không muốn. Công Tôn bèn nhận làm con nuôi.

Công Tôn đối với hài tử thương yêu vô cùng, ngày ngày cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố, dùng thuốc tốt điều bổ thân thể, dạy bé đọc sách viết chữ. Nuôi dưỡng năm năm, Tiểu Tứ Tử không những lành bệnh, mà càng lớn càng khả ái đáng yêu. Họ hàng lại muốn bắt về, Công Tôn không cho, Tiểu Tứ Tử cũng chỉ nhận thức Công Tôn làm cha, cách xa liền khóc nháo không ngừng, hai người cứ nường tựa lẫn nhau như vậy ngày qua ngày. Tiểu Tứ Tử về phương diện nào cũng đều rất tốt, cho dù ngốc, nói chuyện thì chậm, gan cũng nhỏ chút, cũng như khi còn bé phát sốt cao liền làm âm ỉ. Nhưng mà Công Tôn nghĩ, tiểu hài tử ngốc một chút, cũng rất khả ái.

Tiểu Tứ Tử từ trong lòng lấy ra một phong thư, đưa cho Công Tôn, “Vừa có người đưa tới.”

Công Tôn nhận thư nhìn lướt qua, thấy đây là từ Khai Phong gửi tới, có chút khó hiểu.

Thư là do một người bạn cũ trước đây cùng trường với Công Tôn gửi tới, người này tên Chu Minh, ba năm trước vào Khai Phong, trong thư nói, hần hiện tại đang làm việc ở phủ của Cửu Vương gia.

Cửu Vương gia thì Công Tôn đương nhiên biết, Binh Mã Đại Nguyên Soái Triệu Phổ danh chấn thiên hạ, đóng giữ tại biên quan vùng Tây Bắc, tính cách rất bá đạo, dũng mãnh thiện chiến, Liêu binh và Tây Hạ binh đều cực kì e ngại Triệu gia quân của hần. Gần đây quốc thái dân an, lâu rồi không có chiến hỏa, kỳ thực đều là nhờ công lao của hần. Trong thư nói hoàng nường của Cửu Vương gia, Minh Dương công chúa từ hơn mười

năm trước mắc phải bệnh phong thấp, ngày ngày bị bệnh dày vò đau nhức. Cừu Vương gia tổn hao thật nhiều nhân lực mời đến rất nhiều danh y trong thiên hạ, thế nhưng thủy chung trị không hết. Chu Minh nói rõ Vương gia có ơn với hãn, nên muốn mời Công Tôn đến Khai Phong giúp vị lão Thái Phi này chữa bệnh.

Công tôn đọc xong thư, thoáng nghĩ một hồi, rồi hỏi Tiểu Tứ Tử còn đang ôm mình, “Tiểu Tứ Tử, có muốn đến Khai Phong du ngoạn không?”

Tiểu Tứ Tử lập tức cười đến rạng rỡ, “Muốn, phụ thân đi chỗ nào, Tiểu Tứ Tử đi chỗ đó.”

Công Tôn ôm lấy bé, “Vậy chúng ta thu xếp hành lý, sáng mai sẽ lên đường đi Khai Phong.”

//

Nếu nói thứ đang rơi ở vùng Giang Nam là mưa tuyết, vậy thì nơi Ai Bắc, lại là bão tuyết bay đầy trời như lông ngỗng.

Hắc Phong thành ở biên cảnh Tây Bắc đã được xây dựng thành chỗ trú của Tổng quân vùng biên ải, có điều gần đây lâu dài không chiến sự, trận trước Liêu Vương ngã ngựa mà chết, trong nội bộ Liêu quốc đám hoàng tử tranh đoạt vương vị đánh nhau túi bụi, chính bọn chúng còn bận rộn bù đầu, chỗ nào còn tâm trí tấn công Đại Tống?!

Tây Hạ cũng không nhàn rồi, lúc trước vừa đánh một trận lớn, Lý Nguyên Hạo bị Triệu Phổ dẫn cho tơi tả, thiếu chút nữa phải tán gia bại sản mà bồi thường chiến phí, nói sợ Triệu Phổ, treo cao miễn chiến bài cùng Đại Tống nghị hòa ngưng chiến, vừa vặn trong nước có người tạo phản, cũng tập trung bình định nội loạn.

Đã không có chiến sự, bách tính tự nhiên sẽ vui vẻ, quân nhân cũng vui vẻ, chỉ có một người nhàn rồi đến mức hốt hoảng.

~

Nam Hắc Phong thành, trong phủ nguyên soái.

“Nguyên soái, ngài đừng đi qua đi lại nữa được không?” Phó tướng Hạ Nhất Hàng đang viết chiết tử (công văn ghi chép dâng lên cho vua), tình hình ở biên quan phải định kỳ thông báo về cho triều đình. Vốn người viết chiết tử phải là nguyên soái, có điều Triệu Phổ cực kỳ lười nhác, ngoại trừ chiến tranh giương đao múa kiếm khiến hân phấn chấn, hết thấy những thứ khác thì đều thiếu thiếu hứng thú, bình thường ngay cả cây bút cũng lười cầm. Lần kia Hạ Nhất Hàng ép hân tự viết chiết tử, hân liền chăm mực viết một chữ “Tốt” thật to, sau đó phái người đưa vào trong cung, hoàng đế Triệu Trinh nhìn thấy chỉ phải thở dài.

Cuối cùng, toàn bộ công việc chỉ có thể để cho vị phó tướng lao lực mệnh Hạ Nhất Hàng này đảm nhiệm, có điều Triệu Phổ còn nhàn rồi, ở trước mắt hân lúc ẩn lúc hiện, khiến cho tay cầm bút của Hạ Nhất Hàng run lên.

Triệu Phổ quay đầu lại, liếc qua chiết tử Hạ Nhất Hàng đang viết, bĩu môi chặc chặc hai tiếng, “Quá khó nhìn, người không thể viết chữ đẹp hơn sao?”

Hạ Nhất Hàng cắn răng, “Ta cũng là võ tướng đó, làm sao có thể viết thứ đồ bỏ này, nguyên soái, sao người không tìm một thư sinh đến viết đi?”

Mí mắt Triệu Phổ giật giật, xanh mặt, “Đừng nhắc đến thư sinh với ta, xui!”

“Thư sinh thì làm gì người?” Hạ Nhất Hàng nhỏ giọng nói thầm, “Văn võ mỗi thứ một nửa, làm việc không khó.”

Triệu Phổ cười gượng hai tiếng, “Con mọt sách có cái khi gì để dùng chứ, cả ngày cầm bút viết văn, lời hay không nói toàn nói những thứ khó

hiếu, chén nhỏ ăn cơm chén nhỏ uống rượu, gầy như đàn bà, chẳng giống nam nhân, phiền!”

Hạ Nhất Hàng tranh cãi, “Bên trong triều đình còn có phân nửa là quan văn đó.”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ liếc mắt trừng lại, “Ta đây nhìn không vừa mắt, sao hả?”

Hạ Nhất Hàng không dư hơi cùng hăn âm ỉ, âm thầm thở dài, tính tình kiểu này, thực sự là...

Trước mắt là Cửu Vương gia danh chấn thiên hạ, nhưng cũng chỉ là một tiểu tử cứng đầu ngoài hai mươi tuổi mà thôi, lúc chiến tranh nhiều đại tướng nước khác lần đầu thấy hăn cũng đều cả kinh, tuổi tác cùng danh tiếng không hợp a.

Vóc dáng Triệu Phổ rất cao, cường kiện xốc vác, hơn nữa thiên phú dị bẩm, ngay cả thanh trảm mã đao hăn sử dụng kia, cũng phải vài binh sĩ cùng nhau nhắc mới nổi.

Hoàng nương của Triệu Phổ là công chúa Minh Dương của bộ tộc Đột Quyết Thập Thập, bộ tộc Thập Thập là tộc du mục quanh năm sống trên lưng ngựa, dũng mãnh thiện chiến, mẫu thân hăn là bị đưa đến Đại Tổng hòa thân.

Nguyên bản hoàng đế lúc đó không hề thích cô nương dị tộc, cảm thấy dã man, chỉ là hôn nhân chính trị mà thôi. Nhưng dung mạo của Minh Dương công chúa cực kì xinh đẹp, hoàng đế lâm vào si mê, phong làm quý phi, phi thường sủng ái. Lúc ấy hoàng đế đã gần ngũ tuần, hoàng tử nhỏ nhất cũng đã hơn mười tuổi, thế nhưng Minh Dương công chúa lại sinh cho ông một long nhi, điều này khiến lão hoàng đế mừng rỡ vô cùng. Chỉ là trời không chiều lòng người, hoàng tử này, cũng là Triệu Phổ, khi sinh ra một con mắt có màu xám tro. Con người của người Hán đều là màu đen, mắt

xám chính là yêu đồng! Nghe đồn loại hài tử này sẽ mang đến tai họa, lúc đó hoàng đế hạ lệnh đòi xử tử Triệu Phổ.

Minh Dương công chúa trời sinh tính tình quật cường, cố chấp mang theo Triệu Phổ rời cung, trở về bộ tộc Thập Thập, tự mình dốc lòng nuôi Triệu Phổ lớn khôn tại thảo nguyên mệnh mông. Cho đến khi Triệu Phổ mười tuổi, lão hoàng đế mất, hai người mới được tiên hoàng, cũng là tứ ca của Triệu Phổ đón trở lại, xây dựng Cửu Vương phủ ở tại Khai Phong.

Minh Dương công chúa bởi vì vừa sinh ra Triệu Phổ liền dẫn con đi xa, bệnh căn không dứt, thân thể vẫn không tốt, Triệu Phổ và bà rất được Bát Vương chiếu cố.

Đương kim hoàng đế Triệu Trinh khi ấy cũng được gửi nuôi tại Bát Vương phủ, vì vậy Triệu Phổ mới cùng hoàng chất nhỏ hơn một tuổi này làm bạn cùng nhau chơi đùa. Vài năm trước Triệu Trinh đăng cơ, biên quan báo nguy. Triệu Trinh lớn mật phong cho Triệu Phổ – hoàn toàn chưa đến hai mươi tuổi nhậm chức biên ải nguyên soái.

Triệu Phổ cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, một trận này, đánh cho người Liêu và Tây Hạ nghe tiếng sợ vỡ mật. Triệu Phổ cũng từ hôi nhân (mắt xám) yêu đồng khi xưa trở thành hôi nhân Tu La ngày nay.

~

“Ai, thật là chán chán chán quá.” Triệu Phổ ngồi vào ghế trên, cảm thấy cả người khó chịu, “Hay là thương lượng với đám Lý Nguyên Hạo và dã lư*, ta giúp bọn hắn bình nội loạn, chờ bình xong chúng ta lại đánh tiếp.”

(lư = lừa, dã lư = lừa hoang đọc là [yě lú], còn vương triều Liêu quốc mang họ Gia Luật [yē lù], đọc na ná nhau)

Hạ Nhất Hàng cả kinh trợn to hai mắt, “Nguyên soái, ngài đừng nói liều.”

Triệu Phổ nắm tay chống cằm, nhìn tuyết bay đầy sân tiếp tục thở dài.

Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ, nếu chỉ nhìn Triệu Phổ một cách đơn thuần, tuyệt đối không đoán được thân phận của hắn, có lẽ do trưởng thành trên thảo nguyên, hắn chẳng có một chút dáng vẻ hoàng thân quốc thích nào cả. Cả ngày cà phơ cà phất, ngay cả tóc cũng lười chải, tùy tiện buộc, cũng chưa bao giờ mặc áo gấm đai ngọc, chỉ mặc một bộ hắc bào rộng. Nếu người nói hắn là mã tặc, số người tin khẳng định so với khi nói hắn là Vương gia còn nhiều hơn. Có điều Triệu Phổ giống như mẫu thân hắn, ngũ quan đường nét phân minh, anh tuấn đến mức có chút bá đạo, đủ tiêu sái đủ tự tại, nhưng lại không đứng đắn... Bất quá cơ hồ toàn bộ nữ nhân vùng biên quan đều mê muội hắn, đây đại khái gọi là nam nhân không hư hỏng thì nữ nhân không thương đi.

“Nguyên soái.” Hạ Nhất Hàng xáp qua nói, “Nếu như người cảm thấy không vui, chi bằng tìm một nha đầu thành thân sinh con đi? Hai ngày trước không phải Vương Phi đã gửi thư thúc giục người thành thân sao?”

Triệu Phổ nhướng nhướng mi, “Thành thân cái gì, tiếng nói của cô nương người Hán còn nhỏ hơn cả tiếng con muỗi vo ve, cúi đầu không dám nhìn người, ngoại tộc thì quá hung dữ, một chút dáng vẻ nữ nhân đều không có, chẳng ai thèm để ý.”

Hạ Nhất Hàng bị hắn chọc cho tức giận đến méo mũi, rửa thầm trong bụng, người dứt khoát lấy nam nhân cho rồi đi.

Chính lúc này, một trong những ảnh vệ của Triệu Phổ là Tử Ảnh chạy vào, “Vương gia.”

“Gì?” Triệu Phổ nhìn thấy bức thư cầm trên tay hắn, nhú mày, “Nương lại khó chịu sao?”

“Không phải.” Tử Ảnh vui vẻ, “Là lời nhắn của gia tướng Vương phủ gửi tới, nói Chu Minh mời một thần y đồng hương với hắn đến chữa bệnh

cho vương phi, nghe nói thần y này rất lợi hại, bệnh gì cũng đều có thể trị.”

“Có thật không?” Triệu Phổ xoay người một cái từ trên ghế nhảy xuống, tiếp nhận thư liếc sơ qua rồi nói, “Ta phải trở về một chuyến, dắt ngựa lại cho ta.”

“Ai, nguyên soái, người mang bao nhiêu người?” Hạ Nhất Hàng đã định đi chuẩn bị.

“Mang người làm gì, có phải đi đánh giặc đâu.” Triệu Phổ kích động thu thập một bọc y phục nhỏ, vắt trên lưng, phi thân lên ngựa. Chiến mã Hắc Kiêu của hắn cũng có tính tình y như Triệu Phổ, vừa thấy có thể đi ra ngoài, liền tung bốn vó lao vù ra, một người một ngựa toàn thân đen tuyền, đập tung những bông tuyết bay loạn, phóng như bay về phía xa xa.

Mà hầu như cùng lúc, Công Tôn cũng dẫn theo Tiểu Tứ Tử, cười lừa lông ngắn ra cửa, tiến đến Khai Phong.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 2: Tú Tài Dụng Độ Nhà Bình

Công Tôn dẫn theo Tiểu Tứ Tử, cười con lừa lông ngắn, không nhanh không chậm một đường đi dạo, hết một ngày thì vừa tới chân núi Thanh Dương.

Núi Thanh Dương nằm ở phía bắc thành Thanh Dương, quan đạo phía trước ngọn núi là con đường quan trọng nối liền nam bắc, phàm là muốn tiến vào Khai Phong, phần lớn đều phải qua nơi này, vì vậy, ven đường vùng Thanh Dương có rất nhiều dịch trạm và khách điểm.

Công Tôn cười lừa đi vòng đường nhỏ, vừa nhìn thấy quan đạo lại càng kinh ngạc, từ xa nhìn qua, sao lại bảo là quan đạo a, chẳng khác mấy so với một cái chợ nhỏ.

“Phụ thân, thật náo nhiệt.” Tiểu Tứ Tử vẫn ngồi phía trước Công Tôn, bởi vì sợ bé lạnh, cho nên Công Tôn quần bé lại trong một tấm thảm lông dê màu trắng, lại đội cho chiếc mũ con thỏ nhỏ cũng màu trắng, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, như một cục tròn vo, hai cái lỗ tai lúc ẩn lúc hiện.

Công Tôn giơ tay bóp bóp tai thỏ trên mũ của Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có đói bụng không? Chúng ta tìm một khách điểm ăn cơm và ở trọ, được không?”

“A được.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, đến gần nói với Công Tôn, “Phụ thân, Tiểu Tứ Tử muốn ăn canh trứng gà.”

“Ừ, gọi một canh trứng gà, bỏ thêm cá bạc ti và hành thái.” Công Tôn nhéo má bé.

Đang nói, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập phía sau, Công Tôn có chút buồn bực, thầm hỏi ai cưỡi ngựa nhanh như vậy? Quay lại nhìn, còn chưa thấy rõ được cái gì, bên người đã thổi qua một làn gió mạnh, một người một ngựa chạy vượt qua.

Người và ngựa đều là màu đen, chờ khi con ngựa phi nước đại đến lối vào chợ, người nọ mới giật nhẹ đầu ngựa, nó lập tức dừng lại, giơ lên chân trước ‘hí’ dài một tiếng. Làm kinh hách không ít người qua đường.

Công Tôn chú ý thấy con ngựa của người nọ dị thường cao to, so với những con ngựa khác thì to lớn và cường tráng hơn rất nhiều, bờm xõa tung, khuôn mặt cũng khá dài, hai tai cuộn hướng vào trong, giống như sừng dê, đặc biệt nhất là miệng, hình dạng không giống miệng ngựa mà như mỏ chim, hơi nhọn, đeo khuyên.

Công Tôn khẽ nhíu mày, cúi đầu trầm giọng nói, “Tái Long Tước.”

“Dạ?” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn Công Tôn, vươn bàn tay nhỏ bé non mềm sửa lại lọn tóc trước trán bị gió thổi loạn của Công Tôn, cười tủm tỉm nói, “Phụ thân thật đẹp mắt.”

Công Tôn vươn tay bóp mũi bé, cười nói, “Người mới bao nhiêu tuổi? Đã biết đẹp rồi sao?”

Tiểu Tứ Tử đỏ mặt, nói, “Hm, phụ thân thật dễ nhìn.”

Công Tôn lắc đầu, tiểu ngọc tử này.

Lại ngẩng đầu, hắc y nhân nọ ngồi trên lưng ngựa nhìn xung quanh, thân hình cường tráng cao ngất, sống lưng thẳng tắp, Công Tôn cảm thấy hắc hắc là người nhiều năm cưỡi ngựa chinh chiến. Người nọ khiến cho nhiều

người chú ý, mà con ngựa của hắn dường như nôn nóng, không ngừng bước đi chậm chậm, tựa hồ còn muốn chạy.

Tiểu Tứ Tử cũng chú ý đến con ngựa kia, liền chỉ vào hỏi Công Tôn, “Phụ thân, con ngựa kia thật lớn.”

“Ừ, loại ngựa này kêu Tái Long Tước.” Công Tôn giảng giải cho Tiểu Tứ Tử, “Loại ngựa này đều từ Tây Vực đem sang, dựa theo thể trạng, con này chỉ ít là ngựa đầu đàn trong đàn ngựa hơn nghìn con. Rất hung hãn, sức chịu đựng tốt, khí lực cũng lớn, là một chiến mã thượng đẳng, người kia phỏng chừng là người trong quân đội, hơn nữa cấp bậc hẳn không thấp, chỉ ít cũng là một tướng lĩnh.”

“Người trong quân đội?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn nhìn rồi quay đầu lại ôm thắt lưng của Công Tôn, “Phụ thân, người kia thật hung.”

Công Tôn bật cười, “Nhìn bóng lưng đã biết người ta hung rồi à.”

“Hmm.” Tiểu Tứ Tử vui đầu vào hõm vai Công Tôn, không dám nhìn.

Công Tôn lắc đầu, vươn tay ôm bé, vỗ vỗ con lừa lông ngắn, lách qua người nọ, đi đến một khách điểm ven đường.

Khách điểm kia thoạt nhìn hơi vắng, cũng rất sạch sẽ, so với những khách điểm xung quanh có vẻ như cao cấp hơn một chút.

Nhà của Công Tôn tại thôn Nhã Trúc coi như là phú hộ, sản nghiệp tổ tiên lưu lại không ít, gia cảnh sung túc. Cộng thêm Công Tôn từ trước đến nay hành y dạy học, có tài vẽ tranh rất đẹp còn viết chữ rất hay, thường có người nhà giàu trong thành trấn đến chỗ y cầu tranh chữ, một chữ đáng giá ngàn vàng, vì vậy cuộc sống xa xỉ.

Dọc đường, Công Tôn vì tránh phiền phức, đều cùng Tiểu Tứ Tử chọn những nơi tương đối xa hoa mà đặt chân, lần này y vừa ý khách điểm nọ,

tên cũng rất lịch sự tao nhã —— Nhã Khách Cư.

Con lừa đến trước khách điểm liền dừng lại, Công Tôn xoay người xuống lừa, sau đó vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử.

Đồng thời cùng lúc đó, con hắc mã kia cũng tiến đến nơi này, dừng lại phía sau Công Tôn, hắc y nhân phi thân xuống ngựa.

Công Tôn hơi thất thần, vừa thấy cử chỉ người này, trong lòng y có chút phản cảm, thứ nhất, kiêu ngạo như vậy, cảm thấy có vẻ huênh hoang, thứ hai, tại nơi có nhiều người mà lại phóng ngựa nhanh như vậy, quả thật chính là tổn hại tính mạng người khác.

Công Tôn thất thần, Tiểu Tứ Tử không phát hiện, giờ hai tay ôm cổ Công Tôn, bổ nhào lên, y theo bản năng vươn tay tiếp được.

Kỳ thực mỗi lần bế Tiểu Tứ Tử xuống, Công Tôn đều phải vô cùng cẩn thận. Bởi vì Tiểu Tứ Tử được y săn sóc rất tốt nên mập mạp khá nặng, mà bản thân Công Tôn lại quá gầy, bế thật tốn sức.

Sau khi tiếp được Tiểu Tứ Tử, Công Tôn định nghiêng qua một bên thả Tiểu Tứ Tử xuống đất, nhưng song song, người phía sau cũng hấp tấp xuống ngựa, vút dây cương cho tiểu nhị, nói, “Tiểu nhị, dẫn ngựa.”

Động tác của hắn quá nhanh, thoáng cái đụng vào Công Tôn... Công Tôn làm sao chịu được cú va chạm của hắn, lão đảo một cái.

Mắt thấy sẽ ngã sắp xuống, Công Tôn cả kinh, phía trước là cánh cửa, trong lòng còn đang ôm Tiểu Tứ Tử, nhưng không thể để đụng vào Tiểu Tứ Tử! Y quỳnh lên, cũng bất chấp, khẩn trương dùng lực xoay người một cái, để chính cái lưng của mình hướng xuống, ngã xuống dưới.

Ngay tại lúc y nhắm mắt chờ bị ngã, có một cánh tay đỡ ngang bờ vai y, giữ lại, toàn bộ thân thể được người khác nâng lên.

Một thanh âm hỏi, “Cô nương, không sao chứ?”

Công Tôn liền cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng, thật vất vả đứng vững, mới thấy được mình được người ta đỡ. Nhất thời, trong óc y hiện ra ba suy nghĩ.

Thứ nhất, có người cứu mình, phải cảm ơn một tiếng!

Thứ hai, va phải y chính là cái tên hỗn đản mặc hắc y kia, hại y suýt chút nữa đánh ngã Tiểu Tứ Tử.

Thứ ba, hình như vừa có người gọi y là cô nương...

Công Tôn quay đầu lại, liền thấy kẻ đang dìu mình, vẻ mặt hiếu kỳ nhìn mình chính là hắc y nhân nọ. Mà đồng thời khi y quay đầu lại, biểu tình của hắc y nhân đối diện với y, cũng là rất thèm ăn đập.

~

Hắc y nhân kia là ai? Chính là người đang từ biên quan chạy tới Khai Phong – Cửu Vương gia Triệu Phổ.

Triệu Phổ một đường thỏa thích chạy như điên, tới chân núi Thanh Dương thì cảm thấy hơi đói, muốn tìm một chỗ dừng chân. Hắn nhìn trúng khách điểm này, bởi vì nơi này ít người, khá thanh tĩnh.

Vừa xuống ngựa, hắn liền nhìn thấy người đang ôm tiểu hài tử xuống lừa bên cạnh mình... Triệu Phổ chỉ thấy mỗi bóng lưng, bóng lưng này cực kỳ gầy yếu, Triệu Phổ liếc mắt ngắm bả vai và thắt lưng... Trong lòng khẽ động, cô nương này vóc dáng thật là đẹp a! Không giống cô nương Giang Nam nhỏ bé như chim sẻ, cũng không như cô nương ngoại tộc bừa hăn lưng hùm vai gấu.

Triệu Phổ lẫn lộn trong quân ngũ nhiều năm, hơn nữa hấn cực ngán ngẫm người đọc sách, toàn bộ bên trong Triệu gia quân cho dù người là kẻ đọc sách thì cũng phải luyện tập công phu, bằng không hấn phải đem người đó đuổi ra. Vì vậy trong nhận thức của hấn, nam nhân đều là thể trạng cường tráng.

Người này thắt lưng không có lực, vai thon gầy chân dài cổ nhỏ, tóc lại dài, chắc chắn là một nữ nhân, hấn lại thấy rất hiếu kỳ, bộ dáng nữ nhân này trông như thế nào, bóng lưng đẹp như vậy nhìn chính diện có lẽ là một mỹ nhân. Có thể là loại mỹ nhân sáng khoái lạnh lợi, không phải loại nũng nịu hay ngại ngùng.

Triệu Phổ cũng chú ý tới tiểu oa nhi đang ngồi trên lưng con lừa lông ngắn kia... Đứa trẻ không phải chỉ là đáng yêu bình thường, Triệu Phổ không khỏi thở dài, ai, ngay cả oa nhi cũng đã sinh ra, lại đẹp mắt như vậy, xem ra mỹ nữ này đã lập gia đình rồi.

Vì vậy hấn liền lắc đầu, bước nhanh vào khách điếm, không ngờ lại đụng trúng người ta.

Triệu Phổ quay phắt lại, thấy “cô nương” nọ vì không muốn bảo bối nhà mình bị ngã, dĩ nhiên thà dùng bản thân mình làm đệm, trong lòng không khỏi kính phục, nhanh chóng vươn tay đỡ lấy người kia, cũng tận lực hạ giọng ôn nhu hỏi một câu, “Cô nương, không sao chứ?”

Cùng lúc đó, “cô nương” nọ cũng quay đầu lại, mặt đối mặt với hấn hai người nhìn nhau chăm chăm.

Khi Triệu Phổ nhìn thấy “nàng”, đồng thời trong óc cũng hiện lên ba suy nghĩ.

Thứ nhất, oa! Tuổi thật trẻ, tuổi trẻ như thế đã có đứa con lớn như vậy rồi sao?

Thứ hai, mỹ nhân, đại mỹ nhân, tại sao trông đẹp như vậy chứ?

Thứ ba, hình như là nam...

Triệu Phổ kinh hãi há to miệng nhìn Công Tôn, còn Công Tôn thì giận dữ trừng mắt.

Chờ Triệu Phổ phục hồi tinh thần lại thì liền giơ tay gãi gãi má, lầm bầm một câu, “Còn tưởng là nữ.”

Công Tôn vốn định không thèm để ý tới hắn, chỉ muốn dẫn Tiểu Tứ Tử đi vào là xong chuyện, Tiểu Tứ Tử hình như sợ hãi, phải nhanh nhanh chuẩn bị thức ăn ngon giúp bé áp kinh. Chuyện Triệu Phổ đụng phải y, gọi y là cô nương y cũng không muốn so đo, dù sao người ta nhanh tay lẹ mắt, còn cứu y. Chỉ là, Triệu Phổ ngàn không nên vạn không nên bởi thêm một câu, điều này đối với Công Tôn chính là sỉ nhục rất lớn.

Tiểu Tứ Tử còn đang dựa vào lòng Công Tôn, ngẩng mặt nhìn Triệu Phổ, vươn tay ôm cổ Công Tôn, nhỏ giọng hỏi, “Phụ thân, thúc ấy nói cái gì?”

Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử một chút, chỉ vào Triệu Phổ ‘dạy’ cho Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người nhớ kỹ loại tướng mạo này, về sau gặp thì đi đường vòng, không phải sắc lang, thì là lưu manh.” Nói xong không để ý tới Triệu Phổ đang trợn mắt há mồm chờ ra đó, ôm Tiểu Tứ Tử xoay người bước qua cửa, nói với điểm tiểu nhị cũng đang đồng dạng trợn mắt há mồm, “Tiểu nhị, dẫn lừa.”

“Ách... dạ.” Tiểu nhị thở ra một cái, nhanh tay nắm con lừa lông ngắn của Công Tôn dắt đến chuồng ngựa phía sau, cho ăn cỏ khô và uống nước.

Sau một lúc lâu Triệu Phổ mới khép được miệng lại, đột nhiên, cảm thấy mí mắt phải nháy liên tục, nháy đến nổi đau cả mắt.

~

Công Tôn đi vào khách điểm, thả Tiểu Tứ Tử vào chỗ ngồi, gọi tiểu nhị mang đến ba món ăn một món canh, một món mặn hai món chay, cộng thêm hai cái màn thầu, một bánh bao thịt, một chén canh trứng gà, bỏ thêm vào cá bạc ti và hành thái.

Tiểu nhị thấy bộ dạng của Tiểu Tứ Tử thật đáng yêu, thấy thích, nên nói nơi này có bánh bao đậu hình con thỏ mới ra lò, tiểu công tử có muốn ăn hay không? Công Tôn cười gật đầu, nói muốn.

~

Lúc Triệu Phổ còn đứng ở cửa chịu đựng mí mắt nháy, đã có một đội nhân mã tiến đến cửa khách điểm, tất cả xuống ngựa đi vào, hét to với tiểu nhị, “Tiểu nhị, mang rượu trắng, bánh màn thầu và thịt ngon đến.”

Triệu Phổ đi vào khách điểm muốn tìm bàn trống ngồi... nhưng chỗ ngồi đều đầy. Toàn bộ tửu lâu chỉ có bàn của Công Tôn là còn chỗ. Còn lại đều đã có người ngồi, Triệu Phổ có chút phiền muộn, thầm nghĩ không bằng đổi một khách điểm cho rồi. Vừa định đi thì tiểu nhị ân cần chạy tới, “Khách quan, nơi đó còn chỗ trống.” Vừa nói, vừa dẫn Triệu Phổ đến bàn của Công Tôn.

Triệu Phổ trong lòng không muốn tới, chợt thấy Công Tôn ngẩng đầu, liếc ngang cảnh cáo hăn, điệu bộ như đang nói —— Người ngon thì đừng có qua đây.

Tính tình Triệu Phổ thuộc dạng quái đản, người càng muốn đối địch với hăn, hăn càng muốn làm ngược lại, tâm nói ta sợ người sao?! Thích ngồi trực diện người đấy! Nghĩ xong, nghênh ngang đi qua, ngồi xuống chỗ đối diện Công Tôn và Tiểu Tứ Tử, nói với tiểu nhị, “Ở đây có món gì ngon?”

Tiểu nhị cười ha hả, đọc tên vài món trong thực đơn của quán, Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói, “Lấy một bao tử xào chua, cà tím Ngự Hương, thịt băm xào rau củ, bánh gà hấp, ừm, lại thêm một Động Đình quế ngư, thêm hai rau trộn, ba bánh màn thầu và một tô mì thịt bò, lại thêm hai vò rượu ngon.”

“Dạ.” Tiểu nhị ghi nhớ rồi xoay người rời đi gọi thức ăn.

Triệu Phổ nhàn nhã ngồi ở bên bàn hết nhìn đông tới nhìn tây, đảo mắt, tầm mắt dừng lại trên đám người vừa mới tiến vào kia. Đám người này khoảng mười ba mười bốn người, đều mặc áo khoác vải bông đen, mang theo đao... Triệu Phổ khẽ nhíu mày, trang phục của những người này không khác người Hán, nhưng bên hông đều buộc đai lưng, trên đai lưng có đeo trang sức hình chuột núi màu xám, là người Liêu.

Hơn nữa trên vỏ đao của những kẻ đó có một vòng lông chồn màu vàng, Triệu Phổ ngầm hiểu rõ, là mã tặc vùng biên cương nước Liêu... Đám người này đều là lũ giết người không chớp mắt, tại sao lại chạy tới nơi này? Xem ra trấn nhỏ này thật không may.

Lúc này, thức ăn của Công Tôn bọn họ gọi được mang lên trước, Công Tôn gọi một món mặn hai món chay là vịt muối Kim Lăng, vải xào và nhưỡng đậu hủ, còn có một phần canh cá trích, mặt khác, tiểu nhị đưa riêng cho Tiểu Tứ Tử một phần canh trứng gà thật ngon, còn có một cái bánh bao đậu hình con thỏ nhỏ nóng hổi, khả ái giống như bé. Công Tôn cầm cái thìa, trộn đều canh trứng gà, tỉ mỉ thổi nguội, để Tiểu Tứ Tử tự mình cầm thìa ăn.

Tiểu Tứ Tử cầm thìa ăn một miếng, cười tủm tỉm nói, “Phụ thân, ăn ngon.”

Công Tôn cười cười, vươn tay cầm một cái chén nhỏ, từ trong canh cá trích, múc trứng cá trong bụng cá ra, lại gấp thêm phần thịt mềm trên bụng

cá, kỹ lưỡng lựa ra xương cá, múc phần nước canh ngon trên cùng, bưng đến trước mặt Tiểu Tứ Tử, nói, “Ăn cái này.”

Tiểu Tứ Tử mếu máo, nhỏ giọng nói thầm, “Không thích ăn trứng cá.”

Công Tôn véo nhẹ một bên má bé, “Ăn trứng cá tốt cho thân thể, ngoan.”

Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn ăn trước một thìa trứng cá, sau đó lại ăn một thìa canh trứng gà.

Công Tôn bẻ một cái màn thầu, vừa ăn đồ ăn, vừa luôn tay gấp một đĩa thức ăn đút vào miệng Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ nắm tay chống cằm, bất tri bất giác nhìn hai phụ tử trước mắt ăn đến xuất thần... Không hiểu sao lại cảm thấy, tình cảnh đối diện quá mức ấm áp.

Trong lòng cảm thán, thư sinh này đừng xem tuổi còn trẻ vóc người gầy yếu, thật sự rất yêu thương nhi tử của mình. Mặt khác, Triệu Phổ cảm thấy có chút thất bại. Tại sao người ta tuổi còn trẻ như vậy thì đã có hài tử lớn thế kia? Còn mình ngay cả một người trong lòng cũng không có.

Đang suy nghĩ, tiểu nhị cũng bắt đầu bưng thức ăn của hắn lên, Triệu Phổ bắt đầu ăn, cảm thấy hương vị không tệ, lại nghĩ đã có thần y chữa bệnh cho hoàng nương, tâm tình càng tốt, hai ba cái táp liền xử lý xong một cái bánh bao, bắt đầu cầm đầu cầm cổ sùm sụp ăn mì.

Tiểu Tứ Tử tiến đến bên tai Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Phụ thân, thúc ấy ăn khỏe thật nga.”

“Khụ khụ.” Triệu Phổ ho khan hai tiếng, tâm nói, tiểu oa nhi ít gặp những thứ lạ đời, người còn chưa thấy bên trong quân doanh cầm chân dê cắn thịt, cầm thùng gỗ ăn cơm đầu.

Công Tôn liếc nhìn Triệu Phổ một cái, từ thói quen của hắn nhìn ra được, người này hẳn là tham gia quân ngũ, trong lòng thắc mắc, tại sao lại đơn độc xuất hiện ở nơi này?

Chính lúc này, chợt nghe mấy người Liêu cách không xa kia huyền thuyên trò chuyện, Triệu Phổ nghe xong nhú mày, những người Liêu này đang nói là —— Vùng Trung Nguyên này thật trù phú và đông đúc, buổi tối nay phải cướp đoạt một phen, kiếm chút bạc trắng, lại bắt vài cô nương xinh đẹp trở về.

Triệu Phổ quay sang, thấy Công Tôn cũng cau mày, liếc đám người Liêu kia một cái.

Triệu Phổ kinh ngạc, thư sinh này chẳng lẽ hiểu được những người Liêu kia nói gì?

Công Tôn quả thật là hiểu được, y xem xét trái phải một chút rồi nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, con ăn trước đi, phụ thân đi phương tiện (đi WC) một chút, lập tức quay lại.”

“Dạ, phụ thân phải lập tức quay lại nga.” Tiểu Tứ Tử nói.

Công Tôn gật đầu, đứng dậy đi, có điều y lại đi đến trù phòng.

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử liếc nhìn theo, vừa thấy Công Tôn đi khuất liền vội vàng đem trứng cá trong chén lạng lẽ múc ra, bỏ lại vào trong tô canh cá, trộn trộn, ngẩng đầu, gặp Triệu Phổ đang nhìn mình, liền đỏ mặt thở dài một tiếng với hắn.

Triệu Phổ cảm thấy bé thực sự quá khả ái, bèn cười cười, chia chia thức ăn trên bàn, hỏi bé, “Ăn thức ăn không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Phụ thân nói, không được ăn những thứ mà người xa lạ cho.”

Triệu Phổ nhếch lên khóe miệng nở nụ cười.

~

Không bao lâu sau, Công Tôn đã trở về, đi tới bên cạnh Tiểu Tứ Tử ngồi xuống.

Ở phía sau y, tiểu nhị bưng món ăn chuẩn bị cho đám người Liêu kia đi ra, đám người Liêu kia chụp bình rượu mở ra, uống thả cửa, ngoác mồm gặm thịt.

Triệu Phổ ăn xong phần của mình, sờ sờ bụng cảm thấy ăn khá no, nghĩ bằng không dùng mấy tên người Liêu này hoạt động tiêu thực một chút vậy, dù sao cũng không thể để bọn chúng nguy hại quê nhà, đột nhiên, đám người Liêu kia ngã trái ngã phải. Toàn bộ té lăn quay trên mặt đất.

Triệu Phổ cảm thấy kì quái, trông bộ dạng đám người này, giống như bị trúng thuốc mê.

“Tiên sinh tiên sinh.” Điểm tiểu nhị hấp tấp chạy đến bên cạnh Công Tôn, “Thuốc này ta đã đổ hết vào trong rượu, bọn chúng khi nào mới có thể tỉnh lại?”

Y nhẹ nhàng khoát tay, nói, “Tạm thời không thể tỉnh, đã thông báo quan phủ chưa?”

“Đã đi...” Đang khi nói thì có một nhóm đông nha dịch đi đến, “Ở đâu có cường đạo?”

Tiểu nhị nhanh chóng đi tới, “Quan gia, những kẻ này là người Liêu, bọn chúng đều là sơn phỉ, nói đêm nay muốn hành hung, công tử kia dùng thuốc làm cho bọn chúng hôn mê.”

Các quan sai đi đến gần, cầm trang sức màu xám bên hông bọn người Liêu nọ lên nhìn một chút rồi liền nhú mày, bộ khoái dẫn đầu nói, “Khá lắm, đám người này đã cướp sạch một vài thôn xóm, không ngờ ngày hôm nay lại bại trong tay một thư sinh.”

Bộ khoái đi đến nói với Công Tôn một lời cảm tạ, Công Tôn lắc đầu, “Không có gì, bọn chúng phải hơn một ngày một đêm mới có thể tỉnh, sau khi tỉnh lại cũng sẽ bị thổ tả mười ngày, toàn thân hư thoát (hạ đường huyết do mất máu, mất nước) vô lực, không có năng lực phản kháng, xem như giáo huấn bọn chúng dám khi dễ người Hán chúng ta.”

“Tiên sinh hảo thủ đoạn.” Đám bộ khoái vô cùng cao hứng trối chặt đám người Liêu, mang về phủ nha.

Công Tôn quay mặt lại, năn năn quai hàm Tiểu Tứ Tử, “Con vừa bỏ trứng cá lại phải không?”

Tiểu Tứ Tử thè lưỡi, cúi đầu tiếp tục ăn canh trứng gà, vươn tay cầm lấy lỗ tai thỏ của một cái bánh bao thỏ nhỏ bên cạnh, đút vào miệng.

Công Tôn đút vào miệng bé một miếng thịt vịt, “Không được ăn ngọt và mặn cùng lúc.”

Triệu Phổ nương mày nhìn Công Tôn, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên đối với những lời chê bai thư sinh trăm không một dùng, thì sản sinh một chút hoài nghi.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 3: Nháy Mắt Trái Có Tài, Nháy Mắt Phải Có Tài

Công Tôn gọn gàng xử lý mấy tên đạo tặc, ngồi xuống tiếp tục dùng bữa.

Triệu Phổ ngây ngô ngồi ở đối diện nhìn bọn họ, vốn đã ăn rất no, nhưng bây giờ lại cảm thấy vừa rồi còn chưa thực sự nhét đầy bụng, liền gọi thêm một tô mì... Công Tôn và Tiểu Tứ Tử hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hẳn, ánh mắt kia tuyệt đối là —— Thùng cơm (chỉ biết ăn không biết làm, vô dụng)!

Triệu Phổ gãi gãi cái mũi, kêu to, “Tiểu nhị, phải là tô lớn.”

Công Tôn cầm lại bánh bao đậu con thỏ nhỏ đã đưa Tiểu Tứ Tử, lựa phân nửa nhân bánh ra, sau đó mới để cho bé ăn, Tiểu Tứ Tử vừa sung sướng gặm bánh, vừa hỏi Công Tôn, “Phụ thân, cách Khai Phong còn bao xa nha?”

Triệu Phổ trong lòng khẽ động... Như vậy bọn họ cũng đi Khai Phong sao?

Công Tôn suy nghĩ một chút, “Còn phải đi sáu bảy ngày đường nữa.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử tựa hồ có tâm sự, liền hỏi bé.

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nhìn Công Tôn, nói, “Phụ thân không phải đã nói sao, thành Khai Phong có hoàng cung, hoàng cung ăn thịt người, cho nên thành Khai Phong có quái vật ăn thịt người, Tiểu Tứ Tử đi có thể bị ăn tươi luôn không?”

Công Tôn nhin cười, nói, “Cho nên con phải tránh xa các quan phủ, còn hoàng cung thì ở rất xa.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc gật đầu.

Triệu Phổ bỗng nhiên cảm thấy... Thư sinh này thật thú vị.

Cuối cùng cũng dùng bữa xong, Công Tôn lấy tiền thanh toán, gọi tiểu nhị tới, nói muốn thuê một gian phòng thượng hạng, tiểu nhị liền dẫn Công Tôn lên lầu.

Triệu Phổ nhìn nửa tô mì còn thừa trước mặt, nghĩ, ta sẽ ở lại một đêm, hay chỉ đơn giản đi ra?

Đang do dự, đột nhiên, nghe được một bàn ở góc tường, có hai người đè thấp giọng nói chuyện.

“Thấy không?”

“Ừ.”

“Thư sinh kia thật không tệ, đợi buổi tối đi vào, cưỡng ép hắn, sau đó bắt tiểu oa nhi đem bán.”

“Hắc hắc, người lại hưng phấn nữa rồi, bất quá đứa bé kia khả ái như vậy, hắn là bán được không ít tiền.”

“Đương nhiên, hiếm khi gặp được mặt hàng tốt như vậy, bỏ qua thì thật đáng tiếc.”

Nhĩ lực của Triệu Phổ rất tốt, vì vậy nghe được rõ ràng, ngược mắt nhìn qua, bên cạnh chiếc bàn ở góc tường nọ có hai nam tử đang ngồi, ăn mặc rất sang trọng, nhưng bộ dạng xấu xí, vừa nhìn liền biết không phải loại người đứng đắn.

Suy nghĩ một chút, hắc gọi tiểu nhị tới, cũng thuê một gian phòng thượng hạng nghỉ ngơi một đêm... Đi đến lầu hai mới phát hiện mình trọ ngay sát vách phòng Công Tôn.

Thở phào nhẹ nhõm, Triệu Phổ tự nhủ, dù sao đã gặp gỡ cũng là có duyên phận, thôi thì cứ giúp đỡ các người đi, dù sao em bé tên Tiểu Tứ Tử kia thật đáng yêu, ngộ nhờ gặp bất trắc, bản thân mình cũng không đành lòng.

Nghĩ xong, Triệu Phổ vô ý nhìn thoáng qua bên trong cánh cửa.

Công Tôn vừa lúc đi ra đóng cửa, bắt gặp Triệu Phổ đang nhìn vào trong phòng, cảm thấy hắc không có hảo tâm, hung hăng trừng mắt liếc hắc, “Oành” một tiếng, cửa đóng.

Khóe miệng Triệu Phổ giật giật, cảm thấy mí mắt phải nháy liên hồi, lập tức trở về phòng mình, ngồi ở bên giường mà hờn dỗi, thư sinh này đúng là biết chọc giận người khác mà!

//

Rất nhanh, sắc trời bắt đầu tối sầm, Triệu Phổ nằm trên giường, vênh tai hóng hót động tĩnh sát vách... Nghe được tiếng nước bơm bơm, tròn mắt Triệu Phổ đảo một cái, sáp tới gần, áp tai lên tường nghe trộm.

Tường của khách điểm này quả nhiên mỏng, thanh âm sát vách truyền tới thật rõ ràng. Triệu Phổ nhếch miệng cười cười, kiên trì ngồi nghe, vì sao đến mức phải lén lút nghe trộm như vậy... Hắc cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao nghe trộm cũng rất thú vị.

Mà trong căn phòng sát vách lúc này, Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đang ngâm chân.

Công Tôn lấy hai cái chậu gỗ, đổ đầy nước nóng vào hai chậu, thả chút cam thảo vào bên trong, mình ngồi ở bên giường, Tiểu Tứ Tử ngồi trên một băng ghế nhỏ, hai người đều ngâm chân vào trong chậu gỗ... Thoải mái mà nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Triệu Phổ sát vách không hiểu sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh một lớn một nhỏ thoải mái ngâm chân, lắc lắc đầu sờ sờ ngực, vì sao tim lại đập nhanh như thế?

~

Công Tôn ngâm hai chân trong chậu gỗ, nói với Tiểu Tứ Tử, “Cẩn Nhi, hôm nay ngủ sớm, sáng sớm ngày mai chúng ta phải thức dậy.”

Tiểu Tứ Tử ngược mắt mắt nhìn Công Tôn, hỏi, “Phụ thân, không phải người nói từ từ đi cũng không hề gì sao?”

Công Tôn nhăn mặt cau mày, “Tên lưu manh sát vách kia thật đáng ghét, chúng ta đừng đi cùng với hắn, khởi hành sớm hơn hắn thì tốt hơn.”

Triệu Phổ nghe được mí mắt nháy liên hồi, tâm nói, ta nào có trêu chọc gì người, vì sao dám nói ta lưu manh? Rồi tiếp tục dán tai nghe trộm.

~

“Phụ thân, lưu manh là gì?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Công Tôn suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói, “Tiểu Tứ Tử, lưu manh chính là tướng mạo và nhân phẩm đều rất đáng ghét.”

Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn Công Tôn, khiêm tốn nghe phụ thân mình giảng giải cho, “Tướng mạo và nhân phẩm thế nào là đáng

ghét?”

“Chính là cái loại thoát nhìn rất hèn mọn này.” Công Tôn sờ sờ cằm nói, “Rất chướng mắt.”

Tiếng nghiến răng của Triệu Phổ vang lên kết kết, vươn tay cầm lấy chiếc gương đồng bên cạnh, soi nửa ngày —— Lão tử hèn mọn chỗ nào? Ở biên quan không biết bao nhiêu cô nương mỗi đêm đều mơ thấy lão tử, xú thư sinh nhà người không có mắt nhìn người.

~

“Phụ thân, cái gì là hèn mọn?” Tiểu Tứ Tử tiếp tục hỏi.

“Hm, hèn mọn chính là tướng mạo như cái tên vừa mới gặp lúc này, hãn hãn là loại người rất hạ cấp rất hạ lưu.” Công Tôn trả lời.

Triệu Phổ vươn tay đè lại mí mắt phải của mình, không cho nó nháy tiếp.

“Cái gì là hạ cấp và hạ lưu vậy?” Tiểu Tứ Tử càng nghe càng hồ đồ.

Công Tôn chung quy cũng không nghĩ ra một lý do, nói ngang, “Dù sao thì cũng là tướng mạo của tên sát vách kia.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, vỗ tay một cái, “Phụ thân, con đã biết, hắc y thúc thúc sát vách kia là lưu manh, hạ cấp, hạ lưu, hèn mọn.”

Công Tôn búng tay một cái chóc, tán dương, “Tiểu Tứ Tử, con đã có thể suy một ra ba rồi, thật thông minh nha!”

Tiểu Tứ Tử thích ý sung sướng vượt cái ót nói, “Thật không? Con cũng cảm thấy gần đây hình như thông minh lên một chút.”

Công Tôn vươn tay xoa bóp cái má hồng hồng của bé như đang khuyến khích, “Tiểu Tứ Tử, về sau có kẻ nào dám nói con ngốc, con phải trở tay tát hẳn một bạt tai.”

Tiểu Tứ Tử khó hiểu nghiêng đầu, “Vì sao phải trở tay tát?”

“Bởi vì trở tay có vẻ đau hơn.” Công Tôn chăm chú nói, “Ai dám chăm chăm nhìn con, nếu là nữ, không nên để ý các nàng, nếu là nam, dám nói con đẹp dám nói con khả ái, con phải nhắc chân, dồn lực đá vào giữa hai chân hẳn, có hiểu không?”

Tiểu Tứ Tử nghiêm túc gật đầu, “Dạ, con nhớ rồi, phụ thân cái kia kêu là đá lưu manh có đúng hay không?”

Công Tôn thoả mãn gật đầu.

“Sát vách kia chính là lưu manh, Tiểu Tứ Tử có phải đá hẳn hay không?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Triệu Phổ sát vách hít một ngụm khí lạnh, thì ra em bé khả ái kia hơi ngốc, thăm nhủ thơ sinh này sao lại dạy con như thế?

Công Tôn cân nhắc một chút, lắc đầu, “Không cần, thân hình hẳn rất lớn, chúng ta chắc là đánh không lại hẳn.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Công Tôn suy nghĩ một chút rồi đáp, “Con phải thừa dịp hẳn không chú ý, vẩy phấn vào con mắt của hẳn, tung phấn ngứa lên trên người hẳn, sau đó lại dùng độc châm, đâm vào giữa hai chân hẳn, khiến hẳn từ nay về sau biến thành thái giám! Nói chung phải dùng trí không nên liều mạng!”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử nhu thuận gật đầu.

Triệu Phổ vươn tay nắm thật chặt đai lưng của mình, nghĩ... Hình như không cần lưu lại bảo hộ đôi phụ tử này đâu. So với tưởng tượng của mình còn lợi hại hơn rất nhiều, đồng thời bắt đầu vì chính sự an toàn của bản thân mà lo lắng.

//

Màn đêm buông xuống, sau khi ngâm chân xong, Tiểu Tứ Tử đem nước đổ đi, Công Tôn đi tới bên cửa, hạ then cửa xuống, từ trong bao quần áo lấy ra hai cái hòm nhỏ thường tùy thân mang theo.

Một cái hòm là màu trắng, Công Tôn đem đặt bên cạnh gối đầu, đây là hòm thuốc, cái hòm kia thì màu đen, đó là hòm phòng thân.

Công Tôn xách cái hòm màu đen đi tới cạnh cửa, Tiểu Tứ Tử đẩy đến một cái ghế cho y, giúp y vịn lại, nói, “Phụ thân cẩn thận.”

Công Tôn hết sức cẩn thận đứng lên ghế, vươn tay dùng một sợi dây thừng đem một mảnh gỗ nhỏ màu đen buộc lên trên khung cửa. Sau đó trèo xuống ghế, bôi một ít đất sét lên then cửa, lại lấy ra hơn mười cây kim châm mảnh như lông trâu. Những kim châm thép này đều ánh lên lam quang, Công Tôn thật cẩn thận đem đầu nhọn của kim châm hướng lên trên, đầu dưới ghim vào đất sét, lại cắm một chút lên bệ cửa sổ.

Sau đó, y lấy ra một chiếc lư hương tơ vàng chạm rồng nhỏ, ở bên trong thả một khối hương liệu đen tuyền, châm lửa. Trong lư hương liền có khói trắng nhàn nhạt bốc lên, nhưng không có mùi vị. Công Tôn lại lấy ra một cái hồ lô nhỏ, đi tới trước khung cửa rắc ra bột phấn màu bạc bên trong, rải thành một đường dài đến bên giường, rồi đem hòm màu đen đặt ở đầu giường, mở nắp để hơi nghiêng, bên trong lộ ra một loạt cơ quan, phía trên sắp xếp đầy ám tiễn lam sắc u quang. Còn có một sợi dây mảnh, phía dưới cột một cây pháo nhỏ, để nó rũ xuống mặt đất, đụng vào bột phấn màu bạc.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Công Tôn phủi tay, bế Tiểu Tứ Tử vào phía trong giường, tỉ mỉ đắp cho bé một cái thảm, lại đắp thêm cái chăn lên, ôm bé, an tâm ngủ.

“Phụ thân có lạnh hay không?” Tiểu Tứ Tử chui vào lòng Công Tôn cọ cọ.

Công Tôn vươn tay sờ sờ vành tai của bé, nói, “Không lạnh, còn con?”

“Không lạnh.” Tiểu Tứ Tử lại rúc sâu vào lòng Công Tôn, ngủ thật trầm.

Công Tôn vẫn chưa tắt nến, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, chớp mắt.

Triệu Phổ tại sát vách thấy hai người bên này không có động tĩnh, mới xoa xoa cái cổ đang ê ẩm, duỗi cái lưng dài leo lên giường ngủ.

//

Đêm đã khuya, bên ngoài thỉnh thoảng có vài tiếng côn trùng kêu vang, trong sơn cốc xa xa truyền đến tiếng sói tru, toàn bộ thị trấn cũng đã ngừng huyên náo, an tĩnh lại.

Ngay lúc nằm được khoảng một canh giờ, Triệu Phổ mơ hồ nghe được tiếng bước chân rất nhỏ... Xoay người ngồi dậy, nhú mào... Quả nhiên đã tới.

Đứng lên, Triệu Phổ lặng yên không một tiếng động vọt đến sau cửa, đèn trong phòng hắt đã tắt, vì vậy có thể thấy ánh nến yếu ớt sát vách truyền đến.

“Ê.” Có một tên thấp giọng nói, “Đèn còn rất sáng.”

Hai tên áp sát vào cửa nghe ngóng.

“Không có tiếng động.” Một tên nói, “Không chừng có thói quen để đèn ngủ.”

“Hắc hắc, dưới đèn ngắm mũ nhân sao, cũng rất có tư vị a.” Hai tên cười đáng khinh, Triệu Phổ bĩu môi, thầm mắng... Con mẹ nó, thế này mới gọi là lưu manh nè!

Sau đó, chợt nghe truyền đến thanh âm kì quái.

Lặng lẽ hé mở cửa, Triệu Phổ nhìn ra bên ngoài, đúng là hai tên vừa nãy ngồi ăn ở góc tường, bọn chúng cầm trên tay một cây gậy trúc, thổi khói mê vào bên trong.

Triệu Phổ khẽ nhú mày, hai tên tiểu tặc này rất chuyên nghiệp, xem ra đã thành thói quen rồi.

Thế nhưng hai tên tiểu tặc và Triệu Phổ cũng không biết, khói mê sau khi thổi vào trong phòng cũng không khuếch tán ra, mà lại giống như bị hấp dẫn, nhẹ nhàng bay về phía lư hương đặt trên bàn. Bên trong lư hương, phát ra một tiếng cùm cụp rất nhỏ.

Công Tôn tuy ngủ nhưng rất cảnh giác, vừa nghe thấy tiếng động kia, liền chậm rãi mở mắt, xoay mặt nhìn, thấy khói toát ra bên trong lư hương đã từ màu trắng biến thành màu đen, liền nhú mày. Nhìn ra cửa, thấy được một cây gậy trúc đang thổi khói mê vào bên trong.

Công Tôn cười nhạt một tiếng, tâm nói, hay lắm! Tiểu tặc chui từ đâu ra, muốn chết! Nghĩ tới đây, y vươn tay đến bên cạnh chiếc gối đầu nhỏ của Tiểu Tứ Tử, lấy ra hai cái nút tai lông xù, thật cẩn thận bịt hai lỗ tai của Tiểu Tứ Tử lại.

Tiểu Tứ Tử ngủ say như một chú heo con, mặc cho Công Tôn loay hoay cũng không tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, say sưa ngủ.

Công Tôn chỉnh lại cái chần cho bé, xoay người ngồi dậy, từ trong hòm thuốc màu trắng lấy ra cái dùi dài một thước, mở một lọ thuốc, nhúng dùi vào. Lại từ trong bao hành lý lấy ra một cái roi da bạch xà, buông màn ngồi trong giường lẳng lặng chờ.

Chỉ chốc lát sau, gậy trúc bị rút trở lại, sau đó một thanh chủy thủ nhỏ nhét vào kẽ hở trên cửa, nhẹ nhàng, đẩy then cửa.

Then cửa bị nhấc lên một chút. Cửa chậm rãi bị hé mở... Có một bàn tay luồn vào, nắm then cửa muốn mở cửa ra, chỉ có điều...

“A!” Kẻ nọ nắm trúng độc châm cắm trên then cửa, đau đớn kêu la thảm thiết.

Triệu Phổ thấy kẻ nọ chỉ mới luồn vào một tay, đã kêu thảm như giết lợn, cũng kinh ngạc nhảy dựng.

Kẻ nọ bị đau bèn muốn vứt độc châm trên tay xuống, thế nhưng châm này mảnh như lông trâu, vừa chạm vào liền ghim sâu vào trong tay, toàn bộ bàn tay của tiểu tặc nọ sưng phù lớn gấp ba lần so với ban đầu, trướng đầy nước... Như là thịt bên trong đều biến đổi, hắn bị đau, thoáng cái ngã vào bên trong cửa.

“Làm sao vậy?” Tên kia đứng phía sau hắn cũng cả kinh, nhưng cùng lúc đó, cửa đã mở...

Mảnh gỗ nhỏ được treo khá lỏng lẻo trên khung cửa, bị va chạm vào cánh cửa, lập tức rơi xuống, rơi vào trong bột phấn màu bạc. Có tiếng “Tạch tạch” phát ra, một ngọn lửa phùng lên.

~

Lúc này, Triệu Phổ đã hiểu kì không chịu nổi bèn phóng ra, nhìn thấy dải bột phấn kia đã phát hỏa. “Vèo” một tiếng trong tích tắc đã đốt đến bên

giường.

Công Tôn giơ tay che hai cái lỗ tai của Tiểu Tứ Tử, sau đó lại nghe một tiếng “Đoàng” đình tai nhức óc, như là một cây pháo bị đốt vang.

Trong nháy mắt, một tiếng “Cót két” truyền đến.

Triệu Phổ đi đến phía sau hai tên kia, tò mò nhìn vào bên trong, kinh hãi, bên giường đặt một cái hòm chứa đầy ám tiễn, sau khi tiếng động kia vang lên, cơ quan phát động, hơn mười ánh lam quang vù vù vù bắn ra.

Triệu Phổ kinh ngạc thở dốc hấp tấp né ra, cũng may là công phu của hắn rất cao, nghiêng người tránh thoát, nhưng hai tên tặc tử xúi quẩy kia rất thâm hiểm, bị vài mai ám tiễn bắn trúng. Những ám tiễn kia có độc, những nơi trên người bị bắn trúng sưng phù lên mấy cục u nhìn như những quả táo lớn, buốt đau đến nỗi hai tên ngã vật xuống đất quằn quại không dậy nổi, miệng kêu to, “Ai nha, mẹ ơi, đau muốn chết rồi, đau muốn chết rồi!”

Song song, màn giường được vén lên, Công Tôn một tay cầm dùi một tay cầm roi da vọt ra, há mồm mắng, “Tiểu tặc vô sỉ, hôm nay phết đi các người, để xem các người còn dám hại người nữa không!”

Nói xong, Công Tôn lạnh tay lẹ mắt, cầm cái dùi, hướng về nơi yếu hại của hai tên... Phốc phốc hai cái...

“Ngao...” Hai tên đau đớn gào thét, Công Tôn vung roi “Ba ba” hai cái, đánh cho bọn chúng lăn lộn tại chỗ, những chỗ trướng nước trên người bị đánh vỡ, có máu chảy ra, vội vàng cầu xin, “Gia gia tha mạng, chúng ta không dám nữa, gia gia tha mạng.”

Công Tôn đột nhiên ngừng đầu, thấy Triệu Phổ mở to hai mắt vẻ mặt hoảng sợ đứng ở một bên, mồm há thật to, cỡ đó, chí ít có thể nhét vào hai quả trứng gà.

“Người với chúng là đồng bọn?” Công Tôn nổi giận trừng Triệu Phổ.

“Ách... Không phải!” Triệu Phổ khẩn trương xua tay, “Ta vì nghe được tiếng động mới đi ra.”

Công Tôn tựa hồ không tin, cầm roi và cái dùi, híp mắt nhìn Triệu Phổ, nét ngờ vực tràn đầy trong mắt, “Thực sự?!”

“Thực sự thực sự!” Triệu Phổ nhanh chóng gật đầu, tận lực biểu hiện sự chân thành, thế nhưng Công Tôn vẫn không tin.

Lúc này trên thang lầu truyền tới tiếng bước chân, thì ra là tiểu nhị và chương quỹ nghe được động tĩnh, đều chạy tới đây, vừa thấy hai người lăn lộn trên đất, đều sợ hãi, mở to hai mắt nhìn Công Tôn, “Ách, tiên sinh, đây là...”

Công Tôn thu hồi roi, nói, “Hai tên tiểu tặc này nửa đêm cầm đao, mang theo khói mê muốn vào phòng chúng ta đánh cướp, bị ta bắt được, đưa đến quan phủ đi, độc trên người đủ để bọn chúng đau đến bảy bảy bốn mươi chín ngày, còn có, bọn chúng chỉ ít ba năm không thể hành phòng, xem chúng có dám làm chuyện xấu nữa không.”

“A...” Điểm tiểu nhị và chương quỹ đều hít sâu một hơi lạnh, nhanh chóng đem hai tên dâm tặc xui xẻo kia đi xuống.

Công Tôn liếc ngang Triệu Phổ, ánh mắt như đang cảnh cáo —— Thấy không? Dám làm xằng bậy, ngày này năm sau là ngày giỗ của người!

Triệu Phổ vội vã gật đầu, “Vù” một tiếng, chui về phòng mình, đóng cửa, cài then.

Công Tôn nhìn trái nhìn phải, cảm thấy không còn gì khác thường, đi vào phòng đóng cửa, lại nhanh tay nhanh chân bố trí cơ quan một lần nữa,

rồi leo lên giường. Tiểu Tứ Tử còn chìm trong giấc ngủ ngọt ngào, Công Tôn thu hồi roi, nằm xuống, ôm Tiểu Tứ Tử an tâm ngủ.

~

Trong căn phòng sát vách, Triệu Phổ ngồi ở bên giường, trước cửa sổ có hai ảnh vệ đang ôm chân ngồi chồm hổm, đồng dạng há mồm trợn mắt.

Triệu Phổ phát phát tay, “Đi ngủ đi đi ngủ đi...”

Giả Ảnh nhin không được, hỏi, “Vương gia... Thư sinh kia cao tính đại danh là chi?”

Triệu Phổ ần ần quai hàm còn có chút tê tê, “Để làm chi? Tại sao ta phải hỏi?”

Giả Ảnh và Tử Ảnh liếc mắt nhìn nhau, “Ngài khi nào rảnh rồi thì nghe ngóng, để sau này chúng ta lỡ như gặp y thì đi đường vòng... Nương, so với mười vạn binh mã của người Liêu còn kinh dị hơn.”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, nằm áo hai tên ảnh vệ ham vui vút ra ngoài, nằm ngã lên giường, giương mắt nhìn chằm trố trên đỉnh giường, ai nha, mí mắt lại nháy...

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 4: Không Phải Oan Gia Không Đụng Đầu

Rạng sáng hôm sau, Công Tôn tỉnh lại thì thấy Tiểu Tứ Tử còn quần trong chăn say sưa ngủ, bất đắc dĩ lắc đầu, trước tiên đứng dậy thu hồi toàn bộ cơ quan trong phòng, sau đó múc nước rửa mặt thay quần áo. Cuối cùng, đồ đạc đều thu dọn xong xuôi, thấy sắc trời đã sáng tỏ, bên ngoài cũng có tiếng người. Y liền đi tới bên giường, vỗ vỗ cái mông tròn vo của Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, rời giường đi thôi.”

Tiểu Tứ Tử hôm nay cũng như mọi ngày thích nằm lì trên giường, chui vào trong chăn, trùm kín đầu.

Công Tôn vươn tay ôm bé ra, “Ngoan, rời giường thôi, trên đường ngủ tiếp.”

Tiểu Tứ Tử chui vào lòng Công Tôn cọ cọ, mơ mơ màng màng, “Phụ thân...”

Công Tôn hết cách, đành phải vươn tay giúp bé mặc quần áo, sau đó thu dọn chăn, Tiểu Tứ Tử vẫn ngơ ngác ngồi trên giường, vẻ mặt nửa tỉnh nửa mê, thật ngây ngô.

Công Tôn chuẩn bị nước nóng vắt khăn, dùng chiếc khăn ấm ấm lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tứ Tử, sau đó Tiểu Tứ Tử mới ngáp một cái, thực sự tỉnh táo, tinh thần sáng láng kêu một tiếng, “Phụ thân.”

Công Tôn lấy ra bột đánh răng, bảo bé súc miệng đánh răng, lấy một chén trà nóng nhỏ vào đó hai giọt mật, bảo cho Tiểu Tứ Tử sau khi rửa mặt

sạch thì uống, sau đó dắt bé đi đến phía sau bình phong để bé đi vệ sinh.

Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn làm theo, cuối cùng Công Tôn thay y phục cho bé, khoác thêm áo choàng lông thỏ, mang theo hành lí dẫn bé lên đường.

Xuống lầu, Công Tôn bảo tiểu nhị chuẩn bị sữa đậu nành nóng hổi còn có bánh quẩy, cùng Tiểu Tứ Tử ăn điểm tâm no nê, mua lương khô trả ngân lượng rồi cười con lừa lông ngắn tiếp tục lên đường.

Công Tôn ngược mắt nhìn lướt vào trong chuồng, phát hiện con ngựa cao to của Triệu Phổ còn ở đó, trong lòng buông lỏng, người này xem ra còn chưa tỉnh, vội vàng dẫn Tiểu Tứ Tử ly khai, tiến đến Khai Phong.

~

Triệu Phổ đã sớm nghe được động tĩnh sát vách, hẩn dùng chăn trùm kín đầu, thầm nhủ, đợi cho hai phụ tử đó đi trước rồi mình mới đi, bằng không lại phiền toái... Hơn nửa tối hôm qua mí mắt hẩn nháy suốt một đêm, sáng nay mới chịu ngủ.

Đến khi khẳng định Công Tôn và Tiểu Tứ Tử thực sự đã đi, Triệu Phổ mới xoay người xuống giường, sửa soạn một chút, xuống dưới lầu ăn điểm tâm, thần tình sáng láng dắt Hắc Kiêu ra, phi thân lên ngựa. Hắc Kiêu nghỉ ngơi một đêm, sinh lực dồi dào, trong mũi phát ra tiếng phì phì, tung bốn vó chạy như bay về phía trước.

Triệu Phổ tâm tình thoải mái, phóng ngựa rong đuổi trên quan đạo.

//

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử một đường ung dung đi tới, cách đó không xa là thành Thanh Dương, Tiểu Tứ Tử thấy người vào thành xếp một hàng dài trước cổng, liền níu áo Công Tôn, “Phụ thân, thật nhiều người.”

Công Tôn ngược mắt nhìn nhìn, khẽ nhú mày, “Tiểu Tứ Tử, dường như có người kiểm tra.”

“Kiểm tra cái gì?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu hỏi.

“Hm.” Công Tôn sờ sờ cằm, “Đại khái là gần đây xảy ra chuyện, vào thành phải kiểm tra.”

Tiểu Tứ Tử rất ít ra ngoài, nhìn cái gì cũng đều thấy mới mẻ, liền ngẩng đầu ngó quanh.

Công Tôn xuống lừa, vẫn để Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên, còn y thì nắm dây cương con lừa nhỏ đi tới phía sau đám người, chờ tới phiên mình đi qua.

Phía trước có không ít người, Công Tôn ngửa mặt quan sát một chút, Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng con lừa xoay qua xoay lại, “Phụ thân còn phải chờ bao lâu?”

“Ít nhất là một nén nhang, có đói bụng không?” Công Tôn vừa nói, vừa lấy từ trong hành trang ra một cái bánh bao đưa cho Tiểu Tứ Tử, “Ăn trước hai cái, vào thành rồi chúng ta dừng lại ăn cơm, lại gọi cho con một chén canh trứng gà có được không?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử vô cùng cao hứng vươn tay cầm lấy bánh bao đậu hình con thỏ nhỏ còn hơi ấm ấm kia, bẻ ra hai nửa, nửa trên có hai cái tai thỏ dành cho chính mình, nửa dưới khá lớn đưa cho Công Tôn, “Phụ thân ăn.”

Công Tôn cười vươn tay nhận lấy bánh bao đậu.

~

Triệu Phổ cười ngựa, cũng đi tới cổng thành Thanh Dương, từ thật xa đã nhìn thấy dãy người đang xếp hàng dài chờ vào thành, cau mày, chuyện gì

xảy ra? Người nhiều như vậy?

Đang nghĩ ngợi, Triệu Phổ chợt cảm thấy mí mắt phải lại bắt đầu nháy, thăm nhủ... Không phải chứ? Hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua đám người... Quả nhiên, thấy Công Tôn đang dắt lừa lông ngắn, cùng với Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên lừa.

Triệu Phổ nhìn trời, than thở... Thiếu chút nữa đã quên, hai phụ tử này cũng đi đến Khai Phong. Nghĩ đến đây, hắn có chút muộn phiền, tại sao mình lại lưu ý một đôi phụ tử như vậy chứ?

Chính lúc đang suy nghĩ, Triệu Phổ nhìn thấy có một người lén lút vọt đến phía sau con lừa của Công Tôn bọn họ, trên tay cầm một cái phi tiêu. Triệu Phổ nhíu mày, nhìn bóng lưng thì người nọ hẳn là một nam tử trung niên, ăn mặc rách rưới, trên lưng vác một cái bọc, đầu đội mũ da thú.

Trong lòng khê động, Triệu Phổ vỗ ngựa, vội đi đến phía trước, người nọ vươn tay, cầm phi tiêu đâm tới cái mõng của lừa lông ngắn.

“Uy!” Triệu Phổ khẩn trương hô to một tiếng.

Nhưng phi tiêu của người nọ đã đâm trúng mõng con lừa.

Thanh âm của Triệu Phổ không thấp, tất cả mọi người quay đầu lại nhìn hắn, ngay cả quan binh ở cổng thành xa xa cũng nghe thấy được, ngược mắt nhìn... Mà cùng lúc đó, Công Tôn cũng quay đầu lại liếc qua... Thấy là Triệu Phổ thì hơi sửng sốt.

Đang lúc Công Tôn buồn bực thì nghe con lừa bên cạnh đột nhiên kêu to, tung bốn vó, chạy như điên về phía trước.

Công Tôn chỉ là thuận tay tóm dây cương, căn bản không đề phòng con lừa đột nhiên bị kinh sợ, thân thể bị giật một cái lão đảo, dây cương tuột

khỏi tay, con lừa kia vẫn chở Tiểu Tứ Tử trên lưng xông vào đoàn người, chạy như bay về hướng cổng thành.

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn kinh hãi liền nhắc chân đuổi theo.

“A, phụ thân!” Tiểu Tứ Tử cảm thấy con lừa lông ngắn dưới thân bằng phẳng lao về phía trước như điên, vừa xóc vừa lắc lư, sợ đến mức kêu to, quay đầu lại muốn tìm Công Tôn.

“Tiểu Tứ Tử, nắm chặt, đừng buông tay!” Công Tôn gấp đến độ liều mạng đuổi theo phía sau, kêu lớn, “Nắm chặt!”

“Ừ.” Tiểu Tứ Tử cái gì cũng không hiểu, chỉ là nghe lời Công Tôn, hai tay nắm chặt bờm trên lưng con lừa, lúc này... Lừa điên xông vào đám người đứng cho người ngã ngựa đổ, đám người rối loạn, có người hô trên lưng lừa còn có một em bé... Các quan binh cũng chặn không được, con lừa đâm thủng vòng bảo hộ, vọt vào trong thành.

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn làm sao có thể đuổi kịp, gấp đến độ muốn liều mạng. Lúc này, có bóng người chột lóe, một bóng đen phóng qua đoàn người, nhún người nhảy lên thành lâu, lao đến chỗ con lừa điên kia, Công Tôn ngược mắt nhìn lên, là Triệu Phổ.

Triệu Phổ đứng trên thành lâu vừa định nhảy xuống, thấy thân mình Tiểu Tứ Tử nghiêng lệch sang một phía, liền hô một tiếng, “Tiểu Tứ Tử, nắm úp sắp xuống!”

Tiểu Tứ Tử theo bản năng tóm lấy bờm lừa, tựa sát vào cổ nó mới không bị ngã xuống.

Đang lúc Triệu Phổ nhảy xuống muốn cứu bé thì đột nhiên một bóng người lướt đến như thiểm điện, một thân ảnh màu lam thả người nhảy lên lưng lừa, khéo léo nhẹ nhàng ngồi xuống phía sau Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ đã nhảy tới cách đó không xa, nhìn thấy thân pháp của người nọ, thầm khen —— Hảo khinh công!

Tiểu Tứ Tử cảm thấy phía sau ấm áp và cảm thấy có một vòng tay đang ôm bé, nói, “Đừng sợ.”

Tiểu Tứ Tử nghe thanh âm kia ấm áp dịu dàng, thực sự không sợ nữa.

Người nọ kéo dây cương con lừa một cái, hai chân kẹp sườn của nó... Lừa bị đau liền hí vang, đảo quanh tại chỗ, người nọ nhíu mày quát nó, “Tiểu súc sinh, hù dọa tiểu hài tử! Nếu không dừng lại sẽ bắt người làm món thịt lừa nướng.”

Người nọ nửa nói nửa đùa, Tiểu Tứ Tử vốn sợ đến nỗi chảy cả nước mắt ra, vừa nghe người nọ nói thì nhẹn không được mà nở nụ cười. Lúc này, Triệu Phổ cũng hạ xuống bên cạnh con lừa, lừa đã ngừng, đứng ở tại chỗ thở dốc.

Người phía sau Tiểu Tứ Tử nhìn liếc qua Triệu Phổ, cười nói, “Các hạ hảo khinh công.”

Triệu Phổ cũng nhìn người nọ, đó là một thanh niên mặc trường sam màu lam, diện mạo thanh tú ôn nhuận, thoạt nhìn nhã nhặn nhưng trong nho nhã lại không mất phần anh tuấn, Triệu Phổ là dân trong nghề, chỉ một cái liếc mắt đã nhìn ra người này không phải văn nhân, trên tay hắn cầm một thanh cổ kiếm đen tuyền. Triệu Phổ quan sát thanh kiếm kia một chút, cau mày kinh ngạc nhìn nam tử nọ, tựa hồ còn có chút kinh hãi.

Nam tử nọ cười cười, phi thân xuống lừa, đuổi tay ra ôm Tiểu Tứ Tử, hai tay Tiểu Tứ Tử vẫn đang túm bờm con lừa, người nọ cười nói, “Có thể buông tay rồi.”

Tiểu Tứ Tử rút cuộc buông lỏng tay, người nọ cười bế bé xuống, vươn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên hai má bé, “Cưng

thật lợi hại nha, nghiêng ngã như thế mà lại không bị ngã.”

Tiểu Tứ Tử sau khi nghe được thì hơi hơi đắc ý, cũng không muốn khóc nữa, chùi chùi nước mắt.

“Tiểu Tứ Tử!”

Lúc này Công Tôn chạy vào trong cổng thành, tiến về phía bọn họ, thấy Tiểu Tứ Tử được cứu thì tâm cũng buông lỏng, chạy ào tới.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử vươn tay đòi Công Tôn.

Công Tôn từ tay nam tử áo lam tiếp nhận Tiểu Tứ Tử, hồi hải cảm tạ, ôm bé vào lòng kiểm tra một hồi, nhận thấy không bị thương thì thở phào một cái, bế Tiểu Tứ Tử xoay mặt nhìn nam tử nọ, “Đa tạ người.”

Nam tử nọ sang sảng cười, ý bảo Công Tôn không cần khách khí như vậy.

Công Tôn có chút giật mình, tính cách người này có vẻ khá rộng rãi, nụ cười trông như gió xuân, khiến cho người khác nhìn thấy cũng nhin không được muốn cười theo hẳn.

Tiểu Tứ Tử nằm úp trong lòng Công Tôn, xoay mặt nhìn Triệu Phổ đang đứng một bên, chính bé rõ ràng nhất, vừa rồi nếu Triệu Phổ không bảo bé nằm úp sấp thì bé đã ngã xuống rồi.

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử đã an toàn thì cũng thở nhẹ ra, ngược mắt thì thấy Công Tôn đang nhìn mình chăm chăm... Ánh mắt đó, tương đối phức tạp.

Triệu Phổ có chút vô tội cũng hơi sợ y chốc nữa sẽ bão nổi, thầm nhủ... Chuyện này không có liên quan gì với ta a, là có người âm toán người.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, nhìn chăm chăm Triệu Phổ như hổ rình mồi, tuy hẳn có góp phần cứu Tiểu Tứ Tử, nhưng tên này là một ngôi sao bất hạnh a, ngày hôm qua gặp hẳn, buổi tối suýt chút nữa gặp nạn, ngày hôm nay lại gặp, bảo bối Tiểu Tứ Tử nhà y cũng suýt chút nữa gặp chuyện không may.

Mà lúc này, cổng thành đã đại loạn, có dân chúng bị thương, người trước cửa càng tụ càng nhiều, có vài quan binh quay đầu lại hỏi lam y nhân, “Triển đại nhân, làm sao bây giờ?”

Lam y nhân nhìn thoáng qua cái môn con lừa còn đang rỉ máu, nhoen miệng cười cười, gật đầu với quan binh, “Thả người vào đi.”

~

Đoàn người chậm rãi vào thành. Lam y nhân đứng tại chỗ, đột nhiên vươn tay vỗ một hắc y nam tử vừa đi qua mình, cười lạnh một tiếng, “Vạn Tề Nha, chạy đi đâu?”

Nam tử nọ cả kinh, nghiêng người tránh ra, trên tay cầm ba cái phi tiêu, mắt lạnh nhìn lam y nhân, “Triển Chiêu, ngươi đừng bức người quá đáng.”

Triệu Phổ ở một bên nhìn thấy, trong lòng hiểu rõ, quả nhiên, thanh hắc kiếm là Cự Khuyết, đây là Nam hiệp Triển Chiêu, không ngờ tuổi còn trẻ như thế.

Công Tôn tuy không phải người trong võ lâm, nhưng tên của Triển Chiêu thì đã từng nghe, người trước mắt đúng là Nam hiệp đại danh鼎鼎, Công Tôn vô thức nhìn nhìn rồi nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, là Nam hiệp khách đó.”

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn hỏi, “Phụ thân, Nam hiệp là Triển Chiêu, vậy nữ hiệp là ai?”

Triển Chiêu quay đầu lại, cười với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử à, là nam trong phía nam, không phải nam trong nam nữ.”

Triển Chiêu vừa quay đầu, Vạn Tề Nha liền giơ tay phóng ra một phi tiêu, Triển Chiêu giơ tay cản lại, nghiêng người... Song song, Vạn Tề Nha phi thân lúi qua bên sườn hăn muốn cướp đường đào tẩu... Chỉ tiếc lại chạy tới bên cạnh Triệu Phổ.

“Vạn Tề Nha?” Triệu Phổ nói thầm một tiếng, cũng không nhớ đó là ai, có điều vừa rồi hăn chỉ vì muốn trà trộn vào thành trốn chạy mà đâm bị thương con lừa, không tiếc thương tổn nhiều người như vậy, điểm này khẳng định hăn không phải người tốt.

Nghĩ vậy Triệu Phổ giơ tay nắm cổ áo Vạn Tề Nha.

Vạn Tề Nha và Triển Chiêu đều cả kinh, Triệu Phổ xuất thủ cực nhanh, sau khi tóm được người nọ, giơ một tay tiếp được hai phi tiêu hăn phóng tới, tay kia xoay hăn trên không trung một vòng, đầu hướng xuống rồi vút xuống mặt đất.

“Bịch” một tiếng, Vạn Tề Nha bị ném thật mạnh, răng rụng sạch, nằm dài trên mặt đất chỉ còn lại chút sức lực để thở dốc.

Quan binh lao đến, ba chân bốn cẳng trối hăn lại, một người dẫn đầu nói với Triển Chiêu, “Triển đại nhân, hôm nay nhờ có ngài, chúng ta lòng bắt tên tặc tử này đã mấy tháng rồi.”

Triển Chiêu cười, chỉ chỉ Triệu Phổ, “Các người cảm tạ hăn đi.”

Các quan binh cười cảm tạ Triệu Phổ, Triệu Phổ liếc nhìn họ một cái, đám quan binh hai mặt nhìn nhau, đều có chút giật mình, vị này khí thế thật lớn a... Đại khái là xuất phát từ bản năng, bọn họ bị khí thế nhiều năm làm Nguyên Soái dẫn binh đánh giặc của Triệu Phổ làm cho kinh sợ, đám quan binh đều trở nên nghiêm chỉnh.

Triển Chiêu nhìn nhìn Triệu Phổ, đảo mắt, liếc sang thành lâu và góc đường, nơi đó có bốn ảnh vệ mai phục, Triển Chiêu trong lòng hoài nghi, trông phong thái người này tựa hồ có chút địa vị, nhưng hẳn cũng không thăm dò.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Thúc thúc lưu manh thật là lợi hại nha.”

...

Công Tôn hơi xấu hổ, Triệu Phổ bên cạnh đen mặt, Triển Chiêu nghe xong cũng giật mình, liếc nhìn Triệu Phổ một cái, vẻ mặt đó có chút láu lỉnh.

Lúc này, chợt có quan binh hô to, “Này, đi tìm một lang trung đến, có người bị lừa tông bị thương này!”

Mọi người nhìn qua thì thấy ven đường có một lão hán bị ngã, đám quan binh ba chân bốn cẳng muốn đến dìu ông, Công Tôn hô một tiếng, “Đừng đụng vào ông ấy.”

Đám quan binh đều ngừng tay, Công Tôn lấy hòm thuốc từ trên lưng lừa xuống, đặt Tiểu Tứ Tử xuống đất, xoay người đi tới bên người lão hán, “Ông ấy bị gãy xương sườn, xương của lão nhân gia khá giòn, nếu như các người di động ông ấy, xương gãy sẽ đâm vào nội tạng không cứu được.”

Đám quan binh hai mặt nhìn nhau, đều gật đầu.

Triển Chiêu nhìn Tiểu Tứ Tử đứng ở bên cạnh, ngồi xổm xuống hỏi bé, “Uy, Tiểu Tứ Tử, phụ thân người là lang trung sao?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, rất là đắc ý, “Phụ thân là đại phu giỏi nhất.”

“Nga...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, lại hỏi Tiểu Tứ Tử, “Đúng rồi, ta có một bằng hữu bị trọng thương, ta tìm khắp các đại phu trong thành Thanh Dương này nhưng không ai có thể trị lành, phụ thân người có thể chữa trị không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Bằng hữu người bị thương như thế nào?”

“Hắn bị một người võ công cao cường đánh nát gân mạch, hiện tại nằm ở trên giường không thể động đậy, đầu cũng có chút vấn đề không thể nói chuyện, bởi vì hắn biết vài đầu mối trọng yếu, vì vậy ta muốn chữa cho hắn.”

Tiểu Tứ Tử nghe xong gật đầu nói, “Phụ thân có thể nối gân mạch, đầu có vấn đề không thể nói chuyện là do trong đầu bị tụ máu, phụ thân cũng có thể trị.”

Triển Chiêu và Triệu Phổ đều giật mình, đừng thấy tiểu hài nhi này hơi ngốc, thế nhưng rất hiểu biết về bệnh lý và y dược a.

Lại nhìn sang Công Tôn, y đã giúp lão nhân kia xử lý tốt thương tích, bảo quan binh nâng lão nhân về, dặn lão nhân tịnh dưỡng trên giường nửa tháng là có thể khỏi hẳn.

Công Tôn về đến bên cạnh Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ôm lấy y, “Phụ thân, Triển Triển nói hắn có bằng hữu muốn nhờ phụ thân trị thương.”

Công Tôn nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Không lễ phép, gọi thúc thúc.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử mấp máy miệng, liếc mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười, hỏi Công Tôn, “Cao tính đại danh của tiên sinh là gì?”

Công Tôn cười cười, nói, “Ta tên là Công Tôn Sách.”

Triển Chiêu gật đầu, “Công Tôn tiên sinh.”

Triệu Phổ đứng phía sau suy nghĩ một chút, hẳn là chưa nghe qua cái tên này, ngược mắt thì thấy Công Tôn đang trừng hăn.

Triển Chiêu quay đầu lại hỏi Triệu Phổ, “Còn huynh đài.”

“Ách...” Triệu Phổ nghĩ nghĩ, nói, “Ta họ Triệu, gọi là Triệu Cửu.”

Triển Chiêu nhướng nhướng mày, lại quan sát Triệu Phổ từ trên xuống dưới rồi chấp tay cười nói, “Hạnh ngộ.”

Triệu Phổ thoải mái cười nói, “Triển huynh hảo nhân lực.”

Công Tôn thì lại không có thiện cảm với Triệu Phổ, thầm nghĩ tên này chỉ xưng có cái tên mà cũng do dự, rõ ràng là dùng tên giả.

Nhưng Tiểu Tứ Tử lại không ghét Triệu Phổ, gọi hăn, “Cửu cửu.”

Triệu Phổ nghĩ cách gọi này thật khả ái, liền cười với Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn bế Tiểu Tứ Tử lên, nhỏ giọng nói, “Cứ gọi là thúc thúc lưu manh đi.”

Nụ cười trên mặt Triệu Phổ cứng đờ... Sắc mặt càng đen vài phần, thầm nói, lão tử lúc nào trêu ghẹo lưu manh người, có tin người dám gọi nữa ta sẽ thực sự lưu manh người hay không?!

“Triển huynh, dẫn đường đi.” Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, nói với Triển Chiêu, “Ta đi xem vị bằng hữu kia của người.”

“Tốt, ngay trong nha môn tri phủ huyện Thanh Dương này.” Triển Chiêu dẫn đường cho Công Tôn, tiện đà quay đầu lại hỏi Triệu Phổ, “Triệu huynh có muốn cùng đi không?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, vốn muốn dứt khoát trở về, Triển Chiêu hẳn tra án cũng không liên quan gì với mình, nhưng vừa ngược mắt thì lại thấy Công Tôn đang nhìn hẳn, tư thế kia như đang nói —— Đi nhanh đi, biến nhanh đi.

Triệu Phổ lại nổi tính trẻ con, gật đầu, “... Ta dù sao cũng không có việc gì làm, đi xem thôi.”

Triển Chiêu gật đầu dẫn đường, Công Tôn bế Tiểu Tứ Tử theo sau, liếc xéo Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy y liếc mình, nhếch khóe miệng cười cười, “Công Tôn tiên sinh, bế có nặng hay không? Muốn ta giúp người không?” Nói xong, liếc mắt ngắm đoạn cổ tay trắng gầy lộ ra bên ngoài ống tay áo của Công Tôn.

Công Tôn cắn răng, tâm mắng, cái đồ lưu manh nhà người... Còn dám nói bậy ta độc cho người câm luôn!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 6: Gà Đông Không Đẻ Trứng

Đầu đường thành Thanh Dương không nhiều người lắm, trên đường cũng không biết vì nguyên do gì lại trồng rất nhiều dương liễu. Trên những cành liễu chỉ vừa nhú ra một ít chồi xuân, gió lạnh thổi qua cành đung đưa, những người đi trên đường thường thường bị nhánh liễu rũ quật trúng.

Triển Chiêu cầm kiếm chậm rãi đi tới trước, Công Tôn theo ở phía sau, bế Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử khá nặng, nhưng bé lại nằng nặc bám dính theo Công Tôn, cứ ôm lấy cổ của y không buông, hơn nữa vừa rồi bị hoảng sợ nên cũng không chịu ngồi trên lừa. Vốn lúc đầu Công Tôn phải chọn một con lừa nhỏ là bởi vì lo rằng ngựa rất cao, Tiểu Tứ Tử sẽ bị sợ hãi, bây giờ thì tốt rồi, ngay cả con lừa cũng không dám ngồi. Cánh tay Công Tôn tuy đã mỏi nhừ, nhưng cũng không chịu đặt bé xuống, Triệu Phổ ở bên cạnh nhìn, vừa rồi nếu như có chút bồn chồn vui đùa thì hiện tại lại thực sự muốn giúp Công Tôn bế Tiểu Tứ Tử. Chẳng qua, trong đầu Triệu Phổ cũng vừa hiện lên một ý niệm... Đó là lý do mà thư sinh mang tiếng vô dụng, ngay cả một đứa trẻ cũng bế không nổi.

Tuy Triệu Phổ nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại nói, “Các người có đói bụng không? Ăn cơm xong lại đi tiếp?”

Triển Chiêu quay đầu lại, cười, “Được.”

Công Tôn khẽ nhú mày, “Người bệnh kia có thể chờ được sao?”

Triển Chiêu khoát khoát tay, vô tư nói, “Dù sao hãn cũng không phải bị bệnh một hai ngày, đợi một canh giờ nữa chắc cũng không có vấn đề gì đâu.”

Nói xong, giơ tay chỉ chỉ một tửu lâu nhỏ cách đó không xa, “Món xào chỗ đó ăn rất ngon, hôm qua ta đã ăn gan xào và sườn nướng, còn có canh ngọt.” Vừa nói, vừa vươn tay bế Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, cho thúc thúc bế một chút được không?”

Tiểu Tứ Tử rất thích Triển Chiêu, người này vừa cứu bé, hơn nữa khi cười lên trông thật dễ nhìn, liền nhìn sang Công Tôn.

Tính tình của Công Tôn vô cùng hiếu thắng, nếu người nói với y, sợ y bế không nổi nên muốn giúp y, y nhất định khinh bỉ nhìn người bằng nửa con mắt, thà chết chống đỡ cho người xem. Có điều nếu nói cảm thấy Tiểu Tứ Tử thật đáng yêu, muốn bế một lát, y liền nhường qua.

Triển Chiêu vươn tay đón nhận Tiểu Tứ Tử, hoan hoan hỉ hỉ dẫn bé đi phía trước, “Tiểu Tứ Tử, cưng có thích ăn quế hoa cao không?”

“Dạ thích.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Vậy canh hoa quế nấu với viên trân châu thì sao?” Triển Chiêu hỏi tiếp, lại ôm bé nhẹ nhàng lắc lư, chọc cho Tiểu Tứ Tử khanh khách cười không ngừng, gật đầu, “Dạ thích.”

Triệu Phổ ở phía sau nhìn, không nhịn được thầm khen, Triển Chiêu rất biết đối nhân xử thế, tính cách như thế này nhất định có rất nhiều bằng hữu.

Công Tôn nhìn không được nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay của mình, thấy Tiểu Tứ Tử vui vẻ, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phía sau, lửa lông ngắn vẫn còn đi theo, vết thương trên mông cũng đã được chữa trị, nhưng muốn cho Tiểu Tứ Tử tiếp tục ngồi lên phông chừng

phải mất nhiều công sức.

Hắc Kiêu của Triệu Phổ cũng đi theo phía sau, so với lừa lông ngắn, con ngựa này hầu như to hơn gấp đôi, vung vẩy cái đuôi ra vẻ ngạo mạn theo sát một bên, nhìn thấy con ngựa nào khác đi ngang qua cũng phát ra tiếng phì phì ở mũi khiêu khích một chút, nhưng nếu đi ngang qua là ngựa cái thì lại đi tới ngửi ngửi người ta.

Công Tôn có chút chán ghét lắc đầu, tâm nói, người ngựa như một, chủ nhân lưu manh, ngựa cũng không quân tử.

Triệu Phổ một bên nhàn nhã đi tới, thấy Công Tôn dùng tròn trắng mắt nhìn mình, có chút mất tự nhiên, nói, “Tiên sinh, đừng lườm nữa, lườm hoài sẽ bị lác mắt đó!”

Công Tôn hung hãn trừng mắt liếc hắt, đột nhiên chú ý tới... Hai con mắt của Triệu Phổ màu sắc hình như không giống nhau... Màu mắt bên kia hơi nhạt một chút... Tương tự như màu xám.

Triệu Phổ thấy Công Tôn nhìn chăm chăm vào mắt của mình, liền xoay mặt xem nơi khác.

“Chờ chút.” Công Tôn chụp tay hắt, nhích tới gần, nhìn thật kỹ con mắt của Triệu Phổ.

“Uy.” Triệu Phổ thấy Công Tôn kề sát vào mình, than phiền, “Ta không có thói quen cùng nam nhân gần gũi như vậy.”

“Mắt của ngươi có bệnh à?” Công Tôn hỏi, “Có thể nhìn rõ mọi vật không?”

Triệu Phổ khoát khoát tay, “Trời sinh.”

Công Tôn thở phào nhẹ nhõm, “Ta còn tưởng là bị vấy mắt chứ, nếu thế thì nên sớm trị, bằng không sau này sẽ không nhìn thấy gì nữa.”

Triệu Phổ cảm thấy rất hứng thú bèn hỏi, “Bệnh này có thể trị được à?”

Công Tôn gật đầu, “Có thể làm tiêu vấy mắt, nhưng quá trình rất dọa người, tuy đã nói với nhiều người là hữu hiệu, nhưng đại đa số lại không dám làm, thà rằng dần dần nhìn không thấy.”

“Ta bị như vậy cũng có thể trị?” Triệu Phổ hỏi.

“Người thì không giống.” Công Tôn xua tay, “Người chẳng qua là do phụ mẫu khác tộc mà thôi, không phải bệnh.”

“Nga.” Triệu Phổ hiểu kỳ, “Là sao?”

“Phụ mẫu người có phải có một người là dị tộc hay không? Hay là nội ngoại có người là dị tộc?”

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu, “Nương ta là ngoại tộc.”

“Màu mắt của chúng ta đều không giống nhau.” Công Tôn nói, “Chủ yếu do đồng tử bên trong có một màng mỏng quyết định màu mắt, người khác tộc màu sắc của màng mỏng cũng khác, như người Hán đại đa số là màu nâu, nhưng có một ít người là màu đen tuyền hoặc nâu sẫm, một ít lại là hơi vàng và màu hổ phách, còn có một ít nhạt màu, gần như màu da. Màu đồng tử của ngoại tộc thì càng thêm kỳ lạ, vùng Ba Tư có đồng tử màu lam, còn có màu lục... rất phổ biến. Nếu phụ mẫu có dòng họ cách nhau quá xa, rất dễ sinh ra hài tử có hai mắt khác màu, nhưng điều này căn bản không ảnh hưởng gì, nhìn mọi thứ đều rõ ràng như nhau cả thôi.”

Triệu Phổ lắng lắng nghe Công Tôn nói, cười nhạt, “Thế nhưng người đời không phải đều nói, mắt xám chính là yêu đồng, sẽ đưa tới chiến hỏa sao.”

“Đó là nói dóc.” Công Tôn phát phát tay, “Màu mắt bất đồng sẽ đưa tới chiến hỏa? Đó đều là nghe nhầm đồn bậy, hoặc là do có kẻ mưu đồ dùng để trốn tránh trách nhiệm.”

Triệu Phổ cười, “Tiên sinh không phải người học bài sao, trong sách sử ghi rõ về hôn nhân yêu đồng, người đọc sách không phải đều tôn thờ văn thư sao?”

Công Tôn liếc Triệu Phổ, “Người thật buồn cười, văn thư chẳng phải cũng là do người viết ra sao? Đã là người thì đều có thể bị ngoại giới ảnh hưởng, giống như so sánh giữa người của Đại Tống triều và người Liêu, trong tập quán sinh sống đều không giống nhau. Lấy một ví dụ, người Tống cảm thấy trâu bò cừu dê chỉ bất quá là súc sinh, nhưng đối với dân du mục mà nói, sự tồn tại của trâu bò cừu dê so với tính mệnh của họ còn quan trọng hơn. Người đọc sách cũng không phải răm rắp nghe theo sách, ai bảo trong sách viết cái gì thì cái đó phải đúng? Kẻ đã viết xuống cái quái gì mà hôn nhân yêu đồng đưa tới chiến hỏa, đúng là đồ bỏ đi, thiên cận nông cạn.”

“Ha ha...” Triệu Phổ đột nhiên cười phá lên, “Tiên sinh nói mấy câu đó thật thống khoái, đáng mời một ly.”

Công Tôn bất mãn liếc nhìn Triệu Phổ, thầm nhủ, ai thèm uống rượu với người.

Đang nghĩ ngợi, phía trước Tiểu Tứ Tử đã lên lầu hai của khách điếm, ghé vào lan can ngoắc Công Tôn và Triệu Phổ, “Phụ thân, Cừu Cừu, Triển Triển đã gọi món ăn.”

Công Tôn cười chạy tới, Triệu Phổ chấp tay sau lưng chậm rãi đi phía sau, thấy Công Tôn hai ba bước chạy vào khách điếm, lên lầu... Lần đầu tiên nghĩ —— Bọn một sách kỳ thực cũng không phải tất cả đều đáng ghét.

~

Lên lầu hai, Công Tôn đi tới ngồi xuống bên cạnh Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử đã rót trà cho y và Triệu Phổ, Triển Chiêu gọi thức ăn, hắn nói với Công Tôn và Triệu Phổ, thành Thanh Dương này thích khẩu vị ngọt, vì vậy cá ăn không ngon, nhưng các món thịt đều khá ổn, đặc biệt canh và điểm tâm ngọt cực ngon. Vừa nói, tay vừa nhéo cái má phính của Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử dọc đường được Triển Chiêu bế, đã trở thành hảo bằng hữu với hắn, cười tùm tùm, có vẻ rất thân thiết với hắn.

Triệu Phổ ở một bên nhìn, trong lòng nghĩ, có thể đối nhân xử thế như Triển Chiêu cũng không phải dễ dàng, quả nhiên có những kẻ người gặp người thích là do trời sinh sao? Người này không chỉ công phu giỏi tính tình tốt tiếng tăm nổi như cồn, tâm tư tinh tế, liếc mắt là có thể nhìn ra sở thích của người khác, mà lại không quá nhiều chuyện, nên thì nói, không nên thì coi như không phát hiện... Thật sự là một nhân tài. Thảo nào đường làm quan của Bao tướng gần đây suôn sẻ, án phá được nhiều vô kể, thì ra nhờ có được người tài ba như vậy tương trợ.

Thức ăn được mang lên, Công Tôn thuận miệng hỏi Triển Chiêu, “Vừa rồi Vạn Tề Nha kia là ai?”

“Một tên cướp.” Triển Chiêu lắc đầu, “Hắn vốn là một tiêu sư, trên giang hồ cũng xem như không xấu, có điều mệnh không tốt, trong nhà có người vợ vụng trộm sau lưng, sau đó bị hắn phát hiện gian tình, liền giết chết gian phu dâm phụ.”

Công Tôn nhú mày lắc đầu nói, “Cái đó gọi là bản cùng sinh đạo tặc, thông gian sinh họa sát thân, những lúc này tính tình nóng nảy thì dễ dàng xúc động nhất thời tạo nên sai lầm lớn.”

“Vốn hắn cũng rất đáng thương, nhưng sau đó hắn lại chui vào rừng làm thảo khấu, chuyên môn cướp đoạt, giết người cướp của. Ta vừa đi qua huyện Thanh Dương tra án, gặp phải nha dịch địa phương nói Vạn Tề Nha

thường lui tới vùng này, đã giết vài mạng người. Hôm nay bọn họ nhận được tin tức, nói hẳn muốn vào thành làm việc, nha dịch liền giới nghiêm bắt xếp hàng kiểm tra, ta liền hỗ trợ.” Triển Chiêu cười nói, “Cho nên mới nói người tốt có hảo báo, hôm nay gặp được các vị, nếu có thể chữa trị cho bằng hữu của ta thì đúng là đại ân.”

Lúc này, tiểu nhị trước tiên tặng mỗi người một phần canh ngọt, nói đây là món tử của tiểu điểm.

Công Tôn hé mở chén canh một chút, đã ngửi thấy một làn hương hoa quế thoang thoảng, thì ra là một loại canh ngọt dùng hoa quế nấu với những viên trân châu nhiều màu sắc, cầm cái thìa thưởng thức một ngụm, cảm thấy thanh ngọt thơm miệng, trơn trượt mềm mềm, ăn thật ngon.

Tiểu Tứ Tử thích nhất các loại thức ăn nhẹ ngọt ngọt mềm mềm, ăn đến mặt mày rạng rỡ. Triệu Phổ thích ăn mặn, rất ngán những thứ nhỏ nhỏ dính răng, vì vậy vứt một chỗ không đụng tới, thấy Tiểu Tứ Tử thích bèn đem chén canh của mình cho bé.

Công Tôn vừa ăn vừa hỏi tiểu nhị đứng bên cạnh cách làm, chuẩn bị về sau nấu cho Tiểu Tứ Tử ăn.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi một câu, “Tiên sinh trông tuổi còn trẻ, sao lại có hài tử lớn như vậy?”

Triệu Phổ giật mình, hẳn vạn lần không ngờ Triển Chiêu lại hỏi trực tiếp về vấn đề này, có điều ngẫm lại cũng không sai, người giang hồ mà, tính toán chuyện này để làm gì? Người ăn ngay nói thẳng thì kẻ khác mới có thể cùng người làm bằng hữu, không khỏi cảm thấy yêu thích hẳn thêm vài phần. Trong lòng sinh ra một chút ý định thọc gậy bánh xe, muốn từ chỗ Bao Chứng đoạt người này, đó là một người vừa đẹp trai lại vừa tài giỏi, làm bộ khoái thật đáng tiếc.

“Con không phải do phụ thân sinh ra.” Tiểu Tứ Tử vừa ăn vừa giúp Công Tôn trả lời, “Phụ thân còn chưa có thành thân, con muốn tìm một mẫu thân cho phụ thân.”

Công Tôn dờ khóc dờ cười nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Sao lại là giúp phụ thân tìm mẫu thân, là tìm mẫu thân cho chính con, tìm nương tử cho phụ thân.”

“Đúng nga.” Tiểu Tứ Tử khờ khạo cười, “Là vậy nha, tìm nương tử cho phụ thân.”

Triệu Phổ đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, thì ra Công Tôn chưa thành thân, hẳn vốn đang buồn phiền, tại sao tuổi còn trẻ mà đã có em bé, thứ sinh này chẳng phải từ mười lăm mười sáu tuổi đã làm cha sao.

“Tiểu Tứ Tử là thân thích cho ta làm con thừa tự.” Công Tôn nói, “Ta nuôi từ nhỏ đến lớn, coi như là thân sinh.”

“Đúng.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, tựa hồ không vì Công Tôn không phải thân sinh mà mất hứng.

Triển Chiêu mỉm cười, “Tiểu Tứ Tử tương lai phải thật hiếu thuận với phụ thân.”

“Đúng vậy.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Tiểu Tứ Tử trưởng thành nhất định chăm sóc phụ thân.”

Canh trân châu ngọt đã ăn xong, thức ăn cũng đưa lên, mọi người bắt đầu dùng bữa, Triệu Phổ hỏi Triển Chiêu, “Triển huynh đến tra án sao?”

“Ai.” Triển Chiêu tựa hồ có chút bất đắc dĩ, tay cầm đũa đặt xuống, nói, “Mấy hôm trước Bao đại nhân sai ta tra vụ án này... Ta lo lắng muốn chết, đi đâu cũng gặp chuyện.”

Triệu Phổ cảm thấy rất hứng thú bèn hỏi, “Vụ án nào vậy? Bao đại nhân cũng coi như xử án như thần, còn có lúc không có manh mối?”

“Đầu mối của vụ án này luôn luôn đứt đoạn.” Triển Chiêu lắc đầu nói, “Tình tiết kỳ thật cũng không phức tạp, chỉ là vụ cướp bình thường, thế nhưng ta đuổi tới đây thì lại liên lụy đến một vụ án mạng, bất đắc dĩ đầu mối tới người bị đả thương kia thì lại đứt đoạn.”

“Người vừa nói, người bị đả thương gân mạch đứt đoạn, thần chí không rõ... điều này không giống như bị người đánh.” Công Tôn đột nhiên nói.

Triển Chiêu sửng sốt, Triệu Phổ cũng cảm thấy kỳ quái, “Gân mạch đứt đoạn lại không phải bị đánh, vậy là bị cái gì?”

Tiểu Tứ Tử gấp một miếng gan xào đứt vào miệng, nhai hỏi Công Tôn, “Phụ thân, vậy có phải là bị trúng độc hay không?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, vỗ vỗ đầu Tiểu Tứ Tử, “Đúng.”

“Trúng độc?” Triển Chiêu sờ cằm, “Đúng vậy, ta vẫn luôn thắc mắc, cao thủ nào có thể đánh gãy toàn bộ gân mạch của người khác mà lại không lưu lại một chút ngoại thương. Toàn bộ nghi phạm cũng không có cao thủ giang hồ, nhưng hiện tại nghĩ đến... Nếu như nói có người hạ độc, vậy là dễ tra xét rồi.”

“Cuối cùng có phải trúng độc hay không, sau khi điều tra thương thế mới có thể kết luận.” Công Tôn nói, “Ăn cơm xong rồi, đi xem sẽ biết.”

Tất cả mọi người gật đầu.

Lúc này tiểu nhị bưng lên một nồi thủy ngư (baba) kho.

Triển Chiêu nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, ăn thủy ngư, đây là thủy ngư đực, áp kinh.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu, Công Tôn gấp mai thủy ngư đưa cho Tiểu Tứ Tử, nói, “Cẩn phần xung quanh rìa mai mà ăn, tốt cho cơ thể.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử dùng đũa gấp mai thủy ngư lên gặm, hỏi, “Phụ thân, con ăn thứ này có thể cao hơn một chút hay không, sau đó lá gan cũng to hơn một chút.”

Công Tôn cười gật đầu, may mà bé còn biết chính mình nhất gan.

Triệu Phổ đang cầm đũa lật thủy ngư trong nồi, tâm nói vương bát (ba ba) thì gọi là vương bát đi, bày đặt văn vẻ gọi thủy ngư làm cái gì? Vừa nghe được Tiểu Tứ Tử nói, liền gấp lấy một cái trứng trắng trắng tròn tròn đặt vào chén của bé, “Tiểu Tứ Tử, người muốn nhanh nhanh trở thành anh hùng hào kiệt thì hãy ăn cái này, bổ nguyên khí.”

Triển Chiêu nhin cười, Công Tôn nhìn thấy thì giật giật khóe miệng, Tiểu Tứ Tử đâm đâm cái viên cầu màu trắng kia, Triệu Phổ lại gấp cho bé thêm một cái, thả vào trong chén, “Hai cái đều cho người.”

Tiểu Tứ Tử khó hiểu ngẩng đầu nhìn Công Tôn, “Phụ thân cái này là cái gì? Đản đản sao?”

“A.” Công Tôn cười gượng hai tiếng.

Triệu Phổ cười đều, “Đúng vậy, vương bát đản! Ui...”

Nói chưa dứt lời, liền cảm thấy dưới bàn, Công Tôn hung hãn đạp hấn một cước.

Triệu Phổ khó hiểu ngẩng đầu, Công Tôn cắn răng hung hăng trừng mình, ánh mắt như là đang mắng —— Hạ lưu!

Triệu Phổ tự hỏi ta đã làm gì chứ? Vật này quả thật là bổ nguyên khí mà...

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử khó hiểu hỏi Công Tôn, “Con thủy ngư này không phải là giống đực sao? Giống đực sao lại có đàn đàn?”

Triệu Phổ vui vẻ, cười nói, “Tiểu Tứ Tử, bởi vì là đực nên mới có đàn... Ai nha...”

Nói chưa dứt lời, lại bị Công Tôn hung hãn đập một cước.

Triển Chiêu ngồi đối diện cúi đầu ăn canh, giả vờ không để ý.

Triệu Phổ trợn mắt nhìn Công Tôn, vẻ mặt vô tội cộng thêm mờ mịt.

“Phụ thân, giống đực cũng sinh đàn đàn sao?” Tiểu Tứ Tử lại hỏi, “Gà vịt không phải đều là giống mái sinh đàn đàn sao? Lẽ nào thủy ngư lại là giống đực sinh đàn đàn?”

Công Tôn nhú nhú khóe miệng, gấp vào trong chén Tiểu Tứ Tử một miếng chân thủy ngư, “Đừng đoán mò, cái kia không phải là thủy ngư, chỉ là thứ bẩn trà trộn vào.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Thứ bẩn?”

“Uy... Người như vậy là dạy hư tiểu hài tử.” Triệu Phổ nhắc nhở Công Tôn, “Phải nói thật chứ.”

Công Tôn trợn trắng mắt, dùng đũa gấp hai viên trắng trắng gì đó trong chén của Tiểu Tứ Tử ra, vứt xuống đất. Sau đó, Công Tôn nhấc chân, hung hăng “bộp bộp” hai tiếng, hai viên gì đó bị giẫm bẹp lép như hai chiếc bánh dẹp.

Triệu Phổ vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

Triển Chiêu bảo tiểu nhị xới cho hắn chén cơm thứ hai.

Công Tôn quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ Tử, vừa gấp thức ăn cho bé, vừa nói, “Ăn nhiều rau.” Rồi bóc vỏ của hai cái trứng luộc nước trà, đưa cho Tiểu Tứ Tử ăn, nói, “Đây mới là kê đàn chân chính, hai cái vừa này là phôi đàn hỗn đàn biến dạng. Chỉ vương bát đàn mới ăn đảo môi đàn.”

(Phôi đàn, hỗn đàn = đồ đều, đồ tồi, đồ vô lại.

Đảo môi đàn: đồ xúi quẩy, vương bát đàn: trứng rùa, cũng là một từ châm biếm)

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Phụ thân, thật nhiều đàn nga.”

Công Tôn nhoen miệng cười cười, “Thì đó, cái này gọi là, gà đông không đẻ trứng, người đông thì nhiều loạn*.” Nói xong hung hăng khinh bỉ liếc Triệu Phổ.

*(nguyên văn: kê đa bất hạ đàn, nhân đa hạt đảo loạn, ý nói đàn gà đông con thì gà khó đẻ trứng, đông người quá thì nhiều nhưng hỗn loạn.)

Triệu Phổ cúi đầu ăn, thầm nhủ —— Má nó, thư sinh quả nhiên đều không biết nói lý lẽ!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 6: Lưu Manh Cũng Có Nhiều Đẳng Cấp

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm, mọi người nhấp vài ngụm trà, Triển Chiêu đứng dậy gọi tiểu nhị tính tiền, không ngờ tiểu nhị nói Triệu Phổ đã trả tiền rồi. Công Tôn hơi giật mình, Triệu Phổ từ nãy giờ vẫn ngồi đây ăn không hề rời chỗ, trả tiền từ khi nào chứ?

Triển Chiêu thì lại mỉm cười, chấp tay nói với Triệu Phổ, “Sao ta lại không biết xấu hổ như vậy được?”

Triệu Phổ phát tay, cười nói, “Không muốn khiến Triển huynh phải tốn kém.”

Công Tôn nhú mày, nhìn Triển Chiêu và Triệu Phổ ở bên kia giành qua giành lại, trong lòng có chút nghi hoặc, Triệu Phổ này... hình như không phải là một tên lưu manh tầm thường.

Sau khi ăn xong, mọi người lên đường đi đến nha môn tri phủ của Thanh Dương phủ.

Vừa ăn cơm xong nên Công Tôn dẫn Tiểu Tứ Tử chậm rãi đi bộ, Tiểu Tứ Tử vừa đi vừa dùng tay xoa cái bụng tròn, trái xoa mười hai lần, phải xoa mười hai lần.

Triệu Phổ thấy thật dễ thương, liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người xoa bụng làm gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nói với Triệu Phổ, “Dạ, tiêu thực.”

“Tiêu thực?” Triệu Phổ càng nghĩ càng thấy chơi vui.

Công Tôn thuận miệng nói, “Tiểu hài tử và lão nhân sau khi ăn, trước khi ngủ, nhẹ nhàng xoa bụng sẽ rất tốt cho thân thể.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Công Tôn, “Tiên sinh dường như rất rõ về cách chăm sóc thân thể.”

Công Tôn cười cười, “Con người tốt nhất vẫn là không có bệnh, một khi có bệnh mới trị sẽ không kịp, trước tiên là phải phòng bệnh, cũng như trong chiến tranh, nên đề phòng trước khi xảy ra tai nạn.”

“Nói đến chiến tranh.” Triển Chiêu đột nhiên hỏi Triệu Phổ, “Vùng biên ải phía bắc thế nào rồi? Ta nghe nói gần đây rất thái bình.”

“Ừ.” Triệu Phổ nhún nhún vai, “Người Liêu và người Tây Hạ không rảnh, cho nên một năm này hẳn là bình an vô sự... Còn những năm sau thì cũng chưa rõ, phải xem kẻ lên nắm quyền là ai.”

Công Tôn sờ sờ cằm, “Văn hóa Trung Nguyên luôn luôn dĩ hòa vi quý, thông thường đều là chủ thủ không chủ công, kỳ thực hiện tại là thời cơ tốt, nếu có thể nắm chặt thời cơ đàm phán điều kiện thì có thể hòa thuận nhiều năm.”

“A...” Triệu Phổ cười, phất phất tay, “Người đúng mà một sách, đám mọi rợ này ai thèm nói lý lẽ với người chứ, hôm nay đáp ứng, ngày mai liền trở mặt không nhận.”

Công Tôn nhú mày, xoay mặt nghiêm túc đáp trả Triệu Phổ, “Ta không biết được bản chất của ngoại tộc có liên quan gì đến chuyện ta có phải một sách hay không? Sao người có thể dựa vào một câu nói đã cho rằng ta là một sách?”

Triệu Phổ nhếch khóe miệng cười, “Vậy người lấy gì nhận định ta là lưu manh?”

Công Tôn nheo nheo mắt, “Người nửa đêm cùng hai tên dân tộc tác quái trước cửa phòng chúng ta, lúc ăn cơm thì hành động vô lại, há mồm ngậm miệng thô tục kinh khủng, còn chối mình không phải lưu manh?”

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, nhìn sang Triển Chiêu thì thấy hần hiếu kỳ nhìn ngược lại mình, ánh mắt đó đang hỏi —— Nga? Người còn đồng lõa với dân tộc?

“Uy, thư ngốc! Người đừng nói bừa vô căn cứ có được không? Ta đã giải thích rõ là đêm đó ta nghe được động tĩnh mới chạy ra xem... Ta ở lại khách điểm đó là vì sợ bọn ác nhân làm hại các người.” Triệu Phổ kêu oan, “Ta đâu có giống người, hơn nửa đêm còn dạy nhi tử đá lưu manh, nói xấu sau lưng ta.”

Công Tôn vốn là sừng sốt, nhưng sau đó lại mở to hai mắt trừng hăn, “Người... người nghe lén chúng ta nói chuyện?”

.....

Triệu Phổ chợt dạ, thôi chết, nhất thời kích động nên lở mồm rồi, vội vàng chối, “Không... vách tường của khách điểm đó khá mỏng.”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ đầy căm ghét, càng chắc chắn tên này là lưu manh.

Triệu Phổ hết đường chối cãi, may mà phía trước đã là huyện nha, Triển Chiêu đứng lúc cắt ngang hai người, “Tới nha môn rồi.”

Mọi người vào huyện nha, huyện thái gia thấy Triển Chiêu trở về liền mang người ra nghênh đón, Triển Chiêu nói đã dẫn lang trung đến, muốn xem nhân chứng bị thương kia.

Công Tôn theo Triển Chiêu đi tới sương phòng trong tiểu viện, Triệu Phổ cũng nhàn nhã đi tới cửa, thăm dò nhìn vào bên trong.

Tiểu Tứ Tử cầm hòm thuốc trắng đi theo phía sau Công Tôn, Triệu Phổ đứng sau, nhẹ nhàng kéo bé một cái, Tiểu Tứ Tử suýt chút nữa đặt mông ngồi phịch xuống đất, cũng may Triệu Phổ kịp đỡ, nhỏ giọng hỏi bé, “Tiểu Tứ Tử, người vào trong đó làm gì, hai ta ngồi ngoài nói chuyện đi.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, có chút do dự, bé kỳ thực rất thích Triệu Phổ, nghĩ thúc ấy trông thật oai phong, tuy rằng phụ thân nói thúc ấy là lưu manh, nhưng bé ngược lại cảm thấy Triệu Phổ là người tốt, liền hỏi, “Nói chuyện gì nha?”

Triệu Phổ thấp giọng hỏi bé “Hai người đến Khai Phong làm gì?”

Tiểu Tứ Tử lại chớp chớp mắt, “Nga, bởi vì phụ thân nhận được phong thư...”

Còn chưa dứt lời, Triệu Phổ đã thấy trước mắt xuất hiện một ống tay áo trắng tinh, cánh tay trắng gầy của Công Tôn chặn ngang ngăn trước Tiểu Tứ Tử, che chở bé đi vào trong, không quên quay đầu lại hung dữ trừng mắt liếc Triệu Phổ.

Triệu Phổ nghiêng rằng... Tại sao nhi tử lại khả ái hơn phụ thân nhiều như vậy? Quả nhiên không phải thân sinh!

~

Vào phòng, Công Tôn xem xét bệnh tình của người nằm trên giường, vươn tay bắt mạch cho hần, nhúu mảy, “Quả nhiên là trúng độc.”

“Thật sự là trúng độc?” Triển Chiêu thấy có đầu mối cũng rất mừng rỡ, “Trúng độc gì, có thể trị được không?”

Công Tôn sờ sờ cằm, “Loại độc này cực mạnh... Hơn nữa hãn trúng là độc mạn tính, ít nhất đã hơn một năm.”

“Hơn một năm?” Triển Chiêu chấn động mạnh, “Nói vậy, kẻ hại hãn chính là kẻ đã ở chung với hãn hơn một năm... cũng chỉ có thể là quản gia của hãn, mà không phải là thê tử vừa cưới nửa năm nay?”

Công Tôn lắc đầu, “Nửa năm? Tuyệt đối không thể!”

“Vậy là được rồi.” Triển Chiêu nhẹ nhõm thở ra một hơi dài, “Tiên sinh, có thể giải độc cho hãn hay không, ta cần hãn chính mồm xác nhận kẻ đã hại hãn.”

“Hãn là không thành vấn đề.” Công Tôn nói, bảo Tiểu Tứ Tử cầm hòm thuốc đến, mở hòm lấy ra một bộ ngân châm, bảy mươi hai mai ngân châm đồng loạt xếp thành một hàng, Công Tôn giúp người nọ châm cứu trừ độc, nói với Triển Chiêu, “Có thể mất đến một hai canh giờ, các người ra ngoài ngồi uống chén trà trước đi.”

“Không sao.” Triển Chiêu khoát tay, “Ta ở đây giúp người một tay.”

Công Tôn gật đầu, thầm nghĩ Triển Chiêu quả nhiên có phong độ của một đại hiệp, so với cái tên lưu manh kia khác xa một trời một vực! Nghĩ xong cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu chuyên tâm thi châm.

Sau đó hơn một canh giờ, Triển Chiêu ngồi cách đó không xa lẳng lặng chờ, Công Tôn ngồi thi châm, Tiểu Tứ Tử cầm một cái khăn sạch, thường xuyên lau lau cái trán cho Công Tôn, vừa chăm chú nghe Công Tôn giảng dạy, nghiêm túc học hỏi quy luật thi châm trên huyết vị.

Triệu Phổ khoanh tay dựa vào cửa nhìn, vốn hãn nghĩ cứu trị người bệnh thì có cái gì hay đâu mà xem, chắc chắn là rất chán. Định liếc nhìn một cái rồi ra ngoài đi dạo, thế nhưng bất tri bất giác bị thần sắc chuyên chú của Công Tôn hấp dẫn, đứng cạnh cửa, nhìn đến xuất thần.

Mấy tên ảnh vệ ngồi trên tường viện khề nói nhỏ —— Vương gia có phải bị điểm huyết rồi không? Sao lại đứng im ở chỗ kia lâu đến như vậy!

Hai canh giờ qua đi, trời đã sập tối, Công Tôn cũng đã thu hồi ngâm châm, thở ra một hơi dài.

Tiểu Tứ Tử trước tiên đưa đến cho Công Tôn một ly trà, sau đó lại nhu thuận lấy giấy bút đặt lên bàn, chấm bút lông vào mực nước, chờ.

Công Tôn đi tới, đề bút viết một phương thuốc, giao cho một nha dịch, bảo hắn đi bốc thuốc, sau đó năm chén nấu thành một chén, bưng đến.

Nha dịch lập tức cầm phương thuốc đi, trước khi hắn ra ngoài, Triệu Phổ đã kịp ngắm sơ qua phương thuốc kia —— Tuy hắn không phải văn nhân thi nhân, có điều... chữ trên phương thuốc thực sự rất đẹp, so với chữ của Hạ Nhất Hàng đẹp gấp trăm lần.

~

Xa xa ngoài biên quan ải bắc, Hạ Nhất Hàng đột nhiên hắt xì một cái, trời đông giá rét lạnh cóng, ôm noãn lô tiếp tục sự nghiệp viết chiết tử của hắn, các ảnh vệ lưu thủ ngoài cửa đồng tình nhìn hắn.

.....

“Hắn đã an toàn.” Công Tôn thu hồi bút, xoa xoa bàn tay hơi lạnh của Tiểu Tứ Tử, nói với Triển Chiêu, “Thần trí trong chốc lát sẽ thanh tỉnh, bất quá thân thể còn chưa cử động được, phải uống thuốc để hoàn toàn trừ độc, đại khái bốn năm ngày là có thể đi lại, nhưng thân thể bị thương quá sâu nguyên khí tổn hao nặng, sợ rằng phải điều dưỡng nửa năm mới có thể hoàn toàn khỏi hắn. Hắn ở nhà có thể tử là tốt rồi, có thể chiếu cố được.”

Triển Chiêu gật đầu, lúc này, người bệnh kia đột nhiên ho mạnh ra hai tiếng, sau đó tỉnh lại.

Hắn chậm rãi mở mắt, thở dài một hơi, thấy huyện thái gia vẻ mặt kinh ngạc ở trước mặt, hắn liền khóc lóc kể lễ quá trình bị hãm hại —— Quả nhiên, kẻ hại hắn chính là gã quản gia, mục đích là vì tài sản.

Huyện thái gia liên tục tán thưởng Công Tôn là thần y, Công Tôn chỉ xua tay, Triển Chiêu liền hỏi người bệnh kia một vài đầu mối trọng yếu, cuối cùng cũng có thu hoạch, vui mừng khôn xiết.

//

Chạng vạng, Triển Chiêu từ biệt Công Tôn và Triệu Phổ, hắn còn phải tiếp tục dựa theo đầu mối đi tra án, vì vậy đi trước một bước.

“Triển Triển phải đi sao?” Tiểu Tứ Tử vươn tay túm góc áo của Triển Chiêu, tuy quen biết chưa lâu, nhưng có vẻ rất là lưu luyến.

Triển Chiêu nhéo nhéo hai má bé, “Tiểu Tứ Tử, các người không phải muốn đi Khai Phong sao? Ta xong việc sẽ trở về đó, khi đó, ta sẽ dẫn người đi du ngoạn Khai Phong, được không?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử vội vã gật đầu, cười thật tươi với Triển Chiêu.

Sau đó, mọi người từ biệt, Triển Chiêu lên ngựa chạy ra khỏi huyện nha, chỉ trong chớp mắt, đã như cơn gió thoảng qua không còn hình bóng.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử dường như có chút thương cảm, liền an ủi, “Tiểu Tứ Tử, khi nào đến Khai Phong là có thể gặp mặt rồi, Triển thúc thúc của con có công sự phải làm.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, thần sắc vẫn tiu nghỉu, thất thần như cũ.

Triệu Phổ nhìn thấy bèn cười nói, “Tiểu Tứ Tử, Triển thúc thúc của người là đại hiệp, người giang hồ đi lại như một cơn gió, đây gọi là hào

hiệp... người cũng nên hào hiệp một chút, gặp lại tùy duyên, không gặp cũng là duyên... vui vẻ tự tại.”

Công Tôn tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Triệu Phổ, thầm nhủ —— Người cũng có thể nói những điều có đạo lý như thế sao?

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu cân nhắc một chút, đột nhiên cảm thấy không buồn nữa, “Ừm, cũng đúng.”

Công Tôn ôm bé lên, “Không buồn nữa là tốt rồi, phụ thân dẫn con đi ăn cơm chiều có được không?”

“Được!” Tiểu Tứ Tử cười tít mắt, Công Tôn dẫn bé đi về hướng nam thành, Tiểu Tứ Tử quay đầu vẫy tay gọi Triệu Phổ đang ở phía sau do dự nên tiếp tục lên đường hay trở lại kia, “Cửu Cửu, cùng đi ăn không?”

Nghe Tiểu Tứ Tử nói, Công Tôn sửng sốt, Triệu Phổ cũng sửng sốt.

Ban đầu, cả hai nghĩ mọi chuyện đã sáng tỏ, Triển Chiêu đã rời đi, bọn họ cũng nên mỗi người một ngả, dù sao cũng chẳng có giao tình. Công Tôn nghĩ Triệu Phổ là lưu manh, Triệu Phổ nghĩ Công Tôn là một sách... ở gần nhau cũng chỉ là nhìn nhau ghét nhau, tình cờ gặp gỡ, người đi đường người ta đi đường ta.

Ai ngờ Tiểu Tứ Tử gọi Triệu Phổ cùng đi ăn, Triệu Phổ có phần do dự.

Công Tôn hơi bất mãn thì thầm với Tiểu Tứ Tử, “Sao lại gọi hân cùng ăn?”

Tiểu Tứ Tử bĩu môi thì thầm một câu, “Phụ thân, trưa hôm qua là Cửu Cửu trả tiền, không phải phụ thân nói không thể ăn không của người khác sao? Chúng ta mời lại chứ?”

Công Tôn sừng sốt —— Đúng vậy! Thiếu chút nữa đã quên! Không thể nợ ân tình của người khác.

Nghĩ tới đây bèn quay đầu nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ cười cười phất tay, “Không cần.”

“Này.” Công Tôn ngăn hẵn lại, “Có qua có lại, ta không muốn nợ nhân tình, hai ta không thân chẳng quen sao ta có thể ăn không của người? Đi, ta mời lại!” Nói xong, cũng không chờ Triệu Phổ đồng ý đã bế Tiểu Tứ Tử xoay người đi.

Triệu Phổ thầm nhủ, ha, thư ngốc nhà người thật độc tài.

Tiểu Tứ Tử đặt cằm dựa vào đầu vai Công Tôn, cười tủm tỉm ngoắc Triệu Phổ.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nhoẻn miệng cười, thầm nghĩ, đi thì đi, tuy rằng thư ngốc thật là phiền, nhưng Tiểu Tứ Tử thật khả ái, cùng nhau ăn so với ăn một mình thì vui hơn.

Nghĩ xong, chậm chậm rì rì đi tới.

Công Tôn vì không muốn nợ nhân tình mà mời Triệu Phổ bữa cơm này, cũng không lường được lại xuất hiện phong ba.

Hôm nay y mới chân chính hiểu được câu lưu manh phân ra nhiều đẳng cấp, nếu như nói cường hào là lưu manh tam đẳng, ác bá là lưu manh lục đẳng, vậy thì Cửu Vương gia Triệu Phổ này, là tiêu tiêu chuẩn chuẩn lưu manh cửu đẳng!

Vì thế, Công Tôn hối hận thật lâu, mỗi lần hồi tưởng lại việc này, y đều xúc động muốn đánh vào cái mũi của Tiểu Tứ Tử. Chính vì một hành động vô ý của Tiểu Tứ Tử nhỏ bé trắng nõn mập mập mềm mềm kia, đã đem tới cho mình một phiền toái lớn, muốn vứt cũng vứt không được.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 7: Cứu Cứu, Lên, Cẩn Hản Đi!

Mọi người cùng nhau tản bộ, Tiểu Tứ Tử chọn một tửu lâu nhỏ gọi là Thiên Thượng Cư, thoát nhìn rất lịch sự tao nhã.

Công Tôn dắt theo Tiểu Tứ Tử, cùng Triệu Phổ đi vào trong quán.

Tiểu nhị đi ra nghênh tiếp, Công Tôn đặt một nhã tọa ở lầu hai, ba người ngồi xuống bắt đầu gọi món ăn.

Công Tôn theo thường lệ gọi cho Tiểu Tứ Tử một canh trứng gà, Triệu Phổ quan sát bốn phía, phát hiện người ở lầu hai tương đối ít, chỉ có hai bàn đặt sát cầu thang lên lầu, còn có một bàn đặt sát bên trong. Những người ngồi ở hai bàn đặt bên ngoài kia, thoát trông là người bình thường, nhưng bàn bên trong có bốn người ngồi, phanh ngực hở bụng, gác chân uống rượu, dáng vẻ có vài phần bỉ khí.

Đó không phải là người lương thiện.

Mặt khác, Triệu Phổ còn phát hiện, trong đó có một tên, lé mắt nhìn sang Công Tôn bên này mấy lần. Triệu Phổ thầm than, cho nên mới nói, loại thư sinh này thật phiền phức, ngay cả con kiến cũng bóp không chết, bản thân đẹp như vậy còn dẫn theo một em bé khả ái nơi nơi rêu rao, như vậy mà cũng có thể bình an vô sự tới được nơi này, may là còn có một bộ đạo cụ cùng với bản lĩnh dụng độc. Nhưng dù cẩn thận thế nào cũng có sơ sót... Thực sự không nhịn được mà lo lắng thay đôi phụ tử này

Triệu Phổ nghĩ tới đây, mí mắt liền nháy nháy, thầm nhủ, hắn đang làm cái gì? Hai phụ tử này chết sống liên quan gì hắn? Nhưng nghĩ lại, tình cờ gặp nhau cũng là duyên phận, Công Tôn tạm không nhắc đến, nhưng Tiểu Tứ Tử khả ái như vậy, làm sao có thể nhẫn tâm không để ý tới?

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ lại khẳng định một lần nữa, mình là vì Tiểu Tứ Tử, không phải vì Công Tôn! Vì vậy, hắn liền có suy nghĩ muốn làm bạn với hai người cùng đến Khai Phong.

Dù sao cũng là tiện đường, vậy thì giúp chiếu cố đi.

Rất nhanh, thức ăn được mang lên, Công Tôn như thường lệ giúp Tiểu Tứ Tử thổi nguội canh trứng gà, để bé tự mình ăn, người một ngụm ta một ngụm ăn thật vui vẻ, xem Triệu Phổ như không khí quăng ở một bên.

Triệu Phổ cũng vô lực, thư sinh này, thật không đáng yêu.

Vừa ăn vài thìa, Tiểu Tứ Tử đột nhiên hỏi Triệu Phổ, “Cửu Cửu, cũng đi Khai Phong nha?”

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu.

“Nga...” Tiểu Tứ Tử cúi đầu ăn, dường như có lời gì muốn nói, Triệu Phổ hỏi, “Tiểu Tứ Tử, chuyện gì vậy?”

“Ừm, chúng ta cũng đi Khai Phong.” Tiểu Tứ Tử ấp úng nói.

Triệu Phổ sửng sốt, ý của tiểu ngốc tử không lẽ là muốn cùng nhau đi? Tâm trạng vui vẻ, vừa định ừ một tiếng thì nghe Công Tôn nói, “Tiểu Tứ Tử.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, Công Tôn giả vờ tức giận nhìn bé, Tiểu Tứ Tử dẩu mồm, nhỏ giọng nói thầm, “Chuyện đó... Tiện đường mà?”

“Tiện đường cái gì?” Công Tôn nói, “Chúng ta đi chậm như vậy, hân không chừng phải gấp rút lên đường, không nên kéo chân người khác.”

“Ta không gấp!” Triệu Phổ thốt lên, Công Tôn ngẩng đầu liếc hân, có chút cảnh giác.

Triệu Phổ duỗi ngón tay gãi gãi má, thăm nhủ, thư ngực nhà ngươi, còn xem ta như lưu manh hả?

Công Tôn tất nhiên là lo lắng, thứ nhất thân phận của Triệu Phổ mập mờ, hình như có gì đó giấu diếm, thứ hai... Công Tôn nhìn ra hân là người tham gia quân ngũ, công phu và khí phách cao như vậy chắc chắn không phải tiểu binh. Hơn nữa, hân có dáng vẻ của một tên lưu manh, đây gọi là vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo, mình dẫn theo Tiểu Tứ Tử, một đường cẩn thận thật khó khăn mới tới được đây, cũng đã sắp đến Khai Phong không thể để xảy ra chuyện.

Cái miệng Tiểu Tứ Tử chu ra càng dài, Công Tôn bóp cái miệng trông như móng vuốt của bé.

Tiểu Tứ Tử mất hứng, nhỏ giọng nói, “Tiểu Tứ Tử thích Cừ Cừ.”

Công Tôn nổi máu ghen, mắng thầm, Triệu Cừ nhà ngươi giỏi lắm, mới gặp vài lần đã lừa gạt Tiểu Tứ Tử, ganh tị trường Triệu Phổ —— Đồ lưu manh, đoạt con ta!

Triệu Phổ càng dở khóc dở cười, cảm thấy thư sinh này quả thật là ngang ngược. Nhưng nghĩ lại, thôi, dù sao cũng sắp đến Khai Phong, thư sinh này mạnh mẽ như vậy chắc không có chuyện gì đâu, lưu lại Giả Ảnh đi theo, hộ tống bọn họ đến Khai Phong, cũng không uổng Tiểu Tứ Tử nói một tiếng thích mình.

Lại dọn lên vài món, Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử vẫn còn chu dài cái miệng, bèn múc một miếng gạch cua đưa qua, “Há mồm.”

Tiểu Tứ Tử nhìn Công Tôn một cái, mở miệng, Công Tôn đút gạch cua vào, hỏi bé, “Con thích ai nhất?”

Tiểu Tứ Tử nhai nhai gạch cua, “Phụ thân.”

Công Tôn thoải mái một ít, tâm tình rõ ràng cũng tốt hơn, Triệu Phổ bắt đầu dĩ... Thư ngọc Công Tôn này che chở bảo vệ con cái hơi thái quá, cũng may là một bé trai, nếu như là bé gái, sau này ai dám cưới?

Chính lúc này, chợt nghe dưới lầu truyền đến tiếng người xông vào, sau đó vang lên tiếng bước chân, một đám người lên lầu.

“Vương công tử, sao hôm nay ngài rảnh rồi đến đây?” Tiểu nhị cười dẫn người đi lên, dù là khuôn mặt tươi cười nhưng cần bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi.

Lại nhìn những người đang ăn xung quanh, trước thang lầu còn có mấy người chưa ăn xong, nhưng lại vội vã ném bạc bỏ chạy.

Triệu Phổ nhìn thấy, quan sát tiểu nhị cùng với vị Vương công tử đang tiến lên kia, người này hơn hai mươi tuổi, trông béo ục ịch, ăn mặc sang trọng, chẳng qua miệng méo mắt hí, thoát trông có chút hèn mọn. Lại nhìn những kẻ đi phía sau hắn, vừa nhìn đã biết là loại du thủ du thực, ác ôn nịnh bợ. Triệu Phổ lắc đầu... lại là ác bá địa phương, người như vậy tại vùng biên cảnh hắn đã thấy rất nhiều, lúc vừa đến ải bắc, bọn thổ phỉ cường hào phải giết có đến vài ngàn, bất quá người nơi đó so với vùng Trung Nguyên này bừa hãn hơn rất nhiều.

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ nhìn nhìn, Công Tôn ngăn bé, bảo bé đừng xem, thành thành thật thật ăn cơm.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, lại bị Công Tôn đút một miếng lươn vào miệng.

“U, Vương đại thiếu gia, lâu ngày không gặp!” Lúc này, chiếc bàn bên trong tửu lâu có một người đứng lên, chào hỏi Vương công tử nọ, “Thế nào, mấy ngày gần đây bận rộn sao? Các cô nương của Thúy Hương Cư đều nhớ ngài muốn chết.”

“Này, đừng nói nữa.” Vương công tử nọ bất mãn bĩu môi, “Hai ngày trước có một người đến, cha ta nhốt ta trong phủ, chết cũng không cho ra, nương, ta sắp ghen chết rồi!”

“Ai vậy?” Một tên khác cười hỏi, “Ngài là công tử của huyện thái gia, còn sợ ai?”

“Ai, nghe nói là một quan viên đến từ Khai Phong phủ.” Vương công tử ngồi xuống, cầm vài hạt đậu phộng ném vào trong miệng.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau —— Người đó chắc là Triển Chiêu.

“U, Khai Phong phủ à... Ha ha, cha ngài sợ chuyện riêng bị người khác biết, báo cho Bao đại nhân phải không?” Một tên khác cười, “Cho nên mới nhốt ngài lại.”

“A.” Vương công tử nọ cười lạnh một tiếng, “Về điểm này thì cha ta lo thừa. Thời nay ai làm quan mà lại không tham chút đỉnh? Hẳn sợ ta gây chuyện thị phi bị người bắt, mà ta lại là con trai độc nhất. Nếu như có chuyện rắc rối, lão nhân cũng không biết đi đâu để khóc.”

“Ha ha...” Một tên khác hô hố cười lên, cầm lấy chén rượu nói, “Vương thiếu gia nói đúng, tới, uống rượu! Tiểu nhị, rượu ngon thức ăn ngon đều bưng cả lên đây!”

Tiểu nhị cười gượng gật đầu đi xuống lầu, vừa đi vừa lắc đầu.

Triệu Phổ và Công Tôn đều nhìn thấy... Trong lòng sinh ra cảm giác chán ghét.

Triệu Phổ lắc đầu... Quả nhiên ở đâu cũng có loại người này. Nghĩ tới đây bèn ngẩng đầu nhìn Công Tôn, chỉ thấy y nhú mày thật sâu, tiếp tục đút Tiểu Tứ Tử ăn, hiển nhiên, cũng rất phản cảm về người này.

Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn cau mày hình như mất hứng, liền giơ đũa, gắp lên một miếng thịt gà đút vào trong miệng Công Tôn, “Phụ thân, dùng bữa.”

Công Tôn hơi sững sốt, trong miệng đã bị nhét thịt gà vào.

Tiểu Tứ Tử và Triệu Phổ thấy y phồng má hơi ngạc nhiên mở to hai mắt, đều nhìn không được mà cười, Công Tôn nhai thịt gà, vươn tay nhéo má Tiểu Tứ Tử.

Bên này Công Tôn bọn họ ăn cơm, mà bên kia, Vương công tử ngồi gác chân, vừa ăn vừa nhìn khắp nơi... liếc mắt liền thấy Công Tôn.

Vương công tử là loại người hư hỏng, từ nhỏ đã quen hoành hành ngang ngược, bình thường ngoại trừ đùa giỡn lưu manh tay chân bẩn thỉu chiếm tiện nghi người khác, đặc điểm lớn nhất chính là háo sắc. Mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần đẹp là hắn đều thích tới gần tán tỉnh. Lúc bé hắn được cha mình quá mức nuông chiều, đến khi trưởng thành muốn quản giáo cũng đã không kịp. Hắn cả ngày gây chuyện thị phi... Hai ngày trước Triển Chiêu tới phủ Thanh Dương, huyện quan nhanh chóng đem con giấu đi, rất sợ đắc tội với triển chiêu khiến cho tính mệnh khó giữ được. Hắn nghe nói, Bao chửng Bao hắc tử kia, ngay cả Luyện phò mã cũng dám trảm, long bào cũng dám đánh.

Vương công tử bị quản chế tại gia mấy ngày nay, không có ăn chơi đàn đúm không có tiểu mỹ nhân đã muốn ghen chết rồi, đêm nay trông mong có thể được thoải mái lông bông, liếc mắt liền thấy Công Tôn.

Hắn nhìn sườn mặt Công Tôn, thầm nhủ... U, bấu vạt, thành Thanh Dương từ khi nào xuất hiện một thư sinh thanh tú như vậy chứ, nhìn cái mũi, con mắt, cái miệng... nường, đẹp quá.

Người bên cạnh hắn cũng nhìn ra tâm tư của Vương công tử, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ hắn, cười nói, “Thế nào? Ta vừa rồi cũng nhìn trúng... Đây xác định là từ bên ngoài tới, trong thành Thanh Dương không có.”

“Ừ.” Vương công tử gật đầu, nhìn chăm chăm Công Tôn tiếp tục ngẫm nghĩ.

Công Tôn ngược lại không để ý, liên tục đút thức ăn vào miệng Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử hôm nay bị kinh hách, cho nên Công Tôn gọi không ít món ngon cho bé, hơn nữa mấy ngày gần đây gấp rút lên đường, sợ bé mệt bị bệnh, cho nên phải đút cho bé ăn nhiều chút.

Triệu Phổ chống cằm, hỏi Công Tôn, “Ta nói này, Công Tôn thư ngọc, người cứ nuông chiều như vậy, vật nhỏ không thể không bị làm hư.”

Công Tôn ngẩng đầu liếc Triệu Phổ, thầm nhủ —— Ta thích nuông chiều đó, nuôi con là để nuông chiều! Người để ý làm gì?

Triệu Phổ thấy sắc mặt Công Tôn nhìn mình vẫn chưa có chút hòa nhã nào, bĩu môi, trong lòng giận dữ, má nó, thư sinh này đúng là thích chọc giận người khác, nên cho y chịu chút gian khổ để biết cái gì gọi là thiện chí giúp người. Đừng cả ngày giống như con nhím xù lông với mình.

Vừa nghĩ, Triệu Phổ vừa uống rượu, xoay mặt qua thì thấy đôi mắt ti hí gian tà của Vương công tử nọ đang nhìn chăm chăm, quan sát Công Tôn từ trên xuống dưới... nhìn lại Công Tôn, một chút cũng không chú ý, chỉ lo tập trung nhìn Tiểu Tứ Tử, giống như trong một bữa cơm phải cho bé ăn đến béo lên một vòng mới được.

Triệu Phổ có chút bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút, hắn cũng không quá sẵn lòng rước lấy phiền phức, dù sao hắn cũng có thân phận đặc thù, bất quá... nghĩ tới đây, hắn đến gần Công Tôn một tí, vươn tay gấp thức ăn, lướt qua Công Tôn đưa cho Tiểu Tứ Tử, đáng vẻ cùng Công Tôn thật là thân mật, tựa hồ là người một nhà.

Công Tôn có chút khó hiểu nhìn Triệu Phổ đột nhiên ngồi bên cạnh mình, bất mãn nói, “Người làm gì vậy?”

Triệu Phổ nhướng mi, “Làm gì? Gấp thức ăn cho Tiểu Tứ Tử chứ gì.”

Công Tôn nhìn hắn chăm chăm, “Người gấp thức ăn thì gấp thức ăn, sao lại ngồi gần như vậy?”

Triệu Phổ cười gượng, hắn cũng không quen như vậy, vươn tay đặt lên vai Công Tôn, ngón tay nắm một lọn tóc dài, cười nói, “Thế nào, đều là nam nhân, ngồi gần ta thì sợ cái gì?”

Tóc gáy Công Tôn đều dựng thẳng lên, thâm nhủ, quả nhiên là lưu manh, biết ngay là người không có gì tốt lành! Y cũng là từ nhỏ bộ dáng đã đẹp, thường hay gặp phải loại đui mù đến ngả ngón quấy rối, vì vậy đã sớm quen cách ứng đối. Vừa thấy Triệu Phổ làm càn thì hung hăng giơ chân đạp một cái, nghiêng răng mắng, “Người lại dám đến đây, lão tử thiện người!”

Triệu Phổ trên trán đổ mồ hôi lạnh, đột nhiên nghĩ đến biện pháp Công Tôn đối phó đám tặc đêm đó, trong lòng sợ hãi, bất đắc dĩ chỉ phải quay về chỗ ngồi, nói, “Lòng dạ hẹp hòi.”

Thế nhưng Công Tôn còn chưa chịu buông tha mà còn trừng hắn, ý bảo hắn qua ngồi đối diện!

Mà lúc này, Vương công tử kia qua vài chén rượu cái mũi đã đỏ ửng đầy men say, lão đảo đi sang đây.

Triệu Phổ thở dài, trong lòng than thở, thư sinh nhà người, đáng để người nếm chút khổ sở, mặc kệ người! Nghĩ vậy, bèn ngồi về chỗ đối diện Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ ngồi đối diện, bèn gấp lại miếng chân thủy ngư Triệu Phổ gấp cho bé vừa bị Công Tôn thả sang một bên, cười tùm tùm ăn.

Triệu Phổ bật cười, Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc hằm, “Tiểu Tứ Tử, sao người lại hòa theo người ngoài hả?”

“Không có.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói thầm, lại tiếp tục gặm chân thủy ngư, trong ngực rầu rĩ —— Cửu Cửu là người thật tốt nha, phụ thân vì sao không thích hằm nhỉ? Nếu như lưu manh đều giống như vậy, hm... kỳ thực lưu manh cũng rất là khả ái.

Công Tôn bất đắc dĩ, hầu như chính lúc này, liền cảm thấy bên cạnh mình có người, vừa xoay mặt thì nhìn thấy bản mặt say khướt xấu xa của Vương công tử, Công Tôn nhú mày.

“Ha hả.” Vương công tử kính rượu với Công Tôn, “Tiên sinh không phải người của Thanh Dương phủ sao? Đến từ đâu vậy.”

Công Tôn mắt lạnh nhìn hằm, trong lòng mắng, người muốn chết.

Tiểu Tứ Tử vừa thấy dáng vẻ của người nọ, liền cọ cọ đến bên cạnh Công Tôn, nhỏ giọng gọi, “Phụ thân...”

Công Tôn vỗ vỗ bé, vừa gấp thức ăn cho bé ý bảo hãy tiếp tục ăn, vừa cười lạnh nói, “Ta tới từ Khai Phong.”

Vương công tử kia ngẩn người, Công Tôn cười, “Ta còn biết huyện thái gia này họ Vương, hai ngày trước trong phủ dưỡng một người bệnh tên

Mạnh Đại Phương... Còn có một quan viên đến từ Khai Phong, tra hỏi manh mối vụ án từ hăn.”

Vương công tử nọ mở to hai mắt nhìn Công Tôn, Công Tôn lạnh lùng liếc mắt nhìn hăn, cười gượng hai tiếng, “Ta nghe nói Vương đại nhân là một thanh quan trong như gương sạch như nước, trở lại gặp phải Bao đại nhân, chắc hẳn sẽ nói cho ông, không những huyện thái gia rất tốt, con của hăn cũng rất là trượng nghĩa.”

“Ách... Đúng đúng.” Vương công tử nhú nhú khóe miệng, lau mồ hôi lạnh, thầm nhủ, không trùng hợp như vậy chứ hả.

Triệu Phổ ở một bên nhìn, trong lòng thầm than —— Tuy nói thư sinh trói gà không chặt, bất quá một khi bị khi dễ, kỳ thực cũng không nhất định cần dùng tới vũ lực, thư sinh cũng có sở trường của thư sinh... Xem ra mình thực sự không cần lo lắng giùm đôi phụ tử này rồi.

Nghĩ vậy, đành lắc đầu uống rượu.

Vương công tử nọ cũng nửa đường bỏ cuộc, thầm nhủ hay là thôi đi, không biết người này có địa vị gì, đặc tội không nổi...

Lúc hăn xoay người vừa định đi, Tiểu Tứ Tử đột nhiên từ bên trong nôi thủy ngư gấp ra một viên cầu trắng trắng, vươn tay đặt vào trong chén của Triệu Phổ, cười tí mắt nói, “Vương bát đản.”

Triệu Phổ sửng sốt một chút, lập tức cười phá lên, Công Tôn cũng dở khóc dở cười, vươn tay bóp miệng Tiểu Tứ Tử, trừng bé, dám học lưu manh nói vậy!

Kỳ thực Tiểu Tứ Tử kêu lên ‘vương bát đản’ chỉ là vì nhớ kỹ lúc trước Triệu Phổ nói tên của thứ này, căn bản không có ý gì khác, trong óc tiểu tử ngốc này thì có thể nghĩ được cái gì?

Bất quá giọng bé non nớt, lại giòn vang, một tiếng vương bát đản thật rõ ràng bật khỏi mồm, nhưng lại khiến Vương công tử nọ sững sờ.

Vương công tử nọ tên gọi Vương Phát Đạt, bởi vì hăn hư hỏng, mọi người trong thành Thanh Dương lén gọi hăn là Vương Bát Đản... Hăn ghét nhất nghe thấy ba chữ này. Hôm nay vừa nghe, một cỗ hỏa khí dâng lên, thăm mẳm... Ranh con nhà người cũng dám nhục mạ ta?!

Nhìn lại, Tiểu Tứ Tử đang ngồi cùng một băng ghế với Công Tôn, chân nhỏ lắc lư, cười tủm tỉm ăn. Thoáng cái trong mắt toát ra ý xấu... Vương Phát Đạt này thường ngày cũng luyện chút công phu, vì vậy có chút khí lực. Hăn thừa dịp không ai chú ý, nhấc chân hung ác đập chân ghế bên phía Tiểu Tứ Tử một cước.

Hăn đột ngột đá chân ghế kia, một tiếng “rắc” phát ra, chân ghế gãy.

Công Tôn trong nháy mắt thấy có người đá chân ghế bên phía Tiểu Tứ Tử, vô thức ôm chầm lấy Tiểu Tứ Tử bên cạnh.

“Ai nha!” Tiểu Tứ Tử nghiêng người một cái, kinh hãi kêu lên.

Sau đó, “rầm” một cái, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử trực tiếp té xuống đất, y để Tiểu Tứ Tử ngã trên người mình... Còn mình thì ngã thật mạnh xuống một bên, chiếc ghế gãy kia trực tiếp đập trúng đùi y.

“Hmm...” Công Tôn rên một tiếng, liền cảm thấy cẳng chân đau buốt, bản thân là một lang trung, y biết mình bị thương rồi, chân có thể bị trật nhưng nghìn vạn lần đừng gãy xương.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử nằm úp sấp trên người Công Tôn, kinh hãi kêu lên, Công Tôn trước tiên quan sát bé, cắn răng hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có bị thương không?”

“Không có.” Tiểu Tứ Tử nâng chiếc ghế đang đè chân Công Tôn, hô lên, “Chảy máu rồi...”

“Không sao.” Công Tôn đã cảm giác được xương không gãy, nhưng bị trặc chân rồi, còn bị thương nữa cho nên mới đau như vậy, hẳn là trở ngại không lớn. Thấy Tiểu Tứ Tử rưng rưng nước mắt bèn nhanh tay kéo qua, “Không sao, bị thương không nặng.”

Tiểu Tứ Tử ủ khuất ôm Công Tôn, hung hăng trừng cái tên Vương Phát Đạt kia.

Vương Phát Đạt cảm thấy hả giận, cười gằn hai tiếng xoay người định bỏ đi, nhưng chợt cảm giác có người túm lấy áo mình. Hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã đặt mông ngồi xuống đất, một lúc lâu sau hắn mới kịp phản ứng, ngược mắt lên thì thấy Triệu Phổ đã đứng bên cạnh mình.

Vương Phát Đạt thấy Triệu Phổ đang chậm rãi ngồi xuống bên cạnh quan sát hắn. Hai mắt không tự giác mà chăm chăm nhìn Triệu Phổ, thấy màu sắc hai mắt hắn không giống nhau, bên kia hơi nhạt, là màu xám... yêu dị đến mức dọa người. Hắn chẳng qua chỉ là một công tử ngày thường sống an nhàn, chưa từng trải sự đời, còn Triệu Phổ lại là Tu La giết người không chớp mắt, một cái liếc mắt này làm cho toàn thân Vương Phát Đạt bất tự giác run rẩy không ngừng.

Triệu Phổ lạnh lùng cười rồi đứng lên, “Người muốn chết.” Nói xong, không hề cảnh báo mà giơ chân giẫm lên chân Vương Phát Đạt...

Một tiếng “rắc” rõ rệt truyền đến.

“A!” Vương Phát Đạt kêu thảm như giết lợn, Công Tôn ngay bên cạnh đương nhiên biết chân của Vương Phát Đạt bị Triệu Phổ đạp gãy, vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy Triệu Phổ tàn nhẫn, theo bản năng muốn che mắt Tiểu Tứ Tử, không để bé bị dọa sợ. Bất quá Tiểu Tứ Tử vẫn chưa chấn kinh,

ngay cả tiếng “heo kêu” của Vương Phát Đạt bé cũng chưa nghe được, chỉ chuyên tâm kiểm tra vết thương của Công Tôn.

“Công tử...” Thủ hạ của Vương Phát Đạt cũng sợ hãi, muốn tiến lên, nhưng Triệu Phổ vừa liếc mắt, cả bọn cũng không dám bước lên một bước.

Triệu Phổ tung một cước, đá Vương Phát Đạt đã bị gãy chân đến bên chân bọn hăn, lạnh lùng nói, “Bảo cha hăn dùng xiềng xích xích lại, đừng thả ra cản người.”

Bọn thủ hạ sợ đến nổi cứng còng cả người, thậm chí Vương Phát Đạt kỳ này tiêu rồi, vị đại gia này không phải là người bình thường, lập tức ba chân bốn cẳng khiêng hăn đi, Vương Phát Đạt đau đến nỗi gào thét không ngừng.

Tiểu nhị trong điểm đều choáng váng, trong lòng hơi lo sợ, nhưng cũng rất thống khoái.

“Vị này.” Một tiểu nhị lớn gan chạy tới xem Công Tôn, “Có cần tìm một lang trung cho ngài không?”

Công Tôn lắc đầu, “Không cần.”

“Tiểu nhị, có khách phòng không?” Triệu Phổ hỏi hăn.

Tiểu nhị nói, “Chúng ta bên này là tửu lâu, đối diện thì có khách điểm.” Vừa nói vừa chỉ cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu ném cho hăn một thỏi bạc, trả tiền cơm và bồi thường vật dụng bị phá hỏng, sau đó cầm lấy hành lý bị rơi của Công Tôn vác lên vai rồi vờn tay bế y lên.

“Người làm gì hả?” Công Tôn bị nhấc lên cao liền cả kinh, Triệu Phổ lại trừng mắt liếc y, “Ít lời nhai.” Nói xong, cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử. Thấy

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt nhìn mình, thuận miệng nói, “Tiểu Tứ Tử, tự đi được không? Năm lấy áo của ta này.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử vươn tay nắm góc áo của Triệu Phổ, theo Triệu Phổ đi ra ngoài. Triệu Phổ mang theo một lớn một nhỏ, chậm rãi đi xuống thang lầu, ra khỏi tửu lâu, đi đến khách điểm vừa rồi tiểu nhị chỉ cho hắn, thuê một gian phòng.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 8: Thực Là Lưu Manh

Triệu Phổ bế Công Tôn nghênh ngang ra khỏi tửu lâu, băng qua đường, đi đến khách điểm. Bên cạnh là Tiểu Tứ Tử đang nắm góc áo hăn, chạy chậm chậm theo sau.

Triệu Phổ tuy rằng đã cố gắng đi rất chậm, nhưng Tiểu Tứ Tử chân ngắn, phải chạy theo mới đuổi kịp hăn, bé vừa chạy vừa ngẩng mặt nhìn Triệu Phổ... Ngực cảm thán, Cừu Cừu hảo cao hảo uy vũ nga, đi đường bước chân cũng dài hơn phụ thân.

Lúc này vừa qua khỏi giờ ăn cơm, trên đường có không ít người, nhìn thấy cảnh này thì đều nhin không được mà đưa mắt nhìn nhìn, có vài người còn châu đầu ghé tai bàn tán.

Công Tôn vốn cảm thấy bị Triệu Phổ ôm thật mất mặt, lúc này càng cực kỳ xấu hổ, cái lỗ tai nóng bừng, giả chết.

Triệu Phổ thì nhìn thấy đỉnh đầu của Công Tôn trong lòng mình, còn có chiếc mũi cao thẳng thanh tú... Mí mắt liên nháy liên tục, trong lòng chửi má nó —— Thư sinh đúng là thư sinh, có bao nhiêu trọng lượng a?!

Ba người đi đến khách điểm, Triệu Phổ nói với chương quỹ, muốn thuê một gian phòng, tốt nhất không phải ở trên lầu.

Chương quỹ nói ở phía sau có tiểu viện, bất quá đó là một dãy phòng trong viện, khá đắt. Triệu Phổ gật đầu, bảo Tiểu Tứ Tử lấy túi tiền bên hông ra.

Công Tôn thấy được, vội nói, “Không cần, Tiểu Tứ Tử, lấy từ trong hành lý ra.”

Triệu Phổ lờm y một cái, “Hành lý trên lưng ta này, sao người để ý nhiều như vậy?” Vừa nói, vừa hồi thúc Tiểu Tứ Tử nhanh một chút. Tiểu Tứ Tử kiễng chân cũng chỉ có thể với đến túi tiền ở bên hông Triệu Phổ, mở ra, thấy bên trong có một xấp ngân phiếu dày, móc ra, đưa số bạc mà chương quỹ yêu cầu.

Chương quỹ thu tiền, tự mình dẫn ba người đi vào trong viện.

Chuẩn bị xong xuôi Triệu Phổ mới nhẹ nhàng dịu dàng mà đặt Công Tôn xuống giường, gọi tiểu nhị mang nước nóng đến.

Tiểu Tứ Tử bò lên giường, nhìn chân của Công Tôn, đau lòng hỏi, “Phụ thân có đau không?”

“Không đau, giúp phụ thân lấy hòm thuốc mang tới đây.” Công Tôn sờ sờ đầu bé.

Tiểu Tứ Tử bò xuống giường, mang hòm thuốc đến cho Công Tôn, tỉ mỉ nhìn, “Phụ thân, có vụn gỗ ở trên vết thương.”

“Giúp phụ thân lấy ra.” Công Tôn không thể tự mình với tới, nhờ Tiểu Tứ Tử giúp y lấy vụn gỗ đang nằm trong vết thương ra, sau đó băng bó lại.

Tiểu Tứ Tử đang muốn động thủ, Triệu Phổ sấn tới nói, “Sao người lại để tiểu hài tử làm việc này a... Để cho ta.”

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử song song ngẩng đầu nhìn hăn, ánh mắt tràn đầy hoài nghi, Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Chuyện khác ta không biết, nhưng loại trật khớp ngoại thương này, ta rất sở trường.”

Vừa nói vừa ngồi xuống kế bên Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, qua bên kia giữ chặt phụ thân người, ta làm.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, liền nhích ra sau, Triệu Phổ ngồi xuống bên chân Công Tôn.

“Để Tiểu Tứ Tử làm đi.” Công Tôn thấy hấn liền hoảng, muốn rút chân về, Triệu Phổ xua tay, “Ai nha, sao người cứ luôn mồm chít chít vậy?” Vừa nói, vừa nắm cái chân bị thương của Công Tôn, đặt gác lên đùi mình, vươn tay cởi hài miệt (giày vớ) của Công Tôn ra.

“Chờ chút!” Công Tôn muốn ngăn Triệu Phổ lại, nhưng Triệu Phổ chân tay nhanh nhẹn, cả cởi hài miệt ra, nói thầm trong miệng, “Chờ cái gì nha?”

Triệu Phổ nói đến bên mép thì không nói nữa, hấn trên chiến trường cũng không phải chưa từng thấy qua binh tướng xử lí thương thế, chỉ là, hấn nhìn qua vết thương tay chân, nhưng chưa thấy qua ai như Công Tôn vậy.

Dù sao trên chiến trường đều là mãng hán, trên tay chân toàn là vết chai vết thương, vừa cứng vừa thô lại vừa bẩn... Dù có mang hài hay không mang cũng không khác bao nhiêu. Bất quá Công Tôn này là một thư sinh, bình thường sống an nhàn sung sướng không đụng việc nặng, y còn rất chú trọng tới việc dưỡng thân, huyết vị trọng yếu đều tại lòng bàn chân, mỗi ngày ngâm chân bằng cam thảo, còn tự mình xoa bóp.

Một bàn chân nhỏ bé trắng trắng mềm mềm, Triệu Phổ vừa liếc một cái, không biết nghĩ gì đã vô thức nhìn lên tay của Công Tôn. Mặc khác, Công Tôn vóc người vốn không lớn, tay chân khá tinh xảo, thoát nhìn đẹp vô cùng. Triệu Phổ thoáng cái cảm thấy có chút choáng váng, cái chân nho nhỏ trắng trắng của Công Tôn lộ ngoài ống quần, phía trên có một vết thương đo đỏ, nhìn... Cực kỳ diễm lệ.

Triệu Phổ đã nhìn qua không ít ngoại thương, chảy máu đứt tay đứt chân... nhưng lần đầu thấy có thương tích mà còn đẹp như vậy.

Nghĩ nghĩ, Triệu Phổ há mồm chửi má nó, tâm nói người có ma chướng phải không, một nam nhân dù đẹp muốn chết thì ‘cấu tạo cơ thể’ cũng y như người thôi!

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đầu tiên là thấy biểu tình trên mặt Triệu Phổ biến hóa liên tục, sau đó đột nhiên bắt đầu mắng người, đều cảm thấy quỷ dị.

Công Tôn nhin không được hỏi, “Uy, người có khỏe không?”

Triệu Phổ lúc này mới phục hồi tinh thần, nhìn chân Công Tôn, nói, “Ai nha, chỉ là bị thương một chút, trật khớp xoay hai cái là được.” Vừa nói, vừa vươn tay, nắm chân Công Tôn làm bộ xoay.

“Ai!” Công Tôn hô to, “Không thể làm bừa!”

Triệu Phổ trước đây sống trong quân, những người đó đều là chân thô, xoay hai cái rắc một tiếng là xong, cho nên nghĩ lúc này đại khái cũng có thể chữa theo cách đó.

Mặt khác, bàn chân của Công Tôn chạm vào lòng bàn tay hắn, Triệu Phổ cảm thấy lòng bàn tay đột nhiên ngứa ngứa, bàn chân mà cũng mềm được như vậy sao? Bàn chân của y cũng chỉ bằng bàn tay của mình?

Trong lúc miên man suy nghĩ, hắn đã nắm chân Công Tôn xoay một cái... Đang nghĩ sẽ nghe “rắc” một tiếng, nhưng tiếng “rắc” còn chưa phát ra đã nghe Công Tôn “Ai nha” đau đớn gọi.

Triệu Phổ cả kinh, quay đầu lại thì thấy Công Tôn đau đến mặt mũi trắng bệch.

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử sợ hãi, đi tới đỡ Công Tôn, Công Tôn thở hổn hển mấy cái, cắn răng cầm lấy gối đầu bên cạnh hung hăng ném vào Triệu Phổ, “Người con mẹ nó không biết thì đừng làm, đau chết lão tử!”

Triệu Phổ vô thức nhú nhú khoe miệng. Hắn nhìn dáng vẻ của Công Tôn thấy có chút đầu vầng mắt hoa nhiệt huyết sôi trào, chỉ bất quá, một người cực kỳ thanh tú há mồm một câu “Mẹ nó”, ngậm mồm lại một câu “Lão tử”, nghe thực hào hứng.

Đang lúc cười khúc khích, chợt nghe Tiểu Tứ Tử đột nhiên nói, “Ai nha, bắt đầu sừng rồi.”

Triệu Phổ sửng sốt cúi đầu nhìn, trên đầu mồ hôi lạnh cũng thi nhau mà đổ ra. Công Tôn nguyên bản chỉ là bị ngoại thương nhẹ ở mắt cá chân, đột nhiên sừng phù lên... Hồng hồng.

Triệu Phổ nhanh chóng buông chân Công Tôn ra, nói, “Ai nha, thật tà môn, tại sao chân người khác xoay một cái có tiếng “rắc” là xong rồi, người lại không được a?”

“Người...” Công Tôn tức đến mặt phát xanh, mắng to, “Người còn không phải cố ý? Rắc là tiếng trật khớp xương, xoay chỗ bị trật mới nghe cái rắc! Lão tử liều mạng với người...” Vừa nói, vừa cầm lấy những thứ trên giường ném ra ngoài. Triệu Phổ nhanh chân né tránh, tránh trái tránh phải, cuối cùng trong tay Công Tôn ngoại trừ Tiểu Tứ Tử thì cái gì cũng không còn.

Tiểu Tứ Tử đáng thương nhìn Công Tôn, điệu bộ như đang nói ——
Phụ thân, đừng ném ta.

Công Tôn nản chí, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người giúp ta rửa vết thương, đắp thuốc, sau đó bảo chưởng quỹ chuẩn bị chút băng toàn bộ bỏ vào túi chườm nước đá.”

“Ách... Để ta đi cho.” Triệu Phổ biết mình gặp rắc rối, bỏ chạy nhanh như chớp. Đóng cửa lại, trong ngực còn rầm rì... Thư sinh đúng là thư sinh a, cấu tạo của thân thể không giống người tham gia quân ngũ!

Vừa tới cửa, chợt nghe bên ngoài ầm ĩ, đang khó hiểu, Tử Ảnh đáp xuống, “Vương gia, tri phủ mang theo một đám nha dịch tới, nói muốn bắt hung thủ đã thương con của hần.”

“A.” Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, nói với Tử Ảnh, “Đi chuẩn bị một túi chườm nước đá cho ta.”

“Túi chườm nước đá?” Tử Ảnh chớp chớp mắt.

Triệu Phổ giơ ngón tay gãi gãi má, “Nga, con một sách bên trong bị sưng mắt cá chân.”

Tử Ảnh tiếp tục chớp mắt, “Nga! Thì ra vừa rồi hần phát ra âm thanh tiêu hồn như vậy là bởi vì mắt cá chân bị xoay a, chúng ta còn tưởng rằng ngài thú tính đại phát...”

“Thú tính cái đầu người a!” Triệu Phổ liếc nhìn khinh bỉ, “Mẹ người nhìn không ra hần là nam sao?”

Tử Ảnh hắc hắc cười quái dị, “Vương gia, kia nếu là nữ vậy người có thú tính hay không thú tính a?”

“Ân?” Triệu Phổ tựa hồ nghiêm túc cân nhắc một chút, sờ sờ cằm, nói, “Chuyện đó... Thoạt nhìn còn rất tốt để thú tính.”

“Vương gia, kỳ thực nam nhân cũng có thể a.” Tử Ảnh từ trước đến nay cùng Triệu Phổ cũng không biết trên biết dưới, dụ dỗ, “Nghe đồn nam so với nữ còn tiêu hồn hơn đó, ngày đó Giả Ảnh không biết từ chỗ nào lấy ra một đồng tranh vẽ. Lúc đầu hần cũng không xem rõ, tưởng nam nữ song tu, đang muốn chia sẻ cho các huynh đệ thưởng thức, không ngờ cả hai đều là nam...”

“Ta là loại người này sao?” Triệu Phổ hất hàm, lời lẽ chính nghĩa quát lớn Tử Ảnh, “Tiểu tử người còn chưa tới mười tám đâu, ít học theo bọn lưu

manh.”

Tử Ảnh bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, “Thì tùy tiện nói một chút có sao đâu nào.”

“Đi lấy túi chườm nước đá đến đây.” Triệu Phổ xua tay đuổi Tử Ảnh.

“Nga.” Tử Ảnh xoay người muốn đi.

“Chờ một chút.” Triệu Phổ xoay mặt nhìn trời, rất nghiêm túc nói, “Kia là tranh gì a, mang ra cho ta coi.”

...

Tử Ảnh há mồm một lát, nhụt chí, “Ở chỗ của Giả Ảnh, hẳn đang ở phía trước đuổi tri phủ đi, lát nữa bảo hắn đưa cho ngài.”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, “Thôi, người chuẩn bị túi chườm đi, ta ra phía trước đòi hắn.” Nói xong, xoay người tiến đến tiền viện, mặt cũng không đỏ lên chút nào.

.

Đại đường bên trong tiền viện vốn vô cùng hỗn loạn, tiểu nhị và chương quỹ đều sợ hãi, tiểu nhị đối diện của Thiên Thượng Cư bị tri phủ bắt được, mang đến đây, còn có mấy tên thủ hạ của Vương Phát Đạt cũng chạy tới xác nhận.

Vương tri phủ ruột gan đau thắt, tuy rằng biết con mình ngang ngược như thế sớm muộn gì cũng có một ngày gặp chuyện không may, nhưng Vương gia tam đại đơn truyền có được một mụn con, liền bị người đập gãy chân như vậy, vừa rồi lang trung nói trị không được, trị cũng chỉ đi được khắp khiêng.

Vương tri phủ một mặt phân phó người đi khắp thành tìm vị thần y lúc sáng cùng Triển Chiêu đến, mong có thể nhờ y trị hảo nhi tử, một mặt mang theo nha dịch tới bắt hung thủ, lão nghĩ không đem tên hỗn đản này chặt hết tay chân để nhi tử hết giận không được.

Đi tới khách điểm, Vương tri phủ ngông nghênh hướng bên cạnh bàn ngồi xuống, nha dịch cáo mượn oai hùm quát lớn chương quỹ, nhượng hãn mang nghi phạm giao ra đây.

Chương quỹ vừa nghe miêu tả, chỉ biết là Triệu Phổ bọn họ, đang lúc do dự, Giả Ảnh liền đi ra, ngăn cản bọn nha dịch đang muốn xông vào trong.

Vương tri phủ đang nổi nóng, vừa nhìn đã cho rằng người nọ là đồng bọn của hung thủ, ra lệnh cho nha dịch đem hãn bắt lại, Giả Ảnh nhắc chân hai ba cái đã đem hết thầy nha dịch đá bay, đối Vương tri phủ giờ ra yêu bài, “Vương tri phủ, người tìm ai?”

Vương tri phủ nọ lúc đầu còn không thèm để ý, nghĩ thầm cái quái gì yêu bài a, Triển Chiêu đã đi ta còn sợ người? Không nghĩ tới vừa đưa mắt sát vào nhìn... Chỉ thấy đó là một khối kim sắc yêu bài, phía trên có chín con tường long (rồng cát tường) uốn lượn đan vào nhau, trông vô cùng sống động, vô cùng khí phách. Trung gian chín con rồng có một chữ Triệu thật to, bên cạnh còn có một ấn trạc màu nâu vàng, ở giữa ấn trạc có một chữ “Ảnh” được chạm trổ.

Vương tri phủ liền cảm thấy đầu có chút vựng, ai dám dùng kim long lệnh bài có chữ “Triệu”? còn có chín con rồng, mẹ ời, Cửu Vương Gia Triệu Phổ!

Chữ “Ảnh” bên phải, là tượng trưng cho thân phận ảnh vệ của Triệu Phổ, cái gọi là tể tướng phía trước còn thất phẩm quan, ảnh vệ của Triệu Phổ ngay tại trong quân đều có chức vị trọng yếu, một tri phủ như lão chỉ

mới thất phẩm, Vương tri phủ sợ đến hồn vía đều phiêu phiêu bay ra hơn phân nửa.

Đang khi nói chuyện, chỉ thấy phía sau có một hắc y nhân đi ra. Người này thân hình cao lớn, chấp tay sau lưng, quần áo tuy rằng tùy tiện, nhưng nhân thần lãnh liệt, tư thế đó, mang theo vài phần uy phong cùng bá đạo không nói nên lời.

Mấy tên thủ hạ theo tới liếc mắt liền nhận ra, đối huyện thái gia nói, “Lão gia, chính là hắc.”

Vương tri phủ tự nhiên nhận được Triệu Phổ a, vừa nãy trong nha môn tri phủ thấy qua hắc. Lão vừa rồi đã nghĩ đến Triển Chiêu tại sao lại mang một người xa lạ tiến vào, lại còn vô cùng cung kính với hắc, hảo... Thì ra đây là Cửu Vương Gia đại danh鼎鼎.

Vừa nghĩ như vậy, tri phủ tỉ mỉ quan sát Triệu Phổ, nhanh chóng quỳ xuống hành lễ, tâm nhủ, không sai —— hôi mắt Tu La, mắt trái đúng là hôi sắc!

Đám nha dịch cũng không biết làm sao, nhưng thấy tri phủ quý bọn chúng cũng lũ lượt kéo nhau quỳ bái, tâm tư bối rối, người này rốt cuộc là ai a?

Triệu Phổ nhìn Vương tri phủ nọ một cái, “Vương tri phủ phải không?”

“Vâng...Thuộc, thuộc hạ bái kiến Vương Gia thiên tuế.” Vương tri phủ kêu khổ không ngừng, tâm nói, con a, người là muốn đem một nhà già trẻ chúng ta đều kéo vào a, chân của người bị gãy, phỏng chừng ô sa của lão tử cũng không giữ được, nói không chừng tính mệnh toàn gia cũng đi tong!

Triệu Phổ nhú mày nhìn lão dáng vẻ đầy kinh hãi, mắng một tiếng, “Nương, vẻ mặt uất ức như vậy, ngay cả nhi tử cũng không dạy được còn muốn quản bách tính cái nỗi gì? Ngày mai đem ô sa lấy xuống, cùng nhi tử

của người tiến vào cúi gập một vòng quanh thành tạ tội với bách tính. Sau khi trở về viết rõ việc xấu của mình gửi cho triều đình, toàn bộ tài sản sung công, về quê chăn vịt cho lão tử.”

“Ách... Vương gia tha mạng a, hạ quan nhất định cải chính.” Vương tri phủ hồi hải cầu xin tha thứ.

Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Cải chính? Cải chính như thế nào a?”

“Ách... Hạ quan, hạ quan đem tất cả tài sản của mình đều phân phát cho người nghèo, sau đó nhất định hảo hảo làm quan, thành thành thật thật vì bách tính làm việc, khuyến tử ta cũng nhất định nghiêm khắc quản giáo, nếu hãn còn dám gây sự, ta... Ta đánh gãy cái chân còn lại!” Vương tri phủ dập đầu van xin.

Triệu Phổ nghe xong, suy nghĩ một chút, “Cút đi, tha cho người lần này, bất quá, người nói được thì phải làm được, sau này nếu ta nghe được ai nói một câu không tốt về người, người chờ bay đầu đi.”

“Vâng, vâng!” Vương tri phủ cúi lạy Triệu Phổ, xoay người mang theo bọn nha dịch chạy như bay.

Triệu Phổ xoay người quay về hậu viện, Giả Ảnh theo sau hãn, trước khi xuất môn, đối mấy người chương quỹ cùng tiểu nhị làm một động tác, “Tất cả đều không được lộ ra, bằng không...”

“Không dám, không dám...” Mọi người vội vàng xua tay, chỉ thiên mà thề nhất định giữ miệng kín như bưng, Giả Ảnh cười tủm tỉm xoay người đi.

.

Về tới hậu viện, Giả Ảnh vốn định trở về đình phòng, hôm nay đến phiên hãn cùng Tử Ảnh gác đêm, đã thấy Triệu Phổ đứng ở trong sân ngoắc

hắn.

Giả Ảnh chân sáo chạy tới, “Vương gia?”

“Ân.” Triệu Phổ vươn tay qua, tư thế kia, như là muốn Giả Ảnh đưa vật gì đó.

Giả Ảnh có chút khó hiểu, nhìn lòng bàn tay hướng lên trên của Triệu Phổ, thò tay vào trong áo —— cầm ra!

Giả Ảnh lấy đao tùy thân phóng tới, Triệu Phổ lờm hăn một cái —— ai muốn cái này? !

Giả Ảnh thở dài, đem túi tiền của mình ra, tiếp tục bị Triệu Phổ liếc nửa con mắt.

Ngọc bội.

Khinh khinh.

Lệnh bài.

Khinh khinh.

Chủy thủ.

Khinh khinh.

...

Đang lúc Giả Ảnh đưa ra thuốc pháo, Triệu Phổ nổi giận, “Mẹ người trên người mang cái thứ gì gì đó?”

Giả Ảnh vui vẻ, phe phẩy đầu từ phía sau lấy ra một xấp tranh nhỏ, đặt vào trong tay Triệu Phổ.

Triệu Phổ mở ra liếc sơ qua, nhét vào trong tay áo, xoay người đi.

“Ai, Vương Gia, người xem xong nhớ trả lại cho ta a!”

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, tâm nói —— chữ “Xong” viết như thế nào? Lão tử không biết!

Tới trước cửa phòng, thì thấy Tử Ảnh từ trên đỉnh nhảy xuống, giao cho Triệu Phổ hai cái túi chườm đá.

Triệu Phổ tiếp nhận, đẩy cửa đi vào phòng.

Vừa bước qua cửa, chỉ thấy Tiểu Tứ tử đã băng bó xong vết thương của Công Tôn, tiểu hài nhi tuổi không lớn nhưng thực có bản lĩnh, băng bó rất tỉ mỉ, sạch sẽ gọn gàng.

Triệu Phổ đi qua, Công Tôn liếc trắng một cái, như vẫn còn mang thù vết thương trên chân lúc này.

Triệu Phổ vô thức nhìn chân Công Tôn một chút... Xong rồi, đã sưng vù lên rồi, Triệu Phổ có chút ngượng ngùng gãi gãi quai hàm, xấu hổ quá.

“Cửu Cửu, túi chườm đá.” Tiểu Tứ tử vươn tay, muốn lấy túi chườm từ Triệu Phổ.

Triệu Phổ đi qua, cầm túi chườm nhìn bàn tay non mềm của Tiểu Tứ tử, nói, “Ta làm cho, người cẩn thận bị lạnh.”

Đang khi nói, đã đem túi chườm ấn lên mắt cá chân Công Tôn.

Công Tôn còn chưa kịp kêu một tiếng “Chờ”, liền bị đau đến thét lên.

Triệu Phổ cả kinh nhanh tay thu lại túi chườm, tâm nói... Không phải chứ? Như vậy cũng đau? Thư ngọc này làm từ đậu hũ chắc?

Tiểu Tứ tử vội vàng nhu nhu chân Công Tôn, gấp đến mức trường Triệu Phổ, “Cửu Cửu, người bốn(ngốc) muốn chết nha, là đặt lên bên cạnh, ai lại trực tiếp ấn lên nơi thụ thương a!”

“Thật không?” Triệu Phổ bối rối, mọi người đều không phải sừng chó nào ngâm nước lạnh chỗ đó sao? Mụ nội nó, con mọt sách đúng là tinh quý!

Triệu phổ bất đắc dĩ đem túi chườm nước đá giao cho Tiểu Tứ tử, Tiểu Tứ tử giúp Công Tôn chườm lên vết thương, Triệu Phổ nhìn Công Tôn nằm ngửa, bèn muốn vươn tay kéo y ngồi dậy.

Bất quá hăn nghĩ, thư ngực này da kiêu thịt quý, đừng chạm vào y, nếu không một lát lại hô đau, hăn nắm tay áo của Công Tôn túm kéo lên trên. Chỉ là Triệu Phổ tương đối thô lỗ, xuống tay cũng nặng, khí lực không điều khiển tốt, “Xoẹt” một tiếng...

Mảnh lớn tay áo của Công Tôn bị Triệu Phổ xé rách, lộ ra cánh tay, kia thật là trắng a...

“Ngươi!” Công Tôn bị chọc tức, Triệu Phổ này từ đầu đến đuôi đều chỉ biết cản trở chứ chẳng được tích sự gì, sai! Hăn là cố ý!

“Ách... Ta không có cố ý đâu.” Triệu Phổ muốn nới tay áo Công Tôn lại, Công Tôn làm sao dám để hăn tới gần a, cứ thế này thì cả cánh tay của y không chừng cũng bị tháo xuống mất thôi, vội vã vươn tay đẩy hăn ra.

Lúc này không khéo, vừa lúc đẩy trúng ống tay áo của Triệu Phổ, trong đó hăn còn cất giấu một đồng hồ, rầm một tiếng... Toàn bộ đều bị vấy ra, số tranh vẽ này đều vẽ tại giấy Tuyên Thành, mỏng manh nhẹ nhàng, thoáng cái liền phát phơ dều dật bay lả tả đầy giường.

Công Tôn ban đầu còn khó hiểu, tâm hỏi trong tay áo Triệu Phổ nhét cái gì, sao lại cả đồng hồ kia, nhặt lên vừa nhìn...

.

Thoáng chốc, Công Tôn liền cảm thấy máu nóng dâng lên, lại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Triệu Phổ còn đang mải mê thu dọn, vừa thu dọn vừa nhìn, nói thầm trong miệng, “Ân, vẽ thật chính xác a!”

Lại nhìn Công Tôn, chỉ thấy y mặt mũi đỏ bừng đem toàn bộ những bản vẽ trên giường đoạt lấy xé rách.

“Uy, người làm gì vậy?” Triệu Phổ nóng nảy, tâm nói ta còn chưa kịp thấy mà.

“Người... Người là đồ lưu manh! Công Tôn cầm lấy đồng giấy rách bị vo viên ném vào Triệu Phổ, “Bại hoại, vô sỉ... Đại hỗn đản!”

Triệu Phổ khiến Công Tôn mắng xối xả, Công Tôn còn đem chăn gối vừa rồi Tiểu Tứ tử nhặt trở về đập hằm một trận, Triệu Phổ cả kinh vội vã tông cửa xông ra, tâm nói con mọt sách này bị ghế đập trúng chân chứ có đập trúng đầu đâu.

Công Tôn tức giận đến nỗi ngồi trong phòng thở hổn hển, Tiểu Tứ tử nhặt lên tranh vẽ mở ra nhìn một chút, hỏi, “Phụ thân, bọn họ đang làm cái gì?”

“Không được phép nhìn!” Công Tôn đoạt đi, “Nhìn sẽ bị hỏng mắt.”

Tiểu Tứ tử kinh hãi nấc một cái rồi khóc òa lên, đáng thương nói, “Phụ thân làm sao bây giờ Tiểu Tứ tử nhìn thấy rồi, mắt sắp bị hỏng rồi.”

Công Tôn cũng cố nén giận, kéo bé vào lòng vỗ về, “Được rồi đừng khóc, lần đầu tiên xem sẽ không bị hỏng mắt, lần sau đừng xem là được.”

“Thực sự nha?”

“Ân.”

“Nga.”

.

Triệu Phổ chạy tới được trong viên, tức giận đi lòng vòng, tâm nói ta trên ai chộc ai, con một sách này bảo đảm là con nhím đầu thai! Vừa mạ, vừa cảm thấy mí mắt phải nháy dồn dập.

Giả Ảnh nằm sấp trên đầu tường lắc đầu thở dài, Tử Ảnh từ phía sau bò lên nóc nhà, cầm hai cái bánh bao nóng, chia cho hăn một cái, “Có chuyện gì vậy?”

Giả Ảnh nhún nhún vai, “Phỏng chừng Vương Gia lưu manh là thật đó.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái... Thở dài.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 9: Tỉnh Lại Đi, Cứu Cứu!

“Phụ thân, còn đau không?” Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng giúp Công Tôn chườm đá, hỏi.

Công Tôn lắc đầu, “Không đau, Tiểu Tứ Tử, chườm một hồi là được rồi, ngày mai sẽ lành.”

“Hm, lại chườm một lát đi.” Tiểu Tứ Tử lo lắng nói.

Công Tôn vươn tay, kéo bàn tay nhỏ bé của Tiểu Tứ Tử qua nhìn một chút, tay bị lạnh đến đỏ ửng, mà trời vốn đã lạnh. Công Tôn đau lòng hồng rồi, đem túi chườm đá ném sang một bên, “Đừng chườm nữa, một lát nữa là ổn thôi.” Nói xong, ôm Tiểu Tứ Tử kéo vào trong lòng ngồi, cầm bàn tay bị lạnh đỏ đỏ nhét vào trong ngực áo của mình, sưởi ấm cho bé.

Tiểu Tứ Tử dựa vào người Công Tôn sưởi ấm trong chốc lát rồi nói, “Phụ thân con đi mang trà nóng đến.”

Công Tôn nhìn ấm trà trên bàn một chút, liền hỏi, “Con khát à?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, bò xuống giường, “Con lập tức quay lại.” Nói xong, chạy ra ngoài, đóng cửa.

Công Tôn ở trong phòng lo lắng chờ.

Tiểu Tứ Tử vừa chạy ra ngoài cửa thì thấy Triệu Phổ ngồi ở trong viện, trên đầu gối đặt một đồng tranh vẽ, đang mãi mê xem.

Tiểu Tứ Tử cẩn thận quan sát, thấy Triệu Phổ vẽ mặt chăm chú, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm bản vẽ, hình như rất là kinh ngạc. Liền len lén chạy tới nhìn, quả nhiên là những bức tranh mà Công Tôn vừa xé nát lúc nãy, vội vã bịt kín mắt nói, “Cửu Cửu, nhìn cái đó con mắt sẽ bị hỏng.”

Triệu Phổ sửng sốt, lúc này nhìn quá mức chuyên chú nên không phát hiện Tiểu Tứ Tử tới, bèn hắc hắc cười hai tiếng cất thứ đó đi, “U, Tiểu Tứ Tử à... Cái này người lớn xem không sao, tiểu hài tử không nên xem.” Triệu Phổ hỏi bé, “Sao người lại ra đây, phụ thân người đã ổn chưa?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, xoay tay hà hơi, chà xát, hỏi, “Cửu Cửu ngồi trong viện làm gì, không lạnh sao?”

Triệu Phổ nở nụ cười, “Trời này mà lạnh cái gì? Ắi bắc lạnh gấp mấy lần nơi này nữa kìa, ở đây đã được xem là xuân về hoa nở.”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, bé cho tới bây giờ còn chưa đi đến ải bắc nữa.

Triệu Phổ vươn tay, ôm lấy Tiểu Tứ Tử đặt lên đùi, vươn tay xoa bóp tay bé, cảm thấy rất lạnh, đoán chắc là vì bé chườm nước đá cho Công Tôn, trong lòng không khỏi cảm thán, con một sách mệnh thật tốt, không phải con ruột mà cũng ngoan như vậy.

Tiểu Tứ Tử vốn thấy Triệu Phổ chỉ ăn mặc mỏng manh, nghĩ hẳn đường như rất lạnh, thế nhưng ngồi vào trong lòng Triệu Phổ thì liền giật mình. Người Triệu Phổ nóng quá, giống như một cái hỏa lò ấm áp dễ chịu, còn có bàn tay to nắm lấy tay mình, thật lớn thật ấm áp. Tiểu Tứ Tử nghĩ đến bàn tay của Công Tôn bình thường cũng lạnh, bèn nhỏ giọng hỏi, “Cửu Cửu sao trên người người nóng như vậy?”

Triệu Phổ vốn không sợ lạnh, dù sao cũng là tuổi trẻ khí thịnh tinh lực dư thừa cộng thêm nội lực thâm hậu. Bất quá ngày hôm nay đặc biệt nóng

là bởi vì vừa xem thứ tranh vẽ kia, không chút xấu hổ nói, “À, máu ta nóng.”

“Máu nóng?” Tiểu Tứ Tử hơi khó hiểu, thầm nhủ, đây là bệnh gì vậy ta.

Đang nói chuyện, Triệu Phổ thấy trên đầu có vật gì nhoáng lên, là hướng về phía Tiểu Tứ Tử, vươn tay chụp thì thấy là một gói giấy dầu. Triệu Phổ vừa thấy là Tử Ảnh ném tới, trong lòng khó hiểu bèn mở ra nhìn, bên trong là mấy cái bánh bao hấp nho nhỏ, nghĩ đến Tiểu Tứ Tử vừa rồi chưa kịp ăn no liền đưa cho bé, “Tiểu Tứ Tử, ăn một chút.”

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn, giật mình hỏi, “Bánh bao tại sao lại rơi từ trên trời xuống?”

~

Trên nóc nhà, Tử Ảnh lăn qua lăn lại bên cạnh Giả Ảnh, “Trời ơi... Đứa nhỏ này thật là đáng yêu mà.”

Giả Ảnh đẩy hẳn, “Người kích động cái gì, thích thì tìm người sinh một đứa.”

“Hm... Sinh ra lỡ như không khả ái như vậy thì làm sao bây giờ.” Tử Ảnh từ trước đến nay không có năng lực chống đỡ với những vật nho nhỏ đáng yêu, liếc mắt thấy Tiểu Tứ Tử liền thích đến nỗi muốn cướp làm của riêng mang đi chơi đùa.

~

“Khụ khụ... Là một bằng hữu của ta mua cho.” Triệu Phổ chỉ chỉ trên nóc nhà, “Hắn thấy người khả ái nên ném qua cho người.”

“Trên nóc nhà có bằng hữu của Cửu Cửu?” Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ ngẩng đầu thì thấy Giả Ảnh và Tử Ảnh ló đầu ra, vẫy tay với bé, xem như chào

hỏi.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, cũng cười tí mắt chào lại bọn họ, Tử Ảnh đã định bổ nhào xuống nhưng bị Giả Ảnh chặn ngang kéo về, đành phải tiếp tục lăn lộn trên nóc.

“Cửu Cửu, người cũng ăn.” Tiểu Tứ Tử dứt một cái bánh bao hấp vào miệng Triệu Phổ, muốn đi xuống nhưng Triệu Phổ nói, “Ngồi một lát nữa đi, ăn xong rồi hãy trở lại.”

“Dạ...” Tiểu Tứ Tử do dự một chút, bé cũng muốn ngồi lại với Triệu Phổ một hồi, bởi vì còn có chuyện chưa nói, nhưng cũng muốn mang bánh bao vào cho Công Tôn ăn... Phụ thân còn chưa ăn mà, phải tranh thủ lúc còn nóng.

Triệu Phổ liếc mắt liền nhìn ra tâm sự của bé, bèn nói, “Người ăn trước đi, ta nhờ bằng hữu mua thêm cho phụ thân người.” Hắn vừa dứt lời, Tử Ảnh liền bay đi mua bánh bao.

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, tiếp tục ngồi trên đùi Triệu Phổ, lấy ra một cái bánh bao ăn, nhỏ giọng nói, “Ừm, Cửu Cửu.”

“Hả?” Đứng thấy Triệu Phổ là một kẻ thô lỗ, nhưng trong thô lỗ lại có tinh tế, sớm đã nhìn ra Tiểu Tứ Tử có chuyện muốn nói với hắn, cười hỏi, “Muốn nói cái gì?”

“Cửu Cửu đi kinh thành, có thể cùng đi với chúng ta không nha?” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng hỏi.

Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Vì sao?” Trong lòng lại nói, rất là hợp ý ta nha, hài nhi ngoan!

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Chúng ta dọc đường đi, gặp phải không ít phiền phức, phụ thân chiếu cố con rất vất vả... Bây giờ còn bị thương, nếu

lại gặp phải người xấu như vậy, sợ không có ai bảo hộ phụ thân.”

Triệu Phổ nở nụ cười, thầm nhủ, đừng xem tiểu tử này vừa ngốc vừa nói chậm, đầu óc kỳ thực dùng tốt hơn con mọt sách kia, biết tìm người hỗ trợ, liền thở dài, “Tiểu Tứ Tử, đi cùng với các người thì không thành vấn đề, nhưng phụ thân người không thích ta, người cũng thấy rồi đó, lúc thì nói ta là lưu manh, lúc lại dùng gối đầu ném ta.”

“Phụ thân đối với rất nhiều người đều như vậy.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Trước đây khi chúng ta còn ở trong thôn, luôn có vài người đến quấy rầy chúng ta, bởi vì phụ thân đẹp... Cho nên phụ thân vì không muốn bị người khác khi dễ, nên lúc bình thường rất hung hãn cảnh giác.”

Triệu Phổ nhướng nhướng mi, “Chỉ có hai người các người đơn độc sống cùng nhau? Không có ai khác sống cùng sao?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử lắc lư lắc lư hai chân nhỏ, “Tiểu Tứ Tử không thích sống cùng quá nhiều người.”

“Vì sao?” Triệu Phổ khó hiểu, “Nhiều người không phải náo nhiệt sao?”

Tiểu Tứ Tử mếu máo, “Trước đây khi cùng phụ thân ở tại nhà cũ, con nói chuyện chậm, các ca ca lại khi dễ con. Bọn họ đều chê con ngốc, phụ thân cũng thường cãi nhau với họ hàng... Sau đó, lúc gia gia mất, phụ thân liền dẫn con dọn ra ngoài ở.”

“Nga...” Triệu Phổ thật ra cũng có thể lý giải vì sao Công Tôn lúc nào cũng giống một con nhím, thấy Tiểu Tứ Tử có vẻ rất lo lắng bèn nói, “Yên tâm đi Tiểu Tứ Tử, lần này phụ thân người bị thương ít nhiều cũng là do ta sai, ngày mai ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa đưa các người đến Khai Phong, người xem có được hay không?”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử kinh hỉ, quả nhiên Cửu Cửu là người tốt!

Triệu Phổ gật đầu cười, “Bất quá... Người cũng để ý phụ thân người một chút, hăn còn mắng thì ta khó mà làm được.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử đáp ứng, “Phụ thân sẽ không, con đi nói với phụ thân.” Nói xong liền từ trên đùi Triệu Phổ nhảy xuống dưới, lúc này, Tử Ảnh nhảy vào trong viện, giao cho Tiểu Tứ Tử một gói giấy dầu, là bánh bao hăn mới vừa mua.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt nhìn hăn, trước mắt là một người trẻ tuổi thanh tú sạch sẽ, mắt xếch, chân mày loan loan khoe miệng nhoen lên, mang nét cười, mặc một bộ y phục màu tím, cổ áo còn có một cái khăn quàng tím, hình như có thể kéo lên che mặt.

“Tiểu Tứ Tử.” Tử Ảnh lôi kéo làm quen, “Ta là Tử Ảnh nha, đây là bánh bao dành cho phụ thân bé.”

“Tạ tạ... Hm, Ảnh Ảnh.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm tiếp nhận, định lấy tiền trả cho Tử Ảnh.

“Không cần không cần!” Tử Ảnh cười đến méo miệng, “Tiểu Tứ Tử à, ta là Ảnh Ảnh cũng là cái bóng, không thể nói cho người khác biết ta ở trên nóc, đặc biệt là phụ thân người nha.”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng có người nhờ mình giữ bí mật kia, lập tức nghiêm túc gật đầu, “Dạ, được.”

Tử Ảnh cười tíu nhìn theo Tiểu Tứ Tử quay về phòng, sau khi trở lại nóc nhà liền túm áo Giả Ảnh lắc lư, “Thật đáng yêu mà, thật muốn nuôi một đứa bên người.”

Giả Ảnh thở dài, người này... Lúc nào cũng chỉ là một tiểu hài tử.

~

Tiểu Tứ Tử về tới trong phòng, Công Tôn đang lo lắng, “Tiểu Tứ Tử, sao con đi lâu như vậy, nước trà đâu?”

“Hm, không lấy.” Tiểu Tứ Tử bò lên giường, lấy bánh bao đưa cho Công Tôn.

Công Tôn nhận bánh nhìn nhìn, hỏi, “Bánh bao từ đâu tới?”

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng trả lời, “Cửu Cửu... cho.”

Công Tôn để ý thấy lúc Tiểu Tứ Tử nói, giữa chữ ‘Cửu Cửu’ với chữ ‘cho’ dừng lại một chút, biết tiểu ngốc tử đã lược đi một đoạn. Ai có thể hiểu con bằng cha, Tiểu Tứ Tử không biết nói dối, mỗi lần có chuyện gì không muốn nói sẽ ngừng lại một chút, sau đó nói tiếp câu sau. Công Tôn lắc đầu, “Vậy con với tên lưu manh kia trò chuyện tới bây giờ sao?”

“Phụ thân không nên gọi Cửu Cửu là lưu manh.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Cửu Cửu vừa rồi cứu chúng ta, còn giúp phụ thân báo thù.”

Công Tôn khe khẽ thở dài, Tiểu Tứ Tử nói cũng không phải sai, vừa rồi trong tửu lâu ít nhiều cũng nhờ Triệu Phổ. Bất quá... người nọ xem cái loại tranh bậy bạ, còn tiện tay xé y phục của y, còn thô lỗ cộc cằn, đáng về lưu manh, còn giống như có rất nhiều bí mật, ai biết là địa vị gì.

“Phụ thân, chân phụ thân bị thương, làm sao bây giờ?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Công Tôn cũng có chút lo lắng, chợt nghe Tiểu Tứ Tử nói tiếp, “Phụ thân, Cửu Cửu nói sẽ cùng chúng ta đi, đưa chúng ta đến Khai Phong.”

Công Tôn sững sốt, hỏi, “Hắn vừa nói với người?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Dạ, vừa nãy bên ngoài, con... Sau đó thúc ấy nói đưa chúng ta đi.” Tiểu Tứ Tử lại lược mất một đoạn.

Công Tôn bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói, “Con có vẻ rất tín nhiệm hắn nhỉ.”

“Cửu Cửu là người tốt.” Nói rất khẳng định.

“Làm sao con biết hẳn là người tốt?” Công Tôn vươn tay bóp mũi bé, “Có chứng cứ gì?”

“Cửu Cửu đã cứu Tiểu Tứ Tử, lần kia khi lửa nhỏ nổi điên.”

Công Tôn nhướng mi, “Cứu người chính là Triển Chiêu.”

“Thế nhưng Triển Triển không đến, Cửu Cửu cũng sẽ cứu con.” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói, “Hơn nữa, Cửu Cửu lợi hại như vậy, phụ thân đánh hẳn hẳn cũng không có đánh lại.”

Công Tôn sững sốt, suy xét một chút, điều này cũng đúng...

“Ngày mai chúng ta cùng nhau đi thôi?” Tiểu Tứ Tử vui mừng, “Lập tức sẽ đến Khai Phong, chúng ta xong việc, phải đi tìm Triển Triển chơi đùa.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nếu như Triệu Phổ thật sự là người xấu, muốn xuống tay đã sớm làm, cũng sẽ không chờ tới bây giờ. Không vì mình thì cũng phải vì Tiểu Tứ Tử, ngấm lại, liền gật đầu, “Được.”

Tiểu Tứ Tử cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười, trải giường, cùng Công Tôn đi ngủ sớm.

//

Sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Phổ phờ phạc đi ra khỏi phòng, ngửa mặt ngáp một cái thật to... Không tỉnh ngủ.

Cũng đều trách hẳn tối hôm qua xem cái thứ tranh bày bệ kia, thấy hưng phấn, thực sự không ngủ được, khiến cho cả buổi tối nằm mơ cũng mơ thấy đang ôm người nào đó làm chuyện này. Càng kinh khủng là người Triệu Phổ ôm còn là thư ngọc Công Tôn ở sát vách kia, cho nên hơn nửa đêm bị

giật mình tỉnh giấc, sau đó lại nằm xuống, lại mơ thấy mình ôm ai kia một lần nữa. Vì vậy, Triệu Phổ chỉ có thể trợn mắt đến hừng đông.

Liếc qua cánh cửa phòng đang đóng chặt của Công Tôn, Triệu Phổ đột nhiên hiểu kỳ, thầm nhủ: Con một sách không biết khi ngủ thì có đáng vẻ gì đây? Vừa nghĩ, vừa sờ sờ cằm, nhẹ tay nhẹ chân rón rén đi tới cửa phòng Công Tôn bọn họ, nhìn vào bên trong. Bất quá cửa phòng trong khách điếm thật là bền chắc, kín kẽ, Triệu Phổ cố sức nhìn cũng không thấy chút gì.

Từ rất sớm đã thay ca cho nhóm Tử Ảnh, Thanh Ảnh nằm úp trên nóc nhà hồi Xích Ảnh bên cạnh, “Ê, người nói, Vương gia đang làm trò gì?”

Xích Ảnh nằm tay chống cằm, “Phòng chừng... Là nhìn lên.”

~

Cuối cùng, Triệu Phổ mất nửa ngày cũng không nhìn được cái gì, có chút không cam lòng, nghĩ lại, tại sao ta phải lên lút như vậy chứ? Trực tiếp đẩy cửa đi vào không phải được rồi sao? Dù sao thì ta cũng muốn gọi bọn họ rời giường, đều là nam nhân còn lo lắng cái gì?

Nghĩ xong, Triệu Phổ giơ tay đẩy cửa, “Rời giường đi! Ra đi!”

Hắn vừa nói, vừa đi vào phòng nhìn chăm chăm vào giường của Công Tôn. Chỉ là không đợi hắn nhìn rõ, chợt nghe một tiếng “chúu” vang lên.

Triệu Phổ tỉnh mắt, thấy một mai ám tiễn bay tới trước mặt mình, vội vàng nghiêng người né tránh. Vấn đề ở chỗ cơ quan Công Tôn đặt ở đầu giường là tiễn liên phát, Triệu Phổ tránh trái tránh phải... Cũng may mà hắn giỏi khinh công, nếu không đã sớm bị bắn trúng.

Thanh Ảnh và Xích Ảnh trên nóc nhà xem náo nhiệt, tán thưởng, “Chà chà, khinh công của Vương gia có tiến bộ!”

Cuối cùng tránh cũng không thể tránh, Triệu Phổ “vèo” một cái lúi vào trong giường của Công Tôn bọn họ. Hai tay bám chặt đỉnh giường thở dốc, thầm nhủ, hù chết lão tử.

Nhìn lại, Công Tôn bên dưới đang ngẩng mặt nhìn hắn, trong mắt đầy kinh ngạc. Triệu Phổ cúi đầu, thấy Tiểu Tứ Tử còn đang vùi trong chăn say sưa ngủ, Công Tôn mặc áo trong màu trắng, chăn đắp nửa thân dưới, tóc không buộc, một đầu tóc đen xõa tung, hiển nhiên chưa tỉnh, ánh mắt mơ màng.

Triệu Phổ trong lòng khê động. Thư ngốc này thực sự rất dễ nhìn.

“Người đang làm gì vậy?” Công Tôn khó hiểu hỏi Triệu Phổ.

“Ách... Ta gọi các người rời giường.” Triệu Phổ tỉnh quá, nhanh chóng giành phần hơn, liền tố cáo, “Sao người còn cài đặt cơ quan, may mà ta giỏi khinh công, nếu không thì hôm nay tiêu rồi.”

Công Tôn nhú mày nhăn mặt, tối hôm qua y quả thật có hơi do dự. Sau cùng vẫn quyết định cài đặt cơ quan, chỉ để phòng ngừa mà thôi.

Triệu Phổ thấy Công Tôn không có ý muốn truy cứu, trong lòng cũng thả lỏng, lúc này, lại nghe đỉnh giường phát ra tiếng “rắc”.

Giường này cũng đã khá cũ, Triệu Phổ lại cường tráng, bị hắn bám vào như thế, gỗ trên đỉnh giường rắc một tiếng nứt ra, sau đó, toàn bộ đỉnh giường bị rơi ra.

“Ây da.” Triệu Phổ vẫn còn bám ở đó, trực tiếp rớt xuống dưới, thật chính xác rơi thẳng lên người Công Tôn.

“A!” Công Tôn kinh hãi, nhưng Triệu Phổ trực tiếp đè lên người y, cái miệng áp lên cái miệng.

Hai người song song ngậy người.

Chính lúc này, Tiểu Tứ Tử bị âm thanh đánh thức, mơ mơ màng màng ngồi dậy. Nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt một hồi, Tiểu Tứ Tử đột nhiên che mắt, “Nha... Nhìn sẽ bị hỏng mắt!”

Công Tôn và Triệu Phổ cũng đều tỉnh lại, Công Tôn vội vàng đẩy Triệu Phổ, Triệu Phổ cũng tránh ra.

“Ngươi!” Công Tôn cật lực chùi miệng, trừng Triệu Phổ.

“Là ngoài ý muốn!” Triệu Phổ vội vã giải thích, “Ai biết đỉnh giường sẽ sụp đâu.”

Công Tôn cũng không thể nói gì, chỉ là nghĩ Triệu Phổ thật đáng ăn đập, Triệu Phổ trong lòng cảm thán: Ai u? Cảm giác không tệ! Hương vị tốt lắm!

Mắt thấy sắc mặt Công Tôn ngày càng khó coi, Triệu Phổ vì tránh để không bị đánh, nhanh chóng vọt ra cửa, “Ách, mau thức dậy đi, xe ngựa tới chúng ta sẽ khởi hành!” Nói xong hối hả bỏ chạy.

~

Triệu Phổ chạy một mạch đến đại môn thì thấy hai chiếc xe ngựa đậu ở phía trước.

“Vương gia.” Thanh Ảnh hỏi hẩn, “Lấy xe nhỏ hay xe lớn?”

“Đương nhiên là xe lớn...” Triệu Phổ còn chưa dứt lời, lại nghĩ nghĩ rồi đáp, “Ừm, chỉ cần xe nhỏ là được.”

Thanh Ảnh và Xích Ảnh liếc mắt nhìn nhau, liền để xe nhỏ lại. Triệu Phổ nhìn chăm chăm chiếc xe một chút, hắc hắc cười bí hiểm, sau đó huyết sát quay trở vào.

Thanh Ảnh nhíu mày hỏi Xích Ảnh, “Vương gia vừa huyết sát phải không?”

“Ừ...” Xích Ảnh nghiêm túc nói, “Tâm tình của hãn rất tốt.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 10: Con Một Sách Không Phải Là Đồ Ngốc

Công Tôn đầy bụng tức giận rời khỏi giường, giúp Tiểu Tứ Tử mặc y phục. Tiểu Tứ Tử bò qua nhìn mắt cá chân Công Tôn một chút, phát hiện đã bớt sưng, liền bò xuống giường, múc nước rửa mặt.

Công Tôn rửa mặt xong thì thấy Triệu Phổ ngهنه ngang đi đến, cái mặt cười tủm tỉm, có vẻ tâm tình rất tốt.

“Cửu Cửu, chào buổi sáng.” Tiểu Tứ Tử cười hì hì chào hỏi Triệu Phổ.

“Sáng rồi, Tiểu Tứ Tử.” Triệu Phổ ngồi xuống, tiểu nhị đưa bữa sáng lên, Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử thật vất vả dìu Công Tôn xuống giường, liền xáp qua, “Thư ngọc, ta dìu ngươi.”

“Không cần.” Công Tôn thẳng thừng cự tuyệt, chống giường tự mình bước xuống, nhưng chân vừa chấm đất thì đau đến cắn răng, y cố gắng nhịn xuống, trong lòng thầm mắg —— Đều do tên lưu manh kia báo hại, nếu không sẽ không bị thương nặng như vậy! Tức muốn chết!

Triệu Phổ thấy Công Tôn nghiêng rắg nghiêng lợi nhìn mình, liền thành thật trở lại bên bàn.

Công Tôn khập khiểg đi đến ngòì bên bàn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Phổ thấy y mặt mũi trắng bệch, tuy mặt của y vốn cũng rất trắng, thầm nhủ tội gì phải chịu khổ như vậy, đúng là tính tình ương ngạnh. Cũng

không dám nói thêm cái gì, chỉ mở thực hạp, đưa qua bữa sáng là sữa đậu nành, bánh quấy cho y cùng Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử ngồi ăn, Triệu Phổ nói, “Chốc nữa khởi hành, chúng ta ngồi xe ngựa đi, ba bốn ngày sẽ tới Khai Phong.”

Tiểu Tứ Tử nhìn Công Tôn, “Phụ thân, xe ngựa có nổi điên hay không?”

Công Tôn biết Tiểu Tứ Tử bị con lừa dọa sợ, vội an ủi, “Yên tâm đi, sẽ không.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Chúng ta hãy ngồi xe ngựa đi.”

Triệu Phổ nhếch nhếch khóe miệng, Công Tôn nhìn hẩn, híp mắt hỏi, “Trông người hình như rất cao hứng.”

“Cao hứng?” Triệu Phổ giả ngu, “Cao hứng cái gì?” Kiên quyết lắc đầu, “Không có a.”

Công Tôn thấy bộ dạng của Triệu Phổ thật khả nghi, hơn nữa bản mặt tươi cười vô cùng hèn mọn! Xoay mặt, muốn xem thử Tiểu Tứ Tử có phát hiện hay không, đã thấy Tiểu Tứ Tử đang đem bánh quấy nhúng vào trong sữa đậu nành một cái, ngâm cho mềm ra, sau đó nhét vào trong miệng cắn một miếng, sung sướng, hoàn toàn không có nửa phần hoài nghi Triệu Phổ.

Công Tôn thở dài...

Ăn sáng xong, Công Tôn nghĩ cứ bước đi như vậy rất bất tiện, đã định tìm một cây quái trượng, Triệu Phổ đột nhiên đi tới, “Được chưa?”

“Ừ.” Công Tôn tưởng Triệu Phổ hỏi y đã thu thập hành lý xong chưa, liền nhìn bọc lớn bọc nhỏ nằm một bên, đều thu thập xong rồi, hẩn là không có quên cái gì.

Triệu Phổ đem hành lý vác lên vai như trước, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, tự mình đi được không?”

“Dạ!” Tiểu Tứ Tử đã chạy tới năm góc áo hăn, Triệu Phổ bất chợt vươn tay, bế Công Tôn lên.

“Chờ chút!” Công Tôn kháng nghị, “Ta tự mình đi.”

Triệu Phổ bữu môi xem thường, “Thôi đi, chỉ còn lại có ba chân mà còn ngang ngược sao, người cho người là ai? Con ve sầu vàng à?”

“Người...” Công Tôn liếc mắt trừng Triệu Phổ, thầm nhủ tên này nói chuyện thật thô tục, nổi giận mắng, “Miệng chó không mọc được ngà voi.”

Triệu Phổ nhĩ lực rất tốt, thoáng cái đã nghe được, khoe miệng nhếch lên một cái rồi đột nhiên nhẹ buông tay.

Công Tôn cả kinh, theo bản năng vươn hai tay ôm vai Triệu Phổ giữ thăng bằng. Bất quá Triệu Phổ chỉ là hù dọa y mà thôi, thoáng cái thì tiếp được, sau khi tiếp được còn hắc hắc cười đều, “Thư ngọc, ôm chặt như vậy làm gì, người có thể thấy chính là người ôm ta, một lát đừng có mà nói ta chiếm tiện nghi của người.”

Công Tôn thật muốn tàn bạo tát hăn một bạt tai, bất quá Triệu Phổ tựa hồ sớm có chuẩn bị, ghé sát vào bên tai Công Tôn nói, “Người còn ồn ào náo loạn, không chừng ta lại lỡ tay buông ra.”

Công Tôn cắn răng, thầm nhủ: Một lát lên đường sẽ xử lý người, không sai phần ngựa lên người người thì không hả giận!

Triệu Phổ trong lòng hiểu rõ, con mọt sách này bị chọc giận, bất quá, giận mới dễ chọc.

~

Rời khỏi khách điểm, Triệu Phổ ôm Công Tôn ra ngoài, Tiểu Tứ Tử chạy chậm theo sau. Đem Công Tôn đặt vào xe ngựa, Triệu Phổ lại bế Tiểu Tứ Tử lên, đưa vào.

Trong xe ngựa có lót một lớp thảm lông cừu mềm mại, mặc dù hơi chật hẹp, nhưng còn rất thoải mái.

Công Tôn cảm thấy cùng Tiểu Tứ Tử hai người ngồi như vậy là vừa rồi, nguyên bản cơn tức đối với Triệu Phổ cũng giảm xuống đôi chút, Công Tôn cũng không phải không biết tốt xấu, Triệu Phổ với y và Tiểu Tứ Tử không thân cũng chẳng quen, quả thật rất khó tìm người tốt như vậy.

Đang lúc y muốn cho Tiểu Tứ Tử ngồi vào trong lòng mình, đã thấy Triệu Phổ đem hành lý đặt vào cửa xe ngựa, sau đó xoay người một cái, cũng ngồi vào trong, dựa sát vào Công Tôn, phân phó Xích Ảnh đánh xe phía trước, “Khởi hành.”

Xích Ảnh quất một roi. Xe liền đi về phía trước.

Vốn trong xe ngựa là vừa đủ ngồi, thế nhưng chen vào một tên Triệu Phổ, liền có vẻ rất chật chội.

Triệu Phổ muốn cho Tiểu Tứ Tử ngồi lên đùi của mình, Công Tôn làm sao cho phép, nhanh chóng đặt Tiểu Tứ Tử sang bên kia bảo hộ, y ngồi ở chính giữa. Cứ như vậy, lại phải cùng Triệu Phổ vai kề vai, dán chặt vào nhau.

Triệu Phổ nhếch nhếch khóe miệng, duỗi dài lưng, “Hm... Ngồi xe ngựa thoải mái hơn cưỡi ngựa.”

Công Tôn trào một câu đến bên mép —— Người không phải người cưỡi ngựa sao? Nhưng lại phải miễn cưỡng nuốt trở vào, biết hẳn cố ý giở trò xấu xa, trong lòng tức giận cũng không thêm để ý tới hẳn nữa.

Bất quá người này chen vào ngồi rồi cũng không thành thật được tí nào, liên tục nhích tới nhích lui, duỗi lưng dang tay, hầu như chiếm hết cả thùng xe, mà hết lần này tới lần khác, xe cứ xóc nảy...

Công Tôn mất thăng bằng trực tiếp ngã sang bên cạnh, vừa lúc lăn vào lòng Triệu Phổ.

Triệu Phổ đỡ lấy, một tay cầm lấy cánh tay của Công Tôn, tay kia không biết là vô tình hay cố ý, vừa lúc đặt lên thắt lưng Công Tôn, trong lòng cảm khái —— Thật gầy nha.

Công Tôn giật bắn lên, hung hãn trừng Triệu Phổ.

Triệu Phổ thầm hỏi người trừng cái gì, cười nói, “Người còn trừng ta, ai bảo người tự mình dựa sát vào ta? Nếu ta không đỡ người, người sớm đã ngã nhào rồi.”

Chân mày Công Tôn dựng đứng, lườm Triệu Phổ, trong lòng nghĩ tới mấy trăm loại thuốc có thể sử dụng lên người hắn, chỉ tiếc trong xe dựa vào quá gần, không thể dùng.

Triệu Phổ thấy trong mắt Công Tôn có sát khí, trong lòng buồn cười, thư ngốc này vậy mà còn có thể có sát khí, chết thảm thì bất quá cũng chỉ là một con tiểu hồ ly biết cào người khác mà thôi, nhất là loại lông trắng đặc biệt đẹp như thế này.

Tiểu Tứ Tử ngồi phía bên kia Công Tôn, hiếu kỳ nhìn hai người, đột nhiên hỏi, “Phụ thân hai người sáng sớm làm gì vậy?”

Công Tôn sững sốt, vội vàng quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ Tử, “Làm gì là làm gì?”

Tiểu Tứ Tử dựa lên đùi Công Tôn, nhìn y, “Lúc Tiểu Tứ Tử tỉnh lại, hình như thấy hai người ôm nhau hôn nhẹ.”

“Nga! Đó là bởi vì...” Triệu Phổ còn chưa dứt lời, bị Công Tôn trừng mắt phải ngậm miệng lại. Quay đầu lại, Công Tôn hung dữ nói với Tiểu Tứ Tử, “Đó là người nằm mơ, ai bảo người nhìn mấy thứ tranh vẽ không đảng hoàng đó hả?!”

Tiểu Tứ Tử chép chép miệng, nhỏ giọng nói thầm, “Con mới không có đâu.” Vừa nói, vừa len lén làm mặt quỷ với Triệu Phổ.

“Tiểu Tứ Tử, các người đi Khai Phong phủ làm gì nha?” Triệu Phổ cách Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử hai tay nâng cằm, tựa lên đùi Công Tôn nói, “Ừm, xem bệnh cho mẫu thân của một bằng hữu của phụ thân.”

Công Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, vật nhỏ lần này biết rõ ràng vai vế rồi.

“Xem bệnh gì?” Triệu Phổ hiếu kỳ hỏi.

“Phong thấp nha.” Tiểu Tứ Tử khoe, “Phụ thân bệnh gì cũng đều có thể chữa khỏi.”

Triệu Phổ nghe được hai chữ phong thấp, trong lòng khê động, bèn hỏi Công Tôn, “Tiên sinh có thể trị phong thấp?”

Công Tôn hơi bối rối, tại sao Triệu Phổ lại đột nhiên đứng đắn như vậy, gật đầu, “Ừ.”

“Vậy có thể xem cho nương của ta không?” Triệu Phổ hào hứng, “Nương của ta đã bị phong thấp vài chục năm, thân thể vẫn luôn không tốt.”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ một chút, tựa hồ muốn nhìn ra hắn nói thật hay giả, nhưng thoát nhìn còn rất đáng tin, hắn cũng không có ai đem mẫu thân nhà mình ra nói đùa, liền gật đầu, “Được, bất quá ta phải xem qua mới biết được có thể trị lành hay không.”

Triệu Phổ lập tức lộ rõ nét vui mừng trên mặt, chấp tay thi lễ, “Đa tạ tiên sinh!”

Công Tôn bị Triệu Phổ làm cho hoang mang, thầm nhủ, người này không phải là lưu manh à, sao bây giờ lại trở thành hiếu tử rồi?

Tiểu Tứ Tử nhích tới nói, “Cứu Cứu, đừng lo, phụ thân từ trước tới nay nếu có bệnh nhân thì đều chuyên tâm chữa trị, đến lúc đó, chúng ta xem nường của người.”

Triệu Phổ thoải mái cười, vươn tay捏捏 khuôn mặt bầu bĩnh của Tiểu Tứ Tử.

Trong lòng Công Tôn hơi thắc mắc, thầm nghĩ Tiểu Tứ Tử từ trước đến nay thân thiết nhất vẫn là mình, hơn nữa sợ nhất loại người cười ngửa, ăn mặc đen thui còn có võ công, tại sao lần này gặp tên lưu manh này thì lại thân cận với hắn như vậy?

Xe ngựa một đường lắc lư xóc nảy, trên đường đi ngang qua một lều trà, Công Tôn bởi vì đi đứng không tiện nên không xuống xe. Triệu Phổ chịu đựng cái liếc nhìn khinh thị đầy ám ức của Công Tôn, ôm Tiểu Tứ Tử xuống xe ăn một nồi vằn thắn, một cái bánh bao thịt heo, Công Tôn ở trong xe một mình nghe được một lớn một nhỏ bên trong lều trà vừa ăn vừa tán gẫu, hận đến ngứa răng.

~

Ăn cơm xong, Tiểu Tứ Tử cầm một cái thực hộp nhỏ chạy về.

“Phụ thân ăn.” Tiểu Tứ Tử mở thực hộp, bên trong có mì trộn nóng hổi và thức ăn, còn có một nồi canh xương hầm.

Công Tôn nhướng nhướng mi, thấy Tiểu Tứ Tử còn biết nghĩ đến mình bị thương ở chân, tâm tình hơi chút thả lỏng.

Triệu Phổ ăn cơm xong, chưa đi đến xe ngựa mà cười Hắc Kiêu đi dạo bên ngoài.

Xe ngựa lại tiếp tục lên đường, Công Tôn nhỏ giọng hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, sao con lại thân thiết với người lạ hơn thân thiết với phụ thân hả?”

Tiểu Tứ Tử ngồi xuống bên cạnh Công Tôn, “Đâu có, Cửu Cửu là người tốt.”

Công Tôn nhìn bé.

“Cửu Cửu nói chân phụ thân bị thương, còn lấy thêm cho phụ thân canh xương hầm mà.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm.

Công Tôn cảm thấy ăn vào có chút nhạt nhẽo, thậm chí, tiểu phôi đản, thì ra cũng không phải người nghĩ đến, đưa con bất hiếu!

Ăn một hồi, Tiểu Tứ Tử đột nhiên cọt lên hỏi Công Tôn, “Phụ thân, thật nhiều rồng, bài bài màu vàng kim, phía trên còn có chữ Triệu, cái kia là cái gì nha?”

Công Tôn nghe xong thì sửng sốt, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cái gì?”

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Vừa nãy, Ảnh Ảnh kia bên cạnh Cửu Cửu, con thấy trong lòng hắc có một mảnh bài bài như vậy.”

“Cái gì Ảnh Ảnh?” Công Tôn càng nghe càng cảm thấy không đúng bèn truy hỏi.

“... Ách.” Tiểu Tứ Tử đột nhiên nghĩ đến mình đã lỡ miệng, ngày hôm qua Ảnh Ảnh áo tím kia nói với bé, không thể nói cho Công Tôn biết hắc tồn tại, thế nhưng hôm nay người kia là áo đỏ... Chắc là không sao đâu?

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn đem canh đặt lại trong thực hạp, nghiêm túc hỏi Tiểu Tứ Tử, “Người vừa nói cái gì Ảnh Ảnh, còn có bài bài, người tí mí nói với ta một lần, nếu không thì phải đánh đòn!”

Tiểu Tứ Tử khẩn trương lên, bé sợ nhất bị Công Tôn đánh cái mông, vội vàng làm nũng, “Đừng đánh đòn.”

“Vậy người mau nói thật đi!” Công Tôn tỏ ra nghiêm khắc.

“Nga.” Tiểu Tứ Tử sáp qua, áp vào lỗ tai Công Tôn, thì thầm đem chuyện vừa thấy lệnh bài, còn có chuyện của Xích Ảnh nói một lần, bất quá vẫn không đề cập gì tới tối hôm qua người mua bánh bao cho bé là Tử Ảnh.

“Trên lệnh bài có mấy con rồng, con có nhìn rõ không?” Công Tôn hỏi bé.

“Hm...” Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt suy nghĩ một lúc lâu, “Có tám chín con thì phải.”

Công Tôn sớm đã không còn tâm tư ăn uống gì, nhớ lại chuyện trước đây, trong lòng cũng cực kỳ hoảng sợ.

Lệnh bài màu vàng khắc rồng, là vật tượng trưng cho hoàng tộc, có khắc rồng đương nhiên là Vương gia, Đại Tổng triều hầu hết Vương gia đều đã già, chỉ có một người tuổi còn rất trẻ.

Công Tôn bỗng nhiên nghĩ tới ngày đó trông thấy con mắt của Triệu Phổ, có một con là màu xám! Còn có thái độ Triễn Chiêu đối với hắn, trên người mang theo nhiều ngân lượng, nhiều năm tham gia quân ngũ, bên người có ảnh vệ, trong nhà có nương bị phong thấp... Triệu Cửu! Hay cho người Triệu Cửu! Người không phải chính là Triệu Phổ sao!

Công Tôn hiểu rõ thân phận của Triệu Phổ, ngoại trừ kinh hãi thì chỉ là kinh hãi, cũng không hề tức giận. Dù sao, thân phận như vậy nhất định phải

giấu diếm, thế nhưng y có chút xúc động, trước kia tưởng là một tên lưu manh, không ngờ lại là tướng lĩnh nổi danh nhất Đại Tống.

Theo như thân phận cùng danh tiếng của Triệu Phổ, căn bản không cần hoài nghi nhân phẩm của hắn, hơn nữa nói ra cũng thật trùng hợp, mình là đến giúp Hoàng Thái phi chữa bệnh phong thấp, không ngờ lại đi cùng đường.

Chỉ là Công Tôn bị đả kích đôi chút, hình tượng của Cửu Vương gia Triệu Phổ trước kia trong cảm nhận của y thật vĩ đại, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, trong nháy mắt từ anh hùng cứu quốc rơi xuống biến thành đại lưu manh không biết giữ mồm. Đúng là khiến người ta dở khóc dở cười. Bất quá hắn không hề có dáng vẻ tự cao tự đại, điểm này thật sự đáng tán thưởng. Có điều, quá mất hình tượng.

Mà lúc này, Triệu Phổ đang cười ngửa ở bên ngoài, tiếng bánh xe lăn trên mặt đất rất vang, tiếng nói chuyện của Công Tôn và Tiểu Tứ Tử lại nhỏ, vì vậy hắn cũng không nghe được cuộc đối thoại bên trong của cả hai.

Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn đột nhiên ngây dại, liền bổ nhào lên nhìn, “Phụ thân làm sao vậy?”

Công Tôn phục hồi tinh thần, lắc đầu, “Không có gì.” Nói xong, cầm lấy mì trộn bên trong thực hộp ăn vài miếng, lấy ra một cái trứng tráng đút vào miệng Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, vừa cùng phụ thân nói những gì, không được nói cho người khác, biết không?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử che miệng lại rồi gật đầu, Công Tôn thỏa mãn, đem canh xương hầm trong nồi ăn sạch, còn múc ra hai chén nước canh uống, sau đó đem chén không đặt vào trong thực hộp, xoa xoa bụng, “Tiểu Tứ Tử, ta muốn ngủ một chút, con có ngủ hay không?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, bò qua ôm chặt lưng Công Tôn.

~

Lại qua hơn nửa canh giờ, Triệu Phổ ở bên ngoài nghĩ: Công Tôn hẳn là cơm nước xong rồi, liền leo lên xe, vén rèm nhìn vào trong.

Vừa nhìn vào thì thấy trong xe ấm áp hạnh phúc, Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử, đắp một cái thảm lông cừu nhỏ mà ngủ, bên trong thực hấp chi còn lại chén không.

Triệu Phổ giật mình, thầm nghĩ, một sách này trị được chứng con nhím xù lông rồi sao? Vừa nãy còn cảnh giác như sợ mình cướp con của y, sao giờ đột nhiên yên tâm lớn mật ngủ say như vậy? Trái lo phải nghĩ, lắc đầu —— Tâm tư của thư ngốc, như kim dưới đáy biển!

Xích Ảnh bên cạnh thấy Triệu Phổ nhìn chăm chăm Công Tôn trong xe đến mức muốn lọt trông, nhin không được nói, “Vương gia, ngài có muốn vào đó nằm một chút không? Dù sao ở đây cũng là vùng thôn dã hoang vu. Chúng ta canh chừng cho ngài.”

Triệu Phổ liếc xéo hẳn, trừng một cái nảy lửa, Xích Ảnh nhanh chân trốn.

Triệu Phổ cũng không thêm náo loạn với hẳn, hạ màn, dặn Xích Ảnh, “Tới giờ cơm tối lại gọi!” Nói xong, xoay người một cái nhảy lên đỉnh xe, ngửa mặt nhìn trời. Cảm thấy gió thổi se se, phía trên là bầu trời trong xanh, mây kia trắng nha, một áng một áng mây nhẹ nhàng trôi~~~

Triệu Phổ vươn ngón út ngoáy lỗ tai —— Thư ngốc này, nhẹ hều mà cũng ăn khỏe thật, ăn no mới tốt, một lát nữa tiếp tục chọc y.

Trong xe ngựa phía dưới, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng vỗ, thầm nhủ —— Thì ra Cửu Vương gia danh chấn thiên hạ là một tên lưu manh, ăn no chút một lát nữa hảo hảo thử thách người, nếu có ý xấu, ta sẽ vì dân trừ hại.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 11: Mưa To Tầm Tã, Miếu Hoang Không Người

Xe ngựa lắc lư lăn bánh, trời cũng tối dần, Triệu Phổ chớp mắt trên nóc xe, khi vừa tỉnh lại thì thấy mây đen trên trời ùn ùn kéo tới, liền xoay người ngồi dậy, “Trời sắp mưa rồi!”

“Vâng.” Đánh xe đã đổi thành Giả Ảnh, hắn quay đầu lại nói với Triệu Phổ, “Muốn đến Dĩnh Xương phủ phía trước ít nhất còn phải chạy cả đêm, ven đường này không có trấn điểm nào cả.”

Triệu Phổ đã cảm giác được sự ẩm ướt từ những cơn gió truyền đến, nhú mày, “Phụ cận không có nơi nào có thể trú mưa sao?” Đang định đứng lên nhìn, thì thấy Tử Ảnh đứng trên một ngọn cây cao phía trước ngoắc bọn họ, chỉ ra xa.

Triệu Phổ giương mắt nhìn ra xa, thấy trên sườn núi có một ngôi miếu đồ nát. Nhảy xuống đến phía trước cửa xe, Triệu Phổ vỗ vỗ Giả Ảnh, chỉ chỉ miếu hoang phía trên kia.

Giả Ảnh gật đầu, quất ngựa một roi, hướng về phía miếu hoang trên sườn núi chạy đến.

Triệu Phổ vén màn xe lên, thò đầu nhìn vào trong, thấy Công Tôn đã tỉnh đang ngồi trong đó, trên đùi là Tiểu Tứ Tử còn đang mơ mơ màng màng gối đầu lên. Triệu Phổ chỉ thấy sườn mặt Công Tôn, đại khái là vì lúc ngủ rất nóng, nên áo mở rộng, cái cổ trắng nõn lộ ra ngoài, hắn vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

Trống ngực của Triệu Phổ đập thành thịch, mãi mê ngắm Công Tôn đang ngẩng đầu nhìn mình, có lẽ là vì vừa tỉnh ngủ, ánh mắt đó... mông mông lung lung.

Triệu Phổ tiến vào trong, hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm Công Tôn, đầu óc trống rỗng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, nói chung là trong lòng ngửa ngáy. Ngay chính lúc này, xe ngựa đang chạy lên sườn núi thì lăn trúng một hòn đá to nhô lên mặt đất.

Toàn bộ xe ngựa nảy lên một cái, người trong xe đương nhiên cũng bị ngã sang một bên.

Tiểu Tứ Tử trực tiếp lăn vào lòng Công Tôn, có vẻ đã tỉnh táo lại. Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, nhìn Triệu Phổ đang tựa sát vào người mình, trong lòng buồn bực, hẳn rõ ràng không phải vô ý lăn tới, mà là cố tình nhào tới!

Triệu Phổ cười gượng hai tiếng, gãi gãi đầu nhìn Công Tôn, hai tay chống trên hai sườn xe ngựa, ngón tay cái vừa lúc đặt trên góc áo Công Tôn, lại nhích nhích vào trong, kề sát bàn tay của Công Tôn đang đặt bên cạnh. Công Tôn thật muốn thưởng cho hắn một bạt tai, nhưng chợt nghe Tiểu Tứ Tử nói, “Cứu Cứu, đè chết mất.”

Triệu Phổ cúi đầu nhìn, thấy Tiểu Tứ Tử bị ép giữa hắn và Công Tôn, bật thốt lên, “Tiểu Tứ Tử, có đè nặng người không?”

“Không.” Tiểu Tứ Tử xoa xoa vai, hơi dẩu mồm nhìn Triệu Phổ, lúc này, bên tai lại nghe tiếng ào ào. Tiểu Tứ Tử nhìn ra khe giữa màn xe và khung cửa xe, “Ôi chao, trời mưa rồi!”

“Đúng rồi, thời tiết không tốt, đêm nay hẳn là không đi được, tới miếu hoang trên núi nghỉ ngơi một lát.” Triệu Phổ nói với Công Tôn và Tiểu Tứ Tử.

“Ờ.” Công Tôn gật đầu, đem mũ con thỏ nhỏ của Tiểu Tứ Tử đang đặt bên cạnh đội cho bé, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có đói bụng không?”

“Không đói bụng.” Tiểu Tứ Tử trông ra ngoài, “Phụ thân mưa thật lớn.”

Đang khi nói, xe đã dừng lại trước cửa miếu hoang, Triệu Phổ đem Tiểu Tứ Tử bế qua, đặt vào trong lòng Công Tôn, “Tiểu Tứ Tử, ôm phụ thân người.”

Tiểu Tứ Tử không hiểu, bất quá vẫn vươn tay ôm cổ Công Tôn, Triệu Phổ lại cởi áo khoác của mình ra.

Công Tôn cảnh giác nhìn hăn, ôm chặt Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ cởi áo khoác, giũ ra cái soạt, đem Công Tôn và Tiểu Tứ Tử toàn bộ bọc lại, sau đó vươn tay bế Công Tôn kèm theo Tiểu Tứ Tử lên, phi thân xuống xe, chạy vào trong miếu.

Công Tôn cẩn thận ôm Tiểu Tứ Tử, bên ngoài mưa đã bắt đầu nặng hạt, mặt của y dựa vào vai Triệu Phổ, ngẩng đầu thì thấy Triệu Phổ hai mắt nhìn thẳng phía trước, hạt mưa to rơi xuống, hăn tựa hồ cảm thấy thật thích thú, tranh thủ ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Nhẹ nhàng phóng vào miếu, trong miếu có một mảnh đất khô ráo, đã có sẵn một đồng lửa đang cháy bập bùng. Hăn là vừa rồi Tử Ảnh dò đường đã chuẩn bị.

Giả Ảnh cũng chạy vào theo, thuận tiện lấy ra thảm lông dê trong xe trải trên mặt đất bên cạnh đồng lửa to kia.

Triệu Phổ đi đến, buông Công Tôn và Tiểu Tứ Tử xuống, phúi phúi những giọt nước mưa trên người, “Phù, mưa này lớn thật, ta đã nhiều năm không gặp mưa lớn như vậy.”

“Vì sao?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu hỏi, “Không phải bình thường đều có mưa sao?”

Triệu Phổ nhón miệng cười, đi đến bên cạnh Tiểu Tứ Tử ngồi xuống, “Tiểu Tứ Tử, người đi tới Mạc Bắc chưa?”

“Chưa.” Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

“Mạc Bắc không có mưa, cả ngày vừa khô lại vừa lạnh, bên trong gió to đều là cát bụi, băng tuyết cả tảng lớn trải dài, đi đến nơi khí hậu lạnh, tuyết có thể dày qua chân ngựa, bão tuyết đầy trời, không nhận được đường đi.” Triệu Phổ tiếp nhận bầu rượu Giả Ảnh đưa tới, uống một hớp rồi đưa cho Công Tôn, “Uy, thư ngực, nhấp một ngụm cho ấm người, đừng để lạnh như thế này sẽ bị bệnh.”

Công Tôn liếc ngang hăn, thầm nhủ, ta không vô dụng như vậy, lạnh một chút là bệnh! Vươn tay tiếp nhận bầu rượu, uống một ngụm, thoải mái thở ra một hơi.

Triệu Phổ giật mình, Thiêu Dao Tử này bình thường không ai có thể uống nổi, hăn còn tưởng rằng Công Tôn sẽ bị sặc trực tiếp phun ra, “U, người còn có thể uống hai hớp à, đây chính là loại rượu mạnh nhất Mạc Bắc.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Phụ thân thích rượu, tửu lượng cao.”

“Thật không?” Triệu Phổ vui vẻ, sau này có thể cùng nhau uống đến thống khoái, còn vì sao lại nghĩ về chuyện của sau này, hăn cũng không quá bận tâm.

Công Tôn đem bầu rượu trả lại cho Triệu Phổ, cầm lấy hành lý mở ra, bên trong có một ít bánh ngọt nhỏ chuẩn bị riêng cho Tiểu Tứ Tử. Tiểu Tứ Tử cầm lấy một miếng, vừa ăn vừa chạy tới xem Giả Ảnh nhóm lửa đun nước nóng.

“Tiểu Tứ Tử, muốn ăn món ăn dân dã không?” Giả Ảnh cười hỏi bé “Ta đi bắt vài con thỏ rừng đến cho người ăn thử nha? Thỏ rừng nướng?”

“Hay quá.” Tiểu Tứ Tử cao hứng.

Công Tôn liếc một cái, lạnh lùng nói với Triệu Phổ, “Phu xe người mượn thật là lợi hại... Có thể bắt cả thỏ rừng.”

Triệu Phổ cầm bầu rượu nhìn Giả Ảnh, Giả Ảnh cười cười, “À, ta vốn là thợ săn, sau này mới đi đánh xe.”

“À.” Công Tôn gật đầu, Tiểu Tứ Tử kéo kéo Giả Ảnh, “Ảnh Ảnh người đi bắt thỏ sao? Tiểu Tứ Tử cũng đi.”

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn luống cuống, thầm nhủ vật nhỏ thật đúng là khó lường, dám đi theo người xa lạ chỉ vừa gặp có một lần.

Giả Ảnh cũng cười, thừa dịp Công Tôn không phát hiện, quay sang Tiểu Tứ Tử làm mặt quỷ rồi xoay người rời khỏi miếu, lên núi bắt thú rừng về làm món ăn dân dã cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đến bên chân Công Tôn, giúp y đổi thuốc.

Triệu Phổ xáp qua nhìn, phát hiện chỗ sưng hình như nhỏ lại chút, cũng thoáng an tâm. Bất quá nghĩ lại, lão tử tại sao phải lo lắng như vậy chứ? Chỉ là do con mọt sách này được làm bằng đậu hũ, động một cái là bị thương, liên quan quái gì đến ta?

Đang suy nghĩ, Công Tôn đột nhiên nói, “Đúng rồi, bây giờ vùng Mạc Bắc đã ngừng chiến sự chưa?”

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu, thuận miệng nói, “Tạm thời ngừng rồi.”

“Thật sao?” Công Tôn suy nghĩ một chút, hỏi, “Nếu đã ngừng, vậy bốn mươi vạn đại quân đóng ở Mạc Bắc, chí ít cũng phải rút về hai mươi vạn mới phải, tại sao không có chút động tĩnh nào cả?”

“Ách...” Triệu Phổ vốn định trả lời, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thăm dò của Công Tôn liền nói, “Con mọt sách nhà người, lo xem sách vở của người đi, quản nhiều như vậy làm gì?”

Công Tôn nhú mày, thăm mắng, bày đặt cái gì! Thử sinh cũng không thua kém gì đám vũ phu các người!

“Phụ thân bằng bó xong rồi.” Tiểu Tứ Tử đổi thuốc xong, đi tới bên cạnh y ngồi xuống, chờ Giả Ảnh bắt thở đến cho mình.

Không lâu sau, ảnh vệ chưa về đến, nhưng lại đến một nhóm người khác, cũng là vào trú mưa.

Từ ngoài miếu, mười mấy người vội vã gấp rút chạy vào, đều là người vạm vỡ, mặc đồng phục, áo trong đen áo khoác vàng, giữa y phục có một vòng trắng màu đỏ, phía trên có một chữ Lưu màu vàng. Bọn họ đẩy vài chiếc xe gỗ tiến vào, trên xe chất ba thùng gỗ được dùng xiềng xích khóa kín lại. Trên mỗi cái thùng đều cắm một cây cờ lớn, viết hai chữ “Thông Tường”.

Triệu Phổ và Công Tôn nhìn thoáng qua, đều nhận ra đó là một đám tiêu sư đang áp tiêu, đại khái là thuộc về Thông Tường tiêu cục, tổng tiêu đầu phỏng chừng là họ Lưu.

Mấy người tiêu sư sau khi vào miếu thì luôn miệng kêu xui.

Một người nói, “Trước mắt đã sắp đến Khai Phong, tự dừng đụng phải mưa to, lại phải chậm trễ.”

“Tiêu đầu.” Một người bên cạnh đùa với trung niên nam tử vừa nói kia, “Vội vã về nhà ngắm cô dâu hả?”

“Hứ!” Tiêu đầu nọ mặt đỏ lên, trừng mắt liếc bọn họ, “Đừng lảm lời!”

“Tiêu đầu, người cũng lợi hại thật, vừa áp tiêu đi ra đã muốn quay về.” Một người trêu chọc, “Ta thấy, nếu người quay về, sẽ bị con cộp mẹ giữ khư khư... Thật vất vả đến Khai Phong, không bằng đi dạo kỹ viện, tìm mấy em kỹ nữ xinh đẹp tiêu dao, đây chính là chơi đùa một chuyến ít một chuyến.”

“Ha ha ha...”

Một đám tiêu sư ồn ào, tiêu đầu nọ bị bọn họ cười đến nổi mặt đỏ tới mang tai, xua tay đuổi bọn họ, “Đi đi, ít lắm lời! Ta mới không đi nơi đó, thích thì các người tự mình đi.”

Đang lúc họ cười đùa, Tiểu Tứ Tử nhích mông qua hỏi Công Tôn, “Phụ thân kỹ nữ là cái gì? Kỹ nữ xinh đẹp tỷ tỷ là cái gì?”

Công Tôn vươn tay che cái miệng của bé, “Không được nói bậy! Tiểu hài tử không thể nói bậy! Sẽ rụng sạch hàm răng!”

Tiểu Tứ Tử vội vàng che miệng lại, Triệu Phổ đỡ khóc đỡ cười, thư ngốc này, không muốn để hài tử nhìn thì nói là sẽ bị hỏng mắt, không muốn để hài tử hỏi, lại nói hàm răng sẽ rụng sạch. Không phải ai ai cũng nói con một sách có tri thức hiểu lẽ nghĩa, lúc nào cũng giảng đạo lý sao, tại sao khi dạy tiểu hài tử phải dùng nuông chiều và hù dọa?

Kỳ thật Triệu Phổ không biết, lúc mới đầu Công Tôn không có kinh nghiệm, cũng nói chuyện với Tiểu Tứ Tử vô cùng có đạo lý, chỉ tiếc, có thể nghe người giảng đạo lý thì không phải tiểu hài tử. Vì vậy, nhiều lúc Công Tôn sẽ áp dụng chút mách khéo, bất quá rất hữu hiệu, Tiểu Tứ Tử cực nghe lời.

Nhóm tiêu sư nọ cũng thấy Công Tôn bọn họ, người dẫn đầu ho khan một tiếng, dặn thủ hạ, “Có tiểu hài tử kia, đều chú ý chút, đừng nói những lời thô tục!”

Mấy người tiêu sư cười ha hả, buông binh khí tùy thân, gom củi nhóm lửa, chuẩn bị ăn lương khô rồi đi ngủ.

Chính lúc này, Giả Ảnh từ cửa sau đi vào, một tay nắm theo một con thỏ nhỏ lông trắng đang liên tục giãy dụa, tay kia kéo vào một con hoẵng.

Triệu Phổ nhìn hẩn một cái, hỏi, “Uy, người làm gì vậy, mang thứ này vào làm chi?”

“Ăn chứ chi.” Giả Ảnh vẻ mặt vô tội, đây là Tử Ảnh bọn họ bắt được, lúc hẩn ra ngoài đã thấy đặt ở cửa, còn có một đồng thỏ và chim trĩ, hẩn chỉ lấy một con thỏ mà hẩn thấy khả ái nhất trong đám, mấy con thỏ còn lại thì đều thả đi.

“Tiểu Tứ Tử.” Giả Ảnh đem con thỏ nhỏ đưa cho Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Cưng muốn luộc hay là muốn nướng?”

Tiểu Tứ Tử ôm lấy con thỏ nhỏ khả ái, sờ sờ, vô cùng thích, vừa nghe Giả Ảnh nói, lập tức kinh ngạc, ôm thỏ chạy trốn phía sau Công Tôn, “Phụ thân, thỏ con thật đáng thương.”

Triệu Phổ liếc Giả Ảnh một cái, Giả Ảnh bất đắc dĩ đành phải rút dao chuẩn bị làm thịt con hoẵng kia.

Công Tôn mở to hai mắt nhìn hẩn, đập hẩn, ý bảo hẩn ra phía sau mà làm, đừng dọa Tiểu Tứ Tử sợ. Giả Ảnh đem chủ thủ cầm lại thắt lưng, nắm chân hoẵng kéo đi ra.

Công Tôn nhìn theo, nhột nhột cười, “Phu xe này không giống thợ săn, cách cư xử giống như quân nhân quá.”

“Đương nhiên! Bọn họ đều...” Nói đến bên mép, Triệu Phổ lại nuốt trở về, đảo mắt quan sát Công Tôn, y một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay sờ lớp lông trắng của con thỏ trong lòng Tiểu Tứ Tử, trên mặt vô cùng bình thản.

Triệu Phổ âm thầm kinh ngạc, thầm nhủ —— Ý con một sách này là sao? Hình như đã hoài nghi về thân phận của Giả Ảnh.

Đang nghi hoặc có phải thân phận của mình đã bị Công Tôn nhận ra hay chưa, chợt nghe trong đám tiêu sư, có một người thấp giọng nói, “Tiêu đầu... Quan binh.”

Tiêu đầu trừng hăn, ngăn lại lời hăn muốn nói, nét mặt bình lặng, tiếp tục ngồi ăn màn thầu.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đều không nghe được, nhưng Triệu Phổ nhĩ lực cao, lập tức nghe ra, trong lòng thắc mắc —— nhóm tiêu sư này hình như không ký quan binh?

Mặt khác, Triệu Phổ phát hiện một chỗ rất khả nghi. Tiêu sư bình thường lúc áp tiêu, khi đi ngang qua một ngọn núi, chắc chắn sẽ hô to vài tiếng, báo sơn tặc tránh xa, kẻ chặn đường phía trước nên nhường đường. Vùng này bốn bề núi vây quanh, tiêu đội đi ngang hăn là một khắc cũng không ngừng hô to mới đúng, tại sao đám người này một câu cũng không hô lên?

Xem ra, thứ mà đám tiêu sư áp giải là hàng cấm, hoặc là vật không thể lộ ra ngoài.

Triệu Phổ đang thắc mắc, liền cảm thấy bàn tay đang đặt trên thảm lông dê của Công Tôn nhẹ nhàng khều khều tay hăn.

Triệu Phổ cúi đầu, Công Tôn chỉ chỉ một mảnh đất khô ráo bên cạnh, cầm hòn đá viết —— trong thùng có kỳ lạ.

Triệu Phổ nhướng mi, nhìn Công Tôn, Công Tôn liền viết —— tiêu sư trúng độc.

Triệu Phổ càng giật mình, thầm hỏi, một sách à, người con mẹ nó cũng quá thần kỳ rồi đó? Nhìn ra được có kỳ lạ ta không ngạc nhiên, nhưng sao ngay cả người trúng độc cũng có thể nhận được? Quay lại nhìn kỹ đám tiêu sư kia, quả nhiên thấy ẩn đường (vùng nằm giữa hai chân mày) của bọn họ hơi phiem đen, môi cũng xanh xanh, quả thật là không bình thường.

Chỉ một lát sau, phía sau truyền đến mùi thịt nướng, Giả Ảnh dùng một diêm thạch làm chén, phía trên đặt một miếng thịt hoẵng vàng óng, đưa tới trước mặt Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, nếm thử xem ăn ngon không? Còn cần thêm gia vị nào nữa không?”

Tiểu Tứ Tử nhận lấy cắn một miếng, nhai nhai, gật đầu, cười một cái thật tươi với Giả Ảnh, nói, “Ăn ngon!”

Giả Ảnh hoan hoan hỉ hỉ chạy ra, Triệu Phổ trợn trắng mắt nhìn trời. Đám tiểu tử thối này đem Tiểu Tứ Tử làm chủ rồi.

Đang bất mãn, Triệu Phổ liền cảm thấy ngón tay của Công Tôn nhẹ nhàng gõ gõ lên mu bàn tay hắn, gõ đến nỗi trong lòng Triệu Phổ ngứa ngứa, hắn ngược mắt nhìn Công Tôn, thầm nhủ: Thư ngọc nhà người mạnh tay chút được không hả? Giống như một con mèo, khiến người khác ngứa ngáy!

Công Tôn thấy Triệu Phổ ngẩng đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn xem mấy cái thùng gỗ trên mặt đất.

Triệu Phổ xoay mặt nhìn qua, khẽ nhíu mày, ở chiếc xe đẩy đang chở một cái thùng gỗ phía bên kia, trên mặt đất phía dưới, không biết từ lúc nào có một bãi nước đen.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 12: Nam Nhi Dương Tự Cường...

Nước đen kia bị rỉ từ cái khe dưới đáy thùng, nhỏ giọt thành một bãi nước trên mặt đất. Triệu Phổ đã sinh hoạt khá lâu trong quân đội, rất quen thuộc với loại chất lỏng có màu này, đó là máu loãng bị biến đen.

Triệu Phổ nhú mày, máu loãng thông thường phải khô mới bị đổi màu, máu đen mà còn có thể chảy, phỏng chừng là trúng độc. Dương nhiên, cũng có thể đây là thứ gì đó chứ không phải máu. Có điều, nếu như bị mất một lượng máu nhiều như thế này, người trong thùng kia xem ra lành ít dữ nhiều rồi.

Lúc này, Giả Ảnh đang cầm một cái thực hạp tiến đến, bên trong bày đầy thịt hoẵng cắt lát, rắc một ít muối hột cùng gia vị, bóng nhẫy thơm lừng. Đây cả một hạp, còn có một con chim trĩ quay đặt chính giữa, vàng óng ả, dường như còn được quét chút mật ong.

Giả Ảnh tựa hồ sợ mấy người ăn không đủ, lại đi ra ngoài, bê nguyên một cái chân hoẵng đưa cho Triệu Phổ. Triệu Phổ giật giật khóe miệng, bị xem là thùng cơm rồi.

Giả Ảnh thấy Triệu Phổ cầm chân hoẵng, có chút muốn cười, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt hỏi Giả Ảnh, “Ảnh Ảnh, vậy còn các người thì sao?”

Tiểu Tứ Tử nhớ rõ Giả Ảnh là ảnh vệ thứ tư bé gặp được, lần trước là một người mặc áo tím, rất thanh tú, một người khác mặc áo xanh, khá đậm đà. Còn có một người mặc áo đỏ, thích cười. Người này thì mặc màu nâu, có vẻ rất ôn hòa.

Giả Ảnh vươn tay nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử, cười nói, “Bên ngoài còn có hai con hoẵng mà, cũng đủ ăn.”

Đang khi nói, Công Tôn đột nhiên vươn tay, thoát nhìn như muốn đẩy bàn tay đang nhéo mặt Tiểu Tứ Tử ra, nhưng là lén lút, đẩy thứ gì đó vào trong tay Giả Ảnh.

Giả Ảnh cầm lấy, sờ vào thì thấy hình như là một gói thuốc bột, có chút khó hiểu nhìn Công Tôn, Công Tôn liếc qua đám tiêu sư đang ngồi gặm màn thầu phía sau, nháy mắt mấy cái với hắn.

Các ảnh vệ của Triệu Phổ đều là những người cực kỳ cơ trí giỏi giang, Giả Ảnh là người lớn nhất trong đám ảnh vệ, cũng là người khôn khéo nhất, tự nhiên ngầm hiểu, thần nhiên nhận thuốc bột, đi ra.

Tiểu Tứ Tử cầm lấy một miếng thịt hoẵng nướng đút vào trong miệng, “Oa, phụ thân ăn ngon nga!”

Công Tôn cũng vươn tay cầm một miếng thưởng thức, gật đầu, “Ừm, thịt thú rừng trong núi này thật là thơm!”

“Tiểu Tứ Tử, ăn đùi gà.” Triệu Phổ giúp Tiểu Tứ Tử xé đùi gà, đưa đến bên miệng, Tiểu Tứ Tử sung sướng cắn một cái, rồi đút vào miệng Công Tôn, “Phụ thân thật mềm nha.”

Triệu Phổ ở một bên gặm cánh gà, nhìn Công Tôn đang ăn thức ăn Tiểu Tứ Tử đưa tới, thầm nhủ: Tiểu Tứ Tử người nói rất đúng, phụ thân người thật mềm.

Ba người này ăn đến miệng đầy mùi thịt, mà bên ngoài không biết Giả Ảnh làm thế nào, từng làn hương thơm phức bay vào trong miếu, thơm nức mũi.

Lại nhìn mấy tiêu sư nọ, đều đang ăn bánh màn thầu trắng không chút mùi vị, có vài người tuổi còn trẻ, thèm ăn đến nổi nước bọt ứa ra muốn chảy ròng ròng.

Giả Ảnh từ phía sau đi vào, hỏi Triệu Phổ, “Thiếu gia, còn một con hoẵng này, ngài có ăn nữa không?”

Triệu Phổ xua tay, “Ăn không nổi nữa.”

“Tiểu Tứ Tử?” Giả Ảnh đi tới, Tiểu Tứ Tử đang xoa bụng, ăn thật no.

Giả Ảnh nhún nhún vai, đi tới xe ngựa cầm một vò rượu đến, rót rượu cho Triệu Phổ bọn họ, Công Tôn ngẩng đầu, nhìn các tiêu sư kia một chút, hỏi, “Các vị đại ca.”

Đám tiêu sư quay đầu lại nhìn, thấy người nói là một thư mi thanh mục tú, bên cạnh còn mang theo một tiểu hài nhi khả ái như một búp bê làm bằng ngọc.

Lưu tổng tiêu đầu kia cười hỏi, “Tiên sinh có chuyện gì?”

“Các huynh đệ của chúng ta bắt được nhiều thú rừng, nướng thịt ăn không hết, ta thấy các vị đại ca chỉ ăn lương khô, nếu như không chê đồ thừa, hãy lấy một con hoẵng nướng mà ăn đi?”

“Ách...” Lưu tiêu đầu kia tựa hồ có chút khó xử, còn vài tiêu sư trẻ tuổi bên cạnh đã sớm thèm đến nhỏ dãi rồi, đều hướng ánh mắt mong đợi mà nhìn hẳn.

“Phụ thân, bọn họ chỉ ăn bánh bao thôi sao?” Tiểu Tứ Tử sau khi nghe được thì giật mình hỏi.

“Ừ.” Công Tôn gật đầu.

“VẬY NHA.” Tiểu Tứ Tử nói, “ẢNH ẢNH CHÚNG TA CÒN THỊT THỊT KHÔNG, CHIA CHO BỌN HỌ ĂN ĐI.”

Giả Ảnh gật đầu, chạy ra phía sau mang một con hoẵng đã nướng chín vàng đến, nói, “PHÍA SAU CÒN CÓ NỬA CON, CÁC VỊ ANH HÙNG KHÔNG NGẠI THÌ HÃY ĂN ĐI.”

Đám tiêu sư này đều là người giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, người khác đã có ý tốt, nếu ra sức khước từ thì có vẻ mình quá kiêu ngạo. Lưu tổng tiêu đầu liền gật gật đầu, vươn tay nhận, nói lời cảm tạ với Tiểu Tứ Tử bọn họ.

Sau đó, các tiêu sư chia thịt hoẵng ra ăn, tổng tiêu đầu ném thử cũng không cảm thấy có gì không ổn, hơn nữa sau khi ăn xong, cũng không có chút cảm giác buồn ngủ nào, cảm thấy an tâm, rồi lại cảm thấy mình quá mức nhát gan, nghi ngờ lòng tốt của người khác.

Triệu Phổ thấy bọn họ không có phản ứng thì hơi khó hiểu, quay đầu lại nhìn Công Tôn, Công Tôn lau tay cho Tiểu Tứ Tử đang tựa trên người y, không hề sốt ruột.

Tiểu Tứ Tử một tay bị Công Tôn cầm dùng khăn lau sạch, tay kia thì nắm cái đuôi của thỏ con, miệng lẩm bẩm, “Thỏ con ơi thỏ con, ta muốn nuôi người có được không nha? Người theo chúng ta đi Khai Phong đi?”

Một lớn một nhỏ đều có hai cái lỗ tai thật dài, Triệu Phổ đột nhiên cảm thấy... nếu tương lai có thể có một hài tử đáng yêu nhu thuận như Tiểu Tứ Tử, vậy thì thật là hạnh phúc.

~

Màn đêm buông xuống, mưa vẫn còn rơi ào ào không dứt, đến sau nửa đêm, thời tiết chuyển lạnh, những hạt mưa rơi trên mặt đất phát ra những

tiếng tí tách, Giả Ảnh đi ra ngoài nhìn, nhíu mày... Thời tiết thật quý quái, lại bắt đầu có tuyết rơi.

Trong ngôi miếu đồ nát, Công Tôn và Tiểu Tứ Tử không chịu nổi lạnh, đã vào trong xe ngựa, Tiểu Tứ Tử đã sớm ngủ, còn Công Tôn lại tựa vào bên cửa xe, nghe động tĩnh bên ngoài.

Toàn bộ trong miếu không ai nói chuyện, chỉ có Triệu Phổ đang ngồi cạnh đồng lửa, phát ra tiếng tấp tấc không biết là đang làm gì.

Nơi Công Tôn dựa vào, vừa lúc ở rèm cửa có một khe hở, có thể nhìn qua khe hở kia, thấy được Triệu Phổ bên ngoài. Hắn đang cầm một nhánh cây rất thô lại rất dài, tay kia thì dùng một thanh chủy thủ tước vỏ cây.

Sau khi đoán được thân phận của Triệu Phổ, Công Tôn vẫn chưa lần nào tỉ mỉ quan sát hắn. Trong lòng thấy hơi buồn cười, Cửu Vương gia này thanh danh vang xa, không ngờ lại trẻ tuổi như vậy, nghe nói binh khí của hắn là Tân Đình Hầu mà năm xưa Trương Tam gia (Trương Phi) đã dùng. Đó là một thanh yêu đao giết người hấp huyết, nhưng sao không thấy hắn mang theo bên người nhỉ, nếu có cơ hội, thật muốn nhìn rõ một chút.

Đang nghĩ đến đó, Công Tôn liền chú ý tới khóe miệng Triệu Phổ hơi hơi nhếch, ngược mắt nhìn lướt qua khe hở bên rèm cửa mà y đang nhìn ra ngoài.

Công Tôn sửng sốt, ánh mắt kia của Triệu Phổ, rõ ràng hàm chứa vài phần bồn chồn, lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra mình đã bị hắn theo dõi một lúc lâu. Không hiểu vì sao trên mặt nóng ran, vội vàng thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng vỗ Tiểu Tứ Tử đang ôm con thỏ nhỏ đắp thảm lông dê mà ngủ say.

Vừa vỗ hai cái, rèm cửa bị tung lên, Triệu Phổ phi thân vào, động tác cực nhanh nhưng không hề phát ra tiếng động, xe ngựa cũng chẳng có chút chấn động nào.

Công Tôn nhíu mày nhìn hắn, Triệu Phổ cười hỏi, “Ừ, thư ngốc, đám tiêu đầu bên ngoài đã bắt đầu ngáy ngủ, không hề có chút cảnh giác, thuốc đã có tác dụng rồi phải không?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Loại thuốc này không phải mê hồn dược thông thường, chỉ làm cho người ta ngủ thật say... Sau khi ăn, đi ngủ rồi sẽ rất khó bị đánh thức.”

“À.” Triệu Phổ cười, nói, “Chúng ta đi mở thùng kia nhìn thử xem.” Nói xong, muốn vươn tay bế Công Tôn, Công Tôn ngăn hắn lại, trừng mắt cảnh cáo.

Triệu Phổ nhún nhún vai, vờ tay ra ngoài xe, lấy qua nhánh cây hắc vừa mới tước vỏ, đã trở thành một cây quái trượng.

“Ừm.” Công Tôn vừa lòng gật nhẹ đầu, nhẹ nhàng đặt Tiểu Tứ Tử nằm xuống, tiếp nhận quái trượng cảm thấy rất thuận tay, liền tự mình xuống xe, theo Triệu Phổ đi đến gần chiếc thùng kia.

Hai người đi đến bên thùng gỗ, Triệu Phổ cẩn thận quan sát, nhẹ nhàng ghé tai vào bên cạnh thùng lắng nghe, đột nhiên nhíu mày, “Thư ngốc, có hơi thờ.”

“Cái gì?” Công Tôn cũng kề tai sát thùng nghe thử, bên trong có tiếng hít thở mỏng manh.

“Là thật.” Công Tôn giật mình, “Bên trong là người sống!”

“Cũng chưa chắc là người.” Triệu Phổ nói, “Chỉ có thể xác định bên trong là một vật sống.”

“Chúng ta mở ra nhìn xem?” Công Tôn nói xong, lại nhìn ổ khóa, vừa thấy liền nhíu mày, “Là khóa băng thiết, ổ khóa này là cửu khúc khóa... Mở không ra trừ phi phá thùng này.”

“Nga, cái này dễ, không phải chỉ là một cái thùng gỗ thôi sao, một chường đập nát nó ra cho người!” Triệu Phổ vừa nói vừa định động thủ, lại bị Công Tôn giữ chặt, “Người đừng làm bậy, lỡ như bên trong không phải người thì sao... Vậy sáng mai sẽ bị phát hiện, ta thấy những tiêu sư này không giống người xấu, lỡ như là hiền lành thì sao?”

Triệu Phổ rút tay lại, hơi mất kiên nhẫn nói, “Ta nói thư sinh nhà người thật phiền phức, vậy bây giờ làm gì? Không thể không làm gì mà lại mở thùng ra được.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, ra hiệu bảo Triệu Phổ đến bên đồng lửa tìm một nhánh cây mang tới đây, Triệu Phổ mang tới, Công Tôn cầm nhánh cây, chọc chọc vào trong bãi nước đen dưới đáy xe, sau đó lại đưa đến bên mũi người người, nhú mày, “Di?”

“Di cái gì?” Triệu Phổ tò mò hỏi.

“Hm...” Công Tôn nghĩ một hồi rồi đáp, “Đây không phải máu loãng, mà là thuốc.”

“Thuốc?” Triệu Phổ vô cùng khó hiểu, “Thuốc thì tại sao lại chảy ra ngoài?”

“Thuốc này gọi là Hắc Đàn.” Công Tôn vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào một ít, đầu ngón tay trắng như tuyết kia dính chất lỏng, trong màu đen lại có chút đỏ, thoát nhìn quả thật rất giống máu loãng biến đen.

“Hắc Đàn là cái gì?” Triệu Phổ vẫn chưa thể hiểu nổi.

“Là loại thuốc trị thương tốt nhất, dùng để giữ mạng.” Công Tôn trả lời, “Chúng ta đúng là quá đa nghi, trong thùng này hẳn là có một bồn nước, trong bồn chứa đầy thuốc, người bị thương được ngâm vào trong Hắc Đàn, vì trên đường bị xóc nảy nên thuốc mới bị tràn ra, chảy xuống gầm xe.”

Triệu Phổ nghe được cảm thấy thú vị, hỏi, “Hắc Đàn trị ngoại thương? Vậy nói cách khác là trong thùng này có người bị trọng thương? Nhưng tại sao lại dùng cách áp tiêu đưa người đi?”

Lúc này Công Tôn chạy đến những cái thùng bên cạnh, ghé sát vào một cái người người, gật đầu, “Ừm, trong đây đều chứa đầy Hắc Đàn, Hắc Đàn này phải mỗi mười ngày đổi một lần, có thể giữ mạng.”

Công Tôn nói xong, ném nhánh cây, lấy ra một đoạn nến ngắn từ trong tay áo, chống quai trượng đi đến bên đồng lửa thấp lên, Triệu Phổ sẵn tới hỏi, “Đây là cái gì?”

“Là giải dược.” Công Tôn nói, “Xem ra chúng ta đã nghĩ oan cho những tiêu sư này, Hắc Đàn này giá sánh ngang với hoàng kim, một bồn Hắc Đàn chẳng khác nào một bồn hoàng kim, cho dù là xuất phát vì mục đích gì, nhưng áp tải như vậy là vì muốn giúp người nọ giữ mạng, còn vì sao lại giấu trong thùng, đại khái cũng là để có thể thuận tiện vận chuyển.” Vừa nói chuyện, Công Tôn vừa dùng ngọn nến nhẹ nhàng xông khói một chút, sau đó thổi tắt, giấu lại vào tay áo, trở về xe ngựa.

“Vậy chuyện bọn họ bị trúng độc...” Triệu Phổ vẫn thấy không hiểu được.

“Đó không phải là độc, chỉ là do thường xuyên tiếp xúc với dược tính của Hắc Đàn.” Công Tôn cười, “Yên tâm, không chỉ không độc, mà còn rất bổ dưỡng.”

Triệu Phổ cảm thấy không thú vị, bận bịu nửa ngày trời cũng chẳng phát hiện cái gì, liền quay về bên cạnh đồng lửa uống rượu.

Quả nhiên, không bao lâu sau Lưu tiêu đầu kia liền tỉnh lại, hẩn dụi dụi mắt, ngáp to một cái nhìn quanh bốn phía, thở dài rồi bắt đầu lăm bằm, “Ôi... Ngày mai khi nào mới đến.”

“Tiêu đầu.” Một tiêu sư bên cạnh cũng tỉnh, ngáp nói, “Chúng ta đều lo lắng hoảng sợ một tháng, chỉ còn ba bốn ngày thì sẽ đến Khai Phong rồi, người còn lo lắng cái gì nữa? Thả lỏng một chút đi.”

Lưu tổng tiêu đầu đứng lên, vươn vai, thấy Triệu Phổ đang ngồi một bên uống rượu.

Hắn vô thức nhìn thoáng qua, trong lòng thầm tán thưởng Triệu Phổ khí phách hào hùng, tựa hồ là nhiều năm sống trong quân ngũ, tuy còn trẻ nhưng lại có cảm giác tang thương.

Triệu Phổ ngẩng đầu, thấy Lưu tiêu đầu đang nhìn mình bèn hỏi, “Tiêu đầu uống rượu không?”

Lưu tổng tiêu đầu đi đến, cười nói, “Hôm nay đúng là mất mặt, đã ăn rồi lại uống của các người.”

“Không sao.” Triệu Phổ rót cho hắn chén rượu đưa qua, “Đều là bọn ba bên ngoài, có cơm cùng ăn có rượu cùng uống thôi.”

“Ha ha, rất sáng khoái, tiểu ca dường như tham gia quân ngũ thì phải.” Lưu tổng tiêu đầu hớp một ngụm Tiểu Thiêu Dao, thoải mái mà thở hển.

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu, “Tiêu đầu thật tinh mắt, ta ở Ái Bắc chinh chiến đã gần mười năm rồi.”

“Hay.” Lưu tổng tiêu đầu cảm khái, “Học võ, nên ra chiến trường giết địch, bảo vệ quốc gia, hơn hẳn so với lăn lộn trong võ lâm, tuy rằng học võ nghệ, nhưng lại là người một nhà đánh nhau.”

Triệu Phổ cười cười, gật đầu, rót rượu cho hắn.

Công Tôn thấy hai người trò chuyện, cũng ló ra nửa người, nhìn ra bên ngoài.

“Uy, tiên sinh còn chưa nghỉ ngơi?” Tiêu đầu hỏi, “Ta thấy hình như tiên sinh bị thương ở chân.”

“Chỉ là trật khớp thôi.” Công Tôn cười cười, “Không có gì bất tiện, qua hai ba ngày thì tốt rồi.”

“Ai, tiên sinh nếu có thể sớm gặp chúng ta thì tốt rồi, có thể gặp vị nữ thần y kia, diệu thủ hồi xuân, nếu được thì nhờ nàng chữa trị, bảo đảm thuốc đến bệnh trừ.”

“Nữ thần y?” Công Tôn nghe được thì cảm thấy rất hứng thú, nghĩ thầm, đại khái là người đã điều chế loại thuốc kia, hiện nay người có thể điều chế Hắc Đan không nhiều, gọi nàng là thần y cũng không sai.

“Vâng, niên kỷ không nhỏ, hơn ba mươi, nhưng trông rất xinh đẹp.” Lưu tổng tiêu đầu nở nụ cười, “Chỉ tiếc đã lập gia đình, có người nói người nàng lấy chính là phú hộ nổi danh ở Tùng Giang Phủ.”

Công Tôn gật đầu, chống quai trượng xuống xe, đi tới ngồi bên cạnh Triệu Phổ bọn họ.

Vừa ngồi xuống định trò chuyện vài câu, lại nghe Triệu Phổ nói, “Có người tới.”

Công Tôn và Lưu tổng tiêu đầu cũng chưa kịp hiểu gì cả, bèn nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Cái gì?”

Không đợi Triệu Phổ trả lời, Giả Ảnh chạy tới, thấp giọng nói với Triệu Phổ, “Có hai mã đội, mặc y phục của cấm quân, đại khái có hơn bốn mươi người mang đao, hình như đang chạy tới đây.”

“Nguy rồi!” Lưu tiêu đầu nọ vừa nghe kẻ đuổi theo chính là cấm quân, bỗng nhiên đứng bật dậy, “Các huynh đệ, chuẩn bị chiến đấu!”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút khó hiểu, thầm hỏi chuyện này là sao?

Lưu tổng tiêu đầu nọ nói với Triệu Phổ, “Không ngờ thật sự bị đuổi theo, nhị vị, không gạt các người, đám người này tới vì chúng ta, các người hãy chạy mau đi, đừng để bị mất mạng oan uổng!”

Đồng thời, bên ngoài đã có thể nghe được tiếng vó ngựa vang lên.

Đúng lúc này, Công Tôn quay đầu lại, thấy Tiểu Tứ Tử không biết đã tỉnh dậy từ khi nào, đồng thời đã nhảy xuống xe ngựa đi ra ngoài cửa.

“Tiểu Tứ Tử?” Công Tôn sửng sốt, con thỏ nhỏ chạy ở phía trước, đã ra đến bậc thềm, Tiểu Tứ Tử thì đang đuổi theo phía sau, bé quay đầu lại nói với Công Tôn, “Phụ thân, thỏ con chạy trốn.”

“Tiểu Tứ Tử, đừng lo cho nó, mau trở lại.” Công Tôn vội vã gọi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử rất nghe lời dừng lại, nhưng lại có chút khó hiểu, xoay mặt nhìn ra bên ngoài, dưới chân núi có rất nhiều người cưỡi ngựa xông lên, các con ngựa của cấm quân đều cao to diện mạo dữ tợn, con thỏ nhỏ vừa chạy đến cửa miếu, đã bị kỵ binh làm cho sợ hãi, ngồi yên trước cửa không dám động dậy.

Tiểu Tứ Tử có chút do dự, bé chỉ cần bước ra một bước là có thể ôm thỏ con về rồi. Suy nghĩ một chút, bé liền sải chân bước ra thềm cửa, đi ôm thỏ.

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn vội vàng chống gậy chạy ra, Triệu Phổ bên cạnh đã xông ra ngoài trước y, mắt thấy Tiểu Tứ Tử đã ôm lấy con thỏ, mã đội cũng chạy đến trước mặt, Triệu Phổ phi thân đến vươn tay ôm

ngang Tiểu Tứ Tử, chợt nghe trong mã đội có một người hô lên, “Bắn cung! Một người cũng không tha!”

Triệu Phổ nghe xong nhú mày, đồng thời trước mắt thoáng hiện một trận u quang, hơn mười mũi tên bay đến trước mặt, hần xoay người lui trở vào trong miếu. Lúc này, Xích Ảnh cùng Thanh Ảnh trên nóc miếu cũng tiến vào theo, rút đao ngăn lại những mũi tên đang bay đến, giờ tay đóng cửa miếu lại.

Triệu Phổ trở lại bên người Công Tôn, đem Tiểu Tứ Tử đặt trên mặt đất, Công Tôn sờ mặt Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, tại sao lại không nghe lời hả?”

“Thế nhưng thỏ con thật đáng thương.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Chúng ta là bằng hữu mà.”

“Ừ, là bằng hữu thì nên có tình nghĩa.” Triệu Phổ gật đầu, sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, “Đừng xem Tiểu Tứ Tử ngốc ngốc, thật ra rất có khí phách, như vậy cũng dám chạy ra cứu con thỏ.”

Mặt Tiểu Tứ Tử đỏ hồng, tuy Triệu Phổ nói bé ngốc ngốc, thế nhưng, lần đầu tiên bé được người ta khích lệ là có khí phách... Mà có khí phách nghĩa là sao vậy ta?

“Huynh đệ, đi mau!” Tiêu đầu kia hối thúc Triệu Phổ bọn họ, “Đây không phải là đùa giỡn.”

“Muộn rồi, miếu đã bị bao vây.” Triệu Phổ vô tư nói.

Quả nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng ngựa hí, lập tức, có người ở ngoài cao giọng hô, “Người trong miếu nghe đây, giao ra Hình Hoài Châu, bằng không giết không luận tội*.”

*(đánh chết kẻ hành hung, chống cự khi bị bắt hoặc vi phạm lệnh cấm ngay tại chỗ thì không bị quy vào tội giết người)

“Hình Hoài Châu?” Triệu Phổ sững sốt, đảo mắt nhìn tiêu đầu nọ, nắm áo hắn, “Người trong thùng chính là Hình Hoài Châu?”

“Ách.” Lưu tổng tiêu đầu bị Triệu Phổ dọa, gật đầu, “Tuy triều đình định tội Hình Hoài Châu thông gian với ngoại quốc, nhưng chúng ta không tin, Hình tướng quân suốt đời nhân nghĩa, sẽ không làm loại chuyện này.”

“Cái gì?” Giả Ảnh cũng sững sốt, “Hình Hoài Châu thông đồng với ngoại quốc?”

“Quan phủ đã hạ lệnh truy nã hắn rồi.” Lưu tiêu đầu nói, “Lúc trước được một vị nghĩa sĩ cứu, nhưng hắn bị trọng thương, vị nghĩa sĩ kia đưa hắn đến nhờ thần y cứu trị, chữa xong, bảo chúng ta đưa đi Khai Phong giao đến tận tay Bao đại nhân, nói Hình Hoài Châu bị oan, mong Bao đại nhân có thể giúp hắn rửa sạch oan tình này.”

“Hình Hoài Châu... Không phải là Đại tướng quân trấn thủ vùng Nam Cương sao?” Công Tôn khó hiểu hỏi, “Vì sao đột nhiên nói hắn thông đồng với ngoại quốc?”

“Đó là nói láo.” Vẻ mặt Triệu Phổ từ lâu đã trở nên tức giận, “Hình Hoài Châu căn bản không phải loại người như vậy.” Nói xong, nói với Giả Ảnh, “Mở rộng cửa!”

“Dạ.” Giả Ảnh đi tới mở cửa miếu hoang.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 13: Không Sợ Lưu Manh Diểu Võ, Chỉ Sợ Lưu Manh Thoát Khố

Cửa chính của miếu hoang mở ra, Triệu Phổ một tay đặt sau lưng đứng ở trước cửa, nhìn đàn chiến mã đang đứng trước mặt, khẽ nhú mào. Hào y (áo quần của binh sĩ thời xưa) của đám cấm quân này vô cùng cổ quái, nói là phụng chỉ lòng bắt? Triệu Trinh hồ đồ sao? Tại sao lại phái loại nhân mã này tới bắt một đại tướng đã vì Đại Tống mà lập không ít chiến công?!

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử ôm con thỏ nhỏ đã bị dọa ngốc trên tay, tới gần Công Tôn, hình như có chút lo lắng.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử vào trong lòng, vỗ vỗ bé ý bảo không có gì phải sợ, thầm nghĩ —— Cấm quân các người chức quan dù có lớn đến đâu chẳng nữa, thì có thể lớn hơn Cửu Vương gia Triệu Phổ được sao? Nói khó nghe một chút, người này thân năm trọng binh công cao cái chủ, ngay cả Triệu Trinh biết đâu cũng phải nể hẵn ba phần, hơn nữa, dựa vào địa vị và mưu lược của hẵn, còn có trình độ của những người theo phe hẵn, nếu muốn khởi binh tạo phản, đoạt được ngôi vị hoàng đế chỉ là dễ như chơi mà thôi.

Lưu tống tiêu đầu đứng bên cạnh cũng thấy kỳ lạ, đặc biệt là ba ảnh vệ đột nhiên xuất hiện phía sau Triệu Phổ. Thân phận người này, dường như không đơn giản.

Càng khiến cho Công Tôn lo lắng và nghi hoặc, kỳ thật chính là điều Lưu tiêu đầu kia vừa mới nói về Hình Hoài Châu. Hình Hoài Châu thân phận tôn quý, danh tiếng cũng cao, tại sao lại bị hại thảm như vậy? Hơn nữa

còn cần đến Hắc Đàn để giữ mạng, nhất định là bị nội thương rất nặng, hoặc là trúng độc chưởng dẫn đến tính mạng bị đe dọa. Hình Hoài Châu cũng là một danh tướng, võ nghệ cao cường, ai có năng lực cao đến nỗi hại hẳn bị thương như vậy? Chẳng lẽ là có chuyện lớn xảy ra...

“Các hạ là ai?” Một người ngồi trên con ngựa dẫn đầu, mặc một bộ quần áo đỏ sậm, áo choàng đen, giày lính màu nâu đỏ, trên mũ có gắn đuôi chim ác là, bên hông đeo một thanh đại đao còn đang đặt nằm trong bao da đen. Trang phục tương tự cấm quân nhưng lại có chút không giống. Triệu Phổ lâu ngày sống trong quân đội, quân chính quy cũng không có trang phục giống như vậy, cho nên cảm thấy không quá rõ ràng bọn người này có thân phận gì.

“Trước khi hỏi người khác thì nên báo danh trước đã.” Giả Ảnh đứng ở cửa, hỏi thống lĩnh nọ. Đây cũng là thói quen hình thành trên chiến trường, Triệu Phổ cực kỳ lười biếng, không thích nhiều lời vô ích, cho nên phần lớn là ảnh vệ hoặc phó tướng làm giúp. Hắn chỉ phụ trách mỗi việc vác đao đi đánh nhau.

“To gan!” Phó tướng bên cạnh thống lĩnh nọ dùng roi ngựa chỉ vào Giả Ảnh, “Thống lĩnh của chúng ta nói, người có tư cách gì mà xen vào?”

Thống lĩnh nọ thì lại giơ tay, ra hiệu bảo phó tướng đừng quan tâm, hẳn ngược mắt, quan sát Triệu Phổ từ trên xuống dưới. Trong lòng nghi hoặc — lúc này bọn họ còn đứng ngoài miếu hoang, ngoài này gió quá lớn, còn có tuyết rơi, đường nhìn bị che, vì vậy không thể nhìn rõ dung mạo của người bên trong. Bất quá vừa nãy khi bọn họ bắn cung, thống lĩnh nọ cũng đã kịp thấy thân pháp của Triệu Phổ lúc cứu Tiểu Tứ Tử, hẳn không phải chưa hiểu việc đời, liếc mắt liền nhận ra công phu của người này rất cao, hơn nữa khí độ bất phàm, tất nhiên chắc chắn không phải người thường. Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một việc, đám người lần trước đi truy nã Hình Hoài Châu, tựa hồ đều bại trong tay một cao thủ giang hồ, chẳng lẽ là người

này? Nhưng nghe đồn đó là một bạch y nhân cơ mà, còn người này lại là hắc y...

“Ta họ Cầu tên một chữ Cường.” Thống lĩnh nọ nói, “Thuộc tam ti, chức vị là, thống lĩnh cấm quân.”

“A.” Triệu Phổ nghe xong, thản nhiên cười, lắc đầu, “Tam ti? Quan phục của các người không phải phục sức của cấm quân chính quy thượng tứ quân, nói cách khác, các người không đóng giữ ở Khai Phong. Mà bộ binh nếu không đóng giữ ở Khai Phong, cũng không có khả năng là quân ở biên quan, nói cách khác, các người là sương quân đóng giữ ở địa phương nhỏ. Tả sương hữu sương tổng cộng mười binh đoàn gọi là hạ quân, không hề có loại hào y nào như các người. Trong sương quân có bốn trăm hai mươi chỉ huy, kỵ binh có một trăm hai mươi chỉ huy, chia ra doanh cấp và đô cấp, có Chỉ huy sứ và Đô thống, chỉ duy độc không có chức thống lĩnh. Cho nên, người cũng không phải sương quân. Không phải thượng quân cũng không phải hạ quân, căn bản các người không được tính là cấm quân, cũng không thuộc về tam ti. Hình Hoài Châu có chức vị là Đại Tướng quân, thuộc về quân biên quan, quản lý Nam quân của hãn. Hơn nữa nếu hãn thật sự thông đồng với ngoại quốc, hiện nay có thể thẩm tra hãn cũng chỉ có Xu Mật viện và Khai Phong phủ. Nếu là Hoàng thượng hạ lệnh, tất nhiên sẽ thông tri các nơi trước tiên điều động quân đội chi viện Nam Cường, sau đó mới đem Hình Hoài Châu mang về Xu Mật viện thẩm tra xử lý, không thể nào tìm loại ngang tàng ven đường như các người tới bắt hãn... Người chẳng qua chỉ là một người trong nha môn nhỏ thôi. Thật to gan.”

Triệu Phổ nói hết một hơi, mấy tên cấm quân kia hai mặt nhìn nhau, tự hỏi, người này là ai, tại sao có thể hiểu rõ cấp bậc trong quân đến như vậy?

“Thảo dân, người biết cái gì.” Phó tướng kia xem ra tính tình khá nóng nảy, quát Triệu Phổ, “Chúng ta có chỉ dụ của Hoàng thượng phải tróc nã phản tặc, nếu không muốn chết thì hãy im đi!”

“Chỉ dụ?” Triệu Phổ ngược mắt nhìn hăn, “Có chỉ dụ thì lấy ra đây, giả truyền thánh chỉ, thì sẽ tịch biên tài sản chém đầu cả tộc.”

“Thông lĩnh.” Phó tướng kia bất đắc dĩ, đành phải nhìn sang Cầu Cường, Cầu Cường trừng mắt liếc hăn, ý bảo hăn đừng nhiều lời vô ích, lại nói với Triệu Phổ, “Các hạ xem ra rất am hiểu quân vụ, không gạt người, chúng ta thuộc về Quý Dương phủ, là sương quân chuyên chi viện vùng Quý Dương, Thành Đô, ngay phía sau Nam quân của Hình Hoài Châu. Lúc trước thánh chỉ là từ Khai Phong truyền đến cho Đô úy, bởi vì thời cuộc gấp gáp, làm chậm trễ thì lo Hình Hoài Châu sẽ tạo phản, cho nên Quý Dương phủ mới cùng Đô úy đại nhân đồng thời hạ lệnh, chúng ta trước tiên đi bắt Hình Hoài Châu đưa đến Khai Phong, do Hoàng thượng tự mình xử lý.”

Triệu Phổ nghe xong, khẽ nheo mắt hỏi, “Là Đô úy nào?”

“À, Lục Minh, Lục Đô úy.” Cầu Cường trả lời, “Môn sinh tâm đắc của Bàng Thái sư.”

“À...” Triệu Phổ hiểu rõ gật đầu, hăn tuy không qua lại trong cung, nhưng biết Triệu Trinh vì đế củng cố triều chính đã mượn hơi gia tộc Bàng thị, cưới nữ nhi của Bàng Thái sư làm quý phi. Hiện tại Bàng Cát này có tiếng lão bàng giải*, lần này thì hay rồi, gà chó lên trời, con cua nhỏ đứng trên đầu vô số cá sông, Đô úy này, ai biết là cái quái gì.

*(Bàng giải = con cua)

“Hm.” Triệu Phổ gật đầu, “Vậy người có thể đi rồi.”

“Cái gì?” Cầu Cường sững sốt một chút. Hăn vốn nghĩ Triệu Phổ hăn là quan, vì vậy cố ý nói tên của Bàng Thái sư, quan viên trong triều nghe đến Bàng Thái sư thì đa số đều nhượng bộ ba phần, không muốn dính dáng, nhưng mà người này, dường như không thèm để ý.

“Sương quân đều có thuộc địa, các người chỉ là nhân mã phối hợp với sương binh, nếu lệ thuộc nha môn địa phương, phạm vi hoạt động đương nhiên cũng chỉ tại địa phương. Nơi này là Dinh Xương phủ, thuộc về Khai Phong, vả lại Khai Phong có quyền và trách nhiệm quản lý các nha môn trong khu vực, mời các người trở về đi. Muốn bắt người, hoặc là mang thánh chỉ tới, hoặc là, tìm người của Khai Phong phủ đến, chúng ta sẽ mang người giao cho Bao đại nhân.” Giả Ảnh đã nhìn ra Triệu Phổ mất kiên nhẫn, liền trả lời giúp hắn.

“Người đúng là xác láo!” Phó tướng kia lại lên cơn, ồn ào, “Các người cũng không phải người của Khai Phong phủ, có tư cách gì định đoạt?!”

Giả Ảnh nhíu mày, quay đầu lại nhìn Triệu Phổ, như đang hỏi —— Vương gia, có muốn tống cổ bọn nó đi không?

Triệu Phổ cũng thoáng có phần lo lắng. Việc này tương đối miễn cưỡng, Triệu Trinh không phải một tên hoàng đế hồ đồ, nếu đã ra quyết định này, hiển nhiên có gì đó liên quan. Hắn có thân phận đặc thù, quân nhân Tây Bắc có số lượng cực kỳ đông đảo, theo như hắn biết trước kia cũng có người nói sau lưng, rằng hắn nắm binh công cao chấn chủ, lỡ như hắn tham gia vụ án của Hình Hoài Châu, đến lúc đó sẽ khó mà giải thích. Vì vậy, Triệu Phổ nhẹ nhàng khoát tay với Giả Ảnh, các ảnh vệ không hỏi lại, đợi Triệu Phổ quyết định.

Đúng lúc này, Tiểu Tứ Tử vui đầu vào lòng Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Phụ thân người kia dữ quá.”

Công Tôn che mặt Tiểu Tứ Tử không cho bé nhìn, nhưng Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng đẩy ra ngón tay của Công Tôn nhìn ra khe hở, nhỏ giọng nói thầm, “Phụ thân, Cữu Cữu thật là oai phong.”

Tiểu Tứ Tử vừa thốt lên, Triệu Phổ liền nghe lọt lỗ tai, đột nhiên nghĩ: Ừ, rất là dễ chịu~.

Đang suy nghĩ, Triệu Phổ đột nhiên ngẩng đầu, hướng về một nơi không rõ phương hướng giữa không trung xa xa hỏi, “Các hạ là ai? Cùng một phe với bọn hắc sao?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Một lúc lâu, giữa không trung mới truyền đến một thanh âm lạnh như băng, “Ta sao có thể làm đồng bọn với lũ súc sinh này được.”

Cấm quân và bọn Công Tôn lúc này mới hiểu được, thì ra quanh đây còn có một người! Mọi người đều nhìn khắp nơi, muốn tìm người đang nói chuyện với Triệu Phổ, có thể nghe thanh âm nhưng lại không thấy người, thậm chí còn không thể nhận ra âm thanh từ nơi nào phát ra. Không biết Triệu Phổ làm sao phát hiện được.

Các ảnh vệ phía sau cũng thấy hơi rờn rợn. Người này công phu cực cao, đến đây lúc nào mà bọn họ không hề phát hiện, xem ra không hề thua kém Vương gia.

“A, có lý.” Triệu Phổ gật đầu, “Chuyện này đối với ta là khoai lang nóng phỏng tay, người đã đi theo một đường, hay là hãy ra tay giải quyết luôn đi.”

Người nọ tựa hồ cân nhắc một hồi, trả lời, “Ta chỉ là không muốn người trung lương phải chịu oan, hộ tống một đoạn, đã có người giải quyết, ta cũng nên đi.”

Triệu Phổ nhíu mày, “Vậy vừa rồi sao người không đi?”

Thanh âm kia lại trầm mặc một hồi rồi vang lên, “Muốn thấy đao pháp của người.”

Triệu Phổ nghe xong, sờ sờ cằm đắn đo, tựa hồ đang suy xét.

“Kẻ nào?” Phó tướng của Cầu Cường nhìn quanh, “Giang hồ tiểu tử, có gan thì ra đây, đừng có trốn ở chỗ tối giấu đầu lòi đuôi...”

Còn chưa kịp dứt lời, chợt nghe “Chát” một tiếng, trên mặt phó tướng nọ đã trúng một cái bạt tai đau điếng, thế nhưng không thấy người tiếp cận.

Phó tướng không dám tin bụm mặt nhìn quanh bốn phía, hoảng sợ, “Quý... Người là người hay quỷ?”

Cầu Cường trừng hăn, thầm nhủ người đừng gừ gừ gào gào làm mất mặt được không?!

Triệu Phổ thấy chiêu này, khẽ nhíu mày, trong lòng khẽ động, trên giang hồ, có thể dùng loại thủ pháp cách không đánh người tuyệt diệu như thế này, khiến hăn nhớ tới một người. Liên hệ đến nghĩa sĩ cùng thần y mà vừa nãy Lưu tiêu đầu nói...

Nghĩ đến đây, Triệu Phổ đột nhiên có một ý niệm, bèn nói, “Có qua có lại, chiêu mà người vừa xuất, còn chưa thể đối được đao pháp của ta.”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Hm.” Triệu Phổ gật đầu, “Ta nghe nói Cách Không chưởng chia làm ba loại, Cách không thương nhân, Cách sơn đả ngư, còn có Cách tường xuy lạp*. Ta muốn kiến thức chiêu cao nhất, cách tường xuy lạp.”

*(ba chiêu này nghĩa là [cách không đánh người], [cách núi đánh trâu], [cách tường tắt nến])

Triệu Phổ vừa dứt lời, Tiểu Tứ Tử đang ngồi ở bên cạnh đồng lửa đột nhiên cảm thấy một trận gió mát cuồn quanh, thổi qua trước mặt, sau đó, đồng lửa trước mắt, và cả đồng lửa của đám tiêu sư kia đều đột nhiên vụt lên... Tắt ngúm.

Trong nháy mắt, bốn phía tối sầm, trong miếu đen kịt một mảnh, chỉ có những ngọn đuốc trong tay đám cấm quân lộ ra ánh sáng yếu ớt...

“Bắn cung!” Cầu Cương vừa thấy lửa tắt, cho rằng Triệu Phổ bọn họ muốn chạy trốn, liền ra lệnh thủ hạ bắn cung, thủ hạ đem tên lắp vào cung, ba ảnh vệ cùng nhau đứng bên cạnh Triệu Phổ rút đao hộ vệ.

Chợt nghe Triệu Phổ nói, “Tất cả mau tránh ra... Tử Ảnh!”

Vừa nói, Triệu Phổ đã bước nhanh ra cửa miếu, phân phó các ảnh vệ, “Đóng cửa.”

Các ảnh vệ mau chóng lui về phía sau đóng chặt cửa lại.

Trong nháy mắt khi cửa vừa khép, bên ngoài phía trên nóc miếu, phóng ra một thanh trảm mã đao thật lớn, thanh đao này toàn bộ đều có màu ô kim, tựa hồ phiếm lên huyết quang đo đỏ, cực kỳ yêu dị cũng cực kinh người. Triệu Phổ giơ tay nhận đao, cười nói, “Lâu rồi chưa hoạt động gân cốt, hôm nay đánh cho đã ghiền, ai bảo các người dám tàn hại trung lương!” Đang khi nói, cửa chính phanh một tiếng đóng lại.

Sau đó bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gió thổi thật quỷ dị, hỗn loạn trong tiếng tuyết bị chém vỡ, cùng với tiếng ngựa hí kinh hoàng và âm thanh của binh khí chạm nhau.

“Tiêu đầu, chuyện gì vậy?” Các tiêu sư hỏi Lưu tiêu đầu, hăn ngốc lảng đứng tại chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm cửa chính, há to mồm nửa ngày mới thốt ra một câu, “Vừa... Vừa nãy thanh đao kia...”

“Phụ thân, đao thì thế nào?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Cửu Cửu làm sao rồi? Tại sao không cho xem? Con muốn xem Cửu Cửu giáo huấn kẻ xấu.” Đang nói dở, Giả Ảnh đã tiến lên, ôm lấy Tiểu Tứ Tử lén đến gần cửa, nâng bé ghé vào bên một cánh cửa sổ bị hỏng, để bé xem.

Tiểu Tứ Tử ôm con thỏ, vịn vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Không biết từ khi nào, những hạt tuyết rơi xuống càng lúc càng lớn, đã biến thành hoa tuyết tung bay. Trong cơn mưa hoa tuyết, Triệu Phổ cầm thanh đao trong tay, khí phách vô cùng mãnh liệt, hoa tuyết theo đao phong bay ra, phảng phất như trên đao có một ánh huỳnh quang màu trắng, tuyết theo chiều thức kia đọng giữa không trung, sau đó tản ra, chậm rãi rơi xuống.

Triệu Phổ mặc một thân đen tuyền, cùng thanh đao cũng đen như mực hòa hợp thành một. Trảm mã đao cực đại, mặc dù không ở trên lưng ngựa cũng dễ dàng dùng mãnh, chém đến chỗ nào, cấm quân gục xuống chỗ đó. Binh khí một khi chạm đến thanh đao của Triệu Phổ, lập tức bật ra khỏi tay, xoay tròn vắng đi.

Cấm quân không chịu nổi một cú đánh, Triệu Phổ còn chưa dùng mấy chiêu đã giải quyết hơn phân nửa. Nhưng hắn hạ thủ lưu tình, vẫn chưa dùng lưỡi đao chém giết, mà chỉ dùng sống đao. Nhưng thanh đao nặng mấy trăm cân, vung tay một cái cần phải có sức mạnh của nghìn người, chỉ cần đụng vào, cũng đủ cho đám cấm quân này chịu không nổi, đều nằm bẹp dưới đất không gượng dậy được, xương gãy gân đứt.

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt nhìn đăm đăm, há to miệng hoàn toàn bị mê hoặc, Công Tôn cũng hiếu kỳ không chịu nổi, y đã sớm muốn kiến thức Tân Đình Hầu, liền chống quái trượng đi qua, ghé vào bên cửa sổ mà nhìn.

Có mấy tiêu sư nhiều chuyện cũng muốn đi qua, lại bị Lưu tổng tiêu đầu ngăn trở, “Không được nhìn, không được nhìn.”

“Tại sao?” Các tiêu sư thắc mắc hỏi.

“Biết càng ít càng tốt.” Lưu tổng tiêu đầu xua tay, “Chúng ta bất quá chỉ là áp tiêu, đem tiêu vận chuyển đến Khai Phong phủ rồi chúng ta sẽ rời đi, không còn dính dáng, người ta có lòng tốt đóng cửa là vì không muốn thê

nhi già trẻ của chúng ta liên lụy trong đó, đừng cô phụ đại ân của người khác, đều nhắm mắt lại cho ta!”

Đám tiêu sư liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng nhắm mắt, không dám nhìn nữa.

Công Tôn tới bên cửa sổ, thấy chỉ có một mình Triệu Phổ xuất chiêu. Thân đao xẹt qua giữa không trung, một đường tuyết trắng thật dài ôm trọn quanh thân ảnh màu đen của Triệu Phổ một vòng tròn, bao bọc lấy hẳn. Triệu Phổ đem đao cắm vào mặt đất, một tiếng động thật đặc biệt truyền đến, thân đao cực lớn đã cắm sâu vào trong mặt đất, trên thanh đao đen tuyền nổi lên một tầng màu đỏ thật rõ ràng, giống như hình rồng. Đao trong gió hơi rung động, tựa hồ còn thiếu, còn muốn tiếp tục, vô cùng thêm khát giết chóc.

Lại nhìn bốn phía, cấm quân đều ngã xuống đất, không ngừng kêu cha gọi mẹ, Triệu Phổ rút đao, ném lên trên đỉnh, Tử Ảnh đón lấy.

Liếc qua đám quan binh vẫn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra cũng đã bị thương nặng không dậy nổi kia, Triệu Phổ nói, “Cút đi, tha cho các người một mạng.”

Đám cấm quân vội vã diu nhau, Cầu Cương nọ tựa hồ không thể động dậy, được thuộc hạ nâng lên, hạ lệnh, “Rút!”

Bọn chúng dắt ngựa, hối hả chạy xuống núi.

Triệu Phổ nhếch miệng cười, hỏi giữa không trung, “Thỏa mãn chứ?”

Một lúc lâu, không trung vang lên một tiếng cười sang sảng, sau đó truyền đến một câu nói, thanh âm tựa hồ càng lúc càng xa, mang theo tiêu ý, “Không hổ nổi danh! Ngày sau tái kiến.”

Triệu Phổ nhượng mi, từ lâu đã nghe đồn về tính tình của người nọ, phỏng chừng đánh giá như thế này đã là rất cao rồi.

Xoay người lại thì thấy trước cửa sổ, Tiểu Tứ Tử và Công Tôn đang mở to mắt nhìn mình. Hai người tuy không phải ruột thịt, nhưng dù sao cũng có quan hệ huyết thống, có ba phần giống nhau, chỉ là một người thì khả ái một người thì xinh đẹp, biểu tình mở to hai mắt như nhau, thực sự thú vị, Triệu Phổ thấy vui vui, lắc đầu mà cười.

Lúc này Công Tôn mới ý thức được mình ngắm người ta tới ngây ngẩn, vội cúi đầu nhìn nơi khác, đang định ôm Tiểu Tứ Tử rời khỏi, lại nghe Tiểu Tứ Tử vỗ tay nói, “Cửu Cửu thật là uy phong nga! Thật là lợi hại! Tiểu Tứ Tử thích!”

Triệu Phổ nhìn Tiểu Tứ Tử, cặp mắt to của bé cười đến nhắm tít lại, còn hỏi Công Tôn, “Phụ thân, có phải rất lợi hại hay không nha?”

Công Tôn cũng không thể không bày tỏ. Hơn nữa, y còn hơi hận vừa này tới chậm, không thể thấy được màn đặc sắc, nghe Tiểu Tứ Tử hỏi, liền nhẹ nhàng gật đầu.

Triệu Phổ thấy Công Tôn gật đầu một cái, đột nhiên cảm thấy toàn thân thoải mái... Từ lòng bàn chân thoải mái tới đỉnh đầu, thật là sảng khoái quá a!

Đêm rất khuya, thân phận của Triệu Phổ ngoại trừ vài tiêu sư, những người khác đều đã hiểu nên tự giác giấu nhẹm.

Hắn vốn muốn mở thùng xem Hình Hoài Châu, nhưng Công Tôn ngăn cản, “Hắc Đàn không thể ra gió không thể gặp sáng, chỉ đợi khi nào đổi thuốc mới có thể mở ra, yên tâm, hắn ở trong Hắc Đàn, sẽ không có việc gì đâu.”

Triệu Phổ chỉ phải nhú mào đáp ứng, “Bạn rộn một đêm, đều nghỉ ngơi đi, trời sáng sẽ khởi hành!”

Mọi người gật đầu, tạm thời nghỉ ngơi.

~

Hơn nửa đêm, Triệu Phổ đột nhiên cảm thấy khó chịu, vừa nãy ở bên ngoài vùng đao thật thống khoái, bất quá toàn thân ướt đầm mưa tuyết. Y phục dùng nội lực sấy khô nhưng vẫn có chút dính dính, bằng không đi đổi một bộ khác?

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ từ trong xe ngựa cẩn thận cầm ra bao hành lý, liếc mắt nhìn, thấy Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đã ngủ say, hẩn liền rút ra một bộ y phục, nhẹ tay nhẹ chân ra phía sau thay đồ.

Ra cửa sau, trước mắt Triệu Phổ là một vùng tuyết trắng mênh mông, tuyết đã ngừng rơi, phủ trên mặt đất một lớp dày.

Cởi quần áo ra, Triệu Phổ cảm thấy trên người hơi khó chịu, trước đây khi hẩn ở biên quan, thích nhất là tắm tuyết, bèn vốc lên chỗ tuyết sạch bên cạnh, chà xát lên người... Vô cùng thoải mái~.

Đang kỳ cộ vô cùng hưng phấn, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm “phụ phạp”, không bao lâu sau, Công Tôn xuất hiện ở cửa sau, dường như còn lơ mơ chưa tỉnh ngủ, một tay chống quải trượng một tay dắt Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn ngẩng đầu, liền ngây ngẩn cả người. Triệu Phổ toàn thân trần như nhộng, trên người dính tuyết, đứng trong đám tuyết. Thân hình của hẩn cao gầy, đường cong trên thân thể hơi phập phồng, rất hoàn mỹ, dũng mãnh, chỉ là... cái gì cũng không mặc!

“Người, người đang làm gì đó?” Công Tôn cả kinh, cảm thấy cũng tỉnh hẳn, hỏi Triệu Phổ.

“Làm gì? Tắm chứ gì.” Triệu Phổ bất cần đời trả lời, tiếp tục cọ rửa, vừa hỏi lại, “Hai người làm gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử dụi dụi mắt, ngáp một cái nhưng còn ngu ngơ chưa chịu tỉnh, nói, “Muốn xuy xuy.”

“À.” Triệu Phổ gật đầu, nói với Tiểu Tứ Tử, “Đến góc tường đi, đừng ra ngoài, bên ngoài rất lạnh.”

“À.” Tiểu Tứ Tử chạy đến góc tường đi tiểu.

Công Tôn chờ ở một bên, Tiểu Tứ Tử đã biết thẹn thùng, không cho Công Tôn nhìn mình đi tiểu, cho nên Công Tôn đứng cách đó không xa. Thấy Triệu Phổ tiếp tục điềm nhiên như không vừa ngâm nga tiểu khúc, vừa vẩy tuyết lên người, Công Tôn mắng thầm, tên này đúng là quá quắt!

Triệu Phổ quay đầu lại, thấy Công Tôn ngượng ngập mất tự nhiên, liền hỏi, “Ê, thư ngọc, người đã từng tắm tuyết chưa?”

Mặt Công Tôn đỏ bừng không dám nhìn Triệu Phổ đang nhích tới, nổi giận dùm dùm, “Không có.”

“Hay là cùng nhau đi?” Triệu Phổ đi tới kéo Công Tôn, “Rất thoải mái!”

“Người... Người thôi đi, vô liêm sỉ, lấy vải che một chút đi.” Công Tôn nóng nảy, gọi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, nhanh lên.”

“Chuyện này thì có gì mà vô liêm sỉ?” Triệu Phổ nói, “Đều là nam nhân... Hay là người không phải? Đến đây, cởi ra cho ta xem thử, đừng nhỏ nhặt như vậy chứ.”

“Người... Người đừng động vào ta...” Công Tôn thấy Triệu Phổ toàn thân trần trụi đang bắt đầu cởi quần áo của y, miệng liên tục giảng giải tắm rửa tốt cho thân thể như thế nào.

Công Tôn liếc mắt thoáng nhìn toàn thân Triệu Phổ, tuy cùng là nam nhân, nhưng làm gì có nam nhân nào hứng thú muốn nhìn nam nhân khác chứ... Nghiệp chương!

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đã mặc quần vào, đi trở ra, hình như đã tỉnh táo lại, hỏi Triệu Phổ, “Cửu Cửu người cởi sạch như vậy để làm chi?”

Triệu Phổ hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có muốn tắm tuyết không?”

“Tắm tuyết?” Tiểu Tứ Tử hăng hái, như vậy hình như là đang muốn thử, Công Tôn vội vàng kéo bé lại, “Tiểu Tứ Tử, mau trở về ngủ!”

Nói xong, liền định ôm Tiểu Tứ Tử đi.

Bất quá Công Tôn đã quên, y còn đang chống quái trượng, lúc này quýnh quáng, quên mất quái trượng, xoay người một cái liền cảm thấy căng chân tê rần.

“Ui da” một tiếng, thân thể Công Tôn liền ngã xuống.

“Này!” Triệu Phổ muốn tới đỡ y, vươn tay kéo Công Tôn một cái, nhưng trên mặt đất đều là băng, rất trơn, Triệu Phổ trực tiếp ngã sấp lên người Công Tôn. Cứ như vậy, Công Tôn bị đặt ở phía dưới, lúc ngược mắt lên nhìn cũng vừa lúc thấy Triệu Phổ ngồi dậy.

“Nương, người cẩn thận chút được không?”

Tiểu Tứ Tử đứng ở một bên, sấp đến nói, “Cửu Cửu, thật lớn nga!”

Triệu Phổ liếc mắt, đặc ý, “Đương nhiên.”

Công Tôn nghe hết nổi, bị tên Triệu Phổ này chọc cho tức chết rồi, miệng đầy ô ngôn uế ngữ, y kéo Tiểu Tứ Tử đi, “Đi Tiểu Tứ Tử, đừng xem, con mắt sẽ bị mù đó!”

“Lại bị mù nữa hả?” Tiểu Tứ Tử dẫu mỗ, Triệu Phổ chưa hoàn thành tâm nguyện, bèn kéo Công Tôn lại, “Ta nói này thư ngọc, có phải của người nhỏ cho nên người tự ti không? Đến đây, xem!” Nói xong, đưa tay muốn cời đai lưng của Công Tôn...

Vốn Triệu Phổ chỉ muốn đùa giỡn với Công Tôn một chút, nhưng Công Tôn chỉ là một thư sinh, làm sao chịu được chuyện “bậy bạ” này, liền nhắc chân tung một cước, “Người thôi đi, lưu manh!”

Một cước này, Công Tôn nhắm ngay chỗ yếu hại của Triệu Phổ.

Triệu Phổ cả kinh vội vàng hơi nghiêng thân, vất vả lắm mới tránh được, vùng háng bị đá một cái thật mạnh, hấn vừa xoa vừa lùi về sau, “Uy, ta có cừ oán với người à? Người đá chỗ này mẹ nó là long loại đó!”

“Người, đúng là ngang ngược, hạ lưu vô sỉ!” Tiểu Tứ Tử dìu Công Tôn tìm quả trứng cho y chống, y căm giận lôi kéo Tiểu Tứ Tử còn đang mờ mịt quay về trong miếu. Vừa mới sinh ra một chút hảo cảm với Triệu Phổ, bây giờ đã biến mất sạch, hơn nữa càng sâu sắc xác định, tên này chắc chắn là lưu manh, đại lưu manh!

Chờ Công Tôn đi, Triệu Phổ đứng trong tuyết uất ức, thầm nhủ lão tử trên ai chọc ai a? Vừa nghĩ vừa dùng tuyết che mí mắt... Không được nháy nữa!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 14: Cố Ý Không Bằng Đúng Lúc, Đúng Lúc Không Bằng Trùng Hợp

Ngày hôm sau, khi Tiểu Tứ Tử mơ màng mở mắt, thì nhận ra mình đang nằm trong xe ngựa xóc nảy.

“Tỉnh rồi à?” Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử đang dựa vào người mình, vươn tay bóp mũi bé, “Như vậy mà cũng ngủ được sao, mặt trời phơi nắng trên lông con kìa.”

“Hửm?” Tiểu Tứ Tử còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vô thức đưa tay sờ lông.

Công Tôn bị nhóc con chọc cười, kéo Tiểu Tứ Tử lại, đuổi chân, thăm nhủ, vật nhỏ này nặng thật, đè chân mình tê rần.

“Phụ thân chúng ta không phải đang ở trong miếu sao?” Tiểu Tứ Tử còn mơ màng.

Công Tôn lấy ra cái lược chải tóc cho bé, “Đã lên đường rồi, đi tiếp một đoạn ngắn nữa, đến trưa là có thể đến Dinh Xương phủ ăn nghỉ rồi.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử đứng lên mặc quần áo, suy nghĩ một chút, liền bò ra cửa xe, vén màn xe nhìn ra bên ngoài, Giả Ảnh đang đánh xe, thấy Tiểu Tứ Tử bò ra thì cười chào, “Chào buổi sáng, Tiểu Tứ Tử.”

“Ảnh Ảnh chào sáng.” Tiểu Tứ Tử nín cửa xe nhìn trái nhìn phải, dường như đang tìm cái gì, nhưng còn chưa kịp ngắm nhìn rõ ràng, đã bị người

nào đó nhẹ nhàng nắm lấy y phục nhấc bổng lên.

Chờ Tiểu Tứ Tử hiểu được, thì đã được đặt ngồi xuống.

Tiểu Tứ Tử kinh ngạc nhảy dựng, bé vừa sợ cao lại càng sợ ngựa to, đang lúc hoảng loạn, chợt nghe phía sau có người nói, “Tĩnh rồi hả Tiểu Tứ Tử?”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, phía sau là một mảnh y phục đen tuyền, ngẩng mặt thì thấy Triệu Phổ đang cúi đầu cười với bé. Sở dĩ nói Tiểu Tứ Tử ngốc, là vì trong đầu chỉ có thể nghĩ được một việc, nếu như để bé cùng suy nghĩ hai việc một lúc, bất luận thế nào bé cũng không thể làm được. Vì vậy Tiểu Tứ Tử tạm thời quên sợ, nói với Triệu Phổ, “Cửu Cửu, chào sáng.”

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn biết Tiểu Tứ Tử sợ cao, vén màn lên nhìn, vẻ mặt lo lắng nói với Triệu Phổ, “Nó sợ cao.”

Được Công Tôn “nhắc nhở”, Tiểu Tứ Tử cũng nhớ tới, cúi đầu nhìn xuống, cảm thấy choáng váng, hai tay theo bản năng nắm chặt Triệu Phổ phía sau.

Triệu Phổ thấy dáng vẻ của Tiểu Tứ Tử thì bất đắc dĩ cười, “Ta nói này Tiểu Tứ Tử, nam tử Hán đại trượng phu, còn sợ cao, thật mất mặt quá đi.”

Tiểu Tứ Tử nghe xong, mặt đỏ rần, liếc mắt nhìn Triệu Phổ, nhỏ giọng nói thầm, “Con không có sợ đâu.”

“Không sợ thì người nhắm mắt lại làm chi?” Triệu Phổ kéo kéo cái tai của mũ con thỏ trên đầu bé, “Người nhìn xuống đất một hồi nếu không chóng mặt, thì ta sẽ tin người, còn không thì người là Tiểu Tứ Tử nhất gan.”

“Mới không phải!” Tiểu Tứ Tử dẫu mỗ, thực sự nghiêm túc cúi đầu, nhìn chăm chăm mặt đất, ban đầu đúng là có chút chóng mặt, Triệu Phổ đặt

tay trên lưng bé không cho bé ngẩng đầu, “Không được ngẩng đầu lên, cũng không được nhắm mắt! Nếu không thì là kẻ nhát gan.”

Tiểu Tứ Tử cắn răng chịu đựng, Công Tôn ở một bên nhìn, tuy rất không nữ, nhưng cũng không ra ngăn cản. Công Tôn tuy thương yêu Tiểu Tứ Tử, nhưng cũng biết phân biệt tốt xấu một cách rõ ràng, Triệu Phổ là vì muốn Tiểu Tứ Tử bỏ được thói xấu sợ cao, biện pháp này Công Tôn cũng đã thử nhiều lần, nhưng y quá cứng chiu Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử vừa nhè một cái, y lập tức mềm lòng ngừng lại. Loại chuyện này, tốt nhất là nhờ người ngoài.

Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm vào mặt đất một hồi, liền cảm thấy không chóng mặt nữa.

“Tiểu Tứ Tử, còn thấy cao hay không?” Triệu Phổ hỏi bé.

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Hm... tạm tạm.”

Triệu Phổ nhếch miệng cười cười, giơ tay nhắc Tiểu Tứ Tử lên cao, bảo bé nhìn xuống.

“Nha.” Tiểu Tứ Tử ban đầu sợ hãi, nắm chặt cánh tay của Triệu Phổ, nhìn xuống, cảm thấy cao quá nga. Bé đáng thương nhìn Công Tôn đang ở bên kia, ủy khuất mà mếu máo, như là chuẩn bị khóc nhè tới nơi.

Triệu Phổ thấy được, nói, “Uy, nam hài tử mà khóc nhè? Như vậy so với sợ cao còn mất mặt hơn!”

“Mới không có!” Tiểu Tứ Tử liều mạng nhịn xuống, nhìn chăm chăm vào mặt đất... Đầu tiên là vô cùng choáng váng, qua một hồi thì ổn hơn một chút.

Triệu Phổ thấy đã tới lúc, nắm bé đặt lại trên lưng ngựa, bảo bé nhìn, “Người nhìn lại, còn cao hay không hả?”

Tiểu Tứ Tử nhìn mặt đất, sau đó nghiêng đầu một cái, “Ừa? Không cao chút nào nữa.”

“Đúng rồi.” Triệu Phổ vỗ vỗ cái đầu tròn vo của bé, “Nam tử hán, nếu như sợ cao, thì hãy tự nhủ, đây thì có gì cao? Trên đời còn có nơi cao hơn nơi này nhiều lắm. Nếu như sợ đau, thì hãy tự nói, còn có cái đau hơn thế này gấp trăm lần... Như vậy, cái gì cũng không sợ nữa, biết chưa?”

Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm Triệu Phổ một lúc lâu, gật đầu, “Dạ!”

Triệu Phổ xách Tiểu Tứ Tử như xách một con thỏ trả lại cho Công Tôn, Công Tôn tiếp nhận Tiểu Tứ Tử, liếc nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhướng mi đắc ý, như đang hỏi —— Sao hả? Lợi hại ha?!

Công Tôn có chút cam chịu, nhưng tâm tình cũng không tồi, đây cũng coi như trị tâm bệnh cho Tiểu Tứ Tử, sau này gặp phải nhiều chuyện, đều có thể giải quyết như vậy, Triệu Phổ cũng có sở trường nào đó, đương nhiên, hắn là lưu manh, điểm này là điều kiện tiên quyết vô cùng chân thật, vô cùng chắc chắn!

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, kéo màn xe lên, Triệu Phổ ngồi trên lưng ngựa lắc lư, đột nhiên, hắn cảm thấy mí mắt của mình lại bắt đầu nháy.

“Ui...” Triệu Phổ ấn ấn mí mắt, thầm nhủ, không phải chứ... Hôm nay tại sao lại là mí mắt trái nháy, bình thường đều mắt phải mà? Chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện lớn?

Hắn quay đầu lại thì thấy Lưu tổng tiêu đầu dẫn theo đội ngũ, quan sát cái thùng một hồi, lại nghe ngóng khắp nơi, cũng không có người theo dõi, vậy là chuyện gì sắp xảy ra?

Triệu Phổ bồn chồn, nghĩ không ra! Lần nào hắn nháy mắt cũng không phải chuyện tốt, vì vậy đừng nên ở ngoài, lên xe ngựa tránh một chút thì hơn. Nghĩ vậy liền xoay người xuống ngựa, lúi vào trong xe.

Trong xe ngựa, Công Tôn đang đút bánh ngọt cho Tiểu Tứ Tử, thấy Triệu Phổ đột nhiên nhào vào trong, thấy hơi khó hiểu.

“Thư ngốc, cho ta mượn chỗ một chút.” Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử đặt lên đùi, dựa vào trong xe, ẩn ẩn con mắt.

“Người làm sao vậy?” Công Tôn không hiểu chuyện gì, thấy đáng vẻ này của Triệu Phổ, liền hỏi, “Khó chịu sao?”

“Không...” Triệu Phổ ẩn mí mắt một chút, đột nhiên hỏi, “Đúng rồi thư ngốc, người không phải biết xem bệnh sao, mí mắt nháy là bị gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử nhìn Triệu Phổ, “Phụ thân rất thông minh, trong thôn Nhã Trúc rất nhiều thư sinh, cũng không có ai thông minh bằng phụ thân, sao Cữu Cữu cứ nói phụ thân đồ ngốc?!”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, “Thư ngốc (mọt sách) và đồ ngốc không phải cùng một nghĩa, Tiểu Tứ Tử... Hơn nữa phụ thân người thông minh như vậy, tại sao chỉ làm một lang trung lang bạt? Tại sao không đi thi tìm công danh?”

“Phụ thân muốn làm lang trung, tế thế cứu người.” Tiểu Tứ Tử có vài phần đắc ý khoe, “Trong thôn Nhã Trúc của chúng ta, trạng nguyên bảng nhãn rất nhiều, nhưng tất cả mọi người nói phụ thân mới là đệ nhất tài tử đó nha!”

“Là đệ nhất tài tử à.” Triệu Phổ vươn tay捏捏 má Tiểu Tứ Tử.

“Đúng vậy, không những là đệ nhất tài tử, còn là đệ nhất lang trung, đệ nhất mỹ nhân.” Tiểu Tứ Tử cười tí mắt.

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn trừng mắt liếc bé, “Không được khoe khoang!”

Tiểu Tứ Tử dẩu mỏ, mấp máy nói, “Đúng là vậy mà.”

Công Tôn đảo mắt nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Mắt của người bị gì vậy?”

“Mấy hôm nay mí mắt cứ nháy liên tục.” Triệu Phổ nói, “Một hồi là bên phải, một hồi lại là bên trái.”

Công Tôn cúi đầu cười thầm, “Không phải nói nháy mắt trái có tài, nháy mắt phải có tai sao, nếu là bên trái nháy thì phải vui vẻ mới đúng, chứng tỏ người có vận may.”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn một hồi, hỏi, “Đây là thiên hạ đệ nhất thần y ‘dạ bảo’ đó hả?”

Công Tôn liếc trắng mắt, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử con nhích qua bên kia, ta xem mắt cho hăn.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử nhích sang một bên, nghiêng đầu ngồi ở bên kia vừa ăn điểm tâm, vừa nhìn Công Tôn tiến đến gần khuôn mặt của Triệu Phổ.

“Năm xuống.” Công Tôn nói với Triệu Phổ.

“A?” Triệu Phổ nhìn Công Tôn, “Phải năm xuống sao?”

“Không năm thì làm sao ta nhìn mắt người?” Công Tôn hồi thúc Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngửa mặt năm xuống.

Công Tôn cúi đầu nhìn thẳng vào mắt hăn.

Triệu Phổ cao hơn Công Tôn rất nhiều, đây là lần đầu tiên nhìn Công Tôn từ phía dưới.

Công Tôn thì không suy nghĩ nhiều, cúi đầu chăm chú nhìn vào mắt Triệu Phổ, y vươn tay, nhẹ nhàng kéo mí mắt của hắn, tóc rơi xuống đầu vai, rũ xuống trên vai Triệu Phổ, Triệu Phổ cảm thấy trái tim của mình cứ theo tiết tấu của xe ngựa đập tới~ đập lui~ đang đập tới~ đang đập lui~.

Bàn tay nhỏ bé của Công Tôn lạnh lạnh, ngón tay thật gầy – Triệu Phổ cảm thán... Ôi chao? Mí mắt hình như không nháy nữa.

Công Tôn nhìn không được rõ, liền cúi xuống một chút, kề sát vào Triệu Phổ, tinh tế quan sát. Triệu Phổ so với Công Tôn ngăm mình, thì càng ngăm y tỉ mỉ hơn, dùng ánh mắt miêu tả ngũ quan của Công Tôn, tim cũng dần dần đập nhanh hơn. Thư ngọc này lưu quang thủy hoạt da thịt mềm mại, ngũ quan thanh tú nha! Da thịt non mịn như đậu hủ, tóc nhuộm như sợi miến, còn cái miệng nhỏ nhắn này... Hm, Triệu Phổ suy nghĩ một chút, giống như thịt kho, dù sao thì hắn thích nhất là ăn thịt kho mềm mềm.

Nhìn một hồi, Triệu Phổ vô thức nhẹ nhàng ngẩng đầu, Công Tôn đang xem mắt cho hắn, nhưng hắn khẽ cử động thì mí mắt hạ xuống, y hơi bực mình, gõ nhẹ cái trán của hắn, hung hãn ra lệnh, “Nhắm xuống! Không được nhúc nhích!”

Triệu Phổ đời này chưa từng bị ai dùng loại giọng điệu này nói chuyện, cảm thấy có chút thống khoái không nói nên lời, nhanh chóng nằm lại, Tiểu Tứ Tử ngồi một bên che miệng lặng lẽ cười.

Công Tôn thật vất vả cúi xuống muốn nhìn lần nữa, đột nhiên, bánh xe dường như bị đập trúng tảng đá, nảy lên một cái.

Vốn trên chân Công Tôn có thương tích, nên đều dồn lực lên một tay mà chống đỡ, tay kia thì cố định mắt cho Triệu Phổ, nhưng xe ngựa khẽ động, tay mất đà, cả người nằm đè lên người Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy Công Tôn ngã vào lòng mình, càng ngày càng tiến đến gần, sau đó... Môi chạm môi... Thịt kho!

Công Tôn kinh ngạc nhảy dựng, Triệu Phổ tâm cũng kinh hoàng.

Công Tôn vội vàng muốn ngồi dậy, Triệu Phổ không hề có ý đỡ y lên.

Mà ngay khi Công Tôn vừa chống tay, đột nhiên xe ngựa lại nảy lên cái nữa.

Lại lần nữa, Triệu Phổ được ăn thịt kho, chỉ tiếc giống như vừa nãy, chỉ ăn được một chút thì thịt kho đã bỏ chạy.

Công Tôn lại lần nữa muốn ngồi dậy, quả nhiên, xe ngựa lại nảy lên một cái.

Triệu Phổ thấy Công Tôn chuẩn bị ngã vào lòng mình, hạnh phúc dang tay, trong lòng cảm thán, Bồ Tát ơi Bồ Tát, từ nay về sau ta sẽ sùng bái người!

Chỉ là, lần này Triệu Phổ cảm thấy hôn không đến thịt kho vừa nãy, mở mắt nhìn, là lòng bàn tay của Công Tôn.

Mà trong lúc Công Tôn lấy tay chặn lại đôi môi của Triệu Phổ, nhìn thấy bản mặt vô cùng vô lại của Triệu Phổ thì tức giận đè lên mặt hắn, trực tiếp dùng nó mượn lực ngồi lên.

Triệu Phổ tuy rằng bị đè, nhưng vừa thấy hai gò má đỏ bừng của Công Tôn, vành tai đỏ bừng của Công Tôn, cái cổ hồng hồng của Công Tôn... xoay mặt vừa đúng góc độ, trông thật là thanh tú mà!

Trong lòng Triệu Phổ có sao bay phấp phới. Hắn ngồi dậy lấy tay quẹt miệng một cái, hờn hờ, quả nhiên, nháy mắt trái có tài! A ha!

Sau đó, Triệu Phổ còn muốn nhờ Công Tôn xem mắt cho mình, Công Tôn hung hăng trợn mắt liếc hắn, “Mắt người có còn nháy nữa đâu, xem cái giống gì nữa?”

Triệu Phổ tự mình nháy mắt, mặt dày sẵn tới nói, “Còn nháy nè, nhìn nè!”

Công Tôn bị hăn chọc giận đến nổi mặt mũi trắng bệch, xoay mặt không thèm nhìn.

Tiểu Tứ Tử bò đến bên cạnh Công Tôn, vươn bàn tay nhỏ bé non mềm đẩy Triệu Phổ, ôm Công Tôn nói, “Cửu Cửu, người hư hỏng như vậy, phụ thân sẽ lại nói người đùa giỡn lưu manh đó.” Công Tôn che miệng Tiểu Tứ Tử, liếc Triệu Phổ —— đều tại người, Tiểu Tứ Tử chưa từng nói chuyện kiểu này!

Triệu Phổ có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, dựa vào vách xe, không muốn đi ra, mắt láo liên quan sát Công Tôn, tới lúc thấy Công Tôn muốn cầm bầu rượu ném vào mặt mình thì mới chịu chui ra. Triệu Phổ đang kiên trì đợi —— mí mắt trái, sao còn chưa chịu nháy?

//

Buổi trưa, mọi người rót cuộc cũng vào Dĩnh Xương Phủ, xe ngựa ngừng trước lầu lớn nhất Dĩnh Xương phủ, Giả Ảnh đi vào chuẩn bị, đặt ba bàn, đám tiêu sư hai bàn, Triệu Phổ Tiểu Tứ Tử Công Tôn một bàn. Lưu tổng tiêu đầu cũng ngồi ở bàn của Tiểu Tứ Tử bọn họ, bất quá ba bàn là dư dả, Lưu tổng tiêu đầu nói, “Để cho Cửu... Ách Cửu gia tiêu pha, hai bàn là đủ rồi.”

Triệu Phổ cười vươn tay vỗ vai hăn, “Ta vừa hỏi một huynh đệ, hăn nói các người mười ngày nay chỉ ăn lương khô, dọc đường không thể ăn ngon, xem đám các người đều là da bọc xương này! Hình Hoài Châu là huynh đệ của ta, các người cứu hăn chẳng khác nào đã cứu ta, đừng nói là hai bàn, muốn ăn cả đời cũng được.”

Lưu tổng tiêu đầu nghe xong, cảm động đến sống mũi cay cay, từ lâu hăn đã nghe đại danh của Cửu Vương gia Triệu Phổ, những người từ biên

quan trở về nhắc đến Triệu Phổ đều giơ ngón tay cái. Hẳn lúc đầu còn không tin, thâm nhủ, dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, có thể tốt đến cỡ nào? Thế nhưng hôm nay vừa gặp, hẳn thật muốn tự tát mình một bạt tai. Triệu Phổ này, công phu rất cao nhân phẩm xuất chúng, cũng không hề lên mặt ta đây, còn bảo vệ trung lương.

Nghĩ tới đây, Lưu tổng tiêu đầu chợt nghĩ tới lệnh tróc nã Hình Hoài Châu. Trong lòng không khỏi hiện lên một ý niệm —— Nghe nói Triệu Phổ nắm giữ binh quyền, nếu như tạo phản làm hoàng đế... Nghĩ vậy, hẳn vô thức liếc nhìn Triệu Phổ.

Đang khi Lưu tiêu đầu trào dâng cảm xúc, Công Tôn gần đó đột nhiên nói, “Lưu tổng tiêu đầu, khí trời hanh khô, dùng thử trà lá sen này, hạ hỏa bổ sung nước, bổ phổi sáng mắt.”

Lưu tổng tiêu đầu sững sốt, trong nháy mắt cảm thấy một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu mình, âm thầm kinh hãi, nhận ra mình vừa có ý định đồn mạt. Hẳn vô thức xoay mặt nhìn Công Tôn, trên mặt y không có biểu tình gì đặc biệt, tựa hồ cũng không phải có ý nào khác. Lưu tổng tiêu đầu nghĩ lại, cũng phải! Đây là trùng hợp thôi, thư sinh này đâu thể đọc được tâm tư người khác?! Nghĩ tới đây, hẳn đem toan tính cất lại trong bụng, không dám suy nghĩ hồ đồ nữa. Công Tôn buông ấm trà, Tiểu Tứ Tử nghiêng người qua nhỏ giọng hỏi, “Phụ thân đây là trà Long Tĩnh vì sao lại nói là trà lá sen?”

Lưu tổng tiêu đầu sững sốt, cúi đầu nhìn, sắc mặt cũng hơi tái xanh.

Triệu Phổ nhìn lá trà, không nói.

Công Tôn hơi giật mình, “Tiểu Tứ Tử, con phân biệt được trà Long Tĩnh à?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Trà Long Tĩnh là lá thẳng, vị ngọt nhưng uống dễ khô miệng, Thiết Quan Âm là lá to, vị đắng nhưng dư vị lại

ngọt.”

“Vậy trà lá sen thì sao?” Công Tôn cười hỏi.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Hm... Lá sen thì thơm, nhưng mà đắng, hm, có trăm nghìn loại tốt, nhưng không thể uống lâu dài, nếu không dễ bị tiêu chảy.”

Công Tôn gật đầu, “Là như vậy, thuốc hay mặc dù tốt, nhưng dù sao cũng là thuốc, nếu muốn thân thể khỏe mạnh, thích hợp nhất chính là nước lã không mùi vị nhưng có thể duy trì sự sống.”

Công Tôn nói xong, Lưu tổng tiêu đầu liền rùng mình, một lúc lâu mới nói với Công Tôn, “Tiên sinh thật là nhìn cao hiểu rộng, xin chỉ giáo.”

Công Tôn cười cười, vươn tay, lấy quả điều muối tiêu trong bát hoa quả khô đưa cho Tiểu Tứ Tử lót dạ.

Triệu Phổ bên cạnh thì nhoén khéo miệng, tinh tế thưởng thức vị ngọt của trà Long Tĩnh, càng uống càng thấy ngọt, càng có vị... Thật là cực kỳ tuyệt vời.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 15: Đến, Hai Ta Đồng Quy Vu Tận

Trong chốc lát, rượu và thức ăn được mang lên, Giả Ảnh còn quan tâm gọi cho Tiểu Tứ Tử một phần canh trứng gà cá bạc ti mà bé thích nhất. Khi mọi người đang ăn, Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, hỏi Triệu Phổ, “Cửu Cửu, các Ảnh Ảnh đâu?”

Triệu Phổ cười, nói, “À, bọn họ ăn ở chỗ khác.”

“Tại sao không ăn cùng bàn nha?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Ở đây nhiều chỗ trống như vậy.”

Công Tôn sờ đầu Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, bọn họ có việc phải làm.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt hỏi, “Vất vả như vậy sao? Giờ ăn cơm mà còn phải làm việc?”

Triệu Phổ vươn đũa gấp thức ăn cho Tiểu Tứ Tử, cười nói, “Tiểu Tứ Tử, ăn đi, bọn họ biết tự chăm sóc.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, cúi đầu, cầm cái thìa ăn canh trứng gà, Công Tôn như cũ thường xuyên gấp thức ăn cho bé.

“Đúng rồi Lưu tổng tiêu đầu.” Triệu Phổ hỏi, “Chuyện của Hình Hoài Châu, người rõ ràng từ đầu đến cuối sao? Có thể kể lại cho ta nghe không?”

“Ừm... Ta biết cũng không nhiều.” Lưu tổng tiêu đầu nói, “Chúng ta mở tiêu cục ở Kim Hoa phủ, trước đó không lâu áp tiêu đến Thục Trung một chuyến, chợt nghe nói Hình Tướng quân làm phản.”

“Vùng Thục Trung truyền ra?” Triệu Phổ hỏi.

“Ách, hẳn là từ Quý Dương phủ truyền ra.” Lưu tổng tiêu đầu phất tay nói, “Bảo cái gì mà Hình Tướng quân cầu kết Đại Lý, chuẩn bị soán vị.”

Triệu Phổ nghe xong thì sững sốt, hỏi, “Hẳn cầu kết với ai?”

“Đại Lý.” Lưu tổng tiêu đầu khẳng định.

“Nói nhảm!” Triệu Phổ lắc mạnh đầu, nói, “Đúng là hoang đường, Đại Lý từ trước đến nay cùng Đại Tống chúng ta giao hảo, hơn nữa, Đại Lý có bao nhiêu nhân mã, có thể đánh Đại Tống chúng ta sao? Mưu đồ soán vị là chuyện không thể.”

“Ách, có thể là ta nói không đủ rõ ràng.” Lưu tổng tiêu đầu khoát khoát tay, nói, “Có lời đồn rằng, Hình Hoài Châu cũng không phải giúp Đoàn Thị diệt Tống soán vị, mà là giúp Dương Thị của Khất Lam bộ cướp hoàng vị của Đại Lý. Nghe nói còn có liên hệ với nước láng giềng Thổ Phiên và Độc quốc phía sau, chuẩn bị xong thì tam phương liên thủ, đồng loạt tấn công hạ gục Đại Tống.”

“Dương Thị...” Triệu Phổ khẽ nhú mày.

“Dương Thị là dòng tộc mà năm đó bị Đoàn Thị đánh đổ?” Công Tôn hỏi, “Độc quốc là chỉ vùng Xa quốc?”

Triệu Phổ gật đầu, cân nhắc một chút, nhú mày nói, “Ăn cơm trước đã, chốc nữa nói tiếp.”

Tiểu Tứ Tử thấy mấy người lớn hình như đều có tâm sự nặng nề, liền nâng đũa, gấp thức ăn cho Triệu Phổ, “Cửu Cửu, ăn.”

Công Tôn thấy được, vươn tay véo cái mỡ đầy thịt của Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử dẩu mỏ nhìn y.

Công Tôn bất mãn.

Tiểu Tứ Tử vươn tay, gấp cho Công Tôn một cái đùi gà thật to, “Phụ thân ăn cái này.”

Công Tôn trong lòng chua chua, tiểu bại hoại, dĩ nhiên dám vỗ mông ngựa Triệu Phổ, y xé đùi gà, đưa thịt nạc cho Tiểu Tứ Tử ăn.

“Tại sao Hình Hoài Châu lại bị thương, người biết không?” Triệu Phổ nhấp chung rượu, hỏi Lưu tiêu đầu.

“Cái này, có người nói là bị người dùng độc chưởng đả thương... Lúc chúng ta chuẩn bị rời khỏi Thành Đô, đột nhiên có một bạch y nhân tìm tới, nói muốn nhờ chúng ta bảo tiêu, đưa người đi. Chúng ta lúc đó không chịu, bởi vì thấy có một đoàn quan binh đang truy đuổi họ, còn tưởng là người xấu.” Lưu tổng tiêu đầu nói, “Bạch y nhân nọ còn mang theo một cái mũ có sa che mặt, mặt cũng không cho xem, rất khả nghi... Nhưng công phu của hắn rất cao... chỉ hai ba chiêu đã giải quyết xong một đám quan binh.”

Triệu Phổ gật đầu, truy hỏi, “Sau đó thì sao? Hắn có nói thêm gì không?”

“Hắn nói người kia bị thương quá nặng, phải đưa đến Tùng Giang phủ trong vòng ba ngày, nếu không sẽ không thể cứu, cho nên mới nhờ chúng ta hỗ trợ, bao nhiêu bạc cũng được.” Lưu tổng tiêu đầu nói, “Sau đó ta liền lăm mồm hỏi một câu người kia là ai, hắn nói cho ta, là Hình Hoài Châu.”

“Sau đó các người giúp hắn mang người đến Kim Hoa phủ?” Công Tôn hỏi.

“Vâng.” Lưu tổng tiêu đầu gật đầu, nói, “Kỳ thực có người của quan phủ đuổi giết chúng ta, nhưng người nọ đều giúp chúng ta chặn lại, bảo chúng ta mau mau lên đường, nhanh chóng đem người đến Khai Phong phủ. Vị nữ thần y kia nói năng lực của nàng chỉ bảo trụ cho đến khi Hình Tướng quân

rời khỏi Hắc Đàn còn có thể sống thêm mười lăm ngày, đem oan tình của chính mình còn có đầu đuôi vụ án kể cho Bao đại nhân. Trước khi bị ngâm vào Hắc Đàn, Hình Tướng quân nói, hẳn nhất định phải gặp Hoàng thượng hoặc Bao đại nhân, chuyện này quan hệ đến sự tồn vong của Đại Tống triều, hẳn còn nhờ chúng ta thông tri... thông tri Cửu Vương gia. Chỉ là đường xá xa xôi, bạch y nhân nói trước tiên đem người đến Khai Phong, sau đó hẳn đến biên quan tìm... May là gặp được... Cho nên nói, trời giúp người lành.”

Triệu Phổ nghe xong, gật đầu nói, “Lần này ít nhiều nhờ có cao nhân tương trợ... Nhưng Hình Hoài Châu chỉ còn sống mười lăm ngày...”

Công Tôn thấy Triệu Phổ lo lắng, trong lòng nao nao, lần đầu tiên y thấy hẳn đứng đắn như vậy, quả nhiên nhắc đến quốc sự sẽ không giống bình thường.

“Ai chỉ sống được mười lăm ngày nha?” Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ hỏi Triệu Phổ.

Công Tôn vội vàng che miệng Tiểu Tứ Tử, khẽ nhủ mày bảo bé không được hỏi như vậy.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ khe khẽ thở dài, “Một huynh đệ tốt của ta, văn võ song toàn, là một người tốt... dốc lòng vì nước, không ngờ lại rơi vào kết cục như vậy.”

Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ thương tâm bèn nói, “Cửu Cửu, ai nói người kia chỉ sống được mười lăm ngày chứ?”

“À, một vị nữ thần y.” Lưu tổng tiêu đầu nói, “Nghe bảo là một nhân vật lợi hại danh chấn giang hồ.”

“Vậy tại sao không để phụ thân xem?” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt hỏi, “Phụ thân là thần y lợi hại nhất, không bệnh nhân nào phụ thân không cứu nổi.”

Công Tôn bịt chặt miệng Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, sao lại không biết trời cao đất rộng như vậy?”

Tiểu Tứ Tử hơi dẩu mỏ, nói, “Đúng là vậy mà... Lần trước cái người quái quái kia... Không phải nói chỉ thoi thóp được một ngày thôi sao? Cũng nhờ phụ thân cứu sống đó thôi, còn có... Ừmm.”

Công Tôn gấp một hạt dẻ đút vào miệng Tiểu Tứ Tử, ngăn không cho cái miệng chúm chím kia tiếp tục nói bậy, nhưng vừa ngẩng đầu, thì thấy Triệu Phổ đang nhìn mình.

Ánh mắt này của Triệu Phổ cũng là lần đầu tiên Công Tôn nhìn thấy, rõ ràng mang vài phần mong đợi, xem ra... Hình Hoài Châu thật sự là huynh đệ trong hoạn nạn của hắn.

Công Tôn đương nhiên biết quân nhân rất có nghĩa khí, liền nói, “Người cũng đừng nhìn ta, ta là con dân Đại Tống, đến lúc đó, tất nhiên ta sẽ dốc hết khả năng cứu Hình Tướng quân. Nhưng không dám cam đoan nhất định có thể cứu được, phải xem tình huống của hắn.”

Triệu Phổ tâm tình tốt, vươn tay vỗ vai Công Tôn, khí lực hơi lớn, vỗ đến nỗi vai Công Tôn đau tới muốn rớt xuống.

Công Tôn cắn răng chịu đựng, hung hăng trừng Triệu Phổ.

“Ăn cơm xong, chúng ta lên đường!” Nói xong, Triệu Phổ cầm đầu ăn.

Lúc này, xa xa ngoài cổng thành, có một mã đội chạy tới.

Những người đó đều là nữ tướng mặc cùng loại y phục, quần dài trắng, tô son điểm phấn, tóc buộc cao, trên tay cầm binh khí. Các nàng phóng

ngựa lao như điên trên đường phố... bụi đất tung lên cuồn cuộn, còn đọng phải nhiều người qua đường.

Triệu Phổ liếc nhìn dưới lầu, nói, “Ôi, đúng là thói đời càng ngày càng tệ.”

Công Tôn không quá minh bạch, xoay mặt nhìn hẳn, “Chuyện gì vậy? Không phải là nữ nhân cười ngựa sao, có gì mà thói đời càng ngày càng tệ?”

“Ừ thì...” Triệu Phổ nhẹ nhàng sờ sờ cằm, nói, “Đại khái là do ta lâu rồi không về Trung Nguyên... Trong ký ức của ta thì đều là muối, thoáng cái muối đã biến thành châu chấu, thật dọa người ha?”

“Người mê sáng cái gì vậy?” Công Tôn hoàn toàn không hiểu nổi.

Triệu Phổ nhún nhún vai, “Thôi đi, dù sao thì cũng không có gì quan trọng.”

Chính lúc đang nói chuyện, đám nữ tử kia đã dừng lại trước cửa khách điếm, xuống ngựa, có một tên khất cái chạy vào, chỉ vào Triệu Phổ bọn họ ở lầu hai.

Một nữ tử đi đầu trong đó giương mắt nhìn lên, vung tay vứt cho tên khất cái kia một lượng bạc, mang người xông vào khách điếm.

Đám nữ tử vô cùng hung dữ, người dẫn đầu hất ra tiểu nhị đang tiến lên đón khách, xông lên lầu hai.

Triệu Phổ vươn tay sờ sờ mũi, đám nữ tử kia đã chạy đến thang lầu, đảo mắt nhìn khắp nơi, ánh mắt dừng lại trên người bọn họ.

Tiểu Tứ Tử ngồi ở giữa Công Tôn và Triệu Phổ, hiếu kỳ mở to hai mắt nhìn đám nữ tử hung thần ác sát đang xông đến kia, nói với Công Tôn,

“Phụ thân, phụ thân, nhìn xem, thật nhiều tỷ tỷ xinh đẹp.”

Công Tôn biết Tiểu Tứ Tử thấy ai cũng cảm thấy người đó đẹp, đặc biệt là nữ hài tử, bất quá đám cô nương kia lại sững sốt. Được một tiểu hài tử khả ái như vậy khen mình xinh đẹp, bất luận là ai cũng rất là hưởng thụ, các nữ tử trên mặt lộ ra một chút băn khoăn ngượng ngùng, sắc mặt lập tức hòa hoãn đôi chút, nói, “Họ Lưu kia, thức thời đi, đem Hình Hoài Châu giao ra đây, bằng không sẽ lấy mạng già trẻ cả nhà người!”

Lưu tổng tiêu đầu đương nhiên đã tính toán, trước đó vị bạch y nghĩa sĩ kia đã nói với hắn, thê nhi của bọn họ và tiêu cục đều được bảo vệ hoàn hảo, người nọ sẽ tìm người chiếu cố, vì vậy hắn cũng không sợ, hỏi ngược, “Yêu nữ, các người là ai? Vì sao tàn hại trung lương?!”

Lưu tổng tiêu đầu gọi những nữ nhân này là yêu nữ cũng có lý do, bởi vì, y phục mà những nữ tử này đang mặc, thoát nhìn không phải của người Hán, mỗi người trong các nàng đều đeo trang sức bạc trước ngực, cũng khá xinh xắn, hẳn là Miêu nữ của Biên tộc. Miêu nữ giỏi về dùng độc, hạ cổ (sâu độc) gì đó, kỳ thực dù sao cũng là hạ độc mà thôi, chỉ là người Hán nghe nhầm đồn bậy, truyền thành yêu nữ biết yêu pháp.

“Ít nói nhảm, họ Lưu kia, người lập tức giao Hình Hoài Châu cho chúng ta, nếu dám nói không, ngày hôm nay bà đây sẽ vứt các người ra ngoài.” Miêu nữ nọ có chút kiêu ngạo, hét ầm lên.

“Người ít vờ vĩnh!” Lưu tổng tiêu đầu nói, “Mấy câu của người chỉ hù dọa được tiểu tử mới ra đời thôi, không hù dọa được chúng ta! Người nói Hình Tướng quân hay Tọa Tướng quân nào, lão đây không biết, cũng không quan hệ gì tới tiêu đội chúng ta, cô nương mời rút về cho.”

“Không giao?!” Nàng kia cười nhạt một tiếng, “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, đến đây, tẩn ra!”

Cô nương nọ ra lệnh một tiếng, đám nữ tử đều cầm binh khí trong tay, phân tán ra bốn phía, mà đoàn tiêu sư cũng đều lao ra ngăn cản.

Sau đó nữ tử dẫn đầu cùng Lưu tiêu đầu song song ra lệnh một tiếng. Hai bên không nói hai lời rút binh khí đánh nhau.

Lưu tổng tiêu đầu cũng rút đao nhảy vào vòng chiến.

Công Tôn thấy đánh nhau ầm ĩ, mà thực khách xung quanh đều bỏ chạy cả, bọn tiểu nhị cũng trùm khăn trốn dưới bàn, có chút lo lắng, đẩy đẩy Triệu Phổ, “Người không ra à?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Sợ gì, cái thùng ở chỗ này mà.” Nói xong, dùng đầu ngón chân ngoéo cái thùng chứa Hình Hoài Châu dưới bàn, “Mất sao được.”

“Không phải, ý ta là tiếp tục đánh như vậy sẽ có người bị thương!”

Triệu Phổ nghe xong thì xụ mặt, nói, “Không được đâu, ta không đánh nữ nhân. Nam tử Hán đại trượng phu đánh nữ nhân, sau này truyền ra không phải khiến người ta cười đến rụng răng sao.”

Công Tôn vô lực, vươn một ngón tay chỉ những kẻ đang cầm dao mái mê chém giết kia, “Mấy người kia giống nữ nhân chỗ nào?”

“Ta thừa biết.” Triệu Phổ lắc đầu, “Nhưng ta không đánh nữ nhân, các nàng mặc váy cài hoa, chính là nữ nhân!”

“Nếu người không hỗ trợ, những tiêu sư này sẽ không chống đỡ được, bọn họ đều là người trung nghĩa, người nhẵn tâm để bọn họ chịu chết à, vừa nãy còn nói bọn họ đã cứu huynh đệ của người!”

Triệu Phổ nhíu nhíu khóe miệng, dùng một chiếc đĩa nhắc cầm Công Tôn, “Thư ngốc nhà người, sao lại đáng ghét như vậy?”

“Người thích ghét cứ ghét, ta không thèm để ý đâu, nói chung người mau nghĩ cách cứu những tiêu sư này đi!” Công Tôn vội la lên.

“Hm...” Triệu Phổ ngược mắt, thấy Giả Ảnh đứng trên bệ cửa sổ nhìn hẩn, như là hỏi —— Muốn giúp không đây?

Tròng mắt Triệu Phổ đảo tròn, cuối cùng đường nhìn dừng trên người Công Tôn, y đang lo lắng nhìn những người đang đánh nhau tụi bụi kia, Triệu Phổ sẵn tới hỏi, “Tiên sinh, nếu người có công phu, người có giúp hay không?”

Công Tôn trừng mắt liếc Triệu Phổ, nói, “Đương nhiên là nhào vô! Đều là trung lương đó!”

“Nữ nhân cũng đánh à?” Triệu Phổ truy hỏi.

Công Tôn mấp máy môi, nói, “Tuy như vậy là không tốt, nhưng là các nàng sai trước, động thủ trước...”

“Được.” Triệu Phổ nói xong, đứng lên.

Công Tôn vừa thở nhẹ ra một hơi, liền cảm thấy thân thể bay bổng, y đang bị Triệu Phổ nhắc lên, ôm vào trong ngực.

“Người làm gì đó?” Công Tôn mở to hai mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhếch miệng cười đều, “Làm gì? Cho người mượn xài một chút!”

“Cho ta mượn... A...” Công Tôn kinh hãi, Triệu Phổ thì lại ôm y thả người nhảy ra bên ngoài, hai tay vịn thắt lưng y, đem Công Tôn nâng lên, sau đó xoay cổ tay một cái... Công Tôn xoay vòng trên không trung như một cây kiếm xoay, y cảm thấy trước mắt cái gì cũng xoay vòng xoay vòng,

cái chân bị thương đá trúng thứ gì đó, nhìn lại... Một đám nữ nhân cầm kiếm xung quanh đều ngã xuống đất.

“Ồ? Cước pháp cũng không tệ lắm đâu.” Triệu Phổ tiếp lấy Công Tôn, bàn tay cố tình vô ý ngắt một cái bên hông y, sáp tới cười nhẹ, “Tiên sinh, có phải đã từng luyện qua không hả?”

“Người...” Công Tôn tức đến xanh mặt, trong lòng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Triệu Phổ, thét lên, “Người mau thả ta xuống!”

“Người đã nói không ngại vì trung lương mà giáo huấn đám nữ nhân kia mà... Ta đây sẽ thành toàn cho người.” Nói xong, Triệu Phổ vung Công Tôn sang bên phải.

“A!” Công Tôn kinh hãi, đai lưng bên hông bị Triệu Phổ kéo, y bay ra thì đai lưng cũng bung ra. Công Tôn vội vã túm lại, Triệu Phổ cười, nói, “Túm chặt nha!” Nói xong, xoay một vòng giữa không trung.

Công Tôn vội vã nhắm mắt lại. Sau một lát, y cảm thấy vai mình chạm vào một vòng ngực ấm áp, mở mắt ra thì thấy Triệu Phổ đang ôm mình cười gian, nói, “Tiên sinh, đai lưng sút ra rồi.”

Vành tai Công Tôn đỏ ửng, thật muốn dùng đai lưng xiết chết cái thứ lưu manh này, nhưng lúc này, chợt nghe Tiểu Tứ Tử đứng ở trên ghế, vừa vỗ tay vừa gọi, “Phụ thân thật khỏe a!”

“Khỏe ha?” Triệu Phổ quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ Tử, Công Tôn thấy lúc hẳn xoay người thì phía sau có người xông lên, vội la, “Phía...”

Đang nói dở, đã bị Triệu Phổ quăng ra, trực tiếp đá bay một bạch y nhân, Triệu Phổ đem Công Tôn kéo lại, Công Tôn đã hôn mê, hai gò má phỉm hồng.

Triệu Phổ cúi đầu nhìn, thấy Công Tôn có lẽ là bị hấn xoay chóng mặt, chợt có chút áy náy, thấy còn có vài nữ tử cầm kiếm lao về phía Công Tôn, Triệu Phổ nhấc chân đá bay một cái ghế, ghế bay ra... Các nữ tử đó toàn bộ đều ngã xuống đất.

Công Tôn lắc đầu, ngược mắt nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ cũng đang cúi đầu nhìn y, vừa định trêu chọc vài câu, đột nhiên, Công Tôn móc ra một gói bột phấn nhỏ từ trong tay áo, vẩy vào trong vạt áo của Triệu Phổ...

“Á...” Triệu Phổ liền cảm thấy một cơn ngứa ngáy từ trước ngực lan ra ngoài.

Công Tôn tàn bạo trừng hấn, “Lưu manh, ngứa chết người!”

Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn y, “Uy, sao người lại lấy oán trả ơn!”

“Lấy oán trả ơn? Xem ta thiến người!” Nói xong đã chuẩn bị móc dao nhỏ ra.

Triệu Phổ thấy tình huống không ổn, trên người cũng càng lúc càng ngứa, dưới tình thế cấp bách liền xé mở vạt áo Công Tôn rồi cọ loạn, “Chơi luôn, hai ta đồng quy vu tận!”

“A!” Công Tôn kinh hãi. Nhưng không đợi y kêu xong, trên người cũng bắt đầu ngứa.

“Ai nha!” Tiểu Tứ Tử vội vàng mở hòm thuốc trắng làm bằng bạch ngọc cùng ngà voi của Công Tôn, hô to với đám ảnh vệ đang đứng một bên xem náo nhiệt, “Mau, mau nấu nước nóng cho bọn họ tắm nha, dùng thuốc bột pha vào, nếu không sẽ ngứa đến bảy bảy bốn mươi chín ngày!”

Đám ảnh vệ vội vàng căn dặn chương quỹ chuẩn bị một gian phòng và bồn tắm.

Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn Công Tôn, “Bảy bảy bốn mươi chín ngày? Con mọt sách này người đúng là quá độc ác mà?!”

Công Tôn trừng lại, “Tính người tiện nghi! Lưu manh!”

“Ta lưu manh người hồi nào?” Triệu Phổ giận, “Đúng ra là người, ngày hôm qua trên xe người hôn ta ba lần!”

“Hả?” Tất cả mọi người xung quanh vẻ mặt ngoài ý muốn nhìn Công Tôn, biểu tình muốn nói —— Hóa ra Công Tôn không phải là bên bị đùa giỡn.

“Người, người đừng nói bậy, đó là do xe xóc nảy!” Công Tôn càng nghĩ càng giận.

Lúc này, chương quỹ tới nói, “Phòng khách đã chuẩn bị xong, cần hai cái bồn tắm sao?”

“Không phải.” Tiểu Tứ Tử nói, “Chỉ cần một cái, thuốc bột chỉ có một gói!”

Công Tôn và Triệu Phổ thất kinh, song song trừng đối phương —— Cùng tắm với hân?

Tiếng lòng của Triệu Phổ là —— Ngao~~~

Tiếng lòng của Công Tôn là —— A~~~

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 16: Người Đến Ta Đi

Trong phòng hảo hạng của khách điểm, tiểu nhị chuẩn bị một cái bồn tắm lớn, bên trong đổ đầy nước nóng, Công Tôn và Triệu Phổ đứng một bên, Công Tôn ngứa đến toàn thân khó chịu, nhưng cũng không dám gãi, loại thuốc này càng gãi càng ngứa, Tiểu Tứ Tử chạy tới thối “Phù phù” cho Công Tôn đỡ ngứa.

Đám ảnh vệ thấy được, cũng tranh nhau thối cho Triệu Phổ, Triệu Phổ vội vã xua tay, “Các người muốn chết, thối khi!”

Sau cùng, Giả Ảnh tìm cây quạt hương bồ, quạt gió cho hai người, giữa mùa đông, hơi gió lạnh làm Công Tôn rụt cổ mà run, Triệu Phổ đuổi người, “Biến đi, biến đi được chưa?!”

“Xong rồi.” Tiểu Tứ Tử trèo lên một băng ghế nhỏ, rắc thuốc bột vào trong, dùng một cây gỗ to khuấy đều, nói, “Phụ thân xong rồi.”

Triệu Phổ đứng lên định kéo Công Tôn qua, Công Tôn rút tay về, “Người trước đi.”

“Không được đâu phụ thân, thuốc này chỉ có một lần công hiệu nha.” Tiểu Tứ Tử đứng trên băng ghế nói.

Công Tôn tựa hồ rất không cam lòng, hung hăng liếc Triệu Phổ.

“Người tròng ta cũng vô dụng, ai bảo người dùng thuốc? Muốn trách thì trách chính người đó.” Triệu Phổ vò đầu bứt tai, Công Tôn cắn răng, thầm

nhủ nhất định phải nghĩ cách tiêu diệt người!

Tiểu Tứ Tử đi tới nói với Công Tôn, “Phụ thân và Cửu Cửu tắm mau đi, bằng không sẽ khó chịu lắm.”

“Ách...” Tử Ảnh thấy Triệu Phổ nháy mắt với mình, liền chạy tới, ôm lấy Tiểu Tứ Tử nói, “Tiểu Tứ Tử ơi, chúng ta nên ra ngoài chờ, để phụ thân cùng yên tâm tắm.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, bị Tử Ảnh bế ra ngoài, mấy tên còn lại cũng thức thời rút lui, đóng cửa, lúc này, trong phòng chỉ còn lại bồn tắm đang bốc hơi nóng, cùng hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ là Triệu Phổ và Công Tôn.

“Người có tắm không đây?” Triệu Phổ vừa cởi áo khoác, vừa nói, “Người không tắm thì ta tắm, đều là nam nhân già mồm làm cái gì.”

Công Tôn trừng mắt, đi tới bên bồn tắm, mở hòm thuốc, từ bên trong lôi ra một cái dùi.

Triệu Phổ vừa thấy, cả kinh nói, “Uy, người muốn làm gì?”

Công Tôn cởi áo khoác, cảnh cáo Triệu Phổ, “Người tốt nhất hãy biết điều một chút, nếu không ta phế người!”

Triệu Phổ bĩu môi, tỉnh bơ cởi hết áo, đang định cởi quần, chợt nghe Công Tôn nói, “Người thích ‘khoe’ lắm hả? Để lại một mảnh vải trên người sẽ chết sao?”

Triệu Phổ nhú mày, “Tắm mà còn mặc quần?”

Công Tôn cầm cái dùi chỉ vào quần Triệu Phổ, “Người thử cởi ra xem.”

“Được được, sợ người rồi.” Triệu Phổ mặc quần đi tới, thấy Công Tôn cúi đầu cúi dai lưng, Triệu Phổ lại nổi lên ý xấu, thả người nhảy cái tồm vào

bồn tắm. Bọt nước văng lên, ướt dầm Công Tôn từ trên xuống dưới.

“Người.” Công Tôn trợn mắt trừng hăn, Triệu Phổ ngông nghênh dựa vào vách bồn, khoe miệng mang cười, thở phào một hơi, nói, “Giải được đúng là linh nghiệm... không ngứa nữa.”

“Nói thừa.” Công Tôn cởi bỏ áo khoác, lộ ra thân thể trơn trụi, đạp lên ghế bước vào bồn tắm.

Triệu Phổ thấy trước mắt nước gợn lăn tăn, Công Tôn bước vào, nước nóng tràn lên trước ngực, lộ ra bả vai gầy cùng cái cổ thon ở bên ngoài, Triệu Phổ vừa định liếc mắt nhìn xuống, nhưng Công Tôn đã cầm cái dùi đặt trên mặt nước, chỉ vào hăn, “Người nhìn xuống chút nữa coi.”

Triệu Phổ thở dài, bĩu môi, ngược mắt nhìn Công Tôn chăm chăm, đối mặt với y.

“Người nhìn cái gì?” Công Tôn bị Triệu Phổ làm cho ù ù cạc cạc, có chút mất tự nhiên.

“Người không cho ta nhìn xuống, ta đành phải nhìn lên.” Triệu Phổ trả lời, “Như vậy không phải tốt rồi sao? Ta nhìn chăm chăm người, người có thể biết trông mắt ta lia tới chỗ nào, đúng không.”

Công Tôn nhìn hăn một chút, cảm thấy tên này đúng là lưu manh, không thể nào đánh đồng hăn với đại anh hùng trong tuyên thuyết kia, bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nhủ —— Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt mà!

Triệu Phổ ngâm mình trong nước một hồi, cảm thấy trên người đã hết ngứa, liền hỏi, “Nè thư ngốc, còn phải ngâm bao lâu nữa?”

“Một nén nhang.” Công Tôn nói.

“Lâu như vậy à.” Triệu Phổ nhướng nhướng mi, cười hỏi, “Không bằng hai ta tâm sự trong khi chờ đợi đi? Hay là, oánh tù tù đi?”

Công Tôn khẽ nhú mày, thâm nhủ, oánh tù tù? Chẳng khác nào đưa vòng hoa cho người.

“Nếu không thì người ngâm thơ cho ta nghe được không.” Triệu Phổ nói, “Một sách các người không phải giỏi mấy thứ này sao... Còn không thì chơi đối chữ đi?”

Công Tôn thoáng có chút hăng hái, hỏi, “Chơi đối chữ?”

“Ừ.” Triệu Phổ điều chỉnh lại tư thế một chút, đường nhìn lướt qua cái cổ của Công Tôn, trắng thiệt a, gầy thiệt a~~.

“Ta từng nghe vài thư sinh hủ lậu uống trà tán dóc chơi đối chữ, hai ta cũng chơi một chút?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu nói, “Vậy người ra đề đi.”

“Ta không biết.” Triệu Phổ nhún nhún vai, “Người tới.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nhìn bồn tắm, nói, “Hm, trong phòng một cái bồn, trong bồn hai con người, người đối người.” Vừa nói, vừa chỉ Triệu Phổ và mình.

“Hả?” Triệu Phổ nhướng nhướng mi, “Không có mấy từ như lạc hoa, lưu thủy, thương xuân bi thu à? Chỉ có bồn với người thôi à?”

Công Tôn gật đầu, “Đúng vậy.”

“Ừm.” Triệu Phổ suy tư, nói, “Cái này dễ, trước cửa một chiếc xe, bên hông hai bánh xe, bánh xe đối bánh xe.”

“Hm.” Công Tôn sờ sờ cằm gật đầu, “Cũng khá thông.”

“Đương nhiên.” Triệu Phổ đắc ý, “Lại thêm câu nữa đi, làm khó ta đi.”

“Muốn khó à?” Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Vây lấy câu người vừa nói đi, lạc hoa, lưu thủy, ngâm thơ tác đối, thương xuân bi thu.”

Triệu Phổ bĩu môi, “Quả nhiên ta vừa nghe đến nào là hoa nào là thủy, thì toàn thân đều khó chịu.”

“Đối nhanh.” Công Tôn nói, “Đối không được phải bị phạt.”

“Phạt thế nào?” Triệu Phổ mở to hai mắt.

“Phạt người cho ta đấm một cái là được.” Công Tôn cầm chắc cái dùi trong tay.

~

Cửa...

Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, mấy tên ảnh vệ nghe lén mà mặt ai cũng đầy kinh hãi.

“Đấm?” Tử Ảnh vội vàng che hai lỗ tai của Tiểu Tứ Tử.

“Ủm?” Tiểu Tứ Tử không hiểu, vừa định há mồm hỏi, Giả Ảnh quay qua “Suyt” bé.

Thanh Ảnh nhíu mày, “Hai người bọn họ tại sao lại không đứng đắn như vậy chứ?”

“Thì đó, Vương gia sao lại đánh cuộc với người ta kiểu này chứ!” Xích Ảnh cũng nói, “Còn nữa, Công Tôn tiên sinh thoát nhìn nhẽ nhận, không ngờ lại không đứng đắn như vậy... Dĩ nhiên đòi đánh cuộc kiểu này.”

“Đúng vậy, Vương gia là lần đầu tiên hả?”

“Ừ thì... Bất quá chỗ đó của Công Tôn tiên sinh có vẻ nhỏ... Vương gia lại uy vũ như vậy, chắc là chịu đựng được...”

“Ai, không ngờ Vương gia một đời lưu manh, hôm nay lại để cho một thư sinh lưu manh mình.”

“Thì đó... Ai.”

~

Trong phòng, Công Tôn nỗ lực không tốt, không nghe được bên ngoài nói cái gì, nhưng Triệu Phổ là loại thính như tai mèo, ban đầu thì đóng tai nghe đám ảnh vệ bàn tán bậy bạ, sau khi hiểu ra thì nổi giận, rống, “Nương, các người điếc?! Muốn đâm cũng phải là ta, ta đời nào sẽ bị một thư sinh... Ui da.”

Triệu Phổ còn chưa kịp dứt lời, Công Tôn đã cầm cái dùi trên tay đâm nhẹ một cái.

Cái dùi này rất tinh xảo, rất nhỏ, nhưng đầu không nhọn, đâm một cái không chảy máu nhưng rất đau.

“Người đâm thật à?” Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn Công Tôn, Công Tôn nhú mày, “Người dối sai.”

“Ai dối chứ, còn chưa dối mà!” Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói, “Người không phải nói ‘Lạc hoa, lưu thủy, ngâm thơ tác đối, thương xuân bi thu’ sao, hm... Có!” Triệu Phổ vỗ vách bồn, cười hì hì nói, chia chia Công Tôn, “Thư sinh.” Lại chia chia chính mình, “Võ phu... Vũ dũng lộng thương.” Vừa nói, vừa cười đến hắc ám, “Ta thương người hạ?”

.

“Choa~~” Đám ảnh vệ ngoài cửa nhăn mặt nhăn mũi.

“Vương gia quá hạ lưu.”

“Thì đó, thật không biết xấu hổ.”

Công Tôn nghe được cũng nhú mào, trừng mắt, “Không thông!”

“Có cái gì không thông?!” Triệu Phổ cãi, “Lạc hoa đối lưu thủy, thư sinh đối võ phu, rất thông!”

“Vậy còn cái gì mà vũ bồng lộng thương, ta thương người hạ?” Công Tôn trừng mắt.

“Ờ.” Triệu Phổ xua tay, “Là ta thương người hạ mới đúng... Thư sinh các người ngâm thơ tác đối, quân nhân chúng ta vũ bồng lộng thương, so công phu, đương nhiên ta thương người! Có gì mà không thông? Rõ ràng rất thông, người đâm ta một cái, phải để ta đâm lại!”

Vừa nói, Triệu Phổ vừa giật cái đuôi đâm Công Tôn, đám ảnh vệ đều hưng trí, thi nhau liếm ngón tay chọc vào cửa tạo ra mấy cái lỗ nhỏ, nhìn đăm đăm vào trong phòng.

“Vương gia sắp phản kích rồi hả?”

“Chắc vậy.”

“Ây da, rốt cuộc không nhịn nổi rồi.”

“Ừm ừm.” Tiểu Tứ Tử bị mấy tên ảnh vệ ôm không cho nghe, liền vùng vẫy giãy đành đạch, nhóc muốn xem!

“Suyt.” Tử Ảnh ngồi xổm xuống nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, không thể nhìn, tiểu hài tử không thể nhìn, sẽ bị hư mắt đó.”

Cái mỏ Tiểu Tứ Tử cong lên hết cỡ, “Tại sao dạo này luôn có những thứ làm hư mắt người ta?”

~

Công Tôn đem cái dùi giấu đi, Triệu Phổ bổ nhào tới giết.

Công Tôn nhắc chân muốn đá, Triệu Phổ tránh thoát, nói, “Ê, thư ngọc, ta nhìn người lâu rồi nha, tại sao lần nào người cũng đập nơi này hả? Ta đã nói đây là long loại mà!”

“Ai thèm biết nó là loại gì!” Công Tôn trừng Triệu Phổ chăm chăm, “Người có gan thì tới đây!”

“Thôi thôi, thư ngọc, chả thú vị chút nào hết.” Triệu Phổ bữu môi, dựa lại vào vách bồn.

Công Tôn thấy thời gian đã tới, liền chuẩn bị đứng dậy rời khỏi, Triệu Phổ nhìn y, hỏi, “Được rồi hả?”

“Ừ.” Công Tôn đứng lên.

Triệu Phổ thấy cảnh trước mắt mờ mờ lung lung nửa rõ nửa không... Lúc này trong óc hắn không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng cái tay đã hành động trước cái đầu, vươn tới, nhẹ nhàng kéo một cái.

Công Tôn kinh hãi, vội vàng túm quần lại, Triệu Phổ cũng kinh hãi... Trắng thật.

Công Tôn nắm quần thấy Triệu Phổ còn ngây ngô mở to hai mắt nhìn mình chăm chăm, trong nháy mắt then quá hóa giận, giơ tay, không chút lưu tình đâm tới.

Triệu Phổ còn đang choáng váng, sau đó... một nắm tay trắng trắng đưa tới trước mặt, Triệu Phổ còn đang mơ màng... Tay ả tay ai, sao mà đẹp thế.

~

Ngoài cửa, đám ảnh vệ nhìn thấy đều cau mày, vội vã quay lưng lại, Tiểu Tứ Tử cũng được buông ra, không hiểu chuyện gì mờ mịt nhìn trái, nhìn phải, đang định chạy đến cạnh cửa mà nhìn, cửa đã mở ra, Công Tôn hằm hừ đi ra, tóc còn hơi ẩm ướt, vừa đi vừa lau.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn Công Tôn, rồi lại nhìn vào bên trong, Công Tôn kéo bé, không cho nhìn, mang bé đi.

Đám ảnh vệ đứng trước cửa hai mặt nhìn nhau, không bao lâu sau, Triệu Phổ vẽ mặt phiến muộn đi ra, viền mắt trái có một cái vành tím đen.

Thấy đám ảnh vệ đang nhìn mình, Triệu Phổ trừng mắt, “Nhìn cái gì?”

Đám ảnh vệ nhin cười.

“Đi.” Triệu Phổ phất tay ra hiệu, “Lập tức khởi hành, trước khi trời tối phải tới Khai Phong!”

“Dạ.” Đám ảnh vệ phân công nhau đi chuẩn bị.

//

Xe ngựa băng băng một đường, khi màn đêm vừa buông xuống, rốt cuộc cũng tới trước cổng thành Khai Phong.

Giả Ảnh tới hỏi Triệu Phổ, “Chúng ta hồi phủ trước hay tới nha môn trước.”

Triệu Phổ suy xét một chút, đáp, “Trước tiên tìm tửu lâu dùng bữa đi đã, người dẫn người đến Khai Phong phủ thông tri cho Bao đại nhân một tiếng, cố gắng kể thật rõ đầu đuôi mọi chuyện, chúng ta chờ trong lữ lâu, để xem Bao đại nhân nói gì, nếu ông bảo đưa người, chúng ta sẽ mang người đến.”

“Dạ.” Giả Ảnh xoay người rời đi.

Màn xe được vén lên, Công Tôn nhìn thoáng ra bên ngoài, Triệu Phổ vừa lúc cũng xoay mặt nhìn xe ngựa, muốn hỏi con mọt sách nào đó có đói bụng hay không... ngay chỗ màn xe nửa che nửa đây, Công Tôn đang nhìn ra ngoài, trên mặt mang theo một nét hiếu kỳ nhàn nhạt. Triệu Phổ cảm thấy trong lòng ngứa ngứa, thư ngốc này, sao lại dễ nhìn như vậy, thật đáng ghét!

Lúc này, Tiểu Tứ Tử từ bên cạnh Công Tôn chui ra, ngửa mặt nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Cửu Cửu, chúng ta đi đâu nha? Thật đói đói.”

“À, vào thành sẽ đi ăn ngay.” Triệu Phổ nói, “Nhịn chút nữa nha.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử quay đầu lại ôm Công Tôn nói, “Phụ thân chúng ta đến Khai Phong rồi phải không?”

“Ừ.” Công Tôn buông màn xuống, Triệu Phổ nói với Xích Ảnh đang đánh xe, “Vào thành.”

Lập tức, đoàn người oai nghiêm tiến vào thành.

Chợ đêm ở Khai Phong vô cùng náo nhiệt, Tiểu Tứ Tử lần đầu tiên thấy được đường phố rộng thênh thang, những ngôi nhà cao và chợ đêm náo nhiệt như thế này, níu vào cửa sổ của xe ngựa nhìn quanh, “Phụ thân, náo nhiệt quá nha.”

Công Tôn sờ sờ đầu bé, lúc này, xe ngừng lại trước một lầu ba tầng đồ sộ. Lầu này khá là khí phái, trên cửa chính có một tấm biển, trên đó có mấy chữ rồng bay phượng múa —— Thái Bạch Cư.

Triệu Phổ liếc mắt, thấy Công Tôn cũng đang quan sát, có vẻ rất thỏa mãn với những chữ đó.

“Vương gia.” Xích Ảnh nhẹ giọng hỏi Triệu Phổ, “Lầu này cách Khai Phong phủ gần nhất.”

Triệu Phổ gật đầu, “VẬY ở đây đi.”

Vì vậy, mọi người xuống ngựa, Công Tôn cũng ôm Tiểu Tứ Tử ra khỏi xe ngựa, Xích Ảnh tiến vào tửu lâu chuẩn bị.

Điểm tiểu nhị đã sớm thấy khách, vừa thấy đại đội nhân mã thì biết không phải người thường, nhanh chóng nghênh tiếp vào bên trong, “Các vị khách quý, lầu hai có một nhã tọa.”

Xích Ảnh hỏi hẩn, “Lầu ba đâu? Có nhã gian không?”

“À, nhã gian của tiểu điểm đều phải đặt trước hai ngày, hôm nay cũng đã có người thuê.” Tiểu nhị cười hòa nói, “Nhã gian hay nhã tọa cũng như nhau mà.”

“VẬY một nhã tọa đi.” Xích Ảnh gật đầu.

Mọi người theo tiểu nhị dẫn đường, lên lầu, mang một đồng bao lớn bao nhỏ còn nâng theo cái thùng, khiến cho không ít người chú ý, đoàn người Triệu Phổ lên lầu hai, chỉ còn có ba nhã tọa, còn lại đều đã có người, mọi người ngồi xuống.

Tiểu nhị chạy đi gọi thức ăn, Tiểu Tứ Tử nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói với Công Tôn, “Phụ thân ở đây thật khí phái.”

Công Tôn đút vào miệng bé một hạt đậu phộng đã bóc vỏ, cười nói, “Tiểu Tứ Tử, một lát nữa chúng ta tới Khai Phong phủ, Bao đại nhân là quan tốt nha, con gặp ông ấy rồi, phải ngoan ngoãn chào hỏi, biết chưa?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Giữa lúc thức ăn vừa mang lên một nửa, chợt nghe dưới thang lầu có tiếng bước chân rầm rập, thanh âm của tiểu nhị truyền đến, “Quốc cữu gia... Thực sự xin lỗi, đã hết nhã tọa rồi.”

“Đừng làm mất hứng trí của ngài.” Có một người khác nói, “Quốc cữu gia có bạc!”

Đang khó hiểu, Giả Ảnh đã trở về, hần trực tiếp nhảy vào từ cửa sổ lầu hai, tới bên cạnh Triệu Phổ, ghé vào lỗ tai hần nói, “Vương gia, Bao đại nhân căn bản không biết chuyện này, vừa nghe xong đã thịnh nộ, nói chúng ta cứ dùng bữa trước, ông ấy tự mình tới đón người.”

Triệu Phổ gật đầu, bảo Giả Ảnh ngồi xuống ăn.

Đồng thời, trên thang lầu truyền đến tiếng bước chân, có một nhóm người đi tới, vài tên dẫn đầu ồn ào kêu gào, “Cút hết cút hết, hôm nay quốc cữu gia đặt bao hết nhĩ tọa, các người ăn cái gì, bao nhiêu bạc, chúng ta trả gấp đôi, đừng làm tắt hứng phấn của quốc cữu gia.”

Tiểu Tứ Tử nhìn đám người đang hùng hổ xông lên kia, liền kề sát vào ôm thắt lưng Công Tôn, hỏi, “Phụ thân bọn họ là ai nha?”

Công Tôn lạnh lùng cười, nói, “Tham quan ô lại làm giàu bất nhân, hoàng thân quốc thích ỷ thế hiếp người.” Nói xong, liếc nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhếch khóe miệng cười, nói, “Gan thật a.”

Công Tôn cúi đầu tiếp tục dứt Tiểu Tứ Tử ăn, sắc mặt Triệu Phổ thì lại rất u ám, hần liếc nhìn đám người kia, lắc đầu —— Triệu Trinh lại lập cái loại phi tử gì đây? Tạo ra một quốc cữu làm xằng làm bậy như thế.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 17: Gia Là Truyền Thuyết...

Triệu Phổ nhìn đoàn người đang đi lên lầu, trong đó, người dẫn đầu có vóc dáng cao gầy, mặc cẩm bào màu tro hoa lệ, hình dáng cũng không khó nhìn, chỉ là khá lỗ mãng. Triệu Phổ khá rành về việc quan sát thần sắc người khác, thái dương của người này lõm xuống, hai mắt vô thần, nhìn thì biết rất không đứng đắn, vì vậy thân thể suy nhược. Người này hai tay ôm hai mỹ nhân, càng khiến người khác cứng lưỡi chính là, hai vị mỹ nhân này là một nam một nữ, Triệu Phổ bất đắc dĩ lắc đầu, rõ như ban ngày, thật là mất mặt mất mũi.

Triệu Phổ nhú mày, Công Tôn thì càng khinh bỉ, người như thế mà là hoàng thân quốc thích, đức hạnh như vậy, có thể thấy được hoàng đế hiện nay cũng không ra gì, bằng không cũng là thông đồng làm vậy, hoặc là yếu đuối vô dụng, ngay cả em vợ nhà mình cũng không trông nom tốt được, còn đòi trông nom gì đến muôn dân thiên hạ?!

Công Tôn nhìn sang Triệu Phổ bên cạnh, Triệu Phổ bị y nhìn đến nổi vô thức giật giật khóe miệng hai cái, con mắt sách này đang bày ra vẻ mặt khinh thường... Tức chết hử rồi, vô duyên vô cớ bị một tên quốc cữu lạ hoặc lạ huơ làm cho giận chó đánh mèo.

“Tên kia là ai?” Triệu Phổ hỏi Giả Ảnh bên cạnh.

Giả Ảnh kề sát vào nói, “Hoàng thượng chưa phong hậu, chỉ có ba vị quý phi, một vị là nữ nhi của Bàng Thái sư, cũng là Bàng quý phi Bàng Kỳ được sủng ái nhất, còn có một vị là nữ nhi của Lưu Thượng thư Lưu quý phi Lưu Vân, một vị khác là nữ nhi của Tướng quân Ưng Kỳ Sơn, Ưng

Hì Liên, Uông quý phi. Trong đó, Uông Tướng quân có hai người con gái mà không có con trai, cho nên dĩ nhiên hẳn không phải họ Uông. Mà Lưu Thượng thư có một nam một nữ, con của hẳn là Lưu Văn Mặc, nghe nói là học sĩ, môn sinh tự hào của Bao đại nhân, hẳn sẽ không huênh hoang như vậy. Nói tới nói lui, cũng chỉ có thể là con trai độc nhất của Bàng Thái sư, An Lạc Hầu Bàng Dục. Giống như trong đồn đãi, vô tài vô đức vô học vô nghề nghiệp, bất quá ỷ vào phụ thân mình quyền cao chức trọng, tỷ tỷ được sủng ái mà hoành hành ngang ngược, mọi người gọi là tiểu bàng giải (con của nhỏ).

Triệu Phổ nhú mày, hỏi, “Con trai của Bàng lão béo không phải trước đây phạm tội bị đưa đi Giang Nam, sau đó phong cho làm An Lạc Hầu sao, chưa gì đã trở về rồi?”

“Hình như là chuyện mới đây.” Giả Ảnh trả lời.

Triệu Phổ dù không màng chính sự, nhưng cũng không phải người lơ đãng lỗ mãng, vì vậy cũng bố trí tình báo tinh vi ở Khai Phong, có thể đúng lúc báo cáo việc lớn hay việc nhỏ trong triều hoặc trong Khai Phong cho biên quan. Việc này Triệu Phổ luôn lười quản, hầu như tất cả đều do Giả Ảnh phụ trách, Giả Ảnh lược ra những điểm trọng yếu nói cho Triệu Phổ, còn lại thì chờ Triệu Phổ hỏi mới nói.

Giả Ảnh lại nói tiếp, “Ngày ấy hình như là sinh thần của Bàng phi, Hoàng thượng hỏi nàng có tâm nguyện gì, nàng bèn nói đệ đệ mình ở tại Giang Nam lẻ loi hiu quạnh, tốt nhất là có thể đón về đây, đoàn viên.”

Triệu Phổ nghe xong khẽ nhú mày, sau đó cười, “À... Phòng chừng là Bàng phi không được sủng, muốn gọi Bàng Dục về giúp một tay, tốt nhất là có thể đoạt được chút quân quyền, như vậy lỡ như ngày nào đó nàng thất thế cũng không lo, quyền lợi đều đã nằm trong tay.”

“Không sai chút nào!” Giả Ảnh cười nói, “Hai ngày trước trong cung truyền ra tin tức, nói Hoàng thượng nửa tháng nay đều qua đêm trong thư phòng, nếu không thì cũng ở chỗ của Lưu quý phi, không đến chỗ của Bàng phi.”

Triệu Phổ nghe xong thì nhìn chăm chăm Giả Ảnh một lát, “Người ngay cả Hoàng thượng qua đêm ở đâu cũng biết à?”

“Giỏi không ạ?” Giả Ảnh chớp chớp mắt, “Ta ngay cả chuyện các vị quý phi khi nào tới tháng cũng biết luôn.”

Mí mắt Triệu Phổ giật giật, vẻ mặt chán ghét xua tay, ý bảo Giả Ảnh mau im miệng, lo ăn đi.

Giả Ảnh cười trộm tiếp tục ngồi ăn.

Triệu Phổ vừa cầm đũa, chợt nghe mấy tên gia tướng đang đuổi khách của Bàng phủ kéo dài giọng hỏi chương quỹ, “Chương quỹ... Bảo người đuổi sạch người còn chưa nghe được sao? Người biết ai muốn đặt bao hết không? Là quốc cữu gia! Trưởng tử của Bàng Thái sư đương triều, An Lạc Hầu tiểu Hầu gia.”

Triệu Phổ nghe xong trong lòng hiểu rõ, quả nhiên là Bàng Dục, bất quá nghĩ lại, Triệu Phổ liền lắc đầu, Bàng Cát làm người cả đời cẩn thận cúi đầu, không ngờ lại sinh ra một nhi tử ngu xuẩn hay gây sự như thế.

“Ách... Các vị khách quan.” Chương quỹ nọ không dám đắc tội Bàng Dục, người ta thường nói thà đắc tội quân tử chứ chớ đắc tội tiểu nhân, Bàng Dục này dù sao cũng có quyền cao chức trọng, bọn họ cũng không dám báo quan, tuy khi báo quan, với tính tình của Bao đại nhân tất nhiên sẽ phụ trách, nhưng... phụ trách được tới đâu? Người ta chỉ cần tìm cớ đồ gây sự, bọn họ sẽ hết đường buôn bán.

Triệu Phổ liếc nhìn chương quỹ, chương quỹ cười nói, “Ách, khách quan, này... Vị này là Bàng quốc cữu, hắc...bao, đặt bao hết.”

Chương quỹ cũng âm thầm lau mồ hôi lạnh, chỉ liếc qua Triệu Phổ một cái thì biết không phải người thường, một đám người ai ai cũng mang theo binh khí, chắc cũng là cao thủ giang hồ, đến lúc đó nổi điên đánh nhau thì chắc chắn xong đời.

Triệu Phổ nhẹ nhàng gật đầu, nói, “Đặt bao hết? Để hắc chờ một chút, chúng ta ăn xong rồi lại bao, cũng chỉ có một canh giờ thôi.”

Chương quỹ tròn mắt, thầm nghĩ không xong, quả nhiên, một tên thuộc hạ liền hất hàm ồn ào nói, “A a! Thật to gan a!” Một tên đi đầu vừa nói vừa tiến lên phía trước, “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt... Á.”

Chưa kịp dứt lời, tên thuộc hạ nọ đã cảm thấy xương cẳng chân nhói lên một cái, rầm một tiếng trực tiếp quỳ xuống, còn muốn gượng dậy, nhưng đã không thể đứng lên nổi, cúi đầu nhìn xuống... xương cẳng chân bị gãy, thì ra là Giả Ảnh vừa bắn một hạt đậu phộng vào chân hắc.

“Ai nha... Đau chết ta rồi, a...” Hắc ôm chân lăn lộn trên mặt đất, mấy tên theo đuôi khác của Bàng Dục đều rút đao ra, tàn bạo nhìn chăm chăm Triệu Phổ bọn họ.

Tiểu nhị vừa thấy tình huống không ổn, vội vàng kéo chương quỹ trốn dưới gầm bàn.

Tiểu Tứ Tử thấy lại có một đám người hung ác xuất hiện, liền nhích mông qua ôm Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Phụ thân, con đói bụng quá nha.”

Công Tôn cầm cái thìa múc một thìa canh trứng gà đút vào miệng bé, nói, “Con ăn đi, đừng quan tâm bọn họ.”

“Tại sao mỗi lần ăn cơm đều có người hung hung tìm đến?” Tiểu Tứ Tử há miệng ngậm thìa canh trứng trên tay Công Tôn, có chút bất mãn dẫu mở nói thầm.

Công Tôn nhoẻn miệng cười cười, đưa cái thìa cho Tiểu Tứ Tử, để bé tự múc ăn, vừa liếc mắt nhìn Triệu Phổ.

Cái liếc mắt này, có chút thâm ý lại có chút bồn chột, Triệu Phổ nhìn thấy mà toàn thân mất tự nhiên, thầm nhủ thư ngốc nhà người muốn cười thì cười đi, còn ‘quyến rũ đưa tình’ kiểu đó làm gì, chộc cho người ta xương cốt mềm nhũn cả ra biết không, thật muốn đập cho Bàng Dục một trận, xả hết cơn tức. Vốn mình trong cảm nhận của Công Tôn đã là cực kỳ kinh khủng, vừa lưu manh vừa vô lại... Bây giờ thì hay rồi, còn cùng một kẻ ý thể hiếp người ăn chơi trác táng kết làm thân thích.

“Thôi.” Lúc này, Bàng dục lên tiếng, hãnh vờn tay, thả hai mỹ nhân đang ôm trong lòng ra, khoát khoát tay với đám thuộc hạ, nói, “Hô to gọi nhỏ làm chi, đừng dọa sợ tiểu hài tử!”

Triệu Phổ nghe được lời của hãnh thì có chút giật mình, thầm nhủ, Bàng Dục này còn chưa tới mức thái quá! Nghĩ vậy, liền ngẩng đầu nhìn hãnh một cái, chỉ vừa thoáng qua, Triệu Phổ liền nhụt chí, hai mắt Bàng Dục nhìn Công Tôn chăm chăm, nhìn lên trên nhưong mày một cái, nhìn xuống dưới nhưong mày một cái, Triệu Phổ nhìn thấy không hiểu sao tự nhiên muốn dằn cho hãnh tơi tả.

Công Tôn thì lại thờ ơ, y cũng không chú ý đến Bàng Dục, chỉ lo đút cơm cho Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ thấy Công Tôn không hề phòng bị thì sẵn tới, một tay cầm cái thìa múc một thìa hoa quả trên châu viên mềm mềm, tay kia ôm vai Công Tôn.

“Làm g...” Công Tôn còn chưa hỏi ra chữ ‘gì’, Triệu Phổ đã đút cái thìa vào miệng y, nhúu nhúu khoe miệng, “Ăn.”

Sau đó, lại đem nửa thìa còn lại, đút vào trong miệng mình, cười hỏi, “Ngọt ha?”

Mặt Công Tôn đỏ ửng, muốn phun hết mấy viên trân châu trong miệng vào mặt Triệu Phổ, nhưng làm như vậy không chỉ lãng phí, mà còn mất văn hóa.

“Con cũng muốn.”

Đang khi Công Tôn muốn nổi điên, Tiểu Tứ Tử lại nhích mông qua, nói với Triệu Phổ, “Cửu Cửu cái viên kia có ngọt không?”

“Ừ.” Triệu Phổ vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử từ bên kia của Công Tôn, đút cho bé ăn viên trân châu, Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triệu Phổ, vui vẻ ăn trân châu, còn nói với Công Tôn, “Phụ thân, cái viên này thật ngọt thật mềm nha, người cũng ăn.”

Bàng Dục ở một bên nhìn, ba người kia trông như là người một nhà, hòa thuận hạnh phúc, Triệu Phổ và Công Tôn lại vô cùng thân thiết, hẳn cảm thấy bất bình —— Tại sao người khác lại có vận khí tốt như vậy? Loại người này giống như thần tiên trên trời, Bàng Dục hẳn tại sao còn chưa được chạm qua?

“Hầu gia?” Một tên thuộc hạ tiến lên hỏi Bàng Dục, “Bao hết sao?”

Bàng Dục nhướn mi nói, “Thừa lời, bản hầu gia muốn ngồi chỗ kia.” Nói xong giơ một ngón tay chỉ vào vị trí mà Triệu Phổ và Công Tôn đang ngồi.

Mấy tên thuộc hạ vừa nhận được lệnh, lập tức giơ chân hất hàm, cầm đao đi tới, hét to, “Tránh ra! Con mẹ nó, đừng để gia gia động thủ.”

Lưu tổng tiêu đầu thấy thế thì rất tức giận, muốn gọi người đi tới đánh, nhưng Triệu Phổ đã nhẹ nhàng khoát tay, ra lệnh cho bốn ảnh vệ, “Bắt hết lại cho ta, trói lại.”

Các ảnh vệ đã sớm tức tới giữa cả hàm răng, lập tức tản ra, tiến lên bắt người.

Mấy tên thủ hạ tam lưu làm sao có thể là đối thủ của ảnh vệ, chỉ trong chớp mắt, đã thấy bốn người thuần thục điểm huyết cả đám, trói chặt.

Bàng Dục vốn đang há to mồm, nhưng vừa nhìn, phát hiện tình hình tựa hồ có chút không đúng, hai mỹ nhân phía sau cũng sợ đến run người, Bàng Dục làm ầm lên, “Ta nói, các người tạo phản hả?” Mà vài gia tướng theo Bàng Dục tới đang đứng phía sau, vừa thấy Bàng Dục cùng một đám người giang hồ giao tranh, liền biết việc lớn không tốt, gặp nguy, có một tên cơ linh vội vàng chạy ra ngoài tìm người hỗ trợ.

Vừa chạy ra, đã gặp được Thượng quân phó Đô thống Lý Khánh.

Trong thành Khai Phong, mỗi ngày sáng trưa chiều đều có ba ca, mỗi một Đô đều mang theo một trăm cấm quân tuần thành, hai mươi người một tổ, chia làm năm tổ, do một phó Đô thống dẫn theo, phân công mỗi người một hướng quản hạt thành Khai Phong.

Phó Đô thống bất quá chỉ là một chức vụ nhỏ quản lý hơn mười người, bổng lộc ít cũng không có địa vị gì, Lý Khánh ngày nào cũng mơ có cơ hội gặp được người sang bắt quàng làm họ để thăng quan phát tài, nhưng khổ nỗi không có chỗ dựa vững chắc, hơn nữa cũng không có tiền đút lót. Hôm nay vừa nghe tiểu tư nói An Lạc Hầu cùng một đám giang hồ đánh nhau ở Thái Bạch Cư, còn bị thất thế, hăn lập tức cảm thấy cơ hội đã tới, vội vàng mang theo hai mươi cấm quân chạy tới trợ uy.

Bàng Dục vốn có phần căng thẳng, nhưng vừa nhìn thấy cấm quân tới, lập tức ưỡn ngực lên.

“Mặt tướng phó Đô thống Lý Khánh, tham kiến An Lạc Hầu.” Lý Khánh nọ lên lầu, còn cực khoa trương thi hành đại lễ với Bàn Dục, Triệu Phổ khề nhịu mày. Hắn vốn không quen nhìn nam nhi cúi đầu, ghét nhất chính là loại binh tướng vẻ mặt nịnh nọt bợ đỡ, vừa nghĩ đến trong cấm quân có một phó Đô thống như vậy, hắn cũng rất khó chịu.

“Nga, Lý phó Đô thống xin hãy đứng lên.” Bàn Dục nghĩ Lý Khánh này tới kịp thời, hành lễ cũng giúp mình lấy lại chút mặt mũi, rất là thỏa mãn, bèn nói, “Lý phó Đô thống tới vừa kịp lúc, đám tiểu tặc này đã bắt hết gia tướng của ta, người thả họ ra rồi bắt hết bọn chúng!”

“Dạ!” Lý Khánh lập tức ra lệnh cho hai mươi quân tướng phía sau, bắt hết đám người Triệu Phổ.

“Chậm đã.” Giả Ảnh đứng phía trước, khoát tay chặn lại Lý phó Đô thống, hỏi, “Người này mang theo gia tướng hành hung, làm xằng làm bậy ức hiếp lương dân, người là một phó Đô thống, phụ trách trị an ở Khai Phong, có sao lại nổi giáo cho giặc?”

“Ách...” Lý Khánh bị hỏi, chần chờ một lúc, nổi giận, “A phi, bản phó Đô thống không cần người dạy, các người bất kính với Hầu gia, nên xử tội!”

“Đại Tổng có luật nào ghi là bất kính với Hầu gia sẽ bị xử tội?” Giả Ảnh cũng miệng lưỡi lắm chữ chẳng vừa, cười nhạt hỏi ngược, “Nhưng có luật không cho quấy nhiễu dân chúng, trái lệnh lập tức hành quyết theo quân quy!”

“Ta...” Lý Khánh nghe mà kinh hồn táng đảm, thầm nhủ đây là ai... Ngỡ khí lớn như vậy, nhất thời có chút chần chờ.

“Ai, Lý phó Đô thống.” Bàn Dục ở một bên nói, “Người đừng nghe bọn chúng nói bừa, hảo hảo giáo huấn đám dân đen này cho bản Hầu gia, ta sẽ trọng thưởng cho người!”

Lý Khánh vừa nghe đến phần thưởng, lập tức lên tinh thần gấp trăm lần, thầm nhủ, ngày hôm nay ta gặp may to rồi, đây là cơ hội rất tốt! Ra mặt cho Bàng quốc cửu, đến lúc đó thì ngồi chức cao cưỡi ngựa tốt, một bước lên trời.

Công Tôn mắt lạnh nhìn, Tiểu Tứ Tử còn đang ngồi trên đùi Triệu Phổ, liền hỏi, “Cửu Cửu, người kia vì sao bụng đau bụng đau*? Hắn đau bụng sao?”

*(đau bụng = đỗ thống [dũ tông]. Từ này đọc na ná như ‘Đô thống’ [dũ tông] – một chức quan)

Triệu Phổ hơi sững sốt, hiểu được Tiểu Tứ Tử nghe nhầm Đô thống thành đau bụng, nhất thời cũng buồn cười. Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử ôm lại, lau miệng cho bé, Tiểu Tứ Tử lại hỏi Công Tôn, “Phụ thân, người kia nói có trọng thưởng, người đau bụng kia vì sao còn cao hứng như vậy?”

(Tiểu Tứ Tử nghe nhầm trọng thưởng thành trọng thương)

Công Tôn nhéo má Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ thì nghĩ một lớn một nhỏ này thoát nhìn đúng là khiến người ta vui tai vui mắt, còn hơn loại tiểu nhân dơ bẩn kia, thật sự rất đáng yêu, liền thản nhiên nói, “Đau bụng, là bởi vì trong bụng hắn có nhiều thứ bẩn thỉu, trọng thưởng còn cao hứng, bởi vì hắn không tự trọng đáng đánh.”

“A ha!” Lý Khánh vốn có chút cố kỵ, nhưng vừa nghe Triệu Phổ nói, lập tức thẹn quá hóa giận, vung đao muốn xông lên, Triệu Phổ nhếch khóe miệng, lắc đầu.

Hầu như đúng lúc này, có một thanh âm ôn nhuận mang ý cười truyền đến, “Bàng quốc cửu, lần trước ngươi trúng ba mươi đại bản, đã khỏi hẳn chưa? Sao lại đi ra làm loạn nữa rồi?”

Bàng Dục vừa nghe được thanh âm nọ, liền cảm thấy đầu óc choáng váng, ngẩng đầu, trên lan can trước cửa sổ lầu hai, không biết từ khi nào có một người đang ngồi. Một thân lam sắc trường sam, khuôn mặt thanh tú ôn nhuận, khóe miệng mỉm cười, trong mắt thì có nét xem thường nhàn nhạt.

“Triển...” Đầu lưỡi Bàng Dục có chút lú.

Người này chính là Triển Chiêu, hẳn cùng Bao Chửng đến đón Triệu Phổ, vừa nghe nói trong tửu lâu có người gây sự, cho nên chạy tới trước. Vừa thấy gây sự chính là Bàng Dục, Triển Chiêu thật ra rất vui vẻ, cười thầm —— Bàng Dục ới Bàng Dục, người tiêu rồi nha! Hôm nay xem ra không chỉ là ba mươi đại bản, Bao đại nhân lập tức đến ngay, tặng thêm cho người ba mươi đại bản nữa, chết người chính là Triệu Phổ một khi tức giận chém đầu người, dù cho Bàng phi có khóc đến khàn giọng bên tai Hoàng thượng thì người cũng tiêu chắc rồi, thật là quá đã!

“Triển Triển!” Tiểu Tứ Tử liếc mắt thấy được Triển Chiêu, vui mừng từ chỗ ngồi nhảy xuống, chạy tới, Triển Chiêu từ trên lan can nhảy xuống, vươn tay, bế bổng Tiểu Tứ Tử lên, giơ lên trước mặt mình quan sát, “Tiểu Tứ Tử, đã lâu không gặp rồi, hình như lại béo thêm chút phải không.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, bàn tay nhỏ bé bụ bẫm nắm lấy một nhánh tóc đen rũ xuống trước ngực của Triển Chiêu, mặt đỏ hồng chõi, “Đâu có.”

Triển Chiêu vốn thích tiểu hài tử và động vật nhỏ, Tiểu Tứ Tử thực sự khiến hắn yêu mến đến cực độ, vươn tay bóp bóp bàn tay bụ bẫm nhỏ bé, Tiểu Tứ Tử cũng thích hắn, dựa vào người Triển Chiêu ghé sát bên tai thì thầm không biết nói cái gì.

Bàng Dục thấy tình huống trước mắt, thì biết đại sự không ổn —— Những người này quen với Triển Chiêu!

Theo Bàng Dục được biết, quen với Triển Chiêu thì đó chính là có liên quan Khai Phong phủ, Bàng Dục hẳn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ

Hắc lão Bao của Khai Phong phủ, đó là Diêm Vương đòi mạng a. Nghĩ vậy, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, Bàng Dục nói, “Thì ra là bằng hữu của Triển hộ vệ, bản Hầu không biết nên sẽ không trách tội, không chấp nhận với bọn họ nữa.” Nói xong xoay người muốn chạy.

Lý Khánh vừa thấy Triển Chiêu thì cũng đau đầu, theo sát Bàng Dục định đi xuống lầu.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử lắc đầu, lẩm bẩm, “Nếu ta là người, ta sẽ không tới cầu thang mà trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống.”

Quả nhiên, Bàng Dục vừa đi tới cửa thang lầu, nhìn xuống thì giật mình hít một ngụm khí lạnh. Bao Chửng mặc một bộ măng triều phục (một thứ quan phục thời nhà Tống), vẻ mặt uy nghiêm dẫn đầu đi lên, gương mặt đen thui đó dần dần khuếch đại, bắp chân Bàng Dục run như bị chuột rút.

Bao Chửng vừa rồi cũng nghe nói Bàng Dục ở chỗ này gây sự, trong lòng bất mãn, Bàng Dục này muốn chết, đánh ba mươi đại bản còn dám ra ngoài quấy nhiễu dân chúng, vừa nhìn thấy nhân mã của cấm quân, lại càng khó chịu.

Bao Chửng đi lên lầu, trước tiên liếc nhìn Bàng Dục, Bàng Dục cười gượng vái chào Bao Chửng một cái, “Bao... Bao tướng gia.”

Nói xong còn muốn lui, nhưng Vương Triều Mã Hán và một đoàn nha dịch đi theo Bao Chửng đã xếp hàng chặn ngang trước thang lầu, không cho hắn chạy.

Bao Chửng trước tiên không để ý đến Bàng Dục, tiến lên vài bước, liếc mắt thấy được Triệu Phổ vừa đứng lên, đi tới gần ông. Nhiều năm không gặp, Triệu Phổ đã trưởng thành rất nhiều, càng toát ra khí phách của một anh hùng.

Bao Chứng từ trước đến nay giao hảo với Bát Vương gia, bởi vậy rất sớm đã nhận thức Triệu Phổ, vô cùng tán thưởng hẳn. Thấy Triệu Phổ tới gần, Bao Chứng sai một bước, định hành lễ, miệng nói, “Bao Chứng bái kiến Vương gia thiên tuế.”

Triệu Phổ vội vã đỡ Bao Chứng, cười nói, “Tướng gia, ta không dám nhận đâu.” Nói xong, quan sát Bao Chứng từ trên xuống dưới, cười nói, “Đã lâu không gặp, Bao tướng khí sắc thật tốt.”

“Ai, già rồi.” Bao Chứng vuốt chòm râu, cười nhìn Triệu Phổ cùng mọi người phía sau hẳn, nhóm ảnh vệ đều hành lễ với Bao Chứng, Bao Chứng gật đầu ý bảo không cần đa lễ. Lại thấy cơm nước còn chưa động, liền hỏi, “Vương gia còn chưa ăn uống gì sao?”

“Chưa kịp ăn.” Triệu Phổ khoát khoát tay, nói, “Bàn chính sự quan trọng hơn, ta theo Bao tướng hồi phủ trước đã.”

Nói xong, Triệu Phổ nhìn sang Bàn Dục và Lý Khánh tại trước thang lầu cách đó không xa, hai người lúc này hồi hận đến xanh ruột, kẻ ngốc cũng biết, Đại Tổng triều chỉ còn hai Vương gia, một người là Bát Vương gia đã qua năm mươi, mà người kia là Cửu Vương gia Triệu Phổ chưởng quân binh quyền Đại Tổng, Lý Khánh liền cảm thấy sau cần cổ bốc lên khí lạnh, trong lòng than thở —— Mạng ta toi rồi.

“Vương gia, xảy ra chuyện gì?” Bao Chứng hỏi, “Ta nghe nói có hỗn loạn.”

Triệu Phổ xoay mặt nhìn thoáng qua tiểu nhị và chưởng quỹ bên cạnh, vẫy tay, nói, “Các người nói đi.”

Chưởng quỹ và tiểu nhị cũng trợn tròn mắt, không ngờ người thanh niên này lại là Cửu Vương gia tiếng tăm lừng lẫy, mọi người bị Bàn Dục ức hiếp đã lâu, có mấy người trẻ tuổi lớn gan, liền kể tội của Bàn Dục, còn có chuyện vừa xảy ra cho Bao Chứng nghe.

“Nực cười!” Bao Chứng xoay mặt nhìn Bàng Dục, mặt Bàng Dục nhăn như cái bánh bao, chỉ có thể khóc thét trong lòng, phụ thân, tỷ tỷ, các người mau tới cứu mạng.

“Đem Bàng Dục về, giam lại, án này ngày mai thẩm tra xử lí.” Bao Chứng nói với Trương Long Triệu Hổ.

“Dạ.” Trương Long Triệu Hổ mang người xuống, đám hạ nhân của Bàng Dục cũng đều bị dẫn đi, để lại Lý Khánh và hai mươi cấm quân.

Lý Khánh sợ đến toàn thân run rẩy, quỳ xuống cầu Triệu Phổ tha mạng, Triệu Phổ khẽ thở dài, hỏi Giả Ảnh, “Thượng quân cấm quân hiện tại là ai đứng đầu?”

“Là Chỉ huy sứ Mã Bá Lương.” Bao Chứng trả lời.

“À.” Triệu Phổ gật đầu, hẳn đương nhiên biết Mã Bá Lương, người này chính là một bộ hạ trước đây của mình, lạnh lùng cười, nói với Lý Khánh, “Gan người to thật đấy, theo tính tình của Mã Bá Lương, nếu quay trở về, đám các người đều bay đầu.”

“Vương gia tha mạng!” Đám cấm quân kia dập đầu lạy Triệu Phổ, Triệu Phổ khoát tay, nói, “Trở lại nói với Mã Bá Lương, rằng các người còn chưa kịp động thủ nhiều dân, mỗi người chịu bốn mươi quân côn, bất quá nếu dám tái phạm...”

“Không dám không dám!” Đám cấm quân liên tục dập đầu, đứng dậy tạ ơn Triệu Phổ, bỏ chạy như bay.

Triệu Phổ cùng Bao Chứng liếc nhìn nhau, đều chán nản lắc đầu.

Sau đó, mọi người đi đến Khai Phong phủ, giải quyết chuyện của Hình Hoài Châu.

~

Một nơi khác, quý phủ của Bàng Thái sư, đã sớm có hạ nhân hoảng hốt chạy ào vào bẩm báo.

Bàng Thái sư đang uống trà, hỏi, “Lại bị Bao Chứng chộp được à? Ai, cũng đáng, lại đánh nó hai mươi đại bản, cầm bế nó một năm, ta cũng dễ quản lý chút, Dục Nhi cũng quá tệ.”

“Không phải Thái sư ời.” Thủ hạ mặt đưa đám nói, “Hầu gia trước đó còn đắc tội một người nữa.”

“Nó đắc tội ai?” Bàng Cát thờ ơ nói, “Bàng Cát ta là Thái sư đương triều, sợ ai?”

“Kia... Bao Hắc tử gọi hần là Cừ Vương gia.”

“Phốc...” Bàng Cát trực tiếp phun ra một miệng nước trà, vừa dấm ngược vừa ho khan, vội vã xua tay, nói, “Nhanh! Nhanh chuẩn bị kiệu! Tới Khai Phong phủ!”

Thủ hạ nhanh chóng chuẩn bị.

Bàng lão béo đứng lên bưng bụng chạy ra ngoài, nói thầm trong miệng, “Dục Nhi à, người không phải là con ta, người là cha ta, người muốn hại chết toàn gia chúng ta phải không, người đắc tội ai cũng được nhưng sao lại nhắm ngay Triệu Phổ... Tại sao ta lại sinh ra đồ vô dụng như vậy chứ!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 18: Đi Đêm Nhiều Phái Cẩn Thận

Đêm đến, trên quan đạo ngoài cổng thành Khai Phong, có một con ngựa trắng chạy tới. Con ngựa này toàn thân trắng như tuyết, không có một sợi lông tạp nào, tai dài nhọn, lông mao sau tai xõa tung bông bành như mây, trên chân cũng có dải lông trắng cuộn xoắn, nhìn từ xa nó không hề giống ngựa, mà hết như một con kỳ lân trắng toát. Nếu có người yêu ngựa nhìn thấy, ắt sẽ hưng phấn không thôi, loại ngựa này là giống ngựa tốt nổi danh có thể ngày đi nghìn dặm, cực kỳ hiếm thấy —— Chiếu dạ ngọc sư tử.

Con ngựa này phi nước đại tới trước cổng thành, đột nhiên khựng lại, nhấc chân hí vang một tiếng dài, hai môn quan đang ngủ gật bị giật mình tỉnh giấc, mở to cặp mắt mờ mịt nhìn con bạch mã oai vệ vừa xuất hiện trước cổng thành kia. Mặc dù hai người không có kiến thức về loài ngựa, nhưng con ngựa này vừa nhìn thì biết nhất định không phải loài bình thường, hơn nữa cả bộ yên ngựa đều được chế tạo bằng bạc vụn nạm bạch ngọc, vừa nhìn đã thấy xa xỉ.

Hai môn quan thấy con ngựa nọ sau khi dừng lại trước cửa thì vừa nhìn trái nhìn phải, vừa phát ra tiếng phì phò trong mũi, dường như đang nôn nóng tìm kiếm cái gì đó.

“Con ngựa từ đâu tới?”

“Không biết, trông có vẻ là một con ngựa tốt.”

Đang khi hai người nói chuyện, đột nhiên, từ đằng xa truyền đến một tiếng huýt gió thanh thúy.

Chú ngựa trắng vừa nghe được tiếng huýt gió, lại vui vẻ ‘hí’ lên một tiếng, tung bốn vó chạy vào trong thành.

Hai môn quan ngơ ngác nhìn nhau, đang lúc mờ mịt, bỗng nhiên, có một bóng trắng nhoáng lên trước mắt.

Hai người chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh thổi qua. Hình như có một bóng người vụt qua trước mắt, liếc mắt nhìn nhau, hai môn quan xoay mặt về phía cổng thành nhìn vào đường phố bên trong thành. Trong màn đêm, con ngựa kia chạy vụt tới phía trước, mà nguyên bản lưng ngựa trống trơn, không biết từ lúc nào có một người ngồi phía trên —— người này mặc một bộ bạch y trắng như tuyết, nhìn từ xa chỉ thấy một dáng người thon gầy xốc vác, tay áo nhẹ nhàng tung bay theo gió đêm... Mái tóc đen nhẹ bay bay.

“Nường a...” Một môn quan đặt móng ngựa xuống đất, hỏi, “Là người hay quỷ?”

Môn quan kia cũng xanh mặt, run rẩy chấp tay, lẩm nhẩm niệm A di đà phật.

//

Khai Phong phủ, trong thư phòng của Bao Chứng.

Lưu tổng tiêu đầu đem cái thùng gỗ chứa Hình Hoài Châu thật cẩn thận đặt lên bàn, Bao Chứng nhìn cái thùng thật to trước mặt, vừa nghĩ đến một đại danh tướng mà lại phải nằm trong thùng, ngâm mình trong nước thuốc để duy trì mạng sống, liền cảm thấy lồng ngực mơ hồ bị đè nén, cũng có chút oán giận Hoàng thượng, tại sao lại chưa điều tra rõ ràng đã ra mệnh lệnh như vậy.

Sau khi hỏi Lưu tổng tiêu đầu rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến cuối, Bao Chứng gật đầu, bảo Vương Triều Mã Hán dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi trước, Trương Long Triệu Hồ cũng ra ngoài, đóng cửa. Trong phòng, chỉ còn lại

Triệu Phổ, Công Tôn, Triển Chiêu, Bao Chứng cùng với Tiểu Tứ Tử đang xách theo cái hòm thuốc nhỏ đứng bên cạnh Công Tôn.

Triệu Phổ dẫn Công Tôn đến gặp mặt Bao Chứng, nói vị tiên sinh này gọi là Công Tôn Sách, là một thần y, đặc biệt dẫn y tới đây là để xem thương thế của Hình Hoài Châu có chữa được hay không.

Triển Chiêu kể cho Bao Chứng nghe chuyện lần trước Công Tôn đã giúp hắn chữa trị cho nhân chứng, giúp hắn có thể bắt được phạm nhân, Bao Chứng khá bất ngờ, ông nói với Công Tôn, “Tiên sinh tuổi còn trẻ, không ngờ lại có y thuật giỏi như vậy.”

“Phụ thân là thần y.” Tiểu Tứ Tử đứng một bên nhỏ nói, Công Tôn xoay mặt nhìn bé, Tiểu Tứ Tử không nói nữa, Công Tôn nhắc bé, “Tiểu Tứ Tử, mau hành lễ với Bao đại nhân.”

“Nga...” Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn Bao Chứng, thâm nhũ, đen quá đen quá đen quá nha.

“Tiểu Tứ Tử bái kiến Bao... Bao...” Tiểu Tứ Tử đang suy nghĩ, nên gọi là gì bây giờ? Vai vế thì có nhiều khác biệt, giống như là, phụ thân gọi tỷ tỷ, ta gọi phải cô cô, phụ thân gọi đệ đệ, ta phải gọi thúc thúc, vậy phụ thân gọi đại nhân... Tiểu Tứ Tử gọi là gì đây?

Triển Chiêu bật cười, ngồi xổm xuống nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, gọi là Bao đại nhân, hoặc là gia gia, không phải Bao Bao.”

Bao Chứng cười xua tay, nói, “Gọi Bao Bao cũng không sao, ha ha.”

Công Tôn sững sốt, từ lâu nghe nói Bao đại nhân thiết diện vô tư, y còn nghĩ ông là một người nghiêm nghị, nhưng hôm nay được gặp, cảm thấy rất là thân thiết nha.

“Hm.” Bao Chứng nhìn Tiểu Tứ Tử một hồi, đột nhiên nói, “Hài tử này trán cao, nhân trung (chỗ lõm giữa môi trên, dưới mũi) rõ ràng, ánh mắt trong suốt, là tướng có phúc.”

Triệu Phổ nhíu nhíu khóe miệng, thầm nhủ, lão Bao, ông đang lân la làm quen à?

Triển Chiêu cười với Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Bao đại nhân xem tướng khá chuẩn.”

Công Tôn đối với vị Bao thanh thiên này, lại có cái nhìn hoàn toàn mới.

“Vương gia, mở thùng được chưa?” Bao Chứng tùy tiện trò chuyện vài câu với hai phụ tử Công Tôn, sau đó nói với Triệu Phổ, thần sắc trên mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, hỏi, “Mở thùng, có cần chú ý gì không?”

Công Tôn lắc đầu, đáp, “Cẩn thận là được.” Vừa nói, vừa vươn tay đón lấy cái hòm thuốc Tiểu Tứ Tử đưa qua, lấy ra một mảnh vải được xếp gọn gàng, mở ra, bên trong có bảy mươi hai mai ngân châm.

Lưu tổng tiêu đầu đã đưa cho Triệu Phổ chìa khóa của cái thùng, Triệu Phổ vặn khóa, nhẹ nhàng mở thùng ra.

Thùng vừa mở, mọi người liền ngửi thấy một làn hương tươi mát.

“Là mùi của Hắc Đàn.” Công Tôn nhẹ nhàng gật đầu, “Đây là Hắc Đàn tốt nhất.”

Mọi người nhìn vào bên trong, trong thùng có một bồn nước rất lớn, trong bồn tràn đầy một thứ nước màu đen, trong nước có một người, hai mắt nhắm nghiền ngồi dựa vào thành bồn, dường như đang ngủ, sắc mặt hơi trắng, từ lồng ngực hơi phập phồng của hắn, cho thấy hắn có hô hấp.

Công Tôn vươn tay, cầm lấy tay trái của người nọ, nhẹ nhàng bắt mạch, một lúc lâu mới nói, “Hắn bị trúng độc, hơn nửa độc là do bị cao thủ dùng chưởng lực đẩy vào trong cơ thể... Thật ác độc.”

“Có thể cứu không?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn không nói, lấy ra vài mai ngân châm cắm trên đầu Hình Hoài Châu, nói, “Nâng ra đi.”

“Ách...” Triệu Phổ còn muốn truy hỏi, Tiểu Tứ Tử đã túm lấy góc áo của hắn, “Phụ thân chưa nói chết chắc rồi, thì có nghĩa là còn cứu được.”

Ba người kia đồng loạt thở ra một hơi dài, cảm giác kinh hãi nảy lên trong lòng.

“Tại sao hắn lại bất tỉnh?” Triển Chiêu hỏi.

“Dược tính của Hắc Đàn có thể làm cho người ta ngủ say, khi rời khỏi Hắc Đàn một canh giờ sẽ tỉnh lại.” Công Tôn nói với Bao Chứng, “Đại nhân, ngài muốn hỏi trước, hay là trị liệu trước?”

Bao Chứng khẽ nhíu mày, hỏi, “Việc này có gì cần lưu ý không?”

Công Tôn gật đầu, đáp, “Nếu như hỏi trước, như vậy chờ một canh giờ sau hắn sẽ tỉnh lại, có thể hỏi... Chỉ là một khi Hắc Đàn tan đi, hắn sẽ rất nguy hiểm, khi Hắc Đàn còn lưu trên người mà bắt đầu trị liệu, khả năng thành công sẽ lớn hơn. Nếu đợi trị liệu xong mới hỏi, thì ta cần mười canh giờ.”

“Mười canh giờ?” Triệu Phổ lắp bắp kinh hãi, “Lâu như vậy?”

Công Tôn nhìn hắn, nói, “Nếu như người cướp người từ tay Diêm Vương gia, mười canh giờ đã là nhanh rồi.”

Triệu Phổ nhú nhú khoe miệng, con mọt sách này miệng lưỡi thật trơn tru.

“Vậy thỉnh tiên sinh cứu người.” Bao Chứng nói, “Tính mệnh của Hình Tướng quân quan trọng hơn hết thảy.”

Công Tôn cười cười, thấp giọng nói, “Đại nhân, mọi việc đều khó tránh khỏi ngoài ý muốn, nếu như trong lúc ta trị liệu, có gì lỡ tay, Hình Tướng quân chết, thì có thể không hỏi được gì.”

Bao Chứng nghe xong, ung dung cười nói, “Không sao, tiên sinh hãy cứ trị liệu.”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ cũng cười cười, tiến sát đến bên tai Công Tôn nhỏ giọng hù dọa, “Nếu người đệ huynh đệ của ta chết, ta sẽ không tha cho người đâu.”

Công Tôn liếc tới mức chỉ thấy tròng trắng, Triệu Phổ hỏi, “Khi nào bắt đầu?”

“Bây giờ.” Công Tôn dứt khoát.

~

Sau đó, Bao Chứng sai người đi dọn dẹp một gian phòng trống, chuẩn bị vài thứ cần thiết dựa theo yêu cầu của Công Tôn, Công Tôn gọi Giả Ảnh theo vào hỗ trợ. Triệu Phổ có chút bất mãn, hỏi, “Sao lại gọi Giả Ảnh, ta đến không được sao?”

Công Tôn nhìn hắn một cái, nói, “Ta cần người ngoan ngoãn giỏi giang, người có điểm nào hơn hắn.”

Triệu Phổ há mồm, nói, “Ta... ít nhất... Rất tài giỏi!”

Công Tôn cười, tiếp nhận cái hòm thuốc trên tay Tiểu Tứ Tử, bên trong đều là kèm kẹp dao nhỏ làm bằng sắt, y giơ lên trước mắt Triệu Phổ hỏi, “Cái nào là cái nhíp, cái nào là cái kẹp?”

Triệu Phổ nhìn chăm chăm vào, chỉ thấy một đồng sắt vụn, “Cái nhíp và cái kẹp có gì khác nhau sao?”

Công Tôn liếc xéo, hỏi Giả Ảnh đang đứng một bên, Giả Ảnh nói, “Đầu nhọn là cái nhíp, đầu ngang thì là cái kẹp.”

Công Tôn nhướng mi một cái, thu hồi vật dụng, hất hàm với Triệu Phổ, “Thấy không?”

Mí mắt Triệu Phổ nháy liên hồi, một lát mới hỏi Giả Ảnh, “Sao người biết?”

Giả Ảnh xấu hổ, hỏi, “Vương gia, ngài muốn nghe nói thật hay nói dối?”

“Nói thật.” Triệu Phổ trừng hăn.

“... Người bình thường ai cũng biết.” Giả Ảnh thành thật trả lời.

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, “Nói dối thử coi.”

“Ngài ngày nào cũng có vạn sự phải lo, không rảnh quản những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi thế này.” Giả Ảnh trả lời.

Triệu Phổ xoa xoa ngực, cảm thấy thư thái một ít, gật đầu, “Ừ, sau này người phải nói dối đó, dám nói thật ta chém người!”

Giả Ảnh dờ khóc dờ cười, theo Công Tôn vào phòng.

Tử Ảnh xáp tới nói với Triệu Phổ, “Vương gia, Giả Ảnh công cao chấn chủ, đánh đòn hăn.”

Còn chưa dứt lời, bị Triệu Phổ một cước đá văng.

Tiểu Tứ Tử muốn vào với Công Tôn, Công Tôn không cho, nói “Tiểu Tứ Tử, con ở ngoài này chơi, đến mười canh giờ, con chịu không nổi.”

Tiểu Tứ Tử hơi dẫu mỏ, “Phụ thân, Tiểu Tứ Tử muốn được ở bên phụ thân.”

Triển Chiêu đi tới, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, mười canh giờ này theo ta có được không? Chờ khi trời sáng, ta mang người vào thành mua thức ăn ngon.”

Tiểu Tứ Tử nhìn Triển Chiêu, sau đó lại nhìn Công Tôn, hơi chút do dự.

Công Tôn lắc đầu nói, “Tiểu Tứ Tử, mười canh giờ này phải nghe lời Triển đại nhân, biết chưa?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn gật đầu, thấy Công Tôn đi vào, liền tựa vào đầu vai Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi, “Triển Triển, vì sao phụ thân gọi Bao Bao là Bao đại nhân, cũng gọi người là đại nhân? Người trắng như vậy, còn Bao Bao đen như vậy...”

Triển Chiêu suýt chút nữa cười ồm lên, thấp giọng nói nhỏ bên tai Tiểu Tứ Tử, “Ta là bạch đại nhân, ông ấy là hắc đại nhân, đều là đại nhân.”

Tiểu Tứ Tử lặng lẽ cười.

~

Triệu Phổ có chút buồn chán chờ ngoài cửa, muốn xem thử tình hình bên trong, nhưng Công Tôn dùng rèm che cửa lại, chẳng nhìn thấy được gì cả, Triệu Phổ chỉ phải ở ngoài cửa lo âu.

Bao Chứng thấy Triệu Phổ sốt ruột như vậy bèn nói, “Vương gia, đừng nóng vội, lát nữa có chuyện vui.”

“Chuyện vui?” Triệu Phổ có chút khó hiểu, hỏi Bao Chứng, “Bao tướng, chuyện vui gì?”

Bao Chứng mỉm cười không nói, vẻ mặt cao thâm, chính lúc này, một nha dịch vội vã chạy tới báo, “Tướng gia, Bàng thái sư tới.”

Bao Chứng nhướng mi với Triệu Phổ một cái, “Đây là chuyện vui.”

“À...” Triệu Phổ cũng háng hái lên, “Đã nhiều năm không gặp lão Bàng... Đúng rồi Tướng gia, nghe nói lần này kẻ truyền khẩu dụ tróc nã Hình Hoài Châu, là Đô úy Lục Minh, môn sinh đặc ý của Bàng Thái sư.”

“Cho nên nói.” Bao Chứng nở một cười khá giảo hoạt, “Lão Bàng lần này tự mình đưa lên cửa, chúng ta đương nhiên phải chăm sóc hân thật tử tế, đúng không?”

“Ừm.” Triệu Phổ ngầm hiểu, gật đầu, nói, “Có lý!”

Ngoài cửa, một nha dịch chạy ra nghênh đón Bàng Thái sư, “Thái sư, Tướng gia đợi trong thư phòng.”

“Hm, Được.” Bàng lão béo nhắc chân đi theo nha dịch vào trong, ai u... Sao mí mắt phải tự nhiên nháy một cái vậy kìa?!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 19: Bao Chứng: Ai ‘Hắc’ Như Ta?!

(Chữ ‘hắc’ này vừa nói đến làn da đen đặc trưng, vừa nói đến tính phúc hắc)

Bao Chứng cùng Triệu Phổ trở về thư phòng an tọa, chờ Thái sư Bàng Cát tiến đến.

Triệu Phổ tuy ngồi uống trà bên cạnh Bao Chứng, nhưng trong lòng lại nghĩ đến Công Tôn đang chữa trị cho Hình Hoài Châu. Dù thế nào, muốn qua mười canh giờ cũng phải đợi cả buổi chiều nay tới sáng mai. Thư ngốc này gầy như que củi, không ăn không uống thì chịu sao nổi? Hay là, lát nữa dặn dò Tử Ảnh chuẩn bị gà hầm nhân sâm với vài món bổ dưỡng cho y? Nghĩ tới đây, Triệu Phổ lại nhú mày, thầm nhủ, đâu có liên quan gì tới ta... Lại nghĩ lại, không đúng, còn phải nhờ y xem bệnh phong thấp cho hoàng nương của ta mà, lỡ như mệt là đi, chậm trễ việc xem bệnh cho hoàng nương thì sao, đúng vậy, là vì hoàng nương, không phải vì thư ngốc kia!

Đang suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Triệu Phổ cùng Bao Chứng liếc nhìn nhau —— Tới!

Hai người bình thân, vừa cười vừa nói vừa uống trà.

Không bao lâu, một lão đầu béo ú đi đến trước cửa, khước mắt Triệu Phổ đảo qua, thầm nhủ —— Bàng Thái sư này, mấy năm không gặp, lại béo

thêm một vòng nữa, đúng là bụng ông địa, cả mặt bóng dầu, người còn chưa thấy mà đã thấy cái bụng phì, vừa nhìn đã biết tầm cỡ không ít.

Bàng Thái sư cười ha hả đi vào, hành lễ với Triệu Phổ, nói, “Cửu Vương gia, nhiều năm không gặp, phong thái như xưa! Ha ha.”

Bao Chứng thấy lão bưng bụng đứng ở đằng kia cười, cười đến nỗi nhìn rõ cái bụng đang run run, thầm nhủ, tự nhìn mình kìa, người tốt xấu gì cũng là một nhất phẩm Thái sư đương triều, kiềm chế chút không được hả?

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Thái sư không cần đa lễ, đã lâu không gặp.”

“Hắc hắc.” Bàng Cát cười hề hề xoay mặt nhìn Bao Chứng, nói, “Bao đại nhân.”

Bàng Cát này bình thường đều gọi Bao Chứng là lão Bao, khi có việc muốn thương lượng với ông thì sẽ gọi cả tên lẫn họ. Gọi ông là Bao đại nhân, đó chính là có việc muốn nhờ.

Bao Chứng cười cười, nói, “Bàng Thái sư, mời ngồi.”

“Được được.” Bàng lão béo ngồi xuống một góc, hạ nhân mang nước trà lên, lão Bàng vừa nâng chung trà chưa kịp nhấp ngụm nào, chợt nghe Bao Chứng nói, “Đúng rồi Thái sư, An Lạc Hầu xúc phạm Vương gia, ngài biết chưa?”

“Khụ khụ...” Lão Bàng còn chưa kịp nuốt đã bị sặc, nước trà chảy vào khí quản, lão buông chung trà ho khan, sau đó vội vàng đứng lên xin lỗi Triệu Phổ, “Vương gia bớt giận, đại nhân không trách tiểu nhân, đều do ta bình thường không lo quản giáo, mới dạy dỗ ra một đứa con ngang ngược như vậy. Vương gia, ngài không cần giữ mặt mũi cho thần, nên đánh cứ đánh, nên phạt cứ phạt, làm sao hết giận thì thôi! Hắc hắc...” Nói tới đây, lão Bàng điềm tĩnh cười cười, nói, “Nhưng mà... Nó là người nối dõi duy nhất của Bàng gia ta, chỉ cần giữ một mạng là được.”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn Bàng Thái sư, lão Bàng này, ngoài mặt thì nói mình đừng giữ mặt mũi cho lão, thực chất là ngụ ý ngược lại. Hắn lắc đầu, nói, “Sao lại như vậy được, An Lạc Hầu dù sao cũng coi như hậu bối của ta, hơn nữa, hắn ngoại trừ làm xằng làm bậy ỷ thế hiếp người, cường tá dân nữ nhiều loạn trị an lại thêm sai khiến thủ hạ tùy tiện đánh người... Những cái khác cũng chưa kịp làm.”

Bao Chứng cười uống trà, Bàng Thái sư giật giật khóe miệng, nói, “Hắc hắc... Vương gia dạy chí phải.”

“Bao Tướng, ngài xem xem, vậy thì nên luận tội thế nào đây?” Triệu Phổ hỏi Bao Chứng.

Lão Bàng vừa nghe, thầm hỏi, Bao Chứng à? Vậy được rồi! Vội vã xoay mặt nháy mắt ra hiệu cho Bao Chứng.

Bao Chứng vờ như không phát hiện, trầm ngâm một lúc rồi nói, “À... Dựa theo luật lệ Đại Tống, làm xằng làm bậy ỷ thế hiếp người... Nói về tội tụ tập gây sự, ba năm khổ dịch, tội cường tá dân nữ thì nặng chút, năm năm, còn phải đánh bốn mươi trượng. Nhiều loạn trị an... Cũng nguy, hưởng chi hắn lại là hoàng thân... Bảy năm khổ dịch, sung quân phía Tây, phạt tiền một trăm lượng, đánh bốn mươi trượng. Về phần sai khiến thủ hạ tùy tiện đánh người, cái này thuộc về tội đả thương người, tạm giam năm năm, bồi thường tiền thuốc men cho người bị thương, phạt hai mươi trượng, hùm, tính tất cả lại, là tạm giam hai mươi năm, cộng thêm bồi thường năm ba trăm lượng bạc, đánh một trăm trượng.”

Bàng Thái sư nghe được thì mặt mũi nhăn dúm, giống như một cái bánh bao, thầm nhủ, lão Bao, người tính toán làm gì, môi trên chạm môi dưới thì là tạm giam hai mươi năm, năm ba trăm lượng bạc... còn đánh một trăm trượng, người đây không phải muốn Bàng gia ta tuyệt tự sao!

Bất quá, vốn Bàng Cát cũng không lo, chỉ cần nói với nữ nhi nhà mình một tiếng, để nàng thổi gió bên tai Hoàng thượng, lệnh cho Bao Chứng thủ hạ lưu tình, đánh vài gậy, cấm đoán tại gia một năm rồi lại thả người, chỉ có điều lần này đặc tội chính là Triệu Phổ.

Nghĩ tới đây, Bàng Cát lên nhìn Triệu Phổ, thấy hần thản nhiên uống trà, có vẻ rất thỏa mãn với phán quyết của Bao Chứng, trong lòng run rẩy, không xong rồi!

Bàng Cát mặt như đưa đám, mang theo ba phần ủy khuất bảy phần buồn thảm mười phần đau xót nói với Triệu Phổ, “Cửu Vương gia à, không bằng... để lão thần mang con ta về tạm giam mười năm, ta nhận giúp nó một trăm gậy vậy!”

Triệu Phổ sửng sốt nhìn Bao Chứng, Bao Chứng nhướng mi một cái, ý muốn nói —— Hần chỉ giả vờ thôi, đừng đáp ứng hần!

Triệu Phổ lập tức im lặng, Bao Chứng nhanh miệng nói, “Thái sư đây là ý gì vậy? Người đã lớn tuổi, sao có thể đánh người được? Tuy rằng nuôi mà không dạy là lỗi của mẹ cha, nhưng An Lạc Hầu là An Lạc Hầu, Thái sư là Thái sư, không thể nói Bàng Dục làm nhiều việc xấu là bởi hần là nhi tử của Thái sư được, càng không thể nói bởi vì hần là công tử của Thái sư ngài đây mà ngang ngược được!”

Triệu Phổ nhin cười, khóe miệng Bàng Cát lại giật giật, thầm nhủ, này! Lão Bao, người quanh co lòng vòng để lằng mạ ta à!

Bất quá, Bàng Thái sư cùng Bao Chứng quan hệ đã lâu, trong lòng biết Hắc tử này rất khôn khéo, nhìn dáng vẻ của hần, chắc là có chuyện gì khác muốn ra điều kiện với mình, suy nghĩ một chút, Bàng Cát nói, “Bao Tướng nói đúng, ai... đều do ta quản giáo không nghiêm, chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội.”

Triệu Phổ nhượng mi, tiếp tục nhìn Bao Chứng, Bao Chứng tiếp tục chớp mắt —— Đừng tin hăn nói, hăn có tiếng sợ chết, bắt hăn chết hăn cũng không chịu đâu!

“Hm... Dương nhiên, Bàng Thái sư là trọng thần trong triều, nhất phẩm đại thần.” Bao Chứng chuyển đề tài, “Thiên kim làm quý phi, lão Bao ta không nhìn mặt nhà sư thì cũng nhìn mặt phật, cũng có một cách để trao đổi, An Lạc Hầu còn trẻ tuổi, vẫn có cơ hội lấy công chuộc tội.”

Lão Bàng vừa nghe thì vui sướng vô cùng, khoe miệng nhếch lên, thầm nhủ, ôi chao lão Bao! Ta đang chờ những lời này của người đó! Liền vội vã nói, “Đúng đúng! Thanh niên mà, hăn là còn cơ hội, cho nên nói con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng!”

Triệu Phổ lại nhìn Bao Chứng, Bao Chứng nhượng mi một cái —— Vào đề đi!

Triệu Phổ mỉm cười, chờ xem trò vui.

“Ai, Thái sư, ngồi xuống nói, ngồi xuống nói! Uống trà!” Bao Chứng nói, “Trà lạnh cả rồi, người, đổi trà mới!”

Rất nhanh, có người đổi trà mới lên.

Bàng Cát hoan hoan hỉ hỉ bưng chung trà, thầm nhủ, lão Bao hôm nay khách khí như vậy, tất nhiên là có chuyện quan trọng hơn muốn nhờ vả ta, lão Bàng nhắc chung trà nhẹ nhàng ngửi ngửi hương trà, kề sát vào môi nhấp uống, chợt Bao Chứng thành linh nói, “Thái sư, ta nghe nói môn sinh đặc ý của người mưu đồ tạo phản.”

“Phốc... khụ khụ.” Bàng Thái sư phun hết lượng trà vừa uống ra, thầm nhủ lão Bao ơi lão Bao, người là cố ý không cho ta uống trà phải không hả?! Vội vàng xua tay, nói, “Ai, Bao đại nhân à, chuyện này không nên nói bậy, không nên nói bậy, môn sinh nào của ta tạo phản chứ hả?”

Bao Chứng nhìn sang Triệu Phổ, Triệu Phổ gật đầu, ý bảo —— Có thể hỏi.

Triệu Phổ trong lòng rất kính nể Bao Chứng, cho nên nói người chiếm tiện nghi chưa chắc là kẻ cao minh nhất, cao minh nhất chính là, rõ ràng là chiếm tiện nghi nhưng lại để kẻ khác cảm thấy mình bị thiệt thòi, trước đây từng nghe nói Bàng Thái sư gian manh làm sao giáo hoạt như thế nào, Bao Chứng ngay thẳng làm sao liêm khiết như thế nào, trong triều luôn luôn bị Bàng Thái sư tính toán khi dễ. Theo Triệu Phổ thấy, tất cả đều không phải như vậy, Bao đại nhân là thanh liêm nghiêm minh, nhưng một chút cũng không hiền lành, nói về tâm nhân, Bàng Thái sư căn bản không thể nào chiếm được tiện nghi của ông.

“À, người kia gọi là Lục Minh, là Đô úy ở Thành Đô.” Triệu Phổ nói, “Nghe nói hãn cầu kết với bộ tộc Dương thị của Đại Lý và Xa quốc ở phía Nam, mưu đồ lật đổ vương triều Đoàn Thị của Đại Lý, còn phái người vu hãm Trấn Nam Đại Tướng quân, Hình Hoài Châu.”

“A.” Bàng Thái sư hít sâu một hơi lạnh, liên tục xua tay, “Không... không...”

Bao Chứng hơi nhếch miệng, kinh ngạc hỏi, “Bàng Thái sư, hóa ra người biết chuyện này à! Tại sao cho tới bây giờ ta chưa được nghe nói?”

Bàng Thái sư đang nói dở câu “Không biết chuyện này” liền nuốt trở vào, suýt chút nữa cắn nhầm đầu lưỡi. Thầm nhủ, Bao Chứng ơi, người gài ta hả?! Ai chẳng biết Hình Hoài Châu và Triệu Phổ là huynh đệ kết bái, trong triều đình ai cũng không biết chuyện của Hình Hoài Châu, chỉ một mình ta biết, không phải nói rõ cho Triệu Phổ là ta cũng tham dự chuyện này sao? Triệu Phổ sẽ hận chết ta! Lúc này Bàng Dục còn ở Khai Phong phủ, Triệu Phổ chỉ cần nói một câu, Bàng gia của ta chắc chắn tuyệt hậu.

“Không... không hề nghe nói!” Bàng Cát vội vàng đổi giọng, “Lão phu... cho tới bây giờ chưa từng nghe tới! Lục Minh kia thật to gan lớn mật... Dám làm ra chuyện hoang đường như vậy?”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn Bao Chứng, ánh mắt muốn nói —— Bao Tướng, cao tay!

Bao Chứng nhẹ nhàng gõ lên bàn một cái, ý bảo Triệu Phổ tiếp tục, sau đó, giả vờ mang vẻ mặt ‘quả nhiên là thế’ nói, “Xem đi Vương gia, ta đã nói, việc này Bàng Thái sư nhất định không biết! Chắc chắn là Lục Minh mượn uy danh của Thái sư để lừa bịp, còn muốn vu hãm Thái sư, Thái sư là đệ nhất trung thần của Tống triều ta, làm sao có thể thông đồng với địch bán nước chứ?”

“A?” Bàng Thái sư trợn to hai mắt nhìn Bao Chứng, một lát mới hỏi, “Lão Bao, người nói rõ đi, ai... ai thông đồng với địch bán nước hả?!”

“À.” Triệu Phổ rất cơ linh, tiếp lời, “Ta phái người đi thăm dò, có người nói Lục Minh kia gặp ai cũng nói, là Bàng Thái sư sai khiến... Hm, nói cái gì mà, Bàng nương nương không có chữa, thất sủng, cho nên Bàng Thái sư muốn tự lên làm hoàng đế.”

“A phi!” Râu mép của Bàng Cát đều dựng ngược, giơ chân mắng, “Con mẹ nó ai đánh rắm vậy hả!”

“Này này, Thái sư.” Bao Chứng xua tay với Bàng Cát, “Vương gia ở chỗ này mà, chớ vội chớ vội.”

“À...” Bàng Cát vội vàng che miệng, xin lỗi Triệu Phổ, “Thực sự... Thực sự là lão thần quá tức giận, Vương gia chớ trách.”

Triệu Phổ cười cười, “Nói như vậy, Bàng Thái sư thật sự không biết việc này?”

“Đương nhiên không biết!” Bàng Cát liên tục lắc đầu.

Triệu Phổ truy hỏi, “Một chút cũng không liên quan?”

“Tuyệt đối không có!” Bàng Thái sư vội vàng phủi sạch quan hệ.

Kỳ thực việc này Bàng Cát đã sớm biết, lúc trước Lục Minh viết cho lão một phong thư, nói phát hiện Hình Hoài Châu thông đồng với địch, lão Thái sư cũng quen biết Hình Hoài Châu, biết chắc chắn không có việc này, bảo hẩn ít nói bậy. Nhưng Lục Minh lại viết thư gửi tới, nói là hẩn có chứng cứ, Thái sư không tin, bảo hẩn đưa chứng cứ đến, lại phái thủ hạ đi thăm dò. Sau khi nghe ngóng mới biết được, thì ra là bởi vì Hình Hoài Châu nghi ngờ Lục Minh vi phạm quân quy, làm lung lay tinh thần quân sĩ, nên đã làm khó dễ Lục Minh trước mặt mọi người. Vì vậy hai người trở mặt. Bàng Thái sư đương nhiên biết môn sinh của mình tâm cao khí ngạo, lòng dạ cũng hẹp hòi, xem ra là oán hận mà trả thù. Lại nhìn chứng cứ mà Lục Minh đưa tới, đó là một tờ công văn thông đồng với địch bán nước với bút tích của Hình Hoài Châu, then chốt là, phía trên còn có một ấn trạc cũng là của Hình Hoài Châu.

Tuy Bàng Cát không biết Lục Minh làm sao tạo ra mấy thứ này, nhưng cơ hội này đúng là hiếm có. Bàng Cát vẫn buồn bực vì mình không có quân quyền, chức Thái sư bất quá chỉ là một cái thùng rỗng, một khi nữ nhi thất sủng, địa vị của lão tất nhiên sẽ bị lung lay. Mà các tướng lĩnh trong sương quân ở Khai Phong đều là cự thần của Triệu Phổ, cũng là thân tín của Triệu Trinh, lão biết chắc không thể nào xuống tay, ngay cả Bao Chửng chương quản Khai Phong phủ, ngoại trừ có năm trăm nha dịch, còn có quyền ra lệnh cho một ngàn cấm quân. Còn lão thì ngược lại, trên tay dù một tên lính quèn cũng không có, chỉ có thể tự mình nuôi mình, vậy sao được? Hơn nữa Bàng phi đã lâu không có chữa, vì vậy lão rất lo lắng, muốn mưu cầu cho Bàng Dục một chức quan, tốt nhất là có binh quyền. Bàng Cát không ngốc, Bàng Dục ở Khai Phong hoành hành dưới mí mắt của Bao

Chứng, sớm muộn gì cũng gặp họa, còn không bằng đưa tới biên quan, vì vậy lão đã dâng thư lên cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh cũng không phải hồ đồ, hẳn vừa đọc thư, ban đầu cảm thấy không đáng tin, nhưng ấn trặc lại không phải là giả. Vì vậy hẳn phái người hạ lệnh, gọi Hình Hoài Châu tới Khai Phong, muốn đích thân hỏi rõ.

Nhưng Bàng Cát đã sớm sai người truyền tin cho Lục Minh, để hẳn ngăn cản không cho Hình Hoài Châu tới Khai Phong. Lục Minh liền sai người ám hại quan viên đi truyền chỉ. Vì vậy Hình Hoài Châu trở thành phản tặc không nghe tuyên chỉ. Chuyện này khiến Triệu Trinh phát hỏa, Hình Hoài Châu nghe tuyên triệu lại không đến, rõ ràng là có mưu đồ toán vị, lúc này liền hạ lệnh bắt người.

Bàng Cát mấy ngày nay đang cân nhắc Hình Hoài Châu khi nào thì chết, nghe nói hẳn đã trúng độc, tốt nhất là chết trên đường, cũng tiện để mưu cầu một chức quan cho Bàng Dục, lại không nghĩ tới, việc này lại dính tới Triệu Phổ. Nếu Bàng Cát sớm biết vậy thì đã chẳng làm, bây giờ ngay cả lão Bao cũng biết, không yên rồi!

“Được lắm!” Triệu Phổ bỗng nhiên đứng bật dậy, “Ta lập tức tiến cung gặp Hoàng thượng, nói rõ chuyện này.”

“Khoan!” Bàng Cát vội vàng kéo Triệu Phổ, nói, “Vương gia Vương gia an tâm chờ nóng nãy!”

Triệu Phổ xoay mặt nhìn Bàng Cát, hỏi, “Tại sao lại khoan?”

“Ờ à. Vương gia, trong đó, nói không chừng có gì hiểu lầm... Không bằng như vậy đi, chúng ta, đem Lục Minh và Hình Hoài Châu giao cho Khai Phong phủ đi, ra công đường đối chất, như vậy cũng tốt, có thể điều tra từ đầu đến cuối, chúng ta cũng có thể tránh được hiềm nghi! Kết quả cuối cùng, nghe Hoàng thượng.”

Bàng Cát tính toán, trong ngực thầm phỏng đoán, Hình Hoài Châu đã trúng kỳ độc của Miêu Cường vụ sư, hiện tại không thể hành động, sống chết chưa rõ! Cho nên lão nghĩ, đến lúc đó Hình Hoài Châu không tới, Lục Minh nói cái gì cũng không ai phản bác được!

Triệu Phổ nghe xong, liếc mắt nhìn Bao Chứng, hai người đều giả hoạt cười —— Lão Bàng, cho người đặc ý, đến lúc đó người khóc chết luôn!

Sau đó, Triệu Phổ gật đầu, “Được, đã như vậy, ta tìm người đi mời Hình Hoài Châu, phiên Thái sư đi gọi Lục Minh, đến lúc đó, chúng ta nhờ Bao đại nhân làm chứng, để hai người đối chất!”

“Được được!” Bàng Cát liên tục gật đầu, cười giơ ngón tay cái nói, “Kế ấy thật diệu, Vương gia anh minh!”

Bao Chứng cười thầm trong bụng, thầm nghĩ Bàng Cát người còn có mặt mũi cười, hiện tại thì anh minh, đến lúc đó phỏng chừng lại kêu la người ta ám toán người!

“Ách... Bao đại nhân.” Bàng Cát thấy Triệu Phổ và Bao Chứng đều nói xong, liền hỏi, “Dục Nhi thì sao?”

“Hm.” Bao Chứng suy nghĩ một chút, nói, “Ngày mai hỏi Hoàng thượng, ta nói ra lại không ổn, phạt nặng, sợ Thái sư mất hứng.”

“Cao hứng!” Thái sư vội cười nói, “Cao hứng, Bao đại nhân cứ phán!” Ngoài miệng cười làm lành, nhưng trong ngực lại nói, hả, Bao Chứng à, người cố ý phải không, người cũng không ngấm lại, chuyện này có thể để cho Hoàng thượng biết sao?!

“Đã như vậy.” Triệu Phổ nói tiếp, “Không bằng đánh hấn ba mươi gậy, sau đó phạt ba trăm lạng, giam lỏng trong nhà nửa năm, chép lại tứ thư ngũ kinh, vậy đi!”

Bao Chứng mỉm cười, Triệu Phổ là cố ý cướp lời của ông, như vậy thì người đắc tội Bàng Thái sư là Triệu Phổ chứ không phải Bao Chứng, oan có đầu nợ có chủ, Triệu Phổ hiểu Bao Chứng đã giúp huynh đệ hãn, không thể để ông tiếp tục chịu tiếng xấu thay cho mình. Đương nhiên, cái oan* trên lưng mình cũng chưa chắc đen bằng Bao Chứng!

*(Hán Việt là hắc oa)

“Tốt tốt!” Bàng Cát vội vàng gật đầu, nói, “Đa tạ Vương gia, đa tạ Vương gia.” Nói xong xoay người rời đi.

...

Dưới hiên nhà trong viện, Tiểu Tứ Tử bọc một cái áo bông lông xù nhỏ ngồi trên ghế, trên tay ôm con thỏ nhỏ, ngửa cổ nghiêm mặt ngắm bầu trời, một đôi mắt to chớp chớp, không biết đang nhìn cái gì.

Triển Chiêu từ bên ngoài tiến vào, trên tay cầm một chén canh trứng gà nóng bốc khói, đi tới bên cạnh Tiểu Tứ Tử, ngồi xuống nói, “Tiểu Tứ Tử, ăn cơm tối no chưa? Lại ăn thêm chút nha.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, vẫn nghiêm mặt ngắm bầu trời như cũ.

“Tiểu Tứ Tử?” Triển Chiêu cũng ngẩng mặt nhìn lên trời, hỏi, “Người nhìn cái gì vậy?”

“Ừm... Triển Triển, Tiểu Tứ Tử vừa thấy một thần tiên.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói.

“Thần tiên?” Triển Chiêu thắc mắc.

“Ừm, trắng trắng, y phục bay bay, vù một cái liền bay qua.” Vừa nói, vừa khoả tay múa chân diễn tả, “Thật đẹp mắt!”

“Tiểu Tứ Tử, đó không phải thần tiên.” Triển Chiêu cười nói.

“Vậy là gì?” Tiểu Tứ Tử không hiểu.

“À... Ừm, là một con chuột lớn có chút hồ đồ lại có chút狡 hoạt.”
Triển Chiêu nghiêm túc trả lời.

“Con chuột?” Tiểu Tứ Tử càng mù mịt, hỏi, “Vì sao con chuột biết bay?”

“Con chuột này biết khinh công.” Triển Chiêu cười nói.

“Con chuột gì mà lợi hại như vậy?” Tiểu Tứ Tử truy hỏi.

“Chuyện này ta cũng không biết.” Triển Chiêu lắc đầu, “Nói chung, là con chuột nhắt buổi tối lặng lẽ bay tới bay lui, nấp ở trong góc nghe người ta nói chuyện.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, tiếp tục mù mịt hỏi, “Vậy vì sao còn nói là con chuột hồ đồ?”

“À, người nghĩ đi!” Triển Chiêu nói với Tiểu Tứ Tử, “Nếu muốn nấp, bây giờ là đêm khuya tĩnh lặng, nên mặc áo đen mới không bị người phát hiện, người nói đúng không? Nhưng hắn lại mặc một bộ đồ màu trắng... Người nói không phải hồ đồ thì là gì?”

“Phải nga.” Tiểu Tứ Tử cảm thấy rất chí lý, nói, “Triển Triển, chuột chuột ở nơi nào? Ngốc ngốc như vậy nhất định là mập mập rất đáng yêu, Tiểu Tứ Tử có thể nuôi nó không?”

Triển Chiêu nhoẻn nhoẻn khóe miệng, nói, “Tiểu Tứ Tử, bạn chuột đã chạy rồi.”

“Ừm...” Tiểu Tứ Tử dẫu mở, hỏi, “Tại sao lại chạy mất?”

Triển Chiêu cầm cái thìa múc một thìa canh trứng gà đút vào miệng Tiểu Tứ Tử, cười nói, “Thì... Đại khái là vì nghe chúng ta nói hắn ngốc ngốc

mập mạp, cho nên tức giận bỏ đi rồi.”

Tiểu Tứ Tử ăn canh trứng gà, gật đầu nói, “Vậ à, có người nói con ngốc ngốc mập mạp, Tiểu Tứ Tử cũng sẽ bỏ đi!”

“Người không mập cũng không ngốc.” Triển Chiêu nhéo má bé, “Như vậy là tốt nhất.”

“Thật không?” Mặt Tiểu Tứ Tử đỏ hồng có vẻ rất hài lòng, “Triển Triển thật tốt!”

Ở chung mấy canh giờ, Tiểu Tứ Tử hoàn toàn bị Triển Chiêu dụ dỗ, thuần hóa.

~

Ngoài dự đoán của mọi người, trưa ngày thứ hai, cửa chính của gian phòng mà Hình Hoài Châu đang được chữa bệnh bị một cước đá tung, Công Tôn vẻ mặt u ám đi ra, có vẻ khá mất hứng.

Triệu Phổ vừa thấy thần sắc của y thì suýt chút nữa bị dọa bệnh, hỏi, “Không phải người nói buổi chiều mới xong sao? Sao lại đi ra nhanh như vậy, không lẽ...”

Công Tôn hằm hừ nhìn Triệu Phổ đang chặn tầm mắt của mình, nói, “Đói, khát, buồn ngủ!”

“A?” Triệu Phổ mờ mịt, Tiểu Tứ Tử kéo tay Công Tôn vừa ngồi xuống gập gù ở bàn đá gần đó, nói với mấy người vẻ mặt hiếu kỳ là Vương Triều Mã Hán, “Phụ thân thiếu ngủ thì tính tình sẽ rất tệ, mau cho phụ thân ăn vài thứ rồi đi ngủ!”

“Ừ!” Vương Triều Mã Hán vội tìm người chuẩn bị, Tử Ảnh đã bưng canh gà hầm nhân sâm mà hôm qua Triệu Phổ dặn dò lên, đặt trước mặt

Công Tôn.

Triệu Phổ còn định hỏi, Giả Ảnh đã vọt ra nói với hắn, “Vương gia, sống rồi! Hình Tướng quân tỉnh!”

Triệu Phổ kinh hãi, định chạy ào vào bên trong, nhưng vừa đi hai bước đã dừng lại, nghĩ trước tiên nên cảm tạ Công Tôn cái đã, nhưng vừa xoay mặt nhìn sang...

Công Tôn cầm cái thìa trên tay, dựa vào bàn đá, đang ngủ.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 20: Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch...

Triệu Phổ ngập ngừng do dự mấy lần, nhưng rồi cũng từ thêm cửa quay trở lại, vươn tay bế Công Tôn lên.

Triển Chiêu chỉ tay vào một gian phòng bên cạnh, “Đó là khách phòng!”

Triệu Phổ cấp tốc ôm Công Tôn vào phòng, Tiểu Tứ Tử cũng nhảy từ trên ghế xuống, chạy chậm vào theo. Triệu Phổ đặt Công Tôn lên trên giường để y nằm thoải mái, lại đắp chăn ngay ngắn, sau đó lại ôm lấy Tiểu Tứ Tử đặt vào bên cạnh Công Tôn, nói với bé, “Ngủ với phụ thân người một chút đi, có chuyện gì thì kêu người tới.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, Triệu Phổ sờ đầu bé, xoay người đi ra.

Tử Ảnh lấy tay cọ cọ Giả Ảnh, “Thấy chưa, còn chưa làm gì, đã đem huynh đệ kết nghĩa đặt ở vị trí thứ hai rồi.”

“Ừm...” Triển Chiêu đột nhiên vuốt cằm, dường như có chút dăm chiêu nhìn Triệu Phổ từ trong phòng Công Tôn đi ra.

Giả Ảnh và Tử Ảnh liếc mắt nhìn nhau, thầm nhủ —— Xem đi, Triển đại nhân cũng nhìn ra.

Lúc này, chợt nghe Triển Chiêu lầm bầm, “Ừm... Ta nghe bằng hữu trong quân nói Vương gia ghét nhất người đọc sách, xem ra không đúng lắm!”

Tử Ảnh và Giả Ảnh vô thức giật giật khóe miệng —— Đó là quá khứ rồi! Quá khứ! Bây giờ người đọc sách so với huynh đệ của hãn còn thân thiết hơn.

“Khụ khụ.” Triệu Phổ đi tới cửa, nghênh ngang ho khan vài tiếng, “Đi vào nói chuyện đi!”

Giả Ảnh và Tử Ảnh phóng sang hai bên nhường đường, Triệu Phổ đi vào trong.

~

Vào phòng, thấy Hình Hoài Châu đang nằm trên giường lớn, bên cạnh là cái hòm thuốc đã thu dọn gọn gàng, trên mặt đất có một bãi máu đen, Triệu Phổ khẽ nhíu mày. Giả Ảnh thấp giọng nói nhỏ bên tai Triệu Phổ, “Là máu của Hình Tướng quân nôn ra, Công Tôn tiên sinh nói, nếu không nhờ đúng lúc được người cứu giúp, dùng Hắc Đan tặc mệnh, chỉ cần chậm trễ thêm nửa canh giờ, Hình Tướng quân chắc chắn không sống nổi!”

Triệu Phổ cắn răng, sắc mặt thật khó coi, hỏi, “Tiên sinh còn nói gì về thương thế của hãn?”

Giả Ảnh do dự một chút, đáp, “Y nói Hình Tướng quân hãn là trước tiên uống phải độc dược, sau đó lại bị người dùng độc chưởng đả thương, kẻ đả thương chắc chắn muốn đẩy hãn vào chỗ chết!”

Triệu Phổ gật đầu nói, “Phái người thông tri cho Hạ Nhất Hàng, bảo hãn tìm người đi về phía Nam tìm hiểu, tra ra ai dám làm hại huynh đệ ta, ta muốn hãn hoàn trả gấp mười lần.”

“Dạ!” Giả Ảnh gật đầu đi ra.

Tử Ảnh lấy một cái ghế đặt bên giường của Hình Hoài Châu, Triệu Phổ đi đến ngồi xuống, nhìn sát vào Hình Hoài Châu, gọi, “Đại ca!”

Hình Hoài Châu cũng giống Triệu Phổ, cũng được xem như niên thiếu thành danh, tuy so sánh với Triệu Phổ hơn hai mươi tuổi thành danh, Hình Hoài Châu đã ba mươi cũng là khá lớn, nhưng, so với những võ tướng khác, ba mươi tuổi có thể làm Tướng quân, đã là rất giỏi.

Lúc ban đầu, Hình Hoài Châu rất không phục Triệu Phổ, hăn nghĩ tiểu tử nọ bởi vì thân phận là hoàng thân quốc thích mới có thể trở thành nguyên soái, đó là bởi vì Nhân Tông (hiệu của hoàng đế Triệu Trinh) trẻ người non dạ! Sau lại nghe nói Triệu Phổ dẫn đầu đại quân đi kháng Liêu, Hình Hoài Châu đơn thân độc mã chạy tới Nhận Môn Quan*, đuổi theo Triệu Phổ, yêu cầu hăn quay trở lại!

*(cửa ải quan trọng của Vạn Lý Trường Thành, ở phía bắc Sơn Tây, Trung Quốc)

Triệu Phổ không hiểu, sau đó mới biết được, Hình Hoài Châu nghĩ mình tuổi trẻ không có kinh nghiệm, mù quáng mang binh ra ngoài, sẽ vong quốc! Trừ phi Triệu Phổ có thể đánh thắng hăn, còn phải nói ra phương pháp dụng binh, nếu không, hăn có chết cũng không để mười vạn nhân mã đi chịu chết.

Triệu Phổ nghe xong trong lòng rất kính nể Hình Hoài Châu, nếu như mỗi một văn quan võ tướng của Đại Tống triều đều có tâm huyết như Hình Hoài Châu, cũng sẽ không đến mức bị Liêu và Tây Hạ áp bức nhiều năm như vậy.

Ngày đó, Triệu Phổ để Hạ Nhất Hàng mang đại quân đi trước, còn mình ở lại tỉ thí với Hình Hoài Châu một trận, Hình Hoài Châu toàn bại, luận sách lược cũng có chút thua kém Triệu Phổ. Triệu Phổ lại nói, hăn đường xa tới đây, thua là bởi vì mình có ưu thế, không bằng Hình Hoài Châu cùng hăn xuất chinh, đánh giặc xong thì lại tỉ thí thêm lần nữa. Đại mạc hoang vắng, cả hai cũng là người có cá tính hợp nhau, cùng nhau uống rượu giải sầu!

Hình Hoài Châu lúc đó đã nghĩ, mình đúng là mang lòng dạ tiểu nhân, Triệu Phổ tuyệt đối là một anh hùng. Vì vậy liền theo hắc đi đánh Liêu quốc, trận chiến năm đó đánh đến thỏa thuê nhưng cũng gian nguy không dứt, Hình Hoài Châu cùng Triệu Phổ vào sinh ra tử. Hình Hoài Châu từng ca ngợi, Triệu Phổ người này, trời sinh có thể khiến người ta bán mạng, các tướng sĩ đều tin tưởng hắc, bởi vì bất luận là nguy hiểm thế nào, hắc luôn dẫn đầu lao lên phía trước! Hắc thường cùng binh sĩ quây quần quanh lửa trại uống rượu, cũng sẽ có lúc giống như một tiểu hài nhi lén tới nhà bếp ăn vụng, khi xung phong liều chết giết địch thì khí thế giống như Tu La làm cho kẻ khác nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Đối với Triệu Phổ, tâm trạng của Hình Hoài Châu đã từ những hoài nghi ngờ vực, biến thành phục sát đất.

Đồng dạng, Triệu Phổ cũng ngày càng yêu thích Hình Hoài Châu, Hình Hoài Châu có gan dạ có mưu trí, thái độ làm người thản nhiên rộng lượng, rất hợp với tính tình của Triệu Phổ, sau đó đại thắng quay về, hai người đã thấp hươu lạy tám lạy, kết thành huynh đệ, Hình Hoài Châu lớn tuổi hơn, làm đại ca.

Triệu Phổ kêu liên tục vài tiếng, Hình Hoài Châu chậm rãi mở mắt, thấy được Triệu Phổ, hắc vươn tay nắm cổ tay của Triệu Phổ, nói, “Huynh đệ...”

“Đại ca, chậm thôi, có chuyện gì từ từ nói!” Triệu Phổ vội vàng vỗ nhẹ bàn tay đang nắm chặt mình của Hình Hoài Châu, ý bảo hắc đừng nóng vội, lúc này, Bao Chứng từ bên ngoài vội vã đi tới, “Ôi chao, thần y đúng là thần y! Ta vừa bãi triều trở về thì gặp Vương ngự y, hỏi hắc về Hắc Đàn tục mệnh và khả năng trị khỏi loại bệnh này, toàn bộ người trong ngự y viện đều nói không thể trị!”

“Bao Tướng!” Hình Hoài Châu thấy Bao Chứng, lại có chút kích động, Bao Chứng vội vã nói, “Đừng nóng vội, Tướng quân đừng nóng vội! Từ từ nói, ta vừa vào triều, cùng lão Bàng bẩm báo cho Hoàng thượng, lão Bàng chối không còn manh giáp, đối giọng nói Lục Minh kia giả tạo chứng cứ, Hoàng thượng đã đưa toàn bộ chứng cứ cho ta, bảo ta điều tra rõ việc này!”

Hình Hoài Châu gật đầu, chỉ chỉ vào lòng mình.

Triệu Phổ vươn tay lấy ra, bên trong có một thẻ trúc được cuộn chặt, xem ra là cất giấu giấy tờ hay gì đó, mở ra, bên trong có một cuốn công văn, lấy ra vừa nhìn...

“Là chứng cứ chứng minh Lục Minh cùng Dương Thị cấu kết, vu hãm đại ca!” Triệu Phổ giao thư cho Bao Chứng.

Bao Chứng tiếp nhận đọc lướt qua, tức giận đến nỗi mặt đã đen nay càng đen hơn, nói, “Vô liêm sỉ, đúng là vô liêm sỉ, vu hãm trung lương!”

“Đại ca, đã có chứng cứ, trước tiên người cứ điều dưỡng một ngày để khôi phục thể lực, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau tiến cung diện thánh!” Nói xong, Triệu Phổ gọi Thanh Ảnh tới, nói, “Dùng bồ câu đưa tin cho Hắc Ảnh Bạch Ảnh, bảo hai người bọn họ bắt Lục Minh và tri phủ địa phương cho ta, những kẻ có liên can đều bắt gọn!”

“Dạ!” Thanh Ảnh phi thân ra ngoài chuẩn bị.

“Cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm.” Triển Chiêu cầm chứng cứ mà Bao Chứng vừa đưa hẳn, khẽ nhíu mày hỏi, “Thế nhưng, Lục Minh kia rốt cuộc đã dùng cách nào để giả tạo ra một phong thư giống hệt như vậy? Còn có ấn trạc nữa!”

Bao Chứng gật đầu, “Ta cũng đã nghiên cứu nửa ngày, nét chữ giống hệt chữ của Hình Tướng quân.”

Hình Hoài Châu cũng lắc đầu, nói, “Ta cũng không biết.”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử chạy tới cửa, nhìn vào trong thăm dò một chút rồi kêu lên, “Cửu Cửu.”

Triệu Phổ quay đầu lại, thấy Tiểu Tứ Tử liền ngoắc bé, Tiểu Tứ Tử chạy vào, đưa cho Triệu Phổ một tờ giấy, “Phụ thân nói, dựa theo phương thuốc này mà bốc thuốc, ba chén nấu thành một chén, sau khi nấu xong, cho Hình... ừm ừm, ăn vào.”

“Phụ thân người tỉnh rồi sao?” Triệu Phổ tiếp nhận phương thuốc hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Dạ, khi nãy thì đột nhiên tỉnh lại kê đơn, kê xong thì lại ngủ tiếp rồi, phụ thân lần nào cũng đều như vậy hết.” Tiểu Tứ Tử nói, tiến đến bên cạnh Triệu Phổ, hiếu kỳ nhìn Hình Hoài Châu trên giường, vươn bàn tay nhỏ bé mềm mại bắt mạch cho hắn, “Ừm, tốt rồi.”

“Tiểu Tứ Tử, người biết xem mạch sao?” Triển Chiêu giật mình hỏi.

“Dạ có, biết một chút.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Bao Chứng đưa phương thuốc cho hạ nhân, bảo lập tức đi nấu thuốc, sau đó thở dài nói, “Lần này cũng may Vương gia giữa đường gặp được thần y, bằng không Đại Tổng ta sẽ tổn thất một viên Đại tướng... Đúng rồi Vương gia, vừa nãy Hoàng thượng có hỏi ta.”

“Hả?” Triệu Phổ nhìn Bao Chứng, “Hỏi cái gì?”

“Hắn hỏi bản phủ, có phải ngài giận hắn hay không, cho nên quay về kinh cũng không đi gặp hắn, chỉ mãi ở Khai Phong chăm sóc Hình Hoài Châu.” Bao Chứng cười nói, “Bát Vương gia cũng tức giận, nói một lát sang đây bắt người!”

Triệu Phổ bất đắc dĩ cười cười, “Không thể nào, đại ca chưa hết nguy hiểm, ta làm sao dám rời đi nửa bước...”

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ gọi Tử Ảnh và Giả Ảnh đến, bảo bọn họ lấy lễ vật mang về từ Tây Vực đến tặng cho Bát Vương gia và Hoàng thượng, nói

là mình chưa về nhà vấn an lão mẫu, cho nên không dám tới nơi khác trước, chờ ngày sau về nhà gặp Thái Phi, sau đó sẽ vào triều!

“Ai...” Bao Chửng gật đầu, nói, “Nhưng, nếu như không thể chứng minh phong thư này không phải của Hình Tướng quân, ta sợ Hoàng thượng lại hoài nghi!”

“Kỳ thực chữ trên thư cũng có thể mô phỏng theo... Quan trọng là ấn trạc.” Triển Chiêu nhìn sang Hình Hoài Châu, “Hình Tướng quân có từng cho người khác mượn ấn trạc không?”

“Không hề.” Hình Hoài Châu lắc đầu, “Ấn chương (con dấu) của ta là danh gia chạm khắc ấn chương của Giang Nam tặng cho, trên đời này chỉ có một, ngoại trừ trên công văn, ta rất ít sử dụng, hơn nữa ấn chương như vậy, cũng rất khó phỏng chế! Trước đây ta cũng đã thấy lá thư này, đúng là in từ ấn chương của ta, cho nên lúc đó ta mới choáng váng, không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.”

Triệu Phổ nhíu mày, “Dù có tìm người đã khắc ấn chương đến, cũng không thể nào làm ra hai ấn chương giống nhau như đúc được!”

“Đồ khuôn mẫu và yết họa** đều có thể nha.” Tiểu Tứ Tử nắm góc áo của Triệu Phổ lẩm bẩm nói.

“Cái gì?” Triệu Phổ ngồi xổm xuống, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, ngươi vừa nói cái gì?”

Tiểu Tứ Tử thấy mọi người đột nhiên trợn to mắt nhìn mình, liền ôm cổ Triệu Phổ, cúi đầu úp mặt sang một bên, hình như có chút xấu hổ.

“Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu đến gần, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Đến đây, có phải cũng biết cách chế tạo hai cái ấn trạc giống nhau như đúc không?” Vừa nói, vừa giơ hai lá thư đến trước mặt Tiểu Tứ Tử, để bé nhìn.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt nhìn một chút, gật đầu nói, “Ừm, cái này, là yết họa... phụ thân biết.”

“Yết họa?!” Bao Chứng mở to hai mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Loại thần kỳ này ta từng thấy nhắc đến trên sách cổ, thật sự có thể làm được sao?”

Tiểu Tứ Tử nắm ngón tay, ngồi trên cánh tay của Triệu Phổ, nhỏ giọng nói, “Ừm, trước đây, thôn Nhã Trúc có một nhà, nhà họ có một bức tranh tổ truyền, hình như rất rất rất đáng giá, sau đó người lớn nhà đó mất, hai nhi tử, vì bức tranh đó, cãi nhau đánh nhau, nhiều lần phải vào quan phủ.”

Mấy người lớn ở một bên đều kiên trì nghe Tiểu Tứ Tử nói, miệng của Tiểu Tứ Tử không phải rất lưu loát, nói khá chậm, mấy người gấp đến độ lòng như lửa đốt, nhưng không dám hỏi thúc bé, Tiểu Tứ Tử nhát gan, lỡ như không nói nữa thì sao? Cho nên chỉ có thể cười trừ mà chờ.

“Sau đó, hai người đánh đến nỗi làm cho mẫu thân bọn họ muốn tự sát, nha môn phán bọn họ mỗi người một nửa, hai huynh đệ cũng không chịu, nói bức tranh chỉ có một nửa thì không đáng tiền.” Tiểu Tứ Tử nói, “Sau đó mẫu thân nhà đó cầu phụ thân giúp đỡ, phụ thân bảo bà mang tranh tới, dùng phương pháp yết họa, từ một bức tranh biến thành hai bức, sau đó để lão thái thái mang về, trước tiên đưa cho con lớn một bức, nói, ‘Đây là gạt lão nhị đưa cho, lão nhị hỏi tới, người hãy nói bức tranh đã bị trộm’, sau đó lại gọi con thứ hai tới, đưa một bức tranh khác cho hắn, nói là gạt lão đại mà lấy, bà nói với lão đại bức tranh đã bị trộm... Kể từ đó, hai huynh đệ bởi vì đều nghĩ mình được lợi, cho nên không nhắc lại, như vậy, mọi người đều tường an vô sự.”

“Biện pháp này thật tốt quá!” Bao Chứng liên tục vỗ tay, “Tài tử, thật sự là tài tử!”

Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử, “Đúng rồi Tiểu Tứ Tử, phụ thân người có thể mô phỏng bút tích người khác không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Cái gì gọi là mô phỏng bút tích?”

“Thì, ví dụ như ta viết chữ, phụ thân người có thể chiếu theo chữ của ta, viết ra một phong thư khác, người khác nhìn, cũng tưởng là ta viết.”

“Có thể nha.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, nói, “Phụ thân chỉ cần nhìn qua thư thư một lần là có thể bắt chước, bất luận là chữ gì, liếc mắt một cái là có thể viết ra giống như đúc, phụ thân tài giỏi nhất.”

“Vậy thật tốt quá!” Bao Chứng vui mừng, “Lát nữa chờ Công Tôn tiên sinh tỉnh, nhờ y xem hai phong thư này, nói không chừng, y có thể nhìn ra mẫu chốt!”

“Đúng!” Triển Chiêu cũng gật đầu, có chút hiếu kỳ hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân người tài giỏi như vậy, vì sao vẫn sống ở thôn Nhã Trúc nha?”

Tiểu Tứ Tử nói, “Phụ thân nói phụ thân ở đâu cũng được, có thể trị bệnh cứu người là được rồi.”

“Y có vẻ không muốn làm quan.” Triệu Phổ có chút tiếc nuối nói với Triển Chiêu.

“À...” Triển Chiêu nhẹ nhàng sờ sờ cằm.

“Triển hộ vệ, làm sao vậy?” Bao Chứng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn lại Bao Chứng, nói, “À... Không có gì, ta chỉ nghĩ, tiên sinh tài cao như vậy, nếu có thể ở Khai Phong phủ, sẽ giúp được rất nhiều trong việc phá án.”

Triển Chiêu chỉ thuận miệng nói thế, nhưng tròng mắt của Bao Chứng lại đảo đảo... Ông nhìn hai phong thư trên tay, thầm nhủ... Tài cao như vậy, lưu lạc dân gian chẳng phải đáng tiếc lắm sao? Có câu, nước phù sa không

chảy vào ruộng người ngoài! Nghĩ tới đây, Bao Chứng nhẹ nhàng vượt chòm râu, khước miệng hơi nhếch.

Triệu Phổ thấy Bao Chứng lộ ra một hàm răng trắng bóc, trong bóng tối vàng trắng lưỡi liềm treo trên bầu trời cùng với vết sẹo hình trăng khuyết nhàn nhạt trên trán ông dường như đang phối hợp, sáng lấp lánh...

.....

Công Tôn ngủ một giấc thẳng tới buổi chiều mới chậm rãi tỉnh lại, y mở mắt, thấy một bàn tay nhỏ bé bụ bẫm duỗi tới ôm lấy cổ mình, ‘chục’ một cái trên gương mặt mình, sau đó là một gương mặt tròn tròn, một đôi mắt to tròn long lanh, chớp chớp, “Phụ thân.”

“Ồi.” Công Tôn vươn tay nhéo khuôn mặt đầy thịt của Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, ăn gì chưa?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Ăn rồi, phụ thân dậy chưa, chúng ta đi ăn cơm chiều đi?”

“Ừa~” Công Tôn nhìn sắc trời bên ngoài một chút, thấy đã sắp tối rồi, “Đã trễ thế này, ta nên dậy thôi, Hình Tướng quân uống thuốc chưa?”

“Uống xong rồi.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, dìu Công Tôn ngồi dậy, giúp y vén tóc ra sau tai.

Công Tôn dụi mắt, vừa ngẩng đầu thì thấy gương mặt của Triệu Phổ xuất hiện trước mắt, hần cười ha hả nói, “Tiên sinh, tỉnh rồi à?”

Công Tôn bị gương mặt hiện ra đột ngột của hần làm cho giật mình, giật lùi về sau... “Cộp” một tiếng.

“Ui da.” Công Tôn xoa cái đầu bị đụng trúng đỉnh giường, trừng Triệu Phổ, “Gặp người là xui!”

Triệu Phổ nhíu khóe miệng, thầm nhủ —— Vậy mà cũng trách được à? Bất quá nghĩ lại, thôi, y cứu sống huynh đệ của ta, ta nhịn y thôi.

“Nè, thư ngốc, hỏi người chuyện này.” Triệu Phổ nghiêm túc hỏi Công Tôn.

Công Tôn liếc xéo hắn, Triệu Phổ vội vàng đổi giọng, “Ách, tiên sinh.”

Công Tôn thở dài, hỏi, “Chuyện gì?”

“Hai phong thư này, là một người viết sao?” Triệu Phổ đưa thư qua cho Công Tôn xem.

Công Tôn cầm lấy, nhìn thoáng qua rồi lắc đầu, “Không phải.”

“Thật không?” Triệu Phổ kinh hỉ.

Công Tôn nhìn cái tên trên ấn trạc, hơi sửng sốt, “À... Ta hiểu rồi, chính chiêu di hoa tiếp mộc này vụ hãm Hình Tướng quân!”

“Di hoa tiếp mộc?” Triệu Phổ giật mình.

“Ừ.” Công Tôn gật đầu.

“Nếu như cho người xem chữ mà Hình Hoài Châu tự tay viết, người có thể làm ra một phong thư như vậy không?” Triệu Phổ hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Công Tôn gật đầu, đứng dậy mặc quần áo, Triệu Phổ kéo tay y, nói, “Đi!”

“Đi đâu?” Công Tôn thắc mắc, Triệu Phổ trả lời, “Theo ta tiến cung, chứng minh huynh đệ ta trong sạch!”

“Ấy.” Tiểu Tứ Tử nắm góc áo của Triệu Phổ, nói, “Cửu Cửu sao người lại hư như vậy, phụ thân còn chưa ăn gì mà.”

“Ách...” Triệu Phổ ngẫm lại thấy cũng phải, mình quá gấp gáp.

“Đừng nóng vội.” Công Tôn nói, “Làm việc này cần phải có công cụ, người chuẩn bị cho ta vài thứ, tiện thể hãy bắt Lục Minh về, đến lúc đó, chúng ta cùng Bao đại nhân tiến cung, nhân chứng vật chứng đều có, hắn không thể nào chối bỏ được, như vậy không phải cũng giúp Hình Tướng quân bớt giận sao, hơn nữa, Hình Tướng quân ít nhất cũng phải ở trên giường nghỉ ngơi hai ngày.”

Triệu Phổ nghe xong, gật đầu đứng lên nói, “Đúng, là ta sốt ruột, bây giờ đi ăn thôi.”

“Đi Thái Bạch Cư đi.” Triển Chiêu từ bên ngoài đi đến, ôm lấy Tiểu Tứ Tử đã chạy tới bên mình.

“Ừ, cũng được.” Công Tôn xuống giường, Triệu Phổ muốn đến bế nhưng bị y né tránh, y thử đi vài bước, chân đã có thể tự do đi lại, chỉ thoáng ê ẩm đôi chút. Công Tôn hoạt động một lúc rồi nói, “Chắc là ổn rồi.”

“Đi thôi, đi Thái Bạch Cư.” Triển Chiêu ghẹo Tiểu Tứ Tử.

“Ừa, đi... Bạch...” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Triển Chiêu đã sớm nhận ra khi Tiểu Tứ Tử nói chuyện thì không nhớ được tên người, đặc biệt là tên có ba chữ, bèn nhắc lại, “Thái Bạch Cư.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Bạch Bạch Bạch... Bạch ...”

.....

Đối với chuyện ngày hôm nay, Triển Chiêu về sau mới giác ngộ được, Tiểu Tứ Tử bỗng chốc nói nhiều chữ “Bạch” như vậy, kỳ thực là điềm báo nào đó!

•
•

****:** Yết họa là quá trình bồi tranh sau khi bị rách, bị ẩm, v.v...

Cách làm: trải phẳng bức tranh cũ trên một cái bàn đồ dài, dùng nước thấm ướt bức tranh, mặt trên dùng vài tầng giấy Tuyên Thành phủ lên để cho thấm ướt đều, qua một khoảng thời gian, dùng cái nhíp bóc ra từng tầng từng tầng giấy, sau đó lại đắp lên một tầng giấy bồi để vá lại bức tranh gốc, tẩy sạch những vết bẩn. Quá trình này gọi là yết họa.

Khôi phục tranh là một quá trình trọng yếu khi bồi tranh, bồi tranh chỉ dùng để tạo viền cho khuôn, lót theo viền khuôn để sao chép tranh chữ.

Theo như ta hiểu là yết họa dùng để tạo ra một cái khuôn mẫu, rồi lại dùng cái khuôn đó để sao chép một bức mới giống hệt bức cũ.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 21: Hắc Hắc Hắc Hắc Hắc Hắc...

Công Tôn vừa ra khỏi cửa, thì nhìn thấy có một cỗ kiệu lớn dừng ở phía trước.

“Là cỗ kiệu của Bàng Thái sư.” Triển Chiêu nói, “Đúng rồi, hôm nay lão tới chắc là để dẫn Bàng Dục về.”

“Cuối cùng Bao đại nhân phạt hắc thế nào?” Triệu Phổ hỏi Triển Chiêu.

“À, đánh mười đại bản.” Triển Chiêu trả lời.

“Nhẹ như vậy?” Công Tôn tựa hồ có chút bất mãn, thầm nhủ Bao đại nhân không phải trong như nước sáng như gương thiết diện vô tư sao? Thì ra cũng lưu tình cho nhi tử của Bàng Thái sư.

Triển Chiêu nhìn ra tâm tư của Công Tôn, cười nói, “Đánh bằng roi chỉ là phương thức trách phạt bình thường nhất, lợi hại ở phía sau kia.”

Công Tôn nhìn hắc, hỏi, “Lợi hại à... phải phạt như thế nào?”

“Trên đường phố của Khai Phong phủ này, tổng cộng có hơn một trăm cửa hàng.” Triển Chiêu giơ tay chỉ chỉ phía trước, “Bao đại nhân phạt Bàng Dục trong vòng một năm, phải làm ‘người ở’ cho một trăm cửa hàng, mỗi cửa hàng ba ngày, nguyên bản tiểu nhị làm gì, hắc cũng phải làm cái đó, không được nhờ người làm giúp cũng không được qua loa tắc trách, sẽ thường xuyên phái người giám sát, nếu như lười biếng, vậy ngày đó coi như không làm, lại tăng thêm một ngày một đêm nữa! Nói chung, chừng nào

hắn làm xong công việc của đầy tớ ở một trăm cửa hàng, thì mới tính là chịu phạt xong. Mặt khác, Bao đại nhân nói, sau này nếu lại nghe Bàng Dục làm xằng bậy nhiều loạn trị an của Khai Phong, thì tuyệt đối sẽ phạt không nhẹ!”

Công Tôn nghe xong cảm thấy phấn chấn, thầm nhủ, quả nhiên! Bản thân mình lòng dạ nhỏ nhen, Bao đại nhân đúng là một vị quan tốt hiếm có, mà đồng thời, Công Tôn cũng đánh giá hoàng đế Triệu Trinh cao hơn một ít. Tuy vẫn có lời đồn nói hoàng đế là nhu nhược, nhưng có thể trọng dụng vị quan tốt như Bao Chửng, đồng thời cũng trao cho ông đủ quyền lực, chứng tỏ Triệu Trinh không hề hồ đồ chút nào.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử được Triệu Phổ ôm, vươn tay nắm tay áo của Công Tôn, nói, “Đói.”

“Hm.” Mọi người lúc này mới nhớ tới, nhanh chóng ra ngoài đi ăn.

~

Tới Thái Bạch Cư, nơi này vẫn náo nhiệt như trước, tiểu nhị đã sớm nhận ra Triệu Phổ, tất nhiên hắn cũng quen biết Triển Chiêu, nhanh chóng chạy tới mời, tất cả mọi người đã nghe chuyện Bàng Dục bị phạt, đều cảm thấy hả lòng hả dạ.

“Triển đại nhân, hôm nay [jīn ér] nhàn nhã nhỉ.” Tiểu nhị đắp khăn lau cười hỏi, “Muốn ăn cái gì?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn tiểu nhị, hỏi, “Sao ngươi biết ta là Cẩn Nhi [jīn ér]?”

Tiểu nhị nọ sững sốt một chập, Triển Chiêu cũng hơi khó hiểu, Công Tôn nói với Triển Chiêu, “Tiểu Tứ Tử là tiểu danh, đại danh gọi là Công Tôn Cẩn.”

Triệu Phổ hỏi, “Gọi Cẩn Nhi thật dễ nghe? Vì sao cứ gọi là Tiểu Tứ Tử.”

Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử, nói, “Người hỏi nó đi.”

Triệu Phổ và Triển Chiêu cùng nhau nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Cẩn Nhi nghe giống bé gái.”

“Ra vậy.” Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói, “Bằng không đổi thành Thủy Tĩnh (giếng nước)... Ừm, không thì đổi tên gọi Công Tôn Báo, Công Tôn Lang...” Còn chưa kịp dứt lời, Công Tôn đã giơ chân hung hăng đạp Triệu Phổ một cước.

Triệu Phổ xoa chân, thầm nhủ không sửa thì không sửa, mọi người nói quân tử động khẩu bất động thủ, con mọt sách này lại làm ngược, khó chịu một chút là giơ tay giơ chân đánh người. Không có nửa phần khí độ của văn nhân.

Công Tôn giành lại Tiểu Tứ Tử mà ôm, thấy bé bắt đầu chăm chú suy nghĩ về chuyện đổi tên thì bóp mũi bé, “Không cho sửa, nghe chưa? Ngũ hành của con thiếu mộc thiếu kim, một chữ ‘Cẩn’ có thể giúp con cả đời bình an, không được bỏ, bỏ là bất hiếu!”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng thầm nhủ, mỗi lần nhắc tới chuyện đổi tên, phụ thân khẳng định tức giận.

Triển Chiêu đã gọi thức ăn, quay đầu hỏi Triệu Phổ, “Vương gia, có muốn nếm thử rượu Hoa Điêu thượng hạng ở đây không?”

(loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc)

“Đương nhiên, ta yêu nhất chính là rượu.” Triệu Phổ cười chia chia Công Tôn, “Thư ngọc này cũng có thể uống.”

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị mang rượu và thức ăn lên, Công Tôn dứt chút thức ăn vào miệng Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử vừa nhai, vừa cẩn thận quan sát xung quanh, thầm nhủ: Ừm, hôm nay trong lúc đang ăn, không biết có người quấy rối không nha.

Đang suy nghĩ, Tiểu Tứ Tử nhìn thấy một người, người này có vóc dáng vô cùng thấp bé, thoát nhìn tuổi tác không nhỏ, chỉ cao có ba tấc*, hăn từ gằm bên này chui vào gằm bên kia, động tác cực nhanh, không biết đang làm cái gì.

(theo hệ đo lường cổ Trung Hoa, 1 tấc = 10 phân = 3,33cm. 3 tấc = 9,99cm) (beta: sao tao nghi cái này có vấn đề quá =.=) (Lạc: dùng để ví von thôi má)

Tiểu Tứ Tử tròn tròn mắt nhìn hăn, Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử nhích từ từ ra ngoài, bèn quan sát bé một chút, chú ý thấy bé hình như đang nhìn cái gì đó, quay mặt lại, người nọ vù một cái biến mất, Tiểu Tứ Tử dụi mắt.

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn bóp bóp khuôn mặt bầu bĩnh của bé, hỏi, “Nhìn cái gì vậy? Ăn.”

“Phụ thân vừa có người.”

Công Tôn bật cười, dứt thức ăn vào miệng bé, nói, “Ở đây toàn là người với người, thấy người thì có gì ngạc nhiên?”

Triệu Phổ xoay mặt nhìn Triển Chiêu, cười nói, “Có người trộm vật dưới mắt Triển huynh, Triển huynh mặc kệ sao?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Chờ hăn lên lầu ba trộm, tự nhiên có người xử hăn.”

Vừa dứt lời, chợt nghe “Lịch bạch” vài tiếng, lão đầu thấp bé kia lăn lông lốc từ lầu ba xuống, trực tiếp ngã trên mặt đất, những thứ trong tay

cũng rơi xuống... Là một đồng túi tiền.

~

Động tĩnh này khiến cho không ít người chú ý, những người trong khách điểm nhìn sang lão nhân kia ...

“A! Đó là túi tiền của ta!” Có người hô lên.

“Của ta cũng ở đó!”

“Thì ra là một tên trộm!”

Mọi người đều đến lấy lại túi tiền, lão nhân kia ngượng ngùng bỏ dậy, vỗ vỗ bụi trên người, có chút mất hứng.

Lúc này, điểm tiểu nhị đi qua trước mắt hắn, trong tay bưng rượu Hoa Điều thượng hạng, đặt tới trước mặt Triệu Phổ và Triển Chiêu, nói, “Rượu Hoa Điều bản điểm tự nhường! Năm đó thi tiên Lý Bạch yêu thích nhất a.”

Mọi người thừa biết hắn bịa chuyện, nhưng cũng cảm thấy thú vị, Triển Chiêu rót đầy rượu cho Công Tôn và Triệu Phổ, ngửa mặt uống hết một chén, quả nhiên... Hương rượu nồng nàn thuần hậu, dư vị đậm đà.

Công Tôn vừa buông chén rượu, thì thấy bên cạnh có một người xuất hiện, là lão đầu vừa ngã từ trên lầu xuống kia, lão chạy tới bên cạnh Triển Chiêu, nói, “Ôi chao, vừa nãy không nhìn thấy Triển gia.”

Triển Chiêu nhìn hắn một cái, nói, “Thâu tam gia, vận may hôm nay như thế nào?”

“Hắc hắc, ta đây không có số đỏ, Đỗ lão tứ mới có số đỏ đó, ta đây là xui.” Tiểu lão đầu liếc nhìn Tiểu Tứ Tử, thấy Tiểu Tứ Tử cũng đang mở to mắt nhìn mình, vô thức tắc tắc hai tiếng, nói, “Oa nhi này sao lại xinh đẹp như vậy chứ?”

Tiểu Tứ Tử nhìn Công Tôn, “Phụ thân người này là ai?”

“Hm.” Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Ta nghe nói trên giang hồ có ngũ độc, Cật Đại, Hát Nhị, Thâu Tam, Đổ Tứ, Dâm Ngũ.”

(một ăn, hai uống, ba trộm, bốn cờ bạc, năm dâm dật)

Công Tôn nói xong, Triệu Phổ và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, đều có chút giật mình, Triệu Phổ nói, “Ha, con mọt sách này, tuy không biết võ công, nhưng chuyện giang hồ cũng khá rành đó nha.”

Công Tôn ngược mắt nhìn Triệu Phổ một chút, cười nói, “À, ta không chinh chiến cũng biết Đại Tổng có bao nhiêu danh tướng, không ăn uống cờ bạc cũng biết ăn uống cờ bạc là như thế nào... Cái này gọi là không ăn thịt heo nhưng thấy heo chạy. Ta cũng sẽ không lấy một cây gậy tre đánh chìm một con thuyền, thấy thư sinh đã gọi mọt sách, cũng giống như nói về võ phu, cũng có người ôn văn nho nhã.” Nói xong, liếc nhìn Triển Chiêu, lại quay đầu nhìn Triệu Phổ, “Tuy rằng, đại đa số đều là thô lỗ, ha, Cừu gia.”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, thầm nhủ, hức, thư ngốc, người một ngày một đêm không nói xấu ta sẽ chết hả?!

“Ha ha ha.” Lão nhân kia cũng cười phá lên, nói với Công Tôn, “Tiên sinh nói lời này thật diệu!” Nói xong, xoay mặt hỏi Triển Chiêu, “Triển gia, sao ngài còn ngồi chỗ này hăng hái uống rượu vậy? Trên lầu có ôn thần kia, tránh lui là tốt nhất.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, hỏi, “Ôn thần gì.”

“Ôi chao, ngài còn chưa biết hả?” Thâu tam gia lên tới cạnh Triển Chiêu thì thầm, “Ngài được phong Ngự Miêu, là đặc tội với năm hiệp khách nổi danh trên giang hồ đó, nhất là lão ngũ nọ, là Tu La đó, mau mau tránh lui.”

Triển Chiêu nhoẻn miệng cười, nói, “Người đúng là lòng dạ tiểu nhân, hăn không hẹp hòi như vậy đâu.”

Triệu Phổ không hiểu, hỏi, “Ngự Miêu thì đắc tội với ai chứ?”

“Còn là ai?” Thâu tam gia vỗ vỗ vết giày trước người mình, nói, “Cầm mao thử đó.”

Tiểu Tứ Tử nghe được, bèn xoay mặt nhìn Công Tôn, hỏi, “Phụ thân, kim mao thử* là cái gì? Chíp bông** là con chuột màu vàng sao?”

*(“Cầm” [jǐn] đọc gần giống “kim” [jīn], nên em lại nghe bậy nói bạ biến con chuột gấm ‘lộng lẫy’ thành con chuột lông vàng =))

** (“chíp bông” hay “mao mao” là tiếng gọi thân thương đối với trẻ mới sinh, có lẽ Tiểu Tứ Tử nghĩ con chuột lông vàng rất là bụi bặm đáng yêu nên mới gọi như vậy)

Công Tôn vươn tay dứt thức ăn, ngăn cái miệng đang ‘lú lo’ của Tiểu Tứ Tử lại.

Triệu Phổ nghe xong thì ung dung cười, nói, “Bạch Ngọc Đường tuyệt đối không phải người nhỏ nhen, lão đầu nhi người đừng nói oan cho hăn.”

Triển Chiêu cười hỏi, “Cửu gia đã gặp Bạch Ngọc Đường rồi sao?”

“Người cứu huynh đệ của ta chính là hăn, lần này huynh đệ ta thoát hiểm, ta còn chưa cảm tạ hăn, hăn một đường theo tới, cũng là muốn xem vụ án của huynh đệ ta đã giải quyết xong chưa.” Nói tới đó, Triệu Phổ hướng về phía thang lầu nói vọng lên, “Đã giải quyết xong, huynh đệ đã an toàn, vụ án đã phá, rõ như ban ngày.”

~

Trên lầu ba, một bạch y nhân ngồi dựa vào bên cửa sổ, hai chân tùy ý gác trên bàn, trên tay cầm một cái chung rượu đang nhấm nháp, nhĩ lực của hắn rất tốt, sớm nghe được tiếng nói chuyện dưới lầu, bất đắc dĩ nhoen lên khóe miệng, thầm nhủ, con mèo này thật là giáo hoạt mà, xem ra là sợ mình đi tìm hắn gây phiền toái.

Bất quá, người giang hồ cũng quá coi thường hắn, tại sao lại nghĩ người ta nhỏ nhặt như vậy chứ, hắn tiếp tục uống rượu, lại nghe Triệu Phổ nói vụ án đã giải quyết, cũng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên Bao đại nhân danh bất hư truyền!

Suy nghĩ một chút, hắn lại từ trong lòng lấy ra một vật, mở ra nhìn một chút, đóng lại, gọi tiểu nhị tới.

“Gia, ngài có gì phân phó?” Tiểu nhị tới, người nọ đưa cho hắn một quyển trục, nói, “Xuống lầu dưới, đưa cho Triển Chiêu.”

“Dạ.” Tiểu nhị gật đầu, cầm vật nọ đi xuống lầu, tới bàn của Triển Chiêu bọn họ, nói, “Triển đại nhân, một bạch y nhân trên lầu bảo ta đưa cho ngài.”

Triển Chiêu nhận vật nọ, đó là một cuộn giấy, lại xoay mặt nhìn Thâu tam gia, cười nói, “Thâu tam gia, muốn ngồi xuống cùng ăn không?”

“Ách không muốn!” Thâu tam gia hồi hả bỏ chạy, thầm nhủ làm gì có chuyện trộm và quan sai ngồi ăn với nhau? Trong lòng nói thầm, vốn bị Bạch Ngọc Đường một cước đá xuống lầu, muốn gây xích mích để Triển Chiêu cùng hắn đánh một trận cho hết giận, không ngờ hai người không trúng kế... Ai, mừng hụt.

Thấy người đi, Triển Chiêu mở quyển trục ra nhìn, trên đó viết một bài thơ:

“Đường Bá Xá tố nhất cầm hiên minh ký.

Ngô tộc hệ trung lương.

Thượng thư báii trung đường.

Vị thù hồng học chí.

Tử diệc nguyện vị thường.

Tốc thủy đăn tương tư.

Lai nhi yên bất vãng.

Tương kiến lưỡng trọng thiên.

Cứu thế thả đương tiền.

Nhi Đường Khải báii soạn.”

Triển Chiêu đọc một lúc rồi đưa cho Triệu Phổ, Triệu Phổ ghét nhất là những loại thơ ca này, chỉ nhìn lướt qua liền đưa qua cho Công Tôn.

Công Tôn buông đũa tiếp nhận, mở ra đọc, khẽ nhú mảy, “Là văn bia (văn tự khắc trên bia) trên mộ.”

“Ừm, hẳn là sao chép lại.” Triển Chiêu nói, “Bất quá thơ văn không thông, có vẻ hành văn không được tốt.”

Công Tôn xoay mặt nhìn Triển Chiêu, hẳn tiếp tục dùng bữa, còn nháy mắt với y mấy cái.

Công Tôn ngầm hiểu, Triển Chiêu kỳ thực nhìn qua đã hiểu, nhưng cố ý giả vờ không hiểu. Nhớ lúc nãy Thâu tam gia nói, người đưa tới cuộn giấy trên lầu, hình như cũng là giang hồ hiệp khách như Triển Chiêu, hơn nữa có vẻ danh hiệu Ngự Miêu của Triển Chiêu đã động tới chữ “Thử” bên trong danh hứ của người này. Rõ ràng, Triển Chiêu là cố ý vờ như không hiểu,

như vậy so về tài trí, có vẻ đã thua người trên lầu kia một bậc, để cho đối phương hết giận.

Công Tôn gật đầu, Triển Chiêu người này tính tình thật tốt.

Triệu Phổ thấy hai người nháy qua gật lại, cũng mặc kệ, nhích qua, tách xương trong chân giò lợn ra, dùng đũa gắp ra tủy xương bên trong rồi đưa cho Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ăn đến mặt mày tươi rói.

“Thư ngọc, trên đó viết cái gì?” Triệu Phổ hỏi.

“À, là một bài thơ có thâm ý.” Công Tôn gập giấy lại, chỉ để lại những chữ đầu tiên của mỗi câu thơ, nói, “Đọc từ trên xuống.”

Triệu Phổ cùng Triển Chiêu tiến tới gần, viết là, “Ngô thượng vị tử tốc lai tương cứu.” (Ta chưa chết mau đến cứu giúp)

“À!” Triệu Phổ gật đầu, “Thật xảo diệu, nhưng văn bia trên mộ này cũng lạ thật, làm gì có người chết mà nói mình còn chưa chết, muốn gọi người tới cứu chứ?”

Triển Chiêu cũng gật đầu, nói, “Mà tiên sinh đúng là tài cao, liếc mắt là có thể nhìn ra ảo diệu trong bài thơ, tài thật.”

Công Tôn cũng có chút bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu hiển nhiên là nói cho người trên lầu nghe.

~

Bạch y nhân trên lầu đang tựa vào trên ghế uống rượu, hơi chút buồn cười lắc đầu, lẩm bẫm, “Con mèo giáo hoạt này, giả vờ làm cái gì.”

“Thượng thư báai trung đường.” Triệu Phổ lại nhìn thoáng qua, nói, “Trung đường không phải là Tế tướng, đại khái là Bao Tướng, hoặc là Vương Thừa tướng, Triển huynh, cầm về đưa cho Bao Tướng đi.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, cất vào trong ngực, cười nói, “Nếu đây là oan án, thật đúng là phải cảm tạ vị đại hiệp đã đưa thư tới.”

Trên lầu, bạch y nhân đã uống rượu xong, con mèo này quá giảo hoạt, đùa chẳng thú vị chút nào, liền trả tiền rượu, chuẩn bị đi.

~

Dưới lầu, Triển Chiêu và Triệu Phổ bọn họ cũng tiếp tục dùng bữa.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy hôm nay cuối cùng cũng được bình an ăn cơm, liền hỏi Công Tôn, “Phụ thân buổi tối chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?”

“Ở Vương phủ.”

“Ở Khai Phong phủ.”

Triển Chiêu và Triệu Phổ đồng thanh.

Công Tôn ngược mắt nhìn hai người, có chút xấu hổ.

Triển Chiêu từ khi được tận mắt chứng kiến y thuật và học thức của Công Tôn thì rất là kính nể y, lại nghe nói y chỉ là một lang trung tha phương, thì một lòng muốn y ở lại Khai Phong phủ giúp đỡ tra án, hơn nữa hắn cũng có chút tư tâm, Tiểu Tứ Tử đáng yêu quá chừng, nếu như ở lại trong Khai Phong phủ, vậy thì hằng ngày đều có nhiều điều vui vẻ.

Còn Triệu Phổ, hắn cũng không biết tại sao mình lại muốn đón Công Tôn đến sống ở Vương phủ —— Đúng rồi! Hắn vỗ đầu, phải chữa bệnh cho hoàng nương! Thiếu chút nữa quên bég.

“Ta ở khách điểm là được rồi.” Công Tôn nói.

“Không được.” Triển Chiêu nói, “Tiên sinh, vụ án của Hình Tướng quân còn chưa xử xong mà, người là chứng nhân quan trọng, không thể có sơ

xuất, cho nên phải ở lại Khai Phong phủ.”

Triệu Phổ nói, “Nè, thư ngốc, người còn chưa xem bệnh cho nương ta mà, ở lại Vương phủ đi.”

Triển Chiêu nhìn Triệu Phổ, thầm tính toán, chẳng lẽ Triệu Phổ muốn mang Công Tôn về trong quân làm quân y? Hừm, chuyện này cũng có thể lắm. Triệu Phổ làm nguyên soái đương nhiên cũng ao ước tìm được hiền tài, nhưng dù sao thì mình vẫn cảm thấy Công Tôn ở lại Khai Phong phủ mới càng có thể phát huy khả năng.

Công Tôn có chút dở khóc dở cười, nhìn trái phải, nói, “Như vậy đi, trước tiên ta tạm thời ở lại Khai Phong phủ, về phần Vương phủ, ta không thể ở đó, đêm nay ta cùng Vương gia về Vương phủ, đi xem bệnh cho Hoàng Thái phi.”

“Rất tốt rất tốt.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Đêm nay nếu đã muộn thì cũng đừng trở lại Khai Phong phủ, Vương phủ cũng có thể ở lại mà!”

Công Tôn gật đầu, nhìn Triệu Phổ một chút, trong lòng hơi băn khoăn, người này thật ra không phải loại thù dai, ta cay độc với hắn như vậy, mà hắn lại còn quá nhiệt tình. Thấy Triệu Phổ nói nói cười cười với Tiểu Tứ Tử, Công Tôn tự nhủ —— hmm, chắc là hắn thích Tiểu Tứ Tử.

~

Mọi người tiếp tục dùng bữa, Triển Chiêu nhớ tới lúc trước Khai Phong phủ còn vài vụ án chưa giải quyết, lần này có thể thuận tiện nhờ Công Tôn phá giúp. Hầu như chính lúc này, đột nhiên, dưới lầu truyền đến tiếng hét chói tai thật quái lạ, hơn nữa không phải là một người hét, mà hầu như toàn bộ những người trên đường đều hét lên, trong tiếng kêu tràn ngập cảm giác kinh khủng.

Nghe tiếng hét sồn tóc gáy đó, Tiểu Tứ Tử vội vàng rụt vào lòng Công Tôn che cái lỗ tai, “Phụ thân thật dọa người!”

“Không có gì, đừng sợ.” Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ và Triển Chiêu đều đi đến bên cửa sổ, trên lầu cũng có nhiều người vây xem.

~

Vừa nhìn xuống dưới lầu, mọi người không khỏi hít sâu một hơi lạnh. Đầu đường, có ba con hắc hổ đi tới. Bên khố miệng ba con hắc hổ này có máu, hiển nhiên là vừa mới cắn người, mà những người xung quanh thì đang trốn đông trốn tây, còn có nhiều người sợ hãi không biết chạy đâu, chỉ ngồi bệt ở ven đường mà run bần bật.

“Trên phố xá náo nhiệt, sao lại có hắc hổ?” Công Tôn không quá rõ ràng.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, khẽ nhíu mày, nói, “Không lẽ đây là...”

“Là cái gì?” Công Tôn và Triệu Phổ song song xoay mặt nhìn hẳn.

Đúng lúc này, trong đoàn người lại truyền đến một tiếng thét chói tai, từ phía sau, lại có ba con gấu đen đi tới.

“Hoặc.” Triệu Phổ nói, “Nhiều năm không trở về, trên đường phố của Khai Phong sao lại có mãnh thú đi dạo a!”

“Ta biết chúng nó từ đâu tới.” Triển Chiêu nhíu mày, “Việc cấp bách là giải quyết đám dã thú kia, đừng để chúng đả thương mọi người!”

“Phụ thân đó là cổ kiệu ở cửa lúc nãy.” Tiểu Tứ Tử đột nhiên vươn tay, chỉ vào cổ đại kiệu đang bị kẹp giữa đàn hắc hổ và gấu đen.

“Đây là kiệu của Bàng Thái sư!” Triển Chiêu và Triệu Phổ đều sửng sốt, mấy tên kiệu phu đã sớm bị dọa chạy, còn hộ vệ của Bàng Thái sư cũng

chưa từng gặp tình cảnh này, gấp đến độ xoay vòng vòng, Bàng Thái sư chui ra nhìn thoáng qua, lập tức trợn ngược mắt té bật ngựa, bất tỉnh nhân sự trong kiệu.

“Vương gia.” Các ảnh vệ đều đến bên cạnh Triệu Phổ, nói, “Đã thông tri cho đội quân tuần thành, chúng ta xuống dưới ngăn chặn chúng nó.”

Triệu Phổ nói, “Làm thật cả đi, súc sinh hại người thì không nên để lại!” Nói xong, vươn tay tiếp nhận trăm mã đao do Tử Ảnh đưa qua, nói, “Ta chặn phía đông, các người đi chặn phía tây, Triển huynh phía nam... Ách.”

Triệu Phổ đang tìm người, xem ai có thể chặn ở phía bắc, thì thấy Triển Chiêu giơ tay, chỉ vào phía bắc hướng đại lộ trước cổng thành.

Triệu Phổ nhìn theo ngón tay hắn, chính giữa đại lộ, có một con ngựa trắng đứng chặn ngang, ngòi bên trên là một bạch y nhân, hắn cầm trong tay một thanh cổ đao màu ngân bạch.

Người nọ ngăn trở đám hắc hổ kia, dường như không chút sợ hãi, mà ngay cả con ngựa hắc đang cười cũng không hề hoảng sợ, hắc ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu và Triệu Phổ trên lầu.

Triệu Phổ nhếch khóe miệng cười, nói, “Tới đúng lúc! Đi thôi!”

Triển Chiêu cũng gật đầu, mọi người phi thân nhảy xuống, đứng ở bốn góc đường, vây quanh đám cầm thú kia.

Công Tôn có chút lo lắng nhìn xuống, Tiểu Tứ Tử đột nhiên túm túm một lọn tóc rũ trước ngực của Công Tôn, nói, “Phụ thân.”

“Hả?” Công Tôn vỗ Tiểu Tứ Tử, “Đừng sợ, trong chốc lát sẽ tốt thôi!”

“Không phải.” Tiểu Tứ Tử nắm tóc của Công Tôn, nói vào bên tai y, “Chúng ta ở lại Khai Phong đừng đi nữa.”

Công Tôn hơi sững sốt, nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Vì sao? Con không muốn về nhà sao?”

Tiểu Tứ Tử hơi đỏ mặt, nói, “Ở nhà chơi không vui, ở đây vui, Tiểu Tứ Tử thích Cữu Cữu, cũng thích Triển Triển với cả Bao Bao nữa.”

Công Tôn tựa hồ có chút khó xử, “Thế nhưng...”

“Hơn nữa.” Tiểu Tứ Tử nói, “Lúc phụ thân ở Khai Phong, thì rất vui vẻ, nói chuyện cũng nhiều hơn.”

Công Tôn nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử, một lúc lâu sau mới gật đầu, “Phụ thân biết rồi.”

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử tủm tỉm cười, lẩm bẩm nói thầm, “Khai Phong rất tốt, không hề đáng sợ chút nào.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 22: Hắc Bạch Phối, Nam Sinh Nam Sinh Phối...

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử từ lầu hai nhìn xuống, thấy Triển Chiêu, ảnh vệ, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ chia nhau ngăn chặn bốn phương hướng của đường phố, không cho đám mãnh thú phát cuồng này xông qua.

Ba con hắc hổ và hai con gấu đen hình như cũng biết là chúng đang bị vây khốn, chúng nhìn trước sau, nghe răng, rít gào bốn phía. Đại khái là vì binh khí trên tay những người này đều là thượng cổ danh khí, đều đã lấy đi rất nhiều sinh mệnh, vì vậy phía trên có tử khí, dã thú sợ nhất chính là loại khí tức này, đều lui về sau, tụ lại cùng nhau, gào thét.

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn thoáng qua, ven đường có một nông phu đang ôm hài tử của mình mà khóc, hài tử này còn chưa đến mười tuổi, thấy nó bị cắn, một cánh tay đã đứt lìa, hẳn nhú máu thật sâu.

“Gào.” Hắc hổ kia đột nhiên hướng về phía Triệu Phổ gầm rú, Triệu Phổ nói với Tử Ảnh đang rục rịch chộn rộn, “Tử Ảnh, người hận nhất là lũ súc sinh này đúng không?”

Tử Ảnh cười nhạt một tiếng.

“Giết cho ta!” Triệu Phổ ra lệnh, các ảnh vệ nhảy vào vòng vây, vung đao chém giết. Tuy lũ mãnh thú này hung hãn, nhưng so với ảnh vệ thì còn kém xa, rất nhanh, đều trở thành vong hồn dưới những lưỡi đao kia. Cuối cùng, chỉ còn lại duy nhất một con hắc hổ và một con gấu đen, chúng lù lút vào nhau, khẩn trương nhìn khắp nơi.

Lúc này, chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa nổi lên bốn phía, có một đại đội nhân mã vội vã chạy tới, Triệu Phổ quay đầu lại, thấy Công Tôn không biết từ khi nào đã ôm Tiểu Tứ Tử đi xuống lầu, y vội vàng chạy đến chân tường phía sau, xem xét tình huống của hài tử bị cộp cấn đứt tay kia.

Rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt, đều bùi ngùi, “Thật đáng thương, đứa trẻ này sau này tàn phế mất thôi.”

“Có khối băng không?” Công Tôn đột nhiên quay lại hỏi đoàn người, “Ai có băng! Đều mang đến đây!”

“Băng?” Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đều nói, “Tuyết đều đã tan cả rồi, mùa xuân thì đi đâu tìm băng.”

“Trong hầm ở ngoài thành có!” Có mấy người hảo tâm nói, “Ta đi lấy cho người!”

“Không còn kịp rồi!” Công Tôn nói, “Phải nhanh!”

“Thư ngốc.” Triệu Phổ đi đến bên Công Tôn hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Tìm băng mang đến đây, chườm lên cánh tay bị đứt, ở vết thương trên cánh tay cũng chườm lên, sau đó phủ kín băng lên giường, trong vòng một canh giờ chuẩn bị tốt, ta có thể nối tay lại cho cậu bé!”

Công Tôn vừa dứt lời, không chỉ có Triệu Phổ trợn tròn mắt, mà bách tính xung quanh cũng ồn ào, “Tay bị đứt lìa mà cũng nối lại được sao?”

“Có thể sao?”

“Thì cứ thử xem sao, mau tìm băng!”

“Tìm cái gì!” Triệu Phổ nói với chương quỹ của khách điểm đang đứng cách đó không xa, “Một gian phòng hảo hạng, mười thùng nước, nhanh!”

Công Tôn ngược mắt nhìn hăn, “Nước thì có ích gì?”

“Ai...” Triệu Phổ chỉ tay vào bên trong, nói, “Người cũng vào trước đi!”

Công Tôn gật đầu, đã có người hảo tâm giúp nông phụ kia ôm lấy đứa trẻ đã ngất đi từ lâu, Công Tôn nhặt lên cánh tay đứt, chạy vào khách điểm, dặn dò Tiểu Tứ Tử đang lơ đãng theo đuôi mình phải lưu lại bên cạnh Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử hơi chu chu mỏ, dạo này phụ thân cứ mang bé giao cho người khác.

Công Tôn đi vào khách điểm, Triệu Phổ lệnh cho chưởng quỹ mang nước ra, mà lúc này, các ảnh vệ đã chuẩn bị xử lý hai con dã thú cuối cùng, chợt nghe có người gào to một tiếng, “Đao hạ lưu tình!”

Triệu Phổ quay mặt lại nhìn lại, thấy có một đoàn người ngựa chạy tới trước mắt, hăn hơi nhướng mi, lần này là áo đen mũ đen, đúng là cấm quân, hàng thật.

“Cấm quân Đô thống Vương Sán tham kiến Cửu Vương gia.” Vương Sán nọ quỳ xuống hành lễ với Triệu Phổ, Triệu Phổ khoát khoát tay, nói, “Đến chậm rồi, đem thi thể đám dã thú này đi xử lý đi.”

“Ách...” Vương Sán nói với Triệu Phổ, “Cửu Vương gia, có thể tha mạng cho hai mãnh thú này không?”

Triệu Phổ sững sốt, xoay mặt nhìn hăn, hỏi, “Tại sao? Súc sinh hại người thì đáng bị làm thịt.”

“Hồi bẩm Vương gia, những mãnh thú này đều không phải là vật bình thường.” Vương Sán nhỏ giọng trả lời.

Lúc này, chưởng quỹ đã dẫn người khiêng thùng nước tới, đưa đến đúng mười thùng, xếp thành một hàng, Triệu Phổ nhắc tay, vỗ một chưởng về phía mặt nước, chỉ chốc lát sau, trên mặt nước có hàn khí tỏa ra... Lại nhìn lại, nước đã kết thành băng. Triệu Phổ vung tay, vỗ thêm một chưởng... Chợt nghe tiếng răng rắc răng rắc truyền đến, nguyên một khối băng, bị vỡ ra thành từng viên nhỏ. Triệu Phổ nói với chưởng quỹ đang há hốc mồm, “Mang đi!”

Không ít bách tính xem náo nhiệt xung quanh đều kêu to, Triển Chiêu nhìn thấy, khen, “Vương gia nội lực kinh người.”

Triệu Phổ bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, nói, “Triển huynh, huynh còn đứng đó mà khen sao, mau đến giúp ta một tay đi.”

Triển Chiêu cười cười, đi tới giữa, cũng giơ tay vỗ nước như Triệu Phổ, trong nháy mắt, một cỗ hàn khí bức người tỏa ra, mặt nước kết băng.

Vương Sán ở một bên nhìn, giật mình không thôi, ai cũng biết Triệu Phổ có công phu rất cao, không ngờ Triển Chiêu cũng lợi hại không kém.

“Vương gia... những mãnh thú này là cống phẩm, là thái tử Cao Ly (Triều Tiên) mang đến, chuẩn bị vài ngày nữa dâng cho Hoàng thượng, cho nên...” Vương Sán có chút sốt ruột nói.

“Thái tử Cao Ly không có bạc mua thức ăn cho chúng sao?” Triển Chiêu cười nhạt một tiếng, “Đến mức phải đến đường phố của Khai Phong phủ ăn bách tính sao? Mãnh thú này người để Hoàng thượng tiếp nhận rồi, không sợ người khác chỉ vào mũi Hoàng thượng nói người lấy xương thịt lê dân bách tính của mình đi nuôi dã thú sao?”

“Nói rất hay!” Bách tính bốn phía đều vỗ tay.

“Ách...” Vương Sán há mồm nửa ngày cũng không nói nên lời, chỉ phải thở dài, trơ mắt nhìn hai con mãnh thú nổi điên bị Tử Ảnh giết chết.

Tử Ảnh lắc lắc vệt máu trên thanh đao trong tay, nhìn thi thể của đám mãnh thú trên mặt đất, lạnh lùng mắng, “Súc sinh hại người.”

Triển Chiêu ở cách đó không xa, vừa nghe được thì thoáng có chút giật mình, các ảnh vệ đi theo Triệu Phổ, vài ngày nay hắn cũng tiếp xúc một chút, tuy đều rất tài giỏi, nhưng tính cách cũng rất khác biệt.

Giả Ảnh bình tĩnh ổn trọng, xử sự khôn khéo tương đối cao tay, là ảnh vệ đứng đầu.

Thanh Ảnh trầm mặc ít lời, nhưng thỉnh thoảng hắn đột nhiên tuôn ra một hai câu đều khiến mọi người cười đến quặn bụng, tuy mặt lạnh nhưng lại hay chọc người.

Xích Ảnh thì lại khá niềm nở, thích cùng người khác nói chuyện phiếm, thích chơi đùa.

Mà Tử Ảnh, là người đặc biệt nhất.

Tử Ảnh tuổi còn khá nhỏ, vừa tới mười tám, công phu cực cao đầu óc cũng thông minh, nhưng rất tùy hứng cũng thích đùa dai, Triệu Phổ khá dung túng hắn, ngay cả các ảnh vệ kia cũng hay vô thức nhường nhịn yêu thương hắn. Triển Chiêu nghĩ Tử Ảnh tuy khá ngang bướng nhưng không phải một người tàn nhẫn, nhưng hôm nay, sao lại tàn nhẫn với đám dã thú này thế kia? Thật ra, nếu không phải bọn chúng đã thương người, Triển Chiêu thực sự cũng không muốn làm tổn thương đến chúng nó.

Giả Ảnh ngay bên cạnh Triển Chiêu, thấy hắn nhìn Tử Ảnh lau đao tựa hồ có chút nghi hoặc, bèn thấp giọng nói, “Độ độ của Tử Ảnh đã bị mãnh thú cắn chết, cho nên Tử Ảnh ghét nhất những động vật làm hại người, không làm hại người thì hắn sẽ không như vậy.”

Triển Chiêu nghe xong thì mới hiểu được, thì ra là thế.

~

Triệu Phổ bảo Giả Ảnh và Tử Ảnh lên lầu hỗ trợ cho Công Tôn, còn mình và Triển Chiêu tiếp tục tạo băng.

Tiểu Tứ Tử vẫn đứng im một bên nhón chân lên nhìn, thấy Triệu Phổ và Triển Chiêu chỉ cần vỗ mặt nước, thì sau đó nước liền đông lạnh, bé càng xem càng hiếu kỳ, suy nghĩ một chút, liền chạy chậm đến cái thùng nước ở cuối hàng, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay be bé trắng trắng mũm mĩm, cũng bắt chước vỗ vào mặt nước hai cái, ngoại trừ bàn tay ướt đầy nước, thì một chẳng có chút biến hóa nào.

Đang lúc Tiểu Tứ Tử cảm thấy ử rữ, thì cảm thấy phía sau, có một làn gió nhẹ thoảng tới, như là có ai đó đứng sau lưng mình.

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, đầu tiên, hiện ra trước mắt bé là một mảnh tuyết trắng.

Vạt áo trắng như tuyết, có những đường hoa văn nhạt nhạt, thật đẹp thật đẹp, Tiểu Tứ Tử biết, loại vải này vô cùng quý giá, gọi là vân cẩm, phụ thân đã từng mua cho bé một cái áo ngoài nhỏ may bằng vân cẩm, tốn hết mười lượng bạc lặn, nhưng mà rất mịn rất mịn.

Dưới vạt áo vân cẩm, là một đôi giày màu trắng, Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, y phục trắng tinh rất là cầu kỳ nha, lại ngược mắt, thấy một bàn tay trắng nõn thon gầy, khớp xương rõ ràng, đẹp đẽ. Tiểu Tứ Tử biết, đó là tay của người luyện võ, bởi vì giống như tay của Triển Triển Cửu Cửu, cảm giác rất có lực, bàn tay đó cầm một thanh ngân sắc trường đao.

Tiểu Tứ Tử liên tục chớp mắt, ngẩng mặt nhìn.

Trước mắt là bạch y nhân vừa nãy ngồi trên lưng ngựa, Tiểu Tứ Tử nghĩ người này hẳn là cao xấp xỉ Triển Triển, liền hiếu kỳ mở to hai mắt nhìn kỹ tướng mạo hẳn.

Lúc đã nhìn thấy rõ, Tiểu Tứ Tử giật mình há to mồm, bé vẫn luôn cho rằng, phụ thân của bé chắc chắn là người đẹp nhất trên đời này. Nhưng mà, bạch y nhân này, cũng đẹp lắm nha!

Tuy hẳn không nhã nhặn bình thản, lịch sự tao nhã thanh thoát giống phụ thân, thậm chí người này có chút tà khí, nhưng mà... Thật là đẹp mắt nha!

Đầu óc Tiểu Tứ Tử hơi hồ đồ, không nghĩ ra được từ nào để hình dung cái đẹp của người này, hm, phụ thân rất đẹp, hẳn cũng rất đẹp! Đương nhiên... Tiểu Tứ Tử vẫn thiên vị mà nghĩ rằng, phụ thân đẹp hơn một chút, hai người không đồng dạng, phụ thân thoát nhìn, không có cảm giác lạnh như băng giống người này.

Bạch y nhân nâng tay, cũng vỗ vào mặt nước. Một lát sau, Tiểu Tứ Tử cảm thấy lành lạnh, nhón đầu ngón chân ghé vào vách thùng nhìn nhìn, vươn tay sờ sờ, thực sự đều biến thành băng rồi.

“Di?” Tiểu Tứ Tử cảm thấy kỳ quái, có phải là tay của Triển Triển bọn họ không giống với tay của mình không? Liền tiến đến, vươn tay nắm tay của bạch y nhân kia.

Bạch y nhân sửng sốt, Tiểu Tứ Tử cầm lấy tay hắn, lật lại, xem lòng bàn tay, lại nhìn lòng bàn tay của chính mình, càng thêm hồ đồ rồi, vì sao? Lòng bàn tay đều như nhau đó thôi, hơn nữa tay của người nọ còn ấm áp hơn tay của mình một chút mà.

Có lẽ do biểu tình của Tiểu Tứ Tử rất buồn cười, người nọ cười khẽ một tiếng.

Tiểu Tứ Tử nghe được người nọ cười, ngẩng mặt, sau đó trực tiếp biến ngốc. =O=

Lúc này, chợt nghe thanh âm của Triển Chiêu truyền đến từ phía sau, “Giang hồ đồn đại quả nhiên không thể tin được.”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, Triển Chiêu có vài phần bồn chồn nhìn bàn tay của bạch y nhân đang bị bé nắm, nói, “Ngũ gia so với trong truyền thuyết còn có tình cảm hơn.”

Tiểu Tứ Tử liền cảm thấy bàn tay trong tay mình rút ra, bạch y nhân kia nhìn chăm chăm Triển Chiêu một hồi, hỏi, “Vị tiên sinh kia thật sự có thể đem cánh tay bị đứt lìa kia nối lại sao?”

“Ừ.” Triển Chiêu sờ cằm, nói, “Ta nghĩ là được... Rất nhiều chuyện không thể thì y đều đã làm được.”

Lúc này, Triệu Phổ cũng đi tới, nói, “Bạch huynh, đa tạ người có ân cứu mạng huynh đệ của ta.”

Người đứng trước mắt, chính là Bạch Ngọc Đường.

Lúc trước Bạch Ngọc Đường đến Thục Trung có việc, vừa lúc gặp Hình Hoài Châu, khi biết được cảnh ngộ của hã, bất mãn trung lương bị hại, đã cứu mạng hã rồi một đường hộ tống đến Khai Phong. Trên đường nghe nói Triển Chiêu được phong làm Ngự Miêu, cũng không cảm thấy có gì lớn lao, thứ nhất, Triển Chiêu bên ngoài vốn đã rất nổi danh, Bạch Ngọc Đường tin tưởng, với nhân phẩm của hã sẽ không vì bổng lộc mà đi nường nhờ quan phủ. Thứ hai, người mà Triển Chiêu đi theo chính là Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường đã sớm nghe nói vị quan này thanh chính liêm khiết, vì vậy cũng muốn nhân cơ hội mượn vụ án này của Hình Hoài Châu, đến Khai Phong phủ nhìn xem, vị Bao đại nhân này đến tột cùng lợi hại cỡ nào.

Hình Hoài Châu được Triệu Phổ đón đi, Bạch Ngọc Đường đi vòng đường khác gặp một băng hữu, sau đó lại đến Khai Phong. Khi đến một con đường mòn của huyện Tốc Thủy, hã nghỉ chân trong một căn nhà hoang tại vùng ngoại ô, phát hiện phía sau ngôi nhà hoang này, có hơn mười phần

mộ. Ban đầu tưởng là hồ loạn táng, không ngờ đến khi nhìn kỹ văn bia, thì mới nhận ra đó là cùng một gia tộc, tất cả đều họ Đường, trong đó trên ngôi mộ lớn nhất, có một bài thơ kêu cứu.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy sự tình kỳ quặc, nên đã sao chép lại bài thơ ấy, luôn mang theo bên mình.

Khi đến Khai Phong, hẩn âm thầm quan sát, đúng là chuyện thật, Triển Chiêu ở tại Khai Phong trợ giúp cho Bao Chửng, nếu là vì đại nghĩa, hẩn tự nhiên sẽ không thềm tính toán. Vốn đã chuẩn bị ra đi, hôm nay tình cờ gặp ở khách điểm, lại nhớ tới bài thơ nọ.

~

“Không cần.” Bạch Ngọc Đường nói với Triệu Phổ, “Cứu hẩn là việc nên làm.”

Triệu Phổ cười, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, một người như băng một người như ngọc, tính tình đều hợp ý hẩn, quả nhiên giang sơn tự có nhân tài xuất hiện, một chuyến trở về này, gặp được mấy nhân vật khó lường, tâm tình tốt.

Tiểu Tứ Tử thấy ba người lớn nói chuyện, liền vươn tay níu níu vạt áo của Triệu Phổ.

Triệu Phổ bế bé lên, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân ngươi trước đây đã từng nới tay chân cho người khác sao?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, nói, “Tứ chi đứt thì có thể nới lại, chỉ là, cần ít nhất mười canh giờ.”

“Lại mười canh giờ?” Triển Chiêu khẽ nhú mày, “Tiên sinh hôm qua đã nhện mười canh giờ rồi, hiện tại lại phải tiếp tục... Thân thể của hẩn có chịu nổi không đây?”

Tiểu Tứ Tử cũng vò tay áo của mình, nói, “Phụ thân nói, chữa bệnh mệt không chết, không chữa bệnh sẽ buồn chết.”

“Quả nhiên lương y như từ mẫu.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, chấp tay nói với Triệu Phổ và Triển Chiêu, “Ta sống ở Thúy Trúc viên ngoại thành phía tây, trong viên có Trúc Diệp Thanh thượng hảo hạng.” Nói xong, cáo từ rời đi.

Triển Chiêu và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường phi thân lên ngựa, nghênh ngang rời đi, vô cùng hào hiệp.

Tiểu Tứ Tử vẫy vẫy tay, “Bạch Bạch, hẹn gặp lại.”

Triển Chiêu hiếu kỳ, xoay mặt nhìn Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, sao người biết hẳn họ Bạch?”

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại nhìn Triển Chiêu, nói, “Triển Triển, người gốc gốc, vừa này Cửu Cửu gọi hẳn là Bạch huynh.”

Triển Chiêu bị ghen đến nỗi không nói được câu nào, cũng có chút xấu hổ, Tiểu Tứ Tử kỳ thực không gốc a.

Lúc này Đô thống Vương Sán đã sai người đem hết xác dã thú về, trên mặt tràn đầy vẻ suy sụp.

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử, vừa cùng Triển Chiêu tiến vào khách điểm, vừa hỏi, “Triển huynh, người vừa nói người biết lai lịch của đám dã thú này sao?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, nói, “Mấy hôm trước có một thái tử Cao Ly tới, gọi là Phác Mẫn Cát.”

“Nga.” Triệu Phổ gật đầu, “Là thái tử vừa được sắc phong phải không, nghe nói thái tử trước đã bệnh chết... Cái tên này ai đặt vậy? Đường đường

một thái tử lại gọi Phiêu Danh Kỹ*?!”

* (“Phác Mẫn Cát” [Piáo mǐn jí] đọc gần giống “phiêu danh kỹ” [piáo míng jì])

Triển Chiêu suýt chút cười văng, ho khan, nói, “Thái tử này tuổi trẻ, rất biết bày trò, bày ra một đồng nào là Cao Ly sơn trâm, Cao Ly sơn thú, nói là đặt trong bãi săn, dâng cho Hoàng thượng săn thú.”

“A...” Triệu Phổ lắc đầu, “Hoàng thượng vừa thấy mấy cái thú lông lá thì đã đau đầu rồi, còn săn thú gì nữa?!”

“Cũng không phải.” Triển Chiêu bắt đặc dĩ, “Bãi săn cũng đã bỏ xó nhiều năm, đàn dã thú mà hăn mang đến cũng chỉ để bị nhốt vào lồng sắt trưng bày trong kim đình dịch quán thôi... Có lẽ là người nuôi sơ suất, nên chúng nhân cơ hội chạy ra.”

Triệu Phổ khẽ nhú mày, hỏi, “Vậy người không đến kiểm tra sao? Không chừng chúng cũng cắn chết thái tử kia rồi.”

Triển Chiêu cười, nhỏ giọng nói với Triệu Phổ, “Chắc chắn không chết, nếu đã chết, phỏng chừng không những không xin chúng ta tha cho chúng, mà ngay cả đầu bếp Cao Ly cũng chạy tới làm thịt đám thú báo thù cho thái tử của họ rồi.”

Triệu Phổ cười ha ha, “Đúng là như vậy.”

Đang khi nói, hai người đã đi tới cửa phòng, Tử Ảnh đang an ủi nông phụ khóc sướt mướt đằng kia, thấy Triệu Phổ và Triển Chiêu đi tới bèn nói, “Vương gia, Triển đại nhân, Giả Ảnh nói, phải chờ mười canh giờ.”

Triệu Phổ mơ hồ có chút lo lắng, ngược mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, bé dẫu nhỏ, nhỏ giọng nói thầm, “Sớm biết vậy, lúc này đã để phụ thân ăn nhiều nhiều, Tiểu Tứ Tử lại thêm một ngày không được nhìn thấy phụ thân rồi.”

Triệu Phổ cũng cảm thấy trong ngực khó chịu vô cùng, con mọt sách này đúng là ăn không nhiều lắm, hôm nay thức trắng đêm nổi tay cho người ta, chiều mai phải để hân ngủ ngon, ngày mai có lẽ các ảnh vệ bắt Lục Minh đã trở về, đến lúc đó lại phải tiến cung chứng minh Hình Hoài Châu vô tội, con mọt sách này gầy như cây sậy, sẽ mệt đến là đi mất thôi.

Những người đang quan sát bên ngoài lâu cũng dần tản đi, Triển Chiêu trước tiên dẫn người về Khai Phong phủ, về những chuyện cần xử lý, với tính cách của Bao đại nhân, ông cũng sẽ không quan tâm ai là thái tử Cao Ly gì đó, mãnh thú hân mang đến đả thương người, đương nhiên không thể bỏ qua cho hân.

~

Đêm đó, Triệu Phổ nghỉ lại ở căn phòng sát vách phòng Công Tôn đang chữa bệnh.

Sắc trời dần tối, Triệu Phổ nằm trên giường nhìn chăm chăm đỉnh giường chạm trần hoa văn mà chờ ra, bên cạnh, Tiểu Tứ Tử đã ngủ say.

Triệu Phổ xoay mặt nhìn, giơ ngón tay, chọt chọt cái má phúng phính mềm mềm như cái bánh màn thầu của bé. Tiểu Tứ Tử co co lại, chui vào trong chăn, trùm kín cả người mình.

Triệu Phổ nhin không được mà bật cười, Tiểu Tứ Tử thật đáng yêu, thảo nào Công Tôn thương yêu nó như vậy, giấu lại, đáng vẽ khi Công Tôn mỗi ngày không có chuyện để làm thì sẽ chơi đùa với Tiểu Tứ Tử, nhất định cực kỳ khả ái...

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ đột nhiên cứng đờ cả người, hân tận lực giữ nguyên biểu tình trên mặt mình, sau đó xoay người tìm gương đồng soi thử, trong nháy mắt mặt xanh mét.

Bản mặt của người bên trong gương đồng, cười đến hên mơn ti tiện.

Triệu Phổ hung hăng ném cái gương xuống đất, nhưng gương chưa chạm đất thì hắn đã nhào đến đỡ lấy, thầm nhủ —— nguy hiểm thật, thiếu chút nữa làm Tiểu Tứ Tử tỉnh lại.

Có chút vô lực nhặt gương lên, Triệu Phổ ngồi phịch xuống cái ghế bên bàn, thầm nhủ, Triệu Phổ ơi Triệu Phổ, người làm sao vậy? Ma chướng* sao? Tại sao lại cười đến dâm dăng như vậy?!

*(cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra)

Hắn ngồi bên cạnh bàn mà tâm thần không yên, đến bên giường thì tâm thần cũng không yên, lết tới cửa cũng là tâm thần không yên, nói chung là không an tâm cũng không ngủ được.

Cuối cùng, Triệu Phổ đặt chiếc gương lên bàn, đặt mông ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn chăm chăm bầu trời ngoài cửa sổ.

//

Rất nhanh, trời đã sáng, Triển Chiêu mang người đến, rồi đón Tiểu Tứ Tử đi ra ngoài, vui vẻ đi dạo một vòng quanh Khai Phong phủ, sau đó mua một đồng ăn ngon và đồ chơi mang về, lại đi... Chiều cũng dần buông.

Triệu Phổ tính toán thời gian, thấy thời gian sắp tới, vội vàng vọt tới cửa đứng chờ.

Nông phụ kia cũng lo lắng chờ đợi, trong miệng lẩm nhẩm niệm —— Bồ Tát phù hộ, phù hộ con ta bình an.

Triệu Phổ nhìn nàng một chút, cười nói, “Đại thẩm, yên tâm đi, nhất định sẽ bình an.”

Tiểu Tứ Tử không hiểu được liền ngẩng mặt, nhìn Triệu Phổ, “Cửu Cửu, sao người biết nhất định sẽ bình an?”

Triệu Phổ ngồi xồm xuống, thần thần bí bí nói với Tiểu Tứ Tử, “Bởi vì hôm nay nháy chính là mắt trái.”

“A?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu.

Đúng lúc này, chợt nghe “Rầm” một tiếng, cửa bị đẩy ra, Công Tôn đi ra ngoài, còn chưa bước qua được nửa khung cửa đã ngã sấp về phía trước.

Triệu Phổ sớm có chuẩn bị, vươn tay ôm gọn y vào lòng.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử sốt ruột, Triệu Phổ quay sang bé, “Suýt...”

Lại nhìn, Công Tôn nằm trong lòng Triệu Phổ, hai mắt nhắm nghiền, miệng lải nhải, “Buồn ngủ muốn chết...” Sau đó liền nhập mộng.

Triệu Phổ sung sướng ôm Công Tôn, lúc này, nông phụ kia đột nhiên mừng rỡ kêu một tiếng, Giả Ảnh ôm con của nàng đi ra, hài tử đã tỉnh, trên tay quấn đầy băng vải.

Đem hài tử trả lại cho nông phụ, Giả Ảnh nói, “Đại thẩm, mang về đi, tiên sinh dặn đừng để vết thương đụng vào nước, cách mỗi ba ngày mang hài tử đến Khai Phong phủ đắp thuốc, mười lăm ngày sau có thể tháo băng vải ra, sau đó từ từ chăm sóc, hai ba tháng sau là có thể giống như trước đây, nhưng sẽ lưu lại sẹo.”

Nông phụ quỳ xuống đất dập đầu lạy Công Tôn, Giả Ảnh nâng nàng dậy, xoay mặt nói với Triệu Phổ, “Vương gia, thần y, đúng là thần y!”

Mà nhìn lại Triệu Phổ, hẳn hoàn toàn không nghe thấy, chỉ lo ôm Công Tôn vội vã chạy vào phòng, ui da... Mí mắt trái vì sao vẫn nháy vậy?

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 23: Ăn Sao? Ăn Hay Không?

Triệu Phổ ôm Công Tôn trở về phòng, thật cẩn thận đặt y lên giường, Tiểu Tứ Tử chạy chậm theo vào, Triệu Phổ nhẹ tay ôm bé lên đặt vào bên cạnh Công Tôn, sau đó tới cửa phân phó Tử Ảnh —— đi chuẩn bị vài món bổ dưỡng cho Công Tôn, để khi y tỉnh lại thì ăn.

Mà lúc này, Giả Ảnh vội vội vàng vàng chạy tới, nói, “Vương gia, nguy rồi!”

Triệu Phổ giật mình, hỏi, “Sao vậy?”

“Hoàng Thái phi không biết từ chỗ nào biết người đã trở về.” Giả Ảnh nhỏ giọng nói, “Bà ấy vừa mới chạy tới Khai Phong đòi người, nói muốn xem người bị cái gì làm cho mê mẩn, về nhà thì lại tới Khai Phong trước, không chịu quay về Vương phủ một chuyến.”

Triệu Phổ nghe được thì rụt cổ lại, nói, “Nương a.” Nhắc chân bỏ chạy, không quên quay đầu lại dặn, “Nè, trông chừng thư ngọc kia! Tỉnh lại thì bắt hẩn ăn vài thứ, đừng quên!”

“Dạ.” Tử Ảnh và Giả Ảnh gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng chạy đến Khai Phong phủ nhanh như chớp của Triệu Phổ, Giả Ảnh vượt cằm trầm mặc một lát, đột nhiên nói, “Sau này ta muốn sinh một đứa con gái.”

“Hả?” Tử Ảnh mờ mịt nhìn hẩn.

“Sinh con trai thì bất hiếu!” Giả Ảnh nhếch nhếch khóe miệng, “Con gái rất tốt.”

“Hả?” Tử Ảnh ngẩng mặt có chút phiền muộn nói, “Ta còn mong người sinh một đứa giống Tiểu Tứ Tử cho ta chơi mà.”

Giả Ảnh xem thường liếc một cái, vỗ vỗ hân, “Yên tâm đi, Tiểu Tứ Tử sớm muộn gì cũng là tiểu Vương gia của chúng ta.”

“Có thật không?” Tử Ảnh mở to hai mắt vẻ mặt chờ đợi.

Giả Ảnh nhếch miệng, “Chờ xem, sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy.”

Tử Ảnh bán tín bán nghi, nhưng mà ngẫm lại, Tiểu Tứ Tử có thể trở thành tiểu Vương gia là tốt rồi, hắc hắc... Cái đầu đơn giản của hân hoàn toàn không hề nghĩ đến —— điều kiện trước tiên để Tiểu Tứ Tử làm tiểu Vương gia là cái gì!

//

Triệu Phổ cười Hắc Kiêu chạy như gió đến Khai Phong phủ, vừa phóng vào cửa thì thấy Hoàng Thái phi đang cùng Bao Chứng uống trà trong thư phòng.

“Hoàng nương.” Triệu Phổ đi vào quỳ xuống hành lễ, “Con bất hiếu...”

“Được rồi được rồi.” Hoàng Thái phi vội vàng đưa tay dịu hân dậy, “Bao đại nhân đã nói cho nương, con có chuyện quan trọng phải giúp Hình Tướng quân! Con cũng thật là, tìm một người gửi thư cho nương báo một tiếng là được, hại nương còn lo lắng, tưởng con bị hồ ly mê hoặc, ngay cả nương của mình mà cũng quên.”

“Ha hả.” Triệu Phổ nhếch môi cười gượng hai tiếng, không biết vì sao, mẫu thân hắn vừa nói đến hai chữ hồ ly, trong óc hắn liền xuất hiện Công Tôn vẻ mặt giảo hoạt cười tủm tỉm với hắn, vội vã lắc lắc đầu.

“Nghe nói con giúp nương tìm thần y đến trị phong thấp?” Hoàng Thái phi cười hỏi.

Triệu Phổ nhìn Bao Chứng một chút, thầm nhủ, Bao Tướng, nhanh miệng thật, vội gật đầu, “Đúng vậy, nhưng nương à, thần y này hiện tại mệt mỏi chết rồi, đang nghỉ ngơi, vì vậy không còn cách nào khác, ngày mai còn phải vào cung vì vụ án của Hình Hoài Châu, cho nên chỉ có thể chờ ngày mốt mới xem bệnh cho nương được...”

“Không vội không vội.” Hoàng Thái phi vội vàng xua tay, nói, “Nương nghe nói hôm kia hắn vừa gắng gượng mười canh giờ cứu sống Hình Tướng quân, vậy mà hôm qua lại chịu đựng thêm mười canh giờ giúp một đứa bé đem cánh tay bị hồ cắn đứt nối trở lại phải không?”

Triệu Phổ hỏi giật mình, hỏi, “Sao nương lại biết chuyện này?”

“Chuyện này đã truyền khắp toàn bộ Khai Phong rồi, họ nói là có một thần y tới Khai Phong phủ, diệu thủ hồi xuân, ngay cả tay bị đứt lìa cũng có thể nối liền lại.” Lúc này, Triển Chiêu từ ngoài đi vào, vừa trả lời Triệu Phổ, vừa hành lễ với Hoàng Thái phi.

Tính tình và tướng mạo của Triển Chiêu, ở Khai Phong phủ có tiếng là được mọi người từ tám đến tám mươi tuổi đều yêu thích, đặc biệt rất được lòng những lão nhân gia lớn tuổi, đó là người gặp người thích, xe gặp xe nghiêng. Các lão thái thái vừa thấy Triển Chiêu, thì đa phần đều cười đến toe toét, Hoàng Thái phi đương nhiên cũng vậy, bà gật đầu nói, “Đúng vậy, ta là nghe hạ nhân nói về chuyện của ngày hôm qua, mới biết được Trạch Lam đã trở về.”

Triệu Phổ gật đầu, thì ra là thế.

Triệu Chiêu nghe xong âm thầm gật đầu, thì ra tên chữ của Triệu Phổ gọi là Trạch Lam, Trạch Lam tức là non sông ngụ ý chỉ núi sông biển rộng, quả nhiên là một cái tên khí phách, chữ Phổ thì có ý là phổ độ chúng sinh, nguyện vọng của Hoàng Thái phi đối với Triệu Phổ, đại khái là mong hắn có được thành tựu và khí phách như ngày hôm nay.

“Ta đây cũng phải trở về.” Hoàng Thái phi đứng lên, nói, “Các người bận rộn, đừng vì lão bà này mà nhọc lòng.”

Triệu Phổ vội vàng tiễn bà ra ngoài, Bao Chứng cũng đứng lên đưa tiễn, lão Thái phi xua tay, ý bảo Bao Chứng bọn họ cứ lo chuyện của mình, vì vậy chỉ mình Triệu Phổ dìu bà đi ra.

“Trạch Lam à, vùng biên cảnh sao rồi?” Thái phi thấp giọng hỏi.

“Rất thái bình, cho nên con đã trở về.” Triệu Phổ trả lời.

“Hm.” Thái phi hạ giọng nói, “Trạch Lam à... Chuyện của Hình Tướng quân, chứng minh cái gì, con biết không?”

Triệu Phổ sửng sốt, nhìn Hoàng Thái phi.

“Hoàng đế, từ xưa đến nay đều như nhau, được chim quên ná, đặt cá quên nơm có mới nới cũ, con phải luôn luôn chú ý chút, biết chưa?” Hoàng Thái phi thấp giọng nói, “Lần này ở lại Khai Phong lâu chút, còn biên quan, đừng có thêm lo, phải vì Hình Tướng quân mà đòi một lời giải thích cho ta, Hoàng thượng này, không phải đang thử thách Hình Tướng quân, mà là con đó, ai chẳng biết hai con là huynh đệ kết bái?”

Triệu Phổ không nói chuyện, gật đầu.

Hai người đi tới cửa, Hoàng Thái phi sửa lại tóc cho hắn, nói, “Con còn nhớ rõ lúc nhỏ nương đã nói gì với con không?”

Triệu Phổ gật đầu, thản nhiên nói, “‘Không phải ta không thể làm hoàng đế, mà là ta không muốn, nếu người mảy may dám đụng đến ta, trong một buổi sáng, ta sẽ đoạt giang sơn của người.’”

Hoàng Thái phi gật đầu, vỗ vỗ vai hắn, “Giỏi, con có năng lực che trời, có thể che chở cho bản thân mình và người con yêu mến, để vương vô tình, không nên hy vọng vào bọn họ, rõ chưa? Ai bảo con trời sinh có tài làm vua nhưng lại không muốn làm đàu, người đầu tiên con phải đề phòng, chính là hoàng chất của con! Nhớ kỹ!”

“Dạ.” Triệu Phổ gật đầu.

Hoàng Thái phi thỏa mãn nhìn hắn một hồi rồi nói, “Con lo việc của mình đi.” Nói xong, bà chống long đầu quải* đi xuống bậc thềm, nha hoàn tiến đến dìu bà, vào trong kiệu, rời đi.

(long đầu quải là cây gậy có một đầu hình rồng quấn quanh hoặc khắc thành đầu rồng, mấy lão bà trong gia đình quyền quý ngày xưa thường dùng.)

Triệu Phổ đứng tại chỗ nhìn theo cho đến khi cổ kiệu của Hoàng Thái phi hoàn toàn biến mất tại góc đường, sau đó mới từ từ lấy lại tinh thần, bắt đầu thở dài một tiếng, lắc đầu, xoay người vào phủ. Suy nghĩ một chút, hay là mình đi đón con một sách kia! Nghĩ xong, Triệu Phổ lại đi ra, tiến tới khách điểm.

//

Trong khách điểm, Công Tôn ngủ đã rất lâu, vì đói bụng nên tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Tiểu Tứ Tử dựa vào trên giường, đang cùng con thỏ chơi đùa.

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn trở mình.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử bổ nhào đến ôm Công Tôn.

Công Tôn cười cười, giơ tay捏 má bé, hỏi, “Hôm nay con đi chơi có vui không?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Triển Triển dẫn con đi dạo phố, mua thật nhiều đồ chơi còn ăn bánh ngọt nữa.”

Công Tôn gật đầu, lúc này, chợt nghe ngoài cửa truyền đến những tiếng xì xầm nhỏ nhỏ, liền hỏi, “Ai nói chuyện ngoài cửa?”

“Dạ, các Ảnh Ảnh đó.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

Công Tôn khẽ nhíu mày, hạ giọng hỏi, “Ảnh vệ của Triệu Phổ?”

“Triệu Phổ là ai?” Tiểu Tứ Tử ngây ngô hỏi.

“Chính là Cửu Cửu mà người thích đó.” Công Tôn tức giận trả lời.

“À.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Đúng vậy, Cửu Cửu hình như có chuyện gì phải đi về.”

Công Tôn nghe tới đó, nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy, rón rén tới cửa, nghe động tĩnh bên ngoài.

Ngoài cửa truyền đến tiếng người nói chuyện.

Tử Ảnh: Ê, hình như tỉnh rồi.

Giả Ảnh: Vương gia còn chưa trở về, làm sao bây giờ?

Tử Ảnh: Vương gia nói phải ăn hết.

Giả Ảnh: Tỉnh ngủ thì ăn được sao?

Tử Ảnh: Mặc kệ nó, dù sao cũng là Vương gia thích.

Giả Ảnh: Tiểu Tứ Tử đang ở trong đó mà.

Tử Ảnh: Vậy ăn chung luôn.

Giả Ảnh: Không phải chứ?! Tiểu Tứ Tử còn nhỏ như vậy!

Tử Ảnh: Cũng chẳng có gì, dù sao cũng là nam nhân, cũng không phải cô nương nào.

Giả Ảnh thầm cười: Vậy, cô nương thì nên chú ý chút, ăn xong thì gả không được.

Tử Ảnh: Cho nên nói là nam mới tốt!

Giả Ảnh: Đúng vậy.

Công Tôn nghe được liền nhú mày, thầm nhủ, hai ảnh vệ này đang nói gì vậy?! Triệu Phổ muốn gì đây?!

~

Kỳ thực, Công Tôn đã hiểu lầm, Giả Ảnh và Tử Ảnh ở ngoài nói cái gì?! Vừa nãy Triệu Phổ phân phó Tử Ảnh nấu món gì đó bổ dưỡng cho Công Tôn ăn, Tử Ảnh hỏi chủ quán, thức đêm mất sức thì ăn cái gì hay nhất, chủ quán giới thiệu cầu tiên, sau đó, Tử Ảnh đi chuẩn bị một nồi cầu tiên ninh với thịt vịt.

Hai người bọn họ đang bàn luận, tỉnh ngủ thì có ăn cầu tiên được không? Tiểu Tứ Tử nhỏ như vậy, có thể ăn cầu tiên không? Có gì không tốt đối với thân thể hay không? Cô nương thì không thể ăn cầu tiên phải không? Nếu như sau này để nhà chồng biết, không những khiến người ta chê cười, cũng không thể gả đi.

Thế nhưng lúc này Công Tôn còn đang nửa mơ nửa tỉnh, lại có chút hồ đồ, lúc nghe hai người nói chuyện, thì lại suy nghĩ bậy bạ lung tung, nhưng

cũng phải trách Tử Ảnh và Giả Ảnh người một câu ta một câu, chưa từng nhắc tới chuyện canh cửa tiên, lại cách ván cửa, nên Công Tôn hiểu lầm.

~

“Nguy rồi!” Công Tôn vội vàng chạy về, ôm lấy Tiểu Tứ Tử.

“Phụ thân?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu nhìn Công Tôn, Công Tôn vội che miệng bé, nói, “Suýt!” Sau đó thì đi tới cửa, nhưng nghĩ tới ảnh vệ đang canh cửa, chắc chắn không ra được, lại chạy đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, là lầu hai... Hm, còn chưa phải quá cao.

Lúc Công Tôn đang do dự có nên nhảy ra ngoài hay không, chợt nghe từ cửa truyền đến tiếng của Giả Ảnh, “Tiên sinh, đã tỉnh chưa?”

Công Tôn hoảng hốt, nói, “Chưa!”

Giả Ảnh và Tử Ảnh ngơ ngác nhìn nhau, thầm nhủ... Chưa?!

Công Tôn mở cửa sổ ra, nhìn xuống dưới một chút, hay là, mình xuống trước, sau đó lại để Tiểu Tứ Tử nhảy xuống, mình đỡ lấy? Hoặc là ôm Tiểu Tứ Tử cùng nhau nhảy xuống? Lại thấy bên ngoài có một cái lán che mưa nhỏ, thầm nhủ, hoặc là trước tiên leo lên chỗ đó, sau đó lại nhảy xuống!

Đang do dự, lại nghe Giả Ảnh và Tử Ảnh đồng thanh, “Vương gia!”

Công Tôn cả kinh, Triệu Phổ đã tới!

Triệu Phổ đi đến cửa, thấy hai người bưng một nồi canh đứng chờ, bèn hỏi, “Thư ngọc kia tỉnh chưa?”

“Hình như tỉnh rồi.” Giả Ảnh trả lời.

“Hửm?” Triệu Phổ cũng nghe được bên trong hình như có chút động tĩnh, nhìn nồi canh một chút, hỏi, “Có thể ăn?”

“Dạ!” Tử Ảnh gật đầu.

“Ta vào đây!” Ý của Triệu Phổ là, hấn bưng canh cầu tiên vào, nhưng Công Tôn lại chỉ nghe được ——

“Thư ngọc tỉnh?”

“Ta đây vào đó ăn!”

.....

Công Tôn khẩn trương, y cũng là chưa tỉnh ngủ nên hồ đồ, liền ôm Tiểu Tứ Tử do dự.

Đồng thời, cửa bị đẩy ra.

Công Tôn nhủ, cũng phải để Tiểu Tứ Tử nhảy, nghĩ vậy, liền ôm Tiểu Tứ Tử, đập lên bậc cửa sổ tìm cách xuống phía dưới.

Triệu Phổ vào cửa, nhìn thấy Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử, chuẩn bị nhảy lầu.

“Uy! Người làm gì vậy?!” Triệu Phổ nóng nảy, hét to một tiếng, Công Tôn giật mình, không đứng vững liền nghiêng người ngã xuống...

Triệu Phổ ném nồi canh xông lên phía trước, trực tiếp theo y bay ra cửa sổ.

Tử Ảnh và Giả Ảnh nhanh chóng đón lấy canh cầu tiên, Tử Ảnh tiếp được nồi canh, hỏi, “Ai gây chuyện trước?”

Giả Ảnh nhún nhún vai, nói, “Ai biết đâu, có câu tú tài gặp phải nhà binh, có lý cũng không để ý.”

Hai người vọt tới bên cửa sổ, Triệu Phổ không hổ là khinh công xuất chúng, nhảy ra trước cửa sổ, tại giữa không trung chụp được Công Tôn, thế nhưng cách mặt đất quá gần, dưới tình thế cấp bách, đành phải trở mình một cái, hẫng ngửa lưng nằm phía dưới, đỡ lấy Công Tôn, Công Tôn ôm chặt Tiểu Tứ Tử, đặt mông ngồi trên người Triệu Phổ.

“Khụ khụ...” Triệu Phổ bị ép đến sặc, ho khan một tiếng, thầm nhủ may mà thư ngốc này không có bao nhiêu trọng lượng, Tiểu Tứ Tử cũng khá nhẹ, nếu không thì sẽ bị đè đến bẹp ruột, nhưng mà xương trên người con mọt sách này, sao lại nhỏ như vậy chứ. Nghĩ vậy, hẫng ngồi dậy, trước tiên nhìn Công Tôn trong lòng, hỏi, “Thế nào? Không ngã đau chứ?”

Công Tôn cũng có chút bất ngờ, vừa nãy y vẫn mơ mơ màng màng, còn chưa tỉnh hẳn, bất quá bây giờ hoàn toàn tỉnh táo, có chút khó hiểu, sao mình lại nhảy xuống?

Tiểu Tứ Tử thì lại hoàn toàn choáng váng, bé đang ôm con thỏ thì bị Công Tôn ôm vào lòng, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết chớp mắt nhìn Công Tôn, một lát mới hỏi, “Phụ thân, các người làm gì?”

“Ách...” Công Tôn sờ sờ đầu, Triệu Phổ cũng hỏi, “Thư ngốc, người làm sao vậy, ngủ đến ngốc rồi hả, đang yên đang lành tự dưng đi nhảy lầu?”

Công Tôn cũng có chút hồ đồ, ôm Tiểu Tứ Tử không nói lời nào.

~

Một lát sau, trong một nhã tọa ở lầu hai của Thái Bạch Cư, trước một bàn đầy thức ăn.

“Ha ha ha...” Triệu Phổ dựa vào bàn mà cười ha hả.

Giả Ảnh và Tử Ảnh cũng che miệng cười, Tiểu Tứ Tử vẻ mặt mờ mịt gặm một cái cánh gà, mà Công Tôn bên cạnh bé, thì lại đỏ ửng lỗ tai cúi

đầu uống canh cầu tiên... Hiện tại hồi tưởng lại, đúng là, mình có phải ngủ đến gốc rồi không? Mất mặt chết đi được.

Triệu Phổ cười nhìn Công Tôn, nói, “Ta nói con một sách, người suy nghĩ bấy bả cái gì vậy? Ta đã nói thư sinh các người, cả ngày miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, trong bụng thì lung tung lộn xộn.”

Công Tôn trừng mắt liếc Triệu Phổ, Triệu Phổ nhin cười, múc canh cho Tiểu Tứ Tử, đút bé ăn.

Công Tôn xoay mặt, thấy Tiểu Tứ Tử vô cùng thân thiết ngồi trên đùi Triệu Phổ, trên tay cầm một cái chân gà mà gặm, Triệu Phổ đưa cái thìa đến bên miệng bé, bé lại há miệng ăn một ngụm, đáng vẻ so với lúc mình đút cơm cho nó càng ngoan hơn.

Công Tôn có chút ghen tị, vừa ăn canh, vừa nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ là, Triệu Phổ vừa đút Tiểu Tứ Tử ăn, vừa nhìn Công Tôn ăn canh.

Tử Ảnh và Giả Ảnh ngồi đối diện liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút vô lực.

Lại ăn một hồi, Triệu Phổ thấy Giả Ảnh nhướng mi nhìn hắn, ý bảo hắn nhìn ra cửa thang lầu.

Nhìn theo hướng hắn chỉ, thì thấy cửa thang lầu có vài người đi lên, người dẫn đầu mặc một bộ trang phục cổ quái, giống như phục sức của Cao Ly, Triệu Phổ hơi nhíu mày.

Mà người nọ khi vừa lên lầu thì đảo mắt nhìn xung quanh bốn phía, bên cạnh có một người tiến lên, thấp giọng nói vào tai hắn vài câu, người nọ nghe xong quay sang, thấy được bọn Triệu Phổ đang ngồi bên cửa sổ.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 24: Ân Kiện Một Vụ Tiếp Một Vụ

Công Tôn vươn tay, bế Tiểu Tứ Tử từ trên đùi Triệu Phổ trở về, tự mình đút bé ăn vài thứ, Tiểu Tứ Tử vừa ăn vừa nói với Công Tôn, “Phụ thân, Tiểu Tứ Tử muốn cùng Cửu Cửu học công phu.”

Công Tôn khẽ nhú mày, nói, “Học công phu làm chi?”

“Tiểu Tứ Tử học công phu, là có thể bảo vệ cho phụ thân.” Tiểu Tứ Tử cười tí mắt nói.

Công Tôn nghe xong cảm thấy cực kỳ hả hê, nói, “Con rất hiếu thuận.”

“Vậy nha.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Con còn nhỏ mà, sau này hăng nói tới chuyện đó.” Công Tôn nói.

Triệu Phổ rất muốn nói một câu, học công phu thì phải bắt đầu ngay bây giờ, để muộn sẽ không học được, nhưng cảm thấy dưới bàn Công Tôn đập hấn một cước.

Triệu Phổ ngược mắt, Công Tôn hung hăng trừng hấn —— không cho dạy!

Triệu Phổ bất đắc dĩ khinh khinh trợn mắt, thầm nhủ —— con mọt sách, bản thân mình khô khan không nói, còn không cho nhi tử thay đổi!

Chính lúc này, nam tử mặc phục sức của Cao Ly kia đã đi tới.

Công Tôn cũng chú ý đến người đứng bên bàn, liền ngẩng mặt nhìn lên, nam tử Cao Ly nọ chấp tay nói với Triệu Phổ, “Cửu Vương gia, ngưỡng mộ đã lâu.”

Triệu Phổ ngược mắt nhìn hắn, hỏi, “Các hạ xưng hô như thế nào?”

“Tại hạ là thái tử Cao Ly – Phác Mẫn Cát.”

“À.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

“A.” Phác Mẫn Cát cười, nói, “Vương gia khách khí rồi, tại hạ vừa trở thành thái tử, không có chiến công cũng không có chiến tích, căn bản là không có tiếng tăm gì.”

“Ồ?” Triệu Phổ nhìn hắn, nói, “Ai nói thái tử không có danh khí? Bách tính thành Khai Phong này đều biết người thả hổ thả gấu ra đầy đường cắn người đó chứ.”

“Ách...” Phác Mẫn Cát có chút xấu hổ, nói, “Chuyện hôm qua chỉ là hiểu lầm, là do hạ nhân của ta khi đưa thức ăn thì quên đóng cửa lồng, nghe nói may nhờ Cửu Vương gia và Triển hộ vệ với một vị bạch y thiếu hiệp đúng lúc ngăn chặn đám súc sinh đó hành hung, mới không có thương vong nghiêm trọng, vì vậy tại hạ đặc biệt tìm đến Cửu Vương gia nói một tiếng cảm tạ.”

Triệu Phổ hơi nhú mào, thái tử này nói chuyện cũng rất khuôn phép, không biết bản thân hắn có đang hoàng hay không.

“Mặt khác, nghe nói có một thiếu niên bị hắc hổ cắn bị thương?” Phác Mẫn Cát hỏi.

“À, đã trị.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Cuối cùng cũng không có thương vong nghiêm trọng, nếu thái tử chỉ là vô tâm, coi như hết, quay về trách

phạt hạ nhân kia là được, còn hài tử nọ thì hữu kinh vô hiểm, bồi thường cho hãn chút ngân lượng, cố gắng trấn an là được rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Phác Mẫn Cát gật đầu, hỏi tiếp, “Cửu Vương gia, ta nghe nói, hôm qua có một thần y đã nổi lại cánh tay cụt của thiếu niên kia, có thật hay không?”

Triệu Phổ gật đầu, “Ách...” Hãn còn chưa nói ra miệng, chân lại bị Công Tôn đạp một cái.

Triệu Phổ xoa xoa bắp chân bị đá, thầm nhủ người cái đồ một sách! Bất đắc dĩ, Triệu Phổ thở dài sửa lời, “Cũng không có gì, thương tích của hài tử kia cũng không nặng lắm.”

“À.” Phác Mẫn Cát gật đầu, dường như còn muốn nói thêm cái gì, lúc này có một hắc y nhân từ dưới lầu vội vã chạy lên.

“Vương gia!” Áo quần của hắc y nhân kia bám chút bụi bặm, hình như vừa từ nơi xa chạy đến.

“Đã trở về?” Triệu Phổ vừa thấy người đến là Hắc Ảnh, liền biết hãn đã bắt theo Lục Minh tới, “Mang người đến rồi?”

Hắc Ảnh gật đầu.

Giả Ảnh đứng dậy trả tiền, Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử còn chưa ăn no, liền nói với Công Tôn, “Người và Tiểu Tứ Tử ăn tiếp đi, no rồi thì quay về?”

“Ách, ta...” Công Tôn hiển nhiên muốn cùng theo tra vụ án của Lục Minh, nhưng lại không muốn để Tiểu Tứ Tử chịu đói, bé đã mấy ngày chưa ăn uống đầy đủ rồi.

Tiểu Tứ Tử đứng lên trên ghế, giơ đĩa gắp vài món ăn bỏ vào trong chén, sau đó giơ cái chén nhỏ nói với Triệu Phổ, “Cửu Cửu, bế.”

Triệu Phổ vươn tay bế bé lên, Tiểu Tứ Tử vừa ăn vừa nói, “Phụ thân, đi thôi, ăn xong mấy cái này sẽ không đói bụng nữa.”

Triệu Phổ hơi giật mình nhìn Tiểu Tứ Tử, Công Tôn cũng cười, lại lấy thêm cho Tiểu Tứ Tử một khối quế hoa cao, theo Triệu Phổ xuống lầu.

Giả Ảnh túm Tử Ảnh đang ngốc lảng bên cạnh, “Đi thôi, người bị sao vậy?”

Tử Ảnh đột nhiên nước mắt lưng tròng nói, “Hay là sinh con trai đi?”

“Hả?” Giả Ảnh mờ mịt nhìn Tử Ảnh, thăm nhủ vậy là sao, không bị bệnh chứ?

Tử Ảnh kéo tay áo hắn, nói, “Người xem kìa, Tiểu Tứ Tử rất khả ái, rất hiếu ý người khác!”

Giả Ảnh bất đắc dĩ, túm hắn kéo ra ngoài, Hắc Ảnh có chút mơ hồ, đuổi theo hỏi, “Nè, Tiểu Tứ Tử là ai? Sao lại thân với Vương gia như vậy?”

.....

Chờ tất cả mọi người rời khỏi, Phác Mẫn Cát hỏi tùy tùng bên cạnh, “Thư sinh trẻ tuổi kia và hài tử kia là ai?”

“Thái tử, thư sinh kia hẳn là thần y ngày hôm qua trị bệnh cứu người, có người nói họ của y là Công Tôn.”

“À.” Phác Mẫn Cát gật đầu, “Việc ngày mai tiến cung chuẩn bị thế nào rồi?”

“Thái tử.” Tùy tùng có vài phần bối rối, “Thần thú chuẩn bị để tiến cống đều bị giết... Chúng ta không có cống phẩm làm sao tiến cung?”

Phác Mẫn Cát mỉm cười, “Đừng lo, ta tự có biện pháp.” Nói xong, xoay người rời đi.

//

Công Tôn và Triệu Phổ về tới Khai Phong phủ, thì thấy trong thư phòng của Bao Chửng, Lục Minh quỳ rạp trên mặt đất mà run, có vẻ rất sợ hãi, một đường tới đây, Hắc Ảnh và Bạch Ảnh cũng chẳng cho hấn chỉnh trang lại chút nào, khiến cả người hấn bám đầy bụi đất.

“Lục Minh, vì sao ngươi hăm hại Hình Hoài Châu Tướng quân?” Bao Chửng hỏi hấn.

“Hạ... hạ quan không có.” Lục Minh hồi hấn xua tay, nói, “Là... Là Hình Hoài Châu thông đồng với ngoại quốc... Ta có chứng cứ.”

“Chứng cứ?” Bao Chửng lạnh lùng cười, nói, “Hay cho chứng cứ... Phong thư này ngươi lấy được từ nơi nào?”

“Là... hạ quan phái người chặn lại giữa đường mà có, là khi Hình Hoài Châu kia, dùng bồ câu đưa tin cho Dương Thị Đại Lý, chặn được.” Lục Minh trả lời.

“Phong thư này chưa từng được đặt trong ống trúc dùng cho bồ câu đưa tin.” Công Tôn đột nhiên nói.

Lục Minh nọ sửng sốt, xoay mặt nhìn Công Tôn.

“Thư để vào ống trúc tất nhiên cần phải gấp lại, vết tích rất rõ ràng, giấy cũng sẽ bị nhăn, nhưng trên tờ giấy này không có một vết gấp nào.” Công Tôn nói.

“Chuyện này...” Lục Minh đỏ mồ hôi đầy trán, nói, “Này... À, lúc ta chặn được phong thư, vẫn đều kẹp trong sách dày cẩn thận giữ gìn, vì vậy, bị ép phẳng.”

“Thật không?” Công Tôn hỏi, “Người kẹp trong sách gì?”

“Ách... Hạ quan không nhớ rõ.”

Công Tôn gật đầu, cầm phong thư kia ngắm nghía một lúc lâu, sau đó mỉm cười hỏi, “Lục đại nhân nguyên quán ở đâu?”

Lục Minh giương mắt nhìn Công Tôn, hỏi, “Ách... Vị tiên sinh này là?”

“Y là người của Khai Phong phủ.” Triển Chiêu nói, “Hỏi người cái gì thì người phải trả lời.”

“Dạ.” Lục Minh gật đầu, Giả Ảnh liếc nhìn Triệu Phổ —— không nhanh mồm bằng Triển Chiêu được sao?!

Triệu Phổ giật giật khóe miệng.

“Ách, tại hạ là... nhân sĩ ở An Huy tỉnh Thái Bình.” Lục Minh trả lời.

Công Tôn nghe xong thì cười cười, lắc đầu nói, “Lục đại nhân, ta lại nghĩ, người không phải nhân sĩ Thái Bình... mà hẳn là phụ cận tỉnh Thái Bình, là người Tuyên Thành đúng không?”

Lục Minh sửng sốt, thân thể vô thức run lên, mọi người ở đây liếc mắt nhìn nhau, không khỏi có chút khó hiểu, Lục Minh này vì sao phải che giấu quê quán của mình?

“Tuyên Thành làm ra giấy Tuyên Thành, người Tuyên Thành, phàm là biết chút thi thư, đều có nghiên cứu về giấy.” Công Tôn nói, “Người Tuyên thành đại thể đều thích thư pháp, mà thứ giấy luyện tập thư pháp tốt nhất, là tam tầng tuyên.”

“Tam tầng tuyên?” Triệu Phổ khó hiểu nhìn Công Tôn, “Đó là cái gì?”

Công Tôn nói, “Giấy Tuyên Thành, chính là dùng bột giấy lắng lại mà thành, quá trình chế tạo để loại bột giấy này lắng một tầng là đơn tầng tuyên, cũng là thông thường chúng ta hay sử dụng, hai tầng thì là song tầng tuyên, mà ba tầng, chính là tam tầng tuyên.”

Đám người Bao Chứng đều gật đầu, cái này đã từng nghe qua, tam tầng tuyên là giấy Tuyên Thành rất dày, dùng để viết chữ, mực không dễ bị lem, giấy không dễ cắt, là thượng phẩm để viết chữ to.

“Loại tam tầng tuyên này, đặc điểm lớn nhất chính là dùng để yết họa.” Công Tôn nhàn nhạt cười, nhìn Lục Minh, “Lục đại nhân đã dùng kỹ thuật yết họa, tiếp họa và di họa tiếp mộc, chế tạo phong thư này phải không?”

Lục Minh vô thức nuốt một ngụm nước bọt, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ, chỉ nói, “Tiên sinh, nói đùa sao.”

“Ta không có đùa.” Công Tôn nói, “Ờ giấy này của ngươi, là một tầng trong tam tầng tuyên hợp lại nối với giấy Tuyên Thành khác mà thành, có muốn ta ở trước mặt đại nhân, làm thử một lần cho ngươi xem không?”

Lục Minh hơi nhú mào, tựa hồ có chút hoảng loạn.

“Rầm!” Trong tay Bao Chứng không có kinh đường mộc*, mượn tạm cái chặn giấy trên bàn mà đập, “Lục Minh, ngươi còn muốn giấu diếm lừa gạt chống chế nữa à, còn không chịu khai thật, hay là muốn bản phủ dùng đại hình hầu hạ?”

*(Cục gỗ mà mấy ông quan thời xưa hay cầm đập đập khi xử án trước công đường á)

“Ách... Hạ quan...” Lục minh trong lúc nhất thời trong lòng rối loạn.

“Đại nhân, hãn không nhận cũng không sao.” Công Tôn nói, “Tam tầng tuyên chỉ có vài cửa hàng trong Tuyên Thành chế tạo, bởi vì lúc trước có người dùng tam tầng tuyên đi sao chép thi họa của danh gia gạt người, sau đó chia làm ba phần đem bán, cho nên mỗi một cửa hàng làm ra tam tầng tuyên đều có ghi lại số lượng và nơi giao hàng... Loại giấy này do cửa hàng nào sản xuất, để người làm thuê của cửa hàng đó nhìn vào là biết ngay, sau đó dựa theo những ghi chép của họ mà tra xét, cuối cùng, tất nhiên có thể tra được ai mua loại giấy này. Hình Hoài Châu Tướng quân là một quân nhân, hãn là không có sở thích viết thư pháp đâu nhỉ?”

“Không có.” Triệu Phổ bĩu môi, “Hãn mà viết thư pháp?! Nhắc tới viết này nọ thì đã đau đầu!”

“Lục Minh.” Sắc mặt Bao Chửng hơi dịu xuống, nói, “Hôm nay nếu người cung khai, vậy thì tốt, nếu người chờ ta điều tra, vậy thì người chỉ có khi quân phạm thượng, tội không thể tha, người tự giải quyết đi!”

Một lát, Lục Minh mới mang vẻ mặt cầu xin, dập đầu lạy Bao Chửng, nói, “Bao đại nhân... Xin ngài tha mạng, hạ quan nói.”

Triệu Phổ nghe hãn nói sẽ cung khai, cũng cảm thấy hăng hái, xoay mặt nhìn Công Tôn, Công Tôn vừa lúc cũng quay sang, hai người đối diện, Triệu Phổ gật đầu với y —— con một sách, có bản lĩnh!

Công Tôn nhoén miệng, nhẹ nhàng cười cười.

Triệu Phổ thấy nụ cười của y... Cảm thấy có chút choáng váng đầu óc.

Sau đó, Lục Minh nhận tội, trước kia bởi vì Hình Hoài Châu không chừa mặt mũi cho hãn nên hãn ghi hận trong lòng, có một hôm, hãn đi uống rượu, đã nhắc tới việc này với một danh kỹ. Sau đó thường xuyên qua lại, hai người tâm đầu ý hợp, sau một đêm vui vẻ mới biết được đó là mồi câu do Dương Thị phái tới, muốn gạt hãn mắc câu. Cuối cùng, hãn bất đắc dĩ, hồ đồ cùng người của Dương Thị hợp tác, hãn lạng lẹ hạ độc cũng như để

cho cao thủ của Dương Thị đả thương Hình Hoài Châu. Nhưng Hình Hoài Châu không phải cây đèn cạn dầu, đã đào tẩu, còn được Bạch Ngọc Đường cứu giúp, cuối cùng, hẳn chỉ có thể sai người đuổi bắt.

Bao Chứng gật đầu, vụ án rốt cuộc đã phá, lúc này, Bao Chứng cùng Triệu Phổ mang theo người đi vào kim điện, trước mặt Triệu Trinh, giúp Hình Hoài Châu giải oan.

Khi hỏi Công Tôn có muốn đi hay không, Công Tôn chỉ cười cười, “Tuyên Thành có nhiều tài tử, trong hoàng cung tất nhiên sẽ có quan văn là người Tuyên Thành, chỉ cần tìm một người, đưa thư cho hắn xem, nhất định sẽ nhìn ra, ta không đi.”

Triệu Phổ sớm biết con mọt sách này chán ghét hoàng thất, cũng không nói thêm, cùng Bao Chứng mang người tiến cung.

//

Quả nhiên Triệu Trinh tìm tới vài tài tử Tuyên Thành trong triều, họ vừa nhìn thư đã nói bức thư này là dùng yết họa và tiếp họa làm ra, có một người giỏi về việc này bèn biểu diễn một lần cho Hoàng thượng xem, Triệu Phổ bọn họ đã mang theo đầy đủ công cụ cần thiết, cũng nhờ lúc trước Công Tôn bảo họ chuẩn bị.

Triệu Trinh xem xong thì tấm tắc khen hay, nhưng trước khi Triệu Phổ tiến cung, Công Tôn đã dặn hắn, nghìn vạn lần đừng nói cái gì đại tài tử hay thần y gì đó trước mặt Hoàng thượng, cho nên hắn và Bao Chứng đều chỉ đề cập sơ qua về Công Tôn, nhưng dù vậy, Triệu Trinh vẫn khắc sâu ấn tượng đối với Công Tôn, hạ lệnh thưởng ngân lượng cho y.

Triệu Trinh sau khi phong thưởng cho Công Tôn thì kịch liệt lên án Lục Minh, phán xử chém đầu, cuối cùng còn gọi người đón Hình Hoài Châu đến, cho phép tể tướng ở trong cung, đồng thời tự mình nhận sai với hắn, Hình Hoài Châu kích động đến bật khóc, thấy vậy Triệu Phổ cũng không

nói thêm gì nữa. Vốn là, hoàng nương của hần bảo hần lợi dụng lúc này làm khó dễ Triệu Trinh một chút, nhưng Triệu Phổ thủy chung không giỏi về ăn nói, nên cũng không lên tiếng.

Triệu Trinh cũng như xưa, lôi kéo hần uống rượu nói chuyện phiếm, rất là thân mật, Triệu Phổ cùng hần ăn cơm trưa, Triệu Trinh còn muốn hần lưu lại, hần từ chối nói phải về thỉnh an hoàng nương, muốn ra khỏi hoàng cung.

~

Chờ Triệu Phổ đi, Triệu Trinh một mình ngồi trong thư phòng uống trà, lão thái giám Trần Ban Ban dâng lên buổi ăn xế, hỏi, “Hoàng thượng, người có tâm sự sao?”

Triệu Trinh khe khẽ thở dài, “Hoàng thúc đã lâu không gặp, càng oai phong rạng rỡ.”

Trần Ban Ban cười cười, “Cửu Vương gia đúng là anh hùng khí khái.”

Triệu Trinh gật đầu, “So ra thì, trăm còn kém xa.”

“Hoàng thượng sao lại nói ra lời ấy?” Trần Ban Ban hỏi, “Hoàng thượng là long phượng trong biển người.”

“Trăm nghe nói, trong quân có không ít người ủng hộ hoàng thúc làm vua.” Triệu Trinh nói, “Hần cũng có binh quyền, nếu muốn lật đổ trăm, chuyện đó thật dễ dàng.”

Trần Ban Ban khẽ cười, nói, “Hoàng thượng, người suy nghĩ nhiều rồi.”

“Nga?” Triệu Trinh nhìn ông, cười hỏi, “Suy nghĩ nhiều là thế nào?”

Trần Ban Ban thấp giọng nói, “Từ xưa tới nay, anh hùng, không phải đế vương!”

Triệu Trinh sửng sốt, sờ sờ cầm, “Lời này của người... cũng đáng suy xét.”

“Hoàng thượng cũng không cần lo lắng về Cửu Vương gia.” Trần Ban Ban nói, “Cửu Vương gia dù sao cũng là ngoại tộc sinh ra, đừng nói hấn vô tâm làm vua, dù thực sự muốn soán vị, thế lực trong triều phức tạp, không hề dễ chút nào.”

Triệu Trinh nghe xong, gật đầu, “Chỉ hy vọng như thế.”

//

Trong Khai Phong phủ.

Công Tôn buổi chiều rảnh rỗi, bị Triển Chiêu kéo vào phòng tài liệu nhờ giúp sửa sang tài liệu, chờ khi y đi ra, thấy một trường hợp như vậy.

Trong sân, một đoàn ảnh vệ của Triệu Phổ đang đứng thành một vòng tròn, Tiểu Tứ Tử ở chính giữa, bịt mắt, mò mẫm. Đám ảnh vệ ở một bên đùa giỡn, “Tiểu Tứ Tử nha, bắt được người còn phải đoán đúng a, đoán không được thì phải hôn nhẹ!”

“Ừm.” Tiểu Tứ Tử bịt mắt chạy tới chạy lui, thoáng cái ôm lấy Tử Ảnh, mọi người bịt mũi hỏi bé, “Tiểu Tứ Tử, người bắt được ai vậy?”

Tiểu Tứ Tử nói, “Ừm... Ảnh Ảnh, áo xanh.”

“Sai rồi.” Tử Ảnh tháo vải bịt mắt cho Tiểu Tứ Tử, sẵn tới nói, “Tiểu Tứ Tử đã đoán sai, đến hôn ta một cái.”

“Hi.” Tiểu Tứ Tử cười tùm tùm tiến đến ôm Tử Ảnh, hôn một cái, Công Tôn xanh mặt đứng đằng kia nói, “Các người...”

Đám ảnh vệ rút cổ, xoay người bỏ chạy.

Công Tôn đi tới ôm lấy Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân dạy con thế nào, không được để kẻ khác chiếm tiện nghi.”

Tiểu Tứ Tử hơi đỏ mặt, nói, “Phụ thân, là con hôn nhẹ bọn họ nha, Tiểu Tứ Tử chiếm tiện nghi, không có bị chiếm tiện nghi!”

Công Tôn phát cú giậm chân một cái, thầm nhủ, tiểu ngốc tử này, đúng là...

Chính lúc này, Bao Chứng chậm rãi từ thư phòng đi ra.

“Đại nhân, có chuyện vậy?” Triển Chiêu thấy Bao Chứng có vẻ dăm chiêu suy nghĩ bèn đi đến hỏi.

“Hm... Bài thơ bí ẩn này.” Bao Chứng cầm bài thơ mà ngày trước Bạch Ngọc Đường đưa cho Triển Chiêu, lẩm bẩm, “Hình như... liên lụy đến một bản án cũ của tiền triều.”

“Bản án cũ?” Công Tôn và Triển Chiêu đều sửng sốt.

“Lại có oan án à?” Triệu Phổ vừa lúc từ bên ngoài tiến vào, vươn tay tiếp nhận Tiểu Tứ Tử từ trong lòng Công Tôn ôm lấy, nói, “Thư ngốc, oan án thì để tối nay chúng ta nói, người theo ta quay về Vương phủ trước đi, cần xem bệnh phong thấp cho nương của ta.”

Công Tôn gật đầu, “Được.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 25: Tiểu Tứ Tử Nhất Xuất, Thùy Dữ Tranh Phong = += (Tiểu Tứ Tử Vừa Xuất Hiện, Ai Cũng Tranh Giành = +=)

Triệu Phổ lệnh Tử Ảnh mang xe đến, đem Công Tôn cùng Tiểu Tứ tử đưa lên mã xa, chính mình thì lại cười Hắc Kiêu, đi về Vương phủ, về nhà, trị phong thấp cho mẫu thân hần.

Mã xa đi một đường, Tiểu Tứ tử áp sát vào cửa xe, nhìn phố xá náo nhiệt bên ngoài, Công Tôn nói với bé, “Tiểu Tứ tử, đợi lát nữa gặp Hoàng Thái Phi, phải nhớ gọi người a, lúc đó đừng gọi thành Hoàng Hoàng hoặc là Phi Phi đó.”

“Nga.” Tiểu Tứ tử đô đô miệng, đi đến bên người Công Tôn ngồi xuống, hỏi, “Kia, gọi... cái gì nha?”

“Hoàng Thái Phi.” Công Tôn kiên nhẫn dạy Tiểu Tứ tử.

Tiểu Tứ tử cân nhắc một chút, hỏi, “Kia là mẫu thân của Cửu Cửu sao?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu.

“Kia vì sao không được gọi là bà bà?” Tiểu Tứ tử hỏi.

“Bà là hoàng thân quốc thích, cho nên không thể gọi giống như bình dân bách tính.” Công Tôn giải thích.

“Kia Cửu Cửu có phải cũng là hoàng thân quốc thích?” Tiểu Tứ tử tiến đến bên cạnh Công Tôn, hai tay chống cằm, cánh tay đặt trên đùi Công Tôn, cười tùm tùm hỏi.

“Ân.” Công Tôn gật đầu, nói, “Đúng vậy.”

“Kia vì sao có thể trực tiếp gọi Cửu Cửu?” Tiểu Tứ tử nghiêng đầu hỏi.

Công Tôn cũng không trả lời được, vươn tay bóp bóp quai hàm Tiểu Tứ tử, nói, “Tiểu Tứ tử, sao lại hỏi nhiều vấn đề như vậy a?”

Tiểu Tứ tử chui vào trong lòng Công Tôn cọ cọ, hỏi, “Phụ thân, mẫu thân của Cửu Cửu có phải cũng tốt như Cửu Cửu?”

Công Tôn nghe xong, khe khẽ thở dài, vị công chúa này y từng nghe danh, có người nói tuổi còn trẻ thì cực kỳ mạnh mẽ giỏi giang, là một lão thái thái thì cũng khiến người khác đều đau đầu, Triệu Phổ có thể có thành tựu ngày hôm nay, phỏng chừng đều nhờ lấy phúc từ bà.

Vì vậy, Công Tôn trong lòng có chút nể nang.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Triệu Phổ đang ở một bên cười ngựa chậm chậm nói với Tiểu Tứ tử, “Tiểu Tứ tử, gặp nương ta a, gọi bà bà cũng được, gọi nãi nãi (bà nội) cũng được.”

“Thật sao?” Tiểu Tứ tử vui vẻ, tâm nói, cái này dễ nhớ, so với cái gì Hoàng cái gì Phi cũng dễ nhớ hơn nhiều. Tiểu Tứ tử có chút phiền muộn, khi bé trò chuyện, rõ ràng không thành vấn đề, cũng như nhớ tên được, cũng là từng loại từng loại nhớ được chuẩn xác, dù là dài bao nhiêu cũng có thể nhớ kỹ, nhưng mỗi lần chỉ cần bé muốn nhớ tên người, sẽ lập tức hồ đồ ngay, cái gì cũng không nhớ được.

Mã xa chậm rãi dừng lại trước cửa Vương phủ, một đoàn gia nhân ra đón tiếp, vị đồng học của Công Tôn cũng có mặt, lâu năm không gặp, hai người hàn huyên vài câu, vừa nghe nói Công Tôn cùng Triệu Phổ tình cờ gặp gỡ trên đường, không khỏi hô to hữu duyên.

Triệu Phổ cùng Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, suy nghĩ một chút... Ân, đúng là cực kỳ hữu duyên

Hai người vào trong Vương phủ, Triệu Phổ dẫn Công Tôn đi về phía hậu viện, đó là từ đường mà mẫu thân hắn đã trụ nhiều năm.

“Hoàng Thái Phi vì sao lại ở bên trong từ đường?” Công Tôn khẽ nhíu mày, nghĩ một vị Hoàng Phi có thân phận hiển hách, lại ở tại một mảnh sân bít kín tường trắng ngói đen, không có rường cột chạm trổ cũng không có đình thai lầu các, quả thực khiến cho người ta kinh ngạc.

Triệu Phổ thản nhiên cười, nói, “Ta chinh chiến bên ngoài, mặc dù là bảo vệ quốc gia, nhưng cũng là chuyện sát sinh, nường ta mỗi ngày đều cầu phúc cho ta sáu canh giờ, mỗi ngày chỉ ăn hai bữa, cũng không ăn món mặn.”

Công Tôn hơi sửng sốt, trong lòng đối với vị Hoàng Thái Phi kia đã có ấn tượng khá tốt, lại nghe đến Tiểu Tứ tử bên cạnh yếu ớt nói, “Mẫu thân của Cữu Cữu thật tốt, mẫu thân của Tiểu Tứ tử lại không cần Tiểu Tứ tử.”

.

Công Tôn chau mày, vươn tay đến ôm Tiểu Tứ tử, nói, “Tiểu Tứ tử, không phải mẫu thân của ngươi không cần ngươi, mẫu thân không phải đã qua đời rồi sao?”

Tiểu Tứ tử ôm Công Tôn, nhỏ giọng nói “Tiểu Tứ tử không có mẫu thân.”

Công Tôn thấy Tiểu Tứ tử vành mắt đã hồng hồng, đau lòng không thôi, hôn lên má bé một cái, nói, “Có phụ thân mà, sợ cái gì?”

“Ân, phụ thân sau này tìm hảo mẫu thân cho Tiểu Tứ tử.” Tiểu Tứ tử nhỏ giọng nói thầm.

Công Tôn cười lắc đầu, hỏi, “VẬY người muốn dạng nào?”

“Àn.” Tiểu Tứ tử cười tủm tỉm, “Muốn giống như mẫu thân Cửu Cửu vậy... A, hoặc là như Cửu Cửu vậy.”

“Ai.” Công Tôn trừng mắt liếc Tiểu Tứ tử, “Nói bậy hết sức!”

Triệu Phổ ở một bên cũng nghe được, tâm nói —— Tiểu Tứ tử vẫn rất tinh mắt..... ít nhất... so với thư ngọc này thật tinh mắt!

Đám ảnh vệ đi theo phía sau, nghe được trực tiếp lắc đầu.

Tử Ảnh liếc Giả Ảnh một cái —— Vương Gia có nghe rõ ràng Tiểu Tứ tử nói là cái gì sao? Tại sao được nhận làm mẫu thân cũng khoái chí như vậy a?

Giả Ảnh nhướn nhướn mi, ý bảo Tử Ảnh quên đi —— Ai, người không có nghe bên ngoài đồn đãi sao, nói Vương Gia bị hồ ly mê hoặc đó.

Tử Ảnh sững sốt, mở to hai mắt nhìn —— Có thật không a?!

Giả Ảnh bất đắc dĩ vỗ vai hằm —— Người thật khả ái!

“Phu nhân.” Lúc này, một nha hoàn đang tưới cây trước cửa từ đường tinh mắt, thoáng thấy được Triệu Phổ, vội vàng chạy vào báo tin, “Phu nhân, tiểu Vương Gia đã về rồi!”

Hoàng Thái Phi vội vã buông tràng hạt đang cầm trong tay, một bên có nha hoàn nâng bà lên từ đệm cối, Hoàng Thái Phi đi đứng không được nhanh nhẹn, vịn hạ nhân khởi động gân cốt, nửa ngày mới có thể bước đi.

Cử động này vừa lúc bị Triệu Phổ đi vào thấy được, hằm trong lòng đau xót, vội vã tiến lên đỡ lấy bà, dìu đến một cái ghế, ngồi xuống.

Hoàng Thái Phi đã sớm thấy người vào theo Triệu Phổ, chỉ thấy là một thư sinh trẻ trung tầm hơn hai mươi tuổi, lão Thái phi nheo mắt lại nhìn một chút... Tâm nói, ai nha, thư sinh này sao lại dễ nhìn như vậy? Mặt mày mũi miệng này, đoan chính xinh đẹp tuyệt trần, nam tử này lớn lên dễ nhìn quá chừng a!

Nhìn chòng chọc, lão Thái phi bỗng nhiên nghĩ tới một việc... Nhớ rõ vài năm trước, khi Triệu Phổ xuất chinh, lão Thái phi vì muốn cầu phúc cho Triệu Phổ, đặc biệt vất vả đi một chuyến đến Linh Ẩn Tự ở Hàng Châu, gặp được Tuệ Thông phương trượng ở đó, nhờ ông đoán mệnh số cho Triệu Phổ.

Tuệ Thông phương trượng lúc này vì bà mà tỉnh tâm hỏi Phật, kết quả tính được là —— trong đời Triệu Phổ sẽ có một kiếp nạn, nếu muốn hữu kinh vô hiểm an toàn vượt qua, thì phải nhờ vào một chữ “Trúc”.

Lão Thái phi năm đó không hiểu được, liền hỏi Tuệ Thông chữ “Trúc” này giải thích như thế nào?

Tuệ Thông chỉ cười nói với bà, thiên cơ khó dò, khi ông tỉnh tâm, chỉ thấy được trong một vùng hắc ám có một trận bão tuyết ùn ùn kéo đến, trước mắt là một nơi hoang vắng mênh mông, cực kỳ giống mùa đông giá rét ở Mạc Bắc. Mà trong nơi hoang vắng đó, có một cây trúc xanh biếc bất khuất trước gió, cành cây tuy rằng tinh tế nhưng lại phi thường mềm dẻo, vươn ra trong gió lạnh cũng không hề bị gãy, xanh như ngọc bích tú như lan chi, mà bên trong lại có một sức mạnh rất kiên cường, khiến cho gặp qua khó quên, chỉ nhớ được một chữ “Trúc”. Nói cách khác, lúc Triệu Phổ trải qua trắc trở, cây thúy trúc này, sẽ là cây được trúc giữ mệnh cho hắn, cũng là trọn đời, bầu bạn sống vai với hắn.

Lão Thái phi lúc đó nghe được cũng chỉ lơ mơ hiểu một chút, đêm đó bà qua đêm trong thiền phòng, ban đêm, bởi vì mấy câu Tuệ Thông phương trượng nói mà trăn trở, cuối cùng nhịn không được quỳ xuống tham thiền

trước Phật tổ, khi bán mộng bán tỉnh, thì mơ hồ thấy được một người... Lúc đó chỉ là thoáng qua trong phút chốc, Hoàng Thái Phi không thấy rõ dung mạo của người nọ, cũng phân biệt không rõ mình đang ngồi thiền hay đang ngủ, ban ngày suy nghĩ ban đêm nằm mơ. Chỉ nhớ rõ nam tử kia mặc y vật bạch sắc, chậm rãi đi đến gần bà, dáng vẻ của y bà không nhớ được gì, chỉ là không hiểu sao cảm nhận được một phần khí tức trên người y, đó là câu mà Tuệ Thông phương trượng đã nói kia —— xanh như ngọc bích tú như lan chi, mà bên trong lại có một sức mạnh rất kiên cường.

Lúc đó, Hoàng Thái Phi hỏi người nọ, “Các hạ chính là Trúc?”

Người nọ dường như nhẹ nhàng gật đầu.

Hoàng Thái Phi nói tiếp, “Khẩn cầu Trúc tiên sinh, chớ nên bỏ qua Trạch Lam nhà ta, cùng nó vượt qua sóng gió, ta không cầu nó thanh danh hiển hách cầm giữ giang sơn, chỉ nguyện nó bình an hạnh phúc một đời, có người làm bạn mãi mãi không cô đơn.”

Người nọ nhẹ nhàng gật đầu, tựa hồ khẽ cười với bà, cười đến mức Hoàng Thái Phi trong lòng thoải mái, sau đó... mở mắt, trời đã sáng bừng.

Giấc mộng ngày đó, đã qua rất lâu, Hoàng Thái Phi hôm nay đột nhiên gặp Công Tôn đi vào, hình dáng giơ tay nhắc chân, giống vị Trúc tiên sinh trong mộng kia như một... Chẳng lẽ... Đây là ý trời sao?

Lão thái thái thấy Công Tôn muốn hành lễ với bà, vội vàng tiến đến nâng lên, nói, “Tiên sinh miễn lễ.”

Triệu Phổ có chút giật mình, tâm nói —— Con một sách này thực sự là người gặp người thích phải không? Tại sao nương thấy y lại kích động như vậy?

.

“Ách... Quý tính (họ) của tiên sinh là gì?” Hoàng Thái Phi hỏi.

“Đệ tử họ kép Công Tôn.” Công Tôn ôn hòa cười, trả lời.

Lão Thái phi suy xét suy xét, không có chữ trúc, nhưng mà nụ cười vừa rồi của Công Tôn đã thấm vào tận đáy lòng bà... khiến cho cả người thư sướng, liền hỏi tiếp, “Xin hỏi Công Tôn tiên sinh đại danh cùng tên chữ.”

Công Tôn hơi bất ngờ, nói, “Đệ tử tên một chữ Sách, còn tên chữ là Diêu Chúc.”

.

“Phốc...” Triệu Phổ suýt chút nữa cười ra tiếng, Công Tôn quay mặt nhìn hắn, tâm nói, tên của ta thì dính lúu gì tới người?

Triệu Phổ nhỏ giọng nói với Công Tôn, “Công Tôn Sách “được trúc”...”

Công Tôn liếc xéo hắn, Triệu Phổ mới thu liễm một chút.

Triệu Phổ cười, Hoàng Thái Phi nhưng lại trợn tròn mắt... Chữ sách, trong chữ sách thì có trúc, mà hai chữ Diêu Chúc, cùng với “được trúc” tục mệnh thì hài âm (đọc gần giống), mà cũng lại giống dao trúc*... Dao tức mà mỹ ngọc... Trúc xanh như ngọc bích! Từ sâu xa quả nhiên đã định trước sao? Hoàng Thái Phi vịn vào Triệu Phổ bên cạnh hít sâu một hơi, âm thầm vui mừng —— con ta có phúc!”

(Diêu Chúc [Yáo zhú] đọc gần giống được trúc [yào zhú], hơn nữa, chữ “diêu” = xa, mà xa cũng đọc là “dao”, “dao” lại có nghĩa là ngọc. Hoàng Thái Phi suy từ tên chữ của Công Tôn ra được ý nghĩa cây trúc đón gió mà lúc trước phương trượng đã nói khi tĩnh tâm. Xa~ xa~ xa~)

.

Tiểu Tứ tử tiến tới, kề sát bên chân Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Tên chữ của phụ thân rất êm tai, hơn nữa cũng có ý tứ.”

Triệu Phổ gật đầu nhìn Tiểu Tứ tử, “Đúng vậy, ‘được trúc’ sao.”

“Mới không phải.” Tiểu Tứ tử nghiêm túc nói, “Ngũ hành của ta thiếu một thiếu kim, phụ thân ngũ hành lại là hỏa, tên chữ này, là lão sư của phụ thân đặt cho y, ông là lão thần tiên.”

Nghe Tiểu Tứ tử nói hùng hồn và đầy lý lẽ, Triệu Phổ nhìn Công Tôn, “Tên chữ này giải thích thế nào?”

“Nga.” Công Tôn cười cười, nói, “Năm đó ân sư nói ban đêm mơ thấy ta một mình dạo bước bên trong hoang mạc mà khắp trời lại có bão tuyết, một thân một mình, may mà phía trước có một ánh nền le lói, tuy rằng bên trong cuồng phong nhưng vẫn đang cháy bùng nóng bỏng, cứ như đang dẫn dắt ta đi ra hoang mạc... Cho nên mới lấy tên chữ là Diêu Chúc.”

Triệu Phổ nhướng nhướng mi, nói, “Ân... Còn có chút ý tứ.”

.

Hoàng Thái Phi hít sâu một hơi, trong lòng mừng như điên nhưng không biểu lộ ra, hơn nữa song song, bà cũng chú ý tới Tiểu Tứ tử.

Tiểu Tứ tử lúc này, đang đứng bên người Công Tôn, hơn phân nửa thân thể nấp ở phía sau y, mở to một đôi mắt thỏ, nhìn chăm chăm Hoàng Thái Phi trước mặt.

Tiểu Tứ tử thầm nhủ, mẫu thân của Cửu Cửu thoát nhìn một chút cũng không lão nha, hơn nữa... Hảo hảo nhìn nha.

Mà Hoàng Thái Phi thì lại bị một đôi mắt to của Tiểu Tứ tử nhìn đến hồn phách đều muốn bay ra, mấy nha hoàn bên cạnh cũng đều khe khẽ nói

nhỏ, “Oa nhi này thật khả ái nha!”

“Thực sự cực khả ái a.” Hoàng Thái Phi nói với hạ nhân bên cạnh.

“Ân.” Mấy nha hoàn này theo Thái Phi cũng đã lâu, đều nói, “Lão phu nhân, hài tử này so với Kim Đồng bên cạnh bồ tát còn khả ái hơn.”

Công Tôn đương nhiên biết Tiểu Tứ tử khả ái đến mức nào, chỉ là bản thân vật nhỏ không biết mà thôi, dù sao thì cũng là một nhóc mập ngậy ngồ.

“Tiểu Tứ tử.” Công Tôn đẩy Tiểu Tứ tử nhích từng chút từng chút lên phía trước, nói, “Gọi người, đây là Hoàng Thái Phi.”

Tiểu Tứ tử đi tới trước một chút, nhưng lại nắm chặt vạt áo của Công Tôn, nhìn lão Thái phi một chút, mặt đỏ hồng kêu một tiếng, “Ân, nãi nãi hảo!” (nãi nãi = bà nội)

“A...” Công Tôn cùng Triệu Phổ chợt nghe được một tiếng hít không khí, đang khó hiểu chuyện gì xảy ra, thì lại thấy lão Thái phi vỗ đùi, “Ai u... Đòi mạng của ta rồi, đến, cục cưng cho nãi nãi ôm một cái.”

Tiểu Tứ tử tiến đến, Hoàng Thái Phi vươn tay bế bé lên đặt trên đùi, Triệu Phổ tự hỏi... Nương không phải không thể cầm những thứ nặng nề gì đó sao? Sao có thể dễ dàng nâng Tiểu Tứ tử lên như vậy? Xem ra cũng không cần uống thuốc nữa, rảnh rồi thì cứ đi ôm Tiểu Tứ tử đi?

.

“Người gọi Tiểu Tứ tử nha?” Hoàng Thái Phi vươn tay nắm bàn tay nhỏ bé béo phình của Tiểu Tứ tử, cầm một nắm tay múp míp đầy thịt trong lòng bàn tay khiến lão Thái phi muốn thắt cả ruột, xoa Tiểu Tứ tử rồi cọ tới cọ lui, phân phó nha hoàn chuẩn bị điểm tâm, mang trái cây lên, không được lạnh? Mà cũng không được nóng?

.

Triệu Phổ ở một bên nhìn thấy khoe miệng co rút lại nhìn Công Tôn, chỉ thấy y hơi hóm hình nháy mắt với hần mấy cái —— Tiểu Tứ tử vừa xuất hiện, ai cũng tranh giành!

Tim Triệu Phổ đột nhiên đập thịch một cái, ngực chửi má nó —— người đồ thư ngọc, một nam nhân một đôi mắt phượng hẹp dài, rảnh rỗi đi quyến rũ người a, nhìn đến mức khiến người khác tâm hoảng ý loạn, rõ thật là!

Thật vất vả mới khiến người đang kích động dị thường mà ôm Tiểu Tứ tử không buông tay là Hoàng Thái Phi “trả tự do” cho Tiểu Tứ tử, Công Tôn ngồi xuống, bắt mạch cho Thái Phi.

.

Sau một lúc, Công Tôn khẽ nhíu mày.

Triệu Phổ thấy thần sắc của Công Tôn thì trong lòng cảm thấy bất ổn, liền hỏi, “Thư ngọc, có thể trị được không a?”

“Ai!” Hoàng Thái Phi trừng mắt liếc Triệu Phổ, nói, “Người gọi vị này là gì? Đây là thần y a, là phụ thân của Tiểu Tứ tử!”

Triệu Phổ mí mắt nháy liên hồi, tâm nói phụ thân của Tiểu Tứ tử cũng không phải nhi tử của ngài, ngài làm gì mà che chở như vậy a... Nhi tử của ngài ở đây nè.

.

“Chứng phong thấp của Thái Phi có rất nhiều nguyên nhân.” Công Tôn vươn tay, lấy một cây bút kê đơn thuốc, nói, “Cần kết hợp uống thuốc, châm cứu cùng ngâm thảo dược, kiên trì nửa tháng, trước tiên là tiêu trừ cảm giác đau nhức tê mỏi, lại một tháng, giảm sưng, rồi điều trị một tháng

nữa, giúp cho tứ chi hoạt động như thường, cuối cùng thêm một tháng ăn nhiều đồ bổ, chăm hoạt động, thì có thể khỏi hẳn.”

“Thật sao?” Triệu Phổ chưa kịp lên tiếng, mấy nha hoàn bên cạnh Thái phi đều mừng như điên, có mấy người quá vui sướng mà khóc nức, các nàng đã theo Thái Phi hơn mười năm, chứng kiến lão phu nhân nhận hết đau đớn thống khổ của bệnh phong thấp, hôm nay vừa nghe có thể cứu chữa, tự nhiên cảm động đến rơi nước mắt.

.

“Thái phi.” Công Tôn đột nhiên hỏi, “Ngài hằng ngày... ngoại trừ thức ăn bình thường, có ăn thứ gì đặc biệt không?”

Triệu Phổ nghe xong khó hiểu, hỏi Công Tôn, “Thư... Tiên sinh, cái gì gọi là thứ đặc biệt?”

Công Tôn khẽ nhú mày, suy nghĩ một chút, nói, “Thái Phi, có người hạ độc người.”

Hoàng Thái Phi sửng sốt, Triệu Phổ tròn mắt cũng trợn tròn lên, tiến đến nắm chặt Công Tôn, “Cái gì?”

Hoàng Thái Phi vội vàng ngăn cản Triệu Phổ, nói, “Ai nha, tính thô lỗ của ngươi lại nổi lên rồi, đừng làm tiên sinh bị thương, mau tránh ra, đứng qua một bên!”

Triệu Phổ sốt ruột, đứng sang một bên thúc giục Công Tôn, “Có người hạ độc là sao?”

Công Tôn nhìn Hoàng Thái Phi, “Thái Phi gần đây lúc đứng dậy sau khi quỳ, có phải tứ chi sẽ tê rần, đầu choáng váng, buồn nôn, có đôi khi tỉnh ngủ rồi cũng có thể nằm mơ, giống như không hoàn toàn tỉnh lại được?”

“Đúng đúng!” Hoàng Thái Phi vội vã gật đầu, “Ta còn tưởng là do phong thấp làm thành như vậy.”

.

Công Tôn lắc đầu, nói, “Chỉ sợ rằng kẻ hạ độc cũng nhìn trúng điểm này.” Công Tôn nói, từ bên trong cái hòm thuốc trên tay Tiểu Tứ tử, lấy ra ngân châm, nhẹ nhàng nâng bàn tay của Hoàng Thái Phi lên, sau đó vỗ vài cái trên tay, nói, “Có thể sẽ có chút đau, Thái Phi cố gắng nhịn.”

“Hảo!” Hoàng Thái Phi gật đầu, Công Tôn dùng ngân châm đâm vào huyết vị trong ngón tay của Hoàng Thái Phi, vị Thái Phi này không hổ là người con gái của thảo nguyên, Công Tôn kỳ thực biết như vậy là rất đau, nhưng lão thái thái không hề đổi sắc mặt.

Rút ngân châm ra, Công Tôn đưa châm cho Triệu Phổ nhìn, nói, “Đây là một loại độc hiếm thấy, cội là Trĩ Cừu Thảo, dùng lâu dài, có thể thần không biết quỷ không hay khiến người khác tử vong, Hoàng Thái Phi dùng thứ này cũng đã gần nửa năm.”

.

“Khốn nạn!” Triệu Phổ nghe xong nổi giận, xoay người xuất môn, ra lệnh cho các ảnh vệ, “Đem gia tướng trong Vương phủ, hết thảy những thứ còn sống đều trói tới đây cho ta! Ta muốn thẩm vấn từng người một! Bọn chúng phản rồi!”

Các ảnh vệ mang theo binh tướng đi bắt người.

Hoàng Thái Phi có chút lo lắng, nói, “Ai nha, đây là tức giận hồ đồ a... Từ từ tra thôi, đừng đánh rần động cỏ.”

“Đừng lo.” Công Tôn thu hồi ngân châm, nói với Hoàng Thái Phi, “Chỉ cần người hạ độc ở trong vương phủ, ta liền có thể tìm ra.”

Hoàng Thái Phi nhìn Công Tôn một lúc lâu, nói, “Tiên sinh, thực sự là tài cao!”

Tiểu Tứ tử cười tủm tỉm nói, “Phụ thân của ta là thần y!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 26: Hiếu Lâm Nảy Sinh Như Thế Này

Triệu Phổ lần này giận dữ rất nghiêm trọng, cho nên ảnh vệ binh lính ko dám chậm trễ, mau chóng tập trung toàn bộ nha hoàn hạ nhân của Vương phủ tới một chỗ.

Tất cả vừa nghe nói có người hạ độc muốn ám hại Hoàng Thái Phi, cả đám người đều sợ đến mức trợn tròn mắt, đây là chuyện lớn, nếu Triệu Phổ ra lệnh một tiếng không cần biết đúng sai đem tất cả bọn họ đi làm thịt, vậy cũng không thể nào cãi lí được.

Vì vậy, trong đại viện Vương phủ, nha hoàn hạ nhân đều run cầm cập như đang sàng thóc, dồn một cục lại với nhau. May mà Vương phi thường ngày sinh hoạt tương đối tiết kiệm, hơn nữa Triệu Phổ hầu như quanh năm không ở trong phủ, cho nên người hầu có hạn, đây cũng là chỗ tốt, dễ dàng điều tra nội tặc. Nếu đổi thành Bàng phủ, nha hoàn hạ nhân vừa đếm cũng có hơn ngàn người, muốn điều tra thì phiền to.

.

Đợi mọi người tập trung trong viện, Triệu Phổ nhìn Công Tôn, hỏi, “Làm sao tra?”

Công Tôn nói, “Độc tính của Trĩ Cữu Thảo rất lớn, kẻ hạ độc cũng sẽ bị trúng độc.” Nói, bảo Giả Ảnh mang đến một nắm ngân châm, đâm vào đầu ngón tay từng người, động tác giống như khi y thử độc cho Hoàng Thái Phi.

Bọn nha hoàn này đều bị đau mà kêu lên, Triệu Phổ ở một bên nhúu mày... Vừa nãy nhìn mẫu thân mình thử độc, còn tưởng rằng một chút cũng không đau, không ngờ lại đau đến như vậy.

.

Đang kiểm tra đến một tên đầu bếp ở trù phòng thì, Công Tôn chỉ thấy tay hắn run run, tựa hồ rất sợ, Giả Ảnh một bên vươn tay, chụp lấy cổ tay hắn, lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Công Tôn dùng kim đâm sâu vào ngón tay người nọ... Rút ra một cái... Chỉ thấy là màu đen.

Công Tôn cau mày, nói, “Là hắn!”

Ngay khi Công Tôn nói ra, chỉ thấy đầu bếp nọ sợ đến xoay người muốn chạy, Giả Ảnh lạnh tay lẹ mắt, tóm được cổ áo hắn vứt vào trong viện... Tên kia bị quăng mạnh một cái, muốn đứng dậy lại bị Giả Ảnh đạp lên, hắn nằm úp sấp bên chân Triệu Phổ, la oai oái, “Vương Gia tha mạng a... Ta không biết đó là độc... Ta là nghe người xúi giục.”

“Nghe ai xúi giục?” Triệu Phổ mới vừa nói ra, chỉ thấy trong một loạt hạ nhân, đứng ở hàng cuối, có một tên tuổi tác hơi lớn cả kinh quay đầu bỏ chạy, bị Tử Ảnh đang đứng canh cửa một cước đạp cho lăn trở về

.

Mọi người vừa nhìn, là phó quản gia Vương Trung.

Triệu Phổ để Công Tôn kiểm tra mọi người xong, lệnh cho quản gia, vốn là đại tổng quản thái giám Triệu Huệ trong triều, đem tất cả thái giám hạ nhân và nha hoàn đều dẫn đi tra rõ quên quán một lần nữa, những kẻ lại lịch bất minh đều đuổi đi, sau này nếu có tìm hạ nhân thì ngay cả tổ tông ba đời đều phải điều tra rõ ràng, trong ngoài Vương phủ tăng cường phòng bị, sau

đó những gì Hoàng Thái Phi ăn mặc chi tiêu, đều phải cẩn thận kiểm tra xét nghiệm!

.

Sau đó, Triệu Phổ gọi người đem Vương Trung cùng tên đầu bếp kia đưa vào trong biệt viện.

Hoàng Thái Phi đương nhiên biết bọn họ muốn làm gì, liền nói với Triệu Phổ, “Trạch Lam a, đừng làm hại mạng người.”

Triệu Phổ khẽ nhú mày, sau đó gật đầu, xoay người đi.

Công Tôn ở trong phòng dùng châm cứu trừ độc cho Hoàng Thái Phi, Tiểu Tứ tử ở một bên đưa ngân châm, vừa hỏi, “Phụ thân, Cứu Cứu bọn họ đi đâu vậy?”

Công Tôn cười cười, nói, “Tiểu hài tử không thể hỏi.”

.

Chỉ chốc lát sau, Công Tôn thi châm cho Hoàng Thái Phi, nói, “Thái phi, phải chờ nửa canh giờ mới có thể rút ra.”

“Ân, hảo hảo.” Thái phi trên đầu ghim thật nhiều châm, gật đầu, nhìn Công Tôn một chút, nói, “Ta vẫn không quá an tâm a... Tính tình của Trạch Lam, tất nhiên sẽ tìm ra hung phạm... Ai, này hỏi ra với không hỏi ra, đều cực kỳ bất lợi a.”

.

Công Tôn nghe xong, cũng không phản ứng, chỉ cúi đầu, sửa sang vật dụng.

.

Hoàng Thái Phi thấy Công Tôn tỉnh bơ, thì cười hỏi, “Tiên sinh có thể hiểu được ta nói?”

Công Tôn khẽ cười cười, lắc đầu, nói, “Đệ tử ngu dốt.”

“Ha hả.” Hoàng Thái Phi cười, lắc đầu, nói, “Xem ra tiên sinh đã hiểu, nếu như không hiểu, vậy thì sẽ hỏi, không hỏi, chính là đã hiểu.”

.

Công Tôn bất đắc dĩ, nhìn Hoàng Thái Phi một chút, nói, “Thái Phi là nữ trung hào kiệt.”

“Ân.” Hoàng Thái Phi cũng không khiêm tốn, nhẹ nhàng gật đầu sau lại thở dài, có chút xúc động nói, “Nữ trung hào kiệt khiến người ta kính ngưỡng, bất quá trên đời này chân chính tương xứng với nữ trung hào kiệt thì có mấy người? Đều là bị ép buộc mà ra.”

.

Công Tôn nghe xong gật đầu, “Thái phi đích xác không dễ thờ.”

“Đa tạ tiên sinh thông cảm.” Hoàng Thái Phi nói, “Ta không muốn quay về đại mạc mà ở lại Kinh thành, đơn giản chính là để hoàng thượng ăn viên thuốc an thần, ta ở trong tay hắn, Trạch Lam chí hiểu, cho nó một ngàn lí do nó cũng không tạo phản. Nhưng nếu ta chết... không khéo lại chết trong hoàng thành, vậy thì Trạch Lam tất nhiên sẽ ghi hận hoàng thượng, mà hoàng thượng cũng không có thứ gì có thể dùng để kìm hãm Trạch Lam.”

Công Tôn nghe xong, gật đầu. Có chút buồn ngủ, điều gọi là trời đất bao la, vẫn không to lớn bằng mẫu thân của mình, Hoàng Thái Phi này, để thiên hạ thái bình, lại càng vì nhi tử của mình, dĩ nhiên cam tâm tình nguyện ở lại Khai Phong làm nhân chất (con tin).

Thấy Công Tôn không có phản ứng, Hoàng Thái Phi cũng không quan tâm y có hiểu hay là u mê, tiếp tục sâu kín tâm sự, “Có thể thấy được kẻ hạ độc này không phải do hoàng thượng xúi giục... Nhưng Trạch Lam cũng không có vây cánh gì, nó nếu muốn tạo phản đằng cơ, chỉ một mình Trạch Lam có lợi, cho nên nói, kẻ hạ độc tuy rằng có gian kế, nhưng không nhất thiết là muốn hại Trạch Lam.”

Công Tôn trầm mặc —— chính xác, với danh tiếng của Triệu Phổ trong quân, hẳn là có không ít người muốn hấn xưng đế.

“Mà trong triều đều là quan văn, bọn họ biết Trạch Lam trọng võ khinh văn, còn có hơn một nửa là tham quan dung quan (quan vô dụng), trong mắt Trạch Lam không dui được hạt cát, bên người không được phép có kẻ ngu si... So sánh đẳng cấp, đối bọn họ mà nói chắc chắn đó là trăm hại mà không có một lợi.” Hoàng Thái Phi nói, “Cho nên kẻ làm ra việc này không phải văn nhân, nhất định là quân nhân... Nói cách khác, là bạn bè trong quân của Trạch Lam.”

.

Công Tôn âm thầm nhíu mày, đích xác chỉ có một loại khả năng, nhưng loại chuyện này, y cũng biết quan hệ trọng đại, nên không muốn xen vào quá nhiều, thấy Thái Phi nhìn mình, nói, “Thái Phi phân tích thỏa đáng.”

“Ha ha.” Hoàng Thái Phi cười lắc đầu, “Lão bà ta có tâm cơ, muốn từ miệng tiên sinh nói ra thật không dễ dàng... Ta đây liền nói trắng ra vậy, lần này làm chuyện như vậy, nhất định là một vài người có địa vị trong quân, đặc biệt là kẻ ủng hộ Trạch Lam làm... Không chỉ một hai người! Năm đó Thái tổ chính là khoác hoàng bào làm hoàng đế (soán ngôi làm vua), hôm nay có người muốn noi theo, thấy lão bà ta là chương ngại vật, cho nên muốn trừ bỏ ta, biện pháp này cũng chỉ có những mãng hán mới nghĩ ra được, cho nên không trách bọn họ. Nhưng việc này lỡ như để Trạch Lam điều tra ra, trong lòng tất nhiên sẽ không thoải mái, hôm nay làm lớn

chuyện, người trong quân chắc chắn sẽ biết, hoàng thượng bên kia nhất định cũng biết.”

Công Tôn khê nhú mày —— đích xác bất lợi cho Triệu Phổ.

“Người trong quân Trạch Lam không thể động vào, nếu không sẽ sinh ra chia rẽ, quân tâm thay đổi thì Trạch Lam sẽ gặp phiền phức.” Hoàng Thái Phi có chút lo lắng tâm sự, “Nhưng hoàng thượng bên kia cũng sẽ có hiềm khích lớn, hơn nữa những kẻ có dã tâm trong triều rất nhiều, chắc chắn sẽ mượn đề tài để làm khó dễ Trạch Lam... Cho nên, việc này điều tra ra là không tốt, tra không ra lại càng không ổn, trái phải đều khó xử nga!”

Công Tôn cúi đầu không nói, ngực thầm nghĩ, Hoàng Thái Phi này thực sự là lợi hại, loại tâm tư này, nếu không từng trải qua sóng gió, tuyệt đối không luyện được.

.

Tiểu Tứ tử thấy Hoàng Thái Phi vẻ mặt u sầu, liền tiến đến hỏi, “Nãi nãi người làm sao vậy?”

Lão Thái phi vươn tay bế Tiểu Tứ tử đặt lên đùi, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, nói, “Tiểu Tứ tử a, nãi nãi có chuyện phiền lòng a, nghĩ không ra biện pháp.”

“Chuyện gì phiền lòng nha?” Tiểu Tứ tử vươn tay nắm tay áo của lão thái thái, ngưỡng cổ nghiêm mặt hỏi.

“Ân.” Lão thái thái cân nhắc một chút, nói, “Là như vậy, có chuyện này, biết cùng không biết, đều không được, vậy thì nên làm gì bây giờ hả?”

Tiểu Tứ tử vốn cực kỳ hồ đồ, nghe xong thì càng thêm hỗn loạn, hỏi lão Thái phi, “Cái gì có biết hay không?”

Lão Thái phi cũng cười, nói, “Là có chuyện này, biết thì không tốt, không biết cũng không tốt, nếu như biết, có một số người sẽ mất hứng, còn không biết, thì có một số người khác sẽ mất hứng, người nói, bây giờ làm sao mới tốt?”

Tiểu Tứ tử nghe xong chớp chớp mắt to, nhỏ giọng nói thầm, “Vậy thì nói cho người muốn biết, biết, còn người không muốn biết, thì không cho biết.”

.

Lão Thái phi sững sốt, nhìn chăm chăm Tiểu Tứ tử.

Công Tôn thì lại cười, lắc đầu, tiếp tục, sửa sang lại cái hòm thuốc trong tay, sửa sang xong đóng hòm lại, Công Tôn mới nói, “Việc này cũng không phải không thể giải quyết.”

“Thỉnh tiên sinh chỉ giáo.” Hoàng Thái Phi khiêm tốn thỉnh giáo

.

“Bề ngoài của Trĩ Cừ Thảo, rất giống với Lan Thảo Căn (rễ cây lan), mà những sợi râu của Lan Thảo Căn có thể làm thuốc.” Công Tôn không nhanh không chậm nói, “Việc hôm nay, có thể nói là hai hạ nhân kia tự chủ trương, không biết từ đâu hỏi được một phương thuốc nói râu Lan Thảo Căn có thể trị phong thấp, cho nên muốn cấp Thái phi chữa bệnh. Chỉ là họ lầm Trĩ Cừ Thảo là Lan Thảo Căn, cho nên hại Thái Phi trúng độc. Tuy rằng hành vi xấu xa, nhưng dù sao cũng là một mảnh trung tâm, cho nên Vương Gia chỉ là phạt nặng chứ không lấy mạng họ, đuổi người đi.”

Vương Phi nghe xong, chân mày giãn ra, nói, “Diệu kế a! Đợi lúc bọn họ trở lại báo cáo kết quả, thì nói họ bị phát hiện, Trạch Lam sau khi tra được, bọn họ cơ linh bịa chuyện nói dối, người chỉ thị bọn họ làm việc tất nhiên sẽ sợ bóng sợ gió một hồi, biện pháp tốt nhất chính là nhân nhượng

không nhắc tới, như vậy có thể che đậy chuyện này... Hoàng thượng bên kia, cũng sẽ không nghi ngờ, dù có nghi ngờ, người ngoài cũng không thể xúi giục, hảo một kế tứ lạng bạt ngàn cân a.” Thái phi vui mừng, vội vàng lệnh cho đại tổng quản Triệu Huệ đem biện pháp này nhắn cho Triệu Phổ.

.

Không lâu sau, thì thấy Triệu Phổ đen mặt trở về.

“Sao vậy?” Hoàng Thái Phi cười hỏi hẩn.

Triệu Phổ gật đầu, “Đã xử lí tốt.”

“Có hỏi ra được ai không?” Hoàng Thái Phi hỏi.

Triệu Phổ chần chờ một hồi, khe khẽ thở dài, gật đầu, “Hỏi được.”

Hoàng Thái Phi lắc đầu, nói, “Biết ngay người nhện không được phải hỏi cho ra mà.”

“Đám người này thực là khó ưa!” Triệu Phổ nhú mày, “Già điên!”

.

Lão Thái phi thấy Triệu Phổ vẻ mặt tức giận, cũng lắc đầu đành chịu, tựa hồ muốn nói lại thôi, cuối cùng nhịn xuống lời muốn nói.

Công Tôn thấy thời gian đã tới, đem châm trên người lão Thái phi đều lấy xuống, nói, “Thái phi chiều nay dùng dược thảo ngâm mình nửa canh giờ, sau đó trước khi ngủ lấy dược ăn, bắt đầu từ ngày mai chỉ cần uống thuốc cùng ngâm mình là được, ba ngày sau, ta quay lại thi châm cho ngài.”

“Ai.” Hoàng Thái Phi sốt ruột, ôm Tiểu Tứ tử không buông tay, nói, “Tiên sinh không phải muốn rời đi chứ? Ở lại đây đi!”

“Đúng vậy thư ngọc.” Triệu Phổ nghĩ chuyện hôm nay nên cảm tạ Công Tôn, cũng nói, “Lưu lại đi mà.”

Công Tôn cười cười, lắc đầu, “Đã đáp ứng với Bao đại nhân sẽ ở lại Khai Phong phủ rồi, hơn nữa ta rất có hứng thú với vụ án kia, cho nên muốn quay về, dù sao thì cũng không xa, đi lại cũng dễ dàng.”

.

Triệu Phổ cùng Hoàng Thái Phi liếc mắt nhìn nhau, cũng không ngăn cản nữa, chỉ có thể để Công Tôn đi về.

Khi Tiểu Tứ tử đi, Hoàng Thái Phi cùng mấy nha hoàn cũng không buông tha, ngàn dặn dò vạn dặn dò Công Tôn nhất định phải mang Tiểu Tứ tử tới đây thường xuyên, còn sai người tặng cho một thùng kẹo bánh, mọi người cùng Tiểu Tứ tử lưu luyến không rời mà chia tay, Thái Phi bắt Triệu Phổ tự mình đưa tiễn Công Tôn bọn họ về Khai Phong phủ.

.

Trên đường, Triệu Phổ vẫn nặng nề tâm sự, Công Tôn nhìn hắn, nói, “Bất hiếu.”

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, tròng Công Tôn, “Người nghĩ ta vui lắm chắc, ta cũng muốn làm thịt đám lão già kia cho nường hết giận, nhưng không có cách nào a, làm thịt họ nường sẽ càng buồn phiền!”

Công Tôn liếc hắn, nói, “Ta không phải nhắc tới cái này!”

Triệu Phổ sững sốt, nhìn Công Tôn, hỏi, “Ta đây có chỗ nào bất hiếu?”

.

“Thái phi vì người mà oan ức lớn như vậy cũng nhịn xuống, người còn chường cái mặt mốc ra, đó không phải khiến bà ấy đã uất ức càng thêm lo

lặng sao?” Công Tôn hỏi ngược.

Triệu Phổ thở dài, nói, “Ta cũng biết, nhưng mà cục tức này nuốt không trôi.”

Công Tôn cười cười, nói, “Ai bảo người nuốt xuống làm chi?”

“A?” Triệu Phổ mù mịt nhìn Công Tôn.

Công Tôn đưa cho Triệu Phổ một bao thuốc bột, nói, “Được phần này một khi ăn vào, sẽ ‘vật vã’ ba ngày ba đêm, đem đi cho mấy lão già kia ăn đi, bọn họ còn không biết tính tình của người sao? Vụ án này đã điều tra rõ người sẽ không bỏ qua, hiện tại gió êm sóng lặng, chứng tỏ là người nhịn, nhưng người là người có cừu oán tất báo, hôm nay nhẫn nại như vậy, là biểu hiện chứng tỏ người đã bất mãn bọn họ, như vậy sẽ khiến bọn họ lo lắng, đừng để cuối cùng sinh ra dị tâm. Người đem thuốc này cho họ ăn, hảo hảo giáo huấn bọn họ một lần, như vậy, bọn họ trong lòng cũng biết điều, người cũng hết giận, cũng tốt để Thái Phi thống khoái!”

.

Triệu Phổ giơ tay tiếp nhận bao thuốc bột Công Tôn đưa qua, sững sốt một lúc lâu, đột nhiên vỗ đùi, ôm chầm lấy Công Tôn, “Con một sách à, người con mẹ nó thực sự quá thông minh! Lão tử chưa từng gặp thư sinh nào giỏi như người!”

Vừa nói, Triệu Phổ còn ôm chặt Công Tôn, sẵn tới hôn mạnh lên má y chụt một cái.

Thoáng chốc...

Công Tôn ngây ngẩn cả người, Triệu Phổ cũng ngây ngẩn cả người, Từ Ảnh cùng Giả Ảnh phía sau làm bộ nhìn trời, cái gì cũng không phát hiện.

Mà ở phía sau, chợt nghe Tiểu Tứ tử đột nhiên hoan hoan hỉ hỉ kêu một tiếng, “Bạch Bạch.”

.

Công Tôn cùng Triệu Phổ song song phục hồi tinh thần, xoay mặt, thì thấy bọn họ vừa lúc đứng trước cửa một khách điếm, một bạch y nhân vừa lúc đi ra... Chính là Bạch Ngọc Đường vừa gặp mấy hôm trước.

.

Bạch Ngọc Đường vừa từ trong tửu lâu đi ra, tới cửa, thì thấy Triệu Phổ ôm Công Tôn ra sức hôn một cái.

Triệu Phổ cùng Công Tôn chỉ thấy Bạch Ngọc Đường biểu tình phức tạp quan sát cả hai, sau đó, trong mắt hiện lên một tia cười nhàn nhạt, vô thức ho khan một tiếng, từ trong tay tiểu nhị đang ngốc lăng tiếp nhận dây cương, kéo ngựa đi, lúc gần đi, còn vươn tay xoa đầu Tiểu Tứ tử.

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh chỉ thấy lúc Bạch Ngọc Đường phi thân lên ngựa, tựa hồ thực sự nhịn không nổi nữa, khóe miệng nhoẻn lên.

Tiểu Tứ tử vẫy tay với Bạch Ngọc Đường đã đi xa, hai ảnh vệ che miệng nín cười, khi Công Tôn phục hồi tinh thần một lần nữa, chỉ thấy Triệu Phổ còn ôm y, mà trên đường hầu như tất cả mọi người đang nhìn, ngay cả trong tửu lâu cũng lặng ngắt như tờ.

.

Công Tôn cùng Triệu Phổ mấy ngày nay đã sớm nổi danh, Triệu Phổ là hôỉ mắt Tu La, anh hùng danh chấn Đại Tống, Công Tôn là thần y có thể đem tay đứt nối lại, ở tại Khai Phong phủ... Ánh mắt của mọi người như đang nói —— U? Thì ra hai người là loại quan hệ này a.

Trong lúc nhất thời...

Công Tôn then quá hóa giận, đỏ bừng khuôn mặt một cước đá văng Triệu Phổ, Triệu Phổ cũng vội vàng tránh ra, thấy Công Tôn quả nhiên đã tức giận, nhích ra, “Ai, thư ngốc, ta không có cố ý đâu!”

Công Tôn thấy có nhiều người vây quanh xem náo nhiệt, cũng không cách nào tính toán, chỉ phải hầm hừ ôm lấy Tiểu Tứ tử, quăng lại một câu, “Đồ lưu manh!” Rồi xoay người ôm Tiểu Tứ tử đi.

.

Ba ngày sau, toàn bộ Khai Phong phủ đều truyền rằng, ngày đó Công Tôn cùng Cửu Vương Gia đi ngang qua trước cửa tửu lâu, Cửu Vương Gia đi tới ôm hôn, Công Tôn bỏ lại một câu “Đồ lưu manh” rồi đỏ mặt bỏ đi.

.

Lại qua vài ngày, lão Thái phi đang phơi nắng trong sân, lão thái giám Triệu Huệ đi tới, nói khẽ với bà: “Thái Phi, vừa có tin truyền đến, ba vị lão tướng trong Tây Bắc quân không biết có phải ăn thứ gì đó ôi thiu không, mà đã tiêu chảy mấy ngày nay, quân y dùng hết cách cũng phải bó tay, ba lão tướng chỉ có thể suốt ngày ‘đóng đô’ trong hầm cầu mà than thở.”

Hoàng Thái Phi nghe xong đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười ha ha, nói, “Diệu thay, diệu thay, con ta càng ngày càng giỏi mà.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 27: Lão Bàng, Tiếc Tiền Thì Không Cứu Con Được Đâu!

Công Tôn nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Tứ tử, chậm rãi đi về hướng Khai Phong phủ, trên đường nhiều người đi ngang qua, đều cùng y chào hỏi, hai tay ôm quyền cung kính vái chào, “Tiên sinh hảo.”

Công Tôn cũng lễ phép cùng họ đáp lễ.

Triệu Phổ vẽ mặt phiền muộn lảo đảo theo sau, hỏi, “Thư ngốc, người mới đến Khai Phong phủ có vài ngày, sao nhiều người nhận biết người như vậy?”

Công Tôn nhìn hắn một chút, cười nói, “Cái này gọi là gần sơn thì đỏ.”

“Là sao?” Triệu Phổ khó hiểu.

“Thần y trị bệnh cứu người cùng Khai Phong phủ sáng như gương trong như nước, hợp lại thì càng tăng thêm sức mạnh.” Công Tôn cười cười với hắn, nói, “Ta đây nếu là ở trong Bàng phủ, sẽ bị mắng là có y thuật mà không có y đức, tham tài háo sắc.”

.

Triệu Phổ bật cười, Tiểu Tứ tử đột nhiên vươn tay chỉ về phía trước, nói, “Phụ thân, cửa lại có cổ kiệu.”

Triệu Phổ cùng Công Tôn đều theo ngón tay của Tiểu Tứ tử nhìn qua.

Chỉ thấy trước cửa Khai Phong phủ, có một cỗ kiệu đậu phía trước, cỗ kiệu đó ở trên đỉnh có màu vàng tươi, màu sắc vừa nhìn là biết —— hoàng thân quốc thích. Không có lọng cheu hình rồng bay, nhưng có nhiều tùy tùng uy vũ.

Công Tôn vô thức liếc nhìn Triệu Phổ bên cạnh một cái.

Chỉ thấy Triệu Phổ đầu tiên là ngẩn người, sau đó trên mặt hiện ra dáng cười thoải mái mà Công Tôn khó gặp, bước nhanh dần rồi chạy ào vào Khai Phong phủ.

.

“Phụ thân, Cửu Cửu làm sao vậy?” Tiểu Tứ tử hiếu kỳ hỏi.

Công Tôn cười cười, nói, “Tiểu Tứ tử, nếu người đã lâu không gặp phụ thân, biết phụ thân ở trong phủ Khai Phong, người có thể chạy thật nhanh vào gặp phụ thân hay không?”

“Đó là đương nhiên rồi!” Tiểu Tứ tử cười tí mắt, “Thì ra bên trong là phụ thân của Cửu Cửu nha... Di? Không phải phụ thân của Cửu Cửu đã qua đời rồi sao?”

Công Tôn dẫn bé đi vào trong phủ, cười nói, “Sinh phụ không bằng dưỡng phụ sao...”

“Ân.” Tiểu Tứ tử gật đầu, cười cười, “Thì ra Cửu Cửu giống như Tiểu Tứ tử a.”

Công Tôn sững sốt, sau đó mới nhớ đến mình cũng là dưỡng phụ, liền nở nụ cười, mang theo Tiểu Tứ tử, đi đến biệt viện của Bao Chứng.

.

Triệu Phổ hấp tấp chạy ào vào trong viện, đi vào thư phòng của Bao Chứng, quả nhiên, chỉ thấy trên ghế có một trung niên nam tử nho nhã đang ngồi cùng Bao Chứng uống trà chơi cờ, giương mắt thấy Triệu Phổ, sững sốt.

.

“Bát ca!” Triệu Phổ kêu một tiếng.

Trung niên nam tử nọ sững sốt.

Bao Chứng cười nâng chung trà nhấp một ngụm, nói, “Bát Vương, người không phải vừa nhắc tới sao, giờ sao lại không dám nhận thức.”

“Trạch Lam?” Trung niên nam tử nọ có chút không dám khẳng định, gọi một tiếng, đứng lên lắc đầu kinh ngạc tán thán, “Đã trưởng thành như vậy rồi sao?”

Triệu Phổ tiến lên một bước, vén vạt áo chân sau quỳ xuống cấp trung niên nam tử hành lễ, Công Tôn vừa lúc lôi kéo Tiểu Tứ tử tới cửa, thấy trung niên nam tử nọ vội vàng nâng Triệu Phổ dậy, quan sát trên dưới, nói, “Ba năm không gặp người đã cao đến như vậy a? Còn ta thì gầy a!”

“Không gầy.” Triệu Phổ cười nói, “Bát ca một chút cũng không thay đổi, vẫn khí phái như vậy.”

Công Tôn trong lòng hiểu rõ, y đến Khai Phong lâu như vậy, Triệu Phổ chỉ quỳ trước hai người, một người là mẫu thân hắc, một người chính là người này... Xem khí độ dáng vẻ, người này chính là Bát Hiền Vương.

.

Công Tôn hơi giật mình, Bát Hiền Vương này hắc đã hơn bốn mươi, nhưng thoát nhìn còn rất trẻ tuổi, hình dạng chỉ hơn ba mươi, nhã nhặn văn

tĩnh, tướng mạo anh tuấn khí độ tôn quý, có cảm giác rất ung dung, so với Triệu Phổ thiếu một phần khí phách, hơn vài phần nho nhã, quả nhiên giống hệt như lời đồn, Hiền Vương tuấn mỹ

Thân phận của Bát Vương Gia đương nhiên bất đồng, hoàng đế hiện này cùng Triệu Phổ đều từ trong phủ của hãn theo hãn lớn khôn, hãn vốn không có con nối dòng, nên xem hai người bọn họ như nhi tử.

.

Bát Vương Gia trên dưới trái phải nhìn thật kỹ, vươn tay vỗ vai Triệu Phổ một cái, nói, “Hảo tiểu tử, vụ án của Hình Hoài Châu may mà nhờ có người... Nếu không thì thực phiền phức!”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Làm phiền Bát ca rồi.”

Bát Vương Gia đang nói, thấy được Công Tôn cùng Tiểu Tứ tử ngoài cửa, hỏi, “Vị này, có phải là thần y?”

“Đúng.” Triệu Phổ ngoắc Công Tôn, nói, “Thư ngọc, đến đây gặp Bát ca của ta.”

.

Công Tôn dắt Tiểu Tứ tử vào cửa, hành lễ với Bát Hiền Vương.

“Miễn lễ miễn lễ.” Bát Vương vội vàng đỡ dậy, nói, “Tiên sinh hảo bản lĩnh! Chấn động cả triều đình lẫn dân gian a, đám lão bất tử trong Ngự Y viện kia đều mượn bạch lăng (vải trắng) tự sát đi.”

Công Tôn nhần cười... Quả nhiên cùng Triệu Phổ là người một nhà, tính tình cũng rất giống.

Tiểu Tứ tử hiếu kỳ ngưỡng mặt xem thúc thúc dễ nhìn trước mắt, chớp đôi mắt to, Bát Vương cũng thấy bé, nhìn kỹ, khen không dứt, “Oa nhi này

thật là đáng yêu!”

Triệu Phổ vươn tay bế Tiểu Tứ tử lên, nói, “Tiểu Tứ tử, đây là Bát Vương Gia.”

Tiểu Tứ tử nhìn Bát Vương Gia một chút, nhỏ giọng nói, “Bát Bát.”

.

“Ách...” Công Tôn có chút sốt ruột, chỉ sợ Bát Vương Gia tức giận, Triệu Phổ lại nói với Bát Vương, “Bát ca, hài tử này còn nhỏ, nó chỉ nhớ được tên hai chữ.”

Bát Vương Gia khoát khoát tay, ý bảo không sao, cười hỏi Tiểu Tứ tử, “Người tên gì?”

“Tiểu Tứ tử.”

Bát Vương cười gật đầu, nói, “Tiểu Tứ tử, thật trùng hợp, khi ta còn bé có một nhũ danh, mọi người đều gọi ta là Tiểu Bát tử.”

Tiểu Tứ tử vừa nghe liền lanh lợi gọi, “Tiểu Bát tử.”

“Ha ha.” Bát Vương bị nhóc chọc cho cười không ngừng, Tiểu Tứ tử lại xoay mặt nhìn Bao Chứng, đột nhiên nói, “Tiểu Bao tử.”

.....

“Ha ha.” Bát Vương Gia cười đến đau bụng, Bao Chứng thì lại dờ khóc dờ cười, tâm nói giỏi nha, vốn cái tên Bao Bao đã cực thú vị, bây giờ còn biến thành Tiểu Bao tử.

Tiểu Tứ tử lại nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhượng nhượng mi nhìn bé, Tiểu Tứ tử ôm Triệu Phổ nói, “Cửu Cửu so với Tiểu Cửu tử êm tai, vẫn gọi Cửu Cửu.”

Triệu Phổ thỏa mãn, nháy mắt mấy cái với Công Tôn.

Công Tôn khẽ nhíu mày —— Tiểu Tứ tử... hình như thực sự rất thích Triệu Phổ, so với người khác thì nhiều hơn chút.

.

Mọi người ngồi xuống hàn huyên vài câu, Bát Vương Gia hỏi Bao Chứng, “Đúng rồi Bao Tướng, người vừa nói chờ Trạch Lam tới có thứ gì muốn đưa ta xem?”

“Ân.” Bao Chứng lấy ra tờ giấy mà Bạch Ngọc Đường đã sao lại gửi cho Triển Chiêu mang về, đưa cho Bát Vương, Bát Vương khẽ nhíu mày, mở ra... đọc bài thơ nọ.

Hắn cầm thư nhìn một hồi, giữa đôi mày nhíu lại thật sâu, nói, “Đây là...”

“Bát Vương, có phải nghĩ tới một người hay không?” Bao Chứng thấp giọng nói.

“Không thể nào.” Bát Vương lắc đầu lẩm bẩm nói, “Sao lại có thể...”

.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ khó hiểu hỏi.

“Đại nhân.” Lúc này, Triển Chiêu từ bên ngoài đã trở về, lần lượt thi lễ với từng người, lấy ra một quyển gì đó đưa cho Bao Chứng, nói, “Ta từ huyện Túc Thủy đã đi lấy gia phả của Đường gia về.”

.

Bao Chứng tiếp nhận nhìn một lát, đưa cho Bát Hiền Vương.

Bát Vương cầm qua vừa lật, đem thứ đó vớt lên trên bàn, nói, “Hoang đường!”

Bao Chửng trên mặt thì không có biểu tình gì, mà là nhìn Bát Vương Gia, “Bát Vương, việc này có tra hay không?”

Bát Vương bất đắc dĩ thở dài, nói, “Bao Tướng, người muốn tra thì cứ tra, cần gì hỏi ta, đây không phải là kéo ta xuống nước sao?”

Bao Chửng cười nói, “Có Bát Vương tham dự, làm việc thuận lợi hơn nhiều.”

“Người...” Bát Vương lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Đây là khoai lang phỏng tay... Chuyện đặc tội với kẻ khác người chỉ biết đưa cho ta!”

Triệu Phổ ở một bên nhìn hai người bí bí hiểm hiểm, hỏi, “Các người nói cái gì vậy?”

Bát Vương nhìn hẩn một chút, nói, “Trạch Lam a... Chuyện này liên lụy rất lớn, các người trước tiên đừng thăm hỏi gì, khi nào ta cùng Bao Tướng tra được tám chín phần mười, sẽ nói cho các người.”

Triệu Phổ khẽ nhú mày, nhìn Triển Chiêu một chút, Triển Chiêu nhướng nhướng mi —— ý bảo hẩn cũng không biết chuyện gì xảy ra, Triệu Phổ quay sang, chỉ thấy Công Tôn cúi đầu sửa sang y phục cho Tiểu Tứ tử, tựa hồ một chút đều không có hứng thú đối với việc này, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Triệu Phổ trong lòng hơi khẽ động —— Thư ngốc này thật giống như đã biết cái gì!

.

Đúng lúc này, Vương Triều từ ngoài chạy vào, nói, “Bao đại nhân, Bàng Thái sư cầu kiến.”

“Khụ khụ.” Bát Vương Gia bị sắc nước trà, đấm ngực đấm ngực, nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng có chút khó hiểu, hỏi, “Hai ngày trước không phải hân đã mang Bàng Dục về rồi sao? Bây giờ lại đến nữa?”

Vương Triều nhìn Công Tôn gần đó một chút, nói, “Có người nói... An Lạc Hầu bị người đánh te tua, Bàng Thái sư tìm Thái y trị không hết, muốn nhờ Công Tôn tiên sinh ra tay.”

.

“Đánh te tua?” Bát Vương Gia sừng sốt, hỏi, “Ai lớn gan như vậy, dám đánh An Lạc Hầu?”

Vương Triều lắc đầu, nói, “Chuyện này còn không rõ lắm.”

“Tiên sinh?” Bao Chứng nhìn Công Tôn.

Công Tôn cười cười, nói, “Trước tiên phải xem thương thế, có thể cứu đương nhiên sẽ cứu.”

Bao Chứng gật đầu, bảo cho thỉnh Bàng Thái sư tiến đến.

.

“Lão Bao a!”

Không bao lâu, Bàng Thái sư khóc sụt mướt tiến đến, “Người phải giúp lão phu phân xử a!”

“Khụ khụ.” Lúc này đến phiên Triệu Phổ bị sắc nước trà, Triển Chiêu cũng nén cười, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, vậy mà cũng có một ngày Bàng Thái sư sẽ chạy đến Khai Phong phủ kêu oan.

.

Chỉ thấy Bàng Thái sư bưng bụng chạy vào, phía sau gia tướng đang nâng cáng cứu thương, nằm bên trên là Bàng Dục đang thoi thóp.

“U, Bát Vương đã ở a... Vương Gia a, lão phu mệnh khổ a!” Bàng Thái sư lại bắt đầu khóc.

Triển Chiêu ở một bên, cúi đầu nhìn sắc mặt của Bàng Dục một chút, hỏi, “Hắn bị ai đánh?”

“Ai nha.” Bàng Cát kéo tay áo Triển Chiêu nói, “Triển hộ vệ, đám võ sĩ Cao Ly đó thật đáng hận a!”

“Cao Ly?” Triệu Phổ ngẩng đầu.

“Cứu Vương Gia!” Bàng Cát thở dài với Triệu Phổ, “Người khi nào rảnh thì mang binh bình định Cao Ly đi, giúp lão phu tiêu tán mối hận này a!”

.

Công Tôn tiện tay đem Tiểu Tứ tử giao cho Triệu Phổ, đứng dậy đi tới.

“Thần y! Công Tôn thần y, Bàng gia ta chỉ có một hậu duệ, ngài nhất định phải giúp lão phu cứu sống nó a!” Bàng Cát thật là vô cùng sốt ruột, Bao Chứng cùng Bát Vương Gia liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ cũng nhú mày... Có liên quan gì tới người Cao Ly sao?

.

Công Tôn ngồi xuống, kéo chân trên người Bàn Dục ra, chỉ thấy trên người hắn có nhiều vết xanh tím nhàn nhạt, nhú mào, nói, “Sao lại hung ác như vậy, đều nhằm ngay chỗ nguy hiểm mà đánh?”

“Đúng đó đúng đó!” Bàn Cát gật đầu, nói, “Vừa rồi Thái y của Thái y viện cũng nói vậy, nói Dục nhi bị tổn thương tới nội tạng rồi.”

Công Tôn đưa tay bắt mạch cho Bàn Dục, Triệu Phổ thì hỏi Bàn Cát, “Thái sư, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

.

Bàn Cát vẫy vẫy một gia tướng đi theo, nói, “Người tới kè!”

“Dạ lão gia.” Gia tướng nọ thút thít nói, “Tiểu Hầu gia của chúng ta không phải là bị Bao đại nhân phạt làm đầy tớ cho các cửa hàng sao?”

Bao Chứng gật đầu.

“Tiểu Hầu gia... Tiểu Hầu gia làm sao có thể chịu khổ như vậy a, hắn mỗi ngày tìm một quán trà nhỏ ngồi chơi đá dế, bảo chúng ta thay hắn làm việc.” Gia tướng nhỏ giọng nói.

Bao Chứng sắc mặt cứng nhắc.

“Vừa rồi, tiểu Hầu gia đang hảo hảo mà uống trà trong tiệm, thấy trên đường có một bạch y nam tử cưỡi ngựa đi qua.” Gia tướng nhỏ giọng nói thầm, “Bạch y nam tử đó bộ dạng thật là đẹp... Giống như tiên giáng trần, tiểu Hầu gia nhìn đến mức mắt cũng muốn lồi ra, bảo chúng ta đi thăm dò.”

Triển Chiêu khẽ nhú mào, hỏi, “Nam tử đó có phải cầm trên tay một thanh ngân sắc trường đao?”

“Đúng vậy.” Gia tướng nói, “Ngày ấy khi bắt mãnh thú, tiểu Hầu gia thì không phát hiện nhưng chúng ta đã kịp thấy hắn, có người nói đó là một đại

hiệp, này... Triển gia, họ nói hăn cũng lợi hại không thua ngài, chúng ta mới nói lại cho tiểu Hầu gia, tiểu Hầu gia cũng may mắn vừa này không lỗ mãng... Bạch y nhân kia cũng không biết, ở dưới lầu đi ngang qua.

.

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, tâm nói người giang hồ đều biết Bạch Ngọc Đường tối kỵ, ai dám trước mặt hăn nói hăn một tiếng ‘đẹp’ thì phỏng chừng bị đánh cho mất nửa cái mạng cũng là nhẹ, biết đâu Bàng Thái sư đã phải nhặt xác cho Bàng Dục rồi... An Lạc Hầu này cũng là một kẻ thích gây sự, sớm muộn sẽ có ngày hăn được ‘an lạc’ (yên vui =]])) mãi mãi...

“Nhưng mà... Tiểu Hầu gia bắt quá chỉ nghĩ trong đầu mà thôi, cũng không có làm bậy, lúc này, bên cạnh có mấy người Cao Ly, bắt đầu nói xấu, chê cười tiểu Hầu gia của chúng ta, nói câu nào cũng rất khó nghe, hơn nữa...” Gia tướng nọ có chút do dự.

“Hơn nữa cái gì?” Bao Chứng hỏi hăn.

“Bọn họ có vẻ như biết tiểu Hầu gia là ai, cố ý nói một ít chuyện tiểu Hầu gia rất không thích nghe, sau đó, các người cũng biết tiểu Hầu gia tính tình không tốt, thoáng cái liền đánh nhau, đám Cao Ly người đông thế mạnh...”

.

“Đừng nói càn.” Lúc này, chợt nghe Công Tôn lành lạnh nói, “Hăn là bị một người đả thương.”

Gia tướng nọ há mồm, nói, “Là... Đánh hăn, là một người Cao Ly.”

“Ai?” Bát Vương hỏi.

“Thái tử Cao Ly... Phác Minh Cát.” Gia tướng nhỏ giọng nói, “Công phu của hãn tốt hơn tiểu Hầu gia nhiều lắm, Hầu gia thân cô thế cô, đã bị hãn đánh mấy chiêu, khi đánh xong, cũng không bị gì, tiểu Hầu gia còn hảo hảo mà đi về phủ. Chúng ta bảo tìm một đại phu, tiểu Hầu gia nói không được, nếu để Thái sư biết hãn gây sự, sẽ lải nhải ồn ào, cho nên không cho nói, mới vừa rồi, bắt đầu thổ huyết.”

.

“Là Thất Thương quyền.” Triển Chiêu bên cạnh Công Tôn nhìn một chút, nói, “Loại công phu này là ngầm đả thương người, chuyên dùng đả thương nội tạng, lúc vừa đánh trúng hoàn toàn không cảm giác, qua một thời gian thì sẽ hiện rõ ra, hiện rõ rồi, thì không cứu được nữa.”

“A?” Bàng Thái sư lại bắt đầu khóc, “Lão phu... Lão phu cũng theo nó thôi... Lão Bao a, cái này là đánh chết người giữa ban ngày ban mặt, người nói nên làm gì bây giờ hả?”

.

“Ai, trước đừng khóc.” Bát Vương an ủi Bàng Cát, “Nó còn chưa có chết mà.”

Triệu Phổ đi tới hỏi Công Tôn, “Có thể trị được không?”

Công Tôn khẽ nhú mày, suy nghĩ một chút, hỏi Triệu Phổ, “Ngày đó ở trong miếu hoang, dùng chiêu Cách Không diệt chúc (cách không đập nển)... Có phải Bạch Ngọc Đường không?”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu.

“Người biết không?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ thành thật lắc đầu, xoay mặt nhìn Triển Chiêu.

“Cách Không chưởng thì ta miễn cưỡng học một ít.” Triển Chiêu cũng lắc đầu nói, “Ba chiêu Cách Không chưởng là nội gia tuyệt học, Bạch Ngọc Đường là đồ đệ của danh sư nội gia, hơn nữa, nếu luận về Thất Thương quyền, hăn hăn là lợi hại hơn, Thất Thương quyền là cách thời gian càng lâu thì càng lợi hại, lúc Cao Ly thái tử đánh người, chỉ mấy canh giờ thì đã phát tác, nếu là lợi hại, bị Thất Thương quyền đánh trúng, thì phải bảy ngày mới phát hiện được, khi đó, thực sự thần tiên cũng khó cứu.”

“Sao vậy?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

“Ân, muốn trị Thất Thương quyền, thì cũng phải dùng Thất Thương quyền.” Công Tôn nói, “Muốn cứu Bàng Dục, đại khái là phải nhờ Bạch Ngọc Đường hỗ trợ.”

.

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, đều nín cười.

Bàng Cát thì lại vừa mừng vừa sợ, hỏi Công Tôn, “Thần y, ý của người là... Có thể cứu được? Con ta có thể cứu được? Chỉ cần gọi Bạch Ngọc Đường kia đến hỗ trợ là được? Người nói đi, hăn ở đâu? Ta lập tức phái người thỉnh đến, bao nhiêu bạc đều được a!”

Công Tôn nhú nhú khóe miệng, nhìn Triển Chiêu cùng Triệu Phổ một chút.

Triển Chiêu lắc đầu thở dài —— với tính tình của Bạch Ngọc Đường, nếu là nói Bàng Dục sắp chết, chỉ sợ hăn sẽ uống hai chén chúc mừng.

Triệu Phổ cũng nhìn nơi khác, Bàng Cát nhìn trái nhìn phải, thì cảm thấy vai bị vỗ một cái, quay đầu lại, chỉ thấy Bao Chứng vẻ mặt bi thương nhìn lão, “Quên đi lão Bàng, lại sinh một đứa nữa đi.”

.

“A...” Bàng Cát hớp một ngụm khí vào miệng, hai mắt trợn ngược suýt nữa thì ngất xỉu.

Bát Vương vội vàng đỡ lấy lão, vỗ lưng giúp lão thuận khí, nói với Bao Chứng, “Ai, lão Bao, người đừng kích động hân mà, còn cách nào khác không?”

“Có thể thương lượng một chút mà.” Công Tôn suy nghĩ, đột nhiên xoay mặt hỏi Bàng Cát, “Thái sư, nếu có thể cứu con của người, dù có tán gia bại sản người cũng không tiếc sao?”

“Ân.” Bàng Thái sư tuy rằng đau lòng, nhưng cũng gật đầu lia lịa, nói, “Tiền tài là vật ngoài thân a!”

Công Tôn đứng lên, lấy bút viết vài chữ, Triệu Phổ hiếu kỳ tiến đến nhìn, che miệng nén cười, Triển Chiêu cũng có chút không nhịn nổi, tâm nói... Chủ ý này quá tổn hại.

.

Công Tôn đưa giấy cho Bàng Cát, hỏi, “Thái sư, có thể đáp ứng việc này sao?”

Bàng Cát rướn cổ nhìn... Thở hổn hển nửa ngày, cuối cùng mới cắn răng nói ra một chữ, “Hảo!” Sau đó... Triệt để bất tỉnh nhân sự.

.

Bao Chứng cùng Bát Vương cũng đỡ khóc đỡ cười, Triển Chiêu tìm người mang phong thư này đến Thúc Trúc viên ở tây ngoại ô giao cho Bạch Ngọc Đường.

.

Lại nói đến Bạch Ngọc Đường đang đứng trong viện, chỉ thấy hạ nhân đưa thư đến, vừa mở ra nhìn, ngẩn người, sau đó lắc đầu cười, xách theo hai vò Trúc Diệp Thanh, cười ngựa chạy tới Khai Phong phủ.

.

Buổi chiều hôm đó, Bàng Thái sư tuyên bố, bán toàn bộ gia tài, chịu tán gia bại sản cứu tế dân bị nạn ở khắp nơi, quyên góp học đường, cứu trợ người già yếu... Trong một lúc, Khai Phong đồn rằng —— Bàng Thái sư bị hồ tiên bám vào người, vắt cổ chày ra nước đã dấm nhố sợi lông thì không tính, lúc này còn cạo sạch!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 28: Loài Mèo Đúng Là Thù Dai

Bàng Thái sư bán hết gia sản, mí mắt vẫn không ngừng nháy, răng cũng đau đến va lập cập, toàn thân trên dưới đều khó chịu, tựa trên băng ghế ở tiểu viện bên ngoài thư phòng Bao Chửng, rên rỉ rên rỉ.

Bát Vương tiến đến nhìn một chút, thấy Bàng Thái sư che ngực thở dốc, liền hỏi Bao Chửng, “Lão Bao, có sao không?”

Bao Chửng nhướng mi, xua tay nói, “Không sao đâu, quen rồi thì sẽ ổn.”

Bát Vương muốn cười, nhưng phải cố nhịn xuống, ngồi một bên ghế uống nước.

.

Triệu Phổ dùng khuỷu tay cọ cọ Công Tôn, cười nói, “Con mọt sách, chiêu này diệu a!”

Công Tôn cũng cười, ngắm dáng vẻ của lão Bàng nằm dài ở trên ghế... Đúng là quá thảm.

.

Tiểu Tứ tử chạy tới, thấy Bàng Thái sư đang rên rỉ, liền đập lên băng ghế tiến đến trước mặt lão hỏi, “Bàn Bàn (Béo Béo), người làm sao vậy?”

“Bàn... bàn...” Bàn Thái sư há to miệng nhìn Tiểu Tứ tử, Tiểu Tứ tử cười tí mắt nói, “Ân, Bàn Bàn họ của người là Bàn* hả? Thực là xứng lắm.”

(“Bàn” [páng] gần giống “bàn” [pán] = mập, em í lại nghe nhầm nữa.)

.

Triển Chiêu ở một bên, nhin cười nhoẻn khóe miệng quay sang liếc nhìn cái bụng tròn vo của Bàn Thái sư, Bàn Thái sư đỏ bừng mặt, nói, “Kia... Tiểu tử, cái này gọi là phúc hậu (tốt bụng)! Đây là bụng Tướng quân a.”

Tiểu Tứ tử chớp chớp mắt, hỏi, “Bụng Tướng quân? Cừu Cừu không phải Tướng quân sao? Vì sao Cừu Cừu không có bụng bụng?”

“Ách...” Bàn Thái sư sửng sốt quay mặt nhìn Triệu Phổ, Công Tôn cũng vô thức nhìn thoáng qua cái bụng của Triệu Phổ, Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, Giả Ảnh ở một bên sáp lại nói, “Vương Gia chỉ có kiếp sau đầu thai làm con gái thì mới có thể ôm cái bụng bự như vậy thôi.”

Triệu Phổ một cước đạp Giả Ảnh ra ngoài, liếc trắng Công Tôn, “Nhìn cái rắm, người bình thường làm sao có cái bụng như vậy được?”

Bàn Thái sư nhếch miệng cười gượng, lão bị nói không phải người bình thường...

.

Tiểu Tứ tử tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với cái bụng của Bàn Thái sư, giơ tay sờ sờ, ghé tai nghe nghe, hỏi, “Bàn Bàn, cái này chí ít cũng được tám tháng rồi sao? Là bé trai hay bé gái, để phụ thân bắt mạch cho người.”

“Phốc...” Tất cả mọi người nhin không được cười, Bàn Thái sư vể mặt như đưa đám, “Thằng nhỏ này là con ai a?”

Công Tôn đi qua kéo Tiểu Tứ tử, nhin cười nói, “Tiểu Tứ tử, người đừng nói bậy, nam nhân làm sao có thể mang thai!”

Tiểu Tứ tử chớp chớp mắt, liếc nhìn cái bụng của Bàng Thái sư, Bàng Thái sư dùng sức hóp bụng lại, nhưng đây không phải muốn hóp là hóp được.

.

“Này vì sao lại lớn như vậy?” Tiểu Tứ tử khó hiểu nhìn Công Tôn, nhỏ giọng hỏi, “Trong bụng không phải bảo bảo thì là cái gì?”

“Khụ khụ.” Bao Chứng ho khan một tiếng, nói, “Mỡ nước các loại.”

Bàng Thái sư tiếp tục nằm lại trên ghế, tâm nói, Bao Chứng a Bao Chứng, người xem lão Bàng ta dễ chọc a, năm nay ta cực nhọc lắm, trước tiên liên lụy đến vụ án của Hình Hoài Châu suýt nữa đắc tội với Triệu Phổ, hôm nay nhi tử bị trọng thương, gia tài tan nát, còn bị người nói bụng đều là mỡ!

Tiểu Tứ tử vươn tay vỗ vỗ bụng của Bàng Thái sư, cười tùm tùm nói, “Bàn Bàn, sau này gọi người là Tiểu Đỗ tử (cái bụng nhỏ) nha, cũng giống như Tiểu Bao tử.”

Bàng Thái sư mở mắt ra, rất muốn hung dữ mắng Tiểu Tứ tử hai ba câu cho hết giận, nhưng mà vừa thấy Tiểu Tứ tử, một gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn vo giống như một quả trứng luộc đã bóc vỏ, nhẵn mịn sáng ngời, hai mắt to to, cái miệng nhỏ đỏ chót. Bàng Thái sư thấy bé cười tùm tùm gọi mình “Tiểu Đỗ tử” liền vô thức đáp lại, vươn tay nựng khuôn mặt Tiểu Tứ tử, tâm nói... Ai u nương a, khuê nữ nhà ta nếu có thể sinh cho hoàng thượng một bảo bối như vậy, ta đây chắc chắn làm ngoại công của thái tử rồi a!

.

Công Tôn vươn tay ôm Tiểu Tứ tử đi, không cho Bàng Thái sư nhéo bé nữa, Bàng Thái sư lại muốn lẻo đẻo theo, Bao Chứng vỗ vỗ lão, “Ta nói, ‘Đỗ’ (bụng) đại nhân, chuẩn bị đi, chữa bệnh cho An Lạc Hầu đi.”

Bàng Thái sư chớp chớp mắt... Đỗ đại nhân...

.

Không lâu sau, thủ vệ canh cửa chạy vào bẩm báo, nói là Bạch Ngọc Đường tới.

Bao Chứng gật đầu, nói, “Mau mời.”

Bát Vương Gia ở một bên hỏi Triệu Phổ, “Nghe nói người cứu Hình Hoài Châu lần này, là Bạch Ngọc Đường, phải không?”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Đích xác.”

Không bao lâu, thì thấy một bạch y nam tử tiêu tiêu sái sái từ bên ngoài đi đến, một tay cầm đao.

“Bạch Bạch.” Tiểu Tứ tử ở một bên nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, liền vươn tay vẫy vẫy hân, như đang chào hỏi, Bạch Ngọc Đường nhìn Tiểu Tứ tử một chút, hơi nhoẻn miệng cười, tựa hồ cũng rất thích bé.

Triển Chiêu ở một bên nhìn, tâm nói Tiểu Tứ tử thật có thể diện, ai chẳng biết Bạch Ngọc Đường không tùy tiện nói cười, vậy mà khi gặp lại cười với bé, có thể thấy được hân rất thích bé.

.

Bạch Ngọc Đường

ng đi tới gần, hành lễ với Bao Chứng, Bao Chứng cũng là lần đầu tiên gặp Bạch Ngọc Đường, quan sát trên dưới một phen, trong lòng không khỏi

tấm tắc khen ngợi —— Bạch Ngọc Đường này hảo tướng mạo, mỹ nam như vậy trên thế gian này thật sự rất hiếm có.

Triệu Phổ đứng bên cạnh Công Tôn, có chút khó hiểu hỏi y, “Dùng Thất Thương quyền làm sao trị được Thất Thương quyền?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Chủ yếu là đánh tan khí còn lưu lại trong cơ thể hắn, sau đó lại trị liệu nội thương.”

.

“Ách... Bạch thiếu hiệp a.” Lúc này, Bàn Thái sư run rẩy đi tới muốn nắm tay Bạch Ngọc Đường cảm tạ hắn vài câu, Bạch Ngọc Đường hơi nghiêng người tránh ra, tựa hồ không quá thích tiếp xúc với người khác, trên dưới đưa mắt quan sát Bàn Thái sư.

Bàn Cát xấu hổ, nhưng hiện tại cứu nhi tử quan trọng hơn, không thể tính toán, chỉ là trong lòng cũng không phải không xúc động... Trên đời này từ khi nào xuất hiện những thanh niên có tiền đồ như vậy a, nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ, Công Tôn, văn võ đều có, đều là nhân trung long phượng, nhìn lại con mình, ngoại trừ giỏi gấp rắc rồi thì còn được gì chứ.

“Ai...” Bàn Thái sư bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lắc đầu không nói.

Bao Chứng một bên thấy lão vẻ mặt suy sụp, liền thấp giọng nói, “Đã sớm nói người sinh thêm một đứa nữa rồi mà.”

Bàn Thái sư giật giật khóe miệng, liếc xéo Bao Chứng.

.

“Cứu người trước đã.” Bát Vương nói.

Công Tôn dẫn bọn họ vào phòng, Bàn Dục đang nằm trên giường, sắc mặt vàng như nến, đang hấp hối.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, nhú mày nói, “Bị Thất Thương quyền đánh, chết chắc rồi.”

.

“Hả?” Bàn Cát nóng nảy, nói, “Kia, Công Tôn tiên sinh a, ngài nói có thể cứu sống a... Con của ta a...”

Bao Chứng vỗ lão một cái, nói, “Người gào rú cái gì, Công Tôn tiên sinh nói có thể cứu là có thể cứu.”

“Có thật không a?” Bàn Thái sư lau mồ hôi, vẻ mặt kinh kì.

Bao Chứng có chút chán ngán nhìn lão, nói, “Ta nói tâm tình người dao động mạnh như vậy a?”

Bàn Thái sư hừ một tiếng, tạm thời không tính toán với Bao Chứng, nhìn Công Tôn, “Tiên sinh, thật có thể cứu sao?”

.

Bạch Ngọc Đường cũng hơi giật mình, hỏi Công Tôn, “Bị Thất Thương quyền đánh trúng, nếu sắc mặt vàng như nến thì chứng minh nội tạng đã bị hoại tử, vậy mà còn có thể cứu?” Đang nói, Bạch Ngọc Đường chỉ thấy Triển Chiêu đứng một bên nhìn mình, xoay mặt, chỉ thấy trong mắt Triển Chiêu hiện rõ nét cười, như vậy giống như một con mèo vừa nghĩ ra trò thú vị, ngực có chút hoang mang, khó hiểu liên đối mặt với hắn —— nhìn cái gì?

Triển Chiêu cười cười, nói, “Bạch huynh nói câu này dài thật a.”

Bạch Ngọc Đường nghe được Triển Chiêu nói, có chút mờ mịt nhìn hắn, không biết Triển Chiêu muốn biểu đạt cái gì, Triển Chiêu chỉ để lại cho Bạch Ngọc Đường một dáng cười bí ẩn, khiến cho hắn mù mờ.

Tiểu Tứ tử bên cạnh Bạch Ngọc Đường vươn tay túm túm góc áo của hắn, nói, “Bạch Bạch, người vẫn chỉ nói câu ngắn.”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt.

.

Triệu Phổ ở một bên nhìn, neho mắt lại, đưa tay sờ cằm, tâm nói... Trước kia nghĩ rằng Triển Chiêu là một người dịu dàng, nhưng mà bây giờ xem ra, tính cách của hắn khá lý thú a.

Công Tôn cũng có chút ngoài ý muốn, Triển Chiêu tựa hồ rất thích chọc người, bất quá nếu là chọc Tiểu Tứ tử, Bàng Cát, đây cũng coi như vui đùa, nhưng người bình thường gặp phải Bạch Ngọc Đường thì tính tình hắn sẽ thu liễm một ít, nhưng Triển Chiêu lại làm ngược, đã không thu liễm, mà càng thêm táo tợn... Điểm này không quá hợp lý a, chẳng lẽ có nguyên nhân gì khác sao?

.

Bạch Ngọc Đường cũng bối rối, mình chưa có làm gì quá đáng đối với con mèo này mà? Nhưng mà trong lòng hắn cũng không yên, chính mình đắc tội không ít người, nói không chừng đã tình cờ đắc tội với con mèo này, rồi lại quên mất?

“Ách...” Bàng Thái sư ở một bên sốt ruột, cắt ngang, nói, “Cứu con ta trước đã?”

Mọi người lúc này mới sực nhớ, cúi đầu nhìn Bàng Dục.

.

“Thất Thương quyền kỳ thực là dùng quyền đem khí đẩy vào trong cơ thể người, một phần khí làm tắc gân mạch cùng huyết quản, còn một phần khác tụ thành khối khí đè nặng nội tạng, do đó tạo thành hoại tử hoặc là nghiền nát.

Bị nghiền nát nội tạng nhất định phải chết, biểu hiện là dưới da lấm tấm xuất hiện nhiều đốm đỏ, đó là triệu chứng nội tạng bị xuất huyết. Mà sắc mặt vàng như nến thì là bị tắc gân mạch, nội tạng khí huyết không thông cho nên dần dần hoại tử. Bàn Dục vẫn chưa xuất huyết dưới da, tức là khối khí còn chưa tổn thương nội tạng, chỉ cần dùng Thất Thương quyền đánh tan khối khí này, sau đó lại dùng châm cứu đẩy ra khí tích tụ trong gân mạch, gân mạch được đả thông, có thể chậm rãi hồi phục.”

.

Mọi người nghe xong đều bừng tỉnh hiểu ra, Triệu Phổ gật đầu, “Này rất có đạo lý.”

Bạch Ngọc Đường vẫn có chút khó xử, hỏi, “Ta đây làm sao biết khí tụ ở nơi nào? Còn phải không nhẹ không nặng nắm giữ lực đạo đánh tan khối khí, mà lại không làm hấn bị thương?”

Công Tôn nói, “Ta vừa rồi đã kiểm tra, vết thương trí mạng của Bàn Dục là ở ngực... Có một luồng khí đè nặng tâm phế của hấn, chỉ cần đánh tan khối khí này, thì ta có thể dùng châm cứu giúp hấn được sống.”

“Này... Cần bao nhiêu nội lực?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn lắc đầu, “Không biết.”

.

Tật cả mọi người mở to mắt nhìn Công Tôn, Bàng Cát nóng nảy, “Tiên sinh a, thời khắc quan trọng, người không nên đùa kiểu này a, lão phu chịu không nổi a.”

Công Tôn rất nghiêm túc lắc đầu, nói, “Có thể cứu sống hãn hay không phải thử một lần, nhưng có thể nắm giữ lực đạo chuẩn xác, thì phải nhờ vào kinh nghiệm mà đánh cược một lần.”

“A?” Bàng Cát mặt như đưa đám, “Ta tan hết gia tài, chỉ để cược một ván này sao?”

Triệu Phổ nhìn Bàng Cát một chút, nói, “Thái sư, cược một ván... ít nhất... còn nắm chắc được năm phần, nếu không cược, thì cả một phần cũng không có.”

Bàng Cát khóc không ra nước mắt, không thể làm gì khác hơn là xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Này... Bạch thiếu hiệp! Mạng của con ta phải nhờ vào người a!”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, nhìn Công Tôn, tâm nói đây không phải làm khó ta sao? Nếu là đánh tan được thì tốt, còn không được, chẳng phải là chính tay ta giết Bàng Dục?

Tuy nói giết một Bàng Dục cũng không có vấn đề gì, nhưng... buộc phải lỡ tay giết người như vậy, thật có chút bức bối.

.

“Bạch huynh.” Triển Chiêu đứng ở một bên mỉm cười, “Thử xem sao.”

Bàng Cát than thở, “Đừng thử a, phải nắm chắc mới được a, chuyện này liên hệ tính mệnh của con ta nha...”

.

Triệu Phổ cọ cọ Công Tôn, thấp giọng hỏi, có nắm chắc không?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói, “Ta hành nghề y cũng lĩnh hội nhiều điều, lực đạo có nắm giữ chuẩn xác hay không, không thể dựa vào kỹ xảo mà chỉ dựa vào cảm giác... Trong nhiều người như vậy, người tốt nhất để chọn đó là Bạch Ngọc Đường.”

.

Thấy không còn cách nào khác, Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, nói, “Ta làm hết sức, nhưng nếu đánh chết, ta cũng không có oán thù gì với hân.”

Bao Chứng gật đầu, nói, “Vô phương, Bạch thiếu hiệp, đánh thoải mái.”

Bàng Cát ở một bên liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tâm nói xong rồi xong rồi... Con ta rốt cuộc bàn giao.

.

Bạch Ngọc Đường đi tới trước mặt Bàng Dục, nhìn vào ngực hân một chút, quả nhiên thấy, trước ngực có chỗ hơi phồng lên, như là có một bọc khí bên trong.

Suy tính một chút, Bạch Ngọc Đường nâng tay, hướng đến nơi bị phồng lên đó, vỗ xuống một chưởng, sau đó rút tay lại, chỉ thấy Bàng Dục đột nhiên thoáng cái ngời dậy, thân thể nghiêng một cái, phun ra một búng máu.

.

Bàng Thái sư thấy Bàng Dục thổ ra một ngụm máu đen trên mặt đất, liền thấy trước mắt nổ đom đóm, tâm nói xong rồi, chết chắc rồi.

Công Tôn đi lên, đè lại cổ tay Bàng Dục bắt mạch, gật đầu, nói, “Không sao rồi, Bạch thiếu hiệp tính toán vừa đúng.”

“Khụ khụ...” Bàng Dục thổ huyết xong, cảm thấy cả người dễ chịu hẳn, ngực cũng nhẹ đi, không còn khó thở nữa.

.

“Dục nhi, sao rồi?” Bàng Cát bổ nhào đến tỉ mỉ kiểm tra Bàng Dục, Bàng Dục lắc đầu, nói, “Phụ thân...”

“Ai nha.” Bàng Thái sử suýt chút nữa mừng phát khóc, “Con ta an toàn rồi, ông trời phù hộ a!”

Bát Vương cùng Bao Chứng đều không cầm lòng được mà vỗ lão, nói, “Lão Bàng a, tạ ơn ông trời làm cái gì, phải tạ ơn Công Tôn tiên sinh cùng Bạch thiếu hiệp.”

Bàng Cát vội vàng hành lễ hai người nói tiếng cảm tạ, Bạch Ngọc Đường không lên tiếng, Công Tôn thì lại cau mày... Không chỉ có hai người, Triển Chiêu cùng Triệu Phổ một bên, đều cúi đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn búng máu mà Bàng Dục phun ra.

.

“Sao vậy?” Bao Chứng nhìn ra có vấn đề, hỏi bốn người.

“Phụ thân, máu vì sao là màu đen?” Tiểu Tứ tử hỏi Công Tôn, “Là có độc sao?”

Công Tôn cũng nhíu mày, nói, “Người này... Có ý xấu a.”

.

“Người nào?” Bàng Cát khó hiểu hỏi Công Tôn.

Triệu Phổ trầm ngâm một lát, nói, “Thất Thương quyền này theo lý mà nói thì không có độc. Vì sao lại mang theo độc tính?”

“Đây là Thất Thương quyền bất chính.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Chỉ là nương theo nội lực của Thất Thương quyền, đẩy độc vào trong cơ thể của Bàng Dục mà thôi.”

“Mượn chưởng lực đẩy độc vào cơ thể người...” Triển Chiêu khẽ nhú mày, nói, “Tựa hồ có chút giống thương thế của Hình Tướng quân... Tất cả chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Bao Chứng cùng Bát Vương Gia đều nhú mày, Bàng Cát nhìn trái nhìn phải một chút, hỏi, “Án kiện của Hình Hoài Châu không phải đã phá rồi sao?”

.

“Thái tử Cao Ly kia... Xem ra rất đáng để điều tra.” Triệu Phổ nhìn Bao Chứng, Bao Chứng gật đầu, “Đúng là rất khả nghi.”

Lúc này, Triệu Phổ phái ảnh vệ đi điều tra tình hình bên trong của thái tử Cao Ly, về mặt khác, Công Tôn dùng ngân châm khử độc chữa thương, Bàng Dục lúc này thực là hiền lành, đau bệnh nằm trên giường, vẻ mặt phiến muộn.

Triệu Phổ cùng Bàng Cát đứng ở bên cạnh, Bao Chứng thì cùng Bátvương nghiên cứu về thái tử Cao Ly.

.

Bạch Ngọc Đường thấy đã xong chuyện, liền cáo từ rời đi, chỉ là...

.

“Bạch Bạch đừng đi.” Tiểu Tứ tử túm chặt góc áo Bạch Ngọc Đường, không cho Bạch Ngọc Đường đi. (em nó còn nhỏ mà háo sắc dữ ==)

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, tất cả mọi người đều cảm thấy thú vị, lá gan của Tiểu Tứ tử cực nhỏ, nhưng không ngờ lại không chút nào sợ một Bạch Ngọc Đường lạnh giá như băng.

“Đúng vậy Bạch huynh.” Triệu Phổ cũng nói, “Dù sao người cũng không có việc gấp, lát nữa cùng nhau uống một chén.”

Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ tử ôm chân ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn mình, chỉ phải gật đầu, Triển Chiêu bên cạnh thấp giọng cười cười, nói, “Bạch huynh, Tiểu Tứ tử ăn ý với người, không bằng ở lại Khai Phong phủ vài ngày.”

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triển Chiêu một chút, đột nhiên hỏi, “Triển Chiêu, trước đây ta đã gặp qua người chưa?”

.

Triển Chiêu nghe xong khẽ cười cười, nói, “Bạch huynh đúng là quý nhân hay quên.”

Lời vừa nói ra, Bạch Ngọc Đường sửng sốt, tâm nói không những đã gặp qua lại còn từng gây sự?

Triển Chiêu nói xong cũng không nói thêm gì, ôm lấy Tiểu Tứ tử chạy vào trong xem Công Tôn khử độc.

Triệu Phổ đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Bạch huynh trước đây từng đắc tội Triển huynh?”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt mờ mịt, tâm nói hẳn đắc tội với ta mới đúng... Ta chọn hẳn hồi nào?

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 29: Anh Hùng, Cầu Hùng, Đại Cầu Hùng, Giờ Phút Này Xác Hồn Hợp Nhất

Công Tôn châm cứu khử độc cho Bàn Dục, rất nhanh, độc tố trong cơ thể Bàn Dục đã bị thanh trừ, ý thức của hắn cũng hoàn toàn tỉnh lại, ngoại trừ trên người có chút vô lực và gân cốt còn đau ê ẩm, thì cơ bản đã hết nguy hiểm.

Bàn Dục giương mắt thấy người cứu mình chính là Công Tôn, có chút xấu hổ, một hồi mới lên tiếng, “Đa tạ tiên sinh cứu giúp.”

Công Tôn hơi giật mình, xoay mặt nhìn Bàn Dục, nói, “Đại nạn không chết, là bởi vì có người nguyện ý cứu người, sau này người nên thu liễm chút, đừng hại người. Cần biết làm chuyện tốt giúp đỡ mọi người cũng tức là chính mình hưởng thiện.”

Bàn Dục ngẩn người, nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, Tiểu Tứ tử chạy vào, nấp phía sau Công Tôn nhìn xung quanh, hỏi, “Phụ thân, Tiểu Bàn tử (bé mập) ổn rồi sao? Tiểu Đỗ tử cứ khóc mãi ở bên ngoài.”

Bàn Dục khó hiểu, đang suy nghĩ cái gì mà Tiểu Bàn tử Tiểu Đỗ tử, chỉ thấy Thái sư Bàn Cát khóc từ ngoài cửa chạy vào, nói, “Dục nhi a, người hù chết ta rồi.”

Bàn Dục trên mặt ửng đỏ, nói, “Phụ thân, con không sao rồi.”

Những người còn lại cũng vào, thấy Bàng Dục thực sự được cứu sống, cũng đều âm thầm bội phục Công Tôn —— chẳng lẽ giống như Tiểu Tứ tử từng nói, không có ai mà y không thể cứu?

“An Lạc Hầu, có thể kể một chút tình huống khi đó không?” Bao Chứng hỏi Bàng Dục.

Bàng Dục gật đầu, nói, “Lúc đó... Ta vốn cũng không muốn gây sự, chỉ là người Cao Ly đó nói rất khó nghe, ta lúc đó không nhịn được!”

Bàng Cát lắc đầu, nói, “Sao người lại không chịu nhẫn nại, người nghĩ a, ai dám chọc giận người? Đã biết người là ai mà còn dám chọc người, thì đó là kẻ người không thể trêu chọc, hấn chính là cố ý chọc tức người, sao người còn tự lấy dao đâm mình hả?”

Mọi người bên cạnh rất bình tĩnh, Bàng Cát nói như vậy rất có đạo lý, lão đầu còn hơn Bàng Dục, thực đúng là khôn ngoan hơn nhiều lắm!

.

“Không phải a phụ thân!” Bàng Dục có chút tức giận nói, “Ta cũng muốn nhịn lắm chứ, nhưng hấn mắng tỷ tỷ ta!”

“A?” Bàng Cát sững sốt, hỏi, “Hấn mắng tỷ tỷ người cái gì?”

“Hấn nói, tỷ tỷ ta đã định trước là không sinh được nhi tử, làm không được hoàng hậu, hiện tại hoa tàn ít bướm, hoàng thượng sẽ lập tức tìm người khác vui vẻ.” Bàng Dục nổi giận dùng dằng nói, “Còn nói lần này hấn dẫn theo mỹ nữ Cao Ly tới tiến cống.”

“Đồ khốn!” Bàng Cát giận dữ nói, “Nữ nhi của ta là được hoàng thượng cười hỏi đàng hoàng, Cao Ly của hấn dâng lên gọi là cống phẩm, làm sao có thể đánh đồng, thực sự là buồn cười!”

Bao Chứng vươn tay vỗ vỗ vai Bàng Thái sư, nói, “Lão Bàng a, sao người không chịu nhẫn nhịn đi, người nghĩ xem, ai dám chọc giận người? Nếu đã biết người là ai mà còn chọc người, đó không phải là kẻ người có thể trêu chọc, hẳn chính là cố ý chọc tức người, sao người còn tự lấy dao đâm mình hả?”

.

Bàng Cát giật giật khóe miệng, quay đầu lại bất đắc dĩ liếc nhìn Bao Chứng, tâm nói lão Bao, sao người lấy giày tát vào mồm ta hả? Người thất đức lắm nha!

Bất quá nghĩ lại, Bàng Cát hơi nhú mày... Người hiền không tới tới toàn thứ dữ, thái tử Cao Ly này không chỉ nhắm vào Bàng Dục, mà còn nhắm vào lão, thậm chí là Bàng phi, cuối cùng hẳn muốn làm gì đây?

.

“Lão Bao a.” Bàng Cát nghĩ tới đây, xoay mặt nhìn Bao Chứng, nói, “Chuyện trừng phạt con ta, có thể lùi xuống một thời gian nữa không? Bây giờ nó bị trọng thương, ta sợ nó vất vả.”

Bao Chứng cũng không phải không biết đạo lý, đương nhiên gật đầu đáp ứng, hơn nữa ông mơ hồ nghe được Công Tôn khuyên Bàng Dục hướng thiện, thấy sắc mặt Bàng Dục tựa hồ cũng biết ăn năn. Người này cũng là bị Bàng Cát cứng chùi nên hư hỏng, cộng thêm tính tình có chút ương ngạnh, thói xấu một đồng, nhưng cũng may là không làm gì quá nghiêm trọng, có thể sửa là tốt rồi, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng mà.

Nghĩ vậy, Bao Chứng gật đầu, nói với Bàng Dục, “An Lạc Hầu, trước cứ về phủ tĩnh dưỡng đi, chuyện nghiêm phạt, nếu người ngày sau có thể thu liễm tính xấu, hối cải làm lại cuộc đời, không ý thể hiếp người, có thể miễn đi.”

Cái gọi là rèn sắt khi còn nóng, Bàng Dục vừa nghe Công Tôn nói mấy câu thì trong lòng tràn đầy hối hận, đột nhiên lại được Bao Chứng lửa cháy đổ thêm dầu, Bàng Dục thật sự ngây ngẫn cả người, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Người ta khi đã chết một lần mới biết được khi còn sống lúc tr

ước có bao nhiêu ngu xuẩn, hồi tưởng lại, Bàng Dục cũng hiểu được chính mình đã sai, nghe được Bao Chứng nói, hấn thành tâm gặt đầu, nói, “Tạ ơn Bao đại nhân khoan dung, ta nhất định sửa chữa.”

Lúc Bàng Thái sư nghe được, vui mừng mà mân mê râu mép, nhanh chóng nói, “Hảo hảo! Có thể sửa được là tốt rồi a!”

Bao Chứng thấy lão vẻ mặt hơn hở, tạt một gáo nước lạnh, “Thái sư, An Lạc Hầu đã sửa được rồi, người thì chừng nào mới chịu sửa a?”

“Ách...” Bàng Thái sư giật mình nhõ xuống cọng râu mép, đau đến mỗi co quắp khóe miệng, hỏi Bao Chứng, “Lão Bao a, người có ý gì a...?”

Bao Chứng nhìn lão, nói, “Là ý trên mặt chữ đó, nhưng mà Bàng Thái sư, tình thế hiện nay... Người cần phải thận trọng a, cẩn thận phía sau có quý.”

“Tê...” Bàng Thái sư bất giác giật mình, quay đầu lại nhú mày, lắc đầu, chớp tay nói với Bao Chứng, “Tạ ơn người hao tâm tổn trí, Bàng Cát ta không phải chỉ biết ngồi, dám đạp lên đầu ta, quản hấn là Cao Ly hay là hải ly, sớm muộn gì ta cũng đem chúng trở thành hạt dẻ, đem cả đám đi rang.” Nói xong, nói với thủ hạ, “Dìu Hầu gia hồi phủ.”

Sau đó gia tướng của Bàng phủ nâng Bàng Dục trở về, Bàng Thái sư cũng cáo từ rồi đi.

Bát Vương thấy thời gian không còn sớm, dặn dò Triệu Phổ nhớ đến Vương phủ gặp chị dâu của hắn, rồi cũng tạm biệt Bao Chứng, tạm thời trở về Vương phủ.

.

Triệu Phổ thấy mọi người đều tản đi, liền hỏi Công Tôn, “Thư ngọc, có đói bụng không, đi ăn?”

Công Tôn nhìn sắc trời một chút, cũng đã tới giờ cơm, liền gật đầu.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ tử đi tới, nói, “Chúng ta đi Thái Bạch Cư đi?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, liếc Bạch Ngọc Đường, “Bạch huynh cũng đi đi, Trúc Diệp Thanh thượng hạng như vậy, cũng nên uống thử một chén.”

Bạch Ngọc Đường hơi sừng sốt, sau đó gật đầu.

Ra cửa, Triệu Phổ thấy Bạch Ngọc Đường từ trên lưng ngựa gờ xuống hai vò Trúc Diệp Thanh, mới hiểu vì sao lúc này Công Tôn lại nhắc tới, tiến đến bên tai Công Tôn thấp giọng nói, “Thư ngọc, mũi thính ha!”

.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ một chút, nói, “Lúc trước Bạch Ngọc Đường nói, Thúy Trúc viên của hắn có Trúc Diệp Thanh thượng hạng, lần này hắn đến Khai Phong, một người sĩ diện như vậy, sao lại có thể tay không tới, nếu là tặng lễ vật, với tính cách của Bạch Ngọc Đường chắc chắn là tặng rượu... Cùng cái mũi có quan hệ gì? Ai lại có thể từ bên trong phủ nha ngửi được mùi rượu ở ngoài cửa?! Vương Gia thật thông minh.”

Triệu Phổ nhìn hai phiến môi mỏng của Công Tôn, môi trên chậm môi dưới, nói ra từng câu giống như từng mũi tên bắn ra bên ngoài, cái mỏ nhọn kia lợi hại a, khiến hắn nghe được cũng phải nghiêng rằng, thư ngọc này... Sớm muộn gì cũng phải thuần hóa người, nếu không Triệu Phổ ta dù có xuống mồ cũng không yên!

.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đi theo phía sau, Giả Ảnh chột chột Tử Ảnh, thấp giọng nói, “Ai, người đã nghe nói qua chưa, có một người đang muốn chinh phục một người khác, chứng tỏ rằng hắn yêu người kia.”

Tử Ảnh chớp chớp mắt, hỏi, “Vậy Nguyên soái chinh phục nhiều người Liêu và người Tây Hạ như vậy, hắn nên yêu bao nhiêu mới đủ a?”

Giả Ảnh nhìn trời, Tử Ảnh ở một mặt nào đó... Rất giống Tiểu Tứ tử a.

.

Mọi người ra khỏi Khai Phong phủ, thì thấy trên đường đông hơn bình thường gấp đôi, người người chen chúc, đều dồn hết ra đường, hình như đang xem náo nhiệt.

Tiểu Tứ tử vừa nãy nắm tay Công Tôn mà đi, sau đó lại được Triệu Phổ bế lên, nhiều người, đừng để bị lạc mất.

“Thật nhiều người.” Tiểu Tứ tử tựa trên vai Triệu Phổ mơ mơ màng màng, hình như có chút buồn ngủ.

Triệu Phổ nhẹ nhàng vỗ vỗ bé, chậm rãi đi, Tiểu Tứ tử lập tức chìm vào giấc ngủ.

Công Tôn lấy ra áo choàng của Tiểu Tứ tử mà y luôn mang theo, giúp Tiểu Tứ tử đắp trên người, để giúp bé không bị cảm lạnh, Triệu Phổ thói

quen phối hợp động tác của Công Tôn. Mấy ngày nay, bọn họ hầu như đều như vậy, vết thương trên chân Công Tôn vừa khỏi, cho nên Tiểu Tứ tử đều để Triệu Phổ ôm, vai của Triệu Phổ so với Công Tôn dày rộng nhiều lắm, tay cũng có lực, Tiểu Tứ tử thích Triệu Phổ bế nó, bình thường cũng đều dựa vào vai Triệu Phổ mà ngủ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở phía sau nhìn cảnh đó, Bạch Ngọc Đường không hiểu tại sao lại nhớ tới hình ảnh ngày nọ thấy Triệu Phổ hôn Công Tôn trước cửa tửu lâu, nhìn không được ho khan một tiếng, xoay mặt, chỉ thấy Triển Chiêu nhìn mình mà cười tươi rói.

Bạch Ngọc Đường bị hấn cười đến lông tóc dựng ngược, nhưng Triển Chiêu cũng không nói gì, chỉ là bí bí hiểm hiểm, giống như một con mèo đang giả hoạt tính toán gì đó.

Tới cửa Thái Bạch Cư, nhìn vào bên trong, bọn họ lại càng kinh ngạc, chỉ thấy ở tầng dưới cùng chật cứng khách đến ăn cơm và những người ngồi chờ... Buồn bán tốt đến mức khiến người ta kinh ngạc.

“Hôm nay ngày mấy a?” Giả Ảnh có chút không hiểu “Sao lại nhiều người như vậy?”

Chương quỹ của Thái Bạch Cư đã sớm nhận ra Triệu Phổ bọn họ, thấy người tới, nhanh chóng tiến đến, nói, “Quý khách a quý khách, ta biết ngay mọi người nhất định sẽ đến, cho nên đã để dành chỗ tốt nhất trên lầu hai rồi!”

Mọi người theo chương quỹ lên lầu, Công Tôn nhìn không được hỏi, “Chương quỹ, vì sao trên đường đột nhiên có nhiều người như vậy?”

“U... Tiên sinh ngài không biết a?” Chương quỹ hơi bất ngờ.

“Chúng ta có biết gì đâu?” Triển Chiêu mờ mịt, đứng ra thì có tình huống gì hấn đều biết rõ mới phải, Khai Phong phủ còn chưa biết gì thì

những người khác làm sao mà biết?

.

“Này, Triển gia, chuyện là như vậy.” Chương quỹ lau bàn cho mọi người, dẫn mọi người đến vị trí tốt nhất bên cửa sổ có góc nhìn tốt nhất, nói, “Trước đây không phải có một thái tử Cao Ly tới sao? Hắn mang mãnh thú đến làm cống phẩm, không ngờ mãnh thú này lại ăn thịt người, đều bị Vương Gia giết sạch... Sau đó, hắn liền từ Cao Ly chọn ra mười mỹ nữ Cao Ly đến!”

“Mỹ nữ?!” Tất cả mọi người khó hiểu nhìn chương quỹ, Tiểu Tứ tử cũng đã tỉnh lại, mơ mơ màng màng hỏi Triệu Phổ, “Phụ thân cái gì mỹ nữ?”

“Tiểu Tứ tử.” Công Tôn vươn tay捏 má của bé, “Người gọi ai?!”

Tiểu Tứ tử đã quen bị Công Tôn bế, mỗi khi tỉnh lại đều nghĩ khẳng định là phụ thân bế mình, cho nên sẽ quen miệng gọi, giương mắt nhìn, phát hiện là Triệu Phổ, thì cọ cọ, ngáp một cái nói, “À, Cứu Cứu.”

Triệu Phổ vừa nghe được Tiểu Tứ tử gọi tiếng phụ thân kia liền cảm thấy trong lòng “Thùng thùng” một tiếng, trong đầu “Xẹt xẹt” một tiếng, xương quai hàm “Răng rắc” một tiếng, lỗ tai “Peng peng” một tiếng, khoái chí đến mức muốn “U a” một tiếng.

“Tiểu Tứ tử, muốn gọi phụ thân thì cũng được mà.” Triệu Phổ cười ha hả chọc Tiểu Tứ tử, Công Tôn giơ tay đoạt lại Tiểu Tứ tử, trừng mắt liếc Triệu Phổ, “Người mơ tưởng! Muốn cướp con ta hả?!”

Triệu Phổ sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói thầm, “Ai thèm giành với người, nhiều cha thì tốt chứ sao?”

.

Thấy tình cảnh này, Bạch Ngọc Đường cúi đầu uống trà, Triển Chiêu xoay mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Tử Ảnh đột nhiên kéo Giả Ảnh một chút, nhỏ giọng hỏi, “Người nói, Vương Gia có phải rất coi trọng Công Tôn không...”

Giả Ảnh giật giật khoe miệng, nói, “VẬY mà cũng bị người phát hiện được? Nhạy cảm thật đó!”

Tử Ảnh đắc ý cười cười, Giả Ảnh nhìn trời.

.

“Mỹ nữ Cao Ly thì sao chứ?” Triển Chiêu lại hỏi chương quỹ, “Sao lại có nhiều người như vậy?”

“Nga, đều là đến xem mỹ nữ.” Chương quỹ cười ha hả nói, “Hôm nay a, mỹ nữ Cao Ly này sẽ ngồi trên xe hoa dạo một vòng quanh thành, còn có thể biểu diễn ca múa, nói là muốn nhận lỗi với dân chúng Khai Phong về việc lần trước đã để mãnh thú ra dọa người.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ bật cười, “Này rất thú vị, không biết hôm nay rồi loạn lại đập chết bao nhiêu người nữa.”

Công Tôn cho Tiểu Tứ tử uống trà súc miệng, nói, “Thái tử Cao Ly này cũng không biết bị cái gì, cứ thích làm náo động như vậy!”

.

“Nhưng mà vậy cũng tốt.” Triệu Phổ cười cười, nói, “Để xem mỹ nữ Cao Ly đến tột cùng có đáng vẻ thế nào.”

Công Tôn liếc trắng mắt, nhỏ giọng mắng thầm, “Quả nhiên là đồ háo sắc.”

Triệu Phổ nghe xong mí mắt run run, Tiểu Tứ tử ngồi ở trên đùi Công Tôn hỏi y, “Phụ thân háo sắc là cái gì?”

Công Tôn vươn tay bóp cái miệng của nó, nói, “Không được nói bậy.”

.

Chỉ chốc lát sau rượu và thức ăn được mang lên, mọi người bắt đầu ăn uống, Trúc Diệp Thanh mà Bạch Ngọc Đường mang đến thật ngọt ngào vừa miệng, tất cả mọi người uống đến thống khoái, Tiểu Tứ tử thấy Công Tôn uống thực vui vẻ, thì cũng ôm cái chén, vươn đầu lưỡi hồng nhật liếm liếm.

Tiểu Tứ tử lè lưỡi... Cay quá...

Đang muốn tìm chút thức ăn, bên cạnh liền có một cái thìa canh ngọt nhét vào miệng. Tiểu Tứ tử nhai viên gạo nếp ngọt ngọt, cảm thấy hết cay, giương mắt... Thì thấy chính là Bạch Ngọc Đường đút thức ăn cho mình.

Tiểu Tứ tử ngẩng mặt nhìn Bạch Ngọc Đường cười tủm tỉm, Bạch Ngọc Đường cũng nhàn nhạt đối lại bằng một nụ cười.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh ở đối diện trao đổi ánh mắt —— quá mạnh mẽ! Tiểu Tứ tử là vô địch!

Qua ba tuần rượu, mọi người cảm thấy người trên đường tựa hồ bắt đầu xung động.

Nhìn xuống, chỉ thấy từ trong kim đình dịch quán ở phía nam, có một chiếc xe hoa trang trí sắc sỡ đi ra, trên xe là mười nữ tử vóc dáng thướt tha, đang tung tăng nhảy múa.

.

Người trên đường lập tức hăng hái, có người trầm trồ khen ngợi cũng có người đùa bỡn giễu cợt, trong nhất thời vô cùng náo nhiệt.

Triệu Phổ quan sát cả buổi, hỏi, “Lớn lên cũng không xấu, múa cũng rất tốt.”

Công Tôn lại liếc nhìn Triệu Phổ, trong miệng tuy rằng không nói chuyện, nhưng thần sắc như đang mắng —— sắc quý!

Triệu Phổ tức tối, tâm nói, người đồ một sách, ta ngày nào đó không hảo hảo ‘sắc’ người một trận, thì mối hận trong lòng ta không tiêu tan.

.

Tính tình Triệu Phổ là thế này, có đôi khi có suy nghĩ gì lóe lên trong óc, còn chưa ra quyết định, thì tay đã hành động trước... Lần này cũng vậy, trong đầu vừa nghĩ, ‘sắc’ Công Tôn một lần, thì tay cũng quơ qua, sờ soạng cái hông của Công Tôn một cái.

“A!” Công Tôn cả kinh nhảy dựng, Tiểu Tứ tử ngồi bên cạnh y, vội vàng vươn tay ôm cổ Công Tôn, hỏi, “Phụ thân làm gì?”

Lỗi tai Công Tôn có chút đỏ, lại không thể nói bị Triệu Phổ sờ hông, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều ở đây, thực không có ý tứ, liền quay đầu lại, hung dữ liếc Triệu Phổ một cái.

.

Triệu Phổ cũng ngây ngẩn cả người, cảm thấy rất xấu hổ nhưng lại cảm thấy rất tiện nghi... Thờngốc này tuy rằng trên người có vài chỗ rất gầy, nhưng trên hông cũng có chút thịt, vừa non vừa mềm!

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe dưới lầu đột nhiên truyền đến một tiếng rống to, “Mỹ nhân, cùng gia gia trở về sơn trại, làm áp trại phu nhân đi!”

Mọi người nghe thanh âm này đều sửng sốt, trong nháy mắt, trên con đường huyên náo trở nên lặng ngắt như tờ.

Công Tôn giương mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy có một kẻ vạm vỡ đột nhiên nhảy lên xe hoa, tiếng rống vừa rồi, hình như là của hắn, người này cả thân mình và tứ chi đều ngắn ngủn, vừa thấp vừa béo, cầm đao trên tay, mặc một thân hắc y, xa xa nhìn lại, giống như một quả trứng luộc trong nước trà, đã béo lại lùn.

.

Ngay cả mấy mỹ nữ Cao Ly cùng thị vệ Cao Ly cũng ngăn người dờ ra.

Một lát, trong đó có một người hỏi, “Người, muốn gì?”

Người nọ ngửa mặt cười cười, vươn tay vỗ ngực, “Ta đây là binh mã Đại Nguyên soái, Cửu Vương Gia Triệu Phổ! Lão tử muốn cường thưởng dân dữ! Các người ai muốn theo ta về làm Vương phi?!”

“Phốc...” Triệu Phổ vốn đang thờ ơ uống rượu, không hề đề phòng, phun ra toàn bộ rượu trong miệng.

Tiểu Tứ tử một bên vươn bàn tay nhỏ bé vỗ lưng hắn, nói, “Cửu Cửu, uống từ từ nha.”

Công Tôn yên lặng đem Tiểu Tứ tử bế trở lại, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Tướng mạo không đẹp cho lắm, bất quá khí chất rất giống.”

Triệu Phổ nháy mắt liên hồi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thì lại âm thầm may mắn —— May mà Công Tôn ở đây, một lát nữa nếu lỡ tay đánh chết thì cũng có thể cứu sống lại.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 30: Yêu Tinh Huyền Náo!

Cái tên thiếu tâm nhãn giả mạo Triệu Phổ ở dưới lầu kia là ai? Nói chút ngoài lề, tên lỗ mãng này gọi là Lưu Nhị Hổ, là người của thôn Đại Truân huyện Sơn Âm thuộc Hà Gian phủ, trong ba huynh đệ, hắc đứng hàng thứ hai, cho nên gọi Nhị Hổ. Người này năm nay ba mươi tuổi, một chữ bẻ đôi cũng không biết, nhưng lực cánh tay rất mạnh, vốn là một thợ săn, sau này vì sinh kế khó khăn, hắc trở thành thảo khấu trên quan đạo độc nhất của phủ Hà Gian thông với phủ Trấn Định nằm ngay phía nam của thôn Đại Truân bên cạnh núi Hắc Hổ. Hắc cùng một đám mãng hán, lập một sơn trại, gọi là Hắc Hổ trại, hắc có chức vụ quan trọng nhất, nói trắng ra là trại chủ. Người này mặc dù thô lỗ nhưng không hề ngốc, lần này hắc đến Khai Phong, lại giả trang thành Triệu Phổ, là có chút nguyên do.

.

Triệu Phổ cũng không hiểu gì cả, thấy tên lỗ mãng kia hùng hổ hung hãn, thấp lùn béo ục ịch, nhảy lên mã xa đòi cường thường dân nữ, thì nhin không được mí mắt nháy như máy, tâm nói tiểu tử này là ai a?! Rõ như ban ngày dám làm bại hoại danh tiếng của hắc.

“Vương Gia.” Tử Ảnh đứng lên, nói, “Ta đi giáo huấn hắc!”

Triệu Phổ vừa định thêm một câu —— Ừ, đánh tơi tả hắc cho ta!

Lại nghe bên cạnh Tiểu Tứ tử ôm cổ Công Tôn, nho nhỏ tiếng hỏi, “Phụ thân lại sắp đánh nhau sao?”

Công Tôn vươn tay nhéo nhéo cái mặt Tiểu Tứ tử, mấy ngày nay ngay cả một bữa cơm cũng ăn không yên, nếu không phải đánh nhau thì là đả thương người, Tiểu Tứ tử lá gan từ trước đến nay đã nhỏ, phỏng chừng là bị tình cảnh này khiến cho sợ hãi, bây giờ lại nghe đến có đánh nhau liền chui vào lòng y.

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ tử như vậy, trong lòng đột nhiên dâng lên một tình thần trọng nghĩa, trừng mắt với Tử Ảnh, nói, “Giáo huấn cái gì? Nơi này là Khai Phong phủ, phải nói lý lẽ... Ách, bắt người tới đây, ta hỏi hăn một chút.”

Tử Ảnh sừng sốt một lát, liếc Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia, ngài có bỏ cái gì vào trong rượu không vậy?”

Còn chưa kịp dứt lời, bị Giả Ảnh đập xuống phía dưới, “Đi nhanh về nhanh a!”

.

Tử Ảnh bị một cước đá xuống lầu, rơi cái rầm xuống xe hoa, những người xung quanh bị dọa nhảy dựng.

Tử Ảnh trong lòng nóng giận, tâm nói tên lỗ mãng này cũng quá thiếu tâm nhân, lớn lên xấu như vậy thì giả mạo người khác không sao, còn dám giả mạo Vương Gia?!

.

Đám ảnh vệ này đều là bạn đồng cam cộng khổ với Triệu Phổ, đều cùng hăn trải qua nguy hiểm, thậm chí tính mệnh của bọn họ đều nhờ Triệu Phổ cứu về, tuy rằng bình thường thích pha trò trêu chọc, đó là bởi vì Triệu Phổ không quản thúc bọn họ, nhưng gặp phải chuyện nghiêm túc, đó chắc chắn là thị vệ trung thành liều chết vì Triệu Phổ.

Nhất là Tử Ảnh, khi mới mười tuổi thì hắn đã được Triệu Phổ mang về nuôi, suýt chút nữa đã chết đói, trong cảm nhận của hắn Triệu Phổ cũng giống như là thần tiên hay bồ tát, đương nhiên... Đó chỉ là trên chiến trường, bình thường, với tính tình và thói quen của Triệu Phổ đúng là khiến người ta có chút vỡ mộng.

.

Tử Ảnh rống Lưu Nhị Hồ kia một tiếng, nói, “Ai, tên béo kia, tại sao dám giả mạo Vương Gia, người cũng không biết lấy nước tiểu làm gương soi hử?”

Trên lầu, Tiểu Tứ tử chớp chớp mắt hỏi Công Tôn, “Phụ thân cái gì gọi là lấy nước tiểu làm gương soi? Là khi đi tiểu thì soi gương sao?”

“Sách...” Công Tôn vội vàng che miệng bé, nói, “Tiểu hài tử không được nói những lời thô tục như vậy!”

Triệu Phổ nghe xong, lập tức xoay người trừng Tử Ảnh dưới lầu, nói, “Không được nói chuyện thô tục!”

Tử Ảnh nhú nhú khóe miệng, tâm nói... Không nói thô tục thì mắng cái gì a? Hắn cũng không phải thư sinh, làm sao có thể dùng văn chương mà mắng?!

Lưu Nhị Hồ nọ nhìn Tử Ảnh một chút, hỏi, “Tiểu bạch kiếm* nhà ngươi là ai? Chớ chọc lão tử, nếu không lão tử đánh cho ngươi quay về bụng mẹ!”

*(Tiểu bạch kiếm = thẳng nhai mặt trắng)

Tròng mắt Tử Ảnh tròn tròn, tâm nói, ai nha, đồ lỗ mãng, ngày hôm nay không đập cho ngươi răng rơi đầy đất thì gia gia không gọi là Tử Ảnh! Nghĩ vậy, vén tay áo chuẩn bị đánh người.

Lưu Nhị hồ thấy Tử Ảnh tựa hồ muốn động tay động chân, lập tức lùi lại, bày ra tư thế, thi triển bộ Hắc Hồ quyền của hắn, vừa hít đều thở ra, múa bài quyền trông rất uy vũ sống động, khi thì vung tay khi thì giơ chân, múa may loạn xạ, tất cả mọi người nhìn đến choáng váng. Tâm nói tên này, khoa tay múa chân làm cái gì?

Tử Ảnh nhìn trái rồi lại nhìn phải, rớt cuộc mình bạch, thì ra là một tên ngốc, giơ chân, đạp hắn ngã lăn.

“Ai nha.” Lưu Nhị Hồ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị ngã chổng vó, sau đó, lại cảm thấy y phục trước ngực bị người nắm lên, Tử Ảnh thả người nhảy lên lần hai, vút người như vút rác xuống chân Triệu Phổ.

.

Lưu Nhị Hồ cảm thấy chóng mặt, trời đất chao đảo, giương mắt nhìn lên, thấy một hắc y nhân đang ngồi trước mắt, chỉ thấy hắn đứng lên, nói với bách tính còn đang ngốc lảng ở dưới lầu, “Tiếp tục đi, đừng để mất hứng.”

Đoàn người lúc này mới minh bạch, đều châu đầu ghé tai...

“Đó là Cửu Vương Gia sao?”

“Ai nha, hảo anh tuấn a!”

“Đúng vậy, anh hùng khí khái a!”

.....

Triệu Phổ nghe được có chút đắc ý, xoay mặt nhìn thoáng qua Công Tôn, Công Tôn vờ vuốt tóc, tâm nói... Thích khoe khoang, tiểu nhân đắc chí!

“Tiểu tử.” Giả Ảnh hỏi Lưu Nhị Hồ nọ, “Người là ai a?”

Lưu Nhị Hồ phúi quần đứng lên, vỗ ngực một cái, nói, “Lão tử là...”

“Lão cái gì a?” Tử Ảnh liếc trắng mắt, quát, “Trước mắt người chính là Cửu Vương Gia, còn dám giả mạo, không muốn sống nữa sao?”

“A?” Lưu Nhị Hồ sững sốt, quan sát Triệu Phổ từ trên xuống dưới, thốt lên, “Tuổi còn nhỏ như vậy thân mình cũng gầy như vậy a?”

Triệu Phổ nhin xuống xúc động muốn đánh người, đi tới ghế ngồi xuống.

Triển Chiêu một bên hỏi Lưu Nhị Hồ, “Rõ như ban ngày người còn cường thường dân nữ, là bị điên hay là muốn chơi trội a?”

Lưu Nhị Hồ nhìn Triển Chiêu một chút, giương mắt nhìn Tử Ảnh, như đang hỏi —— Đây là ai a?

Tử Ảnh tiếp tục trợn mắt, nói, “Đây là Triển Chiêu Triển đại nhân của Khai Phong phủ, người giở thói lưu manh ngay tại Khai Phong phủ, không sợ cầu đầu đao của Bao đại nhân a?!”

Lưu Nhị Hồ há to miệng, một lát sau mới nói, “Ai nha... Cuối cùng hôm nay đã gặp được cứu tinh rồi!” Vừa nói, vừa chỉ vào Triệu Phổ, “Người ta tìm chính là người a!”

Tử Ảnh cốc đầu hần, “Người nói chuyện kiểu gì vậy hả?”

Lưu Nhị Hồ xoa đầu, nói, “Không phải a... Ta tìm chính là Cửu Vương Gia cùng Bao đại nhân a!”

Công Tôn thấy hần mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng ánh mắt rất trung thực không giống người nham hiểm, liền hỏi hần, “Người tìm họ làm gì?”

“Ách...” Lưu Nhị Hồ nhìn chăm chăm Công Tôn một lúc, cười tủm tỉm nói, “U, mỹ nhân...” Còn chưa dứt lời, không đợi Triệu Phổ ra tay, đã bị Tử

Ảnh cùng Giả Ảnh đánh cho ngã lăn trên mặt đất.

Cuối cùng, trên đầu Lưu Nhị Hồ nổi lên mấy cục u, thành thành thật thật nói, “Ta nghe người ta nói, nếu bị ngoại tộc khi dễ, tìm tới Cửu Vương Gia, có oan án, tìm Bao đại nhân... Cho nên mới từ Hà Gian phủ rất xa đến đây. Nhưng ta không biết chữ, không thể viết đơn kiện cũng không tìm được nha môn càng không có bạc, thấy có xe hoa, đã nghĩ, dứt khoát cứ cường thường dân nữ, như vậy không phải sẽ được bắt tới Khai Phong phủ sao? Hơn nữa giả mạo Cửu Vương Gia, không phải cũng sẽ liên hệ được với người sao?”

Mọi người nghe xong đều sửng sốt, Triệu Phổ bưng chén rượu cười, nói, “Người cũng có chút nhanh trí a.”

Lưu Nhị Hồ hắc hắc cười, Triển Chiêu để hân ngồi xuống, hỏi hân, “Người bị ai khi dễ? Có oan tình gì?”

“Ta không có bị khi dễ.” Lưu Nhị Hồ nói, “Ta đây là sơn trại đại vương.”

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn hân, Lưu Nhị Hồ sờ sờ đầu, nói, “Sơn trại thành lập chưa bao lâu, còn chưa có làm ăn lớn gì đâu.”

Công Tôn có chút không rõ, liền hỏi, “Tại sao người lại từ Hà Gian phủ chạy đến Khai Phong phủ? Có tình huống gì không thể kiện cáo ở Hà Gian phủ sao?”

“Ách, không được.” Lưu Nhị Hồ lắc đầu, nói, “Chuyện này không bình thường, đám huyện quan bất lực ở Hà Gian phủ không quản được, ta nghe người ta nói Bao đại nhân là Văn Khúc tinh hạ phàm, Cửu Vương Gia là Tu La chuyển thế, đại khái có thể thu thập yêu tinh đó.”

“Yêu tinh?” Tiểu Tứ tử vừa nghe liền ôm lấy Công Tôn, hỏi, “Phụ thân thực sự có yêu tinh sao?”

Giả Ảnh trừng mắt liếc Lưu Nhị Hổ, nói, “Ai, trước mắt tiểu hài tử thì chú ý ăn nói, không được nói chuyện thô tục!”

“Nga, hảo!” Lưu Nhị Hổ vội vàng gật đầu, ngồi xuống, nói với mọi người, “Ta đây gọi là Lưu Nhị Hổ, các người gọi Nhị Hổ là được.”

Mọi người không khỏi cảm thán, cái tên này đặt rất là hay, người này không phải vừa nhị vừa hổ sao. (nhị trong ‘nhị hóa’, chỉ người tính tình bộc trực lại hơi ngốc, hổ thì chắc là tính tình hùng hổ nhĩ ^^ – Tiểu Lạc sửa thay lời giải thích ‘bừa’ lúc trước ^^)

.

“Nhà của chúng ta ở thôn Đại Truân huyện Sơn Âm phủ Hà Gian... Mặt sau thôn giáp với một dãy núi, đại đa số người trong thôn đều là săn thú lấy da để sinh sống, ngày ngày vẫn sống tốt.” Lưu Nhị Hổ nói, “Nhưng sau này, mẹ nó, trên núi có yêu tinh quấy phá!”

Mọi người nghe được đưa mắt nhìn nhau, rồi đều nhìn Lưu Nhị Hổ, Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, hỏi, “Yêu tinh?”

“Cũng không chắc!” Lưu Nhị Hổ vừa rồi đã được nhận một ‘bài học’ sau khi khen Công Tôn, hai chữ mỹ nhân đã đến bên mép cũng không dám phun ra ngoài, chỉ là nhủ thầm trong bụng —— Những người ngồi ở cái bàn này là ai a, tại sao mỗi một người đều dễ nhìn như vậy chứ?! Kiểm chế suy nghĩ, Lưu Nhị Hổ tiếp tục nói, “Làng của chúng ta a, là ở bên trong khe núi, dãy núi kia gọi là Hắc Phong Thập Tam Lĩnh. Tổng cộng có mười ba ngọn núi, từng ngọn được đặt là Hắc Hổ sơn, Hắc Ngư sơn, Hắc Hùng sơn giống như vậy...”

“Tên thật thú vị.” Tiểu Tứ tử hỏi, “Vì sao phải có một chữ ‘Hắc’?”

Lưu Nhị Hổ đã sớm nhìn thấy Tiểu Tứ tử, tâm nói oa nhi này, lớn lên trông như một quả đào mật, nhìn cực ngọt, cho nên bất giác thanh âm cũng

thả nhẹ một chút, nói, “Bởi vì vùng núi của chúng ta, đều là đất đen, ngay cả thân cây cũng gần như màu đen, buổi tối đến cả ngọn núi cùng nổi gió, gió to cuốn theo bụi đen mù mịt, thoát nhìn cứ như gió đen bay đầy trời, lại có mười ba ngọn núi trùng điệp, cho nên gọi là Hắc Phong Thập Tam lĩnh.”

Tất cả mọi người gật đầu, Triệu Phổ hỏi, “Yêu tinh gì quấy phá a?”

“Ân... Cụ thể nó là cái quái gì ta cũng không biết, nghe nói là giao ngư tinh, cũng nghe nói là long vương.” Lưu Nhị Hổ trả lời.

“Phụ thân, giao ngư tinh là cái gì?” Tiểu Tứ tử hỏi Công Tôn.

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Mỗi nơi nói một kiểu, có chỗ nói là trư bà long, cũng có chỗ nói là cá mập ở biển... Bất quá, thứ này là ở trong nước cả?”

“Đúng!” Lưu Nhị Hổ nhanh chóng gật đầu, nói, “Hắc Phong Thập Tam Lĩnh phân thành hai phía, nam bắc là đường đi, phía đông bảy ngọn núi, phía tây sáu ngọn, chính giữa là một khe núi rất dài, cái khe này tên là Hắc Phong câu*, bất quá toàn bộ Hà Gian phủ đều đặt cho chỗ này một biệt danh, gọi Mỹ nhân câu.”

(câu = khe, mương, rãnh)

“Mỹ nhân câu?” Mọi người đều cảm thấy mới lạ, không kèm được hỏi, “Vì sao lại đặt tên như thế?”

“Hắc hắc.” Lưu Nhị Hổ nói có chút đắc ý, “Chỗ của chúng ta, ngoại trừ rất nhiều da chồn, thì còn có rất nhiều mỹ nữ!”

“Nga?” Tử Ảnh cảm thấy rất hứng thú hỏi, “Thật sao?”

“Đúng vậy.” Lưu Nhị Hổ gật đầu, “Có một Liễu đại tiên trong thôn nói, là bởi vì địa thế của Hắc Phong câu dẫn tiên khí, tiên khí tụ tập nhiều lắm,

cho nên mỹ nhân được sinh ra cũng rất nhiều, bọn họ da trắng như tuyết rất đẹp, nhiều đại quan đều đến chỗ chúng ta chọn vợ.”

“Nói vậy.” Công Tôn bật cười, nói, “Sở dĩ gọi là nhất bạch che tam sừ (một phần trắng che bớt ba phần xấu =]], những cô nương da trắng lại có chút thon thả cơ bản đều rất dễ nhìn, cái này không có quan hệ gì tới tiên khí, chủ yếu phải xem khí hậu ở nơi đó. Trong khe núi chỗ các người có phải có rất nhiều nguồn suối và rau dại?”

“Ách, đúng vậy!” Lưu Nhị Hồ gật đầu.

“Chính là như vậy.” Công Tôn nói, nguồn suối có phải hơi ngọt không?

“Đúng đúng!” Lưu Nhị Hồ gật đầu, “Tiên sinh làm sao biết được?”

Công Tôn cười cười, nói, “Nơi đó không gọi là có tiên khí, mà gọi là địa linh nhân kiệt (đất lành chim đậu).”

“Nga...” Lưu Nhị Hồ mơ mơ màng màng gật đầu, Công Tôn cũng không mong đợi hắn minh bạch, hỏi, “Sau đó thì sao? Mỹ nhân câu có quan hệ gì với yêu tinh gì đó?”

“Là như thế này, đại khái từ ba năm trước a, có một buổi tối mưa to!” Lưu Nhị Hồ nói, “Một cô gái nhỏ tên Ngọc Châu của một nhà nọ ở thôn chúng ta đi ra ngoài giặt quần áo, trở về không kịp nên gặp mưa to phải ở lại trên núi.”

“Nha.” Tiểu Tứ tử nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Công Tôn vỗ vỗ bé, bảo Lưu Nhị Hồ nói tiếp.

“Toàn bộ nam nhân trong thôn chúng ta đều mặc áo tơ đi tìm nàng, tới trên núi, chợt nghe được một tiếng nổ, “Oanh”.” Lưu Nhị Hồ nói, “Ai nha, thực dọa người, toàn bộ ngọn núi đều rung chuyển!”

Triệu Phổ khẽ nhú mày, nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một chút... Hai người cũng đều có chút nghi hoặc... Cả ngọn núi đều chấn động... Chẳng lẽ có địa chấn hay gì đó?

“Chúng ta theo âm thanh kia đi tới, thì phát hiện ven Hắc Thủy đầm (đầm Hắc Thủy) ở sâu bên trong Mỹ Nhân cầu, trên mặt đất có một chiếc giày của Ngọc Châu.” Lưu Nhị Hổ nói.

“Chẳng lẽ là... cô nương nọ rơi vào trong thủy đầm (đầm nước)?” Công Tôn hỏi.

“Ai, rơi vào thì cũng không thể có chuyện được a!” Lưu Nhị Hổ nói, “Chỗ chúng ta đi mười bước là có thể thấy một cái thủy đầm, người trong thôn, dù là một hài tử ba tuổi nhỏ xíu, cũng có thể lặn vài lần trong nước, kỹ năng bơi lội cũng mỗi người đều rất tốt, đừng nói rơi vào trong thủy đầm, dù có rơi vào biển, cũng có thể bơi trở về!”

“Vậy thì có chuyện gì xảy ra?” Triển Chiêu hỏi.

“Lúc đó chúng ta cũng thấy lạ, đi đến chỗ đó tìm, ngay lúc đó a, đột nhiên nghe được tiếng nước “Bành” một cái, mặt nước nổ tung, có một thứ bay vọt lên a!” Lưu Nhị Hổ nói, sắc mặt cũng trở nên khẩn trương.

“Thứ gì vậy?” Triệu Phổ hỏi.

“Chúng ta là tận mắt chứng kiến a!” Lưu Nhị Hổ nói, “Là rồng đó! Một con rồng rất dài, trực tiếp bay vọt ra, sau đó lại nhảy vào trong nước, đuôi nó cũng lớn như một mã xa, toàn bộ thủy đầm đều nổi lên mấy cái xoáy nước!”

“Thật sao?” Công Tôn nhú mày, hỏi, “Có chuyện này sao?”

“Sao lại không thể!” Lưu Nhị Hổ gật đầu, “Toàn bộ mọi người trong thôn chúng ta đều thấy được, vô cùng rõ ràng a!”

“Này có vẻ thú vị.” Bạch Ngọc Đường cũng bắt đầu hứng thú.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, hỏi, “Thư ngọc, rỗng có thật sao?”

Công Tôn nhú mày, nói, “Ta cũng chưa thấy qua.” Đang khi nói, nhìn Triệu Phổ một chút, cười hỏi, “Vương Gia, cái này không phải nên hỏi người sao, người là giống rỗng mà.”

Triệu Phổ thở dài, tâm nói... Thư ngọc, người không tranh cãi với ta sẽ chết a?!

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi Lưu Nhị Hổ, “Ngọc Châu kia là bị long vương ăn?”

“Đúng vậy.” Lưu Nhị Hổ thở dài, nói, “Sau đó không hiểu tại sao, một đám nữ oa của thôn chúng ta đột nhiên mất tích.”

“Mất tích?” Triệu Phổ nghi hoặc.

“Ân! Đều là vừa ra khỏi cửa đã không thấy tăm hơi, sau đó giày lại nằm ở ven thủy đàm.” Lưu Nhị Hổ nói, “Sau đó mọi người trong thôn đều sợ hãi, đem các cô nương giam ở nhà không cho đi ra ngoài, thế nhưng cứ như vậy, những cô nương đó, buổi tối vẫn còn hảo hảo mà nằm ngủ trên giường, sáng ngày hôm sau, người thì không thấy, giày thì xuất hiện ở ven thủy đàm!”

Công Tôn bọn họ nhú mày, cảm thấy kỳ quặc.

“Sau đó?” Triển Chiêu truy vấn.

“Sau đó nha, chúng ta báo quan, Tri phủ đại nhân của Hà Gian phủ cũng không có cách... Ngay lúc này a, có một Liễu đại tiên tới, là một pháp sư Cao Ly.” Lưu Nhị Hổ nói.

Nghe được hai chữ Cao Ly, tất cả những người còn lại bất giác dựng hai cái lỗ tai lên.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 31: Cứu Cứu, Đi, Đi Bắt Yêu Tinh!

“Liều đại tiên đó tới làm gì?” Triệu Phổ hỏi Lưu Nhị Hồ.

“Hắn thấy bảng cáo thị của quan phủ ghi là có yêu tinh, cho nên tới.”
Lưu Nhị Hồ nói, “Hắn nói, hắn có thể bắt yêu!”

“Nga?” Công Tôn gật đầu, hỏi, “Hắn làm sao để bắt yêu?”

“Hắn một mình đi tới Hắc Thủy đàm kia làm phép, ba ngày ba đêm, lại nói là đã cùng long vương đàm phán xong, chúng ta mỗi tháng phải tặng một mỹ nữ cho long vương, sau đó lại đưa một nghìn lượng bạc, sẽ không tiếp tục làm hại chúng ta.”

“Mỗi tháng đều phải tặng?” Công Tôn nhíu mày.

“Đúng vậy, cái này chung quy so với mỗi ngày mất đi một mỹ nữ thì có hơn a!” Lưu Nhị Hồ lắc đầu, nói, “Cứ như vậy, chúng ta tiến cống cho long vương, long vương cũng hết náo loạn, chừng hai năm.”

“Hoang đường!” Triển Chiêu nói, “Sao lại ngu xuẩn như vậy? Các người không thể rời khỏi ngọn núi sao? Tại sao lại để những nữ tử vô tội đi làm tế phẩm.”

“Chúng ta cũng không còn cách nào khác a.” Lưu Nhị Hồ lắc đầu, nói, “Các lão nhân gia đều không nở rời quê cha đất tổ, hơn nữa, Hắc Phong Thập Tam Lĩnh đó là nguồn sống của chúng ta, chúng ta bán con mỗi cùng

da chồn đều bắt từ trên núi, nếu rời đi, sau này chúng ta sẽ ăn cái gì bây giờ?”

“Vậy tại sao người vào kinh?” Triệu Phổ hỏi, “Còn nữa, người vừa nói, bị ngoại tộc khi dễ, có oan tình, có chuyện gì xảy ra?”

“Là như vậy... Vài năm trước, các nữ oa trong thôn chúng ta đa số đều bỏ trốn, nếu không thì gả đi xa, còn lại đều bị bắt làm tể phẩm, nói chung là hầu như không có nữ nhân... Mà chúng ta phụ trách tìm bạc trở về, chín phần thì đều đưa cho long vương, ngày hôm đó thực sự là không chịu nổi nữa, chúng ta cũng không muốn đi săn nữa, liền kéo nhau lên núi, chiếm núi xưng vương!” Lưu Nhị Hồ nói, “Bất quá a, chúng ta không cam lòng nha! Ta nghĩ, trong thủy đàm của long vương, có tiền mồ hôi nước mắt mà chúng ta đã vất vả cả đời, lá gan của ta cũng rất lớn, đã rủ theo mấy huynh đệ, chuẩn bị đi đến thủy đàm đó, vọt lên!”

Triệu Phổ cười, nói, “Các người chuẩn bị đi ăn cắp của long vương lão gia a?”

“Thì đó! Cùng lắm thì làm khai vị cho hăn.” Lưu Nhị Hồ nói, “Chúng ta rất tự tin vào khả năng bơi của mình, cầm đao tiến tới... Chỉ là a, chúng ta lặn tới đáy thủy đàm, các người nghĩ xem ta thấy những gì?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều lắc đầu, hỏi, “Người thấy cái gì?”

“Dưới đáy thủy đàm, cái gì cũng không có... Chúng ta lặn xuống, bơi một hồi lâu... Đột nhiên có một dòng nước chảy hơi xiết, chúng ta đã quen với việc bơi lội trong nước, biết rõ, có dòng nước này, chứng tỏ là có lối ra khác! Cứ xuôi theo dòng là được.” Lưu Nhị Hồ nói, “Ta xuôi theo dòng bơi một lúc thì ra khỏi mặt nước, phát hiện đang ở trong một thạch động.”

“Thạch động?” Triệu Phổ sờ sờ cằm, cười hỏi, “Người không nhìn thấy long vương gia? Hay là người tới được sào huyệt của long vương rồi?”

“Ngược lại thì có!” Lưu Nhị Hổ căm giận nói, “Ta tới được cái động đó, nhìn trái phải một chút, cái gì cũng không tìm được, chỉ là trên mặt đất, phát hiện có mấy vết bánh xe.”

“Vết bánh xe?” Công Tôn giật mình, hỏi, “Có người đi vào?”

“Ta theo vết bánh xe đi ra ngoài, cũng là đi tới cửa động, ra khỏi sơn động kia, mới phát hiện bên ngoài là sườn núi ở Hắc Hùng sơn, có thể trực tiếp thông ra ngoài!” Lưu Nhị Hổ nổi giận đùng đùng nói, “Các người nghĩ xem, điều này nói rõ cái gì?”

“Vàng bạc tài bảo mỹ nữ mà trước đây các người đưa tặng, có thể không phải để long vương gia hưởng thụ phải không?” Triệu Phổ cười.

“Đúng a!” Lưu Nhị Hổ vỗ đùi, hung hăng nói, “Tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta, còn có các cô nương trong thôn chúng ta đã đi đâu? Chúng ta tức quá nên bèn đi tìm Liễu đại tiên, không ngờ Liễu đại tiên công phu rất cao a, suýt chút nữa chúng ta đều bị hấn làm thịt. Sau đó trốn thoát, ta muốn đến Hà Gian phủ báo quan, nhưng Liễu đại tiên nọ đã cáo trạng trước, Hà Gian phủ đã bắt đầu phát lệnh truy nã chúng ta trên toàn thành, cả thành đều là cáo thị bắt chúng ta, nói chúng ta là sơn tặc! Ta tức điên người, liền đến Kinh thành, nghĩ muốn giải oan thì tìm Cửu Vương Gia... Sau đó đúng lúc thấy xe hoa của mỹ nữ Cao Ly, ta liền đi tới cường thường dân nữ!”

Mọi người nghe xong, đều nhin không được gật đầu —— té ra là có chuyện như vậy a.

.

“Tri phủ của Hà Gian phủ này cũng thực hoang đường mà, năm đó khi Liễu đại tiên nói phải tế người sống, lẽ ra không được đáp ứng, sao lại có thể coi mạng người như cỏ rác?!” Triển Chiêu bất mãn.

“Ăn.” Triệu Phổ cũng gật đầu, hỏi Lưu Nhị Hổ, “Người nói là, vàng bạc tài bảo bị Liễu đại tiên nọ lấy đi?”

“Khô

ng chắc.” Lưu Nhị Hổ lắc đầu, nói, “Ta nghĩ hẳn cũng là làm việc cho kẻ khác, cụ thể như thế nào ta cũng không biết, ta chỉ biết là, cô nương trong thôn chúng ta đã chết vô nghĩa, sau đó tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta cũng bị cướp, lại có mấy huynh đệ mất mạng... Đây có tính là oan tình không?”

Triệu Phổ gật đầu nhìn Công Tôn, hỏi, “Thư ngọc, có nhận xét gì?”

Công Tôn nghe đến đó, hỏi Lưu Nhị Hổ, “Đêm mưa của ba năm trước đây, thứ các người thấy đến tột cùng là gì?”

“Là rồng a.” Lưu Nhị Hổ vẻ mặt đau khổ nói, “Thiên chân vạn xác là một con rồng, tuy rằng chỉ nhìn lướt qua trong giây lát, nhưng rất nhiều người đều thấy, cho nên mới xác định!”

“Chẳng lẽ là có kẻ giở trò?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Cái này khả nghi nhất.” Triển Chiêu nói, “Con rồng như vậy, muốn làm giả cũng không dễ dàng.”

“Hơn nữa thực vô nghĩa a.” Triệu Phổ nói, “Thôn của hãn nhỏ như vậy, nói khó nghe chút là nơi thâm sơn cùng cốc, vì sao lại hao phí tâm kế mà vào đó lừa đảo?”

“Hay là, con rồng kia chỉ là trùng hợp, mà pháp sư nọ... Là mượn cơ hội để gạt người?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Lưu Nhị Hổ.” Triển Chiêu nhìn hãn một chút, hỏi, “Ăn chưa?”

“Chưa.” Lưu Nhị Hổ lắc đầu, “Ta dùng hết lộ phí rồi.”

“Ngồi xuống ăn cơm đi, ăn xong rồi tới Khai Phong phủ.” Triển Chiêu phân phó tiểu nhị mang chén đĩa ra, nói, “Lát nữa cùng Bao đại nhân hảo hảo kể lại chuyện này một chút.”

“Được rồi.” Lưu Nhị Hổ tiếp nhận chén đĩa, hẳn đã có thể ăn một bữa no, ăn ngẫu nhiên như hổ đói.

Tiểu Tứ tử ở một bên nhìn hẳn, vươn tay gấp thức ăn cho hẳn.

.

Ăn xong bữa cơm, mọi người quay về Khai Phong phủ, Bạch Ngọc Đường vốn tính quay về Thúy Trúc viên, nhưng nghe được vụ án của Lưu Nhị Hổ, cũng nhịn không được có chút hiếu kỳ, hơn nữa Tiểu Tứ tử khẩn thiết nhìn chòng chọc không cho hẳn rời đi, cho nên liền theo về nha môn Khai Phong phủ.

.

Lúc Bao Chứng nghe được Lưu Nhị Hổ kể lại, cũng vô cùng kinh hãi, nói, “Đây đúng là chuyện lạ, bất quá, hết thấy cái gì mà tế bái long vương, hiến cống phẩm lót đường cho thần tiên gì đó, đều là gạt người.”

“Bao Tướng, người muốn nói gì?” Triệu Phổ hỏi Bao Chứng.

“Vương Gia, người nghĩ a.” Bao Chứng cười nói, “Thần tiên sẽ tham lam ngân lượng cùng mỹ nữ của nhân gian a? Thần tiên lại không cần dùng tiền, cần bạc làm cái gì? Hơn nữa, nữ tử nhân loại dễ nhìn, không phải đều gọi là tiên hạ phàm sao? Các thần tiên mỗi ngày nhìn nhau, còn thèm muốn mỹ nữ nhân gian làm cái gì?”

Tất cả mọi người bị Bao Chứng chọc cười.

“Như vậy đi, Triển hộ vệ người đến Hà Gian phủ một chuyến.” Bao Chứng nói, “Đi xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, theo ta suy xét, hẳn là còn có ẩn tình khác.”

Triển Chiêu gật đầu, chợt nghe Công Tôn nói, “Ta cũng đi.”

Triển Chiêu nở nụ cười, nói, “Hảo, tiên sinh có kiến thức rộng rãi, cùng đi nhất đi sẽ có giúp đỡ.” Vừa nói, vừa đùa với Tiểu Tứ tử, “Tiểu Tứ tử cũng đi sao? Chúng ta đi bắt hải long vương.”

Tiểu Tứ tử cười khanh khách, hỏi Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường, “Cửu Cửu với Bạch Bạch cũng đi sao? Cùng đi đi!”

Triệu Phổ không hề suy nghĩ liền gật đầu, “Đi, ta cũng cảm thấy rất hứng thú!”

Bạch Ngọc Đường rảnh rồi, cũng gật đầu, mọi người thương lượng, phân công nhau hành sự, quyết định ngày mai khởi hành.

.

Màn đêm buông xuống, Triệu Phổ chạy về phủ chào từ biệt hoàng nương, thuận tiện ghé thăm Bát Vương phủ gặp chị dâu, Sài Vương phi cũng xem như một nửa mẫu thân của hắn.

Công Tôn sắp xếp những thứ cần thiết để ngày mai xuất hành, Triển Chiêu ngồi bên cạnh bàn đá ở giữa sân, chơi đùa với con thỏ của Tiểu Tứ tử.

Tiểu Tứ tử chạy tới, bò lên ghế đá, gọi, “Triển Triển.”

Triển Chiêu vươn tay đem Tiểu Tứ tử bế đến, hỏi, “Tiểu Tứ tử, phụ thân ngươi đâu?”

“Thu thập vật dụng.” Tiểu Tứ tử cười hì hì vươn tay bế con thỏ, xoa xoa lớp lông mượt mà của nó, hỏi Triển Chiêu, “Triển Triển, Bạch Bạch đâu?”

“Ân, quay về Trúy Trúc viên thu thập đồ vật rồi.” Triển Chiêu nói, vừa hỏi Tiểu Tứ tử, “Đúng rồi Tiểu Tứ tử, người có thích Khai Phong phủ hay không a?”

“Thích.” Tiểu Tứ tử gật đầu, “Ta thích Cửu Cửu, Triển Triển, Bạch Bạch, còn có Tiểu Bao tử, Tiểu Bát tử cùng Tiểu Đỗ tử...”

Triển Chiêu bật cười, lắc đầu hỏi, “Tiểu Tứ tử, còn phụ thân người thì sao? Có thích Khai Phong phủ hay không?”

“Ân, phụ thân cũng thích đó.” Tiểu Tứ tử gật đầu.

Triển Chiêu nhỏ giọng kề sát vào tai bé hỏi, “Vậy để các người ở lại trong Khai Phong phủ, các người có nguyện ý không a?”

Tiểu Tứ tử chớp chớp mắt, giương mắt nhìn Triển Chiêu một chút, cười tủm tủm hỏi, “Triển Triển người có phải muốn phụ thân ở lại đây giúp đỡ Tiểu Bao tử tra án?”

“Ân.” Triển Chiêu vui vẻ gật đầu, tâm nói, vật nhỏ này không ngốc a!

“Ân... Phụ thân vốn là rất rất rất chán ghét những người có chức vị.” Tiểu Tứ tử nói, “Bất quá y không ghét Cửu Cửu cũng không ghét người cùng Tiểu Bao tử... Cho nên y hẳn là sẽ vui vẻ lưu lại.” Vừa nói, vừa vỗ vỗ tiểu bộ ngực, nói, “Yên tâm đi Triển Triển, ta sẽ nói với phụ thân!”

Triển

Chiêu nở nụ cười, vươn tay nhéo quai hàm của Tiểu Tứ tử, “Ngoan!”

.....

Màn đêm yên tĩnh trôi qua, sáng sớm hôm sau, Triệu Phổ đi tới cửa Khai Phong phủ, Công Tôn cùng Tiểu Tứ tử còn có Triển Chiêu xuất môn, xa xa, Bạch Ngọc Đường cũng cười bạch mã tới.

Mọi người tập trung trước cửa, Giả Ảnh cùng Tử Ảnh cũng tới, nói với Triệu Phổ, “Vương Gia, Phi Ảnh các nàng tới.”

“A?” Triệu Phổ sững sốt, lúc này, chỉ thấy mười ảnh vệ rơi xuống trước mặt Triệu Phổ, quỳ xuống hành lễ với hắn, “Vương Gia.”

“Đứng lên, sao các người lại tới?” Triệu Phổ có chút khó hiểu.

“Hạ Tướng quân bảo chúng ta tới, nghe nói ngài muốn trụ lại Khai Phong phủ lâu dài.” Một nữ tử mặc hồng y trả lời.

Triệu Phổ gật đầu.

“Phụ thân, thật nhiều Ảnh Ảnh!” Tiểu Tứ tử chớp mắt nhìn đám ảnh vệ này, đám ảnh vệ cũng đều thấy Tiểu Tứ tử, đặc biệt là các nữ ảnh vệ, đều nheo mắt lại —— Nha! Thật đáng yêu!

Triệu Phổ nói vọng lên trên đỉnh, “Đều xuống đây!”

.

Lúc này, Thanh Ảnh Xích Ảnh bọn họ từ trên đỉnh nhảy xuống.

Triệu Phổ nói với mọi người, “Đây là mười sáu ảnh vệ của ta.”

Mười sáu ảnh vệ đó xếp thành một hàng ngang, hành lễ với mọi người, đều là thanh niên xấp xỉ hai mươi tuổi, ăn mặc trên dưới một màu nhìn thấy thì biết đều là võ nghệ cao cường, khôn khéo giỏi giang.

Giả Ảnh giới thiệu với mọi người, “Chúng ta đều dựa theo màu áo mà phân biệt, nam thì có Giả Ảnh, Tử Ảnh, Thanh Ảnh, Xích Ảnh, Hắc Ảnh,

Bạch Ảnh, Huyền Ảnh, Thương Ảnh, nữ thì có Phi Ảnh, Bích Ảnh, Đại Ảnh, Đan Ảnh, Liên Ảnh, Ngẫu Ảnh, Chu Ảnh, Sương Ảnh.”

(Các màu theo thứ tự. Nam: nâu, tím, xanh, đỏ, đen, trắng, đen láy, xanh biển. Nữ: đỏ tươi, xanh biếc, xanh đen, đỏ nhạt, màu hoa sen, màu ngó sen, đỏ son, màu phấn.)

.

Tiểu Tứ tử nghe được có chút choáng váng, chăm chú phân biệt, cũng phân không rõ được hình dạng cùng tên của những người này, liền cảm thấy có chút hồ đồ.

Công Tôn thì lại cảm thấy hứng thú hỏi, “Những cái tên này đều do Vương Gia đặt phải không?”

Đám ảnh vệ đều cúi đầu nén cười, Triệu Phổ nhú nhú khéo miệng, tới bây giờ hắn còn bị màu sắc khiến cho rối loạn đây này, Phi Ảnh thay hắn trả lời, “Là Thái phi đặt cho.”

Công Tôn bọn họ đều nhướng mi một cái —— quả nhiên.

“Giả Ảnh, Tử Ảnh, Phi Ảnh cùng Đại Ảnh theo ta, Thanh Ảnh Xích Ảnh đến Hà Gian phủ trước, những người khác thì phân công, hai người lưu lại trông coi Vương phủ, những người khác thì giúp đỡ Bao đại nhân làm việc!”

“Dạ!” Đám ảnh vệ tuân lệnh, rồi chợt lóe biến mất vô ảnh.

Công Tôn lên xe ngựa, Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Vương Gia tổng cộng có bao nhiêu ảnh vệ?”

Triệu Phổ hơi sững sốt, sau đó cười nói, “Vốn có hai mươi một, sau lại một người cũng không có.”

Triển Chiêu gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, nhìn Triệu Phổ một chút, Triệu Phổ nhếch miệng cười, nói, “Khởi hành.”

.

Sau đó, mọi người đi xa, Tiểu Tứ tử cùng Công Tôn ngồi trong mã xa, Giả Ảnh đánh xe, Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cùng Lưu Nhị Hổ cưỡi ngựa, Tử Ảnh cưỡi ngựa đi tuốt ở đằng trước, Phi Ảnh cùng Đại Ảnh thoắt ẩn thoắt hiện, mọi người ra khỏi cửa thành, đi về phía bắc, chạy tới Hà Gian phủ.

.

Hà Gian phủ này cách Khai Phong một đoạn, mọi người cũng không vội, một đường vừa đi vừa dạo, thưởng thức phong cảnh ven đường, rất là thanh nhàn.

Tiểu Tứ tử cực kỳ hài lòng, bé vốn sợ ngựa cao, nhưng từ lần trước được Triệu Phổ dạy dỗ, đã không sợ nữa, lúc này càng có hứng thú, đòi cùng Triệu Phổ ngồi trên ngựa, lát sau lại đòi ngồi ngựa với Triển Chiêu, sau đó lại đòi qua với Bạch Ngọc Đường, mỗi một con ngựa đều đòi cưỡi một lần.

Công Tôn ngồi ở trong xe, trong tay bày ra một đồng sách, đều là tối hôm lục ra từ kho sách trong Khai Phong phủ... Bao đại nhân không có sở thích khác, chỉ là lưu trữ rất nhiều sách, thật không hổ là trạng nguyên, Long Đồ Các đại học sĩ, các loại sách cổ xưa đều có. Công Tôn tìm đều là những ghi chép về địa lý của Hà Gian phủ, lịch sử cùng những truyền thuyết dân gian, đương nhiên, còn có một chút tài liệu xưa ghi chép liên quan đến giao long cùng với pháp sư Cao Ly.

.

Ngày hôm đó, bọn họ từ trên quan đạo đi vòng đến một ngọn núi, Lưu Nhị Hổ chỉ vào một ngọn núi phía trước cách đó không xa, nói, “Nơi đó

chính là Hắc Hồ sơn, vòng qua đỉnh núi, phía sau là đến Mỹ Nhân cầu trong Hắc Phong Thập Tam Lĩnh.”

“Đi vòng qua núi sao?” Công Tôn hỏi.

“Đúng.” Lưu Nhị Hồ nói, “Đường đi khá hung hiểm, nhưng mà nhanh, hơn nữa nếu ta đi trên quan đạo, qua cửa thành, sẽ bị bắt, Hà Gian phủ có bức họa của ta.”

Mọi người gật đầu, theo hắc hướng Hắc Hồ sơn đi đến.

.

Ba con ngựa của Triệu Phổ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có bất đồng, Hắc Kiêu của Triệu Phổ là chiến mã, tính tình nóng nảy lại đặc biệt đặc biệt ngang tàng, vì vậy chạy cũng nhanh, lúc nào cũng muốn Triệu Phổ kéo nó, phát ra tiếng phì phì trong mũi, cuối cùng mới chịu chạy. Con ngựa này cực kỳ không hiền lành, lúc có chiến tranh sẽ cắn con ngựa khác, lũ ngựa bị nhốt chung một chuồng với nó phần lớn cụt đuôi, đều là bị nó cắn.

Bạch Vân Phàm của Bạch

Ngọc Đường, cũng là bảo mã, tính tình hơi chút ngạo mạn, có phần tương tự với tính tình của Bạch Ngọc Đường, không thèm để ý tới kẻ khác, chỉ thích thân cận với Bạch Ngọc Đường, bất quá gần đây rất thích Tiểu Tứ tử, cũng sẽ cọ cọ Tiểu Tứ tử.

Con ngựa của Triển Chiêu là một tuần mã màu đỏ thẫm, con ngựa này rất thú vị, lúc vừa mới nhìn thấy, tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái, nhân vật như Triển Chiêu, sao lại cưỡi con ngựa bình thường như vậy, con ngựa này thoát nhìn cũng quá điềm tĩnh.

Chỉ là, mấy ngày trước mọi người đi qua một trấn điểm, ba con ngựa bị nhốt lại trong chuồng ở hậu viện, đêm đó, đột nhiên nghe có một trận gà bay chó sủa.

Triển Chiêu bọn họ chạy đến vừa nhìn, chỉ thấy bọn tiểu nhị đang bận rộn ở chuồng, cửa chuồng của con ngựa của Triển Chiêu bị phá tung, khắp sân đều là gà, vài con gà bị đụng lăn quay.

Mấy tên tiểu nhị nói với Triển Chiêu, “Gia, ngựa của ngài bỗng nhiên phát cuồng?”

Triển Chiêu đi đến nhìn một chút, vỗ vỗ lưng ngựa, hỏi, “Đa Đa, vậy là sao?”

“Đó là gì?” Công Tôn chỉ vào cái gì đó bên chân con ngựa của Triển Chiêu, tất cả mọi người nhìn qua, chỉ thấy có hai con chồn bị đập chết.

“Ai u!” Đám tiểu nhị đều tròn tròn mắt, nói, “Mấy con chồn này ngày nào cũng tới ăn trộm gà, chúng ta canh chừng mấy tháng vẫn không bắt được! Gia, ngựa của ngài thực thông minh!”

Triển Chiêu cười cười, vỗ vỗ lưng ngựa nói, “Lại xen vào chuyện của người khác a?”

Con ngựa nọ phát ra tiếng phì phì trong mũi, xõa tung bờm... Lúc này mọi người mới chú ý tới, con ngựa này tuy rằng màu đỏ thẫm, thoạt nhìn rất bình thường, nhưng khi nó vừa xõa tung bờm, thì thấy bên trong có một tầng lông ngắn dày đặc, đỏ như lửa.

Công Tôn cũng sửng sốt, nói, “Đây là hỏa kỳ lân.”

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường đều nhướng mi một cái, tâm nói, thì ra ‘chân mã bất lộ tướng’ a, khó trách, vì sao Hắc Kiêu cùng Bạch Vân Phàm lại không khi dễ Tảo Đa Đa của Triển Chiêu, thì ra cũng là bảo mã

lượng câu, nó cùng Triển Chiêu tính tình như một, bất hiển sơn bất lộ thủy (không lộ chân tướng), nhìn thì tưởng mèo nhà, kỳ thực là cọp giả làm mèo.

Công Tôn có chút khó hiểu hỏi, “Hỏa kỳ lân là bảo mã, vì sao lại đặt tên là Tảo Đa Đa?”

Triển Chiêu tóm cái lỗ tai ngựa, nghiêm mặt nói, “Màu táo mà còn thích ăn táo, cho nên đặt họ Tảo*, mặt khác, nó thích xen vào chuyện người khác! Người xem, chuyện của đàn gà mái cùng chồn nó cũng phải quản giùm.”

*(Tảo Đa Đa của Triển Chiêu có màu “tảo hồng”, ta dịch là đỏ thắm. Màu táo = “tảo sắc”, quả táo = “tảo tử”, nên họ của nó là “Tảo” = táo. Ba trăm quá = =)

Mọi người nín lặng, tâm nói... Thực là, người nào cười ngựa đó!

.

Rất nhanh. Mọi người tới chân núi Hắc Hồ sơn, còn chưa kịp lên núi, thì có một đám tiểu lâu la mặc quần áo rách nát vọt xuống, “Núi này do ta mở...”

“Rú cái gì!” Lưu Nhị Hồ rống lên một tiếng, “Nhìn gia gia là ai!”

“A! Đại đương gia!” Tiểu lâu la ném binh khí đều mang vẻ mặt cầu xin nói với Lưu Nhị Hồ, “Đại đương gia a, người đã trở về, chúng ta sắp chết đói a!”

“Sao các người vô dụng thế này a?” Lưu Nhị Hồ nhú mày, nói, “Được rồi... Trước đừng nói nữa, đến đến, mấy người này là đại...”

Lưu Nhị Hồ vốn định giới thiệu, mấy người này là đại nhân vật.

Chỉ là đám tiểu đệ phỏng chừng bị đói quá nên hồ đồ, vừa nghe được một chữ đại, liền bổ nhào đến quỳ gối trước ngựa của Triệu Phổ, nói, “Đại vương! Ngài chính là tân đương gia sao? Xin phân xử cho chúng tiểu nhân a!”

Triệu Phổ ngồi trên ngựa, nắm tay nâng cằm nhìn trái nhìn phải một chút, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng ở bên cạnh, dựa vào cái gì mà lại nhận thức mình là sơn đại vương chứ? Mình lớn tên giống sơn tặc lắm sao?

Công Tôn ngay bên người hắn, thấy Triệu Phổ vẻ mặt mù mịt, thấp giọng cười, nói, “Đích thật là giống lắm.”

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, liếc mắt nhìn Công Tôn, tâm nói, thói thư ngốc, ta nếu là sơn trại đại vương, nhất định bắt ngươi về làm áp trại phu nhân!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 32: Tình Mê Hắc Thủy Đàm

Lưu Nhị Hồ quát đám lâu la kia, giới thiệu cho bọn hắc tửng người một, đang nghe nói Triệu Phổ là Cửu Vương Gia thì, đám tiểu lâu la đều ồn ào, “Vương Gia, ngài thu chúng ta vào Triệu gia quân đi? Chúng ta nấu cơm nấu nước làm việc cực nhọc cũng được, không muốn làm sơn tặc.”

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Đi, muốn làm lính cũng không dễ dàng, trước cứ lên núi rồi nói tiếp!”

Đám lâu la kia vừa nghe, vội vàng dẫn mọi người lên núi.

.

Vừa vào sơn trại, Triệu Phổ bọn họ đều há hốc mồm, sơn trại của Lưu Nhị Hồ cũng quá mộc mạc, ngay cả cửa trại cũng không có, chỉ là một gian miếu đổ nát.

Tất cả mọi người xoay mặt nhìn Lưu Nhị Hồ.

“Ha hả... Chúng ta cũng nhờ phát hiện nơi này có một ngôi miếu hoang, tạm thời sống yên ổn, sau đó khi đang xuống núi bị người ta nhìn lầm là sơn tặc, liền đơn giản làm sơn tặc luôn!” Lưu Nhị Hồ xấu hổ nói.

“Di?” Lúc này, Công Tôn chú ý tới tòa miếu này có chút lạ, y chậm rãi đi tới gần bức tượng Bồ Tát cổ quái trong miếu. Màu sơn của tượng phật này đã bong ra từng mảng, chỉ là nhìn hình dạng của tượng, có chút cổ quái,

không giống như những tượng phật khác mặt mũi hiền lành, nó làm cho người khác cảm thấy hung ác dị thường.

“Phụ thân Bồ Tát này hảo dọa người.” Tiểu Tứ tử ngưỡng mặt nhìn tượng phật nọ, nhõng nhẽo với Công Tôn.

Tử Ảnh bên cạnh đã nhìn một đường, vươn tay kéo kéo Tiểu Tứ tử, hỏi, “Tiểu Tứ tử, ôm một cái?”

“Ân.” Tiểu Tứ tử tiến tới, Tử Ảnh ôm lấy bé, Tiểu Tứ tử còn vươn hai tay ôm cổ hăn... Tử Ảnh vẻ mặt say sưa —— Hạnh phúc a! Giả Ảnh bắt đầu lắc đầu.

“Đây có lẽ không phải Bồ Tát vùng Trung Nguyên a.” Triệu Phổ nói.

“Ân, đây là Táng Bồ Tát.” Công Tôn gật đầu.

“Tang Bồ Tát*?” Triệu Phổ gật đầu, “Cũng đúng, nhìn cũng không sạch sẽ a.”

*(Táng [zàng] đọc gần giống tang [zāng] = bấn)

“Là ‘táng’ trong ‘mai táng’!” Công Tôn trừng mắt liếc hăn, nói, “Ngay cả Bồ Tát mà còn dám hồ ngôn loạn ngữ, người coi chừng bị trời phạt!”

Triệu Phổ bĩu môi, hỏi, “Đây là Bồ Tát gì, thì có vấn đề gì chứ?”

“Táng Bồ Tát chỉ có ở đạo Tát Mãn ở vùng Liêu Đông phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ân.” Công Tôn gật đầu, liếc trắng Triệu Phổ, ý nói —— Nhìn người ta kìa so với người có học vấn hơn nhiều!

Triệu Phổ nhìn trời, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bạch huynh có nghiên cứu về đạo Tát Mãn?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nói, “Không. Ta từng thấy qua một lần ở vùng Liêu Đông, ký ức rất sâu, những địa phương nào có oán linh quấy phá, mới cần đúc một pho tượng Táng Bồ Tát như thế, có thể trấn tà.”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, nói với Lưu Nhị Hồ, “Phía sau có thể thấy Mỹ Nhân cầu không?”

“Có thể a!” Lưu Nhị Hồ nhanh chóng dẫn đường, Công Tôn bọn họ đi ra ngoài, từ mặt sau lên sườn núi, nhìn Mỹ Nhân cầu ở xa xa.

.

Công Tôn nhìn vài lần, bất đắc dĩ cười cười.

“Làm sao vậy?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

“Đây không thể gọi là Mỹ Nhân cầu a.” Công Tôn trả lời, “Các người nhìn bốn phía của hang núi này xem, có cao có thấp, là hình dạng của quan tài, loại địa hình này là Quan Tài cầu kiêng kỵ nhất!”

“Quan Tài cầu?” Triệu Phổ mở to hai mắt, “Thư ngọc người biết xem phong thủy?”

Công Tôn liếc trắng hăn một cái, nói, “Phong thủy là học vấn, không phải tà môn ma đạo nói về yêu ma quỷ quái, chu dịch bát quái tinh tượng phong thủy, đó đều là thiên cơ, chỉ bất quá là có vài kẻ kiến thức nửa vời mà lại đi ra gạt người, mới khiến cho mọi người nghĩ thầy địa lý cùng thầy bói đều là gạt người.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đó cũng là một đạo lý.

.

“Ta trước đây từng xem qua tài liệu lịch sử của Hà Gian phủ.” Về tới trong đại điện, Công Tôn nói tiếp, “Thời kì xuân thu Chiến quốc, ở đây hẳn

là thuộc về đại giới của Yến quốc.” Nói, vươn tay chỉ chỉ cái vạc đồng dùng để làm lư hương

ng đặt phía trước pho tượng phật, nói, “Nhìn những đường vân ở mặt trên, là vật của Yến quốc.”

“Yến... nga, có phải quốc gia có Thái Tử Đan tìm một Kinh Kha hành thích Tần vương, cuối cùng bị Đại Tướng quân Vương Tiễn diệt quốc?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn gật đầu, nhìn hẩn một chút —— nhắc đến chiến tranh thì may ra người còn có chút hiểu biết.

“Nói như vậy, còn có tòa cổ miếu này a.” Lưu Nhị Hổ cười nói, “Xem ra là đất quý.”

Công Tôn lắc đầu, nói, “Yến quốc khi đó, không có khả năng kiến tạo một pho tượng phật như vậy, cũng không có khả năng tin theo đạo Tát Mãn, hẩn là... người đời sau kiến tạo.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Triệu Phổ hỏi, “Thư ngọc, nói như vậy, là do hậu nhân ở chỗ này dựng nên để trấn tà?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu.

“Đến Hắc Thủy đàm nhìn thử xem.” Bạch Ngọc Đường đề nghị.

“Nhưng mà... Trời cũng sắp tối a.” Lưu Nhị Hổ có chút sợ, nói, “Núi này buổi tối có dã thú, hơn nữa... Nói không chừng có thể gặp phải cái gì đó không sạch sẽ.”

“Cái gì đó không sạch sẽ?” Triển Chiêu khó hiểu mà nhìn hẩn.

“Là... quý a.” Lưu Nhị Hổ vừa nói xong, Tiểu Tứ tử liền ôm Tử Ảnh rất sợ hãi hỏi, “Quý?”

“Người đừng nói càn!” Tử Ảnh nhắc chân đá Lưu Nhị Hổ, bên an ủi Tiểu Tứ tử nói, “Tiểu Tứ tử, hẳn nói là ‘quy’ (rùa), tiểu quy.”

Tiểu Tứ tử chớp chớp mắt, “Thực sự nha?”

“Ân.” Tử Ảnh gật đầu, Công Tôn bất đắc dĩ thở dài, trước đây chỉ có một mình y cứng chịu, bây giờ có cả đám người cứng chịu.

“Đi xem đi.” Triệu Phổ nói, “Gặp phải một quy cũng tốt, bắt về hai ba con chơi đùa.”

Lưu Nhị Hổ mặt như đưa đám, quay đầu lại nhìn mọi người một chút, chỉ thấy đều là vẻ mặt bất cần đời, thở dài, những người này lá gan lớn thật, chỉ phải gật đầu nói, “VẬY... Đi, chúng ta thừa dịp trời còn chưa đen hẳn thì vào núi thôi.”

.

Sau đó, mọi người khởi hành, chạy tới phía sau núi, dọc theo mặt sau* Hắc Hổ sơn, tiến vào Mỹ Nhân câu.

(mặt sau = âm diện là mặt không đón nắng, mặt trước = dương diện là mặt đón nắng và ánh sáng mặt trời)

Mọi người đi vòng mặt sau núi, Triệu Phổ càng đi càng cảm thấy khó hiểu, hỏi Lưu Nhị Hổ, “Trong núi này, sao lại sạch sẽ như vậy?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng không hiểu nổi, “Đi cả nửa ngày, sao không có một con kiến hay rắn rết sâu bọ gì bò qua?”

“Là vậy.” Lưu Nhị Hổ nói, “Vùng này, tất cả rắn rết sâu bọ đều ở mặt trước, mặt sau không có.”

“Này thật tà môn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ngũ độc* vật không phải đều thích mặt sau sao?”

*(ngũ độc gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc, vào tiết Đoan Ngọ, người ta hay vẩy nước hùng hoàng vào gầm giường, góc tường để trừ độc)

“Ở đây đều như vậy.” Lưu Nhị Hồ nói, “Còn có rất nhiều chuyện kỳ lạ, tỷ như nói đâm vào trên cây một cái, sẽ có nước chảy ra, bắt một con rắn trên một gốc cây ở mặt trước, mang đến một gốc cây mặt sau, không bao lâu sẽ chết.”

“Có chuyện này sao?” Công Tôn giật mình.

Lưu Nhị Hồ gật đầu.

.

Lại đi một hồi, sắc trời dần tối, mặt trời chiều từ xa xa chậm rãi lặn xuống, cây cối trong núi cực cao, vốn có những tia sáng u ám, lúc này đã triệt để tối sầm, phẳng phất như bầu trời âm u.

Tiểu Tứ tử ngẩng đầu nhìn bầu trời qua khe hở của những chạc cây dày đặc, nói, “Phụ thân, ở đây hảo dọa người nha.”

Tử Ảnh vẫn ôm Tiểu Tứ tử vươn tay vỗ vỗ lưng bé, nói, “Tiểu Tứ tử đừng sợ, ngủ một chút ha, sẽ ổn ngay thôi.”

“Ân.” Tiểu Tứ tử ngoan ngoãn ghé vào đầu vai của Tử Ảnh, đột nhiên...

“Nha!” Tiểu Tứ tử kêu một tiếng.

Tất cả mọi người sửng sốt, Công Tôn quay đầu nhìn bé, “Làm sao vậy?”

Tiểu Tứ tử vươn tay chỉ vào một thân cây phía sau mọi người, nói, “Các người nhìn trên thân cây có chữ viết.”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy dòng chữ đó nằm ở vị trí cao hơn bọn họ một chút, Tiểu Tứ tử vì được Tử Ảnh ôm, lại ngưỡng mặt, cho nên nhìn

thấy, những người khác cũng không chú ý tới.

“Đây giống như ký hiệu.” Bạch Ngọc Đường đến gần nhìn một chút, “Không giống chữ chúng ta thường viết.”

“Đó là chữ viết của Yến quốc.” Công Tôn nói, “Yến là một trong bảy cường quốc thời Chiến quốc năm đó, bảy cường quốc đều có chữ viết riêng của họ.”

Triệu Phổ hơi nhướng mi, nói, “Thư ngọc, người hiểu biết không ít a!”

Tiểu Tứ tử ở bên cạnh nói, “Phụ thân cái gì cũng biết hết.”

Triển Chiêu hỏi, “Tiên sinh, phía trên đó viết cái gì?”

“Ân.” Công Tôn mở thật to hai mắt, tựa hồ tràn đầy hiếu kỳ, nói, “Trên đó viết, thất công chúa Cơ Mẫn.”

“Thất công chúa Cơ Mẫn?” Triệu Phổ có chút không rõ, hỏi, “Đây là nói thất công chúa Cơ Mẫn đến đây du ngoạn, hay là nói cái cây này gọi là thất công chúa Cơ Mẫn a?”

Tất cả mọi người có chút bất lực mà nhìn hắn, Công Tôn nói, “Đúng là Yến quốc không sai, Yến quốc năm đó quốc tính chín

h là họ Cơ.”

“Loại ký hiệu này hầu như cách vài cây sẽ có một dòng.” Lưu Nhị Hồ trả lời, “Nhớ trước đây ta đã nghe lão nhân trong thôn kể lại, nói mảng rừng này đã tồn tại mấy nghìn năm, nhiều cây đều có khắc những chữ này, phần lớn đều đã theo cây trưởng thành mà lên tới đỉnh rồi.”

“Vương Gia, trên cây thực sự có rất nhiều.” Phi Ảnh không biết từ đâu xuất hiện trên ngọn cây nói với bọn họ.

“Này có vẻ thú vị.” Triệu Phổ cười cười, “Đại khái là do trước đây có ai đó đã khắc xuống.”

“Chúng ta lại đến phía trước một chút, đến Hắc Thủy đàm đi.” Lưu Nhị Hồ tiếp tục dẫn đường phía trước, mọi người tiếp tục đi, Triệu Phổ đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Triển huynh Bạch huynh biết bơi không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu.

Triệu Phổ cười gượng vài tiếng, nói, “Ta cũng không...”

Mọi người xoay mặt nhìn Công Tôn, Công Tôn chớp chớp mắt, cũng lắc đầu.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh xoay mặt nhìn nơi khác. Hai người bọn họ từ nhỏ đã theo Triệu Phổ lớn lên ở đại mạc, dù muốn học cũng không thể học, Phi Ảnh cùng Đại Ảnh là hai cô nương... Không nên hỏi, biết thì cũng không thể để các nàng bơi.

“Người nói, cái hang kia là thông đến phía sau Hắc Hùng sơn phải không?” Triệu Phổ hỏi Lưu Nhị Hồ.

“Đúng!”

“Chúng ta trước tiên cứ đến Hắc Thủy đàm nhìn xem, nếu thực sự không thể, lại đi Hắc Hùng sơn thôi.”

“Àn.” Công Tôn gật đầu, nói, “Cái hang kia, rất có thể có chút bí mật.”

“Sao lại nói như vậy?” Triệu Phổ khó hiểu nhìn Công Tôn, “thư ngọc, người có vẻ rất hứng thú với cái hang kia?”

“Người nghĩ xem, tảng Bồ Tát sẽ không tùy tiện xuất hiện, hơn nữa con cự long mà bọn họ nhìn thấy kia... Rất giống hình dạng long đồ đằng mà Yến quốc dùng để làm trang sức.”

.

Đang khi nói, mọi người đã nghe được tiếng nước ào ào, lại đi qua một bụi cây, thì đã ra được cánh rừng. Phía trước, xuất hiện một mảnh đất trống, có một thủy đầm rất lớn, thủy đầm vừa đen vừa sâu, thảo nào gọi là Hắc Thủy đầm. Phía trên thủy đầm là một vách núi dựng đứng cao chót vót, thác nước chảy xiết, ba mặt bị cánh rừng bao quanh, chạc cây dày đặc, một mặt là vách đá, trên vách đá mọc đầy dây leo chằng chịt, trải dài ra đến ngoài sườn núi, đâm tua tủa.

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn bốn phía, cười nói, “Đúng là kỳ cảnh.”

“Hắc Thủy đầm này trước đây cũng gọi là Mỹ Nhân đầm.” Lưu Nhị Hồ có chút hoài niệm, “Bởi vì thủy đầm rất sạch sẽ, bên trong ngay cả con cá cũng không có, cho nên khi đó bọn nha đầu trong thôn chúng ta đều thích đến nơi này tắm rửa.” Nói đến đây, hắc đỏ mặt, “Lúc đó chúng ta cũng thích ra phía sau núi nhìn lên... Bất quá sau lại xuất hiện yêu tinh, thì cũng không ai tới, nước trong đầm này, cũng nhanh biến thành nước đọng.”

“Người nói trong thủy đầm không có cá?” Công Tôn có chút giật mình.

“Đúng.” Lưu Nhị Hồ gật đầu, “Ta ở bên bờ dạo chơi đã vài chục năm, đừng nói không thấy một con cá, ngay cả con tôm cũng chưa thấy được.”

“Này thú vị đó.” Triệu Phổ ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói, “Hôm nay chúng ta qua đêm ở đây đi, sáng mai, đi ra mặt sau, đến Hắc Hùng sơn, vào động xem xét?”

Tất cả mọi người không có ý kiến, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Rất nhanh, sắc trời tối sầm xuống, nhóm ảnh vệ chuẩn bị củi và củi khô nhóm lửa, mọi người vây quanh đồng lửa sưởi ấm và ăn lương khô.

Tiểu Tứ tử khoác áo choàng lông dê thật dày, tựa ở trong lòng Công Tôn, nghe Công Tôn giảng cho mọi người nghe những sự tích của Yến quốc năm xưa, không bao lâu, thì bắt đầu buồn ngủ.

.....

Đêm khuya, mọi người đều nghỉ ngơi, nhóm ảnh vệ phụ trách gác đêm.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ tử ngủ, khi đang nửa mơ nửa tỉnh, đột nhiên gặp một giấc mộng kì lạ, cũng không biết mơ tới cái gì, chỉ là cảm thấy sợ.

Đang trong lúc luống cuống, bị người lay tỉnh, Công Tôn bật dậy, vừa nhìn, chỉ thấy Triệu Phổ ở bên cạnh nhìn y, mỉm cười hỏi, “Sao vậy thư ngọc? Nằm mơ bị chó rượt hả? Khoa chân múa tay.”

“Không...” Công Tôn giờ mới phát hiện chính mình tuôn ra một thân mồ hôi lạnh, nhẹ nhàng thở dốc, nhìn nữa, chỉ thấy Tiểu Tứ tử dựa vào một bên, bọc áo choàng lông dê ngủ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Uy.” Triệu Phổ cọ cọ y, “Người nằm mộng thấy cái gì? Tuôn cả một thân mồ hôi lạnh a?”

Công Tôn sờ sờ cái trán cùng thái dương của mình, quả nhiên có chút mồ hôi, bất đắc dĩ lắc đầu, nói, “Không biết, không nhớ rõ.” Nói xong, đứng lên đi tới ven đầm, vươn tay vốc một vốc nước rửa mặt.

Triệu Phổ đi theo, nói, “Ai, đừng dùng nước lạnh rửa a, đừng bị cảm đó.”

Công Tôn lắc đầu, “Không có gì.”

Vừa vốc nước lạnh vẩy lên mặt, Công Tôn cảm thấy thư thái một ít, nhìn chăm chăm mặt nước mà chờ ra, giữa lúc ngẩn ngơ, tựa hồ thấy trong thủy đàm... có cái gì màu trắng trắng.

Công Tôn khẽ nhú mày, muốn tiến đến nhìn.

.

Mặt nước đen kịt một mảnh, chỉ là trong mảnh đen kịt này, tựa hồ có chút màu trắng... Đang chậm rãi nổi lên.

Công Tôn mở to mắt nhìn chăm chăm điểm trắng nọ, có chút choáng váng.

Lúc này Triển Chiêu cũng tỉnh lại, hỏi Triệu Phổ, “Chuyện gì vậy?”

Triệu Phổ quay đầu lại, nhún nhún vai, “Không có gì, con mọt sách gặp ác mộng...” Còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy bên cạnh trống không.

Triệu Phổ vừa quay đầu lại, chỉ thấy Công Tôn bỗng nhiên tiến vào trong đầm nước.

“Thư ngốc!” Triệu Phổ kinh hãi, vươn tay nắm, thế nhưng chỉ bắt được góc áo, hắn cũng bất chấp tất cả, nhảy theo.

Vào thủy đàm, Triệu Phổ vốn tưởng rằng nước này cũng không có vấn đề, chính mình nội lực thâm hậu, cùng lắm thì túm Công Tôn dùng khinh công bay lên... Chỉ tiếc...

Vừa vào trong nước, hắn mới cảm thấy được dòng nước trong thủy đàm tựa hồ rất xiết, còn có xoáy nước, thoáng cái đã bị cuốn vào trong, cái đáng mừng duy nhất chính là, hắn cảm giác được, hắn đã chụp được cánh tay của Công Tôn...

Triệu Phổ nín thở bảo vệ tâm mạch, tay cố sức kéo lại, đem Công Tôn kéo đến bên mình, theo dòng nước, hai người bị cuốn vào đáy thủy đàm đen kịt.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 33: Tinh Túy Của Lưu Manh Là Không Biết Xấu Hổ!

“Vương gia!” Giả Ảnh trực tiếp từ trên cây nhảy vào trong nước, Từ Ảnh cũng muốn nhảy, bị Phi Ảnh nắm lại, “Ta đi!” Nói xong, cũng nhảy vào.

Tiểu Tứ Tử bị những động tĩnh này làm tỉnh lại, mơ mơ màng màng bò dậy hỏi, “Phụ thân?”

Triển Chiêu tóm Lưu Nhị Hổ, “Thủy đàm thông đến nơi nào?”

“Ách, Hắc Hùng sơn!” Lưu Nhị Hổ cũng có chút lờ mờ.

“Ta đi, người ở chỗ này chờ.” Bạch Ngọc Đường tiến đến nắm áo Lưu Nhị Hổ, vung lên phía trên, trực tiếp đem Lưu Nhị Hổ ném lên đỉnh núi, chính mình cũng thả người bay tới.

“A!” Lưu Nhị Hổ cả kinh thét lên, cảm thấy thân thể đang bay trên không, bên tai rung động vù vù, trực tiếp bay đến sườn núi, mắt thấy sắp bị rơi xuống chết tươi, thì Bạch Ngọc Đường tiếp được, hỏi, “Bên kia?”

“Ách... Bên kia.” Lưu Nhị Hổ còn chưa tan nỗi sợ, giơ một ngón tay chỉ sườn núi phía tây.

Bạch Ngọc Đường không nói lời nào, một cước đá Lưu Nhị Hổ xuống núi.

“Má ơi...” Lưu Nhị Hổ gào to rồi rơi xuống, Bạch Ngọc Đường cũng đuổi theo.

.

Triển Chiêu cũng muốn đi, nhưng vừa nghĩ đến lát nữa có thể Công Tôn bọn họ sẽ quay trở lại, không thể làm gì khác là ở tại chỗ mà chờ, Phi Ảnh kia hình như biết bơi. Tử Ảnh không chờ được, cũng theo Bạch Ngọc Đường đến cửa động ở Hắc Hùng sơn.

“Triển Triển.” Tiểu Tứ Tử bò lên, nhìn trái nhìn phải, hỏi, “Phụ thân đâu?”

Triển Chiêu thấy bé vẻ mặt sợ hãi, vươn tay ôm lấy, nói, “Không sao, phụ thân người có việc phải làm, sẽ rất nhanh quay về.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử ôm Triển Chiêu, còn có chút mơ hồ, mở to một đôi mắt to nhìn xung quanh tìm Công Tôn.

.

Đại Ảnh đứng bên bờ nhìn chăm chăm nước trong đầm, hai hàng lông mày nhíu chặt... Đầm này có gì đó không ổn, nếu không thì một người sống sao lại tự nhiên nhảy vào, Triệu Phổ công phu tốt như vậy, lại không nhảy ra được!

Đang nhìn, nàng đột nhiên thấy trong nước có vật gì đó, trắng lóa, một điểm nhỏ, đang chậm rãi bơi lên trên...

Triển Chiêu đứng một bên, bỗng nhiên thấy Đại Ảnh nhìn chăm chăm mặt nước đại ra... Sau đó, thân thể nghiêng về phía trước một chút... Mắt thấy sắp lao vào, Triển Chiêu nhanh tay, tiến đến nắm nàng kéo lại.

Đại Ảnh giật mình cả kinh, Tiểu Tứ Tử cũng vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ khuôn mặt có chút cứng nhắc của Đại Ảnh, hỏi, “Tỷ tỷ người làm sao vậy?”

Đại Ảnh phục hồi tinh thần, xoay mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhíu mày, tình huống của Đại Ảnh cùng Công Tôn vừa rồi như nhau, cũng bỗng nhiên lại lao vào trong nước, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

Đại Ảnh thở dốc hai cái, nhíu mày nói, “Ta vừa thấy...” Nói, nàng xoay mặt chỉ vào mặt nước... Nhưng mặt nước trống không, cái gì cũng không có, làm gì có điểm trắng nào a...

“Sao lại như vậy?” Đại Ảnh vẽ mặt mờ mịt, trong óc đột nhiên thoáng hiện những lời của Lưu Nhị Hổ lúc trước, nói về quỷ thần các loại...

Tuy rằng Đại Ảnh từ nhỏ đã trải qua huấn luyện đặc biệt của ảnh vệ, thân kinh bách chiến hơn nữa có thể chưa thấy qua vài chuyện, nhưng giết người phóng hỏa cũng đã làm không ít, nhưng vừa nghĩ đến tình hình vừa rồi cũng không nhận được mà cảm thấy sau lưng nổi lên khí lạnh, quá quý quái, chẳng lẽ thực sự có quỷ thần sao?!

“Thấy cái gì?” Triển Chiêu có chút lo lắng truy hỏi.

“Cái bóng trắng.” Đại Ảnh nói, “Thứ gì ở trong mặt nước, chậm rãi hướng lên đây, ta chăm chú nhìn một hồi, thân thể không thể khống chế được, đầu cũng có chút mơ hồ.”

“Cái bóng trắng?” Triển Chiêu nhíu mày, thấp giọng nói, “Quả nhiên có cổ quái... Đừng nhìn mặt nước nữa, dưới đáy chắc chắn có gì đó kỳ lạ.”

Đại Ảnh gật đầu, ngồi bên bờ lo lắng chờ, chỉ là không dám nhìn vào mặt nước nữa.

.

Tiểu Tứ Tử mơ hồ như hiểu được cái gì, nhìn mặt nước đen kịt trong đầm, ôm Triển Chiêu chớp mắt, đáng vẻ như là muốn khóc, mếu máo hỏi, “Triển Triển, phụ thân đâu?”

Triển Chiêu từ trước đến nay vốn dễ mềm lòng, vừa thấy Tiểu Tứ Tử muốn khóc hẳn cũng sốt ruột, vỗ Tiểu Tứ Tử nói, “Đừng nóng vội Tiểu Tứ Tử, Cữu Cữu cũng cùng theo mà, phụ thân người không có chuyện gì đâu!”

“Thật nha?” Tiểu Tứ Tử vừa nghe được Triệu Phổ đi theo Công Tôn thì lập tức cảm thấy không còn hoảng hốt nữa, nước mắt đã lăn khỏi hốc mắt cũng ghen trở về, ôm cổ Triển Chiêu ngoan ngoãn chờ Công Tôn bọn họ trở về.

.

Công Tôn vừa rơi vào dòng nước lạnh lẽo, mới hiểu được, vừa rồi mình không biết bị sao, cũng không hiểu sao cảm thấy trong đám có gì đó hấp dẫn y. Cái điểm trắng kia giống như một người, là một tiểu hài tử, nhấp nhô chìm nổi, y muốn nhìn rõ hơn một chút... Sau đó thân thể giống như không thể khống chế.

Kỳ thực khi rơi vào trong nước lạnh lẽo, Công Tôn liền hiểu ra, chỉ là bị sặc nước, lại cảm thấy bị dòng nước lạnh tràn vào trong miệng mũi, Công Tôn vội vàng nín thở, nhưng thân thể đã không thể điều khiển được, cảm thấy ngột thở.

Trong hỗn loạn, Công Tôn chỉ cảm thấy có người kéo áo mình, ngăn cản không để y chìm xuống, sau đó, lại có một cánh tay nắm chặt tay y, kéo lại, sau đó thì biết rằng y được ai đó ôm vào lòng.

Công Tôn mở to mắt, trong dòng nước đen kịt, chỉ có thể nhận ra được người ôm mình, có hình dáng giống như Triệu Phổ... Tâm cũng thả lỏng, yên tĩnh lại, ngừng thở.

Sau khi Triệu Phổ ôm được Công Tôn, hai người theo dòng nước chìm xuống, phảng phất có vật gì quần lấy kéo họ vào vực sâu.

Công Tôn khó thở đến mức tức ngực, lúc này thì cảm thấy trên môi bị vật gì đụng vào, sau đó, có luồng khí được thổi vào trong miệng... Công Tôn hơi chút tỉnh táo, tim cũng không còn đập nhanh như vậy nữa, có chút cảm kích nhìn Triệu Phổ...

Dường như đã trôi nổi rất lâu trong nước, nhưng Công Tôn biết, kỳ thực cũng chẳng bao lâu, nếu như thực sự rất lâu, y đã có thể ngạt thở mà chết rồi...

Triệu Phổ cũng hiểu cứ tiếp tục chìm xuống như vậy không phải biện pháp, chính mình nội lực thâm hậu thì có thể chịu đựng, nhưng thư ngốc này yếu đuối, đừng ngạt thở chết a! Đang lúc sốt ruột, đột nhiên, thấy phía trước có một nơi, truyền đến ánh sáng lập lòe, màu vàng, tựa hồ là ánh nến.

Triệu Phổ tâm niệm khẽ động, tuy rằng không biết bơi, nhưng vẫn có bản năng, ra sức ‘bơi’ tới nơi đó... Nếu nói là bơi, thì càng nên nói, hẳn chỉ là đạp nước mà thi triển khinh công, hướng phía trên ‘bay’ lên. Kỳ thực không cần Triệu Phổ dùng sức, hẳn phát hiện dòng nước này cũng sẽ đẩy hẳn lên nơi đó.

Tia sáng càng ngày càng rõ, Triệu Phổ đã ngờ ngợ mình thấy một cái bóng trắng lấp lóa, trong lòng phấn chấn, cố sức lủi lên trên...

.

“Ào” một tiếng, lao lên mặt nước... Đã lâu không hô hấp, khiến Triệu Phổ há to miệng thở hỗn hển một hơi, sau đó Công Tôn cũng ho khan một tiếng.

Triệu Phổ cũng yên tâm lại, có thể ho khan là tốt rồi!

“Không sao chứ?” Lúc này, bên bờ có tiếng người hỏi, Triệu Phổ xoay mặt, quả nhiên thấy Bạch Ngọc Đường.

“Vương gia!” Tử Ảnh cũng sớm chuẩn bị gậy trúc đưa qua dự định kéo người lên.

“Không sao.” Triệu Phổ nhìn Công Tôn, hỏi, “Người sao rồi?”

Công Tôn ho khan một trận, lắc đầu, một lát mới hồi phục tinh thần, thấy Triệu Phổ cùng mình ướt sũng dán ở một chỗ, đã muốn nhích ra, Triệu Phổ nhanh chóng ôm lấy y, nói, “Uy, người đừng nhúc nhích a, ta không biết bơi! Lát nữa lại chìm ta mặc kệ người đó!”

Công Tôn sững sốt, Triệu Phổ vội vàng đập vài cước, vươn tay tóm lấy gậy trúc mà Tử Ảnh đưa qua, mượn lực búng người lên trên, trực tiếp bay ra khỏi mặt nước, đáp xuống bên cạnh đồng lửa to đã được chuẩn bị từ lâu, cẩn thận đặt Công Tôn xuống bên cạnh. Lưu Nhị Hồ xui lơ ở nơi nào, mở to hai mắt đáng vẻ như đang hấp hối, Triệu Phổ khó hiểu, bất quá cũng lười quản, vươn tay cởi áo khoác, nói, “Nương, bởi vậy ta ghét nhất những nơi có sông ngòi, ở đại mạc tốt nhất! Thư ngọc, không sao chứ?”

“Không sao.” Công Tôn rất muốn cảm tạ Triệu Phổ hai câu, hắn không biết bơi mà cũng nhảy xuống cứu mình.

“Sao tự nhiên người lại nhảy sông tự vận vậy hả?” Triệu Phổ hỏi y.

“Không phải ta cố ý nhảy...” Công Tôn còn chưa dứt lời, chợt nghe mặt nước lại “Ào” một tiếng.

Mọi người xoay mặt nhìn, Giả Ảnh trời lên, bên cạnh là một nữ tử —— Phi Ảnh! Phi Ảnh tựa hồ bơi khá giỏi, một tay nắm áo Giả Ảnh, liếc mắt nhìn lên trên, vừa thấy Triệu Phổ an toàn, kinh kiêu một tiếng, “Vương gia!”

“Ta không sao.” Triệu Phổ nói.

Phi Ảnh thở phào nhẹ nhõm, nâng tay vỗ Giả Ảnh bên cạnh một chường, Giả Ảnh phun ra một ngụm nước, giương mắt thì thào, “Vương gia.”

Triệu Phổ cũng dở khóc dở cười, nói, “Người không biết bơi theo xuống làm chi?!”

Phi Ảnh đẩy Giả Ảnh một cái, để hấn lên bờ, Giả Ảnh tựa ở bên bờ ho khan, nói, “Tỷ tỷ, người nhẹ tay chút a, ngã chết ta mất.”

Tử Ảnh đến dìu hấn, nói, “U, Giả Ảnh, chơi trội hả!”

Giả Ảnh cười gượng hai tiếng.

“Hắc hắc.” Lưu Nhị Hồ cũng cười tím tím sấn tới nói, “Mỹ nữ bơi giỏi a, sao không chịu lên đây a?”

Phi Ảnh nhoẻn miệng nhìn hấn một chút, cười nói, “Lưu Nhị Hồ, xuống đây!”

“Hả?” Lưu Nhị Hồ sững sốt.

“Người biết bơi đúng không?”

“Đúng vậy.” Lưu Nhị Hồ gật đầu, thâm nhủ, chẳng lẽ tới số đào hoa rồi?

“Vương gia, ta nhìn thấy có chút gì đó là lạ, muốn xuống dưới xem, cho ta mang theo tiểu tử này, lỡ như gặp phải long Vương gia, ta có thể để hấn chống đỡ một hồi.” Phi Ảnh nói với Triệu Phổ.

“Hả?” Lưu Nhị Hồ vội vã thối lui, Triệu Phổ gật đầu, “Chủ ý không sai a.”

“Không được a... Ta, ai nha...” Lưu Nhị Hồ còn chưa dứt lời, bị Bạch Ngọc Đường một cước đá nháy xuống nước. Phi Ảnh ngoắc hấn, nói, “Đi!”

Nói xong, lặn xuống trầm vào trong nước, bơi xuống phía dưới.

.

Bạch Ngọc Đường thấy Triệu Phổ và Công Tôn đều ướt sũng, liền đi ra ngoài động, giơ tay lấy từ trong lòng ra một quả pháo hoa dùng để liên lạc ném lên trời...

.

Triệu Phổ cởi áo khoác, Tử Ảnh nhanh tay nhanh chân dùng củi gỗ dựng một cái giá treo đồ, cầm quần áo đi tới phơi.

Công Tôn thấy Tử Ảnh tay nghề không tệ a, một cái giá treo đồ có thể làm vừa nhanh vừa chắc.

“Hắc.” Giả Ảnh một bên cười nói, “Trước đây thường xuyên làm, bất quá lúc đó hong khô chính là máu, nhưng mà cũng rất thú vị, áo trắng biến thành áo đỏ, áo đỏ thì biến thành áo đen, áo đen vẫn là áo đen.”

“Người lắm nhảm cái gì.” Triệu Phổ trừng mắt liếc hằm, thầm nhủ sao lại nói với con mọt sách nói những lời này, đừng dọa sợ chứ.

Giả Ảnh có nhãn lực rất tinh tường, vừa thấy bầu không khí cũng không tệ lắm, nói, “Vương gia, người hong khô trước, chúng ta đi gom củi lửa tới, lát nữa Phi Ảnh bọn họ còn hong nữa.”

Nói xong túm Tử Ảnh chạy.

.

Công Tôn thấy Giả Ảnh và Tử Ảnh cũng chạy, trong động chỉ còn chính mình cùng Triệu Phổ, thì có chút không tự nhiên, Triệu Phổ cũng không khách khí, cởi hai ba cái còn lại mỗi một cái khô, thấy hằm còn muốn cởi, Công Tôn nóng nảy nói, “Ai, được rồi mà!”

Triệu Phổ nhìn y chớp chớp mắt, nói, “Nga, đúng rồi, sao người không cởi a? Quần áo ướt sũng dính trên người không khó chịu a?”

“Ân...” Công Tôn có chút do dự, Triệu Phổ vươn tay kéo y phục của y, nói, “Ai nha, cởi mau cởi mau, đừng mặc áo ướt, sẽ bị cảm mạo.”

“A!” Công Tôn không ngăn hãm được, nói, “Người làm gì đó, ta tự mình cởi!”

“Người tay chân chậm chạp a!” Triệu Phổ trên tay cũng không điều khiển tốt khí lực, lỡ tay “Xẹt” một tiếng, một mảnh trước vạt áo của Công Tôn bị hăn xé rách, lộ ra một mảnh trắng như tuyết.

Triệu Phổ nhìn chăm chăm, bất giác nuốt một ngụm nước bọt... Con mọt sách này thực trắng thực mềm a!

Công Tôn cũng có chút hết hồn, muốn lùi về phía sau, bất quá đã quên quần áo trên người mình đều đã ướt, lùi lại một bước, đã bị y phục vướng vào gót chân, ngã ngửa xuống đất, Triệu Phổ khi lỡ tay xé y phục của y, mảnh vải hăn đang cầm còn nối liền với y phục của Công Tôn.

Vì vậy, Triệu Phổ cũng không hề kháng cự bị mảnh vải kéo theo, trực tiếp ngã lên người Công Tôn... Cho nên nói, dưới đèn ngấm mờ nhân... Ánh lửa nhu hòa chiếu đến khiến cho gương mặt của Công Tôn vô cùng dịu dàng, kia đẹp a, Triệu Phổ cảm thấy tâm ngứa, có chút xúc động muốn đi ra ngoài tru lên vài tiếng.

Công Tôn cũng ngây dại, nhìn Triệu Phổ đang nằm trên mình không biết nên phản ứng thế nào.

Triệu Phổ cảm thấy không thể nào khống chế chính mình, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi của Công Tôn... Sau đó...

Triệu Phổ cảm thấy khó hiểu, thư ngực này đôi môi ngòn ngọt a, không quá rõ ràng, lại nếm thử chút nữa xem sao! Nghĩ vậy, thân thể của Triệu Phổ lại bắt đầu mất kiểm soát, cúi xuống, hôn tiếp.

“Ân.” Công Tôn kinh ngạc, muốn há mồm bắt quá đang bị hôn, cho nên chỉ có thể kêu khê một tiếng. Chỉ là, một tiếng kêu khê đó, khiến Triệu Phổ cảm thấy trong lòng ngứa như điên, ngứa muốn chết lại không thể gãi, cho nên không thể làm gì khác hơn là ra sức hôn điên cuồng!

Mà ngay lúc Triệu Phổ đang say sưa, chợt nghe từ cửa động truyền đến thanh âm của Tiểu Tứ Tử —— Phụ thân!

...

Ban đầu, Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử chờ ở bên bờ thủy đàm, lại thấy một quả pháo hoa chiếu sáng trên không trung, hiểu rằng Bạch Ngọc Đường nơi đó có phát hiện, phỏng chừng là Triệu Phổ bọn họ thoát hiểm. Lập tức ôm Tiểu Tứ Tử bay tới, Đại Ảnh vừa định đuổi theo, chợt nghe mặt nước “Ào” một tiếng, Phi Ảnh ngoi lên, đưa tay nâng Lưu Nhị Hồ sống dở chết dở vớt lên trên bờ.

“Tỷ!” Đại Ảnh tiến lên kéo Phi Ảnh, “Sao rồi?”

“Vương gia an toàn, ở trong hang động bên kia!” Phi Ảnh lên bờ, quãng Lưu Nhị Hồ bên đông lửa, chính mình thì tìm một khối đá ngồi xuống, hong khô y phục.

“Người làm sao vậy?” Đại Ảnh thấy Phi Ảnh sắc mặt tái nhợt, như là bị cái gì kinh hách, liền hỏi nàng, vừa nhắc chân giẫm lên bụng Lưu Nhị Hồ một cước, Lưu Nhị Hồ phun ra một ngụm nước, bắt đầu ho khan, suýt chút nữa chết ngạt.

“Tiểu Đại, ta nhìn thấy một thứ!” Phi Ảnh vỗ ngực nói, “Nương a, làm ta sợ muốn chết!”

“Thấy cái gì?” Đại Ảnh cũng mở to hai mắt, “Người không phải ‘Phi đại đảm’* sao? Còn có thứ khiến người sợ?”

*(Biệt danh của Phi Ảnh, nghĩa là Phi Ảnh lớn mật)

Phi Ảnh vừa định nói, chợt nghe Lưu Nhị Hồ bên cạnh hắc hắc cười khúc khích, nói, “Ta cũng thấy được, thật là đẹp mắt nha...”

Phi Ảnh xoay người, Lưu Nhị Hồ sung sướng quỳ rạp trên mặt đất nhìn nàng, nhượng chân mày một cái, Đại Ảnh không đợi nàng lên tiếng, nói, “Tỷ, người cứ hong khô trước đi, để ta!” Nói xong, tiến lên, giẫm một cước...

“Ai nha!” Bên trong khe núi, truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Lưu Nhị Hồ, từng tiếng gào thét “Cô nãi nãi ta không dám nữa! Nãi nãi tha mạng a!”

Phi Ảnh vừa hong y phục vừa nói, “Đánh thẳng tay, ai, chữa cho một mạng là được, còn dùng được.”

...

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử tới cửa động ở Hắc Hùng sơn, thì thấy Giả Ảnh và Tử Ảnh đang hong khô y phục trước cửa, Bạch Ngọc Đường ôm đao ngồi trên một vách núi sạch sẽ, thấy hân tới hất đầu với hân, ý bảo Công Tôn và Triệu Phổ ở bên trong.

Triển Chiêu cũng không suy nghĩ nhiều, ôm Tiểu Tứ Tử chạy vào, không chú ý tới Bạch Ngọc Đường hơi nhoẻn khóe miệng. Vì vậy, một tiếng “Phụ thân” của Tiểu Tứ Tử khiến cho Công Tôn trong động bị kinh hãi, hưng phấn của Triệu Phổ cũng bị cắt đứt.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, thấy tình cảnh là —— bên đông lửa, Công Tôn mở ra vạt áo trước ngực bị Triệu Phổ đè trên mặt đất hôn thảm thiết.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Phụ thân các người đang làm gì?” Vừa hỏi xong, không đợi Công Tôn trả lời, Tiểu Tứ Tử vội vàng che mắt nói, “Ai nha, không thể nhìn, sẽ bị hỏng mắt mất!”

Triển Chiêu nhin cười, xoay người bỏ chạy, để lại một câu, “Các người tiếp tục!”

.

Trong động, Triệu Phổ vươn tay sờ sờ cằm, đảo mắt, thì thấy Công Tôn sắc mặt càng ngày càng kém, Triệu Phổ nhích qua một bên, nói, “Nha... Thư ngốc ta tốt xấu cũng coi như cứu người một mạng, người đừng manh động a!”

“Ta làm thịt người!” Công Tôn bật dậy muốn truy sát Triệu Phổ, Triệu Phổ vội vàng chạy, Công Tôn đuổi theo, thế nhưng y phục trên người đều ẩm ướt, vấp chân, lại ngã xuống, Triệu Phổ theo bản năng đỡ được, Công Tôn mắng to, “Đồ lưu manh!”

Triệu Phổ trừng mắt, “Cứu người còn không được, vậy để người ngã xuống a?”

“Ta làm thịt người!” Công Tôn nổi tính hung hãn, muốn liều mạng với Triệu Phổ, Triệu Phổ vội tránh ra rồi bỏ chạy, Công Tôn lại đuổi theo vài bước, lại sẩy chân, lúc này Triệu Phổ muốn dạy y một bài học, không giơ tay đỡ nữa, để cho Công Tôn trực tiếp ngã lên người hắn, đè lên hắn, Triệu Phổ nói, “Nha, lần này là người đè ta a! Người cũng lưu manh a!”

“Đồ đểu!” Công Tôn lại muốn mắng chửi người, Triệu Phổ lại nâng tay nhắc cằm y lên, nói, “Sách, thư ngốc, người đúng là khiến người ta thích mà, đến, lại hôn một cái!” Nói xong, tiến tới hôn tiếp.

.

Cửa, Tiểu Tứ Tử vịn vào vách đá nhìn xung quanh, Tử Ảnh bế bé lên, nói, “Tiểu Tứ Tử, không thể nhìn a!” Vừa nói, vừa liếc nhìn bên trong.

Giả Ảnh hỏi, “Tình hình chiến đấu ra sao rồi?”

Tử Ảnh nói, “Hôn nhau!”

Giả Ảnh nhướn mi, Triển Chiêu đứng một bên, hỏi, “Lúc này cũng như vậy?”

Giả Ảnh cười, “Không thì tự dừng ta ra đây hong y phục làm gì a?”

Triển Chiêu nghe xong, hiểu rõ, xoay mặt liếc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vừa tính kế Triển Chiêu xong cảm thấy cực vui vẻ, bất quá lúc này Triển Chiêu xoay mặt nhìn hắn, híp mắt, trong mắt đầy tính toán... Hắn thấy sau cổ có trận gió mát thổi qua, con mèo này... Hình như có chủ ý hư hỏng.

.

Trong động, Triệu Phổ ở trần đóng khố ngồi chồm hổm một bên, đưa bộ y phục đã hong khô của mình cho Công Tôn, nói, “Ê... Không thể trách ta a, xiêm y của người may bằng vải rẻ tiền, xé một cái đã rách!”

Công Tôn hung hăng liếc hắn, Triệu Phổ gãi gãi đầu, quay mặt đưa lưng về phía y, cầm quần áo đưa cho y, “Mặc không a?”

Công Tôn vươn tay, cầm giận tiếp nhận y phục, mặc vào, ngẫm lại vẫn không tiêu được mỗi hận, nhắc chân đạp Triệu Phổ một cước.

“Ai nha.” Triệu Phổ phối hợp kêu lên một tiếng, xoa xoa cái mông, nhếch miệng nói với Công Tôn, “Đau quá nha.”

Công Tôn nhện không để cho chính mình nhón lên khóe miệng, mắg,
“Không biết xấu hổ, lưu manh!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 34: Công Tôn, Thông Thái A!

Công Tôn thay y phục, rồi vội vã chạy ra ngoài, Tiểu Tứ Tử chờ ở bên ngoài, vừa nhìn thấy Công Tôn đi ra, nhanh chóng bổ nhào tới, ôm thắt lưng Công Tôn cọ cọ. Công Tôn thấy bé rưng rưng nước mắt, cũng có chút đau lòng, vội vàng bế bé lên, Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn gọi, “Phụ thân.”

Công Tôn tiến đến hôn lên quai hàm của bé một cái, cũng còn kinh hãi chưa tan, suýt chút nữa thì không thể thấy được Tiểu Tứ Tử rồi.

Lúc này, Đại Ảnh cùng Phi Ảnh cũng đã trở về, trong tay Đại Ảnh đang kéo Lưu Nhị Hồ bị đánh cho dở sống dở chết, đầu sưng so với đầu heo còn lớn hơn.

Triệu Phổ khẽ nhú mày, Đại Ảnh vội vàng nói, “Hắn nhìn lên Phi Ảnh tỷ tỷ thay quần áo!”

Lưu Nhị Hồ vừa định nói ‘vu khống a’... Đã bị Đại Ảnh đập một cước, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không nói, tâm nhủ... Cho nên nói nữ nhân quan trọng nhất chính là ôn nhu, có xinh đẹp hay không cũng chẳng sao a!

Tất cả mọi người không nói gì, Triệu Phổ lắc đầu, Tử Ảnh sấn tới hỏi Lưu Nhị Hồ, “Ai, đẹp không? Có lớn hay không?”

“Người muốn chết!” Đại Ảnh một cước đem hắn đá văng.

“Vương gia, ta vừa nhìn thấy vài thứ dưới đáy nước.” Phi Ảnh báo cáo với Triệu Phổ.

“Thấy cái gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Rỗng!” Phi Ảnh trả lời.

“Thật sự có rỗng?” Triển Chiêu kinh hãi.

Phi Ảnh suy nghĩ một chút, nói, “Đó là rỗng giả.”

“Giả?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu.

“Đúng! Là rỗng được điêu khắc bằng đá, bên trên hình như có ngọc lưu ly, rất lớn rất giống thật, vùi lấp dưới lớp bùn bên trong đáy nước, bị đá đè lên. Ta bơi vòng qua mới nhìn thấy, đột nhiên nhìn thấy thật là thiếu chút bị hù chết, còn tưởng rằng thật sự gặp được long Vương gia, sau đó xem xét nửa ngày mới phát hiện nó không nhúc nhích, mới nhận ra là con rỗng giả.”

“Rỗng điêu khắc bằng đá...” Công Tôn sờ cằm, hỏi Lưu Nhị Hổ, “Ngày đó các người nhìn thấy... có thể là con rỗng đá này hay không a?”

Lưu Nhị Hổ xoa quai hàm bị sưng vù, gật đầu, nói, “Ta cũng vừa thấy... chính là nó, ngay cả hình dạng cũng chưa từng thay đổi.” Nói đến đây, Lưu Nhị Hổ phiền muộn thở dài, giậm chân nói, “Ai... Vậy mà lại để cho một tảng đá nứt lừa nhiều năm như vậy, nhiều người cũng chết vô ích, thực sự là ngu dại vô cùng.”

“Con rỗng đá đó to cỡ nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Phi Ảnh.

“Rất to rất to!” Phi Ảnh nói, “Như một con thuyền, ta nghĩ chí ít cũng nặng mấy nghìn cân*!”

*(1cân = ½kg)

“Con rồng to như vậy, muốn tung lên mặt nước thật không dễ dàng a.”
Triệu Phổ nói.

“Có thể chỉ là trùng hợp?” Công Tôn hỏi, “Là do sức mạnh của tự nhiên, mà không phải do bất kỳ ai làm nên?”

“Trùng hợp?” Triệu Phổ có chút khó hiểu, hỏi, “Giải thích như thế nào?”

“Lưu Nhị Hồ không phải đã nói sao, trước khi bọn họ thấy rồng, đã nghe được một tiếng nổ, mà lại cảm thấy đất rung núi chuyển?” Công Tôn nói, “Ta từng xem qua trên sách sử cũng có ghi chép giống như vậy, tại sơn cốc hoặc thủy đàm, sau một tiếng nổ lại có đất rung núi chuyển, cự thạch dưới đáy thủy đàm hoặc thậm chí là cự thú cũng sẽ bị chấn động đẩy ra, mà những người không hiểu rõ chân tướng lại tưởng là thần thánh gì đó hiển linh.”

“Ân... Nói như vậy, nghe ra còn có chút đạo lý.” Triệu Phổ gật đầu.

“Liễu đại tiên kia, có phải nhờ nghe được những tin đồn như thế này, cho nên năm đó mới đến lừa bịp... Bất quá cũng không chỉ một mình hắn.”
Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi Lưu Nhị Hồ, “Nhà của Liễu đại tiên kia ở đâu?”

“Hắn ở tại Hà Gian phủ.” Lưu Nhị Hồ nói xong, chợt nghe Triệu Phổ lên tiếng, “Sáng mai đi xem sao...” Nói xong đột nhiên ngẩng đầu.

.

“Bịch” một tiếng, Công Tôn sững sốt, một hắc y nhân, đột nhiên rơi xuống trước mắt mọi người... Người này nằm bẹp trên mặt đất, rất rõ ràng, là sơ ý rơi xuống, hoặc là bị người ném tới.

Triệu Phổ nhíu nhíu mày, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Vương gia, hần muốn chạy.” Lúc này, rừng cây truyền đến một thanh âm, “Dường như muốn về báo tin.”

Triệu Phổ gật đầu, Công Tôn có chút khó hiểu, hỏi, “Ai đang nói chuyện?”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Ám vệ.”

Công Tôn sửng sốt, nhìn bọn họ một chút, lập tức minh bạch, nói, “Nga... Người ngoại trừ có ám vệ, còn có ám vệ, thảo nào lúc này Triển huynh cùng Bạch huynh hỏi người có tổng cộng bao nhiêu ám vệ... Thì ra các người đã sớm biết có người khác đi theo chúng ta.”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Con một sách đầu óc lanh lợi a.”

Đang khi nói, Giả Ảnh đã đi tới, lật hắc y nhân kia lại, hắc y nhân nọ đã không thể động đậy, xem ra là bị ám vệ điểm huyết, kéo khăn che mặt của hần xuống nhìn, mặt mày khí chất tựa hồ không phải là người Trung Nguyên.

“Ân?” Công Tôn vươn tay chỉ chỉ vùng dưới cằm của hần, nói, “Giống như thường hay đội mũ, vết hần của dây mũ loại này không gặp nhiều lắm.”

“Là người Cao Ly phải không? Vết dây mũ mà những người đó thường ngày đội có chút giống.” Triệu Phổ hỏi hần, trông mắt của người nọ đảo đảo, Triệu Phổ hiểu rõ, “Quả nhiên.”

“Theo chúng ta làm cái gì?” Tử Ảnh đập đập hần, nói, “Nói thật đi, không thì đem tay chân người đều cắt bỏ.”

Tử Ảnh đã quen dọa nạt người khác như vậy, Tiểu Tử Tử ở một bên thì lại bị dọa sợ, ghé vào trong lòng Công Tôn hỏi, “Phụ thân, phải cắt rụng tay chân sao?”

Tất cả mọi người nhìn Tử Ảnh, Tử Ảnh cũng muốn cắn đầu lưỡi của chính mình, vội vàng lừa Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử a, người nghe lầm rồi, là cắt móng tay mọc dài ra ở trên tay chân á.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Móng tay?”

“Đúng vậy.” Tử Ảnh chìa chìa móng tay, nói, “Móng tay quá dài thì phải cắt bớt, một chút cũng không đau.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, nói, “Nga...” Tuy rằng còn có vẻ mơ hồ, nhưng đã hết sợ.

Triển Chiêu ở bên cười hân, “Được a.”

Tử Ảnh lau mồ hôi, Giả Ảnh ở một bên bổ sung, “Bản lĩnh lấp liếm lật lọng, Tử Ảnh là thiên hạ đệ nhất!”

“Tiểu Tứ Tử có đói bụng không?” Phi Ảnh tiến đến gần vươn tay, cười hỏi, “Tỷ tỷ dẫn người đi ăn chút gì đó có được không a?”

Tiểu Tứ Tử từ nhỏ chưa từng thân cận với phái nữ, đối Phi Ảnh cảm thấy tò mò, là một tỷ tỷ xinh đẹp, nhưng lại có chút mắc cỡ.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử giao cho Phi Ảnh, nói, “Tiểu Tứ Tử, cùng tỷ đi chơi đi.”

Tiểu Tứ Tử được Phi Ảnh ôm, Đại Ảnh cũng hân hoan vui vẻ đi theo, Tiểu Tứ Tử dựa vào lòng Phi Ảnh, cảm giác —— Nha, ngực hảo mềm nha. (=.= con nít quý)

Thấy Tiểu Tứ Tử đi, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, Tử Ảnh lại đập tên mật thám kia một cước, nói, “Nói! Không thì cắt tay chân người.”

Người nọ vẫn như trước không có phản ứng, Công Tôn cảm thấy bất thường, đi qua ngồi xổm xuống, giơ tay nắm chặt cằm hân nhìn nhìn, nhúu

mày lắc đầu, nói, “Đừng hỏi nữa, không có lỗi.”

Tất cả đều nhú mày, thực tàn nhẫn, bất quá đó cũng là một biện pháp bảo mật rất tốt.

“Vậy viết đi!” Tử Ảnh tìm bút, Triệu Phổ nói, “Quên đi.”

“Không hỏi a?” Tử Ảnh cảm thấy thật đáng tiếc.

“Khi người nói với hần, hần một chút cũng không phản ứng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tựa hồ không hiểu tiếng Hán.”

“Đây cũng quá cẩn thận rồi.” Giả Ảnh vươn tay lục lọi trên người hần một hồi, tìm ra được một ống trúc nhỏ, mở ra, bên trong có một cuộn giấy.

Rút ra nhìn, bên trên có dòng chữ viết ngang, như là văn tự Cao Ly, nhìn không hiểu, bên dưới là hoa văn dựng thẳng, giống như hình vẽ hoặc như là chữ.

“Vương gia.” Giả Ảnh đưa qua cho Triệu Phổ, Triệu Phổ liếc mắt nhìn, lại xem Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một bên, cả hai song song lắc đầu —— Không nhận ra.

Công Tôn vươn tay, ý bảo Triệu Phổ đưa cho y.

Triệu Phổ có chút không tình nguyện, thầm nhủ, thư ngốc sẽ không ngay cả văn tự Cao Ly cũng đọc được chứ, nhưng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đưa qua.

Công Tôn cầm lấy đưa đến trước mắt nhìn, liền ngây ngẩn cả người.

“Thế nào thư ngốc?” Triệu Phổ tiến đến hỏi, “Không đọc được?”

Công Tôn nhú mày, nói, “Này... nguy.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vô thức liếc mắt nhìn nhau, Công Tôn tựa hồ phát hiện cái gì đó.

“Tiên sinh, là gì vậy?” Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đã rất quen thuộc với Công Tôn, sẵn tới hỏi.

“Bên trên là một dòng chữ Cao Ly, ý là “Viết trên bề mặt”. Công Tôn nói.

“Viết trên bề mặt?” Triển Chiêu sửng sốt, lập tức phản ứng, nói, “Nga... Đây là một bản mẫu a, những người đó muốn tìm một thứ mà phía trên đó có miêu tả những ký tự trong bản mẫu này... Ký tự này có ý nghĩa gì? Thấy thế nào cũng giống như là văn tự của Yến quốc cổ mà vừa rồi chúng ta nhìn thấy trên thân cây, bất quá hình như không phải những chữ đó.”

“Đúng.” Công Tôn gật đầu, “Không phải những chữ vừa rồi, chuỗi ký tự này, là tên một quyển sách.”

“Sách?” Triệu Phổ hỏi, “Sách gì mà quan trọng vậy a?”

“Yến chiến phổ.” Công Tôn trả lời.

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người ngây ngẩn, Triệu Phổ cầm lại tờ giấy nhìn một lát, hỏi, “Yến chiến phổ không phải chỉ là thuật lại sao? Dĩ nhiên thực sự tồn tại?”

“Cái gì a?” Tử Ảnh khó hiểu hỏi Triệu Phổ, “Vương gia, Yến chiến phổ là cái gì?”

Giả Ảnh có chút bất đắc dĩ vỗ vỗ hăn, “Người mang đao đánh giặc nhiều năm như vậy, ngay cả Yến chiến phổ cũng không biết a?”

“Nói đi.” Tử Ảnh túm túm Giả Ảnh lại kéo kéo Công Tôn, nói, “Nói nghe một chút, cái gì khó lường gì đó a?”

“Ta chỉ nghe nói đó là một bản binh thư.” Triển Chiêu nói, “Có người nói là thần vật.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Bất quá sau đó lại có người nói là thất truyền, cũng có người nói căn bản không có quyển sách này.”

“Yến chiến phổ là do một vị Tướng quân của Yến quốc năm đó, Hàm Yến viết.” Công Tôn giảng giải, “Tuy rằng ghi chép đều là chiến sự, kỳ thực cũng không hẳn vậy, đó là một chiến sách, chủ yếu là viết rõ Yến quốc làm sao tận dụng địa thế cùng những vị trí hiểm yếu của các nơi ở phương bắc, đánh Tần quốc, nhờ đó trở thành nước đứng đầu thất hùng đồng thời thống nhất vùng Trung Nguyên.”

“Thần như vậy a?” Tử Ảnh hỏi, “Vậy, quyển sách này cũng là gặt người thôi, sau đó Yến quốc không phải đã bị Tần quốc diệt sao?”

“Đó là bởi vì Thái Tử Đan không nghe lời Hàm Yến kiến nghị, nghỉ ngơi lấy sức hảo hảo chuẩn bị, liên hợp với nước khác hợp lực phá Tần, mà lại tìm một thích khách Kinh Kha đi ám sát Tần vương Doanh Chính, sau đó thất bại cũng cho Tần quốc mượn cớ diệt Yến, vì vậy mang tới họa sát thân.” Công Tôn nói, “Có người nói năm xưa Gia Cát vô hủ đã từng ngẫu nhiên tìm được vài miếng thẻ tre, trích dẫn một phần từ Yến chiến phổ. Vô hủ xem xong, khen ngợi Hàm Yến túc trí đa mưu, ông nói, ‘Đối với người phương bắc, chỉ cần hơi có thể lực, đoạt được phần Yến chiến phổ này, đều có thể nhất thống một vùng trời’.”

“Thần kỳ như vậy?” Tử Ảnh có chút nghi ngờ.

“Đích xác.” Triệu Phổ nói, “Chiến thuật trên Yến chiến phổ không phải mưu kế, mà là dựa theo địa hình để bày binh bố trận, phi thường thực dụng. Mặc dù đã qua trăm nghìn năm, nhưng sơn xuyên đại hà này cũng không có nhiều biến hóa... Nếu quyển sách này có thật, người Cao Ly kia vô cùng muốn đoạt được.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng nhíu mày, “Người Cao Ly ở bắc bộ, có thể dựa theo chiến pháp mà Yến chiến phổ ghi lại để đánh Đại Tổng ta.”

“Người Cao Ly này đừng xem hiện tại ngoan ngoãn, một khi thời cơ chín muồi, nhưng sẽ là một đại phiền toái.” Triệu Phổ nhíu mày, thở dài, nói, “Thái tử Cao Ly Phác Mẫn Cát này đừng thấy tuổi không lớn, xem ra cũng cùng loại người như Gia Luật Minh, Lí Nguyên Hạo, dã tâm đầy rẫy a.”

“Vì sao mật thám đi theo chúng ta, lại mang theo thứ này trên người?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi, “Hay là, lần này người Cao Ly đến... chính là vì muốn tìm bản Yến chiến phổ này?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Ân... Đích xác khả nghi.”

“Ta biết chuyện gì đã xảy ra với con rồng kia.” Công Tôn đột nhiên nói.

Tất cả mọi người xoay mặt nhìn y, hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

Công Tôn cười cười, nói, “Có còn nhớ vừa nãy trên cây có văn tự Yến quốc – thất công chúa Cơ Mẫn?”

“A.” Triệu Phổ thoáng cái phản ứng được, nói, “Đúng rồi, Hàm Yến có một hồng nhan tri kỷ, chính là Yến quốc thất công chúa Cơ Mẫn, đáng tiếc sau đó Cơ Mẫn bị Yến vương gả đi nước khác hòa thân. Hàm Yến tự nguyện đi theo hộ tống, khi ly khai Yến quốc, Hàm Yến giết chết tất cả hộ vệ tùy giá, đoạt đi Cơ Mẫn. Sau đó Yến vương tức giận, phái đại lượng nhân mã đuổi theo, hai người từ đó về sau mai danh ẩn tích, sẽ không... Hai người đó đến nơi này?”

Công Tôn có chút bất ngờ, đừng thấy Triệu Phổ bình thường có vẻ vô học bất tri, đối với thi từ ca múa hoàn toàn không có hứng thú, nhưng vừa nhắc đến lịch sử, đặc biệt từng chiến dịch, từng danh tướng, hần hần như đều thuộc lòng như cháo, trí nhớ tốt đến dọa người... Quả nhiên là anh tài trời sinh sao?!

“Có người nói, Hàm Yến phi thường say mê Cơ Mẫn, bởi vì Cơ Mẫn là công chúa, cho nên đã xây dựng cho nàng một tòa thủy tinh cung... Bất quá không biết thật hay giả, nhưng con rồng bằng ngọc lưu ly kia... Rất có thể là năm đó lưu lại.” Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Chẳng lẽ, Yến chiến phố cũng ở chỗ này?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều nghĩ, đây là lời giải thích tốt nhất.

“Đồn đãi về long vương để thôn dân rời xa nơi này.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cũng là dễ dàng tìm kiếm sao?”

“Ý của Bạch huynh là, Liễu đại tiên kia, lừa gạt là thứ yếu, mục đích chính yếu là tìm Yến chiến phố.” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mỉm cười, “Hơn nữa... Liễu đại tiên kia cùng tên mật thám này, phỏng chừng là cùng một bọn.”

Mọi người suy xét một chút, đích xác... Tựa hồ có chút ẩn tình.

“Trời cũng sắp sáng.” Triệu Phổ ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói, “Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi đến khi trời sáng sẽ vào Hà Gian phủ, đi tìm Liễu đại tiên kia rồi tính tiếp.”

Mọi người gật đầu đồng ý, Phi Ảnh cũng ôm Tiểu Tứ Tử trở về, Công Tôn vươn tay tiếp nhận, thấy khóe miệng Tiểu Tứ Tử còn có một tầng đường phấn, liền lau miệng cho bé, chợt nghe Tiểu Tứ Tử hỏi, “Phụ thân, vừa nãy sao người lại nhảy vào sông nha?”

Công Tôn sững sốt, Triển Chiêu cũng nghĩ đến, nói, “Đúng rồi, vừa nãy Đại Ảnh cũng...”

“Ta nhìn thấy một điểm trắng!” Đại Ảnh nhanh nhẩu tiến lên kể, vừa hỏi Phi Ảnh, “Tỷ ngươi ở trong nước có thấy không?”

Phi Ảnh nhíu mày, lắc đầu, khó hiểu hỏi, “Cái gì điểm trắng?”

“Là nhìn lầm thôi.” Lưu Nhị Hồ nhỏ giọng nói thầm, “Ta sống ở đây mấy chục năm, chúng chưa thấy qua điểm trắng nào cả.”

“Cũng không phải là nhìn lầm.” Công Tôn cũng mỉm cười, nói, “Ta biết đó là cái gì.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 35: Yêu Tinh Bị Oan

“Là vật gì vậy?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

“Loại này gọi là thi triết.” Công Tôn nói, “Cực hiếm gặp!”

“Sứ giả*?” Triệu Phổ nghe được mơ hồ, hỏi, “Cái gì sứ giả a? Nước nào?”

*(Thi triết [shī zhé] là loài sứa rửa xác chết, độc gần giống như sứ giả [shǐzhě])

Công Tôn liếc trắng mắt, Triệu Phổ câm miệng, chờ được Công Tôn giải thích.

“ từng ghi chép về loại vật này.” Công Tôn nói, “Loài ăn thịt, tính độc, sinh hoạt nhiều năm tại đáy nước.”

“Nói cách khác không phải ảo giác hay nhìn nhầm, mà thực sự có vật nọ?” Triển Chiêu hỏi, “Nhưng tại sao tiến vào trong nước lại không thấy?”

Công Tôn gật đầu, nói, “Thi triết không ăn người sống, nó ăn thịt của những thi thể chết đuối trong nước.”

“Nga, cho nên gọi là thi triết a.” Tử Ảnh gật đầu, hỏi, “Rốt cuộc nó là thứ gì vậy?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, hỏi, “Có sợi dây hay không?”

“Sợi dây...” Triệu Phổ nhìn Giả Ảnh, Giả Ảnh và Tử Ảnh đi vào rừng, không bao lâu, mang về một bó dây leo kết thành một sợi dây đưa cho Công Tôn.

Công Tôn đem y phục của mình cùng Triệu Phổ vừa thay ra lúc này đều cột vào trên dây, ném vào trong thủy đàm.

Sau đó, Công Tôn bảo mọi người kiên trì chờ đợi, vừa giải thích, nói, “Thi triết là một loại động vật sinh hoạt ở vùng nước sâu, thoát nhìn giống như một cái tán thật to, chuyên môn ăn những thi thể của người và thú chết đuối. Thi triết tương đối đặc biệt, bọn chúng sẽ tìm kiếm thi thể tại sông ngòi hồ biển, con thi triết này hẳn là từ bên ngoài bơi vào.”

“Vì sao chỉ có người cùng Đại Ảnh thấy?” Triển Chiêu hỏi.

“Thi triết phi thường nhát gan, bình thường sẽ trầm mình tránh né nhân loại cùng động vật dưới đáy, bởi vì màu sắc của nó gần như trong suốt, cho nên bình thường đều không thể nhìn thấy. Nhưng khi nó cực kỳ đói bụng, sẽ tự thân mê hoặc một ít động vật nhỏ hoặc những người đi đường một mình tiến vào trong sông, sau khi chết đuối, sẽ rửa thi thể của bọn họ. Khi thi triết đang chuẩn bị vồ mồi, vị trí hình cái tán trên đỉnh sẽ hình thành một loại bạch sắc, nương theo cái tán di động trong nước, hình thành một loại mê hồn trận, làm cho kẻ khác sau khi thấy sẽ tạm thời sản sinh cảm giác choáng váng, ngã vào trong nước. Bởi vì không có bất luận cái gì chuẩn bị, cho nên mặc dù có kỹ năng bơi rất tốt, ngã vào trong nước như vậy cũng sẽ chết đuối.” Công Tôn nói.

“Thế nhưng, thi triết có thể nghe được thanh âm do mặt nước truyền đến, chỉ cần thanh âm lớn một tí, nó sẽ lập tức ý thức được nguy hiểm, làm cho cái tán bạch sắc biến mất, như vậy khi nhìn xuống, lại là trong suốt, cái gì cũng không thấy nữa, nhưng kỳ thực nó vẫn đang ở đó. Về phần độc ở trên người nó, chủ yếu là để đối phó thiên địch của nó, là các loài động vật đồng loại với rùa. Động vật nào bị nó đốt trúng, có thể bị tê dại tạm thời,

thuận lợi để nó tẩu thoát. Bất quá thi triết là động vật quần cư, hoặc là không có, hoặc là xuất hiện rất nhiều, hơn nữa thường sinh hoạt tại sông ngòi hồ biển, rất ít xuất hiện ở thủy đầm... Có thể, thủy đầm này thông ra bên ngoài, con thi triết này bơi đến, sau đó không bơi ra được.”

“Bởi vì lần bị nổ kia?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn gật đầu, nói, “Rất có thể.”

“Có thể kéo lên rồi.” Công Tôn nói với Giả Ảnh, “Cẩn thận chút, rất to đó!”

“Nga.” Giả Ảnh lùi lại phía sau một bước, cố sức nắm dây vung lên trên...

“Rầm” một tiếng, mọi người liền thấy trên mặt nước nổi lên một tảng bọt nước lớn, sau đó tựa hồ có vật gì bị kéo theo dây vút rơi trên mặt đất.

Triệu Phổ bọn họ tiến đến nhìn, là một đồng bầy nhầy dính dính, trong suốt gì đó, đang nhúc nhích bên bờ.

“Thực sự có loại đồ vật này a.” Triệu Phổ không khỏi cảm thán, thầm nhủ con mọt sách này trong bụng rốt cuộc có bao nhiêu thứ, tại sao cái gì cũng rành.

“Thứ này rất hại người a.” Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Làm sao có thể giải quyết nó?”

“Không cần đụng vào nó, rời khỏi nước, không bao lâu lập tức chết.” Công Tôn nói.

Quả nhiên, con thi triết nọ từ trong suốt biến dần thành màu trắng, hình dạng càng ngày càng rõ ràng, sau đó biến thành khô vàng, rất nhanh ngừng nhúc nhích.

Mọi người cũng thở phào, Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn, nói, “Phụ thân, cái này hảo dọa người.”

Công Tôn nựng nựng quai hàm của bé, nói, “Tiểu Tứ Tử, lần trước không phải ngươi còn nói thích ăn hải triết (sứa biển) sao?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Ân, cái kia ăn ngon, giòn giòn.”

Công Tôn cười, nói, “Đó là cùng một loại với thứ này, hải triết sinh ở biển, ăn vật sống.”

“Di~” Tiểu Tứ Tử làm ra dáng vẻ chán ghét ôm Công Tôn, nói, “Sau này không bao giờ ăn nữa!”

Công Tôn cười ngắc đầu, tất cả mọi người biểu tình phức tạp nhìn y, hàm ý trong mắt tựa hồ là —— Chúng ta cũng không ăn nữa, nhìn buồn nôn.

Công Tôn ngăn người, nói, “Này thì có sao đâu, những thứ ăn ngon đa phần đều là ăn vật sống mà, nhất là thủy sản.”

“Ngưng.” Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay, nói, “Nghỉ ngơi lấy sức.” Nói xong, xoay người tìm chỗ ngả lưng.

Triển Chiêu cười cười, tiến đến nói với Công Tôn và Triệu Phổ đang mù mịt nói, “Hãm Không đảo lương thực chủ yếu là hải sản...”

Tất cả mọi người hiểu rõ gật đầu, nhần cười, tìm chỗ nghỉ ngơi.

.

Công Tôn ngồi trên một thảm lông dê mềm mại, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử trong lòng mình, Tiểu Tứ Tử đã sớm buồn ngủ, dựa vào lòng Công Tôn, say ngủ.

Triệu Phổ đi tới bên người Công Tôn, hỏi, “Thư ngọc, tại sao không ngủ?”

“Ngủ không được.” Công Tôn lắc đầu, ngẩng mặt nhìn sắc trời một chút, nói, “Trời cũng sắp sáng rồi.”

Triệu Phổ gật đầu, đưa qua bầu rượu cho y, hỏi “Uống không?”

Công Tôn nhận bầu rượu, uống một ngụm.

“Ai, thư ngọc, Triệu Phổ ngồi xuống, hỏi Công Tôn, “Người biết được bao nhiêu về Yến chiến phổ?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Chỉ là nghe qua, trong một ít sách cũng có nhắc tới... Không quá rõ ràng, kỳ thực không cần quá lo lắng.”

“Nga?” Triệu Phổ cảm thấy rất hứng thú hỏi Công Tôn, “Thứ quan trọng như vậy, nếu để người Cao Ly lấy được, người không lo sao?”

Công Tôn cười cười, “Thất hùng tranh bá cách chúng ta hơn nghìn năm, ta nói sơn xuyên đại hà chưa từng thay đổi, nhưng địa mạch đã hoàn toàn thay đổi từ lâu, hưởng chi, chiến tranh cũng không phải một quyển binh thư định đoạt được... Cũng giống như nói Triệu Phổ người đem tất cả kinh nghiệm về chiến tranh cùng chiến thuật đều viết thành một quyển sách, giao cho Liêu quốc, bọn họ đánh tới, người lẽ nào lại sợ?”

Triệu Phổ mỉm cười, nói, “Thế nhưng người viết ra quyển sách đó không phải là ta, mà là Hàm Yến a.”

“Thì sao chứ?” Công Tôn cười, nói, “Nếu Hàm Yến còn sống, cho người giao chiến với hắn, người cũng chưa chắc bại, hưởng chi kẻ lấy được binh thư lại là tướng lĩnh của Cao Ly. Vạn vật trên thế gian này đều do con người làm ra, giống như đối với Tào Mạnh Đức (Tào Tháo) mà nói, nghìn vạn bản binh thư không bằng một Khổng Minh (Gia Cát Lượng). Đồng

dạng, Đại Tổng triều văn có Bao đại nhân, Bát Hiền Vương... Bao quát cả bình thường có chút hồ đồ bất quá bên trong lại tinh tường như Bàng Thái sư, võ có Triệu Phổ người, cơ nghiệp vĩ đại này, không phải một hai bản binh thư có thể phá hủy được, không có gì phải lo lắng.

(em nó an ủi chồng đó *chớp chớp*)

Triệu Phổ nghe xong cười ha ha, nói, “Hảo người một thư ngọc a, lời này xuôi tai, nên có khí phách như vậy, đáng làm một vò.” Nói xong, ngẩng mặt thống khoái mà uống rượu, tựa hồ càng nghĩ càng hài lòng.

Công Tôn nhìn dáng vẻ của hắn, cũng cười cười, nói, “Bất quá nếu có cơ hội, ta cũng muốn tìm bản binh thư đó xem một chút”

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn y, Công Tôn nhàn nhạt cười, nói, “Dù sao cũng là thần vật truyền lại đời sau, hữu duyên nhìn thấy, cũng là có phúc.”

Triệu Phổ ngờ ngác nhìn dưới ánh lửa toát ra ánh sáng nhu hòa, trên khuôn mặt cực dễ nhìn của Công Tôn, nhàn nhạt đáng tươi cười... Rượu trong miệng tràn vào bụng, ấm áp thuận hòa, rượu này có phải hơi mạnh hay không a? Tại sao mới uống vài hớp, lại cảm thấy choáng váng như vậy?

.

.

Sáng hôm sau, Công Tôn liền cảm thấy một bàn tay nhỏ bé mềm mại non nớt nắn nắn quai hàm của y, mơ hồ, nói, “Tiểu Tứ Tử, đừng phá.”

“Phụ thân, tỉnh tỉnh lại.” Tiểu Tứ Tử đẩy đẩy Công Tôn, nói, “Chân của Cửu Cửu đã tê rần.”

Công Tôn mơ mơ màng màng, thăm nhủ chân của Triệu Phổ thì có liên quan gì đến ta? Tại sao chân lại tê? Bị răn cấm sao? Chậm rãi mở mắt, liền

cảm thấy chính mình đang gổ đầu lên vật gì, trước tiên đập vào mắt, là giày của Triệu Phổ... Công Tôn cả kinh, giật bắn người.

bốn phía tất cả mọi người đang cười, Triệu Phổ ngồi dưới đất hướng y thờ dài, nói, “Ta bảo này thư ngọc, người ngủ đủ hiền lành a, gổ đầu lên chân ta cả đêm ngay cả tư thế cũng không đổi.”

Công Tôn trên mặt ửng đỏ, ôm chầm Tiểu Tứ Tử kéo đến chải tóc, Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Phụ thân, lược cầm ngược.”

Công Tôn sững sốt, mình thế nhưng dùng lưng lược chải đầu cho Tiểu Tứ Tử.

Tất cả mọi người xoay mặt nhìn nơi khác, Triệu Phổ cười đứng lên, thầm nhủ —— Thư sinh này thật thú vị.

.

Mọi người đứng dậy, về trước Hắc Hồ sơn, Lưu Nhị Hồ vốn không thể xuất hiện trong thành, bất quá may mà lúc này bị Đại Ảnh đánh thành đầu heo, cũng không ai nhận ra được hắc.

Triệu Phổ cho đám lâu la kia một ít lộ phí, còn viết cho bọn hắc một phong thư, để họ tới biên quan tìm Hạ Nhất Hàng. Sẽ an bài cho bọn họ nhập ngũ, đám lâu la kia đều vui như điên, hưng phấn cầm thư bỏ chạy.

Một ám vệ áp tải mật thám của Cao Ly, trước để Bao đại nhân giam giữ, đợi sau đó thẩm tra xử lý, đám người Triệu Phổ lại từ quan đạo lên đường, chạy tới Hà Gian phủ, tìm Liễu đại tiên kia.

.

Mọi người vòng qua Hắc Hồ sơn, phía trước không xa là cổng thành Hà Gian phủ.

Tiểu Tứ Tử ghé vào cửa sổ trên xe ngựa, mở to hai mắt vừa nhìn vừa nói, “Phụ thân, Hà Gian phủ hảo hảo náo nhiệt nha.”

Công Tôn cười gật đầu, nói, “Hà Gian phủ coi như có lịch sử lâu đời, là một đại trấn điểm.”

Tiểu Tứ Tử ngăm Công Tôn, đi đến ngồi xuống bên cạnh y, nhỏ giọng gọi, “Phụ thân...”

“Gì vậy?” Công Tôn thấy bé đáng vẻ muốn nói lại thôi, vươn tay vỗ nhẹ một cái trên cái mông đầy thịt mềm mềm của bé, cảm thán thật là có tính đàn hồi a, một bên hỏi, “Có gì muốn nói?”

“Phụ thân... tối hôm qua, sao lại cùng Cửu Cửu thân thân?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Công Tôn đỏ mặt, trừng Tiểu Tứ Tử, “Nói bậy bạ gì đó? Đánh cái mông của ngươi!”

Tiểu Tứ Tử vội vàng che cái mông, trốn sang một bên, nói, “Ta rõ ràng thấy được, phụ thân cùng Cửu Cửu thân thân.”

“Lại nói!” Công Tôn hung hăng trừng bé, nói, “Đó là không cần thận ngã cùng một chỗ, không phải thân thân!”

“Thật không?” Tiểu Tứ Tử hơi dẩu dẩu mồm, tựa hồ có chút nhỏ nhỏ thất vọng.

Công Tôn cảm thấy kỳ quái, nắm lấy cái tai thỏ trên mũ thỏ của Tiểu Tứ Tử, kéo bé qua, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, ngươi muốn nói gì nha?”

Tiểu Tứ Tử vò vò tay áo của Công Tôn, nói, “Phụ thân nếu có thể đem Cửu Cửu cưới về làm mẫu thân của Tiểu Tứ Tử thì tốt rồi.”

Công Tôn dờ khóc dờ cười, vươn tay捏 má Tiểu Tứ Tử, nói, “Người nha, cả ngày suy nghĩ lung tung, mẫu thân đều là nữ, ở đâu có nam nhân làm mẫu thân?!”

“Vì sao nha?” Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt hỏi, “Vì sao mẫu thân lại phải là nữ nhân?”

“Ách...” Công Tôn cũng không hảo giải thích, không thể từ oa oa sinh ra như thế nào bắt đầu giảng cho Tiểu Tứ Tử, có nói Tiểu Tứ Tử cũng sẽ không hiểu.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử vò tay áo Công Tôn, nói, “Người thú Cữu Cữu đi, Tiểu Tứ Tử thích Cữu Cữu.”

Công Tôn bất đắc dĩ, trừng mắt liếc bé, nhỏ giọng nói thầm, “Hắn lưu manh như vậy, người thích hắn cái gì a?”

“Cữu Cữu mới không có lưu manh.” Tiểu Tứ Tử hơi dẩu mồm.

Công Tôn lại捏捏 thịt trên bụng bé, nói, “Không được nói bậy, biết chưa?”

Tiểu Tứ Tử nhìn nơi khác, đừng nhìn nhóc nhỏ lại có chút ngốc, nhưng tính tình của Tiểu Tứ Tử kỳ thực cực ngoan cố, một khi bé đã nhận thức chuẩn được sự tình thì sẽ không thể bẻ cong theo hướng khác, lúc này bé nhìn chăm chăm vào Triệu Phổ, thầm nhủ, hanh, nhất định phải để phụ thân đem Cữu Cữu thú về nhà!

Ngoài xe, Triệu Phổ ngồi trên lưng ngựa, liền cảm thấy mí mắt bên trái cứ nháy a nháy, vươn tay dụi dụi, khóe miệng nhếch lên, thầm nhủ —— U! Bên trái nháy!

.

.

Vào thành, mọi người trước nhất tìm một tửu lâu ngồi ăn, Triệu Phổ hỏi Lưu Nhị Hổ, “Liễu đại tiên trụ chỗ nào a?”

“Ở phía trước không xa lắm, hắc có tiền, đoán mệnh trắc quẻ đều rất lành nghề, cho nên gần đây phát tài.” Lưu Nhị Hổ bất mãn nói, “Kỳ thực là một tên bịp bợm.”

Công Tôn mỉm cười, hỏi, “Nói như vậy, hắc có sạp bói toán?”

“Đúng vậy.” Lưu Nhị Hổ gật đầu.

“Thư ngọc, ngươi lại có chủ ý gì?” Triệu Phổ hỏi y.

Công Tôn cười, nói, “Muốn biết Liễu đại tiên kia thực sự có bản lĩnh hay không, một lát đến kiểm tra sẽ biết!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thấy Công Tôn vẻ mặt đầy toan tính, chỉ biết tất nhiên là có trò hay.

Tiểu nhị đã tới châm nước cho bọn họ, Triệu Phổ gọi chút thức ăn, Công Tôn hỏi hắc, “Tiểu nhị, nghe nói nơi này có một Liễu đại tiên, đoán mệnh rất chuẩn?”

“Đúng đúng!” Tiểu nhị vội vàng gật đầu, trên dưới quan sát Công Tôn một chút, nói, “Tiên sinh, các ngươi không phải đường xa đến tìm Liễu đại tiên xin quẻ chứ?”

“Đúng vậy.” Công Tôn gật đầu, hỏi, “Rất nhiều người vượt đường xa tìm hắc bói toán sao?”

“Đúng vậy, mỗi ngày đều có, bất quá hôm nay không khéo a, đại tiên khẳng định không ở.” Tiểu nhị trả lời.

Tất cả mọi người sửng sốt, Triển Chiêu hỏi, “Chẳng lẽ đi xa nhà?”

“Cũng không phải.” Tiểu nhị khoát tay, cười nói, “Hôm nay có đại sự, phải tế sông xây cầu, Liễu đại tiên cùng tri phủ địa nhân đều đến chủ trì.”

“Tế sông xây cầu?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, hỏi, “Xây cầu thì cứ xây cầu, tế sông làm cái gì?”

“Ai, đừng nói nữa.” Tiểu nhị nói, “Sông kia a, tại thành bắc, gọi Mãnh hà, bởi vì gió lớn nước xiết cho nên được gọi như vậy. Trước đây không có cầu, chỉ có thể dùng đò sang sông, thế nhưng đò qua, nhất định phải gặp sóng to gió lớn làm lật thuyền, đã chết không ít người. Sau đó a, mọi người góp tiền xây một cây cầu, chỉ tiếc cây cầu này xây xong thì lại sập, liên tiếp sập vài lần, người trong thôn cảm thấy bất thường a, phải đi tìm Liễu đại tiên nhìn một chút. Các người đoán ra không, sông này có yêu tinh.”

“Lại có yêu tinh?” Triệu Phổ nhú mày, thầm nhủ Liễu đại tiên này không có trò gì mới sao? Có chuyện cần giải quyết lại lôi yêu tinh vào, yêu tinh đắc tội hãn sao?

Công Tôn tại dưới bàn đập hãn một cước, Triệu Phổ vội vàng ngậm miệng không nói, tâm nhủ, gần đây thư ngốc này cứ đá mình hoài a, động tác càng ngày càng thuần thục.

“Nói tiếp, cái gì yêu tinh tác quái?” Công Tôn hỏi.

“Có người nói a, là... Ách, gọi bị...” Tiểu nhị ngẩng mặt nghĩ.

“Bị hí*?” Công Tôn hỏi.

*(con bị hí là một loại động vật trong thần thoại, giống rùa. Xưa các bệ đá thường khắc hình con này)

“Đúng đúng! Gọi là bị hí!” Tiểu nhị gật đầu, nói, “Liễu đại tiên nói, là bởi vì khi chúng ta xây cầu, chưa tặng đồng nam đồng nữ cho bí hỷ thái tuế, cho nên lão nhân gia tức giận, lần này chúng ta trước khi xây cầu, sẽ hiến tế, sau đó ông ta sẽ không nổi giận nữa.”

“Đồng nam đồng nữ?” Công Tôn sửng sốt, hỏi, “Là người sao?”

“Chứ còn gì nữa a?” Tiểu nhị nói, “Là tiểu hài nhi được đền thờ quyên ra.”

“Quyên?” Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn hẩn, “Năm nay còn có quyên hài tử?”

“Gia, năm nay nhiều nơi cơm ăn không đủ no, có nhiều hài tử không nhà, sở dĩ cũng chỉ có thể quyên vào trong miếu, bằng không làm hòa thượng ni cô, có thể được dâng hiến cho thần tiên, coi như là có phúc.” Tiểu nhị trả lời.

“Xàm ngôn!” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Có phúc sao người không đi?”

“Ách...” Tiểu nhị nhếch miệng xấu hổ cười cười, vội vàng muốn chạy.

“Chậm đã.” Triệu Phổ gọi giật hẩn lại, hỏi, “Lễ tế bắt đầu lúc nào?”

“Ách... buổi trưa.” Tiểu nhị nói, “Cũng sắp đến giờ...”

“Sông ở đâu?” Triển Chiêu hỏi.

“Ách, cách thành bắc ba bốn dặm...” Tiểu nhị còn chưa dứt lời, Giả Ảnh quăng cho hẩn một thỏi bạc, mọi người đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu nhị ngây ngô cầm bạc nhìn đám người Triệu Phổ dưới lầu cười ngựa phóng đi, cảm thấy khó hiểu —— Năm nay, gặp qua ăn bá vương cơm (ăn quýt), nhưng lần đầu gặp được không ăn mà cũng cho bạc.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 36: Đấu Pháp – Một Sách Đối Yêu Đạo

Mọi người chạy ra hướng bờ sông, Công Tôn chưa kịp lên xe ngựa, Triệu Phổ đã thuận tay kéo y lên ngựa.

Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn, Công Tôn vội vàng ôm chặt Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ đá Hắc Kiêu một cái, nói một tiếng, “Đi!”

Hắc Kiêu tính tình phóng khoáng, ‘tê’ vang một tiếng thích thú rồi phóng lên phía trước, hai con ngựa của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng là bảo mã, phàm là hảo mã, thì đều giống như cao thủ, tất nhiên âm thầm phân cao thấp. Ba con ngựa vừa lên đường đã giành trước ngai sau, giống như một cơn lốc, người ven đường đều né tránh nhường đường. Bất quá hảo mã cùng bốn mã (ngựa thường) khác nhau ở chỗ, chúng nó hiểu tính người, hơn nữa tính tình cùng chủ nhân cực kỳ tương tự. Ba con ngựa tuy rằng xông ngang đâm thẳng, nhưng đều dễ dàng tránh né đám người, không hề gây ra bất kỳ thương vong nào, chỉ là khiến người qua đường hoảng sợ không nhẹ.

Các ảnh vệ không kỵ mã, thi triển khinh công đạp nóc nhà chạy tới bờ sông trước tiên.

.

Công Tôn sợ Tiểu Tứ Tử bị kinh hách, gắt gao ôm bé, nhưng Tiểu Tứ Tử thì chỉ ôm cổ Công Tôn, mở to hai mắt nhìn trái nhìn phải, dáng vẻ đó trái lại hoàn toàn không có gì gọi là sợ hãi.

Triệu Phổ cười hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có sợ không?”

Tiểu Tứ Tử ưỡn tiểu bộ ngực, trả lời, “Không sợ!”

“Ha ha.” Triệu Phổ cười nói, “Hảo!”

Vài dặm đường phóng như bay, rất nhanh, mọi người thấy được bờ sông Mãnh kia ở thành bắc.

.

Bờ sông đã sớm có nhiều người tụ tập, đều là thôn dân ở ven sông, điệu bộ giống như đi chợ.

Trên một khối đất cao sát bờ sông, dựng một cái đài thật lớn, phía trên có một đạo sĩ mặc áo khoác màu vàng, một bên có vài đại hán nâng một cỗ kiệu làm bằng trúc thật lớn, bên trên là hai tiểu hài nhi mặc phục sức cổ quái, niên kỷ tầm năm sáu tuổi.

Mắt thấy hoàng bào đạo sĩ kia đột nhiên giơ tay, gào to vài tiếng, thôn dân đều quỳ xuống, hướng về sông Mãnh mà dập đầu, còn những đại hán cũng chuẩn bị ném cỗ kiệu bằng trúc kia xuống sông.

Tiểu hài tử tuy rằng cái gì cũng đều không hiểu, nhưng cũng sẽ biết sợ, mắt thấy chính mình sắp bị ném vào lòng sông chảy xiết, sợ đến khóc âm lên, cảnh tượng thật sự khiến người khác không đành lòng.

Bọn Triệu Phổ bọn vừa phi ngựa tới, vừa thấy cỗ kiệu kia đã bị ném xuống sông, Giả Ảnh và Tử Ảnh trước tiên nhảy vọt khỏi đám người, bay về phía dòng sông nước xiết, vươn tay chụp được tay cầm trên kiệu, nâng lên trên, mà cỗ kiệu kia rất nặng, hài tử trọng lượng nhẹ, tuột khỏi kiệu, trượt sang một bên.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đã nhảy ra khỏi đám người, mỗi người cứu một đứa, Triển Chiêu tóm được nữ oa kia, còn Bạch Ngọc Đường tóm được nam oa, khinh công của hai người cũng đặc sắc, sau khi bắt được tiểu hài nhi thì xoay một vòng tại không trung bay về chỗ cũ, Triệu Phổ xa xa nhìn, nheo mắt một cái, khinh công của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có sự khác biệt, Như Ảnh Tùy Hình của Bạch Ngọc Đường thoát nhìn phi thường tiêu sái, hơn nữa Bạch Ngọc Đường dáng người xuất chúng, bất luận làm gì đều có một loại phong độ bên trong, giơ tay nhắc chân bất cứ động tác nào cũng có thể khiến cho người khác há mồm mà nhìn. Mà khinh công của Triển Chiêu là Yến Tử Phi mà từ lâu đã thất truyền trên chốn giang hồ, giống như một con chim yến bay lượn giữa không trung, uyển chuyển đến gần như không trọng lượng, mang theo tiểu hài nhi kia, đằng không bật khởi, ung dung tự tại bay về bên bờ.

Triệu Phổ gật đầu, “Hảo khinh công.” Công Tôn quay đầu nhìn hẳn một chút, nói, “Người không đi a? Danh tiếng đều bị đoạt hết rồi.” (lo cho chồng quá ha ^^)

“Ai.” Triệu Phổ cười cười, nheo mắt nhìn Công Tôn một cái, nói, “Danh tiếng thì tính cái gì, lúc ông đây mang theo hai mươi vạn đại quân quét sạch cường địch đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, còn danh tiếng gì chưa hưởng qua? Liêu vương đều phải quỳ trước lão tử!”

Công Tôn nhú nhú khóe miệng, xoay mặt, “Xuy.”

“Xuy, xuy chỗ nào?” Triệu Phổ cười, ghé sát vào mặt Công Tôn, thổi nhẹ vào lỗ tai y một hơi, “Ở đây a?”

Công Tôn cả kinh trên cổ đều nổi da gà, che lại cái lỗ tai đỏ bừng mở to hai mắt nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ thấy y giống như một con thỏ bị kinh sợ, vui vẻ cười ha ha, hoàn toàn không phát hiện chính mình vừa đùa giỡn Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử cũng thấy được, nhìn Công Tôn rồi lại nhìn Triệu Phổ, vươn tay giúp Công Tôn xoa lỗ tai, nói với Triệu Phổ, “Cửu Cửu không nên như vậy nữa, phụ thân lại sẽ mắng người lưu manh.”

Công Tôn hơi chút bất đắc dĩ nhìn Tiểu Tứ Tử, thầm nhủ, người là giúp hấn hay là giúp ta a?!

Triệu Phổ nghe xong cười, vươn tay một cái ôm gọn thắt lưng của Công Tôn.

“Uy!” Công Tôn cảm giác được bàn tay đang vòng qua thắt lưng mình của Triệu Phổ còn ngắt nhẹ thắt lưng một cái, liền xoay đầu hung hăng trừng hấn, “Làm gì đó?”

Triệu Phổ bất cần đời cười cười, nói, “Làm gì? Ôm người xuống a, ôm chặt Tiểu Tứ Tử.”

Công Tôn có chút không cam nguyện, thầm nhủ tên này đúng là lưu manh, nhưng chính y lại vô thức ôm chặt Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ trước tiên đem Công Tôn và Tiểu Tứ Tử thật cẩn thận thả xuống mặt đất, sau đó chính mình cũng xoay người xuống ngựa.

Lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng ôm hai hài tử trở về, Bạch Ngọc Đường thả tiểu nam hài xuống đất, tiểu nam hài vành mắt đỏ rực nín lấy tay áo của hấn, Bạch Ngọc Đường nhìn nó một chút, nói, “Khóc cái gì?”

Nam hài đó vốn đã ứa nước mắt nhưng lại cố gắng nhịn xuống không cho trào ra, ngẩng nam nhân một thân bạch y, đẹp đến cực điểm nhưng lạnh như băng trước mắt, hai tay nắm chặt tay áo hấn, Bạch Ngọc Đường ngược lại không lưu tâm, mặc kệ hai bàn tay nhỏ bé đen thui in hai dấu tay bẩn thật bẩn trên tay áo mình.

Tiểu nữ hài trong lòng Triển Chiêu đã sớm khóc, Triển Chiêu ôm nó nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, dỗ ngọt, “Đừng khóc nữa, khóc nữa thì mặt sẽ không đẹp đâu, một lát thúc thúc dẫn người đi ăn ha, thích ăn cái gì?”

Tiểu nữ hài gật đầu, xoa mặt, ngừng khóc, mở to hai mắt về mặt hâm mộ nhìn Triển Chiêu.

Công Tôn và Triệu Phổ ở một bên nhìn, vô thức đỡ trán —— hai người này tính cách khác biệt quá rõ rệt.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đã nâng cổ kiệu kia lên, vút sang một bên, mà lúc này, đám người đã sớm rối loạn.

Công Tôn đi đến, xem xét hai tiểu hài nhi một chút, lắc đầu, nói, “Không sao, chỉ là bị kinh hách.”

.

Lúc này, có một nhóm nha dịch cầm binh khí chạy tới, dẫn đầu là một người trung niên gầy khoảng bốn năm mươi tuổi, trên đầu mang ô sa, xem phẩm cấp là một quan lục phẩm... Hẳn là phủ doãn của Hà Gian phủ.

“Các người là ai, dám cắt ngang tế tự, nếu lỡ chọc giận hà bá mang tới tai họa, các người đảm nhận nổi sao?” Tri phủ nọ còn rất ngang ngược, tiến lên chỉ trích đám người Triệu Phổ, còn muốn sai nha dịch bắt người.

Những nha dịch này còn chưa tới gần, đã bị Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đá bay.

“Lớn mật!” Tri phủ cả giận nói, “Cũng dám đả thương quan sai, quả thật vô pháp vô thiên.”

Triệu Phổ vừa định mở miệng, chợt nghe Triển Chiêu nói, “Người thân là tri phủ là mệnh quan triều đình, vậy mà lại tin vào lời của bọn bịp bợm

trên giang hồ, rõ như ban ngày dùng tiểu hài tử tế hà bá, cũng quá hoang đường! Người như vậy thì có khác gì xem mạng người như cỏ rác!”

Huyện quan nọ bị một câu nghĩa chính lời nghiêm của Triển Chiêu làm cho ghen, một câu phản bác cũng không thể thốt ra.

Triệu Phổ ở một bên sờ sờ mũi, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đều có chút tiếc rên sắt không thành thép (việc làm dang dở nửa vời) mà nhìn hẩn —— Vương gia, thời khắc mấu chốt không được nhanh mồm nhanh miệng như Triển đại nhân a!

Triệu Phổ im lặng, lại thấy Công Tôn ở một bên nhẩn cười.

“Ách... Hà bá gây tai họa, đã hại chết không ít người, ta cũng chỉ là muốn nơi này bình an.” Tri phủ nói, “Tế người sống như vậy đúng là tàn nhẫn chút, nhưng nếu có thể phù hộ Hà Gian phủ mưa thuận gió hòa, cũng là chuyện tốt a.”

“A, người vì an nguy của Hà Gian phủ mà lo lắng như vậy, tại sao ném những hài tử không có năng lực phản kháng như thế này? Không bằng chính người đi tế hà bá đi.” Triệu Phổ cười nói.

Tri phủ sau lưng tỏa ra khí lạnh, Hà Gian phủ cách Khai Phong phủ tuy rằng không phải xa, nhưng cơ bản rất ít quan viên ở kinh đô qua lại, quan viên địa phương thì hẩn là lớn nhất, người bình thường thấy hẩn đều phải nhún nhường cung kính ba phần, thế nhưng những người trước mắt này hiển nhiên không đem hẩn để vào mắt, tri phủ trên dưới quan sát Triệu Phổ, thầm nhủ vì này có địa vị gì a? Tại sao thấy hẩn một chút cũng không sợ?! Quan trọng là nhìn tướng mạo khí độ của hẩn, tựa hồ rất có địa vị a.

Mà đúng lúc này, chỉ nghe hoàng bào đạo sĩ trên đài cười cười, nói, “Lòng dạ đàn bà.”

Mọi người xoay nhìn qua, hoàng bào đạo sĩ kia thoát nhìn hơn ba mươi tuổi chưa đến bốn mươi, vóc dáng không cao, thấp lè tè, mặt dẹt hình bánh nướng, con mắt nhỏ, mũi tẹt, miệng nhỏ, trông rất tầm thường.

“Đại tiên.” Tri phủ đối đạo sĩ kia rất tôn trọng, Triệu Phổ bọn họ trong lòng hiểu rõ, vị này, nói vậy chính là Liễu đại tiên cái quái gì đó.

“Các người ngăn trở tế tự còn xúc phạm tới hà bá, hà bá đã tức giận.” Hoàng bào đạo sĩ vừa nói ra nguyên nhân, đột ngột trên đất bỗng nổi lên một trận cuồng phong... Trong nhất thời cát bay đá chạy, bụi bay mù mịt.

“Thấy không?” Liễu đại tiên cao giọng hô, “Đây là dấu hiệu chứng tỏ hà bá tức giận, ngài nói sẽ cho Hà Gian phủ ba năm đại hạn ba năm đại涝*, đến lúc đó, dân chúng Hà Gian phủ sẽ lầm than.”

*(ba năm đại hạn ba năm đại涝 = hạn hán ba năm, lũ lụt ba năm)

Thôn dân nghe xong đều sợ hãi, quỳ xuống đất dập đầu với dòng nước sông chảy xiết, thỉnh cầu hà bá gia tha thứ.

Tri phủ cũng có chút hoảng loạn, hỏi Liễu đại tiên, “Đại tiên, vậy nên làm thế nào cho phải a?”

Liễu đại tiên nhìn Triệu Phổ bọn họ một chút, nói, “Chỉ có đem những kẻ gây cản trở tế tự, còn có đôi đồng nam đồng nữ tiến cống cho hà bá gia, thỉnh cầu hà bá gia tha thứ.”

Trong nhất thời, tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ bọn họ, Triệu Phổ nhú mày, các ảnh vệ đã chuẩn bị hảo đem Liễu đại tiên đánh cho đau nhức một trận, vứt xuống sông tế hà bá.

Mà đang trong lúc khẩn trương, Công Tôn lại đột nhiên nói, “Người vừa bảo, cuồng phong kia là do hà bá tức giận gây nên?”

Liễu đại tiên xoay mặt liếc mắt quan sát Công Tôn, hơi sững sốt, gật đầu, “Đương nhiên.”

Mọi người đều nhìn Công Tôn, Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Các vị hương thân, các người để tên bịp bợm này lừa bao nhiêu năm rồi?”

Dân chúng đưa mắt nhìn nhau, có vài người nói, “Liễu đại tiên là thần toán a... Hẳn có thể nói chuyện với thần tiên đó.”

“Đúng vậy, rất chuẩn a.”

Liễu đại tiên đắc ý vuốt chòm râu, nhìn Công Tôn.

Công Tôn cười, nói, “Các người đếm tới ba, hà bá gia kia sẽ lại tức giận.”

Mọi người sững sốt, chột nghe Triệu Phổ đếm, “Một, hai, ba.”

Ba chữ vừa dứt, bỗng nhiên, lại nổi lên một trận cuồng phong như vừa nãy.

Thôn dân đều ngây ngẩn cả người, Liễu đại tiên nọ, mặt cũng biến sắc.

“Này...” Tri phủ có chút hồ đồ, nhìn Công Tôn, bọn Triệu Phổ cũng lảng lảng chờ Công Tôn giảng giải, đối với học thức của Công Tôn, mọi người trăm phần trăm yên tâm, đều chờ y vạch trần bộ mặt thật của Liễu đại tiên.

“Nơi này là cửa sông, lại là hạ lưu, có gió là bình thường.” Công Tôn nói, “Hàng năm vào hai mùa xuân thu, như lúc này đều dễ nổi gió, đặc biệt loại vị trí địa lý như nơi này, cầu cùng bến đò xây dựng ở chỗ này, thì tất nhiên sẽ xảy ra sự cố.”

Công Tôn vừa nói, vừa vươn tay chỉ chỉ vị trí phía trước cửa sông, nói, “Phía trước cửa sông có một hàng cây, nơi đó khuất gió, có thể xây cầu ở

chỗ đó, còn không thì từ đó dời mười trượng về hướng tây, sẽ thấy không có gió thổi, bởi vì gió không thể chuyển hướng, không tin thì có thể kiểm tra.” Nói, Công Tôn bảo tri phủ nọ, “Một lát sẽ còn nổi gió, các người lưu lại một nửa số người đứng ở nơi này, tất nhiên sẽ bị gió thổi tới, còn nửa số người đến đầu bên kia, tuyệt đối gió không thổi đến.”

Mọi người bán tín bán nghi làm theo, quả nhiên, không bao lâu sau, cuồng phong gào thét, những người đứng lại nơi này đều bị thổi đến cả con mắt cũng không thể mở ra, mà những thôn dân cách đó hơn mười trượng, thì một chút cũng thổi không tới.

“Quả đúng vậy a!” Những thôn dân này tấm tắc khen hay, “Hảo kỳ quái a!”

“Cầu xây ở chỗ này, chẳng phải sẽ tường an vô sự sao?”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Liễu đại tiên, Liễu đại tiên nheo mắt lại, nói, “Đây chỉ là trùng hợp mà thôi!”

Công Tôn thản nhiên cười một cái, cũng không thèm để ý đến hắc, mà nhìn tri phủ nọ, “Đại nhân, làm tri phủ, chí ít cần phải từng đỗ tiến sĩ mới được bổ nhiệm, người tất nhiên là học đủ sách thánh hiền, hẳn là biết, thiên tai do sông ngòi hồ biển tạo thành, chỉ phải khơi thông mà không phải lấp kín, nước chảy xiết thế này, ta thấy nơi đây ruộng đồng ngàn khoảnh, người hoàn toàn có thể tại vùng này đắp đập trữ nước, như vậy có thể dùng để tưới tiêu, lại có thể khống chế mực nước. Cách hay thì không dùng, hao tài tổn của tế tư làm cái gì, như vậy không phải quá ngu xuẩn sao?”

Tri phủ á khẩu không trả lời được, nhìn Liễu đại tiên kia, như là nói —— đại tiên, này làm sao cho phải a?

“Các hạ tựa hồ cũng là người đọc sách a?” Liễu đại tiên nhìn Công Tôn một chút, thấp giọng hỏi, “Chẳng lẽ cũng biết thần quái chi thuật?”

Công Tôn thản nhiên cười, nói, “Ta đích thật là người đọc sách, nhưng người đọc sách cũng không phải đều là yêu ngôn hoặc chúng.”

Triệu Phổ ở một bên âm thầm vui mừng, thư ngốc này miệng lưỡi trơn tru, rằng nhon mồm sắc bén chọc người tức chết không đền mạng, tuy rằng bị y mắng thì cực buồn bực, bất quá nghe y nói người khác đặc biệt hả hê a.

“Tiên sinh quý tính là gì?” Liễu đại tiên khách khách khí khí hỏi.

“Không quý, họ kếp Công Tôn.” Công Tôn trả lời.

“Nga, Công Tôn tiên sinh a.” Liễu đại tiên gật đầu, nói, “Nghe ngữ khí của tiên sinh, tựa hồ muốn nói tại hạ là một kẻ giang hồ bịp bợm a?”

Công Tôn rất thẳng thắn gật đầu, nói, “Chính xác, người không những là một tên giang hồ bịp bợm, mà còn giả mạo người xuất gia, làm nhục đạo giáo.”

“Người nói cái gì?” Liễu đại tiên kia phát hỏa, hai hàng lông mày dựng thẳng, Bạch Ngọc Đường một bên lạnh băng băng nói một câu, “Người xuất gia tâm địa thiện lương, người bất quá chỉ là một tên bịp bợm mưu tài hại mệnh mà thôi.”

Liễu đại tiên co rút khóe miệng, trên mặt thần tình biến hóa, lạnh lùng cười, nói, “Hảo! Vậy tiên sinh có dám đấu pháp với ta hay không?”

Công Tôn hơi sững sốt, hỏi, “Đấu pháp?”

“Không sai.” Liễu đại tiên hơi chút đặc ý nói, “Tại hạ lược thông tiên thuật, có ba chiêu tuyệt học, tiên sinh nếu có thể chứng minh ba chiêu này của ta là lừa gạt, ta liền chịu thua, cam nguyện nhận tội nộp mình cho quan phủ xử theo pháp luật, nhưng nếu tiên sinh không phá giải được phép thuật của ta, thì chứng tỏ là tiên sinh ăn nói bừa bãi, ta muốn tiên sinh bồi tội, thế nào a?”

Công Tôn cân nhắc một chút, hỏi, “Ba tuyệt học kia là gì?”

“Cũng không tính là rất giỏi.” Liễu đại tiên kia cười, nói, “Hô phong hoán vũ, xảo liên thần số, điểm thạch thành kim.*”

*(ba chiêu lần lượt là: hô mưa gọi gió, đoán vận mệnh, biến đá thành vàng.)

Công Tôn còn chưa kịp mở miệng, Triệu Phổ mọi bên hùng hồn, “So thì so.”

Công Tôn sửng sốt, xoay mặt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nháy mắt mấy cái với y, nói, “Thư ngọc, mắc gì phải sợ hăn, mấy câu vừa rồi nghe đúng là phóng thích.” (thô lỗ a =__=)

Công Tôn có chút bất đắc dĩ, liếc hăn đến nỗi con mắt tròn trảng, Triệu Phổ điềm tĩnh cười, “Người chắc chắn sẽ không thua được!” Bên ghé sát vào bên tai Công Tôn thấp giọng nói, “Yên tâm, nếu hăn dám đùa giỡn sau lưng, ta đánh cho hăn răng rơi đầy đất!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 37: Con Một Sách Đại Hiến Thần Thông

Liễu đại tiên một bộ đặc ý dương dương vẻ mặt nắm chắc thắng lợi, Công Tôn nhìn hăn cực không vừa mắt, còn nữa, hăn vừa nói mấy tuyệt chiêu kia —— hô phong hoán vũ, xảo liên thần số, điểm thạch thành kim, căn bản chính là những thứ hư vô mờ mịt, Công Tôn biết, đó chẳng qua là một trò bịp mà thôi. Hơn nữa lại có Triệu Phổ ở một bên xúi giục, Công Tôn bất đắc dĩ, đành phải gật đầu, đáp ứng đấu pháp với Liễu đại tiên.

Sau đó, Liễu đại tiên bảo tri phủ kiến tạo hai cái đài bên bờ sông Mãnh, hăn cùng Công Tôn lên đài đấu pháp, ganh đua cao thấp!

.

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ nhìn mọi người bận bịu, vừa ngẩng ngẩng hai tiểu hài tử vừa được cứu về, đều so với mình lớn hơn một chút. Bé tiến đến, nhìn hai nhóc kia một chút, hai tiểu hài tử cũng thấy Tiểu Tứ Tử, tâm trạng hâm mộ, oa nhi này thật là đẹp mắt nha.

. . . Tiểu Tứ Tử thấy bọn họ đều có chút gầy, hơn nữa còn bị ném vào sông, cảm thấy người lớn đối bọn họ thật xấu! Liền từ trong lòng móc ra từng tử đường (kẹo hạt thông) mà lúc trước Tử Ảnh đưa cho, đưa cho hai người.

Tiểu hài nhi dù sao cũng có một tiếng nói chung, ăn một chút đường hàn huyên hai câu, lập tức trở thành hảo bằng hữu.

Tiểu Tứ Tử cùng với bọn trẻ chơi đùa một hồi, thấy Công Tôn đứng một bên cùng Triệu Phổ nói chuyện, liền đi tới, kéo kéo ống tay áo của y, hỏi, “Phụ thân, chúng ta kế tiếp làm cái gì nha? Về nhà sao?”

Công Tôn sờ sờ đầu bé, nói, “Chờ một chút nữa, phụ thân còn có một chuyện phải làm.”

Triệu Phổ đi đến bế Tiểu Tứ Tử lên, nói, “Tiểu Tứ Tử, đừng nóng vội, phụ thân ngươi phải đi thu thập tên xú (thối) đạo sĩ kia.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Tại sao muốn giáo huấn Xú Xú?”

Triệu Phổ nghĩ ‘xú xú’ tên này rất chuẩn xác, liền cười nói, “Hắn gạt người, muốn đem hai oa oa kia ném xuống sông chết đuối.”

“A?” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, nói, “Thật xấu! Phụ thân, hảo hảo giáo huấn hắn!”

Triển Chiêu ở một bên cười, lúc này, tri phủ nọ đi tới, thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Các hạ... thần thánh phương nào a?” Nói xong, nhìn thoáng Triệu Phổ bên cạnh, tri phủ là người kinh nghiệm quan trường, phần khí thế trên người Triệu Phổ cùng đoàn người này vừa nhìn liền biết không phải người thường, trước tiên phải hỏi rõ ràng, đừng nên bất tri bất giác đắc tội quyền quý.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, chính mình không thể bại lộ thân phận quá sớm, vạn nhất tri phủ này cùng Liễu đại tiên có thông đồng gì đó, chẳng phải là đả thảo kinh xà? Vì vậy cười cười, nói với tri phủ, “Đại nhân, chúng ta chỉ là đi ngang qua, đều là người làm ăn, nghe nói ở đây dùng người sống cúng tế, trước đây cũng nghe qua những trò gạt người như thế này, sợ rằng thương tổn người vô tội, cho nên tới ngăn cản.”

“Nga...” Tri phủ gật đầu, tuy rằng ngực vẫn có một ít hoài nghi, nhưng cũng không hỏi nhiều, đi xuống chuẩn bị tử thí.

.

Tin tức Liễu đại tiên cùng một thư sinh đấu pháp bên bờ sông đã sớm truyền ra, nhiều thôn dân đều đến góp vui. Những thôn dân này cũng thật mâu thuẫn, cùng lúc, họ phi thường e ngại vị Liễu đại tiên này, cảm thấy hắn có tiên pháp, an nguy của Hà Gian phủ đều nằm trong tay của hắn. Mà mặt khác, lại hơi chút chán ghét phê bình hắn, vị đạo sĩ này tham tài háo lợi, hoàn toàn không có thanh cao chi khí của người xuất gia, hắn quanh năm cướp đoạt bách tính, hở một tí là đòi tế người sống, nói chung là không ít người phẫn nộ mà không dám nói.

Nhưng mà ngày hôm nay đột nhiên xuất hiện một vị tiên sinh, nếu xem tướng mạo, Công Tôn thật sự thán phục vị Liễu đại tiên này rất nhiều, giơ tay nhắc chân vô cùng tiêu sái, tư văn tuần tú, nếu nói tiên phong đạo cốt thật sự cũng không sai. Mặt khác, những người bên cạnh y tựa hồ đều là võ lâm cao thủ, bản lĩnh vừa nãy khi cứu người không phải người bình thường có thể làm được, vả lại còn không e ngại tri phủ, hiển nhiên là người có thân phận. Trong yếu nhất là, sự kiện vừa nãy Công Tôn bóc mẽ long Vương gia nổi giận thổi gió gì đó, tựa hồ rất có đạo lý.

Chẳng lẽ Liễu đại tiên kia thực sự gạt người sao? Mọi người cũng không dám nhiều lời, chỉ là nhón chân ở một bên nhìn.

.

Không bao lâu, đài đã dựng xong, chia là trái phải đông tây hai đài, đạo sĩ kia dẫn đầu nhảy lên đài phía đông, phía sau, còn mang theo một tiểu đồng tử.

Công Tôn đang muốn lên đài, thì cảm thấy góc áo bị người giật giật, Tiểu Tứ Tử đang ngẩng mặt nhìn y.

Công Tôn cười nói, “Tiểu Tứ Tử, người ở dưới này chờ một chút.”

Tiểu Tứ Tử hơi dẩu mỏ, nhìn tiểu đồng tử trên đài kia, nhỏ giọng nói thầm với Công Tôn, “Hắn cũng là tiểu hài tử, cũng có thể đi.”

Công Tôn sửng sốt, Triệu Phổ ở một bên nói, “Đại khái là một tiểu tùy tùng, trông có vẻ có bè có phái, thư ngốc, mang theo Tiểu Tứ Tử đi thôi, so với tiểu đồng kia còn đẹp hơn.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, liền kéo tay Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, bên dưới nhưng có rất nhiều người xem, một hồi không được sợ mà khóc nhè a.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, bên cạnh Triệu Phổ ngồi xổm xuống nói với bé, “Tiểu Tứ Tử đừng sợ, ai dám khi dễ ngươi ta đánh hắn!”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm ngẩng mặt lên nhìn Triệu Phổ, phía sau Tử Ảnh cũng nói, “Tiểu Tứ Tử, đừng sợ, ai dám cười ngươi ta nhổ sạch răng của hắn!”

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu, kéo tay Công Tôn chạy đến trên đài. Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử một chút —— Trước đây Tiểu Tứ Tử sợ nhất những nơi đông người, bất quá từ khi đến Khai Phong phủ, thường cùng một chỗ với bọn Triệu Phổ, tất cả mọi người cho bé chỗ dựa, khen bé thông minh dễ nhìn, vì vậy Tiểu Tứ Tử gần đây tự tin không ít, cũng dám ở trước nhiều người nói chuyện.

Công Tôn vui vẻ kéo tay bé lên đài, quả nhiên... Tiểu Tứ Tử xuất hiện, khiến mọi người dưới đài khe khẽ thì thầm.

“Ai u... Đây là Kim Đồng thật phải không?”

“Nha, hài tử này thật khả ái mà.”

“Đúng vậy, nhìn đôi mắt to của bé nó kìa.”

“Nương tử, người cũng sinh cho ta một đứa như vậy đi.”

.

Trên đài đặt cái bàn, Công Tôn trước tiên ôm lấy Tiểu Tứ Tử đặt vào cái ghế dựa bên cạnh để bé ngồi ngay ngắn, sau đó cũng ngồi xuống, một bộ ung dung thong dong, mà lại nhìn Liễu đại tiên kia, hắc mặc đạo bào đầu đội đạo quan, cầm trên tay một bả kiếm, đang bận rộn múa may trên đài a, lúc thì sái phần lúc thì phun lửa.

Công Tôn ở một bên uống trà nhìn hắc, Tiểu Tứ Tử vui vẻ không ngừng vỗ tay, nói, “Phụ thân, người kia diễn tạp kỹ hảo lợi hại nha!”

Tiểu Tứ Tử còn nhỏ tiếng nói cũng vang, nói một câu không ít người đều nghe được, tất cả mọi người cười vang, đạo sĩ kia cũng nghe được, mặt biến sắc.

Dưới đài bọn Triển Chiêu đều dõi theo, Triệu Phổ đứng ngay bên cạnh đài cao của Công Tôn, nghe được cười ha ha, nói với đạo sĩ kia, “Ai, người xong chưa a?” Nói xong, bảo Giả Ảnh, “Thưởng cho hắc vài lượng bạc, để hắc mau bắt đầu!”

Liễu đại tiên kia từ khi tới Hà Gian phủ, vẫn đều được tôn trọng, người trong Hà Gian phủ đều rất sợ hắc, ai cũng không dám đắc tội hắc, thế nhưng những người này không biết từ đâu tới, căn bản không đem hắc để vào mắt, đã vậy còn nhiều lần chế nhạo.

Hắc vô thức đảo mắt nhìn tri phủ dưới đài, nhưng tri phủ kia là một người khôn khéo, trông Triệu Phổ bọn họ, tuyệt đối không phải người bình thường. Tuy rằng Triển Chiêu không nói, nhưng càng giấu diếm lại càng khả nghi... Quên đi, chính mình cũng nên rút lui, cẩn thận ô sa khó giữ a.

Bất đắc dĩ, Liễu đại tiên đành phải ngừng “làm phép”, hắc hít sâu một hơi, nói, “Trước tiên tỷ thí ‘hô phong hoán vũ’, tiên thuật đạo gia ta bác đại

tinh thâm, có biển ngày thành đêm, tát đậu thành binh, huy kiếm thành hà (múa kiếm thành sông), hô phong hoán vũ nhiều tuyệt kỹ, bần đạo học nghệ không tinh, chỉ học được một chiêu này, không biết tiên sinh có thể hô phong hoán vũ không a?”

Công Tôn cười cười, lắc đầu.

Tất cả mọi người cảm thấy có chút nản lòng, đạo sĩ kia cười ha ha, nói, “Vây xem ra trận đấu này tỷ thí là thua chắc rồi.”

Công Tôn nâng chén trà uống, thản nhiên nói, “Phong vũ lôi điện cũng không phải do thần tiên yêu quái gây nên, mà là do khí trời biến hóa, mỗi khi giao mùa, khí hậu sẽ thay đổi, địa thế bất đồng, khí hậu cũng sẽ bất đồng, mưa gió có thể đoán trước, cũng không thể triệu hoán (kêu gọi).”

“A.” Đạo sĩ hất hàm, nói, “Đó là người vô năng, để ta hô cho người xem!”

Triệu Phổ ở một bên được cực kỳ ngọt ngào, thầm nhủ người học bài chính là phiền phức, trực tiếp kéo Hắc Kiêu đi ra đại chiến ba trăm hiệp còn thống khoái, tên đạo sĩ này, đáng ăn đập!

Công Tôn cũng vẫn là vẻ mặt thong dong, tiếp tục uống trà xem kịch, không nhanh không chậm.

.

Giả Ảnh ở một bên nhìn, nhỏ giọng nói với Tử Ảnh, “Ai, có chút khí phách của Vương gia khi chiến tranh a, người khác gấp muốn chết, hắn còn ngủ.”

Tử Ảnh cũng che miệng cười, bị Triệu Phổ hung hăng liếc trắng mắt.

.

Liễu đại tiên kia dâng hương châm lửa, lại cầm kiếm bắt đầu khoa tay múa chân một hồi, cuối cùng, hướng về phía trời xa hô to một tiếng, “Gió đến a!”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, mọi người liền cảm thấy được một trận gió thổi tới.

Liễu đại tiên kia lại khoát tay, hô một tiếng, “Gió ngừng a!”

Lập tức, lặng gió.

Lần này, đám thôn dân đều sợ hãi, quỳ xuống dập đầu với Liễu đại tiên, miệng gọi thần tiên.

Công Tôn có chút chán nản thở dài, lắc đầu, một bên Triệu Phổ cũng cảm thấy không bình thường, tại sao kêu đến là đến?

“Thế nào a?” Liễu đại tiên thu kiếm trên tay, dương dương tự đắc hỏi Công Tôn, “Thư sinh, người có bản lĩnh thì cũng hô một tiếng cho ta xem, hoặc giải thích ở đây có cái gì làm trò, nếu không, ván này ta thắng.”

Công Tôn thông dong cười, nói, “Đạo trưởng... có thể hô lại lần nữa không?”

“Đương nhiên có thể!” Liễu đại tiên cười nói, nói xong muốn gọi.

“Chờ một chút!” Công Tôn hơi khoát khoát tay, đi tới bên đài, thấp giọng nói với Triệu Phổ mấy câu.

Triệu Phổ sửng sốt, liền gật đầu với Giả Ảnh và Tử Ảnh bên cạnh, hai ảnh vệ liếc mắt nhìn nhau, vụt một cái mất dạng.

Công Tôn quay về giữa đài, ngồi xuống, nói, “Chờ một lát nữa đã.”

“Vì sao phải chờ một lát?” Liễu đại tiên khó hiểu hỏi.

“Nga... vừa này bắt quá người gặp may, trong khoảng thời gian này rất dễ dàng nổi gió, một lát nữa đã.” Công Tôn cười nói, “Hô phong hoán vũ không phải lúc nào cũng làm được sao? Hay là đạo trưởng muốn xem canh giờ?”

Liễu đại tiên khoát khoát tay, ngạo mạn nói, “Hiển nhiên là bản đại tiên khi nào vui vẻ đều có thể hô.”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, không bao lâu, Tử Ảnh đã trở về, đối Triệu Phổ gật đầu.

Công Tôn thấy, mỉm cười, nói với Liễu đại tiên, “Được rồi đạo trưởng.”

Liễu đại tiên bắt mãi bữu môi một cái, lại bắt đầu làm phép, hướng xa xa hô to một tiếng, “Gió đến a!”

Thế nhưng lần này hắn vừa dứt lời, xung quanh một chút động tĩnh cũng không có, Liễu đại tiên sững sốt, lại càng thêm lớn tiếng mà hô, “Gió đến a...”

Vẫn như cũ không có động tĩnh.

Thôn dân đưa mắt nhìn nhau, đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Liễu đại tiên, Liễu đại tiên cau mày, nói, “Ách... đại khái là long Vương gia không có nghe được... Ta lại gọi tiếp một lần.”

Công Tôn gác chân uống trà, ý bảo đạo trưởng chậm rãi gọi.

Liễu đại tiên hô liên tiếp mười lần, sau đó cổ họng bị sử dụng quá mức, thanh âm the thé còn ở đằng kia hô, “Đến~ gió~”

Thế nhưng ông trời không chừa mặt mũi cho hắn, tinh không vạn lí, một chút gió cũng không có.

Dưới đài, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nín cười lắc đầu.

Công Tôn thấy Liễu đại tiên đứng ở trên đài vừa uống trà vừa thở dốc, cười hỏi, “Đạo trưởng, gọi xong chưa?”

“Gọi... gọi xong.” Liễu đại tiên có chút suy sụp nói, “Ách... long Vương gia không ở.”

“Thật không?” Công Tôn mỉm cười, nói, “Theo như ta nghĩ, là những kẻ phối hợp với người lừa gạt không hỗ trợ.”

Mọi người vừa nghe đến hai chữ ‘lừa gạt’, đều châu đầu ghé tai, nghe Công Tôn giải thích tỏ tường.

“Người... Người nói bậy bạ gì đó?!” Liễu đại tiên tức giận, kéo cao giọng nói.

Tiểu Tứ Tử hướng đến bên người Công Tôn, cọt cọt, nói, “Phụ thân, người này hảo hung.”

Tử Ảnh trừng mắt liếc Liễu đại tiên, đe dọa, “Người còn ồn ào sao? Giữ hơi để gọi vài tiếng ‘gió đến’ đi, coi chừng gió lớn cứng lưỡi.”

Tử Ảnh cũng coi như rằng nhọn miệng lưỡi trơn tru, Liễu đại tiên bị xỏ một câu ghen hòng, mặt xanh mét, tàn bạo trừng Tử Ảnh, Tử Ảnh tại sao phải sợ hấn trừng? Dám hù dọa Tiểu Tứ Tử của hấn?! Ý không phải... Là tương lai tiểu Vương gia Tiểu Tứ Tử của bọn họ! Một lát đánh cho người bò xuống đất mò răng!

.

Lúc này, Công Tôn đứng lên, hướng về sơn cốc xa xa hô một tiếng, “Ra đi.”

Công Tôn thanh âm cũng không to, nhưng nơi này là lòng chảo, bốn mặt đều có núi vây quanh, vì vậy thanh âm truyền đi thật xa, không bao lâu, Giả

Ảnh cùng Đại Ảnh nhảy ra kéo đến một cánh buồm thật lớn, cùng với hai tiểu đạo sĩ bị trói gô, đáp xuống trước đài của Công Tôn, đem người vút trên mặt đất. Nói, “Hai kẻ này tại nơi sơn cốc đầu gió, buộc một cánh buồm to, vừa nghe đạo sĩ kia gọi ‘Gió đến’, bọn chúng sẽ lập tức chinh vị trí của buồm, đem cơn gió nguyên bản thổi qua sơn cốc chặn lại... Kết quả gió đổi chiều, sẽ thổi đến nơi này.”

Giả Ảnh đập một tiểu đạo sĩ một cước, bảo, “Người nói!”

Đạo sĩ nọ đã sớm bị Giả Ảnh cùng Đại Ảnh dọa sợ, quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ, nói, “Không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ là nghe lệnh của Liễu đại tiên mà thôi.”

“Oanh” một tiếng, đám người bùng nổ, tất cả mọi người vẻ mặt khinh bỉ nhìn Liễu đại tiên, bắt đầu hoài nghi thần thuật mà trước đây hãn thi triển, đều là gạt người.

Triệu Phổ cảm thấy hả lòng hả dạ, nói, “Thư ngọc giỏi lắm!”

Công Tôn cũng cười cười, từ xưa tới nay, những kẻ hãm hại lừa gạt người, cơ bản đều là mấy chiêu này, một chút cũng chẳng mới mẻ.

Tri phủ cũng có chút bất đắc dĩ, nhìn Liễu đại tiên một chút, lắc đầu cất cao giọng, “Ván thứ nhất, Công Tôn tiên sinh thắng!”

Tiểu Tứ Tử ngồi phía trên vỗ tay, nói, “Phụ thân thật là lợi hại.”

.

Liễu đại tiên nuốt không trôi cục tức này, có chút ầm ứ, mình lần này đụng phải gốc rễ rồi, Công Tôn này khá cao tay!

Nghĩ vậy, đường nhìn của hắn rơi xuống tiểu đồng tử bên cạnh, nói, “Ván tiếp theo, chính là xảo liên thần số! Do đồ đệ của ta xuất chiến.”

Công Tôn cũng nhìn về phía tiểu đồng tử kia, hần đáng vẻ khoảng mười tuổi, tướng mạo xấu xí. Song song, có không ít người cũng hỏi, xảo liên thần số, rốt cuộc là gì vậy.

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Công Tôn, xảo liên thần số là gì?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Xảo liên thần số, là một loại phương pháp dựa theo tính danh nét bút suy đoán hung cát, có người nói là do Gia Cát võ hầu lưu lại, xảo liên thần số, hà đồ lạc thư, chu dịch bát quái, âm dương ngũ hành... các thứ đều là kỹ năng thường dùng để đoán mệnh đoán chữ.”

“Thần kỳ như vậy?” Triệu Phổ hỏi, “Đoán mệnh chuẩn không? Người có biết không? Coi cho ta một lần.”

Công Tôn có chút bất đắc dĩ cười cười, nói, “Đoán mệnh đoán chữ việc này, đại thể nếu tin thì trúng còn không tin thì không trúng, nếu người tin, chắc chắn sẽ tìm được vài chỗ đúng, không tin, chắc chắn tìm được chỗ sai. Kết quả của đoán mệnh đoán chữ, đại thể đều là nửa đời trước là long đong, nửa đời sau là đại phú đại quý, nhưng người phải biết rằng, nếu như nửa đời trước thuận buồm xuôi gió, hẳn sẽ không nghĩ đến đi đoán chữ... Hơn nữa, người được xem là thuận buồm xuôi gió, thì cũng sẽ có lận đận của họ, sở dĩ đại thể đều tin tưởng đến nửa đời sau đại phú đại quý, người không nói vậy, ai cho người bạc a. Đúng không?”

Triệu Phổ bật cười, nói, “Nói như vậy, đều là trò gạt người?”

“Ân.” Công Tôn thoáng lắc đầu, nói, “Cũng không hẳn vậy a, thiên địa vạn vật luôn có chút quy luật, nhưng nói đến hung cát bất quá chỉ là một ít gợi ý, để người ta cảnh tỉnh, mà không phải dựa vào mệnh số để sống qua ngày. Dù có tính ra mệnh vinh hoa phú quý, nhưng nếu không biết tự mình nắm chặt, mệnh số tốt cũng sẽ bị lãng phí, nói tới nói lui, thành sự tại nhân.”

Công Tôn thấp giọng nói chuyện với Triệu Phổ, gần đó không ít thôn dân đều nghe, không khỏi bội phục, thư sinh này nói chuyện thản nhiên, trong lời nói luôn có thiên cơ, không có nửa phần ham công lợi, so với những kẻ hủ lậu và hung tăng ác đạo tốt hơn rất nhiều, mà lúc này, rất nhiều thôn dân đã không hề tin tưởng Liễu đại tiên, ngược lại vây quanh Công Tôn, muốn hỏi y những vấn đề mà gần đây không giải quyết được.

Liễu đại tiên sắc mặt vừa hồng vừa tím, vỗ vỗ tiểu đồng tử bên cạnh, nói, “Người phải thắng a, nếu không thắng ta không cho người cơm ăn!”

Tiểu đồng tử nọ sợ đến gật đầu lia lịa... Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa lúc đứng cách Liễu đại tiên gần nhất, nghe được hắn nói, lại nhìn thần sắc tiểu đồng tử nọ, hai người đều nhíu mày.

Triển Chiêu chú ý tới Bạch Ngọc Đường vùng giữa đôi mày dễ nhìn đang cau lại, ánh mắt lãnh liệt, tựa hồ nổi lên sát tâm, biết hắn ghét ác như thù, một lát không tìm cơ hội giải quyết tên đạo sĩ này không được, nói, “Đạo sĩ này, kết cục của hắn tất nhiên là cầu đầu trăm của Bao đại nhân, không chỉ hả hê lòng người vì mọi người trút giận, mà còn có thể cảnh tỉnh những tên tăng nhân đạo sĩ đang chuẩn bị lừa gạt hãm hại người khác như hắn.”

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, nhìn Triển Chiêu một chút, ngực hiểu rõ, ý của Triển Chiêu là —— Không cần hắn động thủ giết người, để Bao đại nhân chém thì tốt hơn, còn có thể cảnh cáo người sau, liền nhẹ gật đầu, hỏi, “Tiểu hài tử này...”

“Nga, đều mang về Khai Phong phủ.” Triển Chiêu cười nói.

Bạch Ngọc Đường hơi chút giật mình, hỏi, “Ở lại Khai Phong phủ nuôi sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, nói, “Khai Phong có những nhà không có tiểu hài tử, nghĩ tới hài tử muốn điên rồi, nếu phải mua những hài nhi trên tay bọn

buôn người, không bằng để bọn họ thu dưỡng những hài tử không nhà này, yên tâm, đại nhân có phái người chuyên môn phụ trách loại chuyện này, hàng năm tiểu hài tử được nhận nuôi đưa ra từ Khai Phong phủ có mấy trăm đứa, những người nhận nuôi, Khai Phong sẽ điều tra rõ ràng, trước khi được nhận nuôi, bọn nhỏ đều cùng ở lại trong học đường của Khai Phong.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ngắm Triển Chiêu một chút, gật đầu, “Hảo.”

Triển Chiêu cười, tính tình của Bạch Ngọc Đường này tựa hồ rất không giỏi biểu đạt, tròn mắt đảo một cái, nói, “Bạch huynh, tài sản của người rất nhiều đúng không, học đường của Khai Phong phủ, đại thể dựa vào người quyên tặng, Bao đại nhân là nha môn liêm khiết, người có muốn quyên tiền không nha?”

“Ách...” Bạch Ngọc Đường sửng sốt, gật đầu, nói, “Đương nhiên.”

Triển Chiêu nhin cười, thầm nghĩ, Bạch Ngọc Đường thì ra là một người thành thật...

Bạch Ngọc Đường cũng phản ứng được, thấy Triển Chiêu trong mắt tràn đầy bồn chồn, con mèo này vừa chọc hấn mà... Cũng có chút bất đắc dĩ, thầm nhủ mọi người đồn Triển Chiêu là một người trung thực ôn văn nhã, có thể thấy được giang hồ đồn đãi không thể tin, đây căn bản là hắc miêu, hắc đến nỗi một sợi lông khác màu cũng không có. (sao anh biết?)

Triển Chiêu cười tủm tỉm nói, “Ta đây sẽ nhớ kỹ, sau khi trở về bảo người đến nhà Bạch huynh mang bạc đi, ta thay cô nhi ở Khai Phong phủ cảm tạ Bạch huynh nha.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, Triển Chiêu này là cường hào mà, đem hấn làm con nhà giàu mà bòn rút, bất quá cũng không quan trọng, là vì cô nhi ở Khai Phong mà... Bất quá nhìn lại Triển Chiêu, hấn cười tủm tỉm nhích đến gần mình một tí, nguyên bản những lạ lẫm và địch ý mơ hồ cũng dần dần

hòa dịu. Bạch Ngọc Đường trong lòng hơi khẽ động —— con mèo này, rất thú vị.

(Chắc chắc, Miêu Nhi a, hết lừa tiền lại đến lừa tình = =+)

.

“Xảo liên thần số này, chính là thiên cơ!” Liễu đại tiên đứng trên đài, nước bọt phun vèo vèo nói, “Khi tỷ thí, ta muốn ngồi hỏi thiên cơ, không thể nói chuyện, người nói chỉ là đồ nhi của ta.”

Tất cả mọi người khó hiểu, hỏi, “Vậy thì so như thế nào?”

“Rất đơn giản.” Liễu đại tiên nói, “Bất kỳ một người nào, chỉ cần nói ra tên của mình, ta có thể tính ra được mệnh số của hã, bất luận quá khứ, hay tương lai!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy đây cũng quá thần kỳ.

“Tri phủ đại nhân.” Liễu đại tiên nói, “Để công bằng, thỉnh ngài tuyển ra ba thôn dân đến đây, phải là người ta không nhận biết.”

Tri phủ gật đầu, chọn ra ba thôn dân lên đài.

Liễu đại tiên hỏi Công Tôn, “Vị Công Tôn tiên sinh này, người chuẩn bị ứng đối ra sao a?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, cười nói, “Người đã tìm đồ đệ lên tỷ thí... Như vậy đi, ta để con ta tỷ thí.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu liếc mắt (đưa tình) nhìn nhau, hết thảy xoay mặt nhìn Công Tôn, Triệu Phổ cũng trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm Công Tôn —— Tiểu ngốc tử ra trận sao?

Tiểu Tứ Tử cũng chớp chớp mắt, nũng nịu với Công Tôn, “Phụ thân ta không biết.”

Công Tôn nở nụ cười, tiến đến bên tai bé thấp giọng nói vài câu.

Tiểu Tứ Tử nghe xong ngẩn người, sau đó cười tủm tỉm vỗ tay nói, “Àn, cái này chơi vui, ta chơi.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 38: Tiểu Tứ Tử, Người Lợi Hại Nhất!

Những thôn dân nọ vừa nghe nói ván tiếp theo do Tiểu Tứ Tử tỷ thí thì đều hào hứng, dài cổ mà trông chờ, bởi vì theo bọn họ thấy, Tiểu Tứ Tử khả ái lại linh khí (hiếu biết, linh động), chắc chắn là một tiểu tiên đồng. Chỉ có đám người Triệu Phổ mới biết, Tiểu Tứ Tử thực ra hoàn toàn là một tiểu ngốc tử... Tất cả mọi người có chút lo lắng nhìn Công Tôn, thầm nhủ —— Này đáng tin cậy sao?

Công Tôn chỉ là cười cười, không lên tiếng.

Lúc này, Liễu đại tiên đã nói với mọi người, “Tỷ thí bắt đầu!” Nói xong, hắn lại bắt đầu vận công làm phép.

Triệu Phổ nhin không được hỏi Công Tôn, “Ai, thư ngốc, đây là cái gì a?”

Công Tôn cười cười, nói, “Nói đơn giản, hắn là đoán mệnh.”

“Đoán mệnh?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi, “Tiểu Tứ Tử chẳng lẽ biết đoán mệnh?”

Công Tôn không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ cười cười, nhìn Tiểu Tứ Tử, bé ngồi trên ghế, hai chân lắc lư, nhìn khắp nơi, thấy mọi người nhìn mình, liền cười tít cả mắt, tay nhỏ bé bụ bẫm vẫy vẫy.

Mọi người nhin không được hút một ngụm khí lạnh, Giả Ảnh kéo kéo Triệu Phổ, nói, “Vương gia, phì thủy bất lưu ngoại nhân điền a, Tiểu Tứ Tử

là vũ khí cuối cùng, chí ít có thể đẩy lùi hơn mười vạn nhân mã a!”

Triệu Phổ liếc hẳn, bất quá phì thủy bất lưu ngoại nhân điền câu kia hẳn cảm thấy rất lọt tai, rất có đạo lý a.

Người thứ nhất được tuyển ra bước lên, bởi vì ván tử thí này là hai tiểu hài tử, cho nên mọi người đem hai cái đài đẩy đến gần nhau, sát cùng một chỗ.

.

Hai tiểu hài nhi mặt đối mặt ngồi bên trên, tiểu đồng tử kia nhìn Tiểu Tứ Tử một chút, ngực tán thán —— Oa, hài tử này thật đáng yêu a.

Tiểu Tứ Tử cũng thấy tiểu đồng tử nọ, liền cười tủm tỉm hỏi nó, “Tiểu ca ca, người tên là gì?”

Tiểu đồng tử nọ vừa nghe được mấy chữ tiểu ca ca, lập tức cảm thấy trong ngực thật ấm áp, nhỏ giọng nói, “Ta... gọi Tiểu Tứ.”

“Nha!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay một cái, nói, “Ta là Tiểu Tứ Tử nha!”

“Thật sao?” Tiểu đồng tử cũng nở nụ cười, vừa định nói hai câu, Liễu đại tiên nọ hung dữ trừng mắt liếc nó, tiểu đồng tử vội vã im miệng.

Triệu Phổ và Công Tôn ở một bên nhìn, đều nhú mày, tiểu đồng tử kia tựa hồ phi thường sợ hãi... Đủ thấy, thường ngày rất hay bị ăn đòn.

“Người tên là gì?” Liễu đại tiên hỏi nam tử đầu tiên.

nam tử nọ hơn ba mươi tuổi, thoát nhìn như là một nông dân, nhìn mọi người một chút, hẳn trả lời, “Ách... Ta gọi Lưu Đại Hoảng.”

“Nga...” Liễu đại tiên nhẹ nhàng khoát khoát tay, cười nói, “Người chờ, ta giúp người hỏi thiên mệnh!” Nói xong, quay lưng, tĩnh tọa tại chỗ, trong

miệng lâm bẫm.

Triệu Phổ liếc ngang một cái, thầm nhủ —— Lại nữa rồi, giả thần giả quỷ.

Liễu đại tiên đột nhiên định trụ bất động, một tay đặt trên đầu tiểu đồng tử, tiểu đồng tử bắt đầu cất tiếng, nói với nông dân nọ, “Ân... Phật tổ nói, hải đế lao nguyệt (vớt trăng đáy biển).”

Nói xong, lại im lặng.

“Hải đế lao nguyệt?” Tất cả mọi người nghe được như lâm vào sương mù, không giải thích được hỏi, “Đây là ý gì a?”

Tiểu đồng tử không nói lời nào, nhìn Liễu đại tiên phía sau, Liễu đại tiên thu thế, phờ phào một cái, chậm rãi quay đầu, nhìn người nông dân kia, nói, “Lúc trước người nỗ lực một trận, không nghĩ đến cuối cùng uống phí tâm tư, hôm nay người lại bắt đầu nỗ lực, ta không ngại nói cho người, bỏ cuộc đi, đến sau này cũng không cách nào thực hiện được, đó là mệnh số của người!”

Khi Lưu Đại Hoảng nghe xong, ngơ ngác ngẩn ra, có chút người lăm chuyện hỏi hẩn, “Ai, Đại Hoảng, có phải là nói về chuyện người bị từ hôn không a?”

“Chuyện từ hôn nào a?” Nhiều người xúm xít hỏi.

“Nhà sát vách Đại Hoảng có một nha đầu, nguyên bản đã đính hôn với hẩn, sau đó Đại Hoảng liều mạng kiếm bạc, thế nhưng đến khi dành dụm đủ sính kim, nha đầu Xảo Nhi nọ đã gả cho một phú hộ làm thiếp. Sau đó lại sinh một tử anh (bào thai chết), đã bị đại hộ đuổi ra làm nha hoàn. Hôm nay, Đại Hoảng lại xoay tiền, muốn chuộc ả ra, tái thành thân.”

“Ai nha, người tốt a...”

“Đừng nói, trước đây đúng là hải đế lao nguyệt uống phí công sức a!”

“Hơn nữa cô nương kia nhân phẩm kém như vậy, ta xem nếu thực sự chuộc được cũng không có gì hay?”

“Đúng đó.”

“Ai, hay là thôi đi!”

“Đúng vậy, Liễu đại tiên đoán rất chuẩn a!”

.

Lưu Đại Hoảng kia ngơ ngác đứng trên đài, Liễu đại tiên lạnh lùng cười, nhìn Công Tôn, “Ai... Tới phiên ngươi, làm sao a!”

Công Tôn cười cười, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, ngươi nghĩ sao?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi Công Tôn, “Thúc thúc kia tại sao lại khổ sở như vậy a?”

Công Tôn đem cảnh ngộ của Lưu Đại Hoảng nói sơ cho Tiểu Tứ Tử nghe, Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nhìn thôn phu đó, hỏi, “Vì sao không đi chuộc a?”

Tất cả mọi người giương mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, thôn phu hỏi, “Tiểu thần tiên, ngươi không cảm thấy lần này ta cũng là dùng giỏ trúc múc nước sao?”

Tiểu Tứ Tử khẽ nhú mày, nhìn Công Tôn, hỏi, “Phụ thân cái gì là dùng giỏ trúc múc nước?”

Công Tôn nở nụ cười, liền nói, “Chính là hầu tử dùng giỏ trúc vớt ánh trăng trong nước, mò thật lâu, cũng không vớt được.”

“Hắc hắc, hầu tử bốn bốn (ngốc).” Tiểu Tứ Tử nói, “Thích ánh trăng, thì mỗi ngày ra bờ sông nhìn nhìn không phải là tốt rồi sao, làm chi phải vớt lên mang về a? Lại không thể ăn.”

Nông dân nọ mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử, Công Tôn xoay mặt nhìn hắc, cười hỏi, “Người nghĩ sao?”

Thôn phu hồi lâu mới gật đầu, nói, “Tiểu thần tiên nói đúng, ta chuộc nàng cũng không phải là để ép buộc nàng cùng nhau, chỉ vì mong muốn nàng có thể sống vui vẻ.”

Nói xong, đối Tiểu Tứ Tử vái chào, nói tiếng “Đa tạ tiểu thần tiên chỉ dẫn”, sau đó, liền xoay người xuống đài.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhiều thôn dân đều bị xúc động, nói, “Oa nhi này tâm địa thật tốt.”

Công Tôn mỉm cười, nhìn Liễu đại tiên kia, sắc mặt hắc khó nhìn vài phần, cắn răng nói, “Không nghe lời khuyên bảo! Xứng đáng cả đời bị bỏ rơi.”

Tất cả mọi người có chút khinh bỉ nhìn hắc, Bạch Ngọc Đường thân nhiên nói, “Kỳ tâm bất chính, khiến người chán ghét.”

Triển Chiêu cũng nhú mày.

Công Tôn lạnh lùng cười, ý bảo tri phủ —— kế tiếp.

.

Tri phủ bảo người thứ hai đi tới, là một lão giả, niên du hoa giáp (tuổi hơn 60), đầu đầy tóc bạc phơ, ông nói ông tên gọi Trần Mậu.

Liễu đại tiên kia vẫn làm vài trò khỉ như trước, sau đó lại nhấn đầu tiểu đồng tử một cái, tiểu đồng tử lại mở miệng, “Khí mẫn tất khuynh.”

Lão hán sững sốt, lập tức vươn tay sờ sờ chòm râu, gật đầu, nói, “Lão phu phí hơn nửa đời người, trước đây không có chí tiến thủ, khi ba mươi tuổi buôn bán phát tài, sau đó càng ngày càng không thể ngừng tay, càng kiếm lại càng tham, khí mẫn tất khuynh dùng để nói về cuộc đời ta, thực sự rất chuẩn xác.”

Đám người đều phát ra tiếng kêu kinh ngạc, Triệu Phổ khẽ nhú mày, nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bên cạnh, hỏi, “Đây có phải là móc nối câu kết không? Chuẩn như vậy?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, lắc đầu, nói, “Nhìn Tiểu Tứ Tử làm sao ứng đối đã.”

Liễu đại tiên có chút đặc ý, giương mắt nhìn lão hán, cười nói, “Lão đầu, người lúc này phúc thọ đã cạn, không cần nỗ lực thêm nữa đâu, dù sao thì cũng là tuổi sắp xuống mồ, thông suốt đi.”

Lão hán do dự một chút, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, cúi đầu không nói.

Công Tôn chột chột Tiểu Tứ Tử đang mãi mê xem tiểu điều bay tới bay lui đằng xa xa, biết bé có chút ngời không yên, nói, “Tiểu Tứ Tử, tới phiên người.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Gia gia kia làm sao vậy nha?”

Công Tôn nói, “Buôn bán nhưng bạc vất vả kiếm được đều mất hết.”

“A?” Tiểu Tứ Tử vẻ mặt thương tiếc nói, “Sao lại không cẩn thận vậy nha, lần sau phải rút kinh nghiệm nha.”

Lão hán nọ xoay mặt nhìn Tiểu Tứ Tử một chút, hỏi, “Ý của tiểu thần tiên, không lẽ là bảo ta không nên lo mình già, đông sơn tái khởi.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, đông sơn tái khởi là cái gì?”

Công Tôn cười nói, “Đơn giản là té ngã cho nên phải tìm cách bò dậy.”

“Nhất định phải như vậy a.” Tiểu Tứ Tử gật đầu nói.

“Nhưng... Lão phu năm nay đã sắp bảy mươi tuổi rồi.” Lão đầu nói, “Có chút lực bất tòng tâm.”

Tiểu Tứ Tử minh bạch ý nghĩa của câu ‘lực bất tòng tâm’, liền trên dưới quan sát ông một chút, nói, “Nhìn gia gia đi đứng rất tốt nha, vì sao vấp ngã lại không đứng dậy? Có chứng bệnh gì sao? A, để phụ thân xem cho gia gia.”

Công Tôn cười lắc đầu, thấy lão nhân kia đã thông suốt, liên tục gật đầu nói, “Đúng vậy... Tại sao lớn tuổi thì lại không được? Già nhưng chí chưa già, dù cho lại thất bại lần nữa, ta đây sợ cái gì? Dù sao ta đây cũng là chờ chết! Tiểu thần tiên cao kiến!” Nói xong, bước như chạy xuống đài, vội vã quay về.

Dưới đài mọi người nửa ngày sau, mới giật mình bắt đầu vỗ tay, “Oa nhi này rất hiểu biết! Khó lường!”

.

Mệnh số đều có ngọn nguồn, cổ nhân đại thể đoán mệnh, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, bảy phần là tự thân dốc sức làm ba phần là do trời định trước, câu nói này đã lưu truyền từ rất lâu, nhưng đoán mệnh bất quá cũng chỉ dùng để tham khảo, cũng không phải là cả đời này định sẵn như vậy.

Lại nói hai vị ngày hôm nay, Lưu Đại Hoảng quay về chuộc thân cho Xảo Nhi, cũng không đòi hỏi, chỉ là mong nàng ngày sau có thể có kết cục

tốt. Không ngờ từ hôm đó trở đi Xảo Nhi đối hẳn chung thủy một lòng, hiền lành chăm chỉ, hiếu thuận cha mẹ chồng, còn sinh cho hẳn hai nhi nữ, từ đó về sau nam cày ruộng nữ dệt vải từ từ làm giàu, cuối cùng có nhà cao cửa rộng, con cháu cả sảnh đường, hai lão cùng sống đến hơn tám mươi tuổi, mới nhắm mắt xuôi tay, sau đó còn an táng cùng một chỗ.

Tô Mậu kia khi quay về lại bắt đầu sự nghiệp một lần nữa, tiếp nhận được bài học lần trước, ông không hề lòng tham không đáy, đến hơn tám mươi tuổi quy tiên, thì đã có gia tài bạc triệu.

.

Tiểu Tứ Tử có chút mệt mỏi, cũng cảm thấy không thú vị, thấy Công Tôn cười với bé, liền hỏi, “Phụ thân khi nào có thể đi về, mệt đau quá.”

Công Tôn vươn tay xoa xoa cho bé, nói, “Còn có một câu hỏi, hỏi xong là có thể đi.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, nói, “Hỏi mau mau chút.”

Liễu đại tiên lúc này sắc mặt phi thường xấu xí, liền nói với tri phủ đại nhân, “Gọi người lên đi.”

Người cuối cùng đi lên, là một khất cái dơ bẩn, hẳn vóc người gầy còm, ăn mặc rách rưới, bước lên đài, cũng không nói gì.

Liễu đại tiên hỏi hẳn, “Người tên gì?”

Khất cái kia không để ý đến Liễu đại tiên, mà là đi tới trước mặt Công Tôn, nói, “Ta là Hàm Lăng.”

Liễu đại tiên thở dài, đang muốn xoay người trở lại thi pháp, chợt nghe Công Tôn đột nhiên nhẹ nhàng nói, “Pháp khí mờng trần (Vận mệnh long đong).”

Liễu đại tiên kia sững sốt, nhìn tiểu đồng tử bên cạnh, đồng tử nọ đối hẳn gật đầu.

Thấy Liễu đại tiên hai mắt tròn to, vẻ mặt không dám tin nhìn mình, dưới đài mọi người cũng hiếu kỳ không thôi, Công Tôn nói, “Dùng xảo liên thần số, tính ra, đích thực là như vậy.”

“Đây rốt cuộc là tính như thế nào?” Bạch Ngọc Đường nhin không được bèn hỏi.

“Xảo liên thần số nói trắng ra, đó là suy tính bằng cách đếm số nét trong tên người rồi tính toán với số hai trăm mười lăm.”

Công Tôn thản nhiên nói, “Hai trăm mười lăm, chính là thông qua thiên số, thời khắc cùng với dịch quẻ chồng lên nhau mà ra, vô luận tên họ hay câu chữ, chỉ cần là chữ, số nét bút đem cộng vào rồi cùng hai trăm mười lăm trừ ra, số dư, chính là thần số, đem so cùng bản mẫu của xảo liên thần số, sẽ tra ra kết quả.

Giống như nói Lưu Đại Hoảng, nét bút cùng với số chữ, trừ hai trăm mười lăm, là thần số một trăm tám mươi ba, chính là hải đế lao nguyệt. Tô Mậu kết quả tính được là thần số một trăm chín mươi chín, cũng chính là khí mãn tất khuynh. Mà Hàm Lăng này tính được là thần số một trăm chín mươi hai, tức pháp khí mông trần.

Những thứ này đều không có gì thần kỳ cả, bởi vì đều là do Gia Cát võ hầu suy tính ra, hậu nhân chỉ cần dựa theo phương pháp tính toán là được. Bất quá tiểu đồng tử kia phi thường thông minh, tính toán vô cùng giỏi, đại khái đạo trưởng chính là coi trọng điểm ấy, mới bắt nó giúp người gạt người mà thôi, dù sao... xảo liên thần số không phải người bình thường có khả năng tính ra.”

Mọi người nghe được bừng tỉnh đại ngộ, Triệu Phổ vừa nghe viết chữ ngâm thơ là cái đầu cũng muốn phình to gấp đôi, nếu là phải vật lộn với số

học, thì cái đầu lại muốn to gấp mười, khi còn bé phụ tử cũng đã dạy hẳn bày que gỗ ra tính toán, mỗi lần hẳn đều muốn dùng que gỗ mà đâm phụ tử kia.

... Thư ngọc này khó lường, nếu nói hài tử kia ‘trâu bò’, chính y cũng không phải càng ‘trâu bò’ hơn sao?! (ý nói Công Tôn lợi hại quá đó mà~)

.

“Thì ra là có chuyện như vậy, căn bản là gạt người!” Đám người xúc động phần nộ dị thường, có vài người đã bắt đầu kêu gào, “Xú lão đạo, mang bạc mà trước đây đã gạt chúng ta đều trả lại đây!”

Thấy có người làm loạn, Liễu đại tiên nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng liếc nhìn Công Tôn, giơ tay, từ trong lòng móc ra một mai phi tiêu, phóng về phía Công Tôn.

Công Tôn ngân quang xoẹt đến, nhưng thắt lưng bị ôm lại, Triệu Phổ đã nhảy đến phía sau y, ôm thắt lưng kéo y sang một bên, Tiểu Tứ Tử cũng được Triển Chiêu ôm đi, phi tiêu vừa lúc ghim vào chiếc bàn phía sau Công Tôn.

Liễu đại tiên biết tình huống không ổn đã muốn chạy, quay người lại, thì thấy trước mắt nhoáng lên một bóng trắng, còn chưa hiểu gì đã bị Bạch Ngọc Đường một cước đá xuống đất.

Lúc Liễu đại tiên té ngã, thành linh bị tên khất cái bên cạnh giơ tay tát cho một bạt tai đau điếng, “Bại hoại, người cũng có ngày hôm nay!”

Liễu đại tiên sừng sốt, trong nháy mắt then quá thành giận, đang muốn tấn công, đã bị Giả Ảnh và Tử Ảnh đè lại, đám người đều cao giọng khen hay, nói phải ngưu mã phanh thây xú đạo sĩ này.

Tri phủ vội vàng bảo mọi người đừng náo loạn, bất quá bây giờ hãn nói gì cũng không ai thèm nghe, rất nhiều thôn dân đều oán hận hãn, năm đó chính hãn mời Liễu đại tiên tới còn coi như khách quý, làm hại thôn dân Hà Gian phủ bị nhiều ủy khuất như vậy.

Hận ý trong mắt tiểu khất cái kia khiến Công Tôn và Triệu Phổ đều sửng sốt, Triệu Phổ lại cảm giác trên mu bàn tay nhói một cái, cúi đầu, Công Tôn trong lòng néo hãn, hung dữ trừng mắt, “Còn không buông tay!”

Triệu Phổ bất đắc dĩ phải buông tay, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Thối thư ngốc, không nhìn được hảo nhân tâm.”

Công Tôn đương nhiên biết Triệu Phổ cứu mạng y, nhưng khi hãn vừa ôm mình, tay vẫn không thành thật... Đồ lưu manh!

.

“Tiên sinh!” Lúc này, tiểu khất cái chậm rãi quỳ xuống đất, hỏi Công Tôn, “Ta có chuyện giải quyết không được, muốn nhờ tiên sinh phá giải.”

Công Tôn nhìn hãn một chút, hỏi, “Người là có bí mật chôn giấu dưới đáy lòng không thể nói ra? Hay là có hàm oan khó giải?”

Tiểu khất cái nọ nghiêm túc gật đầu, nói, “Ta có oan uổng rất lớn, sợ không ai thèm quản, không dám nói.”

Triển Chiêu đứng một bên, hãn có một thói xấu, từ lúc theo Bao đại nhân, vừa nghe đến hai chữ oan uổng lập tức trước mắt sáng ngời, nhanh chóng nói, “Người có thể giải oan a!”

Tiểu khất cái ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, hỏi, “Ta nên hướng ai giải oan?”

“Ách... Bản phủ a!” Tri phủ Hà Gian phủ vội vàng tiến đến nói, tiểu khất cái cùng không ít người xung quanh đều liếc hẳn đến trắng mắt, ánh mắt như là nói —— Người? Coi như hết.

“Có thể đi Khai Phong phủ tìm Bao đại nhân a.” Triển Chiêu cười nói, “Chỉ cần người có oan tình, đến đó kể là được.”

“Thật sự có thể?” Tiểu khất cái hỏi.

Tiểu Tứ Tử được Triển Chiêu ôm, bé đã có chút buồn ngủ, ngáp một cái, hỏi, “Triển Triển, không phải còn một câu hỏi sao? Hỏi xong Tiểu Tứ Tử muốn đi về.”

Triển Chiêu cười, nói, “Hắn vừa hỏi, có oan uổng, không dám nói rõ.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt to, hỏi, “Vì sao nha?”

Triển Chiêu nói, “Ân... sợ?”

Tiểu Tứ Tử dẩu mỏ, nói, “Sợ cái gì nha? Người bị oan uổng sợ, vậy người gây oan uổng không phải càng thêm nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật sao?”

“A, Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn vươn tay nhéo nhéo quai hàm của bé, “Học được nói ‘nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật’ rồi?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, đặc ý nói, “Cùng Tiểu Bao tử học, một câu là ‘nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật’, một câu là... ân, khô khô khô khô!”

“Cái gì là khô khô khô khô?” Triệu Phổ có chút khó hiểu.

Triển Chiêu cũng không hiểu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi, “Thiên vông khô khô?”

(Thiên võng khôi khôi [tiānwǎnghuīhuī] = lưới trời lồng lộng, khôi khôi khôi khôi [huī huī huī huī], khôi = tro, bụi,... Em ấy không nhớ rõ nên đọc bừa, Bạch Bạch thật hiểu tâm lí trẻ con nha)

Tiểu Tứ Tử cười tít mắt, “Ân.”

Mọi người không nói gì...

Tiểu khất cái nhìn Tiểu Tứ Tử một hồi, đứng lên, nói, “Đa tạ tiểu thần tiên chỉ điểm, ta đây đến Khai Phong.”

“Ai.” Triển Chiêu nhẹ nhàng lôi kéo hăn, mỉm cười, nói, “Không cần gấp gáp, nói với chúng ta là được.” Nói xong, xuất hiện trên tay là một khối lệnh bài nho nhỏ, bên trên là ba chữ rõ ràng —— Khai Phong phủ.

Tiểu khất cái ngốc lảng tại chỗ, trợn tròn mắt.

Mà dưới đài, nhiều thôn dân đều nói, “Ván này là tiểu thần tiên thắng!”

“Đúng, Liễu đại tiên căn bản là tên bịp bợm!”

“Công Tôn tiên sinh mới là thần tiên sống!”

“Đúng vậy!”

Thôn dân tinh thần kích động, đều bắt đầu hỏi cách xây cầu để gió không thổi sập, làm sao mới tiêu tan giải nạn, Công Tôn nghe được một đám người thất chủ bát thiệt* nhao nhao hỏi, chỉ biết ôm lấy Tiểu Tứ Tử nói, “Chậm đã chậm đã.”

*(thất chủ bát thiệt = bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói)

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thối lui sang một bên, Triển Chiêu cười nói, “Ta biết Công Tôn tiên sinh vì sao lại để Tiểu Tứ Tử tỷ thí rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu, ừ một tiếng.

Tử Ảnh thì còn chưa minh bạch, hỏi Triệu Phổ, “Vương gia, vì sao a?”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn đang trả lời những thôn dân phía trước, còn có Tiểu Tứ Tử đang ôm y ngoắc bọn họ, thản nhiên nói một câu —— nhân giả vô địch, khó lường nhất chính là đơn giản tâm*.

*(nhân giả vô địch = người nhân từ là vô địch. Câu này tức là: Những người có tâm hồn ngây thơ đơn giản như Tiểu Tứ Tử chính là khó đối phó nhất.)

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 39: Dẫn Xà Xuất Động, Động A Động

Liễu đại tiên kia rốt cuộc bị bắt, tri phủ chạy đến nói với Triệu Phổ bọn họ, “Ách... Các vị không phải muốn đem hãn giao cho quan phủ xét xử chứ? Vừa lúc, ta cũng muốn giúp cho hương thân Hà Gian phủ này, hảo hảo mà hả giận!”

Bọn Triệu Phổ nhìn hãn một chút, cười nói, “Tri phủ đại nhân, hãn không phải thần tiên sống do người dùng một số tiền lớn mời tới sao, tại sao bây giờ lại biến thành ác nhân làm hại quê nhà? Nếu nói giúp hương thân Hà Gian phủ hả giận, hình như đáng bị xét xử nhất, cũng có một phần là người ha?”

“Ách... tri phủ vô cùng xấu hổ, há mồm nửa ngày, mới nói, “Đây... Ta cũng là nhất thời hồ đồ, các... vị... rốt cuộc có thân phận gì?”

Đang nói, hãn liếc mắt thấy Lưu Nhị Hồ đứng ở một bên, mặt mũi bầm dập, liền giơ ngón tay chỉ hãn, “A? Lưu Nhị Hồ... Người sao vậy?”

“Hanh.” Lưu Nhị Hồ bĩu môi, phun một hơi, nói, “Tri phủ đại nhân, người hại ta không nhẹ a, bất quá may mắn, ta cuối cùng cũng rửa sạch oan tình, ô sa trên đầu ngài, thì lại khó giữ được.”

Tri phủ ngũ quan nhần đến cùng một chỗ, trước đây hãn nghe nói Lưu Nhị Hồ chạy, nói là muốn đến Khai Phong cáo trạng, chắc chắn đây là quan lớn ở Khai Phong.

Tri phủ vội vàng phủi sạch quan hệ, nói hăn đích thật là có chút hồ đồ, nhẹ dạ tin vào xú đạo sĩ gièm pha, nhưng cái gì hăn cũng chưa từng làm a... Ngay cả một phen tiền cũng chưa từng thu qua, không tin có thể đến nhà hăn mà nhìn!

“Người nói cái gì cũng vô dụng!” Giả Ảnh nói, “Để người nhận lấy sự phần nộ của dân chúng!”

“Đúng a.” Tử Ảnh lạnh lùng nói, “Đường đường là tri phủ, nhẹ dạ tin bọn bịp bợm giang hồ, tế người sống, hoang đường nực cười.”

Triệu Phổ sai người đem tri phủ cùng Liễu đại tiên nộ áp giải đến Khai Phong phủ, giao cho Bao đại nhân thẩm tra xử lí.

Lưu Nhị Hồ thấy Liễu đại tiên bị giải đi, liền cảm thấy hãnh diện, Triển Chiêu để hăn áp giải người, về Khai Phong trước. Tiếp theo, chính là oan tình của tiểu khất cái tên Hàm Lăng kia.

.

Triệu Phổ thấy sắc trời cũng không còn sớm, nhìn Tiểu Tứ Tử, đã ghé vào trên vai Công Tôn mà ngủ, nói, “Chúng ta trước tiên tìm một khách điểm tạm thời đặt chân, sáng mai lại quay về Khai Phong.”

Tất cả mọi người gật đầu, Triển Chiêu bảo hai tiểu hài nhi cũng đi theo, ngẩng đầu, thì thấy tiểu đồng tử cô đơn đứng trên đài, vẻ mặt mờ mịt hoang mang.

Triển Chiêu hỏi nó, “Người không trở về nhà sao?”

Tiểu đồng tử lắc đầu, nói, “Ta là Liễu đại tiên nhật về.”

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu vẫy tay gọi nó, nói, “Vậy người cũng theo chúng ta quay về Khai Phong thôi, người thông minh

như vậy, hảo hảo học tập, tương lại rất có tiền đồ.”

Tiểu đồng tử ngẩn người, lập tức nhảy xuống nhảy xuống đài, cùng hai tiểu hài nhi kia tay nắm tay, đi theo sau bọn Triển Chiêu, nhóm người đi đến khách điểm.

.

Tới khách điểm, Triệu Phổ đặt một nhả gian, bất quá bởi vì Công Tôn đã được ca tụng là quý nhân của Hà Gian phủ, cho nên khách điểm cấp bọn họ một tiểu viện yên tĩnh, có thể ở cùng một chỗ cũng có thể bàn chính sự, sẽ không bị người quấy rối.

Mọi người ở lại, các tiểu hài nhi đều một thân bùn đất, Tử Ảnh mang bọn chúng đi tắm thay y phục, nhưng tiểu khất cái Hàm Lăng lại chết sống không chịu theo.

Đại Ảnh cùng Phi Ảnh đến gần quan sát, đều cười, nói, “U, nguyên lai là một nha đầu!”

Vì vậy, Tử Ảnh mang theo tiểu đồng tử cùng tiểu kim đồng kia đi tắm thay y phục, Phi Ảnh mang theo tiểu ngọc nữ cùng Hàm Lăng, lúc sau, mọi người từng bừng ăn cơm.

Ăn cơm xong, ba tiểu hài tử đã mệt mỏi cả ngày, còn bị chút kinh hách, Công Tôn cho bọn chúng uống một chén an thần dược, liền đi ngủ. Tiểu Tứ Tử vừa cảm thấy tỉnh ngủ, dính bên người Công Tôn muốn nghe người lớn nói chuyện, bọn họ ngồi bên cạnh bàn đá ngoài đại viện, hỏi Hàm Lăng bây giờ đã thay đổi một thân nữ trang, thoát nhìn thanh tú sạch sẽ, “Người bao nhiêu?”

Hàm Lăng thấy thật nhiều nam nhân, có chút ngại ngùng, đứng bên cạnh Phi Ảnh, thấp giọng nói, “Mười bảy.”

Triển Chiêu hỏi, “Người có oan tình gì?”

Hàm Lăng nhìn hần, hỏi, “Đại nhân là người của Khai Phong phủ sao?”

“Ân.” Triển Chiêu cầm lấy yêu bài của mình đưa cho nàng xem, nói, “Ta là Triển Chiêu, người nếu là có oan tình, nói với ta cũng được, hay theo ta về nói với Bao đại nhân cũng được.”

“Ta từng nghe danh của người.” Hàm Lăng gật đầu, nói, “Triển đại nhân, cả nhà ta đều bị giết.”

Mọi người vừa nghe đều sửng sốt, Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, cừ thật, diệt môn thảm án a, lần này là đại oan uổng.

“Người biết hung thủ là ai sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta biết, hần là đại quan, nghe nói rất rất giỏi, ta không dám kiện.” Hàm Lăng oán hận nói.

“Đại quan nào?” Triệu Phổ hỏi nàng.

“Đại Tướng quân đóng ở Bắc cương, Phương Bác Giang.” Hàm Lăng trả lời.

“Hả?” Triệu Phổ sửng sốt, Triển Chiêu cũng có chút bất ngờ, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Cô nương.” Công Tôn nhin không được hỏi, “Phương Tướng quân là lão tướng, tính tình rộng lượng, được bách tính tán tụng, người nói hần giết cả nhà người?”

“Đúng.” Hàm Lăng nghiêm túc gật đầu, ta trước đây cũng đã cáo trạng, mỗi lần đều bị người ta đánh đuổi ra, nói Phương Bác Giang không thể làm loại chuyện này, nói ta hãm hại trung lương, cho nên ta không dám tố cáo,

mong muốn Bao đại nhân có thể giải oan cho ta, nếu ngay cả Bao đại nhân cũng không thể... vậy ta chỉ còn cách đi theo người thân thôi.”

Tất cả mọi người bất đắc dĩ, bất quá trong óc hiện lên một ý niệm ——
Nhà đầu kia không phải đùa chơi a, sao lại chán sống như vậy.

Công Tôn hỏi nàng, “Hàm cô nương, Phương Bác Giang vì sao phải giết cả nhà người?”

“Hắn sợ phụ thân ta nói ra bí mật năm đó của hắn.” Hàm Lăng trả lời.

“Bí mật gì?” Triệu Phổ hỏi.

Hàm Lăng lắc đầu, nói, “Ta không biết, phụ thân cho tới giờ cũng không kể cho ta.”

“Hắn làm sao giết cả nhà người? Người có thể kể ra không?” Triển Chiêu hỏi.

“Trước đây, Phương Bác Giang cùng phụ thân ta là tri kỷ, hai người thường xuyên thăm viếng, đương nhiên, đại thể đều là hắn đến nhà ta, hắn gọi phụ thân ta là đại ca.” Hàm Lăng nói.

“Phụ thân người tên gọi là gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Phụ thân ta gọi là Hàm Minh Kiệt.” Hàm Lăng trả lời, “Nhà ta là đại phú hộ của thôn Vương ở miền bắc Hà Gian, đến thôn Vương hỏi, người trong thôn ai cũng biết. Thôn Vương có một Hàm viên ngoại, gia tài cự phú tính tình hào hiệp, chỉ bất quá nửa năm trước vì một trận hỏa hoạn, toàn bộ Hàm gia, một nhà hơn mười mạng người chôn thân trong biển lửa.”

“Hàm Minh Kiệt...” Triệu Phổ giơ tay sờ cằm, nhíu mày suy tư, Công Tôn hỏi hắn, “Người nhận thức?”

Triệu Phổ nhẹ lắc đầu, nhưng tựa hồ không xác định, chỉ nói, “Ta dường như từng nghe qua, bất quá không nhớ rõ.”

Bên xoay mặt nhìn Giả Ảnh bên cạnh, Giả Ảnh cũng lắc đầu, nói, “Ta dùng bồ câu đưa tin hỏi Hạ phó tướng.”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Tiện thể bảo hắc hỏi mấy lão già kia một chút, xem có tin tức gì về Hàm Minh Kiệt cùng Phương Bác Giang hay không.”

Giả Ảnh xoay người đi ra, Hàm Lăng hiếu kỳ nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Người là ai?”

Triển Chiêu nói, “Hắc là Cửu Vương gia Triệu Phổ.”

Hàm Lăng sừng sốt, đột nhiên nói, “Ta nghe nói về người, phụ thân nói với ta, nói hiện nay người là người đánh trận giỏi nhất trên đời này.”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, vươn tay sờ sờ mũi, thầm nhủ —— Hàm Minh Kiệt cực tinh mắt a, nể tình những lời này của hắc ta cũng không thể để nữ nhi của hắc chịu thiệt a. Nghĩ tới đây, Công Tôn lãnh đạm liếc hắc, trong ánh mắt có chút bồn chồn, như đang cười —— Hàm Minh Kiệt chưa thấy qua dáng vẻ bình thường của người, bản mặt lưu manh này!

Triệu Phổ nhíu nhíu khóe miệng, thầm nhủ —— Thư ngọc, người chờ! Sớm muộn cũng lưu manh người!

“Một ngày của nửa năm trước, phụ thân ta đột nhiên nói với ta ‘Lăng nhi, nếu phụ thân ngày nào đó bị chết, chính là Phương Bác Giang hại chết ta, hắc sợ ta nói ra bí mật của hắc, người phải nhớ kỹ a.’ sau đó, phụ thân liền đem ta gửi cho một người thân thích.” Hàm Lăng thở dài, nói, “Sáng hôm sau, ta liền nghe được tin diệt môn... Lúc ta về nhà, thì thấy được thi thể bị lửa đốt thui trên nền gạch hoang phế, sau lại ta báo quan, giải oan,

căn bản không ai để ý ta. Nhưng lại bắt đầu có người muốn bắt ta, ta vì tự bảo vệ, đành phải giả trang thành khất cái.”

Tất cả mọi người nhú mày, việc này thật là kỳ quặc, cô nương này cũng coi như vô tội... Chỉ là phụ thân nàng vì sao trước khi chết lại nói với nàng một câu như vậy? Người ta trước khi chết luôn nói lời thật lòng, nếu phụ thân nàng đem di ngôn nói với khuê nữ trước khi lâm chung, tất nhiên đã có tính toán.

Hàm Lăng nói, khiến mọi người có chút khó xử, cùng lúc, mọi người kính trọng nhân phẩm của Phương Bác Giang, không quá tin hắn sẽ làm chuyện như vậy, về mặt khác, lại đồng tình Hàm Lăng, vụ án này thật kỳ quặc, chỉ mong đây là hiểu lầm, có thể để Bao đại nhân tra minh bạch.

Công Tôn thấy mọi người đều dăm chiêu ủ dột, nói, “Trước tiên có thể kiểm tra, có đúng hay không có người âm thầm phá rối.”

Mọi người ngẩng đầu nhìn y, Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Thử thế nào?”

Công Tôn vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên đùi mình chơi đùa với một cái cườ liên hoàn*, “Tiểu Tứ Tử, lát nữa chúng ta ra đường đi dạo có được hay không?”

*(cườ liên hoàn là chín cái vòng được nối liền lại với nhau, giống như sợi xích)

Tiểu Tứ Tử hai mắt vẫn nhìn chăm chăm cườ liên hoàn xoay tới xoay lui, hỏi, “Ra đường? Làm gì nha?”

Công Tôn nói, “Đi dạo chơi, mua thức ăn ngon”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gật đầu, “Hảo nha.”

“Hàm cô nương.” Công Tôn nói với Hàm Lăng, “Người cùng đi với chúng ta không?”

Hàm Lăng ngẩn người, gật đầu, nói, “Hảo, ta đi thay y phục đã.”

“Không cần thay.” Công Tôn cười nói, “Như vậy dễ nhìn.”

“Không phải.” Hàm Lăng vội vàng lắc lắc đầu nói, “Nếu ta mặc nữ trang đi ra ngoài, sẽ bị người nhận ra, đến lúc đó lại có người truy sát ta.”

“Ta cần như vậy.” Công Tôn cười nói.

“Người giỏi, thư ngọc, cái này gọi là dẫn xà xuất động!” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Để đám người đó tự chui đầu vào lưới, bắt được vài tên, cũng hảo điều tra đầu mối.”

Công Tôn cười cười, Triệu Phổ đột nhiên liếc mắt nhìn cái mông của y, Công Tôn khó hiểu, quay về phía sau nhìn một chút, hỏi, “Sao?”

“Không.” Triệu Phổ lắc đầu.

Công Tôn nheo mắt lại, cảnh cáo hăn —— người ít giở trò bỉ ổi!

Triệu Phổ nhướng nhướng mi, trong bụng liên tục vang lên câu —— dẫn xà xuất động dẫn xà xuất động... Vì sao nghĩ đến dẫn xà xuất động đã liên tưởng...

Chính hăn còn chưa suy xét minh bạch, Công Tôn đã nhắc chân đạp cho một cước, bởi vì Triệu Phổ nhìn cái mông của y lại lăm bằm lăm bằm, vẻ mặt vô sỉ!

“Kế này hay lắm!” Triển Chiêu nói, “Không bằng như vậy, Hàm cô nương cùng Phi Ảnh cô nương giả làm băng hữu đi đạo phố, Công Tôn tiên sinh cùng Vương gia mang theo Tiểu Tứ Tử theo sau, các người mang tiểu

hài tử, sẽ không bị người hoài nghi, ta nấp chỗ tối theo dõi.” Nói xong, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Bạch huynh có hứng thú cùng đi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo —— Cứ như vậy!

.

Sau đó, mọi người trở về chuẩn bị.

Phi Ảnh đổi xiêm y ảnh vệ, thay một bộ phi sắc nữ trang, Tiểu Tứ Tử được Triệu Phổ bế, vỗ tay nói, “Tỷ tỷ đẹp đẹp.”

Triệu Phổ cũng nói, “Nên lập gia đình rồi.”

Phi Ảnh đỏ mặt lên, nói, “Ai cần lập gia đình chứ, không lấy chồng.”

Triệu Phổ thì lại cười nói với mọi người, “Tám cô nương của ta, các người ai coi trọng thì có thể đến chỗ ta đưa sính lễ.”

Tất cả mọi người cười, Tử Ảnh nói, “Vương gia, không được a, Phi Ảnh cùng Hôi Ảnh đã sớm có tư tình rồi.”

“Thật không?” Triệu Phổ giật mình, “Hảo a, khi nào lo chuyện vui?”

Phi Ảnh một bên hung hăng đập Tử Ảnh một cước, “Ít nói bậy!” một bên đỏ mặt nói với Triệu Phổ, “Đừng nghe hắn nói bậy!”

“Ân...” Triệu Phổ sờ cằm, thấy Phi Ảnh không thừa nhận, nhưng các ảnh vệ khác thừa lúc Phi Ảnh không phát hiện, đều gấp rút đổi hẳn gạt đầu.

Triệu Phổ nở nụ cười, nói vọng lên nóc nhà, “Như vậy đi, việc hôn nhân này ta chấp nhận, khi nào Hôi Ảnh ngỏ lời, khi đó chuẩn bị ha.”

Tiểu Tứ Tử vỗ tay nhỏ bé, “Làm hỉ sự.”

Công Tôn nhéo bé, “Tiểu hài tử đừng nói bậy!”

Phi Ảnh chà xát gương mặt nóng bừng, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, sau này người muốn tức phụ có bộ dạng gì nha?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, tức phụ là mẫu thân sao?”

Công Tôn vươn tay búng một cái lên cái trán của bé, nói, “Không tiền đồ, nhận tức phụ làm mẫu thân a?!”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa trán, nói, “Nhưng là bọn họ đều nói, tìm cho phụ thân tức phụ, làm mẫu thân của Tiểu Tứ Tử mà.”

“Không phải vậy, tức phụ của phụ thân là mẫu thân người, tức phụ của người, là con dâu ta.” Công Tôn giải thích cho bé, “Là mẫu thân của hài tử người.”

Tiểu Tứ Tử tựa hồ đã hiểu, chớp chớp mắt, vươn tay ôm cổ Triệu Phổ, nói, “Vậy muốn giống như Cửu Cửu.”

Công Tôn sắc mặt cứng đờ, tất cả mọi người nhin cười, Triệu Phổ vươn tay xoa xoa quai hàm của Tiểu Tứ Tử, không đợi Công Tôn nổi giận liền chạy ra ngoài, nói, “Tiểu Tứ Tử, thật tinh mắt, sau này tìm hảo tức phụ cho người.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử sung sướng gật đầu, Công Tôn vội vàng đuổi theo, trong miệng ồn ào, “Triệu Phổ. Người đừng dạy hư nó a!”

.

Mọi người rời khỏi khách điểm, đi dẫn xà xuất động, mà lúc này, bên ngoài vừa lúc lên đèn, trên đường cũng rất náo nhiệt.

Triệu Phổ và Công Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử cùng đi dạo phố, hai mắt thì lại chú ý đến Phi Ảnh cùng Hàm Lăng phía trước.

Công Tôn vừa đi, vừa hỏi Triệu Phổ bên cạnh, “Người nhận được Phương Bác Giang sao?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Cùng là quan trong triều, đương nhiên nhận thức, tuổi không nhỏ, cũng tới bốn năm mươi... Ta gặp qua vài lần, ấn tượng cũng không tệ lắm, rất chính trực, rất giỏi đánh giặc, vốn bình tây bắc là để hấn đi, nhưng hấn không quá quen thuộc địa lý vùng đó, cho nên không đi.”

Công Tôn nghe xong, suy nghĩ một chút, hỏi, “Hấn chỉ tác chiến ở vùng đông bắc sao?”

“Đúng.” Triệu Phổ gật đầu, “Địa hình đối với một quan tướng mà nói rất trọng yếu, nếu quen thuộc, thì tương đối chiếm ưu thế.”

“Vậy, ta nhớ rõ người ngoại trừ bình tây, còn tảo bắc rồi cũng chinh nam a... Hay là địa hình nào cũng rất quen thuộc?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói, “Thư ngốc, kỳ thực địa hình thứ này, nhìn hình nhiều chút, quan sát địa đồ địa phương, lại tìm bốn năm người dẫn đường hỏi một chút, không phải sẽ rành thôi sao, không có gì khó.”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, dáng vẻ có chút suy tư.

“Làm sao vậy?” Triệu Phổ hỏi y, “Người nghĩ đến cái gì?”

“Phát hiện một chỗ trùng hợp.” Công Tôn nói.

“Cái gì?” Triệu Phổ cảm thấy rất hứng thú hỏi.

“Ân... Hàm Lăng cùng Hàm Minh Kiệt, đều họ Hàm, ở tại Hà Gian phủ.” Công Tôn nói.

Triệu Phổ chớp mắt, hỏi, “Vậy thì sao?”

“Trăm họ đều có phân bố, họ Hàm không phải một dòng họ phổ biến, đại thể phân bố tại một vài địa phương phía bắc... Đương nhiên, cũng có thể rất nhiều năm trước theo tổ tiên chuyển dời đến trung bộ... Ân, Hàm Yến cũng họ Hàm.” Công Tôn nói, “Trong Yến chiến phổ ghi chép, cũng là chiến thuật về chiến tranh vùng đông bắc.”

Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn Công Tôn, hỏi, “Thư ngọc, ý người là... Hàm Minh Kiệt là hậu duệ của Hàm Yến, mà Phương Bác Giang giỏi về bắc bộ tác chiến, có quan hệ với Yến chiến phổ?”

Công Tôn không khẳng định mà cười cười, nói, “Ta cũng chỉ là đoán, một chứng cứ cũng không có, chỉ là phát hiện một chỗ trùng hợp mà thôi.”

“Ân, nghe người nói vậy, ít nhiều có chút khả nghi.” Triệu Phổ suy tính.

.

Mọi người cứ như vậy đi dạo trên đường, sau một lúc lâu, nhiều cửa hàng trên đường đều đóng cửa, người đi đường cũng thưa dần.

Tiểu Tứ Tử hí hóp mắt, hai tay ôm cổ Triệu Phổ, ghé vào đầu vai hấn hai mắt buồn ngủ mê ly ngáp dài, đầu cũng từ từ gục xuống.

Triệu Phổ cũng có chút buồn chán, liền hỏi Công Tôn, “Ai, thư ngọc, lại đi nữa thì trời cũng sáng.”

Công Tôn nhú mày, gật đầu, nói, “Ân... đại khái không nên đi nữa? Hay là chúng ta bại lộ?”

“Bằng không... ngày mai lại tiếp tục?” Triệu Phổ vừa hỏi, vừa chia chia Tiểu Tứ Tử trong lòng, Công Tôn gật đầu nói, “Chúng ta trở về.”

Triệu Phổ gật đầu, ra ám hiệu với Phi Ảnh phía trước.

Phi Ảnh gật đầu, cùng Hàm Lăng, quẹo vào một ngõ nhỏ.

“Sao lại tiến vào ngõ nhỏ a?” Triệu Phổ không hiểu mà hỏi Công Tôn.

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Cũng đúng a, trên đường nhiều người như vậy, những kẻ đó không dám động thủ, nói không chừng tới chỗ vắng người sẽ hành động.”

“Có lý, nơi này kẻ hành sự chắc chắn không dám lộ ra.” Triệu Phổ gật đầu, cùng Công Tôn nhẹ nhàng đuổi theo, Tiểu Tứ Tử điều chỉnh lại tư thế một chút, cái mông ngồi trên cánh tay của Triệu Phổ, mơ mơ màng màng tiếp tục ngủ.

.

Queo vào ngõ nhỏ, Phi Ảnh và Hàm Lăng đã ra tới con đường phía trước, vòng qua một đường nhỏ hẻo lánh đi về phía trước.

... Triệu Phổ và Công Tôn đi tới đầu ngõ, hai người không đuổi theo, ở tại chỗ chờ, nhìn phía trước, lúc này, chợt nghe được “sưu sưu” vài tiếng...

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Đúng không?”

Triệu Phổ gật đầu, thở dài một tiếng —— Thực sự tới!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 40: Tiểu Tứ Tử Muốn Thay Phụ Thân Cầu Hôn!

Triệu Phổ chú ý tới, kẻ theo dõi Phi Ảnh cùng Hàm Lăng này, là từ con đường phía trước đi đến, hơi chút rầu rĩ —— Nói cách khác, kẻ này từ trước căn bản chưa từng theo chân bọn họ.

Triệu Phổ và Công Tôn kiên trì chờ ở nơi đó, quả nhiên, một bóng đen rất nhanh đuổi theo Phi Ảnh các nàng, xoay người một cái rơi xuống phía trước hai người, dang tay cản lại, “Ai... hai vị tiểu thư, chậm đã.”

Phi Ảnh cùng Hàm Lăng đều sửng sốt, Triệu Phổ nghe có chút mờ mịt, nhìn Công Tôn, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đang ngủ đến gốc hồ hồ, lắc đầu —— Người này, hình như không phải theo dõi.

Phi Ảnh đem Hàm Lăng che chở phía sau, hỏi, “Người là ai?”

“Hắc hắc hắc.” Người nọ mặc một thân hắc y, cầm trên tay một cây quạt, bộ dạng không tề, chỉ là có vẻ lờ lờ, không đứng đắn, cười nói, “Tại hạ Yến Phi, hai vị tiểu thư hạnh ngộ.”

.

Mà Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mai phục trên đỉnh liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi, “Yến Phi? Ta nghe thấy quen tai a?”

Bạch Ngọc Đường cười gượng một tiếng, nói, “Bạch Liên Hoa Yến Phi, Bạch Cúc Hoa Yến Phong, hai tên hái hoa tặc Yến gia.”

“Nga...” Triển Chiêu thoáng cái nghĩ tới, hỏi, “Sao lại xuất hiện ở đây a?”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Trùng hợp.”

“Có phải trùng tên không a?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhướng mi, “Rất giống Yến Phong, hẳn là thật.”

Triển Chiêu xoay mặt nhìn hẳn, “Người nhận được Yến Phong a?”

Bạch Ngọc Đường nhú mào, tựa hồ không cao hứng lắm, Triển Chiêu trong lòng hiểu rõ, Yến gia hai huynh đệ là song bổng, cũng là song sinh, lớn lên cực giống, tính tình cũng giống, đều là kẻ háo sắc. Chỉ là, ca ca Yến Phi hảo nữ sắc, vì vậy có biệt hiệu là Bạch Liên Hoa, đệ đệ Yến Phong hảo nam sắc, vì vậy gọi Bạch Cúc Hoa... Chẳng lẽ từng đặc tội với Bạch Ngọc Đường?

Thấy Triển Chiêu cười tủm tỉm giống một con miêu miêu hiếu kỳ, Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, trước đây hẳn đúng là đã gặp qua Yến Phong một lần, tiểu tử nọ nói năng lỗ mãng, phạm vào kiêng kỵ của Bạch Ngọc Đường, bị hắn một đao chém đứt lỗ tai, hiện tại không biết đã cải tà qui chính hay chưa.

.

Phi Ảnh cũng nhìn ra bất thường, trên dưới quan sát Yến Phi, hỏi, “Người muốn làm gì?”

“Hắc hắc, đêm nay dài dằng dặc.” Yến Phi tới gần vài bước, quan sát Phi Ảnh cùng Hàm Lăng, nghĩ đằng trước là một đại mỹ nữ a, đằng sau tuổi còn hơi nhỏ, tuy rằng chưa đẹp, nhưng rất thanh tú! Hôm nay lời to!

Phi Ảnh nhìn ra tên này không đứng đắn, thế nhưng còn có chuyện quan trọng, cũng không tiện so đo với hắn, đã kéo Hàm Lăng đến bên kia, chuẩn bị đi vòng qua. Nhưng Yến Phi nọ lại tiến lên một bước, ngăn trở, trêu chọc vô lại nói, “Hai vị tiểu thư đơn độc đi trên con đường tối tăm như vậy thực sự rất nguy hiểm, không bằng để tại hạ hộ giá?”

Phi Ảnh tức đến nghiến răng.

Triệu Phổ lắc đầu, đối Tử Ảnh đang ngồi một bên xem náo nhiệt, “Đến nói cho Phi Ảnh đừng nhịn, hôm nay phỏng chừng đợi không được người kia, ngày mai thôi.”

Tử Ảnh gật đầu, ra ngoài, vỗ hai cái ngoài khoảng không.

Lúc này đêm khuya yên tĩnh, Tử Ảnh vỗ hai tiếng vang dội rõ ràng, Phi Ảnh phía trước nghe thấy được, đương nhiên, Yến Phi cũng nghe thấy.

Cái này gọi là có tật giật mình, vừa nhìn thấy có người đến, Yến Phi đã biết tình huống không ổn, muốn xoay người đào tẩu, nhưng lại nghe Phi Ảnh nói, “Ai, công tử, người không phải nói muốn đưa chúng ta về nhà sao?”

Yến Phi sửng sốt, lập tức nở nụ cười, nói, “Đúng vậy đúng vậy!”

Nói xong, vươn tay đến nắm tay Phi Ảnh, trên mặt Phi Ảnh lộ ra dáng tươi cười ngọt ngào, Yến Phi nhìn thấy liền sửng sốt, nhưng không đợi hắn kéo tay Phi Ảnh, Phi Ảnh đột nhiên phi một cước, hung hăng đá vào chỗ hiểm của Yến Phi.

“Ngao ô...” Nửa đêm canh ba, toàn bộ Hà Gian phủ đại khái có phân nửa số người nghe được tiếng hét thảm thiết này.

.

Triệu Phổ bọn họ đều cau mày, ngực chỉ có một ý niệm —— phế đi phế đi, tuyệt đối không thể để lại.

“Ngô?” Tiếng hét thảm này của Yến Phi, khiến Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn bị đánh thức, Triệu Phổ thầm nhủ, đợi lát nữa lại thưởng người hai cái bạt tai.

Tiểu Tứ Tử mơ mơ màng màng mở mắt ra, chợt nghe đến phía trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết, quay đầu nhìn qua... Phi Ảnh vừa đá vừa đạp, giống như muốn giẫm chết một con cầu, trong miệng còn lẩm bẩm, “Dám đùa giỡn lão nương, mù mắt cầu của người, hôm nay cô nãi nãi đạp chết người!”

Đại Ảnh cũng xuống hỗ trợ, hai đại mỹ nhân hung tợn đạp Yến Phi ôm đầu lăn quay trên mặt đất, Hàm Lăng phía sau nhìn cũng choáng váng.

“Phụ thân, các tỷ tỷ đang làm cái gì?” Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn cọ cọ, mắt đều mở không lên, hàm hàm hồ hồ hỏi.

Công Tôn vỗ vỗ lưng bé, nói, “Ngủ đi, các tỷ tỷ đánh lưu manh thôi.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử an tâm tựa vào đầu vai Công Tôn lại cọ cọ, thì thầm như đang nói mê, “Phụ thân không thể đánh Cửu Cửu như vậy nga...”

Công Tôn sững sốt, Triệu Phổ liền cảm giác được sau gáy toát ra khí lạnh, lại nhìn Công Tôn một chút, Công Tôn đột nhiên hào hứng, rướn cổ nhìn động tác của Phi Ảnh cùng Đại Ảnh các nàng, như là đang học tập.

Triệu Phổ kêu khổ không ngừng, câu nói của Tiểu Tứ Tử nhắc nhở Công Tôn rồi.

Yến Phi công phu cũng khá, cũng không phải là đồ bỏ, nhưng then chốt là Phi Ảnh Đại Ảnh các nàng quá bừa hăn, Yến Phi không hề phòng bị, bị đá trúng chỗ hiểm, đau ghê gớm, đã lăn quay trên mặt đất thì thôi, đã vậy

còn bị hai nha đầu dốc sức đập một trận. Biết chính mình ngày hôm nay đụng trúng gốc rạ, Yến Phi trốn đông trốn tây, mất hơn nửa ngày mới đứng lên được, vừa đứng vững, thì cảm giác phía sau có người vỗ vỗ hăn.

Yến Phi quay đầu lại, thì thấy một thanh niên mặc một bộ lam sắc trường sam, thanh tú nhỏ nhả đứng phía sau hăn, cười tủm tỉm nhìn hăn.

Yến Phi xoa cái mặt bị đập đau điếng, thầm nhủ người này nếu để đệ đệ thấy thì tốt rồi, đáng tiếc không hợp khẩu vị của mình, liền hỏi, “Muốn gì?” Vừa không quên quay đầu lại, hung hăng chỉ vào hai nha đầu nói, “Hai nha đầu chết tiệt các người chờ, hô...” Vừa xoa xoa chỗ hiểm, không biết có bị đá hồng hay không.

“Triển đại nhân!” Phi Ảnh nói, “Dẫn hăn về Khai Phong, bảo Bao đại nhân chém đầu hăn!”

Yến Phi nghe xong hút một ngụm khí lạnh —— Triển đại nhân? Khai Phong phủ?

“Tỷ tỷ, quá tiện cho hăn rồi!” Đại Ảnh nói, móc ra chủy thủ, nói, “Ta thiến hăn, sau đó đưa đến Vương phủ làm thái giám thấp hèn nhất nhất!”

Một bên xem náo nhiệt Tử Ảnh hỏi Giả Ảnh, “Vừa nãy Đại Ảnh là học Tiểu Tứ Tử nói sao?”

Giả Ảnh có chút vô lực.

Yến Phi nghe đến mấy cái này, thiếu chút nữa ngất xỉu, Triển Chiêu cười nhạt một tiếng, nói, “Yến Phi, người cũng coi như làm nhiều việc ác, hôm nay vừa lúc gặp gỡ ta, vậy xem ra người không may, mời đến Khai Phong, thử xem câu đầu trăm, cũng coi như vì những nữ tử bị người khi dễ, đòi lại công đạo!”

Yến Phi vừa thấy tình thế không ổn bèn xoay người bỏ chạy, bị Triển Chiêu bắt được vút trên mặt đất... Yến Phi làm sao có thể làm đối thủ của Triển Chiêu a, bị quăng một cái muốn sặc, vẻ mặt cầu xin hô, “Triển đại nhân tha mạng a, ta lấy công chuộc tội được chưa a?”

.

Lúc này, Công Tôn Triệu Phổ bọn họ đều tiến đến, Phi Ảnh cùng Đại Ảnh đánh người xong cảm thấy trong ngực rất thống khoái, Phi Ảnh tiến đến hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, cho ta bế Tiểu Tứ Tử một chút đi?”

Công Tôn tay vừa lúc cũng có chút tê, đã đem Tiểu Tứ Tử giao cho Phi Ảnh, Phi Ảnh sung sướng ôm vào lòng, Tiểu Tứ Tử mơ hồ cọ cọ... Mềm quá nga... Thoải mái!

“Lấy công chuộc tội?” Tử Ảnh hỏi hẩn, “Ý của ngươi là, người trước đây khi dễ nhiều nữ tử như vậy, cho nên lần này để chúng ta đem người bán cho áp quán, cho người cũng nếm thử tư vị bị người khi dễ?”

“Đúng!” Đại Ảnh vỗ tay, “Chủ ý này hảo!”

“Không được a!” Yến Phi vội vàng giãy dụa cầu xin, nói, “Không phải a, ta là nói, ta biết có người đang theo dõi hai vị cô nương này!”

Bọn họ trong lòng khẽ động, hỏi, “Ai?”

Yến Phi nọ giương mắt, vươn tay chỉ Công Tôn và Triệu Phổ...

“Người đùa với ta a!” Tử Ảnh nhắc chân hung hăng đạp Yến Phi một cước.

“Ai nha không phải a...” Yến Phi vội vã xua tay, nói, “Ta nhìn thấy hai người khác... Bọn họ nguyên bản đi theo, bất quá sau đó nhìn thấy hai người các ngươi, sau đó liền đi vào một khách điểm, ta vốn cũng không

muốn theo chân, sau lại vòng qua con đường này, nhưng thấy hai cô nương quẹo vào, sau đó ta liền...”

Đại Ảnh lại đập hắt một cước.

“Khách điểm?” Triệu Phổ hỏi, “Khách điểm nào?”

“Ách... khách điểm Thanh Nguyên.”

Triển Chiêu ngồi xổm xuống, chột chột hắt, hỏi, “Bộ dạng ra sao?”

“Ách... Ta không biết a.” Yến Phi trả lời.

Tử Ảnh cũng ngồi xổm xuống, dậm hắt một quyền, “Không biết?”

“Ách... Ta suy nghĩ đã...” Yến Phi kêu khổ không ngừng, xoa cằm nói, “Ách... Mặc hắc y, thoát nhìn, như là có tham gia quân ngũ, sống lưng ngay thẳng, tiếp đó... Người trông khá lão luyện.”

“Trụ ở phòng nào” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Ách, không...” Yến Phi chưa kịp nói ra chữ ‘biết’, thấy Tử Ảnh lại trừng mắt liếc hắt, vội vàng cầm miệng, suy nghĩ một chút, nói, “Ách... Ta không biết nhưng tiểu nhị khẳng định biết!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nghĩ lời này còn rất có đạo lý.

“Các gia gia, thả ta đi?” Yến Phi nói, “Ta tuy đùa giỡn dân nữ, nhưng thông thường cũng không cưỡng thường dân nữ, chỉ muốn cá nước thân mật người tình ta nguyện mà thôi, các người tha ta đi.”

Triển Chiêu cười nói, “Ân... Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó thoát a.”

“Là ý gì a?” Yến Phi hỏi.

“Phía trước không xa a, có một nha môn của Hà Gian phủ, người tự mình đến, nói với bọn nha dịch bên trong, để bọn họ đánh người năm mươi đại bản.” Triển Chiêu cười tủm tỉm, nói, “Lại ngồi trong nhà lao một năm.”

“Năm mươi...” Yến Phi vả mặt cầu xin, “Không thể không đánh cho tàn phế a.”

Triển Chiêu cười nói, “Người ngay lập tức phải đi, sau khi hết một năm lao ngục, cải tà quy chính một lần nữa làm người, nếu dám có nửa điểm giả dối...”

Triển Chiêu nói đến đây, dừng lại một chút, Yến Phi đột nhiên thấy bên cạnh có tay áo bạch sắc lay động, tựa hồ lại có một người nữa tới, giương mắt nhìn một chút, liền ít sâu một hơi... Hắn thấy một thanh ngân đao bạch sắc, sợ đến co rụt cổ lại, nhớ đến cái lỗ tai của đệ đệ hắn không mọc ra được, lại còn bị một căn bệnh, vừa nhìn đến bạch sắc thì choáng váng muốn hôn mê.

“Người biết sao?” Triển Chiêu đứng lên, cười tủm tỉm nhìn hắn, “Nếu có nửa phần giả dối, những ngày sau này của người sẽ sống không dễ thở nha.”

“Biết... Biết!” Yến Phi lão đảo đứng lên, sau đó ù té chạy đến nha môn Hà Gian phủ.

Mọi người lưu lại liếc mắt nhìn nhau, nghĩ đầu mỗi không sai, cùng nhau chạy tới khách điểm Thanh Nguyên.

.

Triển Chiêu móc ra yêu bài hỏi chương quỹ cùng tiểu nhị, tiểu nhị trả lời, “Đích thật là có hai vị khách quan như vậy, còn hỏi các người là ai.”

Công Tôn nghe xong sững sốt, hỏi hần, “Vậy các người nói như thế nào?”

“Nga, chúng ta liền nói các người là đại nhân vật, thần tiên đoán mệnh, cao thủ võ lâm, đại hiệp vì Hà Gian phủ mà trừ hại.” Tiểu nhị cười nói.

Tất cả mọi người trong lòng lạnh tanh, tiểu nhị này... tại sao cái gì cũng nói a.

“Người nọ đâu?” Triệu Phổ hỏi.

“Đi.” Tiểu nhị chỉ về hướng bắc, nói, “Đi hướng đó, hình như là ra Bắc thành.”

Triệu Phổ bọn họ có chút ủ rũ, bây giờ rốt cuộc đã thảo kinh xà.

“Vương gia, chúng ta đuổi theo nhìn xem?” Ra khỏi khách điểm, Giả Ảnh hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu, Tử Ảnh bọn họ đi, nhưng mọi người sau khi cân nhắc đều có thể đoán rằng, những kẻ này xử sự cẩn thận, thoát nhìn không phải hạng người qua loa, hẳn là đuổi không kịp, mà khiến mọi người lưu ý là... Vừa nãy tiểu nhị cùng Yến Phi đều nói, hai người này, đều là tham gia quân ngũ.

“Xem ra là có chút kỳ quặc.” Triệu Phổ nói, “Trở lại tính tiếp, bàn bạc kỹ hơn.”

Tất cả mọi người gật đầu, trở về.

Công Tôn vừa đi vừa hỏi Triệu Phổ, “Không điều tra rõ đã quay về sao?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Đầu mỗi đều đứt đoạn, làm sao tra a? Hơn nữa, điều tra vụ án này, dù sao chúng ta cũng là người ngoài nghề,

người xem chúng ta lần này theo dõi, chủ ý thì rất tốt, nhưng lại bị hai ta làm bể, nếu như chỉ có Triển Chiêu bọn họ âm thầm theo, cũng sẽ không đa thảo kinh xà.”

Công Tôn mấp máy miệng, nói cũng đúng...

Triệu Phổ khó có dịp được nhìn Công Tôn có dáng vẻ chịu thua thế này, ngược có chút ngứa, tiến đến hỏi, “Ai, thư ngốc, trở lại trụ trong Vương phủ của ta a? Đừng trở về Khai Phong phủ nữa?”

Công Tôn nhìn hẩn một chút, hỏi, “Vì sao?”

“Kia... Chữa bệnh cho nương của ta a!” Triệu Phổ tùy tiện mượn cớ.

“Bệnh của Hoàng Thái Phi đã sắp hết, hơn nữa, ân... ta còn phải trị nhiều người khác, bọn họ muốn đi Khai Phong chẩn bệnh.” Công Tôn nói, “Hơn nữa... Khai Phong phủ tương đối thú vị.”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, vươn tay, kéo tóc Công Tôn, “Thư ngốc!”

“A!” Công Tôn đau đến nhảy dựng, xoay mặt giận trừng Triệu Phổ, Triệu Phổ đối y chun chun cái mũi làm mặt quỷ rồi nhanh chân bỏ chạy.

“Đừng chạy!” Công Tôn nhắc chân đuổi theo, không nắm về không được, lưu manh chết tiệt, dám chiếm tiện nghi của y!

.

Ngày hôm sau, mọi người bởi vì hôm qua hành sự khá muộn, cho nên đều ngủ không đủ giấc, Công Tôn mơ mơ màng màng mở mắt, thì cảm thấy một bàn tay nho nhỏ đang nhéo mặt mình, liền vươn tay, không ngoài dự liệu mò được cái mũi tròn trịa của Tiểu Tứ Tử, nhéo một cái, Công Tôn cười nói, “Tiểu Tứ Tử, tỉnh?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Buổi sáng muốn ăn cái gì?” Công Tôn hỏi.

“Tiểu lung bao~ (bánh bao hấp)” Tiểu Tứ Tử kéo dài thanh âm nằm lên gối của Công Tôn vừa nói.

“Hảo, ăn tiểu lung bao...” Công Tôn cười tủm tỉm, chợt nghe bên cạnh có một thanh âm hỏi, “Vậy còn người, người ăn cái gì? Ta bảo người đi mua luôn một lần.”

Công Tôn giật bắn lên, Triệu Phổ đang tựa vào bên cạnh y, kinh hãi tuôn một thân mồ hôi, hỏi, “Người ở đây làm gì?”

Triệu Phổ chớp chớp mắt, nói, “Ách... Xem người tỉnh chưa.”

Công Tôn nhìn đại môn, vẫn còn đóng, cửa sổ cũng đóng chặt, có chút không rõ, Triệu Phổ đang cười với Tiểu Tứ Tử, Công Tôn quay phắt đầu lại, thấy Tiểu Tứ Tử cũng cười tủm tỉm, liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người cho hân vào?”

Tiểu Tứ Tử hí mắt gật đầu, Công Tôn vươn tay đè Tiểu Tứ Tử lại, nhéo bụng nó, “Tiểu hư hỏng, ngày phòng đêm phòng cướp nhà khó phòng!”

“Ai nha...” Tiểu Tứ Tử cười khanh khách bị Công Tôn nhéo cái bụng một hồi, Triệu Phổ ở một bên Công Tôn mặc một bộ lý ý (áo lót) bạch sắc, vạt áo rộng mở, cái cổ trắng trắng toàn bộ lộ ở bên ngoài, vô thức nuốt một miệng nước bọt —— hân cũng muốn nhéo cái bụng của Công Tôn một cái, không biết có phải rất mềm hay không, bất quá khẳng định là rất nhỏ.

Triệu Phổ nắm chặt tay, không cho chính mình xung động, thầm nghĩ —— Lãnh tĩnh a Triệu Phổ, người còn đáng điệu gì chưa thấy qua, đừng bị một con mọt sách thuần hóa chứ!

Mặc y phục đi ra, trong viện, các hài tử đều cùng nhau ngồi một bàn ăn sáng, đại gia ngồi xuống ăn, thương lượng một chút, dùng điểm tâm xong, lập tức khởi hành, Tử Ảnh bọn họ đi thuê hai chiếc xe ngựa.

Tiểu Tứ Tử cùng ba tiểu hài đã quen thuộc, liền cùng bọn chúng ngồi cùng một chỗ, Công Tôn thì không muốn ngồi ở xe ngựa còn lại, y cũng cưỡi ngựa, Triệu Phổ vốn bảo y cùng cưỡi Hắc Kiêu, nhưng Công Tôn không chịu, Triệu Phổ khuyến khích Hắc Kiêu, cắn đứt đuôi con ngựa mà Công Tôn cưỡi.

Hôm đó, mọi người nghỉ ngơi tại một bờ sông nhỏ, cho ngựa uống nước và ăn chút lương khô.

Ba con ngựa này, Hắc Kiêu của Triệu Phổ cùng Bạch Vân Phàm của Bạch Ngọc Đường đều là công mã (ngựa đực), duy độc Tảo Đa Đa là mẫu mã (ngựa cái), Bạch Vân Phàm mỗi khi bước đi đều vô thức theo sát rồi dựa vào Tảo Đa Đa, cũng giống như hiện tại khi đang uống nước, còn có thể cọ cọ nó, hai con ngựa tựa hồ cảm tình rất tốt.

Mà Hắc Kiêu thì một bộ ngực nghếch chán chường, cả ngày diên diên khùng khùng, Triệu Phổ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà vỗ nó, “Người sẽ không thể an an tâm tâm tìm một mẫu mã sinh con?!”

Hắc Kiêu vầy vầy đầu, há mồm cắn tay áo Công Tôn.

“A?” Công Tôn vừa xuống ngựa, cả kinh, Hắc Kiêu cắn tay áo y vung một cái, Công Tôn bị quăng một cái, trực tiếp ngã sang một bên, chính xác, ngã vào trong lòng Triệu Phổ, Triệu Phổ tiếp được cảm thấy trong lòng dạt dào xúc cảm, mặt mày rạng rỡ.

Xa xa, Giả Ảnh gặm một quả lê hỏi Tử Ảnh đang ăn đường vừa rang hạt dẻ, “Biết Hắc Kiêu vừa nói cái gì sao?”

“Từ khi nào người bắt đầu nghe hiểu được ngựa nói vậy?” Tử Ảnh khó hiểu nhìn hắn.

Giả Ảnh cười cười, nói, “Nguyên soái hận Hắc Kiêu không hằng hái tranh giành, kỳ thực Hắc Kiêu cũng hận Nguyên soái không hằng hái tranh giành.”

“Thật không?” Tử Ảnh bóc vỏ dẻ, đem những hạt còn nguyên lưu lại, bị vỡ thì ăn ngay, Giả Ảnh khó hiểu, hỏi, “Người đang làm gì vậy?”

Tử Ảnh cười tủm tỉm, “Toàn bộ lưu cho các oa oa.”

Giả Ảnh ngẩn người, lập tức vươn tay, giúp đỡ Tử Ảnh cùng nhau bóc vỏ hạt dẻ.

.

Mà trên một chiếc xe ngựa, Tiểu Tứ Tử đang ngồi xếp bằng trước cửa, nhìn Công Tôn và Triệu Phổ ngoài bờ sông, Triệu Phổ chột Công Tôn một chút, Công Tôn liếc mắt trừng hắn, hai người một khắc cũng không ngừng ‘trêu ghẹo’ nhau.

Ba oa oa phía sau đều đang đánh cờ, tiểu đồng tử hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, làm sao vậy? Không cùng nhau ngoạn sao?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, dáng vẻ sầu mi khổ kiếm.

“Tiểu Tứ Tử, ngươi làm sao vậy?” Tiểu nha đầu tiến đến hỏi.

“Có phải khó chịu ở đâu a?” Tiểu kim đồng hỏi.

“Ân... Phụ thân hình như không thích Cữu Cữu.” Tiểu Tứ Tử nói, “Cữu Cữu hình như thích phụ thân, thế nhưng lại hình như không thích phụ thân.”

Ba tiểu hài hai mặt nhìn nhau, tiểu kim đồng nói, “Ai, chuyện tình tình ái ái của người lớn, chúng ta không thể hiểu rõ nha.”

Tiểu đồng tử hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, có phải người sợ Cữu Cữu sẽ giành phụ thân với người a?”

“Mới không phải.” Tiểu Tứ Tử nói, “Tiểu Tứ Tử cũng thích Cữu Cữu, nếu như phụ thân có thể thú Cữu Cữu làm mẫu thân Tiểu Tứ Tử thì tốt rồi!”

Tiểu cô nương suy nghĩ một chút, vỗ tay một cái, nói, “Có, Tiểu Tứ Tử, người thay phụ thân người cầu hôn Cữu Cữu không phải là được rồi sao?”

“Cầu hôn?” Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ hỏi, “Làm sao cầu hôn a?”

Tiểu cô nương nói, “Có bà mối!”

“Bà mối?” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt.

“Đúng vậy, muốn cưới vợ, đều phải nhờ bà mối làm mối.” Tiểu đồng tử cũng gật đầu.

“Ân...” Tiểu Tứ Tử nghiêng cái đầu tròn suy nghĩ một chút, nói, “Nhưng, cần ai đi tìm bà mối?”

“Cho phụ thân của phụ thân người hoặc là mẫu thân đi tìm.” Tiểu cô nương nói.

“Bọn họ đều đã qua đời nha!” Tiểu Tứ Tử dẫu mỏ.

“Kia... có các trưởng bối khác hay không a?” Tiểu đồng tử hỏi.

“Trường bối sao...” Tiểu Tứ Tử vừa nghĩ, vỗ bàn tay nho nhỏ, “Có, có thể nhờ Tiểu Bao tử cùng nãi nãi tìm! Đúng rồi, còn có Tiểu Bàn tử cùng Tiểu Bát tử!”

“Người nhiều như vậy nha?” Tiêu cô nương xòe tay đếm đếm, “Tổng cộng bốn người, cũng là có thể tìm bốn bà mối rồi! Oa, lần này nhất định thành công!”

“Ân.” Các tiểu hài nhi đều bởi vì ý kiến của chính mình nghĩ ra mà vui vẻ, Tiểu Tứ Tử âm thầm hạ chủ ý, ân, bé muốn thay phụ thân cầu hôn Cửu Cửu! Đem Cửu Cửu thú về, nếu không Cửu Cửu tốt như vậy, sẽ bị người đoạt đi!”

.

Bờ sông, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường từ phía sau xe ngựa đi tới, nguyên bản trên khuôn mặt không có biểu tình gì, tựa hồ có nét cười nhàn nhạt, nhưng lại tận lực nhịn cười.

“Chuyện gì vậy?” Triển Chiêu cười hỏi, “Có chuyện gì hảo ngoạn?”

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn hắn một chút, nói, “Ân... hắn là vô cùng hảo ngoạn.”

.

“Khụ khụ...” Triệu Phổ đang uống rượu đột nhiên ho khan.

“Người sao vậy?” Công Tôn ở một bên nhìn hắn, “Uống rượu cũng bị sặc?”

“Tê... xong xong!” Triệu Phổ lắc lắc đầu, “Khó lường!”

“Làm sao vậy?” Công Tôn khó hiểu hỏi hắn.

Triệu Phổ nhú mào, vẻ mặt đưa đám nói, “Mắt phải nháy!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 41: Môi Bà Tổng Động Viên (Các Bà Mỗi Huy Động Toàn Lực)

Lúc mọi người quay lại Khai Phong phủ, có rất nhiều chuyện cần xử lý, Triển Chiêu kể lại cho Bao Chửng những thu hoạch trong chuyến đi này, còn dẫn Hàm Lăng đến gặp Bao Chửng, để nàng nói lại oan tình của chính mình.

Bao Chửng tỉ mỉ nghe xong Hàm Lăng tự thuật về tình tiết vụ án, cũng cảm thấy có nhiều điều đáng ngờ, trước tiên để Hàm Lăng trụ lại Khai Phong, sau đó phân phái nhân thủ đi điều tra.

Bạch Ngọc Đường quay về Thúy Trúc viên làm chút chuyện, bất quá cũng thường xuất hiện ở Khai Phong phủ, Triển Chiêu chuẩn bị cho hẳn một phòng khách sạch sẽ.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử thì trụ lại Khai Phong phủ.

Khi trở về, Bao Chửng đã sai người thu dọn một tiểu viện thanh nhã an tĩnh để cho Công Tôn và Tiểu Tứ Tử ở, có một tiểu hoa viên, còn có một mảnh đất có thể trồng thảo dược, trước phòng có sân phơi nhỏ, có thể phơi nắng thảo dược. Mặt khác, Bao Chửng còn rất cẩn thận chuẩn bị cho Công Tôn một gian tiểu dược lư. Nói chung là đầy đủ mọi thứ, Triệu Phổ nhìn thấy mí mắt lại nháy nháy liên hồi, thầm nhủ... Ha, lão Bao, người đây là kiên quyết muốn lưu người lại a!

Nhưng Triệu Phổ có lý sự cũng vô dụng, hẳn có thể chuẩn bị cho Công Tôn một đại viện tại Vương phủ, so với nơi này xa hoa gấp trăm lần, nhưng

Công Tôn không chịu, đây cũng vô phương, ai, ai bảo chính mình là Vương gia, thân phận mà người khác coi trọng nhất dưới mắt Công Tôn cũng không đáng một đồng.

Mấy tiểu hài nhi mà Triển Chiêu mang về đều được bố trí ổn thỏa, tiểu đồng tử đầu óc đặc biệt thông minh, Bao Chứng rất thích nó, giữ nó bên người làm con nuôi, khi rảnh rỗi sẽ dạy nó học bài, đặt cho nó một cái tên hoàng, gọi Bao Mặc Hân. Tiểu Mặc Hân cũng thích Bao Chứng, cả ngày giống như một cái đuôi nhỏ theo vào theo ra, cấp bưng trà đổ nước.

Tiểu kim đồng cùng tiểu ngọc nữ đều được người tốt thu dưỡng, ngụ ở phụ cận Khai Phong phủ, thường ngày sẽ tìm Mặc Hân cùng Tiểu Tứ Tử chơi đùa.

.

Triệu Phổ bị ép buộc hồi phủ tận hiếu, gần gũi lão Thái phi hai ngày, ngay cả sợi lông mao của Công Tôn cũng mò không được, liền cảm thấy cả người khó chịu, cả ngày ngồi đứng không yên.

Rốt cuộc chịu đựng tới ngày thứ ba, đã đến ngày Công Tôn tới đổi được cho Hoàng Thái Phi. Sáng sớm, Triệu Phổ đã thức dậy, đi vòng vòng quanh sân, nghĩ hay là mượn cơ tạm biệt mẫu thân đến Khai Phong phủ ở vài ngày, về phần vì sao lại có ý tưởng như vậy, Triệu Phổ thật ra không nghĩ nhiều.

Thật lâu mới tới buổi trưa, Tử Ảnh chạy ào vào nói, “Vương gia, tới.”

“Nga?” Triệu Phổ bật người đứng dậy, nhanh chân chạy ra ngoài, tới cửa, thì thấy Công Tôn nắm tay Tiểu Tứ Tử, cầm theo cái hòm thuốc từ đại môn đi đến.

“Cửu Cửu!” Tiểu Tứ Tử hai ngày không gặp Triệu Phổ, cũng nhớ đến hoảng, chạy vù tới, Triệu Phổ vươn tay ôm lấy bé.

Công Tôn cũng đi đến, Triệu Phổ nhìn y một chút, thư ngực này vẫn như vậy.

“Cửu Cửu, một lát đi ăn không?” Tiểu Tứ Tử vươn tay nắm tóc Triệu Phổ, hỏi.

Công Tôn bất đắc dĩ thở dài, Tiểu Tứ Tử bình quân một ngày nhắc tới hai chữ “Cửu Cửu” hơn trăm lần, buổi tối nằm mơ còn gọi Cửu Cửu.

“Đi a, một lát cùng nhau đi ăn.” Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử vào trong, Công Tôn theo bên cạnh, Triệu Phổ hỏi y, “Vụ án tiến triển thế nào?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Ân, Bao đại nhân tựa hồ phái người âm thầm đi thăm dò, gần đây Khai Phong phủ bề bộn nhiều việc, phải thăm vấn Liễu đại tiên, còn phải điều tra vụ án mà lần trước Bạch Ngọc Đường cung cấp... Ta cũng không thể hỏi quấy rầy bọn họ.”

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Kia... dù sao người cũng không cần về gấp, một lát đến Thái Bạch Cư đi.”

Công Tôn gật đầu.

Tiểu Tứ Tử nhìn hai người một chút, trong bộ não nhỏ hiện lên một ý niệm —— Thái Bạch Cư!

Đến khi vào trong từ đường của Hoàng Thái Phi, Hoàng Thái Phi vừa nhìn thấy Tiểu Tứ Tử đã vui mừng như điên, vội vàng ôm chầm lấy vừa ôm vừa hôn, kiên quyết không cho mang đi!

Sau khi Công Tôn đổi được cho Hoàng Thái Phi, cùng ngồi tán gẫu một lúc, Hoàng Thái Phi bảo lưu lại ăn.

Triệu Phổ nói đã hẹn với Công Tôn, muốn ra ngoài ăn, nhưng Hoàng Thái Phi ôm Tiểu Tứ Tử không buông.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Hoàng Thái Phi nói với Công Tôn Triệu Phổ, “Phụ thân, Cữu Cữu, các người cứ đi ăn đi, Tiểu Tứ Tử muốn bồi nãi nãi ăn.”

Công Tôn sững sốt, cảm thấy Tiểu Tứ Tử có chút kỳ quái, tiểu tử kia từ trước cho tới giờ cũng không chịu rời xa mình, hôm nay bị sao vậy?

“U...” Hoàng Thái Phi mừng hồng rồi, ôm Tiểu Tứ Tử liên tục gọi “Cục cưng bảo bối”, phái Triệu Phổ, “Đi nhanh đi, dẫn tiên sinh hảo hảo ăn một bữa, tiểu bảo bối này hôm nay thuộc về ta!”

Bất đắc dĩ, Triệu Phổ chỉ phải dẫn Công Tôn đi trước, dặn dò Tử Ảnh cùng Giả Ảnh lưu lại cùng Tiểu Tứ Tử, một hồi đưa bé về Khai Phong phủ.

.

Công Tôn và Triệu Phổ đi rồi, lão Thái phi bảo người chuẩn bị dọn thức ăn, Tiểu Tứ Tử đột nhiên từ một bên ghế cọ lại, như vậy là đòi bế, lão Thái phi vội vàng bế lên đặt bé ngồi trên đùi, ngất khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm hai cái, chợt nghe Tiểu Tứ Tử kéo dài thanh âm ngọt lịm kêu một tiếng, “Nãi nãi...”

“Ai...” Lão Thái phi xương cốt đều muốn nhũn ra, thầm nhủ Trạch Lam a, người sao lại chưa chịu sinh cho ta một tiểu tôn nhi khả ái như vậy chứ...

Tiểu Tứ Tử cười ngọt ngào cọ cọ Hoàng Thái Phi, nói, “Nãi nãi, Tiểu Tứ Tử muốn giúp phụ thân cùng Cữu Cữu cầu hôn.”

Hoàng Thái Phi sững sốt, Tiểu Tứ Tử cũng không phải rất hiểu, bé cho rằng chỉ nói cầu hôn là được, nhưng lọt vào lỗ tai của Hoàng Thái Phi, lại trở thành Tiểu Tứ Tử là muốn cho Triệu Phổ và Công Tôn phân biệt mỗi người một cuộc hôn nhân. Lão Thái phi vừa nghe đến cầu hôn liền phẫn chấn, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, nói như vậy, người có người tuyển rồi sao?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, ngực còn u mê, thì phải có người tuyển nha, Cữu Cữu cùng phụ thân đó!

“Nga? Là nhà ai?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, phụ thân cùng bé ở tại Khai Phong phủ, Cữu Cữu ở tại Vương phủ... Chỉ là Tiểu Tứ Tử không biết rõ cụ thể là như thế nào, chỉ biết, Khai Phong phủ là nhà của Tiểu Bao tử, Vương phủ là nhà Cữu Cữu, nói, “Ân... Nhà của Tiểu Bao tử Cữu Cữu.”

Lão Thái phi ngẩn người, Tiểu Tứ Tử lại không dùng dấu chấm phẩy, vì vậy tại Hoàng Thái Phi nghe được, là trong nhà cữu cữu (cậu) của Bao Chửng... Nga?! Chẳng lẽ là nữ nhi trong nhà họ hàng của Bao đại nhân?! Ai nha, việc hôn nhân này vô cùng hảo a!

Hoàng Thái Phi vội vàng hỏi, “Hai người sao?”

Kỳ thực ý Thái Phi là, nhà cữu cữu của Bao đại nhân có hai khuê nữ? Nếu không thì làm sao để Triệu Phổ và Công Tôn hai người cầu hôn được?

Tiểu Tứ Tử vừa nghe hai người, liền gật đầu, thầm nhủ, đúng vậy nha, phụ thân cùng Cữu Cữu, hai người.

“Dễ nhìn không? Lão Thái phi hỏi, “Xứng sao?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, nói, “Dễ nhìn, xứng... Ân, Triển Triển thường hay nói, một văn một võ.”

“Nga~” Lão Thái phi vô cùng hưng phấn, vỗ vỗ ngực, nói, “Trạch Lam nhà chúng ta cần một văn nha!”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gật đầu, “Phải nha! Phụ thân cần võ.”

“Bao nhiêu tuổi?” Lão Thái phi hỏi.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt suy nghĩ một chút, phụ thân bao nhiêu ta? Hơn hai mươi tuổi đi... nói, “Ân, hai mươi...”

“A, hai mươi tuổi vừa hảo!” Lão Thái phi gật đầu nói, “Quá nhỏ không hiểu chuyện!”

“Có ưu điểm nào đặc biệt không a?” Hoàng Thái Phi hỏi, “Văn kia thì thế nào?” Bà hiện tại khá quan tâm đến việc hôn nhân của Triệu Phổ, dù sao cũng là nhi tử của mình mà.

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, Hoàng Thái Phi là hỏi phụ thân mình có ưu điểm gì đặc biệt sao, nói, “Ân, biết y thuật, học văn cao.”

“Hảo hảo!” Hoàng Thái Phi cười đến lệch miệng, hỏi, “Văn tĩnh không?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Rất văn tĩnh!” Phụ thân mình là văn tĩnh nha.

“Kia... có thể sinh dưỡng không? Có thể sinh một tiểu oa nhi như người không nha?” Lão Thái phi cười hỏi.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Đã có.”

“Hả?!” Lão Thái phi cả kinh suýt chút nữa nhảy dựng, hỏi, “Cái gì? Đã có?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Sao có thể...” Lão Thái phi nóng nảy, hỏi, “Này... sẽ không, hai người bọn họ đã từng làm việc chẵn gối?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Cái gì là việc chẵn gối a?”

“Ách...” Lão Thái phi cũng biết cùng một tiểu oa nhi nói về chuyện này không tốt lắm, liền hỏi, “Ân, chính là cá nước thân mật?”

Tiểu Tứ Tử tiếp tục nghiêng đầu, “Cái gì là cá nước thân mật?”

“Ách...” Lão Thái phi nóng ruột, cũng bất chấp, liền hỏi, “Thì là... hai người bọn họ đã ngủ cùng một chỗ chưa?”

Tiểu Tứ Tử vội vàng gật đầu, “Thường xuyên ngủ!”

“Ai nha...” Lão Thái phi giậm chân, “Làm vậy a! Trạch Lam sao người lại có thể hư đốn như vậy a!”

.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh ở bên ngoài, cũng không nghe rõ được bên trong đang nói cái gì, lão thái thái vừa đập bàn vừa giơ chân, trong miệng nói Trạch Lam thất lễ, thâm nhủ... Đây sẽ không, Tiểu Tứ Tử giúp phụ thân nó cáo trạng nói Vương gia đùa giỡn lưu manh chứ?

Đang khó hiểu, chợt nghe lão Thái phi rống lên một tiếng, “Tử Ảnh Giả Ảnh, hai người lăn đến đây cho ta!”

Hai người cả kinh, vội vàng thành thành thật thật tiến vào, hành lễ với lão thái thái.

“Nói!” Lão Thái phi vội hỏi, “Trạch Lam có phải đã có người trong lòng hay không?”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh liếc mắt nhìn nhau, Tử Ảnh lắc đầu, Giả Ảnh gật đầu, lão Thái phi tức giận hít sâu một hơi, hỏi, “Có phải là chiếm người khác tiện nghi không?!”

Hai người lại liếc mắt nhìn nhau, Tử Ảnh gật đầu, Giả Ảnh lắc đầu.

“Hai người có nói hay không?!” Lão Thái phi phát hỏa, chỉ vào hai người bảo, “Không nói thật ta sẽ gọi người đánh...”

“Có, Vương gia là đùa giỡn lưu manh!” Giả Ảnh và Tử Ảnh vì tự bảo vệ mình rất bất nghĩa trực tiếp bán đứng Triệu Phổ, thậm nhủ, dù sao cũng là Tiểu Tứ Tử, phỏng chừng là Công Tôn bảo làm như vậy!

Tiểu Tứ Tử gật đầu, hỏi lão Thái phi, nói, “Nãi nãi, cho thành thân không?”

“Thành!” Lão Thái phi nghĩ tới đây, đột nhiên thu hồi vẻ bất duyệt trên mặt, hỏi, “Ai, Tiểu Tứ Tử a, là nam oa hay nữ oa a? Người biết không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, thậm nhủ, hỏi mình sao? Nói, “Nam oa.”

“Nga...” Lão Thái phi trên mặt lập tức từ âm u chuyển thành trong sáng, nói, “Hảo! Tức phụ này hăng hái a! Nói như vậy, ta đã được ôm tôn tử rồi?!”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh liếc mắt nhìn nhau, ôm tôn tử?... Cảm thấy có chút không quá thích hợp a, đang nói về chuyện gì a?

“Hai người đi ra ngoài đi, chuyện này đừng nói ta hỏi qua!” Lão Thái phi hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử... này, bằng không ta đi đưa sính lễ?”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Ân, trước phải cầu hôn.”

“Nga, đúng đúng đúng!” Lão Thái phi vỗ đầu, nói, “Ta cũng hồ đồ!” Bên phân phó người, nhanh chóng tìm bà mỗi Vương tới.

.

Không bao lâu, bà mỗi Vương lắc lư lắc lư đi vào, vừa vào cửa vừa hô, “U, lão Thái phi a, Cửu Vương gia cuối cùng cũng có cô nương muốn cầu hôn sao? Các cô nương Khai Phong này đều chờ đến không nhin nổi rồi!”

Tiểu Tứ Tử có chút khẩn trương —— Quả nhiên Cửu Cửu có rất người người muốn sao?! May mà mình nói sớm nha!

“Việc hôn nhân này, người nên nói thành cho ta!” Lão Thái phi nói, “Sự thành, ta sẽ thưởng thật xứng đáng a!”

Bà mối Vương gật đầu, hỏi, “Hảo, cô nương nhà ai?”

Lão Thái phi vẫy tay với bà, bên tai tinh tế kể lại.

Bà mối Vương nghe xong vội vàng gật đầu, nói, “Ai nha, đều người tình ta nguyện gao nấu thành cơm, này dễ như trở bàn tay! Cứ tin tưởng vào ta, đi chỗ nào cầu hôn? Nha môn Khai Phong phủ thì ta không dám tiến a.”

Tiểu Tứ Tử nói, “Bọn họ ở Thái Bạch Cư!”

“Nga?!” Lão Thái phi hỏi, “Trực tiếp gặp mặt ở đó?”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, lão Thái phi lại hỏi, “Đúng rồi Tiểu Tứ Tử, phụ thân người thì sao? Không phải là cũng có sự cố chứ hả?”

Tiểu Tứ Tử khó hiểu nhìn Hoàng Thái Phi, hỏi, “Sự cố gì nha?”

“Thì là... cũng có oa oa rồi?” Lão Thái phi hạ giọng hỏi.

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, thầm nhủ, không phải là ta sao!

Lão thái thái ngược nhủ thầm, nhìn ra không ra a, Công Tôn tiên sinh văn văn tĩnh tĩnh, không ngờ cũng là người biết tiên hạ thủ vi cường a... Liên gật đầu, nói với bà mối Vương, “Hai việc hôn nhân này, người nên tác hợp cho ta, nếu là không được a? Ta sẽ ‘thăm hỏi’ một mình người!”

“Đi!” Bà mối Vương nghe xong, lắc lư lắc lư đi ra.

Sự tình an bài xong, lão Thái phi cũng ngồi không yên, đứng lên nói, “Không được, ta phải đi theo xem cô nương nhà họ!” Bên nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người ngoan, ăn một mình a, muốn ăn cái gì bảo bọn nha hoàn chuẩn bị cho người, nãi nãi lập tức trở về, ha!”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, lão Thái phi đã hết phong thấp, đi đứng cũng nhẹ nhàng rất nhiều, cùng đám nha hoàn tri kỷ xuất môn, lên kiệu, tiến đến Thái Bạch Cư.

.

Tiểu Tứ Tử thấy Hoàng Thái Phi đi, liền từ trên ghế nhảy xuống, chạy tới cửa, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh tiến đến, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, lão Thái phi làm sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Nãi nãi nói, giúp phụ thân cùng Cửu Cửu cầu hôn.”

“A...” Tử Ảnh hút một ngụm khí lạnh, Giả Ảnh vội vàng bỏ chạy, bị Tử Ảnh kéo lại, “Ai, người đi đâu a?”

“Đi xem náo nhiệt a!” Giả Ảnh quỳnh quáng buột miệng nói ra lời trong lòng, vội vã lắc đầu, “Không phải, đi xem có thể hỗ trợ hay không.”

Tử Ảnh vừa muốn ôm lấy Tiểu Tứ Tử, đã bị Tiểu Tứ Tử túm lại.

Tử Ảnh hỏi, “Tiểu Tứ Tử, chuyện gì vậy?”

“Ân... Tiểu Đỗ tử, Tiểu Bát tử cùng Tiểu Bao tử, nhà người nào gần nhất nha?”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đưa mắt nhìn nhau, Tử Ảnh suy nghĩ một chút, nói, “Bát Vương phủ.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Chúng ta đi tìm Tiểu Bát tử đi?”

Tử Ảnh hỏi, “Tiểu Tứ Tử, đến Bát Vương phủ làm gì nha?”

Tiểu Tứ Tử chủ ý còn chưa thành, che miệng lại không chịu nói!

Hai ảnh vệ bất đắc dĩ, liền ôm Tiểu Tứ Tử đến Bát Vương phủ...

.

.

Hôm nay cũng thật vừa vặn, hai ngày trước Bát Vương gia mua vài quyển cổ họa, muốn thẩm định thật giả, cho nên thỉnh Bao Chứng, Bàng Cát cùng nhau xem tranh, liền nghe được có người đến bẩm báo, nói —— Tiểu Tứ Tử con Công Tôn cầu kiến.

Ba người đều kinh ngạc, thầm nhủ... Tiểu Tứ Tử cầu kiến là sao?

Bát Vương gia cảm thấy thú vị, nói, “Mau mời mau mời.” Bên phân phó người, đi gọi Sài Vương phi đến, tiểu oa nhi bốn năm tuổi này, ba kẻ thô kệch bọn họ làm sao ứng phó được a?

.

Không bao lâu, thủ vệ lại mang theo Tiểu Tứ Tử đi đến, Tiểu Tứ Tử một mình đi vào, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh chờ bên ngoài, Tiểu Tứ Tử đi vào thư phòng Bát Vương gia, quy củ hành lễ với ba người, “Tiểu Tứ Tử bái kiến Tiểu Bát tử, Tiểu Đỗ tử, Tiểu Bao tử.”

Bọn thái giám nha hoàn của Bát Vương gia đều nhìn không được mà cười.

Mà lúc này, Sài Vương phi cũng vào, vừa thấy Tiểu Tứ Tử, lập tức tròn mắt, đi tới ôm lấy, nói, “U, oa oa nhà ai vậy a?”

Ba người đều cười khúc khích, Tiểu Tứ Tử nhìn Sài Vương phi một chút, là một a di xinh đẹp hơn bốn mươi tuổi, nói, “Di di.” Tiểu Tứ Tử tự nhủ, ngực di di này so với ảnh ảnh tỷ tỷ còn mềm hơn.

Sài Vương phi triệt để bị một tiếng di di của Tiểu Tứ Tử gọi cho choáng váng, vừa ôm ôm cọ cọ vừa hỏi, “Hài tử nhà ai nha? Bao Tướng Bàng Thái sư? Nhà các người sao?”

Bàng Thái sư cười cười chia chia Bao Chứng, nói, “Là nhà thần y Khai Phong phủ.”

“Nga! Chính là vị thần y kia a?!” Sài Vương phi cũng từng nghe danh Công Tôn, nhanh chóng ôm Tiểu Tứ Tử nói, “Tiểu Tứ Tử, di di mang người đi ăn đường?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, nói, “Ta có chuyện, muốn nói với Tiểu Bát tử, Tiểu Đỗ tử cùng Tiểu Bao tử.”

Sài Vương phi bị những xưng hô này chọc nở nụ cười, ôm Tiểu Tứ Tử đi tới cạnh bàn.

Bao Chứng hỏi, “Tiểu Tứ Tử, sao người lại tới đây? Phụ thân đâu?”

Tiểu Tứ Tử nói, “Phụ thân cùng Cửu Cửu ở Thái Bạch Cư.”

“Nga.” Bao Chứng gật đầu, hỏi, “Phụ thân cho người tới?”

“Không phải.” Tiểu Tứ Tử lắc đầu, nói, “Bọn họ nói... tìm bà mối, cần nhờ trưởng bối của phụ thân.”

Mọi người nghe xong sững sốt, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tìm bà mối?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, nói, “Tiểu Tứ Tử muốn tìm bà mối làm mối cho phụ thân cùng Cửu Cửu.”

“Nga...” Tất cả mọi người ngây ngô gật đầu, Bát Vương gia cũng hiểu Triệu Phổ đã tới tuổi đón dâu, liền hỏi, “Có cô nương vừa ý sao?”

Tiểu Tứ Tử chun chun mũi, thầm nhủ, vì sao phải có cô nương? Liền lắc đầu, nói, “Không cô nương.”

“Không có cô nương...” Bàng Thái sư có chút khó hiểu, “Vậy... cần bà mỗi làm cái gì?”

“Cầu hôn nha!” Tiểu Tứ Tử nói, “Tiểu Tứ Tử muốn phụ thân cùng Cửu Cửu thành thân, Tiểu Tứ Tử muốn có mẫu thân.”

Tất cả mọi người sững sốt, Sài Vương phi nói, “Ai nha, cũng khó cho hài tử này, hài tử nhỏ xíu thế này không có nương làm sao chịu được a, bằng không mấy người các người nghĩ cách đi?”

“Ách...” Ba người đều bối rối.

Bát Vương gia nghĩ —— Đây, trên tay không có cô nương thích hợp a.

Bàng Thái sư nghĩ —— Đây, nếu có thể gả thân thích của mình cho Triệu Phổ chẳng phải là thắng chức rất nhanh, thế lực càng vững chắc?

Duy độc Bao Chứng —— ông sờ sờ cằm, tựa hồ có chút không minh bạch... Tiểu Tứ Tử vừa nói, dù niệm thế nào cũng thông, nó muốn Công Tôn và Cửu Vương gia thành thân, hay là muốn hai người bọn họ thành thân với nhau a?

Sài Vương phi suy nghĩ một chút, giao Tiểu Tứ Tử cho Bao Chứng ôm, sau đó liền vội vã đi ra, tìm bà mỗi Lưu tới, hỏi, “Trên tay người hiện có bao nhiêu cô nương a?”

“U.” Bà mỗi Lưu cười nói, “Kia khá nhiều, không có một trăm cũng có tám mươi.”

“Hảo!” Sài Vương phi nói, “Nhanh lên, mang theo những người đó đến Thái Bạch Cư, làm mối cho Cửu Vương gia cùng thần y!”

Bà mối Lưu vừa nghe làm mối cho Cửu Vương gia, vui đến méo miệng, hí ha hí hửng chạy đi.

.

Bàng Cát vừa thấy thời cơ đã tới không thể bỏ lỡ, bèn nói có chuyện gấp phải về phủ, ra cửa bưng bụng chạy về phủ, lệnh cho thủ hạ tìm bà mối Trương đến “Đi, làm mối cho ta!”

Bà mối Trương ngăn người, hỏi, “U, thái sư, ngài muốn nạp thiếp a?”

“Phi!” Bàng Cát phun một cái, “Ta đã bao nhiêu rồi mà còn nạp thiếp, gia tộc ta có bao nhiêu cô nương chưa lập gia đình?”

“Ách...” Bà mối Trương tính toán, nói, “Còn có mười hai người.”

“Hảo!” Bàng Cát nói, “Đều dẫn đi, đến Thái Bạch Cư, đoạt lấy Cửu Vương gia cho ta!”

“Nga! Hảo!” Bà mối Trương vội vàng chạy, Bàng Thái sư nhấp một ngụm trà, nói, “Chuẩn bị kiệu! Đến Thái Bạch Cư, chúng ta ngăn cản bà mối của Vương phủ lại, đừng để bọn họ đoạt tiên cơ!”

.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh chờ đợi bên ngoài. có người ra ra vào vào, thăm nhủ đám người này bị sao vậy? Giống như có việc khẩn cấp. Lúc này, Bao Chửng cùng Bát Vương gia cũng đi ra, Tử Ảnh đến tiếp lấy Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người nói gì với bọn họ?”

Tiểu Tứ Tử nắn nắn ngón tay, nói, “Ân... Nhờ bọn họ, tìm bà mối giúp Cửu Cửu cùng phụ thân cầu hôn a.”

Bao Chửng đi khá chậm, nghe được, đến gần hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người nói cầu hôn, là muốn Vương gia cùng Công Tôn tiên sinh thú thê?”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, nói, “Ân? Phụ thân thú, Cữu Cữu gả, ta muốn Cữu Cữu làm mẫu thân.”

“A...” Tất cả mọi người hút một ngụm khí lạnh, Bao Chửng hô to, “Hong rồi!” Vội vã lên kiệu, nói với nha dịch của Khai Phong, “Nhanh đến Thái Bạch Cư còn có a, ngăn những bà mối này lại!”

.

Mà mọi người không nghĩ đến chính là, giữa bà mối và bà mối không có gì là bí mật, vừa nghe nói Cữu Vương gia Triệu Phổ, còn có thần y Công Tôn Sách muốn chiêu thân, trong nháy mắt, toàn bộ bà mối ở Khai Phong phủ đều oanh động, tất cả bà mối đều mang theo một quyển chân dung mỹ nữ đến Thái Bạch Cư, thậm chí có người trực tiếp dẫn cô nương tới, thăm nhủ, ai có thể đem cộc hôn nhân này nói thành, kia có thể hưng thịnh!

.

Mà Khai Phong phủ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tả hữu vô sự, liền hẹn nhau đến Thái Bạch Cư uống rượu, ra cửa đi trên đường, thì cảm thấy bầu không khí khác lạ... Ở đâu ra nhiều bà mối như vậy a?

Triển Chiêu kéo một người phía trước, hỏi, “Đại thúc, chuyện gì mà kích động như vậy a?”

“Ai, Triển đại nhân, ngài không biết a? Cữu Vương gia cùng Công Tôn tiên sinh chiêu thân tại Thái Bạch Cư đó!”

“Hả?” Triển Chiêu mở to hai mắt.

“Ai nha, hiện tại toàn bộ cô nương bà mối ở Khai Phong đều hành động! Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt!” Người nọ vội vã bỏ chạy.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngăn người tại chỗ, Bạch Ngọc Đường tiến lên phía trước, nói, “Ta đến nóc nhà đối diện Thái Bạch Cư giành chỗ.”

Triển Chiêu nhanh chóng chạy ào đến cửa hàng ăn vặt bên cạnh, “Ta mua vài món nhắm rượu!”

Hai người đều là vẻ mặt hưng phấn.

.

Mà trong Thái Bạch Cư, Công Tôn và Triệu Phổ ăn cơm, không có Tiểu Tứ Tử, bầu không khí xấu hổ không nói nên lời, Triệu Phổ gọi một bàn thức ăn, hai người ta một câu người một câu vừa trò chuyện vừa ăn.

Chợt nghe được trên đường đột nhiên có tiếng người huyên náo, Triệu Phổ nhíu mày, hỏi, “Đây là có chuyện gì vậy? Lại có dã thú chạy đến sao?”

Hai người bọn họ vừa lúc ngồi ở cạnh cửa sổ, song song nhìn ra bên ngoài, một đoàn bà mối mặc áo đỏ áo xanh, còn có thật nhiều cô nương trang điểm lộng lẫy, hướng Thái Bạch Cư xô đẩy mà đến.

Triệu Phổ vội vã che mắt —— Ai nha, mí mắt... hai bên đều nháy!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 42: Triệu Phổ: Gia Không Quan Tâm!

Một đoàn bà mỗi chen chúc lao tới, xông pha giành dẫn đầu, chính là bà mỗi Vương do Thái phi phái tới kia.

Triệu Phổ và Công Tôn đang ngồi uống trà bên cạnh bàn, còn đang khó hiểu vì sao lại có nhiều bà mỗi đến như vậy, chợt nghe đến cửa thang lầu có một thanh âm gào to vang đến, “Ai u~ Cứu Vương gia a...”

“Khụ khụ...” Triệu Phổ nghe thanh âm đó hàm răng đều tê dại, xoay mặt vừa nhìn, một nữ nhân hơn ba mươi tuổi lắc lắc thắt lưng phì phì như thùng nước hương hắt đi tới, cầm trên tay một mảnh khăn lụa, trên người khoác áo khoác đỏ, búi tóc, cài hoa, trang điểm dày cộm.

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, vội vàng nhìn Công Tôn, dùng gương mặt của con mọt sách này tẩy con mắt.

Công Tôn cũng có chút khó hiểu nhìn vị trung niên nữ nhân đầy đà này đi tới bên cạnh bàn, bà ta cười ha hả nói, “U, chỉ có hai vị ở đây nha? Cô nương đâu?”

Triệu Phổ sửng sốt, có chút khó hiểu nhìn bà mỗi kia, hỏi, “Cô nương nào?”

Bà mỗi nọ “Ai u” một tiếng, kêu đến Triệu Phổ bất giác giật bắn sang một bên, nhìn Công Tôn, ánh mắt muốn nói —— Thư ngốc, người xem cho bà ta, có nghiêm trọng hay không a? Có phải đầu óc có vấn đề?

Công Tôn cũng rất khó hiểu, liền hỏi bà mối Vương, “Vị đại tỷ này, có việc?”

“Ai, chính là thần y nói a, ta đến cầu hôn... Cửu Vương gia, ngài nói khi nào ngài thành thân đi, cô nương nhà họ ở đâu a? Ta đến hỏi sính lễ cho ngài!”

“Hả?” Triệu Phổ ngây ngẩn cả người.

Công Tôn cũng ngây ngẩn cả người.

.

Trên nóc nhà đối diện, Triển Chiêu ôm một đồng tiểu sao còn có mấy cái bánh bao thịt và hai vò hảo tửu bỏ lên, hỏi Bạch Ngọc Đường đang say sưa xem việc vui, “Sao rồi?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay đón nhận bình rượu trong tay hắn, nói, “Vừa mới bắt đầu!”

Triển Chiêu nhanh chóng ngồi xuống, mở tiểu điểm tâm được bao bằng giấy dầu, đưa cho Bạch Ngọc Đường một phần, mở bình rượu ta, hai người vừa ăn bữa trưa, vừa tiếp tục xem.

“Ai.” Triển Chiêu đột nhiên chỉ chỉ cổ kiệu vừa dừng lại bên Thái Bạch Cư, nói với Bạch Ngọc Đường, “Nhìn!”

Bạch Ngọc Đường đảo mắt nhìn qua, một lão phụ nhân một đầu tóc bạc, khoan thai ung dung, thoạt nhìn rất hòa ái được người nâng xuống, bước nhanh vào trong lầu.

“Đây là Hoàng Thái Phi?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Lần này thật náo nhiệt.”

“Ân.” Triển Chiêu gật đầu, hỏi, “Có muốn củ lạc hay không?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay...

Hai người vui vẻ ăn...

.

“Cô nương nào a?” Triệu Phổ trợn mắt nhìn bà mối kia.

Bà mối che miệng âm thầm cười, nói, “Ai nha Vương gia, sao ngài không chịu nhận a? Người ta đã có hài tử rồi.”

... Triệu Phổ mắt muốn lọt ra khỏi tròng, hỏi, “Hài tử nào?”

Mà nhìn lại Công Tôn đối diện, nét mặt vô cùng khó nhìn, có chút khinh bỉ nhìn Triệu Phổ, nói, “Bội tình bạc nghĩa còn chối nữa?!”

Triệu Phổ há to miệng hết đường chối cãi, nói, “Ta... không có a!”

Công Tôn híp mắt, “Có thật không?”

“Ta thề với trời a!” Triệu Phổ giơ tay thề!

Công Tôn cân nhắc một chút, cũng cảm thấy có chút đáng tin, vừa nghĩ đến bà mối nói Triệu Phổ cùng cô nương nào đó rồi đến hài tử cũng có, liền cảm giác một cổ khí huyết dâng lên, bất quá nghĩ lại, Triệu Phổ hẳn không phải loại người như vậy... Tuy rằng, bình thường hẳn có chút lưu manh.

“Ai, người là ai a?” Triệu Phổ hỏi bà mối Vương, “Đừng nói bậy được không a?”

Bà mối Vương ha hả cười hai tiếng, lan hoa chỉ (ngón tay làm thành hình hoa lan) nhắc lên, đặc ý nói, “U~ mười dặm tám phương này ai chẳng biết ta là bà mối Vương, hôn sự do ta làm a, nói một lần chuẩn một lần a... Vương gia a, ngài là đại nhân vật, trong bụng cô nương kia, chính là long

loại a, không thể không cần, ngài lấy về làm thiếp cũng được a, sau đó... Người xem còn thích ai nữa thì vẫn có thể thú tiếp mà!”

“Người có phải nhận nhầm người rồi không?” Triệu Phổ vẻ mặt mờ mịt, hỏi bà mối Vương nọ, “Ta không biết người đang nói gì!”

Bà mối Vương cười cười, nói, “Ta biết, Vương gia là xấu hổ mà...”

Triệu Phổ nhú nhú khéo miệng, thầm nhủ —— Hai chữ “xấu hổ” viết như thế nào? Không biết!!

.

“Khụ khụ...” Trên nóc nhà đối diện, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường song song bắt đầu ho khan, mà lúc này, thấy có một bà mối mang theo một đám đông, đại khái có vài chục cô nương chạy đến, cũng đang chuẩn bị lên lầu.

Mà trong tửu lâu lúc này, Triệu Phổ lại khó lòng giải bày, bà mối kia một thao thao bất tuyệt nói Triệu Phổ không thể làm kẻ bạc tình a, phải thú cô nương kia, không thể bội tình bạc nghĩa.

Công Tôn càng nghe càng tức, Triệu Phổ mắt thấy sắc mặt Công Tôn càng ngày càng khó coi, nói, “Con mẹ nó ta thực không có a, đây là cái gì với cái gì a?!”

Lúc này, chợt nghe bà mối nọ nói với Công Tôn, “Thần y, ngài nên khuyên nhủ Vương gia, còn có a, việc hôn nhân của ngài cũng đáp ứng phải không? Người là người đọc sách, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cô nương này đã có thai, kia đương nhiên phải lấy về nhà rồi!”

.....

“A?” Lúc này đến phiên Công Tôn ngây ngẩn, y xoay mặt nhìn bà mối kia, một lát mới hỏi, “Ai có thai?”

“Vị tình nhân kia của ngài a!” Bà mối Vương cười nói.

Con mắt Triệu Phổ bây giờ đã trợn to hơn mắt ếch, xoay mặt nhìn Công Tôn, hỏi, “Thư ngốc! Người không phải từng nói người chưa chạm qua nữ nhân sao? Nha đầu nhà ai?!”

“Người...” Công Tôn cũng tức điên, đứng lên nói, “Triệu Phổ, người nói bậy bạ gì đó?”

Triệu Phổ vể mặt vô tội, chỉ vào bà mối ý bảo —— Không phải ta nói a, là bà ta nói, ta cũng là kẻ bị hại. Vừa nói, vừa trên dưới quan sát Công Tôn, thầm nhủ thư ngốc này hẳn là không có nữ nhân đâu? Nghĩ đến hình ảnh thư ngốc này cùng nữ nhân một chỗ, Triệu Phổ cảm thấy rất lưu tâm, về phần cụ thể là lưu tâm cái gì, hẳn cũng không nói được.

“Người đừng nói bậy!” Công Tôn phát hỏa, xoay mặt nhìn bà mối kia, nói, “Cô nương nhà ai?! Ta căn bản không nhận ra cô nương nào cả!”

Bà mối Vương cũng có chút sững sốt, thầm nhủ... Tại sao cả hai đều không thừa nhận a.

.

Sau bình phong, lão Thái phi cũng sốt ruột, thầm nhủ —— Tại sao đều không thừa nhận hả?

Đang suy nghĩ, thì cảm thấy bên ngoài có một làn gió thơm thổi đến... Làn hương kia, hoa đào, hoa lê, hoa cải, tất cả hương thơm đều trộn lẫn cùng một chỗ, thổi ào vào bên trong, toàn bộ thực khách đang vừa ăn vừa xem náo nhiệt trong tửu lầu nhin không được hắt xì liên tục.

“Ai nha bà mỗi Vương a.” Lúc này, một bà mỗi hơn bốn mươi tuổi, mặt mạp đi đến, chính là bà mỗi Lưu do Sài Vương phi mời đến.

Công Tôn nhú mày, thầm nhủ —— Tại sao các bà mỗi đều có cùng một kiểu dáng a?

Đang buồn bực, Triệu Phổ đang quan sát chính mình, ánh mắt đó, có chút dò xét, có chút lo lắng, có chút... nói chung là rất phức tạp.

Công Tôn bị hắt nhìn đến dựng lông, hỏi, “Nhìn cái gì?”

Triệu Phổ bĩu môi, hỏi, “Thư ngọc, người thực không có người trong lòng?”

“Có thí!” Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc hắt.

.

Lúc này, dưới lầu, Tử Ảnh ôm Tiểu Tứ Tử vội vàng vàng chạy đến, Tiểu Tứ Tử thấy toàn thành đều là bà mỗi với cô nương, mơ hồ cảm giác được, hình như mình gặp rắc rối rồi, liền hỏi Tử Ảnh, “Ảnh Ảnh, sao lại nhiều người như vậy nha?”

Tử Ảnh có chút vô lực nhìn bé, nói, “Người còn hỏi... Lát nữa a, cần thận Công Tôn tiên sinh đánh đánh cái mông của người.”

“Ân...” Tiểu Tứ Tử dẫu mỗ, thương cảm hề hề nắm nắm ngón tay, “Tiểu Tứ Tử muốn mẫu thân...”

Tử Ảnh vừa thấy bé thương tâm như vậy liền luống cuống, vội vàng nói, “Ai nha, Tiểu Tứ Tử, ta chỉ nói giỡn với người thôi, Công Tôn tiên sinh làm sao đành lòng đánh người a... ngoan, nếu bọn họ hỏi đến, thì nói ta làm là được.”

Tiểu Tứ Tử nhìn Tử Ảnh, hỏi, “Kia Cữu Cữu, nếu như đánh mộng người thì sao?”

Tử Ảnh không hề gì nhún vai, nói, “Để hăn đánh là được rồi, bất quá đánh xong Tiểu Tứ Tử phải giúp ta xoa xoa.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, ôm Tử Ảnh hôn một cái, “Ảnh Ảnh thật tốt.”

Tử Ảnh liền cảm thấy lâng lâng lâng lâng... Giả Ảnh một bên đỡ trán lắc đầu, cả hai đang do dự có nên đi tới hay không, phía trên đột nhiên có một vật bay xuống, rơi vào trong lòng Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử theo bản năng tiếp được, là một bao giấy dầu nhỏ, mở ra nhìn một chút, bên trong là một bọc tiểu sao nhỏ, có tai mèo, cánh gà, mề gà, cổ vịt...

Tiểu Tứ Tử cùng Tử Ảnh bọn họ đều ngẩng mặt, Triển Chiêu ngồi trên mái hiên cười tùm tùm ngoắc bọn họ.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh liếc nhìn nhau, nhảy lên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Triển Chiêu hỏi.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh bất đắc dĩ, đem sự tình kể qua một lần.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy rất thông cảm với Triệu Phổ, nhưng lại nhin không được cười ha ha, Tiểu Tứ Tử hỏi Triển Chiêu bọn họ, “Triển Triển... phụ thân có tức giận không nha?”

“Sẽ không.” Triển Chiêu vội vã xua tay, nói, “Đây là chuyện tốt, phải vui vẻ mới được a.” Triển Chiêu nói, vươn tay dứt thức ăn vào miệng Tiểu Tứ Tử, Tử Ảnh mới nhớ tới —— Tiểu Tứ Tử vì hôn sự của phụ thân mình mà “vất vả làm việc” một buổi trưa, còn chưa có ăn cơm, nhanh chóng chạy xuống cửa hàng bên dưới mua một chén tiểu hồn đồn (hoành thánh) lên, mọi người ngồi trên nóc nhà, tiếp tục xem tình hình đối diện.

.

Mắt thấy hơn mười loại kiểu dáng cô nương xếp thành một hàng dài, tập thể hành lễ với Công Tôn và Triệu Phổ, hai người toàn thân tóc gáy đều dựng đứng, bà mỗi Lưu kia đẩy bà mỗi Vương ra, nói, “U... Vương gia, thần y!”

Triệu Phổ sờ sờ cái cằm đã có chút tê tê, thầm nhủ, đám bà mỗi này đều được dạy dỗ ra từ một nơi phải không? Tại sao giọng điệu giống nhau như vậy a?

“Ta nghe nói, Vương gia cùng thần y muốn chiêu thân a... xem, ta đặc biệt dẫn theo đủ dạng cô nương đến.” Vừa nói, vừa giới thiệu cô nương phía sau, nói, “Này hoàn phì yến sáu căn gì đều có a, Vương gia, thần y a, cứ chọn a!”

.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên nóc nhà đối diện thấy, nổi lên bất mãn, nói, “Vì sao lại có thể như vậy?! Vì sao phải có cô nương đến!”

Tử Ảnh dứt hồn đồn cho bé, để bé nguôi giận chậm rãi xem.

.

“Ai nha... lão Lưu a, sao người lại cướp việc làm ăn của ta a?” Bà mỗi Vương bất mãn nói, “Việc hôn nhân này ta làm, là do Hoàng Thái Phi tự mình giao cho, người cũng dám cướp?”

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, thầm nhủ —— Nương a, ngài muốn làm gì vậy a?!

Bà mỗi Lưu liếc mắt khinh bỉ, nói, “Kia thì thế nào? Việc hôn nhân này là do Bát Vương gia cùng Sài Vương phi an bài, hơn nữa, người làm việc

cho Thái phi, tại sao ngay cả một cô nương cũng không mang theo a? Mang theo bản mặt già nua tới, người đừng làm Vương gia cùng thần y sợ!”

“Hải nha!” Bà mối Vương xắn tay áo, “Người dám mắng ta? Người này lão mẫu trư!”

“Ta là lão mẫu trư? Người là lão phì trư!”

Hai người một lời không hợp liền nhao nhao âm ỉ, lập tức đẩy đẩy xô xô.

Công Tôn lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân đánh nhau, mở to hai mắt hiếu kỳ nhìn nhìn, Triệu Phổ vừa thấy tình huống không ổn, ném tiền cơm, đứng lên lôi kéo y đi ra ngoài, nói, “Đi thư ngốc! Nơi này không thích hợp ở lâu!”

.

Chỉ là hai người còn chưa đến cửa thang lầu, đã bị một đám mỹ nữ đến gần ngăn cản chèn ép.

“Vương gia, thần y... các người chọn một người đi.” Đám mỹ nữ kia lú lú nói.

Triệu Phổ theo bản năng đem Công Tôn giấu ở phía sau, hình dạng như lâm phải đại địch, Công Tôn nhỏ giọng hỏi Triệu Phổ, “Ai, làm sao bây giờ a?”

Triệu Phổ sắc mặt đau khổ, nói với các cô nương này, “Các vị tiểu thư... chúng ta không có chiêu thân, các người bị lừa, mau giải tán đi!” Vừa nói, vừa nhìn bốn phía có chút hối hận, vừa nãy vì muốn cùng Công Tôn một chỗ, đều đuổi hết ảnh vệ đi rồi, không nghĩ tới, lúc này muốn dùng lại không có ai.

Nhưng trên thực tế, trên nóc nhà đối diện, tất cả ánh vệ đều tụ tập đến, Phi Ảnh Đại Ảnh bọn họ cũng tới, mọi người cùng ngồi, vừa ăn tiểu sao vừa xem náo nhiệt,

Nhìn nữa, bà mỗi Vương cùng bà mỗi Lưu đã đánh nhau đến mức khó mà hòa giải.

Mà đám cô nương còn lại đã sẵn đến vây quanh Công Tôn và Triệu Phổ, trong miệng gọi, “Vương gia, thần y...”

Công Tôn mắt thấy một đám mỹ nữ trang điểm xinh đẹp bổ nhào về phía mình, sợ đến ôm chầm lấy Triệu Phổ, nói, “Người mau nghĩ cách nha!”

Triệu Phổ vừa thấy Công Tôn như vậy, một cỗ tinh thần muốn bảo hộ dâng lên, xuất ra uy nghiêm của thống lĩnh tam quân, quát, “Đều lui ra cho lão tử! Còn dám xằng bậy quân pháp hầu hạ!”

...

Trên nóc nhà đối diện, đám ánh vệ cùng nhau vỗ tay —— Nga, Nguyên soái hảo uy vũ a!

Bạch Ngọc Đường vừa uống rượu vừa cười, “Cách này có thể dùng được sao?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm nhìn hắn, “Bạch huynh tựa hồ rất có kinh nghiệm a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, lần thứ hai xác định —— Chính mình khẳng định đã từng gây sự với con mèo này!

.

Một tiếng rống của Triệu Phổ, hiện trường lập tức an tĩnh, đám cô nương kia ngốc lảng tại chỗ, Triệu Phổ vừa thấy tình thế không sao, cũng thở phào, thầm nhủ, chỉ có mấy nha đầu các người ta còn sợ sao? Gia càn quét thiên binh vạn mã, đã từng trải việc đời rồi.

Công Tôn bên cạnh cũng có chút kính nể Triệu Phổ —— Không hổ là thống lĩnh tam quân, đủ uy nghiêm.

Nhưng tiếng rống của Triệu Phổ vừa kết thúc, đám mỹ nữ kia trầm mặc một lát sau, đồng loạt hô to, “Oa... Nguyên soái hảo suất a!”

“A...” Triệu Phổ và Công Tôn song song hít một ngụm khí lạnh, không ngờ lại phản hiệu quả, đám mỹ nữ này so với Liêu binh Tây Hạ binh còn giống lang hổ hơn a!

Triệu Phổ vội vàng kéo Công Tôn rời khỏi đoàn người, các cô nương này chen nhau xông tới, Triệu Phổ kéo Công Tôn chạy tới bên cửa sổ, không kịp nghĩ nhiều, ôm chầm lấy y, phi thân nhảy ra cửa sổ, đáp xuống mặt đất.

Nhưng còn chưa kịp đứng vững, chợt nghe được bốn phía truyền đến tiếng kinh hô.

Triệu Phổ và Công Tôn ngẩng đầu, khắp nơi có thật nhiều người, bà mối Trương nhà Bàng Thái sư mang theo một đám cô nương đã chạy tới, cổ kiệu của Bàng Thái sư cũng tới, lão Bàng rướn nửa người ra khỏi kiệu, hướng Triệu Phổ hô, “Vương gia, Vương gia, chất nữ của ta vừa mười tám tuổi, kia, như hoa như ngọc a!”

Triệu Phổ vô ngữ hỏi trời, thầm nhủ, lão Bàng, người mẹ nó cũng đến giúp vui, đám ảnh vệ kia chết đâu hết rồi?!

Công Tôn cũng khẩn trương, hỏi Triệu Phổ, “Này rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?”

“Ta làm sao biết?” Triệu Phổ cũng nóng nảy, Sài Vương phi còn có Bát Vương gia Bao Chứng bọn họ một đám người đều tới.

.

Khắp nơi đầy người, Triệu Phổ lần đầu tiên hiểu được cái gì gọi là bốn bề thọ địch, hãn chinh chiến chưa từng gặp qua loại tràng diện trước có lang sau có hổ thế này.

Trong nhất thời, đám người vây quanh Công Tôn và Triệu Phổ, bách tính xem náo nhiệt bên ngoài cũng hô, “Vương gia, chọn một người đi, nhiều mỹ nữ như vậy, lẽ nào một người cũng không để ý?”

“Đúng a, mỹ nữ thành Khai Phong của chúng ta nhiều lắm a!”

Triệu Phổ nóng nảy, rống lên, “Con mẹ nó có đẹp cỡ nào lão tử cũng chướng mắt!”

Lời vừa ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Công Tôn kéo Triệu Phổ, nhỏ giọng nói, “Uy, người thu liễm chút, cẩn thận làm nhiều người tức giận a!”

Triệu Phổ nóng nảy, lúc này, chợt nghe Bao Chứng xuống kiệu hô một tiếng, “Vương gia có người trong lòng rồi, các người đừng buộc hãn!”

“Nga?” Đoàn người ồ lên, thật nhiều người hỏi:

“Là ai a? Chuẩn bị cùng người nọ thành thân sao?”

“Đúng a, để một người cự tuyệt nhiều mỹ nữ thành Khai Phong như vậy, người kia nhất định khó lường!”

“Ai nha, hảo sự a!”

Triệu Phổ vừa nghe, thầm nhủ —— Hảo lão Bao, giúp đại ân! Lão tử nhớ kỹ người!

“Còn thần y đâu?” mọi người cũng nhin không được hỏi, “Không phải thần y cũng có người trong lòng chứ?”

Không đợi Công Tôn mở miệng, Triệu Phổ liền nói ngay, “Đúng vậy, y có người trong lòng rồi! Tình cảm rất tốt, chuẩn bị thành thân!”

Tất cả mọi người giật mình thở dài có chút tiếc hận.

Công Tôn giương mắt nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nháy nháy mắt với y —— Ai nha, giang hồ cứu nguy sao! Nói dối cho qua thôi!

Bao Chứng thấy tình huống không sai, vừa thở phào nhẹ nhõm, bà mỗi Vương cùng bà mỗi Lưu đánh một trận đắc thắng trở về, tới cửa Thái Bạch Cư nghe được Triệu Phổ và Công Tôn nói, bèn nói, “Ai nha, nếu đã quyết chí thề không thay đổi hơn nữa đã gạo nấu thành cơm, vậy thì đáp ứng đi!”

Gạo nấu thành cơm? Mọi người lại nổi lên hăng hái, đều hỏi, “Là cô nương nhà ai a?”

Triệu Phổ tức điên, hỏi bà mỗi kia, “Uy, lão bà, ta căn bản không có gạo nấu thành cơm với cô nương nhà ai cả, người đừng nói lung tung a, ta với người trong lòng của ta chưa từng làm gì cả!”

“Phải a.” Bao Chứng cũng nói, “Vương gia là chính nhân quân tử, sao lại có thể làm chuyện này, bà mỗi a, cô nương mà người nói là ai a?”

Bà mỗi ngăn người, hỏi Bao Chứng, “Không phải chất nữ của Bao đại nhân sao?”

Bao Chứng sững sốt, lát sau mới hỏi, “Ta làm gì có chất nữ a?!”

Lão Thái phi vừa lúc từ trên lầu xuống tới, vừa nghe, cũng sửng sốt, cái gì? Bao Tướng không có chất nữ? Vậy Tiểu Tứ Tử nói chính là... Nghĩ nghĩ, lão Thái phi lại cảm thấy có điểm không đúng.

“Kia, Vương gia, người trong lòng của người là ai a?”

“Đúng a, nói ra chúng ta nghe, cũng hảo để các cô nương tín phục a.”

“Đúng vậy, nói ra nghe một chút!”

Triệu Phổ thoáng cái lại rối loạn, thầm nhủ —— Chết tiệt, đi đâu tìm một người trong lòng ra đây a?

“Còn thần y?” Lúc này, lại có người hô, “Người trong lòng của thần y là ai a? Nói nghe một chút.”

Công Tôn cũng trợn mắt, Triệu Phổ trong lòng khẽ động... Thư ngốc... Ách, nếu phải tùy tiện thú một cô nương còn không bằng mượn thư ngốc này ra cứu mạng.

Nghĩ tới đây, tật xấu của Triệu Phổ lại phát tác, thân thể hành động trước suy nghĩ, vươn tay ôm chầm Công Tôn đang đơ ra bên cạnh, reo lên, “Người trong lòng của bản soái chính là y! Sao?! Lão tử đời này chỉ cần y thôi!”

...

Hiện trường trầm mặc.

Trầm mặc và trầm mặc.

Trầm mặc sau một lúc lâu, đoàn người đột nhiên đều hít một ngụm khí lạnh, Hoàng Thái Phi liền cảm thấy trước mắt tối sầm, có chút choáng váng, bọn nha hoàn bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy, “Lão Thái phi!”

“Ai u... nghiệp chướng a!” Lão Thái phi bây giờ mới hiểu được, “Nguyên lai Tiểu Tứ Tử là muốn Trạch Lam cùng Công Tôn tiên sinh thành thân a, đều do lão bà ta không hỏi rõ ràng... Giờ thì hay rồi, nháo đến cả thành xôn xao muốn đẩy đều đẩy không được a!”

“Lão phu nhân, kỳ thực Công Tôn tiên sinh cũng rất hảo a!” Một nha hoàn nói.

“Hảo thì hảo!” Lão Thái phi vẻ mặt cầu xin, “Cho dù hảo cũng không sinh được tôn nhi cho ta a, ai nha, kim tôn của ta a!”

Bọn nha hoàn bên cạnh hai mặt nhìn nhau, đều nói, “Không phải đã có Tiểu Tứ Tử rồi sao?”

“Ách...” Lão Thái phi sửng sốt, ngừng khóc, sờ sờ mặt, “Tê... đúng vậy, kia, Tiểu Tứ Tử còn không phải là tôn tử của ta sao?”

“Hơn nữa Thái phi, Vương gia võ công hảo, Công Tôn tiên sinh văn chương hảo, Tiểu Tứ Tử sau này chẳng phải đều tinh thông cả văn lẫn võ sao, hơn nữa dáng vẻ cũng hảo!” Một nha hoàn ở bên cạnh thổi gió, kỳ thực các nha hoàn này tư tâm đều rất muốn nhìn Cửu Vương gia cùng Công Tôn tiên sinh cùng một chỗ, cũng muốn để Tiểu Tứ Tử trở thành tiểu Vương gia.

“Ân...” Lão Thái phi gật đầu, “Là như vậy!”

.

Bà Thái sư trợn tròn mắt, giậm chân, nói, “Ai u, Công Tôn tiên sinh không phải người của Khai Phong phủ sao, lần này hảo rồi, chỗ tốt đều bị Bao hắc tử ôm đi lão Bà ta ngay cả một góc cũng không sở được a... Đây chính là binh mã Đại Nguyên soái Cửu Vương gia a...”

Bát Vương gia cùng Sài Vương phi cũng choáng váng, đều nhìn Bao Chửng, hỏi, “Bao Tướng, có thật không a?”

Bao Chứng nhú nhú khoe miệng, trong lòng đột nhiên xoay chuyển, phát hiện —— Ai, nếu là Cửu Vương gia cùng Công Tôn kết hợp, kia... Chỗ tốt nhiều hơn a!

Nghĩ tới đây, Bao Chứng đột nhiên nói, “Cảm động a! Chân tình chứng giám nhật nguyệt a!”

Khai Phong mọi người từ trước đến nay, Bao đại nhân nói cái gì là đúng cái đó, hướng chi ở đây đều là các cô nương, bọn họ vốn còn nghĩ Cửu Vương gia có phải chướng mắt các nàng hay không, không ngờ Cửu Vương gia đã có người trong lòng, nhưng lại là một nam nhân. Muốn phá tan các cản trở của thế tục kết hợp cùng một chỗ, mà lại dám tuyên thệ chân ái trước nhiều người như vậy, loại chấp nhất này vô vàn xúc động lòng người, đám mỹ nữ đều bị chân tình làm cho cảm động, đều nói, “Cửu Vương gia, Công Tôn tiên sinh, chúng ta ủng hộ các người!”

Triệu Phổ nghe vô cùng thích chí, da mặt dày nói với người ta “Cảm tạ”.

Công Tôn còn choáng váng, y cứng ngắc tại chỗ nhìn Triệu Phổ, trong óc còn có chút hỗn loạn —— Triệu Phổ vừa nói cái gì?

Triệu Phổ nhìn mọi người vô giúp vui, thầm nhủ... Ai nha, các người xem náo nhiệt xong thì đi nhanh đi, con mọt sách này hiện tại đang mê man, một lát nếu tỉnh lại, kia còn không hủy con đường này a, khó lường...

Mà ngay lúc lo lắng, Triệu Phổ bỗng nhiên cảm giác được Công Tôn bên cạnh quanh toàn thân dâng lên một cỗ khí tức âm trầm, nơm nớp lo sợ xoay mặt nhìn, Công Tôn cười đến lông mi đều dựng thẳng, một đôi mắt phượng đẹp trường đến tròn xoe, vẻ mặt đỏ bừng, nắm chặt bàn tay, tuy nhiên trong mắt Triệu Phổ lại giống như một cái bánh màn thầu nhỏ bằng bột... Sau đó, Triệu Phổ nghe được tiếng Công Tôn nghiêng răng.

“Triệu~ Phổ~...” Công Tôn mỗi chữ đều nghiêng răng nghiêng lợi, mà song song, Triệu Phổ tâm cơ khê động, cúi đầu, phủ phục tới dòn dập hôn

lên môi Công Tôn... Thầm nhủ, không thể không ngăn những lời con một sách này sắp nói!

Động tác này của Triệu Phổ, khiến tất cả cô nương xem náo nhiệt đều muốn hôn mê.

Đám ảnh vệ trên nóc nhà đều trợn tròn mắt, Tử Ảnh lăn qua lăn lại trên nóc nhà, kéo kéo Giả Ảnh nói, “Bụng đau... bụng đau, giúp xoa xoa...”

Triển Chiêu dở khóc dở cười nhìn Công Tôn và Triệu Phổ đang hôn nồng nhiệt trong đám người, Bạch Ngọc Đường thì lại đỡ trán vẻ mặt bất đắc dĩ.

Duy độc Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên đùi Triển Chiêu, bé nheo mắt lại, một đôi tay nhỏ bé vỗ “Ba ba ba”, hắc hắc hắc cười rộ lên, đáng tươi cười đó, được ánh mặt trời ấm áp sau gò ngọ của Khai Phong thành rọi đến —— khả ái sáng lạn không nói nên lời.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 43: Mật Tráp Quái Bàng Giải (Mật Ngọt Hấp Cua)

Triệu Phổ hôn hôn và hôn suýt nữa khiến Công Tôn bất tỉnh, đương nhiên, không phải vì được hôn mà là vì tức giận khi bị cưỡng hôn. Y cảm thấy khí huyết dâng cao, trong óc vang lên tiếng ong ong, trong đầu hiện lên một trăm loại độc dược đối phó với Triệu Phổ, bất quá sau đó lại nghĩ thôi, như vậy không hết giận, trực tiếp dùng dao chặt hẳn ra từng khối từng khối là thống khoái nhất.

Triệu Phổ mắt thấy Công Tôn đen cả mặt, vội vàng nói, “Ai, thư ngọc, ta vô tâm thôi mà, này cũng coi như giang hồ cứu cấp, người nhin một chút đi!”

Tiếng Công Tôn nghiêng răng vang kẻo kẹt, lúc này, Bao Chứng nhắc tay nói với đoàn người đang vây xem, “Ai, tất cả mọi người giải tán đi, có tình nhân thì những chuyện như thế này cũng quen thuộc thôi!”

Bách tính vừa nghe Bao đại nhân lên tiếng, đành phải tự tán đi, để lại Công Tôn và Triệu Phổ mắt to trừng mắt nhỏ. Triệu Phổ hai tay giữ chặt Công Tôn không cho y nhảy dựng lên cắn người, trên nóc nhà, đám ảnh vệ cũng lục tục bỏ đi, lưu lại Tử Ảnh cùng Giả Ảnh nhảy xuống phía dưới, Tiểu Tứ Tử ôm Triển Chiêu không dám đi qua, chỉ ở một bên nhìn.

Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ, nhéo nhéo khuôn mặt của bé, đối bé “Suýt” một tiếng, ý bảo —— Giữ bí mật, cái gì cũng đừng nói! Nếu không sẽ bị đánh đòn.

Tiểu Tử Tử sờ sờ cái mông của mình, thầm nhủ... Ân, chỉ cần Cửu Cửu có thể trở thành mẫu thân ta, đánh đòn cũng không sao cả, phụ thân đánh người cũng không đau, chỉ là... không biết phụ thân có tức giận hay không.

.

Lúc này, người đi đường hầu hết đều tản đi, Công Tôn cắn răng vừa muốn mở miệng, Triệu Phổ vội vàng xua tay, nói, “Ai, tìm một chỗ rồi trò chuyện tiếp, ở bên ngoài mất mặt lắm a, người không sợ những bà mối và đại cô nương này đều quay lại a? Muốn kết hôn thì tự người kết a, ta không muốn!”

Công Tôn giận tái mặt, tàn bạo trừng Triệu Phổ.

Lúc này, Triệu Phổ cũng thấy mọi người, hắn thật ra cũng không phải không thống khoái, khi vừa mới bắt đầu đích xác bị dọa một chút, bất quá rất nhanh tâm tình đã bình phục, đặc biệt là vừa nãy... Triệu Phổ vươn tay sờ sờ miệng, thầm nhủ thư ngực này, vừa thơm vừa mềm.

Triệu Phổ đang chìm trong sung sướng, thì cảm giác có người giơ tay, nhéo tai hắn.

Triệu Phổ xoay mặt nhìn, co rụt cổ lại, là hoàng nương của hắn.

“Nương...” Triệu Phổ mặt dù có chút trách cứ nương mình tự dưng tìm bà mối đến làm mối, nhưng hắn là hiếu tử, không dám tranh luận, chỉ nhịn đau.

Công Tôn thấy Triệu Phổ bị Hoàng Thái Phi nhéo, ngực cũng cảm giác thống khoái chút, tên lưu manh kia, vừa nãy đầu lưỡi vói vào trong miệng y!

“Người chừng nào thì lo việc vui a?” Hoàng Thái Phi hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ sững sốt, hỏi, “Lo việc vui với ai?”

Hoàng Thái Phi trừng hăn, “Người cũng đã tuyên bố với toàn bộ Khai Phong là sẽ cùng Công Tôn tiên sinh thành thân rồi, sao hả? Bây giờ không giữ lời hả?”

“Ách...” Triệu Phổ há to mồm, nhưng thật ra thực sự bắt đầu chăm chú cân nhắc chuyện thành thân.

“Không phải a Thái Phi!” Công Tôn vội vàng xua tay, nói, “Vừa rồi chỉ là thích ứng chi kế, là biện pháp để đuổi các bà mối cùng các cô nương thôi, hai nam nhân làm sao thành thân a?”

Hoàng Thái Phi ngẩn người, nhìn Công Tôn một chút, lại quay mặt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngược có chút buồn bực... Tạm thích ứng chi kế, nhưng có thể cùng thư ngọc này thành thân cũng không sai.

“Ách...” Bao Chứng lên tiếng, nói, “Xem ra là một trận hiểu lầm, tất cả mọi người đừng đứng giữa đường, đến Khai Phong phủ ngồi một chút đi, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Tất cả mọi người gật đầu, theo Bao Chứng đến Khai Phong phủ.

.

Triệu Phổ đi vài bước, xoay mặt nhìn hoàng nương, hỏi, “Nương, sao người lại thỉnh bà mối đến, còn nói cái gì gạo nấu thành cơm?”

“Ách...” Hoàng Thái Phi sững sốt.

Công Tôn cũng xoay mặt, hỏi Hoàng Thái Phi, “Đúng vậy, ai nói chúng ta chiêu thân tại Thái Bạch Cư?”

Các đại nhân hai mặt nhìn nhau, cuối cùng, vô thức liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ và Công Tôn theo đường nhìn của mọi người nhìn qua, Tiểu Tứ Tử được Triển Chiêu ôm, cúi đầu nắn nắn bàn tay nhỏ bé.

Dù sao cũng là chính mình nuôi lớn, Công Tôn hiểu rõ tính tình của Tiểu Tứ Tử nhất, đáng vẻ này chính là đã làm chuyện sai trái, cũng phải, ngoại trừ Tiểu Tứ Tử, ai biết hai người bọn họ đi Thái Bạch Cư chứ.

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn vừa muốn đi qua, Triệu Phổ vội vàng ngăn cản, nói, “Ai, thư ngốc, người muốn làm gì?”

Công Tôn có chút không hiểu, thầm nhủ, nó to gan, hăm hại phụ thân nó, đánh đòn!

Các đại nhân cũng nóng nảy, Hoàng Thái Phi ngăn cản Công Tôn, nói, “Tiên sinh không thể đánh a, đó là kim tôn của ta!”

Công Tôn càng thêm mù mịt, thầm nhủ... Từ khi nào biến thành kim tôn rồi?

Đám ảnh vệ bọn họ đều che chở Tiểu Tứ Tử, Công Tôn càng tức giận, trừng mắt liếc Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử miệng mếu máo, cúi đầu ôm cổ Triển Chiêu, vành mắt hồng hồng.

Công Tôn vừa nhìn thấy Tiểu Tứ Tử vành mắt đỏ lên, cũng đau lòng, thở dài không nói lời nào.

Bạch Ngọc Đường một bên nhìn, đột nhiên mở miệng, “Tiểu Tứ Tử, theo ta trở về đi.”

“Hả?” Tất cả mọi người xoay mặt nhìn hắn.

Công Tôn cũng ngược lên, mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười cười, nhéo nhéo khuôn mặt phì phì của Tiểu Tứ Tử, nói, “Phụ thân người không cần người.”

... Trầm mặc nửa ngày.

.

“Oa...” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt khóc rống lên, từng tiếng khóc kéo dài kéo dài khiến người ta thương tâm không nói nên lời. Mọi người thoáng cái luống cuống tay chân, Công Tôn vội vàng lao đến từ trên tay Triển Chiêu tiếp nhận Tiểu Tứ Tử, ôm ôm vỗ vỗ, nói, “Tiểu Tứ Tử, người đừng nghe hăn, ai nói phụ thân không cần người chứ?”

Kỳ thực sở dĩ Tiểu Tứ Tử khóc, chính là vì lo lắng, chính bé cũng biết mình không phải con thân sinh của Công Tôn, Công Tôn trước đây rất ít tức giận, lúc này sinh khí lớn như vậy, có thể hay không sẽ không cần bé nữa? Sau đó lại nghe Bạch Ngọc Đường nói, Tiểu Tứ Tử sợ hãi, vừa nghĩ đến Công Tôn không cần bé, liền thương tâm khóc rống lên.

Công Tôn làm sao chịu nổi, y cũng không phải không biết Tiểu Tứ Tử có chút ngốc, có đôi khi nói chuyện khá lộn xộn, nhưng tính cách rất tốt, chưa bao giờ nói dối, khẳng định là mấy người lớn này nghe được nó nói thì suy đoán lung tung, mới biến thành như vậy. Y cũng không quá tức giận, chỉ là ở đây nhiều người như vậy, cũng sượng mặt, đành phải trước hết không để ý tới nó, một hồi về nhà giả vờ đánh mộng nó hai cái là được rồi, không ngờ lại làm nó khóc rống lên.

Tử Ảnh có chút bất mãn liếc Bạch Ngọc Đường, nói, “Người nói vậy bực gì đó?”

Giả Ảnh vội vàng ngăn cản.

Bạch Ngọc Đường cũng không nói thêm cái gì, quay lưng, đi về hướng Thúy Trúc viên.

“Có ý gì a?” Tử Ảnh hung hăng trừng bóng lưng của Bạch Ngọc Đường, Giả Ảnh kéo hẳn một cái, nói, “Ngốc!”

Tử Ảnh nhú nhú mi, nhìn hẳn, “Cái gì a? Tại sao lại chọc Tiểu Tứ Tử khóc?”

Lúc này, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử vừa đỡ vừa đi về phía trước, Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng hỏi thăm, “Phụ thân thực sự sẽ không không cần Tiểu Tứ Tử?”

“Đương nhiên sẽ không!” Công Tôn xoa đầu bé, “Phụ thân cả đời cũng sẽ không bao giờ không cần người, người yên tâm.”

“Vậy phụ thân không tức giận sao?” Tiểu Tứ Tử lại hỏi.

“Không tức giận.” Công Tôn nói, “Hơn nữa, người cũng không phải lần đầu gây rắc rối.”

“Vậy phụ thân thú Cừu Cừu?”

... Công Tôn vươn tay, vỗ một cái lên cái mông Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lau nước mắt, thở phào nhẹ nhõm ôm cổ Công Tôn, ghé vào trên vai y, một bên, Triển Chiêu nháy mắt với bé mấy cái, đưa cho bé một cái khăn.

Tử Ảnh Tiểu Tứ Tử vành mắt hồng hồng cả hai má ướt đầm nước mắt, dựa trên lưng Công Tôn, bất quá trên mặt đột nhiên xuất hiện nét cười thì có chút khó hiểu, lúc này, Tiểu Tứ Tử giơ lên bàn tay nhỏ bé đối xa xa vẫy vẫy tay.

Tử Ảnh quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường đi tới góc đường, khi quẹo vào, xoay mặt, đối Tiểu Tứ Tử cười cười.

“Nga...” Tử Ảnh tựa hồ minh bạch, Giả Ảnh lắc đầu, kéo hẳn một cái, “Đi thôi, bọn họ đã đi xa rồi.”

“Ân.” Tử Ảnh gật đầu, đi theo Giả Ảnh, nói, “Ai, Bạch Ngọc Đường này tính tình không tệ a!”

Giả Ảnh vô lực, nói, “Này còn không tệ? Quái dị tới cực điểm.”

“Ta cảm thấy thẳng tính a, bất quá kiểu này rất dễ khiến người ta hiểu lầm.” Tử Ảnh nhỏ giọng nói, “Ai, không nói gạt người, ta trước đây xem hẳn không thuận mắt, hiện tại thì thuận rồi.”

Giả Ảnh cười, “Người ta không quan tâm.”

Tử Ảnh cười ha hả, “Như vậy nga.”

.

Triển Chiêu thông thông thả thả đi ở phía sau, khoe miệng mang nét cười, Triệu Phổ đi bên cạnh, dáng vẻ tâm sự nặng nề, thuận miệng nói, “Vương gia, ở Vương phủ không buồn sao?”

Triệu Phổ sững sốt, giương mắt nhìn Triển Chiêu, nói, “Ách... buồn.”

Triển Chiêu cười, nói, “Vậy không bằng đến Khai Phong phủ trụ vài ngày đi, Tiểu Tứ Tử lúc nào cũng nhớ đến người, Khai Phong phủ cũng có phòng khách.”

Triệu Phổ không hề nghĩ ngợi gật đầu, “Hảo!”

...

Mọi người đi đến Khai Phong phủ, sự tình đều nói rõ, đám đại nhân đều thừa nhận chính do bọn họ hồ đồ, hiểu lầm ý của Tiểu Tứ Tử, mới tạo thành trận hỗn loạn ngày hôm nay, kỳ thực cũng không trách được Tiểu Tứ Tử,

hài tử chỉ bất quá muốn một mẫu thân mà thôi. Bất quá việc này đã truyền khai, Triệu Phổ đành phải tạm ở lại Khai Phong phủ, diễn thêm vài trò, để mọi người tin phục, chờ thời gian qua, cũng sẽ phai nhạt.

Triệu Phổ luôn miệng đáp ứng, Công Tôn nghiêng rằng, hết cách... Triệu Phổ này có Tiểu Tứ Tử làm chỗ dựa cho hẳn!

Hoàng Thái Phi thấy Triệu Phổ và Công Tôn tựa hồ không phải ý tứ kia... Nhưng lại tựa hồ có chút ý tứ như vậy, cũng đắn đo, nhưng trước tiên chỉ đành coi như không có, mang theo hạ nhân đi về. Bát Vương gia cùng Sài Vương phi cũng đi, Bao Chứng nhất nhất tiễn người, duy độc Bàng Thái sư muốn chạy trước, thì bị Bao Chứng ngăn cản, nói, “Ai, Thái sư chờ đã.”

Bàng Cát có chút khó hiểu, nhìn Bao Chứng, hỏi, “Lão Bao, chuyện gì?”

Bao Chứng đối lão vẫy tay, ý bảo lão đưa cái lỗ tai tới đây.

Bàng Cát tiến đến, chợt nghe Bao Chứng hỏi lão, “Chuyện Phác Mẫn Cát kia làm An Lạc Hầu bị thương, người còn muốn báo thù không?”

“Muốn!” Bàng Thái sư nhảy cao ba thước, nói, “Lão Bao, người nghĩ ra cách nào chinh hấn chưa?”

“Sách.” Bao Chứng có chút bất mãn liếc lão một cái, nói, “Người nghĩ ta là người a, công báo tư thù! Cái gì gọi là ‘chinh hấn’?”

“Ách...” Bàng Cát sững sốt, mở to hai mắt hỏi Bao Chứng, “Nói như vậy, hấn phạm tội gì sao?”

Bao Chứng gật đầu, nói, “Ta tìm được chút đầu mối, hấn tựa hồ dính dáng đến một vụ án không nhỏ, người này, dã tâm không nhỏ a, bất quá lần trước hấn diện thánh xong, phỏng chừng qua hai ngày nữa sẽ trở về, chúng ta phải nghĩ biện pháp giữ hấn ở lại, nhưng lại không thể đả thảo kinh xà!”

Bàng Cát nhanh chóng gật đầu, nói, “Có lý, làm sao giữ?”

“Vậy phải hỏi người a.” Bao Chứng cười cười, vỗ vỗ vai Bàng Thái sư, nói, “Lão Bàng, An Lạc Hầu là nhi tử của người, tự người nghĩ đi, ha.” Nói xong, xoay người đi.

Bàng Cát đứng trước cửa một lúc, thở dài, “Ai... lão Bao, người lại sai sử ta!” Bất đắc dĩ chui vào kiệu, Bàng Cát ra lệnh, “Trước đừng hồi phủ, đến hoàng cung!”

.

.

Ngày thứ hai, hoàng thượng hạ thánh chỉ, nói muốn bày tiệc rượu chúc mừng, mà nội dung chúc mừng dĩ nhiên là —— Cừu Vương gia Triệu Phổ cùng thần y Công Tôn Sách có thân tình sẽ thành quyến chúc.

Triệu Phổ vừa nghe đến thánh chỉ khóe miệng cũng co quắp, thầm nhủ, hoàng chất của hắn thực là e sợ thiên hạ loạn chưa đủ a!

Bất quá, dù sao hoàng mệnh không thể trái, mọi người đành phải chuẩn bị buổi tối đi diện thánh.

.

Buổi chiều hôm đó, Hoàng Thái Phi phái người đưa tới cho Tiểu Tứ Tử một kiện xiêm y.

Công Tôn nhận lấy vừa nhìn, là một bộ hoa phục bạch sắc, phi thường trang trọng, ngực còn có chín con rồng.

Công Tôn kinh ngạc, Triệu Phổ cầm xem, cười nói, “Khi còn bé nương làm cho ta, vốn để mặc khi được sắc phong, bất quá khi ta lớn như Tiểu Tứ

Tử, vẫn đều tại Mạc Bắc, sau đó khi trở lại Khai Phong phủ, cũng đã lớn nên mặc không vừa.”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử nói, “Ta không muốn để Tiểu Tứ Tử làm quan a.”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn trời, nói, “Ai để Tiểu Tứ Tử làm quan chứ, tiến cung phải long trọng chút, hai ta không phải quan hệ kia sao...”

Công Tôn liếc hẩn, Triệu Phổ sờ sờ mũi, “Tiểu Tứ Tử cho dù không phải con ruột của ta, ta sớm muộn gì cũng nhận nó làm con nuôi, ta với nó có duyên, Tiểu Tứ Tử cũng thích ta, phải không?” Vừa nói, vừa vươn tay chọc Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn gật đầu, “Ân!”

Công Tôn có chút bất đắc dĩ, hỏi, “Không mặc được không?”

“Chấp nhận đi.” Triệu Phổ tiếp nhận Tiểu Tứ Tử thay y phục cho bé, bên nói với Công Tôn, “Diễn trò phải làm cho trót.”

Công Tôn thở dài, hết cách, bản thân cũng vào phòng thay y phục.

Triệu Phổ vừa thay y phục cho Tiểu Tứ Tử, vừa nghĩ, lúc này một tiểu thái giám tới, nói Triệu Trinh truyền lời, bảo đã thỉnh Phác Mẫn Cát đến, hơn nữa đã tạo một cơ hội để hấn luận võ với mình, tốt nhất chính là đánh cho hấn nằm lì trên giường mười ngày nửa tháng.

Triệu Phổ nhẹ thở dài, hấn vẫn cảm thấy —— Đây không giống cách Triệu Trinh nói chuyện? Chủ ý này, không phải làm khó mình sao.

.

“Uy.” Triệu Phổ đang chờ ra, thỉnh lĩnh Công Tôn thay xong y phục đi ra, gọi hấn một tiếng.

Triệu Phổ xoay mặt vừa nhìn, há hốc mồm... Bộ xiêm y này của Công Tôn là do Bát Vương gia đưa tới, nói là vân ti cấm bào trước đây có người Tây Vực tặng cho, vẫn giữ lại chưa dùng, y phục này đẹp thì đẹp, nhưng không ai mặc, mặc vào thì cảm giác chẳng ra ngô ra khoai gì cả. Ngày ấy nhìn thấy Công Tôn, sau khi trở về Sài Vương phi liền nói với Bát Vương gia, bảo mang y phục này đem tặng, rốt cuộc cũng tìm được chủ nhân xứng đáng!

Triệu Phổ há to miệng nhìn chăm chăm Công Tôn, nhin không được nuốt một ngụm nước bọt, thư ngực này, lớn lên thật là dễ~ nhìn~

Tiểu Tứ Tử cũng kéo xiêm y dài dài chạy ra, “Phụ thân, xiêm y này có đuôi.”

Công Tôn quay đầu lại nhìn một chút, Tiểu Tứ Tử mặc bộ xiêm y này khả ái vô cùng, ngồi xổm xuống chỉnh sửa lại cho bé một chút, ôm lên, nói, “Tiểu Tứ Tử, này không phải đuôi, gọi vạt sau.”

“Vạt sau?” Tiểu Tứ Tử vươn tay túm lên cái vạt sau dài dài nằm trong tay, thấy Triệu Phổ nhìn bé, liền cười hỏi, “Cửu Cửu, dễ nhìn không?”

“Dễ nhìn! Dễ nhìn!” Triệu Phổ ngây ngô gật đầu, trả lời với Tiểu Tứ Tử, nhưng hai mắt thì nhìn chăm chăm Công Tôn, cảm thán, “Sao lại dễ nhìn như vậy chứ...”

.

.

Tới lúc lên đèn, mọi người cùng nhau tiến cung.

Cách lúc ẩm yến còn một khoảng thời gian, quần thần trước tiên nhập tọa.

Triệu Phổ và Công Tôn ngồi cạnh nhau, Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triệu Phổ, Công Tôn thấp giọng hỏi Triệu Phổ, “Ai, người cả đêm đều nặng nề tâm sự, chuyện gì vậy?”

Triệu Phổ do dự một chút, đem mặt chỉ vừa nãy hoàng thượng cho hắn nói cho Công Tôn nghe, Công Tôn sững sốt, hỏi, “Vừa nãy sao người không hỏi Bao đại nhân a?”

Triệu Phổ nhú mày, “Đây là mặt chỉ a.”

Công Tôn có chút muốn cười, nhìn hắn, “Vậy sao người còn nói cho ta biết?”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn một chút, ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Không giống a, người là nội nhân của ta, hai ta là thân thuộc, toàn bộ Khai Phong đều biết.”

Tai Công Tôn đỏ lên, thấy Triệu Phổ vẻ mặt cười xấu xa, gơ chân đá hắn, Triệu Phổ xoa xoa cẳng chân, Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi hắn nói với Công Tôn, “Phụ thân không thể đánh Cừu Cừu.”

Công Tôn mở to hai mắt, Triệu Phổ cảm thấy mỹ mãn xoa đầu Tiểu Tứ Tử, “Ngoan, Tiểu Tứ Tử, người có thể gọi ta là phụ thân...”

“Không cho.” Công Tôn tàn bạo trừng hắn.

Triệu Phổ cười gượng một tiếng, Tiểu Tứ Tử ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói, “Chờ lúc phụ thân không ở thì gọi.”

Triệu Phổ cười đến hả hê, Công Tôn tức điên, Tiểu Tứ Tử cánh tay đã bắt đầu với ra bên ngoài rồi.

“Ai, thư ngốc.” Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Ta nghĩ khẩu dụ này không phải do hoàng thượng hạ đâu.”

“Sao người biết?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ thở dài, “Ta sống như huynh đệ với hãn nhiều năm như vậy, lúc nhỏ lại ở cùng nơi, Triệu Trinh không ngu ngốc, rất thông minh, then chốt là hãn không bị ối như vậy!”

Công Tôn khẽ nhú mày, nói, “Đúng vậy, nếu người đã thương Phác Mẫn Cát, tuy rằng khiến hãn phải lưu lại, người cũng có uy phong, nhưng ít nhiều gì người cũng có tội a.”

Triệu Phổ không nói, thở dài.

Công Tôn đột nhiên nghĩ đến, hỏi, “Ai, vừa nãy ai đến hạ chỉ? Có thánh chỉ sao?”

Triệu Phổ lắc đầu, nói, “Không, là một tiểu thái giám trong cung.”

Công Tôn ngăn người, hai mắt không tự giác rơi vào trên người Bàn Thái sư đối diện.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn một chút, đột nhiên nói, “Ai, thư ngốc, người còn rất biết nghĩ cho ta a?”

Công Tôn liếc hãn, cười nói, “Thì đó, người không phải nội nhân của ta sao, hai ta là thân thuộc, cả Khai Phong đều biết.”

Triệu Phổ sửng sốt.

Tiểu Tứ Tử trên đùi hãn hắc hắc cười.

.

Tròng mắt Công Tôn đảo một cái, Bao Chứng ngồi đối diện y, cùng bàn với Bát Hiền Vương, lần này ấm yển là hai người một bàn, làm thành một vòng lớn, chỗ ngồi của Bát Vương gia, Bao Chứng cùng Triệu Phổ Công

Tôn, phân biệt hai bên trái phải của hoàng thượng. Bởi vì Triệu Trinh còn chưa tới, cho nên quần thần đều tương đối tự do, cùng người quen nói chuyện.

Công Tôn hỏi Bao Chứng, “Bao đại nhân.”

Bao Chứng đang nói chuyện với Bát Vương gia, nghe Công Tôn gọi ông, liền ngược mắt nhìn y.

Công Tôn cười hỏi, “Chu công?”

Những người ở bên cạnh nghe được, tỷ như Bát Vương gia và Bàng Cát, đều có chút không hiểu vì sao Công Tôn đột nhiên nói “Chu công.”

Bao Chứng cũng sửng sốt, lập tức nhíu mày, nhìn Triệu Phổ một chút, hỏi Công Tôn, “Mật trấp?”

Công Tôn gật đầu, trong lòng đã sáng tỏ.

Sắc mặt Bao Chứng càng đen thêm vài phần, không nói lời nào, tựa hồ đang suy nghĩ tâm sự.

.

Qua một lúc lâu, Công Tôn đột nhiên nói với Bàng Thái sư, “Đúng rồi Thái sư, ta biết có một phương thuốc, có thể ích khí dưỡng huyết, trợ sản, sinh con.”

“Có thật không?” Bàng Thái sư lập tức lên tinh thần, lão muốn khuê nữ nhà mình sinh nhi tử đến muốn điên rồi, tốt nhất là có thể sinh một đứa như Tiểu Tứ Tử vậy.

Công Tôn gật đầu, cười nói, “Bách thí bách linh.” (thử trăm lần thì linh nghiệm cả trăm lần)

“Ách, rất hảo!” Bàng Thái sư mừng rỡ, vội vã tiến đến, đứng bên cạnh Công Tôn, lệnh tiểu thái giám đem giấy bút đến để Công Tôn kê phương thuốc, Công Tôn cầm bút, đột nhiên nói, “Ai nha, suýt chút nữa quên mất.”

“A?” Bàng Thái sư có chút gấp gáp, hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, vì sao không viết a?”

Công Tôn đối Bàng Thái sư vẫy tay, Bàng Thái sư ghé sát vào y, Công Tôn hạ giọng nói, “Thái sư, thuốc này a, trong vòng ba ngày nếu có chuyện phòng the thì không thể ăn, không bằng ngài đi hỏi Bàng phi, ngày hôm trước và hôm qua, có không...”

“Nga, không có!” Bàng Thái sư khoát tay, cười nói, “Hôm qua ta vừa hỏi, hoàng thượng đã lâu không...”

Bàng Thái sư nói đến đây, cảm giác không đúng, Triệu Phổ một bên đang nhìn lão, cười hỏi, “Nga, hôm qua Bàng Thái sư tiến cung gặp Bàng phi a, không biết có gặp phải một tiểu thái giám hay không?”

“Ách...” Bàng Thái sư muốn cắn đầu lưỡi.

Công Tôn đem phương thuốc viết xuống, nói, “Thái sư, này nếu bất dục, ta còn thực sự có thể trị.”

Bàng Thái sư sửng sốt, nhìn chăm chăm Công Tôn.

Công Tôn cười cười, “Bất quá, phải xem biểu hiện của Thái sư a.”

Bàng Cát khổ sắc mặt, nhìn Triệu Phổ một chút, Triệu Phổ lạnh lùng nhìn lão một cái, Bàng Cát vội vàng chạy về chỗ, cúi đầu ngồi xuống, hồi hận không thôi, thật muốn hung hăng tát vào miệng mình một cái.

Bên cạnh, Bao Chứng hạ giọng nói, “Bàng giải (con cua), mập chết tiệt!”

Bàng Thái sư mở to mắt nhìn Bao Chứng, há mồm.

Chợt nghe Bao Chứng nói, “Ta nói cho người, người là tìm chết, người cùng Bàng phi thương lượng muốn gạt hoàng thượng làm bầy, sớm muộn gì cũng có ngày người chết vì hồ đồ.”

Bàng Cát mặt thảm như đưa đám, thâm nhủ, Công Tôn tiên sinh này cũng quá lợi hại, vậy mà cũng dụ được lão nói ra.

“Người a, một hồi tự mà tìm cách, nói cách khác.” Bao Chứng vươn tay xẹt ngang một cái trên cổ, ý bảo, “Đầu người khó giữ được a! Ra chủ ý hỗn đản!”

Bàng Cát nhếch miệng.

.

Nguyên lai hôm qua, Bàng Cát vội vã tiến cung, cùng khuê nữ nói chuyện này, muốn cho khuê nữ thổi gió bên tai hoàng thượng, bảo nàng tìm cách, báo thù cho An Lạc Hầu.

Nhưng lúc đó Bàng phi lại khóc nói, hoàng thượng đã lâu không có tới. Bàng Cát cũng có chút gấp gáp, hai người bàn bạc, liền nhắc tới chuyện mưu cầu chức quan cho Bàng Dục, tốt nhất là quân chức. Nhưng trong quân đại thể đều do Triệu Phổ phụ trách, nghĩ tới nghĩ lui, Bàng phi ra một chủ ý, nói là một hòn đá ném hai con chim, bảo Triệu Phổ đánh Phác Mẫn Cát bị thương, cứ như vậy, vừa báo thù được cho Bàng Dục, vừa giữ được người lại, mà đả thương sứ giả, Triệu Phổ tất nhiên sẽ bị phạt, cũng hảo để áp chế nhuệ khí của Bao Chứng bọn họ.

Bàng Cát lúc đó nghe xong, cũng có chút hồ đồ, liền thực sự đi tìm Triệu Trinh, lão cũng không nói nhiều với Triệu Trinh, chỉ nói, ngày âm yến, tốt nhất là nhượng Phác Mẫn Cát cùng Triệu Phổ luận võ, hảo áp chế nhuệ khí của người Cao Ly. Triệu Trinh vui vẻ đồng ý, gọi người hạ chỉ cho

Triệu Phổ, bảo hần chuẩn bị, ngày đó luận võ. Còn cố ý bổ sung thêm một câu, nói không thể làm tùy tiện, phải nhớ kỹ điểm dừng.

Nhưng tiểu thái giám truyền chỉ kia, bị Bàng Thái sư thu mua, bảo hần sửa lời, bảo Triệu Phổ đả thương người!

Một chiêu này có thể gọi là độc nhất phụ nhân tâm, dù sao cũng không ai biết, đến lúc đó tìm cách làm thít tiểu thái giám kia, không phải là thần không biết quỷ không hay sao? Không ngờ hôm nay gặp Công Tôn, bị y lừa nói ra.

.

Bao Chứng thấy Bàng Cát khổ não, thầm nhủ —— Đáng đời người! Quay đầu lại, lắc đầu cười nói với Công Tôn và Triệu Phổ, “Đừng ăn mật trấp, không ngọt!”

Một bên Bát Vương gia không hiểu, hỏi, “Bao Tướng, mật trấp không ngọt, vậy cái gì ngọt?”

Bao Chứng nhướn mi, “Bàng giải!”

Bàng Thái sư thở dài.

.

Triệu Phổ xoay mặt nhìn Công Tôn một chút, hỏi, “Mật trấp này là mật chỉ phải không, chu công kia là ý gì?”

Công Tôn cười nói, “Chữ chu có thể mở ra, xóa một chữ khẩu là dụng, xóa khung bên ngoài là cát, công cùng cung hài âm. Ta là hỏi Bao đại nhân, Bàng Cát có phải tiến cung nói bậy bạ gì đó. Bao đại nhân quả nhiên thông tuệ, một chút liền hiểu, không hổ là Văn Khúc tinh.”

Triệu Phổ nghe xong, gật nhẹ đầu, vươn tay nhẹ nhàng cầm tay Công Tôn, nghiêm túc nói, “Thư ngốc, lần này đa tạ người.”

Công Tôn lần này không trêu chọc hân, chỉ là cảm thấy trên mặt nóng lên, Triệu Phổ khó có được nghiêm túc như vậy, vội vàng rút tay về, liếc hân.

Tiểu Tứ Tử trên đùi Triệu Phổ ha hả cười, cũng không biết là cười cái gì.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 44: Quái Vật, Thật Nhiều Quái Vật

Không bao lâu, thái tử Cao Ly cũng dẫn theo người đến, vị trí của hắn, vừa lúc được an bài cách xa một đoạn cự ly bên trái Công Tôn, đối diện bàn của Bàn Cát.

Bàn Cát lần này mang theo Bàn Dục tới, thương tích của Bàn Dục vừa hảo, gương mặt thấy được Phác Mẫn Cát, sắc mặt không tự chủ khó nhìn lên.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triệu Phổ, hiếu kỳ quan sát khắp nơi, nhiều vương công đại thần đều thấy bé, khe khẽ thì thầm, nhỏ giọng hỏi, “Ai nha, đây là hài tử nhà ai a?”

“Không thấy được Cửu Vương gia ôm sao?”

“Người đoán, Cửu Vương gia bao nhiêu bạc mới bán a?”

“Người muốn chết a?”

...

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử túm túm tay áo Công Tôn, ngáp một cái, nói, “Buồn ngủ.”

Lúc này sắc trời cũng không còn sớm, Tiểu Tứ Tử lại có một tính tình hơi quái: khi trời đã tối, nếu là ở bên ngoài, bé thường thường sẽ buồn ngủ, người khác ôm sẽ ngủ. Nhưng nếu về tới trong phòng, Công Tôn không

ngủ, như vậy Tiểu Tứ Tử cũng không ngủ, thích ngồi trên chiếc ghế nhỏ của mình, cùng Công Tôn tán dóc.

Triệu Phổ nhéo nhéo hai má Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, người buồn ngủ thì ngủ đi, không có việc gì đâu.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, nhỏ giọng nói, “Nhưng còn chưa có ăn cơm tối.”

Công Tôn vươn tay sờ sờ cái bụng của bé, hỏi, “Có đói bụng hay không, đợi đến vãn yến, còn phải chờ một lát nữa.”

Tiểu Tứ Tử dẫu mỏ, không nói đói, nhưng bụng đã thầm thì kêu.

Triệu Phổ thấy Trần Ban Ban đang đứng ở phía sau, liền vẫy tay.

Trần Ban Ban không phải thái giám bình thường, đó là năm nọ trong vụ án ly miêu tráo thái tử, cứu Lý phi lập được đại công, hoàng thượng thập phần kính trọng ông, đặc biệt phong tam thiên tuế, hầu hết đại quan thấy ông, đều phải nhường ba phần.

Lão công công thấy Triệu Phổ gọi, vội vàng chạy tới, hành lễ nói, “Vương gia, có gì phân phó?”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Trần Ban Ban, hài tử đói bụng, có gì để ăn không?”

“Có có!” Trần Ban Ban vươn tay, nhéo nhéo khuôn mặt của Tiểu Tứ Tử, nói, “U, thật khả ái a.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, Công Tôn nói, “Tiểu Tứ Tử, gọi Ban Ban.”

“Ban Ban.” Tiểu Tứ Tử gọi, ân, tên này hảo, chỉ có hai chữ, mà lại như nhau!

Trần Ban Ban tự mình đi ra sau, mang đến cho Tiểu Tứ Tử ba phần bánh ngọt, nói với bé, “Lót dạ trước, nhưng đừng ăn no a, một hồi có món ngon đó.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, cười tủm tỉm nói cảm tạ, khiến lão công công mừng rỡ không khép miệng lại được.

Tiểu Tứ Tử ăn một khối nhỏ hạnh nhân tô, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, Triển Triển cùng Bạch Bạch đâu?”

Công Tôn cũng có chút buồn bực, Triển Chiêu vừa nãy tựa hồ theo tới, bất quá đột nhiên không ảnh, không biết đi đâu mất rồi, trình độ chán ghét quan phủ của Bạch Ngọc Đường quả thật khó mà tưởng tượng, có thể thấy Bao đại nhân có thể khiến hần tin phục, thì năng lực phải lớn cỡ nào.

.

Triển Chiêu ở đâu? Trong ngự trù của hoàng cung, Triển Chiêu từ chỗ một đại trù quen biết lấy được một vò Hạnh Hoa tửu, lại lấy thêm vài món nhắm khó có được, nhanh như chớp không thấy mặt.

...

Trong Thúc Trúc viên, Bạch Ngọc Đường chợt nghe trên đỉnh vang lên tiếng động, có chút bất đắc dĩ, ngẩng đầu nói, “Con mèo này sao lại giống chuột như vậy”

Triển Chiêu từ trên đỉnh rướn người lộ ra nửa thân thể nhìn nhìn, hỏi, “Bạch huynh, ăn không?”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, nói, “Hạnh Hoa tửu này không sai a.”

Triển Chiêu cười, “Mũi người thánh nha, lên đây không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, vui vẻ nhảy lên đỉnh, Triển Chiêu bày ra một bàn lớn lót vải bố trên nóc nhà, trong bốn bao giấy dầu là bốn dạng tiểu sao tinh xảo, một vò Hạnh Hoa tửu hảo hạng, hai đôi đĩa hai chén rượu.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, Triển Chiêu nâng chén đưa qua... Cạn...

Hai người uống rượu dưới trăng, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Hôm nay không phải người phải vào cung ẩm yến sao?”

“Ta bắt quá phải đi bảo hộ Bao đại nhân.” Triển Chiêu lại rót cho chính mình một chén rượu, nói, “Bắt quá hôm nay Cửu Vương gia cùng một đám ảnh vệ đều ở đó, nhàn hạ khó có.”

Bạch Ngọc Đường nhướng nhướng mi, tiếp tục uống rượu, bên hỏi, “Đúng rồi, trước đây chúng ta thật sự đã gặp gỡ?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm gắp một khối hương tô kê bỏ vào miệng, nói, “Tự mình nghĩ.”

.....

Trong ngự hoa viên ở hoàng cung, thời gian ẩm yến đã sắp tới rồi, Bàng Cát có chút hối hận, một hồi nếu Triệu Phổ giận không chịu ra tay, vậy không phải không ai báo thù cho nhi tử nhà mình sao, hơn nữa vạn nhất lão Bao cũng tức giận mặc kệ, để Phác Mẫn Cát chạy, vậy không phải là trộm gà không thành còn mất năm gạo sao? Lão bưng chén rượu, tiến đến gần Bao Chứng thân thiết gọi, “Lão Bao a?”

Bao Chứng không phản ứng.

“Lão Bao?” Bàng Cát lại gọi một tiếng, Bao Chứng cùng Bát Vương gia kính rượu.

Bàng Cát nóng nảy, “Tiểu Bao tử!”

“khụ khụ...” Bao Chứng sắc rượu, quay đầu lại hung hăng liếc mắt trừng Bàng Cát, Bàng Cát sờ sờ mũi, nhìn xung quanh một chút, các đại thần đang xem náo nhiệt, vội vã thu hồi đường nhìn, tiếp tục trò chuyện.

“Ai, làm sao bây giờ?” Bàng Cát kéo tay áo Bao Chứng.

Bao Chứng tuy rằng không tình nguyện, bất quá vẫn theo Bàng Cát lùi về sau nói chuyện.

“Làm sao bây giờ a?” Bàng Cát nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng cười nói, “A... Muốn xin ý kiến a?”

“Ân.” Bàng Cát gật đầu.

Bao Chứng vươn tay, dùng hai ngón tay tay ra hiệu.

Bàng Cát thở dài, rút ra hai tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa qua.

Bao Chứng gật đầu, nói, “Rau trộn.”

Bàng Cát kéo râu mép trừng mắt, Bao Chứng đi tới chỗ Công Bộ Thị Lang, nói, “Ai, lão Thích, nghe nói năm nay Hoàng Hà lũ lụt, hai trăm lượng này là Thái sư quyên.”

Công Bộ Thị Lang mừng rỡ miệng không sao ngậm lại, nói, “Ai nha, mỗi lần đều khiến Bàng Thái sư tiêu pha.”

Bàng Cát ai thán —— Ai, Bao hắc tử, người sinh ra là để khi dễ ta! Người là cục than đen!

.

Công Tôn thấy được, khẽ cười cười, thấy Tiểu Tứ Tử đang ăn như ý cuộn, khoe miệng dính hạt gạo, Công Tôn nhắc ngón tay quét xuống hạt gạo bên khoe miệng bé. Chỉ là tay còn chưa thu hồi, Triệu Phổ đại khái bắt đầu ‘lên cơn’, đột nhiên cúi đầu, ngậm lấy ngón tay trắng nõn thon gầy của Công Tôn, đầu lưỡi cuốn đi hạt gạo. Động tác này làm vô cùng tự nhiên, nhưng Công Tôn thì cảm thấy trên ngón tay, đầu lưỡi ẩm trơn mềm mại của Triệu Phổ cuốn lấy... ái muội không nói nên lời.

Công Tôn rút ngón tay về tàn bạo trừng Triệu Phổ, Triệu Phổ cũng không biết mình bị cái gì, bất quá dư vị trong miệng cũng không tệ lắm.

Bên kia không ít đại thần đều thấy, đều nói nhỏ —— “Ai nha, thực là ân ái!”

Công Tôn mặt đỏ bừng, đập Triệu Phổ một cước.

Triệu Phổ bất đắc dĩ thở dài, cúi đầu, Tiểu Tứ Tử vẻ mặt đồng tình ngẩng mặt nhìn hắn, đem nửa cái như ý cuộn nhét vào miệng, hai má phồng phồng nhai nhai, vừa vươn bàn tay nhỏ bé, xoa xoa nơi Triệu Phổ vừa bị Công Tôn đập trúng.

Triệu Phổ cảm động, ôm Tiểu Tứ Tử —— Có nhi tử thật tốt a! Hắn đã hoàn toàn quên chuyện Tiểu Tứ Tử căn bản không phải con của hắn.

.

Lúc này, chợt nghe đến tiếng chuông vàng nhẹ rung, tiếng ti trúc (đàn sáo) dần dần vang lên, Trần Ban Ban đi tới bên cạnh hoàng vị, hô to một tiếng, “Hoàng thượng giá lâm!”

Quần thần đứng dậy hành lễ, hô ba lần vạn tuế.

Công Tôn cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là theo Triệu Phổ hành lễ, bởi vì đây là nơi ẩm yến, cho nên quần thần cũng không cần quỳ.

Song song, thì thấy phía sau bình phong, một người tuổi trẻ đi ra, mặc long bào sáng ngời, đầu đội kim quan thắt lưng cài đai ngọc, từ tốn đi đến, mở miệng nói, “Các vị ái khanh bình thân, tọa.”

Mọi người ngồi xuống, Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử ôm vào trong lòng, hai phụ tử có chút hiếu kỳ đánh giá người ngồi trên long ỷ là Triệu Trinh.

Công Tôn không khỏi cảm thán, Triệu Trinh đúng là còn rất trẻ a, tướng mạo đích xác có vài phần tương tự Triệu Phổ, bất quá Triệu Phổ mãnh liệt lãnh khốc một chút, nói cách khác, Triệu Phổ rất có đế vương khí. Triệu Trinh thoát nhìn tư tư văn văn, dáng vẻ rất là nho nhã. Đồng dạng là nho nhã, nhưng Triệu Trinh lại so ra kém Triển Chiêu, trong nho nhã mang theo vài phần anh khí. Đồng dạng là tuấn mỹ, nhưng lại thua Bạch Ngọc Đường đẹp đến khiến người ta gặp qua một lần là không quên được, so với trường bối Bát Vương gia của hắn, mất đi một phần trầm ổn ưu nhã... Nói thế nào đây, Triệu Trinh là một người có dáng vẻ rất dễ nhìn, nhưng cũng tuyệt đối không phải người xuất chúng.

Công Tôn nhin không được liếc nhìn Triệu Phổ bên cạnh, hắn dứt vào miệng Tiểu Tứ Tử một viên tòng tử đường. Thấy Tiểu Tứ Tử vui vẻ, hắn cũng cười cười... Khóe miệng nhoẻn lên, ánh mắt nhu hòa nhưng khó nén oai hùng khí... Công Tôn khe khẽ thở dài, chính mình nếu là hoàng đế, bên cạnh có một người như vậy mà còn nằm trong tay trọng binh, phỏng chừng cũng ngủ không ngon.

“Gần đây không hề ít việc vui, vì vậy trầm tĩnh các người đến, ăn mừng một chút.” Triệu Trinh cười cười, nói, “Thứ nhất, biên quan thái bình, đây đương nhiên là nhờ công lao của hoàng thúc.” Vừa nói, vừa nhìn Triệu Phổ một chút.

Triệu Phổ nhìn Triệu Trinh, nhú nhú khóe miệng dở khóc dở cười ——
Người lại làm cái vẻ này a.

Triệu Trinh liếc nhìn hắn —— Nhịn chút đi a.

Công Tôn hơi sững sốt, y nguyên bản tưởng rằng giữa Triệu Phổ cùng Triệu Trinh, tất nhiên là gương cung bạt kiếm thủy hỏa bất dung tâm tính không hợp, thế nào lại... quan hệ không tệ a?

Triệu Phổ thấy được thần tình của Công Tôn, bất đắc dĩ lắc đầu, vươn tay, kéo tóc Tiểu Tứ Tử, sau đó nhún vai một cái.

Công Tôn sững sốt, lập tức minh bạch, Triệu Phổ là nói —— Từ nhỏ đã ở cùng nhau, có thể phá hư đến mức nào chứ?

“Thứ hai, là chúc mừng hoàng thúc đạt được như hoa... Ách, mỹ quuyến*...” Triệu Trinh đang nói, song song, thấy được Công Tôn, kinh hãi suýt nữa không nói được nửa câu sau, hắn nhìn trái nhìn phải, đều là nam a!

*(như hoa mỹ quuyến = người tình đẹp như hoa)

Triệu Trinh có chút mờ mịt nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ xấu hổ cười cười, Triệu Trinh xoay mặt nhìn Bao Chứng bọn họ, trừng mắt —— Sao các người không nói trọng điểm a?!

Bao Chứng bọn họ cũng có chút xấu hổ —— Chỉ chú ý nói Công Tôn là thần y, đã quên nói thần y là nam.

“Khụ khụ.” Triệu Trinh ho khan một tiếng, lại nhìn Công Tôn một chút, tỉ tỉ đánh giá, tán thán, thực sự là nhân trung long phượng a, đây là thần y đã cứu Hình Hoài Châu, phá kỳ án cứu sống Hoàng Thái Phi sao? Tuổi trẻ tuổi mỹ không nói, cò có một cổ thoát tục khí... Ách, bất quá sắc mặt không tốt lắm, đại khái rất chú ý câu “Như hoa mỹ quuyến” vừa rồi.

Nhìn nhìn, ánh mắt của Triệu Trinh rơi xuống Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn, oa oa dễ nhìn kia mở to hai mắt hiếu kỳ nhìn hắn, trong mắt có chút hoài nghi... Còn có chút sợ sệt.

Tiểu Tứ Tử sở dĩ sợ, là vì Công Tôn vẫn thường nói với bé, “Trong hoàng cung là ăn thịt người, hoàng đế là quái vật ba đầu sáu tay ăn thịt người, khi thấy được phải chạy càng xa càng tốt.”

Đừng nói, Triệu Trinh đăng cơ nhiều năm như vậy, bởi vì từ trước đến nay tính tình ôn hòa, cho nên rất ít thấy được thần sắc e ngại của đám thần tử, hôm nay thì mới mẻ, oa nhi này tại sao không sợ Triệu Phổ, trái lại lại sợ hắn? Liên hỏi, “Ách... Hoàng thúc, hài tử này...”

“Nga, con ta.” Triệu Phổ thốt ra, Công Tôn thật muốn đập chết hắn, Triệu Trinh cũng có chút sững sờ, ngược tính tính... Hoàng thúc thật giỏi a, ta cũng có ba vị vương phi còn chưa sinh được long nhi nào a, nhìn oa nhi này cũng đã năm sáu tuổi rồi, vậy hoàng thúc chẳng phải chưa tới hai mươi đã được làm cha sao? Không đúng a... Lúc đó không phải đang chinh chiến sao?

Thấy Triệu Trinh mơ hồ, Công Tôn nói, “Hồi hoàng thượng, đây là hài tử trong gia tộc của ta, từ nhỏ cho ta làm thừa tự, cũng coi như là thân nhi tử.”

“Nga...” Triệu Trinh bưng tỉnh đại ngộ, cũng thở phào nhẹ nhõm, tái xoay mặt, Triệu Phổ vẻ mặt bồn chồn địa nhìn hắn, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu oa nhi, năm nay mấy tuổi rồi? Tên gọi là gì?”

Tiểu Tứ Tử nhìn hắn một chút, ngẩng mặt nhìn Công Tôn, như là hỏi —— Tiểu Tứ Tử có thể nói với quái vật sao?

Công Tôn gật đầu.

“Ta là Tiểu Tứ Tử, năm tuổi rưỡi.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Nga.” Triệu Trinh gật đầu, trong ngực ước ao, ba vị quý phi của ta ai có thể sinh cho ta một nhi tử để nhìn thế này, ta sẽ phong nàng ấy làm hoàng hậu.

“Đương nhiên, hôm nay mở tiệc cũng là vì chiêu đãi Cao Ly thái tử.” Triệu Trinh cười cười nói, “Lúc Phác thái tử đến Đại Tổng, trăm còn chưa chiêu đãi qua, hôm nay vừa lúc, chư vị ái khanh gần đây cũng vất vả, nhân cơ hội này, nghĩ ngơi một chút.”

Quần thần cùng nhau ôm quyền, nói, “Đa tạ hoàng thượng quan ái.”

Triệu Trinh gật đầu, nói với Trần Ban Ban bên cạnh, “Bắt đầu đi.”

“Dạ.” Trần Ban Ban đối hạ nhân vẫy vẫy tay, lập tức, có tiếng ti trúc vang lên, trên đài cách đó không xa, có mấy vũ nương khiêu vũ, các tiểu thái giám bưng mỹ thực lên. Công Tôn hôm nay coi như được mở mang tầm mắt, hoàng đế này mời người ẩm yến, cũng không phải quá mức xa hoa lãng phí, chỉ phô trương thế này, những nhà giàu khác đều có thể làm được, Công Tôn nhẹ nhàng lắc đầu —— Xem ra cũng là chính mình ít thấy cho nên mới có ấn tượng không tốt.

Thức ăn thanh nhã độc đáo, Tiểu Tứ Tử ăn đến toe toét, Triệu Phổ và Công Tôn vừa ăn vừa thay nhau uy Tiểu Tứ Tử, phối hợp ăn ý, Bao Chứng đối diện nhìn thấy, bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, câu kia nói như thế nào —— Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Triệu Trinh một mặt uống rượu, còn một mặt chú ý cử chỉ của Triệu Phổ và Công Tôn, thầm nhủ —— Xem ra đều là thực sự a?! Như thế, Triệu Trinh trái lại an lòng rất nhiều, cứ như vậy, Triệu Phổ tất nhiên không có tôn tử họ Triệu, quần thần cùng mẫu thân hần, hần là cũng sẽ không dị nghị.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Bao Chứng đối Triệu Trinh nói, “Hoàng thượng, Công Tôn tiên sinh y thuật thiên hạ vô song, không bằng... nhờ y xem mắt cho Thái hậu.”

“Ách, đúng!” Triệu Trinh vội vàng gật đầu, nói, “Công Tôn tiên sinh, chốc lát dù thế nào, thỉnh chuẩn trị cho mẫu hậu ta.”

Công Tôn có chút khó hiểu, nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ thấp giọng nói, “Ly miêu tráo thái tử nghe nói qua chưa?”

Công Tôn gật đầu.

“Ly phi khi đó chịu khổ nhiều lắm, đôi mắt bị mù.” Triệu Phổ nói, “Một hồi người đi xem cho bà ấy đi.”

Công Tôn gật đầu, nói với Triệu Trinh, “Hoàng thượng, thời gian xem con mắt tốt nhất là buổi tối, có thể phái người đi thỉnh Thái hậu trước tiên hãy chợp mắt một canh giờ, như vậy rất tốt.”

“Hảo hảo.” Triệu Trinh đối Trần Ban Ban gật đầu, Trần Ban Ban cùng Lý phi chủ tớ tình thâm, nghe được có thể trị hảo mắt mù, chạy như bay.

Triệu Trinh cũng lộ rõ sung sướng trên nét mặt, hẳn biết tuy rằng không hẳn có thể trị hảo, nhưng dù sao cũng có một phần hy vọng a.

Công Tôn trong ngực khẽ động, hoàng cung này, thật không giống ngoại giới đồn đãi là lãnh khốc vô tình a, lại nhìn Bao Chứng một chút, ông đối với mình cười cười. Công Tôn trong lòng hiểu rõ... Bao đại nhân, vị Bao thanh thiên này không chỉ là xử án nhập thần thiết diện vô tư cộng thêm thanh chính liêm minh đơn giản như vậy. Bao đại nhân đầy mình đều là tâm nhãn, đại trí tuệ không giống tiểu thông minh.

Ông đề nghị Công Tôn chữa bệnh cho Lý phi, cũng là để Công Tôn bán cho hoàng thượng cùng Lý phi một cái nhân tình, cũng sẽ là bọn họ nợ Triệu Phổ một nhân tình... Gút mắt trong đó, không phải một chốc có thể nói rõ được, nhưng trong lòng Công Tôn hiểu, Bao Chứng là muốn cân nhắc quan hệ đây đó, tránh xung đột, mặt khác, ông hướng về Triệu Phổ,

nhưng giữ gìn hoàng quyền của Triệu Trinh, nhân quang có thể nói là dài lâu.

Có thể lẫn lộn trong quan trường nhiều năm như vậy, từ một trạng nguyên nháy lên một nhất phẩm Tể Tướng dưới một người trên vạn người, quả nhiên phi phàm.

Triệu Phổ thấy Công Tôn đang suy nghĩ, cũng không ăn gì, liền gấp thức ăn vào chén cho y, trên mặt không có gì biến hóa, tựa hồ không hiểu gì cả.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ một chút, đột nhiên cũng có chút đồng tình với hắn, bản lĩnh giả đại sung lãng phỏng chừng là học được từ nhỏ.

.

Bàng Cát sắc mặt vẫn không tốt lắm, lão cùng lúc hối hận bởi vì mình ra chủ ý ngu xuẩn mà đắc tội Triệu Phổ, mặt khác, ầm yễn hôm nay, lão cùng hai vị quốc trượng đều chờ, muốn xem một chút hôm nay Triệu Trinh sẽ mang vị phi tử nào đi ra... Nhưng Triệu Trinh một người cũng không dẫn theo! Có thể thấy được, Triệu Trinh gần đây tựa hồ không vừa lòng ba vị phi tử này a.

Lúc này chợt nghe Phác Mẫn Cát nói với Triệu Trinh, “Hoàng thượng, uống rượu cần trợ hứng, ti trúc ca vũ như vậy quá bình thường, không bằng như vậy, ta dẫn theo vài cao thủ đến, cứ múa kiếm một khúc, trợ hứng cho hoàng thượng?”

Triệu Trinh cười cười, nói, “Hào, ta nghe nói thái tử là văn võ toàn tài, không ngờ hôm nay có vinh quang, được nhìn phong thái của thái tử.”

Phác Mẫn Cát khoát khoát tay, nói, “Ha ha, hoàng thượng khen nhầm, công phu của ta khá phổ biến, chỉ biết chút khoa chân múa tay.”

Hắn nói còn chưa dứt lời, chợt nghe võ sĩ bên cạnh nói, “Hoàng thượng, thái tử là cao thủ nhất nhì Cao Ly ta.”

Phác Mẫn Cát bất mãn nhìn hắn một cái, võ sĩ nọ cúi đầu không nói nữa.

“Vậy thật tốt quá, không bằng, thái tử hãy chỉ giáo chỉ giáo?” Có vài đại thần đoán được ý tứ của Triệu Trinh, hơn nữa, dù thật là luyện võ thì sợ cái gì, Triệu Phổ ở đây cơ mà.

Phác Mẫn Cát thấy từ chối không xong, đành phải cười cười, gật đầu nói, “Đã như vậy, kia tại hạ đành bêu xấu.” Nói xong, đứng lên, vươn tay tiếp nhận kiếm trong tay võ sĩ.

Trong óc Bàng Thái sư thiên hồi bách chuyển, thầm nhủ... Không thể đắc tội Triệu Phổ a, một hồi phải van cầu Công Tôn bắt mạch cho nữ nhi, sinh một thái tử so với cái gì đều hữu dụng! Nghĩ tới đây, lão hoắc mắt đứng lên, nói, “Hoàng thượng, một người múa kiếm thì buồn lắm a, không bằng, tìm một người cùng thái tử luận bàn?”

Triệu Trinh gật đầu, nói, “Như vậy cũng tốt, không biết thái tử có nguyện ý hay không?”

Phác Mẫn Cát nhún nhún vai —— Không hề gì.

“Thái sư, người nghĩ người nào hợp a?” Triệu Trinh hỏi lão.

Bàng Cát cười nói, “Ách, nói đến so kiếm, không bằng tìm Triển hộ vệ?”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, đều có chút bội phục nhìn về phía Bàng Thái sư, thầm nhủ, người này đúng là cỏ mọc quanh tường.

Triệu Trinh cũng có chút kỳ quái, không phải đã nói để Triệu Phổ tỷ thí, hảo dương uy cho Đại Tổng ta sao? Thế nào lại đổi thành Triển Chiêu? Hay

là Bàng Thái sư già nên hồ đồ?

Bao Chửng thế nhưng tức đến méo mũi, ngẩng đầu liếc Bàng Cát, thầm nhủ —— Bàng Cát người thật giỏi a, sợ đặc tội Cửu Vương gia liền đem Triển Chiêu xá ra, người cho Triển hộ vệ là kẻ ngu si a, nói cho người biết, hẳn rất khôn khéo, sớm chạy.

“Thái sư a.” Bao Chửng cười cười, nói, “Không khéo, Triển hộ vệ không có tới a.”

“A...” Bàng Cát hít một ngụm khí lạnh, thầm nhủ —— Xong!

Phác Mẫn Cát cũng cười, nói, “Thực là đáng tiếc, tại hạ từ lâu nghe được Triển hộ vệ kiếm thuật cao siêu, đã sớm muốn mở mang kiến thức!”

Triệu Trinh gật đầu, nói, “Vây tuyển người khác đi.”

Bàng Cát sốt ruột, nhìn xung quanh bốn phía, quần thần không mang theo cao thủ nào đến, thầm nhủ —— Bàng không ta ra? Kia làm trò cười, nghĩ tới đây, cắn răng một cái, nhìn Bàng Dục bên cạnh, nói, “Dục Nhi, người đi đi.”

“Khụ khụ.” Bàng Dục sắc nước, gương mặt nhìn cha mình, thầm nhủ —— Phụ thân, ngài uống quá chén hả? Không thấy được thương tích lúc trước của ta còn chưa có hảo hiện tại chỉ có thể uống nước lã a?

“A.” Lúc này, Triệu Phổ cười cười, nói, “Chính ta đến thôi.”

“Hảo hảo.” Một bên quần thần vội vã ồn ào, “Cửu Vương gia đến.”

Triệu Trinh gật đầu, nói, “Thật lâu không được nhìn tư thế oai hùng của hoàng thúc.”

Triệu Phổ tiếp tục bất đắc dĩ nhìn hẳn —— Người nói chuyện bình thường chút được không?

Triệu Trinh cười gượng —— Không có cách a. Bên còn nhường mi với hăn, ý bảo —— đừng thua a!

Triệu Phổ cười cười —— Làm sao có thể.

Công Tôn thấy Triệu Phổ đứng dậy muốn đi luận võ, trong lòng hơi có chút nghi hoặc, Phác Mẫn Cát kia dĩ nhiên nhắc tới muốn luận võ, luận võ hăn xác thực đánh không lại Triệu Phổ, đây không phải tự rước lấy nhục sao? Không quá bình thường... Nghĩ tới đây, Công Tôn vô thức nhìn Phác Mẫn Cát toàn thân trên dưới, quần áo hăn mặc có chất liệu cực kỳ đặc thù, tựa hồ mơ hồ lóe ra một tầng bóng loáng, Công Tôn tinh tế nhìn, kinh hãi!

“Ai, Trạch Lam.” Công Tôn vội vàng gọi Triệu Phổ một tiếng, kéo tay hăn.

Triệu Phổ bị một tiếng Trạch Lam này gọi đến tròng mắt muốn rớt ra, tim đập loạn xạ, nhìn Công Tôn, thầm nhủ —— Thư ngọc này, ăn nhằm đồ bần a? Không phải... là ăn nhằm thứ tốt sao?

Công Tôn cũng bất đắc dĩ, đây là trước công chúng, không thể gọi hăn là lưu manh! Y đứng lên, giúp Triệu Phổ chỉnh lý y phục một chút, thấp giọng nói, “Trên người hăn có độc.”

Triệu Phổ sửng sốt, nhìn Công Tôn, Công Tôn vươn tay rất nhanh lấy ra một cái bọc nhỏ ở bên hông lục lọi một lúc, xuất ra một đôi bao tay đen tuyền đưa cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhận bao tay, bao tay này tuy rằng mềm mại, nhưng lại không phải làm thành từ vải vóc, mà là một loại gì đó như tóc.

Công Tôn nói, “Hắc Đàn ti, bách độc bất xâm.”

Triệu Phổ vừa nhắc mắt, Công Tôn vỗ vỗ ngực hăn, nhường mi một cái —— Nợ ta một cái nhân tình.

Triệu Phổ nhếch miệng cười cười, xoay người, rời chỗ.

Công Tôn lơ đãng vài động tác, người khác thoạt nhìn cũng thân mật phi thường, Phác Mẫn Cát cũng khẽ nhú mày, thấy Triệu Phổ đột nhiên mang hai cái bao tay đi ra, liền cười hỏi, “Vương gia, vì sao mang bao tay?”

“Nga.” Triệu Phổ cười, nói, “Nội nhân ta thích ăn dấm chua, không cho ta chạm người khác.”

Chúng thần cười vang, Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn Công Tôn, hỏi, “Phụ thân người thích ăn dấm chua sao? Người không phải ăn tiểu lung bao thì không nhúng dấm chua...” Công Tôn nhéo má bé, chúng thần cười cười, Công Tôn mặt đỏ bừng, trừng Triệu Phổ —— Vô tâm vô phế, lần sau không giúp người!

.

Triệu Phổ đi tới giữa bãi đất trống, trên dưới nhìn Phác Mẫn Cát, mỉm cười, ánh mắt cũng bất thiện, đối không trung nhắc tay. Chỉ nghe được một tiếng xé gió truyền đến, một bả hắc đao cực đại từ trên nóc nhà bay ra, Triệu Phổ vươn tay tiếp được, nhẹ nhàng xoay vòng trên tay, rồi cầm trên mặt đất.

Phác Mẫn Cát sắc mặt cũng hơi đổi, thấp giọng nói, “Tân Đình Hầu quả nhiên danh bất hư truyền.”

Công Tôn hơi giật mình, nhìn nữa, con người bên trái của Triệu Phổ, màu sắc dần nhạt đi.

“Cửu Cửu hảo suất.” Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Công Tôn vỗ tay, quần thần đều vỗ vỗ ngực, thầm nhủ, hoàng tộc ta là nhân tài, hôn nhân Tu La, há là phiên bang tiểu quốc các người có thể đối phó.”

Công Tôn nhìn Bao Chứng, ông khí định thần nhàn uống trà, tựa hồ một chút cũng không lo lắng. Thế nhưng Công Tôn lý giải, thần tình của Triệu Phổ, rõ ràng là động sát tâm, không khỏi có chút khẩn trương, vô thức đảo mắt, nhìn Triệu Trinh trên hoàng vị một chút.

Ngoài dự liệu của Công Tôn, Triệu Trinh buông mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay, tái giương mắt thì, ánh mắt nhìn Phác Mẫn Cát, lãnh liệt nói không nên lời.

Công Tôn thất kinh, thầm nhủ —— Ai bảo Triệu Trinh mềm yếu? Lại nhìn quần thần, Công Tôn nhú mày, văn võ bá quan đều là đáng vẻ kín đáo, khéo miệng mỉm cười, ánh mắt bất thiện.

Triệu Trinh lãnh liệt, Bát Vương cười nhạt, Bao Chứng khí định thần nhàn, Bàng Cát được đền bù mong muốn, biểu tình của từng người, đều đặc sắc không nói nên lời.

Công Tôn khe khẽ thở dài, Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn y, hỏi, “Phụ thân vì sao thở dài?”

Công Tôn cười cười, tiến đến bên tai bé thấp giọng hỏi, “Tiểu Tứ Tử, còn nhớ phụ thân đã nói về hoàng cung với người hay không?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Công Tôn cười cười, nói, “Đó đều là thực sự nga.”

“A?!” Tiểu Tứ Tử lập tức khẩn trương, vô thức chui chui vào lòng Công Tôn, thầm nhủ —— Thực sự đều là quái vật ăn thịt người sao?!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 45: Ai Là Ngọn Đèn Không Dầu?

Triệu Phổ đi tới trước mặt Phác Mẫn Cát, chỉ là phần sát khí kia, khiến Phác Mẫn Cát có chút sợ, thầm nhủ... Triệu Phổ không hổ là hôn nhân Tu La, ánh mắt đó cũng quá dọa người, thảo nào nghe nói trên chiến trường có bao nhiêu người chưa kịp giao thủ đã bị hấn hù chết...

Nghĩ tới đây, Phác Mẫn Cát cười cười, nói, “Vương gia, tại hạ tài sơ học thiển, chỉ so chút chút thôi a.”

Triệu Phổ cười, nói, “Không cần sợ, sẽ không lấy mạng người.”

Phác Mẫn Cát trên mặt có chút giận không nén được, người bình thường không phải đều tới một câu “Thỉnh giáo” hoặc là “Cũng vậy” các loại sao? Triệu Phổ này thật đúng là không khách khí!

.

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Công Tôn, ngây ngô cười một tiếng.

Công Tôn vươn tay nhéo mặt bé, thấp giọng cười hỏi, “Chuyện gì cao hứng như vậy?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, không nói lời nào, thầm nhủ —— Cừu Cừu chính là suất khí! Cùng phụ thân đặc biệt đặc biệt xứng... Bất quá, Tiểu Tứ Tử nghĩ tới đây lại gãi đầu, có chút không giải thích được, thông thường

không phải là phụ thân suất khí, còn mẫu thân xinh đẹp sao... Ân, nhà bọn họ thì ngược lại.

“Luận võ bắt đầu.” Trần Ban Ban đi đến gần, hô một tiếng, tiếng nói the thé, tất cả mọi người lên tinh thần, Triệu Phổ cũng không ra tay, cười cười, nói với Phác Mẫn Cát, “Thái tử, xuất chiêu đi.”

Phác Mẫn Cát hơi nheo mắt lại, nói, “Ta đây sẽ không khách khí!” Nói xong, giơ kiếm xông lên.

Triệu Phổ không động Tân Đình Hầu, cũng không hoàn thủ, thậm chí ngay cả tay cũng không dùng, nhưng Phác Mẫn Cát vẫn không có cách nào đến gần hắn, ngay cả chiêu thức đều không sử dụng, đều bị Triệu Phổ áp chế ở hạ bàn. Lại qua mấy chiêu, Triệu Phổ nhường mi, thái tử Cao Ly này là miếng dưa chua, ỉu xiu.

Phác Mẫn Cát vốn đã dự tính rất tốt, cùng Triệu Phổ so chiêu thì song song, Triệu Phổ tất nhiên sẽ dụng tới y phục của mình, như vậy sẽ trúng độc, nhưng không nghĩ tới chính là, Triệu Phổ đeo cái bao tay, đồng thời không thêm dùng tay, người này cực độ ngạo mạn, cùng mình đánh như vậy, hoàn toàn chỉ muốn chế nhạo.

Phác Mẫn Cát thấy tiến công không có hiệu quả, liền lui về phía sau vài bước, nói với Triệu Phổ, “Vương gia vì sao không dùng Tân Đình Hầu?”

Triệu Phổ nghe xong, vươn tay vỗ Tân Đình Hầu một cái, nói, “Ai, người ta gọi người kìa!”

Quần thần đều bị chọc cười, Triệu Trinh cũng bưng chén rượu uống, lắc đầu, tính tình của Triệu Phổ hẳn rõ ràng nhất, người này, người chó chọc hắn giận, vậy thiên hạ thái bình, nếu là chọc giận, thì nhất định gà chó không yên... lại nhìn Công Tôn, Triệu Trinh bất đắc dĩ —— Huống chi hôm nay người trong lòng ở đây, Triệu Phổ không phải cũng nên hảo hảo biểu diễn sao.

Tiểu Tứ Tử cũng vỗ tay, nói, “Tân Tân cũng suất.”

Công Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, Tiểu Tứ Tử ngay cả biệt danh của Tân Đình Hầu cũng đặt luôn rồi.

.

Phác Mẫn Cát cười cười hỏi, “Vương gia, Tân Đình Hầu này có thể nghe hiểu tiếng người phải không?”

“Đúng.” Triệu Phổ nhượng mi, nói, “Tiểu tử này rất kén chọn, không gặp phải cao thủ hay nguy hiểm thì không tỉnh, thanh kiếm trong tay thái tử, hẵn hình như không hứng thú.”

Phác Mẫn Cát khẽ nhú mày, nói, “Vương gia quá mức ngạo mạn, thanh kiếm này của ta chính là Cao Ly chí bảo, Tử Bạng (ngọc trai tím).”

Mọi người tập trung nhìn vào thanh kiếm trong tay hẵn, chuôi kiếm đích xác có một cái vỏ trai ngọc màu tím, Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, “Phụ thân vỏ sò tím này là cái gì?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Hai ngày trước không phải người đã nói canh trai ngọc hầm thịt ăn ngon sao, quên nhanh như vậy?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Thức thức kia vì sao dùng thức ăn ra đánh đánh?”

Nghe xong Tiểu Tứ Tử nói, Phác Mẫn Cát sắc mặt cũng thật khó nhìn, bất mãn liếc mắt trừng Tiểu Tứ Tử. Tiểu Tứ Tử vội vàng chui chui vào lòng Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Phụ thân người kia hảo hung.”

Công Tôn cũng có chút không thoải mái, người này sức chịu đựng cũng quá nhỏ, đồng ngôn vô kỵ, Tiểu Tứ Tử cũng không phải nói đến cái gì không tốt, hà tất hù dọa hài tử.

Triệu Phổ trên mặt cũng có chút không thoải mái, khi dễ ai cũng được, nhưng thư ngốc cùng Tiểu Tứ Tử thì tuyệt đối không được, thuận miệng nói, “Kiếm của người không có phân lượng, miễn cưỡng so với những thanh kiếm khác cũng được, nhưng Tân Đình Hầu này của ta là vật thị huyết, đạo hạnh ngàn năm, rất kén chọn.”

Phác Mẫn Cát hiển nhiên không phục, nói, “Lời của Vương gia, là có tà thuyết mê hoặc người khác, mê hoặc mọi người?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Thái tử nếu muốn kiến thức... Ân, Triển huynh, cho mượn Cự Khuyết của người dùng một lát?”

Tất cả mọi người sững sốt.

Mà Triển Chiêu, không biết lúc nào đã đã trở về, đang ngồi ở trên đỉnh. Nguyên lai hắn cùng với Bạch Ngọc Đường uống xong cái vò Hạnh Hoa tửu, ăn xong tiểu sao, cực kỳ hưng trí so chiêu trên đỉnh, không bao lâu sau, thì thấy Giả Ảnh mang người từ hoàng cung đi ra, vội vã chạy đến kim đình dịch quán.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút khó hiểu, liền gọi bọn họ lại hỏi rõ.

Giả Ảnh nói, “Vương gia cùng Phác Mẫn Cát luận võ, chúng ta thừa loạn đến dịch quán tra nội tình của hắn.”

Triển Chiêu nghe xong, có chút hiếu kỳ, chạy đến hoàng cung xem Triệu Phổ bọn họ luận võ, Bạch Ngọc Đường không có hứng thú với hoàng cung, liền theo Giả Ảnh bọn họ đến kim đình dịch quán, tra nội tình của Phác Mẫn Cát.

Triển Chiêu vừa đến, chợt nghe Triệu Phổ nói, vươn tay rút ra Cự Khuyết...

Mọi người liền cảm thấy trước mắt sáng chói, hàn quang chợt lóe, sau đó, một thanh hắc kim cổ kiếm quang hoa nội liễm bay xuống, cắm vào đối diện Tân Đình Hầu. Mà theo Cự Khuyết xuất hiện, Tân Đình Hầu đột nhiên dần dần biến sắc, trên thân đao, xuất hiện một tầng hoa văn đỏ tươi rậm rạp, giống như mạch máu.

Triệu Phổ nói, “Xem, mãnh liệt không?”

Mọi người sợ hãi than không ngớt, Tân Đình Hầu kia thân đao vốn có toàn bộ hắc sắc, giờ thì trở thành mạch máu đỏ rực, thoát nhìn phi thường yêu dị, không hồ là yêu đao đứng đầu.

Phác Mẫn Cát cũng khẽ nhíu mày, không quá minh bạch ảo diệu trong đó, chẳng lẽ đao thực sự có linh tính? Nghĩ tới đây, đã muốn vươn tay nắm Cự Khuyết, kỳ quái chính là, hắn vừa tới gần, liền cảm thấy một trận hàn khí bức người, kinh ngạc một chút, vội vã lui về phía sau một bước.

Triệu Phổ vươn tay nắm lấy Cự Khuyết, hắn đương nhiên biết, hảo binh khí đều có linh tính, Cự Khuyết này cũng là thượng cổ thần khí, những bảo bối thế này đều thành tinh, những chuyện như sát nhân thị huyết cũng đã làm rất nhiều, đều nhận thức chủ nhân! Không có năng lực, không thể trấn định được a.

Giơ tay, rút Cự Khuyết lên ném lên trên đỉnh, Triển Chiêu vươn tay đón lấy, tra kiếm vào vỏ.

Triệu Phổ nhìn Phác Mẫn Cát một chút, cười nói, “Thái tử còn muốn tiếp tục?”

Phác Mẫn Cát thấy Triệu Phổ trong mắt toát ra một tia chẳng đáng, tựa hồ cũng không đem mình để vào mắt, trong lòng không phục, giờ kiếm tấn công.

.....

Triển Chiêu ngồi xõm trên đỉnh một hồi, thấy thực lực cách xa không có gì đáng xem, có chút thất vọng, suy nghĩ một chút, đến chỗ Giả Ảnh bọn họ giúp vui thì thú vị hơn, nghĩ vậy, chợt lóe không ảnh.

Tiểu Tứ Tử một mực suy nghĩ về loài trai ở sông, bụng có chút đói, vươn tay đi lấy vài thứ trên bàn muốn ăn, bất quá hầu hết đã nguội lạnh.

Tiểu Tứ Tử đang do dự là tiếp tục ăn bánh ngọt, hay là ăn rau trộn chịu đựng chút... Chợt nghe Triệu Trinh nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Trần Ban Ban.”

Lão công công bên cạnh đi tới, Triệu Trinh vươn tay, cầm lấy một chén canh nhỏ bên tay, đưa cho ông, nói, “Bưng cho Tiểu Tứ Tử.”

“Dạ.” Trần Ban Ban tự nhiên biết, chén canh này, là phù dung gạch của nương, Triệu Trinh từ nhỏ đã rất thích món này, mỗi lần ăn cơm, đều phải ăn một chén, đây là hạ nhân vừa bưng lên, nóng hổi.

“Tiểu Tứ Tử.” Trần Ban Ban đưa chén canh cho Tiểu Tứ Tử, nói, “Hoàng thượng mời ăn.”

Tiểu Tứ Tử tiếp nhận chén canh, Công Tôn nói, “Tiểu Tứ Tử, mau cảm tạ hoàng thượng.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, giương mắt nhìn Triệu Trinh một chút, nói, “Cảm tạ Hoàng Hoàng.”

Triệu Trinh sững sốt, lập tức có chút ngoài ý muốn cười, nói, “Xưng hô này thực thú vị, thảo nào gọi hoàng thúc là Cừu Cừu.”

“Hoàng thượng.” Bát Vương cười nói, “Tiểu Tứ Tử xưng hô còn rất nhiều, bản vương gọi Tiểu Bát tử, Bao đại nhân gọi Tiểu Bao tử, Bàng Thái

sư gọi Tiểu Đồ tử.”

Triệu Trinh nghe được cười ha ha, tâm tình xem ra rất tốt, Công Tôn mở chén canh cho Tiểu Tứ Tử, để bé cầm lấy thìa tự mình múc ăn, Tiểu Tứ Tử ăn một ngụm, ngẩng mặt nói với Triệu Trinh, “Ăn ngon!”

Triệu Trinh trong lòng “thèm muốn” đến cực điểm, chính mình nếu có thể có một hoàng nhi khả ái như vậy, thì thật tốt a.

Tiểu Tứ Tử vừa ăn phù dung giải hoàng nhường nóng hôi hổi, trong bụng vừa cân nhắc —— Hoàng Hoàng này thật là đại quái vật sao? Trông rất ôn hòa a.

Công Tôn trong lòng cũng đối Triệu Trinh có vài phần hảo cảm, thế nhân đại thể suy bụng ta ra bụng người, Công Tôn tin tưởng Triệu Trinh đối với Triệu Phổ, đích xác có bội phục cùng hâm mộ, nhưng tựa hồ cũng không có đổ kỵ cùng căm ghét, thế nhân nhiều lời nói hăn nhu nhược, không bằng nói, hăn là rộng lượng.

Công Tôn đảo mắt nhìn Bao Chứng, ông đối y nhường mi một cái, gật đầu.

.

Lúc này, giữa sân dĩ nhiên là rối loạn.

Triệu Phổ cố ý trêu chọc Phác Mẫn Cát kia, đánh cho hăn xoay vòng, quần thần đều buồn cười. Mà Phác Mẫn Cát kia tựa hồ tính cách háo thắng, đã biết chính mình đánh không lại Triệu Phổ, nhưng dù chết cũng không chịu thua.

Triệu Phổ lắc đầu, nguyên lai còn tưởng vị tân thái tử này sẽ có chút tài năng, nhưng hôm nay đụng độ, cũng chỉ tạm tạm! Nghĩ đến đây, Triệu Phổ cũng lười tiếp tục cùng hăn nháo, đã nghĩ cách thu thập cho nhanh gọn.

Nghĩ vậy, Triệu Phổ liếc mắt, thì thấy Bàn Dục bên kia đang cấn răng vung nắm tay, tư thế đó như là đang xem Phác Mẫn Cát diễn trò hay.

Triệu Phổ nhếch khóe miệng, nghĩ đến hảo chiêu, hẳn thu chiêu triệt thế, đột nhiên quay người lại, vòng ra phía sau Phác Mẫn Cát, đập vào lưng hẳn một cước, đá bay.

Phác Mẫn Cát không có phòng bị, trực tiếp bị Triệu Phổ đập bay ra ngoài, vừa lúc chui vào gầm bàn chỗ Bàn Dục... Không khéo, Bàn Dục lại đang tùy tiện dang chân ngồi xem kịch vui.

Phác Mẫn Cát trực tiếp chui qua bên dưới của Bàn Dục, còn đánh bay cái ghế dưới mông Bàn Dục, thân thể của Bàn Dục chao đảo, trực tiếp ngồi xuống trên lưng Phác Mẫn Cát.

...

“Ha ha ha.” Bàn Dục vui như mở hội, tại tên lưng Phác Mẫn Cát dồn sức nhún ngồi hai hạ, nói, “Thái tử gia, sao lại chui xuống đũng quần của tiểu hầu gia ta a?”

Phác Mẫn Cát chưa từng chịu qua khuất nhục như thế này, mặt đỏ bừng, vội vàng muốn đứng lên. Nhưng Bàn Dục đắc thế không buông tha, hẳn từng ăn đau khổ do tiểu tử này gây ra, lần trước nếu không có Công Tôn Sách diệp thủ hồi xuân, hiện tại chính mình đã đi gặp diêm Vương gia rồi. Cơ hội không dễ gặp, Bàn Dục an vị trên lưng Phác Mẫn Cát cười run người, Phác Mẫn Cát vừa tức vừa vội, nhất thời dĩ nhiên vô pháp phản kháng.

Bàn Cát ở một bên, nhìn thần sắc của Triệu Trinh, hẳn ban đầu không thèm lưu ý, sau đó cầm cái chén trong tay nhẹ nhàng đặt lên bàn, Bàn Cát vội vàng đứng lên, quát lớn Bàn Dục, “Dục Nhi, quá kỳ cục, mau để thái tử đứng lên!”

Vừa nói, vừa nâng Bàn Dục đứng lên.

Mấy tên tùy tùng Cao Ly tiến lên dìu Phác Mẫn Cát, nhưng tay vừa vươn ra, lại vô ý thu lại, tựa hồ không dám chạm vào hắn.

Triệu Phổ hiểu rõ cười cười, về đến bên cạnh Công Tôn ngồi xuống, tháo bao tay xuống, Công Tôn muốn nhận lại, không ngờ Triệu Phổ không trả, nhét vào trong lòng hắn.

“Người... Trả lại cho ta, cái kia là vật báu vô giá!” Công Tôn nói.

Triệu Phổ nhượng mi một cái, cười nói, “Vậy thì càng phải nhận, đây coi như tín vật đính ước.” Vừa nói, vừa tháo xuống hắc ngọc giới chỉ trên ngón tay, cưỡng ép Công Tôn đeo vào, chỉ hơi lớn chút, Công Tôn chỉ có thể đeo ở ngón cái làm ban chỉ.

Công Tôn thầm nhủ... Ai thèm đồ của người, đã muốn cởi ra, Triệu Phổ nở nụ cười, “Ai, thư ngọc, này không thể cởi a.”

Công Tôn sững sờ, chợt nghe Triệu Phổ tiến đến, thấp giọng nói, “Mai giới chỉ này, có thể điều động mười vạn Triệu gia quân của ta.”

Công Tôn há to miệng, Triệu Phổ vươn tay nhéo nhéo cằm y, cười đem Tiểu Tứ Tử bế qua, hỏi, “Suất không?”

“Suất.” Tiểu Tứ Tử ở cùng Triệu Phổ một thời gian, đã tự tin không ít, nói chuyện cũng không ấp a ấp úng như trước đây nữa, sáng khoái gật đầu.

“Gọi một tiếng phụ thân?” Triệu Phổ thừa nhiệt rèn sắt.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử không suy nghĩ liền thốt ra, nói xong, cái mông liền bị Công Tôn ngắt một chút.

Tiểu Tứ Tử xoa xoa mông, ngồi trong lòng Triệu Phổ đối Công Tôn cười.

“Nực cười!” Chính lúc này, một vị đại thần đi theo Phác Mẫn Cát tức giận bất bình nói với Triệu Trinh, “Hoàng thượng, thái tử của chúng ta vì muốn trợ hứng mới đi ra so kiếm, không ngờ Cửu Vương gia quá phận như vậy, dĩ nhiên ở trước mắt mọi người lăng nhục thái tử chúng ta, khiến hãn chịu khổ hạ chi nhục (nổi nhục khi chui dưới quần người khác), đây là vũ nhục Cao Ly hoàng tộc chúng ta.”

Triệu Trinh cười cười, xoay mặt nhìn Triệu Phổ, nói, “Hoàng thúc, người ta đúng là hay để ý.”

Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Thái tử, thực sự ta không cố ý, từ lâu nghe nói người văn võ song toàn, không ngờ không chịu được một kích như thế, ta là một người thô lỗ, không nên để ý.”

Phác Mẫn Cát tức giận đến mặt mày xanh mét, đám thần tử của hãn còn chưa chịu buông tha, mà ngay lúc này ở phía sau, chợt nghe Bàng Dục nói, “Ôi chao? Cái mông ta tại sao đau quá vậy?”

Mọi người sửng sốt, xoay mặt nhìn hãn.

Công Tôn cũng có chút lo lắng liếc nhìn Triệu Phổ —— Người biết rõ hãn sẽ trúng độc còn để hãn ngồi lên?

Triệu Phổ thấp giọng cười cười, “Ai, chỉ ngồi một chút sẽ không trúng độc, then chốt là Bàng Dục nhân cơ hội mà làm quá, này không trách ta được a, biết rõ sát nhân là sai, người khác xúi giục một tiếng đã chạy đi sát nhân, vậy tử tội là của hãn, mà không phải của người xúi giục.”

Công Tôn bất đắc dĩ, vươn tay, dùng một cây ngân châm đâm Triệu Phổ một chút.

“Tê...” Triệu Phổ giương mắt nhìn Công Tôn, thầm nhủ... Sao người đâm ta? Có tin hay không một ngày nào đó ta đâm người!

Công Tôn trừng mắt liếc Triệu Phổ, học dáng vẻ của hắn nói, “Đâm người là ngân châm, không phải ngân châm do ta cầm mà người ghi hận ta chứ? Đến a, đánh chết ngân châm đó đi!”

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, nhin không được nói, “Điều Chúc, sao người lại khả ái như vậy chứ, yêu chết ta rồi.”

Công Tôn đỏ mặt lên, không để ý tới hắn.

.

“Ai.” Mà song song, mọi người nghe được Bàng Dục kêu thảm một tiếng.

“Dục Nhi, làm sao vậy?” Bàng Cát cả kinh run lập cập, xoay mặt nhìn hắn, Bàng Dục hai tay đen thui, vừa nhìn tay mình, vừa sờ cái móng, cái móng sừng vù, hắn suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên giơ tay chỉ vào Phác Mẫn Cát, nói, “Nga! Người... Trên thân người có độc a.”

“Oanh” một tiếng, quần thần từ lâu đã sớm chuẩn bị đầu vào đó, thoáng cái bùng nổ.

Triệu Trinh nhẹ nhàng buông chén rượu, nói, ”Thái tử... vì sao trên thân có độc?”

“Này... nói miệng không bằng chứng...” Phác Mẫn Cát muốn ngụy biện.

Bao Chứng liền nở nụ cười, nói, “Thái tử, đây không phải nói miệng không bằng chứng, mà gọi là nhân tang đều thu được.”

Phác Mẫn Cát không thể nói gì hơn.

“Phác Mẫn Cát!” Lúc này, Cẩm quân Chỉ Huy sứ Mã Bá Lương đứng lên, nói, “Người hạ độc trên thân, muốn luận võ với Nguyên Soái chúng ta,

chẳng phải là người đã tính toán gian kế, muốn ám hại Nguyên Soái chúng ta? Quả thật là bụng dạ khó lường!”

Phác Mẫn Cát thực sự không ngờ, kế hoạch hôm nay vốn đã chuẩn bị chu toàn vạn phần, không nghĩ tới bị người phá vỡ, nghĩ tới nghĩ lui, đầu sỏ gây họa chính là thư sinh kia!

Nhưng lúc này tình thế khẩn cấp, Phác Mẫn Cát chỉ có thể vội vã nghĩ đến sách lược ứng đối, thần tử bên cạnh nói, “Là hiểu lầm, nói không chừng là có người hãm hại thái tử chúng ta!”

Mã Bá Lương tròn mắt trừng mắt muốn lòi ra, hắn là cự binh của Triệu Phổ, từ nhỏ đã cùng Triệu Phổ đánh trận cho tới lớn, Triệu Phổ hiện tại là Nguyên Soái, gặp hắn còn gọi một tiếng Mã đại ca, hắn đương nhiên thật tình bênh vực. Hơn nữa người này tính tình ngay thẳng, trong mắt không dui được hạt cát, vừa nghe được người Cao Ly muốn ngụy biện, liền muốn phát tác. Các đại thần bên cạnh đều lôi kéo hắn, ý bảo hắn, bình tĩnh chờ nóng nảy.

“Thái tử nếu đã nói như vậy, không bằng thế này đi.” Triệu Trinh buông chén trà trong tay xuống, nói, “Thỉnh thái tử trụ lại trong kim đình dịch quán, để Bao đại nhân, hảo hảo mà điều tra rõ việc này, nếu như quả thật thái tử tâm hoài bất quỷ, Đại Tổng Triều ta đây tất nhiên sẽ không để yên, nhưng nếu là có người hãm hại... Ta đây tất nhiên cũng cho thái tử một cái công đạo.”

Phác Mẫn Cát không còn lời nào để nói, chỉ phải nhú mày gật đầu. Vốn đã chuẩn bị mọi việc xong xuôi sẽ sớm thoát thân, không ngờ... trộm gà không thành còn mất năm gạo.

Triệu Trinh nhìn Bao Chứng một chút, cười nói, “Bao khanh, việc hôm nay kính nhờ người.”

Bao Chứng đứng lên đáp lễ, nói, “Hoàng thượng khách khí, giúp đỡ hoàng thượng, là trách nhiệm của ta.”

Triệu Trinh gật đầu, “Vất vả.”

Lúc Bao Chứng ngồi xuống, nhìn Bàng Cát một chút, Bàng Cát vẻ mặt phiền muộn, nhìn Triệu Trinh cùng Triệu Phổ, hai người trao đổi ánh mắt, tựa hồ hợp tác khoái trá.

Bàng Cát lắc đầu —— Ai, hậu sinh khả úy, mà nhìn nữa Bàng Dục bên cạnh, đã đau đến kêu ai ai.

Bàng Cát nhìn Công Tôn, há to miệng còn chưa nói gì, đã có người mời thái y tới, thái y vừa nhìn, đã nói đây là Hắc Ngân tán, kịch độc vô cùng, không thể trị, chặt tay đi.

Bàng Dục cả kinh muốn khóc.

Công Tôn khẽ nhíu mày, ngực buồn bực, các thái y này là cố ý chinh Bàng Dục a, Hắc Ngân tán này rõ ràng có thể giải.

Bàng Cát lòng như lửa đốt nhìn Công Tôn, Công Tôn vừa định nói, Triệu Phổ giữ y lại, dùng mắt ra hiệu cho Bàng Cát.

Bàng Cát sửng sốt, xoay mặt nhìn Bao Chứng, Bao Chứng nhướng mi một cái. Bàng Cát trong lòng sáng tỏ, hiện tại các thái y đều nói không thể trị, nếu Công Tôn nói có thể, vậy chẳng phải trước mặt mọi người đắc tội với bọn họ sao. Bàng Cát vừa nhìn thấy sắc của Công Tôn, thì biết hẳn là có thể trị hảo, cũng thở phào nhẹ nhõm, phân phó người trước tiên nâng Bàng Dục đến một bên, cố chịu đựng chút, lập tức sẽ ổn.

Triệu Trinh thấy tình thế hỗn loạn, bất quá chuyện gì nên làm cũng đã làm, nói, “Được rồi, hôm nay không được hoàn mỹ, đều giải tán đi, ngày mai còn lâm triều, chư vị ái khanh, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Chúng thần đứng dậy, cáo biệt Triệu Trinh.

Phác Mẫn Cát rầu rĩ không vui, mang theo thủ hạ muốn ly khai, lại nghe Triệu Trinh nói, “Đúng rồi, Mã Chỉ Huy sứ, cẩn thận có người muốn hãm hại thái tử, đối ngoại bất lợi, người mang theo cấm quân, đến gác bên ngoài kim đình dịch quán, nhớ kỹ, một tắc cũng không rời.”

“Dạ!” Mã Bá Lương tâm tình tốt, thầm nhủ —— Người một tiểu thái tử a, cho người ngang ngược! Bây giờ đem người xem thành một con cua chết, nhìn người như thế nào làm mưa làm gió. Lúc này, chỉ huy binh mã, theo Phác Mẫn Cát trở về kim đình dịch quán.

.

Mặc kệ Phác Mẫn Cát phiền muộn như thế nào không đề cập đến, lại nói về bọn Công Tôn.

Công Tôn trước hết mời Trần Ban Ban mang đến giấy bút, viết một phương thuốc giao cho Bàng Cát, nói, “Độc này rất bá đạo, lập tức quay về trị, dựa theo trên đây viết mà bốc thuốc, tìm một cái nồi đun lên, để tiểu Hầu Gia ngâm mình, mỗi ngày sáng tối một lần, ngâm đủ bảy ngày, độc tố trên người sẽ thối lui, sau bảy ngày, đến Khai Phong phủ để ta bắt mạch.”

Bàng Cát vội vàng tạ ơn Công Tôn, cũng không cầu Công Tôn một hồi tiện đường bắt mạch cho Bàng phi, trước tiên mang Bàng Dục quay về phủ cứu mạng.

Bao Chứng xa xa nhìn, ý nghĩa bất minh thờ dài, Bát Vương gia hỏi, “Lão Bao, chuyện gì vậy?”

Bao Chứng lắc đầu nói, “Vương gia, ngài không cảm thấy sao? Bàng Thái sư dạo gần đây gầy đi, bụng cũng nhỏ lại.”

Bát Vương gia nhần cười, gần đây Bàng Thái sư là có chút cực nhọc.

Triệu Trinh đi xuống long ý, nói với Bao Chứng và Bát Vương gia, “Bao khanh, hoàng thúc, trở về trước nghỉ ngơi đi, lưu lại Công Tôn tiên sinh, đi xem đôi mắt cho Thái Hậu.”

Bao Chứng cùng Bát Vương cáo lui, Triệu Phổ chờ Công Tôn, trong tay ôm Tiểu Tứ Tử đang ghé vào lòng hăn ngủ được mơ mơ màng màng.

Triệu Trinh dẫn đường phía trước, mang theo hai người chậm rãi rời khỏi ngự hoa viên, đi tới hậu cung.

.

Triệu Trinh vừa đi, vừa nói, “Tiên sinh quả nhiên y thuật xuất chúng, so với thái y trong thái y viện của ta, dĩ nhiên cao hơn rất nhiều, giang hồ quả nhiên là tàng long ngọa hổ.”

Công Tôn cười cười, cũng không lên tiếng, Triệu Phổ ở một bên nói, “Thư ngọc này ta nhặt được giữa đường, lợi hại ha.”

Triệu Trinh bật cười, Công Tôn khinh bỉ liếc Triệu Phổ.

“Đúng rồi hoàng thúc, Thái Phi thân thể hảo chứ?” Triệu Trinh hỏi, “Nghe nói đã khỏi hăn.”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Cũng coi như hữu kinh vô hiểm, nhờ có thư ngọc này.”

Triệu Trinh gật đầu, cười, nói với Công Tôn, “Tiên sinh cũng giống như phật đà cứu thế.”

Công Tôn trong lòng khê động, hai người tựa hồ trong lời nói có hàm ý khác, Triệu Trinh hỏi chuyện Hoàng Thái Phi trúng gió... Tựa hồ cũng là nói Hoàng Thái Phi trúng độc, Triệu Phổ đáp cũng diệu, xem ra trong đó thật lợi hại, hai người đều hiểu a. Công Tôn lại một lần nữa xác định, luận

võ công, Triệu Trinh tuyệt đối đánh không lại Triệu Phổ, nhưng luận tâm nhân, hai người đúng là tương xứng, cũng may Triệu Trinh tựa hồ không có ý xấu, nếu không, sẽ rất khó lường.

Đang nghĩ ngợi, bọn họ đã đến được cửa Vĩnh Lạc cung của Thái Hậu, vừa định đi vào, chợt nghe truyền đến tiếng khóc sụt sướt, mọi người sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, một tiểu thái giám hướng hoàng thượng xua tay, nói, “Hoàng thượng, ba vị nương nương cáo trạng ngài đó, ngài trước tiên đi tránh gió?”

Triệu Trinh nhìn trời thở dài, vội vàng muốn mang Triệu Phổ và Công Tôn đi, lại nghe bên trong có người hô, “Người tới rồi, còn muốn chạy đi đâu? Khi dễ ta nhìn không thấy, lẽ nào ta cũng nghe không được a?”

Triệu Trinh bất đắc dĩ, chỉ phải dẫn Công Tôn và Triệu Phổ đi vào, thỉnh an Hoàng Thái Hậu.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 46: Lão Tứ Đều Có Tâm Nhân

Triệu Trinh vào phòng, thỉnh an Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thái Hậu bảo hăn đứng lên, hỏi, “Trạch Lam đâu? Cũng tới?”

Triệu Phổ vào phòng, cũng thỉnh an Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thái Hậu cười gật đầu, giơ tay vẫy vẫy, bảo Triệu Phổ đi đến để bà sờ sờ, xem trưởng thành thì có bộ dạng gì. Triệu Phổ đi đến, Hoàng Thái Hậu vươn ngón tay thon dài, dọc theo đường nét trên khuôn mặt Triệu Phổ nhẹ nhàng từ tốn sờ soạng một lần, gật đầu, nói, “Ân, càng ngày càng anh tuấn tiêu sái.”

Triệu Phổ nở nụ cười, nói, “Thái Hậu quá khen.”

Hoàng Thái Hậu thỏa mãn vỗ vỗ bờ vai dày rộng của Triệu Phổ, trong lòng cảm thán, Triệu Trinh còn văn nhược chút a, cười hỏi, “Ôi chao? Người trong lòng của người đâu?”

Triệu Phổ có chút xấu hổ, đối Công Tôn vẫy vẫy tay, Công Tôn đi vào, trên tay còn ôm Tiểu Tứ Tử đang ngủ đến ngất ngậy, hành lễ với Hoàng Thái Hậu.

“Ân... Sao ta lại nghe được có đến hai người a?” Hoàng Thái Hậu có chút khó hiểu.

Triệu Phổ giới thiệu Công Tôn và Tiểu Tứ Tử cho Hoàng Thái Hậu, Thái Hậu ban đầu có chút sờ sờ, sau đó mới biết được... Người Triệu Phổ muốn thành thân, dĩ nhiên là nam nhân.

“Ai nha, Trạch Lam a, người đây muốn làm cái quỷ gì a?” Hoàng Thái Hậu vẻ mặt không giải thích được, nhưng trong lòng, cũng giống Triệu Trinh thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần Triệu Phổ không con nối dòng, lại cùng nam nhân thành thân... Chuyện hoang đường như vậy đã làm, thì cũng không còn khả năng làm hoàng đế a, cũng giảm đi rất nhiều khúc chiết a.

Ba quý phi quý bên chân Hoàng Thái Hậu, cũng đều nũng nịu đứng lên, hành lễ với Triệu Trinh cùng Triệu Phổ, đường nhìn, cũng không tự chủ rơi xuống trên người Tiểu Tứ Tử.

Mọi người liền thấy Tiểu Tứ Tử đặt cái mông tròn vo ngồi trên cánh tay của Công Tôn, còn có một cánh tay nhỏ xíu lộ ra bên ngoài, trắng trắng mập mập mềm mềm.

Các quý phi thấy cũng sắp chảy nước miếng, thầm nhủ... Đây nếu là do mình sinh ra, vậy thì mình không phải chính là hoàng hậu sao?

Triệu Trinh vừa thấy nữ nhân liền đau đầu, hướng chi Vĩnh Lạc cung này đây nữ nhân, liền nói với Hoàng Thái Hậu, “Thái Hậu, các người có việc cứ trò chuyện, chúng ta một lát sẽ trở lại.”

“Ai, người không được đi.” Hoàng Thái Hậu khoát khoát tay, kéo tay Triệu Trinh, nói, “Người để hoàng thúc người phân xử.”

Triệu Trinh vẻ mặt đau khổ, xoay mặt trừng ba phi tử, các phi tử đều cúi đầu lau nước mắt.

Triệu Trinh cũng rất bất đắc dĩ, đối Hoàng Thái Hậu nói, “Thái Hậu, đừng nghe các nàng nói bậy.”

“Nói bậy?” Hoàng Thái Hậu nhú mày, “Ta vừa hỏi thăm, bọn họ đều nói, người ngủ ở thư phòng hơn một tháng, người muốn gì đây? Ta mong một long tôn đến ngày ngày đêm đêm không ngủ được, người lại không đến chỗ các quý phi ngủ, người muốn ta gặp chết a?”

Triệu Trinh cảm thấy có chút đau đầu, nhìn trời, nói, “Thái Hậu, mấy ngày nay nhi thần bận rộn a.”

“Mặc kệ người bận rộn hay không, buổi tối phải đến chỗ các quý phi qua đêm, vì nương gì cũng mặc kệ, dù sao buổi tối người ngủ, bên người phải có một nữ nhân cho ta!” Hoàng Thái Hậu nói.

Triệu Trinh bĩu môi, “Thái Hậu người không phải muốn nhi thần làm hôn quân chứ?”

Mắt thấy Hoàng Thái Hậu lại muốn phát hỏa, Triệu Trinh vội vàng nói, “Ta nghe Thái Hậu phân phó.”

“Ân.” Hoàng Thái Hậu gật đầu, “Ngoan.”

Triệu Trinh đối Công Tôn vẫy tay, nói, “Thái Hậu, Công Tôn tiên sinh y thuật rất cao, nhi thần riêng thỉnh y đến xem đôi mắt cho mẫu hậu.”

“Nga.” Hoàng Thái Hậu gật đầu, “Ta biết, vừa nãy đã có người nói qua... Bất quá, ta đã mù hai mươi mấy năm, có thể trị được chứ?”

Công Tôn hỏi, “Mắt của Thái Hậu có từng chịu ngoại thương?”

“Không.” Thái Hậu lắc đầu.

“Đầu có từng thụ thương?” Công Tôn hỏi, “Vì sao lại nhìn không thấy? Có nguyên nhân gì gây ra?”

“Ai... Ban đầu là do quá khổ cực quá mệt mỏi, ta từ nhỏ được nuông chiều, nên thường xuyên chóng mặt hoa mắt... Hơn nữa thương tâm, mỗi ngày đều khóc, không quá nửa năm, thì mù.”

Triệu Trinh đứng một bên nghe được trong lòng chua xót, chính mình thân là vua một nước, lại để mẹ ruột bên ngoài chịu khổ hai mươi mấy năm, xoay mặt nhìn Công Tôn một chút, y đem Tiểu Tứ Tử trong tay giao cho

Triệu Phổ, lại nhìn ba quý phi vẻ mặt ước ao nhìn Tiểu Tứ Tử... Triệu Trinh tâm nhủ, bằng không mình cứ thỏa mãn nguyện ước của Thái Hậu đi.

Công Tôn bắt mạch cho Hoàng Thái Hậu, qua một lúc, lại nói một tiếng thứ tội, mở mí mắt Hoàng Thái Hậu ra nhìn một chút, hai mắt Hoàng Thái Hậu vẫn kiên toàn, không có bất luận vấn đề gì bệnh biến.

Y vươn tay, ý bảo cung nữ bên cạnh mang đến một cái giá nến, đưa đến gần Hoàng Thái Hậu, hỏi, “Thái Hậu, trong bóng tối, có thể thấy một chút ánh sáng?”

Hoàng Thái Hậu gật đầu, chỉ chỉ phương hướng ngọn nến, nói, “Phía này có một mảnh sương vàng mờ mờ.”

Công Tôn gật đầu, cười nói, “Thái Hậu, có thể trị, bảy ngày là có thể hảo.”

Công Tôn vừa thốt lên, Hoàng Thái Hậu kinh ngạc, một bên các cung nữ phi tử cũng kinh ngạc, Triệu Trinh hỏi, “Tiên sinh, có thật không?”

Triệu Phổ ở bên cạnh ôm Tiểu Tứ Tử vỗ a vỗ, thầm nhủ... Bây giờ chính mình giống như lang trung phu nhân a, trượng phu hành nghề y, còn mình trông hài tử... Nghĩ tới đây, Triệu Phổ vội vàng lắc đầu —— Muốn chết, nghĩ ngợi lung tung!

Công Tôn gật đầu, nói, “Thái Hậu là vì khí lắng đọng gây nghẽn huyết quản của mắt, chỉ cần khơi thông là ổn thôi, có thể thấy ánh sáng, biểu thị mắt vẫn vô sự, có thể trị liệu.” Nói xong, từ trong tay áo lấy ra ngân châm, điểm huyết châm cứu cho Hoàng thái hậu.

Một nén nhang sau, thu châm, Công Tôn khai phương thuốc, nói, “Mỗi ngày một bộ, còn có nhãn cao bôi bên ngoài, ta sẽ quay về phối dược, ngày mai làm xong, sẽ giúp Thái Hậu bó thuốc.”

“Hảo hảo.” Hoàng Thái Hậu cũng kích động, kéo tay Công Tôn nói lời cảm tạ, Công Tôn đối Thái Hậu có chút hảo cảm, dù sao bà cũng là phiêu bạt bên ngoài hơn hai mươi năm, trải qua sinh hoạt của bình dân bách tính, tính tình tương đối hiền hòa.

Sau đó, Thái Hậu lại dặn dò Triệu Phổ vài câu, mọi người cũng từ biệt Hoàng Thái Hậu, xuất cung.

.

Vừa ra ngoài, Triệu Phổ liền cảm thấy Tiểu Tứ Tử trong lòng đập đập chân, mà lại rất có khí lực, liền hỏi Công Tôn, “Có phải đang nằm mơ không?”

Công Tôn cười, thấp giọng nói, “Không phải, là thân thể đang dài ra.”

“Thật không?” Triệu Phổ cảm thấy thú vị, cúi đầu nhìn kỹ, cũng không thấy Tiểu Tứ Tử lớn thêm chút nào, Công Tôn bị hấn chọc cười, nói, “Người ngốc a, làm sao nhìn ra được... Đúng rồi, cho người xem chút thú vị.”

Công Tôn nói, vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng mà chọc chọc cái bụng nhỏ của Tiểu Tứ Tử.

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử hướng một bên cọ cọ, đem cái bụng nhỏ giấu đi.

Công Tôn cười, lại khảy khảy cái mũi của Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử đem mặt cũng giấu nốt, cuộn thành hình dạng của một con sâu nhỏ, vênh cái miệng ghé vào trong lòng Triệu Phổ, vẫn ngủ.

Triệu Phổ xem thú vị, thì thấy Công Tôn trong mắt tràn đầy sùng nịnh, đem cái áo nhỏ tùy thân mang theo để đắp cho Tiểu Tứ Tử, buổi tối gió lớn, sợ bé cảm lạnh.

Triệu Trinh ở một bên nhìn, hăn vốn dự định tiễn hai người ra khỏi cung, bất quá Triệu Phổ và Công Tôn “ân ân ái ái”, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của hăn, bất đắc dĩ thở dài.

Triệu Phổ phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn hăn, hỏi, “Ai, sao ngươi lại qua đêm ở thư phòng? Không thích các phi tử kia?”

Triệu Trinh nhún nhún vai, nói, “Các phi tử đó là quốc sắc thiên hương, bất quá ta không thích, đều là Thái Hậu bắt thú.”

“Thái Hậu cũng có khó xử.” Triệu Phổ nói.

“Ta biết, làm hoàng đế không phải có mấy chuyện phiền như vậy sao...” Nói đến đó, tiến đến nhìn Tiểu Tứ Tử một chút, nói, “Hài tử này thực khả ái... Ai, ta cũng muốn có một hài nhi khả ái như vậy, bất quá, tốt nhất là cùng người âu yếm sinh.”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Triệu Trinh kỳ thực rất đáng thương, mỗi ngày đều ru rú trong hoàng cung, mở mắt nhắm mắt, không phải phi tử thì là cung nữ.

Đến cửa hoàng cung, Triệu Trinh xuất ra một khối lệnh bài đưa cho Công Tôn, nói, “Tiên sinh sau này vào cung trị đôi mắt cho Thái Hậu, không cần nhất nhất thông truyền, cầm lệnh bài này trực tiếp vào là được.”

“Đạ tạ hoàng thượng.” Công Tôn đem lệnh bài cất vào, hai người từ biệt Triệu Trinh, xoay người xuất cung, đi về Khai Phong phủ.

.

Đêm đã khuya, trên đường rất vắng vẻ, gió cũng lớn, Triệu Phổ nhìn Công Tôn một chút, vươn tay, đưa Tiểu Tứ Tử cho y, nói, “Ôm một chút.”

Công Tôn vươn tay tiếp được, có chút khó hiểu, Triệu Phổ cười ngoại bào, khoác lên người Công Tôn, rồi lại tiếp nhận Tiểu Tứ Tử, nói, “Mặc vào, đừng để bị lạnh, người bệnh thì không ai cứu người.”

Công Tôn vốn nghĩ không cần, bất quá quả thật cũng có chút lạnh, liền vui vẻ mặc vào. Thầm nhủ, bây giờ ta cũng được khoác long bào a, vươn cánh tay xỏ vào tay áo, y phục còn ấm áp, nhiệt lượng của Triệu Phổ thật mạnh a, Công Tôn đi bên cạnh hắn, hai người sánh vai cùng nhau trở về.

“Phác Mẫn Cát kia, tại sao muốn ám hại người?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Dị tộc đều muốn ám hại ta.”

Công Tôn ngược mắt nhìn Triệu Phổ một chút, nói, “Bọn họ là muốn ám hại người, ngữ điệu người nói ra, đừng đặc ý như bọn họ thăm mẩn người được không a?”

Triệu Phổ thiếu chút cười vắng, nói, “Thư ngốc, mồm người thật độc địa, độc đến mẹ nó thực khả ái.”

Công Tôn liếc Triệu Phổ, người này, trước sau như một, thô tục! Bất quá theo cách nói của y, thô tục nhưng mẹ nó không thể nào khiến người ta ghét.

.

Hai người đến cửa Khai Phong phủ, Giả Ảnh chờ ở đằng kia, thấy Triệu Phổ trở về, lao đến nói, “Vương gia!”

Triệu Phổ đối hắn nhe răng, ý bảo hắn nói nhỏ chút, đừng đánh thức Tiểu Tứ Tử!

Giả Ảnh vội vàng đè thấp giọng, nói, “Chúng ta tại nơi ở của Phác Mẫn Cát lục soát một vòng, những thứ trọng yếu đều không tìm được.”

Triệu Phổ có chút nhụt chí, nói, “Vậy người mẹ nó vui vẻ cái gì?”

“Trọng yếu thì không tìm được, nhưng ta tìm thấy cái này.” Giả Ảnh nói, từ phía sau, xuất ra một bả đao cong như sừng ngưu, trên vỏ đao khảm bát bảo mỹ ngọc, Triệu Phổ nường mày, “Nhìn quen mắt a!”

“Đây là vật của Liêu quốc hoàng tộc!” Công Tôn nói.

“Nga!” Triệu Phổ vừa nghe đến Liêu quốc hoàng tộc, lập tức nghĩ tới, nói, “Đây không phải vật của tiểu dã lư [yě lú] sao?!”

Công Tôn không hiểu, hỏi, “Tiểu dã lư nào?”

“Thất vương tử Gia Luật [yě lù] Bội của Liêu quốc.” Triệu Phổ nói, “Người nói xem, Liêu vương cũng thật đáng đánh, hảo hảo một nhi tử, lại gọi Gia Luật Bối*, đây không phải khiến cho cả đời đều cực nhọc sao, chắc chắn không phải thân sinh.”

*(Tên người ta là Gia Luật Bội, chữ “bội”[bèi] đọc gần giống chữ “bối”[bēi]= cái lưng)

Công Tôn khinh bỉ liếc Triệu Phổ —— Thật thiếu đạo đức!

Triệu Phổ nường mi, hỏi Giả Ảnh, “Là cùng một bả đao sao?”

“Khẳng định!” Giả Ảnh nói, rút đao ra khỏi vỏ, mọi người vừa nhìn, là một bả đao gãy.

“Sao lại gãy?” Công Tôn hỏi.

“Là bị Vương gia chém gãy.” Giả Ảnh nói, “Tiểu tử này không biết xấu hổ, bắt cóc không ít hài đồng vùng Mạc Bắc làm con tin, đòi Vương gia cùng hãn độc đấu, nghe nói trước đây hãn cùng một cao tăng nào đó học được công phu, Vương gia ứng chiến, một đao chém tam thủ.”

“Thế nào là một đao chém tam thủ?” Công Tôn khó hiểu.

Giả Ảnh cười, “Đao, mũ giáp của tiểu tử đó, còn có đầu ngựa... Vương gia là đao hạ lưu tình, thấy hãn tuổi còn nhỏ mà chết thì đáng tiếc, cho nên chỉ chém rơi mũ sắt trên đầu hãn!”

Công Tôn gật đầu, tuy rằng mình chưa thấy qua hình dạng của Triệu Phổ trên chiến trường, bất quá đã thấy phần bá đạo khi hãn đánh nhau, hãn là không dễ chọc... Chỉ là thường ngày quá kỳ cục.

“Phác Mẫn Cát này cùng Liêu nhân có quan hệ a... Thảo nào muốn lấy mạng lão tử.” Triệu Phổ nói, “Ai, còn tưởng rằng Cao Ly là nước bạn, không ngờ cũng là sài lang hổ báo.”

“Vương gia, Phác Mẫn Cát tuy là thái tử, nhưng trong nước hoàng tử đông đảo a, muốn cướp ngôi hoàng đế có khối người. Hãn liên hệ Liêu quốc, đại khái cũng là vì muốn mượn lực của đối phương.” Giả Ảnh nói.

Triệu Phổ gật đầu, đem đao đưa lại cho Giả Ảnh, nói, “Người vào cung, đem thứ này giao cho hoàng thượng, hãn tự nhiên có biện pháp.”

“Dạ.” Giả Ảnh cầm đao đi.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Triệu Phổ thăm dò một chút, Bao Chửng cùng Triển Chiêu bọn họ suốt đêm thăm vấn Liễu đại tiên, rất bận rộn, còn hải nghiên cứu vụ án của thái tử Cao Ly, vì vậy Triệu Phổ và Công Tôn cũng không dám đi quấy rối, trở về trong viện.

.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử trở về, nói, “Ta còn muốn giúp Bao đại nhân bọn họ, cả ngày ở đây ăn không ngồi rồi, thật không tốt a.”

Triệu Phổ nhượng mi một cái, nói, “Ai nói người ăn không ngồi rồi? Người trị mắt cho Hoàng Thái Hậu, hơn nữa... người muốn ăn không ngồi rồi, đến chỗ ta, ta cho người ăn không ngồi rồi cả đời.”

Công Tôn nhìn hẩn một cái, vươn tay đoạt Tiểu Tứ Tử lại, Triệu Phổ lau miệng, nhìn trời.

Hai người yên lặng đi tới trước, mắt thấy sắp đến phòng của Công Tôn...

“Ai nha...” Triệu Phổ kêu một tiếng xoa bao tử, nói, “Quốc yến này thật xúi quẩy a, ăn ngon nhưng mà không no.”

Công Tôn cười cười, nói, “Không gạt người, ta cũng ăn không no.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Triệu Phổ phẫn chấn, “Ra ngoài ăn khuya?”

“Tối đen như vậy, thôi đi.” Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử đặt vào lòng Triệu Phổ, nói, “Ta nấu mì, người ăn không a?”

“Ăn!” Triệu Phổ vui vẻ, thầm nhủ, đừng nói là Công Tôn tự mình rửa tay nấu mì, y làm dù là độc dược cũng phải nếm thử a!

Vui thay~

.

Trên nóc nhà, Tử Ảnh chun chun cái mũi lắc đầu, nói với Thanh Ảnh đang ngủ gà ngủ gật một bên, “Ai, người xem bộ dạng của Vương gia, chỗ nào có dáng vẻ của Vương gia chứ?”

Thanh Ảnh ngáp một cái, nói, “Tử Ảnh a, tối hôm qua cũng là ta trực đêm a, người cho ta về ngủ đi.”

Tử Ảnh bấu môi, túm tay áo hăn lại, “Giả Ảnh đến hoàng cung rồi, lập tức trở về, ta một mình không vui a, theo ta một lát đi.”

“Ai...” Thanh Ảnh thở dài, dựa vào nóc nhà ngủ.

.

Trong trù phòng, trù phòng đại nương đã sớm ngủ, trên bàn bày ra rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, đại nương mỗi ngày đến canh hai sẽ thức dậy thăm dò, nếu Bao Chứng bọn họ còn chưa ngủ, thì chắc chắn đói bụng, sẽ làm thức ăn khuya cho họ, cho nên mọi thứ đều chuẩn bị từ sớm.

Công Tôn thấy mì cũng đã cán sẵn rồi, liền mở cửa tủ nhìn nhìn, có nguyên liệu, quay đầu lại hỏi Triệu Phổ, “Mì thịt bò, ăn không?”

“Ăn.” Triệu Phổ gật đầu, “Thêm một cái trứng gà! Còn muốn rau xanh!”

Công Tôn cười trêu hăn, “Người còn rất thích ăn a.”

Triệu Phổ ngốc nhếch cười, Tiểu Tứ Tử trong lòng ư ử hai tiếng, trở mình, ôm cánh tay Triệu Phổ tiếp tục ngủ, trong miệng lẩm bẩm nói mớ, “Phụ thân... Cừu Cừu...”

Công Tôn cười lắc đầu, trước đây Tiểu Tứ Tử nằm mơ chỉ biết gọi phụ thân, giờ đây lại thêm một Cừu Cừu.

Công Tôn tay chân cũng rất nhanh nhẹn, cắt hành, đun nước, chỉ chốc lát sau, hương khí bốc lên bốn phía.

Trên đỉnh Tử Ảnh cũng cảm thấy bụng kêu ọ ọ, Công Tôn nấu rất nhiều mì, Triệu Phổ nhìn nói, “Thư ngốc, người thật xem ta là thùng cơm a?”

Công Tôn cười nói, “No chết người a, còn có thức ăn khuya của các ảnh vệ, Bao đại nhân và mọi người, đã làm thì làm cho hết, vân yển họ cũng ăn

không no.”

Triệu Phổ nghe xong, bĩu môi, nhỏ giọng nói, “Ta còn tưởng người nấu cho một mình ta... thiết.”

Công Tôn quay đầu nhìn hăn, nói, “Cho người hai cái trứng gà, được chưa?”

Triệu Phổ ngây ngô cười, Công Tôn lắc đầu —— Người này...

.

Chỉ chốc lát sau, những người còn đói trong Khai Phong phủ đều ăn mì, Tiểu Tứ Tử cũng bị hương khí xông tỉnh, Công Tôn sợ bé ăn nhiều không tiêu, liền nấu cho một chén canh trứng gà, Tiểu Tứ Tử ngồi bên cạnh Triệu Phổ, ăn canh, Triệu Phổ đang cầm một chén mì to, hùng hổ cầm đầu ăn, Công Tôn đối diện hăn, cũng ăn mì.

“Ăn.” Triệu Phổ một hơi ăn sạch nửa chén, trong miệng lúng búng thức ăn, vừa nhai vừa nói, “Thư ngốc, tay nghề không tệ.”

“Người ăn một chén có đủ không a?” Công Tôn có chút lo lắng.

Triệu Phổ lắc đầu, “... ít nhất... ba chén!”

Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Cửu Cửu hảo lợi hại.”

Công Tôn vươn tay bóp quai hàm Tiểu Tứ Tử, nói, “Phải nói, Cửu Cửu hảo ăn hại.”

“Khụ khụ...” Triệu Phổ bị sặc, không kịp cãi lại chỉ có thể ho khan.

Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Cửu Cửu hảo thùng cơm, Tiểu Tứ Tử cũng muốn làm thùng cơm.”

Triệu Phổ vui vẻ nói, “Đúng đó Tiểu Tứ Tử, làm nam nhân phải là thùng cơm! Đừng như thư ngọc này, ăn như mèo!”

“Ai ăn như mèo?” Công Tôn trừng mắt, “Ta ăn một chén lớn!”

Triệu Phổ nhướng mi, “Có bản lĩnh lại thêm một chén?”

“Ăn thì ăn!” Công Tôn cũng không cam tở ra thua kém.

Vào đêm, hai người ta một chén người một chén, phân cao thấp ăn mì, Công Tôn cũng không biết mình bị gì, lại thực sự cùng tên điên Triệu Phổ liều mạng ăn mì, cuối cùng, cả hai đều xoa bụng, Tiểu Tứ Tử giúp Công Tôn xoa bụng, nói, “Phụ thân, phụ thân, người cũng hảo thùng cơm nha.”

Công Tôn dở khóc dở cười, mới hiểu được, mình cùng Triệu Phổ liều mạng làm gì? Thẳng thua đều là thùng cơm!

Cả một đêm, Công Tôn ở trong sân đi bộ một lúc lâu, vì muốn tiêu thực, thề sắp tới sẽ không ăn mì.

...

Sáng sớm hôm sau, Công Tôn từ từ tỉnh lại, vô thức vươn tay xoa xoa bụng, đã không còn trướng bụng nữa. Vươn tay, muốn ôm Tiểu Tứ Tử hôn một cái, sờ soạng nửa ngày... Không thấy vật nhỏ.

Công Tôn ngồi dậy, chợt nghe được bên ngoài, truyền đến tiếng cười thanh thúy giòn tan của Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn có chút hiếu kỳ, đứng lên, đi tới cạnh cửa, thì thấy cửa khép hờ, Tiểu Tứ Tử đã mặc y phục, ngồi trên thềm cửa, vừa cười vừa vỗ tay.

Trong viện, Triệu Phổ đang cùng Triển Chiêu so chiêu, hai người không dùng binh khí, chỉ là tay không đối sách, thân ảnh giao thoa, đánh đến tựa hồ rất đã tay.

Ở một bên, đám nha dịch và ảnh vệ đều vây quanh, đứng đầy trên nóc nhà, dưới sân mà xem, thỉnh thoảng phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi.

Công Tôn cũng mở cửa đi ra, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Tứ Tử, đưa bé ôm lấy, đặt trên đùi.

Tiểu Tứ Tử nói, “Phụ thân sớm.”

“Ai mặc y phục cho người a?” Công Tôn thấy y phục được mặc chỉnh chỉnh tề tề, thăm nhủ, không phải là Phi Ảnh các nàng giúp mặc chứ?

“Cửu Cửu a.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Cửu Cửu bốn bốn, buộc vạt áo ba lần, mỗi lần đều sai.”

Công Tôn bật cười, chợt nghe Tiểu Tứ Tử nói tiếp, “Phụ thân người ngủ rất say nga, Cửu Cửu thân thân người, người cũng không biết.”

“Cái gì?” Công Tôn cả kinh, chợt nghe bên kia “Ang ang” một tiếng, Triệu Phổ nguy hiểm từ trên nóc nhà ngã xuống, vỗ vỗ ngực, nói, “Tiểu Tứ Tử, sao người bán đứng ta a?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, che miệng lại, nói, “May mà Tiểu Tứ Tử chưa nói chuyện Cửu Cửu sờ mông phụ thân.”

“A...” Mọi người hít sâu một hơi, Triệu Phổ xoay người bỏ chạy, Công Tôn đuổi theo phía sau, “Triệu Phổ, người đừng chạy! Hôm nay ta phải hảo hảo thu thập người!”

Tất cả mọi người xoay mặt nhìn Tiểu Tứ Tử, nhóc ngẩng mặt, hai tay nâng cằm nhìn bầu trời không một gợn mây, nói, “Khí trời thật tốt.”

...

Buổi sáng ở Khai Phong phủ, bắt đầu từ những tiếng động âm ỉ, buổi trưa, Công Tôn đến thay được cho Hoàng Thái Hậu. Công Tôn một tay

xách hòm thuốc, một tay nắm Tiểu Tứ Tử. Tiểu Tứ Tử một tay bị Công Tôn nắm, một tay nắm Triệu Phổ nâng nặc đòi theo...

Ba người vừa ra cửa phủ, Giả Ảnh liền vội vã tiến đến nói với Triệu Phổ, “Vương gia, Liêu quốc có người đến.”

“Hả?” Triệu Phổ khó hiểu, hỏi, “Con lư nào tới?”

Giả Ảnh thấp giọng nói, “Lão tứ Gia Luật Minh.”

Triệu Phổ nhíu mày hỏi, “Đến làm gì?”

Giả Ảnh nói, “Nghe đồn là tiến cung diện thánh.”

“A.” Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, nói, “Tìm người theo dõi hẳn, tiểu tử này tâm nhãn nhiều lắm, cần lưu ý.”

“Dạ.” Giả Ảnh đi.

Công Tôn và Triệu Phổ cùng nhau đi tới, hỏi, “Gia Luật Minh là hoàng tử Liêu quốc?”

“Ân, lão tứ.” Triệu Phổ nói, “Liêu vương tổng cộng sinh bảy đứa con, lão đại, lão tam, lão tứ, lão thất, bốn nhi tử. Còn lão nhị, lão ngũ, lão lục là nha đầu. Hiện tại lão đại là thái tử, bất quá là mất quyền lực, lão tam trông nom nội chính, lão tứ quản lý ngoại sự, lão thất từ lần trước thì đã bề quan... lão ngũ lão lục lập gia đình, lão nhị lợi hại, giống như một bà điên mang binh chinh chiến.”

Công Tôn có chút buồn cười, “Liêu quốc hoàng thất này tử tôn cũng không phải rất nhiều a.”

“Ân, lão vương chết sớm.” Triệu Phổ cười gượng hai tiếng, nói, “Nên lưu ý lão tứ này, nhiều nhi tử như vậy, tên này đáng ghét nhất, cho nên nói, người gù té ngã, trung gian rơi xuống đất.”

Công Tôn sừng sốt, hỏi, “Có ý gì a?”

Triệu Phổ nói, “Người này nếu sinh thêm hài tử, hai đứa lớn nhất nhỏ nhất khẳng định được thương yêu, nhưng đứa ở giữa cơ bản bị xem nhẹ, đặc biệt, người nói thứ tư trong bảy đứa, cũng là trạng huống hai đầu không quan tâm. Cừu cừu không thương mỗ mỗ (bà ngoại) không yêu, ngay cả cẩu cũng ghét bỏ, vậy không phải lúc nào cũng sẽ muốn gây nổi bật? Cho nên nói, trung gian đều có tâm nhân! Người xem Lý Thế Dân.”

Công Tôn bật cười, ôm lấy Tiểu Tứ Tử nói, “Tiểu Tứ Tử, nói cho Cừu Cừu, người đứng thứ mấy?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Lão tứ.”

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt của Tiểu Tứ Tử, cười ha hả nói, “Người cũng đừng nói, cổ nhân không gạt người.”

Tiểu Tứ Tử cười tùm tùm tiến đến, vươn tay, “Cừu Cừu bế.”

Triệu Phổ cười vang, vươn tay bế qua, nhéo hai cái —— Con mẹ nó thực khả ái! Chắc chắn là giống thư ngốc kia, nói đi cũng phải nói lại, thư ngốc này khi còn bé nói không chừng khả ái vô đối, tuy rằng hiện giờ hơi bừa hân chút, bất quá Triệu Phổ hẳn thích khẩu vị này.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 47: Coi Chừng! Dã Lư Ẩn Hiện!

Công Tôn và Triệu Phổ vừa đến cửa Vĩnh Lạc cung, chợt nghe được bên trong có tiếng chén vỡ truyền ra, sau đó là tiếng bọn nha hoàn vừa nói nô tỳ đáng chết vừa hô Thái Hậu tha mạng.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, thầm nhủ... Chẳng lẽ Hoàng Thái Hậu phát cáu? Không thể a, hiền lành như bồ tát mà.

Lúc này, chợt nghe thanh âm của Thái Hậu truyền ra, “Khóc cái gì, đều đứng lên hết đi, vừa nãy ai gia dụng tới chính là ẩm trà phải không?”

“Đúng vậy Thái Hậu!” Đám nha hoàn ngẩn người, sau đó vừa mừng vừa sợ hô, “Thái Hậu ngài có thể thấy ẩm trà sao?!”

Thái Hậu cười gật đầu, “ một hình dạng mơ hồ... như là một ẩm trà.”

Đám nha hoàn đều vui vẻ đến nhảy dựng lên, liên tục hô Công Tôn là thần y.

Triệu Phổ ngoài cửa nghe được, liền cười nói, “Thần y ngoài cửa này.”

Bọn nha hoàn vội vàng đi ra nghênh Công Tôn vào, cả đám nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử, ai nha, lúc tỉnh thì càng khả ái.

Tiểu Tứ Tử tối hôm qua vì đã ngủ say, cũng không biết nơi này là nơi nào, thật nhiều tỷ tỷ xinh đẹp, còn có một lão thái thái.

Công Tôn thấy Hoàng Thái Hậu vẻ mặt vui mừng, liền hỏi, “Thái Hậu có thể thấy hình dáng sao?”

“Đúng vậy.” Hoàng Thái Hậu gật đầu, nói, “Không phải là rất rõ ràng, nhưng thực sự thấy được... Tiên sinh y thuật cao minh, diệu thủ hồi xuân a.”

Công Tôn từ trong lòng lấy ra một bình dược cao, đi tới bên cạnh Thái Hậu, nói, “Thái Hậu quá khen, chúng ta bồi dược bên ngoài được chứ? Có phải đôi mắt có chút tê trương hay không?”

“Đúng vậy.” Hoàng Thái Hậu gật đầu, Công Tôn bảo nha hoàn bưng nước tới, sau khi rửa tay, giúp Hoàng Thái Hậu thượng dược thi châm, cuối cùng, cẩn thận bịt kín một tầng băng gạc mỏng, nói, “Thái Hậu, băng gạc cố gắng đừng chạm vào, sáng sớm mai, ta trở lại thay dược cho ngài.”

“Hảo hảo.” Hoàng Thái Hậu gật đầu, “Đa tạ tiên sinh hao tâm.”

Tiểu Tứ Tử thấy các tỷ tỷ còn đang nhìn mình, thì có chút thẹn thùng trốn sau lưng Triệu Phổ, che khuất nửa thân thể của mình, hiếu kỳ thăm dò xung quanh, nơi này là nơi nào vậy a?

“Ân.” Hoàng Thái Hậu đột nhiên hỏi, “Có phải có một oa oa không a?”

Công Tôn cười cười, nói, “Thái Hậu hảo nhãn lực, là nhi tử của ta, Tiểu Tứ Tử.”

“Nga, chính là Tiểu Tứ Tử mà tối hôm qua ngủ say kia a, ta vừa nghe nha hoàn nói rất khả ái, đến, cho nãi nãi sờ sờ.”

Triệu Phổ cọ cọ Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, đây là hoàng tẩu ta, cũng chính là mẫu thân của hoàng thượng, bà gọi người qua kìa.”

Tiểu Tứ Tử nghe được, trước tiên nhích từ từ đến bên người Công Tôn, hiếu kỳ ngẩng mặt nhìn một chút, Công Tôn cười nói, “Tiểu Tứ Tử, gọi Thái Hậu.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nhìn Công Tôn —— Không thể gọi nãi nãi sao?

Công Tôn lắc đầu, Tiểu Tứ Tử hơi đỏ mặt, nói, “Nãi hậu...”

“Khụ khụ.” Triệu Phổ thiếu chút cười ra tiếng, cho nên nói Tiểu Tứ Tử có đôi khi một chút cũng không ngốc, có đôi khi ngốc đến dọa người, một Thái Hậu một nãi nãi, lập tức trộn lẫn vào nhau.

“Ha ha.” Hoàng Thái Hậu nghe xong nhưng lại cười ha hả, Tiểu Tứ Tử gọi nãi hậu, then chốt là thanh âm này còn non non hơi sữa, vừa nghe thì biết là một bé con khả ái, liền ngoắc, “Đến đến, cho nãi hậu sờ sờ.”

Tiểu Tứ Tử nhìn ra Hoàng Thái Hậu tựa hồ mắt có bệnh, liền đi tới, hai tay đặt trên đầu gối Hoàng Thái Hậu, ngẩng mặt cho bà sờ.

Hoàng Thái Hậu vươn tay tinh tế sờ sờ, lòng bàn tay vừa chạm vào, liền cả kinh buông lỏng tay, nói, “Ai nha, mềm như vậy a, tay của nãi hậu có thô hay không a?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, cười tủm tỉm nói, “Không thô, tay của nãi hậu có cái vết chai nha, giống như Cừu Cừu nha.”

Công Tôn trong lòng hơi khẽ động, nghe nói Thái Hậu lưu lạc bên ngoài nhiều năm, đã từng trải qua rất nhiều khổ hoạt, trên tay có vết chai, cũng không ngạc nhiên.

Triệu Phổ ở một bên trong lòng cũng có chút chua xót.

Hoàng Thái Hậu tuy rằng ánh mắt không tốt, nhưng cảm giác rất nhạy về những tình tự biến hóa của mọi người xung quanh, liền cười nói, “Thái Hậu thì sao? Thái Hậu cũng không phải một bà lão sao, gả cho người, thành mẹ, ngàn ngàn vạn vạn lão bà trong thiên hạ đều là như vậy, trên tay ai mà lại không có vết chai u.” Nói xong, tiếp tục nhẹ nhàng sờ soạng khuôn mặt của Tiểu Tứ Tử, vừa sờ vừa tấm tắc, “U... này non mềm giống như trứng luộc a.”

Đám nha hoàn cũng ngửa tay lăm rồi, muốn đi tới sờ hai cái, hoặc là hôn một cái... Đáng tiếc không dám.

“Ai nha.” Hoàng Thái Hậu vừa sờ vừa tán thán, “Tiểu Tứ Tử, người thật đáng yêu nha, ngũ quan này lớn lên rất tinh xảo.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, Triệu Phổ cũng nói, “Thái Hậu, đợi đến bảy ngày sau, ngài có thể thấy được, Tiểu Tứ Tử rất khả ái, hoàng nương ta thích vô cùng.”

“Thật không!” Hoàng Thái Hậu gật đầu, ôm Tiểu Tứ Tử một hồi, phân phó nha hoàn chuẩn bị đường quả hiếm lạ cho bé ăn, bên nói với Triệu Phổ, “Đúng rồi, Trạch Lam, Gia Luật Minh tới người biết không?”

“Thần nghe nói rồi.” Triệu Phổ hỏi, “Hắn tới làm gì?”

“Ân.” Hoàng Thái Hậu lắc đầu, khoát khoát tay xua bọn nha hoàn, bọn nha hoàn đều lui xuống, Công Tôn cũng muốn mang theo Tiểu Tứ Tử lui xuống, Thái Hậu nói, “Ai, tiên sinh không cần tránh, cũng không phải quân quốc đại sự, nhường những nha hoàn này lui xuống, chỉ là không muốn hậu cung đồn đãi quá nhiều.”

Công Tôn gật đầu, thấy Thái Hậu bảo y ngồi, liền ôm Tiểu Tứ Tử ngồi xuống, Triệu Phổ cũng tìm một cái ghế ngồi xuống, nói chuyện với Hoàng Thái Hậu.

“Ta chỉ biết là, Liêu vương đã chết ngôi hoàng đế liền treo lơ lửng, Liêu hoàng hậu Tiểu thị hiện tại nắm giữ quân chính đại quyền.” Hoàng Thái Hậu nói.

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, “Tiểu thị nữ nhân này khó lường.”

“Con thân sinh của Tiểu thị, hẳn là lão tam Gia Luật Khánh, cùng nhị công chúa Gia Luật Chân Di.” Hoàng Thái Hậu nói, “Phòng chừng, Tiểu thị muốn để Gia Luật Khánh kế thừa vương vị.”

“Chuyện của Liêu quốc trước đây ta cũng có phái người hỏi thăm qua.” Triệu Phổ trả lời, “Hiện tại rất hỗn loạn, Liêu vương rốt cuộc chết sớm, ngoại trừ Tiểu thị hoàng hậu, thì còn có hai vương phi, Mộ thị cùng Lũng thị. Mộ thị là phe phái của trưởng tử Gia Luật Hoàn, thế lực rất hùng hậu, rắc rối phức tạp, Gia Luật Hoàn lại là thái tử đương thời, địa vị hiển hách. Ma Lũng thị khi Liêu vương còn sống được sủng ái nhất, sinh con cũng nhiều nhất, lão tứ Gia Luật Minh tài giỏi, lão thất được Liêu vương yêu thương nhất, then chốt là lão ngũ lão lục hai nha đầu gả cũng hảo, tam phương rốt cuộc hình thành thế chân vạc, cho nên ta nghĩ bọn họ còn đánh một trận lớn nữa mới bình được quốc nội, chinh ra một mất một còn, trong vòng mười năm không thể xâm phạm biên cảnh Đại Tống ta.”

Hoàng Thái Hậu gật đầu, nói, “Đích thật là có chuyện như vậy, nhưng Trạch Lam a, người có nghĩ tới hay không, bọn họ loạn như vậy, có thể an tâm nhìn chúng ta bình hay sao?”

Triệu Phổ sửng sốt, hơi nhíu mày, nhìn Hoàng Thái Hậu.

Công Tôn cũng hiểu được tình thế có chút nghiêm trọng, Tiểu Tứ Tử thì hoàn toàn không hiểu, chỉ là có chút khó chịu lại buồn ngủ, nhưng nữ hậu này cùng Cửu Cửu hình như đang nói chuyện quan trọng, bé cũng không dám xen mồm. Ngồi trên đùi Công Tôn điều chỉnh tư thế một chút, tựa vào

trong lòng y nhắm mắt lại chớp mắt một lát, tối hôm qua bé chơi đùa rất khuya, hôm nay lại dậy sớm.

Hoàng Thái Hậu nói mấy câu, Triệu Phổ tuy rằng không có hứng thú với nội chính, nhưng kinh nghiệm sa trường, tâm nhãn vẫn phải có... Vừa nghe, liền minh bạch bản khoản của Hoàng Thái Hậu.

“Thái Hậu, việc này ta có tính toán, ta sẽ xem chặt, sẽ không để bọn họ có cơ hội.” Triệu Phổ nói.

Hoàng Thái Hậu gật đầu, Triệu Phổ và Công Tôn lại ngồi thêm một lúc, rồi mang theo Tiểu Tứ Tử cáo từ.

.

Ra khỏi cung, Triệu Phổ từ trong lòng Công Tôn tiếp nhận Tiểu Tứ Tử, để bé ghé vào trên vai mình, hỏi Công Tôn, “Thư ngọc, mắt của Thái Hậu bây giờ là có thể hảo?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, “Thái Hậu khôi phục rất tốt, phỏng chừng năm sáu ngày là lành rồi.”

Triệu Phổ cười cười, “Người đừng xem Thái Hậu lưu lạc bên ngoài nhiều năm, bà rất có kiến thức, chỉ tiếc mù lòa, hiện tại đã hồi phục thị lực, đối Triệu Trinh cũng là một trợ lực.”

Công Tôn ngược mắt nhìn hắn, nói, “Quan hệ của các người so với tưởng tượng của ta tốt hơn nhiều.”

Triệu Phổ không nói gì chỉ cười cười, nói, “Tục ngữ có nói, rợn rợn thì lợi đến, nhốn nháo thì lợi đi..... Những tranh đoạt chốn cung đình là vô nghĩa nhất. Nếu không vì thấy những kẻ ngoại tộc này luôn luôn như hổ rình mồi muốn chiếm Đại Tổng ta, đến lúc đó sinh linh đồ thần, dân không thể sống yên, ta còn lười đánh trận. Ai, chờ đến một ngày kia bốn phương

bình định, có một thời thái bình thịnh thế, ta liền bảo Triệu Trinh phong ta làm một hưởng lạc Vương gia, mang theo người cùng Tiểu Tứ Tử dạo chơi trời nam biển bắc, ngắm nhìn non sông tươi đẹp, muốn ăn thì ăn muốn ngủ thì ngủ, tiêu diêu tự tại, ai, thư ngọc, người có đồng ý không?”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ một chút, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Khi đó người lớn tuổi lắm rồi a?”

Triệu Phổ vỗ ngực một cái, nói, “Ta thân thể hảo, cùng lắm thì cũng tám mươi thôi, người đi không đặng ta công người.”

Công Tôn nghe hần nói xong mặt liền nóng lên, vươn tay ôm lại Tiểu Tứ Tử, nói, “Ai cần người công.” Nói xong, xoay người bước nhanh.

Triệu Phổ cười xấu xa, “Hả, thư ngọc nhà người dĩ nhiên biết đồ mặt.” Thông thông thả thả đuổi kịp, khoác tay kề vai sát cánh.

.

Xa xa, lầu hai của một tòa tiểu lâu, có một người trẻ tuổi ngồi trước cửa sổ, nhìn về phía Triệu Phổ và Công Tôn đi xa, khẽ nhú mày.

“Tứ thiếu gia.” Lúc này, một hắc y nam tử đi tới, thấp giọng nói nhỏ bên tai thanh niên nhân kia, “Triệu Phổ vừa tiến cung, đợi thật lâu mới đi ra, nghe nói là dẫn theo thần y trị mắt cho Thái Hậu.”

“Nga?” Thanh niên nhân kia thoát nhìn bất quá hơn hai mươi tuổi, mày kiếm lông mục, rất tuấn tú, chỉ bất quá da hơi đen chút, hỏi hắc y nhân nọ, “Thần y? Chính là thư sinh vừa đi cùng với Triệu Phổ?” Thanh niên nhân cười cười, hỏi, “Tại sao Triệu Phổ lại thân mật với hần như vậy? Tên diên kia không phải ghét nhất là thư sinh sao? Còn mang theo một oa nhi.”

“Ách...” Người nọ do dự một chút, tựa hồ đang cân nhắc lời nói, thanh niên nhân nhìn hần, hỏi, “Làm sao vậy? Có gì không thể nói sao?”

“Nghe nói... Thư sinh kia cùng Triệu Phổ có quan hệ không bình thường.” Hắc y nhân trả lời.

“Là thân thích?” Thanh niên nhân hơi có chút giật mình, “Không quá giống a... bạch y thư sinh kia cũng là hoàng tộc?”

“Là tình nhân.” Hắc y nhân thấp giọng nói.

Thanh niên nhân mở to hai mắt quay đầu lại nhìn hắc y nhân, hỏi, “Cái gì?”

“Là tình nhân a, nghe nói, chuyện bọn họ mền nhau, toàn bộ mọi người ở Khai Phong đều biết, tối hôm qua hoàng thượng còn cố ý mở quốc yến, thỉnh bọn họ ẩm yến, chúc mừng bọn họ...”

“Vô liêm sỉ!” không đợi hắc y nhân nói xong, thanh niên nhân nộ liền đập bàn, khiến cho nhiều thực khách xung quanh giật mình.

Hắc y nhân nhìn trái phải một chút, nói, “Tứ thiếu gia, đây kỳ thực cũng không có gì, nam nhân thích nam nhân cũng không phải không có.”

“Ta quản hắc y nhân là nam nhân hay nữ nhân?” Thanh niên nhân đè thấp thanh âm nghiến răng nghiến lợi nói, “Dù sao thì Triệu Phổ hắc y nhân cũng không được có người trong lòng!”

“Ách...” Hắc y nhân có chút mờ mịt, hỏi, “Vì sao a?”

Thanh niên nhân nộ trừng hắc y nhân, không lên tiếng, chỉ là sắc mặt càng thêm khó nhìn, nắm chặt nắm tay lại đấm hai cái, tựa hồ rất ảo não.

Hắc y nhân cùng gã tùy tùng bên cạnh hai mặt nhìn nhau, tất cả mọi người có chút bối rối, vị tứ thiếu gia này của bọn họ, bình thường hỉ nộ mặt không đổi sắc, tại sao hôm nay lại tức giận đến như vậy? Chỉ là vì Triệu Phổ thích một nam nhân?

...

Công Tôn và Triệu Phổ mang theo Tiểu Tứ Tử trở về, đến bên dưới một tòa tiểu lâu, Tiểu Tứ Tử liền thấy trước mắt nhoáng lên, vươn tay tiếp được một quả điều nhỏ vàng rực, bên trên còn dính viên đường trong suốt, nhét vào mồm ngẩng đầu lên, trên lầu hai là một bạch sắc thân ảnh.

“Phụ thân, Bạch Bạch!” Tiểu Tứ Tử vươn tay chỉ vào lầu hai.

Triệu Phổ cũng đã sớm thấy, cười hỏi Công Tôn, “Thư ngọc, ăn cơm trưa rồi hãy đi về?”

“Hảo.” Công Tôn gật đầu, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử đi lên lầu hai, “Tiểu Tứ Tử, chúng ta đi ăn hoi.”

Trên lầu, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, gọi tiểu nhị tới, bảo hắn mang thêm bát đĩa và thức ăn.

Công Tôn bọn họ ba người lên lầu hai, Tiểu Tứ Tử bị Triệu Phổ đặt xuống đất, chạy chậm bổ nhào qua, ôm lấy chân Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vươn tay ôm lấy bé, chuyển đôi đĩa cho bé tự gấp thức ăn.

“Bạch huynh ăn một mình?” Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường đã rất quen, đi đến ngồi xuống, thấy trên bàn có hai chén rượu, có chút khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường hơi chút bất đắc dĩ nói, “Vừa rồi có một tiểu miêu ăn xong cơm chùa, đùn đẩy nói công vụ bận rộn, chạy.”

“Miêu?” Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ nhìn bốn phía, “Ở đâu có Miêu Miêu?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhéo nhéo hai má Tiểu Tứ Tử, nói, “Miêu quay về Khai Phong phủ rồi.”

“Phụ thân, Khai Phong phủ có Miêu Miêu sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, Công Tôn cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người có biết hay không, Triển Chiêu có một biệt hiệu gọi Ngự Miêu.”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử lên tinh thần, hỏi, “Thật sao?”

“Đương nhiên.” Bạch Ngọc Đường nói, “Người thấy hắc không giống sao?”

Tiểu Tứ Tử vuốt cằm nghĩ nghĩ, gật đầu cái rụp, “Giống.”

Bạch Ngọc Đường thỏa mãn, “Sau này người gọi hắc là gì?”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Miêu Miêu.”

“Ai.” Công Tôn nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Tại sao lại có thể gọi như vậy?”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa mặt, nghĩ... Miêu Miêu so với Triển Triển dễ nghe hơn.

Tiểu nhị mang thức ăn lên, Triệu Phổ vừa ăn vừa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đúng rồi, vụ án tiến triển như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhíu nhíu mày, nói, “Ân... Triển Chiêu không nói gì cả, chỉ là tựa hồ dính dáng không nhỏ, Bao đại nhân sáng sớm đã tiến cung.”

Công Tôn nghe xong, lắc đầu, nói, “Bao đại nhân tuổi tác không nhỏ, làm việc vất vả như vậy cần phải chú ý.”

Triệu Phổ ăn, thuận miệng nói, “Thư ngốc, người chuẩn bị chút được cho Bao đại nhân đi, phản lão hoàn đồng đại loại như vậy đó.”

Công Tôn trừng hắc, “Người lại nói bậy.”

Triệu Phổ sờ sờ đầu, vừa định lên tiếng, chợt nghe cửa thang lầu phía sau có người nói, “Lão bản, cần hai chỗ ngồi cạnh cửa sổ.”

Triệu Phổ hướng cái miệng chúm chím của Tiểu Tứ Tử đút thức ăn vào, không quá lưu ý, bất quá nghe thanh âm kia có chút quen tai.

Bạch Ngọc Đường cũng không chú ý, Công Tôn thì lại toàn tâm toàn ý dùng khăn giúp Tiểu Tứ Tử lau miệng.

Lúc này, tiểu nhị chạy lên nói, “U, khách quan, lầu hai không còn vị trí nào cạnh cửa sổ, ngài cứ tùy tiện ngồi một ghế bên trong đi.”

Người nọ khẽ nhíu mày, nói, “Vậy thêm một chỗ đi.”

Thanh âm của hắn không thấp, Triệu Phổ lúc này cũng nghe được, cảm thấy hình như nghe qua ở đâu rồi.

Công Tôn đối diện với cửa sổ, cũng ngược mắt nhìn một chút, hơi sững sốt, người đi lên tựa hồ không phải người Trung Nguyên.

Triệu Phổ ngồi đưa lưng về phía cửa thang lầu, vừa nhét nem rán vào cái miệng phồng phồng đầy ắp thức ăn đang cố nuốt xuống của Tiểu Tứ Tử, nghe thanh âm nọ, thực sự nghĩ không ra là ai, bèn quay đầu nhìn thoáng qua...

“Khụ khụ...” Nhìn xong, Triệu Phổ bị nem rán làm nghẹn, quay đầu lại, Công Tôn đưa qua chén nước.

Triệu Phổ trên mặt biểu tình phức tạp, uống nước đem miếng nem rán trong cổ họng cố sức dồn xuống, Công Tôn giương mắt nhìn hắn —— “Ai a?”

Triệu Phổ nháy mắt lia lịa, mấp máy môi làm một khẩu hình —— “Dã lư.”

Công Tôn hơi giật mình, Bạch Ngọc Đường cũng không quá rõ ràng nguyên do trong đó, không động thanh sắc.

Người nọ, chính là Liêu quốc tứ hoàng tử, Gia Luật Minh.

Thấy Triệu Phổ liều mạng uống nước, đáng vẻ có chút chật vật, Gia Luật Minh bất giác cười cười, nói với tiểu nhị, “Không cần, ta gặp người quen, thêm một chỗ ngồi là được.” Nói xong, sai bước đi đến bàn của Triệu Phổ.

Triệu Phổ tự nhiên biết người nọ đi tới, có chút tiu nghỉu, thầm nhủ —— Phiền cái gì lại đến cái đó.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử lại gặp một cái nem rán đưa cho Triệu Phổ, “Cửu Cửu.”

Công Tôn tại đối diện nhìn, có chút hụt hẫng, Tiểu Tứ Tử gấp thức ăn cho Triệu Phổ, cũng không thèm gấp cho phụ thân của nó một miếng.

Triệu Phổ quay đầu đối Tiểu Tứ Tử cười cười, nói, “Người ăn đi.”

Tiểu Tứ Tử đã no rồi, nhìn nem rán một chút, quay đầu lại hỏi Công Tôn, “Phụ thân ăn không?”

Công Tôn càng uất ức thêm —— Thằng nhãi con này, cánh tay lại với ra bên ngoài, Triệu Phổ không ăn mới hỏi y, tức chết!

“Cửu Vương gia... đúng là tình cờ a.” Gia Luật Minh đi đến bên bàn Triệu Phổ bọn họ, đối Triệu Phổ nhẹ nhàng thi lễ.

Triệu Phổ ngược mắt nhìn hắn một chút, có chút bất đắc dĩ thờ dài, nói, “Tứ hoàng tử đến đây lúc nào?”

“Sáng sớm hôm nay.” Gia Luật Minh cười, hỏi, “Có ngại ngồi chung hay không?”

Miệng thì hỏi Triệu Phổ, nhưng không đợi Triệu Phổ trả lời, đã muốn ngồi xuống, Triệu Phổ dùng chiếc đũa gỗ một chút, nói, “Ai... chậm đã, hôm nay là bằng hữu của ta mời khách, không phải ta thỉnh.”

“Ha hả.” Gia Luật Minh cười cười, nói, “Vây đơn giản, ta thỉnh là được.”

Công Tôn thầm nhủ, Bạch Ngọc Đường có giận hay không a? Xoay mặt, thì thấy Bạch Ngọc Đường không tức giận, chỉ là có chút hiếu kỳ nhìn hoàng tử nọ, lại nhìn Triệu Phổ, như có chút suy nghĩ.

Công Tôn cũng khó hiểu, xoay mặt vừa nhìn, tứ hoàng tử này cũng thực kỳ quái, ngồi đây còn có y cùng với Bạch Ngọc Đường, nhưng hăn dường như không thấy, chỉ nói chuyện với Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triệu Phổ, mở to hai mắt nhìn Gia Luật Minh, miệng hơi dẩu ra, ngẩng đầu nhìn Triệu Phổ, lại xoay mặt nhìn Công Tôn.

Gia Luật Minh thấy trên đùi Triệu Phổ có một tiểu hài nhi, tinh tế đánh giá, thực sự là khả ái, liền cười cười, hỏi, “Tiểu oa nhi, người tên gì?”

Tiểu Tứ Tử không nói lời nào, nhìn hăn, hỏi, “Còn người.”

Công Tôn cùng Bạch Ngọc Đường kinh hãi... Tiểu Tứ Tử từ trước tới nay gặp người lạ đều tặng miến phí cho một khuôn mặt tươi cười, rất ít không vui, hôm nay tựa hồ đối với Gia Luật Minh có chút địch ý.

Bạch Ngọc Đường nhoẻn miệng cười cười, bưng chén uống rượu, Công Tôn thì lại khó hiểu —— Không phải Tiểu Tứ Tử đã biết chán ghét ngoại tộc rồi chứ?

Gia Luật Minh cảm thấy Tiểu Tứ Tử rất khả ái, nói, “Nga, ta là Gia Luật Minh, còn người?”

Tiểu Tứ Tử ngấn người, “Dã lư?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng, buông chén rượu, Triệu Phổ đút vào miệng Tiểu Tứ Tử một miếng thịt cua.

Công Tôn nghĩ cứ như vậy không tốt lắm, liền nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, là Gia Luật.”

Tiểu Tứ Tử hiển nhiên rất không thích người nọ, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Lư Lư.” Rồi ôm chặt cánh tay của Triệu Phổ.

Gia Luật Minh cũng cảm giác được địch ý rõ rệt của Tiểu Tứ Tử, liền cười hỏi, “Tiểu oa nhi, ta làm gì đắc tội với người?”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, nói, “Cửu Cửu là của phụ thân!”

“Khụ khụ.” Lần này đến phiên Công Tôn bị sặc nước, Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng khóe miệng lại nhin không được mà nhoẻn lên.

Công Tôn xấu hổ, Triệu Phổ thì lại ngoác mồm dùng bữa, vừa đút cho Tiểu Tứ Tử thức ăn, nói, “Tiểu Tứ Tử, người gần đây càng ngày càng giống ta, nhanh mồm nhanh miệng.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, bất quá vẫn thầm hạ quyết tâm phải giúp phụ thân canh chừng Cửu Cửu, Cửu Cửu tốt như vậy, không thể để kẻ khác đoạt đi.

Gia Luật Minh trên mặt xấu hổ, cười nói, “Tiểu oa nhi, người hiểu lầm rồi, ta cùng với Cửu Vương gia chính là hảo bằng hữu lâu năm, từ nhỏ đã nhận thức.”

Tiểu Tứ Tử nghe xong hần nói, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Khẳng định không có nhỏ bằng ta.”

Mọi người sững sốt, Triệu Phổ cười ha ha, nói với Công Tôn, “Thư ngốc, điểm này giống ngươi.”

Công Tôn cũng bất đắc dĩ, bất quá... được Tiểu Tứ Tử nhắc nhở, y tựa hồ đã nhìn ra môn đạo —— Gia Luật Minh kia, chẳng lẽ đối Triệu Phổ không đơn giản?

Gia Luật Minh hơi cau mày, liếc nhìn Công Tôn bên tay phải, vừa nhìn thì hơi sững sốt... Lúc này ở quá xa không thấy rõ, chỉ cảm thấy thư sinh này rất gầy, nhưng vừa nhìn gần, đôi mày của hắn nhíu chặt lại —— Thư sinh này rất tuấn mỹ a, nho nhã tuấn tú, thoát tục không nói nên lời, vừa nhìn là thấy không biết võ công.

.

Bạch Ngọc Đường thấy quan hệ phức tạp, việc vui cũng đã xem xong, liền nói với Triệu Phổ và Công Tôn, “Ta đi trước, các người chậm rãi.”

Triệu Phổ và Công Tôn đều gật đầu, Tiểu Tứ Tử phát tay, “Bạch Bạch tạm biệt, buổi tối nhớ tới nga.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, xoay người đi.

Gia Luật Minh nhìn bóng lưng của Bạch Ngọc Đường một chút, cười hỏi, “Đây là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường sao?”

Triệu Phổ gật đầu, ăn cũng đã no, đặt đĩa xuống, cầm cây tăm lên xỉa răng.

Gia Luật Minh trong lòng buồn cười... Triệu Phổ, những kẻ bên cạnh ngươi cũng không cần quá xuất sắc như vậy chứ?!

“Cửu Vương gia.” Gia Luật Minh hỏi, “Ngươi không trở về biên quan sao? Chuẩn bị thường trú ở Khai Phong sao?”

Triệu Phổ nhú nhú khoe miệng, cười hỏi Gia Luật Minh, “Người là trong nước nhiều loạn, cho nên đến chỗ ta gây xích mích ly gián?”

Gia Luật Minh khựng lại, lúng túng nói, “Cửu Vương gia... Này dựa vào cái gì mà nói?”

“Ha hả, nói giỡn thôi mà.” Triệu Phổ ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hỏi Công Tôn, “Thư ngốc, ăn no chưa?”

Công Tôn gật đầu, Triệu Phổ đứng lên, ném cho tiểu nhị một thỏi bạc.

Gia Luật Minh nói, “Đã bảo ta thỉnh.”

Triệu Phổ cười nói, “Như vậy sao được, tứ hoàng tử ở xa tới là khách mà.” Nói xong, thêm một câu, “Từ từ ăn, xin lỗi, không bồi được.” Rồi mang theo Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đi.

Gia Luật Minh một mình ngồi bên bàn, sắc mặt khó nhìn, thầm nhủ —— Triệu Phổ, người cũng quá lợi hại mà!

.

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử cùng Công Tôn đi xuống lầu, lập tức đem Tiểu Tứ Tử đặt vào tay Công Tôn, chính mình thì vò đầu bứt tai xoa cái cổ, nói, “Tê... ngựa muốn chết.”

Công Tôn tiến đến hỏi, “Người bị sao vậy?”

“Ai, người không biết.” Triệu Phổ đối với Công Tôn khoát khoát tay, nói, “Tiểu tử kia bí bí hiểm hiểm, mỗi lần bị hấn nhìn, gáy ta liền tê dại.”

Công Tôn cười cười, nói, “Hấn có ý tứ với người đó.”

Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn Công Tôn, ghé sát vào nghe nghe.

“Làm gì vậy?” Công Tôn thối lui một chút.

Triệu Phổ cười ghé sát vào, vươn tay nhắc cằm Công Tôn lên, hỏi, “Thư ngốc, ghen?”

Công Tôn liếc hắt, Triệu Phổ cười ha ha, vươn tay đoạt lấy Tiểu Tứ Tử, nói, “Không phải ta thối gió, mà là Vương gia ta quá được hoan nghênh, người hãy xem chặt ta.”

Công Tôn liếc xéo hắt, “Thối bay người.”

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người xem phụ thân người có phải ghen tị hay không?”

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn Công Tôn, không dám nói.

Triệu Phổ nói, “Đừng sợ, y không dưỡng người ta dưỡng người.”

Tiểu Tứ Tử cười khanh khách, tiến đến bên tai Triệu Phổ xì xồ xì xào nói, “Phụ thân đối xử với Cửu Cửu không như đối người khác.”

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn phát hỏa, Triệu Phổ nâng Tiểu Tứ Tử lên rồi bỏ chạy, Công Tôn tức giận truy đuổi phía sau.

Ba người truy truy đánh đánh hướng Khai Phong phủ chạy đến, trên đường nhiều người đi đường đều cảm thán —— Ai nha, quá ân ái mà.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 48: Có Người Giở Ám Chiêu

Trên giường, phía sau tấm màn che, lộ ra một tia noãn ý ái muội, cầm bị (áo ngủ bằng gấm) tinh xảo mở rộng, để lộ làn da trắng nõn, non mềm khiến người ta muốn nếm thử tư vị.

Một cánh tay vươn đến, đem cầm bị nhẹ kéo xuống một chút, nhẹ nhàng xoa xoa nơi trắng mịn mềm yếu hơi nhô lên.

“Ân.” Một tiếng rên nhẹ truyền ra.

Bàn tay tại nơi mềm yếu kia nhẹ nhàng vỗ vỗ, tiếng hừ nhẹ trở nên lớn hơn một chút.

Một tiếng thở dài bất đắc dĩ, bàn tay lại vỗ mạnh thêm, trên khối thịt mềm mềm trắng nõn, xuất hiện năm dấu tay hồng hồng nhàn nhạt.

Người trên giường rốt cuộc động dậy, chậm rãi bò dậy, cẳng chân nhỏ tròn lửng ngẩn ngẩn gấp lại, bàn tay nhỏ bé trắng mịn bụ bẫm vươn ra, sờ sờ cái mông trắng như tuyết vừa bị đánh, dấu cái mả ra, “Phụ thân, tại sao?”

“Tại sao? Rời giường.”

“Xoạt” một tiếng, màn giường bị kéo ra, ánh nắng từ bên ngoài rọi vào, noãn ý ái muội bị xóa tan.

Tiểu Tứ Tử trần trụi, bọc một cái cầm bị vẽ mặt lờ đờ ngồi trên giường, đô đô miệng nhìn Công Tôn, tay vẫn sờ cái mông vừa bị Công Tôn vỗ.

“Ai cho người ngủ mà không mặc quần áo? Sẽ bị cảm lạnh biết không.” Công Tôn trừng mắt, vươn tay nhéo bụng Tiểu Tứ Tử, thịt chỗ này, vừa mềm vừa non, trắng trắng mập mập.

Tiểu Tứ Tử xoa xoa bụng, nói, “Vừa mới tắm xong.”

“Tắm xong thì không phải đã mặc lý y (áo lót) cho người sao?” Công Tôn hỏi, “Tại sao lại cởi ra nha?”

“Ngắn.” Tiểu Tứ Tử vung vẩy tiểu khố xái bằng tơ tằm, nói, “Mặc khó chịu.”

“Thật không?” Công Tôn sừng sốt, vươn tay đo đo cái chân ngắn của Tiểu Tứ Tử, nói, “U, dài thêm chút rồi?”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử cũng lên tinh thần.

“Tĩnh ngủ chưa?” Công Tôn mặc y phục cho bé, nói, “Phụ thân dẫn người đi hiệu may mua hai bộ mới?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gật đầu.

.

Vừa nãy, ăn cơm xong, Tiểu Tứ Tử đi khắp sân tìm Miêu Miêu, bất quá Triển Chiêu đã ra ngoài, trong viện cũng không có con mèo nào, Tiểu Tứ Tử chạy quá nhanh, không cẩn thận vấp phải vạt áo, té ngã dính một thân đầy bùn.

Công Tôn ôm bé đi tắm, tắm xong, để bé ngủ trưa... Bất quá Tiểu Tứ Tử từ trước tới nay đi ngủ, một khi đã ngủ, không đến bốn năm canh giờ sẽ không tỉnh lại, mỗi ngày khi ngủ trưa, Công Tôn đều phải kiểm soát trong vòng nửa canh giờ, nếu không thì buổi tối sẽ không ngủ được.

.

“Cửu Cửu đâu?” Tiểu Tứ Tử ló đầu ra ngoài nhìn quanh.

“Có chuyện nên tiến cung rồi.” Công Tôn nói.

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, ngược mắt nhìn Công Tôn.

“Nhìn cái gì?” Công Tôn trừng bé, “Bây giờ nhận Cửu Cửu rồi nên không nhận phụ thân phải không?”

“Mới không có.” Tiểu Tứ Tử thắt đai lưng, hỏi, “Phụ thân, chúng ta mở một y quán tại Khai Phong phủ đi.”

Công Tôn ngẩn người, thấp giọng nói, “Mở y quán gì a.”

Tiểu Tứ Tử mặc y phục, vươn hai tay ôm cổ Công Tôn, nói, “Phụ thân không phải nói, muốn mở một y quán ở một địa phương lớn sao? Có thể bán được, còn có thể chữa bệnh.”

Công Tôn cười cười, nói, “Muốn thì muốn a, bất quá cửa hàng ở Khai Phong phủ này quá đắt.”

Tiểu Tứ Tử nghe xong, chớp chớp mắt, hỏi, “Cần bao nhiêu bạc nha?”

Công Tôn nhéo nhéo khuôn mặt của bé, nói, “Chuyện của người lớn, tiểu hài tử người đừng có quan tâm.”

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Nhưng ta muốn phụ thân ở lại Khai Phong phủ.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, khe khẽ thở dài, nói, “Tiểu Tứ Tử, chúng ta cứ trụ lại lâu như vậy, cũng không phải cách nha.”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử có chút khẩn trương, hỏi, “Vì sao nha? Tiểu Tứ Tử không muốn đi.”

Công Tôn bật cười, nói, “Người nghĩ a, chúng ta không có lý do gì ở lại Khai Phong phủ, vụ án của Hình Hoài Châu Tướng quân đã kết thúc, phong thấp của lão Thái Phi cũng trị... Chúng ta ở tại Khai Phong phủ, ăn dùng đều là của Bao đại nhân, không thân chẳng quen, làm sao có thể ở lại? Khai Phong phủ là nha môn thanh liêm, mỗi một phân tiền đều là dành cho bách tính. Hơn nữa, ta ở chỗ này cũng không thể hành y dạy học như trong thôn, cái gì cũng không làm... Chung quy cũng không phải cách.”

Tiểu Tứ Tử nghe xong, có chút khó hiểu, hỏi, “VẬY... Miêu Miêu bọn họ vì sao có thể ở lại trong Khai Phong phủ? Bọn họ cũng không nộp tiền thuê đất.”

“A.” Công Tôn bị Tiểu Tứ Tử chọc cười, nói, “Triển Chiêu bọn họ là người của Khai Phong phủ a, hoàng thượng phong quan, là quan sai, lệ thuộc Khai Phong phủ, là làm việc cho Bao đại nhân, đương nhiên sẽ ở đây.” Nói xong, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói thầm, “Ta đã nói người gần đây nặng thêm một chút mà, thì ra do cao hơn, xem ra xiêm y đều phải thay đổi.”

Tiểu Tứ Tử tuy rằng nhỏ, bất quá biết, Công Tôn dường như mình lớn lên tốn rất nhiều tiền, mặc dù có phòng sản (bất động sản), nhưng đó là của tổ tiên lưu lại, cũng không thể bán. Công Tôn tuy rằng rất tiết kiệm, nhưng mua cho bé đều là những thứ tốt nhất, giống như tiểu khố xái vừa nãy, bé nhớ kỹ là cái gì tơ tằm, cần tới một lượng bạc một cái.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử nói, “Chúng ta không mua nữa, cái kia còn có thể mặc.”

Công Tôn nở nụ cười, nhéo mặt bé, “Tại sao lại không mua? Y phục nhỏ chật chội khó chịu.”

Tiểu Tứ Tử nói, “Ân... Tiểu Tứ Tử tiết kiệm tiền cho phụ thân.”

Công Tôn sừng sốt, ngực rất là thoải mái, nói, “Đừng ngốc, y phục phụ thân mua được, hơn nữa, người còn nhỏ mà, chuyện kiếm bạc dưỡng phụ thân, đợi sau này người trưởng thành, sẽ làm.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc gật đầu, nghĩ sau này lớn lên sẽ cho phụ thân sống hảo, nhưng xòe bàn tay đếm ngón tay, đợi bé lớn lên chỉ ít còn đến mười năm... Nói cách khác, phụ thân còn phải khổ cực thêm mười năm sao...

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Vậy vì sao Miêu Miêu cùng Bao Bao bọn họ có bạc? Bọn họ cũng không xem bệnh cũng không dạy học.”

Công Tôn ôm bé đi trên đường phố náo nhiệt, nói, “Bởi vì bọn họ là quan sai a, quan sai thì sẽ được nhà nước cấp bổng lộc, ăn là công lương, mỗi tháng có thu nhập cố định.”

“Cửu Cửu cũng vậy sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Vì sao, Cửu Cửu có nhiều bạc như vậy?”

Công Tôn gật đầu, “Cửu Cửu là Vương gia, lại là binh mã Đại Nguyên Soái, bổng lộc nhiều, lại là hoàng thân quốc thích.”

Tiểu Tứ Tử tròn tròn mắt nhìn, sờ sờ cằm.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử cúi đầu, tay nhỏ bé vuốt cằm tựa hồ là đang suy nghĩ gì đó, liền cười hỏi, “Làm sao vậy Tiểu Tứ Tử? Nghĩ ra chủ ý hử hòng gì sao?”

“Nào có.” Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn, nhìn những cửa hàng san sát hai bên, trong lòng nghĩ, nếu là Tiểu Tứ Tử có bạc thì tốt rồi, mua cho phụ thân một cửa hàng, có thể mở cho phụ thân một y quán... Hoặc là, phụ thân nếu có chức vị ở Khai Phong phủ thì tốt rồi, có thể an an tâm tâm trụ lại.

.

Cả hai đi vào một hiệu may ở phía nam đường lớn, hiệu may này rất là khí phái, Tiểu Tứ Tử lần đầu tiên thấy được một cửa hàng lớn như vậy, thật nhiều y phục nga.

Lúc Công Tôn đi vào, thì có hỏa kế tiến đến, nói, “Ơ, đây không phải Công Tôn thần y sao, mua xiêm y a?”

Công Tôn cười cười, gật đầu có chút bất đắc dĩ, Khai Phong phủ hiện tại hầu hết mọi người đều nhận ra y, liền nói với hỏa kế, “Muốn mua cho Tiểu Tứ Tử một cái lý y.”

“Có!” Hỏa kế nhanh nhẹn nói, “Chúng ta ở đây lý y tơ tằm thượng hảo, chuyên dành cho tiểu oa nhi mặc, vừa mềm mại lại vừa trơn a!”

“Thật không?” Công Tôn nghe xong cũng hiểu được không tệ, hỏi, “Có mẫu không?”

“Có có.” Hỏa kế đi vào lấy ra cuộn vải, đưa cho Công Tôn xem, Công Tôn vươn tay sờ sờ cuộn vải, cảm thấy rất mềm mại, liền hỏi, “Bao nhiêu bạc một cái?”

Hỏa kế cười nói, “Không đắt, ba lượng bạc một cái, đo đo cho Tiểu Tứ Tử, làm theo yêu cầu, buổi tối là có thể lấy.”

Tiểu Tứ Tử trong đầu tính toán, ba lượng bạc một bộ xiêm y a? So với một lượng bạc còn đắt hơn... Một lượng bạc có thể ăn được vài ngày, đồ vật ở Khai Phong phủ, sao mà đắt quá vậy a?

“Ân.” Công Tôn cân nhắc, ba lượng bạc đích thật là hơi đắt một chút, nhưng Tiểu Tứ Tử mặc thoải mái là quan trọng nhất, vừa định mở miệng, chợt nghe phía sau có một thanh âm nói, “Mua năm bộ, thay đổi mà mặc.”

Công Tôn vừa nghe thanh âm có chút quen tai, quay đầu lại, Tiểu Tứ Tử cũng thấy được, nói, “Tiểu Tiểu Bàn.”

Người vào —— là Bàng Dục.

Bàng Dục sau khi thương thế lành, thu liễm không ít, hơn nữa trước trước sau sau, Công Tôn cứu hãn hai lần, tuy rằng Triệu Phổ khiến hãn ăn không ít khổ cực, nhưng hãn thật ra cũng không chán ghét bọn họ, thậm chí đối với người của Khai Phong phủ cũng có chút hảo cảm, hôm nay vừa lúc đi dạo, từ thật xa thấy được Công Tôn trong hiệu may, chạy đến.

Hỏa kế vừa nghe năm bộ, vui vẻ đi vào lấy thước cuộn ra, đo y phục cho Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn ngăn trở bạc mà Bàng Dục đưa qua, nói với hỏa kế, “Chỉ hai bộ là được, ta trả.”

“Ai, tiên sinh sao lại khách khí như vậy a.” Bàng Dục nói, “Người đã cứu ta vài lần, ta phải tìm một cơ hội báo đáp chứ?”

Công Tôn cười cười, cũng không tranh cãi với hãn, chỉ nói, “An Lạc Hầu, ta nhưng là ở trong Khai Phong phủ, ta không dám thu bạc của người a.”

Bàng Dục nhú nhú khóe miệng, vừa nghĩ đến khuôn mặt đen của Bao Chứng thì bắp chân cũng có chút run run, liền cười gượng hai tiếng, thu hồi ngân phiếu, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử nha, tuổi của người bây giờ lớn nhanh lắm, chắc chắn thường phải thay đổi y phục, ngoại y phỏng chừng cũng phải thay đổi đó.”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe, càng thêm càng thêm lo lắng, thầm nhủ, một cái lý y đã ba lượng, vậy ngoại y không phải càng thêm đắt tiền sao? Bạc của phụ thân đều bị mình tiêu hết rồi, phụ thân thì không thể mua xiêm y, phụ thân dễ nhìn như vậy!

Công Tôn có chút buồn cười, Tiểu Tứ Tử tựa hồ suy nghĩ nhiều, sớm biết sẽ không nói cho nó về chuyện bạc và cửa hiệu, kỳ thực trong lòng

Công Tôn biết rõ, tuy rằng không thể kiếm được nhiều bạc, nhưng an an dật dật cả đời thì không thành vấn đề, lúc này đã khiến Tiểu Tứ Tử băn khoăn.

.

Sau đó, Tiểu Tứ Tử đứng đo y phục, Công Tôn chờ một bên, thấy Bàn Dục thần thanh khí爽, lòng bàn tay cũng không còn bầm đen, đương nhiên cái móng cũng không còn sưng, liền hỏi, “Độc trên người An Lạc Hầu đều giải rồi?”

“Đều giải.” Bàn Dục cười nói, “Lần này nhờ có tiên sinh.”

Công Tôn nhìn Bàn Dục một chút, thấy hân hòa hòa khí khí nói nói, không có một thân bã khí như xưa, còn rất đứng đắn, cũng hi vọng hân sửa đổi được.

Hỏa kế đo y phục cho Tiểu Tứ Tử xong, liền ghi lại thước tấc, nói một lát làm xong phái người đưa đến Khai Phong phủ cho Công Tôn. Công Tôn tạ qua hỏa kế, rồi ôm Tiểu Tứ Tử đi ra ngoài, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, đi dạo ha?”

“Hảo.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, Bàn Dục ngay bên cạnh, vốn định nói muốn theo đồng hành, nhưng do dự Công Tôn có ghét bỏ mình hay không, ngay lúc này, đột nhiên, hân thấy phía trước có khoảng hơn mười người đi tới, trông những người đó đều như côn đồ vô lại. Trên tay mỗi người đều cầm vài thứ, tựa hồ là trứng gà hoặc là hòn đá các loại... Bàn Dục có chút khó hiểu, bắt quá mắt của đám người này, đều nhìn Công Tôn.

Bàn Dục ngăn người, đang muốn nói, chĩ thấy những người đó đột nhiên chạy vụt tới, từ trong giỏ lấy ra mấy cái trứng gà, rồi ném về phía Công Tôn, miệng nói, “Công Tôn Sách, cút khỏi Khai Phong phủ!”

Công Tôn cả kinh, ngẩng đầu, một đám người hùng hổ xông tới, vội vàng bảo vệ Tiểu Tứ Tử.

Bàng Dục đang ở bên cạnh, hấn cũng không suy nghĩ nhiều, xòe quạt, che mặt chắn trước người Công Tôn, bị trúng một thân trứng gà.

“Uy, các người làm gì?!” Thủ hạ của Bàng Dục đều vọt tới, những kẻ đó ném hết trứng gà trong tay xoay người bỏ chạy, ồn ào, “Công Tôn Sách, còn dám xuất hiện tại Khai Phong phủ, thấy người một lần đánh một lần, cần thận nhi tử của người!”

Bàng Dục một thân trứng gà, ngửi ngửi, cau mày giơ chân phân phó thủ hạ, “Bắt sống cho ta, chộp lại hỏi xem tên vương bát đản nào giờ trò quỷ!”

Có nhiều người qua đường đều thấy, cũng nói, “Tác nghiệt a, ngay cả thần y cũng dám đánh!”

Công Tôn sợ bóng sợ gió một hồi, nhìn Tiểu Tứ Tử trong lòng, hỏi, “Tiểu Tứ Tử?”

Tiểu Tứ Tử sợ hãi, ôm Công Tôn ô ô khóc, Công Tôn vỗ bé, nói, “Không có gì a, đừng sợ.”

Bàng Dục cũng quay đầu lại, nói, “Đừng sợ, Tiểu Tứ Tử, ta bảo thủ hạ bắt bọn họ lại, đánh bọn họ một trận đưa đến Khai Phong phủ!”

Công Tôn ngược mắt, thấy Bàng Dục một thân trứng gà loang lổ, cả bộ y phục quý giá đẹp đẽ đều bẩn, có chút áy náy cũng có chút cảm kích nói, “Đa tạ An Lạc Hầu tương trợ.”

“Không có gì.” Bàng Dục lau lau mặt, hỏi, “Tiên sinh người đặc tội ai? Người trụ ở Khai Phong phủ lại là tình nhân của Vương gia, ai dám trêu người?”

Công Tôn vỗ Tiểu Tứ Tử, bất đắc dĩ lắc đầu —— Muốn y rời khỏi Khai Phong phủ? Đây có chút kỳ quái.

“Hầu gia.” Lúc này, thủ hạ của Bàng Dục đã trở về.

“Người đâu?” Bàng Dục hỏi.

Mọi người nhún vai, nói, “Đều là một vài tiểu lưu manh, chui vào đoàn người thì không thấy tăm hơi.”

“Ăn hại a!” Bàng Dục gõ đầu họ, “Chỉ có vài tên côn đồ cũng không bắt được, chỉ biết có ăn!”

Lúc này, người trong hiệu may cùng nhiều người qua đường đều khuyên Công Tôn nhanh chóng trở về, để Bao đại nhân hảo hảo điều tra.

Công Tôn gật đầu, tạ ơn mọi người, ôm Tiểu Tứ Tử quay về Khai Phong, Bàng Dục tiến y một đoạn, thấy được đại môn Khai Phong phủ, thì không tiến nữa, nhìn Công Tôn an toàn vào cửa, Bàng Dục xoay người trở về, nói, “Nương, cả một thân đều là trứng gà.”

Đám thủ hạ tùy tùng bên cạnh đột nhiên nói, “Gia, ngài vừa rồi thực suýt!”

“Thật không a?” Bàng Dục thích chí, lại tiến lên phía trước vài bước, từ phía hoàng cung, một cỗ kiệu cùng một con ngựa đi tới.

Ngồi trên lưng ngựa chính là Triệu Phổ, mà cỗ kiệu, hẳn là Bao Chứng.

Hai người đi không nhanh, Bao Chứng vén màn, cùng Triệu Phổ nói chuyện.

Bàng Dục vừa thấy Bao Chứng liền cảm thấy sợ, xoay người muốn chạy, lại nghe Triệu Phổ gọi, “An Lạc Hầu, trùng hợp a, thương tích đều ổn chứ?”

Bàng Dục đứng lại, quay đầu lại xấu hổ đối Triệu Phổ cười cười, “Vương gia, Bao Tướng.”

Triệu Phổ sửng sốt, Bàn Dục tạo hình rất đặc biệt a, một thân y phục quý giá lại dính đầy cái gì đó dính dính nhầy nhầy a? Trứng gà?

Bao Chứng cũng thấy được, lắc đầu, ông cho rằng Bàn Dục lại đánh nhau, thậm nhủ —— Bàn Dục này, phỏng chừng cả đời này cũng không sửa được.

Bàn Dục cũng không quá để ý, còn muốn nhanh chạy, một tùy tùng bên cạnh lớn gan nói, “Cửu Vương gia, Bao đại nhân, tiểu Hầu Gia của chúng ta bị một thân trứng gà là vì giúp đỡ Công Tôn tiên sinh, hắn còn tiền người về đó.”

“Cái gì?” Triệu Phổ cùng Bao Chứng đều sửng sốt.

Bàn Dục quay đầu lại nhìn tùy tùng nọ, ý là —— Người còn nói cái gì nha, nhanh chạy đi.

Tùy tùng nghĩ công tử nhà mình khó khăn lắm mới làm được chuyện tốt, vậy mà không có người khen hân hạo, có chút không phục, đã đem chuyện ở hiệu may nói qua một lần.

Hắn vừa dứt lời, Bao Chứng nhíu chặt đôi mày, mà mặt Triệu Phổ triệt để biến sắc.

.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh trên nóc nhà cũng liếc mắt nhìn nhau —— Hôm nay tất cả ảnh vệ đều phái đi làm việc, mọi người nghĩ Công Tôn và Tiểu Tứ Tử ở lại Khai Phong phủ chắc chắn không có việc gì, không ngờ...

Tử Ảnh vừa nghĩ đến Tiểu Tứ Tử chắc chắn bị dọa, hận đến ngứa răng, “Nương, đứa nào dám đụng tới người của Vương gia, đừng để ta biết là ai, lão tử sẽ dùng trứng gà ném chết hắn!”

Giả Ảnh thì lại nhúu mày nghĩ —— Cút khỏi Khai Phong?

.

Triệu Phổ nghe xong, đối Bàng Dục chấp tay, nói, “Hôm nay đa tạ tiểu Hầu Gia.” Nói xong, thúc ngựa, Hắc Kiêu biết tâm tình của Triệu Phổ hiện tại kém đến cực độ, tung vó phi về trước, chạy về Khai Phong phủ.

Bàng Dục có chút sững sờ, ngoáy ngoáy lỗ tai, vừa nãy Triệu Phổ mới nói cái gì?

Đám tùy tùng đều ồn ào, “Khó lường nha Hầu Gia, Cửu Vương gia tạ ơn người.”

Bàng Dục ưỡn ngực, cũng cực hả dạ, chợt nghe Bao Chứng nói, “Hầu Gia.”

Bàng Dục ngẩng đầu, Bao Chứng lần đầu tiên nhìn hắn mà không nhúu mày, thâm nhủ —— Ách, Bao hắc tử còn có lúc hiền lành như vậy a.

Bao Chứng cười cười, nói, “Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, bản chất của Hầu Gia thật tốt, hôm nay Bao Chứng ban đầu đã hiểu lầm Hầu Gia, còn thỉnh Hầu Gia tha thứ.”

Bàng Dục sững sốt... Thâm nhủ, Bàng Dục hắn hôm nay có chuyện gì vậy? Triệu Phổ cảm tạ hắn, Bao Chứng xin lỗi hắn.

Bao Chứng gật đầu, cáo biệt Bàng Dục, bảo kiệu phu nhanh chóng về Khai Phong phủ.

.

Khi Bàng Dục đi về đều cảm thấy bay bổng lâng lâng, có chút mơ màng không thực.

Sau khi về đến nhà, đám thủ hạ đem sự tình nói cho Bàng Cát, Bàng Cát nghe xong mừng đến thiếu chút nữa buột miệng gọi Bàng Dục là cha, vội vàng... Mở tiệc rượu, chúc mừng!

Bàng Dục mọi người trong toàn bộ Thái Sư phủ như đang ăn tết, kích động như vậy, cũng có chút mờ mịt —— Bàng Dục hẳn trước đây, thực sự hư hỏng như vậy sao?!

.

Triệu Phổ nổi giận đùng đùng chạy về Khai Phong phủ, vừa lúc Triển Chiêu cũng trở về, cùng Triệu Phổ chào hỏi, Triệu Phổ chỉ vội vã gật đầu một cái, chạy vù đến tiểu viện của Công Tôn.

Triển Chiêu có chút khó hiểu, hỏi Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đang theo vào, “Xảy ra chuyện gì?”

Hai người kể lại cho Triển Chiêu một lần, Triển Chiêu nhíu mày, xoay người đi ra ngoài, Giả Ảnh đuổi theo, nói, “Triển huynh, có đầu mối sao?”

Triển Chiêu nói, “Trên đất Khai Phong chỉ có vài tên côn đồ, ta đại khái có thể điều tra ra.”

“Ta cũng đi.” Giả Ảnh nói, đối Tử Ảnh chia chia trong viện, ý bảo hẳn nói với Triệu Phổ, Tử Ảnh gật đầu, Giả Ảnh cùng Triển Chiêu đi ra cửa.

.

Triệu Phổ đi vào trong viện, Công Tôn đang ngồi trong sân, Tiểu Tứ Tử vẫn nằm trong lòng y, cả khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vành mắt hồng hồng. Triệu Phổ liền cảm giác tâm trạng căng thẳng. Lại nhìn Công Tôn —— Triệu Phổ thở phào nhẹ nhõm, may là da thịt không bị tổn thương... Để hẳn biết ai dám đụng vào hai người này, hẳn không thể không chặt từng đầu ngón tay của bọn chúng xuống.

Công Tôn trấn an Tiểu Tứ Tử một lúc, ngược mắt, thì thấy Triệu Phổ đứng ở nơi nào, liền hỏi, “Đã về?”

Triệu Phổ gật đầu, đi đến bên bàn ngồi xuống, Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn hắn, “Cửu Cửu.”

Triệu Phổ vươn tay bế bé lên, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, làm sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử không nói lời nào, chui vào trong lòng Triệu Phổ trốn.

Công Tôn khẽ nhíu mày, Tiểu Tứ Tử chắc chắn bị dọa sợ, tình cảnh lúc ấy thật dọa người, cũng may là có Bàng Dục ở đó.

“Xảy ra chuyện gì?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

Công Tôn do dự một chút, nghĩ có nên nói cho Triệu Phổ biết hay không.

Triệu Phổ khẽ nhíu mày, nói, “Ta gặp Bàng Dục ngoài cửa.”

Công Tôn sững sốt, nhẹ nhàng gật đầu.

“Nhận được là ai sao?”

Công Tôn lắc đầu, nói, “Không thấy quá rõ, như là du côn.”

Tử Ảnh tiến vào, “Vương gia, Giả Ảnh cùng Triển đại nhân đi thăm dò.”

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Khẳng định có người ở phía sau sai sử.” Nói xong, kêu tất cả ảnh vệ đi thăm dò, lại phân phó, từ nay về sau, mỗi ngày chí ít phải có hai người bảo hộ Công Tôn và Tiểu Tứ Tử.

“Dạ!” Các ảnh vệ cũng tức giận về chuyện này, đều tự tán đi tìm đầu mối.

.

Triệu Phổ thấy Công Tôn tựa hồ có chút tâm sự, trong lòng lo lắng, cúi đầu, vươn tay nâng cằm Công Tôn lên.

Công Tôn khó hiểu, nhìn Triệu Phổ.

“Thư ngốc.” Triệu Phổ nói, “Không có lần sau đâu, từ nay về sau ai cũng không thể khiến người bị tổn thương.”

Công Tôn gật đầu.

Triệu Phổ nhoẻn miệng, “Vậy người cười một cái cho ta xem, nhìn người sầu mi khổ kiếm lòng ta muộn phiền.”

Công Tôn sững sốt, có chút mất tự nhiên, muốn xoay mặt đi, nhưng Triệu Phổ không buông tay, nói, “Cười một cái cho ta xem.”

Công Tôn bất đắc dĩ, người này có đôi khi cũng thật kỳ quái, liền hơi nhoẻn miệng.

Triệu Phổ vừa thấy Công Tôn nở nụ cười, lập tức cảm thấy xác hồn thư sướng, đứng lên, thấy Tiểu Tứ Tử còn nằm ì trong ngực, liền nói, “Tiểu Tứ Tử, người là tiểu nam tử hán mà, vừa rồi có bảo hộ phụ thân không?”

Tiểu Tứ Tử chậm rãi ngẩng đầu, nắn nắn ngón tay cúi mặt, thành thật lắc đầu.

“Đáng đánh!” Triệu Phổ nhú mày, “Còn sợ sao? Những người đó khi dễ phụ thân người.”

Tiểu Tứ Tử cau mày lại, lắc đầu, “Không sợ!”

Triệu Phổ gật đầu, “Hảo, còn khóc nữa không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

“Vậy lần sau lại gặp phải thì sao?” Triệu Phổ hỏi tiếp.

Tiểu Tứ Tử nói, “Tiểu Tứ Tử phải bảo vệ phụ thân.”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, “Nói vậy mới phải.”

Tiểu Tứ Tử liền thực sự ngừng khóc, cũng hết sợ, Công Tôn thầm nghĩ —— Triệu Phổ cũng thật là tài, Tiểu Tứ Tử trước đây mỗi khi bị chấn kinh, cũng phải hơn một ngày mới hồi phục tinh thần.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử ngừng khóc, cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này, Bao Chứng đến hỏi y tình hình cụ thể, Công Tôn liền kể lại cho Bao Chứng.

.

Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, ôm cổ Triệu Phổ, nhỏ giọng hỏi, “Cửu Cửu, người có thích phụ thân hay không nha?”

Triệu Phổ sửng sốt, xoay mặt nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử vẻ mặt nghiêm túc, liền bất giác mở miệng, “Thích.”

Tiểu Tứ Tử cười, “Phải thích cả đời nga.”

Triệu Phổ cười gật đầu, “Thích cả đời.”

Tiểu Tứ Tử cùng Triệu Phổ móc ngoéo, sau đó ghé vào bên tai Triệu Phổ, thì thầm đem sở thích, thói quen, suy nghĩ, ước mơ, phiền não còn có dự định của Công Tôn, toàn bộ đều nói cho Triệu Phổ nghe.

Triệu Phổ sau khi nghe xong, gật đầu nói, “Tiểu Tứ Tử.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn cách đó không xa một chút, sâu kín nói, “Phụ thân người muốn sao trên trời, ta cũng hái xuống cho y.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Cửu Cửu tài giỏi nhất.”

Triệu Phổ nghe được trong bụng cũng thoải mái chút, rồi cảm thấy thức giận đến nghẹt phổi, ngẫm mắng má nó —— Mụ nội nó, tức chết lão tử, thư ngọc này nhiều tâm sự như vậy hắc dĩ nhiên một chút cũng chưa từng phát hiện, còn để y bị khi dễ, còn để Bàng Dục chơi trội... Đừng để hắc biết kẻ nào muốn chết, gia gia không phế hắc đi sẽ không họ Triệu!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 49: Ngụ Lại Khai Phong

Triển Chiêu cùng Giả Ảnh sau khi ra khỏi Khai Phong phủ, đi vòng vào tới được một hẻm nhỏ, nơi đó có vài tên côn đồ đang ngồi đánh bài.

Triển Chiêu đi tới phía sau một người trong số đó, dùng cự khuyết chọt chọt lưng hắn.

“Ai, đừng phá, gia đang gặp may.” Tên côn đồ nọ không thèm quay đầu lại, tiếp tục đánh bạc, trong miệng hô, “Mở bài mở bài!”

Mà mấy người đối diện hắn, đều thấy được Triển Chiêu, hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt xấu hổ, liên tục nháy mắt với tên côn đồ nọ.

Tên côn đồ thấy được dáng vẻ của họ, “Các người bị gì vậy? Chuột rút a?”

Lúc này, chợt nghe Triển Chiêu nói, “Mao Thạch Đầu.”

Hắn sửng sốt, cứng ngắc, một lát mới xấu hổ quay đầu lại, liếc nhìn Triển Chiêu, nhếch môi nói, “U... Triển đại nhân a.”

Triển Chiêu cười cười, nhìn mấy tên côn đồ khác, bọn họ vội vàng ba chân bốn cẳng bỏ chạy, kẻ gọi là Mao Thạch Đầu kia cũng muốn chạy, lại bị Triển Chiêu nắm lấy cổ áo, vút tới góc tường. Mao Thạch Đầu xoa vai, nhìn Triển Chiêu, “Triển gia, gần đây ta không có làm gì a.”

Triển Chiêu nhìn hắn một chút, cười hỏi, “Vừa rồi có đến hiệu may ở phố phía nam không?”

“Không có.” Mao Thạch Đầu vội vàng lắc đầu.

Triển Chiêu nhếch môi cười, nói, “Ai, Mao Thạch Đầu, ta nói với người chuyện này.”

“Ngài cứ nói.” Mao Thạch Đầu vội vã gật đầu, thấy sắc mặt của Triển Chiêu vừa rồi rất nghiêm túc, lúc này lại cười tủm tỉm, ngực liền sợ hãi... Hẳn sợ nhất Triển Chiêu cười như vậy, cười như vậy biểu thị hẳn muốn chinh người.

Triển Chiêu vỗ vỗ hăn, ý bảo hăn đừng khẩn trương, nói, “Ân... Vừa nãy có người đến trước hiệu may ném trứng gà, người biết không?”

“Không biết a.” Mao Thạch Đầu vội vàng lắc đầu.

Triển Chiêu nhú nhú khóe miệng, nói, “Nga, tốt nhất là vậy.”

“A?” Mao Thạch Đầu có chút giật mình.

“Cửu Vương gia hôm nay không biết có chuyện gì, nói muốn chặt cả hai tay của tất cả côn đồ ở Khai Phong phủ.” Triển Chiêu cười tí mắt nói, “Ta đến thống kê nhân số cho hăn.”

“A...” Mao Thạch Đầu cả kinh hít sâu một ngụm khí lạnh, thấp thỏm nói, “Triển... Triển đại nhân, ngài đừng nói giỡn a.”

Triển Chiêu cười, đối Giả Ảnh gật đầu, nói, “Hăn nói hăn không biết, động thủ đi.”

Giả Ảnh rất phối hợp ở một bên giả vờ đen mặt, giơ tay rút đao ra.

Mao Thạch Đầu thấy hàn quang sáng choang, cả kinh thiếu chút nữa hôn mê, vội vã xua tay, nói, “Tha mạng a, ta nói a!”

Giả Ảnh thu đao, lạnh lùng nhìn hăn, “Nói!”

“Không phải người Khai Phong, là một đám người vùng khác lên đến, bọn họ xong xuôi liền ra khỏi thành.” Mao Thạch Đầu nói, “Triển đại nhân, người Khai Phong bản địa ai dám động tới người của Khai Phong phủ chứ, đó không phải là muốn chết sao, càng đừng nói là người của Cửu Vương gia. Hơn nữa, thần y này đã cứu mạng của bách tính Khai Phong, oa oa khả ái như vậy, phàm là có chút lương tâm ai dám động a.”

Triển Chiêu nhíu mày, hỏi, “Ai chỉ thị?”

“Ách...” Mao Thạch Đầu tựa hồ có chút do dự.

Giả Ảnh vươn tay nắm áo hắn, lạnh lùng nói, “Khi ở đại mạc, một huynh đệ của Triệu gia quân đã bị dã lang cắn chết, Vương gia giết hơn mười vạn dã lang để chôn cùng hắn, người thức thời thì nói, nếu không, ngày hôm nay chặt tứ chi người, thì cũng là nhẹ.”

Mao Thạch Đầu trắng bệch cả mặt, nói, “Ta nghe được cũng không tất là thật, nhưng, ta biết nơi tập trung của bọn du côn đó ở đâu.”

Giả Ảnh buông hắn ra, Mao Thạch Đầu nói với hai người, “Tại sườn núi cách thành đông mười dặm, bất quá phải mau, đêm nay phòng chừng bọn họ sẽ lên thuyền chạy.”

Triển Chiêu cùng Giả Ảnh nhìn nhau, gật đầu, Mao Thạch Đầu vội vàng bỏ chạy.

.

“Triển đại nhân, ta đi trước tới sườn núi trông chừng.” Giả Ảnh nói, “Phiền người giúp ta trở lại thông báo cho Vương gia một tiếng.”

Triển Chiêu gật đầu, thấy Giả Ảnh sắp đi, liền kéo hắn lại, cảm thấy rất hứng thú hỏi, “Ai, Giả Ảnh, người vừa nói chuyện đánh lang, là thật sao?”

Giả Ảnh ngấn người, rồi cười cười, từ trong lòng móc ra một cây trúc tiểu (còn làm bằng trúc) ngắn nhỏ, đưa cho Triển Chiêu.

“Đây là cái gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Khương tiểu.” Giả Ảnh trả lời, “Âm thanh rất vang, khi chúng ta đánh lang, đầu tiên là bao vây diện rộng, sau đó không còn bày sới, chỉ còn lại những con riêng lẻ, chúng ta liền bọc đánh, ai phát hiện thì thổi cây trúc tiểu này, một đám người đến vây giết... Những con sới còn lại trên đại mạc bây giờ, đều sợ người, nhất là khi nghe được tiếng tiểu, dù cho chỉ có một người, bày sới cũng sẽ sợ đến cướp đường mà chạy.”

“Nga.” Triển Chiêu tiếp lấy, quan sát trúc tiểu, Giả Ảnh đột nhiên nói, “Đúng rồi... Huynh đệ bị cắn chết gọi Đồng ảnh, là huynh đệ của Tử Ảnh, đừng nhắc đến chữ lang trước mặt hắn.”

Triển Chiêu sửng sốt, nhớ tới trước đây Giả Ảnh tựa hồ từng nhắc tới, liền gật đầu.

Giả Ảnh xoay người đi, Triển Chiêu cất lại trúc tiểu, chạy về Khai Phong báo tin.

Triển Chiêu về tới Khai Phong phủ, tìm được Triệu Phổ cùng Bao Chứng, nói lại sự tình, Bao Chứng nghe xong khẽ nhú mày, nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói, “Trước tiên bắt người tới quan trọng hơn.”

Bao Chứng cũng gật đầu, Triệu Phổ gọi các ảnh vệ tới, động thủ bắt người, một kẻ cũng không để chạy.

Tử Ảnh mang theo đám ảnh vệ đi.

Công Tôn có chút lo lắng, hỏi, “Lỡ như bắt nhầm người thì sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, nói, “Yên tâm, Mao Thạch Đầu là kẻ thạo tin nhất khu vực, hẳn không dám gạt người... Việc này cũng không giống người của Khai Phong làm.”

Bao Chứng tựa hồ có chút suy tư, hỏi Công Tôn, “Công Tôn tiên sinh, bọn họ uy hiếp người, là muốn người rời khỏi Khai Phong phủ?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vì sao chỉ cần rời khỏi Khai Phong phủ?” Bao Chứng khó hiểu.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái.” Công Tôn nói, “Ta rời khỏi Khai Phong, đối ai mới có lợi, hoặc là hậu quả khi ta rời khỏi Khai Phong đối với ai mới có lợi... Nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không thông.”

“Người đừng suy nghĩ.” Triệu Phổ nói, “Dù sao loại chuyện này cũng sẽ không có nữa, vụ án này chúng ta tra là được.”

“Đúng đúng.” Bao Chứng gật đầu, nói, “Ai, tiên sinh ở lại Khai Phong phủ, ta cũng không phách người bảo hộ, thực sự là...”

Công Tôn vội vàng lắc đầu, Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn, nói với Bao Chứng, “Tiểu Bao tử, phụ thân nói, ở lại Khai Phong phủ, không có ý tứ.”

“A?” Bao Chứng sững sốt, Triển Chiêu cũng chớp chớp mắt.

Công Tôn vội vàng ngăn Tiểu Tứ Tử lại, nói, “Các người đừng nghe nó, đồng ngôn vô kỵ.”

Tiểu Tứ Tử hơi dẩu mồm, nói, “Rõ ràng vừa nãy phụ thân có nói.”

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn trừng Tiểu Tứ Tử, Bao Chứng cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, Bao Chứng nói, “Chờ một chút, tiên sinh, người

để Tiểu Tứ Tử nói xong.”

Công Tôn xấu hổ.

Tiểu Tứ Tử nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ đối bé gật đầu, việc này cũng là mới này Triệu Phổ dạy Tiểu Tứ Tử làm.

Tiểu Tứ Tử cậy vào lá gan nói tiếp, “Phụ thân nói, ở đây ăn không ngồi rồi, không hợp lí lắm, sau này cũng không thể hành y, cảm thấy không phải cách.”

Công Tôn đỏ bừng mặt, có chút sốt ruột nhìn Tiểu Tứ Tử, vật nhỏ này, tại sao cái gì cũng nói vậy a.

Bao Chứng cùng Triển Chiêu thì lại ngây ngẩn, một lát sau, Triển Chiêu che miệng cười, Bao Chứng cũng cười lắc đầu, nói, “Tiên sinh a tiên sinh, sao ngài lại dễ quên như vậy a.”

Công Tôn sừng sốt, nhìn Bao Chứng.

“Vụ án của Hình Hoài Châu, hoàng thượng đã ban cho rất nhiều ngân lượng, còn có một rương vàng nhét ở dưới giường của người.” Bao Chứng nói, “Hơn nữa, Khai Phong phủ tuy là nha môn thanh liêm, nhưng cũng không phải khốn cùng a... Bổng lộc một năm của Bao Chứng ta đủ nuôi sống chí ít tám trăm một nghìn người, cho nên ta vẫn không rõ lão Bàng vì sao có nhiều bạc như vậy nhưng lại cứ ham phú quý.”

Công Tôn tròn tròn mắt, y suy nghĩ một chút, sờ sờ đầu —— Thật không? Hoàng thượng ban vàng cho tại sao y không biết?

Bao Chứng vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ ngăm hiểu, nhếch nhếch khóe miệng, trong bóng tối, Hôi Ảnh nhanh như chớp lóe không thấy đâu nữa, chưa đến nửa khắc, từ trong Vương phủ lấy ra một rương hoàng kim, lặng lẽ nhét vào gầm giường của Công Tôn.

“Tiên sinh.” Bao Chứng nói với Công Tôn, “Ta biết ngài sáng suốt hơn người, kỳ thực bản phủ đã sớm muốn tìm cơ hội để nói, nhưng sợ tài năng của tiên sinh bị che khuất. Hôm nay ta liền mặt dày mày dạn nói, tiên sinh... trong Khai Phong phủ ta, không có chủ bộ (người quản lý sổ sách).”

Công Tôn sững sốt, “Chủ bộ?”

Bao Chứng gật đầu, “Công Tôn tiên sinh tài tình nếu có thể ở lại Khai Phong làm việc, đó thật đúng là phúc của bách tính... Tiên sinh cũng đã gặp qua hoàng thượng, nếu tiên sinh không chê, không bằng ta đi hướng hoàng thượng cầu một chức quan cho tiên sinh.”

Công Tôn nghe có chút giật mình, hỏi, “Khai Phong phủ... Sư gia cũng có chức quan sao?”

“Đó là đương nhiên.” Bao Chứng gật đầu, nói, “Hôm trước hoàng thượng đã nhắc với ta, nói tiên sinh đại tài, lưu lạc giang hồ quá đáng tiếc, vốn hẵn cũng muốn cho người làm chủ quản thái y viện, nhưng ta nghĩ tiên sinh chưa hẵn là thích chức quan này. Sau đó còn nói để tiên sinh làm tham chính hoặc là học sĩ, ta đều nghĩ không thích hợp lắm... Nghĩ ra thì ở lại Khai Phong phủ mới có thể phát triển sở trường tốt nhất!

Thứ nhất, tiên sinh thông minh tuyệt đỉnh kiến thức rộng rãi tinh thông kim cổ, có thể cung cấp nhiều đầu mối giúp chúng ta phá án. Thứ hai, tiên sinh y thuật rất cao, Khai Phong ta còn thiếu một ngỗ tác (pháp y). Thứ ba, không đối gặt tiên sinh, sau khi ngài vừa đến, bách tính Khai Phong ta được hưởng phúc, ta vốn cũng dự định mở một đại viện để tiên sinh tu kiến dựng phòng dược lư, bên ngoài bố trí dược phô (sân phơi thuốc), vì bách tính trị bệnh, phí dụng hết thảy Khai Phong phủ ta gánh vác, nhưng chỉ sợ tiên sinh không chịu nổi. Điểm cuối cùng... sau khi Tiểu Tứ Tử đến, toàn bộ Khai Phong phủ náo nhiệt hẳn lên, ban đầu không khí vốn rất trầm lặng, ta cũng rất thích Tiểu Tứ Tử a.”

Triệu Phổ ở một bên nghe được mí mắt nháy như máy, thầm nhủ, “Hảo người một lão Bao a, người thật đúng là dẫn lừa theo sườn núi dốc a, vuốt lông theo chiều xuôi, thử ngốc kia không thể không ngất ngậy a!”

Công Tôn nghe đến đó, đã rất cảm động... Không ngờ Bao đại nhân lại nghĩ như vậy, một bên Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn, nói, “Phụ thân... chúng ta lưu lại đi, người liền làm bố bố đi.”

Tất cả mọi người khó hiểu, “Bố bố [bù].”

Công Tôn bất đắc dĩ, nói, “Là chủ bộ [bù].”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Triển Chiêu cũng cười nói, “Tiên sinh, nói thật, người tài trí hơn người, nhưng có thể khiến kẻ khác ghen tị, Tiểu Tứ Tử lại nhỏ như vậy, người lẻ loi một mình phiêu lưu bên ngoài lại không võ công, thật khiến người lo lắng, không bằng tìm một chỗ, yên ổn trụ lại đi.”

Công Tôn nhìn Triển Chiêu một chút, tâm đã động rồi, nghĩ tới đây, ngược mắt nhìn Triệu Phổ một chút, ý như là hỏi —— Vậy, người nói sao?

Triệu Phổ càng thêm choáng váng, Công Tôn dĩ nhiên trưng cầu ý kiến của hắn, suy nghĩ một chút, nói, “Người hài lòng là tốt rồi.”

Công Tôn trong lòng ấm áp, suy nghĩ một chút, rồi quay sang Bao Chứng gật đầu, nói, “Vậy... thì làm phiền Bao đại nhân...”

“Không phiền không phiền!” Bao Chứng mừng rỡ không khép miệng lại được, Triển Chiêu cũng cười, chợt nghe Bao Chứng nói, “Nếu Bạch thiếu hiệp cũng có thể lưu lại thì...”

Còn chưa dứt lời, Triệu Phổ Triển Chiêu cùng nhau lắc đầu, “Không thể, tuyệt đối không thể.”

Bao Chứng thở dài.

Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử, bé ngẩng mặt ôm mình cười tủm tỉm, vui vẻ vô cùng, “Phụ thân, sau này chúng ta không đi nga!”

Công Tôn gật đầu, nhéo khuôn mặt bé.

Bao Chứng nhanh chóng sai người dành cho Công Tôn một trạch viện (nhà có sân), chuyện tu kiến được lư được phô đều lập tức chuẩn bị, chính mình thì tranh thủ xuất môn, lên kiệu chạy đến hoàng cung thỉnh chỉ.

Triệu Trinh vừa nghe Công Tôn đồng ý lưu lại làm quan, rất hài lòng, lập tức hạ thánh chỉ, phong Công Tôn làm thiết mạo sư gia, vì quan hệ của Công Tôn và Triệu Phổ, người khác thiết mạo đều là phong làm Vương gia, bây giờ lại cho sư gia, tam phẩm đương triều, đồng thời khâm ban một bảng hiệu cho được phô của Khai Phong phủ —— thiên hạ đệ nhất thiện đường, tư phí do hoàng cung đảm đương, lại phong Công Tôn làm thiên hạ đệ nhất thần y.

Quang vinh lớn như vậy, Khai Phong phủ lập tức oanh động, bách tính toàn thành đều đến chúc mừng, cao hứng Khai Phong phủ lại có thêm một vị quan vừa tốt lại vừa tài.

.

Công Tôn có chút không quá thích ứng, y mơ mơ hồ hồ về tới trong phòng của mình, nhìn dưới gầm giường một chút, thực sự kéo ra một cái rương, mở... Một rương hoàng kim.

Công Tôn có chút mộng, lúc đầu hoàng thượng đúng là có thưởng chút ngân lượng, nhưng... hẳn là không nhiều vậy chứ?!

Công Tôn suy nghĩ một chút, đem hoàng kim đều lấy ra, tinh tế kiểm tra, rốt cuộc, bên trên một thỏi vàng phát hiện một dấu khắc —— chữ

“Cửu”.

Công Tôn lập tức minh bạch, buông thoi vàng, kéo Tiểu Tứ Tử qua, nói, “Tiểu Tứ Tử, có phải người cùng Triệu Phổ nói cái gì rồi không?”

Tiểu Tứ Tử bóp bóp ngón tay, không nói lời nào, bất quá cũng không phủ nhận.

Công Tôn nâng mặt bé lên nói, “Tại sao lại đòi bạc của hã a?”

Tiểu Tứ Tử dẫu mở, nói, “Tiểu Tứ Tử muốn cho phụ thân vui vẻ.”

Công Tôn cũng đau lòng, vật nhỏ này, bé tí như vậy đã bắt đầu quan tâm loại chuyện này, cũng không thể to tiếng với nó, nói, “Tiểu Tứ Tử, bây giờ phụ thân đã làm chủ bộ ở Khai Phong phủ, cũng coi như rất thích việc này, thiện đường cũng đã khởi công, cảm thấy mỹ mãn, không thể lại đòi vàng của hã.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, nhỏ giọng nói thầm, “Cửu Cửu nói, vàng thì tính cái gì, sao trên trời hã cũng có thể hái xuống cho người.”

Công Tôn sừng sốt, mặt đỏ bừng, nói, “Đừng nói bậy.”

Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn cọ cọ, cười tủm tỉm nói, “Phụ thân, người có phải cũng thích Cửu Cửu một chút?”

Công Tôn không lên tiếng, nhìn bé, Tiểu Tứ Tử cười, nói, “Quả nhiên nha, không phải thì tại sao hung như vậy.”

Công Tôn nhéo khuôn mặt mềm mềm đó, “Hung là vì hã lưu manh.”

“Nhưng.” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nói, “Cửu Cửu chỉ lưu manh phụ thân, không lưu manh người khác.”

Công Tôn khẽ nhíu mày... Nghĩ cũng phải a, Triệu Phổ hình như đối xử với người khác rất bình thường a.

Lúc này, chợt nghe được bên ngoài có thanh âm của Triệu Phổ truyền đến, “Thư ngọc, đi ra.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, vẫn đem thỏi vàng thu hồi, bỏ vào cái rương đẩy vào gầm giường... Sau này tìm cách trả lại hẳn là được! Nghĩ vậy, liền ôm Tiểu Tứ Tử xuất môn.

“Bắt được.” Triệu Phổ nói, “Lập tức thẩm tra, các người cũng đi nhận mặt xem có phải đám người này không.”

Công Tôn gật đầu, theo Triệu Phổ đi đến hình phòng phủ Khai Phong.

.

Hình phòng rất lớn, nhưng cũng không giống như tên của nó, gian phòng dùng để xử phạt, mà là một gian phòng rộng lớn trống trơn, thông thường nếu Bao Chửng không ở công đường xử án, điều tra hỏi ở đây.

Triệu Phổ và Công Tôn vào hình phòng, thì thấy trước mặt quỳ mười mấy người, Tiểu Tứ Tử tinh mắt, chỉ vào một người trong đó nói, “A... Ta nhớ kỹ, có hẳn!”

Đám người kia đầu cúi càng thấp.

“Nói đi.” Bao Chửng nói, “Ai sai sử các người tập kích Công Tôn tiên sinh cùng Tiểu Tứ Tử?”

Đám người kia kiếc mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Bao Chửng thấy chúng không chịu nói, tựa hồ không sợ hãi, trong lòng khẽ động, bất động thanh sắc hỏi tiếp, “Các người không nhận tội?”

Một tên trong đó cười lạnh, nói, “Gọi tới sợ người không dám tiếp.”

Bao Chứng cười, nói, “Ta gian khổ nhiều năm cũng coi như kiến thức qua không ít, đừng nói gọi tới là người, dù có là quỷ thần, bản phủ cũng dám, người nói đi.”

Kẻ nọ cười nói, “Là đương kim hoàng thượng.”

Bao Chứng nghe xong, cười lắc đầu, nói, “Người nói là hoàng thượng phải người làm?”

“Không sai.” Kẻ nọ ưỡn ngực, tỏ vẻ không sợ trời không sợ đất, dáng vẻ ta thách người có thể làm khó dễ được ta.

Bao Chứng cũng cười, nói, “Người nói một chút, hoàng thượng xuất cung phân phó cho người, hay là tiếp các người vào cung phân phó?”

“Hoàng thượng sai một tùy tùng đến nói.” Tên côn đồ nọ đắc ý nói, “Bao đại nhân, ngài muốn tra, thì tra hoàng thượng, ngài dám sao?”

Bao Chứng hơi gật đầu, nói, “Ta chắc là dám, bất quá oan uổng hoàng thượng là tội khi quân, các người sẽ bị sao gia diệt tộc*, các người dám không a?”

*(sao gia diệt tộc = tịch biên gia sản tru di tam tộc)

Bọn chúng sửng sốt, vô thức liếc nhìn nhau, nhìn tên dẫn đầu.

Tên nọ vừa định nói, Bao Chứng bất ngờ đập bàn, nói với nha dịch, “Đến a, đánh gãy chân bọn chúng cho ta, đánh gãy xương chân!”

Triệu Phổ bọn họ đều kinh ngạc nhìn Bao Chứng, thầm nhủ... Bao đại nhân còn có ngày lạm dụng tư hình?!

Các nha dịch này đã sớm thành thói quen, Bao Chứng cùng bọn họ liên thủ hợp lại hù dọa người, đều làm ra một bộ hung thần ác sát tư thế muốn nhào đến đánh.

Bọn côn đồ kia nóng nảy, chúng nghe nói Bao Chứng chưa bao giờ lạm dụng tư hình... Tại sao hôm nay...

“Có phải người sai khiến các người hành sự, không nói cho các người việc này a?” Bao Chứng cười hỏi, “Hắn chỉ nói với các người, nhắc đến hoàng thượng thì ta không dám làm gì sao?”

Đám côn đồ hai mặt nhìn nhau.

Bao Chứng nói, “Đánh cho ta!”

Các nha dịch này thực sự ấn bọn côn đồ xuống, bắt đầu đánh, roi này làm bằng dây mây, sau khi phơi nắng cho khô, khoét rỗng, bên trong đổ đầy cát đất, vừa dai lại vừa nặng, một roi quật trúng trên người, thì không phải chuyện đùa, chỉ đánh ba bốn roi, cái mông của đám côn đồ kia đã muốn nát.

Bọn chúng gào khóc thảm thiết đồng loạt nói, “Đại nhân, chúng ta nói a, chúng ta là bị người giật dây a!”

Bao Chứng khoát khoát tay, ý bảo nha dịch ngừng lại, hỏi, “Là ai giật dây các người, nói mau!”

“Ách... là một thái giám.” Côn đồ nói, “Hắn cho chúng ta một trăm lượng văn ngân (bạc nguyên chất), bảo chúng ta làm chuyện này.”

“Thái giám như thế nào?” Bao Chứng hỏi.

“Ách... Rất béo.” Côn đồ trả lời.

Bao Chứng sửng sốt, hỏi, “Béo cỡ nào?”

“Đại khái ít nhất cũng một hai trăm cân.” Côn đồ nghĩ.

Triệu Phổ cau lại đôi mày, trong đầu hẳn đã hiện lên một người.

“Người nọ cụ thể làm sao phân phó các người?” Bao Chứng hỏi.

“Ách... Hẳn bảo chúng ta tập kích Công Tôn tiên sinh cùng con của y, bảo y rút khỏi Khai Phong phủ, nếu bị bắt, cứ nói là hoàng thượng sai làm là được, Bao đại nhân không dám động hoàng thượng... Không ngờ bị lừa.” Tên đó có vài phần suy sụp nói.

Bao Chứng nghe xong, lại hỏi vài câu, những kẻ đó nói tới nói lui cũng không ra đầu mối nào, Bao Chứng đã thả người, xoay mặt nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Cửu Vương gia, chuyện này ngài nghĩ nên xử lý ra sao?”

Triệu Phổ nhíu mày thật sâu.

Công Tôn khó hiểu hỏi Triệu Phổ, “Công công béo nào a?”

Triệu Phổ khe khẽ thở dài, vươn tay vỗ vỗ vai Công Tôn, nói, “Thư ngốc a... lần này là ta liên lụy người.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 50: Lão Tử Muốn Cùng Người Khẩu Khẩu

Công Tôn hiển nhiên không quá rõ Triệu Phổ nói cái gì.

Bao Chứng cũng nói, “Vương gia, chuyện này ngài xử lý đi.”

Triệu Phổ gật đầu, có chút áy náy nhìn Công Tôn, nói, “Sau khi ăn cơm tối người rảnh không?”

Công Tôn gật đầu.

Triệu Phổ cười nói, “Ta dẫn người đến một nơi.”

“Đi đâu?” Công Tôn hỏi.

“Tảo mộ.” Triệu Phổ thản nhiên cười, Công Tôn hơi chút trợn tròn mắt.

.

Khi ăn cơm tối, có hỏa kế của hiệu may đến, đưa tới hai cái lý y mới cho Tiểu Tứ Tử, sau khi Tiểu Tứ Tử thay xong, lại mặc vào ngoại sam, nhắc tay duỗi chân đều thư thái hơn nhiều.

Mà trước lúc Công Tôn muốn xuất môn, Hoàng Thái Phi phái người tới, đưa đến một rương quần áo mới, mà đều là y phục của tiểu hài nhi.

Công Tôn có chút khó hiểu, Triệu Phổ cười nói, “Đều là khi bé người khác tặng cho ta mặc, ta lớn nhanh nên chưa kịp mặc, cho Tiểu Tứ Tử là vừa.”

Công Tôn ngửi ngửi y phục, y phục này theo lý mà nói, hẳn là đã để trong rừng nhiều năm, sẽ có chút mùi gỗ, nhưng ở đây một chút cũng không có... Rõ ràng là mới.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ một chút, Triệu Phổ sờ sờ mũi ngửa mặt lên trời, nói, “Nhi tử của người mặc của lão tử là thiên kinh địa nghĩa.”

Công Tôn có chút bất đắc dĩ, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, y phục là Cửu Cửu tặng cho người, mau cảm tạ Cửu Cửu.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, ngọt lịm nói một câu, “Cảm tạ Cửu Cửu.”

Con tim non nớt của Triệu Phổ gào thét... lằng lằng a lằng lằng.

“Đi.” Triệu Phổ nói với Công Tôn, “Đi tảo mộ.” Nói xong, liền ra cửa.

“Tảo mộ ai a?” Đi trên đường, Công Tôn hơi chút mờ mịt hỏi Triệu Phổ.

“Ân, nói sao nhỉ.” Triệu Phổ nói, “Khi ta sinh ra, phụ hoàng cũng không thương ta, vốn định giết ta, sau đó lại có một tiểu thái giám từ trong tay phụ hoàng cứu ta ra, ôm ta chạy trốn về chỗ của nương, ta mới không bị làm thịt.”

“Nga?” Công Tôn có chút giật mình, hỏi, “Tiểu thái giám nọ đoạt người từ tay hoàng thượng?”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ nói, “Phụ hoàng năm đó nâng ta lên chuẩn bị ném, bị hăn lao đến tiếp được, sau lại hăn liền ôm ta chạy điên cuồng về chỗ nương ta, nương ta che chở ta nói muốn đồng quy vu tận... Dù sao cũng là công chúa ngoại tộc, phu thê lại ân ái, sau đó phụ hoàng cũng ngừng tay, bất quá tiểu thái giám kia thiếu chút nữa bị đánh chết, sau lại nương ta cứu hăn, nhận hăn làm con nuôi, ta nhận hăn làm đại ca.”

Công Tôn gật đầu, nhìn Triệu Phổ hiện tại cái dạng này, thực sự không cách nào tưởng tượng được đáng dấp khi hắn còn là hài nhi.

“Sau nường ta lại mang theo ta trở về đại mạc... Phụ hoàng ta sau đó không biết nghĩ gì, đại khái là thông suốt, muốn tiếp chúng ta trở lại, nhưng nường ta không chịu. Cuối cùng, phụ hoàng lưu tiểu thái giám kia bên người, đặt cho hắn một danh tự, gọi Tiểu Minh tử, đại khái bởi vì nường là Minh Dương công chúa.” Triệu Phổ nói, “Sau khi phụ hoàng qua đời, ta được huynh trưởng, cũng chính là tiên hoàng nhận về Khai Phong, Tiểu Minh tử liền chuyển sang chiếu cố ta, ta thấy hắn gầy, thường chọc hắn, buộc hắn ăn nhiều thứ, bất tri bất giác đã bị ta dưỡng béo, sau đó cũng không biết xảy ra chuyện gì... Bỗng nhiên biến thành một gã béo phì.”

“Ha hả.” Tiểu Tứ Tử vỗ tay cười.

Công Tôn có chút bất đắc dĩ nhìn Triệu Phổ, Giả Ảnh không quên xen mồm, nói, “Vương gia, Minh gia nói qua, đó là bởi vì có một lần hắn sinh bệnh, đại phu nói hắn quá gầy, nên người bắt đầu liều mạng uy hắn ăn. Hắn lại thương người, người cho hắn ăn thì liền há mồm nuốt, bất tri bất giác biến thành béo phì.”

Triệu Phổ cũng cười, lắc đầu.

“Sau đó thì sao?” Công Tôn đã mơ hồ minh bạch, kẻ phái người tập kích y cùng Tiểu Tứ Tử, phỏng chừng chính là vị Tiểu Minh tử này... Triệu Phổ dù có tức đến thế nào, cũng không thể trút giận với hắn a.

“Tiểu Minh tử có một tâm nguyện.” Triệu Phổ khe khẽ thở dài, “Hắn thường nói, phụ hoàng ta từng nói qua, ta sẽ là hoàng đế tốt.”

Công Tôn khẽ nhú mày...

“Bất quá ta thực sự không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, sau đó hắn mưu đồ bí mật phái người ám sát thái tử Triệu Trinh, bị tiên hoàng bắt

được, muốn chém hăn.” Triệu Phổ nói, “Ta đi cầu tình, tính cách Triệu Trinh ôn hòa hiền hậu, cũng cầu phụ hoàng hăn thả Tiểu Minh tử, nói nếu như giết Tiểu Minh tử, sau này ta và hăn sẽ có ngăn cách.”

Công Tôn gật đầu, nói, “Hoàng thượng khi bé rất thông minh a.”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Ý người là hăn hiện tại không thông minh?”

Công Tôn nhướng mi, “Ý ta là hăn hiện tại càng thông minh.”

Triệu Phổ cười, nói, “Tiểu Minh tử không bị xử tử, sau đó Triệu Trinh đăng cơ, hăn giận ta, chạy đến hoàng lăng, trông giữ mộ phần cho phụ hoàng.”

Công Tôn nhú mày, hỏi, “Sau đó?”

“Trước kia khi ta chưa xuất chinh, thường ngày hay đến thăm hăn mang thức ăn cho hăn.” Triệu Phổ nói, “Sau đó, hăn tựa hồ cũng nguôi ngoai, ta vốn muốn đón hăn trở về làm bạn với nương, nhưng hăn không chịu, nói ở đó tự do tự tại, còn có thể làm bạn với phụ hoàng... Bắt quả hăn vẫn rất quan tâm chuyện của ta.”

Công Tôn gật đầu, nói, “Có vài ngày người mang theo hảo tửu cùng món ngon xuất môn không gặp, chính là đi gặp hăn?”

Triệu Phổ cười gật đầu, “Ta đối hăn luôn có chút hổ thẹn, ta biết hăn mong muốn Triệu Phổ ta có một ngày có thể làm hoàng đế, hoặc là con nối dõi cũng được... Cho nên ta vẫn không dám nói với hăn chuyện của người.”

Công Tôn nghe xong nhìn Triệu Phổ một chút, hăn khẽ nhú mày, “Lần này, không biết ai có dụng tâm xấu, đem chuyện của người nói cho hăn... Nếu để ta biết, tuyệt đối sẽ không tha cho bọn chúng!”

Công Tôn nghe, không nói gì, vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ghé vào trong lòng y, bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

“Thư ngốc.” Triệu Phổ xoay mặt nhìn Công Tôn.

Công Tôn ngược mắt.

“Nếu quả thật là Tiểu Minh tử sai sử, ta không có cách nào làm cho người hết giận, bằng không, người ném ta một thân trứng gà đi?” Triệu Phổ nói, “Bất quá kẻ để gió thổi đến tai của hãn, ta tuyệt đối sẽ không khinh tha.”

Công Tôn cười, nói, “Nếu người nọ là một lòng hướng về người, vậy người đừng truy cứu ai cả, dù sao ta cùng Tiểu Tứ Tử cũng lông tóc vô thương, người chỉ cần nói cho hãn, ta và người bất quá là gặp dịp thì chơi, hãn tự nhiên sẽ không gây khó xử ta nữa.”

Triệu Phổ nghe được mấy chữ “gặp dịp thì chơi”. Không hiểu vì sao, ngực có chút buồn buồn.

Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, “Phụ thân, cái gì gọi gặp dịp thì chơi?”

Công Tôn biết Tiểu Tứ Tử một lòng tác hợp cho y cùng Triệu Phổ, sợ bé nháo, nói, “Ngoan ngủ đi.”

Tiểu Tứ Tử vẽ mặt nghi hoặc tựa vào lòng Công Tôn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ không có cách nào biểu tình, ngực không được tự nhiên —— Con một sách này, một chút cũng không thông suốt! Bất quá nghĩ lại, bản thân Triệu Phổ cũng có chút không thông, chính mình rốt cuộc là muốn cái gì?

.

Lúc này, mọi người đã tới hoàng lăng, sắc trời cũng tối dần. Hoàng lăng tuy rằng hùng vĩ, nhưng dù sao cũng là lăng tẩm, buổi tối đặc biệt hoang vắng, âm phong trập trập.

Triệu Phổ nhíu mày, lăm lăm, “Nghĩ gì vậy trời? Khăng khăng thủ ở nơi quý quái này?”

Mọi người dọc theo con đường nhỏ tiến vào, cách đó không xa, xuất hiện một đình thai lâu các, chợt nghe được tiếng đàn truyền đến, vô vàn the lương. Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn nói, “Phụ thân, hảo dọa người nha.”

Giả Ảnh xuất ra tiểu thẩm bọc bé lại, nói, “Đừng sợ Tiểu Tứ Tử, nơi này là mộ phần của phụ thân Vương gia.”

“Mộ phần...” Tiểu Tứ Tử thụt đầu chui chui vào trong thẩm, Triệu Phổ và Công Tôn có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Giả Ảnh, Giả Ảnh vẻ mặt mờ mịt, nhìn Tử Ảnh —— Chuyện gì vậy?

Tử Ảnh cười tủm tỉm vỗ vai hắn, “Thế nào? Giả thông minh, người cũng có ngày hôm nay?”

.

Đi theo tiếng đàn vòng qua cây cầu chín nhịp, phía trước xuất hiện một đình hoa đào, ngoài đình nở đầy hoa đào, hương thơm đẹp lòng người.

Trong đình có người, người này thân hình cao to phì phạc, mặc một bộ y phục thanh sắc, đang đánh đàn, tiếng đàn réo rắt vô cùng thảm thiết. Công Tôn sau khi nghe được, trong lòng hơi khê động —— Người này, tựa hồ có tâm sự u sầu.

Công Tôn dừng bước, nói với Triệu Phổ, “Người đi trước đi, ta ở đây chờ người.”

Triệu Phổ gật đầu, phi thân lướt qua hồ nước, đáp xuống trong đình.

Người đánh đàn ngẩng đầu, nhìn Triệu Phổ một chút, khe khẽ thở dài.

“Đại ca.” Triệu Phổ nói, “Gió lớn như vậy tại sao lại mặc ít áo thế kia?”

Tiểu Minh tử cười cười, nói, “Thịt dày, không sợ lạnh.”

Triệu Phổ cũng cười, hỏi, “Ăn chưa?”

Tiểu Minh tử xoay mặt, nhìn một chút bên ngoài đình, Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử, hân nhú mào.

“Người tới đòi công đạo cho hân sao?” Tiểu Minh tử lạnh như băng hỏi.

Triệu Phổ khẽ nhú mào, hỏi, “Đại ca, thật là người làm sao?”

Tiểu Minh tử gật đầu, nói, “Không sai.”

“Ai nói cho người biết?” Triệu Phổ hỏi.

Tiểu Minh tử im lặng, trả lời, “Ta nói rồi, tại sao người lại coi trọng một nam nhân như vậy, đừng nói... hân thật đúng là đẹp, còn có một oa oa nữa... Oa nhi này nếu là cốt nhục của người thì tốt quá.”

Triệu Phổ ngồi xuống bên cạnh hân, nói với Tiểu Minh tử, “Đại ca, y không có làm gì sai... Tại sao người lại nói cho bọn côn đồ kia là hoàng thượng sai sử? Muốn ta tạo phản a? Người đây không phải dẫn lửa thiêu thân sao?”

Tiểu Minh tử giương mắt nhìn Triệu Phổ, “Ta không cam lòng...”

“Đây đều là chuyện quá khứ rất rất lâu rồi.” Triệu Phổ hơi chút bất đắc dĩ nói, “Đừng nhắc đến nữa, đại ca, ta không muốn làm hoàng đế.”

Tiểu Minh tử bất đắc dĩ cúi đầu, thở dài, “Ta chỉ là không ngờ người thích một nam nhân, người nếu ngay cả tử tự cũng không lưu lại, ta làm sao xuống dưới gặp tiên hoàng a!”

Triệu Phổ cười nói, “Người quản ông ta làm gì? Người mới bao nhiêu? Ta đã nói, người hãy theo ta quay về Vương phủ, làm bạn với hoàng nương, đỡ cho bà ngày ngày nhớ thương người.”

Tiểu Minh tử ngược mắt nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Tại sao người thích hẳn? Là bởi vì đẹp? Thiên hạ nhiều nữ nhân!”

Triệu Phổ tiếp tục nhìn trời thở dài, nói rõ nguyên nhân trước sau cho Tiểu Minh tử nghe, Tiểu Minh tử sau khi nghe xong, có chút minh bạch, liền hỏi, “Vậy... Hai người là...”

Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Nói trắng ra là, ta hình như có chút thích y, bất quá y hình như có chút không thích ta.”

Tiểu Minh tử nhú mày, vừa định nói, Triệu Phổ liền lên tiếng, “Ai, bất quá con của y cực kỳ khả ái, ta gọi đến cho người nhìn nhìn?” Vừa nói, vừa ngoắc gọi Công Tôn.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, đi vào đình, cùng Tiểu Minh tử đối mặt, Tiểu Minh tử có chút xấu hổ, nhưng Công Tôn thì nhìn ra... Ấn đường của người này biến thành màu đen, hai mắt vô thần, môi khô khốc —— Trọng bệnh triền thân!

Lúc này, Tiểu Tứ Tử cũng tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn người trước mặt, thầm nhủ —— Ai nha, hảo béo hảo nhiều thịt, thoát nhìn hảo mềm mềm nha!

Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử qua, nói, “Tiểu Tứ Tử, đây là Tiểu Minh tử.”

Tiểu Tứ Tử thích hết thấy những thứ tròn vo, cười tùm tùm vươn tay chọt chọt bụng Tiểu Minh tử, nói, “Tiểu Minh tử.”

Tiểu Minh tử từ nhỏ đã đặc biệt thích tiểu hài tử, cho nên năm đó mới có thể phấn đấu quên mình đi cứu Triệu Phổ còn quần trong tã lót, hôm nay vừa nhìn Tiểu Tứ Tử, cơn tức trong lòng hạ hơn phân nửa, nhìn Tiểu Tứ Tử hỏi, “Người... gọi gì?”

“Tiểu Tứ Tử.” Tiểu Tứ Tử cười hì hì nói.

Tiểu Minh tử vươn bàn tay phì phì, nói, “Ta ôm một cái được không?”

Tiểu Tứ Tử vươn hai tay, hướng vào trong lòng hân rướn người đến, quả nhiên —— Hào mềm nha.

Tiểu Minh tử nhìn Tiểu Tứ Tử, trên mặt lộ ra nét cười, Công Tôn quan sát tình huống của hắn, phát hiện người này hơi không bình thường, lại nhìn Triệu Phổ một chút.

Triệu Phổ đứng lên, vỗ vỗ Công Tôn nói, “Theo ta cùng nhau gọi đại ca.”

“Ai.” Tiểu Minh tử rất không khách khí khoát khoát tay, nói, “Ta không đảm đương nổi, gọi Minh công công là được.”

Công Tôn cười cười, nói, “Minh công công, gần đây biếng ăn, bụng trướng đau, các khớp xương sưng nhức?”

Tiểu Minh tử sững sốt, vô thức gật đầu.

“Nếu không lưu tâm, ta bắt mạch cho người?” Công Tôn hỏi.

Tiểu Minh tử sắc mặt hiển nhiên khó nhìn, lắc đầu.

Công Tôn trong lòng hiểu rõ, “Xem ra công công đã tìm người xem qua rồi a.”

Tiểu Minh tử cúi đầu không nói, Triệu Phổ cũng nhìn ra môn đạo, liền hỏi Công Tôn, “Hắn làm sao vậy?”

Công Tôn nói, “Hắn mang bệnh rất nặng.”

“Đại ca?” Triệu Phổ nhíu mày, “Người bệnh gì?”

Tiểu Minh tử có chút khô khan cười cười, nói, “Không bệnh.”

Triệu Phổ cũng nhìn ra được thần sắc của hắn khá tệ, liền nhìn Công Tôn, Công Tôn đảo mắt ra hiệu cho hắn, nói, “Minh công công, có phải là thái y nào đó đã xem qua cho người?”

Tiểu Minh tử không nói.

Công Tôn cười cười, nói, “Là thái y đó nói với người chuyện của ta?”

Tiểu Minh tử ngẩn người, nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhíu mày, thầm nhủ, nường, nói tới nói lui, nguyên lai là một tên thái y đồ kỵ Công Tôn nên giờ trò quỷ, cũng phải a, ngoại trừ đám thái y kia, Công Tôn có đặc tội với ai đâu?!

“Đại ca.” Triệu Phổ nói với Tiểu Minh tử, “Trước hết đừng làm gì cả, người để thư ngốc này bắt mạch, y thuật của y thực sự rất cao!”

“Ta không thích!” Tiểu Minh tử cứng đầu, trừng Công Tôn nói, “Dù có thể cứu, ta cũng không cần hắn cứu!”

“Người...” Triệu Phổ tức giận, thầm nhủ tính tình như vậy làm sao luyện ra được, so với người còn lì hơn.

Công Tôn cũng không tức giận, nhưng Tiểu Tứ Tử trong lòng Tiểu Minh tử, vươn tay véo má Tiểu Minh tử, nói, “Tiểu Minh tử, không được hung phụ thân!”

Tiểu Minh tử nhìn Tiểu Tứ Tử một chút, cũng không nói gì, Tiểu Tứ Tử nói, “Người bị bệnh sao? Vì sao không xem?”

“Ta sống không có ý nghĩa.” Tiểu Minh tử nói, “Sống làm gì chứ?!”

Tiểu Tứ Tử nghe xong, chớp chớp mắt, hỏi, “Sống vì sao không có ý nghĩa nha?”

Tiểu Minh tử liếc nhìn Triệu Phổ, không lên tiếng.

Công Tôn cười cười, nói, “Tiểu Tứ Tử, đến.”

Tiểu Tứ Tử từ trên người Tiểu Minh tử nhảy xuống, chạy về bên người Công Tôn, Công Tôn vươn tay bế bé lên, thản nhiên nói, “Người này, là một quỷ hồ đồ, hẳn chỉ biết đến mình, cho đến bây giờ cũng không nghĩ cho người khác, người như thế, nếu không phải thấy hẳn chết sẽ liên lụy Cửu Cửu, ta còn lười cứu hẳn.”

Triệu Phổ xoay mặt nhìn Công Tôn, thầm nhủ —— Đây là diễn hay là thật a?

Tiểu Minh tử cũng phát hỏa, giương mắt nhìn Công Tôn, nói, “Ai, yêu nghiệt người nói cái gì?!”

Triệu Phổ ngược phiên đến hoảng, sao lại gọi Công Tôn là yêu nghiệt a?!

Công Tôn không tức giận, vẫn vân đạm phong khinh, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, Minh công công này, ỷ vào chính mình khi còn bé cứu được Cửu Cửu một mạng liền hoành hành ngang ngược, buộc Cửu Cửu phải làm chuyện Cửu Cửu không thích làm, vì thế, không tiếc thương tổn

người hăn yêu thương, còn muốn buộc hăn tạo phản, hoàn toàn mặc kệ Cửu Cửu hiện tại một mình tại Khai Phong phủ, nếu hoàng thượng biết được việc này tiên hạ thủ vi cường, đòi mạng của hăn, vậy Cửu Cửu chính là bị hăn hại chết. Cửu Cửu một khi đã chết, Triệu gia quân ở biên quan tất nhiên sẽ tạo phản, đến lúc đó nội chiến... Tử thương vô số không nói, Liêu quốc cùng Tây Hạ như hổ rình mồi, tất nhiên sẽ thừa loạn mà vào, đến lúc đó thoảng cái chiếm đoạt Đại Tống, toàn bộ con dân đều thành nô lệ mất nước, giang sơn Đại Tống liền chôn vùi trong tay hăn. Bất quá hăn lúc đó cũng không hề gì a, chôn thì cũng đã chôn, hăn cũng bệnh nặng sắp chết, đến lúc đó, xuống địa phủ còn có thể tức chết lão hoàng đế, thật tốt?!”

“Người... người...” Tiểu Minh tử bị Công Tôn miệng mồm lạnh lợi xỏ xiên đến tái cả mặt, nhưng há mồm nửa ngày, cũng không thể phản bác được một câu, những điều Công Tôn nói, hăn đều không nghĩ tới... Nhiều năm như vậy, hăn cũng không hề nghĩ đến phương diện này.

Công Tôn tiếp tục nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử a, người nói một chút, Tiểu Minh tử này, có phải rất xấu hay không?”

Tiểu Tứ Tử nghe được khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại, nói, “Tại sao lại như vậy a, Tiểu Minh tử thật xấu a!”

Tiểu Minh tử tức giận thở hển hển, ngồi trên ghế đá ngực kịch liệt đập phồng, một câu cũng không nói lên được.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn —— Thư ngọc, được rồi, đừng để tức chết!

Công Tôn giao Tiểu Tứ Tử cho Triệu Phổ, đi tới bên người Tiểu Minh tử, nói, “Ai, người mở to hai mắt ra nhìn!” Nói, vươn tay vỗ vỗ ngực mình, “Lão tử tuy rằng là một thư sinh, nhưng có điểm nào không giống nam nhân mà giống yêu nghiệt chứ? Triệu Phổ hăn là một lưu manh, lão tử còn không vừa ý hăn đó, đừng nói bậy!”

Triệu Phổ nhú nhú khoe miệng, Tiểu Tứ Tử vể mặt đồng tình vỗ vỗ vai Triệu Phổ —— Cừu Cừu, người phải nhẫn nại nha.

Tiểu Minh tử cũng mở to hai mắt —— Trên đời này, lần đầu thấy có người không đem Triệu Phổ để vào mắt như thế.

“Đưa tay ra, ta bắt mạch cho người!” Công Tôn trừng mắt liếc hẳn, “Người không vươn tay thì chính là bất trung bất nghĩa bất nhân bất hiếu!”

Tiểu Minh tử thiếu chút nữa mắt trợn trắng sùi bọt mép, nhưng cuối cùng, cũng run rẩy vươn tay ra.

Công Tôn cười cười, ngồi xuống, bắt mạch cho Tiểu Minh tử, chần nửa ngày, có chút nhụt chí thở dài một hơi, nói, “Người a, ăn quá nhiều! Giảm béo!” Vừa nói, vừa đối Giả Ảnh nói, “Giám người này lại, mỗi ngày không cho uống nước chỉ cho uống canh lá sen, mỗi ngày không cho ăn gì khác, ngoại trừ ăn một ít rau xanh, một ít đậu hũ, một ít cơm.”

Triệu Phổ giật mình, kéo tay áo Công Tôn, “Ai, thư ngọc, chết đói!”

Công Tôn liếc ngang, nói, “Đều do người nuông chiều!”

Triệu Phổ nín lặng... Thư ngọc này đằng đằng sát khí.

Công Tôn nói với Giả Ảnh, “Tìm người theo dõi hẳn, mỗi ngày bắt hẳn đi nằm dặm đường!”

Tiểu Minh tử mở to hai mắt nhìn Công Tôn, nói, “Người... người...”

“Người cái gì a?” Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc hẳn, “Không cho người thấy lợi hại, người không biết mã của Vương gia có ba con mắt a?! Kiên trì như vậy hai tháng, bảo chứng người mặt mày tỏa sáng!”

“Ta... ta...” Tiểu Minh tử càng gấp càng không nói ra lời.

Công Tôn đập bàn, quát, “Ta cái gì?! Người làm bệnh nhân dám không nghe lang trung nói, muốn chết a?!”

Tiểu Minh tử bị Công Tôn dùng vũ lực uy hiếp, thầm nhủ... Trời ạ, thứ sinh này tại sao hung hãn như vậy a. Triệu Phổ ở một bên che mắt, nhìn Tiểu Tứ Tử, thấp giọng hỏi, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân người sao lại đe dọa bệnh nhân như vậy a?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Trước đây có một bệnh nhân không uống thuốc, phụ thân cầm cây chổi đuổi theo đánh hắn.”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng.

“Còn có người nát rượu, người trong nhà bảo phải kiêng rượu nhưng hắn nhất quyết không.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Phụ thân nói, treo lên ba ngày ba đêm liền từ bỏ.”

Triệu Phổ lại nhìn Công Tôn một chút, nuốt một ngụm nước bọt.

Công Tôn thấy Tiểu Minh tử đã trở nên hiền lành, nói, “Người không thể ở lại đây, người quá béo, các khớp xương bị đè nặng dễ thụ thương, ở đây gió âm lãnh, bệnh thương hàn tận xương sau này sẽ bị phong thấp, cứ như vậy sẽ không thể nào đi đứng được.”

Tiểu Minh tử khẽ nhú mào, nói, “Nhưng... thái y nói ta chỉ có thể sống nửa tháng.”

“Thái y nào?” Triệu Phổ khó hiểu.

Tiểu Minh tử nói, “Ách...”

Chính lúc này, Tử Ảnh tiến đến nói với Triệu Phổ, “Vương gia, Vương thái y tới.”

Công Tôn và Triệu Phổ song song nhìn Tiểu Minh tử.

Tiểu Minh tử gật đầu, nói, “Chính là hãn.”

Công Tôn nhú mày, hỏi, “Hãn tới làm gì?”

Tiểu Minh tử nói, “Hôm qua hãn khai phương thuốc cho ta, nói ta không tiện điều chế được, đêm nay đến đưa cho ta.”

Triệu Phổ cau mày, Công Tôn kéo hãn một cái, nói, “Bắt trộm!”

Triệu Phổ gật đầu, nói với Tiểu Minh tử, “Người đừng để lộ ra a, chúng ta nấp trong góc tối gần đây!”

Tiểu Minh tử gật đầu, Triệu Phổ liền mang theo Công Tôn trốn sau một tòa núi giả, Công Tôn đối Tiểu Tứ Tử “Suyt” một tiếng, Tiểu Tứ Tử nhanh chóng che miệng lại.

.

Lúc này, một trung niên nhân gầy vội vội vàng vàng chạy vào, dáng vẻ của hãn tựa hồ rất khẩn trương, có chút lén lút.

“Ai, Minh công công!” Chạy tới, chính là thái y Vương Luân.

“Vương thái y.” Tiểu Minh tử dù sao cũng hướng về Triệu Phổ, vừa rồi Công Tôn nói một phen tuy lời không dễ nghe, nhưng cũng giống như lấy sữa bò xối lên đầu hãn, khiến hãn triệt để minh bạch, trong lòng cũng biết Vương thái y này, tất nhiên có gì đó cổ quái.

“Ta mang được tới cho người.” Vương thái y từ trong tay áo lấy ra một bình dược, đổ ra một viên đan dược, nói, “Ta biết người nấu dược không tiện, cho nên luyện thành đan hoàn cho người, đến, ăn.”

Tiểu Minh tử gật đầu, nói, “Thái y, cứ để đó, ta vừa ăn cơm, trưởng bụng, một hồi ăn.”

“Ai, không được, lúc này ăn vừa hảo.” Vương thái y đem dước đưa đến trước mắt Tiểu Minh tử.

“Ta không muốn ăn.” Tiểu Minh tử lắc đầu.

“Người không muốn ăn cũng phải ăn!” Vương thái y kia đột nhiên vẻ mặt trở nên dữ tợn, một tay đè lại Tiểu Minh tử, một tay muốn nhét dước hoàn vào miệng hắn, đúng lúc này, cổ tay bị người bắt được.

Wương thái y cả kinh, liền cảm thấy trong đầu “ong” một tiếng —— Ngăn cản hắn là Triệu Phổ.

Triệu Phổ từ trong tay hắn đoạt được dước hoàn, giao cho Công Tôn đang đi đến.

Công Tôn tiếp nhận người người, nói, “Hạc đỉnh hồng.”

Wương thái y mở to hai mắt, biết chính mình sắp đến giờ chết.

Triệu Phổ nhếch miệng, gật đầu, “Người thật giỏi a, dám hại đại ca ta?!”

“Wương... Vương gia tha mạng a, ta... ta có khổ tâm.” Vương thái y lắp bắp giải thích.

“Ta biết người có khổ tâm.” Triệu Phổ gật đầu nói, “Khổ tâm một lát nữa nói với Bao đại nhân... Bất quá khẩu khí này ta nuốt không trôi!” Nói xong, xách hắn lên đưa cho Giả Ảnh, nói, “Bé gãy mười ngón tay hắn, đưa về cho Bao đại nhân!”

“Dạ!” Giả Ảnh cùng hai người âm thầm đi theo là Hắc Ảnh Bạch Ảnh đem người kéo lê đi xa xa... Sau đó, chợt nghe được tiếng thét thảm thiết truyền đến.

“Ai.” Công Tôn kéo Triệu Phổ, “Không thể lạm dụng tư hình a, giao cho Bao đại nhân đi.”

“Oa, thư ngọc.” Triệu Phổ tròn mắt nhìn y, “Hắn là đầu sỏ, người cùng Tiểu Tứ Tử sáng sớm thiếu chút nữa bị đánh!”

Công Tôn nói, “Không thể đánh, bọn họ sẽ nói người thô bạo, người thật muốn làm cho bọn họ xem a?!” Vừa nói vừa vươn tay giao Tiểu Tứ Tử cho Triệu Phổ, chạy đi ngăn cản Giả Ảnh bọn họ.

.

Vương Luân đã bị bẻ gãy hai ngón tay, Công Tôn thoa dược cho hắn, khoanh tay, cười nói, “Nếu như người khác hỏi, người phải nói chính mình bị ngã, nhớ rõ chưa?”

Vương thái y giật giật khóe miệng, Công Tôn hai mắt âm trầm, vội vã gật đầu, “Biết... biết, cảm tạ Công Tôn tiên sinh cầu tình a.”

Công Tôn cười tủm tỉm, nói, “Không có gì, ta vừa rồi quên nói, ta thoa cho người không phải là kim sang dược.”

“Ách...” Vương thái y trợn tròn mắt, nhìn Công Tôn, “Kia... kia là cái gì?”

Công Tôn cười cười, đột nhiên híp mắt lại, nhìn chăm chăm Vương thái y, “Nói này, Vương thái y, người là đồ ngu, người hận ta, đánh ta không sao, nhưng người ngàn không nên, vạn không nên uy hiếp con ta! Ta vừa thoa cho người, gọi là huyền tâm tán, ngón tay này của người, sẽ đau đến bảy ngày bảy đêm.”

“A...” Vương thái y hút một ngụm khí lạnh, đồng thời, liền cảm thấy một trận đau đớn từ ngón tay truyền tới nhói đến tận trong tim, đau đến nổi đổ mồ hôi lạnh, nghẹn ngào gào to, “Tha mạng a... Tha mạng...”

Công Tôn nhìn ba ảnh vệ mục trường khẩu ngọc bên cạnh, lấy ra một lọ dược đưa Giả Ảnh, nói, “Sau khi mang về, đưa cho Bao đại nhân, để ông

trước tiên tra hỏi, khi nào hần nói, thì khi đó cho giải được.”

“Ta nói, ta nói, ta lập tức nói a!” Vương thái y đau chịu không nổi, Giả Ảnh xách hần lên, nói, “Muốn nói bây giờ? Không có cửa đâu, về Khai Phong phủ rồi nói!” Nói xong, mang người đi.

.

Công Tôn trở lại trong đình, Triệu Phổ khó hiểu nhìn y, “Tại sao lại gọi là thăm hại hơn?”

Công Tôn dường như không có việc ấy bề Tiểu Tứ Tử qua, nói, “Đem đại ca người tiền về Vương phủ đi.”

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn Tiểu Minh tử, Tiểu Minh tử lúc này, đã bị Công Tôn dọa, Công Tôn thấy hần nhìn mình như nhìn quái vật, liền cười nói, “Ai, ta nói này Tiểu Minh tử.”

Tiểu Minh tử nhú nhú khoe miệng, thầm nhủ... Sửa thành Tiểu Minh tử a? Ngay công công cũng không kêu.

Công Tôn cười nói, “Người đại khái đã cùng hoàng thượng Vương gia ở chung đã lâu, quen nhìn người khác nịnh bợ chưa?”

Tiểu Minh tử sửng sốt.

Công Tôn vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử, nói, “Cũng không phải khoe, Triệu Phổ là Vương gia, ta phải coi trọng hần, dù dễ cái gì, dù hần là hoàng đế, ta đã chướng mắt thì sẽ chướng mắt, hần có nhìn hay không không có quan hệ gì với ta cả.”

Triệu Phổ một bên hí mắt, đang tự hỏi, vì sao, thư ngọc nói chuyện đáng đánh như vậy nhưng chính mình nghe được lại thống khoái như vậy a.

Công Tôn lại nói, “Mặt khác, một người có thể làm hoàng đế hay không, có muốn làm hoàng đế hay không, không quan trọng, quan trọng nhất là bây giờ đã có một hoàng đế, nếu có hai người, thì sớm muộn gì cũng có một người chết! Hai người bọn họ đều là hậu nhân của tiên hoàng, người muốn bọn họ tự giết lẫn nhau?”

Biểu tình trên mặt Tiểu Minh tử, đã tràn đầy hồi ý.

“Ta thu dọn một chút.” Một lát, Tiểu Minh tử mới nói với Triệu Phổ, “Vương gia nếu không chê, ta dọn về phủ, hầu hạ thái phi.”

Triệu Phổ vui như điên, vội vàng bảo Tử Ảnh chuẩn bị kiệu, tiếp Tiểu Minh tử hồi phủ, trong lòng cảm thán, thư ngốc này đúng là có biện pháp.

Bận rộn một phen, Tiểu Minh tử được Tử Ảnh đưa về Vương phủ, thực sự bị nhốt lại, mỗi ngày rau xanh đậu hũ giảm béo.

.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đã ngủ say, cùng Triệu Phổ, đi về Khai Phong phủ, lúc này trời đã tối sầm, gió đêm thổi vù vù, nhưng mang theo vài phần xuân tình ấm áp.

.

“Đúng rồi.” Triệu Phổ đột nhiên nói, “Còn chưa chúc mừng người, Công Tôn chủ bộ.”

Công Tôn liếc hân, nói, “Ít nhảm.”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn một chút, hỏi, “Thư ngốc, ở lại Khai Phong phủ, vui không?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, thành thật gật đầu, nói, “Những việc này ta đều thích, ta rất cao hứng.”

Triệu Phổ nghe xong, trầm mặc một hồi, ngừng bước, kéo Công Tôn, nói, “Ai, thư ngốc, nói với người một chuyện.”

“Cái gì?” Công Tôn quay đầu lại nhìn Triệu Phổ.

“Cảm tạ chuyện vừa nãy.” Triệu Phổ nói.

Công Tôn bật cười, “Việc này a? Đứng đắn như vậy làm chi?” Nói xong, xoay người muốn đi, Triệu Phổ kéo y lại, nói, “Ai, còn chưa nói xong mà.”

Công Tôn kiên nhẫn đứng lại nghe, thầm nhủ, Triệu Phổ bị gì vậy?

Triệu Phổ nhìn Công Tôn một hồi, đột nhiên kéo y qua ôm, sẵn tới, một ngụm hôn xuống miệng y...

Công Tôn mở to hai mắt, choáng váng, Tiểu Tứ Tử cũng tỉnh lại, ngược mắt, thì thấy Triệu Phổ và Công Tôn đang hôn môi, dụi dụi mắt, hiếu kỳ nhìn.

“Người làm gì?” Một lát sau, Công Tôn mới được Triệu Phổ buông ra, chùi miệng mẫn người, “Đồ lưu manh.”

“Ai nói ta đùa giỡn lưu manh?” Triệu Phổ trừng ngược lại, “Nói cho người biết lão tử thật sự thích người.”

Công Tôn khựng lại, Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Oa, Cừu Cừu hảo bồng (cừ khôi).”

Công Tôn vỗ một cái trên cái mông Tiểu Tứ Tử, xoay người đi, Triệu Phổ ở phía sau hô, “Thư ngốc, lão tử thật sự thích người.”

Công Tôn quay đầu lại mắng, “Người có xấu hổ hay không, trên đường phố mà gào rú cái gì!”

“Người sớm muộn cũng là người của lão tử.” Triệu Phổ hoan hoan hỉ hỉ theo sau hô to, “Lão tử muốn lên giường với người!”

“Người muốn chết, lưu manh!” Công Tôn mặt đỏ bừng, nhanh chân chạy về.

.

Trên nóc Khai Phong phủ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang uống rượu... Chợt nghe được thanh âm khí chấn sơn hà của Triệu Phổ ... Hai người đều sửng sốt.

Một lát, Triển Chiêu nói, “Ai, Bạch huynh, vừa rồi ta hình như sinh ảo giác.”

Bạch Ngọc Đường nhướng mi, “Phỏng chừng hơn phân nửa thành Khai Phong đêm nay đều sinh ảo giác.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu.

.

Hôm sau, trong thành Khai Phong dư luận xôn xao, tối hôm qua, Cửu Vương gia bày tỏ tình ái trên đường, tiếng hô ngay cả hoàng cung xa cách mấy dặm cũng nghe được.

Công Tôn mấy ngày nay trốn ở nhà không dám xuất môn, vì xuất môn thì sẽ có người hỏi y, “Tiên sinh, sau đó có lên giường không?”

Tức chết!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 51: Phía Đông Một Tứ, Phía Tây Một Tứ

“Đau nha!”

“Nhịn xuống!”

“Nhịn không được.”

“Vậy ta sẽ làm nhẹ chút.”

“Vẫn đau quá nha.”

“Lần đầu tiên đều như vậy, quen rồi thì sẽ ổn thôi.”

“Nha!”

“Ngoan, nhịn một chút!”

“Ô...”

“Đừng khóc mà.”

“Ô ô...”

“Ngoan, bảo bối nhịn một chút.”

“Đau muốn chết.”

“Được, ta nhẹ chút nữa, nhẹ chút nữa.”

“Hm... Nha... vẫn đau.”

“Loại chuyện này, phải dùng lực mới được nha!”

“Ầm” một tiếng, Triệu Phổ đá văng đại môn, sắc mặt trắng bệch hùng hổ xông vào phòng Công Tôn, hỏi, “Các người đang làm cái gì?”

Ngước mắt, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ngồi trên bàn, xắn ống quần lộ ra cẳng chân ngắn nhỏ, Công Tôn ngồi trên ghế, đang dùng các khớp ngón tay ấn vào lòng bàn chân Tiểu Tứ Tử.

Hai phụ tử đều bị Triệu Phổ đột nhiên xông vào làm cho kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn hẩn.

Triệu Phổ chớp chớp mắt, hỏi, “Hai người... làm gì?”

“Tiểu Tứ Tử gần đây đi tiện tiện (đi WC) có chút bón.” Công Tôn nói, “Ta ấn ấn cho nó.”

“Ách...” Triệu Phổ ngẩn người, tâm nói... Thì ra là thế, hù chết hẩn rồi, hai phụ tử này cũng thật là, quái thanh quái khí.

“Người làm gì vậy?” Công Tôn có chút khó hiểu nhìn hẩn, “Đột nhiên xông vào.”

“Ách...” Triệu Phổ trợn to mắt, sẵn tới nói, “Ta cũng bón.”

...

Công Tôn trầm mặc một hồi, nói, “Vậy bị phân ghen chết đi!”

Triệu Phổ bất đắc dĩ, nói, “Thư ngọc người còn giận sao? Ta cũng nói là ta không phải cố ý rồi mà.”

Công Tôn không phản ứng, Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn thất thần, liền vội vàng rút chân về, buông ống quần, chuẩn bị trốn đi mang hài.

Công Tôn lạnh tay lẹ mắt nắm cái chân kia của bé —— Ấn.

“Nha...” Tiểu Tứ Tử thê thê thảm thảm kêu một tiếng, làm cho Tử Ảnh lo lắng ghé vào cửa nhìn.

“Uy, thư ngọc, sao người xuống tay nặng vậy?!” Triệu Phổ cũng có chút đau lòng, đây cũng coi như con của hắn nha.

Tiểu Tứ Tử ủy khuất nhìn Công Tôn, Công Tôn cũng đau lòng, vừa nãy xuống tay hơi nặng, vội vàng giúp Tiểu Tứ Tử xoa xoa, nói, “Ấn đau chứng tỏ huyết quản không thông! Nếu như thân thể khỏe, ấn sẽ không bị đau!”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, hỏi, “Thật không?”

“Đương nhiên.” Công Tôn khinh bỉ nhìn hắn, đem Tiểu Tứ Tử bế đến, kéo ống quần xuống rồi mang hài cho bé, nói, “Sau này mỗi ngày đều ấn.”

Tiểu Tứ Tử hướng vào trong lòng Công Tôn chui chui, “Không muốn.”

Công Tôn nựng mặt bé, “Vậy hai ngày.”

Tiểu Tứ Tử lau lau mặt, vẻ mặt như đưa đám nói, “Phụ thân chưa rửa tay!”

Công Tôn vui vẻ cười, Triệu Phổ có chút ước ao, tâm nói, thật nhỏ mọn, cũng ấn ấn cho ta đi, bằng không cho ta ấn ấn cũng được mà... Vừa nghĩ đến bàn chân trắng nõn mềm mại của Công Tôn, Triệu Phổ liền cảm thấy tâm tình tốt lên. Chỉ tiếc từ ngày đó sau khi nói bậy, con mọt sách này đã không cho hắn tới gần, hơn nữa hai ngày nay mới chịu nói chuyện với hắn, lúc trước đều xem hắn như không khí.

“Thư ngọc, trưa nay đi đâu ăn?” Triệu Phổ cười hỏi Công Tôn.

Công Tôn ngược mắt nhìn hắn, hỏi, “Vụ án của Vương Thái y thế nào rồi?”

“Nga.” Triệu Phổ nói, “Thái y của Thái y viện liên hợp chính người, nói người hại bọn họ xấu mặt, vừa lúc Tiểu Minh Tử khó ở muốn tìm Thái y xem bệnh, bọn họ mới muốn lợi dụng hắn, bực để mướn người đều là Thái y của Thái y viện gom góp, bất quá người yên tâm, đám thái y này một tên cũng chạy không được, ta đều xử lý cả rồi.”

Công Tôn nghe xong khẽ nhú mày, hỏi, “Vài Thái y lại có lá gan lớn như vậy sao?”

Triệu Phổ nhếch miệng cười, nói, “Ha, thư ngốc, ta đã nói người có đầu óc mà, Bao đại nhân cũng nói không chỉ là các Thái y, phía sau khẳng định còn có người đỡ lưng, sau đó đã tra hỏi, người đoán bọn hắn khai ra ai?”

Công Tôn lắc đầu.

“Đại Tướng quân Uông Minh Hàn.” Triệu Phổ nói.

“Cái gì?” Công Tôn kinh hãi, “Tảo Bắc Tướng quân ngày trước? Hắn không phải tuổi tác đã cao rồi sao? Hơn nữa địa vị cao quý, là quốc trưởng, tại sao lại...”

Triệu Phổ cười cười, “Ta sai người đi thăm dò, có vài người nói gần đây Uông phi rất được sủng ái, cũng đã vượt qua Bàng phi cùng Lý phi, cho nên Uông Minh Hàn lão Tướng quân liền động tâm tư... Hắn đã sớm muốn diệt trừ ta, cho nên cho đám Thái y này chỗ dựa, thuận tiện châm ngòi thổi gió.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, cười hỏi, “Chỉ đơn giản như vậy à? Biện pháp này... khả năng khiến người tức giận so với diệt trừ người thì cao hơn, dù sao, nếu như người tin là do hoàng thượng giở trò, giấu diếm tâm cơ quay về Mạc Bắc dấy binh tạo phản... vậy tổn thất chính là quốc trưởng hắn chứ sao?”

“Ha hả a.” Triệu Phổ cười gật đầu liên tục, nói, “Hay đó thư ngọc, đủ thông minh, quả thật có chuyện như vậy.”

“Ý người là... còn có ẩn tình bên trong?” Công Tôn giật mình hỏi.

Triệu Phổ gật đầu thấp giọng nói, “Sau đó ta bảo ảnh vệ trà trộn vào nhà Ưng lão tướng quân... mới biết được một ít chuyện.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, hỏi, “Gia Luật Minh từng đến?”

Lúc này Triệu Phổ và Công Tôn đang kề sát vào nhau mà nói, vừa nghe liền sửng sốt, sau đó bổ nhào đến hôn chụt một cái bên má Công Tôn, nói, “Quá thông minh!”

“Người...” Công Tôn chùi mặt, hung hăng trừng Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười xấu xa.

Đúng lúc này, Triển Chiêu đi đến, nói, “Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn hung hãn liếc Triệu Phổ, rồi lại dịu sắc mặt nhìn Triển Chiêu, hỏi, “Triển hộ vệ có chuyện gì?”

“Đại nhân nói, nhờ ngài xem một cỗ thi thể.” Triển Chiêu nói, “Đã chết rất nhiều năm, cũng đã biến thành xương cả rồi, không biết có thể nhận ra được đặc thù của người đã chết không?”

“Có thể.” Công Tôn gật đầu, nói, “Chỉ cần xương cốt bảo tồn nguyên vẹn, cơ bản đều có thể nhìn ra.”

“Có thật không?” Triển Chiêu giật mình, Công Tôn gật đầu, ra hiệu bảo Triển Chiêu dẫn mình đi, rồi đem Tiểu Tứ Tử giao cho Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử nói, “Tiểu Tứ Tử cũng muốn đi.”

Công Tôn nói, “Nhìn thi thể đó, không sợ nha?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

Công Tôn nghĩ nghĩ, nói, “Ta đi xem trước, không đáng sợ thì ta cho người theo vào, lỡ như bị dọa thì buổi tối lại náo loạn.” Nói xong, cùng Triển Chiêu đi trước.

Triệu Phổ nhìn trời —— Hừ, đối xử với Triển Chiêu còn tốt hơn với ta nhiều, xú thư ngốc!

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Triệu Phổ, vươn tay vòng qua ôm cổ hắn, gọi, “Cửu Cửu.”

“Hả?” Triệu Phổ nhìn bé, khuôn mặt này nhỏ nhắn non nớt, búng ra sữa, nhìn không được vươn tay nhéo nhéo.

“Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử có chút lo lắng hỏi, “Phụ thân hung hung với người, người có thể không thích phụ thân hay không?”

Triệu Phổ sững sốt, cười lắc đầu, nói, “Tiểu Tứ Tử, ta thích chính là được phụ thân người hung.”

Tiểu Tứ Tử có chút khó hiểu, hỏi, “Tại sao, có người thích bị hung?”

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, nói, “Người xem xem, phụ thân người ngoại trừ hung dữ với ta, y còn hung dữ với ai?”

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt lên trời chớp chớp mắt, một lát sau mới lắc đầu, “Không có.”

“Thì đó.” Triệu Phổ cười nói, “Cho nên, đối với phụ thân người mà nói, ta rất cuộc là người đặc biệt, không giống những người khác.”

Tiểu Tứ Tử bừng tỉnh, “Nga... Như vậy nga!”

Triệu Phổ gật đầu, “Bất quá, hung dữ là giai đoạn thứ nhất, giai đoạn này phải trải qua nhanh một chút, tốt nhất là lập tức tiến vào giai đoạn thứ hai.”

Tiểu Tứ Tử có chút mơ hồ, hỏi, “Vậy như thế nào mới xem như giai đoạn thứ hai?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, “Ừm... Chính là y thấy ta thì cười, nhìn không thấy ta thì lo lắng, khởi đầu là hôn nhẹ, bông bông rồi bế bế!”

Tiểu Tứ Tử nghe xong, vươn tay nhỏ bé sờ sờ đầu, tưởng tượng cảnh Công Tôn nhìn thấy Triệu Phổ thì biến thành cái dạng kia...

Triệu Phổ cũng ngẩng mặt tưởng tượng, vừa nghĩ đến hình dạng kia của Công Tôn —— Sợ, nổi da gà!

.

Công Tôn theo Triển Chiêu đi tới ngõ tác phòng (phòng khám nghiệm tử thi), Bao Chứng đứng ở trong phòng, bên chân ông đặt một cái quan tài đầy bùn đất, giống như vừa từ dưới đất đào lên.

Công Tôn đi đến nhìn một chút, chỉ thấy trong quan tài là một bộ xương khô trắng hếu... Chắc hẳn đã lâu năm, chỉ còn lại xương trắng.

“Tiên sinh.” Bao Chứng hỏi Công Tôn, “Có thể xác nhận đặc thù của thi thể này không?”

Công Tôn gật đầu, ngồi xổm xuống tỉ mỉ xem xét, nói, “Người chết là một nam nhân... hơn năm mươi tuổi.”

Bao Chứng gật đầu, hỏi, “Có thể tra ra là chết như thế nào, hoặc là một ít đặc thù lúc còn sống hay không?”

Công Tôn gật đầu, nói, “Phải lấy thi thể ra đã.”

“Được!” Bao Chứng cùng Triển Chiêu đều đến hỗ trợ, đem hài cốt lấy ra, đặt trên mặt bàn.

Lúc này, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử đi vào, Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm xương trắng trên bàn, Triển Chiêu lo rằng bé sẽ sợ, nhìn Công Tôn, Công Tôn khoát khoát tay, nói, “Xương cốt nó không sợ, chỉ sợ còn thịt.”

Đang khi bày hài cốt ra, Công Tôn đột nhiên cầm lấy một đoạn xương “Di” một tiếng.

“Chuyện gì vậy?” Bao Chứng vội vàng hỏi.

“Hm, người này hẳn là làm lao động tay chân, hơn nữa khẳng định nhiều năm gánh đòn gánh hoặc gì đó tương tự.”

“Nga?” Bao Chứng khẽ nhíu mày, “Làm sao thấy được?”

“Hình dạng xương cốt của hắn.” Công Tôn nói, buông xuống đoạn xương đó, chỉ vào xương vùng vai và cánh tay người nọ nói, “Xem, rõ ràng hình dạng của hai đoạn xương này không giống, chứng tỏ một bên chịu áp lực nhiều năm, mặt khác, các người nhìn chân của hắn, có gai xương, rất nghiêm trọng, đây cũng là tật bệnh mà những người nhiều năm lao động tay chân mắc phải, còn có ngón tay.” Công Tôn chỉ vào ngón tay hài cốt nói, “Các đốt ngón tay của hắn rất lớn, tay là thường ngày làm việc nặng nhọc, mặt khác, trên cánh tay hắn có một vết thương đã khép lại ở bên trong.”

Mọi người nhìn theo hướng Công Tôn chỉ, quả nhiên thấy được trên xương cánh tay của người này, có một chỗ xương khá dày, hơn nữa còn bị lệch.

“Đoạn xương này không có lành hắn.” Công Tôn nói, “Vị trí lệch, chứng tỏ năm đó không phải lang trung nối lại cho hắn, mà là cố gắng tự nối vào, cho đến khi xương chậm rãi liền lại.”

Tất cả mọi người gật đầu, Bao Chứng nhíu mày, hỏi, “Người nọ là chết như thế nào, có thể đoán ra không?”

“Có thể.” Công Tôn vươn tay chỉ xương ngực hài cốt, nói, “Chỗ xương sườn rõ ràng xuất hiện vết rạn.”

Bao Chứng gật đầu.

Công Tôn nói, “Có một lực rất mạnh, đập vào ngực hân, tổn thương đến nội tạng.”

Bao Chứng hỏi, “Nói như vậy... là bị người giết?”

Công Tôn lại nhắc xương sọ hài cốt lên nhìn nhìn, lắc đầu nói, “Đại nhân, hân hân là ngã chết.”

“Ngã chết?” Bao Chứng giật mình.

“Vâng.” Công Tôn gật đầu, nói, “Rơi từ trên chỗ cao xuống, sau đó ngực đụng vào tảng đá hoặc là thân cây hay thứ gì đó thô cứng... Cuối cùng đầu chạm đất trước tiên.” Nói rồi cho mọi người xem phía sau đầu lâu, mọi người liền thấy... có một vài vết rạn.

“Nếu như bị người đánh chết.” Công Tôn nói, “Thì lồng ngực xương sườn người chết sẽ bị đánh nát toàn bộ mà không tổn thương đến gân cốt nơi khác, hầu như không thể như thế này.”

“Nói chung vô luận như thế nào, cũng không thể là chết do bệnh lao, đúng không?” Bao Chứng đột nhiên hỏi.

Công Tôn sừng sốt, rất quả quyết gật đầu nói, “Đương nhiên! Người này tuyệt đối chết do ngoại thương.”

“Hân cũng không phải văn nhân?” Bao Chứng hỏi.

Công Tôn lắc đầu, “Là lao động tay chân.”

Bao Chứng nhíu mày thật sâu, một lát sau ông mới hỏi Công Tôn, “Có thể nhìn ra... hẳn là người nơi nào không?”

Công Tôn cười cười, nói, “Đại nhân đang làm khó ta... Ta chỉ có thể nhìn ra người này nguyên quán hẳn là người nam bộ.”

“Nga?” Bao Chứng cau mày, hỏi, “Làm sao đoán được?”

“Từ tướng mạo của hẳn.” Công Tôn nói.

“Tướng mạo cũng có thể suy đoán?” Bao Chứng giật mình.

“Có thể.” Công Tôn nói, “Tướng mạo chúng ta là do hình dạng cùng đặc thù của xương sọ quyết định... Tỷ như nói xương mũi người này tương đối to, cho nên mũi hẳn khá to, hốc mắt không sâu, vì vậy đôi mắt có chút lồi, mặt khác cằm hẳn tương đối bằng, cho nên mặt hẳn là hình vuông, xương gò má không cao, cho nên cả khuôn mặt tương đối bẹt, hẳn là loại tướng mạo nhìn có vẻ rất thành thật.”

Bao Chứng nghe xong, dường như có chút mơ hồ, ông tìm một chiếc ghế ngồi xuống, Công Tôn khó hiểu nhìn Triển Chiêu bên cạnh một chút, Triển Chiêu cũng nhún nhún vai, ý bảo hẳn cũng không quá rõ ràng ngọn nguồn trong đó.

“Bao Tướng?” Triệu Phổ nhin không được bèn hỏi Bao Chứng, “Chuyện gì vậy?”

“Đừng hỏi, đừng hỏi.” Bao Chứng khoát tay, nói, “Việc này cần bàn bạc kỹ hơn, ta phải đi tìm Bát Vương gia.” Nói xong, đứng lên, nói với các nha dịch ngoài cửa, “Đem gỗ tác phòng khóa lại, hảo hảo canh gác, đừng cho bất kỳ kẻ nào tiếp cận quan tài này, nghe được không?”

“Dạ!” Mọi người lĩnh mệnh.

Bao Chứng đứng dậy vội vã đi ra ngoài, Triển Chiêu đuổi theo vài bước, “Đại nhân, ta đưa ngài đi?”

“Không cần không cần.” Bao Chứng nói, “Các người đi ăn đi, chuyện này không nên truyền ra ngoài, một lát ta có thể còn phải tiến cung.” Nói xong, ra cửa.

Lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau, Triệu Phổ nhìn Công Tôn đang đi tới giếng nước múc nước rửa tay, hỏi, “Ai, thư ngốc, chuyện gì xảy ra?”

Công Tôn vừa rửa tay vừa lắc đầu, nói, “Không biết, thần tình của đại nhân tựa hồ có chút cổ quái.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ rồi hỏi một nha dịch, “Này, thi thể này các người lấy từ chỗ nào?”

Bọn nha dịch lắc đầu, nói, “Vừa nãy Bát Vương gia đưa tới.”

Triển Chiêu sửng sốt, Triệu Phổ nhíu mày, “Hay là có liên quan tới vụ án lần trước? Chính là bài thơ do Bạch huynh mang đến, ngày đó Bát ca và Bao Tướng không phải cũng mang dáng vẻ giữ kín như bưng sao?”

Công Tôn và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu... Nghe Triệu Phổ nói vậy, hai người cũng đều nghĩ tới.

“Lần trước hình như nghe Bao đại nhân nói, liên quan đến bản án cũ của tiền triều, liên lụy cực lớn!” Triển Chiêu nói.

Ba người nghĩ nghĩ, đều sửng sờ đứng trong viện, lúc này, chợt nghe Tiểu Tứ Tử ngáp một cái, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, ăn chưa? Đói.”

“Ăn cơm trước đã.” Triệu Phổ nói, “Chuyện này nếu Bao Tướng không cho nhúng tay, chắc chắn phải có lí do.”

Công Tôn và Triển Chiêu đều gật đầu, Công Tôn bế lấy Tiểu Tứ Tử từ trong tay Triển Chiêu, ra ngoài, mọi người đến Thái Bạch Cư.

.

Còn chưa tới Thái Bạch Cư, Triển Chiêu đã dừng lại ngay bờ sông, nhìn phương xa, tựa hồ nhìn thấy cái gì đó thú vị.

“Nhìn cái gì vậy?” Triệu Phổ khó hiểu hỏi hần.

Triển Chiêu cười cười, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, đã từng dùng bữa trên sông chưa?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, lắc đầu nói, “À chưa.”

Triển Chiêu vươn tay, ôm lấy Tiểu Tứ Tử rồi hỏi bọn Công Tôn, “Chúng ta lên thuyền ăn cơm?”

“Lên thuyền?” Triệu Phổ và Công Tôn đều có chút mơ hồ, nhưng lúc này Triển Chiêu đã ôm Tiểu Tứ Tử thả người nhảy... Đập nước bay về phía một con thuyền hoa hoa lệ phủ lụa mỏng trắng tinh phía xa xa.

“Này.” Công Tôn có chút sốt ruột, Triệu Phổ thầm khen Triển Chiêu — Rất thú vị!

Công Tôn muốn tìm thuyền đi qua, nhưng gần đây làm gì có thuyền, đang do dự, chợt nghe Triệu Phổ nói, “Nè, thư ngốc, ta mang người qua, vừa nhanh lại ổn còn không tốn bạc.”

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, tựa hồ đang lo lắng.

Triệu Phổ cười nói, “Lề mề, quên đi, ta tốn thất một chút là được!” Nói xong, không đợi Công Tôn trả lời, vươn tay nhắc bổng Công Tôn lên, ôm chặt, nhảy qua bờ sông, hướng đến chiếc thuyền hoa kia.

Công Tôn vô thức vươn tay ôm cổ Triệu Phổ, Triệu Phổ nhoẻn miệng cười —— Hạnh phúc cực kỳ!

.

Nhảy lên thuyền hoa, nhìn lại mới thấy trên sàn thuyền có một chiếc bàn, trên bàn có một bầu rượu, bên cạnh bàn là Bạch Ngọc Đường thần sắc phức tạp nhìn mọi người, mà Triển Chiêu thì lại ôm Tiểu Tứ Tử ở một bên cười tùm tùm. Triệu Phổ ôm Công Tôn lên thuyền, Công Tôn vội vàng đòi xuống, Triệu Phổ nhân cơ hội ngắt lưng y một cái... Mềm nha!

Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc hằm, tên lưu manh này còn cười, thật muốn đánh hằm.

“Hắc hắc.” Lúc này, chợt nghe trong khoang thuyền truyền tới tiếng cười, chốc lát sau, một nam tử gầy teo thấp bé đi ra, trên tay hằm cầm một cây quạt lông chim, nhẹ nhàng phe phẩy, đi ra nhìn quét qua một vòng, cười nói, “Tại hạ Hãm Không Đảo Phiên Giang Thử Tưởng Bình, các vị, hạnh ngộ.”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, quan sát người trước mắt từ trên xuống dưới, chỉ thấy người này vô cùng khó coi, thấp gầy thì không nói, da còn trắng bệch, lấm la lấm lét, mặt bóng dầu, cười miệng đầy răng vàng.

“Tứ ca.” Bạch Ngọc Đường giới thiệu với Tưởng Bình, “Đây là Triển Chiêu, đây là Cửu Vương gia, đây là Công Tôn Sách, vị thần y còn lợi hại hơn cả đại tẩu, tiểu oa nhi này là Tiểu Tứ Tử, dưỡng tử của Công Tôn Sách.”

Tưởng Bình chào hỏi, cười nói, “Thì ra vị này là Cửu Vương gia a...”

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Hạnh ngộ, tứ gia Phiên Giang Thử, nghe danh đã lâu.”

“Không dám không dám.” Tưởng Bình cười ha hả nói, “Ta làm gì có đại danh.” Vừa nói, vừa mời mọi người ngồi xuống, hân hân mang hải sản hảo hạng từ Hâm Không Đảo đến, vừa lúc, mọi người cùng ăn bữa cơm, đã gọi đầu bếp làm.

Đang khi nói, Tưởng Bình tỉ mỉ quan sát Triển Chiêu một chút, cười nói, “Vị này chính là nam hiệp Triển Chiêu à.”

Triển Chiêu thấy Tưởng Bình cười với mình, cũng gật đầu, “Tưởng tứ gia.”

“Không dám không dám.” Tưởng Bình cười đến ẩn ý, Triển Chiêu có chút mờ mịt.

Triệu Phổ nhìn hai người một chút, vội vàng đứng lên nói với Công Tôn, “Đúng rồi thư ngọc, người còn chưa đổi thuốc cho nương ta phải không?”

Công Tôn sững sốt, tâm nói... Bệnh của Thái phi không phải đã trị lành rồi sao? Tại sao lại cần đổi thuốc?

Nhưng không đợi y suy nghĩ thông suốt, Triệu Phổ đã ôm lấy Tiểu Tứ Tử, đặt vào trong tay Công Tôn.

Triển Chiêu ngược mắt nhìn hai người, Triệu Phổ ôm lấy Công Tôn nói, “Các người ăn trước, chúng ta quay về Vương phủ một chuyến, sẽ quay lại!” Nói xong, nói một tiếng tạm biệt rồi rời khỏi thuyền hoa, bay đi.

.

Lên bờ, Công Tôn có chút khó hiểu hỏi Triệu Phổ, “Người muốn làm gì?”

Triệu Phổ nói, “Ai, đã quên rồi sao? Lão tứ đều khó trị!”

Công Tôn nhìn nhìn hân, hỏi, “Có ý gì đây?”

Triệu Phổ cười cười, “Trước đây ta đã nghĩ, Bạch Ngọc Đường tuy rằng tính tình mạnh mẽ người cũng thông minh, chỉ là hơi lãnh đạm, Triển Chiêu cũng không biết có gì mịch lòng với hắn, thích khi dễ hắn, bất quá bây giờ lại thêm một kẻ thích tính toán, Triển Chiêu khó đỡ.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, hỏi, “Người nói là, Tưởng Bình tới để ra mặt cho Bạch Ngọc Đường?”

“Cũng không thể nói vậy.” Triệu Phổ nghĩ nghĩ, nói, “Cái này là kim nhon đối râu bắp, Tưởng Bình là người đa tâm, cứ để hai người bọn họ đấu đi, chúng ta đừng lợi chỗ nước bẩn.”

Công Tôn nghe xong thì cười cười, “Kỳ thực... Tính tình của Triển Chiêu, thường làm người khác kinh ngạc, cũng rất thú vị.”

Triệu Phổ bật cười nhìn Công Tôn, “Hả, thì ra con mọt sách nhà người cũng e sợ thiên hạ bất loạn a.”

Công Tôn vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử, nói, “Dù sao thì cũng là loạn thôi, lão tứ bên kia so với lão tứ bên đây nhìn thuận mắt hơn.”

Triệu Phổ sững sốt, Công Tôn hướng phía trước bữu bữu môi, Triệu Phổ xoay mặt, thì thấy ở phía trước, Gia Luật Minh mang theo vài hạ nhân, phe phẩy cây quạt tỏ ra thong dong tiêu sái đi tới.

Triệu Phổ híp mắt lại, nhếch miệng cười cười, dẫn theo Công Tôn tiến về phía trước.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “Người không tránh à? Không phải thấy hắn thì nổi da gà sao?”

Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, nói, “Chuyện người và Tiểu Tứ Tử bị người ta chọi trứng gà còn chưa xử, ta không thể đơn giản bỏ qua cho hắn, đi, ta giúp người hả giận!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 52: Đản Đối Đản, Đản Vô Hư Phát

Công Tôn thấy Triệu Phổ quàng vai mình nghênh ngang đi đến chỗ Gia Luật Minh thì thấp giọng hỏi, “Uy, người muốn làm gì?”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Trút giận cho người, người bị ném mấy quả trứng gà?”

“Cũng không ném trứng ta, người đừng làm chuyện quái gở.” Công Tôn có chút khẩn trương, Triệu Phổ người này làm việc luôn rất tùy hứng, mong rằng lát nữa đừng làm gì xằng bậy.

Gia Luật Minh xa xa nhìn thấy Triệu Phổ và Công Tôn đi tới, cũng có chút ngoài ý muốn... Triệu Phổ trước đây thấy mình liền tránh, hôm nay là lần đầu tiên chủ động đi tới, cũng liền cười cười, tiến lên nghênh đón.

“Cửu Vương gia.” Gia Luật Minh cười chào hỏi, “Trùng hợp như vậy sao? Ta đang định đi ăn, có muốn cùng đi hay không?”

Tiểu Tứ Tử liếc mắt thấy Gia Luật Minh, lập tức ôm cổ Công Tôn, nhìn hắn chòng chọc, Gia Luật Minh cảm thấy đáng vẻ hung hãn nhìn mình của vật nhỏ này thật thú vị, liền cười nói, “Tiểu Tứ Tử, lại gặp mặt.” Rồi sờ sờ cằm, hỏi, “Hình như béo chút nha?”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe, lập tức càng thêm càng thêm mất hứng, dẫu mở mắt nhìn Công Tôn, bé ghét nhất bị người khác gọi là bé mập!

Công Tôn còn nhân cơ hội ngắt cái móng của Tiểu Tứ Tử một cái, Tiểu Tứ Tử xoa xoa móng, úp mặt vào hõm vai Công Tôn, xoay lưng ra ngoài, nằm lì không chịu gặp người.

Triệu Phổ cười nói, “Không cần.” Nói xong, kéo Công Tôn muốn đi, Gia Luật Minh nói, “Ai, Vương gia, bữa ăn lần trước là người mời, có qua có lại, lần này phải là ta mời, bằng không, chẳng phải ta nợ người một bữa cơm sao?”

Triệu Phổ nhìn hẩn một chút, nhếch mép cười, nói với Công Tôn, “Thư ngọc, nếu tứ hoàng tử đã khách khí như vậy, chúng ta cứ đi ăn nhờ một bữa đi?”

Công Tôn đương nhiên không muốn đi, bất quá Triệu Phổ tựa hồ có tính toán, mặt khác, tiện thể xem có thể thăm dò ra một ít đầu mối nào hay không, liền gật đầu.

.

Sau đó, mọi người đến Thái Bạch Cư, Tiểu Tứ Tử tựa vào đầu vai Công Tôn mất hứng, còn không bằng cùng Miêu Miêu Bạch Bạch ăn cơm.

Công Tôn thấy bé không vui, liền nhéo cái bụng của bé, Tiểu Tứ Tử xoa xoa, nhột nha, liền khanh khách cười liếc nhìn Công Tôn. Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử ngồi xuống, Gia Luật Minh cười nói, “Tiên sinh và nhi tử cảm tình rất tốt, thực sự là khiến người ta ước ao.”

Công Tôn ngược mắt nhìn Gia Luật Minh một chút, thấy hẩn mang vẻ mặt tự tiểu phi tiểu, trong lòng có chút không được tự nhiên, kẻ này không biết lại muốn làm cái quỷ gì đây.

Lúc này, tiểu nhị bắt đầu dâng trà lên chờ gọi món ăn, Gia Luật Minh nhìn Triệu Phổ và Công Tôn, nói, “Nhị vị muốn ăn cái gì?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, nói với tiểu nhị, “Đến một toàn đàn yến.”

“Toàn đàn yến?” Không chỉ Gia Luật Minh, bọn Công Tôn cũng có chút giật mình.

Triệu Phổ thông thả gọi tên món ăn, nói, “Trứng cuộn thập cẩm, canh trứng tôm mướp, trứng xào chao, nhất phẩm trứng trúc sanh, trứng viên lưu ly, bánh bao trứng hành, rau thơm trứng muối, trứng trộn vi cá, thịt chưng trứng, tôm hùm trứng đút lò, trứng xào đậu hũ, trứng hầm kim long, trứng tráng mặn, trứng cuộn rau, trứng gà ngũ vị hương, thịt thăn xào trứng gừng, trứng muối và tiêu xanh, thịt băm chiên trứng, hương lạt trứng chưng cua, bào ngư khô chiên trứng, cà rốt xào trứng, khổ qua xào trứng, trứng bung tử long, trứng hấp, trứng chiên, trứng luộc nước trà, trứng kho mặn, canh trứng gà tảo tía, chân giò hun khói trứng gà, các bạc trứng cách thủy, trứng đánh rượu gạo, quế ngư hầm trứng, trứng chiên nấm đông cô, trứng hầm tứ bảo, hương lạt trứng bồ câu, canh trứng gạo tây, tổ yến đánh trứng, rượu ngọt trứng gà, cơm chiên trứng.”

...

Triệu Phổ vừa gọi món xong, tất cả mọi người cũng ngây ngẩn, tiểu nhị há mồm nhìn Triệu Phổ, tư thế đó là đang nói... Gia, gọi lại lần nữa được không?

“Oa.” Tiểu Tứ Tử vỗ bàn tay nho nhỏ nói, “Cửu Cửu thật là lợi hại.”

Triệu Phổ nhoèn khóe miệng cười, nói, “Gần đây trứng gà chộc ta, ta thấy trứng thì ăn trứng!”

Tiểu nhị cười gượng gật đầu, tâm nói, may mà không phải người chộc hẳn, nếu không chắc sẽ ăn tiệc thịt người a... Vội vàng xoay người đi nói cho đầu bếp, có chút lo lắng, liệu có thể tìm được nhiều trứng gà như vậy không đây?

Công Tôn nhin cười, cúi đầu uống trà không nói, Gia Luật Minh thì có chút xấu hổ, cười nói, “Vương gia... cách gọi thức ăn như vậy thật lạ lùng, ta chưa từng thấy qua.”

“A, vô phương.” Triệu Phổ cười nói, “Biết đó là trứng gà thì tốt rồi.” Nói đến đây, đột nhiên nghĩ tới gì đó, gọi với theo tiểu nhị đang đi xuống lầu, “Lại thêm năm trăm cái trứng luộc...”

“Rầm” một tiếng... Tiểu nhị chân yếu, đập hụt khoảng không, từ trên bậc thang trực tiếp lăn xuống dưới.

Công Tôn ho khan, nhìn Triệu Phổ —— Người muốn nhiều trứng gà như vậy làm gì?

Triệu Phổ nhướng mi, bóc vỏ hoa quả khô cho Tiểu Tứ Tử ăn, Gia Luật Minh có chút khó hiểu, thấy Triệu Phổ cũng không có biểu tình gì đặc biệt, trong lòng âm thầm đánh giá, hẳn có ý gì đây? Hay là có dự định khác?

Triệu Phổ thì lại nói, “Nha dịch binh tướng ở Khai Phong phủ tổng cộng có hơn năm trăm người, một lát mang điểm tâm về cho bọn họ.”

Công Tôn gật đầu, như vậy cũng tốt.

Triệu Phổ lại gọi thêm hai phần quả điều muối tiêu và quả hồ đào, bế Tiểu Tứ Tử lên đặt lên đùi, bóc vỏ cho bé, Tiểu Tứ Tử phồng má nhai nhai, hỏi Triệu Phổ, “Cửu Cửu, ăn cơm xong chúng ta đi đâu?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, hỏi, “Người muốn đi đâu?”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Muốn ngồi thuyền lớn.”

Triệu Phổ hỏi, “Chiếc thuyền lớn lúc này của Bạch Ngọc Đường?”

“A ạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Triệu Phổ nói, “Ta có quan thuyền lớn hơn, có muốn lên đó không? Nhưng phải đi xa.”

“Đi.” Tiểu Tứ Tử vỗ tay.

Gia Luật Minh nghe được thì hơi giật mình, hỏi, “Vùng Khai Phong, có nơi để thuyền lớn đậu lại sao?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, không khẳng định cũng không phủ định, mà hỏi, “Đúng rồi, tứ hoàng tử quen biết Uông Tướng quân phải không?”

Công Tôn có chút ngoài ý muốn, Triệu Phổ dĩ nhiên lại đi thẳng vào đề.

Gia Luật Minh gật đầu, nói, “Đương nhiên, Uông Tướng quân là lão tướng mà, ta chưa từng qua lại, bất quá bậc phụ bối của ta có quen biết hẳn.”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, hỏi, “Vậy Gia Luật Đức Minh cũng biết phải không? Gia gia người ấy.”

Gia Luật Minh gật đầu, “Đúng vậy.”

“Ta nghe nói năm đó nhi tử của Uông tướng quân cũng là chết trận, chết trong tay người Liêu các người.” Triệu Phổ nói, “Cho nên khả năng hẳn cấu kết với các người nội ứng ngoại hợp phản quốc theo địch hẳn là không lớn nhỉ?”

Gia Luật Minh ngẩn người, có chút không xác định mà nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ vẫn vừa dứt Tiểu Tứ Tử ăn, vừa thờ ơ đặt câu hỏi, trong lòng bàn tay Gia Luật Minh đổ đầy mồ hôi, tâm nói... Hảo cho Triệu Phổ người a, vấn đề này đặt ra thật sự rất hay.

Đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, tiểu nhị đã mang phần thức ăn đầu tiên lên, “Vương gia, thức ăn ngài gọi đây, mang lên phân nửa trước, trứng

gà không đủ, các tiểu nhị đi mua rồi.”

Triệu Phổ cười gật đầu, thấy Tiểu Tứ Tử híp mắt nhìn những món ăn vàng óng trước mặt, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử bế về, gấp thức ăn cho bé, Triệu Phổ đột nhiên nói, “Ai... Đám Tướng quân đại thần này cũng không biết bị cái quái gì, từng người từng người đều muốn bán nước, Đại Tổng triều không tốt sao?”

Gia Luật Minh cười cười, hỏi, “Vương gia, không lẽ trong triều có phản thần sao?”

“Nhiều.” Triệu Phổ vươn tay gấp thức ăn, nói, “Ít thì cũng có mười mấy tên, đang lo làm sao giải quyết bọn họ đây, có kẻ thì hướng về Đại Liêu các người, có kẻ hướng về Tây Hạ, còn có Thổ Phiên, Hồi Hột tộc, Cao Ly... Ở đâu cũng có, hiện tại ngay cả Đại Lý cũng có, người nói, không bằng ta dứt khoát mang binh bình định đám ngoại tộc các người cho rồi, bớt nhiều rắc rối.”

Sắc mặt Gia Luật Minh biến ảo, hắn từ trước tới nay biết Triệu Phổ ăn nói không suy nghĩ, nhưng nói ra lời này, thật sự khiến người ta bức mình.

Gia Luật Minh bất động thanh sắc, nhưng vài tùy tùng theo sau hắn thì chịu không nổi, một tên trong đó cười lạnh nói, “Khẩu khí của Vương gia thật lớn.”

Triệu Phổ ngược mắt nhìn nhìn hắn, cười nói, “Nè, ta đây đã tính là khiêm tốn rồi đó.”

Công Tôn dứt trứng ngó sen vào miệng Tiểu Tứ Tử, thấy bé ăn đến mặt mày rạng rỡ, trong lòng có chút bất đắc dĩ, cái tên Triệu Phổ này đúng là thích làm tổn thương người ta, lời này nói ra đều khiến kẻ khác tâm đau phé

nhói, bất quá hẳn có năng lực này, những người Liêu kia cũng chỉ có thể nén giận, ai bảo bọn hẳn là bại tướng dưới tay hẳn.

Tùy tùng nọ tựa hồ không phục lắm, vừa định nói thêm, Gia Luật Minh quay đầu lại trừng hẳn, “Lui ra.”

Tùy tùng chỉ phải bỏ qua, nhưng trên mặt hiện rõ không cam lòng.

Triệu Phổ cười cười, nói với Gia Luật Minh, “Nè, Gia Luật, hay là người phản quốc đi.”

“Khụ khụ...” Công Tôn vừa định ăn một miếng, còn chưa kịp nuốt xuống, bị câu nói của Triệu Phổ làm sặc, Tiểu Tứ Tử vươn bàn tay be bé dấm ngực cho y, nói, “Phụ thân ăn từ từ nha.”

Gia Luật Minh cũng tức đến nổi hơi tái mặt, giương mắt nhìn Triệu Phổ, nói, “Vương gia đùa với ta sao?”

Triệu Phổ nhún vai, “Dù sao người muốn làm hoàng đế trên cơ bản không phải chuyện đùa, lão tam lão đại bất luận là ai, đều muốn lấy mạng của người, còn không bằng người phản quốc theo địch đi.”

Tiểu ý trên mặt Gia Luật Minh đã trở nên cứng ngắc, cười hỏi, “Cửu Vương gia cũng không phải không thể xưng đế, vì sao không phản quốc?”

“Ta không giống người.” Triệu Phổ gấp một đũa thức ăn đưa lên miệng, nói, “Ta không muốn làm hoàng đế, vừa nghe đến xưng đế đã đau đầu, còn người lại muốn làm hoàng đế đến phát điên, cho nên ta mới muốn giúp người một tay.”

Gia Luật Minh có chút bức mình nhìn hướng khác, Triệu Phổ đây là đang chọc tức hẳn sao.

“Bất quá.” Triệu Phổ nhai nhai, nói, “Tam ca Gia Luật Khánh của người, quả thật thích hợp làm hoàng đế hơn người.”

Gia Luật Minh muốn bảo trì nét cười trên mặt đã là rất khó, Công Tôn nhìn Triệu Phổ, chỉ thấy hắn mang bản mặt bất cần đời, có chút bội phục, ăn của người ta còn tận lực nói điều người ta không thích nghe, thật giỏi a, da mặt phải dày lắm mới có thể làm được.

Tiểu Tứ Tử chỉ ngón tay vào trứng bồ câu cay, nói, “Muốn ăn trứng bồ câu.”

Triệu Phổ và Công Tôn đồng thời vươn tay gấp cho bé, đứa chạm đứa, liếc mắt nhìn nhau, Công Tôn muốn thu đứa lại, Triệu Phổ kẹp chặt không tha, Công Tôn liếc xéo Triệu Phổ, Triệu Phổ cười mờ ám, như vậy, giống như nói Công Tôn so với hết thầy thức ăn đều ngon hơn.

Gia Luật Minh ngồi đối diện nhìn hai người mắt đi mày lại, không biết trong lòng có cảm tưởng gì, cau mày hỏi Triệu Phổ, “Vương gia ủng hộ tam ca ta xứng để sao?”

Triệu Phổ nhanh chóng xua tay, nói, “Ta tương đối ủng hộ người.”

“Nga?” Trong mắt Gia Luật Minh toát ra một ít tiểu ý, hỏi, “Vì sao?”

Triệu Phổ nhếch mép cười, “Bởi vì trong đám huynh đệ nhà Gia Luật người, người dễ đối phó nhất.”

Sắc mặt Gia Luật Minh trong nháy mắt tái xanh, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, trong lòng thầm nói... Một hồi đừng đánh nhau a.

Mà vài tỳ tỳ phía sau Gia Luật Minh cũng thực sự chịu không được, đều nói, “Triệu Phổ, người đừng khinh người quá đáng!”

Triệu Phổ vẫn bất cần đời cười cười, “Ai, lời thật mất lòng mà, nhưng có lợi cho sự nghiệp a.”

Gia Luật Minh lạnh lùng cười, nói, “Thì ra trong mắt Vương gia, ta là người dễ đối phó nhất, không bằng như vậy đi, ta cùng với Cửu Vương gia tỷ thí, cơ hội hôm nay khó có được... Nếu người thắng ta, ta đáp ứng người một việc, nếu là ta thắng người, người đáp ứng ta một việc, thế nào?”

Triệu Phổ sờ sờ cằm, cười hỏi, “So như thế nào? Ta muốn xem có thú vị hay không.”

“Đơn giản.” Gia Luật Minh cười nói, “Ta ra một đề, người ra một đề, chúng ta thay phiên trả lời, ai không trả lời được là thua.”

Triệu Phổ ‘chặc’ một tiếng, “Vậy thật không có ý nghĩ... ta chỉ biết võ không biết văn, nếu người bảo ta ngâm thơ, vậy không phải ta thua chắc rồi sao?”

Gia Luật Minh cười, nói, “Vương gia văn võ toàn tài, còn sợ ngâm thơ?”

“Ai.” Triệu Phổ cười, “Người bớt chuốc thuốc mê cho ta đi, võ thì ta tài, văn thì bỏ đi, hơn nữa, người đấu văn đấu võ đều không có ý nghĩa, có hoàng đế nào lại tự mình ra trận chứ, văn thì đã có văn thần, võ thì có võ tướng đó thôi.”

“Hảo.” Gia Luật Minh cười nói, “Vừa hay, ta đây đúng lúc mang theo quân sư cùng cao thủ đại nội, một văn hai võ, chúng ta hãy để bọn họ tỷ thí, thế nào?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, cười nói, “Được a, chủ ý này cũng không tệ lắm.”

“Hảo.” Gia Luật Minh cười nói, “Ta chờ Vương gia, Vương gia có thể phái người đi mời văn thần võ tướng đến.”

“Mời cái gì.” Triệu Phổ xua tay, nói, “Văn thần sao...” Hắn giơ tay chỉ chỉ Công Tôn, “Đây là chủ bộ của Khai Phong phủ, cũng là văn thần, võ tướng sao... Giả Ảnh Tử Ảnh.”

Giả Ảnh và Tử Ảnh từ bên ngoài nhảy vào, đáp xuống bên người Triệu Phổ, “Vương gia.”

“Chỉ cần hai người là được rồi.” Triệu Phổ cười nói, “Cùng thủ hạ của tứ hoàng tử luận bàn, đừng sơ suất, thua thì mất mặt ta lắm.”

Giả Ảnh và Tử Ảnh gật đầu.

Gia Luật Minh nhìn Công Tôn bên cạnh Triệu Phổ một chút, còn có hai ảnh vệ, khẽ nhú mào, theo sau hẳn chính là quân sư Liêu quốc Tô Tra Thị, còn có hai võ tướng, đệ nhất đệ nhị cao thủ đại nội, hai huynh đệ Ai Thích và Ai Hạ, võ nghệ tinh thông. Mà Công Tôn bên cạnh Triệu Phổ bất quá chỉ là một chủ bộ của nha môn, hai võ tướng chỉ là ảnh vệ của Triệu Phổ... Thực lực kém quá xa, Triệu Phổ, người quá tự tin.

“Được rồi.” Triệu Phổ nói tiếp, “Tứ hoàng tử à, chúng ta thách đố nhỏ thôi, không tổn thương hòa khí, cũng không thể đánh cuộc phản quốc theo địch gì đó, tự giết lẫn nhau chung thân đại sự các loại a.”

“Đó là đương nhiên.” Gia Luật Minh cười cười, “Tiểu đồ di tình đại đồ thương thân mà.”

Đang khi nói, tiểu nhị đi lên, mang lên vài món ăn còn lại, “Vương gia, thức ăn ngài gọi đều mang lên cả rồi, còn năm trăm cái trứng gà đang luộc.”

Triệu Phổ gật đầu, cười nói, “Tốt.”

Gia Luật Minh nghĩ nghĩ, nói, “Vậy để các văn thần thách đố lẫn nhau, các võ tướng thay phiên ra đề mục, đơn giản chút.”

“Hảo.” Triệu Phổ gật đầu một cái, bảo tiểu nhị mang đến một cái bình, viết bốn chữ nhất, nhị, tam, tứ, bỏ vào bình lắc lắc lên, nói, “Các người rút thăm trước, theo thứ tự ra đề mục.” Nói xong, đem bình đặt vào trong tay Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, người cầm.”

“À.” Tiểu Tứ Tử bưng cái bình, Công Tôn, Tô Tra Thị, còn có Giả Ảnh và Ai Thích thay phiên tiến lên rút thăm, thứ tự là, Tô Tra Thị nhất, Công Tôn nhị, Ai Thích tam, Giả Ảnh tứ.

Triệu Phổ chắc chắc hai tiếng, nói, “Vận may không tốt lắm, ra đề mục trước có lợi hơn, nếu như thắng sẽ không cần so nữa.”

Gia Luật Minh cười cười, nâng chén uống trà, “Tục ngữ nói, vận khí cũng là một phần thực lực, Vương gia lần này rốt cuộc không ổn rồi.”

Triệu Phổ nhường nhường mi, cười nhìn Công Tôn, “Thư ngốc, người phải hảo hảo ứng đối đó.”

Công Tôn có chút bất đắc dĩ nhìn Triệu Phổ —— Nói tới nói lui, người cũng không làm gì cả.

Triệu Phổ chớp chớp mắt với ý, vẻ mặt mê đắm, Công Tôn thấy mà tâm phiền ý loạn.

.

“Như vậy ta ra đề trước.” Tô Tra Thị cười nói, “Tiên sinh, hiện tại dưới lầu, có bao nhiêu người không đội mũ?”

Công Tôn hơi sửng sốt, Gia Luật Minh nhin không được mà bật cười.

Triệu Phổ chống cằm hỏi, “Cái này tính là khảo đề hả?”

Tô Tra Thị cười nói, “Ài, cũng chưa nói có gì hạn chế, đương nhiên có thể hỏi.”

Bọn họ hiện tại đang ngồi trong một nhả tọa ở lầu hai, dưới lầu là đại đường, nhiều người ra vào, làm sao mà đoán?

Công Tôn ngược lại không chút hoang mang, lẳng lẳng nghĩ nghĩ, nói, “Hm... tổng cộng có mười lăm người, tám người không đội mũ.”

“Tiểu nhị.” Tô Tra Thị gọi tiểu nhị tới, nói, “Xuống lầu xem, có bao nhiêu người, mấy người không đội mũ.”

“Ách... Được.” Tiểu nhị đi xuống, tâm nói các vị đại gia hôm nay làm sao vậy, cổ cổ quái quái, lúc thì đòi trứng gà, lúc thì đòi mũ.

Hắn đi xuống lầu quan sát, chỉ chốc lát sau đã trở lại, nói, “Gia, tổng cộng mười lăm người, tám người không đội mũ.”

Gia Luật Minh và Tô Tra Thị cả kinh, Triệu Phổ cũng kinh ngạc, hắn xoay mặt nhìn Công Tôn, tâm nói... Hải nha, thư ngốc người a, thật đúng là không ai có thể làm khó được người!

Công Tôn cười cười, nói với tiểu nhị, “Chúng ta gọi quá nhiều thức ăn, đem những món này tặng cho những khách nhân không đội mũ, mỗi người một phần, coi như là ta cảm tạ bọn họ.”

“Dạ.” Tiểu nhị bưng tám đĩa thức ăn xuống dưới.

Gia Luật Minh ngược mắt nhìn Công Tôn, cười hỏi, “Tiên sinh làm sao đoán được?”

Công Tôn mỉm cười trả lời, “Cũng không tính cái gì, khi vào có nhìn lướt qua.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Phụ thân thật là lợi hại.”

Tô Tra Thị không chịu thua cũng không được, đành phải ghen thầm, nói, “Vậy mời tiên sinh ra đề mục.”

“Ừm.” Công Tôn gật đầu, cười nói, “Vậy... Dưới lầu, có bao nhiêu người không đội mũ.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Triệu Phổ liếc Công Tôn, tâm nói... Thư ngốc, người muốn chịu thua à?

Tô Tra Thị cũng hơi cau mày, trong lòng nhủ thầm, Công Tôn là đang giở trò quỷ sao? Hay tương kế tựu kế, chơi đòn tâm lý, muốn cho hấn ngỡ vực lung tung vô căn cứ rối loạn đầu trận tuyến?!

Nghĩ tới đây, Tô Tra Thị nói, “Tiên sinh đây là đang thử tâm lý của ta sao? Tổng cộng mười lăm người, tám không đội mũ, vậy tự nhiên có bảy người đội mũ!”

Công Tôn lắc đầu, cười nói, “Ừm... Sai rồi, là cả mười lăm người đều không đội mũ.”

Tô Tra Thị không hiểu, gọi tiểu nhị... lúc này tiểu nhị vừa lúc từ dưới lầu chạy lên, nói, “Gia... bọn họ nghe nói không đội mũ được tặng một đĩa thức ăn, đều cởi mũ xuống rồi, làm sao bây giờ?”

Triệu Phổ cười ha ha nói, “Lấy bảy phần đi, lại tặng cho bọn họ mỗi người một phần, dù sao thì cũng là vị tứ gia này mời khách.”

Gia Luật Minh còn đang cố căng mặt cười, gật đầu, nói với tiểu nhị, “Cứ lấy đi.”

Tiểu nhị vui vẻ, cười nói, “Ta đây thay các khách nhân này tạ tứ gia hào hiệp!” Nói xong, hoan hoan hỉ hỉ bưng thức ăn xuống dưới.

Tô Tra Thị vẻ mặt phều phao, nhìn Công Tôn, “Tiên sinh đây là cố ý sử trá?”

Công Tôn cười, “Bình bất yếm trá.”

Triệu Phổ vui vẻ, “Văn thần không phải chỉ dùng để gạt người thôi sao, chịu thua chưa?”

Gia Luật Minh rất phong độ cười nói, “Ván này tính Công Tôn tiên sinh thắng, ván kế tiếp, võ đấu.”

.

Ai Thích và Ai Hạ ra đề mục, Tử Ảnh và Giả Ảnh ứng đối.

Ai Thích Ai Hạ nói, “Nghe nói bộ hạ của Triệu gia quân công phu rất cao, không biết khinh công thế nào.”

“Khinh công?” Giả Ảnh và Tử Ảnh liếc mắt nhìn nhau, Tử Ảnh cười hỏi, “Ê, người muốn so thế nào?”

“Bắt chim.” Ai Thích cười nói.

“Bắt chim?” Tử Ảnh và Giả Ảnh chưa kịp lên tiếng, Tiểu Tứ Tử đã thốt lên, vỗ tay nói, “Cái này chơi vui quá, Tiểu Tứ Tử cũng muốn đi.”

Công Tôn ôm lấy ngắt cái mông bé, nói, “Người còn đòi bắt chim, cả con gà con cũng bắt không được.”

Tiểu Tứ Tử dẩu mỏ.

Tử Ảnh hỏi, “So xem ai bắt được nhiều hơn sao?”

Ai Thích gạt đầu, nói, “Cửu Vương gia và hoàng tử cứ ăn cơm trước, chúng ta ra ngoài bắt chim, giới hạn trong vòng nửa canh giờ, bắt nhiều thì

thắng, thế nào?! Để tránh ăn gian, chúng ta chỉ bắt chim sẻ, có thể tìm người hỗ trợ.”

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Hm, ý này không tồi.”

Giả Ảnh gật đầu, nói, “Hảo!” Lời vừa dứt, Ai Thích và Ai Hạ liền bay ra cửa sổ, Triệu Phổ khoát tay với Giả Ảnh Tử Ảnh, nói, “Ra sông mà bắt, ở đó nhiều chim.”

Tử Ảnh và Giả Ảnh liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu, phi thân bay ra.

Triệu Phổ và Công Tôn nói cười dùng bữa, thay nhau đút Tiểu Tứ Tử ăn, hoàn toàn không thèm để ý thắng thua, Gia Luật Minh nhú mày, Triệu Phổ tựa hồ tin chắc rằng hẳn sẽ thắng.

.

Thời gian qua rất nhanh, sau nửa canh giờ...

Triệu Phổ bọn họ cũng rượu đủ cơn no rồi, Tiểu Tứ Tử xoa xoa bụng nói, “Thật no nga.”

Lúc này, Ai Thích và Ai Hạ cầm một cái túi lớn đầy chim chóc trở về, “Hoàng tử.”

Gia Luật Minh nhìn cái túi một chút, hỏi, “Bao nhiêu con?”

“Hồi hoàng tử.” Ai Thích Ai Hạ cười nói, “Tổng cộng bảy trăm hai mươi ba con.”

Gia Luật Minh mỉm cười, Tử Ảnh và Giả Ảnh cũng đã trở về, hai người này tay trống trơn, Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Sao, hai người chuẩn bị chịu thua à?”

Tử Ảnh nói, “Không phải mà, nhiều quá không cầm về được.”

Mọi người sửng sốt, Giả Ảnh giơ một ngón tay chỉ ra ngoài, “Đều treo trên cây.”

Mọi người đi tới bên cửa sổ nhìn, chỉ thấy trên cây có một cái túi lưới thật lớn, kéo dài tới mặt đất, bên trong nhét đầy chim sẻ, líu ríu kêu không ngừng, người qua đường đều dừng chân tham quan, có vài người nói, “Ai nha, tác nghiệt a, ở đâu ra nhiều chim sẻ như vậy!”

Ai Thích và Ai Hạ liếc mắt nhìn nhau... Chiếc túi kia ít nhất có vài nghìn con, hơn bảy trăm con mà bọn họ bắt được, đều là âm thầm tìm hơn mười một thị vệ góp sức, liền hỏi, “Sao có thể như vậy?!”

Giả Ảnh và Tử Ảnh liếc mắt nhìn nhau, cười mà không nói.

Triệu Phổ cũng cười, lúc đôi huynh đệ kia ra đề mục hẳn là nắm chắc thắng lợi, đáng tiếc... không thể sánh bằng người mà Giả Ảnh Tử Ảnh ra sông nhờ giúp đỡ.

.

Mà ở xa xa, trên một nóc nhà, Triển Chiêu phúi lông chim trên người, Bạch Ngọc Đường bên cạnh cười nói, “Miêu đúng là miêu, công phu bắt chim rất cao.”

Triển Chiêu cười vỗ vai hắn, nói, “Đâu có, Bạch huynh cũng không nên nhường ta a.”

.

Ván này, Ai Thích và Ai Hạ cũng chịu thua, đến phiên Giả Ảnh Tử Ảnh ra đề mục, Tử Ảnh thốt lên, “Bắt chuột đi...”

Giả Ảnh giơ tay cốc đầu hắn một cái.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trên nóc nhà gật đầu —— Đáng đánh!

Cuối cùng, hai bên quyết định luận võ, Tử Ảnh Giả Ảnh cùng Ai Thích Ai Hạ đánh một trận, Ai Thích Ai Hạ vốn nghĩ Tử Ảnh Giả Ảnh bất quá chỉ là hai hộ vệ, không ngờ công phu lại rất cao, cuối cùng song song bại trận, đành phải chịu thua.

Gia Luật Minh nhú mày, bất quá cũng cười đến thản nhiên, nói với Triệu Phổ, “Cửu Vương gia, ta chịu thua.”

Triệu Phổ gật đầu nói, “Tốt, tứ hoàng tử quả nhiên có phong độ của một đại tướng, dám chơi dám chịu.”

“Người muốn phạt thế nào?” Gia Luật Minh chuẩn bị tinh thần.

Lúc này, tiểu nhị bưng mười cái chậu rửa mặt lên, nói, “Cửu Vương gia, trứng gà mà ngài đặt.”

Triệu Phổ nhìn nhìn trứng luộc, lại nhìn nhìn Gia Luật Minh, cười cười, sắc mặt Gia Luật Minh càng thêm khó coi vài phần, trong ngực có dự cảm không ổn.

Triệu Phổ cười nói, “Như vậy đi, tứ hoàng tử, năm trăm cái trứng gà này, người hai trăm cái, ba vị tùy tùng của người mỗi người một trăm cái, ăn hết đi!”

“Cái gì?” Gia Luật Minh tỏ to hai mắt, Công Tôn nhin cười, thì ra Triệu Phổ đã sớm tính toán rồi.

“Người.” Gia Luật Minh tái mặt nhìn Triệu Phổ, tâm nói, mình cũng quá ngốc mà, Triệu Phổ rõ ràng đã tính toán rồi mới đến, vậy mà mình còn chui đầu vào.

Triệu Phổ vươn tay lấy một cái trứng gà, bóc vỏ, đặt vào tay Tiểu Tứ Tử, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói với Công Tôn, “Đi thư ngốc, ăn no rồi, chúng ta đi dạo tiêu thực.”

Công Tôn đứng lên, Tử Ảnh và Giả Ảnh đã sớm chạy, đi tìm một chỗ hảo hảo ôm bụng cười, còn tứ hoàng tử Liêu quốc, bị ép ăn hai trăm cái trứng gà, việc này truyền ra chắc là sẽ vui lắm.

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử rời đi, trước khi xuống lầu vẫn không quên nói với Tiểu Tứ Tử, “Ai, Tiểu Tứ Tử, nói với hoàng tử, bảo hắn ăn từ từ.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Bọn họ phải ăn nhiều đản đản như vậy sao?”

Triệu Phổ gật đầu, biểu tình trên mặt Tiểu Tứ Tử rất phức tạp. vươn cánh tay nhỏ bé vẫy vẫy, nói, “Ừm... Đản Đản, từ từ ăn nga, không nên uống nước nha!”

Triệu Phổ và Công Tôn cười rời đi, mà từ nay về sau, Tiểu Tứ Tử đặt cho Gia Luật Minh một biệt hiệu, gọi là Đản Đản.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 53: Vô Định Nhất Là Thư Sinh Yếu Đuối

Công Tôn và Triệu Phổ rời khỏi tửu lâu trở về, vừa nghĩ đến Gia Luật Minh phải ăn hai trăm cái trứng gà, Công Tôn liền muốn cười, Triệu Phổ phấn khởi đi bên cạnh, thấy dáng vẻ nén cười của Công Tôn vô cùng khả ái, liền sẵn tới, nói, “Nè, thư ngốc.”

“Hả?” Công Tôn nhìn hẩn.

Triệu Phổ lại nhích tới gần một chút, nói, “Đến, hôn môi.”

Mặt Công Tôn tái xanh, liều mạng trừng hẩn, vừa định mở miệng mắng người, không đề phòng Tiểu Tứ Tử nâng đầu y đẩy về phía trước.

“Thu...” Công Tôn không phòng bị, bị Triệu Phổ hôn...

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn rốt cuộc phản ứng được, vội vàng né tránh, vươn tay muốn đánh mông Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ lạnh tay lẹ mắt cứu được Tiểu Tứ Tử, xoay người bỏ chạy.

“Đứng lại!” Công Tôn đuổi theo phía sau.

Vì vậy, những người đi trên đường, lại lần nữa thấy kỳ cảnh Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử chạy phía trước, Công Tôn đuổi theo phía sau, tiếng Tiểu Tứ Tử vừa vỗ tay vừa cười khanh khách, làm cho người qua đường đều ước ao tán thán... Một nhà ba người thực sự là ân ái a, hoàn toàn không nhìn ra Công Tôn đã tức đến trắng bệch cả mặt, cùng thần tình hung hãn không gì sánh được.

.

Về tới Khai Phong phủ, Công Tôn tựa lưng vào tường thờ hồng hộc, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử ngồi xổm trước mặt chọc tức y. Công Tôn giơ tay muốn đánh Triệu Phổ, Triệu Phổ đón được nắm tay mềm nhũn của Công Tôn, tâm tình tốt, Công Tôn nhắc chân muốn đá, lại sợ làm Tiểu Tứ Tử bị thương, tức giận đến muốn hung hăng cắn tên lưu manh Triệu Phổ hai cái.

Triệu Phổ thấy Công Tôn tóc mai rối loạn, đôi môi hé mở thở dốc, trong ngực vừa ngứa lại vừa bồn chồn, đem Tiểu Tứ Tử đặt xuống đất, vươn tay ôm lấy Công Tôn.

“A!” Công Tôn kinh hãi, “Người muốn gì? Thả ta xuống!”

Triệu Phổ ôm Công Tôn chạy vào phòng, Tiểu Tứ Tử túm góc áo của Triệu Phổ chạy chậm theo vào.

Tất cả mọi người trong Khai Phong phủ không khỏi lắc đầu.. Tiểu Tứ Tử trưởng thành, lại còn biết giúp Triệu Phổ đùa giỡn phụ thân nó.

Triệu Phổ ôm Công Tôn vào phòng, cũng chỉ có thể chiếm chút tiện nghi, không dám thật sự manh động, đối với hết thảy những việc này, thật lâu sau Triệu Phổ vẫn thường hay hồi tưởng, vì sao lúc đó hấn lại ‘hiền’ như vậy? Sao không chiếm thêm chút tiện nghi?

.

Công Tôn hằm hừ ngồi bên cạnh bàn, nhìn Tiểu Tứ Tử cười hì hì lẻo đẻo theo sau Triệu Phổ, giống như một cái đuôi nhỏ, mở miệng liền gọi Cừu Cừu, thân thiết không nói nên lời, có chút ganh tị, lưu manh chết tiệt, cướp con của ta.

Tiểu Tứ Tử cọ tới bên người Công Tôn, ngẩng mặt gọi, “Phụ thân.” Công Tôn nheo mắt lại, ôm lấy, vỗ lên cái mông tròn hai cái, Tiểu Tứ Tử

xoa xoa cái mông, gần đây phụ thân thường đánh mông bé.

Công Tôn liếc Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Hôn nhẹ ai?”

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn Triệu Phổ, nói, “Phụ thân.”

“Sau đó?” Công Tôn hỏi.

“Hm... Cừu Cừu.” Tiểu Tứ Tử rất ngoan cố chọn Triệu Phổ, Công Tôn thở dài, vươn tay捏 má Tiểu Tứ Tử.

Đang vui đùa, thì nghe có người gõ cửa.

Triệu Phổ chạy ra mở cửa, vừa nhìn, chỉ thấy Bao Chứng đứng ngoài cửa... Sắc mặt ông không tốt, tựa hồ có chút tâm sự.

“Bao Tướng?” Triệu Phổ mở rộng cửa để Bao Chứng tiến vào, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Bao Chứng khe khẽ thở dài, hỏi, “Vương gia có rảnh không?”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, “Đương nhiên, Bao Tướng, có chuyện gì?”

Bao Chứng nhíu mày thật sâu, nói, “Có vài chuyện, ta đã sai người đi mời Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp... là vụ án về bài thơ trên mộ mà Bạch thiếu hiệp sao chép lại.”

Triệu Phổ sửng sốt, hỏi, “Bao Tướng, có đầu mối sao?”

Công Tôn cũng ôm Tiểu Tứ Tử đứng lên.

“Ừm.” Bao Chứng gật đầu, “Ta và Bát Vương gia thương lượng, vẫn là nói cho các người thì tốt hơn.”

Lúc này, Mã Hán đến bẩm, “Đại nhân, Triển đại nhân cùng Bạch thiếu hiệp đều chờ ngài tại thư phòng.”

Triệu Phổ nói, “Bao Tướng, chúng ta cũng đến thư phòng của ngài sao?”

Bao Chứng gật đầu, mang hai người về thư phòng.

.

Mọi người ngồi xuống, Bao Chứng lấy ra bài thơ mà Bạch Ngọc Đường sao chép lại, nói, “Bài thơ này, liên quan đến một bản án cũ của tiền triều.”

“Bản án cũ của tiền triều?” Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau
—— Quả nhiên!

Đường Bá Xá tố nhất cầm hiên minh ký

Ngô tộc hệ trung lương

Thượng thư báai Trung Đường

Vị thù hồng học chí

Tử diệc nguyện vị thường

Tốc thủy dẫn tương tư

Lai nhi yên bất vắng

Tương kiến lưỡng trọng thiên

Cứu thế thả đương tiền

Nhi Đường Khải báai soạn

Bao Chứng đem bài thơ đặt lên bàn, để mọi người đọc, hỏi, “Đường Bá Xá các người đại khái chưa nghe qua, nhưng, Đường Văn Minh, đã từng nghe qua chưa?”

“Đường Văn Minh?” Triệu Phổ sửng sốt, “Đường Văn Minh bị sao trăm cả nhà phải không?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng liếc mắt nhìn nhau.

Tiểu Tứ Tử chui chui vào lòng Công Tôn, có chút khó hiểu hỏi, “Sao trăm cả nhà?”

Công Tôn vỗ vỗ bé, nói, “Có người nói, năm đó Đường Văn Minh thân là thượng thư, nhưng phản quốc theo địch, cấu kết Liêu quốc, cho nên chiến dịch kháng Liêu của Uông Minh Hàn lão tướng quân thất bại, hơn bốn mươi vạn quân mã của Đại Tống ta tổn hại hơn một nửa, nhường ra năm tòa thành trì, hơn mười vạn dân bị nạn lang thang khắp nơi, ngay cả trưởng tử của Uông lão tướng quân cũng chết trận. Cho nên Đường Văn Minh này, quả thực là tội nhân thiên cổ bị vạn người phi nhổ, vốn nha môn tam ti muốn phán hấn cả nhà sao trăm, Đường Văn Minh bị lăng trì xử tử, bất quá nghe nói tiên hoàng nhân từ, phán hấn chém đầu.”

Bao Chứng gật đầu, “Đúng là như vậy.”

“Đường Bá Xá chính là Đường Văn Minh?” Tất cả mọi người có chút khó hiểu.

“Đường Văn Minh này đúng là một tài tử, đặc biệt giỏi về cầm nghệ, đàn rất hay, cũng biết làm cầm, gia đình của hắn thế thế đại đại đều mở cầm hiên (hiệu bán đàn), hắn có một biệt hiệu, gọi Bá Xá, tục truyền là hắn tán thưởng khí độ của Bá Nha vì tri âm mà xá danh cầm*. Mà mĩa mai nhất là... Bằng hữu tốt nhất của Đường Văn Minh, chính là Tướng quân Uông Minh Hàn.” Bao Chứng nói, “Đường Bá Xá có nhiều con cháu, nhi tử duy nhất may mắn tránh khỏi kiếp nạn đó, chính là Đường Khải.”

*(Bá Nha đánh đàn, khi đàn đến đoạn miêu tả núi cao, Chung Tử Kỳ ngồi bên cạnh nói: ‘ôi núi cao như Thái Sơn’, khi Bá Nha đàn đến khúc miêu tả nước chảy, Tử Kỳ liền nói: ‘ôi nước chảy cuồn cuộn như sông’. Sau khi Tử Kỳ chết, Bá Nha không đàn nữa, ông cho rằng không ai hiểu được tiếng đàn của ông bằng Tử Kỳ.)

“Nếu là cả nhà sao trăm, vì sao Đường Khải không bị tử hình?” Triển Chiêu có chút khó hiểu.

“Đường Khải chính là Đường Ngọc Sơn?” Công Tôn đột nhiên hỏi.

Bao Chửng gật đầu, nói, “Không sai, cái tên này hẳn là tiên sinh tương đối quen thuộc.”

“Đường Ngọc Sơn này là ai?” Triệu Phổ không hiểu.

“Đường Khải Đường Ngọc Sơn là một vị thần y của tiền triều, tuổi trẻ thường hay bôn ba khắp giang hồ hành nghề y, chữa trị cho rất nhiều người.” Công Tôn nói, “Một năm nọ xuất hiện ôn dịch chết rất nhiều người, ít nhiều cũng nhờ hắn phát hiện được thảo cứu người, cho nên tiên hoàng ban tặng miễn tử kim bài cho hắn... Mới có thể thoát khỏi một kiếp.”

“Nếu dựa theo ý của bài thơ... cái chết của Đường Văn Minh năm đó là có ẩn tình khác?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bao Chửng gật đầu, nói, “Kỳ quái chính là, bài thơ này dĩ nhiên là Đường Văn Minh cầu cứu... Đây thực sự không thể tưởng tượng nổi, Đường Văn Minh bị sao trăm cả nhà, việc này ai ai cũng biết... Nếu tính ra, cũng đã ba mươi năm rồi.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, nói, “Nếu có thể tìm được Đường Khải hỏi một chút thì tốt rồi... then chốt là, bài thơ này hẳn từ đâu mà có.”

“Bát Vương gia đã phái người đi tìm Đường Khải.” Bao Chứng nói, “Nhưng đã nhiều năm, Đường Khải lại vân du giang hồ hành y, không có tin tức, cho nên muốn tìm được hẳn rất khó.”

Công Tôn gật đầu, “Đúng thế.”

“Vụ án này lại có quan hệ với Uông Minh Hàn.” Triệu Phổ dùng đầu ngón tay gõ gõ cằm, cười hỏi, “Bao Tướng, đây chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Bao Chứng sắc mặt nghiêm trọng, nói, “Nếu như... vụ án năm đó thực sự có ẩn tình, Vương gia cũng biết ý nghĩa là thế nào?”

Triệu Phổ cười cười, “Tiên hoàng thế nhưng tạo nghiệt, tội lỗi tày trời lại để một người vô tội đảm đương, bị sao trăm cả nhà, là mấy trăm mạng trung lương... A, kẻ chân chính có vấn đề, thì lại nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.”

“Hiềm nghi lớn nhất, chính là Uông Minh Hàn lão tướng quân sao?”
Triển Chiêu hỏi.

Bao Chứng thở dài, nói, “Lão tướng quân lập nhiều công lớn, ta thực sự không hy vọng hẳn sống quãng đời còn lại phải gánh chịu tội danh như vậy, điều này làm cho những người làm quan đồng triều như chúng ta, thật đau lòng.”

Công Tôn nghe xong, đột nhiên hỏi, “Đường Khải có thể đang ở tại Khai Phong hay không?”

Mọi người sửng sốt, đều xoay mặt nhìn y.

Công Tôn đột nhiên đứng lên, nói với Bao Chứng, “Đại nhân, ta đi xem thử.” Nói xong, xoay người đi.

“Ách?” Bao Chứng có chút mờ mịt, Triệu Phổ vội vàng theo ra ngoài, “Thư ngốc, chuyện gì vậy?”

Công Tôn vừa đi vừa nói, “Ta đột nhiên nhớ đến, trước đây hình như thấy qua.”

“Cái gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng theo đi ra ngoài, khó hiểu mà hỏi.

“Thành bắc phủ Khai Phong có một Tầm Kỳ cầm hiên.” Công Tôn nói, “Nếu như nói biệt hiệu Bá Xá là nói Bá Nha xá cầm vì tri kỷ, như vậy Tầm Kỳ chính là tìm cơ hội, ta đã từng nhắc thấy... Chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái. Phụ cận cầm hiên này là mấy hiệu thuốc khá lớn ở Khai Phong, hơn nữa mặt tiền lại hướng về phủ Tướng quân ở xa xa, tất cả đều quá mức trùng hợp...”

Công Tôn nói còn chưa xong, Triệu Phổ liền huýt một tiếng...

Hắc Kiêu nhảy ra khỏi chuồng ngựa trực tiếp chạy qua hành lang Khai Phong phủ, chạy ra đại môn, đứng bên cạnh Triệu Phổ, Triệu Phổ ôm Công Tôn xoay người lên ngựa, chạy tới thành bắc.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi, “Người thấy sao?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói, “Mười thì gần chắc tám chín.”

“Người nói là Tầm Kỳ cầm hiên này là do Đường Khải mở, hay là vụ án này có quan hệ với Uông tướng quân?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn, mỉm cười, xoay người đi, Triển Chiêu hỏi, “Này, người không đi theo sao?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Ta muốn đến một nơi khác.”

Triển Chiêu sửng sốt, sau đó cũng cười, đuổi theo, hai người sóng vai đi về phía trước, quẹo vào một hẻm nhỏ ở giao lộ... Không bao lâu đã thất tung tại một ngõ nhỏ phụ cận phủ Tướng quân.

.

Công Tôn và Triệu Phổ tới Tầm Kỳ cầm hiên, chỉ thấy bên trong bày ra một chiếc cầm cũ, có một lão nhân tóc bạc đang lau cầm.

Triệu Phổ ôm Công Tôn xuống ngựa, cẩn thận đặt y xuống mặt đất, Tiểu Tứ Tử sớm đã không còn sợ ngựa, còn rất thân với Hắc Kiêu, Hắc Kiêu hiển nhiên cũng thích Tiểu Tứ Tử, lúc bên cạnh Tiểu Tứ Tử thì có thể rất an tĩnh ngoan ngoãn, đây chính là những dịp hiếm có a.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, cùng Triệu Phổ đi vào cầm hiên.

Lão nhân kia thấy có người tới, liền hỏi, “Khách nhân muốn mua cầm sao?”

Công Tôn chậm rãi nhìn xung quanh tứ phía, cuối cùng đường nhìn rơi xuống chiếc cầm cũ nát nằm ở góc tường, đi đến, nhìn chiếc cầm nọ.

“Ách...”Lão nhân kia nói, “Vị khách nhân này, cầm này là của gia chủ ta, không bán.”

Công Tôn nhìn lão quản gia một chút, hỏi, “Chủ nhân nhà lão đâu?”

“Nga, ở phía sau.”

Công Tôn gật đầu, y đã ngửi được một mùi thuốc đông y nhàn nhạt. Đây là mùi khi phối trí đan dược mà phát ra, ở đây có trần bì, kim ngân hoa... Công Tôn nghĩ nghĩ, đã nhiều ngày Khai Phong bởi vì ngày nóng đêm lạnh nhiệt độ chênh lệch quá lớn, cho nên có nhiều người bị cảm mạo, loại thuốc

này, là phong hàn tán tiện lợi nhất và cũng hữu dụng nhất. Nghĩ tới đây, Công Tôn nhin không được nhoẻn miệng cười... Phong hàn tán này, chỉ có những lang trung ngày xưa mới có thể dùng, hiện tại rất nhiều lang trung đã không dùng nữa.

Triệu Phổ thấy biểu tình của Công Tôn thay đổi thì biết —— Có hy vọng.

Công Tôn hỏi lão nhân kia, “Lão bá, chủ nhân nhà này có phải họ Đường hay không?”

Lão đầu có chút giật mình, hỏi, “Tiên sinh quan biết chủ nhân nhà ta?”

Công Tôn gật đầu, nói, “Ta tìm hãn có việc, có thể đi bẩm báo một tiếng hay không?”

“Ách...” Lão đầu tựa hồ có chút khó xử, nói, “Lão gia nhà ta không gặp người, muốn mua cầm, nói với ta là được.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, hỏi, “Có giấy bút không?”

Lão đầu sững sốt, rồi chỉ chỉ giấy bút trên bàn dùng để ghi lại yêu cầu làm cầm của khách nhân, ý bảo Công Tôn đến đó mà viết.

Công Tôn đi tới bên bàn, đặt bút viết một bài thơ rồi giao cho lão đầu, nói, “Phiền lão đưa cho lão gia nhà mình, nói chúng ta từ Khai Phong phủ tới.”

Lão đầu nghe được mấy chữ Khai Phong phủ liền ngẩn người, cúi đầu nhìn trang giấy, chỉ thấy bên trên viết là...

Trầm trầm tam thập tái (Ba mươi năm nặng nề trôi)

Oan tình thâm tự hải (Oan tình sâu tựa biển khơi)

Đắc thi tốc thủy trang (Lấy được thơ từ thôn Tốc Thủy)

Tuyết hận duy Trung Đường (Chỉ có Trung Đường mới có thể giúp người rửa hận)

Lão đầu nhìn bài thơ một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn Công Tôn, Công Tôn nói, “Lão đi hỏi lão gia đi.”

Lão đầu gật đầu, vội vã vào hậu viện, bước chân tựa hồ bởi vì hoảng loạn mà có chút lảo đảo. Triệu Phổ từng có kinh nghiệm, nên đã có thể xem loại thơ này, đọc những chữ đầu tiên trong bài thơ của Công Tôn từ trên xuống là —— Trầm oan đặc tuyết (oan khiên sẽ được rửa sạch).

Chưa đến chốc lát, thì nghe được tiếng bước chân vội vã truyền đến... Công Tôn và Triệu Phổ xoay mặt, thì thấy được một nho sinh hơn năm mươi tuổi chạy ra, cầm trên tay bài thơ Công Tôn vừa viết.

Công Tôn nhìn hẩn một chút, cả người tản ra mùi của dược thảo, không cần hỏi cũng biết đó là một lang trung, liền lên tiếng, “Đường Khải, Đường Ngọc Sơn?”

Người nọ nhìn Công Tôn một lát, gật đầu, hỏi, “Các hạ...”

“Tại hạ là chủ bộ của Khai Phong phủ, Công Tôn Sách, vị này chính là Cửu Vương gia Triệu Phổ.” Công Tôn nói.

Đường Khải hiển nhiên rất là giật mình, nhìn Triệu Phổ và Công Tôn, một lúc lâu sau mới ngồi xuống bên bàn. Đường Khải niên kỷ đã qua năm mươi, tóc mai đã hoa râm, hẩn ngược mắt hỏi, “Bao đại nhân muốn xử vụ án năm đó?”

Công Tôn gật đầu.

Đường Khải do dự một chút, nhìn y nói, “VẬY CHÍNH LÀ PHÁN TIÊN HOÀNG CÓ LỖI, PHÁN TOÀN BỘ NGƯỜI TRONG THIÊN HẠ ĐỀU SAI, BAO ĐẠI NHÂN CÓ LÁ GAN NÀY SAO?”

Công Tôn hơi ngần người, hỏi, “Việc này cùng với có gan hay không, có quan hệ gì? Sự thực chính là sự thực, cùng với phạm sai lầm có phải hoàng thượng hay không, nhiều người hay không, căn bản không quan hệ.”

Đường Khải nhìn Công Tôn.

Triệu Phổ nói, “Theo chúng ta quay về Khai Phong phủ đi, tiên hoàng tuy đã qua đời, nhưng còn đương kim hoàng thượng, nếu năm đó quả thực là oan tình bị phán sai, nợ tính mệnh của cả nhà người không trả lại được, nhưng... ít nhất có thể khôi phục danh dự, hung thủ chân chính cũng nên trả giá đại giới.”

Đường Khải gật đầu, “Ta đi... Sợ gì chứ, ta phí thời gian nửa cuộc đời, hàm oan ba mươi năm, chỉ cần có thể vì cả tộc nhân giải tội, muốn ta làm gì cũng được.”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, mang theo Đường Khải ra cửa.

Nhưng vừa bước ra, Triệu Phổ liền giơ tay cản Công Tôn và Đường Khải lại, sau đó... Giả Ảnh cùng Tử Ảnh chắn trước mặt mọi người, đao kiếm trong tay vung lên... chém rơi vài mai ám tiễn bay tới.

“A...” Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, “Quả nhiên có người theo dõi, tin tức của Gia Luật Minh cũng truyền quá nhanh đó, không biết ăn trứng gà xong chưa, sớm biết vậy lúc này bắt hãn ăn bốn trăm cái.”

Công Tôn cũng ý thức được có người phục kích, ôm Tiểu Tứ Tử, cùng Đường Khải thoái lui, đứng phía sau Triệu Phổ, Triệu Phổ nhìn xung quanh một chút, nói, “Đều ra cả đi.”

Chỉ chốc lát sau, góc tường và ngõ nhỏ phụ cận có vài chục hắc y nhân đi ra.

Song song, Công Tôn bốn phía hạ xuống không ít ảnh vệ, bốn phương tám hướng đều có người, Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ nhìn xung quanh, xòe bàn tay đếm đếm, phát hiện mười sáu Ảnh Ảnh đều có mặt.

Các hắc y nhân này liếc nhìn nhau, tựa hồ có chút do dự, Triệu Phổ lạnh lùng nói một câu, “Một tên cũng đừng để chạy, bắt gọn cho ta!”

Một tiếng ra lệnh, mười sáu ảnh vệ chia nhau bắt người... những hắc y nhân này làm sao là đối thủ của họ được, ban đầu còn ngoan cố chống chọi, nhưng rất nhanh đã bị bắt gọn, Triệu Phổ và Công Tôn mang theo Đường Khải, đi về Khai Phong phủ.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 54: Miêu: Trong Động Có Chuột Tinh Nha!

Công Tôn và Triệu Phổ mang theo Đường Khải rời khỏi cầm hiên trở về Khai Phong phủ, Bao Chứng đã chờ ngoài cửa, mặt khác, các ảnh vệ áp giải một đoàn hắc y nhân cùng nhau đi tới Khai Phong phủ... Sau khi tra hỏi biết được là từ trong phủ Uông Tướng quân phái ra.

Bao Chứng nhú mày, xuất ra lệnh bài giao cho Triển Chiêu, “Đến phủ Uông Tướng quân, lục soát!”

Triệu Phổ không khỏi bội phục Bao Chứng, Uông Tướng quân là quốc trượng, trực tiếp tiến vào trong phủ hãn lục soát, vậy cần có rất nhiều quyết đoán, lỡ như không lục soát được gì, Uông Tướng quân tất nhiên sẽ thêm thất trước mặt hoàng thượng, nói nhiều điều không tốt, Bao Chứng sẽ chịu liên lụy.

Triển Chiêu tiếp nhận lệnh bài, hỏi Bao Chứng, “Đại nhân, lục soát cái gì? Chứng cứ hay là người?”

Bao Chứng nhin không được cười cười, gật đầu, Triển Chiêu người này thực sự rất thông minh, nên hỏi thì đều hỏi, không nên hỏi thì không hỏi, lúc hỏi thì sẽ khéo léo, tuyệt đối không hỏi trực tiếp, khi nên giả vờ không hiểu, tuyệt đối giả khờ.

Bao Chứng vô thức liếc nhìn Công Tôn, nói, “Tiên sinh, cũng đi theo chứ?”

Công Tôn hiểu rõ gật đầu, cùng Triển Chiêu ra ngoài.

Trường hợp này, Tiểu Tứ Tử khẳng định không thể đi, Công Tôn đã đem Tiểu Tứ Tử giao cho Triệu Phổ, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử theo sau Công Tôn, hỏi, “Nè, thư ngọc, vậy rốt cuộc lục soát cái gì?”

Công Tôn cười cười nói, “Công khai là lục soát chứng cứ, sau lưng thì tìm người.”

“Người?” Triệu Phổ nhíu mày, hỏi, “Không lẽ là lão nhân Đường Bá Xá kia? Oa, còn sống thì cũng bảy tám mươi tuổi rồi đó?”

Công Tôn mỉm cười, nói, “Đừng nói là đã già, cũng không chắc là còn sống đâu.”

“Nếu còn sống chẳng phải là bị nhốt vài chục năm?” Triệu Phổ cau mày, nói, “Lão Uông nếu thật sự làm như vậy, thì đúng là tội ác tày trời, tại sao lại đuổi tận giết tuyệt như vậy?”

Công Tôn lắc đầu, “Đuổi tận giết tuyệt sẽ không có bài thơ nọ.”

“Đường Khải nói bài thơ đó là lúc hắn đi pháp trường đưa tiễn, phụ thân hắn ghé vào tai hắn ngậm, nói cách khác, Đường Bá Xá là khi hành hình bị người tráo đổi mang đi.” Triển Chiêu vừa nói vừa nhìn khắp nơi, “Này, các người thấy Bạch huynh đâu không?”

Triệu Phổ nói, “Nga, vừa rồi đột nhiên đi mất, bất quá hắn đi về phía phủ Tướng quân, phỏng chừng là thấy quan phủ các người phá án, hắn không tiện theo.”

“Ngô.” Triển Chiêu gật đầu.

“Vậy người còn theo?” Công Tôn hỏi, “Thân phận của người, không sao chứ?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, ôm Tiểu Tứ Tử nói, “Chúng ta là gia thuộc (người nhà [jiāshǔ]).”

Công Tôn bật cười.

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Ừa, gia thử (chuột nhà [jiā shǔ]).” Vừa ngẩng Triển Chiêu vừa cười tủm tỉm.

Triển Chiêu có chút hồ đồ, mấy ngày nay hân hận rộn, đã lâu không vui đùa với Tiểu Tứ Tử, thấy Tiểu Tứ Tử nhìn mình, liền tiến đến vươn tay bế bé qua, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có chuyện gì cao hứng như vậy?”

Tiểu Tứ Tử vươn tay nắm lọn tóc rũ trước ngực Triển Chiêu, cười tủm tỉm nói, “Hì... Miêu Miêu.”

...

Triển Chiêu sững sốt, Triệu Phổ và Công Tôn đều nhin cười nhìn nơi khác, vờ như cái gì cũng không phát hiện.

“Miêu ở đâu?” Triển Chiêu nhìn trái phải nhìn trước sau, hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Triển Chiêu, nói với hắn, “Miêu Miêu.”

Triển Chiêu lập tức đen mặt, hỏi, “Ta không phải Triển Triển sao? Tại sao lại biến thành Miêu Miêu?”

“Miêu Miêu.” Tiểu Tứ Tử tiếp tục cười trả lời.

Triệu Phổ lại thấy Triển Chiêu nhướng cao chân mày một cái, con mắt hơi híp lại, cảm thấy buồn cười, chợt nghe Triển Chiêu hỏi, “Tiểu Tứ Tử, nói, ai bảo người gọi ta Miêu Miêu?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt trả lời, “Bạch Bạch nói...”

“Nga~” Triển Chiêu lập tức cười tươi, chỉ bắt quá cái mặt cười này mang theo vài tia giảo hoạt, “Bạch Bạch a...”

“A~” Tiểu Tứ Tử gật đầu, lại gọi một tiếng, “Miêu Miêu.”

Triển Chiêu cười nói, “Ngoan, Tiểu Tứ Tử, gọi Triển Triển.”

Tiểu Tứ Tử cười hì hì không chịu đổi, tựa hồ rất thích biệt hiệu mới này của Triển Chiêu, Triển Chiêu cắn răng, trong lòng thầm mắng, người được lắm tên Bạch Ngọc Đường kia, dám đâm sau lưng ta!

Nghĩ nghĩ, Triển Chiêu nheo mắt lại, tiến đến gần bên tai Tiểu Tứ Tử, nói nhỏ nói nhỏ.

“Ha ha.” Tiểu Tứ Tử vỗ bàn tay nhỏ bé cười toe toét.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, phi thường hiếu kỳ —— Không biết Triển Chiêu nói cái gì.

“Nhớ rõ chưa?” Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Nhớ rõ.”

“Ngoan~” Triển Chiêu vươn tay, nựng nựng má Tiểu Tứ Tử.

Mắt thấy sắp đến phủ Tướng quân, Triển Chiêu đem Tiểu Tứ Tử giao cho Triệu Phổ, đi tới phía trước đội ngũ, mang theo nhân mã, dẫn đầu đi tới trước đại môn phủ Tướng quân.

Công Tôn đi phía sau, cùng Triệu Phổ liếc nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, lúc này Triển Chiêu nói gì với người vậy?”

Tiểu Tứ Tử hé miệng cười toe toét, tựa vào đầu vai Triệu Phổ không chịu nói.

Triệu Phổ và Công Tôn càng thêm hiếu kỳ.

“Tiên sinh.” Lúc này, Triển Chiêu đã chuẩn bị vào phủ, gọi Công Tôn cùng hẳn đi vào, Công Tôn nhìn Triệu Phổ —— Hỏi ra được thì nói cho ta biết!

Triệu Phổ nhượng mảy, gật đầu, ý là —— Cứ giao cho ta!

Công Tôn vội vã chạy vào.

Triệu Phổ ở phía sau dụ dỗ Tiểu Tứ Tử, muốn hỏi ra ban nãy Triển Chiêu rốt cuộc nói với bé cái gì, nhưng Tiểu Tứ Tử ngoan cố ngậm chặt miệng, không chịu nói.

.

Công Tôn và Triển Chiêu đi qua hành lang thật dài, bởi vì Triển Chiêu có lệnh bài của Khai Phong phủ, cho nên các gia tướng hai bên cũng không dám cản trở. Mắt thấy đã sắp đến thư phòng, phía trước có một người đi tới... Người đi tới tuổi tác đã cao, tuy mặc thường phục, nhưng bởi vì nhiều năm chinh chiến, cho nên khí lực cường kiện, còn mang theo một loại khí thế bá đạo đặc biệt, Công Tôn ở cùng một chỗ với Triệu Phổ đã lâu, rất quen thuộc với loại khí độ này —— Đây là lão Tướng quân Uông Minh Hàn.

“Uông Tướng quân.” Triển Chiêu rất lễ phép chấp tay với Uông lão Tướng quân, nói, “Chúng ta phụng mệnh Bao đại nhân, đến lục soát.”

“A.” Uông lão Tướng quân cười nhạt một tiếng, “Đến lục soát phủ Tướng quân của ta, chí ít phải có một tội danh chứ?”

“Nga.” Triển Chiêu gật đầu nói, “Ban nãy Cừu Vương gia vừa đi đến cửa của một cầm hiên, thì bị một đám hắc y nhân bao vây tấn công... Các hắc y nhân này trăm miệng một lời nói là Uông Tướng quân chỉ thị.”

Uông Minh Hàn nhíu mày, nói, “Hoang đường! Ta cùng với Cửu Vương gia không thù không oán, vì sao phải làm hại hãn?”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Lúc này, Triệu Phổ chậm rãi đi đến, nói với Uông Minh Hàn, “Ban đầu ta còn nghĩ là người Liêu, không ngờ lại là người Tống, Bao Tướng đã thẩm vấn, đám người kia dĩ nhiên chỉ ra Uông Tướng quân. Tướng quân, ta cùng Bao Tướng đương nhiên tin tưởng thái độ làm người của người, nhưng Bao Tướng từ trước đến nay phá án tuyệt không nể tình riêng, cho nên mệnh lệnh Triển hộ vệ đến lục soát, nếu tra không được, cũng xem như chứng minh Tướng quân trong sạch, đúng không?!”

Thần sắc trên mặt Uông lão Tướng quân biến đổi liên tục, cuối cùng hành lễ với Triệu Phổ, nói, “Đa tạ Cửu Vương gia cùng Bao Tướng quan tâm.”

“Ai, khách khí làm cái gì, phải làm thôi mà.” Triệu Phổ cười gật đầu, Uông Minh Hàn nhìn Triển Chiêu một chút, nói, “Triển hộ vệ cứ tự nhiên lục soát đi.”

Triển Chiêu cũng cười, phân công nhân thủ đi kiểm tra xung quanh, trong lòng hãn hiếu rõ, lão nhân này dáng vẻ ung dung, tất nhiên sẽ không dễ hãn tìm ra đầu mối dễ dàng, liền vô thức nhìn sang Công Tôn.

Công Tôn cũng khẽ nhíu mày, gật đầu với hãn —— Xem ra hãn ta đã có chuẩn bị.

Chờ mọi người tản ra, Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Này, đi đâu tìm?”

Công Tôn thì hỏi ngược lại Triệu Phổ, “Tiểu Tứ Tử đâu rồi?”

Triệu Phổ cười xấu xa, “Đem tặng rồi.”

Công Tôn trừng mắt liếc hẳn, Triệu Phổ nhỏ giọng ghé sát vào tai y nói vài câu, Công Tôn lập tức minh bạch, cười lắc đầu.

.

Mà lúc này, bên trong một gian tiểu trà lâu cách phủ Tướng quân không xa, trên bàn bày ra nhiều trà bánh ngon miệng, Tiểu Tứ Tử ngồi một bên, ngốc ngốc nhìn Bạch Ngọc Đường đối diện.

Bạch Ngọc Đường mặt đối mặt với Tiểu Tứ Tử, một lúc lâu mới nói, “Tiểu Tứ Tử, uống trà không?”

Tiểu Tứ Tử nhích cái mông, từ chỗ đối diện Bạch Ngọc Đường, nhích đến bên người hẳn.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn bé, hai người tiếp tục mặt đối mặt.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, tỉ mỉ ngắm Bạch Ngọc Đường, sau đó nheo mắt lại cười.

Bạch Ngọc Đường bị Tiểu Tứ Tử nhìn đến nổi có chút chột dạ, vội vàng vươn tay đưa cho bé một miếng bánh nhỏ, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, nhìn cái gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử tiếp nhận miếng bánh, như trước nhìn Bạch Ngọc Đường cười.

Bạch Ngọc Đường nhin không được, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, vừa nãy Triển Chiêu nói cái gì với ngươi?”

Tiểu Tứ Tử vừa ăn điếm tâm vừa cười tủm tỉm, vẫn không nói lời nào.

Bạch Ngọc Đường cũng có không có cách, trong lòng có chút hiếu kỳ, vừa nãy vốn nghe Tiểu Tứ Tử gọi Triển Chiêu là Miêu Miêu, con mắt Triển

Chiêu liền híp lại, bản thân cảm thấy rất thống khoái, không ngờ con mèo gian xảo kia lại nói gì đó với Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử liền trở nên quái lạ.

Tiểu Tứ Tử ăn xong một miếng bánh, phúi phúi đường phấn trên tay, tiến đến, kề sát Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy bé thịt phì phì, thật sự rất khả ái, liền hỏi, “Ăn thêm không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, hỏi, “Phụ thân và Cửu Cửu đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay chỉ về hướng phủ Tướng quân phía trước, “Đang bận chính sự trong đó, sẽ ra ngay.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, bò lên đùi Bạch Ngọc Đường, ngược mắt nhìn hằm.

Bạch Ngọc Đường biết Tiểu Tứ Tử có thể từ nhỏ được Công Tôn ôm quen rồi, cho nên rất thích được người khác ôm, bèn đem bé ôm lấy, đặt ngồi trên đùi.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Bạch Ngọc Đường, lắc lư hai chân nhỏ ngắn ngủn, bọn họ đang ngồi trên lầu hai, nó vừa lúc có thể nhìn thấy trong phủ Tướng quân, các nha dịch của Khai Phong phủ ra ra vào vào tựa hồ đang tìm cái gì đó, liền hỏi, “Bạch Bạch, bọn họ tìm cái gì nha?”

Bạch Ngọc Đường nghe được tiếng Bạch Bạch thì thở phào nhẹ nhõm, may mà Triển Chiêu không dạy Tiểu Tứ Tử nói cái gì kỳ quái, trả lời, “Một người.”

“Người?” Tiểu Tứ Tử tròn to mắt, hỏi, “Tại sao phải tìm nha, trốn Miêu Miêu sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, nói, “Có người bị nhốt vài chục năm, vẫn chưa được ai phát hiện.”

“A?” Tiểu Tứ Tử giật mình hỏi, “Lâu như vậy a?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chột chột Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn hẩn, chột nghe Bạch Ngọc Đường hỏi, “Vừa nãy con mèo kia nói cái gì với người?”

Tiểu Tứ Tử như trước thần thần bí bí cười cười, nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm, nhưng vẫn không mở miệng.

Bạch Ngọc Đường hiểu kỳ nhưng lại không có cách, đồ con mèo gian xảo kia...

.

Công Tôn và Triển Chiêu mang người tìm kiếm vòng quanh phủ Tướng quân, nhưng nơi này thật sự rất lớn, phòng trống thì có vài chục gian, cộng thêm vài tiểu viện, căn bản tìm không ra.

Triển Chiêu đi vòng vòng trong đại viện, nghĩ cứ như vậy thì không phải cách, liền tìm Công Tôn và Triệu Phổ, hỏi, “Tiên sinh, có manh mối không?”

Công Tôn cũng có chút khó xử, nói, “Nơi này quá lớn, khó tìm.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, nghĩ cũng phải.

Triệu Phổ cũng tiến đến, nói, “Ta đã bảo các ảnh vệ đi lục soát, bất quá bây giờ còn chưa trở về bẩm báo.”

Công Tôn và Triển Chiêu có chút nhụt chí, nếu không tìm được đầu mối gì... vậy có thể sẽ gây thêm phiền cho Bao đại nhân.

.

Mà lúc này, trên trà lâu cách đó không xa, Tiểu Tứ Tử chờ đợi đã có chút buồn ngủ, dụi dụi mắt, ngẩng mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hắc khê nhú mày, nhìn mọi người đang luống cuống xoay quanh trong phủ Tướng quân, cũng có chút lo lắng.

Tiểu Tứ Tử hỏi, “Bạch Bạch, phụ thân bọn họ còn chưa có tìm được sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Ngốc quá.” Tiểu Tứ Tử nói, “Nhiều người trốn Miêu Miêu như vậy, đến bây giờ cũng tìm không ra.”

“Một người bảy tám chục tuổi, nếu như còn sống, muốn giấu đi cũng không phải chuyện dễ.” Bạch Ngọc Đường khê nhú mày, “Hay là đã chết... bị chôn rồi?”

Tiểu Tứ Tử vươn tay vỗ vỗ cánh tay Bạch Ngọc Đường, nói, “Yên tâm đi Bạch Bạch, phụ thân giỏi tìm người nhất.”

Bạch Ngọc Đường nhướng mi, cười hỏi, “Làm sao tìm?”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm vươn tay chỉ cái mũi nhỏ của mình, nói, “Mũi của phụ thân so với cậu còn linh hơn.”

Bạch Ngọc Đường bật cười.

.

“Hắt xì...” Trong phủ Tướng quân, Công Tôn hắt xì một cái, xoa xoa mũi, tiếp tục tìm.

Triệu Phổ thấy y chậm rãi từ tiểu viện trong cùng bắt đầu đi ra ngoài, đi vào từng gian phòng, cũng không tìm gì, chỉ đi vài bước, ngồi xổm xuống ngửi ngửi, lại đi vài bước, tiến đến ngăn tủ ngửi ngửi, như vậy thật là thú vị.

“Này, thư ngốc.” Triệu Phổ sấn tới hỏi, “Sao lại bắt chước cún con.”

“Người mới là cún con.” Công Tôn khinh khỉnh nhìn hắn, tiếp tục ngửi.

Triệu Phổ kiên trì theo sau y, khi Công Tôn vòng qua tiểu viện thứ hai, đột nhiên dừng lại, ngồi xổm xuống ngửi ngửi, sau đó vươn tay sờ sờ mặt đất.

Triệu Phổ thấy ngón tay tinh tế trắng nõn của Công Tôn mò mẫm trên mặt đất, khẽ nhú mày, vươn tay nắm lại, hỏi, “Người muốn sờ cái gì?”

Công Tôn thấp giọng nói, “Gió.”

Triệu Phổ ngẩn người, giơ ngón tay, vừa mò mẫm dọc theo khe hở giữa gạch đá và mặt đất, vừa hỏi Công Tôn, “Tại sao lại tìm ở đây?”

Công Tôn thấp giọng nói, “Ta ngửi thấy mùi dược liệu.”

“Dược liệu?” Triệu Phổ có chút khó hiểu.

Công Tôn nhìn trái nhìn phải, cúi đầu nói thầm bên tai Triệu Phổ, “Người nghĩ đi, nếu đem một lão nhân bảy tám mươi tuổi giấu đi... Tiếng kêu lại không ai nghe được, cũng không bị ai phát hiện, tất nhiên là nơi có chút tối tăm ngột ngạt, nhiều năm sinh sống tại nơi âm u như vậy sẽ sinh bệnh, hơn nữa tuổi tác vốn cũng lớn, muốn giữ mạng nhất định phải dùng dược vật... Cho nên sẽ lưu lại mùi vị.”

Triệu Phổ gật đầu, “Nghe cũng rất có lý, nhưng như vậy cũng có thể đoán được sao? Người thực sự là mũi cầu à?”

Công Tôn neho mắt lại, thấy Triệu Phổ ngồi xồm, liền đập mạnh vào cái mông hần một cước, Triệu Phổ bật cười, nói, “Ê, đừng sờ bậy.”

Công Tôn trừng mắt, “Không biết xấu hổ.”

Triệu Phổ hắc hắc cười, tiếp tục mò mẫm trên mặt đất.

.

Mà lúc này, Uông lão Tướng quân cũng đã đi tới, Triển Chiêu chú ý tới thần sắc của hần, tựa hồ có chút khẩn trương, trong lòng khẽ động, ra hiệu cho Công Tôn.

Công Tôn ngẫm hiểu, liền nói, “Nơi này có mùi lạ, giống như được liệu.”

Triển Chiêu lưu ý quan sát thần sắc của Uông lão Tướng quân, chỉ thấy trong nháy mắt sắc mặt hần tái nhợt, một lát mới nói, “Ách... Gần đây thân thể ta không tốt nên thường uống thuốc, có thể là chút mùi thuốc đông y.”

Công Tôn liếc mắt nhìn Triệu Phổ, gật đầu với hần —— Y vừa tỉ mỉ kiểm tra thư phòng và phòng ngủ của Uông lão Tướng quân, bên trong không có cái mùi lạ này... Có thể thấy, lão gia tử đang nói dối!

Triệu Phổ đứng lên, chỉ chỉ cho Công Tôn thấy khe hở giữa hai khối gạch, ý bảo... Có gió thổi ra.

Công Tôn nhìn Triển Chiêu —— Làm sao bây giờ?

Triển Chiêu gọi Vương Triều Mã Hán tới, nói, “Đào ra.”

Vương Triều Mã Hán liếc mắt nhìn nhau, đi lấy xẻng.

.

Trong trà lâu, Tiểu Tứ Tử đã buồn ngủ lem nhem, gục đầu xuống rồi lại ngược đầu lên, ngoắc ngoải ngáp, chợt thấy có một cổ kiệu đẹp được nâng đến, dừng trước phủ Tướng quân, liền chỉ vào nói, “Bạch Bạch, kiệu kiệu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua cổ kiệu kia, cười nhạt một tiếng, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Có khó chịu trong người không? Đứng lên đi một chút?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, Bạch Ngọc Đường ôm bé từ trong phòng nhảy ra ngoài, đáp xuống tường viện phủ Tướng quân, nhìn vào bên trong,

Tiểu Tứ Tử thấy được Công Tôn và Triệu Phổ, cười tủm tỉm chỉ chỉ, Bạch Ngọc Đường ra hiệu bảo bé đừng lên tiếng, Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn che miệng lại, cùng Bạch Ngọc Đường trốn ở sau nóc nhà quan sát.

Thấy Vương Triều Mã Hán cầm cái xẻng chuẩn bị đào đất, lão Tướng quân có chút sốt ruột, nói, “Triển hộ vệ, người đây là lục soát, hay là phá nhà của ta?”

Triển Chiêu cười nói, “Tướng quân chớ vội nha, tìm xem rõ ràng thì tốt hơn, lỡ như bên trong có chuột tinh ẩn nấp, vậy thì nguy lắm.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều nhin cười, Triển Chiêu là muốn chọc người, chuột tinh...

Bạch Ngọc Đường trên nóc nhà lắc đầu, tâm nói con mèo này thù dai quá.

.

Vương Triều Mã Hán ba chân bốn cẳng đào những viên gạch trên mặt đất, đầu tiên chỉ thấy bùn đất, sau đó lại đào sâu hơn, dĩ nhiên xuất hiện một cái hang tối mò.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau —— Có mảnh khốe!

Triển Chiêu cười nói, “Lão Tướng quân, hang chuột trong nhà ngài to thật đó.”

Sắc mặt Uông lão Tướng quân trắng bệch, mà giữa lúc Triển Chiêu bảo Vương Triều Mã Hán chuẩn bị cây đuốc, muốn xuống dưới, quản gia vội vã chạy vào nói với Uông lão Tướng quân, “Lão gia, tiểu thư đã trở về.”

Triển Chiêu bọn họ sửng sốt, tiểu thư —— Đó chẳng phải chính là Uông quý phi?! Lúc nào không về lại nhằm ngay lúc này, có thể thấy được là tới làm chỗ dựa cho phụ thân mình.

Triển Chiêu nhướng nhướng mi với Triệu Phổ, lắc lắc lệnh bài trên tay, ý là —— Một hồi nếu quý phi giở trò ngang ngược, lệnh bài này của ta không có tác dụng.

Công Tôn khẽ nhú mày, nhìn Triệu Phổ —— Người có cách gì không?”

Triệu Phổ nhún vai —— Ta đối với nữ nhân từ trước đến nay không có biện pháp, đặc biệt là loại nữ nhân hay khóc lóc om sòm.

Công Tôn thở dài, Triệu Phổ lại tiến tới, hắc hắc cười hai tiếng, thấp giọng nói, “Thư ngọc, có một loại tình huống, là tiền trạm hậu tẩu, biết ý là như thế nào không?”

Công Tôn sửng sốt, lúc này, quý phi đã mang theo một đám hạ nhân nha hoàn hùng hổ đi vào, miệng nói, “Ta nghe nói, Khai Phong phủ Bao Tướng gia phái người đến Uông gia ta phá nhà, cho nên về xem.”

Triển Chiêu cười gượng một tiếng, nhướng mi với Triệu Phổ một cái, Triệu Phổ hiểu ý cười cười, Công Tôn đang thắc mắc hai người này làm cái trò gì mà lại bí bí hiểm hiểm như thế, đột nhiên, phía sau bị Triệu Phổ đẩy một cái.

Công Tôn không đứng vững, hơn nữa, với vóc người của y dù có đứng vững cũng không chịu nổi một cái đẩy của Triệu Phổ a... Lão đảo một cái, ai nha một tiếng, liền rơi vào trong động.

Triệu Phổ hô to, “Tiên sinh, nguy hiểm!” rồi cũng nhảy vào theo, Triển Chiêu kinh hãi, vội vàng hô, “Bảo hộ Vương gia!”

...

Uông quý phi xanh mặt đứng ở nơi đó, mắt thấy các nha dịch của Khai Phong phủ, còn có các ảnh vệ của Triệu Phổ, có hơn phân nửa đều nhảy vào trong động.

Triển Chiêu còn đang ở trên hồi hả nói, “Nè, cẩn thận đừng để Vương gia và tiên sinh bị thương a! Còn nữa, trong động không chừng có chuột tinh, cẩn thận tìm kỹ nha!”

Lại nhìn Uông lão Tướng quân và Uông quý phi, sắc mặt đã xám như tro tàn.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 55: Địa Đạo Kinh Hồn

Công Tôn không hề phòng bị, bị Triệu Phổ đẩy liền rơi vào trong động, sau đó Triệu Phổ cũng nhảy xuống, vươn tay chụp được Công Tôn. Động này cũng không quá sâu, Triệu Phổ sau khi đón được Công Tôn liền xoay người một cái, vững vàng đáp xuống đất.

Công Tôn kinh hồn chưa kịp bình tĩnh, ngược mắt thì thấy Triệu Phổ ôm y hắc hắc cười gian... Cảnh tối lửa tắt đèn, khuôn mặt của Triệu Phổ, thấy thế nào thì đáng đánh thế đó, Công Tôn giơ tay nện qua một quyền, Triệu Phổ mở rộng sườn, hạnh phúc được đánh trúng... Năm tay của Công Tôn thật mềm, chỉ là hơi xương xương một chút, nếu có thể mập mạp giống như Tiểu Tứ Tử thì thật sung sướng.

“Thả ta xuống!” Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc Triệu Phổ, Triệu Phổ ngượng ngùng thả người... Song song, chợt nghe bên trên có động tĩnh, nhiều người xông xáo đi xuống, là các ảnh vệ và Vương Triều Mã Hán của Khai Phong phủ.

Triệu Phổ nhú mào, “Cả đám xuống đây làm cái gì?”

Giả Ảnh nhún vai, “Triển đại nhân đang kêu gọi bắt chuột tinh ở trên đó.”

Triệu Phổ vô lực.

Lúc này, Công Tôn bắt đầu nhìn quanh tứ phía... Thì thấy được nơi bọn họ đang đứng, là điểm khởi đầu của địa đạo, trên mặt đất cũng không có

quá nhiều bụi, đủ thấy trước đây còn có người sử dụng.

“Hắn là vừa mới bị bịt kín lại.” Triệu Phổ nói.

“Hm.” Công Tôn gật đầu, tiếp nhận cây đuốc Mã Hán đưa qua, muốn đi vào. Triệu Phổ vội vàng ngăn cản, rất sợ dầu hỏa rơi xuống sẽ làm Công Tôn bị bỏng, liền giơ tay giành lấy cây đuốc trong tay y, đi tới phía trước, xoay người lại kéo tay Công Tôn, nói, “Thư ngốc, một lát nếu như thực sự có chuột tinh đi ra thì cứ nép vào lòng ta!”

Công Tôn tức đến trắng cả mặt, binh sĩ nha dịch đi theo phía sau đều phì cười, Triệu Phổ thấy Công Tôn hầm hừ không lên tiếng, bèn nói, “Không sao, vậy người cho ta nép vào lòng người cũng được.”

“Người muốn chết!” Công Tôn thấy Triệu Phổ nham hiểm cười cười, vẻ mặt lưu manh, nhắc chân đá hắn.

Triệu Phổ lắp bắp nói, “Ai nha... Đau nha.”

Công Tôn tức điên, một chút biện pháp đối phó hắn cũng không có, trừng mắt, “Còn không đi?!”

Triệu Phổ cười hì hì dẫn đầu tiến về phía trước.

.

Dọc theo địa đạo đi vào trong, có cảm giác âm u ẩm ướt, mà đồng thời, ngay cả Triệu Phổ cũng ngửi thấy một vị thuốc nồng đậm, hắn vô thức liếc nhìn Công Tôn, thì thấy Công Tôn cau mày, tựa hồ cảm thấy có gì dị dạng.

Lại đi tiếp một hồi, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá, trên cửa có một cửa sổ thông khí nhỏ, song sắt đã rỉ sét loang lổ.

Triệu Phổ vô thức nhìn vào bên trong, đột nhiên... một khuôn mặt xuất hiện phía sau song sắt.

Triệu Phổ cả kinh, Công Tôn càng kinh ngạc nhảy dựng, lùi về sau một bước, Triệu Phổ nhanh chóng ôm chặt, nhân cơ hội còn ngất một cái, Công Tôn hung hăng quay đầu lại khinh bỉ liếc hẳn —— Người còn có hưng trí?!

Triệu Phổ vươn tay sờ sờ cằm —— Thói quen thành tự nhiên, lại nhìn... Chỉ thấy phía sau cửa đá là một lão thái bà mặt đầy nếp nhăn... Tóc hầu như đã rụng sạch, chỉ còn lại vài sợi rải rác, gầy chỉ còn da bọc xương, dọa người nhất chính là ánh mắt của bà ta, đỏ rực... Cũng không biết là do bệnh hay vốn đã như vậy.

“Là nữ à?” Triệu Phổ có chút khó hiểu, xoay mặt nhìn Công Tôn, Công Tôn cũng nhú mày, nói, “Dược liệu vừa mới gửi được, cùng với dược liệu gửi được bên trên không giống, dược này là để trị bệnh điên, không phải phong thấp.”

“Bệnh điên?” Triệu Phổ chỉ chỉ lão phụ kia, “Bà ta là người điên?”

Công Tôn nhướng mi —— Người thấy sao?

Triệu Phổ nhú mày, lại nhìn lão thái bà kia một chút, quả thật rất giống người điên, liền hỏi Công Tôn, “Này thư ngọc, chuyện gì đây?”

“Xem ra người ta đã chuẩn bị sẵn.” Công Tôn thấp giọng nói, “Phiền rồi đây.”

“Dù điên thế nào, cũng không nên đem bà ta nhốt dưới đất lâu như vậy chứ?” Triệu Phổ nói, “Quá tàn nhẫn.”

Công Tôn lắc đầu, “Người xem, lão phụ này hai mắt đỏ như máu, quả thật có một loại bệnh điên như vậy, lúc mắc bệnh không muốn nằm ngủ, luôn luôn mở to mắt nhìn lên trên, nếu là dưới mặt đất, cặp mắt kia sẽ là màu trắng, chỉ có quanh năm thấy được ánh sáng, mới có thể có màu đỏ.”

“Nga.” Triệu Phổ hiểu rõ gật đầu, “Nói cách khác, người điên này nguyên bản cũng không bị nhốt ở chỗ này, có đúng không?”

Công Tôn gật đầu, “Hẳn là như vậy.”

Triệu Phổ cười khẽ, vươn tay ôm thắt lưng Công Tôn, nói, “Thư ngọc, người thật là tài mà.”

Công Tôn khinh bỉ nhìn hắn, không thèm chú ý tới.

Triệu Phổ hắc hắc cười, nói, “Có học vấn thật tốt, cái gì cũng không thể gạt được ánh mắt của người.”

Công Tôn nghe thấy rất xuôi tai, đang vui vẻ, chợt nghe Triệu Phổ lại thêm một câu, “Con mẹ nó đúng là quá xứng với ta.”

Công Tôn lại khinh bỉ liếc hắn, nhưng thật ra cũng không mắng chửi người, chỉ nói, “Đừng náo loạn, nghĩ cách đi, nếu tìm không được người, vậy Uông nương nương và Uông tướng quân tất nhiên sẽ tìm chúng ta gây phiền phức, đến lúc đó đuối lý, muốn tìm nữa sẽ không dễ dàng.”

Triệu Phổ gật đầu, nhú mào nói, “Nhưng, người kia chắc chắn đã bị chuyển đi... chúng ta có thể làm gì bây giờ?”

“Chuyển đi... vậy giấu ở đâu?” Công Tôn không nhịn được hỏi.

“Hm... Mấy ngày nay ta đều phái người canh chừng bên ngoài.” Triệu Phổ nói, “Muốn đưa một người sống đi ra là không thể... Trừ phi...”

Nói tới đây, Triệu Phổ nhìn khắp nơi.

“Người nói là, trừ phi địa đạo này còn chưa có hết?” Công Tôn hỏi.

“Ừ.” Triệu Phổ vươn tay vừa lần mò một bên vách tường, vừa gật đầu, “Ta đã nói hai ta rất xứng mà, cái này gọi là gì... À, tâm linh tương thông?”

Công Tôn khinh bỉ liếc hẳn, “Thông cái đầu của ngươi!”

Triệu Phổ quay đầu nhìn y, “Cái đầu nào?”

Công Tôn đỏ mặt lên, mắng, “Hạ lưu!”

Triệu Phổ chớp chớp mắt, hỏi, “Đầu thì có gì mà hạ lưu?”

Công Tôn không nói lời nào, Triệu Phổ nhích tới cười đều, “Thư ngốc, ngươi không thành thật a, nói, đang nghĩ bậy gì đó?”

Công Tôn thật muốn giẫm chết hẳn như giẫm một con kiến, chỉ là không đợi y nhắc chân, Triệu Phổ đột nhiên giơ chân đạp lên vách tường một cước... Rầm một tiếng, tường sập.

Triệu Phổ phúi phúi bụi trên người, mọi người ngược mắt nhìn, thì thấy phía trước lại xuất hiện thêm một địa đạo.

Triệu Phổ cười hì hì tiến đến trước mặt Công Tôn, giống như muốn tranh công.

Công Tôn vươn tay đẩy cái mặt hẳn ra, nói, “Đi thôi, còn đứng sừng ở đây làm chi?”

Triệu Phổ như trước kéo tay Công Tôn, đi vào trong địa đạo.

.

Lúc này, phía trước có một chút tia sáng, mọi người vội tiến lên vài bước, thì thấy lại có một cánh cửa đá xuất hiện, lúc này, trên cửa đá, ngay cả cửa sổ thông khí cũng không có.

Triệu Phổ bảo mọi người trước tiên đừng tới gần, Giả Ảnh và Tử Ảnh đi lên phía trước, vươn tay, cẩn thận vặn tay cầm trên cửa đá...

“Cạch” một tiếng... tay cầm trên cửa quả nhiên hoạt động... Thoáng cái đã vạn mở, Giả Ảnh cố sức đập một đập... ‘Kett’, một tiếng vang truyền đến, cửa đá được mở ra...

Mọi người có chút khẩn trương, rất sợ sẽ có cơ quan hay gì đó... Nhưng may là không có gì xuất hiện.

Triệu Phổ thở phào nhẹ nhõm, cùng Công Tôn nhìn vào bên trong, vừa nhìn, hai người đều sửng sốt, chỉ thấy phía sau cánh cửa đá này là một gian phòng khá lớn, bên trong có ngọn đèn, cũng có một cái bàn... giống như một căn nhà nhỏ.

Nơi này được bố trí rất lịch sự tao nhã, giống như một thư phòng, trên tường còn có bức họa, trên bàn còn có giấy bút, duy độc chỉ là không có mặt trời.

Công Tôn cùng Triệu Phổ đi vào... Trong thư phòng cũng không có người, thư phòng hơi nghiêng, có một cái rèm. Triệu Phổ đi đến vén rèm lên, chợt nghe bên trong có tiếng hít thở yếu ớt.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, nói, “Thư ngốc, bên trong có người.”

Công Tôn cầm lên một tờ giấy trên bàn, nói, “Người xem!”

Triệu Phổ tiếp nhận tờ giấy nọ, đó là một bức tranh màu, vẽ núi sông vạn lý, rồng bay phượng múa, đẹp vô cùng, bên cạnh có một lạc khoản*
—— Đường Bá Xá.

*(phần đề chữ, ghi tên hay dấu ấn trên bức vẽ hoặc thư từ.)

Tất cả mọi người có chút hưng phấn, Triệu Phổ vội vàng cùng Công Tôn đi vào trong phòng, vòng qua bình phong thì thấy trên một chiếc giường, có một lão nhân đang nằm, trên người đắp chăn bông, tựa hồ đang nghỉ ngơi.

Nhưng lão nhân kia mở hai mắt, nhìn mọi người, đường nhìn của ông ta đảo qua mọi người, cuối cùng rơi xuống trên người Triệu Phổ, tựa hồ có chút không xác định.

Triệu Phổ cảm thấy lão đầu hành động khác thường, bèn đi đến vươn tay nhẹ nhàng giải huyết đạo cho lão.

Lão đầu hít thở một hồi, sau đó mới thở dài một hơi, run rẩy ngồi dậy, nói với Triệu Phổ, “Hoàng...” Nhưng vừa thốt ra khỏi miệng thì dừng lại, tựa hồ có chút không xác định.

Triệu Phổ nhìn lão nhân kia một chút, liền hỏi, “Lão gia tử, ngài là Đường Bá Xá?”

Lão đầu một lát sau mới gật đầu, kéo Triệu Phổ hỏi, “Người là... hoàng thượng?”

Triệu Phổ ngẩn người, nghĩ, hoàng đế trong cảm nhận của lão đầu hẳn là tiên hoàng, đúng là tiên hoàng có vài phần hao hao giống mình, liền lắc đầu, nói, “Ta là Triệu Phổ.”

“Triệu Phổ...” Lão đầu tựa hồ có chút hỗn loạn, Triệu Phổ nói, “Trước đừng nói, lão nhân gia, ngài thực sự là Đường Bá Xá sao? Vì sao bị nhốt ở nơi này?”

Lão đầu kích động một hồi lâu mới chậm rãi nuốt uất ức mà nói, “Uông Minh Hàn... Hẳn mới là kẻ thông đồng với địch bán nước.”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên năm đó có âm mưu!

Lúc này, Triệu Phổ sai người dìu lão nhân đi ra, Công Tôn lại nói với hắn, “Khoan, chờ một chút.”

“Sao?” Triệu Phổ nhìn Công Tôn, Công Tôn tiến đến thấp giọng nói một hồi, Triệu Phổ nhoèn miệng nghe xong, ngoáy ngoáy lỗ tai, “Nè, tới gần chút nữa đi, không có nghe rõ.”

Công Tôn khẽ nhú mày, tâm nói tại sao đột nhiên bị ngễnh ngãng, cũng chỉ đành tới gần một chút, nói lại một lần nữa.

Triệu Phổ lại áp sát vào mặt y, nói, “Kề sát chút nữa coi.”

Công Tôn sửng sốt, sau đó lập tức minh bạch, vươn tay nhéo tai hắn.

“Ui...” Triệu Phổ rốt cuộc cũng thành thật, cười hì hì nói, “Nghe người định đoạt cả, ý này xem ra không tệ!”

Công Tôn rốt cuộc cũng buông tay, Triệu Phổ xoa xoa tai, đám ảnh vệ ở một bên nhìn, Giả Ảnh lắc đầu, chặc chặc hai tiếng, “Quá hạ lưu vô sỉ.”

“Đúng đó.” Tử Ảnh cũng gật đầu, “Thật không biết xấu hổ.”

Triệu Phổ làm bộ không có nghe được.

.

Triển Chiêu ở trên sốt ruột chờ đợi, tâm nói đừng xảy ra cái gì nhầm lẫn a, cảm thấy dáng vẻ của Ôn quý phi và Ôn lão tướng quân dường như đang giấu diếm gì đó.

Chính lúc này, từ trong động có người đi ra, Triển Chiêu vừa nhìn thì thấy Vương Triều Mã Hán mang theo một lão phụ nhân điên điên khùng khùng đi ra.

Phụ nhân kia oa oa kêu quái dị, diện mục dọa người, Triển Chiêu cũng bị bà ta làm cho giật mình, sau đó lại có chút khó hiểu... Vì sao dẫn ra lại là một người nữ?

“Đây là ai?” Triển Chiêu thắc mắc hỏi Ôn lão tướng quân.

“Đây là một hạ nhân trong phủ của ta.” Ôn lão tướng quân nói, “Bị bệnh điên, muốn đả thương người, ta lại không đành lòng đuổi bà ấy ra đường, cho nên phải nhốt dưới đất.”

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, nhìn Vương Triều Mã Hán, “Cửu Vương gia đâu?”

“Vương gia và tiên sinh còn đang ở dưới đó tìm.” Mã Hán trả lời.

Triển Chiêu sửng sốt, hỏi, “Dưới đó còn có người sao?”

Ôn lão tướng quân và Ôn quý phi đều khẩn trương, chỉ thấy Mã Hán lắc đầu nói, “Không có, bất quá Vương gia nói muốn tìm thêm một lát, bảo bọn ta đi lấy xẻng.”

“Nga.” Triển Chiêu hơi chút mờ mịt, tâm nói... Lấy cái xẻng làm gì? Chẳng lẽ còn muốn đào xuống nữa? Bất quá cũng không hỏi nhiều, cầm cái xẻng đưa qua cho Vương Triều Mã Hán.

.

Vương Triều Mã Hán xuống động, Triển Chiêu chờ bên ngoài, Ôn quý phi và Ôn lão tướng quân liếc mắt nhìn nhau, Ôn quý phi nói, “A... Triển đại nhân, Khai Phong phủ phá án xưa nay ngang ngược như vậy sao?”

Triển Chiêu nghe được thì quay đầu lại, vẻ mặt vô tội nhìn Ôn quý phi, nói, “Lời này của nương nương có căn cứ gì không, nha dịch của chúng ta ngay cả đao cũng không mang vào, có thể nói là không ngang ngược.”

“Thôi đi.” Ôn lão tướng quân khuyên can Ôn quý phi đang muốn tức giận, nói với Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, lão phu tuổi lớn, đứng lâu

không khỏe, muốn về phòng nghỉ ngơi một chút.”

“Nga, được.” Triển Chiêu muốn đi theo, “Ta đưa ngài đi?”

“Không cần không cần.” Ôn lão tướng quân vội vàng xua tay, xoa người đi.

Triển Chiêu thấy lão gia tử còn rất nhanh nhẹn, trong lòng suy đoán, hay mà muốn giở trò gì đây, bèn định đi theo, nhưng bị Ôn quý phi ngăn lại, nói, “Triển đại nhân, thủ hạ của người hoành hành vô kỷ trong phủ ta, còn nói không ngang ngược?!”

Triển Chiêu ngăn người, nhìn chăm chăm Ôn quý phi một lúc, lập tức xoa người, nói với các nha dịch đang bận rộn chạy ra chạy vào, “Này, các người có nghe được lời của nương nương không? Ở trong phủ Tướng quân, không được đi ngang (= hoành hành), phải đi dọc!”

“Ách... dạ.” Các nha dịch đồng thanh tuân lệnh, chỉ là không hiểu —— Ngang thì làm sao mà đi được?

Xa xa trên nóc nhà, Bạch Ngọc Đường cười lắc đầu, chỉ thấy Triển Chiêu đưa lưng về phía hắn, đưa tay ra sau xua xua, điệu bộ đó, ý là bảo hắn đi theo lão tướng quân.

Bạch Ngọc Đường ngẫm hiểu, vươn tay, cầm lấy tay Tiểu Tứ Tử bảo bé che miệng lại, nghìn vạn lần đừng lên tiếng, Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn gật đầu che miệng, Bạch Ngọc Đường ôm bé đi theo Ôn lão tướng quân.

Triển Chiêu nghe được động tĩnh thì cũng yên lòng, ngược mắt nhìn, chỉ thấy Ôn quý phi bị chọc tức đến trắng bệch cả mặt mũi, hung dữ trừng hắn, Triển Chiêu giống như không có chuyện gì xảy ra, cười tủm tỉm với Ôn quý phi.

Mà khổ nỗi Triển Chiêu lại là một người vô cùng dễ nhìn, cười đến ôn hòa nhã nhặn, năm phần tuần mỹ lại mang theo năm phần hòa khí, Uông quý phi cũng không có cách nào so đo với hắn, tức giận đến độ thở dốc. Nhưng thấy Triển Chiêu quay lại cửa động, tựa hồ không có ý đuổi theo lão gia tử, Uông quý phi cũng không tính toán, thầm nhủ, chỉ cần người ngăn ngở ở đây chờ là được!

Vì vậy Triển Chiêu tiếp tục chờ ngoài cửa động, Uông quý phi ở một bên canh chừng, mà trong động, Triệu Phổ cùng Công Tôn nấp phía sau bình phong, chờ đợi.

.

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Này, thư ngốc, chiêu này được không?”

Công Tôn cười cười, nói, “Thỏ khôn có ba hang, Uông lão tướng quân lại suy nghĩ chu đáo như vậy, tất nhiên sẽ giữ lại đường lui, khi thực sự không ổn, hắn nhất định xuất ra một chiêu quyết định, tự bảo vệ mình.”

Triệu Phổ nghĩ có lý, hắn ngược mắt nhìn đỉnh chóp mờ tối trên đỉnh đầu, nói, “Nơi này vừa bức bối vừa ẩm ướt, ở lại một ngày đã chịu không nổi chứ đừng nói phải sống ở đây vài chục năm... Uông lão đầu này quá thiếu đạo đức.”

Công Tôn gật đầu, “Ta vẫn không rõ, vì sao không giết Đường Bá Xá mà lại giữ ông ấy lại?” Vừa nói, vừa nhìn thoáng qua cửa đá, bọn Tử Ảnh đang đóng cửa lại. Nghĩ đến Đường Bá Xá nhiều năm phải ở lại nơi này, trong lòng Công Tôn cũng có chút bi thương, bị băng hữu tốt nhất bán đứng, chịu tang cả gia tộc, còn bị nhốt nhiều năm như vậy, mà trên lưng còn đeo mạt danh trở thành tội nhân thiên cổ, sao mà bất hạnh thế này.

Chính lúc này, đột nhiên, nghe được tiếng “cót két” truyền đến. Triệu Phổ cùng Công Tôn liếc mắt nhìn nhau —— Tới!

Hai người nín thở ngưng thần, chột nghe có tiếng bước chân khe khẽ truyền đến, từ khe hở bình phong nhìn ra ngoài, Uông lão tướng quân đang cầm một cây đao, vội vã chạy vào.

Sau khi lão đầu tiến vào, trước tiên nhìn thoáng qua Đường Bá Xá trên giường, thấy ông còn nằm tại đó thì thở dài một hơi, sau đó liền đi đến bình phong, Triệu Phổ nhẹ nhàng ôm Công Tôn nhảy lên đỉnh, nắm tay giống như móng vuốt chim ưng bấu vào vách đá, thân thể dán lên đỉnh chớp, lẳng lặng quan sát động tĩnh bên dưới.

Uông lão tướng quân nhìn sang cửa đá, thấy vẫn bị đóng thì thở phào nhẹ nhõm, ghé tai vào cửa đá lắng nghe, nghe được đằng sau cửa có tiếng leng keng thùng thùng truyền đến, tựa hồ có người đào đất.

Uông lão đầu vội vàng trở về, giơ tay, giải khai huyết đạo trên người Đường Bá Xá, nói, “Bá Xá lão đệ, người vẫn không chịu nói cho ta biết sao?”

Đường Bá Xá vừa rồi đã gặp Triệu Phổ, cũng an lòng, thấy Uông Minh Hàn vẻ mặt lo lắng, trong lòng dĩ nhiên có chút vui sướng, không thèm nhìn hắn.

“Người giấu diếm nhiều năm như vậy, hôm nay người thông minh thì lập tức đem vật đó giao cho ta, nếu không, ta liền lấy mạng của người!”

Công Tôn cùng Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, có chút hiếu kỳ, Uông Minh Hàn muốn từ nơi Đường Bá Xá lấy được vật gì? Là một đại bí mật kinh thiên động địa sao? Nếu không cũng không cần phải nhốt ông ta lâu như vậy.

Đường Bá Xá cười nhạt một tiếng, “Uông huynh, hình như hôm nay người đặc biệt nóng vội a?”

Uông Minh Hàn đổ mồ hôi đầy trán, nói, “Người đừng tiếp tục ngu trung nữa có được hay không, người tận trung với tiên đế nhiều năm như vậy, sao người không nghĩ, là ai đã hại người cửa nát nhà tan, là ai diệt cả nhà người?!”

Đường Bá Xá lạnh lùng nhìn nhìn hắn, nói, “Người.”

“Ta?” Uông Minh Hàn cười lắc đầu, “Người đừng quên, năm đó hạ chỉ đem cả nhà người sao trăm chính là tiên đế! Một nhà già trẻ hơn trăm mạng của người, bọn họ đều do tiên đế giết chết!”

Đường Bá Xá vẫn chưa động dung, chỉ thản nhiên nói, “Uông Minh Hàn, người bán nước cầu vinh?”

“Ta đã nói rồi, ta không có bán nước cầu vinh!” Uông Minh Hàn nói, “Con ta đầu nhập vào Liêu quốc, khiến cho chiến dịch năm xưa tử thương thảm trọng, nếu việc này truyền ra, đến lúc đó cả nhà sao trăm chính là Uông gia ta! Người không vì mình trời tru đất diệt, Bá Xá lão đệ người đừng trách ta, người hãy nói với ta, thư từ qua lại của con ta cùng Liêu vương ở đâu, ta cho người rời khỏi địa lao này an hưởng tuổi già.”

Đường Bá Xá lắc đầu, nói, “Ta gần đất xa trời, có chết ta cũng không sợ.”

“Người... Tại sao người hồ đồ như vậy chứ?!” Uông Minh Hàn cả giận nói.

“Ta đúng là hồ đồ.” Đường Bá Xá thở dài nói, “Năm đó khi phát hiện chứng cứ thì nên lập tức đi tìm hoàng thượng tố giác, mà không nên cầm thư đi tìm người. Ta tin tưởng người tinh trung báo quốc, tất nhiên sẽ giải quyết công bằng đại nghĩa diệt thân, không ngờ người vì tình riêng mà trái pháp luật, vu oan hãm hại ta... Uông Minh Hàn, lưới trời lồng lộng, người nợ hơn trăm mạng người, sớm muộn gì cũng phải trả!”

Triệu Phổ và Công Tôn nghe đến đó, đã hiểu rõ ràng chân tướng sự tình, nhìn không được nhúu mày... Thì ra sự thật của năm xưa là như vậy, chân chính phản bội chính là đứa con được coi là chết trận của Uông Minh Hàn, mà Đường Bá Xá chỉ bất quá muốn bảo trụ tính mệnh của bằng hữu mình, tới khuyên hãn đại nghĩ diệt thân mà thôi.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ —— Chứng cứ xác thực.

Triệu Phổ gật đầu, lúc này, ánh mắt của Uông Minh Hàn trở nên lãnh liệt, nói, “Bá Xá lão đệ, ta vì muốn bảo vệ cả nhà ta nên mới phải bỏ người... Người yên tâm, ta sẽ đem người cùng những người nhà của người, chôn cùng một chỗ!” Nói xong, giơ tay vung đao.

Vừa muốn chém, chợt nghe một thanh âm truyền đến, “Trung thần lương tướng thì hàm oan không sáng tỏ, phản thần gian nịnh thì lên như điều gặp gió... Tiên hoàng thật là hồ đồ, hồ đồ.”

Uông Minh Hàn cả kinh, Đường Bá Xá thì cười ha ha, lúc này, Triệu Phổ mang Công Tôn thả người nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hai người.

Đồng thời, bên ngoài vang lên một tiếng “rầm”, bọn Tử Ảnh phá cửa đá lần lượt xông vào.

Công Tôn nhìn Uông Minh Hàn, nói, “Uông Minh Hàn, nhân tang đều lấy được, khoan tay chịu trói đi!”

Uông Minh Hàn vừa thấy việc lớn không tốt, liền xoay người bỏ chạy.

Triệu Phổ mỉm cười, “Hoắc, thật hết nói, lão nhân này không hổ là luyện công phu, xem thân thủ này so với thỏ còn nhanh hơn.”

“Người còn có tâm tư cười hả.” Công Tôn đẩy hãn, “Mau đuổi theo đi, đừng để hãn chạy!”

Triệu Phổ cười lắc đầu, “Đừng vội, có người ngăn mà.”

Công Tôn sững sốt, lập tức, nghe được “Bịch” một tiếng, Ưông Minh Hàn bay trở lại, ngã dưới đất... đao cũng rớt, kim quan cũng rơi, xương cốt giống như thiếu chút nữa bị đánh nát.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, đầu bên kia, Bạch Ngọc Đường ôm Tiểu Tứ Tử đi ra.

Bọn Tử Ảnh chen nhau chạy đến, trói chặt Ưông Minh Hàn, Triệu Phổ lạnh lùng nói, “Mang ra ngoài!”

Ưông Minh Hàn bị dẫn ra.

Bạch Ngọc Đường buông Tiểu Tứ Tử xuống đất, Tiểu Tứ Tử chạy tới, “Phụ thân.”

Công Tôn ôm bé lên, thấy Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, liền xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường thấy Triệu Phổ và Công Tôn đều nhìn hẩn cười quái dị, cũng giật mình nghĩ, thật ra vừa nãy Triển Chiêu nói gì với họ?

.

Triển Chiêu chờ ngoài cửa động, thấy Tử Ảnh và Giả Ảnh áp giải Ưông Minh Hàn vô cùng chặt vật đi ra, khoe miệng hơi nhoẻn lên, lộ ra nụ cười đặc trưng của loài mèo.

Ưông quý phi thì tròn mắt, giận dữ nói, “Các người phản rồi, bản cung mệnh cho các người, lập tức thả phụ thân ta!”

Tử Ảnh quan sát Ưông quý phi một lượt từ trên xuống dưới, bật cười nói, “Bản cung? Người phỏng chừng không có số làm hoàng hậu đâu.”

Giả Ảnh đá hẵn một cước —— Đừng cay nghiệt như vậy, những kẻ thế này không thích nghe nói thật đâu.

Tử Ảnh nhún nhún vai.

.

Lúc này Triệu Phổ bọn họ cũng ra khỏi động, Triển Chiêu hỏi, “Đường Bá Xá đâu?”

Công Tôn gật đầu, nói, “Ở trong đó.”

“Không nâng ra sao?” Triển Chiêu sốt ruột, không lẽ...

Triệu Phổ khoát khoát tay, ý bảo hẵn đừng nóng vội, lão gia tử không có việc gì.

Triển Chiêu nhìn Công Tôn, Công Tôn nói, “Ta cũng không biết, Triệu Phổ nói đừng nâng ra, Phi Ảnh và Đại Ảnh ở dưới đó trông nom.”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nói với Tử Ảnh, “Đến Khai Phong phủ mời Bao đại nhân đến.”

“Dạ.” Tử Ảnh đi, Triệu Phổ phân phó cho Giả Ảnh vài câu, Giả Ảnh gật đầu cũng đi, chỉ chốc lát sau hẵn cầm một chiếc cầm trở về, chính là chiếc cổ cầm không bán ở Tầm Kỳ cầm hiên.

Triệu Phổ lấy qua chiếc cầm, mở cái đế ra, quả nhiên, bên trong cất giấu một xấp thư tín... Vừa nãy Đường Bá Xá nói với Triệu Phổ, năm đó ông ta còn lưu lại một chút đề phòng, chỉ lấy phân nửa số thư đi tìm Uông Minh Hàn, còn có phân nửa giấu bên trong cổ cầm.

Mở thư ra đọc —— Chứng cứ vô cùng xác thực!

Triệu Phổ đem thư giao cho Giả Ảnh, nói, “Vào cung, đưa hoàng thượng xem, đem sự tình nói sơ qua cho hần.”

Giả Ảnh gật đầu, mang thư đi.

Uông quý phi và Uông Minh Hàn đứng một bên đã run như cây sậy, Uông Minh Hàn nháy mắt với Uông quý phi, Uông quý phi xoay người muốn đi nhưng bị Triển Chiêu ngăn cản, “Quý phi nương nương, đừng vội, chờ hoàng thượng tới cùng nhau hồi cung đi.”

Uông quý phi trợn mắt thật to, nói, “Các người dám động ta, ta nói cho các người, trong bụng ta có long loại!”

Tất cả mọi người sửng sốt, Triệu Phổ cũng khó hiểu, tâm nói Uông quý phi này là hồng hạnh xuất tường hay sao? Không phải Triệu Trinh nói hần đã lâu không tìm các nàng qua đêm sao.

Triển Chiêu cũng có chút sửng sờ, vội vàng thối lui —— Hần sợ nhất mấy bà bầu!

Công Tôn cười một tiếng, nói, “Quý phi, có cần ta bắt mạch cho người không?”

“Không cần!” Uông quý phi cắn răng từ chối.

Công Tôn lắc đầu, “Nương nương, người căn bản không có mang thai, nữ nhân một khi mang thai, thân hình sẽ biến hóa rất rõ ràng.”

“Người...” Uông quý phi gấp đến độ vành mắt đều đỏ, Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn nói, “Bà bầu bụng bự thắt lưng sẽ ưỡn lên.”

Tất cả mọi người vô thức đưa mắt nhìn vóc người của quý phi, Uông quý phi vừa then vừa giận, bực tức nói, “Các người... Các người to gan.”

“To gan chính là dám phụ nữ các người đó.” Triệu Phổ nhú mày.

Uông quý phi giương mắt nhìn nhìn Triệu Phổ, dù gì thì vị này cũng là hoàng thúc, làm sao dám lỗ mãng a, Triệu Trinh cũng phải nhường hăn ba phần, Triệu Phổ nghiêm mặt, người bình thường đều mềm nhũn cả chân...

.

Lại một lát sau, Giả Ảnh vội vã trở về, nói với Triệu Phổ, “Vương gia, hoàng thượng nói hăn tự mình tới đón.”

Triệu Phổ gật đầu, thở dài nói, “Đáng tiếc tiên đế đã băng hà, có vài sai lầm, nợ người khác, chỉ có tử tôn mới hoàn trả được.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói gì, khi nhìn về phía Uông Minh Hàn thì trong mắt tràn đầy khinh bỉ hèn mọn.

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, thấy dáng vẻ của hăn hiềm khi trầm tĩnh ngưng trọng như thế này, cũng có chút cảm khái.

Tiểu Tứ Tử tiến đến nói khẽ với Công Tôn, “Phụ thân, lúc Cửu Cửu đứng đắn, hảo suất nga.”

Công Tôn sững sốt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cười —— Ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng phát hiện Triệu Phổ thường ngày chia làm hai loại trạng thái: đứng đắn và không đứng đắn.

Công Tôn vô lực, Tiểu Tứ Tử ôm cổ y cố gắng hỏi, “Có đúng hay không nha? Phụ thân nghĩ có đúng không?”

Công Tôn không nói lời nào, trầm nghĩ —— Thật ra thì cũng đúng.

Đang suy nghĩ, Triệu Phổ tiến đến, điềm tĩnh cười cười, nói, “Có đúng hay không nha?”

Công Tôn tức giận đập hăn —— Then chốt là, cái tên này một năm cũng không đứng đắn như vậy được mấy ngày, lưu manh, hết cứu!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 56: Cừu Cừu Là Cái Bình Nứt Đẹp Trai Nhất

Ngày đó Triệu Trinh tự mình đi tới phủ Tướng Quân, đón Đường Bá Xá từ bên trong địa đạo ra, Đường Bá Xá gặp được Đường Khải tóc đã ngả sang màu xám, hai phụ tử ôm nhau khóc rống, mọi người đều bị cảm động.

Dòng họ Uông Thị cũng đã bị trừng phạt nghiêm khắc, Triệu Trinh từ trước đến nay nhân hậu, thế nhưng lần này cũng có ý niệm đem Uông Minh Hàn lăng trì xử tử.

Sau đó Uông quý phi quỳ xuống đất cầu xin, nói bất luận như thế nào cũng là phu thê một kiếp, nàng tự biết phụ thân và huynh trưởng tội không thể tha thứ, nhưng cũng xin hoàng thượng cho bọn họ được toàn thân.

Cuối cùng, Uông Minh Hàn bị phán tử, một nhà già trẻ sung quân, mà Uông quý phi vốn được sủng ái cũng bị Triệu Trinh đày vào lãnh cung. Đường Bá Xá khôi phục chức thượng thư, nhưng tuổi tác đã cao, được an bài ở lại Khai Phong dưỡng thọ, vừa lúc vị trí của Vương thái y còn trống, Triệu Trinh liền mời Đường Khải vào cung, làm thái y của ngự y viện, hảo hảo mà hầu hạ cha già.

Triệu Trinh còn đem tội ác của Uông Minh Hàn chiếu cáo thiên hạ, thay Đường Bá Xá giải tội, đồng thời phát lệnh truy nã Uông Hải, trưởng tử của Uông Minh Hàn, vụ án của Đường Bá Xá có thể nói phát sinh sóng to gió lớn dị thường.

Đợi cho vụ án xử lý xong xuôi, Triệu Trinh rời đi, Bao Chứng mang theo Triển Chiêu đi xử lý những công việc còn lại, Triệu Phổ để lại vài ảnh vệ hổ

trợ, thấy Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đứng một bên tựa hồ rầu rĩ không vui, cũng tạm biệt Bao Chứng, cùng Công Tôn trở về trước.

.

Trở về, lúc này đã gần đến chạng vạng, người đi trên đường thần sắc vội vã, bên trong các tiệm cơm tửu lâu hai bên đường náo nhiệt vô cùng, Khai Phong phủ vẫn như mọi ngày, một mảnh phồn vinh.

Triệu Phổ thấy Công Tôn rũ xuống hai mắt, Tiểu Tứ Tử trong lòng nắm một lọn tóc của y, hỏi, “Phụ thân, phụ thân không vui nha?”

Triệu Phổ cũng có chút không nhịn được, bước lên hai bước hỏi Công Tôn, “Thư ngốc, người làm sao vậy?” Một bên vươn tay muốn bế Tiểu Tứ Tử, Công Tôn không cho.

Triệu Phổ sững sốt hỏi, “Oa, ta cũng không phải ngày đầu tiên lưu manh người, người giận thật a? Được, ta cho người đánh, đánh tới khi người nguôi giận mới thôi.”

Công Tôn ngược mắt khinh bỉ nhìn hắn, “Ai bảo giận người?”

Triệu Phổ có chút mờ mịt, giơ tay gãi gãi đầu, hỏi, “Ách... Người không giận ta thì người giận ai? Còn có ai lưu manh người?”

Công Tôn tức giận không thềm quan tâm, Triệu Phổ thì lại nở nụ cười, nói, “Được rồi, nói đi chuyện gì vậy?”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử tiếp tục tiến về phía trước, Tiểu Tứ Tử há mồm dẫu mở nói, “Vừa nãy, trước khi Hoàng Hoàng nói, phụ thân không tức giận, nhưng sau khi Hoàng Hoàng nói, phụ thân lại không vui.”

Triệu Phổ hơi sững sốt, tiến đến hỏi Công Tôn, “Người giận hoàng thượng à?”

Công Tôn không lên tiếng, nhìn chỗ khác.

Triệu Phổ thì lại kinh hãi, hấn với Triệu Trinh cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Triệu Trinh hầu như không hề cẩu kinh, một nam nhân có tính tình tốt đến như vậy trên đời này cũng không nhiều, cho nên danh hiệu Nhân Tông này thật sự không gọi sai. Thư ngốc này không phải thích nhất là nhân đức chính khí sao? Hôm nay tại sao lại tức giận?

“Thư ngốc?” Triệu Phổ hỏi, “Người nghĩ là phán nhẹ quá? Hấn nên sao trăm cả nhà?”

Công Tôn nhìn hấn, nói, “Sao trăm cả nhà là lấy oán báo oán, là bi kịch!”

Triệu Phổ gật đầu, hỏi, “Vậy tại sao người lại tức giận? Phán nặng sao?”

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử đang đặt mộng ngồi bên tay trái mình chuyển sang tay phải, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Không phải lúc trước đã nói, Uông quý phi đang được sủng ái.”

Triệu Phổ sửng sốt, nhìn chăm chăm Công Tôn, sau đó hiểu rõ cười cười, “Nga... A, con một sách vẫn là con một sách.”

Công Tôn quay đầu lại nhìn hấn, “Có ý gì đây?”

Triệu Phổ khoanh tay trước ngực, nói, “Thư ngốc người lại lên cơn nữa sao, nghĩ hôm qua được sủng, hôm nay nói tiến lãnh cung thì tiến lãnh cung, cả nhà sung quân ngay cả một đòn cũng không đánh, quân vương vô tình gần vua như gần cọt phải không?”

Công Tôn không nói lời nào, cúi đầu đi về phía trước.

Triệu Phổ kéo y lại, nói, “Chậm đã.”

“Muốn gì đây?” Công Tôn nhìn hấn, nói, “Còn không đi ăn, chết đói.”

“Ừm ừm.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Chết đói.”

“Tiểu Tứ Tử đói bụng?” Triệu Phổ vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói, “Người ăn cơm trước, ta và phụ thân người có chuyện cần làm.”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu khó hiểu nhìn Triệu Phổ, chỉ thấy Triệu Phổ đột nhiên nói vọng lên lầu hai của tửu lâu bên cạnh, “Bạch huynh.”

Công Tôn ngẩng đầu, quả nhiên, hai người bọn họ vừa lúc đi tới trước Thái Bạch Cư, đang đứng bên dưới cửa sổ lầu hai, Bạch Ngọc Đường một thân bạch y cùng Tưởng Bình đều hiếu kỳ ló đầu ra nhìn.

Bạch Ngọc Đường vốn nghĩ vụ án này đã kết thúc, bèn trở về tìm tứ ca hẳn đi ăn, vừa lên lầu hai ngồi xuống, chợt nghe dưới lầu có người gọi, cúi đầu vừa nhìn... thì thấy Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử giơ tay hướng hẳn ném lên.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng vươn tay tiếp được vật nọ... Tập trung nhìn vào —— Trong tay là Tiểu Tứ Tử bị bấm, đang chớp chớp mắt nhìn hẳn.

Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử cũng thấy có chút choáng váng, Tiểu Tứ Tử lại càng ngơ ngác, vừa rồi còn dưới lầu mà, vù một cái... liền bay bay, sau đó... bị Bạch Bạch tiếp được.

Hai bên nhìn nhau một hồi, Tiểu Tứ Tử gọi, “Bạch Bạch.”

“U, Tiểu Tứ Tử a, đến, cho thúc thúc ôm một chút.” Tưởng Bình thấy Tiểu Tứ Tử liền vui vẻ, vươn tay bế bé qua, gấp vài miếng bánh cho bé ăn.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn lại... Triệu Phổ và Công Tôn đã không còn tung tích.

Bạch Ngọc Đường thở dài, vừa định bảo tiểu nhị lấy thêm một bộ chén đĩa, thì thấy trước mắt xuất hiện một thân ảnh màu đỏ.

Tưởng Bình, Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử đều ngây ngẩn cả người.

Triển Chiêu đã ngồi bên cạnh bọn họ, nói với tiểu nhị, “Thêm hai bộ chén đĩa, lấy cho ta một chén cơm!”

Bạch Ngọc Đường và Tưởng Bình chờ ra nhìn chăm chăm Triển Chiêu, Tiểu Tứ Tử hỏi, “Miêu Miêu làm sao bay vào đây?”

Triển Chiêu giơ tay nựng cằm Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, ta chết đói, bữa trưa chưa có ăn.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử vẻ mặt đồng tình vỗ vỗ cánh tay của Triển Chiêu, “Thật đáng thương nga.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, tâm nhủ, Triển Chiêu này thực sự là có tính cách của loài mèo, quá đói thì trèo tường lật ngói cái gì cũng làm.

Triển Chiêu cười tủm tỉm tiếp nhận chén cơm mà tiểu nhị đưa qua, bắt đầu ăn.

Tưởng Bình ở một bên nhìn, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường dường như không có việc gì đem Tiểu Tứ Tử bế qua, gấp thức ăn cho bé, Tiểu Tứ Tử lại gấp thức ăn cho Triển Chiêu, Triển Chiêu vừa ăn vừa lựa ra thịt viên, cá viên các loại đút vào miệng Tiểu Tứ Tử.

Đang hạnh phúc ăn, chợt nghe Tưởng Bình nhè nhẹ thở dài một hơi.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đồng thời ngược mắt nhìn hắn, có chút khó hiểu, Triển Chiêu hỏi, “Hừm? Tứ gia tại sao không ăn?”

Tưởng Bình cười ha hả nói, “Ta phát hiện, Tiểu Tứ Tử giống như bách đáp trong mã điệu*.”

*(mã điệu giống như là mặt chược đó, còn bách đáp đại loại là con bài chủ)

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có chút mờ mịt, Tiểu Tứ Tử cũng nghiêng đầu, tâm hỏi —— Bách đáp là cái gì?

Tưởng Bình ha hả cười cười, nói, “Vô luận hai người khác biệt thế nào ngồi cùng một chỗ, chỉ cần ở giữa có thêm một Tiểu Tứ Tử, thì hai người đó vô cùng xứng đôi.”

...

“Khụ khụ...”

Trầm mặc trong chốc lát, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời phản ứng, Bạch Ngọc Đường sắc mặt một ngụm nước bắt đầu ho khan, Triển Chiêu thì lại nuốt chửng một viên thịt, dấm ngực —— Nghẹn rồi nghẹn rồi...

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ ngược mắt nhìn nhìn Tưởng Bình, thấy vẻ mặt cười giảo hoạt của hắn thì lắc đầu, vươn tay, vỗ lưng cho Triển Chiêu.

...

“Người đi đâu vậy?” Công Tôn bị Triệu Phổ ôm vượt nóc băng tường, đã muốn giãy giụa đòi xuống.

Triệu Phổ chọc y, “Thư ngốc, đừng nhúc nhích, lỡ như ngã xuống thì không tốt đâu, người ngấm lại, nếu như mặt đập xuống đất trước, vậy không phải ngoạn mục lắm sao?”

Công Tôn vươn tay nhéo tai hắn, “Muốn chết thì cùng chết!”

Triệu Phổ bị đau nhe răng trợn mắt còn vui vẻ, “Thư ngốc, người muốn cùng ta đồng sinh cộng tử à?”

Công Tôn vừa tức vừa hận, "...Lão tử cùng người đồng quy vu tận!" Triệu Phổ cùng y một đường âm ỉ 'cười đùa', cuối cùng ôm chặt cả hai cánh tay của y, khiến Công Tôn không cách nào nhúc nhích, đáp xuống một mái ngói lưu ly, nói, "Suyt."

Công Tôn có chút khó hiểu, nhìn khắp nơi, chỉ thấy cả hai đã đáp xuống nóc nhà của một nơi nào đó trong hoàng cung.

Công Tôn nhìn hắn, hỏi, "Đến hoàng cung làm chi?"

Triệu Phổ cười nói, "Cho người trông thấy đế vương vô tình, Triệu Trinh vô tình như vậy, quyết định từ quan đi, theo ta quay về đại mạc!"

Công Tôn khinh bỉ nhìn hắn, nói, "Chờ thêm một thời gian nữa ta sẽ từ quan, mang Tiểu Tử Tử quay về thôn Nhã Trúc, chỉ là thấy có lỗi với Bao đại nhân."

Triệu Phổ cười lắc đầu, "Thư ngọc, từ xưa đế vương vô tình, một hoàng đế, có cảm tình hay không, cùng với điều hắn cần là yêu dân, không có quan hệ gì cả."

"Không thể nói như vậy." Công Tôn nói.

"Vậy người muốn hắn làm gì?" Triệu Phổ hỏi, "Vì tình riêng thả Uông quý phi."

"Không phải." Công Tôn nhíu mày, nói, "Chỉ là thấy không thoải mái."

Triệu Phổ lắc đầu, "Cho nên mang người đi nhìn cho thống khoái."

Triệu Phổ che miệng Công Tôn lại, ôm chặt lấy, thả người nhảy, đáp xuống nóc một khu nhà cách đó không xa, Công Tôn nhướng mi hỏi Triệu Phổ, "Đâu đây?"

Triệu Phổ thấp giọng nói, "Ái Hoa cung của Uông quý phi."

Công Tôn khẽ nhủ mày... Chính lúc này, liền nghe được trong viện truyền ra tiếng khóc, ngược mắt vừa nhìn, chỉ thấy một đám cung nữ thái giám quỳ ở trong sân khóc.

“Quý phi bị đẩy vào lãnh cung, những thái giám cung nữ này sẽ đi theo người khác, biết điều này có nghĩa là gì không?” Triệu Phổ đột nhiên hỏi Công Tôn.

Công Tôn ngăn người, nói, “Thay đổi một người chủ sao?”

Triệu Phổ cười cười, “Thái giám cung nữ trong hoàng cung có tới vài nghìn, lợi hại nhất chính là hầu hạ hoàng đế, sắp xếp xuống là hầu hạ Thái Hậu, tiếp đó là Hoàng Hậu, sau đó là quý phi, rồi xếp dần xuống, nhưng cơ bản đều là một bộ phận nhỏ nhu thuận được sủng ái, đại bộ phận thì chỉ có thể bận rộn làm việc.”

Công Tôn gật đầu.

Triệu Phổ nói, “Hậu cung chính là một tuồng kịch, ta chưa lưu lại lâu, nhưng nghe nương giảng qua. Phượng hoàng rơi xuống đất không bằng cả con gà, các nương nương này một khi thất sủng, so với một cung nữ được sủng ái cũng không bằng, hầu như người người đều có thể khi dễ. Tôn vinh của chủ tử là tôn vinh của nô tài, những nha hoàn thái giám này không phải khóc cho Uông quý phi, mà là cho chính bọn họ, bọn họ cũng đều biết, những ngày sau sẽ không dễ chịu. Khi Uông quý phi được sủng ái, đám thủ hạ thường ngày không chừng hay lên mặt ta đây, hôm nay thoáng cái rơi xuống, sẽ bị khi dễ cho chết.”

Công Tôn nghe được thì liên tục nhủ mày, nói, “Hoàng cung quả nhiên không phải nơi tốt.”

“Vậy cũng không đúng, hậu cung so với hoàng cung còn nguy hiểm hơn.” Triệu Phổ ngồi xổm, kéo Công Tôn cùng ngồi xuống, thấp giọng nói, “Nếu như Triệu Trinh tha Uông quý phi, vậy khó có thể phục thiên hạ.”

“Cái này ta biết.” Công Tôn nói, “Ta cũng không phải không hiểu đạo lý, chỉ là... ta cảm thấy khi hoàng thượng hạ mệnh lệnh này, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có, tựa hồ quá tuyệt tình.”

Triệu Phổ lắc đầu cười cười, “Nếu như Uông quý phi bị đày vào lãnh cung, các phi tử khác, người đoán các nàng là khóc hay là cười?”

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, nhỏ giọng nói, “Chuyện này... tỷ muội tình thâm hẳn là sẽ không cười đâu?”

Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, “Tỷ muội tình thâm là mặt ngoài thôi, bên ngoài thì khóc đến thảm thương, nhưng sau lưng chắc chắn muốn chúc mừng... Người tin hay không, sẽ có vài hạ nhân nha hoàn lập tức bỏ quên chủ tử cũ, đi ôm chân chủ tử mới?”

Công Tôn khẽ nhú mày, “Vô tình như vậy?”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, nói, “Tình nghĩa không phải ai cũng nói lên được, ở hậu cung ngay cả sống cũng sống không nổi, nói về tình nghĩa trừ phi giống như Trần Ban Ban, năm đó cứu Thái Hậu một mạng, nhưng người nên biết, năm đó cứu người, ngoại trừ ông ấy còn có rất nhiều cung nữ, hộ vệ... những người đó hầu như chết không toàn thây.”

Công Tôn cúi đầu trầm mặc, “Đúng thế, ở nơi này, vô tình so với hữu tình càng dễ sinh tồn.”

“Các phi tử này, sẽ đem mỗi một chi tiết trong phủ Tướng Quân đều hỏi rõ ràng, nếu như bọn thái giám nói khi đó hoàng thượng cỡ nào không muốn, nén đau thương bỏ đi thứ mình thích... Vậy các phi tử đó sẽ đổ kị, oán hận. Thử ngốc, trên đời này, lợi hại hơn bất kỳ loại đao kiếm gì, chính là oán hận cùng đổ kị của con người.” Triệu Phổ có chút bùi ngùi nói, “Uông quý phi chỉ có thể ở bên trong lãnh cung chịu càng nhiều đau khổ, đồng thời sẽ rất khó sống được lâu.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, tựa hồ minh bạch một chút, chợt nghe Triệu Phổ nói tiếp, “Ngược lại, nếu như bọn họ nghe được là... hoàng thượng ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái đã đem Uông quý phi đày vào lãnh cung... Như vậy cảm động lắm, các nàng sẽ không đổ kỵ, trái lại sẽ cảm thấy lạnh cả người, đồng thời người người sẽ cảm thấy bất an.”

Công Tôn sửng sốt, ngược mắt nhìn Triệu Phổ, nói, “Hoàng thượng trong một thời gian ngắn, sẽ nghĩ được những điều này sao?”

Triệu Phổ nhún vai, “Khi ta quen với Triệu Trinh, hắn còn chưa tới mười tuổi, lúc đó, hắn cũng đã như thế.”

Công Tôn giật mình không thôi.

Triệu Phổ tiu ngriu cười cười, “Người đừng thấy ta hiện tại không sợ trời không sợ đất... Nếu từ nhỏ đến lớn sống tại hoàng cung, ta tuyệt đối chết sớm hơn Triệu Trinh.”

Công Tôn khe khẽ thở dài, đảo mắt, thì thấy phía dưới có quan binh đi tới, giải tán các cung nữ thái giám này, sau đó, Ái Hoa cung liền yên tĩnh xuống, các thị vệ đem những thứ trong cung đều dọn đi, khóa đại môn, chỉ chừa lại một cửa bên, sau đó, mọi người rời đi.

Công Tôn khó hiểu, hỏi Triệu Phổ, “Làm cái gì vậy?”

Triệu Phổ nói, “Lãnh cung kỳ thực không có nơi nào chuẩn xác, có triều đại thì dùng nhà tù, phi tử bị nhốt sau một cánh cửa sắt giống như ngôi tù, mà có triều đại thì nhốt trong nơi ở cũ, Triệu Trinh tiếp tục dùng cách của tiên đế, cung điện biến thành lãnh cung, không được đi ra, là một loại hình phạt ôn hòa nhất.”

Công Tôn nhẹ nhàng thở dài, lúc này, Uông quý phi đi ra, mặc một thân lụa trắng, mặt không trang điểm, hắn là vì để tang phụ thân mình.

Công Tôn cảm thấy trong lòng buồn khổ, kéo Triệu Phổ, nói, “Chúng ta đi thôi, ta không giận hoàng thượng nữa, là do kiến thức hạn hẹp.”

Triệu Phổ cười cười, vươn tay nựng cằm Công Tôn, nói, “Ta chính là thích điểm này của ngươi, sai thì sai, đúng thì đúng, chưa bao giờ biện giải cho bản thân.”

Công Tôn đánh tay hăn, hỏi, “Có đi hay không?”

Triệu Phổ lắc đầu, chỉ chỉ cách đó không xa.

Công Tôn ngược mắt nhìn, chỉ thấy ngoài cung, cửa bên bị mở, Triệu Trinh đi đến... Trần Ban Ban theo sau chờ ngoài cửa, nhìn theo bóng Triệu Trinh vào sân.

.

Triệu Trinh đi vào viện, Uông quý phi nhìn hăn một lúc rồi quỳ xuống hành lễ với hăn.

Công Tôn nhú mày, Triệu Phổ ý bảo y đừng lên tiếng, tiếp tục xem.

Triệu Trinh đi đến bên cạnh Uông quý phi, nói, “Người biết việc này từ khi nào?”

Uông quý phi trầm mặc một hồi rồi nói, “Ba năm trước đây.”

Triệu Trinh hỏi, “Vì sao không nói cho ta biết?”

Uông quý phi cười khổ lắc đầu, Triệu Trinh thì lại gật đầu, “Đúng vậy, lời này không có cách nào để nói.”

Uông quý phi quỳ xuống một bên, Triệu Trinh đi tới trước mặt nàng ngồi xổm xuống, vươn tay nắm bàn tay nàng.

Vành mắt Uông quý phi đỏ lên, ngược mắt nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn nàng một hồi lâu, vươn tay giúp nàng lau đi nước mắt hai bên má, đứng lên xoay người rời đi. Vẫn như cũ không quay đầu lại liếc mắt một cái, Trần Ban Ban nhẹ nhàng thở dài, đóng lại cửa bên, cùng Triệu Trinh đi xa, lưu lại Uông quý phi trong viện dập đầu tạ ơn.

.

Công Tôn khó hiểu, hỏi Triệu Phổ, “Nàng cảm tạ cái gì?”

Triệu Phổ nhẹ nhàng thở dài, ra hiệu bảo Công Tôn nhìn.

Công Tôn xoay mặt, chỉ thấy Uông quý phi mở bàn tay vừa nãy bị Triệu Trinh nắm, bên trong có một gói giấy nhỏ.

Công Tôn sửng sốt, khẽ nhíu mày, Uông quý phi cẩn thận mở gói giấy, bên trong là thuốc bột màu trắng.

Công Tôn kinh hãi, nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ thấy y sốt ruột, vội vàng ngăn cản y, “Cho người ở lại lãnh cung cả đời, so với có an an tĩnh tĩnh có tôn nghiêm mà chết, người chọn cái nào?”

Công Tôn khựng lại, há mồm không biết nên nói cái gì, mà đồng thời, Uông quý phi đã đem thuốc bột đổ vào trong miệng, sau đó, nàng đứng lên, về phòng ngủ, thay trang phục của quý phi, trang điểm tỉ mỉ, ngắm nhìn bản thân xinh đẹp tôn quý trong gương đồng, đứng dậy đi tới bên giường, nằm xuống, lẳng lặng ngủ...

Sau đó, toàn bộ Ái Hoa cung lại lần nữa khôi phục sự yên lặng, Công Tôn trong lòng rối bời, y làm thần y nhiều năm như vậy, đã cứu rất nhiều người, đây là lần đầu trơ mắt nhìn một người chết đi trước mắt mình, bản thân lại bất lực.

Triệu Phổ kéo Công Tôn đứng lên, ôm lấy y thả người nhảy ra hoàng cung, đáp xuống mặt đất, thấy trên mặt Công Tôn mang thần sắc buồn bã, liền vươn tay véo má y, hỏi, “Thế nào? Còn muốn từ quan nữa không?”

Công Tôn ngược mắt có chút oán hận nhìn hắn... Vốn tâm tình đã không tốt, cho nên, bây giờ tâm tình lại càng tồi tệ, khổ sở so với tức giận càng khiến cho người ta không thoải mái.

.

Triệu Phổ kéo Công Tôn đi ra ngoài, chợt nghe Công Tôn nói, “Làm hoàng đế thật không có ý nghĩa, khổ thân.”

Triệu Phổ gật đầu, “Cho nên, ta chết cũng không muốn làm.”

Công Tôn ngược mắt hỏi, “VẬY... nếu kẻ gặp chuyện này chính là người thì sao?”

Triệu Phổ quay đầu nhìn y, “Ta?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Nếu như người gặp phải, làm sao bây giờ?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, trả lời, “Loại chuyện này hắn ta sẽ không gặp phải đâu, ta chỉ thích cảm giác cả đời chỉ yêu mến một người.”

“Ta là giả thuyết.” Công Tôn hỏi, “Giả như?”

Triệu Phổ hào hiệp cười nói, “Ta cũng không có tiền đồ như Triệu Trinh.”

“Là sao?” Công Tôn thắc mắc.

Triệu Phổ nhún nhún vai, “Nếu như bắt ta chọn giang sơn hay mỹ nhân, ta tuyệt đối chọn mỹ nhân, người khác nói thế nào ta cũng mặc kệ.”

Công Tôn nghe được thì chấn lảng, nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Người... Ngay cả đại nghĩa cũng không quan tâm?”

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Ai cũng không phải ông trời, đại nghĩa của bọn họ đối với ta là chả có cái thí giá trị nào cả, bất quá bọn họ cứ đi tán tụng cái thí đó đi ta mặc kệ, đừng đụng đến bảo bối của ta, ai dám đụng vào bảo bối của ta, lão tử liền đem cái đầu bọn họ bẻ ngược ra sau.”

Công Tôn khẽ nhú mày, nói, “‘Thí’ cái gì... Thô tục!”

Triệu Phổ nhướng mi, “Đại gia đây vốn là kẻ thô lỗ.”

Công Tôn khinh bỉ liếc hắt, bất quá khóe miệng cũng cong lên, xoay người đi ra ngoài.

Triệu Phổ thấy Công Tôn cười, cũng có chút không ngờ, đuổi theo hỏi, “Này, thư ngọc, tâm tình tốt chưa?”

Công Tôn nhìn nơi khác, nói, “Ừm, cũng được.”

“Cũng được?” Triệu Phổ cười sấn tới hỏi, “Có liên quan tới ta không nha?”

Công Tôn nghĩ nghĩ một chút, nói, “Hm... Xét về đạo lý, là người sai.”

Triệu Phổ nhướng mi, “Đạo lý có giá trị mấy đồng tiền? Để ta tiễn người ta âu yếm đi tìm chết ta thà không giảng đạo lý!”

Công Tôn đảo mắt nhìn hắt, “Ừ... Cho nên ta cũng thích cách làm của người.” Nói xong, Công Tôn đi đến phía trước, “Trước kia, giữa hoàng thượng và người, ta còn cảm thấy người khó sống hơn, bất quá bây giờ ngấm lại, người so với hoàng thượng tự tại nhiều lắm, tự tại đến có thể không cần nói đạo lý.”

Triệu Phổ đuổi theo vài bước, cười hỏi, “Thư ngốc, người vừa nói thích ta?”

Công Tôn liếc hẳn, “Người đừng cắt câu lấy nghĩa có được không, ta nói là thích cách làm của người!”

Triệu Phổ gật đầu, “Trùng hợp như vậy, ta cũng thích người.”

Công Tôn đập hẳn, “Đã bảo người đừng cắt câu lấy nghĩa.”

Triệu Phổ chớp mắt, “Người muốn nói đạo lý với lưu manh à?”

Công Tôn tức điên, nói, “Người thừa nhận mình là lưu manh rồi hả? Đây là bình đã vỡ nên cho vỡ luôn phải không*?”

*(nguyên văn: phá quán tử phá suất, theo nghĩa đen: Cái bình đã nứt, cho dù có rơi thêm lần nữa thì cũng chỉ là cái bình nứt vỡ mà thôi, không cần bảo vệ nữa, ý nói đã lộ bản chất rồi nên không thêm biện giải nữa.)

“Không quan hệ!” Triệu Phổ cười nói, “Thư ngốc, người theo ta đi, chỉ cần người theo ta, ta đem tất cả chai bình đều đập vỡ hết.” Vừa nói, Triệu Phổ vừa vươn tay nện cầm Công Tôn, sẵn tới muốn hôn.

“Người...” Công Tôn kinh hãi, giơ tay dấm tới một quyền.

Triệu Phổ nghiêng đầu, hẳn muốn tránh, Công Tôn tự nhiên là đánh không trúng hẳn, cho nên lần này Công Tôn không giống dĩ vãng có thể đánh trúng Triệu Phổ. Thấy mình đánh vào khoảng không, Công Tôn đang buồn bực, cũng không đề phòng Triệu Phổ đột nhiên vòng tay ôm thắt lưng y, kéo y vào ngõ nhỏ gần đó áp sát vào tường.

“Người?” Công Tôn còn chưa kịp nói, Triệu Phổ liền tiến đến, giữ lấy đôi môi y, hôn lên.

“Hm.” Công Tôn đẩy vai Triệu Phổ, nhưng Triệu Phổ ngang tàng bỏ nhào đến như một con sói đói, hai tay sờ soạn lung tung bên hông y, đầu lưỡi cạy mở khớp hàm, vói vào trong miệng y, khí thế hùng hồn.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 57: Miếu Hoang Không Người, Cô Nam Quả Nam Bản 2.0

Công Tôn cảm thấy bản thân có chút không thanh tỉnh, còn hơi vững, động tác của Triệu Phổ quá dùng sức, khiến cho đầu óc y choáng váng, hai tay muốn nắm lấy cánh tay Triệu Phổ, nhưng hăn cứ nhích tới nhích lui, còn liều mạng xiết chặt y vào lòng, trên tay cũng cố sức nắm chặt, như muốn ép y tiến vào nơi nào đó. Đã vậy trong miệng còn bị Triệu Phổ che kín, muốn phát ra âm thanh cũng khó, Triệu Phổ hôn đến điên cuồng, không bao lâu, Công Tôn liền cảm thấy có chút ngạt thở, nếu như Triệu Phổ không buông y ra, y phỏng chừng sẽ ngạt chết.

“Hm...” Công Tôn hừ hừ một tiếng, vươn tay đẩy Triệu Phổ, Triệu Phổ tuy rằng kích động, nhưng trong đầu vẫn rõ ràng, thư ngực này phỏng chừng bị ngạt, vội vàng buông ra.

“A...” Công Tôn không kịp mắng chửi người, trước tiên thở dốc, Triệu Phổ chỉ thấy y hé mở đôi môi, làn môi hồng nhuận, đôi mắt vốn là tàn bạo trừng hăn, nhưng đại khái vì ngạt thở mà trở nên mờ lung, cho nên không hiểu sao lại khiến cho người ta sinh ra vài phần thâm tình chân thành, trong óc Triệu Phổ ong ong vang, lại sẵn tới hôn tiếp.

Công Tôn kinh hãi, vội vàng ngửa mặt ra sau, đập vào mắt Triệu Phổ chính là vành tai khả ái cùng cái cổ trắng nõn thon gầy, lập tức nhiệt huyết sôi sục, hôn lên cổ Công Tôn bắt đầu cọ cọ... Một vài cái, liền khiến cho Công Tôn tóc mai tán loạn.

Công Tôn tuy rằng chưa trải qua tình huống thế này, nhưng đại thể vẫn minh bạch, Triệu Phổ cứ như vậy không chừng sẽ không thể cứu vãn, nhưng mình lại đánh không lại hắn, đừng nói đánh, ngay cả đẩy cũng đẩy không ra, Triệu Phổ một tay nâng thắt lưng của Công Tôn, dễ dàng ôm y như đang đùa bỡn, hai chân Công Tôn lơ lửng không chạm đất.

Vừa vội vừa tức, Công Tôn cũng không biết nên ngăn cản Triệu Phổ như thế nào, đang lúc do dự, bàn tay đang sờ soạng của Triệu Phổ đột nhiên chui vào tay áo rộng thùng thình của Công Tôn, lại sờ soạng, từ cánh tay trơn trượt sờ lên, vói sâu vào trong tay áo... len vào trong xiêm y.

Công Tôn đỏ bừng mặt, mắt thấy tiếp tục như vậy không phải cách, tức điên nhưng lại có chút sợ, liền nhắc chân hung hãn đạp Triệu Phổ, miệng mắng, “Cút ra, người muốn chết!”

Triệu Phổ đang cao hứng, vốn hắn thầm nghĩ chỉ chiếm chút tiện nghi của thư ngọc này, bất đắc dĩ tay lại không ngừng lại được, tim đập nhanh muốn chết, thân thể cũng theo đó mà kích động dữ dội... Đại khái là vì sinh hoạt nhiều năm trong quân lữ, cấm dục quá lâu, Triệu Phổ thường dùng cách giết địch để giảm bớt tình lực của bản thân. Bất quá lúc về tới Khai Phong, chiến sự gì cũng không có, nhưng lại có một thư ngọc bên người trêu chọc, chọc ghẹo chọc ghẹo, liền châm lên ngòi lửa.

May mà Triệu Phổ vẫn biết nặng nhẹ, tuy rằng trong ngực cực độ ham muốn, nhưng cuối cùng vẫn có chút không cam lòng mà buông tay, hắn là lưu manh nhưng không phải là đồ vô lại, không thể cưỡng bạo, như vậy không có ý nghĩa.

Triệu Phổ không cam lòng, Công Tôn lại càng không cam lòng, Triệu Phổ thường ngày cũng hay chọc y nhưng chưa từng làm thật, hôm nay Công Tôn bị làm cho hơi sợ hãi, lại cảm thấy không thoải mái, sau khi bị Triệu Phổ buông ra, liền tiến lên đạp hắn.

Triệu Phổ cũng không trả đòn, thấy dáng vẻ hung hãn của Công Tôn, trong ngực lại sung sướng... Rất có hương vị, hẳn thích loại bưu hãn này.

Công Tôn đánh đánh cuối cùng chỉ cảm thấy đau tay, thân thể Triệu Phổ quá cứng rắn, ngẫm lại còn chưa hết giận, nhắc chân đạp, Triệu Phổ vội vàng trốn, Công Tôn đuổi theo đạp, Triệu Phổ tránh không khỏi, vươn tay ôm lại cẳng chân của Công Tôn.

“A!” Công Tôn cả kinh, chỉ có một chân thì làm sao đứng vững, vội vàng vịn vào thân cây bên cạnh, trừng Triệu Phổ, “Người buông tay!”

Triệu Phổ nhướng mi, “Vậy người còn đạp không?”

Công Tôn gật đầu, “Người buông ra, ta đạp chết người!”

Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn Công Tôn, nói, “Biết rõ người muốn đạp chết ta mà ta còn buông tay à?! Nghĩ hay a thư ngốc.”

Công Tôn trừng hãn, “Người có buông ra không?”

Triệu Phổ bĩu môi, “Không buông thì sao? Có bản lĩnh người dùng chân khác mà đạp!”

Công Tôn bị hãn chọc cho tức điên, tên Triệu Phổ này da mặt dày đến nỗi có thể đập cả tường thành, da mặt dày nhất Khai Phong phỏng chừng là của hãn rồi.

Đang tức giận, Công Tôn lại cảm giác được bàn tay của Triệu Phổ đang ôm lấy chân y, còn không thành thật mà sờ tới sờ lui.

“Uy!” Công Tôn nhảy lên mắng, “Người lại nhúc nhích!”

Triệu Phổ liếc y, “Vậy người còn đạp nữa không?”

Công Tôn mếu máo, nói, “Không đạp, người buông tay!”

Triệu Phổ rút cuộc buông tay, Công Tôn nhắc chân đạp tới một cước.

“Au...” Triệu Phổ bị y đá trúng chân, nói, “Thư ngốc, người đã nói mà sao không làm?”

“Đối xử với lưu manh thì phải nói suông!” Công Tôn hung hăng trừng.

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, nói, “Nha, người đừng tiếp tục, nếu không lại bị ta bắt được thì ta làm thật luôn đó!”

Công Tôn khinh bỉ lườm hăn, đi tới bên cạnh hăn, hung hăng nhắc chân đạp.

“Ai nha...” Triệu Phổ ôm chân nhảy cà tưng, “Ta nói con mọt sách nhà người sao lại hung dữ như vậy?”

Công Tôn híp mắt lại liếc xéo hăn, “Đối phó với lưu manh, thì phải so với hăn càng lưu manh!”

Triệu Phổ ngẩn người, sau đó, ngẩng mặt dang rộng hai tay tiến tới, “Đến đây đi, lưu manh chết ta đi!”

“Người...” Công Tôn thấy đáng vẻ vô lại của hăn, cắn răng không có cách, hung hăng đẩy hăn một cái, xoay người bỏ đi.

Triệu Phổ hắc hắc cười hai tiếng, đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng lại trêu chọc Công Tôn, Công Tôn nhắc chân đuổi theo đánh hăn... Hoàn toàn không chú ý tới, vừa nãy Triệu Phổ quá trớn như vậy, chính mình một chút cũng không tức giận.

.

Đợi đến khi hai người tới Thái Bạch Cư, Bạch Ngọc Đường vừa lúc ôm Tiểu Tứ Tử đi xuống, Tưởng Bình theo phía sau.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử đuổi hai tay gọi Công Tôn, nhưng là hướng về Triệu Phổ.

Trong lòng Công Tôn có chút ghen tị, sau khi Tiểu Tứ Tử được Triệu Phổ ôm lấy, chớp chớp mắt nhìn cái cổ Công Tôn, hỏi, “Nha, phụ thân bị trùng trùng cắn sao?”

Công Tôn hơi sửng sốt, Triệu Phổ xoay mặt nhìn cái cổ của y một chút, nhếch miệng... Chỉ thấy bên mang tai cùng cổ Công Tôn có hai dấu đỏ đỏ, là vừa nãy bị cắn cắn để lại.

Công Tôn có chút không rõ, chỉ thấy Triệu Phổ vẽ mặt cười xấu xa, vội vàng vươn tay che, ngược mắt trừng hăn. Bạch Ngọc Đường không lên tiếng, từ biệt Triệu Phổ và Công Tôn, vỗ mông Tiểu Tứ Tử một cái, rời đi, Tiểu Tứ Tử tựa lên đầu vai Triệu Phổ vẫy tay chào Bạch Ngọc Đường, “Bạch Bạch, một hồi tới Khai Phong nga, Tiểu Tứ Tử cùng người bắt Miêu Miêu.”

Tưởng Bình theo sau rời đi, khi đi ngang Công Tôn, liếc liếc cái cổ của y, híp mắt cười... Vẽ mặt bốn cột đó, khiến Công Tôn đỏ bừng lỗ tai, tức sôi bụng, đành phải quay ngoắt qua trùng Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy đáng vẽ phồng má trừng mắt của Công Tôn thực khả ái, bất quá ánh mắt vô cùng hung hãn kia như lại muốn đánh người, vội vàng ôm Tiểu Tứ Tử chạy lên lầu, đỡ phải chịu đòn, lại nói với tiểu nhị, “Này, tiểu nhị, chuẩn bị vài món ngon!”

“Được rồi.” Tiểu nhị nhanh chân chuẩn bị, Công Tôn hầm hừ theo Triệu Phổ lên lầu, ngồi xuống đối diện hăn, trừng Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, đến đây.”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triệu Phổ, nhìn Công Tôn, cười tủm tỉm.

Công Tôn nhú mày, nói, “Cho phụ thân ôm một cái.”

Tiểu Tứ Tử năm năm ngón tay nói, “Trên người phụ thân không có thịt.”

Công Tôn sừng sốt, Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói thầm, “Cửu Cửu ôm thoải mái.”

Công Tôn tức điên, nói, “Vậy người nhận hăn làm cha đi!” Tiểu Tứ Tử mếu máo, vội vàng từ trên bàn bò qua, nhào vào lòng Công Tôn.

Công Tôn ôm bé đặt lên đùi, vươn tay nhéo nhéo cái mũi, bất mãn liếc Triệu Phổ —— Dám đoạt con ta.

Triệu Phổ nắm tay chống cằm nhìn Công Tôn, tâm nói —— Không chỉ đoạt con người, cả người cũng đoạt luôn!

Công Tôn vươn tay xoa xoa bụng Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Ăn no chưa?”

“Dạ, ăn no.” Tiểu Tứ Tử nói, lại thấy dưới lầu có rất nhiều người hướng Khai Phong phủ chạy đến, liền hỏi, “Phụ thân, tại sao bọn họ lại đến đó?”

Triệu Phổ nhìn thoáng qua, nói, “Phỏng chừng là xem Bao đại nhân thăng đường xử trăm Uông Minh Hàn.”

Tiểu Tứ Tử ngồi xuống bên cạnh, hai tay nâng cằm nhìn Công Tôn và Triệu Phổ ăn, Công Tôn ăn được vài miếng lại nhìn sang bé, hỏi, “Nè, Tiểu Tứ Tử, người vừa nói cái gì mà quay về Khai Phong phủ bắt Miêu Miêu a?”

Tiểu Tứ Tử cười hì hì nói, “Vừa nãy Bạch Bạch nói, bảo là Miêu Miêu bắt hăn, cho nên một lát hăn phải đi bắt lại Miêu Miêu.”

“Bắt?” Triệu Phổ nghe không rõ, liền hỏi, “Bắt cái gì?”

(“Bắt” theo Hán Việt là “tróc”, chữ này còn có hàm ý là “chọc ghẹo”)

Công Tôn nghĩ nghĩ, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, lúc nãy Triển Chiêu nói gì với người?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Ngô?”

“Thì mới vừa nãy đó, sau khi người gọi Triển Chiêu là Miêu Miêu, Triển Chiêu nói gì với người?” Công Tôn hỏi, “Sau đó người nhìn Bạch Ngọc Đường thì không nói?”

“Ngô, Miêu Miêu bảo ta thấy Bạch Bạch thì đừng nói chuyện.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

Công Tôn và Triệu Phổ hiểu ra... Quả nhiên, chiêu này của Triển Chiêu hay thật, vô chiêu thắng hữu chiêu! Phỏng chừng Bạch Ngọc Đường phải lo lắng một trận.

Triệu Phổ hỏi, “Bạch Ngọc Đường bảo người quay về làm sao bắt miêu?”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, kể sát Công Tôn không nói lời nào, đây là bí mật của bé và Bạch Bạch.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ, Công Tôn nhủ thầm... Gần đây Tiểu Tứ Tử có rất nhiều bí mật a.

.

Chờ Công Tôn và Triệu Phổ dùng bữa xong, trời cũng đã tối, hai người chuẩn bị tính tiền rời đi, Giả Ảnh đáp xuống bên cạnh Triệu Phổ, ghé vào bên tai hân thấp giọng nói mấy câu.

Triệu Phổ sửng sốt, hỏi, “Thật không?”

Giả Ảnh gật đầu.

Triệu Phổ sờ sờ cằm, cảm thấy khó hiểu, liền hỏi, “... Gia Luật Minh này muốn làm gì đây?”

Công Tôn cũng hiếu kỳ hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, “Ngày mai Gia Luật Minh muốn vào cung diện thánh, nói muốn săn thú.”

Công Tôn nhíu mày, “Hắn không có hảo tâm, tại sao lại muốn đi săn thú?”

“Nghe nói hắn dẫn theo vài con ngựa tốt, còn có cung nỏ hảo hạng... Đều là tặng cho hoàng thượng.” Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, “Nói còn dẫn theo vài tay thợ săn, muốn tìm người giỏi về cưỡi ngựa bắn cung ở Đại Tổng ta, so tài đi săn.”

Công Tôn nhíu mày, “Hắn nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì đây? Ngàn dặm xa xôi chạy tới tỷ thí săn thú?!”

Triệu Phổ cười gượng hai tiếng, “Hoàng thượng nói không còn cách nào khác, cho nên bảo ta lo tìm người.”

Công Tôn khẽ nhíu mày, nói, “Uông quý phi vừa mất, hoàng thượng hoàn toàn có thể coi đây là cơ hội mượn cớ từ chối lời mời này của Gia Luật Minh.”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Gia Luật Minh không có thiện ý, đêm dài lắm mộng, xem hắn rốt cuộc muốn làm gì thì tốt hơn, hơn nữa... hắn còn có thể làm được gì chứ?! Muốn ám sát hoàng thượng, chúng ta có nhiều cao thủ mà, có thành công hay không hắn đều phải chết, hắn là có âm mưu nào khác!”

“Ừ.” Công Tôn cũng gật đầu, cùng Triệu Phổ đứng lên trở về, Tiểu Tứ Tử vẫn để Triệu Phổ bế, Công Tôn vừa mới ăn no, ôm Tiểu Tứ Tử, cảm thấy có chút sốc hông. Công Tôn vừa đi, vừa xoa bụng, cảm thán, Tiểu Tứ Tử càng ngày càng nặng.

Triệu Phổ ở một bên nhìn, rất muốn vươn tay giúp y xoa xoa.

.

Hai người đi về, còn chưa tới Khai Phong phủ, đột nhiên, thấy ở chỗ tối có bóng người lấp ló.

Triệu Phổ khẽ nhú mày, Công Tôn cũng thấy, liền hỏi Triệu Phổ, “Thấy không? Trốn trong hẻm đó!”

Triệu Phổ nhẹ nhàng gật đầu, nói, “Đừng nóng vội, Tử Ảnh đã đuổi theo.”

Quả nhiên, không bao lâu chợt nghe được trong hẻm nhỏ truyền ra tiếng động, giống như có người ngã xuống.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau rồi đi tới, trong hẻm nhỏ có một người nằm sấp, bị Tử Ảnh đè lại, vừa hô tha mạng vừa giãy dụa.

Triệu Phổ và Công Tôn quan sát, phát hiện đó là một thanh niên lang thang, đại khái hơn hai mươi tuổi, áo quần rách nát cả phất cả phơ.

Tử Ảnh kéo hẳn ngồi dậy, Triệu Phổ nhú mày hỏi hẳn, “Người lén lút trước cửa Khai Phong phủ làm gì?”

“Xí, ai cần người lo... Ai nha.” Tiểu lưu manh mới nói ra miệng, đã bị Tử Ảnh tát một bạt tai, “Người phản hủ, ăn nói cho đàng hoàng, nếu không bẻ sạch răng người.”

“Ách, đại gia tha mạng a.” Tiểu lưu manh vội vàng cầu xin tha thứ, “Ta không có làm chuyện xấu mà.”

Triệu Phổ kiên nhẫn hỏi hẳn, “Người lòng vòng quanh Khai Phong phủ làm cái gì?”

“Ta... ta không có...” Tiểu lưu manh lóng ngóng lắc đầu, ý bảo cái gì mình cũng không có làm.

Triệu Phổ lại cười, nói với Tử Ảnh, “Bẻ răng hăn.”

“Dạ.” Tử Ảnh liền giả vờ muốn đến bẻ răng hăn, tiểu lưu manh vội vàng che miệng lại, “Ta nói ta nói... Là có người bảo ta đến đây theo dõi.”

Công Tôn sừng sốt, hỏi, “Theo dõi ai?”

“Ách... bảo ta theo dõi, trong Khai Phong phủ, có phải có một nha đầu mười mấy tuổi hay không.” Tiểu lưu manh nói.

Triệu Phổ hơi sừng sốt, nhìn Công Tôn —— Nha đầu mười mấy tuổi, chẳng lẽ là Hàm Lăng?

“Ai bảo người theo dõi?” Công Tôn hỏi.

“Ta không biết...” Tiểu lưu manh lắc đầu, thấy Tử Ảnh hung hăng trừng hăn, vội vàng nói, “Ta thực sự không biết mà, là nam nhân hơn ba mươi tuổi, thoát nhìn rất uy vũ, biết công phu cũng rất hung dữ, hăn cho ta cùng với các huynh đệ mỗi người mười lượng bạc, bảo chúng ta luân phiên theo dõi quanh Khai Phong phủ, nếu như có cơ hội, tốt nhất thì bắt được nha đầu đó mang đi.”

Triệu Phổ nghe xong nhướng mi, hỏi, “Sau khi các người bắt được cô nương đó thì sao? Làm sao giao người cho hăn?”

“Nga, hăn nói đưa đến ngôi miếu hoang cách sườn núi năm dặm ở đông ngoại ô, là được, mỗi tối hăn đều đến xem.” Tiểu lưu manh trả lời.

Triệu Phổ nghe xong, cười cười, “Trước tiên người không cần đi, theo ta vào.”

“A?” Tiểu lưu manh bị dọa sợ, vội vàng lắc đầu nói, “Ta không dám... Ta làm sao dám vào Khai Phong phủ a, Bao đại nhân sẽ chém ta.”

Công Tôn bật cười, “Người còn biết bản thân mình không phải người tốt sao?”

Tiểu lưu manh có chút ngượng ngùng gãi đầu, Triệu Phổ nói, “Yên tâm đi, ta không làm khó dễ người, người theo ta vào đó, giúp ta một việc, làm tốt có thưởng.”

“Có thật không?” Tiểu lưu manh vui vẻ, thấy Triệu Phổ gật đầu, hấn vội hỏi, “Đại nhân muốn ta làm gì?”

Triệu Phổ nhếch nhếch khóe miệng, không nói chuyện, bảo Tử Ảnh lặng lẽ mang người đi, về Khai Phong phủ tìm Bao Chửng, nói rõ cho ông biết mọi chuyện.

.

Bao Chửng vừa nghe liền nhíu mày, “Nói vậy, Hàm Lăng cô nương quả thật là bị người theo dõi?”

Triệu Phổ nói, “Bao Tướng, đây là cơ hội tốt, có thể tìm hiểu ngọn ngành.”

Bao Chửng ngần người, hỏi, “Tìm hiểu ngọn ngành, ý của Vương gia là, tìm người giả trang Hàm Lăng, để tên lưu manh này mang đến miếu hoang?”

Triệu Phổ gật đầu, lúc này, Đại Ảnh mặc xiêm y mà thường ngày Hàm Lăng hay mặc chạy đến, thân hình Đại Ảnh khá nhỏ bé, tương tự Hàm Lăng.

“Hm.” Triệu Phổ gật đầu, “Rất giống.”

Công Tôn lo lắng hỏi, “Để cho một cô nương mạo hiểm... được không?”

“Không sao.” Đại Ảnh nói, “Chuyện này thì tính cái gì, long đàm hồ huyết ta đều đã xông qua.”

Tử Ảnh một bên giơ ngón tay cái, “Thì đó, đây là cạp mẹ chuyển thế.”

“Người nói cái gì?!” Đại Ảnh giơ tay nhéo tai Tử Ảnh.

“Không phải... Nữ trung hào kiệt, là nữ trung hào kiệt!” Tử Ảnh vội vàng xin nài nỉ, Đại Ảnh mới chịu buông hăn ra.

.

Màn đêm buông xuống, tiểu lưu manh khiêng Đại Ảnh bên trong bao tải, vội vã rời khỏi Khai Phong phủ, chạy tới khu rừng ở đông ngoại ô.

Công Tôn và Triệu Phổ cũng đi theo.

Tiểu Tứ Tử vốn nên đi ngủ, nhưng bé còn nhớ đến chuyện Bạch Ngọc Đường muốn bắt miêu miêu, liền ngồi trước cửa chờ, ngưỡng cổ nghiêm mặt ngắm bầu trời đêm, lăm lăm, “Bạch Bạch tại sao còn chưa có tới?”

Triển Chiêu vốn muốn đi cùng bọn Triệu Phổ, bất quá đã đủ người, hôm nay hăn lại bận rộn cả ngày, Bao Chứng bảo hăn sớm đi nghỉ ngơi.

Triển Chiêu rửa mặt xong, thấy Tiểu Tứ Tử một mình ngồi trước cửa vừa ngẩng mặt nhìn trời vừa nói thầm, liền cười tủm tỉm đi đến hỏi, “Tiểu Tứ Tử, nhìn cái gì đó? Chờ bánh có nhân từ trên trời rơi xuống à?”

Tiểu Tứ Tử hơi đỏ mặt, nói, “Mới không phải, chờ Bạch Bạch.”

“Nga?” Triển Chiêu sững sốt, tâm nói, Bạch Ngọc Đường không phải đã quay về Thúy Trúc viên sao? Đêm nay còn tới? Liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, chờ

hắn làm chi?”

“Bắt miêu...” Tiểu Tứ Tử thốt ra, phản ứng được là mình lỡ miệng, vội vàng che miệng lại.

Triển Chiêu ngẩn người, lập tức nheo mắt lại, hỏi, “Bắt cái gì?”

Tiểu Tứ Tử vội vàng che kín miệng, chạy vào trong phòng bò lên giường chui vào chăn, không xong rồi, bé đã nói ra bí mật, đêm nay lỡ như Bạch Bạch không bắt được Miêu Miêu, sẽ giận.

Triển Chiêu nghe xong thì nhướng mi... Bắt miêu?! Trêu ghẹo miêu sao? Xem ra Bạch Ngọc Đường đã biết chiều nay mình chọc hắn, chuẩn bị trả thù. Nghĩ nghĩ, Triển Chiêu về tới phòng mình, nằm trên giường, ngay cả y phục cũng không cởi, chỉ là mở to hai mắt chờ —— Xem Bạch Ngọc Đường người khi nào tới, đến lúc đó không biết là bắt miêu hay là bắt chuột đâu!

...

Công Tôn và Triệu Phổ âm thầm theo tiểu lưu manh đi tới miếu hoang ở đông ngoại ô.

Tiểu lưu manh đem Đại Ảnh đặt trên mặt đất rồi rời đi.

Mọi người mai phục tại phụ cận ngôi miếu.

Đêm khuya, bốn vách tường của miếu hoang có khe hở, gió thổi vù vù vào bên trong, Công Tôn bị lạnh nhích vào bên trong tượng phật, Triệu Phổ thấy y lạnh, liền vươn tay, kéo y vào lòng, giúp y chắn gió.

Công Tôn nhìn nhìn hắn, không lên tiếng, Triệu Phổ lắc đầu nói, “Đã bảo người đừng tới, không chịu nghe!”

Công Tôn nói, “Ta cũng là người của Khai Phong phủ mà.”

“Ai nói?” Triệu Phổ nhướn mi một cái, “Người là người của ta.”

Vành tai Công Tôn đỏ rần lên, vừa định đập hăn, thì thấy Triệu Phổ quay sang “Suyt” một tiếng, ý bảo nhỏ giọng thôi.

Công Tôn an tĩnh lại, không bao lâu, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Hai người thật cẩn thận vịn vào tượng phật nhìn ra bên ngoài, người vào là một hắc y nhân bịt mặt.

Hắc y nhân nọ đi tới bên cạnh bao tải, giơ tay mở dây cột, kéo bao tải xuống... Đại Ảnh quỳ rạp trên mặt đất đưa lưng về phía hăn, hắc y nhân kéo nàng qua. Còn chưa kịp nhìn rõ tướng mạo, Đại Ảnh đã ra tay như điện, điểm trúng huyệt đạo của hăn... Hắc y nhân cứng ngắc tại chỗ, không thể nhúc nhích, mở to hai mắt, giật mình nhìn Đại Ảnh.

Lúc này, Tử Ảnh và Giả Ảnh đều từ trên đỉnh nhảy xuống, đem người nọ kéo lên.

Triệu Phổ đỡ Công Tôn từ trên phật đàn nhảy xuống, đi tới trước mặt người nọ. Triệu Phổ quan sát hăn từ trên xuống dưới, cảm thấy hơi quen mắt, liền vươn tay, kéo khăn bịt mặt của hăn xuống.

Nương theo ánh trăng xuyên qua nóc miếu rọi vào, Triệu Phổ ngây ngẩn cả người, một lát mới giật mình hỏi, “Tại sao lại là người?”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 58: Tiểu Tứ Tử Là Người Có Phúc

Triệu Phổ vừa kéo xuống khăn che mặt của hắc y nhân, liền nhíu mày thật sâu.

Công Tôn cũng nhìn thoáng qua, người trước mắt đại khái hơn ba mươi tuổi, không khác lắm với miêu tả của tiểu lưu manh kia, hiển nhiên biết võ công, cao to khôi ngô, mặt chữ điền, mắt to, khuôn mặt chính khí, có vẻ khá uy vũ... Tướng mạo đường đường như vậy, thực sự không giống một kẻ nham hiểm.

Mà nhìn thần sắc của Triệu Phổ và các ảnh vệ, hiển nhiên là nhận thức người này, Công Tôn nhin không được hỏi Giả Ảnh bên cạnh, “Ai vậy?”

Giả Ảnh thấp giọng nói, “Hắn gọi Tần Ngạo, là một trong những thống lĩnh của cấm quân, trước đây từng cùng Nguyên Soái đánh giặc.”

Công Tôn nghe xong cũng sửng sốt, Triệu Phổ cũng không nói gì, chỉ nhìn Tần Ngạo.

Tần Ngạo tuy trông rất hung hãn, nhưng vừa nhìn thấy Triệu Phổ, lập tức thu liễm vài phần lệ khí, có vẻ có chút ỉu rĩ. Công Tôn đột nhiên phát hiện, khí phách của Triệu Phổ thực sự không thể coi nhẹ, là bởi vì nhiều năm làm Nguyên Soái chỉ huy tam quân sao? Cổ khí phách “lão tử thiên hạ đệ nhất” kia thật khiến người người e ngại, nhưng đặt trên người Triệu Phổ, lại có vẻ rất tự nhiên.

Công Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, bản chất của người này rốt cuộc là gì? Là cái tên lưu manh cột nhả cà lơ phất phơ thường ngày, hay là vương giả bá đạo ngoan lệ này?

Triệu Phổ nhìn Tần Ngạo một hồi, gật đầu nói, “Ta nhớ ra rồi, Phương Bác Giang là ân sư của người, phải không?”

Tần Ngạo ngẩng đầu nhìn Triệu Phổ, trong mắt đảo qua một tia kinh hoảng, mặc dù hắn không nói gì nhưng trong lòng mọi người hiểu rõ, chuyện này xem ra có liên quan đến Phương Bác Giang.

Công Tôn không khỏi lắc đầu, đây rốt cuộc là đả thảo kinh xà, không đánh đã khai a... Nói thật, với danh vọng và uy danh của Phương Bác Giang, mọi người đối với những gì tiểu nha đầu Hàm Lăng nói kỳ thực là nửa tin nửa ngờ. Nhưng hôm nay người của Phương Bác Giang lại mạnh động, xuất một chiêu như thế, khiến người ta hoài nghi, hay là... Hàm Lăng nói đều là sự thực. Nói cách khác, Phương Bác Giang kia mặt ngoài ra vẻ đạo mạo, trên thực tế là một ác đồ giết người diệt khẩu.

Tất cả mọi người nhin không được ầm ức trong lòng, một Uông Minh Hàn, một Phương Bác Giang, cả hai đều là người tốt thanh danh lan xa, nhưng xé mở ra mặt nạ giả nhân giả nghĩa của bọn hắn, sẽ lộ ra bản chất tà ác bên dưới... Người như vậy lại là đại quan, nắm quyền lực trong tay. Điều này khiến cho bách tín trong thiên hạ, những tướng sĩ vô tội đã từng tin tưởng bọn hắn, đi theo bọn hắn, hy sinh trên sa trường vì bọn hắn, làm sao chịu thấu?

“Mang về.” Triệu Phổ nhíu mày phân phó, “Giao cho Bao đại nhân thẩm tra xử lí.”

Các ảnh vệ áp giải Tần Ngạo trở về, Triệu Phổ vươn tay kéo Đại Ảnh còn trên mặt đất, nửa thân ở trong bao tải lên. Đại Ảnh phúi phúi bụi bặm trên người, nói, “Vương gia, vừa nãy khi Tần Ngạo dìu ta, đã rất lo lắng kêu

một tiếng ‘Lăng Lăng’, bất quá âm thanh rất nhẹ, hình như có chút thân thiết, nói chung rất ôn nhu, không giống muốn hại người.”

Công Tôn và Triệu Phổ nghe xong đều sửng sốt, Triệu Phổ hỏi, “Có thật không?”

“Vâng.” Đại Ảnh gật đầu, “Bất quá nói rất nhỏ, các người đại khái không nghe được.”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau —— Điều này khiến hai người không rõ.

Triệu Phổ sờ sờ cằm, nói, “Tần Ngạo, ta cùng hắn trước đây đã quen biết... Ta vẫn rất thưởng thức nhân phẩm của hắn, ngạo mà không kiêu, cuồng mà không ác... Là một nhân tài hiếm có, quả thật không phải là kẻ làm điều phi pháp.”

“Nói như vậy, chuyện này có ẩn tình khác?” Công Tôn thắc mắc, “Nhưng vì sao vừa nãy bị bắt, hắn không giải thích?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, mỉm cười nói, “Hay là... muốn nói với Bao Tướng.”

Công Tôn thấy sắc mặt nghiêm trọng của Triệu Phổ dịu xuống, tựa hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, thì biết hắn bởi vì luyện tiết nhân tài mà tức giận, nghĩ người như vậy mà lại làm ác khiến hắn thất vọng, nhưng bây giờ vừa biết có ẩn tình, lòng cũng an.

“Để ta trở lại hỏi Hàm Lăng có nhận thức người này hay không?” Đại Ảnh bảo.

Triệu Phổ gật đầu, Đại Ảnh liền đi.

Công Tôn thấy đã hết chuyện, lại thấy Triệu Phổ đang rầu rĩ không vui, liền giơ tay, vỗ hấn một cái, “Đi về chưa?”

“Ừ.” Triệu Phổ nhún nhún vai, cùng Công Tôn đi về... Lúc này, đêm đã khuya.

Triệu Phổ duỗi thắt lưng, có chút cảm thán nói, “Ai, sau khi tới Khai Phong phủ án kiện không ngừng, Bao Tướng bọn họ ngày nào cũng bận rộn như thế.”

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Chừng nào người quay về Mạc Bắc?”

Triệu Phổ ngẩng mặt nhìn bầu trời đầy sao, nói, “Thao diễn quân mã các loại căn bản không cần ta lo... Muốn ta quay về Mạc Bắc, lý do duy nhất là đánh trận... Cho nên, bản thân ta mong rằng cả đời đều không trở lại thì tốt hơn.”

Công Tôn nghe xong liền hỏi, “Không phải nói vài chục năm nữa hấn cũng không có chiến tranh sao?”

Triệu Phổ gật đầu.

“Đúng rồi, vì sao người không dẫn quân san bằng Liêu và Tây Hạ?” Công Tôn hỏi, “Với năng lực của người và quân lực của Đại Tổng ta, cùng với trạng huống của Liêu quốc và Tây Hạ hiện nay, hoàn toàn có thể san bằng bọn chúng trong một lần xuất chinh.”

Triệu Phổ cười cười, nhìn Công Tôn, nói, “Không ngờ, con mọt sách người cũng có chút dã tâm a.”

Công Tôn lắc đầu, “Đương nhiên ta cũng không muốn đánh nhau, nhưng những kẻ ngoại tộc luôn nung nấu tâm diệt chúng ta, nếu như để bọn chúng nghỉ ngơi lấy sức, sớm muộn cũng ngóc đầu trở lại, còn nếu sau khi chúng ta chiến thắng chiếm được đất, đối xử tốt với bách tính của bọn

chúng, thu phục nhân tâm, thiên hạ nhất thống, vậy cũng là đại nghiệp thiên thu a.”

“Thiên hạ nhất thống đại nghiệp thiên thu là hoàng đế như Tần Thủy Hoàng mới có thể nghĩ tới.” Triệu Phổ nói, “Triệu Trinh sẽ không nghĩ tới những việc này.”

Công Tôn khẽ nhú mày, hỏi, “Vì sao?”

Triệu Phổ cười nhưng không nói, chỉ nhìn y một chút, tiếp tục đi về phía trước, cắt đứt câu chuyện, “Được rồi, bụng ta hơi đói, thư ngọc quay về nấu mì ăn.”

Công Tôn thấy Triệu Phổ không muốn nói, cũng không hỏi tiếp, chỉ là... ở đây tựa hồ có ẩn tình gì đó.

.

Sau khi về tới Khai Phong phủ, Bao Chứng đã ngồi suốt đêm thăm vấn Tần Ngạo, Triệu Phổ bọn họ không tiện đi quấy rầy, trở về viện chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bất đắc dĩ bị Triệu Phổ quấy rầy lì lợm than đói, Công Tôn phải đi trù phòng nấu mì cho hắn, Triển Chiêu cũng ngủi được hương vị tiến đến ăn chực một chén.

Công Tôn thấy Triển Chiêu hai mắt buồn ngủ mông lung, liền hỏi hắn, “Còn chưa ngủ?”

Triển Chiêu buồn ngủ đến hai mắt đã ‘song mí hợp bích’, nhưng vẫn không muốn ngủ, ăn mì xong bỏ chạy, Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút kỳ quái.

.

Về tới phòng, Công Tôn thấy chăn gối trên giường nổi lên một cục tròn.

Đi đến xốc chăn lên, Tiểu Tứ Tử ngay cả y phục cũng không cởi, ôm gối đầu nằm trên giường vênh cái mông ngủ khò khò.

Công Tôn thở dài, vươn tay ôm lấy bé, cẩn thận cởi xiêm y, giúp bé nằm gọn nấp.

Tiểu Tứ Tử mơ mơ màng màng, chui chui vào lòng Công Tôn, Công Tôn ôm bé nằm xuống, vừa định ngủ, chợt nghe Tiểu Tứ Tử thì thầm nói mớ, “Ngô... Bạch Bạch, bắt Miêu Miêu.”

Công Tôn ngẩn người, lập tức hiểu được... Cười gượng lắc đầu, chiêu này của Bạch Ngọc Đường thật đúng là tuyệt.

Triệu Phổ nằm trong khách phòng sát vách, ngẩng mặt nhìn ván giường, nghe thấy tiếng hít thở của Công Tôn và Tiểu Tứ Tử sát vách dần dần đều đều, trở mình hai cái, liền cảm thấy không có chút buồn ngủ nào.

Triệu Phổ nghiêng mình, nắm tay chống mặt, tay kia sờ cằm, bắt đầu cân nhắc —— Hắn nhớ tới chuyện hắn vừa hôn Công Tôn, vừa nghĩ đến đã nhiệt huyết sôi trào... Bản thân mình lúc này đã thật sự tâm đầu ý hợp con một sách kia rồi, bất quá y tựa hồ không có hứng thú với mình... Có biện pháp nào để tiến thêm một bước không đây?

Triệu Phổ trở mình, trên nóc nhà, Tử Ảnh nghe thấy tiếng vang kéo kẹt kéo kẹt, liền giơ tay đẩy đẩy Giả Ảnh bên cạnh, hỏi, “A, Vương gia bị gì vậy?”

Giả Ảnh cười cười, nói, “Đây đại khái là trần trọc.”

Tử Ảnh nhú nhú khóe miệng, hỏi, “Vương gia cũng có khi ngủ không được à?”

Giả Ảnh nhướn mi, “Từ khi gặp được Công Tôn tiên sinh, thời gian hảnh ngộ không được đâu có ít?”

“Vì sao?” Tử Ảnh khó hiểu hỏi.

Giả Ảnh cười cười, nói, “Ai... Đó là, ngủ một mình thì bất an, giường không chăn lạnh.”

Tử Ảnh nghiêng đầu, vẫn không hiểu.

.

Trong phòng, Triệu Phổ nỗ lực rất tốt, nghe hết cả, lại trở mình một cái, ngấm lại... đúng là như vậy, cảm thấy giường quá lớn, hơi trống vắng... Nếu như bên cạnh có thư ngọc nằm... Vậy sẽ rất hoàn mỹ!

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ xoay người xuống giường, lặng lẽ mon men ra cửa.

...

Sáng hôm sau, Công Tôn mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền cảm thấy Tiểu Tứ Tử trong lòng không ngừng nhúc nhích, như đang run rẩy, cả kinh, vội vàng hỏi, “Tiểu Tứ Tử, lạnh à?”

Công Tôn lúc này còn chưa hoàn toàn tỉnh dậy, mơ mơ hồ hồ, mang theo chút buồn ngủ, còn rất khấn trương.

Nhìn lại, Tiểu Tứ Tử đã mặc y phục, đang tựa lên người y, ôm con thỏ nhỏ lẳng lẳng cười.

Công Tôn khó hiểu, cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người cười cái gì?”

Tiểu Tứ Tử rốt cuộc nhìn không được, lật người qua, ngửa mặt lên trời, nằm trên người Công Tôn xoa xoa bụng cười ha ha, Công Tôn thấy bé cười đến sắp thở hết nổi, vô thức vươn tay sờ trán bé, tâm nói... Hay là ăn nhầm cái gì không tốt? Hay là bị bệnh?

Đang nghĩ, chợt nghe phía sau có người nói, “Sớm.”

Công Tôn vừa quay đầu lại, thì thấy Triệu Phổ đang cười nghiêng ngả nằm bên cạnh y.

“A!” Công Tôn cả kinh kêu to, lui vào trong giường, nhìn Triệu Phổ, “Người đến đây lúc nào?”

Triệu Phổ cười toe toét, nói, “Vừa nãy.”

Công Tôn khẽ híp mắt lại, quay đầu, thấy Tiểu Tứ Tử còn đang cười, liền cảm thấy có chút không đúng... Y dõi mắt bốn phía, liếc tới chiếc gương đồng bên bàn thì thấy bản thân mình trong gương, trên đầu cắm một đóa hoa to... đỏ rực.

“Người!” Công Tôn lập tức minh bạch là Triệu Phổ giả trò quỷ, vội vàng lấy xuống, trừng Triệu Phổ, “Người bao nhiêu tuổi rồi?!”

Thấy Tiểu Tứ Tử bên cạnh còn đang cười, Công Tôn vươn tay, vỗ cái mông bé một cái, nói, “Tiểu bại hoại!”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa cái mông, tiến đến bên cạnh Triệu Phổ, hắc hắc cười khúc khích với Công Tôn.

Công Tôn ngồi dậy, mặc y phục trừng hai người, hỏi Triệu Phổ, “Sao ngươi lại vào đây?”

Triệu Phổ đứng dậy, nói, “Thư ngọc, lát nữa theo ta đến hoàng cung.”

“Để làm chi?” Công Tôn nghĩ tới hôm qua thấy dáng vẻ kia của Triệu Trinh... có chút không dễ chịu.

“Hôm nay đã lư tiến cung tử thí.” Triệu Phổ nói, “Người cùng đi với ta, chúng ta hảo hảo thu thập hãn.”

Công Tôn nhún nhún vai, “Nga, bất quá, hôm nay người không nói thì ta cũng tiến cung.”

“Vì sao?” Triệu Phổ không hiểu.

“Người quên rồi sao? Đôi mắt của Hoàng Thái Hậu hôm nay lành rồi!” Công Tôn nói, “Ta muốn tiến cung giúp bà gỡ băng.”

“Đúng a!” Triệu Phổ cũng kinh hỉ, “Thiếu chút nữa quên mất! Chúng ta mau tiến cung!”

“Khoan.” Công Tôn hỏi hãn, “Một lát tử thí sẵn thú, người không mang theo người hỗ trợ sao?”

Triệu Phổ nhếch miệng cười, “Bao Tướng một lát sẽ đi, cho nên Triển Chiêu khẳng định cũng theo tới... Có hãn là đủ rồi, cộng thêm đám ảnh vệ của ta, thuộc hạ của đã lư chỉ có vài tên, không đủ lọt vào mắt!”

Công Tôn liếc hãn một cái, nói, “Đặc ý cái gì.”

Triệu Phổ cười cười, “Có bản lĩnh tự nhiên sẽ đặc ý.”

.

Sau đó, Công Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử cùng Triệu Phổ xuất môn, vừa ra ngoài viện, thì thấy được Triển Chiêu phờ phạc ngồi trên ghế đá súc miệng.

“Miêu Miêu.” Tiểu Tứ Tử hoan hoan hỉ hỉ kêu một tiếng.

Triển Chiêu nhìn nhìn mọi người, lờ mờ nói, “Sớm...”

Công Tôn hơi sửng sốt, “Triển hộ vệ, người làm sao vậy, vành mắt thâm đen như vậy a?”

Triển Chiêu thở dài... Tối hôm qua hẳn chờ Bạch Ngọc Đường, chờ cả một đêm, vẫn không ngủ, nhưng Bạch Ngọc Đường lại không có tới... Tối hôm qua hẳn đã nghĩ, có thể đây là kế của Bạch Ngọc Đường, cố ý để hẳn đợi một đêm, Triển Chiêu phiền muộn, sớm biết vậy sẽ không đợi, hẳn luyến tiếc giấc ngủ ngọt ngào.

“Đúng rồi.” Triệu Phổ hỏi Triển Chiêu, “Chuyện lát nữa đến bãi săn tỷ thí, biết chưa?”

“Rồi.” Triển Chiêu gật đầu, “Một lát đi... Ừm.” Nói tới đây, Triển Chiêu đột nhiên vươn tay sờ cằm, tựa hồ lại nghĩ ra chủ ý gì, sau đó, hắc hắc cười gian.

“Chuyện gì mà cao hứng vậy?” Công Tôn khó hiểu hỏi hẳn.

“Hả?” Triển Chiêu ngược mắt nhìn mọi người, mỉm cười, lộ ra nét狡 hoạt của loài mèo, “Không có gì, một lát gặp tại hoàng cung.” Nói xong, xoay người chạy vội đi.

Tiểu Tử Tử được Công Tôn ôm, nhìn thân ảnh chạy xa của Triển Chiêu, khó hiểu hỏi, “Tại sao Miêu Miêu cao hứng như vậy nha?”

Công Tôn và Triệu Phổ cũng liếc mắt nhìn nhau, đều lắc đầu, không biết lại xuất hiện tình huống gì đây.

.

Sau đó, ba người đi tới hoàng cung, tháo băng gạc cho Thái Hậu.

Triệu Trinh, Bát Vương gia, Bao Chứng thật nhiều người ở đó, ý của Hoàng Thái Hậu là muốn sau khi hồi phục thị lực, bà có thể hảo hảo mà nhìn bọn họ.

Tiểu Tứ Tử như trước cầm theo cái hòm thuốc nhỏ, đứng bên cạnh Công Tôn, Công Tôn vươn tay, nhẹ nhàng giúp Hoàng Thái Hậu gỡ băng gạc.

Hoàng Thái Hậu nhắm mắt lại, đã có thể cảm giác được tia sáng yếu ớt... Tâm tình của mọi người gần đó cũng kích động.

“Thái Hậu, có thể mở mắt.” Công Tôn nói.

Thái Hậu gật đầu, chậm rãi, mở mắt...

“Hoàng nương?” Triệu Trinh có chút khẩn trương, tiến đến nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Hoàng Thái Hậu, “Có thể nhìn thấy không?”

Hoàng Thái Hậu ngẩn ra nhìn Triệu Trinh, một lát mới rưng rưng nở nụ cười, bà vươn tay xoa nhẹ gương mặt của Triệu Trinh, nói, “Đã lớn như vậy rồi... Lớn lên thật giống phụ hoàng người.”

Tất cả mọi người kinh hãi, Bát Vương gia cũng tiến tới, “Hoàng tẩu, nhìn thấy không?”

“Ừ.” Hoàng Thái Hậu gật đầu, nhìn quét qua mọi người, lúc thấy Bao Chứng thì Hoàng Thái Hậu bật cười, “Bao Tướng quả nhiên...”

Bao Chứng cũng tự giễu cười hỏi, “Quả nhiên đen thui?”

Tất cả mọi người nhin không được bèn nở nụ cười.

“Trạch Lam?” Hoàng Thái Hậu nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ tiến đến hành lễ, “Chúc mừng Thái Hậu.”

Hoàng Thái Hậu nhìn hẩn rồi gật đầu nói, “Quả nhiên là anh hùng khí khái...”

Nói xong, Hoàng Thái Hậu thấy được Công Tôn bên cạnh, một lúc lâu mới hỏi, “Vị này... là thần y Công Tôn sao, quả nhiên giống như thần tiên.”

Công Tôn cười cười, nói, “Thái Hậu, gọi Công Tôn là được.”

“Tiên sinh tài cao!” Hoàng Thái Hậu liên tục gật đầu, “Không ngờ Ai Gia cũng có ngày gặp lại quang minh, trước đây chưa từng dám nghĩ đến, đều nhờ phúc của tiên sinh.”

Tiểu Tứ Tử ở một bên hiếu kỳ nhìn xung quanh, rất nhanh, Hoàng Thái Hậu được nha hoàn bên cạnh ra hiệu, thấy được Tiểu Tứ Tử khả ái đứng bên giường nhỏ.

“U.” Hoàng Thái Hậu vừa hồi phục thị lực, sự xuất hiện của Tiểu Tứ Tử thật sự khiến bà giật mình kinh ngạc, vội vàng kéo bé qua, hỏi, “Đây là Tiểu Tứ Tử sao?”

Công Tôn vỗ nhẹ Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, gọi người đi.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, tâm nói... Gọi là cái gì đây? Trí nhớ của bé không tốt lắm, nghĩ, phụ thân bọn họ đều gọi Thái Hậu, vậy không thể kêu Thái Hậu phải không? Bằng không thì gọi giống mẫu thân của Cửu Cửu đi, liền nói, “Ừm, nãi nãi...”

Tất cả mọi người sửng sốt, Công Tôn cũng hết cách, bệnh hay quên của Tiểu Tứ Tử lại nổi lên.

“Ha ha.” Hoàng Thái Hậu nghe được thì lại rất vui lòng, có một em bé đáng yêu gọi bà là nãi nãi, thanh âm của Tiểu Tứ Tử lại ngọt lịm, khiến bà cũng ngọt lịm cả tâm, ngực không khỏi cảm thán, nếu như thật sự có một hoàng tôn như thế... Thật là tốt biết bao a!

“Thái Hậu.” Triệu Trinh nói, “Hài tử này là con của hoàng thúc và Công Tôn tiên sinh... Nếu ngài thích, hãy nhận làm hoàng tôn đi.”

Hoàng Thái Hậu nghe xong hơi sững sốt, lập tức vui vẻ, nhìn nhìn Triệu Phổ rồi lại nhìn nhìn Công Tôn, tảng đá lớn trong lòng cũng buông xuống, xem ra là thật, đây cũng là một chuyện tốt, Triệu Phổ và Triệu Trinh không cần tiếp tục giương cung bạt kiếm nữa, những kẻ có dụng tâm xấu, cũng không thể nào đâm chọt!

“Hảo.” Hoàng Thái Hậu hưng phấn, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, nguyên danh của người gọi là gì?”

“A, Tiểu Tứ Tử là Công Tôn Căn.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Nga... Căn Nhi a, hảo, sau này người gọi ta là hoàng nãi nãi, được không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, cái này rất dễ nhớ, liền gọi, “Hoàng... nãi nãi.”

Hoàng Thái Hậu mặt mày rạng rỡ, Triệu Phổ nhướng mi với Công Tôn —— Lợi hại thật, Căn Nhi thành điện hạ rồi!

Công Tôn cũng có chút bất đắc dĩ, Tiểu Tứ Tử có Hoàng Thái Hậu và Hoàng Thái Phi là hai nãi nãi, chẳng khác nào có Triệu Trinh và Triệu Phổ là hai người cha nuôi... Vật nhỏ xem ra phúc phận không cạn a, bất quá... Công Tôn vẫn mong Tiểu Tứ Tử không nên có nhiều gút mắc với hoàng gia.

Hoàng Thái Hậu vừa hồi phục thị lực, nhìn cái gì cũng đặc biệt mới mẻ, một đám người cũng vui mừng cho bà, chính lúc này, có thị tòng đến bẩm với Triệu Trinh, nói là Gia Luật Minh đã tới rồi, chuẩn bị yết kiến.

Triệu Trinh thấy thời gian cũng sắp tới, liền xoay mặt nhìn Triệu Phổ, “Hoàng thúc, Gia Luật Minh lần này đến tất nhiên đã chuẩn bị tầng tầng thủ đoạn, người chuẩn bị ứng đối cho tốt chưa?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, “Trước tiên phải xem có thủ đoạn gì đã, con đã lư này, luôn luôn thất thường, lần này nghĩ vài biện pháp triệt để trị hãn, để hãn nhanh chân chạy về Liêu quốc là cách hay nhất!”

Mọi người đi ra ngoài, lúc này, Giả Ảnh đáp xuống bên cạnh Triệu Phổ, thấp giọng nói, “Vương gia, đã lư kia mang theo vào thứ hiểm lạ đến!”

“Nga?” Triệu Phổ nhướng mi cười, “Ta cũng muốn xem, có cái gì hiểm lạ.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 59: Văn Võ Song Toàn, Ông Trời Tác Hợp

“Hắn mang thứ gì tới?” Công Tôn cũng có chút hiếu kỳ, liền hỏi Giả Ảnh.

“Hắc hổ, còn có vài người tướng mạo cổ quái.” Giả Ảnh hơi thần bí nói.

“Hắc hổ?” Tất cả mọi người ngược mắt nhìn hắn.

Giả Ảnh gật đầu, “Hắc hổ cực lớn, hình như dùng để cưỡi.”

Triệu Trinh có chút bất đắc dĩ thở dài, tất cả mọi người vô thức nhìn Triệu Phổ, “Cười hắc hổ đánh giặc?”

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, thấy mọi người đều nhìn mình, dờ khóc dở cười mà nói, “Có cái gì để dùng chứ, hắn đánh không thắng chính là đánh không thắng, có bản lĩnh thì cười hắc long tới!”

Mọi người cũng muốn cười.

“Cười hổ... đôi chân không phải sẽ chấm đất sao?” Công Tôn đột nhiên lẩm bẩm.

Triệu Phổ có chút vô lực nhìn y, “Thư ngốc, người đang nghĩ cái gì đó?”

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ... Mọi người sửng sốt một hồi, đều cúi đầu cười thầm... đúng như lời Công Tôn vừa nói, cười hổ đánh trận thật sự quá quý dị, càng nghĩ càng buồn cười.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn, nhỏ giọng hỏi y, “Phụ thân, hồ hồ sẽ cần người sao?”

“Hồ hồ chính là đại miêu.” Công Tôn nựng cằm bé, nói, “Đi, chúng ta đi xem hồ.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, Công Tôn ôm bé ra ngoài.

Triệu Trinh ở một bên đi tới, dáng vẻ tựa hồ muốn nói lại thôi, thỉnh thoảng lại nhìn Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ thấy được bèn gọi Công Tôn đến, nói, “Thư ngọc, ta ôm giúp người một chút.”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe, thuận thế rướn người hướng vào lòng Triệu Phổ, Công Tôn mặc dù có chút ghen tỵ, nhưng Tiểu Tứ Tử gần đây càng ngày càng nặng, ôm bé thật sự rất mệt, hơn nữa Tiểu Tứ Tử cũng thích Triệu Phổ ôm.

Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử qua, thấy Triệu Trinh bên cạnh ước ao nhìn mình, bèn bế bé đến gần, hỏi Triệu Trinh, “Có muốn bế không?”

Triệu Trinh sửng sốt, ngược mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử đối mặt với hắn, một đôi mắt to chớp a chớp.

Triệu Trinh chưa từng bế tiểu oa nhi thế này, tuy rằng đã tới tuổi làm cha.

Ngay khi Triệu Trinh không biết nên ứng đối như thế nào, Tiểu Tứ Tử đột nhiên vươn hai tay, gọi, “Hoàng Hoàng.”

Triệu Trinh sửng sốt, theo bản năng vươn tay tiếp được Tiểu Tứ Tử bổ nhào tới.

Tiểu Tứ Tử mập mạp, quả thật hơi nặng, bất quá Triệu Trinh thường ngày cũng có luyện công, bế một em bé béo cũng không đáng kể, bé con

tròn vo cười tùm tùm, giống như một cái bánh bao nhỏ... Không phải, là giống viên gạo nếp, Triệu Trinh cảm thấy tâm ngứa, các phi tử kia của hần, nếu có thể sinh cho hần một em bé như vậy thật là tốt biết bao.

.

Sau đó, Triệu Trinh bãi giá, đến bãi săn.

Triệu Phổ thật ra không nóng vội, ôm Tiểu Tứ Tử, cùng Công Tôn thông thả đi từ từ đến bãi săn.

Công Tôn thấy Triệu Phổ một mặt đi, một mặt cùng Tiểu Tứ Tử vui đùa, bèn nói, “Người còn rất chu đáo.”

Triệu Phổ ngược mắt nhìn y, cười nói, “Là Tiểu Tứ Tử vô địch.” Vừa nói, vừa ôm Tiểu Tứ Tử lắc lư, “Tiểu Tứ Tử có phải vô địch hay không?”

“A!” Tiểu Tứ Tử tặng cho Triệu Phổ một nụ cười thật tươi, sau đó gật đầu, giơ một ngón tay chỉ phía trước, nói, “Cửu Cửu, chúng ta đi xem hố hố!”

“Được.” Triệu Phổ nâng bé lên, chạy đến phía trước, “Đi xem hố hố!”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên vai Triệu Phổ, cười đến run cả người.

Công Tôn ở phía sau, thấy một lớn một nhỏ như điên như dại chạy tới phía trước, lắc đầu. Từ khi Tiểu Tứ Tử đến Khai Phong, ngày nào cũng phi thường vui vẻ, so với khi ở thôn Nhã Trúc thì vui vẻ hơn nhiều lắm. Khe khẽ thở dài, Công Tôn lại nghĩ, Triệu Phổ nhìn toàn diện mà nói, kỳ thực cũng có không ít ưu điểm... Nghĩ vậy, chạy chậm đuổi theo.

.

Bên trong bãi săn, đã có rất nhiều vương công đại thần đợi sẵn, Triệu Trinh bọn họ cũng tới. Tất cả mọi người biết bọn người Liêu này không có

thiện ý, bất quá có Triệu Phổ ở đây cơ mà... Mọi người tràn đầy lòng tin, không sợ thua những kẻ ngoại tộc này.

Gia Luật Minh cũng sớm tới, tỏ vẻ khiêm tốn, nhưng phía sau là một đội hắc y ngoại tộc, trong tay tên nào cũng nắm hắc hổ, dáng vẻ thoát nhìn thật khiến người ta sợ hãi.

Bất quá phụ cận bãi săn đều là cao thủ, quần thần cũng không sợ, đặc biệt thấy Bao Chứng dẫn theo Triển Chiêu đi đến, mọi người liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn, có Triển Chiêu và Triệu Phổ ở đây, tuyệt đối an tâm!

Rất nhanh, Triệu Phổ cũng cùng Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đến nơi, các ảnh vệ dắt chiến mã Hắc Kiêu của Triệu Phổ tới.

Quần thần đã sớm nghe được uy danh của Triệu Phổ, nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy chiến mã của hắn... Mọi người đều ngạc nhiên tán thán, chiến mã này thật to, so với các loài ngựa khác thì to hơn một vòng, lông mao xõa tung, vẻ mặt hung hãn, toàn thân đen nhánh, tai dài miệng nhọn. Cái này gọi là chủ nào ngựa nấy, chiến mã này vừa nhìn điệu bộ không hiểu sao lại khiến người ta nghĩ đến Triệu Phổ, kiêu ngạo lại bá đạo.

“Kiêu Kiêu.” Tiểu Tứ Tử thấy được Hắc Kiêu bèn gọi một tiếng.

Hắc Kiêu hiển nhiên nhận được Tiểu Tứ Tử, thông thả đi đến gần bé, lắc lư cái đuôi vỗ Công Tôn bên cạnh một cái, rồi dùng đầu cọ Tiểu Tứ Tử.

Lúc này, Liêu doanh bên kia, đám hắc hổ đều phát ra tiếng gầm gừ trầm trầm, không có hảo ý mà nhìn Hắc Kiêu đăm đăm.

Tất cả mọi người không khỏi đổ mồ hôi, dù sao, bên mình là ngựa, đối phương là hổ, đã là ngựa, còn không bị dọa đến nằm bò sao?

Bất quá kỳ quái chính là, khi đàn hổ này gầm ghè, Hắc Kiêu ngẩng đầu... Đột nhiên hí dài một hơi, thanh âm đó cực kỳ vang dội, khí thế đó

làm cho đàn hắc hồ kia có chút chấn lắng, sau đó, Hắc Kiêu hung hãn hướng đàn hồ này bào bào móng, tất cả mọi người không khỏi nhin cười, chiến mã này của Triệu Phổ vừa có chút lỗ mãng lại có chút dũng mãnh.

Giả Ảnh kéo lại Hắc Kiêu đang muốn xông lên, tâm nói... Đại gia, ngài cũng không chịu suy nghĩ, đó dù sao cũng là hồ a, rằng người ta dài lắm đó, ngài tuy biết cần nhưng rằng cũng không dài.

Triệu Phổ thấy cảnh này thì cười ha ha, nói với người Liêu, đem đám đại miêu của các người giấu hết đi, chiến mã của lão tử là loài rồng đó, còn sợ cái gì.

Gia Luật Minh nhìn nhìn Triệu Phổ, khẽ nhíu mày... Triệu Phổ, trên đời này, còn có dạng người nào có thể lọt vào mắt của người? Vì sao một người trời sinh có tài làm vua như người, lại cam tâm bị một tên hoàng đế mềm yếu tầm thường như Triệu Trinh sai đâu làm đó?

Gia Luật Minh nghĩ nghĩ, lại vô thức nhìn sang Công Tôn bên cạnh Triệu Phổ, mà khi đường nhìn dời đi, vừa lúc đụng phải Tiểu Tứ Tử đang hiếu kỳ dõi mắt nhìn sang bên này ngấm hồ, Tiểu Tứ Tử thấy được hẳn, giọng nói thanh thanh vang vang cất lên, “Đản Đản.”

Gia Luật Minh biến sắc, uống trà không nói, trên mặt vạm phần xấu hổ, tâm nói... Vật nhỏ này cố ý phải không! Thật là...

Lời của Tiểu Tứ Tử khiến không ít vương công đại thần hiếu kỳ, có vài người hỏi Bao Chửng, “Này, Bao tướng, tại sao tiểu Vương gia lại gọi Gia Luật Minh là Đản Đản a?”

Công Tôn cách đó không xa, nghe được liền cảm thấy trong đầu vang lên tiếng ong ong, ai bảo Tiểu Tứ Tử là tiểu Vương gia hả?! Triệu Phổ thì lại phi thường hưởng thụ.

Bao Chửng cười cười, cũng không quá phúc hậu, liền nói, “Nga, ta nghe nói lúc trước Gia Luật Minh tỷ thí với Vương gia bị thua, Vương gia bắt hãn cùng cấp dưới của hãn ăn năm trăm cái trứng gà.”

“Phốc...” Nhiều đại thần đều nhin không được mà bật cười, chuyển tai nhau mà kể, nhất thời, đều nhao nhao vừa đồng tình lại vừa bốn cọt nhìn Gia Luật Minh.

Sắc mặt của Gia Luật Minh khó coi tới cực điểm, hung hăng liếc Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ôm sát cái cổ Công Tôn, nói, “Phụ thân, Đản Đản hảo hung.”

Công Tôn nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử, ghé vào lỗ tai bé thấp giọng nói, “Sáng hôm nay người ăn trứng gà phải không?”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Công Tôn cười, “Người ăn họ hàng của hãn, hãn tự nhiên là tức giận.”

“A? Hôm qua chúng ta còn ăn trứng hấp...” Công Tôn vội vàng che miệng bé lại.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, mọi người lại nhìn Gia Luật Minh, chỉ thấy sắc mặt hãn có chút tái xanh.

.

Triệu Trinh vẫn luôn ngồi trên long ỷ, nhàn nhã uống trà, không bao lâu, văn võ quần thần đều trình diện, ngay cả Bàng phi cũng đến, ngồi bên cạnh Triệu Trinh.

Bàng Thái Sư dương dương đắc ý dẫn theo nhi tử Bàng Dục đứng bên cạnh Bao Chửng.

Mọi người vừa nhìn liền biết, sau khi Ôn quý phi qua đời, xem ra được sủng ái nhất chính là Bàng phi... Bất quá cũng khó trách Triệu Trinh lại mang nàng ra, Bàng phi đoan trang tú lệ, luận dung mạo, thật sự đạt đến quốc sắc thiên hương, hơn nữa lại khá giống phụ thân là Bàng Thái Sư, tâm cơ sâu, cực kì thông minh cũng thông hiểu đại thế, có vài trường hợp, Triệu Trinh rất hài lòng khi dẫn nàng ra, sẽ không gây mất mặt.

Bao Chửng thấy dáng vẻ đặc ý của Bàng Cát thì rất bức mình, tâm nói Ôn Minh Hàn cũng thật xui, vất vả áp được Bàng Cát, lại xảy ra việc như vậy, giờ thì hay rồi, để Bàng Cát tiểu nhân đắc chí. Tốt nhất là đến thêm một con hồ ly tinh, hậu cung thoáng cái sẽ không còn an bình, hoàng thượng sẽ càng an tâm lo cho triều chính, cũng cho lão mập chết tiệt này khỏi đắc ý.

Bàng Cát cảm giác được đường nhìn sắc bén của Bao Chửng bên cạnh, nuốt một ngụm nước bọt, tập trung tinh thần cảnh giác nhìn ông, tâm nhủ... Bao hắc tử này lại muốn làm cái chi?

.

“Mọi người đến đông đủ chưa?” Triệu Trinh hỏi Trần Ban Ban bên cạnh.

“Hồi hoàng thượng, đều đã đến đông đủ.” Trần Ban Ban trả lời.

Gia Luật Minh nhìn đầu bên kia, khẽ nhú mày... Thiên triều đại quốc, không phải đều là văn võ đại thần đến đông đủ, sau đó hoàng đế mới chúng tinh phụng nguyệt giá lâm tới sau cùng sao, Triệu Trinh lại tới trước chờ văn võ bá quan, chỗ nào có khí phái uy quyền của đế vương?

Sau đó, Trần Ban Ban nói, “Quần thần triều kiến.”

Thanh âm vừa hạ, văn võ bá quan hành lễ với Triệu Trinh, Triệu Trinh gật đầu, ra hiệu bảo, mọi người miễn lễ, ngồi xuống đi.

Quần thần ngồi xuống, Triệu Trinh nói, “Hôm nay, tứ hoàng tử đường xa mà đến, đề nghị đến bãi săn tỵ thí... Vậy, xin hỏi tứ hoàng tử, không biết phải tỵ thí như thế nào?”

Gia Luật Minh khẽ thi lễ với Triệu Trinh, cười nói, “Hoàng thượng, săn bắt thì có phi cầm tấu thú, đại thể dùng chính là cung nỏ kỵ xạ, không bằng hãy so những thứ này, chúng ta đều đưa ra ba người, dùng luật thắng hai trong ba ván để phân thắng bại!”

Triệu Trinh nghe xong, gật đầu nói, “Ba ván này so như thế nào?”

“Ván thứ nhất, chúng ta săn phi cầm.” Gia Luật Minh cười nói, “Nói cách khác, là so tài xạ thủ.”

“Nga.” Triệu Trinh gật đầu, hỏi, “Tài xạ thủ... là dùng cung nỏ?”

“Cũng không phải.” Gia Luật Minh cười, xua tay nói, “Tài xạ thủ phân thành rất nhiều loại, giống như đánh trận, có đôi khi có cung nỏ, có đôi khi không có.”

“A.” Triệu Trinh bật cười, hỏi, “Vậy ý của tứ hoàng tử, là so như thế nào?”

“Đơn giản, so độ chính xác.” Gia Luật Minh nói, “Bắn tên, ám khí, phi tiêu, cung... nói chung cái gì cũng được, có thể đánh trúng con mồi thì thắng!”

Triệu Trinh nghe xong liền gật đầu, nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Hoàng thúc nghĩ sao?”

Triệu Phổ cười, “Cũng được.”

Triệu Trinh quay đầu lại nhìn Gia Luật Minh, “Ván còn thứ hai?”

“Ván thứ hai là so tài thu con mồi.” Gia Luật Minh cười nói, “Những con mồi nào bị bắt rơi trong ván thứ nhất, thì ván hai thu về... ai cướp được nhiều hơn, tay chân nhanh, thì người đó thắng.”

Triệu Trinh sững sốt, cười nói, “Vây cũng thú vị.” Nói xong, lại nhìn Triệu Phổ. Triệu Phổ vẫn gật đầu, “Được.”

“Ván cuối cùng thì sao?” Triệu Trinh hỏi Gia Luật Minh.

“Ván cuối cùng là thi cười thú.” Gia Luật Minh trả lời, “Tiến vào bãi săn săn những loài thú lớn, quy định thời gian, ai bắt được lớn hơn thì người đó thắng.”

Triệu Trinh gật đầu, lại nhìn Triệu Phổ, chỉ thấy hẩn như cũ uống trà, liền gật đầu nói, “Cứ vậy đi.”

“Vây... Chúng ta bắt đầu tỷ thí?” Triệu Trinh hỏi.

Gia Luật Minh cười nói, “Chậm đã, hoàng thượng, lần này có thi mà không có cá cược thì không vui a.”

Triệu Trinh nhướng mi một cái, mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ —— Tới rồi, Gia Luật Minh này căn bản không có hảo tâm.

Triệu Trinh cười cười, nói, “Tứ hoàng tử muốn đặt cược cái gì?”

“Ha hả.” Gia Luật Minh cười cười, nói, “Nếu chúng ta thua, ta đem hai tòa châu thành Vân Nội châu và Phụng Khánh châu dâng lên.”

Lời vừa dứt, quần thần ồ lên, ai chẳng biết, Vân Nội châu và Phụng Thánh châu là hai tòa châu thành giao giới của Liêu quốc giáp với Đại Tống, một khi nhường ra, cũng là trực tiếp uy hiếp đến trấn Tây Kinh quan trọng của Liêu quốc.

Triệu Phổ nhượng mi một cái, tâm nói, Gia Luật Minh này là muốn phá sản hả?

Triệu Trinh nghe xong cũng có chút giật mình, hỏi, “Vậy tứ hoàng tử, người muốn chúng ta đặt cược cái gì?”

“Ha hả.” Gia Luật Minh tiếp tục nói, “Nếu các người thua, ta muốn hai toà thành Trấn Định phủ và Hà Gian phủ.”

“A...” Nghe được Gia Luật Minh nói, quần thần nhin không được hít một ngụm khí lạnh, tâm nói, Gia Luật Minh này bị điên rồi phải không.

.

Bàng Cát nghe được thì bữu môi, lẩm bẩm, “Hà Gian phủ Trấn Định phủ... Người môi trên chạm môi dưới, tại sao không nói luôn Khai Phong phủ a, cho người cái thí.”

Bao Chứng nghe xong liếc nhìn lão một cái, nói, “Lão béo, người cũng có thể nói ra tiếng người à.”

Bàng Cát nhúu nhúu khóe miệng, nhìn Bao Chứng, “Người một ngày không xỏ ta hai câu sẽ chết à.”

Bao Chứng nhìn trời, xoay mặt xem nơi khác.

Bàng Cát lắc đầu thở dài.

.

Triệu Trinh nghe được, không trực tiếp trả lời mà nhìn sang Triệu Phổ, Triệu Phổ có một bộ phận nhân mã đóng quân ở vùng Hà Gian phủ, vừa nghe được Gia Luật Minh nói thì vui tới nỗi thiếu chút nữa cười văng, không trả lời hẳn mà xoay mặt hỏi Công Tôn, “Thư ngọc, người nghĩ sao?”

Công Tôn sững sốt, ngược mắt nhìn Triệu Phổ... Y đang ôm Tiểu Tứ Tử ngồi một bên, Tiểu Tứ Tử vươn tay nắm tóc của y chơi đùa, Công Tôn nhéo tay bé, cảm thấy bàn tay đầy thịt mềm mềm sờ thật thích, đột nhiên nghe Triệu Phổ gọi mình, vẫn chưa kịp phản ứng.

Triệu Phổ cười nói, “Tứ hoàng tử nói, lấy Vân Nội châu, Phụng Thánh châu đặt cược với Hà Gian phủ, Trấn Định phủ, người thấy sao?”

Công Tôn nghe xong, lắc đầu nói, “Môn không đăng hộ không đối, danh bất chính ngôn bất thuận.”

Quần thần đều nhìn Công Tôn, Gia Luật Minh cũng khẽ nhú mày, cười hỏi, “Tiên sinh, tại sao lại nói lời đó?”

Công Tôn cười, hỏi ngược một câu, trong tai mọi người, là một câu không dễ nghe, “Tứ hoàng tử... Triều chính sự vụ của Liêu quốc, ngài có thể làm chủ được sao?”

...

“Khụ khụ.” Bao Chứng đang bưng chung trà lên uống, không đề phòng bị sặc, khù khụ ho khan. Bằng Cát bên cạnh nhìn ông, cảm thấy rất thỏa thuê.

Nhìn lại Gia Luật Minh, sắc mặt càng khó coi, nhưng vẫn cố gắng trưng ra nụ cười, nói, “Đó là tự nhiên.”

“Không tự nhiên chút nào.” Công Tôn nói, “Chủ trì đánh cuộc bên ta là hoàng thượng, mà người bắt quá chỉ là một kẻ không được sủng... ách, không phải, là một hoàng tử tuổi trẻ còn đầy hứa hẹn, nếu muốn cược vàng bạc tài bảo, vậy còn nghe được, nhưng lại cược thành trì châu phủ... Bằng không, tứ hoàng tử hãy viết một phong thư gửi về hỏi hoàng huynh người trước đã?”

Mắt thấy trên mặt Gia Luật Minh cũng sắp nhìn không ra màu gì, Công Tôn cười cười, nói, “Ta bất quá chỉ là chủ bộ của một phủ nha mà thôi, không hiểu những chuyện này cho lắm, nếu đã nói sai, tứ hoàng tử cũng không nên chê trách.”

Tất cả mọi người nhin cười, Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, nường mi với Công Tôn một cái —— Thống khoái!

Công Tôn cũng có chút buồn cười... Triệu Phổ xem ra vẫn canh cánh trong lòng chuyện Gia Luật Minh xúi giục người khác ném trứng gà vào y và Tiểu Tứ Tử, không buông tha bất luận cơ hội nào để chế nhạo Gia Luật Minh cho hả giận.

Gia Luật Minh bị Công Tôn chế nhạo mấy câu sắc mặt vàng như nến, nhưng lại không có cách nào phản bác, lẽ ra, chuyện này, Triệu Trinh và Triệu Phổ rất khó trả lời. Nếu đáp ứng, chẳng khác nào trúng gian kế của người Liêu, nếu không đáp ứng, bị truyền ra sẽ mang tiếng là đại quốc to lớn mà nhát như chuột, đang lâm vào thế khó xử, nhưng Công Tôn nói mấy câu, tránh nặng tìm nhẹ tứ lạng bạt thiên cân, thoáng cái khiến Gia Luật Minh không còn lời nào để nói.

Triệu Phổ nhin không được bèn nghĩ, con một sách này nếu cãi nhau với người khác, chắc chắn sẽ không thua. Chiêu này quá hay, không quản hấn đáp ứng hay không đáp ứng, trước hết năm được điểm chủ chốt là hấn không làm được gì, ghen chết hấn!

“Vậy, Vương gia nghĩ, dùng cái gì cược thì tốt?” Gia Luật Minh hỏi Triệu Phổ, Triệu Phổ tiếp tục nhìn Công Tôn.

Công Tôn cúi đầu giả vờ không biết, chơi đùa với Tiểu Tứ Tử, tâm nói... Chuyện này đừng có hỏi ta.

“Không bằng vậy đi.” Gia Luật Minh cười nói, “Nếu ta thua, ta sẽ ở lại Khai Phong phủ này một thời gian, nếu các người thua, cũng phải một vị

hoàng thân trọng thần, đến Đại Liêu ta ở một thời gian?”

Công Tôn khẽ nhíu mày, ý của Gia Luật Minh là, nếu hãn thua, hãn lưu lại làm con tin, Đại Tổng thua, để hãn mang một hoàng thân quốc thích về Liêu quốc làm con tin.

Gia Luật Minh nhìn Triệu Phổ, cười hỏi, “Cửu Vương gia, ngài thấy thế nào?”

Tất cả mọi người nhíu mày, ý của Gia Luật Minh, là muốn cùng Triệu Phổ trao đổi? Khó mà làm được, binh mã Đại Nguyên Soái của Tống triều, làm sao có thể đến Liêu quốc.

.

Đang xôn xao, Triển Chiêu nhắc thấy Bao Chứng bấu môi với mình một cái, rồi liếc nhìn Bàng Cát.

Triển Chiêu đảo tròn mắt, tay phải nhẹ nhàng búng... Bắn ra một cổ chân khí, vừa lúc bắn trúng mõng Bàng Cát.

“Ác...” Bàng Cát cả kinh, cái mõng tê rần, vươn tay bụm lại.

Chúng thần đều nhìn lão, Bao Chứng nhanh miệng nói, “Nga? Bàng Thái Sư muốn đứng ra à?”

“Ta...” Bàng Cát cả kinh há to miệng, Bao Chứng không đợi lão nói hết chữ ‘ta’. Liền tán thán, “Tinh thần công trung thể quốc, vì nước hy sinh thân mình của Thái Sư thật sự làm cho người khác cảm động! Không hổ là nhất phẩm đương triều, quan viên mẫu!”

Quần thần cũng đều nói, “Thái sư đúng là tấm gương cho bọn ta!”

Bàng Cát gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, tâm nói... Ta điên hả?! Hảo hảo Thái Sư không lo, chạy đi Liêu quốc làm cái gì, tới đó thì có cái gì tốt a?!

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, hai người đều dờ khóc dờ cười, Triển Chiêu cũng hòa theo các trung thần vỗ tay —— Thái Sư thật gương mẫu.

Triệu Trinh cũng rất vui mừng, gật đầu nói, “Thái Sư quả nhiên là trọng thần của quốc gia, hảo!” Nói xong, nhìn Gia Luật Minh, “Cứ như vậy đi.”

Bàng Cát thiếu chút nữa bật khóc, tâm nói, hoàng thượng ơi hoàng thượng, con rể tốt của ta ơi, tại sao người đẩy ta ra ngoài?!

Lại nhìn Bàng phi, tuy vẫn đoan trang như cũ, nhưng trong mắt cũng đầy kinh hoàng, hiển nhiên tuôn ra một thân mồ hôi lạnh, nàng cùng Bàng Dục đều khó hiểu, phụ thân có phải ăn nhầm thứ gì hư hỏng rồi không, tại sao lúc này lại ra mặt a?!

Gia Luật Minh trong lòng tính toán... Tuy rằng ban đầu muốn Triệu Phổ đi, bất quá... Bàng Thái Sư quyền cao chức trọng, đồng thời nữ nhi đang làm quý phi, nếu mang về cũng có chỗ dùng, liền gật đầu, “Hảo!”

Sau đó, mọi người chuẩn bị tử thí, Bàng Cát sắc mặt đau khổ, vươn tay chỉ vào Bao Chứng, run rẩy nói, “Này... Người cái tên đen thui này, dám ám toán ta... ta...”

Bao Chứng nhượng mi một cái, nói, “Ta cái gì? Người đừng có người người ta ta, đừng quên, một hồi Triển hộ vệ cũng ra tử thí, người tưởng hăn tới chơi à?”

“Ách...” Cả gương mặt Bàng Thái Sư trướng lên đỏ bừng, nghĩ nghĩ, hảo hán không thềm tính toán, vội vàng lôi kéo Triển Chiêu, nói, “Triển hộ vệ... Người nhất định phải thắng đó!”

Triển Chiêu cười tủm tỉm nói với Bàng Cát, “Thái sư, ván thứ nhất không phải ta đấu.”

“A?” Bàng Cát sững sốt.

Lúc này, có bóng trắng chợt lóe lên, phía sau Triển Chiêu có một người hạ xuống, là Bạch Ngọc Đường.

Bàng Thái Sư sửng sốt, há hốc mồm nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, liền cảm thấy Bao Chứng phía sau vỗ vỗ vai lão, nói, “Lão Bàng à, gom góp gia sản xong chưa? Xem ra ta lại phải thay nạn dân trong thiên hạ cảm tạ người cứu tế nữa rồi.”

“Ách...” Bàng Thái Sư ngẩn người, sau đó hít một hơi thật sâu... hai mắt trợn trắng, ngã vật ra.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc nhìn nhau, cười mà không nói.

Tiểu Tứ Tử ngồi trong lòng Công Tôn, thấy mọi người luống cuống tay chân dìu Bàng Cát vào góc, cũng hắc hắc cười, Công Tôn và Triệu Phổ đều có chút khó hiểu mà nhìn bé, vật nhỏ này, rốt cuộc là hồ đồ, hay là thông minh đây?

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 60: Tổ Tông Của Hồ Là Mèo

Bàng Cát lại bị diu sang một bên, nằm nghỉ ngơi trên một cái giường nhỏ, Bàng Dục ở bên cạnh dùng tay áo rộng thùng thình quạt mát cho lão.

Triệu Trinh hỏi Triệu Phổ, “Hoàng thúc, ba ván tỷ thí này, nên xuất chiến như thế nào?”

Triệu Phổ cười nói, “Ván thứ nhất là Bạch huynh, ván thứ hai là Triển huynh, ván thứ ba là ta.”

Triệu Trinh gật đầu, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Ách... Vị này chính là...”

Bao Chứng nhanh chóng giới thiệu, “Hồi bẩm hoàng thượng, vị này chính là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường.”

“Nga.” Triệu Trinh gật đầu, quan sát Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới, trong lòng không khỏi cảm thán, trên nhân thế, thật sự có nam nhân đẹp nhưng không có nửa phần son phấn chi khí, mà lại còn có anh hùng khí khái như vậy sao?! Nghĩ vậy, nhìn quét qua các thanh niên đứng bên cạnh Bao Chứng, Triển Chiêu là nhã, Bạch Ngọc Đường là tuấn, Công Tôn là tú, Triệu Phổ là cuồng, ai cũng đều xuất sắc, không thể không cảm khái, thực sự là giang sơn tự có nhân tài xuất... Đương nhiên, đáng yêu nhất chính là Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vốn được Triệu Phổ ôm, vừa thấy Bạch Ngọc Đường tới, liền hướng đến gọi Bạch Bạch.

Triệu Trinh vui vẻ, xoay mặt lại thì thấy Bàng phi hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Tứ Tử, vẻ mặt yêu mến, thần sắc như vậy lại có vài phần khả ái, bèn cười nói, “Đó là Tiểu Tứ Tử, cháu nuôi của Hoàng Thái Hậu.”

“Thật sao?” Bàng phi tuy rất lo lắng cho phụ thân mình, nhưng dù sao cũng đã tới tuổi làm mẹ, ngay cả năm mơ cũng muốn có nhi tử, càng nhìn Tiểu Tứ Tử thì trong lòng càng ngứa, nói, “Ai nha, đây là em bé nhà Công Tôn tiên sinh sao, ta ôm một cái được không? Thực sự là quá đáng yêu mà.”

Công Tôn nghe được, cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Cho nương nương ôm một cái được không?”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử nhìn Bàng phi một chút, lại ôm Công Tôn hỏi, “Nương... không phải là Cửu Cửu sao?”

“Khụ khụ...” Bao Chứng đang ngồi uống trà một bên bị sặc, ho khan.

Bàng Cát nằm trên giường nhỏ cũng cố cười gượng mà chỉ vào ông, “Đáng!”

Tất cả mọi người có chút trêu ghẹo mà nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ cũng xấu hổ, sờ sờ mũi, bế Tiểu Tứ Tử đến, đưa cho Bàng phi, nói, “Đây là vợ của Hoàng Hoàng.”

“Thật không?” Tiểu Tứ Tử thoáng cái đã có hưng trí, quan sát Bàng phi, tâm nói, ai nha, vợ của Hoàng Hoàng dễ nhìn như vậy nha. Được Bàng phi tiếp qua, Tiểu Tứ Tử ôm cổ nàng cất tiếng gọi, “Di di.”

Bàng phi liền cảm thấy xương cốt đều tê dại, ôm Tiểu Tứ Tử hôn mạnh một cái, trong lòng ước ao... Đây nếu là hài tử của nàng thì tốt biết bao, vậy hoàng thượng và Thái Hậu còn không sủng mẫu tử nàng lên trời sao?

Bàng Cát nằm trên giường nhỏ gật đầu, hướng về phía nữ nhi mình liên tục nắm tay, ý muốn nói —— Khuê nữ ời, con phải cố lên a!

.

Công Tôn thấy Bàng Cát tựa hồ có chút khó chịu, liền từ trong cái hòm thuốc tùy thân mang theo, lấy ra một ít thuốc nhuận phế sáng mắt giải nhiệt, bảo người đi lấy một chén nước lã, bỏ thuốc vào hòa tan, vừa định đưa qua, Bao Chứng đã nhận lấy nói, “Nha, lão Bàng, uống trà.”

Bàng Cát ngược mắt nhìn Bao Chứng, tâm nói... Hử, lão Bao, biết bản thân mình sai, muốn giảng hòa với ta hả?! Vươn tay tiếp nhận nước ừng ực uống một hơi...

“Khụ khụ khụ...” Bàng Cát bị sặc liên tục ho khan, thè lưỡi chỉ vào Bao Chứng.

Bao Chứng nói, “Ê, đừng phun, là Công Tôn tiên sinh phối thuốc cho người đó... Sao hả? Uống xong dễ chịu chưa?”

Bàng Thái Sư ngăn người, sau đó cảm nhận một chút... phát hiện, đúng ha! Không còn hoảng, cũng không còn cảm giác nghèn nghẹn không thở được.

Hung hăng khinh khinh liếc Bao Chứng, Bàng Cát đem nước thuốc còn lại uống hết, Bàng Dục rót nước trà cho lão súc miệng.

Bàng Cát tạ ơn Công Tôn, Công Tôn nói, “Thái sư, mỗi ngày ba bữa, bữa tối tốt nhất nên ăn ít thôi, ăn nhiều món chay.”

“Ách... Đúng vậy đúng vậy.” Bàng Cát nhanh chóng đáp ứng.

Mọi người lại chuẩn bị một chút, cuộc tỷ thí chính thức bắt đầu.

.

Người ra trận đầu tiên bên Liêu quốc là một hắc y nhân, hắc mặc một thân y vật màu đen cổ quái, trong tay cầm một cây cung dài, bên hông còn đeo một cây cung ngắn, phía sau đeo một cái giỏ đựng tên, hai tay áo đều gắn ám tiễn, bên hông còn đeo một cái túi chứa đồ.

Người này đứng giữa bãi săn, chấp tay hành lễ với mọi người.

Tiểu Tứ Tử còn đang bị Bàng phi ôm không tha, cảm thấy Bàng phi mềm mềm thơm thơm, ngồi trong lòng nàng cực kỳ thoải mái.

Bàng phi cứng chiều Tiểu Tứ Tử hết nói nổi rồi, cầm mấy miếng bánh ngọt thơm ngon đút cho bé, lại vui vẻ nói chuyện với bé, Tiểu Tứ Tử ngây thơ khờ khạo, trả lời thường ngoài dự liệu, Bàng phi bị bé chọc đến ngứa tới ngứa lui, một tiếng cục cựa một tiếng bảo bối, gọi đến Triệu Trinh bên cạnh trong lòng đều ngứa.

Triệu Phổ nhượng mi nhìn Công Tôn —— Rồi, lại thêm một mẹ nuôi!

Công Tôn nhỏ giọng hỏi Triệu Phổ, “Người nọ mang nhiều đồ vật như vậy, còn Bạch Ngọc Đường thì hình như cái gì cũng không mang.”

Đúng thế, đối lập với trang bị của võ sĩ Liêu quốc, Bạch Ngọc Đường thoát nhìn giống như một quý công tử đi uống trà, một thân bạch y không nhuộm bụi trần, trên người ngoại trừ một mặt dây chuyền bạch ngọc đeo ở bên hông, thì không có bất luận trang sức dư thừa nào, chứ đừng nói vũ khí... Không khỏi khiến người ta hoài nghi, đây là so xạ tiễn... như vậy làm sao so chứ?

Triệu Phổ thấy Công Tôn hiếu kỳ, bèn nói, “Ai, đừng lo, chung quy là có biện pháp, hơn nữa, người xem người Liêu kia, toàn thân mang theo chỉ ít là mười cân sắt... mệt rụng rời.”

Công Tôn bật cười, tâm nói, Tân Đình Hầu của người không nặng sao?!

“Vị này chính là xạ thủ giỏi nhất Liêu quốc của ta, gọi Đạ Hoàn Đản [dá wán dân].” Gia Luật Minh giới thiệu cho mọi người.

Tiểu Tứ Tử ở một bên quan sát, liền hỏi Bàng phi, “Bạch Bạch bọn họ làm gì vậy?”

Bàng phi cười tùm tùm lau đường phấn trên khóe miệng cho bé, rồi lại đút vào miệng bé mút hoa quả đã được cẩn thận tỉ mỉ tách bỏ hạt, cười nói, “Nga, bọn họ sẽ so tài bắn cung.”

Tiểu Tứ Tử sau khi nghe được lại hỏi, “Bạch Bạch tỷ thí sao?”

“Ừ.” Bàng phi gật đầu.

Tiểu Tứ Tử vươn bàn tay nhỏ bé vỗ hai cái, nói, “Bạch Bạch thắng!”

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Tiểu Tứ Tử, thấy bé phất tay với mình, cũng nhin không được mà cười một cái... Ở đây không ít người thấy được nụ cười này của Bạch Ngọc Đường, đều hít một ngụm khí lạnh, tâm nói... Yêu nghiệt a, một nam nhân mà lại dễ nhìn như vậy, đúng là yêu nghiệt!

Triển Chiêu ngồi bên kia, một tay nắm chặt tay vịn trên ghế, một tay đỡ cằm tựa hồ đang xuất thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Triệu Trinh thấy Tiểu Tứ Tử nói chuyện thật là khiến người thích, liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, làm sao người biết?”

Tiểu Tứ Tử nói, “Dạ, hăn nói hăn là Đạ Hoàn Đản ([dà wán dân] = đại xong đời).”

Quần thần đều thiếu chút nữa cười phun, vừa nãy giọng nói của Gia Luật Minh rất rõ ràng, mọi người không chú ý. Bao Chứng thầm nhủ... Hài tử này không hổ là nhi tử của Công Tôn, cho nên nói đồng ngôn vô kỵ, nếu

muốn so đo với nó thì không thể không tức chết, mặt khác, Bao Chứng càng thêm xác định, ở đây nhiều người như vậy, không chừng người sáng suốt nhất chính là Tiểu Tứ Tử... Đây là đại trí giả ngu.

Triệu Phổ cũng nhin cười, gật đầu... Tên rất hay.

Gia Luật Minh hôm nay đã bị Tiểu Tứ Tử chế nhạo không biết bao nhiêu lần, thấy bé vẻ mặt ngây thơ, phồng má, nhóp nhép nhóp nhép ăn mứt hoa quả thì nhin không được sắc mặt biến lạnh.

Tiểu Tứ Tử nhác thấy thì cả kinh, hướng vào lòng Bàn phi chui chui, Đản Đản rất hung dữ mà trừng bé.

Bàn phi thấy được, vội vàng bảo vệ Tiểu Tứ Tử, quay đầu lại hung dữ liếc mắt trừng Gia Luật Minh.

Đừng nói, Bàn phi là loại tướng mạo lãnh diễm, mày liễu nường một cái mắt hạnh trừng một cái, hơn nữa bản thân nàng từ bé đã được nuông chiều, lại có vài phần kiêu man, trừng mắt thì trông rất hung hãn.

Gia Luật Minh ngượng ngùng thu hồi ánh mắt.

Bàn phi xoa đầu Tiểu Tứ Tử, nói, “Đừng sợ Tiểu Tứ Tử, sau này ai dám khi dễ người thì hãy nói cho ta biết!”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Mọi người nguyên bản không có ấn tượng quá tốt với Bàn phi, thứ nhất, phi tử xinh đẹp, nhiều ít cũng có chút xu hướng hồng nhan họa thủy, thứ hai, Bàn phi cũng không giống như hai vị phi tử kia tinh thông cầm kỳ thi họa, trái lại là dạng ngang ngược kiêu ngạo... Bất quá, hôm nay sủng ái Tiểu Tứ Tử nên lộ ra bản năng của người mẹ, không chỉ quần thần, ngay cả Triệu Trinh cũng có thêm vài phần yêu thích đối với nàng.

Triệu Phổ nhin không được nói với Công Tôn, “Sinh thần bất tự của Tiểu Tứ Tử nhất định rất tốt.”

“Sao người biết?” Công Tôn xoay mặt nhìn hăn, nói, “Thực sự rất tốt a! Nó cầm tinh là trư, là con heo nhỏ được sinh vào nửa đêm tết trung thu.”

Triệu Phổ cười gật đầu, “Cho nên ai có dính dáng tới nó, đều có phúc khí.”

Công Tôn cười cười, tâm nói, đương nhiên, Tiểu Tứ Tử nhà y chính là tiểu phúc tinh.

Gia Luật Minh thở dài, có lửa cũng không có nơi bùng phát, trước mặt hoàng đế lại cùng phi tử của hăn trộn mắt nhìn nhau thì cũng không ổn, đành phải nói với Đạt Hoàn Đan, “Hoàn Đan, cùng người tỷ thí chính là Bạch Ngọc Đường.”

Đạt Hoàn Đan quan sát Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới, tựa hồ có chút không hiểu, bèn hỏi, “Cung tiền của người đâu?”

Bạch Ngọc Đường lúc trước cũng không muốn tới, là bị Triển Chiêu lừa tới.

Sáng sớm hôm nay, Triển Chiêu đột nhiên đến tìm hăn, nói muốn đánh đố với hăn, Bạch Ngọc Đường không có chuẩn bị, đánh cuộc thua... Bị Triển Chiêu lừa tới bãi săn thì mới biết được, con mèo kia muốn hăn cùng người Liêu so tài đi săn.

Bạch Ngọc Đường nhìn một thân trang bị của Đạt Hoàn Đan thì cũng phát một giùm hăn, thấy đối phương hỏi mình, liền nói, “Không phải chỉ cần bắn rơi con mồi là được sao? Cũng không bắt buộc dùng cung tiền.”

Đạt Hoàn Đan sửng sốt, giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Vậy, người dùng cái gì bắn rơi con mồi?”

Bạch Ngọc Đường phất tay, từ trong tay áo rơi ra một nắm mặc ngọc phi hoàng thạch... Những phi hoàng thạch này đều nhỏ như hạt đậu tương, tròn vo, một nắm lớn màu xanh sẫm, giống như cầm một nắm hạt đậu.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt... Phải biết rằng, phi điều đều bay ở trên trời, một người có thể ném một viên đậu ra được bao xa?

Đạt Hoàn Đan nhú mày, hỏi, “Người cần giàn ná?”

Bạch Ngọc Đường lười nói thêm với hắn, bảo, “Ít nói nhảm, bắt đầu đi.”

Triển Chiêu cười tủm tỉm ở phía sau nói, “Bạch huynh, đừng thua a, thua trận thì phải mời ăn, ta muốn tiệc rượu thượng đẳng ở Thái Bạch Cư.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ thở dài, Triển Chiêu còn đang ghi hận chuyện tối hôm qua mình gạt hắn, khiến cho hắn thức trắng cả đêm đây mà.

Trần Ban Ban quay đầu liếc nhìn Triệu Trinh, Triệu Trinh thấy Triệu Phổ và Công Tôn còn ngồi bên kia uống trà, vẻ mặt thanh thản, thì biết lần này mọi việc đều ổn thỏa, vì vậy gật đầu với Trần Ban Ban, nói, “Nếu đã chuẩn bị tốt, hãy bắt đầu đi.”

“Dạ.” Trần Ban Ban quay đầu nói với Bạch Ngọc Đường và Đạt Hoàn Đan, “Nhị vị, chúng ta chuẩn bị nghìn con bồ câu và sơn tước... Lát nữa sẽ mở lồng thả chúng ra, cũng sẽ có binh sĩ tiến vào rừng lung lay thân cây cành cây, khiến cho phi điều hoảng sợ... Các người ngay lúc con thứ nhất bay lên trời, bắt đầu tỷ thí... Đến khi tất cả đều bay đi mới thôi, ai hạ được nhiều phi điều thì người đó thắng.”

Đạt Hoàn Đan gật đầu, trên mặt Bạch Ngọc Đường không có biểu tình gì, khẽ gật đầu, Trần Ban Ban không khỏi thầm tán thán, Bạch Ngọc Đường này có khí chất thật đặc biệt, tựa hồ không phải nhân vật bình thường, lại có vài phần hảo cảm đối với hắn ... Chỉ là, Trần Ban Ban không biết, ngày sau

ông có một tai kiếp, mà người cứu ông, chính là vị bạch y thiếu hiệp lạnh như băng này, bất quá đây là chuyện sau này.

Triển Chiêu ở phía sau dõi theo, Triệu Phổ và Công Tôn thấy hăn đột nhiên ẩn ý mà bật cười... nụ cười này, cùng với nụ cười không rõ nghĩa của Tiểu Tứ Tử có vài phần tương tự, khiến người ta mơ hồ.

Sau đó, một tiếng pháo vang lên, các tướng sĩ thả bồ câu ra... Thoáng chốc, đàn phi điều giương cánh, bay lên bầu trời.

Cùng lúc đó, trong rừng vang lên tiếng xào xạc... kinh động vô số phi điều.

Tất cả mọi người rướn dài cổ mà nhìn, con thứ nhất bay lên tán cây chính là một con sơn tước lớn.

Đạt Hoàn Đan kéo dây cung... nhưng không đợi mũi tên của hăn kịp bắn ra, thì Bạch Ngọc Đường đã giơ tay vung lên...

Mọi người chỉ thấy tay áo trắng như tuyết với đường viền bằng chỉ bạc của Bạch Ngọc Đường vung lên, vẽ tại không trung một đường gợn sóng thật đẹp, con sơn tước lớn kia không biết vì sao... trực tiếp rơi xuống đất.

Sau đó, con thứ hai, con thứ ba... Đều là Bạch Ngọc Đường vung tay áo, phi điều liền rơi xuống đất.

Đạt Hoàn Đan còn chưa có cơ hội bắn ra một mũi tên, trong lòng sốt ruột.

Lúc này, có một đàn bồ câu ồ ạt bay lên, Đạt Hoàn Đan giơ tay cầm ra cây cung nhỏ, chuẩn bị tam tiễn liên phát, Bạch Ngọc Đường lại vung tay... Lúc này mọi người mới nhìn rõ, trong tay Bạch Ngọc Đường là một nắm phi hoàng thạch rất nhanh được búng ra ngoài... Sau đó, một đàn bồ câu liền rơi xuống đất.

Đạt Hoàn Đan không cam lòng, giương cung bắn tên, lại nghe Bạch Ngọc Đường bên cạnh nhàn nhạt cười, lạnh lùng nói, “Lợi khí của người Liêu trên đất Tống ta, làm sao có thể tổn thương đến vật còn sống?”

Đạt Hoàn Đan sửng sốt, Bạch Ngọc Đường lại vung tay một cái... Ba viên phi hoàng thạch bắn rơi toàn bộ ba mũi tên ngắn của hắn.

“Nói rất hay!” Triệu Phổ cười ha ha, chúng thần đều cảm thấy hăng hái.

Sau đó, phi hoàng thạch của Bạch Ngọc Đường không chỉ bắn tới con mồi, mà còn đánh rơi tất cả mũi tên và ám khí của Đạt Hoàn Đan... cho đến khi con phi điều cuối cùng bay đi thật xa, Đạt Hoàn Đan còn chưa bắn rơi được một con nào, thắng bại đã rõ.

Quần thần của Tống triều đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Tiểu Tứ Tử vỗ bàn tay nhỏ bé khanh khách cười.

Gia Luật Minh thì trong lòng đầy ảo não... Hắn vốn nghĩ ván thứ nhất là tất thắng không thể nghi ngờ, tài bắn cung của Đạt Hoàn Đan không ai có thể sánh bằng, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một Bạch Ngọc Đường.

Ở đây có không ít cao thủ đại nội, đây đó liếc mắt nhìn nhau, đều âm thầm nhường nhường mi —— Bạch Ngọc Đường danh bất hư truyền!

Bắn ra phi hoàng thạch nhỏ như vậy, cần phải có nội lực cực mạnh. Công phu của Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ và Triển Chiêu tuyệt đối sà sà như nhau. Bất quá, trận này Triển Chiêu đem Bạch Ngọc Đường đến so tài thật sự rất đúng, trên giang hồ ai chẳng biết, Bạch Ngọc Đường là truyền nhân duy nhất của Cách Không chương, ám khí thiên hạ nhất tuyệt.

“Ván đầu tỷ thí, Bạch Ngọc Đường thắng.” Trần Ban Ban cất cao giọng, “Kế tiếp, bắt đầu ván thứ hai.”

Quần thần lại lên tinh thần thêm vài phần, bởi vì người thứ hai xuất trận chính là Triển Chiêu, tất cả mọi người rất hiểu Triển Chiêu... Triển Chiêu tuy rằng thoát nhìn luôn luôn cười cười rất dễ ở chung, nhưng mọi người đều biết rõ, đó là người tuyệt đối không thể đắc tội!

“Ván thứ hai là thu mỗi phải không” Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Triển hộ vệ năm chắc bao nhiêu phần thắng?”

Triệu Phổ nhếch miệng cười, nói, “Người có tin không, vừa nãy nếu không so xạ tiễn, mà là thi dùng tay bắt, Triển Chiêu cũng có thể thắng được Đại Hoàn Đản? Người quên chuyện lần trước bọn họ giúp ảnh vệ bắt chim rồi sao?”

Công Tôn sững sốt, nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Lợi hại như vậy sao?”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh hai người ngồi xuống, nói, “Khinh công của Triển Chiêu là thiên hạ đệ nhất.”

Triệu Phổ nhướng mi liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, nói, “Thật hiếm có, người dĩ nhiên thừa nhận hẳn là thiên hạ đệ nhất?”

Bạch Ngọc Đường cũng nhướng mi, thản nhiên nói, “Chỉ là khinh công mà thôi.”

Nói xong, chỉ thấy Triển Chiêu cười tủm tỉm quay đầu nhìn hẳn, Bạch Ngọc Đường xoay mặt, con mèo này... gian quá đi!

Triển Chiêu đi ra bên ngoài, tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn xem Liêu quốc bên kia phái người nào ra.

Gia Luật Minh nhẹ nhàng vỗ tay một cái, chợt nghe được tiếng hồ gầm vang dội... Đám hắc hồ kia đi ra, ngồi xổm xuống trước mặt Gia Luật Minh.

Triệu Trinh cả kinh, văn võ quần thần cũng là hai mặt nhìn nhau, Triệu Phổ hỏi, “Này, đây là ý gì?”

Gia Luật Minh cười nói, “Chúng ta chỉ nói tỷ thí ba trận phân thắng bại, vẫn chưa quy định phải là người thì mới được tỷ thí... Chúng ta bên này, đi ra thu mỗi chính là mười con mãnh hổ này.”

Tất cả mọi người nhú mày, những người Liêu này âm hiểm gian xảo, rõ ràng đã sớm trù tính.

Bàng Cát nóng nảy, việc này liên quan đến sinh tử của lão a, liền nhảy dựng lên nói, “Không được, cái này không tính.”

Gia Luật Minh cười cười, “Hừm... không tính? Coi như ván này Đại Tống bỏ cuộc?”

Tất cả mọi người nhú mày, chợt Triển Chiêu bật cười, nói, “Không sao, bắt đầu đi.”

“Có thể chứ?” Công Tôn có chút lảng nhìn Triệu Phổ.

Đã thấy Triệu Phổ không chút lo lắng, trái lại còn vuốt cằm chăm chú suy tính, “Ai nha, một lát làm một bộ xiêm y bằng da hổ cho Tiểu Tứ Tử, lại làm thêm cái mũ da hổ. Tiểu Tứ Tử nếu đội mũ da hổ, vậy không chừng càng thêm khả ái! Đúng rồi, cũng làm cho người một cái áo khoác da hổ... Đây chính là tài liệu hảo hạng!”

Công Tôn có chút bất đắc dĩ nhìn Triệu Phổ, nói, “Người đừng náo loạn, đó là mãnh thú, không chỉ biết bắt mồi, chúng nó còn biết đả thương người.”

Triệu Phổ bật cười, nói, “Mãnh thú thì sao? Dù có mạnh thì có thể mạnh bằng Triển Chiêu sao?”

Công Tôn thấy Triệu Phổ không hề nóng nảy chút nào, tâm cũng an một chút, chợt nghe Bạch Ngọc Đường bên cạnh nhấp một ngụm trà, nhỏ giọng nói, “Gấp gáp cái gì, lão hồ dù có to bao nhiêu, thì tổ tông cũng là mèo.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 61: Trận Đấu Cuối Cùng

Chúng thần đều nhịn không được vì Triển Chiêu mà lau mồ hôi, một mình đối phó với nhiều hổ như vậy?! Vậy thì tỷ thí thế nào? Lỡ như không may, không chừng còn bị các mãnh hổ này gây thương tích, thật khiến người lo lắng không thôi.

Bàng Cát gấp đến giờ chân, chuyện này quan hệ đến tính mạng thân gia của lão a, lỡ như thua, lão phải đi Liêu quốc ăn cơm tù. Càng nghĩ tâm càng hoảng, lão tiến đến bên người Triệu Phổ hỏi, “Ách, Cữu Vương gia, chuyện này... rốt cuộc có bao nhiêu phần thắng a?”

Triệu Phổ thấy lão hoảng loạn, bèn nói, “Ừm... Không chắc.”

“Đừng nói lấp lửng mà!” Bàng Cát nóng nảy, nói, “Vương gia, Triển đại nhân trước đây đã từng có kinh nghiệm bắt hổ chưa?”

Bạch Ngọc Đường một bên nói, “Phòng chừng đã từng bắt chuột rồi.”

Triệu Phổ và Công Tôn nhịn cười, Triển Chiêu phía trước quay đầu lại híp mắt liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhàn nhã thông dong uống trà.

“Vậy... bằng không, chúng ta tìm thêm vài người?” Bàng Cát nói, “Dù sao bọn người Liêu kia cũng dùng nhiều hổ, chúng ta hãy dùng nhiều người!”

Bao Chứng ở một bên nhìn lão bữu môi, nói, “Lão Bàng, như vậy mà cũng nói được sao, còn có chút khí phách nào của đại quốc không hử? Có giỏi thì tự người đi đi!”

Bàng Cát thật muốn phun ra một hơi, tâm nói —— Người cái đồ đen thui, đều tại người đó! Nghĩ tới đây, lão năm áo Bao Chứng, nói, “Hảo, chúng ta cùng đi!”

Triệu Phổ vội vàng xua tay, nói, “Ai, nếu Thái Sư lo lắng, vậy có chọn được người nào để đối phó với đàn hắc hổ này không?”

“Ách... cái này...” Bàng Cát thả tay áo Bao Chứng ra, giơ tay vò đầu bứt tai, thật sự cũng không nghĩ ra người nào để chọn, Bạch Ngọc Đường một bên nói, “Sinh tử do mệnh phú quý tại trời.”

Bàng Thái Sư thiếu chút nữa bật khóc, tâm nói... Mặc đồ trắng mà sao lại hòa theo Bao Chứng đùa giỡn đen như vậy.

Lúc này chợt nghe Trần Ban Ban nói, “Vậy, bên nào thu mỗi nhiều hơn thì thắng... Bắt đầu!”

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe các võ sĩ người Liêu cầm lấy một cây sáo nhẹ nhàng thổi một hơi. Lập tức, đàn hắc hổ này liền xông ra ngoài, chạy đến các con mồi trong rừng, rất nhanh nhẹn ngậm vài con mồi chết muốn chạy ngược về, mà Triển Chiêu vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Chúng thần đều có chút khó hiểu, tại sao Triển Chiêu lại bất động vậy? Chẳng lẽ bị dọa rồi?

Mà ngay khi hổ chạy tới gần, thì Triển Chiêu đột nhiên vọt đến phía trước một con hổ, ngăn trở lối đi của nó.

Chúng thần không nhìn được tuôn ra một thân mồ hôi lạnh.

Trên mặt Triển Chiêu vẫn là nụ cười ôn hòa hơi giảo hoạt, hẳn thấy hồ vọt tới, cũng không hoảng sợ, đợi cho nó tới gần, sau đó, vươn tay, nắm đuôi con hồ không kịp quay đầu kia, tiếp đó, chợt nghe hồ gầm to một tiếng.

Triển Chiêu mỉm cười, tóm đuôi nó vung lên không trung...

Con hắc hồ bất hạnh bị Triển Chiêu tóm đuôi, xoay một vòng trên không trung... Trục tiếp bị ném tới nơi thu con mồi phía Tổng triều.

“Rầm” một tiếng, ngã chổng vó, mọi người và chín con hồ còn lại, đều trợn tròn mắt.

Hắc hồ nọ bị rơi thất điên bát đảo cùng với vài con mồi trong miệng nó, nằm bò trên mặt đất không dậy nổi.

Sau đó, mọi người chỉ thấy Triển Chiêu giống như một con linh miêu, nhảy lên nhảy xuống, đuổi theo đám hồ kia chạy quanh sân... Đám hồ kia vốn muốn tập kích hắn, nhưng động tác của Triển Chiêu quá nhanh, căn bản đuổi không kịp, còn bị hắn đập vài cước.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đài Bàng phi khẩn trương quan sát, vừa thấy Triển Chiêu bay lên trời giống như một tiểu diều, sau đó lại giống một con mèo trực tiếp nhảy lên cây, tóm lấy đuôi một con hồ, xoay một cái...

Con hồ trước bị quăng ngã vốn đã hơi tỉnh lại, đang muốn đứng lên... Thành linh bị con khác bay tới va phải, hai con hồ đụng vào nhau... “Lại” “Rầm” một tiếng, lần nữa ngã xuống đất, lúc này, cả hai đều hôn mê.

Mà đám hồ vây công Triển Chiêu kia, có vài con dùng lực quá mạnh không kịp ngừng lại, trực tiếp đụng vào nhau, đang mơ hồ, đã bị Triển Chiêu vươn tay tóm được cái đuôi, thả người nhảy lên một cái, vung lên ném về phía xa xa...

Bốn con hổ nằm chắt thành một đồng.

.

Tiểu Tứ Tử ở một bên nhìn không ngừng vỗ đôi tay nhỏ bé, nói, “Miêu Miêu thật là lợi hại a!”

Triệu Trinh cùng Bàn phi cũng là mặt mày rạng rỡ.

Lúc này, trên sân chỉ còn lại sáu con đại hổ, trong đó một con chưa ngậm mồi trở lại.

Triển Chiêu rút cuộc cũng đáp xuống đất, sáu con hổ liếc mắt nhìn nhau... Đồng loạt xông lên.

Tất cả mọi người bị dọa ra một thân mồ hôi, nhưng không dự đoán được Triển Chiêu đang sắp đáp xuống đất, lại thoáng khựng lại giữa không trung.

Triệu Phổ hơi cau mày, nhin không được nói, “Yến Tử Phi này thật khó lường.”

“Yến Tử Phi?” Công Tôn khó hiểu hỏi Triệu Phổ, “Trước đây ta có nghe nói qua, Yến Tử Phi này rút cuộc là cái gì? Hình như rất lợi hại.”

“Yến Tử Phi cũng gọi là Yến Tử Tam Sao Thủy.” Bạch Ngọc Đường ở một bên nói, “Là khinh công thượng thừa nhất, cũng là tuyệt học đã thất truyền.”

“Quả thật rất giống một con chim yến.” Công Tôn nói, rồi xoay mặt nhìn sang Triệu Phổ, “Ta còn nghĩ khinh công đều là như nhau chứ.”

“Sao lại thế được.” Triệu Phổ cười nói, “Bất quá, thư ngọc, khinh công trên đời này, đại thể có một điểm giống nhau, chính là, ai cũng không thể ở không trung bay lên, tất cả đều phải mượn lực, cách mượn lực trong khinh công là phải có bí quyết... Mà trong nhiều môn khinh công như vậy, chỉ có

một loại duy nhất, thần kỳ nhất, cũng là thâm ảo nhất, chính là hoàn toàn không cần mượn lực, đó là Yến Tử Tam Sao Thủy... Từng thấy hình dạng của chim yến xẹt qua mặt hồ chưa?”

Công Tôn gật đầu.

Triệu Phổ cười nói, “Cảnh giới cao nhất của Yến Tử Tam Sao Thủy chính là Bình địa nã cấp cùng Tam bộ sao thủy... Triển Chiêu phỏng chừng cũng biết.”

“Bình địa nã cấp là cái gì?” Công Tôn có chút khó hiểu.

Vừa hỏi hết câu, đột nhiên nghe thấy đoàn người xôn xao, tựa hồ đang khẩn trương. Công Tôn vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy không biết từ khi nào, một con hắc hổ đã vọt ra phía sau Triển Chiêu, thừa lúc hắn không chú ý, lén lút bổ nhào đến...

Sau khi Triển Chiêu phát hiện, muốn trốn trước hay sau gì cũng đã không kịp, con hổ khác đang canh chừng hắn.

Nhưng Triển Chiêu cũng không chút hoảng loạn, hắn đột nhiên chạy lên ba bước, giống như đạp bậc thang lên lầu... Nhưng trước người rõ ràng là khoảng không, ở đâu ra bậc thang chứ.

Sau đó, Triển Chiêu thuận thế xoay người ra sau, trực tiếp chuyển tới phía sau con hổ đánh lén hắn, túm chặt đuôi nó... vung lên.

.

Động tác vừa nãy, Công Tôn cũng thấy được, bèn nói, “Di? Tại sao lại giống như đi lên bậc thang...”

“Thấy được chưa?” Triệu Phổ cười nói, “Đó chính là bình địa nã cấp, cũng giống như ở dưới đất giẫm lên bậc thang mà đi.”

“VẬY, tam bộ sao thủy thì sao?” Công Tôn tựa hồ cảm thấy hứng thú.

“Chiêu này rất khó có cơ hội được thấy.” Bạch Ngọc Đường nói, “Phòng chừng phải bức con mèo này đến mức cấp bách, hãn mới sử dụng.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, hiếu kỳ hỏi, “VÌ sao chỉ có Triển Chiêu mới làm được?” Ý như đang hỏi, Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường, công phu của hai người không phải cũng tốt lắm sao?

Bạch Ngọc Đường nhướng mi một cái, nói, “Luyện Yển Tử Phi cần tố chất cơ thể thích hợp, con mèo này xương cốt nhẹ, thân thể mềm dẻo...”

Còn chưa dứt lời, “Bịch” một tiếng, một con hổ bay về phía Bạch Ngọc Đường, chật vật rơi xuống bên chân hãn, khói bụi bay tứ tung, Bạch Ngọc Đường liên tục ho khan.

Triệu Phổ cùng Công Tôn liếc mắt nhìn nhau —— Chắc chắn là cố ý!

“Hm.” Công Tôn có chút cảm khái nói, “Thật lợi hại a.” Vừa dứt lời, Triệu Phổ có chút ganh tỵ, kéo lại Công Tôn nói, “Nè, thư ngọc, người không được di tình biệt luyện đó.”

Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc Triệu Phổ, bất quá... trên mặt bất giác có chút ửng đỏ.

Triệu Phổ nhìn thấy mà lòng nhộn nhạo, tâm nói... Không phải đâu, con mọt sách này nhìn Triển Chiêu mà lại đỏ mặt, không được, một hồi không hảo hảo biểu hiện thì không được!

.

Rất nhanh, Triển Chiêu đã thu thập mười con mãnh hổ tới bên phía phe nhà mình, mà các con mèo này đương nhiên cũng thuộc về hãn.

Triển Chiêu phúi phúi tay, cười tủm tỉm hỏi Gia Luật Minh, “Tứ hoàng tử, bên này thắng, con mỗi có phải đều thuộc về chúng ta không nha?”

“Khụ khụ.” Bao Chứng lần thứ ba ho khan, các văn thần võ tướng đều khe khẽ nói nhỏ, “Kìa, xem ra Khai Phong phủ thực sự là nha môn thanh liêm a, xem Triển hộ vệ tính toán như vậy kìa, có thứ tốt liền vơ vét vào nhà a.”

Bàng Thái Sư nhìn Bao Chứng —— Nói, người thường ngày có phải ăn bớt tiền công của hãn không?

Bao Chứng hung hăng trừng mắt liếc lại, đôi mắt kia trắng a, được vành mắt đen thui làm nền, trắng đến độ có chút chói mắt.

Bàng Thái Sư bị Bao Chứng liếc trắng một cái, trắng đến tâm tình thư sướng, trong lòng cũng buông lỏng, khiến lớp mỡ dày đặc vừa dồn lên tim giờ trượt xuống lại cái bụng tám tháng.

.

Trần Ban Ban tuyên bố, “Trận tỷ thí thứ hai, Triển Chiêu thắng!”

Bàng Cát sung sướng vươn tay vỗ vỗ cái bụng mình, xoay mặt nhìn Bao Chứng vẽ mặt phức tạp bên cạnh, nói, “Thế nào hả đen thui? Ta đây gọi là cát nhân tự có thiên tướng.”

Bao Chứng có chút phiền muộn nhìn lão một cái, ông không muốn Đại Tống thua, nhưng ông thật ra cũng hy vọng lão mập Bàng Cát này có thể bị đưa đến Liêu quốc! Ít nhất cũng tàn nhẫn bỏ đói lão vài ngày.

.

Triển Chiêu phúi phúi lông hổ trên tay, tiến đến bên đồng hắc hổ nằm chồng lên nhau kia, giơ tay, cốc một cái lên đầu con hổ đang ngẩng mặt

rống hăn, nói, “Không được kêu.”

Đàn hắc hồ đều thành thật nằm úp sấp ở nơi đó không dám nhúc nhích, Triển Chiêu tỉ mỉ quan sát một chút, cười nói, “Ừ, cứ như vậy thì tốt, có thịt hồ ăn, lại có da để mặc, còn có thể dùng hồ cốt làm thuốc nữa.”

Đàn hồ liền có chút hôn mê.

.

Tiểu Tứ Tử thấy Triển Chiêu thắng, liền vui vẻ ở bên kia vỗ tay, Triệu Trinh cũng cười nói với Gia Luật Minh, “Tứ hoàng tử, xem ra, hai trong ba ván, chúng ta đã thắng hai, không cần hoàng thúc của ta xuất thủ chứ?”

Thần sắc trên mặt Gia Luật Minh có chút biến hóa, sau đó, hăn dụi xuống, mỉm cười nói, “Quả thật bản lĩnh của chúng ta không bằng người, thua tâm phục khẩu phục, bất quá... tiểu vương vẫn muốn cùng Cửu Vương gia so một ván cuối cùng, không biết, Cửu Vương gia có chịu xuất chiến hay không?”

Triệu Trinh nhú mày, tâm nói... Gia Luật Minh này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì đây?

Triệu Phổ thì lại thản nhiên cười, nói, “Không sao, ta cũng nên hoạt động gân cốt.”

“Ha ha, Cửu Vương gia sáng khoái.” Gia Luật Minh nói, “Có điều, ta đương nhiên không phải đối thủ của Cửu Vương gia, cho nên... còn thỉnh Vương gia thủ hạ lưu tình a.”

Triệu Phổ mắt lạnh nhìn hăn ngoài cười nhưng trong không cười, có chút phát hỏa, cũng không nói thêm cái gì.

Công Tôn ở một bên nhìn, khẽ nhú mào... Y cảm thấy có chút không ổn. Nói thật, trận tỷ thí này, dù Gia Luật Minh không đoán được Bạch Ngọc Đường sẽ tới tham chiến, cũng thừa biết sẽ có Triển Chiêu, thắng hai trong ba ván, chẳng lẽ Gia Luật Minh này nghĩ hẳn chắc chắn sẽ thắng?

Nghĩ tới đây, Công Tôn không khỏi có chút lo lắng, thấy Triệu Phổ đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, liền kéo hẳn một cái, nói, “Chờ chút!”

“Hả?” Triệu Phổ xoay mặt nhìn y.

Công Tôn thấy trái phải đều có người, liền kéo hẳn tới một góc khuất, mọi người thấy vậy đều buồn cười... Vị vương phi này xem ra muốn dặn dò vài câu, dường như không yên tâm a.

.

Triệu Phổ bị Công Tôn kéo đến phía sau một bức tường, liền gian tà cười với y, “Chuyện gì vậy thư ngọc? Muốn tâm sự gì với ta?”

“Hử.” Công Tôn khinh bỉ liếc hẳn, Triệu Phổ sờ sờ mũi, chờ Công Tôn lên tiếng.

“Gia Luật Minh kia, có thể nào giở trò quỷ không?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ nhún vai một cái, nói, “Nga, cái này rất khó nói! Gia Luật Minh không phải là ngọn đèn cạn dầu, phỏng chừng có âm mưu gì đó.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, có chút lo lắng, “Thấy hẳn có vẻ đã định liệu trước, nhất định sẽ có mưu đồ xấu, người phải lưu ý chút.”

Triệu Phổ vừa nghe liền vui vẻ, nói, “Thư ngọc, sao hả? Lo lắng cho ta à?”

“Đương nhiên.” Công Tôn ngược mắt nhìn hẳn, “An toàn của người liên hệ đến toàn bộ an nguy của Đại Tống.”

Triệu Phổ khẽ nhú mày, nói, “Nè, con một sách kia, người không thể nói hai câu dễ nghe để dỗ dành ta sao? Cái gì mà an nguy của Đại Tổng chứ, người cứ nói thẳng người lo lắng cho ta là được rồi!”

Công Tôn nhìn nơi khác, một lát mới nói, “Ừ thì... nếu như người có chuyện, Tiểu Tứ Tử sẽ khóc.”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, một tay chống tường chăm chăm nhìn thẳng vào hai mắt của Công Tôn, hỏi, “E hèm. Còn người?”

Công Tôn nhếch miệng, vươn tay, dùng ngón trỏ và ngón cái so ra một đoạn cự ly ngắn, nói, “Có một chút như vậy.”

Thấy Triệu Phổ híp mắt, Công Tôn lại dang ngón tay ra một chút, nói, “Nhiều thêm chút nữa...”

Triệu Phổ nghiêng răng, “Người đồ một sách...” Nói chưa dứt lời, chỉ thấy Công Tôn đột nhiên lấy ra một lọ thuốc nhỏ từ chiếc túi nhỏ bên hông, trút ra một viên dược hoàn màu đỏ trông như hạt đậu đỏ, nhét vào miệng Triệu Phổ.

“Cái gì vậy?” Triệu Phổ liền cảm thấy một hương vị cay nồng gay gắt xộc lên mũi, nhin không được nhú mày, “Thư ngọc, người cho ta ăn cái gì?”

Công Tôn nói, “Độc dược!”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, cười tủm tỉm nói, “Ít giả vờ, người đâu có nỡ.”

Công Tôn tiếp tục khinh bỉ liếc hằm, nói, “Viên dược hoàn này giúp người không bị khói mê sương mù các loại độc dược làm tổn thương... Ở trong rừng, Gia Luật Minh hằm có khả năng dùng những thứ hạ cấp như vậy nhất.”

Triệu Phổ nhượng mi, mỉm cười, há mồm, “Vây thêm một viên, người tự mình dứt.”

Công Tôn nhin không được đập hăn một cước, “Lại không đứng đắn, ăn nhiều thì sẽ trúng độc đó!”

Triệu Phổ sờ sờ mũi, nói, “Trong miệng cay quá, người có đường không a? Cho ta một viên.”

Công Tôn vươn tay, lại lấy ra đôi bao tay đen tơ vàng nhét vào trong tay Triệu Phổ, nói, “Đường thì đi xin Tiểu Tứ Tử đi, ta không có.”

“Người rõ ràng có!” Triệu Phổ nhượng mi.

“Đi!” Công Tôn không quan tâm hăn, lại dốc dốc chiếc túi, lấy ra một cái lọ, nhét vào tay áo Triệu Phổ.

“Đây là cái gì?” Triệu Phổ khó hiểu hỏi.

Công Tôn nheo mắt lại, có chút ác độc nói, “Lúc dùng thì ba ngày ba đêm toàn thân đều bị thủy đậu, cực phẩm dược phấn không màu không vị!”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, nhìn thấy dáng vẻ của Công Tôn quá dọa người bèn nói, “Người cười thật âm hiểm a.”

Công Tôn nghiêm túc nói, “Đến lúc đó, người nhìn hăn xem có âm hay không âm, nếu người không ứng phó được, thì vấy cái này ra, đừng chịu thiệt! Đám người Liêu này nên được hảo hảo giáo huấn một chút, dược phấn này không có màu, vấy ra thì không thấy gì cả, đến lúc đó bọn chúng chết không đối chứng!”

Triệu Phổ bật cười nói, “Người thật đúng là hướng về ta mà.”

Vành tai Công Tôn hơi hồng hồng, nói, “Ta đây là vì con dân Đại Tống!” Nói xong, xoay người muốn đi, lại bị Triệu Phổ bắt lại, “Chờ chút.”

“Cái gì?” Công Tôn hung hăng quay đầu lại lườm hăn, Triệu Phổ bật cười, nói, “Sao lại hung dữ như vậy, có đường không? Trong miệng khó chịu quá trời!”

Công Tôn nhú mày, nói, “Ta đi xin Tiểu Tứ Tử.”

“Người rõ ràng có!” Triệu Phổ nhấn mạnh.

“Ở đâu ra?” Công Tôn vẻ mặt không giải thích được, tâm nói Triệu Phổ tại sao lại ngang ngược như vậy?

Nhưng không đợi y phản ứng kịp, Triệu Phổ đã tiến qua hôn một cái bên khóe miệng y, cười nói, “Ở đây không phải sao?”

Công Tôn sững sốt, đã thấy Triệu Phổ gian xảo cười, “Ừm hửm, ngọt thật.”

Trong nháy mắt, Công Tôn liền cảm thấy một cơn tức trào dâng, nhấc chân liền hung hăng đá qua, Triệu Phổ xoay người bỏ chạy.

Vì vậy, mọi người lại thấy Công Tôn cùng Triệu Phổ đồng thời tiến vào, đánh đánh đuổi đuổi.

.

Gia Luật Minh đang cười một con ngựa thượng đẳng lông vàng đốm trắng, thấy Công Tôn cùng Triệu Phổ lao ra, khẽ nhú mày —— Khi Triệu Phổ ở bên thư sinh này, cho tới giờ không hề có chút dáng vẻ của Tu La, khiến hăn vô cùng khó chịu.

.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Bàn phi đã lâu, muốn đi qua bên kia xem hồ với Triển Chiêu, đàn hồ này đều bị bắt lại, lông xù có vẻ chơi thích lắm.

Tiểu Tứ Tử nhích mông lên phía trước một chút, Bàng phi cũng phát hiện bé tựa hồ có chút nôn nóng, liền hỏi, “Chuyện gì vậy Tiểu Tứ Tử?”

Tiểu Tứ Tử nói, “Ta muốn đi xem hồ hồ.”

Bàng phi cười, sờ sờ đầu bé, nói, “Vậy người đến đó đi, cẩn thận một chút a.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử nhảy xuống, túm vạt áo, chạy chậm chậm đến, dựa vào bên người Triển Chiêu xem hồ hồ.

Đồng thời, Công Tôn cùng Triệu Phổ cũng chạy ra.

Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn nói, “Phụ thân tại sao lại đánh Cửu Cửu nữa.”

Công Tôn tức giận đến khó chịu, lau miệng trừng Triệu Phổ, Triệu Phổ nhướng mi một cái, vậy là muốn nói, cái gì hả? Gia thích đùa giỡn lưu manh đó, sao?!

Công Tôn mặc kệ hăn, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nghĩ nghĩ, vẫn hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có mang đường theo không?”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, lần trước Thái Phi và Thái Hậu đã cho bé rất nhiều đường quả hiếm lạ, Tiểu Tứ Tử mỗi ngày đều lấy vài viên bỏ vào trong tiểu hà bao (cái túi nhỏ), Công Tôn quy định rồi, mỗi ngày cũng không được ăn nhiều, ăn nhiều sẽ bị sâu răng!

Tiểu Tứ Tử lấy hà bao ra, hỏi, “Phụ thân muốn ăn?”

Công Tôn nói, “Cho Cửu Cửu một viên.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử lấy ra một viên đường quả hình hoa mai rất đẹp, đưa đến miệng Triệu Phổ, Triệu Phổ nhắm nháp... Chua chua ngọt ngọt.

Tiểu Tứ Tử cũng đút vào miệng mình một viên, thấy Triệu Phổ cầm đao lên ngựa, liền hỏi, “Cửu Cửu phải đi tỷ thí sao?”

Công Tôn nhéo nhéo má bé, nói, “Đúng vậy.”

Tiểu Tứ Tử nắm lại nắm tay, nói, “Cửu Cửu phải thắng nga, chúng ta mới sẽ không thua người Liêu!”

Triệu Phổ nhượng mi, quần thần đều nhin không được âm thầm tán thán, thật không hổ là tiểu Vương gia.

Triệu Phổ cảm thấy dễ nghe, liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, tại sao lại không thể bại bởi người Liêu?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Người Liêu không phải khi dễ người Hán chúng ta sao, chúng ta cũng không có đi chọc bọn họ, nhưng bọn họ lại đến cướp nơi ở của chúng ta!”

Triệu Phổ gật đầu, “Hảo! Nếu người trưởng thành, người Liêu đến xâm phạm, giết hay không?”

“Giết.” Tiểu Tứ Tử ưỡn bộ ngực nhỏ, học dáng vẻ của Triệu Phổ, vẻ mặt anh hùng khí khái.

Triệu Phổ cười ha ha nói, “Hảo! Không hổ là nhi tử của Triệu Phổ ta!” Nói xong, đá Hắc Kiêu một cái. Hắc Kiêu đã sớm xoa tung lông mao, đàn hắc hổ ban này khiến nó rất khó chịu, bây giờ liếc mắt thấy con ngựa lông vàng đốm trắng kia, Hắc Kiêu đã nghĩ phải cắn nó hai cái!

Gia Luật Minh vừa rồi cũng nghe Tiểu Tứ Tử nói, hần im lặng bình tĩnh, chỉ khẽ nhíu mày, theo sau Triệu Phổ phi ngựa chạy vào rừng... Triệu Phổ, ta không thể mang người quay về Liêu quốc, vậy thì mang tro cốt của người về. Hôm nay cho dù người có ba đầu sáu tay, cũng là tai họa khó tránh.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 62: Tự Cố Anh Hùng Xuất Thiếu Niên... Pia~

Triệu Phổ một tay nắm Tân Đình Hộ tiến vào rừng cây, Gia Luật Minh cũng theo sau, bọn Giả Ảnh Tử Ảnh đương nhiên là âm thầm đi theo, mặt khác, Triệu Trinh còn phái hai ảnh vệ lặng lẽ bám theo Triệu Phổ. Sự thật giống như Công Tôn nói, an nguy của Triệu Phổ, liên quan đến an nguy của Đại Tổng, vạn nhất xảy ra điều gì sơ xuất, vậy không phải chuyện đùa.

Vào rừng, nhìn trái nhìn phải, Triệu Phổ kỳ thực không có nghiên cứu gì về chuyện đi săn... Bất quá cũng không cần lo lắng, Giả Ảnh Tử Ảnh bọn họ chắc chắn đi theo, tất nhiên sẽ giúp hắn đuổi dồn tất cả dã thú tới một chỗ... Mặt khác, hắn khá hoài nghi, bãi săn này nhiều năm không ai vào, bên trong sẽ có dã thú sao? Không chết đói hết là hay rồi.

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Gia Luật Minh thúc ngựa đi tới bên cạnh hắn, nói, “Vương gia... Dã thú như thế nào a?”

Triệu Phổ nhìn nhìn hắn, nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến nhìn nơi khác, tâm nói... Người cút nhanh đi, đừng có theo ta.

Gia Luật Minh cũng nhìn ra dáng vẻ lạnh nhạt của Triệu Phổ, đương nhiên, vẻ mặt bây giờ của hắn, so với khi ở bên thư sinh kia, thoát nhìn thuận mắt hơn nhiều, rất giống một Vương gia chân chính.

Lần đầu tiên Gia Luật Minh gặp Triệu Phổ, là khi hắn theo phụ hoàng mình đánh trận... Lúc đó Triệu Phổ và hắn đều rất trẻ tuổi, hắn thủy chung vẫn không tin một nhân vật được xưng tụng giống như chiến thần, cư nhiên lại là một người Tổng suy nhược vô năng trong ấn tượng của hắn.

Trận chiến đó, Triệu Phổ đánh cho Liêu quốc đại bại, khiến hãn suýt nữa mất đi phụ hoàng, còn khiến cho Liêu quốc tổn thất hơn mười vạn binh mã... Hôi nhân Tu La kia đánh một trận thành danh, từ nay về sau vô địch.

Gia Luật Minh cũng đem hình tượng của nam nhân này khắc thật sâu vào lòng.

Sau đó, nhờ một chuyện, bọn họ tiếp xúc lẫn nhau, Gia Luật Minh bị Triệu Phổ hấp dẫn thật sâu... Nam nhân này, trên người có một loại vương giả khí rất tự nhiên trọn vẹn, hãn tựa hồ cái gì cũng có thể tùy tính mà làm, hoàn toàn phớt tỉnh... Bất luận việc gì, hãn cũng trợ trợ, chỉ là thích cười con ngựa điên, cầm lưỡi đao cự đại sắc bén, chém giết tại sa trường.

Chỉ là... Hôm nay gặp lại nhau ở Trung Nguyên, dáng vẻ của Triệu Phổ khi ở bên Công Tôn, như kim châm làm đau đớn hai mắt Gia Luật Minh, hãn rốt cuộc minh bạch, nam nhân này, cũng có thứ để quan tâm.

Kẻ như đế vương này sẽ ngẩng mặt cười ha ha lẽo đẽo theo sau một con mọt sách nói nói cười cười, còn ôm một oa nhi béo một đường trên đùi chọc nó vui... Đây căn bản không phải là hôi nhân Tu La, hãn không chịu nổi một Triệu Phổ như vậy.

“Vương gia.” Gia Luật Minh tựa hồ còn muốn nỗ lực một lần cuối, nói với Triệu Phổ, “Có từng cân nhắc... nên thay đổi một lối sống?”

Triệu Phổ vươn tay ngoáy ngoáy lỗ tai... Lười phản ứng.

Chính lúc này, không biết là ai, từ trong rừng đuổi một con hươu chạy ra.

Triệu Phổ cả đời đều đóng ở Mạc Bắc, còn chưa được thấy nhiều loại động vật, vuốt cằm nhìn chăm chăm con vật nọ, một lát mới hỏi, “Đây là con gì nha?”

Gia Luật Minh lại càng chưa được thấy, cũng nhìn chăm chăm, hỏi, “Là... thuộc loài lộc phải không? Hay là con dê?”

Triệu Phổ lắc đầu, hỏi, “Không biết có căn người hay không?”

Tử Ảnh và Giả Ảnh âm thầm lắc đầu thờ dài —— Thật mất mặt!

Các ảnh vệ của Triệu Trinh cũng lặng lẽ cười thầm.

.

“Tại sao không làm đế vương?” Gia Luật Minh chưa bỏ cuộc hỏi lại một câu.

Triệu Phổ thờ dài, nói, “Con này không biết là lộc hay là dê a, cho người đó... Ta đi chỗ khác.” Nói xong, đá Hắc Kiêu một cái.

Hắc Kiêu còn chưa cam nguyện đi, tâm nói... Chỉ vậy rồi đi sao? Không đánh với hãn một trận à? Ta còn đang muốn cắn con ngựa béo của hãn mà!

Sau khi Triệu Phổ xoay người rời đi, ánh mắt của Gia Luật Minh cũng dần dần biến lạnh, hãn nhẹ nhàng lấy ra một trúc địch khéo léo... Hướng lên không trung thổi một hơi.

Rất kỳ quái chính là, âm thanh do trúc địch này phát ra phi thường yếu ớt, hầu như không nghe được... Khàn khàn khô khan, phiêu tán trong rừng, giống như tiếng gió.

Triệu Phổ cười Hắc Kiêu vào rừng, Hắc Kiêu vẫn giận hãn... Nó đã lâu không được ra chiến trường, chỉ phải dạo chơi nơi sân vắng, cầu nhỏ, một chút hứng thú cũng không có.

Triệu Phổ thấy nó tựa hồ lại muốn vùng vằng ầm ĩ, liền nhéo tai nó, “Người muốn làm gì? Tạo phản hả?”

Hắc Kiêu hồng hộc kêu vài tiếng... đột nhiên dừng lại, ngược mắt, cảnh giác nhìn phía trước.

Triệu Phổ cảm thấy kỳ quái, liền dõi theo hướng Hắc Kiêu đang nhìn, hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Hắc Kiêu chậm rãi lui về sau từng bước.

Triệu Phổ thì lại sửng sốt... Ta nói, chuyện này con mẹ nó thật mới mẻ a, Hắc Kiêu đời này còn sợ cái gì? Ngay cả hổ mà nó còn dám đấu... Thứ gì có thể khiến nó sợ thành như vậy?

Đang khó hiểu, đột nhiên... cảm giác trong rừng xao động mãnh liệt.

Triệu Phổ cau mày... Cây cối bên cạnh đều hơi lay động, nhìn kỹ, không phải... mà là toàn bộ mặt đất đều rung động, thứ gì mà lại có uy lực lớn như vậy?

Đang nghĩ ngợi, Tử Ảnh và Giả Ảnh đã song song đáp xuống trước mặt hắn, Triệu Phổ hỏi, “Thấy cái gì?”

Giả Ảnh và Tử Ảnh lắc đầu, các ám vệ đi phía trước cũng vọt ra, hỏi, “Vương gia, có muốn rời khỏi trước hay không?”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Làm thế nào được? Ta chạy ra ngoài vậy không phải chịu thua hay sao?”

Mà ở phía sau, đột nhiên, thấy Hắc Kiêu cúi đầu, hướng về bụi cây phía trước thở hổn hển, thân thể lắc lư, tựa hồ rất khẩn trương.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ cảm thấy không ổn, vươn tay vỗ vỗ cổ Hắc Kiêu, mà đồng thời... chỉ thấy bụi cây lay động một trận...

Tất cả mọi người khẩn trương... nhìn sang, một đoàn đen thui gì đó vọt ra.

Tử Ảnh và Giả Ảnh giơ đao định chém, thì nghe vật đó đột nhiên kêu lên một tiếng, “Má ơi!”

...

Mọi người sững sốt...

“Má ơi?” Triệu Phổ nhướng mi, lăm bằm, “Có dã thú biết nói à?” Cúi đầu nhìn, mới phát hiện là một tiểu hài nhi.

Tiểu hài nhi này quần áo rách bươm, trong tay cầm một cái bánh màn thầu đã gặm một nửa, bởi vì tóc đen, y phục đen, trên người lại vô cùng bẩn, cho nên thoạt nhìn giống như một hòn than nhỏ, nó vội vội vàng vàng chui ra, vừa lúc vọt tới trước ngựa của Triệu Phổ.

Hắc Kiêu đột nhiên hí vang một tiếng, tiểu hài nhi lại càng hoảng sợ, bổ nhào một cái ngã trên mặt đất.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy hài tử đó một tay cầm nửa cái màn thầu, bên hông buộc một sợi dây, dây cột hai con gà rừng và một con thỏ hoang.

Triệu Phổ bọn họ liếc mắt đánh giá, hơi chút hiểu ra, phỏng chừng là hài tử lưu lạc tới vùng này, lên vào bãi săn bắt vài con về ăn, hoặc đi bán.

Hài tử nọ thấy trước mắt có người lại càng hoảng sợ, nó ngẩng mặt nhìn Triệu Phổ ngồi trên ngựa, Triệu Phổ cũng đang nhìn nó, khẽ nhú mày... Hài tử này tuy rằng dơ bẩn, nhưng ngũ quan đường nét phân minh, tướng mạo vô cùng dễ nhìn, Triệu Phổ thoáng cân nhắc, tay dài chân dài, gân cốt kỳ tú, luyện công kỳ tài!

“Tiểu hài nhi...”

“Chạy mau!”

Triệu Phổ vừa muốn hỏi nó từ đâu tới, thì nghe hài tử nọ đột nhiên kêu lên, giơ tay chỉ về phía sau mình, “Chạy mau, có quái vật!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, mà đồng thời, cảm giác được mặt đất lại rung động một trận... Cây cối lắc lư kịch liệt... đám người Triệu Phổ đều nhú mào, dường như có quái vật thật lớn đang vọt tới đây?

Hài tử nọ thấy bọn họ không phản ứng, thì chạy về phía trước... Nhưng chưa được vài bước, lại cảm thấy không được, nghĩ nghĩ, nó đem nửa cái bánh màn thầu ngậm trong miệng, sau đó nhanh nhẹn trèo lên một gốc cây cao.

Thân cây này rất trơ trụi, hài tử thoáng cái đã trèo lên đỉnh, cúi đầu nhìn xuống, chỉ vào cách đó không xa hô to, “Nè, chạy mau, tới rồi tới rồi!”

Triệu Phổ nhướng mi, cực có hảo cảm với hài tử này.

Thứ nhất, hài tử này khí lực rất lớn, xem tuổi của nó, phỏng chừng chỉ mới tám chín tuổi, nhưng thân thủ rất nhanh nhẹn, nếu hảo hảo bồi dưỡng, vậy tương lai rất vượt trội.

Mặt khác, khiến Triệu Phổ thường thức chính là, hài tử này thấy một thứ vô cùng đáng sợ, nhưng nó không chạy một mình, mà còn bảo mọi người chạy, đã trèo lên cây còn muốn bọn họ rời đi... Phải biết rằng, nếu như bọn họ đi, thì chỉ còn mình nó ở lại, bọn họ không đi, không chừng còn có thể chống đỡ một trận, hoặc là dẫn dắt lực chú ý của quái vật.

Mà bọn Giả Ảnh cũng đồng thời nhảy lên cao, nhìn về phía xa xa... Đều biến sắc.

Triệu Phổ bật cười... Xem ra là thứ gì đáng sợ đang tới, nếu không thì sao lại hoảng sợ như vậy?

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ thả người nhảy xuống ngựa, vỗ Hắc Kiêu, nói, “Chờ bên kia, cơ linh một chút, có nguy hiểm thì bỏ chạy!”

Hắc Kiêu chạy qua một bên, hướng hắc bào chân —— Lão tử mới không sợ!

Triệu Phổ cười, một tay cầm lấy Tân Đình Hậu, tựa hồ muốn đơn độc nghênh chiến, Giả Ảnh cùng Tử Ảnh vội vàng nói, “Vương gia, không được!”

Triệu Phổ nhếch mép, tâm nói, dù cho tới đây là con rồng thì đã sao? Lão tử là cửu long!

Nghĩ tới đây, chợt nghe được một trận rít gào kỳ quái truyền đến.

Triệu Phổ cau mày, vài thân cây cao trước mắt bị tông gãy... Hai con quái vật lớn màu xám vọt tới... Hai động vật này to kinh người, mũi dài tai to, bốn chân thô to như thắt lưng người, Triệu Phổ nhướng mi một cái —— Nga, thứ này hẳn từng thấy qua trong tập tranh, là voi, hẳn là đến từ vùng Xiêm La.

“Vương gia.” Giả Ảnh và Tử Ảnh muốn xuống dưới, Triệu Phổ nói, “Đừng tới đây, con vật này da rất dày, đao của các người không dùng được.”

Đang khi nói, chỉ thấy Triệu Phổ giơ tay nhẹ nhàng sờ lên Tân Đình Hậu... Trong nháy mắt, có một tơ máu màu hồng dung nhập vào trong Tân Đình Hậu... Thân đao đột nhiên bắt đầu biến đỏ, trên lưỡi đao màu đen xuất hiện những mạch máu đỏ tươi rậm rạp... Hơn nữa, tựa hồ còn đang hô hấp.

“Đó là gì?” Tiểu hài nhi nọ ôm thân cây to, ngơ ngác nhìn chăm chăm yêu đao trong tay Triệu Phổ, bị một thân sát khí của hắn làm cho kinh sợ, kích động đến run rẩy.

“Cái này gọi là tỉnh đao!” Giả Ảnh nói, “Tân Đình Hậu thường ngày đều say ngủ, muốn đánh thức nó, chỉ có máu.”

Tiểu hài nhi gắt gao ôm thân cây trước người, một lát mới hỏi, “Tân Đình Hậu... người này là ai vậy a?”

“Cửu Vương gia Triệu Phổ, có từng nghe nhắc tới chưa?” Tử Ảnh hỏi nó.

Tiểu hài nhi há to miệng.

Song song, hai con voi đã vọt tới bên Triệu Phổ, Triệu Phổ lui về sau một bước, xoay tròn Tân Đình Hậu chém ra một đường cung...

Chợt nghe được con voi nọ kêu lên một tiếng thống thiết, vòi của nó bị chém đứt ngang, máu chảy không ngừng. Trong nháy mắt nó nổi giận liều mạng giậm chân... khiến cho toàn bộ cánh rừng đều rung động.

.

Lúc này, Công Tôn bọn họ ở bên ngoài lo lắng chờ đợi, đột nhiên nghe được trong rừng truyền ra tiếng gào rú kỳ quái.

Bàng Cát hỏi Bao Chửng bên cạnh, “Ê, đen thui, đây là tiếng gì?” Vừa hỏi mới phát hiện... khuôn mặt của Bao hắc tử này tại sao lại trắng như vậy?

Công Tôn bỗng nhiên đứng bật dậy, Tiểu Tứ Tử bị y làm cho giật mình, Triệu Trinh cũng nhíu mày nhìn cánh rừng.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, kéo Công Tôn nói, “Tiên sinh, không cần lo lắng.”

“Nhưng... Đó hẳn là voi?” Công Tôn vẫn lo lắng.

Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ ngồi một bên uống trà, nói, “Bây giờ người mang theo đám đông xông vào, cũng chỉ là phá rối Triệu Phổ, hắn sẽ mất hứng.”

Công Tôn đương nhiên cũng biết, nhưng mà sốt ruột.

Bàng Cát khó hiểu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đi cứu hắn hắn còn mất hứng?”

Bạch Ngọc Đường nhìn lão, nói, “Đương nhiên.”

“Vì sao?” Bàng Cát ngây ngô hỏi.

Bạch Ngọc Đường cười, âm trầm nhìn lão, “Nếu là ta, ta cũng sẽ tức giận.”

Bàng Cát hít một hơi lạnh, tâm nói, nghe lời đi... Bạch Ngọc Đường mà tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng a.

.

Hơn nữa trong rừng, Triệu Phổ một đao chém con voi kia bị thương, nhưng nó không những không chạy trốn, ngược lại càng thêm táo bạo, giống như phát điên muốn tông vào Triệu Phổ, con voi khác cũng vọt tới, Triệu Phổ thả người nhảy lên lưng con voi bị chém đứt vòi kia, nghênh chiến với con không bị thương.

“Thông minh!” Tiểu hài nhi nọ đột nhiên lên tiếng, “Con vật này bị thương cái vòi, sẽ không thương tổn được người khác nữa!”

Tử Ảnh và Giả Ảnh tuy rằng lo lắng, nhưng vẫn liếc mắt nhìn nhau, nhướng mi —— Hài tử này thật thông minh!

Triệu Phổ ở trên lưng con voi phát điên, một tay làm thành hình trảo, gắt gao bấu chặt đầu nó, đau đến mức khiến nó quái kêu liên tục, hắn hơi sừng

sốt, phát hiện chút mảnh khoe.

Mà con voi khác thì đang xông tới, muốn tông vào Triệu Phổ, hai con voi đảo quanh tại chỗ.

Triệu Phổ nhìn trúng thời cơ, giơ tay chém tới một đao, chặt đứt một cái tai của nó.

Con voi thảm thiết kêu một tiếng, bắt đầu phát rồ đâm đầu loạn xạ vào cây cối.

Giả Ảnh và Tử Ảnh dùng ánh mắt trao đổi, chợt nghe Triệu Phổ nói, “Nương a, súc sinh này đỉnh đầu mềm lắm!” Nói xong, hấn giơ tay nâng lên Tân Đình Hậu, thẳng tắp hướng đỉnh đầu voi chém xuống... Con voi nọ kêu thảm một tiếng, bị Tân Đình Hậu đâm xuyên qua đầu... Trong nháy mắt, máu tuôn xối xả.

Hai con voi còn đang giãy dụa hấp hối.

Hai ám vệ cũng trao đổi ánh mắt, nhảy xuống hỗ trợ.

.

Hắc Kiêu ở một bên nhìn, chân bào bào đất, tựa hồ đang cổ vũ cho Triệu Phổ, mà ngay lúc nó kích động hưng phấn, đột nhiên...

Chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng vang lớn... Một con voi nữa xuất hiện đằng sau nó.

Hắc Kiêu cả kinh, vội vàng né tránh, nhưng con voi nọ đã vung lên chiếc vòi dài, hung hăng quật tới chỗ nó.

May mà Hắc Kiêu chật vật tránh thoát... Nhưng vẫn bị quật trúng ngực, Hắc Kiêu đau đến kêu to, thất tha thất thểu lùi về phía sau.

Con voi nọ đuổi theo không tha.

Triệu Phổ nghe được tiếng kêu của Hắc Kiêu cũng kinh ngạc, ngược mắt cau mày... Hắc Kiêu là bảo bối của hắn, loài ngựa này ngàn năm khó cầu một con, hắn phải lên đỉnh núi ở cực bắc quần thảo với nó năm ngày năm đêm mới thu phục được, bây giờ nếu để bị thương, sau này chẳng lẽ hắn phải cưỡi heo đi đánh giặc sao.

Triệu Phổ rút đao ra, muốn đi cứu Hắc Kiêu, nhưng đã không kịp rồi, con voi đó đã bức Hắc Kiêu tới trước một thân cây, mắt thấy Hắc Kiêu đã không còn đường lui... Ngay lúc con voi vừa muốn tông tới... Đột nhiên, một bóng đen phía trên kêu to rồi nhảy xuống.

Thì ra, thân cây mà chúng nó đứng bên dưới đúng ngay chỗ tiểu hài nhi kia trèo lên, tiểu hài nhi lanh lẹ nhảy xuống, bám vào đỉnh đầu con voi, vươn tay, dùng chủy thủ đang cầm, cắm phập vào đầu nó.

Con voi đau đến khựng lại, tiểu hài nhi hô to với Hắc Kiêu, “Chạy mau!”

Hắc Kiêu cũng chưa bị dọa ngốc, vội vàng chạy đi vài bước, hướng Triệu Phổ kêu to.

Triệu Phổ một cước đá văng con voi dưới thân, phi thân vọt tới.

Chủy thủ của tiểu hài nhi quá ngắn, căn bản không tổn thương được voi, nó nổi giận, liều mạng vung mạnh cái vôi quật lung tung... Tiểu hài nhi liều mạng nắm chủy thủ, thân thể loạn choạng... Đột nhiên bị vôi voi quất lầy, kéo lên không trung.

Tiểu hài nhi rất là hung hãn, cầm chủy thủ trong tay hướng tròn mắt voi ném mạnh tới.

Chợt nghe voi kêu thảm thiết, trong hốc mắt bị chủ thủ ghim ngấp, nó cảm thù tới cực điểm, nâng vòi muốn hung hăng quật tiểu hài nhi xuống đất.

Lúc này, chỉ thấy hàn quang chợt lóe... Vòi của con voi đó bị chém làm hai khúc... Tiểu hài nhi trực tiếp bay ra ngoài, Tử Ảnh phi thân tới, bổ nhào lên mặt đất cách đó vài trượng, rốt cuộc khó khăn lắm mới tiếp được tiểu hài nhi... Bế lên nhìn, hài tử đã ngất lịm, nhưng vẫn còn khí tức.

“Vương gia, còn sống.” Tử Ảnh kêu lên một tiếng.

Triệu Phổ tâm cũng buông lỏng, ngược mắt nhìn con voi nọ, “Súc sinh nhà người, hôm nay gia gia phanh người ra làm tám mảnh!”

...

Con voi điên nọ tự nhiên cũng trốn không được số phận làm quỷ dưới lưỡi đao sắc, Triệu Phổ rút ra Tân Đình Hạo đã hoàn toàn đỏ tươi màu máu, thấy hình dạng yêu dị của nó, cười lạnh một tiếng, “Đã ghiền chưa?”

Các ảnh vệ cùng Hắc Kiêu đã xúm xít bên cạnh tiểu hài nhi đang ngất xỉu, Giả Ảnh nói, “Hình như bị gãy xương sườn rồi, nhờ tiên sinh nhìn xem.”

Đang khi nói chuyện, đột nhiên bốn phía có hơn mười hắc y nhân hạ xuống, vây quanh Triệu Phổ, giơ tay bắn ra vài sợi dây thừng, trói chặt hắn lại.

Triệu Phổ nhướng mi một cái, không đợi bọn Tử Ảnh tới cứu, liền bật cười, lạnh lùng nói, “Ta đã nói con một sách có số vượng phu (mang may mắn đến cho chồng) mà!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy hắn tại chỗ xoay một vòng, vung tay áo... vẩy ra một lọ dục phấn.

Ngay tức khắc... đám hắc y nhân đều ngã xuống đất không dậy nổi, thống khổ cuộn mình lăn lộn trên mặt đất.

Hai ám vệ chạy tới, kéo mở khăn che mặt của hắc y nhân, chỉ thấy đều là người Liêu... Hơn nữa mụn nước nổi đầy mặt.

Triệu Phổ đi tới, ôm lấy hài tử nọ, thả người nhảy ra khỏi rừng, nói với bọn Giả Ảnh, “Ba con súc sinh kia đều hết lông ra, lão tử bắt Gia Luật Minh nuốt sống chúng nó!”

...

Những người bên ngoài đã sớm nghe được động tĩnh long trời lở đất trong rừng, ngoại trừ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, không ai ngồi yên được.

Đan lúc mọi người hoảng loạn, chỉ thấy Triệu Phổ thả người bay ra, trước tiên đem một tiểu hài nhi đặt trước mặt Công Tôn, nói, “Thư ngọc, mau cứu!”

Công Tôn ngồi xổm xuống bắt mạch lại sờ sờ, “Không sao, gãy một đoạn xương sườn, lại bị chấn kinh nên hôn mê!”

“Hồi bẩm hoàng thượng!” Lúc này, một ám vệ đi ra, quỳ xuống đất báo cáo với Triệu Trinh, “Gia Luật Minh giấu diếm độc kế, mai phục voi dữ và phục binh trong rừng, chuẩn bị ám sát Vương gia!”

“Nực cười!” Triệu Trinh vỗ long án đứng dậy, nói với cấm quân bên cạnh, “Bắt sống Gia Luật Minh cho ta, tất cả người Liêu tới đây, đều giam lại!”

...

Cuối cùng cấm quân trở về bầm báo, nói bên ngoài bãi săn có một cái động rất lớn, đại khái lũ voi này được đưa vào theo đường đó, mà Gia Luật Minh đã sớm bỏ chạy không thấy tung tích.

Triệu Trinh nhíu mày, hạ lệnh dán cáo thị truy nã hãn toàn thành.

Quần thần đều hiếu kỳ vây một bên ngắm voi, tán thán trên đời này không ngờ lại có loài vật to như vậy.

.

Công Tôn và Triệu Phổ mang tiểu hài nhi về Khai Phong phủ, Công Tôn nổi lại xương sườn cho nó, Tử Ảnh giúp tiểu hài nhi tắm rửa thay y phục sạch sẽ.

Hắc Kiêu vẫn không chịu về chuồng, bồi hồi mãi trước cửa phòng của tiểu hài nhi không đi, Triệu Phổ cũng không đi trông nom nó mà ngồi trong sân uống trà.

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ nhìn tiểu ca ca trong phòng kia.

Công Tôn đi ra hỏi, “Thực sự là hài tử này dũng cảm đấu với voi dữ cứu Hắc Kiêu sao?”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, nói, “Hài tử này khó lường, nó chỉ có một thanh chủy thủ, đâm bị thương con voi hai lần... Đó là một tiểu dạ xoa.”

“A.” Công Tôn cười lắc đầu.

Triệu Phổ hỏi, “Nè, nó bao nhiêu rồi? Được mười tuổi chưa?”

“Mười tuổi?” Công Tôn cười nói, “Đừng thấy vóc dáng của nó không nhỏ, có điều, tuổi tác còn rất nhỏ.”

“Bao nhiêu?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn vừa uống trà vừa nói, “Nhiều lắm là sáu bảy tuổi.”

Triệu Phổ cả kinh, “Thật không?”

Công Tôn gật đầu.

“A...” Triệu Phổ trong lòng hoan hỉ, hài tử này đúng là nhân tài.

Lúc này, chỉ thấy Tử Ảnh kích động chạy ra, nói, “Vương gia Vương gia, ta biết hài tử này tên gọi là gì!”

“Gọi là gì?” Triệu Phổ hỏi, “Tĩnh rồi?”

“Chưa tĩnh.” Tử Ảnh đưa qua một mai ngọc bội nho nhỏ cho Triệu Phổ, nói, “Nó đeo trên cổ.”

Triệu Phổ tiếp nhận nhìn xem, chỉ thấy mai ngọc bội đó màu xanh biếc trong suốt, bên trên điêu khắc một con ưng hung hãn.

“Ngọc tốt a!” Công Tôn giật mình nói, “Điều công cùng ngọc chất, là thượng phẩm.”

Triệu Phổ lật ngọc bội qua, chỉ thấy mặt trước là một con hùng ưng, mặt sau, có khắc hai chữ mạnh mẽ hữu lực —— Tiêu Lương!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 63: Tiểu Trúc Mã Đối Tiểu Trúc Mã

(Người ta hay dùng “thanh mai trúc mã” để nói tình bạn thuở ấu thơ của bé nam và bé nữ, ở đây nói về hai bé nam nên chỉ có trúc mã mà không có thanh mai ^^V)

.

“Tiêu Lương?” Triệu Phổ cầm ngọc bội nhìn nhìn, cười nói, “Cái tên rất khí phách.”

Công Tôn nắm tay chống cằm, hỏi, “Tiểu hài nhi này vì sao lại ở trong bãi săn?”

“Hình như là một hài tử lưu lạc.” Triệu Phổ nói, “Quả thực có không ít người lên vào bãi săn để săn mồi, bắt vài con thú bán kiếm chút tiền lời sống qua ngày... Bất quá hài tử này chỉ mới vài tuổi, đúng là hơi nhỏ.”

Tiểu Tứ Tử từ trong phòng chạy ra, bò lên đùi Công Tôn, “Phụ thân.”

“Hửm?” Công Tôn nhìn bé.

“Tiểu hài tử kia, có phải nhỏ hơn ta không?”

Công Tôn bật cười, vươn tay捏捏 má bé, nói, “Xấp xỉ, bất quá người ta lớn hơn người một chút.”

Tiểu Tứ Tử đỏ mặt, bé còn tưởng có một em bé nhỏ hơn mình tới đây chứ, không ngờ lại lớn hơn a.

“Bây giờ người chuẩn bị làm gì?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Còn làm gì nữa? Cũng không biết có người nhà hay không, nói không chừng là con của một hộ săn bắn, người nhà chắc sẽ sốt ruột đi tìm.”

“Hm... Nếu như là không ai thân thích phải một mình lưu lạc thì sao?” Công Tôn hỏi.

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn Công Tôn, hỏi, “Nhỏ như vậy mà lưu lạc sao?”

“Đúng vậy.” Công Tôn gật đầu, “Đáng thương không?”

Triệu Phổ nhìn y một chút, cười nói, “Nếu thực sự không ai cần... HÀI tử này thật ra là một nhân tài.”

“Vương gia, thu nhận nó đi.” Giả Ảnh nói, “Tiểu hài nhi này trông rất giống người lúc bé.”

“Ha!” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Vậy nói vấn đề cốt yếu đi!”

Công Tôn nghĩ nghĩ, “Bất quá... HÀI tử mang theo loại ngọc bội này bên người, hẳn không phải là gia đình bình thường chứ?”

Triệu Phổ gật đầu, cầm mai ngọc bội nọ nhìn một lúc lâu, cười nói, “Nếu như ngọc bội là của HÀI tử này, thì có thể giải thích vì sao nó còn nhỏ mà lại hung hãn như vậy!”

“Nga?” Bọn họ đều hiếu kỳ nhìn Triệu Phổ.

“Con vật này kỳ thực không phải điều hâu.” Triệu Phổ nói, “Là chuẩn*.”

*(chuẩn là loài chim ưng lớn nhất)

“Chuẩn...” Công Tôn tiếp nhận ngọc bội nhìn một chút, lát sau mới gật đầu, nói, “Nghe người nói vậy mới thấy quả thật là... đầu hình như to hơn điều hâu một chút.”

“Tại vùng tây bắc, có một bộ tộc, bọn họ đại thể là từ biên cảnh Bắc bộ trốn tới, sinh hoạt ở ranh giới giữa Tống, Liêu và Tây Hạ, nhiều năm sinh hoạt trong núi rừng hoang dã, nhờ vào săn bắt mà sống.” Triệu Phổ nói, “Bọn họ đều nuôi chuẩn, dùng để hỗ trợ săn bắt, cho nên xưng là Chuẩn bộ.”

Công Tôn khẽ nhíu mày, y cũng coi như đọc nhiều sách vở, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe tới một bộ tộc như vậy.

“Những người này cũng không phải tộc loại có ghi lại.” Triệu Phổ cười cười, nói, “Đều là người do ngoại tộc và Hán nhân kết hợp rồi sinh ra.”

Công Tôn sững sốt, hỏi, “Chính là... thường bị người đời gọi là tạp chủng?”

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Những hài tử này không được ai thu lưu, người Trung Nguyên không thích, ngoại tộc lại càng không ưa.”

Công Tôn hơi sững sốt, nói như vậy, Triệu Phổ lúc đó chẳng phải...

“Chuẩn bộ ở biên cảnh Tây Bắc hầu như đã diệt vong.” Triệu Phổ nói, “Lúc trước hình như người Liêu đã tới đó tiêu trừ.”

“Vì sao lại tiêu diệt bọn họ?” Công Tôn có chút bất mãn, “Bọn họ lại không hề hại người?”

Triệu Phổ lắc đầu, nói, “Liêu vương tiền nhiệm vô cùng hung ác ngoan độc, hăn hận nhất chính là tạp chủng, chỉ cần thấy được thì giết không tha, gặp phải thôn trang như vậy, hăn không chỉ mệnh lệnh giết toàn bộ người trong đó, mà còn phóng hỏa đốt sạch nhà ở.”

“Hung tàn như vậy sao?” Công Tôn nhin không được nhú mày, tâm nói, Liêu vương này đã chết, thật là tốt quá!

“Ta đoán a.” Triệu Phổ lại bắt đầu không đứng đắn, “Có thể là do phi tử nào đó của Liêu vương kia hợp ý người Hán, rồi sau đó khiến hãn mọc sùng, cho nên mới hận điên lên.”

Công Tôn bất đắc dĩ khinh bỉ liếc hãn.

Triệu Phổ cười, tinh tế xem xét ngọc bội, nói, “Xem mai ngọc bội này, phụ mẫu của hài tử đó khẳng định có địa vị phi thường tôn quý trong Chuẩn bộ... Muốn biết đúng hay không, thử một lần là ra ngay.”

“Thử bằng cách nào?” Công Tôn khó hiểu hỏi.

“Một lát nó tỉnh xem phản ứng thì sẽ biết.” Triệu Phổ cười cười, đứng lên duỗi thắt lưng, nhìn trái nhìn phải, hỏi, “Nè, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu?”

“Vừa nãy còn ở đây, không biết đi đâu mất rồi.” Công Tôn cũng có chút khó hiểu.

Lúc này, Vương Triều Mã Hán tới, nói với Công Tôn và Triệu Phổ, “Vương gia, tiên sinh, đại nhân vừa thăm vấn Tần Ngạo, đại nhân nói đã tra ra được chút đầu mối, muốn mời hai vị đến thương lượng.”

“Đi ngay!” Triệu Phổ gật đầu, cùng Công Tôn rời đi, Tiểu Tứ Tử nằm lại góc áo của Công Tôn, Công Tôn nói, “Này, Tiểu Tứ Tử, người ở đây giúp đỡ chiếu cố Tiêu Lương đi.”

Tiểu Tứ Tử đô đô miệng, nói, “Nhưng... ta lại không quen hãn.”

Công Tôn cười, “Nó đã cứu Hắc Kiêu nga.”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, quay đầu lại, chỉ thấy Hắc Kiều còn đang đứng trước cửa, chốc chốc lại nhìn vào bên trong, liền cười tùm tùm gật đầu, nói, “Vậy được, Tiểu Tứ Tử sẽ làm bằng hữu của hắc!”

“Ừ.” Công Tôn thỏa mãn, Triệu Phổ lưu lại Tử Ảnh chiếu cố Tiểu Tứ Tử, sau đó cùng Công Tôn đi đến thư phòng của Bao Chứng.

.

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn Tử Ảnh, Tử Ảnh cười nhìn bé, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, tiếp theo chúng ta làm cái gì nha?”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, chạy ù vào trong phòng, cầm một cái ghế nhỏ, ngồi bên giường Tiêu Lương, hai tay chống má, nhìn chăm chăm vào gương mặt của Tiêu Lương.

Tử Ảnh cũng ngồi bên cạnh song song với bé.

“Hm, Tử Tử.” Tiểu Tứ Tử đã phân biệt được các ảnh vệ rõ ràng, hỏi Tử Ảnh, “Em bé này tên gọi là gì?”

Tử Ảnh vươn tay nhéo bé, “Người mới là em bé.”

“Phụ thân không phải đã nói, niên kỷ xấp xỉ sao.” Tiểu Tứ Tử nói.

“Nó gọi Tiêu Lương.” Tử Ảnh nói.

“Nga, Tiêu Lương Tử nha!” Tiểu Tứ Tử gật đầu cười tùm tùm.

“Ừm, cách gọi này nghe êm tai.” Tử Ảnh gật đầu, nhìn thấy bàn tay như màn thầu trắng nõn non nớt của Tiểu Tứ Tử, liền tiến tới, nói, “Tiểu Tứ Tử, người nhìn tay người, rồi nhìn tay của tiểu oa nhi này xem.”

Tiểu Tứ Tử nghe Tử Ảnh nói, cúi đầu nhìn, nhin không được cau mày, nói, “Ai nha, thật là đáng thương.”

Tay của Tiêu Lương, trong lòng bàn tay đều là những vết chai sần, hơn nữa ngoài da cũng đều bị thương, đây là vết do nó vừa leo cây để lại, khi còn bé vốn cũng được nuôi ở nơi hoang dã, cho nên bàn tay tự nhiên không non mềm như Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhanh chân chạy đi lấy cái hòm thuốc nhỏ của Công Tôn, bé đã biết xử lý các vết thương đơn giản, lấy ra kim sang được, thật cẩn thận tỉ mỉ giúp Tiêu Lương băng bó.

Tử Ảnh nhìn thấy thì khẽ nhoẻn miệng cười, bụng dạ của Tiểu Tứ Tử thật tốt.

Thấy cũng gần chạng vạng, Tử Ảnh hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có đói bụng không?”

“Ngô... Một chút.” Tiểu Tứ Tử nói.

Tử Ảnh sờ sờ đầu bé, “Ta đi lấy thức ăn, Vương gia bọn họ phỏng chừng còn bận một hồi nữa mới trở về.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử đáp ứng.

Tử Ảnh liền xuất môn.

Tiểu Tứ Tử giúp Tiêu Lương băng bó vết thương xong, chống cằm tiếp tục ngồi ngắm.

Mà đúng lúc này, chỉ thấy Tiêu Lương hơi nhú nhú mày.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, tâm nói, có phải muốn tỉnh lại không nha?

Nghĩ tới đây, bé chạy đến bên chiếc bàn, bưng ấm trà tới, dùng một mảnh vải thưa thấm nước trà, giúp Tiêu Lương lau miệng, còn vắt một chút nước vào miệng nó.

Những việc này đều nhờ Tiểu Tứ Tử thường ngày theo Công Tôn hành y, nhìn mà học được.

Giọt nước chảy vào miệng, không bao lâu, chỉ thấy đôi mày hơi nhú của Tiêu Lương chậm rãi thả lỏng, lông mi cũng hơi rung động.

Tiểu Tứ Tử tiến đến nhìn, “Tiểu Lương Tử! Tiểu Lương Tử?”

Tiêu Lương đang ngủ, thì cảm giác được một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang vọng bên tai, cũng không biết là gọi ai, tiểu nương tử?

Tử Ảnh từ bên ngoài bưng vào một chén canh hạt sen nhỏ, cũng muốn cười, thanh âm của Tiểu Tứ Tử thanh thanh giòn giòn, chỗ nào nghe ra được đang gọi Tiểu Lương Tử a, rõ ràng là tiểu nương tử.

Tử Ảnh lắc đầu đi vào, nói, “Tiểu Tứ Tử, người muốn có tiểu tức phụ à?”

Tiểu Tứ Tử bò lên giường, vươn cánh tay nhỏ bé đẩy đẩy Tiêu Lương, nói với Tử Ảnh, “Tử Tử, Tiểu Lương Tử sắp tỉnh.”

“Thật không?” Tử Ảnh cũng đã đi tới, nhìn nhìn, nói, “Ừm, phỏng chừng sắp tỉnh rồi, ta đi lấy thêm một chén tới!” Nói xong, đưa tay đặt chén canh hạt sen vào trong tay Tiểu Tứ Tử, lại chạy ra.

Tử Ảnh vừa bước ra cửa, Tiêu Lương đã nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm giác lồng ngực đau xót, sau đó, chậm rãi mở mắt.

“Tiểu Lương Tử!” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gọi nó.

Tiêu Lương liền mơ hồ thấy trước mắt là một bóng người nho nhỏ đang lay động, cũng không biết là ai, thanh âm thật dễ nghe a, nó lắc đầu, mạnh nhắm mắt mấy cái, mới chậm rãi mở ra... Hình ảnh người trước mắt dần dần rõ lên.

Tiểu Tứ Tử thấy Tiêu Lương thực sự tỉnh, liền ngồi bên cạnh nó, vươn bàn tay nhỏ xíu béo mập mềm mềm của mình nhéo nhéo hai má Tiêu Lương, hỏi, “Tỉnh chưa?”

Tiêu Lương chậm rãi mở to hai mắt... Một lúc lâu mới mở miệng, “Tiểu... tiểu thần tiên?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, vươn tay sờ trán Tiêu Lương, nói, “Ai nha ai nha, nóng hổi!”

Tiêu Lương thì cảm thấy một bàn tay nhỏ bé mềm mại sờ lên trán mình, thật ấm áp... Hơn nữa, không hiểu sao lại có một hương vị ngọt ngào? Kỳ thực là do chén canh hạt sen trong tay Tiểu Tứ Tử đang tỏa hương.

“Cái này là mấy?” Tiểu Tứ Tử giơ hai ngón tay tới trước mặt Tiêu Lương.

Tiêu Lương ngẩn người, thành thật mà nói, “Hai.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, lại vươn ra tay kia, giơ lên hai ngón tay, hỏi, “Còn cái này?”

Tiêu Lương tiếp tục nhìn chăm chăm vào Tiểu Tứ Tử, thuận miệng đáp một câu, “Bốn.”

Tiểu Tứ Tử sờ sờ cằm, chưa có sốt tới ngực nha.

Lúc này Tiêu Lương cũng đã lờ mờ hiểu ra, nó vươn tay sờ chỗ đau bên sườn, chống giường muốn ngồi dậy.

“Ai nha, không thể động!” Tiểu Tứ Tử đè nó lại, “Phụ thân nói, không thể động, tại sao người không nghe lời?!”

“Phụ thân?” Tiêu Lương không quá minh bạch, ngược mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy gương mặt của Tiểu Tứ Tử hồng hồng nhỏ nhắn, đôi mắt thật

to, cái miệng nhỏ xiu, mập mạp, mặc một chiếc áo bông nhỏ vàng nhạt, ống tay áo, cổ áo đều có đính lông thỏ. Tiêu Lương nhìn không được thán thán, từ ánh mắt đầu tiên, còn tưởng là một tiểu thần tiên chứ, không ngờ lại là một tiểu oa nhi, em bé nhà ai vậy kìa? Sao lại khả ái thế này?

Tiểu Tứ Tử giúp Tiêu Lương lót thêm một cái gối đầu, gọi nó, “Tiểu Lương Tử.”

“Tiểu Lương Tử?” Tiêu Lương đời này còn chưa được người khác gọi như vậy, liền ngược mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, “Người gọi ta?”

“Ừ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Tử Tử nói, người gọi Tiểu Lương Tử.”

“Ta là Tiêu Lương.” Tiêu Lương trả lời.

“Ừ.” Tiểu Tứ Tử lại gật đầu, “Đúng vậy, Tiểu Lương Tử.”

Tiêu Lương bị bé chọc cười, thì ra là một em bé ngọc xinh xắn, liền hỏi, “Người tên là gì, ta đang ở đâu?”

“Người ở trong nhà Bao Bao, Cữu Cữu cứu người trở về, nghe nói người cứu Kiều Kiều, cho nên ta muốn cùng người làm hảo bằng hữu, ta là Tiểu Tứ Tử.” Tiểu Tứ Tử nói.

Tiêu Lương nghe được thì cảm thấy thú vị, cái gì mà Bao Bao rồi Cữu Cữu còn có Kiều Kiều nữa? Bất quá... oa nhi này nói muốn cùng nó làm hảo bằng hữu, Tiêu Lương rất vui vẻ.

“Người có đói bụng không nha?” Tiểu Tứ Tử nói, vươn tay bưng lên chén canh hạt sen, muốn đút cho Tiêu Lương.

Tiêu Lương có chút sững sờ, cha nương đã chết từ khi nó còn rất nhỏ, từ đó trở đi vẫn luôn lưu lạc, có người đút cho nó ăn gì đó, đại khái chỉ là chuyện trong mộng mới có thể xảy ra.

“Há miệng nào... A~.” Tiểu Tứ Tử đưa một thìa canh hạt sen nhỏ đến bên mép Tiêu Lương, nói với nó.

Tiêu Lương hé miệng, Tiểu Tứ Tử đút thìa canh vào, Tiêu Lương liền cảm thấy một thìa canh hạt sen trong veo rất ngon tiến vào miệng, hương vị ngọt ngào ấm áp này, từ miệng trôi tuột xuống bụng, trong lòng cũng ấm áp dễ chịu, liền hỏi, “Người tên là gì nha?”

“Tiểu Tứ Tử.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Làm gì có người đặt tên như vậy?” Tiêu Lương cười hỏi, “Đại danh gọi là gì?”

“Ta là Công Tôn Cẩn.” Tiểu Tứ Tử cười hì hì nói, “Bất quá mọi người thường gọi là Tiểu Tứ Tử.”

“Công Tôn Cẩn a... Ta gọi người là Cẩn Nhi có được không?” Tiêu Lương hỏi.

Tiểu Tứ Tử ngẩn người, sau đó có chút xấu hổ nói, “Cẩn Nhi nha... Cũng không có người gọi ta như vậy.”

“Sau này ta sẽ gọi người như vậy.” Tiêu Lương nói, “Cũng không có người gọi ta là Tiểu Lương Tử.”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Ừ.” Tiêu Lương gật đầu.

“Vậy được rồi!” Tiểu Tứ Tử cười nói, “Sau này, người cứ gọi ta là Cẩn Nhi.”

“Ừ.” Tiêu Lương chuyên chú gọi, “Cẩn Nhi.”

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử tiếp tục dứt canh hạt sen cho nó, tiện thể hỏi, “Ngọt không?”

“Ngọt.” Tiêu Lương gật đầu, nói, “Cần Nhi, người cũng ăn!”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử cũng ăn một thìa, “Hm, thật ngọt.”

Vì vậy, Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương bắt đầu người một ngụm, ta một ngụm.

.

Ngoài cửa, Tử Ảnh vốn muốn đi vào, bất quá thấy hai tiểu oa nhi ngồi trên giường cư xử hòa hợp, liền cười hì hì đứng trước cửa vừa nhìn vừa ăn canh hạt sen.

Lúc Giả Ảnh trở về, chỉ thấy Tử Ảnh một mình ngồi ngoài cửa ăn canh, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ngồi trong phòng rủ rỉ rù rì.

“Uy.” Giả Ảnh gọi Tử Ảnh.

“Suyt!” Tử Ảnh che miệng hăn lôi đi.

“Oa, sao người lại sử dụng bạo lực a?” Giả Ảnh che lại cổ áo, “Người muốn làm gì ta? Ta sẽ phản kháng.”

“Người...” Tử Ảnh bị hăn chọc tức đến sôi máu, nhắc chân đá.

.

Lúc Triệu Phổ và Công Tôn trở về, thì thấy Tử Ảnh và Giả Ảnh đang đánh nhau trong sân, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương thì ngồi trong phòng nói chuyện phiếm.

“U, đã quen nhau rồi sao?” Triệu Phổ đi vào phòng, cười hỏi hai tiểu hài nhi.

Đang nói, thì thấy Hắc Kiêu cũng theo vào.

“Uy, người có chút nào tự giác mình là ngựa không hãm?” Tử Ảnh kéo Hắc Kiêu, Hắc Kiêu vừa vọt lên phân nửa đã bị kéo lại, muốn tránh khỏi. Cuối cùng, Hắc Kiêu ngược mắt nhìn, phát hiện Tiêu Lương không có chuyện gì, nó mới chịu ngừng, phát ra một tiếng phì từ trong mũi, xoay người chạy về chuồng chia sẻ chuyện mạo hiểm hôm nay với Tảo Đa Đa và Bạch Vân Phàm.

Triệu Phổ lắc đầu, đi tới bên cạnh Tiêu Lương ngồi xuống, nhìn nhìn nó, cầm ngọc bội trên tay giao cho nó.

Tiêu Lương thấy ngọc bội, vươn tay tiếp nhận lấy, muốn đeo, nhưng cánh tay không nhấc lên được, Tiểu Tứ Tử giúp nó tiếp nhận, đeo vào cho nó.

“Cảm tạ Căn Nhi.” Tiêu Lương cười trả lời.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau —— U! Căn Nhi a?!

“Tiểu tử, người là người của Chuẩn bộ?” Triệu Phổ hỏi.

Tiêu Lương sững sốt, ngược mắt nhìn Triệu Phổ, nhớ tới chuyện vừa rồi, giật mình một cái, vội vàng muốn đứng lên... Nhưng nó có thương tích, bị đau đến giật nảy cả người, lập tức che lại bên sườn.

“Chậm một chút.” Công Tôn dìu nó, nói, “Người chỉ ít nửa tháng không thể hoạt động mạnh, cũng phải nằm trên giường năm sáu ngày, xương cốt của tiểu hài tử nếu không chăm sóc tốt, sau này sẽ bị lệch.”

Tiêu Lương gật đầu, ngược mắt nhìn Công Tôn, tâm nói... Người này thật là đẹp mắt. Nghĩ tới đây, lại lắc đầu, vội vàng nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Người thực sự là Triệu Phổ? Hôi nhân Tu La Triệu Phổ?”

Triệu Phổ mỉm cười, nói, “Không sai.”

“Người thu ta làm đồ đệ đi!” Tiêu Lương đột nhiên hô lên.

Tất cả mọi người kinh hãi, Triệu Phổ cũng khẽ cười, “Vì sao?”

“Ta muốn giết sạch lũ Liêu cầu!” Tiêu Lương trả lời.

Trong lòng Triệu Phổ hiểu rõ, tất cả mọi người đều có chút cảm thụ, hài tử nhỏ như vậy, đã mang đầy bụng cừu hận rồi.

Triệu Phổ nghe xong thì cười cười, nói, “Không được.”

Tiêu Lương vẻ mặt hoảng loạn, Triệu Phổ lại khoát khoát tay, nói, “Người đừng vội, hãy nghe ta nói hết đã.”

Tiêu Lương an tĩnh lại nghe Triệu Phổ nói.

“Ta rất vừa ý người, có thể thu người làm đồ đệ, bất quá...” Triệu Phổ nhìn nhìn nó, nói, “Tâm tư của người sai, nếu như nói học công phu chỉ vì giết sạch kẻ thù, vậy thì không có bao nhiêu tiền đồ, ta không dạy người.”

“Vậy... Người muốn làm sao mới có thể dạy cho ta?” Tiêu Lương sốt ruột.

Triệu Phổ cười, nói, “Người gấp cái gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bảy tuổi.” Tiêu Lương trả lời.

Triệu Phổ gật đầu, “Không hề gì, khi ta còn bé cũng có điều kiện giống người, chính thức học công phu cũng đã tám tuổi, người còn đủ thời gian

hảo hảo suy nghĩ một chút, rốt cuộc vì sao muốn theo ta học công phu, sau khi học được tuyệt thế võ công, người muốn làm gì.”

Tiêu Lương vẻ mặt mờ mịt, Công Tôn im lặng ở bên cạnh, trong lòng âm thầm tán thưởng Triệu Phổ, bèn vỗ vai Tiêu Lương, nói, “Người trước hết đừng nóng nảy, ở lại nơi này, tận tâm điều dưỡng, sau đó từ từ nghĩ.”

Tiêu Lương nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ cười với nó.

Tiêu Lương âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải suy nghĩ cẩn thận, để Triệu Phổ chịu dạy công phu cho nó!

.

Tiểu Tứ Tử ở một bên cảm thấy rất thú vị, bèn nói với Triệu Phổ, “Cửu Cửu, ta cũng muốn học công phu.”

“A?” Triệu Phổ nhìn Tiểu Tứ Tử.

“Ta cũng muốn học công phu.”

“Người học công phu làm cái gì?” Công Tôn khó hiểu hỏi bé.

“Ta... Muốn bảo vệ phụ thân!” Tiểu Tứ Tử tràn trề tự tin nói.

“Không được.” Triệu Phổ thốt ra, “Luyện võ công cần tay dài chân dài mới được, người tay ngắn chân ngắn... Tê...”

Triệu Phổ còn chưa dứt lời, cánh tay đã bị Công Tôn hung hăng ngắt một cái đau điếng, nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử mấp máy miệng mếu máo, vẻ mặt ai oán cộng thêm ủy khuất cộng thêm chán ghét cộng thêm thần sắc vô cùng khổ sở nhìn Triệu Phổ, vành mắt bắt đầu có chút hồng hồng.

“Ách... Ta...” Triệu Phổ tự biết mình nói sai, muốn đổi giọng thì đã không kịp, bèn nói, “Không phải a... Ta chỉ nói, Tiểu Tứ Tử người tương

đối khả ái, tương đối béo...”

Công Tôn thật muốn dồn sức đá chết hẳn, Tiểu Tứ Tử sợ nhất người ta nói nhóc béo.

Quả nhiên, chỉ thấy khuôn mặt Tiểu Tứ Tử nhẵn thật nhẵn, trầm mặc một hồi, đột nhiên, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, ‘oa’ một tiếng bật khóc...

Tất cả mọi người cả kinh, Tiểu Tứ Tử bổ nhào vào lòng Công Tôn, nói, “Phụ thân, Cữu Cữu bảo ta béo.”

= = Triệu Phổ hồi hận đến xanh cả ruột, ngược mắt, chỉ thấy đám ảnh vệ đều khinh khỉnh nhìn hẳn.

Triệu Phổ vò đầu bứt tai, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ, nói, “Tiểu Tứ Tử ngoan, không béo, phụ thân giúp người đánh hẳn!” Nói xong, liền đập Triệu Phổ.

“Ai nha.” Triệu Phổ vội vàng phối hợp, nói, “Tiểu Tứ Tử, người không béo a, một chút cũng không béo!”

Tiểu Tứ Tử khóc thút thít bị Công Tôn đặt xuống giường, nhìn Triệu Phổ, nói, “Vậy còn cái gì tay ngăn chân ngăn... Còn bảo không tốt để luyện công phu.”

“Không phải... Ta nói là...”

“Người còn nói?!” Công Tôn tức điên, đang yên đang lành tự dưng đi chọc bảo bối của y, lần này lại phải khổ sở vài ngày! Càng nghĩ càng giận, Công Tôn muốn đánh Triệu Phổ, Triệu Phổ chịu đòn thì thật ra cũng chẳng việc gì, chỉ là Tiểu Tứ Tử... phỏng chừng sẽ không vui.

Đang thút thít, Tiểu Tứ Tử liền cảm thấy vai mình bị vỗ hai cái.

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, thấy là Tiêu Lương.

“Cần Nhi, không nên như vậy.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nhìn Tiêu Lương, hỏi, “Ngô?”

“Ý của Vương gia là, người luyện công phu quá lãng phí.” Tiêu Lương nói.

“Hm?” Tiểu Tứ Tử quệt quệt nước mắt, nhìn Tiêu Lương, “Có ý gì nha Tiểu Lương Tử?”

Tiêu Lương nói, “Vương gia nghĩ người tương đối thích hợp làm tiểu thần y, luyện công phu quá lãng phí, cho nên Vương gia mới nói như vậy.”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Ta không mập cũng không ốm sao?”

Tiêu Lương nhướng mi một cái, “Đương nhiên, Cần Nhi thông minh nhất!”

Tiểu Tứ Tử nghe xong, hé miệng, nhẹ nhàng mà cười. Sau đó, bé quay mặt nhìn đám người đang mục trừng khẩu ốc kia, lại nhìn nhìn Triệu Phổ, nói, “Hm, Cữu Cữu, người cứ nói thẳng là được mà... Phụ thân không nên đánh Cữu Cữu, ta không có ghét Cữu Cữu đâu.”

= □ =... Mọi người trầm mặc.

Mát lát, Giả Ảnh chợt chợt Triệu Phổ, nói, “Vương gia, ngài vẫn nên thu nó đi, nhân tài a, quản nó báo thù hay không làm chi.”

“Ách... chuyện này...” Triệu Phổ có chút dao động.

Tử Ảnh cũng tới thổi gió, “Vương gia, thu được Tiểu Tứ Tử chẳng khác nào thu Công Tôn tiên sinh a.”

“Ừ! Có lý.” Triệu Phổ vội vàng gật đầu, xoay mặt, chỉ thấy Công Tôn hung hăng trừng mắt — Người dám?

Triệu Phỗ giật giật khóe miệng, nhìn nhìn Tiêu Lương, tự nhủ với bản thân, quên đi, nhẫn nại nhẫn nại! Vì tương lai của hài tử này... Lát sau, Triệu Phỗ thở phào một cái, nắm chặt tay —— Nhẫn nại thành công!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 64: Ác Nhân Tự Có Ác Nhân Trị

Thế lực Tiêu Lương rất tốt, cho nên khôi phục cũng rất nhanh, mới ba ngày đã có thể xuống giường, Công Tôn làm cho nó một cái nẹp ở ngực, không để nó khom lưng, sợ bị thương.

Tiêu Lương vô cùng nghe lời, nói chính xác hơn, hẳn là đặc biệt hiếu lý lẽ.

Thông thường, muốn một hài tử nghe lời thì tương đối dễ, chỉ cần la hét nhiều chút, hoặc thuận theo ý nó là có thể, nhưng muốn nói lý lẽ với một tiểu hài tử, vậy thì lại rất khó khăn.

Tiêu Lương đại khái là cô độc một mình từng trải nhiều việc, thấy được lòng người thay đổi, cho nên rất thông minh, nó là một tiểu hài tử biết suy tính trước sau. Hài tử thông thường đều chỉ nghe những lời ngon ngọt, mà Tiêu Lương thì nhìn xem những lời người nói có mục đích gì. Tiêu chuẩn của nó rất đơn giản, nếu như người vì muốn tốt cho nó, như vậy vô luận chuyện đó có bao nhiêu rắc rối hoặc nhiều khi khiến nó mất hứng, nó cũng sẽ làm tất cả. Nhưng nếu lời người nói vì không tốt cho nó, như vậy sau này dù có ngọt ngào như mật, nó cũng sẽ không quan tâm.

Bởi vậy, mới vài ngày ngắn ngủi, Tiêu Lương đã cùng Công Tôn, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường và tất cả ảnh vệ trở thành hảo bằng hữu, Triệu Phổ là sư phụ mà nó nhìn trúng, Bao Chứng và Bát Vương gia là trưởng giả đáng kính trọng, Bàn Cát là một con cáo già, đương nhiên... Tiểu Tứ Tử là bằng hữu tốt nhất.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương hay cùng nhau chơi đùa, hai đứa thường thường cười ha hả từ bên này chạy qua bên kia, thân mật như huynh đệ.

Công Tôn cũng rất vui vẻ, Tiểu Tứ Tử ít khi cùng bạn đồng lứa chơi đùa, bây giờ đã có Tiêu Lương, cũng coi như có một hảo bằng hữu.

Triệu Phổ trong lòng thực sự rất thích Tiêu Lương, cũng dễ hiểu, bởi vì nhìn Tiêu Lương ở một vài phương diện, thật sự rất giống Triệu Phổ.

Triển Chiêu mấy ngày nay rất mệt mỏi, phải truy bắt Gia Luật Minh, lại phải căn cứ theo manh mối do Tần Ngạo cung cấp, đi điều tra Phương Bác Giang.

Ngày đó Tần Ngạo đã khai báo, rằng vì hăn nghe nói có người muốn hãm hại Phương lão tướng quân cho nên mới đi xem, tên lưu manh đó hiểu sai lời hăn, nói chung là phui sạch không còn một mảnh, cứ như cái gì hăn cũng không biết, Triệu Phổ tức giận đến suýt nữa lấy đao chém hăn.

Nhưng Bao Chứng thật ra rất lão luyện, từ lời nói của Tần Ngạo, nghe ra một ít chuyện không giống như vậy, bảo Triệu Phổ trước tiên đừng nổi nóng, giam người lại, những chuyện khác ông sẽ an bài, phân phó Triển Chiêu đi làm.

Triệu Phổ dù sao cũng không phải người của Khai Phong phủ, hơn nữa quấy rầy Bao Chứng phá án thì thật không tốt, cho nên đành phải cả ngày lòng vòng quanh hậu viện Khai Phong phủ, cùng với Công Tôn.

Bất quá sự xuất hiện của Tiêu Lương cũng có một chỗ tốt, ít nhất Tiểu Tứ Tử có người chơi, sẽ không kè kè bên Công Tôn mọi nơi mọi lúc, hăn cũng tương đối dễ làm việc. Nhưng con mọt sách này gần đây lỗ tai càng ngày càng cứng, tiện nghi cũng càng ngày càng khó chiếm, một chút tiến triển cũng không có, làm hăn gấp gáp muốn chết.

.

Buổi trưa một ngày nọ, Triệu Phổ nhìn vầng thái dương trên bầu trời, hỏi Công Tôn, “Thư ngốc, đi ra ngoài ăn không?”

Công Tôn đang phơi nắng dược liệu, lắc đầu nhìn Triệu Phổ, “Ngày nào người cũng hỏi ta những lời này rất nhiều lần.”

Triệu Phổ bĩu môi, “Thì tại không có gì để làm, lão Bao chuyện gì cũng không chịu giao cho ta làm.”

“Người là Vương gia mà, ai dám sai sử người làm việc.” Công Tôn thu thập dược liệu, gọi, “Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử, đi ăn.”

Công Tôn vừa dứt tiếng, trong phòng, Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương chạy ra, giống như hai chú chim sẻ nhỏ.

Công Tôn thấy Tiêu Lương mặt mũi đen thui, liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người lại khi dễ Tiểu Lương Tử nữa à?”

“Không.” Tiêu Lương đến bên giếng múc nước rửa mặt, nói, “Tiểu Tứ Tử dạy ta nhận mặt chữ, ta làm sai thì phạt ta, bảo như vậy sẽ nhớ kỹ.”

“Nga.” Công Tôn và Triệu Phổ đều gật đầu, Tiêu Lương một chữ bẻ đôi cũng không biết, ngay cả tên mình cũng không viết được, cho nên Công Tôn mỗi ngày sẽ dạy nó viết một ít, hài tử thông minh, học cũng nhanh.

“Phụ thân, đói.” Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn, “Chúng ta đi ăn cơm sao? Bạch Bạch nói, hôm nay có canh náo nhiệt để xem.”

“Nga?” Triệu Phổ hăng hái, hỏi, “Canh náo nhiệt gì?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nói, “Ờ... Cái gì... Lâm lâm lâm.”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, đều cúi đầu nhìn Tiêu Lương.

Tiểu Lương Tử dùng khăn lau mặt, nói, “Nga, Ngũ gia vừa nói, vùng ngoại thành Khai Phong sẽ mở võ lâm đại hội.”

“Võ lâm đại hội?” Triệu Phổ soạt một cái liền đứng lên, “Cái này thú vị à, để làm chi? Muốn chọn võ lâm minh chủ?”

“Chỉ là một đại hội thông thường mà thôi.” Lúc này, Triển Chiêu thông thả từ bên ngoài đi vào, cầm trong tay một cái đùi gà.

Công Tôn và Triệu Phổ đều có chút hết nói, hình tượng này của Triển Chiêu, dáng vẻ hảnh cầm cái đùi gà vừa gặm vừa đi, thật sự khiến cho người ta dở khóc dở cười, nếu để các cô nương ngưỡng mộ hảnh trong Khai Phong nhìn thấy, không chừng sẽ bật khóc.

“Miêu Miêu ăn gà nướng à?” Tiểu Tứ Tử tiến đến hỏi.

“Ừ, Tiểu Tứ Tử ăn không?” Triển Chiêu nói, cầm đùi gà đưa qua cho bé.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Có chân gà không?”

“Nga, không biết, cái đùi gà này là vừa nãy đi ngang qua thư phòng, đại nhân đưa cho ta.” Triển Chiêu trả lời.

Tất cả mọi người bắt đầu tưởng tượng cảnh: Triển Chiêu đi ngang qua thư phòng của Bao Chứng, Bao Chứng gọi hảnh lại, đưa cho hảnh một cái đùi gà...

Sau đó, đồng loạt lắc đầu, đem hình ảnh đáng sợ đó đẩy ra khỏi não.

“Tiểu Tứ Tử, muốn ăn chân gà sao?” Công Tôn vươn tay bế Tiểu Tứ Tử lên.

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Vậy ra ngoài ăn đi.” Triệu Phổ nói, hỏi Triển Chiêu, “Đúng rồi, võ lâm đại hội kia là thế nào?”

“Nga.” Triển Chiêu nói, “Loại võ lâm đại hội này, thường thường đều là những bang phái thay phiên chủ trì, hàng năm đều có. Chỉ là tập trung những người mới tương đối nổi tiếng của năm đó, còn có một vài môn phái mới, cùng nhau tỷ thí. Người chiến thắng, cũng coi như vừa có danh vừa có lợi.”

“Nga...” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Như vậy cũng khá thú vị.”

“Dùng bữa xong thì đi xem.” Công Tôn cười nói.

“Ai, tiên sinh, hay là thôi đi.” Triển Chiêu khoát tay nói, “Người mà đi thì sẽ hối hận.”

“Hm?” Công Tôn và Triệu Phổ đều khó hiểu nhìn Triển Chiêu, hỏi, “Sao lại thế?”

“Ai, những nhân tài mới của võ lâm bây giờ a, là muốn một lần hành động liền thành danh.” Triển Chiêu lắc đầu nói, “Vừa nhìn đến một chút danh khí, hai con mắt đều biến xanh, xông lên đòi luận võ, ta hàng năm vào lúc này đều phải đuổi cổ vài nhóm người, hiện trường tỷ thí cũng mỗi năm mỗi loạn, đánh chết người trên lôi đài, gian dối... Mang tiểu hài tử đi xem thì không tốt lắm.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều cảm thấy có chút mất hứng, Triệu Phổ lắc đầu, “Sao lại như vậy, ta còn muốn nhìn một chút xem có nhân tài nào không.”

“Nhân tài thì miễn bình luận, nhưng lại có nhiều đại quan tới đó tìm cao thủ.” Triển Chiêu nói với Triệu Phổ, “Đúng rồi Vương gia, lát nữa ta mượn Giả Ảnh một chút, ta bận quá.”

“Được.” Triệu Phổ nhìn thoáng qua nóc nhà, Giả Ảnh đã nhảy xuống.

Triển Chiêu vừa gặm đùi gà vừa cùng Giả Ảnh đi vào, “Ai nha, Phương Bác Giang kia là một con cáo già.”

“Đầu mối của Tần Ngạo vô dụng sao?” Giả Ảnh hỏi.

“Hm... Chúng ta muốn thử bọn họ, cho nên nhờ người hỗ trợ...”

...

Triệu Phổ đứng tại chỗ nhìn hai người đi xa, vươn tay sờ sờ cằm, hỏi Công Tôn, “Nè, thử ngốc... vì sao hắn tìm Giả Ảnh hỗ trợ mà không tìm ta?”

Công Tôn nhìn nhìn hắn, nói, “Nói thật... Bởi vì Giả Ảnh so với người thì hữu dụng hơn rất nhiều.”

Triệu Phổ nheo mắt lại, Công Tôn cảm thấy rất hả hê, ôm Tiểu Tứ Tử chạy, Tiêu Lương nhanh chân đuổi kịp.

Triệu Phổ nghiêng răng, Tử Ảnh ở trên nóc nhà nói, “Vương gia, Giả Ảnh công cao chấn chủ! Đánh hắn!”

Triệu Phổ thở dài, đám ảnh vệ của hắn tại sao đều ‘có bệnh’ như vậy chứ.

.

Hai lớn hai nhỏ, bốn người nhàn rỗi nhất ở Khai Phong phủ, thông thả đi ra ngoài phố... Tiểu Tứ Tử vỗ tay nói, “Oa, thật nhiều người a.”

“Rất náo nhiệt a.” Tiêu Lương cũng nói.

Công Tôn nhú mào, “Một võ lâm đại hội sao lại có nhiều người đến như vậy?”

Triệu Phổ chìa tay ra nói với Tiêu Lương, “Cần dắt đi hay không? Đừng để một lát lại lạc mất.”

Tiêu Lương ngược mắt nhìn Triệu Phổ, vươn tay nắm tay Triệu Phổ, Triệu Phổ và Công Tôn cho nó đi ở giữa, để tránh một hồi bị chen lấn, thương tích của Tiêu Lương còn chưa khỏi hẳn.

Tiêu Lương được che chở giữa hai người, nhìn bàn tay lớn hơn tay mình rất nhiều của Triệu Phổ, lần đầu tiên có cảm giác mình là một tiểu hài tử, trong lòng có chút vui sướng, cũng có chút chua xót.

Bọn họ đi tới Thái Bạch Cư, chỉ thấy trong quán đều đầy cả người.

Chương quỹ thấy được Triệu Phổ, vội vàng nghênh đón, “Vương gia, hết chỗ rồi.”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, muốn đi chỗ khác thì nghe tiểu nhị nói, “Nhưng Ngũ gia đang ở nhà gian trên lầu ba, một mình một phòng, phòng chừng có thể lên ngồi.”

Công Tôn và Triệu Phổ đương nhiên vui vẻ, đến ngồi kè, nói không chừng còn có thể tiện đường ăn cơm chùa.

Bọn họ lên lầu, Tử Ảnh ở phía sau liên tục lắc đầu, Triệu Phổ thân là một Vương gia, lại cùng Công Tôn chiếm tiện nghi người khác, không chỉ không cảm thấy sai, trái lại còn thích thú, thực sự là...

.

Bạch Ngọc Đường chợt thấy cửa bị đẩy ra, Tiểu Tứ Tử chạy ào vào gọi, “Bạch Bạch!”

Sau đó là Tiêu Lương, tiếp đó là Triệu Phổ và Công Tôn.

Bất đắc dĩ thở dài, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Dưới lầu hết chỗ rồi sao?”

“Hết rồi.” Triệu Phổ đi vào ngồi xuống, bảo tiểu nhị mang thức ăn lên, vừa hỏi, “Tại sao lại có nhiều người như vậy? Không phải nói chỉ là một võ lâm đại hội bình thường thôi sao?”

“Năm nay không biết vì sao lại có nhiều người như vậy.” Bạch Ngọc Đường cũng khẽ nhú mày, nói, “Tứ ca ta đã đi hỏi thăm, lập tức trở về.”

Công Tôn gọi món ăn, mọi người bắt đầu chuẩn bị dùng bữa, tiểu nhị đã sớm mang chân gà lên cho Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương mỗi đứa gặm một cái.

“Vụ án của Phương Bác Giang có tiến triển gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ và Công Tôn.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường biểu tình phức tạp nhìn hai người, ánh mắt như đang hỏi —— Hai người thực sự là người của Khai Phong phủ sao?

Triệu Phổ và Công Tôn đều ừ rừ, then chốt là Bao Chứng vẫn rất chiêu cố bọn họ, bọn họ cũng không dám quấy rầy, vì vậy nên dù Khai Phong phủ bận rộn nhiều việc, riêng hai người bọn họ thì lại rất nhàn.

“Ta nghe được vài chuyện.” Bạch Ngọc Đường nói, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy đưa cho hai người.

Công Tôn mở ra xem, Triệu Phổ cũng kề sát vào nhìn, chỉ thấy đó là một bài thi.

“Đây là cái gì?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

Công Tôn liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đây là bài thi tuyển võ tướng của Phương Bác Giang năm đó?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cười nói, “Năm đó Phương Bác Giang được chọn là nhờ vào bài thi này, sau đó bắt đầu ra quân thẳng trận, đường làm quan thuận buồm xuôi gió.”

“Ngà?” Triệu Phổ cầm lấy nhìn nhìn, nói, “Chấm bài thi chính là tiền nhiệm Binh Bộ Thị Lang Phùng Khoát a... Lão nhân kia làm người rất chính trực, hẳn sẽ không có gian lận, bất quá đã chết khá nhiều năm rồi.”

“Bài thi có vấn đề gì sao?” Công Tôn hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, nói, “VẬY phải hỏi các người, ta cũng không rành.”

Công Tôn lại kín đáo đưa cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ cau mày, nói, “Khi đó đám lão đầu kia rất si văn, quan tướng lúc đánh trận cũng phải biết viết, cho nên những nhân tài được chọn cũng rất quái dị.” Nói xong, tâm không cam tình không nguyện mà ngồi xem.

Sau đó, Triệu Phổ vẫn cúi đầu chuyên chú nghiên cứu bài thi nọ, tiểu nhị bưng cơm nước lên, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương một trái một phải, giúp Triệu Phổ dứt thức ăn vào miệng, Công Tôn ở một bên ganh tị vô cùng, tên lưu manh này có gì tốt?!

Đang xem, chợt nghe bên ngoài có tiếng rối loạn xôn xao.

Bạch Ngọc Đường tiến đến trước cửa sổ nhìn xuống, lắc đầu.

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn hỏi.

“Lại đánh nhau.” Bạch Ngọc Đường nói, “Năm nay lại cứ khăng khăng mở hội tại Khai Phong phủ, con mèo kia và đám quân binh phồng chừm sẽ

rất bận rộn.”

“Hm...” Hai người đang nói, chỉ thấy Triệu Phổ khẽ cau mày, thốt lên, “Ừ... Kỳ quái a.”

“Chuyện gì?” Công Tôn hỏi.

“Tại sao ta cảm thấy bài thi này không phải do Phương Bác Giang viết?” Triệu Phổ nói.

“Chữ viết không giống? Ngữ khí không giống? Hay có cái gì khác?” Công Tôn hỏi.

“Lão đầu Phương Bác Giang kia tuy chinh chiến nhiều.” Triệu Phổ đặt bài thi lên bàn, lắc đầu, “Nhưng người viết bài thi này lại không phải chỉ có chút thành tựu như vậy!”

Công Tôn sửng sốt, hỏi, “Ý người là...”

“Người làm bài thi này, ngữ khí tốt, quan điểm cân nhắc chiến thuật phi thường đặc biệt, không phải người bình thường có thể làm được.” Triệu Phổ nhẹ nhàng thở dài, “Hm... Hơn nữa hẳn nói chủ yếu là chiến lược về Đông Bắc bộ, không có vùng khác.”

Công Tôn khẽ nhíu mày, cầm bài thi lên xem.

Triệu Phổ thấy hai tiểu hài nhi còn đang nhồi nhét thức ăn vào miệng mình, bèn nói, “Thôi cứ ăn đi!”

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đều cười tủm tỉm, Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử đặt ngồi bên cạnh Tiêu Lương, hai tiểu hài nhi liền cùng nhau ăn ăn uống uống, trên bàn cũng trở nên náo nhiệt lên.

“Ừm.” Công Tôn xem xong gật đầu, nói, “Là có vài chỗ không thích hợp.”

“Đâu?” Triệu Phổ hỏi.

“Người xem, bức vẽ của hần, là một phần của bản đồ địa hình, nói về lợi dụng địa thế sông Thủy mà đánh địch giành chiến thắng.” Công Tôn chỉ vào bản vẽ cho Triệu Phổ xem.

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu nói, “Chiêu này dùng rất không tồi, ta cũng chưa chắc nghĩ ra được.”

“Ở đây hần nói chính là sông Thủy... Sông Thủy này đã sớm không còn tồn tại, bây giờ hần là sông Lưu Bắc.” Công Tôn nói, “Nơi này vốn là sông Thủy, khi chảy vào biển có hơi xiên, phía đông thì nước lớn, cho nên sông đó mới gọi là sông Thủy. Mà trải qua rất nhiều năm biến đổi, phía đông nước càng ngày càng ít, mà phía bắc thì mới vừa bị khô cạn, bây giờ đã gọi là sông Lưu Bắc!”

Triệu Phổ khẽ nhú mày, nói, “Địa lý nơi này ta không quá quen thuộc, bất quá sông Lưu Bắc ta có nghe qua, sông Thủy... quả thực chưa từng nghe.”

“Vậy là được rồi.” Công Tôn nói, “Sông Thủy là cách nói thời tiên Tần (giai đoạn lịch sử của Trung Quốc trước khi nhà Tần thống nhất), thời tiên Tần gọi sông Thủy, sau đó đổi tên thành sông Đà, nhà Tùy (một triều đại của Trung Quốc, công nguyên 581-618) gọi là Tế Thủy, nhà Đường đổi tên gọi là sông Chương, năm xưa tiên hoàng đổi thành sông Lưu Bắc.”

“Phải, nói thành sông Chương và sông Lưu Bắc, thậm chí là Tế Thủy cũng không quá đáng, bất quá nói là sông Thủy... như vậy thật khó hiểu.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

“Có lý!” Triệu Phổ thu hồi bài thi, nói, “Một lát đem cho Bao tướng xem.” Nói tới đây, Triệu Phổ ngược mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Tại sao Bạch huynh lại nghĩ đến việc thăm dò bài thi?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, nói, “Đúng dịp mà thôi.”

“Đúng dịp?” Công Tôn và Triệu Phổ đều có chút mơ hồ.

“Ta đi dạo buổi tối, phát hiện có người làm trộm, cho nên ta tiện tay trộm lại của hắn.” Bạch Ngọc Đường đạm mạc nói.

Công Tôn và Triệu Phổ nhướng mi một cái —— Xuống tay trộm bài thi này, có thể thấy là có tật giật mình, đúng là giấu đầu lòi đuôi!

Không bao lâu, Tưởng Bình đã trở về, đẩy cửa ra thấy trong phòng đông người, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng tới chào hỏi.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Điều tra ra không?”

“Ra.” Tưởng Bình nói, “Hoang đường! Võ lâm Trung Nguyên chuẩn bị làm ra một bảng bài danh (xếp thứ hạng), phân ra cao thấp!”

“A...” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Còn ngại chưa đủ loạn sao?”

“Đúng vậy.” Tưởng Bình uống một ngụm rượu, nói, “Người nói, văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị* a, nếu như bài danh, nói người đệ nhất ta đệ nhị, ta đánh bại người thì ta không phải đệ nhất sao? Vậy đệ thập đánh bại đệ nhất chẳng phải sẽ trở thành đệ nhất sao... Đây chẳng phải là rảnh rỗi đi tìm việc sao, đến lúc đó, toàn bộ võ lâm Trung Nguyên đều nội đấu!”

*(văn không có hạng nhất, võ không có hạng nhì, ý nói trên đời không có bất cứ ai tuyệt đối vô địch)

“Đúng vậy, ai nghĩ ra ý tưởng hoang đường như vậy?” Công Tôn hỏi.

“Đây là do vài lão già hồ đồ!” Tưởng Bình ăn đậu phộng nói, “Mấy hôm trước, nghe nói một đám chưởng môn của các đại môn phái cùng nhau bàn chuyện này, nói tới nói lui, rồi khoe môn phái nhà mình có nhân tài mới xuất hiện, sau đó càng nói càng nóng, vẫn cảm thấy người của phái mình là

giỏi nhất... Sau đó không biết ai đột phát ý tưởng đòi làm một cái bài danh, giống như binh khí phổ(bản sắp xếp cấp độ của binh khí)... Sau đó càng nháo càng lớn, nói muốn so xem ai mới là thiên hạ đệ nhất.”

“Đã quyết định sẽ so tài rồi à?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Tại Khai Phong phủ?”

“Ai...” Tưởng Bình thở dài, nói, “Cũng đã đánh chết vài người, vừa nãy ta còn thấy Triển tiểu miêu nổi điên ngay giữa đường.”

“Ủm?” Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Triển Chiêu có chuyện gì?”

Tưởng Bình nói, “Hình như trước tiên là có người đòi khiêu chiến với hãn, hãn không thèm để ý, lại có người gây chuyện trên đường, hãn nghe tin dẫn người chạy tới thì đã đánh nhau gây chết người, đám người đó còn nói cái gì mà giang hồ chuyện giang hồ... Người cũng biết đám giang hồ đó, cả đồng người chỉ được cái ồn ào, ta thấy Triển tiểu miêu rất tức giận!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói, “Các người cứ dùng bữa trước, ta đi xem.” Nói xong, đứng dậy nhảy ra cửa sổ, rời đi.

Tưởng Bình bất đắc dĩ uống rượu, lắc đầu nói, “Ai, có cần trực tiếp nhảy ra cửa sổ như vậy không.”

“Triển Chiêu có thể sẽ gặp phiền phức hay không?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

“Chắc là có một chút.” Lúc Triệu Phổ nói lời này, thì cũng hơi có chút đồng cảm, “Hãn niên thiếu thành danh, cái gì cũng so với người khác giỏi hơn một chút, bây giờ lại ở Khai Phong phủ, thu cả danh lẫn lợi còn được người người yêu kính, tự nhiên dẫn tới một đám người gai mắt.”

“Sợ cái gì?” Công Tôn nói, “Không được người đổ kị thì chỉ là kẻ tầm thường mà thôi!”

“Ai, tiên sinh, nói thì nói vậy, nhưng uất ức này chịu không nổi a.”
Tưởng Bình lắc đầu, nói, “Đám giang hồ này chỉ biết nói mấy câu, ‘Chúng ta giang hồ chuyện giang hồ, Triển Chiêu ngươi đã là người của quan phủ, quản không được chúng ta’, nếu như quản chuyện này, thì có một đám người nói không tốt về ngươi, người giang hồ đều không thích quan phủ hỏi tới chuyện giang hồ, nếu như mặc kệ, bách tính không chịu nổi, nói Triển Chiêu vì tình riêng mà bất công.”

Công Tôn nhú mày, “Như thế.”

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn hỏi, “Miêu Miêu có chuyện gì vậy?”

“Nga... Miêu Miêu của Khai Phong phủ các người bị người khi dễ.”
Tưởng Bình cười chọc Tiểu Tứ Tử.

“Cái gì?” Tiểu Tứ Tử phồng má lên, nói, “Vì sao khi dễ Miêu Miêu?! Phụ thân, chúng ta đi ra mặt cho Miêu Miêu!”

Công Tôn sững sốt, cười hỏi, “Tiểu Tứ Tử, ngươi nói, làm sao ra mặt cho Miêu Miêu a?”

Tiểu Tứ Tử dẫu mồm... Ra mặt còn chưa đủ nữa là.

Triệu Phổ một bên nghĩ nghĩ, nhếch miệng cười, nói, “Thư ngốc, Tiểu Tứ Tử nói đúng đó... Chuyện này phải ra mặt cho Triển Chiêu, nói cách khác, lặp đi lặp lại nhiều lần, ai cũng chịu không nổi.”

Công Tôn theo hần đứng lên, hỏi, “Ngươi có chủ ý gì? Ngươi chẳng phải cũng là người của quan phủ sao?”

“Hừm?” Triệu Phổ cười, hỏi, “Quan phủ cái quái gì? Ta là lưu manh!”

Công Tôn không nói gì...

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 65: Lưu Manh Sẽ Truyền Nhiệm

“Người đang làm gì đó?” Công Tôn bị Triệu Phổ kéo vào trong một hẻm nhỏ.

Triệu Phổ bảo Tử Ảnh đến hiệu may mang vài bộ quần áo tối, thay đổi một bộ trang phục, ăn mặc như một võ sinh hành tẩu giang hồ, còn cố ý bôi đen cả khuôn mặt mình.

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử ở một bên cười tủm tỉm, “Giống Bao Bao.”

Công Tôn cũng muốn cười, còn chưa cười ra tiếng, Triệu Phổ đã đón lấy tương cháo do Tử Ảnh làm ra, bôi lên mặt Công Tôn.

“A...” Công Tôn vội vàng tránh né, nhưng Triệu Phổ đè lại không cho y chạy, “Thư ngọc, phối hợp đi, nhiều người mới thú vị!”

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Công Tôn bị bôi tương đầy mặt, cảm thấy vừa chua lại vừa mặn, khó chịu muốn chết, đáng trách nhất là Triệu Phổ chết tiệt tay chân còn không sạch sẽ!

Công Tôn xoa xoa mặt, hung hăng đập Triệu Phổ một cước.

Triệu Phổ rất thoải mái, đồng thời hạnh phúc vì được đánh trúng, xoay mặt hỏi Tử Ảnh cũng đang bôi đen, “Ê, nhìn ra không?”

Tử Ảnh lắc đầu, “Vương gia, trông rất giống lưu manh!”

Triệu Phổ gật đầu, “Được!”

Công Tôn vừa thay đổi một bộ y phục của võ nhân, vừa hỏi Triệu Phổ, “Tại sao lại phải bôi đen mặt như vậy?”

“Chúng ta đi gây sự, bôi lên như vậy, làm chuyện xấu không ai có thể nhận ra.” Nói xong, Triệu Phổ kéo Công Tôn đi.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương tay nắm tay, cũng muốn đi theo “làm chuyện xấu”, Đại Ảnh và Phi Ảnh không biết từ đâu nhảy xuống, chiếu cố hai vật nhỏ.

.

Triệu Phổ kéo Công Tôn đang tâm không cam tình không nguyện ra ngoài phố, không cần đi quá xa, liền nhìn thấy chính giữa con đường phía trước có không ít người vây quanh. Có người giang hồ mặc võ phục, cũng có người đi đường vây xem náo nhiệt.

Công Tôn bị Triệu Phổ kéo vào trong đám người, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng muốn chui vào, bị Đại Ảnh và Phi Ảnh nắm áo kéo lại —— Không được đi!

Chỉ thấy trong đoàn người, có nhiều kẻ đang giằng co với một đám quan binh, trên mặt đất nằm hai cỗ thi thể, có mấy kẻ giang hồ đang gây ồn ào. Các quan binh muốn đem thi thể tới Khai Phong phủ điều tra rõ về người chết, bọn giang hồ thì muốn mang thi thể đi.

Triệu Phổ và Công Tôn nhìn xung quanh một chút, không thấy Triển Chiêu, có chút khó hiểu, liền hỏi một người đi đường đang xem náo nhiệt bên cạnh, “Xin hỏi, nghe nói ban nãy có rất nhiều kẻ làm khó dễ Triển đại nhân, người đâu rồi?”

“Nga, ban nãy có quan binh tới, Triển đại nhân đã bị một bạch y nhân lôi đi.” Người xem náo nhiệt kia nói, “Đám giang hồ này thật không biết lý lẽ.”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau —— Nga~ Bạch Ngọc Đường xuống tay thiệt là nhanh.

Công Tôn kéo kéo Triệu Phổ, nói, “Nếu không có chuyện gì, chúng ta quay về đi?”

Triệu Phổ xoa tay, cười nói, “Gấp cái gì, nhìn xem náo nhiệt rồi nói tiếp.”

Công Tôn bất đắc dĩ, đành phải ở lại cùng hăn xem.

Lúc này, chợt nghe mấy tên giang hồ nghênh cổ nói, “Chúng ta giang hồ chuyện giang hồ, cái gì Khai Phong phủ a! Không tới phiên các người quản!”

Đô Thống cấm quân dẫn đầu kia là Dương Nhất Hà, người này võ nghệ cao cường, làm người tương đối nghiêm túc, thấy đám giang hồ kia xỏ lá vô lại, liền quát, “Gây tai nạn chết người há lại là chuyện trẻ con, cản trở phá án hết thầy áp đi!”

Sau đó, cấm quân bắt đầu bắt người, bọn giang hồ này cùng với những người xem náo nhiệt vội vàng bỏ chạy, đám võ lâm nhân sĩ vừa mới ồn ào cũng chửi xéo rồi tháo chạy.

Dương Nhất Hà lắc đầu thở dài, gọi người thu thập một chút, mang thi thể cùng kẻ sát nhân đi, vừa xử lý vừa lăm bầm, “Đã quá loạn, còn thêm phiền!”

Triệu Phổ đi tới, vươn tay vỗ vai Dương Nhất Hà, hỏi, “Này, Dương huynh, chuyện gì xảy ra a?”

Dương Nhất Hà nghe thấy thanh âm rất quen tai, nhìn tới thì càng hoảng sợ, tâm nói tên này từ đâu đến? Tại sao còn đen hơn cả Bao đại nhân? Mà còn biết mình?

Triệu Phổ thấy hắn không nhận ra mình, liền giơ tay chỉ chỉ mặt mình, nói, “Ta, Triệu Phổ nè.”

Dương Nhất Hà sửng sốt, “Vương gia... người...”

Triệu Phổ hắc hắc cười, hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

“Phù...” Dương Nhất Hà thở dài, nói, “Mấy ngày ta chúng ta cũng sắp phiền chết rồi.”

Công Tôn hỏi, “Bọn giang hồ này ngày nào cũng gây sự sao?”

“Đúng vậy.” Dương Nhất Hà gật đầu, “Đáng ghét nhất chính là giáo chúng của bốn đại giáo Nhật Nguyệt Càn Khôn, ngày nào cũng đánh tới khuya, hơn nữa còn có nhiều môn phái khác cũng nhảy vào, muốn giành địa bàn cũng đừng tới Khai Phong phủ mà làm loạn chứ, đúng không?!”

“Nhật Nguyệt Càn Khôn...” Công Tôn suy nghĩ một chút, tựa hồ từng nghe nói qua.

Triệu Phổ hỏi Dương Nhất Hà, “Chính là bốn giáo phái đó khơi mào? Đại môn phái khác đâu?”

“Các môn phái khác thì đỡ hơn một chút, như cái gì Võ Đang Thiếu Lâm đó, những ai có thân phận đều biết tiết chế.” Dương Nhất Hà lắc đầu nói, “Nhật Nguyệt Càn Khôn là giáo phái mới khá có thực lực, cho nên đau đầu nhất! Lũ người đó không làm chuyện nghiêm túc, chỉ biết gây xích mích đủ chỗ. Khiêu khích đại môn phái khi dễ tiểu môn phái, còn xúi giục ly gián người giang hồ và quan phủ, thấy là phiền... Đã vậy bọn chúng còn có vài cao thủ, sau khi nhập giáo hình như còn được cho tiền, nên người tham gia rất nhiều.”

“Vậy bốn môn phái kia, chỉ xúi giục người khác đấu, không nội đấu sao?” Công Tôn hỏi.

“Ai!” Dương Nhất Hà nhướng mi một cái, nói với Công Tôn, “Đây chính là điểm quan trọng, bốn môn phái này, nghe tên thì đã biết, kỳ thực đều là cùng một nguồn, còn có thể nội đấu sao?!”

“Nga.” Công Tôn gật đầu, sau đó, Dương Nhất Hà trở lại làm việc, Triệu Phổ kéo Công Tôn đi ra, phân phó Phi Ảnh và Đại Ảnh dẫn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương về trước, bọn họ có chuyện phải làm.

.

“Người chuẩn bị làm gì?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Ta nghĩ có người muốn làm loạn, cố ý gây sự!”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Triệu Phổ nghĩ nghĩ, mỉm cười, nói, “Đi, thư ngốc, chúng ta đi đùa chơi một chút!”

Công Tôn cảnh giác nhìn hắn, vươn tay muốn lau tương trên mặt.

“Ai, lau sạch sẽ bị người phát hiện.” Triệu Phổ nắm tay Công Tôn.

“Ngứa!” Công Tôn nói.

“Ngứa à?” Triệu Phổ sẵn tới hỏi, “Ta thôi thôi cho người?”

Công Tôn hơi sửng sốt, Triệu Phổ liền nhích tới, giúp Công Tôn thôi... Phù phù hai cái, quả thật đã đỡ hơn.

Công Tôn cảm thấy rất hưởng thụ, chỉ là...

“Chụt...”

“Uy!” Công Tôn che mặt, Triệu Phổ tuy hôn trộm thành công, nhưng cũng khổ ra mặt, “Đều là vị tương, mặn chết!”

Công Tôn thiếu chút nữa cười ra tiếng, hung hăng trừng Triệu Phổ, “Đáng đời người!”

.

Hai người chạy tới nơi tổ chức võ lâm đại hội, nơi đó là vùng ngoại thành, bên cạnh khu chợ ở ngoại ô phía Đông Khai Phong phủ. Đông ngoại ô toàn là người, còn có nhiều vườn cây.

Chợ là nơi mọi người bán sức lao động, cũng là nơi bán vài món ăn thôn dã.

Công Tôn và Triệu Phổ thông dong đi tới, Triệu Phổ thấy Công Tôn thay đổi một bộ y phục thì không còn nhận như thường ngày, đi đường mà không ngừng vung vẩy cánh tay, dáng vẻ tùy tiện, cảm thấy rất thú vị, liền cười hỏi, “Thế nào thư ngốc? Khó có được một lúc làm người xấu, rất thú vị đúng không?”

“Ừ... cũng được.” Công Tôn nhoẻn miệng cười tủm tỉm, nói, “Đúng rồi... Người một hồi chuẩn bị đi khiêu khích ly gián hả?”

“Vậy cũng không hẳn... đúng hơn là gây ông đập lưng ông!” Triệu Phổ cười bí hiểm, “Đừng nói bọn chúng tìm Triển Chiêu gây phiền... Dù không phải thì cũng rất khả nghi! Trước đã tra ra một Uông Minh Hàn, hôm nay lại tra ra một Phương Bác Giang, một thái tử Cao Ly tới một hoàng tử Liêu quốc... Chắc chắn còn có âm mưu nào đó, hẳn là cố ý làm loạn để gây thêm phiền phức, tiện thể nhân cơ hội làm chuyện xấu, cho nên phải tiên hạ thủ vi cường, giải quyết những kẻ này.”

“Vậy người muốn khiêu khích như thế nào?” Công Tôn hỏi, “Còn nữa a, muốn ta theo làm gì? Ta không biết đánh nhau.”

“Hà, người không biết đánh nhau nhưng mồm người độc!” Triệu Phổ vẻ mặt bồn chồn, “Khiêu khích ly gián đều dựa vào cái miệng của người, hôm

nay người cứ thoải mái mắng người! Quá quá đã ghìen.”

Công Tôn híp mắt lại nhìn hăn, tâm nói... Ách, chuyện này có vẻ không tồi!

Hai người lại đi tiếp một hồi, liền thấy phía trước có một lôi đài, dưới đài vây quanh nhiều người, người trên đài mãi mê đánh nhau kịch liệt.

Triệu Phổ nhìn nhìn bốn phía quanh lôi đài, chỉ thấy có bốn đội hình màu mè sát cánh bên nhau, không có cùng một lá cờ, xem ra là thuộc về những môn phái khác nhau.

“Màu đỏ chính là Nhật giáo, màu trắng là Nguyệt giáo, màu xanh là Càn giáo, màu nâu là Khôn giáo.” Công Tôn nói, “Ừm, người giang hồ hình như rất thích dùng màu sắc phân biệt môn phái!”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, tiến tới bên tai Công Tôn nhỏ giọng nói, “Bởi vì ngu ngốc, không biết dùng tới cái đầu, nên chỉ nhớ được một vài thứ lặt vặt.”

Công Tôn nhin không được bật cười, ngược mắt nhìn Triệu Phổ, “Người lại nói bậy.”

Triệu Phổ thỏa mãn nhìn Công Tôn, tâm nói... Thư ngốc này trông thật là đẹp, cái mặt bị bôi đen ời là đen, mà còn dễ nhìn như vậy?!

Lúc này, hai người trên lôi đài đã phân rõ thắng bại, một người đá người kia xuống đài, người bị đá kia rơi bịch xuống thật thảm, đồng môn vội vàng tới dìu hăn.

Trong đó có một người đồng môn quay đầu lại tức giận chỉ vào kẻ trên đài, “Luận võ ngừng đúng lúc là được, tại sao người lại hạ sát thủ?!”

Gã nọ chỉ cười cười, nói, “Ai, muốn trách thì trách Cuồng phái của các người công phu quá kém, chỉ một kích cũng chịu không nổi, kỹ thuật của mình không bằng người, thì không nên trách người khác! Ha ha ha!”

Công Tôn nhú mày, nói, “Đây là người từ đâu tới a. Thật đáng ghét!”

Triệu Phổ cười, “Một lát nữa người phải càng đáng ghét hơn hẳn nữa đó!”

...

“Các vị, ta chính là đệ tử Côn Lôn, gia sư là Côn Lôn Chân Nhân, hiện nay trên thiên hạ võ công Côn Lôn của ta là tối cao!” Nói xong, đệ tử Côn Lôn liền đắc ý xuống đài, lại có đôi thứ hai lên đấu.

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, kéo Công Tôn một cái, “Thư ngốc, đi theo xem.” Nói xong, kéo Công Tôn, lạng lẽ chạy theo đệ tử Côn Lôn.

Công Tôn không biết võ công, bị Triệu Phổ một tay ôm chặt, hai chân không chạm đất, mất tự nhiên vô cùng, Triệu Phổ phóng qua từng thân cây... Liền phát hiện đệ tử Côn Lôn càng chạy càng nhanh, cuối cùng, đứng lại ở một khối đất trống giữa rừng.

“Thế nào rồi?” Lúc này, trong rừng có một nam tử áo đỏ đi ra.

Công Tôn và Triệu Phổ trốn một bên nhìn ra, Công Tôn ngược mắt, có chút giật mình nhìn Triệu Phổ —— Là người của Nhật giáo!

Triệu Phổ nhướng mi một cái —— Quả nhiên có trá.

“Đã làm theo yêu cầu của người! Người của Cuồng phái bây giờ chắc hẳn chết Côn Lôn phái.” Đệ tử Côn Lôn khắp khởi nói xong, tiếp nhận tấm ngân phiếu mà đệ tử Nhật giáo đưa qua, hoan hoan hỉ hỉ xoay người chạy.

Người nọ mới vừa đi, trong rừng cây, lại có vài tên đệ tử Nhật giáo mặc áo đỏ đi ra, hỏi người dẫn đầu, “Sư huynh, lần này tại sao sư phụ lại muốn chúng ta đi ly gián võ lâm quần hùng của Trung Nguyên a?”

Đệ tử Nhật giáo được gọi là sư huynh kia nói, “Dù sao thì cũng là sư phụ an bài, chúng ta cứ theo đó mà làm.”

“Sư huynh, đi ăn cơm đi?” Một tiểu đệ tử tuổi tương đối nhỏ nói, “Sáng nay mãi lo náo loạn võ lâm Trung Nguyên, chết đói!”

Cả bọn gật đầu, cùng nhau rời đi, chạy tới tửu lâu.

Triệu Phổ sai Hắc Ảnh và Bạch Ảnh đi theo bọn chúng, sau đó, ôm Công Tôn đáp xuống đất.

“Quả nhiên có âm mưu khiêu khích ly gián, không biết xuất phát từ mục đích gì.”

“Dù sao cũng là không tốt.” Triệu Phổ lắc đầu nói, “Thư ngọc, chúng ta bắt đầu thi hành phản gián kế.”

“Người muốn làm gì?” Công Tôn có chút lo lắng, Triệu Phổ tiến đến bên tai Công Tôn, thầm thì nói nhỏ.

Công Tôn ngược mắt nhìn hắc, nhỏ giọng hỏi, “Thực sự làm vậy như vậy cũng được sao?”

“Ừ!” Triệu Phổ gật đầu một cái, “Tùy người!”

“Hảo.” Công Tôn nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Dù sao ta cũng tức giận no cả bụng mà chưa bộc phát, nhân cơ hội chơi đùa một chút.”

“Cái gì?” Triệu Phổ khó hiểu nhìn Công Tôn.

“Không.” Công Tôn nghĩ nghĩ, vươn tay vỗ vai Triệu Phổ, nói, “Đi thôi! Chúng ta đi đùa giỡn lưu manh!”

...

Sau khi rời khỏi khu rừng, Tử Ảnh và Triệu Phổ lặng lẽ bắt ba giáo chúng của Nguyệt giáo, trói chặt bọn chúng để ảnh vệ mang đi, sau đó ba người thay ra y phục màu trắng của bọn họ.

Lúc này, Bạch Ảnh trở về báo, đám giáo chúng của Nhật giáo ban nãy đã đến Vạn Hòa tửu lâu cách đó không xa dùng bữa.

Triệu Phổ cười, lôi kéo Công Tôn đi.

Công Tôn đang chuẩn bị, một hồi phải hảo hảo đùa giỡn lưu manh như thế nào, y hồi tưởng lại lời nói việc làm hằng ngày của Triệu Phổ, còn có vài tên lưu manh khác, tận lực học cho thật giống.

.

Tới tửu lâu, liền thấy mấy tên giáo chúng Nhật giáo đang ăn, bọn Triệu Phổ ngênh ngang đi lên lầu ba, một thân áo trắng rất nhanh khiến cho bọn áo đỏ chú ý.

Gã dẫn đầu nhìn nhìn ba người, thốt lên một câu, “Nhật Nguyệt Càn Khôn chiếu cửu châu.”

Triệu Phổ cả kinh, tâm nói —— U, còn có ám hiệu a!

Tử Ảnh giật giật khóe miệng liên tục —— Đám giang hồ này vì sao vĩnh viễn cứ nhàm chán như vậy hả trời?!

Công Tôn nghe được như lọt vào sương mù, tâm nói đây là loại thơ gì? Quá tục, đám giang hồ này cũng vậy, cứ thích dùng ám hiệu liên lạc.

Chỉ là người ta đã nói ra, đáp không giống chẳng phải để lộ sao? Triệu Phổ nhìn Công Tôn —— Thư ngốc, người giỏi văn, đối đi!

Công Tôn vô lực, tâm nói, cái này giỏi văn cỡ nào cũng không xài được, chỉ có những kẻ đầu óc có vấn đề, lại lỗ mãng lại ngu ngốc cộng thêm ngớ ngẩn mới đối được!

Triệu Phổ thấy Công Tôn không phản ứng, liền trừng y —— Nói đi!

Công Tôn trừng lại —— Ta mới không muốn mất mặt, muốn nói người tự nói!

Triệu Phổ hết cách, mắt thấy tiếp tục không trả lời sẽ khiến đối phương hoài nghi, liền nhanh miệng nói bừa một câu, “Thiên thu vạn đại nhất thống giang hồ.”

...

Công Tôn trầm mặc, Tử Ảnh phía sau cũng trầm mặc... Đám ảnh vệ trên nóc nhà cũng trầm mặc. Trong lòng mọi người chỉ hiện lên một ý niệm... Bọn họ không quen biết tên này!

Nhưng không nghĩ tới là, Nhật giáo cũng nở nụ cười, nói, “Thì ra là Nguyệt giáo bằng hữu, đến, mời ngồi!”

Triệu Phổ nhướng mi một cái —— Hm, vận khí thật tốt!

Công Tôn thì có chút xung động muốn đập đầu vào tường.

Triệu Phổ thấy Nhật giáo giáo chúng khách khách khí khí, còn chưa kịp mở miệng nói, chợt nghe Công Tôn đột nhiên thốt lên một câu, “Mụ nội nó, lão tử đã nói hôm nay không may rồi mà... Ăn một bữa cơm mẹ nó lại gặp phải Nhật giáo ăn hại.”

...

Triệu Phổ và Tử Ảnh mở to hai mắt vẻ mặt kinh dị nhìn Công Tôn.

“Rầm”, sau khi chấn lảng, một đệ tử của Nhật giáo đập bàn đứng dậy, quát, “Người nói cái gì?”

Sư huynh kia vội vàng ngăn cản, quay sang nói với Công Tôn, “Huynh đài, Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo từ trước đến nay tình như thủ túc, cho tới bây giờ cũng không nội loạn!”

Triệu Phổ dùng cánh tay khều khều Công Tôn một cái, Công Tôn xoay mặt nhìn hẳn —— Muốn gì?

Triệu Phổ chớp chớp mắt với y —— Tiếp tục xỏ bọ chúng hai câu, nôn chét bọ chúng!

Công Tôn chớp chớp mắt, suy nghĩ —— Tiếp tục hai câu nữa sao?

“Các người thuộc phân đà nào? Đệ tử của ai? Cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn?!” Một đệ tử Nhật giáo nói, “Nhìn lại mấy người các người kia, đen như than, còn gầy như cây đậu!”

Công Tôn đời này, hận nhất người ta dùng mọi cách mắng y gầy! Tên này còn dám nói y gầy như cây đậu hả?

Công Tôn mỉm cười, ngược mắt nhìn nhìn bọn chúng, nói với Triệu Phổ, “Ai, ầm ỹ cái gì, sư phụ nói, người của Nhật giáo, múa mép khua môi ghê gớm lắm, còn dặn chúng ta nếu như sau này có xung đột, nghìn vạn lần đừng tính toán với bọn người của Nhật giáo làm chi! Bởi vì chúng đều quá yếu, chịu không nổi một kích.”

Nhật giáo giáo chúng đều có chút choáng váng, tâm nói... Giáo chủ Nguyệt giáo này luôn theo chân giáo chủ Nhật giáo bọn chúng xưng huynh gọi đệ, không ngờ đằng sau lại nói bọn họ như vậy.

Công Tôn nói xong, nhìn Triệu Phổ, nường nường mi, như vậy là hỏi —— Sao hả?

Triệu Phổ nhún vai một cái —— Tạm tạm!

Công Tôn hơi nheo mắt lại, hôm nay bôi tương lên mặt, làm xằng làm bậy cũng không sợ, bèn nói, “Đều trở về luyện lại công phu cho gia gia! Cả đám nhìn chỉ tổ bắn mắt, đừng lang thang khắp nơi làm mất mặt!” Nói xong, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Triệu Phổ và Tử Ảnh, nghênh ngang đi đến một cái bàn gần đó, tiện chân đá ngã cái ghế, quát, “Tiểu nhị, dọn thức ăn, phải so với bàn bên kia ngon hơn gấp mười lần!”

“Ách... Dạ đại gia!” Tiểu nhị nơm nớp lo sợ chạy xuống chuẩn bị thức ăn, tâm mắng, đám giang hồ này một người so với một người càng khó ưa!

Triệu Phổ tới bên cạnh Công Tôn ngồi xuống, ngược mắt, thấy Nhật giáo giáo chúng đều tái cả mặt rồi, liền khẽ nói với Công Tôn, “Nè, thư ngốc, bình thường lại chút đi, không cần nhập tâm như vậy chứ?”

Công Tôn tâm tình tốt lộ rõ ra trên mặt, ồn ào, “Người con mẹ nó nói cái gì?”

Triệu Phổ giật khóe miệng... Công Tôn hít sâu một hơi —— Quá mức nghiệm!

Mà nguyên bản, Công Tôn bọn họ muốn chờ người của Nhật giáo phát hỏa, nhưng không ngờ, những người đó tựa hồ nhin xuống, cúi đầu tiếp tục ăn, vẻ mặt tức giận.

Công Tôn có chút giật mình, nhìn Triệu Phổ —— Thật sự nhin được kìa!

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, liền thấp giọng nói, “Tiếp tục chút nữa đi.”

Công Tôn cười tủm tỉm, hảo nha.

Triệu Phổ thấy Công Tôn lộ ra dáng vẻ bướng bỉnh hiểm có, trong lòng như bị móng vuốt của một con mèo nhỏ gãi nhẹ, ngứa a ngứa!

Công Tôn ngược mắt, nhìn đám người phía sau một chút, nói, “Ta đã bảo từ lâu có mùi thối thoang thoang đâu đây mà, cũng phải thôi, ngồi cùng người của Nhật giáo mà, vậy còn không thối sao!”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn —— Được!

Công Tôn nghĩ nghĩ —— Thỉnh thoảng làm ác bá một lần, cảm giác thật hả hê!

“Nè, người muốn gây sự phải không hả?” Nhật giáo có vài đệ tử trẻ tuổi nhìn không được, quay sang rống Công Tôn.

Công Tôn lắc đầu, ngoáy ngoáy lỗ tai, nói, “Ờ, sư phụ nói một chút cũng không sai, Nhật Nguyệt Càn Khôn tứ giáo a, vị trí nên điều chỉnh một chút, Nhật giáo rõ ràng là vô dụng nhất, làm sao có thể đứng trước nhất được? Phải đặt ở sau cùng mới đúng! Phải là Nguyệt Càn Khôn Nhật giáo!”

“Người thối lắm!” Một Nhật giáo giáo chúng nghe hết nổi, đột ngột đứng bật dậy.

Công Tôn cười nói, “A, người cho là ta giống như người sao, trên dưới há mồm đảo ngược sự thật?!”

Triệu Phổ và Tử Ảnh mở to hai mắt nhìn Công Tôn, mồm há thật to, giờ tay đỡ lấy cái cằm... coi chừng cằm rớt.

Công Tôn vẻ mặt bồn chồn nhìn Triệu Phổ —— Giống không? Thực sự giống cơn đồ lưu manh không?

Triệu Phổ cắn răng nắm chặt năm tay —— Thật đáng yêu!

Tử Ảnh ở một bên thở dài —— Nồi nào vung nấy!

“Hảo!” Nhật giáo giáo chúng rớt cuộc nhin không được, hấn một cước đá cái bàn lật ngược, nói, “Hôm nay ta thà phá bang quy bị phạt, cũng phải hảo hảo giáo huấn các người!”

Công Tôn và Triệu Phổ nghe xong liếc mắt nhìn nhau, bàn tay đặt dưới bàn nhẹ nhàng vỗ —— Khiêu khích thành công!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 66: Mí Mắt A, Mí Mắt!

Công Tôn nói vài câu làm cho Nhật giáo giáo chúng nổi giận lôi đình, muốn cùng y tỷ thí một phen, Công Tôn không thể đánh nhau, thối lui sang một bên, Triệu Phổ và Tử Ảnh tiến lên, hai bên động thủ...

Nhật giáo giáo chúng này làm sao có khả năng đánh thắng bọn Triệu Phổ? Vài ba chiêu đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập, che mặt bỏ chạy. Sau đó, ba người cứ làm theo cách đó, lại giả trang thành Nhật giáo đi khiêu khích Càn giáo, giả trang Khôn giáo khiêu khích Nguyệt giáo, gây hấn một trận, trong vòng một ngày đánh nhau vài lần, Công Tôn thì lại lưu manh tới nghiệm, mà nhìn lại Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo nguyên bản thuận hòa, đã loạn như một nồi cháo, đánh tới khó giải quyết.

Lần này, không quá nửa ngày, Nhật giáo tìm Nguyệt giáo báo thù, Càn giáo tìm Khôn giáo lấy mạng... Nguyên bản Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo một lòng một dạ khiêu khích các giáo phái khác, đã trở thành loạn đấu trong chính giáo phái của bọn chúng, đánh cho long trời lở đất.

Mà kẻ gây loạn là Triệu Phổ và Công Tôn, thì rửa sạch tương trên mặt, thay xiêm y sạch sẽ ung dung tản bộ trên đường phố, cùng các võ lâm nhân sĩ khác xem náo nhiệt.

.

Đợi đến khi hai người về tới Khai Phong, thì trời đã tối.

Vào nha môn, hai người nhìn thấy Triển Chiêu đứng trong sân ngáy người. Hắn một tay cầm ngọc bội, hướng về ánh trăng soi soi, híp mắt nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt mờ mịt.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, cũng đi tới, muốn xem xem Triển Chiêu đang nhìn cái gì.

Giả Ảnh tới bên cạnh Triệu Phổ nói, “Vương gia, phát hiện lớn!”

“Phát hiện cái gì?” Triệu Phổ và Công Tôn song song lên tinh thần.

Giả Ảnh nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đem mảnh ngọc bội giao cho Công Tôn, nói, “Tiên sinh nhìn xem, đây là cái gì.”

Công Tôn tiếp nhận nhìn nhìn, khẽ nhíu mày, chỉ thấy đó là một mảnh cổ ngọc, trên ngọc có khắc một chữ —— Hàm, nhưng lại là chữ cổ.

“Cái này từ đâu tới?” Công Tôn hỏi.

“Là vật gia truyền của Hàm Lăng.” Triển Chiêu trả lời, “Bao đại nhân một mình nói chuyện với Tần Ngạo, hỏi ra được đầu mối, thì ra bọn họ muốn đoạt mảnh ngọc bội của Hàm Lăng.”

“Đây là cổ ngọc.” Công Tôn nói, “Hồ văn đồ án ở xung quanh là ấn tín của Đại Tướng Quân thời chiến quốc, chính giữa có một chữ Hàm, góc phải bên trên có một con yển nhỏ, chữ yển (trong an lạc) đồng với yển (trong chim yển), Hàm Yển*?! ”

*(chữ Yển trong Hàm Yển nghĩa là an lạc, chứ không phải là chim yển)

“Đây thật sự là ngọc bội của Hàm Yển sao?” Triển Chiêu nói, “Vừa nãy Bao đại nhân cũng nói, Hàm Lăng có thể là hậu nhân của Hàm Yển.”

“Nga...” Triệu Phổ gật đầu, hỏi, “Phần bài thi ban này thì sao? Hỏi qua Hàm Lăng chưa?”

“Ngũ gia vừa cầm đi hỏi Hàm Lăng.” Giả Ảnh nói, “Hàm Lăng nói, những kế mưu chiến lược này, đều là những lời khi phụ thân nàng còn sống vẫn thường xuyên nói bên miệng, còn có ca ca, gia gia của nàng... Các nam nhân nhà nàng thường ngày cũng hay đàm luận những điều này. Tuy rằng lúc đó nàng còn rất nhỏ, nhưng mưa dầm thấm đất, nàng nhớ chắc chắn đã nghe qua.”

“Hm.” Công Tôn nghe xong gật đầu, nói, “Phương Bác Giang không phải hảo bằng hữu của phụ thân Hàm Lăng sao? Rất có thể khi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, nghe được những điều này, sau đó Phương Bác Giang liền để tâm ghi nhớ, đem viết vào bài thi của mình, đồng thời lúc chiến tranh cũng dùng tới những chiến thuật này. Nhờ vậy chiếm được quyền cao lộc hậu còn được người đời thừa nhận. Nhưng trộm dù sao cũng là trộm, cuối cùng bởi vì vài nguyên nhân, nên giết cả nhà Hàm Lăng, vì muốn che đậy hoặc là... đã có được thứ gì đó?”

“Yến chiến phổ sao?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn gật đầu, hỏi Triển Chiêu, “Hàm Lăng không nói về chuyện Yến chiến phổ?”

“Nàng biết được không nhiều lắm, phụ bối của nàng chỉ nói cho nàng... tất cả bí mật đều nằm bên trong ngọc bội này.” Triển Chiêu nói, “Bất quá ta nghiến cứu đã nửa ngày, không thấy cái gì cả, tiên sinh xem?”

Công Tôn cầm ngọc bội cũng nhìn trái phải một hồi, hỏi, “Ngọc bội này... có cái gì đặc biệt sao?”

Triển Chiêu lắc đầu.

“Bằng không, ngâm trong nước, ngâm trong rượu, hoặc là thiêu trong lửa, các cổ nhân, không phải thích những chuyện như thế sao, gọi là cái gì, nội giấu huyền cơ!” Triệu Phổ cười ha hả nói.

Công Tôn khinh bỉ liếc hẳn, “Người rất có kinh nghiệm ha.”

Triệu Phổ cười xấu xa, “Thư ngọc, ta có kinh nghiệm nhiều chỗ lắm, người muốn biết chỗ nào? Ta dạy người?”

Công Tôn hung hăng trừng Triệu Phổ, tên này tại sao lại không đứng đắn như vậy?!

Công Tôn ngồi xuống ghế đá nghiên cứu mảnh ngọc bội đó, thì cảm thấy góc áo phía sau bị người giật giật.

Cúi đầu nhìn sang, Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm đứng đằng sau y.

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn đã một ngày không trông thấy bảo bối nhi tử của mình, vươn tay ôm lấy bé, hỏi, “Nhớ phụ thân không?”

“Phụ thân...” Tiểu Tứ Tử cũng đã một ngày không gặp được Công Tôn, vốn đang chơi cờ với Tiêu Lương trong phòng, vừa nghe được thanh âm của Công Tôn liền chạy ra nhìn, ôm Công Tôn cọt cọt cọt lui.

Triển Chiêu thấy thú vị, liền giơ tay chọt chọt cái mũi mập mạp đầy thịt của Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử xoa xoa mũi, liếc nhìn Triển Chiêu.

Lúc này, Triệu Phổ tiến tới hỏi Triển Chiêu, “Đúng rồi, chuyện Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo gây chia rẽ võ lâm Trung Nguyên người nghe nói chưa?”

Triển Chiêu khẽ nhún mày, một lát mới hỏi, “Nga? Là do bốn giáo phái đó xúi giục sao? Thảo nào, đám người võ lâm Trung Nguyên bình thường

đều rất khách khí, tại sao lại giống như bị ma chướng, đánh đến ta sống người chết.”

Sau đó, Công Tôn kể sơ lại chuyện bọn họ khiêu khích chia rẽ Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo chiều nay, Triển Chiêu nghe được thì rất vui vẻ, hân nhĩ nhĩ, nói, “Tối nay ta đi thăm dò gốc gác của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo, hẳn là sẽ tìm ra được gì đó.”

“Ta cũng đi.” Giả Ảnh nói.

“Ta cũng đi.” Công Tôn nói.

“Ta cũng đi.” Triệu Phổ đương nhiên sẽ theo Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử cũng tới một câu, “Ta cũng đi!”

Công Tôn ngắt bẻ, “Người ngoan ngoãn đi ngủ cho ta!”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử bị ngắt một cái, ôm Công Tôn không buông, “Phụ thân buổi tối không ở với ta sao?”

Công Tôn có chút khó xử, từ lúc tới Khai Phong phủ, thời gian ở bên Tiểu Tứ Tử hình như rất ít.

“Các người đều nghỉ ngơi đi, hỗ trợ trông nom Khai Phong phủ.” Triển Chiêu nói, “Chuyến này cũng coi như tương đối hung hiểm, tiên sinh đi không an toàn, ta đi với Bạch huynh là được rồi.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Đúng rồi!” Triệu Phổ đột nhiên nhĩ tới, hỏi Triển Chiêu, “Ban nãy không phải nghe nói bọn người giang hồ vây công người sao, sau đó làm sao giải vây?”

Mọi người nghe xong, cũng đều hiếu kỳ nhìn về phía Triển Chiêu, chỉ thấy Triển Chiêu mỉm cười, ý nghĩ bất minh giơ tay sờ cằm, sau đó vươn tay cầm một miếng vân phiến cao óng ả, vừa gặm vừa thông thả rời đi, bất quá xem ra tâm tình cực độ thư sướng.

Lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Phụ thân ăn chưa?” Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn và Triệu Phổ xuất thần, liền kéo tay áo Công Tôn, “Đi ăn cơm!”

Công Tôn và Triệu Phổ bất đắc dĩ, đành phải đem chuyện Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo giao cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hai người cũng không ra ngoài ăn, bảo người mang vào phòng. Tiêu Lương đang nghỉ ngơi, nó chạy cả buổi chiều, xương sườn có chút đau, Công Tôn xem cho nó một chút, nói đã sắp lành, không cần lo lắng.

Giả Ảnh chuẩn bị thức ăn, mọi người vây quanh bàn mà ăn.

Công Tôn bưng chén ăn cơm, tỉ mỉ quan sát ngọc bội trên bàn, lẩm bẫm, “Mảnh ngọc bội này có huyền cơ gì chứ? Thoạt trông rất bình thường.”

“Thư ngốc, đã nói rồi, ngâm nước hay hơi lửa đi, xem có biến hóa gì không.”

“Sao mà hơi lửa được.” Công Tôn nói, “Đây là vật gia truyền của Hàm Lăng cô nương!”

“Phụ thân bên trên có chữ viết.”

Tiểu Tứ Tử đột nhiên nói.

“A?” Công Tôn sửng sốt, cầm ngọc bội nhìn trái nhìn phải... Ngọc bội này ngoại trừ có đồ án ở một mặt, thì mặt còn lại trơn nhẵn... Chỗ nào có chữ viết?

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, sờ sờ đầu mờ mịt nói, “Vừa nãy ta rõ ràng thấy được.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, lại đem ngọc bội đặt lại vị trí khi nãy, hỏi, “Thấy không?”

“Có kìa.” Tiểu Tứ Tử giơ tay chỉ, Tiêu Lương ngay bên cạnh bé, cũng tiến tới nhìn, nói, “Thực sự có.”

Công Tôn linh cơ khẽ động, nghĩ đến —— Có thể là cố ý thiết kế cơ quan, bèn đi tới vị trí của Tiểu Tứ Tử, cúi đầu nhìn, “Thực sự có chữ viết!”

Sau đó, tất cả mọi người vây xem, Triệu Phổ cau mày hỏi, “Viết cái gì? Hình như là bốn chữ.”

“Long khố thiên than (rồng vây nước cạn).” Công Tôn nhìn một lúc lâu, nói, “Đều là chữ cổ!”

“Long khố thiên than?” Triệu Phổ có chút không nghĩ ra, hỏi, “Cái này là ý gì? Long khố thiên than ngư hà hí (cá tôm tung tăng) sao?”

“Có thể là một ám chỉ nào đó?” Công Tôn cau mày nghĩ.

Triệu Phổ vươn tay xoa xoa ấn đường của y, nói, “Đừng nghĩ nữa, dùng bữa xong rồi tính.”

Công Tôn gật đầu, tiếp tục ăn, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương như trước cười hì hì vừa ăn cơm vừa xì xào nói khẽ, Triệu Phổ gấp thức ăn cho Công Tôn, Công Tôn mãi lo suy nghĩ.

.

Đêm khuya, Công Tôn rửa mặt xong về tới trong phòng, thì thấy Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử còn cùng một chỗ chơi đùa, bèn nói, “Nên đi ngủ, sáng mai lại chơi.”

Tiểu Tứ Tử có chút luyến tiếc Tiêu Lương đi, túm góc áo của nó nhìn Công Tôn.

Công Tôn bật cười, nói, “Sao hả Tiểu Tứ Tử? Muốn cùng ngủ với Tiêu Lương Tử à?”

Tiểu Tứ Tử mấp máy miệng, Tiêu Lương cũng nhìn Công Tôn, Công Tôn lắc đầu, nói, “Phải chờ thêm vài ngày, thương thể của Tiêu Lương Tử còn chưa lành mà, lỡ như buổi tối người đè nặng nó thì sao?”

“Phải nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, Tiêu Lương muốn nói, kỳ thực không sao, nhưng Tiểu Tứ Tử tiến tới, vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ vai Tiêu Lương, nói, “Tiêu Lương Tử, ngày mai chúng ta lại chơi.”

“Ừ.” Tiêu Lương gật đầu, xuống giường, Công Tôn cầm theo hòm thuốc đưa nó về phòng, thay thuốc cho nó.

.

Thuốc lành lạnh được bôi quanh xương sườn, Công Tôn hỏi Tiêu Lương, “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Tiêu Lương lắc đầu, nhìn Công Tôn một hồi, hỏi, “Tiên sinh.”

“Hửm?” Công Tôn đáp lại một tiếng, tiếp tục thay thuốc, “Muốn hỏi gì?”

“Chuyện kia... vì sao Vương gia không chịu thu ta làm đồ đệ?” Tiêu Lương hỏi.

Công Tôn ngẩn người, nói, “Tiêu Lương Tử, ta hỏi người, người học công phu là vì cái gì?”

“Để báo thù.” Tiêu Lương nói, “Bọn người Liêu giết chết mọi người trong thôn của ta, tất cả thân nhân của ta đều đã chết, ta tìm chúng báo thù, giết sạch chúng, có gì sai?”

“Người giết sạch bọn họ, ngay cả hài tử hay thân nhân của họ cũng giết sao? Vậy cùng với lũ người giết thân nhân của người có gì khác?” Công Tôn hỏi.

“...” Tiêu Lương ngẩn người, nói, “VẬY... Ta sẽ không giết tiểu hài tử vô tội, chỉ là báo thù, giết những kẻ đáng chết, vậy được không?”

“Tổng cộng bao nhiêu người tới thôn các người?” Công Tôn hỏi.

“Mười người tới.” Tiêu Lương trả lời.

“Ý của người là, cả cuộc đời của người, chỉ vì muốn giết mười người mà sống thôi sao?” Công Tôn hỏi.

Tiêu Lương trầm mặc không nói, một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn Công Tôn.

Công Tôn vươn tay sờ sờ đầu nó, nói, “Người đừng vội, từ từ mà nghĩ, giống như năm đó ta học y là vì muốn cứu người, nghĩ thông suốt rồi, mới có thể không đi nhầm đường, Triệu Phổ là vì muốn tốt cho người.”

“Ta biết.” Tiêu Lương gật đầu.

Công Tôn thấy nó hiểu chuyện, cũng an tâm, dịu nó nằm xuống đắp chăn ngay ngắn, đóng cửa, về phòng.

.

Về trong phòng, Công Tôn liền thấy màn giường đã buông xuống, có chút khó hiểu, Tiểu Tứ Tử đi ngủ rồi sao?

Y cởi áo khoác đi tới vén màn lên, thấy cái chăn gồ lên cao cao, lắc đầu nói, “Tiểu Tứ Tử, đã nói bao nhiêu lần rồi hả, không được trùm chăn mà ngủ, cũng không được nằm úp sấp!” Công Tôn nói, rồi vươn tay vén chăn lên, nhưng bàn tay vừa vươn tới đã bị một cánh tay bên trong nắm chặt.

“A.” Công Tôn cả kinh, bị kéo vào trong chăn.

Ngược mắt nhìn, Công Tôn thấy được kẻ nằm trong chăn chính là Triệu Phổ.

“Người...” Công Tôn tức điên, Triệu Phổ cười hì hì đè y lại, nói với Tiểu Tứ Tử đang nằm úp sấp ở bên cạnh, “Tiểu Tứ Tử, bắt được rồi!”

“Hì!” Tiểu Tứ Tử còn ở một bên phụ họa, Công Tôn đã muốn đánh nó, trừng mắt liếc, “Tiểu Tứ Tử!”

Tiểu Tứ Tử cọ tới, nói, “Phụ thân, cùng nhau ngủ đi, Cửu Cửu rất ấm áp.”

Công Tôn tức muốn trào máu họng, “Nói bậy bạ gì đó hả, người muốn bị đánh phải không!”

“Không muốn.” Tiểu Tứ Tử mếu máo, nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ khuyên Công Tôn, “Ai, thư ngọc, một người là ngủ, hai người cũng là ngủ, ba người cũng vẫn là ngủ, cùng nhau đi!”

Công Tôn bị hăn chọc cười, hỏi ngược lại, “Tốt, vậy cho người ăn cơm cũng là ăn, hai bữa cơm cũng là ăn, hay là cứ đợi một năm ăn một ngày đi, đói chết người luôn!”

Triệu Phổ hí hí mắt, nói, “Thư ngọc, tại sao lại không nói lý lẽ như vậy chứ.”

“Mặc kệ, người cút ngay, không được nằm trên giường của ta!” Công Tôn đẩy hẳn, Triệu Phổ chết không chịu đi.

“Người có biến ra ngoài không hả? Ta đánh người bây giờ!” Công Tôn uy hiếp.

“Người đánh chết ta đi.” Triệu Phổ đùa giỡn lưu manh.

“Người... Người có biết xấu hổ không hả!” Công Tôn tức giận đến thở hổn hển.

“Mặt mũi là cái đĩnh gì?” Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Ta từ bỏ!”

Công Tôn nghiêng răng ken két, Tiểu Tứ Tử ở một bên nghe được, gật đầu, “Ừ, ta cũng không cần!”

“Người còn học theo hắn?!” Công Tôn kéo Tiểu Tứ Tử qua, giơ tay vỗ mông bé hai cái.

Sức lực không khống chế tốt, ra tay hơi nặng... Tiểu Tứ Tử bị đánh đau, mếu máo.

Công Tôn lập tức đau lòng, ôm chầm lấy xoa xoa, hỏi, “Có đau không?”

“Đau.” Tiểu Tứ Tử ủy ủy khuất khuất nói.

“Ai bảo người chọc tức phụ thân.” Công Tôn nói, “Được rồi, lần sau không đánh người nữa.”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Ừ.” Công Tôn gật đầu.

“Vậy phụ thân giúp xoa xoa.” Tiểu Tứ Tử nói.

“Ừ.” Công Tôn xoa xoa cho bé.

“Phụ thân sáng mai ăn tiểu lung bao đi.”

“Ừ.”

“Phụ thân ta buồn ngủ quá.”

“Ngủ đi.”

“Phụ thân cho Cửu Cửu lưu lại đi.”

“Ừ...” Công Tôn muốn sửa lời, Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử không chịu, bàn tay to vỗ bàn tay nhỏ —— Thật tốt quá!

Công Tôn nhut chí.

.

Đêm đó, Triệu Phổ ngẩng mặt ngủ bên ngoài, Tiểu Tứ Tử ngủ ở chính giữa, cái mũi con thỏ lệch sang một bên, đắp chăn, xoay người một cái ôm cánh tay của Công Tôn, lại xoay người một cái ôm cánh tay của Triệu Phổ, ngủ say đến ngáy khò khò.

Công Tôn nằm trên giường thờ dài, lại ngủ không được, y một mực nghĩ, câu ‘long khốn thiên than’ trên mảnh ngọc bội đó... rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Xung quanh dần dần an tĩnh lại, đêm đã khuya.

Triệu Phổ nằm trên giường, làm cách nào cũng không ngủ được, chốc chốc lại liếc mắt ngắm Công Tôn, nhưng Công Tôn không để ý tới hắn, dùng một cái gối đầu chặn chính giữa, Triệu Phổ muốn nhìn cũng không thấy mặt y, bèn gọi một tiếng, “Thư ngọc?”

Công Tôn không để ý tới hắn.

“Ngủ chưa?” Triệu Phổ vươn tay qua muốn khều y một cái, Công Tôn phất tay đuổi, “Đừng có phá, đang ngủ!”

Triệu Phổ bất đắc dĩ.

Trở mình một cái, Triệu Phổ gối đầu lên cánh tay nghĩ —— Thư ngốc này thật không thú vị! Đang suy nghĩ, đột nhiên... Triệu Phổ sững sốt —— Mí mắt của hắn nháy liên hồi, mà còn là mắt trái!

Triệu Phổ ban đầu không dám tin, từ lần trước Công Tôn sắc một thang thuốc cho hắn uống, đã có một thời gian không có nháy, giữa lúc Triệu Phổ cho rằng mắt sẽ không bị vậy nữa, thì không ngờ hôm nay đã nháy.

Điều này khiến Triệu Phổ mừng như điên, tình huống hôm nay rất là tốt, hai người bọn họ cô nam quả nam nằm trên cùng một cái giường trong cùng một căn phòng... Tuy rằng, ở giữa còn có một Tiểu Tứ Tử, bất quá lúc này mí mắt nháy kịch liệt như vậy, chẳng lẽ Triệu Phổ hắn sắp có vận may lớn?

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ đã nhích vào trong, Công Tôn giờ gối đầu lên híp mắt cảnh cáo hắn, “Không được nhúc nhích!”

Triệu Phổ nhanh chóng ngừng lại, tâm nói, xem thư ngốc này hung hãn chưa kìa... Hắn thích!

Lại nằm một hồi, mí mắt trái của Triệu Phổ lại càng nháy kịch liệt hơn nữa, có chút khó chịu, liền ngồi dậy.

“Người làm gì đó?” Công Tôn đáp lại chặn cho Tiểu Tứ Tử, khó hiểu nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ lại cảm thấy mí mắt hình như đã ngừng nháy một chút, liền giơ tay dụi dụi, xoay mặt, thấy Công Tôn còn mặc xiêm y, đại khái là vì đề phòng hắn đánh lén, ngay cả trung y cũng chưa cởi.

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ đột nhiên nói, “Thư ngọc, đi ra ngoài không?”

Công Tôn khẽ nhú mày, hỏi, “Đi đâu?”

“Đi tra án.” Triệu Phổ nói, “Chúng ta len lén chuồn tới Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo.”

“Bây giờ sao?” Công Tôn hỏi.

“Người nghĩ đi, toàn bộ Khai Phong phủ đều bận rộn như vậy, chỉ có hai chúng ta nhàn rỗi, vậy cũng không tốt... Còn có, câu long khốn thiên than trên ngọc bội kia người đã nghĩ ra chưa?”

Công Tôn lắc đầu, “Chưa... một chút manh mối cũng không có.”

“Thì đó!” Triệu Phổ nói, “Ở trong phòng đâu thể nào nghĩ được cái gì? Đi ra ngoài một chút, hóng gió đêm, tìm đầu mối, nói không chừng tiện thể phá án? Ta xem Bao Tướng thật không có ý để chúng ta làm quá nhiều việc, nhưng chúng không thể ăn không ngồi rồi như vậy đúng không?”

Công Tôn nghĩ nghĩ, cũng ngồi dậy, nói, “Có lý!”

.

Sau đó, hai người mặc xong y phục, cẩn thận xuất môn, Công Tôn dùng chăn bọc kỹ Tiểu Tứ Tử lại, thấy bé ôm gối đầu cọ tới cọ lui miệng còn nói mớ, có chút lo lắng để bé ngủ một mình, một hồi nữa mong sao đừng lăn xuống đất.

Triệu Phổ gọi Phi Ảnh tới, Phi Ảnh hoan hoan hỉ hỉ leo lên giường ôm Tiểu Tứ Tử ngủ.

Tiểu Tứ Tử chui vào ngực Phi Ảnh cọ cọ, thơm thơm mềm mềm thật thoải mái nha... Vì vậy an an tâm tâm ngủ thật say.

Công Tôn dờ khóc dờ cười, Triệu Phổ kéo y, hỏi, “Chúng ta đến Nhật nguyệt Càn Khôn giáo, hay tới Phương phủ?”

“Chỗ của Phương Bác Giang, không phải người đã phái ảnh vệ theo dõi cẩn mật rồi sao, chúng ta đến cũng là thừa, không bằng đến Nhật nguyệt Càn Khôn giáo nhìn một chút!”

“Ý này hay!” Triệu Phổ gật đầu.

“Ai, chờ chút!” Công Tôn kéo Triệu Phổ nói, “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã đi chưa?”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu, “Hai người bọn họ phỏng chừng âm thầm theo dõi.”

“Nếu đã có hai người âm thầm theo dõi, vậy chúng ta đây không cần hành động âm thầm đúng không?” Công Tôn hỏi, “Không bằng...”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, nhếch miệng cười, “Nga... Thư ngọc, lá gan của người không nhỏ a.”

“Đương nhiên.” Công Tôn nói, chạy vào trong viện, thay y phục mà ban nãy bọn họ chuẩn bị, giả trang thành hai giáo chúng Nhật giáo, chuẩn bị trà trộn vào Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo thăm dò vụ án.

Triệu Phổ hoan hoan hỉ hỉ, cảm nhận mí mắt trái nháy một chút, lát nữa khẳng định có chuyện tốt, lại không biết, hôm nay bọn họ ra tay, lại gây ra một chuyện lớn kinh thiên động địa.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 67: Vào Nhầm Cấm Địa, Miếu Hoang Có Người

Công Tôn và Triệu Phổ rời khỏi Khai Phong phủ, lặng lẽ chạy tới địa bàn của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo, Triệu Phổ và Công Tôn vốn cải trang thành Nhật giáo giáo chúng, nhưng vừa ra khỏi cửa không xa, Triệu Phổ đột nhiên nắm Công Tôn kéo lại, mang y về phòng, ép buộc y thay một bộ bạch y của Nguyệt giáo.

Công Tôn khẽ nhú mày, nói, “Sáng nay chúng ta đã giả trang thành Nguyệt giáo, dễ bị người phát hiện.”

Triệu Phổ nói, “Mặc kệ, không cho người mặc áo đỏ đi gặp người.”

“Vì sao?” Công Tôn có chút khó hiểu.

“Nói chung là không cho!” Nói xong, kéo Công Tôn còn đang mờ mịt chạy ra cửa.

Lần này, căn cứ theo tin tức thám thính được, người của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo đang trú tạm tại một ngôi chùa to ở ngoại thành Khai Phong, Triệu Phổ thi triển khinh công, mang theo Công Tôn rất nhanh đã chạy tới cổng chùa.

Ngoài cổng có mấy tên thủ vệ, điều này làm cho Công Tôn thấy có chút ngoài ý muốn, nhỏ giọng hỏi Triệu Phổ, “Tại sao cổng chùa lại có thủ vệ?”

“Có tặc giết mình thôi.” Triệu Phổ thờ ơ nói, thấy bên trong hình như có đèn đuốc rực rỡ, liền cười cười, “Xem ra rất là náo nhiệt.”

“Không náo nhiệt sao được, cả ngày hôm nay, sáng sớm còn bình thường, buổi chiều lại đánh nhau tới bời.” Công Tôn nhin không được mà bật cười.

Triệu Phổ cũng vui vẻ, hai người cùng nhau đi tới cổng.

Như cũ, thủ vệ ngoài cổng hỏi một loại ám hiệu nổi câu ngớ ngẩn —— Nhật Nguyệt Càn Khôn, công đức vô lượng!

Triệu Phổ ngẩn người, đối —— Nhật Nguyệt Càn Khôn, vạn thọ vô cương.

...

Đối xong, bọn họ được cho vào.

Công Tôn vẻ mặt kính nể nhìn Triệu Phổ, thấp giọng hỏi, “Như vậy mà người cũng có thể đoán ra?”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Ai, đối phó với đồ ngốc, phải so với hăn càng thêm ngốc!”

Công Tôn cười tủm tỉm, hỏi, “Giống như đạo lý: đối phó với lưu manh, phải so với hăn càng thêm lưu manh sao?”

Triệu Phổ có chút hư hỏng khếch mép cười, hỏi, “Muốn lưu manh ta sao?”

Công Tôn khinh bỉ liếc hăn, “Năm mơ đi thôi.”

Triệu Phổ không hề gì nhượng nhượng mi, “Không thành thật, một chút cũng không đáng yêu.”

Công Tôn trừng hăn, Triệu Phổ nói, “Nè, đừng trừng, trừng nữa coi chừng bị lộ!”

Công Tôn không nói, cúi đầu cùng Triệu Phổ đi đến nơi có đông người, chỉ thấy Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo cũng không phải xếp thành từng hàng độc lập, mà đều tụ lại cùng một chỗ, đứng lộn xộn trong đại điện.

Triệu Phổ khẽ nhú mày, “Chỗ nào là bốn giáo phái chứ, rõ ràng là cùng một giáo phái mà, cho nên chia làm Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo, chính là dời đi đường nhìn của người khác, dễ dàng làm việc.”

“Người đoán, bọn chúng rắc tâm chia rẽ để võ lâm Trung Nguyên trở mặt thành thù, rốt cuộc là có mục đích gì?” Công Tôn hỏi.

“Chắc là muốn gây hỗn loạn, đây gọi là e sợ thiên hạ bất loạn.” Triệu Phổ nói, thấy có người tới, liền cùng Công Tôn liếc mắt ra hiệu cho nhau, đều đồng loạt im lặng, nghe những người khác nói.

Lúc này, có một đám đông Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo giáo chúng tiến đến, đều mang dáng vẻ tức giận bất bình, tựa hồ đây đó nhìn nhau không vừa mắt, nhưng lại không dám đánh nhau, có vài tên còn đang bị thương.

Công Tôn cùng Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, đều không lên tiếng, lặng lẽ chờ đợi.

Rất nhanh, tiếng nói chuyện của mọi người to dần, đều là chỉ trích đây đó gây sự.

Công Tôn vừa nghe, vừa nhìn xung quanh bốn phía, Triệu Phổ hỏi y, “Tìm cái gì vậy?”

“Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.” Công Tôn hỏi, “Người biết bọn họ ở đâu không?”

“Mai phục.” Triệu Phổ khẽ cười cười, nói, “Lúc vừa tới ta đã phát hiện rồi, ta cũng nghe được tiếng hít không khí của Triển Chiêu, thấy hai ta đến, hăng khăng định giết mình.”

Công Tôn cười, không quên dặn dò, “Một lát nữa người nhớ cẩn thận, đừng gây thêm phiền phức cho người khác.”

“Hứ.” Triệu Phổ bất mãn bĩu môi, “Người nói cứ như ta đi tới đâu, phiền phức theo tới đó không bằng.”

Công Tôn cười liếc hẳn, “Người dám chối không phải?”

Triệu Phổ nhích tới gần, thấp giọng nói, “Thư ngọc, ta phát hiện gần đây người rất thân thiết với ta.”

Công Tôn muốn hung hăng đá hẳn một cước, nhưng Triệu Phổ giả trò né qua một bên, Công Tôn lão đảo một cái, Triệu Phổ nhanh tay đỡ lấy, nhếch mép cười xấu xa.

Công Tôn hận đến nghiến răng.

Lúc này, đoàn người rối loạn đột nhiên an tĩnh xuống, sau đó tách ra hai bên trái phải, chừa ra một lối đi rộng rãi, rồi có vài người đi tới, những người này niên kỷ không nhỏ, mặc y phục của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo, xem ra đó là những trưởng lão, dẫn đầu là một nam tử mặc y phục màu đen, trên mặt đeo mặt nạ, nhìn không ra tướng mạo, nhưng từ mái tóc xám trắng trên đầu hẳn mà đoán, hẳn là đã có tuổi.

Người nọ đi đến đài cao, bốn lão đầu phân biệt đứng hai bên trái phải, tất cả giáo chúng đều hành lễ với hắc y nam tử nọ, miệng hô, “Tham kiến tổng giáo chủ.”

Triệu Phổ và Công Tôn cũng cúi đầu, cảm thấy thú vị, tâm nói, không biết kẻ này là ai, tới giờ mới nghe được Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo có tổng giáo chủ đó.

“Hm.” Giáo chủ nọ gật đầu, nói, “Miễn lễ.”

Nói xong, tổng giáo chủ xoay người, đi tới chiếc ghế da hổ ngồi xuống, ngược mắt nhìn tất cả giáo chúng bên dưới, trầm ngâm không nói.

Bầu không khí có vẻ hơi chút ngưng trọng, Triệu Phổ cúi đầu, bởi vì hăn cao, cho nên tận lực khụy gối, rất sợ khiến người chú ý, ngón tay nhẹ nhàng bấm vào cổ tay Công Tôn, ra hiệu cho y —— Tổng giáo chủ đó giả vờ trầm ngâm làm cái gì.

Công Tôn trừng hăn —— Đừng cột nhả, cẩn thận bị vạch trần.

Triệu Phổ nhếch miệng cười cười —— Người nói cái gì thì là cái đó, đều nghe lời người... Còn hơi chu mỏ, làm một tư thế muốn hôn.

Công Tôn tức giận đến trắng bệch cả mặt, hung hăng trừng hăn, nếu không phải vì không muốn đánh động, sợ khiến người khác hoài nghi, đã sớm đá qua một cước.

“Hôm nay, xảy ra một chuyện làm ta rất mất hứng.” Lúc này, tổng giáo chủ bắt đầu nói, nghe thanh âm, quả nhiên là của người đã có tuổi.

Triệu Phổ nghe xong, thì lại hơi nhú mào, nhìn Công Tôn —— Thư ngốc!

Công Tôn thấy Triệu Phổ nháy mắt với mình, bèn nhướng mi —— Người lại muốn gì đây?

Triệu Phổ chớp mắt với y lia lịa —— Quen tai lắm lắm lắm!

Công Tôn cả kinh —— Người nhận thức được? Không lẽ là người trong triều? Vậy thật khó lường!

Triệu Phổ lắc đầu, ý bảo hăn cũng không quá rõ.

“Hôm nay, bao nhiêu người động thủ đả thương đồng môn?” Mặt nạ giáo chủ nọ lạnh lùng hỏi, “Đều đứng ra cho ta!”

Đang nói, chúng giáo đồ đều hai mặt nhìn nhau, chột nghe Nhật giáo giáo chủ mặc áo đỏ kia hô, “Đều đi ra! Có gan đánh nhau mà không có gan thừa nhận sao?”

Bất đắc dĩ, mấy người trên mặt có vết thương đều đi ra, cúi cúi tận lực gục đầu thật thấp.

“Vì sao đánh nhau?” Tổng giáo chủ hỏi, “Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo có sắc lệnh, tiết lộ bí mật của giáo, giết! Tàn sát đồng môn, giết! Phản bội giáo môn, giết!”

Triệu Phổ và Công Tôn vô thức liếc mắt nhìn nhau —— A, sắc lệnh này rất nghiêm ngặt.

Hắn vừa dứt lời, giáo chúng bắt đầu chỉ trích lẫn nhau. Trong nhất thời, trở nên vô cùng hỗn loạn.

Nguyệt giáo nói Nhật giáo khiêu khích, Nhật giáo nói Nguyệt giáo không nói lý lẽ, Càn Khôn hai giáo thiếu chút nữa đã đánh nhau.

“Rầm” một tiếng, tổng giáo chủ giận dữ, nâng tay vỗ một chưởng vào mặt bàn.

Triệu Phổ ngược mắt nhìn nhìn, sửng sốt, lúc này mới phát hiện, bày biện trên bàn ở đài cao phía trước, rất giống trong hoàng cung, ngay cả bậc thang trước đài cũng giống hệt như bậc thang ở Kim Loan điện của Triệu Trinh, không khỏi nhú mày, tâm nói, tổng giáo chủ Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo, muốn làm hoàng đế đến nghiện rồi phải không? Đây chính là đại nghịch bất đạo a.

“Rõ ràng là có người gây chia rẽ ly gián!” Tổng giáo chủ nộ cả giận, “Nói, là ai động thủ trước nhất?”

Vì vậy, giáo chúng đây đó chỉ nhau, cuối cùng... chỉ mặt đám Nhật giáo giáo chúng sáng nay bị Triệu Phổ bọn họ gây sự ở tửu lâu.

“Là Nguyệt giáo giáo chúng trêu chọc bọn ta trước!” Những kẻ đó về mặt đưa đám nói, “Bọn họ đánh cho chúng ta tơi tả, không chỉ dùng lời lẽ để vũ nhục chúng ta, còn vũ nhục giáo chủ của chúng ta, cho nên chúng ta mới...”

“Nguyệt giáo giáo chúng nào?” Tổng giáo chủ hỏi.

“Ách...” mấy người nọ nhìn một vòng bốn phía, đều lắc đầu, có chút hoang mang nói, “Di? Cũng không có... mấy người kia trông đặc biệt đen, là ba người.”

“Nói bừa!” Nguyệt giáo giáo chúng đều nói, “Nguyệt giáo căn bản không có ai đen cả!”

“Chuyện này...” Đám người Nhật giáo cũng có chút mờ mịt.

Triệu Phổ và Công Tôn thì hòa vào giữa đám giáo chúng của Nguyệt giáo, lòng đầy căm phẫn chỉ trích đám người Nhật giáo này dám ngậm máu phun người.

“Xem ra, là có người giả trang thành người của Nguyệt giáo đi khiêu khích.” Nhật giáo giáo chủ lẩm bẩm nói.

“A.” Hãn vừa dứt lời, chợt nghe Nguyệt giáo giáo chủ cười cười, nói, “Cái này cũng chưa chắc đâu, ai cũng không thấy được... Nói không chừng, nguyên bản cũng không có kẻ nào giả trang Nguyệt giáo đâu...”

“Người có ý gì?” Nhật giáo giáo chủ xem ra tính tình khá nóng nảy, hai giáo chủ giương cung bạt kiếm, tổng giáo chủ nọ rống một tiếng, “Khốn nạn!”

Tất cả mọi người im lặng, cúi đầu ở một bên lắng lắng nghe mắng nhiếc.

Tổng giáo chủ nói, “Sự tình nếu đã điều tra xong, mặc kệ những kẻ kia là ai, nhưng mục đích của đối phương rốt cuộc đã đạt được, chúng ta bắt đầu tự giết lẫn nhau.”

Tất cả đều im lặng.

Tổng giáo chủ nói, “Bắt đầu từ hôm nay, tất cả Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo phái, đều tạm ngừng nhận người mới, nếu có người khiêu khích, không được phép để ý tới, ai dám gây sự, các người nhớ rõ tên và tướng mạo, sau khi trở về thông tri các giáo chủ để điều tra, nếu phát hiện giết không tha!”

Bọn giáo chúng nhất loạt nhìn nhau, đều bất đắc dĩ, hành lễ với tổng giáo chủ, biểu thị không dám nội đấu.

Tổng giáo chủ gật đầu, đứng lên, dẫn theo bốn giáo chủ rời đi.

Chờ người đi khỏi, bọn giáo chúng đều nghị luận, có vài người chỉ trích giáo đồ của Nhật giáo khởi xướng.

“Rõ ràng là Nguyệt giáo các người khiêu khích trước!” Bọn chúng tuy rằng tranh chấp ngoài miệng vài câu, nhưng cũng không dám đánh nhau gây chuyện, mắt thấy sắc trời đã không còn sớm, cũng đều tán đi.

Công Tôn và Triệu Phổ rất hiếu kỳ về tổng giáo chủ đeo mặt nạ kia, nhất là Triệu Phổ vẫn cảm thấy thanh âm của hắn rất quen tai.

Hai người giả vờ trở lại nghỉ ngơi, âm thầm quan sát tình huống xung quanh, chuẩn bị xem tổng giáo chủ nọ rốt cuộc có thân phận gì.

Đi tới sau núi, mới phát hiện có rất nhiều phòng xá, Công Tôn khẽ nhíu mày, hỏi, “Ở đây từ khi nào kiến tạo nhiều phòng xá như vậy?”

Triệu Phổ lắc đầu, nói, “Nơi này gần Khai Phong, không lý nào kiến tạo nhiều phòng xá như vậy, mà không có người phát hiện.”

.

“Nơi này là giữa sườn núi.” Nấp từ một nơi bí mật gần đó, Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường bên cạnh, “Được giấu trong chùa, không ai phát hiện, ở bên ngoài thì nhìn không thấy... Thảo nào võ lâm đại hội lần này lại tổ chức ở đây, thì ra có huyền cơ này.”

“Ý người là... vùng này, chính là hang ổ của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Triển Chiêu cười tủm tỉm với hắn, “Ta nghĩ, phía trước còn có một khe núi, vùng này địa thế phức tạp, cho nên muốn làm cái gì, căn bản không ai phát hiện được.”

Bạch Ngọc Đường nhìn khuôn mặt tươi cười của Triển Chiêu, đột nhiên cảm thấy khiếp sợ đến hoảng, liền nhịn không được hỏi, “Sao hôm nay người cứ cười mãi? Có chuyện gì vui vẻ à?”

Nụ cười của Triển Chiêu càng thêm tươi sáng, cười đến nỗi khiến Bạch Ngọc Đường trong lòng run rẩy, tinh thần tập trung mười phần mười, đề phòng con mèo này đột nhiên nổi loạn.

.

Triệu Phổ cùng Công Tôn thấy mọi người vào phòng, bèn nhân cơ hội bí mật nấp sang chỗ tối, lặng lẽ chờ.

Không bao lâu, đèn tắt dần, xem ra tất cả giáo chúng đều nghỉ ngơi, Công Tôn đột nhiên nghĩ ra một việc, bèn hỏi Triệu Phổ, “Này, người xem, thói quen sinh hoạt của bọn Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo giáo chúng này, có giống tăng nhân hoặc đạo sĩ trong chùa miếu không?”

Triệu Phổ nghe xong thì khẽ nhú mày, “Nghe người nói vậy, quả thật là có chút...”

Công Tôn nghĩ nghĩ, nói, “Giáo chủ kia không biết ở nơi nào, chúng ta đi tìm?”

Triệu Phổ gật đầu, đứng lên, vừa định cùng Công Tôn đi ra ngoài, thì thấy từ rất xa, có một bạch y nhân đang đi tới.

Triệu Phổ cau mày, hai người đều giả trang thành giáo đồ của Nguyệt giáo, một bộ bạch y giữa đêm tối vô cùng rõ ràng, người đến từ phía trước, liếc mắt là có thể thấy, nếu tránh né sẽ bị hoài nghi.

Công Tôn và Triệu Phổ đều không phải loại người nhát gan, liền nghênh ngang đi đến phía trước.

Nhìn kỹ, mới phát hiện, thì ra là Nguyệt giáo giáo chủ, hai người có chút khẩn trương, giáo chủ thì chắc chắn khá quen thuộc với người trong giáo, khuôn mặt lạ của hai người bọn họ, không biết có bị nghi ngờ hay không.

Công Tôn cũng hơi khẩn trương, Triệu Phổ nhìn y một cái —— Sợ cái gì, hấn dám lỗ mãng trực tiếp cắt rụn!

Công Tôn khinh bỉ liếc hấn, Triệu Phổ cười —— Vậy đánh ngất là được rồi!

Quả nhiên, giáo chủ nọ đi ngang qua hai người, thì gọi cả hai lại, hỏi, “Sao hai người không đi nghỉ ngơi?”

Triệu Phổ nói, “Nga, chúng ta vừa tới không lâu, ăn đồ thiêu bị đau bụng, muốn tìm mao xí.”

Giáo chủ nọ quan sát Triệu Phổ từ trên xuống dưới, nói, “Nga, thảo nào ta thấy người lạ như vậy, thì ra là mới tới.” Đang nói, hấn chú ý đến Công

Tôn bên cạnh Triệu Phổ.

Công Tôn mặc bạch y, vào buổi tối nhìn càng thêm bắt mắt, nhả nhặn tuần tú không nói nên lời, Nguyệt giáo giáo chủ này là một người đoạn tú, thấy được Công Tôn, có chút há hốc mồm.

Triệu Phổ đứng bên cạnh, hắn vừa thấy ánh mắt của giáo chủ nọ không đứng đắn, thì khẽ nhíu mày, tâm nói... Người ăn gan hùm mật gấu hả, dám nhìn Công Tôn như thế, một hồi không thể không phẩy người, nghĩ rồi lại nhìn sang Công Tôn, chỉ thấy y không hề phát hiện điều không ổn, Triệu Phổ trong lòng tức điên, con mọt sách này thường ngày chẳng phải hung hãn lắm sao, tại sao hôm lại thành thật như vậy? Trực tiếp một cước đá vào yếu điểm của hắn a!

.

Bên này, trên cây, Triển Chiêu nhin không được phải phì cười ra tiếng, Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn hắn, “Cười cái gì?”

Triển Chiêu cười mà không nói, Bạch Ngọc Đường không khỏi hoài nghi, cả ngày hôm nay Triển Chiêu đều kỳ kỳ quái quái, có phải ăn nhầm thứ gì không tốt?

.

“Hắc hắc, người tên gì a?” Nguyệt giáo giáo chủ đột nhiên cười tủm tỉm hỏi Công Tôn.

Công Tôn ngược mắt nhìn hắn một chút, thấy ánh mắt hắn rất khác thường, cũng nhìn ra một chút không đúng, khẽ nhíu mày, nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhướn mi với y —— Có muốn ta cắt rụng của hắn không?

Công Tôn ra hiệu bảo hắn đừng nóng vội, bèn nói, “Hồi bẩm giáo chủ, ta là Tôn Cửu.”

Triệu Phổ ngăn người, tâm tình vốn không tốt lập tức tốt lên, thư ngực này dùng chữ cửu của hần!

Công Tôn liếc hần —— Ta dùng cửu trong vĩnh cửu.

Triệu Phổ cự tuyệt tiếp thu hiện thực —— Mặc kệ!

Nguyệt giáo giáo chủ gật đầu nói, “Vừa lúc, người theo ta một chuyến, ta có một số việc muốn phân phó cho người làm.”

“Dạ.” Công Tôn đáp ứng, cùng hần đi, Triệu Phổ tức giận, cũng đi theo, Nguyệt giáo giáo chủ nọ nhìn hần một cái, nói, “Khụ khụ, không có chuyện dành cho người, người đi đi... Ngô...”

Hần còn chưa kịp dứt lời, Triệu Phổ đã đâm qua một quyền, đánh cho hần méo mũi.

Công Tôn kinh hãi, trừng Triệu Phổ, “Người làm gì vậy?”

Triệu Phổ nhướng mi, “Tiểu tử này đùa giỡn lưu manh!”

“Người ngày nào cũng đùa giỡn lưu manh!” Công Tôn liếc hần, “Ta cũng không đánh người!”

“Hần làm sao được như ta!” Triệu Phổ tức giận không chỗ xả, thấy Nguyệt giáo giáo chủ nọ còn muốn đứng lên, liền hung hăng đạp hần hai đạp, “Mắt cầu của người mù à, người của ta mà cũng dám đụng? Lão tử phế người!”

Công Tôn kéo hần ra, nói, “Thôi, đừng gây náo động!”

“Các người... các người không phải người của Nguyệt giáo!” Giáo chủ nọ ôm ngực chỉ vào hai người, nói, “Hai người dám đánh ta... Người của Nguyệt giáo, tuyệt đối không dám đánh ta!”

Triệu Phổ cùng Công Tôn liếc mắt nhìn nhau.

Mà lúc này, vừa lúc có vài người đi ra, xa xa liền thấy Triệu Phổ đang đập Nguyệt giáo giáo chủ, Công Tôn ở một bên khuyên, “Thôi, người đừng giết chết, còn cần hỏi vài chuyện mà!”

“Này, lão già, hỏi người cái gì, người nói cái đó, bằng không lão tử không khách khí với người!” Triệu Phổ uy hiếp.

.

Triển Chiêu đỡ trán, bất đắc dĩ, “Xong, lần này chắc chắn bị phát hiện.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Cũng có thể xem là chuyện tốt a!”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Ý người là, chúng ta có thể thừa dịp loạn?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chỉ vào đại điện phía trước, nói, “Nơi đó hình như là thư phòng, bọn Triệu Phổ gây loạn, một hồi phỏng chừng sẽ có rất nhiều người đến đây, chúng ta nhân lúc đó tìm kiếm, không chừng sẽ có chút đầu mối.”

Triển Chiêu gật đầu, nói, “Chủ ý này nghe rất được, bất quá hình như không được phúc hậu cho lắm?”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, ý bảo —— Cái đó tùy người.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, nói, “Quên đi, vẫn cứ đi xem thôi!” Nói xong, hai người lén lút rời khỏi rừng cây, Công Tôn kéo Triệu Phổ lại, “Bị phát hiện rồi!”

Triệu Phổ chớp chớp mắt với Công Tôn, ra hiệu bảo y nhìn lên trên nóc nhà.

Công Tôn sừng sốt, phát hiện Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã mai phục bên trên, liền nhìn Triệu Phổ —— Người muốn gây hỗn loạn, tạo cơ hội cho bọn hắn?

Triệu Phổ cười, nói, “Dù sao, cũng đã náo loạn đến long trời lở đất rồi, chúng ta thuận tiện danh chính ngôn thuận xông vào ngôi chùa này nhìn xem xung quanh rốt cuộc có cái gì!”

Công Tôn nghe xong, cảm thấy có lý, lúc này, đám giáo chúng của Nguyệt giáo đã đi tới, hỏi, “Uy, các người đang làm gì a?”

Triệu Phổ cười cười, vừa định nói, chợt Công Tôn nhảy dựng lên, hung hăng đập Nguyệt giáo giáo chủ một cước, nói, “Ai bảo người không có mắt, giẫm như người!”

“Ai nha...” Nguyệt giáo giáo chủ nọ kêu thảm một tiếng, Công Tôn kéo Triệu Phổ bỏ chạy.

Triệu Phổ bật cười, hắn một mặt chạy, một mặt nhìn Công Tôn —— Thư ngốc này thật khiến người thích, có nét nhã nhặn của thư sinh nhưng không hề ngu ngốc cứng nhắc, bề ngoài thì nghiêm túc, kỳ thực là một người rất thú vị.

Hai người lôi kéo nhau chạy về phía trước, ban đầu còn cố ý chạy chậm, đợi cho đám kia đuổi tới gần, Nguyệt giáo giáo chủ được nâng dậy, xoa thắt lưng hô to, “Đến a... Gọi người, gọi người bắt hai tên gian tế lại cho ta!”

Trong nhất thời, bọn chúng vừa đuổi theo vừa hô, tất cả đèn trong các phòng đều được thắp sáng, thấy người phía sau ngày càng nhiều, Triệu Phổ nói, “Chúng ta xông loạn?”

Công Tôn gật đầu, cảm thấy rất kích thích, cùng Triệu Phổ xông loạn khắp nơi.

Triệu Phổ cũng không khách khí, một cước đá văng cửa một gian phòng, thấy là đại điện, lại đá văng cửa gian phòng khác, phát hiện bên trong là tàng thư các, Triệu Phổ cùng Công Tôn đi vào tìm kiếm, có người đuổi tới trước mắt, Tử Ảnh nhảy xuống, ngăn trở, Triệu Phổ và Công Tôn nhảy ra cửa sổ tiếp tục chạy.

Mắt thấy càng ngày càng nhiều người, Tử Ảnh lấy ra lôi hỏa đạn ném xuống mặt đất, trong nhất thời, tiếng nổ vang lên, khói mù tuôn ra dày đặc.

.

Công Tôn vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, nói, “Đủ loạn rồi!”

“A.” Triệu Phổ cười cười, kéo y chui vào một khe hở giữa những gian nhà.

Công Tôn thấy phía trước tựa hồ là một cổng vào, liền hỏi, “Nơi đó thông tới đâu?”

Triệu Phổ nhìn nhìn, nói, “Hình như là phía sau núi... Người nhìn con đường phía trước xem.”

Hai người đi đến phía trước, quả nhiên, thấy trước mắt là một khoảng bao la, phía dưới là một khe núi.

“Bên dưới hình như có phòng xá.” Công Tôn chỉ vào một dãy phòng dưới dốc núi phía trước, “Rất ẩn mật a.”

“Xuống dưới xem?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn gật đầu, lúc này, truy binh phía sau đã chạy tới, Triệu Phổ vươn tay ôm Công Tôn, thả người nhảy... Chạy tới khu phòng xá dưới khe núi.

Đám truy bình tới bên vách núi, Nguyệt giáo giáo chủ vội vàng dang tay ngăn cản những người phía sau, nói, “Tất cả đừng đuổi theo!”

“Giáo chủ, ngay phía dưới!”

Nguyệt giáo giáo chủ thở dài, giơ tay, chỉ vào một phiến đá bên chân, hỏi, “Nhìn xem bên trên viết cái gì?”

Cả bọn xoay mặt nhìn lại, chỉ thấy trên đó có hai chữ to —— Cấm địa.

Mọi người lập tức nhớ tới giáo quy của giáo phái —— Kẻ nào xâm nhập cấm địa, giết không tha.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 68: Lần Này Náo Nhiệt Rồi

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử cảm thấy có chút bí hơi, liền ngẩng mặt lên thở phò.

Phi Ảnh dở khóc dở cười, Tiểu Tứ Tử có phải vì từ nhỏ không có nường, nên thích chui vào ngực người khác không a, còn cọt cọt lui rồi nói mớ, “Mềm mềm mềm...”

“Sau này đừng là một tiểu lưu manh đó!” Phi Ảnh vươn tay nựng nựng má bé.

“Ừ.” Tiểu Tứ Tử chớp chớp miệng, mơ mơ màng màng kêu một tiếng, “Phụ thân.”

Phi Ảnh cười cười, lại nhéo nhéo.

“Ngô... Cừu Cừu.” Tiểu Tứ Tử lại hừ một tiếng.

Phi Ảnh cảm thấy thú vị, lại nhéo tiếp, Tiểu Tứ Tử che mặt, chui vào trong chăn.

Phi Ảnh thấy trong chăn nổi lên một cái gò nhỏ, vươn tay hé mở chăn lên một chút cho bé, để bé không bị ngộp.

Nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử một hồi, Phi Ảnh thấy bé tựa hồ đang nằm mơ, hồ đồ nói mớ, Phi Ảnh trước đây từng nghe nói, khi người ta nằm mơ, nếu như nói với hân mà hân có thể nghe được, thì còn có thể trả lời bằng những câu hoàn toàn chân thật, liền thấp giọng hỏi, “Tiểu Tứ Tử?”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử thật sự đáp một tiếng.

“Tiểu Tứ Tử có thương phụ thân không?” Phi Ảnh nói tiếp.

“Ừm.” Tiểu Tứ Tử cũng không biết là đáp lại, hay là hừ hừ.

“Có thương Cửu Cửu không?”

“Ngô.”

“Ảnh ảnh?”

“Ngô.”

...

Phi Ảnh suy nghĩ một chút, cũng chui vào trong chăn, tiến đến bên tai Tiểu Tứ Tử hỏi, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân có tốt hay không?”

“Ngô.”

“Có tốt hay không?”

“... Tốt.”

Phi Ảnh muốn cười, lại hỏi, “Còn Cửu Cửu? Phụ thân gọi Cửu Cửu là gì?”

Tiểu Tứ Tử mơ mơ màng màng, lại cọ cọ, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Lưu manh.”

Phi Ảnh nhin cười, sung sướng hỏi, “VẬY Phi Ảnh tỷ tỷ thì sao?”

“Ngô.”

“Phi Ảnh tỷ tỷ thì sao? Người nghĩ đến cái gì?” Phi Ảnh truy hỏi.

Tiểu Tứ Tử thì thầm nói vài chữ —— Ngực ngực... mềm.

Phi Ảnh sửng sốt một lúc lâu, đột nhiên ôm chầm lấy, cọ tới cọ lui, “Khả ái muốn chết a... Muốn chết!”

Tiểu Tứ Tử lúc này đang nằm mơ, liên mơ thấy mình rơi vào trong một đồng bánh bao, thật nhiều thật nhiều bánh bao nga...

Sau đó Tiểu Tứ Tử đem chuyện này nói cho Công Tôn, Công Tôn ngắt mộng bé một cái, nói bé là tiểu lưu manh!

...

Công Tôn và Triệu Phổ không thấy tấm bia đá dưới chân, đánh bậy đánh bạ tiến vào cấm địa của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo.

Vào trong khe núi, mới cảm giác được đường núi khó đi, Triệu Phổ kéo Công Tôn đi có vài bước mà Công Tôn lại vấp chân ngã hai lần. May mà Triệu Phổ nhanh tay đỡ lấy y, ở đây địa thế thấp trũng, phiền toái nhất chính là không có chỗ nào dễ đi, khắp nơi đều là núi đá gồ ghề cùng những cành cây gãy mục. So với té ngã, Triệu Phổ càng lo Công Tôn bị vật sắc nhọn gì đó đâm vào chân.

“Ta công ngươi đi.” Triệu Phổ kéo Công Tôn.

“Không cần.” Công Tôn có chút mất hứng, mình không phải nữ nhân, không cần phải nơi nơi được chiếu cố.

“Người đi chậm quá, một hồi bị đuổi theo thì cũng phiền phức cho ta!” Triệu Phổ biết tính tình của Công Tôn cá biệt, ghét nhất bị người xem thường, cho nên bèn khích tướng.

Công Tôn quả nhiên nghe lời, không cãi lại nữa, Triệu Phổ công y trên lưng, Công Tôn vươn hai tay ôm cổ hắn, Triệu Phổ đặt tay xuống phía

sau...

“Tay của người thành thật chút!” Công Tôn đâm vai hấn một cái.

Triệu Phổ ngẩng mặt cười cười, nói, “Thư ngốc, trên người thì gầy, nhưng ‘cái gò’ phía sau có thịt a.”

Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc hấn, cánh tay ôm cổ Triệu Phổ xiết chặt, nói, “Người dám lừa manh ta trực tiếp xiết chết người.”

Triệu Phổ bị y xiết đến trợn trắng mắt, nói, “Thư ngốc... Người nhẹ chút coi, nếu xiết chết thì không ai mang người lên đâu.”

“Đồng quy vu tận!” Công Tôn vươn tay nhéo tai hấn.

“Tê... Đừng làm loạn nữa thư ngốc, ta chưa có trêu chọc gì người mà.” Triệu Phổ nói, “Người một hồi cẩn thận đùa với lửa có ngày chết cháy a, ở đây cũng không ai cứu người.”

Công Tôn vội vàng thu tay lại, có chút bất mãn đá Triệu Phổ một cước, nói, “Đồ lừa manh!”

Triệu Phổ cố ý lắc lư Công Tôn trên lưng, lao tới trước như điên, Công Tôn vì bảo trì cân đối, đành phải tập trung ôm Triệu Phổ, vừa bất mãn nện hấn hai cái.

Hai người chạy tới dưới chân núi, Triệu Phổ nhìn trái nhìn phải, có chút khó hiểu, hỏi Công Tôn, “Đám truy binh kia sao không đuổi tới?”

Công Tôn lắc đầu, hỏi, “Chẳng lẽ do ở đây có cơ quan? Hoặc là có mai phục?”

Triệu Phổ khẽ nhú mày, nhìn nhìn bốn phía, không phát hiện cái gì cả, khắp nơi đều tối đen.

Công Tôn từ trong lòng móc ra mỗi lửa, thả lên, chỉ thấy hai người đang đứng trước một dãy phòng cũ nát, ngẩng đầu nhìn, kiến trúc rất cổ xưa, rách nát lụp xụp, dưới mái hiên còn có mạng nhện, nơi nơi đều là cây khô lá rụng.

Triệu Phổ bĩu môi, “Có phải đã bỏ đi cả rồi không?”

“Hm...” Công Tôn sờ sờ cằm, lẩm bẩm, “Nếu là bỏ đi, vậy tại sao cửa sổ đều là mới?”

Công Tôn hỏi xong, Triệu Phổ cũng nhìn ra chút mảnh khoe... Cũng phải, nói như vậy, phòng ở cũ, thì khẳng định cửa sổ là thứ mục nát trước, nhưng cửa sổ ở đây đều là mới thay, mà xung quanh phòng thì ngược lại, vô cùng đổ nát.

Hai người liếc mắt nhìn nhau —— Hình như không đơn giản như vậy!

Nghĩ tới đây, Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Muốn vào xem một chút không?”

Triệu Phổ gật đầu, trước tiên đặt Công Tôn xuống mặt đất, kéo đến sau lưng mình, tiếp nhận mỗi lửa của y.

Công Tôn cũng có chút khẩn trương, vươn tay, lấy ra một bao dược phẩm.

Triệu Phổ nhướng mi nhìn y, “Uy, người coi chừng lỡ tay hại nhầm người a.”

Công Tôn khinh bỉ lườm hằm, “Làm sao có thể?”

“Nếu không lỡ tay thì ai biết được người có nhân cơ hội dùng việc công báo thù riêng hay không?” Triệu Phổ vẻ mặt không tín nhiệm.

Công Tôn đá hằm, “Nhanh lên một chút coi!”

Triệu Phổ xoa xoa bắp chân bị đá, nói, “Sao cả lúc người tức giận cũng khả ái như vậy chứ?”

Công Tôn nheo mắt lại, cầm bao được phần đánh hấn, Triệu Phổ đành phải thu liễm, quay đầu mở toang cánh cửa.

Cửa kêu ‘két’ một tiếng, Triệu Phổ mang theo Công Tôn lách qua một bên... Ngoài dự liệu của hai người, cũng không có ám khí minh khí gì bắn ra, trong phòng cũng chỉ là một mảnh đen kịt.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đi vào trong, tiến vào đại điện, phát hiện khung cảnh càng thêm đồ sộ, đại môn đối diện đặt bốn bức tượng phật Di Lặc, hình thái khác nhau, diện mục dữ tợn. Phía bên phải trống không, bên trái có hương án... Bên trên bày ra mười mấy bài vị.

Triệu Phổ cau mày, đi lên nhìn nhìn, thấy trên bài vị trống không, chỉ viết vài danh xưng như phụ, mẫu, thúc tẩu...

Công Tôn cũng đọc một chút rồi nói, “Xem ra... là từ đường.”

Triệu Phổ gật đầu, “Từ đường vì sao lại đặt ở nơi hẻo lánh như vậy, hơn nữa trên bài vị còn không viết tên?”

“Phỏng chừng là có chút huyền cơ.” Công Tôn lại nhìn xung quanh, phát hiện chỉ là một từ đường bình thường, cũng chẳng có gì đặc biệt, có chút mất hứng.

Triệu Phổ buông bài vị xuống, nói, “Hình như không có người... Không bằng đi thôi.”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, vừa định đi, lại nghe được tiếng gió núi vù vù vang động bên ngoài.

Vô thức nắm thật chặt áo khoác trên người, Công Tôn nói, “Không biết bọn Triển Chiêu có thuận lợi không.”

Triệu Phổ ngáp một cái, nói, “Phòng chừng đã thám thính được chút gì rồi.”

Hai người định đi ra ngoài... vừa bước tới cửa, thì nghe có tiếng “Hu hu” nho nhỏ.

Triệu Phổ kéo Công Tôn lại, hỏi, “Tiếng gì đó?”

Công Tôn có chút giật mình, nghiêng tai nghe ngóng, không phát hiện có gì đặc biệt, bèn nói, “Không có a.”

“Không đúng, ta vừa mới nghe được!” Triệu Phổ nói, quay lại bên trong từ đường, tỉ mỉ lắng nghe.

Công Tôn đi theo bên cạnh hắn, cũng kiên nhẫn nghe... Không bao lâu, hai người đồng thời phát hiện —— Hình như có âm thanh truyền ra, nhưng lại là bên trong tường!

Công Tôn hơi chút khấn trương, Triệu Phổ cười nhìn y, “Sao hả, người cũng có lúc sợ?”

Công Tôn khinh bỉ liếc hắn, Triệu Phổ đi qua, áp tai vào tường nghe nghe... nói, “Có tiếng gió thổi.”

Công Tôn hỏi, “Người áp tai nghe ở bất kỳ mặt tường nào, đều sẽ có tiếng gió thổi cả mà?”

Triệu Phổ vươn ngón tay thon dài sờ soạng bên tường một hồi, lui xuống một bước, nói, “Tiếng gió và tiếng gió, cũng sẽ có chút khác nhau...” Nói xong, hắn đột nhiên nhấc chân... dồn sức đập vào tường một cước.

“Rầm” một tiếng, cả bức tường đều sập xuống, và xuất hiện phía sau mặt tường đó, không phải không gian ngoài trời, mà là một gian phòng bị phong kín.

Triệu Phổ giơ môi lửa soi vào bên trong, chỉ thấy bên trong xuất hiện một cái cũi gỗ.

Công Tôn kẻ sát Triệu Phổ một chút, híp mắt nhìn vào, nói, “Hình như trong cũi có người?”

Bởi vì bên trong tối đen, bên ngoài lại sáng, cho nên Công Tôn và Triệu Phổ không thấy rõ hình dạng của người bên trong, nhưng người bên trong tựa hồ thấy được cảnh bên ngoài... Sau đó lại nghe tiếng lay cũi gỗ “Lạch cạch lạch cạch” kịch liệt, còn có tiếng ô ô ô.

Triệu Phổ và Công Tôn đi vào trong, giơ môi lửa soi vào...

“A!” Triệu Phổ chấn động, kêu lên, “Ta nghĩ ra thanh âm kia giống ai rồi!”

Công Tôn cũng trắng bệch cả mặt!

...

Bên kia, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường qua lại trên nóc nhà, phát hiện người của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo đuổi tới khe núi rồi lại không theo nữa, cũng có chút khó hiểu, không lâu sau, lại thấy Nguyệt giáo giáo chủ vọt vĩa chạy đến thiên điện.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, thả người đuổi theo.

“Giáo chủ!” Nguyệt giáo giáo chủ vọt vào thiên điện, đẩy cửa ra nói, “Có gian tể, gian tể trà trộn vào!”

Giáo chủ của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo còn đeo mặt nạ, ngược mắt nhìn Nguyệt giáo giáo chủ vừa xông vào, hỏi, “Gian tặc? Người đâu?”

“Chạy vào cấm địa rồi.”

“Cái gì?” Tổng giáo chủ nọ điệu bộ sợ hãi, khiến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhin không được lại liếc mắt nhìn nhau —— Tại sao lại kích động như vậy a? Cấm địa? Trong cấm địa có cái gì?

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhíu nhíu mày, hỏi Triển Chiêu, “Người có cảm giác thấy...”

“Cái gì?” Triển Chiêu cười tủm tỉm nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường ẩn huyết thái dương, con mèo này lại cười... chỉ đành vô lực nói, “Có cảm giác thấy thanh âm của tổng giáo chủ... hình như nghe ở đâu rồi không?”

Triển Chiêu cũng khẽ sững người, “Nghe người nói vậy... đúng là quen tai thật đó.”

“Còn không dẫn người đuổi theo?!” Giáo chủ nọ hỗn hển nói, “Mau dẫn người giết sạch bọn chúng cho ta, đừng để bất kỳ kẻ nào chạy thoát!”

“Nhưng... cấm địa...” Nguyệt giáo giáo chủ có chút do dự.

“Đi mau!” Tổng giáo chủ đá hắn một cước lăn nhào.

Nguyệt giáo giáo chủ vội vàng bỏ chạy.

Triển Chiêu sau khi nghe xong, đột nhiên mở to hai mắt —— Ta nghĩ ra một người!

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Lúc này, chỉ thấy tổng giáo chủ nọ giật mạnh mặt nạ xuống, thả người phi ra cửa sổ, nhảy mấy cái, chạy xa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đuổi theo.

Triển Chiêu đột nhiên hiểu ra, “Kẻ đó là giả?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói, “Người thật làm gì có công phu tốt như vậy?”

Triển Chiêu giật mình cả kinh, nói, “Ai nha... Nguy rồi!”

Bạch Ngọc Đường cười cười với hắn, “Người theo hắn đi, ta đến hoàng cung!”

Gánh nặng trong lòng Triển Chiêu liền được trút ra, may là Bạch Ngọc Đường thông minh, gật đầu một cái... Hai người phân công nhau hành sự.

.

Triệu Phổ và Công Tôn đi tới bên cạnh cũi gỗ, Triệu Phổ bổ nát cái cũi ra, Công Tôn vươn tay kéo vải bịt miệng của người bên trong xuống, hỏi, “An Lạc Hầu, tại sao ngươi lại ở đây?”

Bị nhốt trong cũi gỗ, chính là An Lạc Hầu Bàng Dục.

“Tiên sinh... khụ.” Bàng Dục vượt cổ họng, quá gấp gáp nói không ra tiếng, Công Tôn an ủi hắn, bảo đừng nóng vội, Triệu Phổ hỏi, “Giáo chủ của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo kia bắt ngươi tới à?”

“Ta không biết ai bắt ta... Tên kia, giống hệt phụ thân ta!” Bàng Dục nói, “Ta còn tưởng hắn là cha ta...”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau.

“Quả nhiên.” Triệu Phổ thốt lên, “Ta đã nói thanh âm quen lắm mà, giống y như lão Bàng, chỉ là cái bụng không to như vậy, bất quá cũng có thể độn thêm!”

“Bọn chúng muốn làm gì?” Công Tôn hỏi.

Dây trói của Bàng Dục được Triệu Phổ cởi ra, hắn vội vàng sờ soạng tìm tòi trên người, rồi nhảy dựng lên nói, “Má ơi, nguy rồi!”

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ nhú mày, sợ Bàng Dục cả kinh sẽ dọa đến Công Tôn.

Bàng Dục vẻ mặt như đưa đám nói, “Lệnh bài tử tử cho ta mất rồi, cái đó có thể tự do ra vào hoàng cung! Tử tử nói khi ta nhớ nàng thì có thể đi gặp, không cần thông truyền...”

Triệu Phổ và Công Tôn đều kinh hãi.

“Kẻ đó không lẽ...” Công Tôn cũng có chút sốt ruột.

“Xong xong!” Bàng Dục vội vàng chui ra khỏi cũi gỗ, nói, “Kẻ đó giống cha ta như đúc, còn có lệnh bài của ta nữa, lỡ như hấn hại tử tử ta...”

“Hắn khổ tâm tiến cung có thể nào chỉ để giết Bàng phi?” Triệu Phổ nói, “Mấy ngày nay hoàng thượng qua đêm ở chỗ Bàng phi phải không?”

“A...” Bàng Dục hít một ngụm khí lạnh, “Thái Sư Bàng Cát tiến cung ám sát hoàng thượng... Đến lúc đó có nói lý lẽ gì cũng vô dụng a! Xong xong, thành công hay không thành công thì đều là chết cả nhà rồi!”

“Người bị bắt hồi nào?” Triệu Phổ dẫn hấn và Công Tôn ra ngoài, “Thái sư không biết sao?”

“Bị bắt hồi tối qua, hai ngày trước không phải tiên sinh bảo cha ta quá béo sao, nên ông ấy cùng với các nương đều đến miếu thờ ăn chay, tiện thể

du ngoạn, tiện thể, cầu tử tự cho tử tử ta.”

Công Tôn nhú mày.

.

Mọi người vừa ra tới bên ngoài, Triệu Phổ đột nhiên giơ tay cản lại, nói, “Chậm đã.”

Quả nhiên... Trong khoảnh khắc, thấy được bốn phía trên khe núi đều có người của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo vây quanh.

Lúc này, Tử Ảnh cùng Hôi Ảnh và Đại Ảnh đáp xuống trước mặt Triệu Phổ.

“Vương gia, các người đi trước đi.” Tử Ảnh nói, từ trong lòng móc ra một vật, ném lên không trung... Là một quả tên lệnh, cao cao bay vút lên bầu trời đêm, sau đó nổ tung, hiện ra hình một con rồng...

Công Tôn có chút giật mình... Thật là đẹp.

Chỉ chốc lát sau, bốn phía trên cao đều xuất hiện những bóng đen.

Công Tôn giật mình, hỏi, “Bọn họ từ đâu tới?”

Triệu Phổ nhếch miệng cười cười, nói, “Sao hả, muốn dò hỏi quân tình à?”

Công Tôn trừng mắt, không hỏi nữa.

Đồng thời, Giả Ảnh mang theo mười mấy ảnh vệ của Triệu Phổ đã chạy tới, hỏi, “Vương gia, muốn người chết hay sống?”

“Đầu hàng thì không giết!” Triệu Phổ nói xong, một tay ôm Công Tôn, một tay nắm cổ áo Bàng Dục, chạy đến hoàng cung.

...

Bạch Ngọc Đường đáp xuống cách hoàng cung không xa, liền khẽ nhúu mày... Quả nhiên, bốn phía có không ít người mai phục trong bóng tối, không biết là thủ vệ của hoàng cung, hay là người của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo. Hắn cũng không hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên vòng đến hậu viện của hoàng cung, nấp trên một gốc cây cao nhìn vào trong, khẽ nhúu mày... Hắn chưa từng tới hoàng cung, to như vậy, biết đi đâu tìm tẩm cung của Triệu Trinh?

Đang suy nghĩ, thì thấy một lão công công bưng một mâm rượu và thức ăn, chậm rãi đi tới phía trước.

Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ, trong lòng khẽ động... Người này hẳn nhận thức! Chính là lần trước đã chủ trì cuộc tỷ thí ở bãi săn, Trần Ban Ban.

Bạch Ngọc Đường vừa muốn đuổi theo, đã thấy trong bóng tối, có vài bóng đen đuổi theo ông ta.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, cũng lặng lẽ đi theo.

.

Triển Chiêu một đường theo Bàng Thái Sư giả đi tới Khai Phong phủ, có chút khó hiểu, tự hỏi... Vì sao hắn không trực tiếp đến hoàng cung, mà lại cố ý tới Khai Phong phủ?

Bàng Cát giả đi tới đại môn Khai Phong phủ, điều chỉnh lại tâm tình một chút, từ trong tay áo lấy ra một vật nhét vào bên hông, loay hoay một lúc... cái bụng bầu xuất hiện.

Triển Chiêu ngồi trên cây che miệng, thiếu chút nữa cười văng.

Bàng Cát này thấy đã chuẩn bị hoàn hảo, liền nhấc chân xông vào bên trong, miệng hô, “Lão Bao a! Nguy rồi lão Bao!”

Nha dịch của Khai Phong phủ cũng không ngăn cản lão, chỉ hành lễ một cái, tâm nói... Bàng Thái Sư này dạo gần đây bị gì vậy? Cứ cách hai ba ngày lại chạy tới Khai Phong phủ.

Bàng Cát chạy ào vào thư phòng, Bao Chửng tự nhiên còn chưa ngủ, cũng có chút giật mình, tâm nói... Sao Bàng Cát còn thức? Năm nay là năm kỵ của hãn à? Hay là đến Tướng Quốc Tự cúng bái đổi vận đi?

“Tới tới, đi theo ta!” Bàng Cát xông lên muốn kéo tay Bao Chửng.

Bao Chửng rút tay vào trong tay áo, vẻ mặt bất mãn nhìn lão, “Người muốn gì đây, già rồi còn cù cựa dây dưa, ổn trọng chút được không?”

“Ai nha... Người mau cùng ta tiến cung đi!” Bàng Cát gấp đến độ giơ chân.

Bao Chửng khẽ nhíu mày, hỏi, “Tiến cung với người làm cái gì?”

Bàng Cát nói, “Dục nhi bị bắt cóc rồi!”

Bao Chửng nhướng mi một cái, “Có thật không?”

Bàng Cát gật đầu ồ ào, “Hơn nữa kẻ bắt cóc là Gia Luật Minh a! Nhanh, người mau cùng ta tiến cung, ta muốn thỉnh hoàng thượng định đoạt a!”

Bao Chửng nhìn nhìn lão, nói, “Chuyện này quả thực không phải đùa, người đi trước, ta thay y phục đã.”

“Lửa cháy tới nơi rồi, còn thay cái gì nữa chứ?” Vừa nói, Bàng Cát vừa lôi kéo Bao Chửng chạy ra ngoài.

Triển Chiêu cau mày, vừa định nhảy xuống dưới...

Thì thấy cánh tay đặt sau lưng của Bao Chứng, nhẹ nhàng vấy vấy tay áo.

Triển Chiêu sửng sốt, trong lòng bội phục —— Bao đại nhân thật giỏi a! Vậy mà cũng có thể nhìn ra được đồ giả?! Thảo nào Bát Vương gia nói ông là thiên hạ đệ nhất tinh!

Mà có câu, vô xảo bất thành thư, ngày hôm đó, Bàng Thái Sư vừa thỉnh đại pháp sư của Tướng Quốc Tự giúp nữ nhi nhà mình khai quang một chuỗi phật châu, nghe nói đeo vào sẽ được phúc có tử có tôn, lão vì mong nữ nhi có thể sinh một tiểu bảo bối khả ái như Tiểu Tứ Tử, mà suốt đêm ngồi kiệu cầm phật châu, chạy tới hoàng cung.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 69: Con Cua Béo Đại Chiến Con Cua Ma Vương

Bạch Ngọc Đường theo Trần Ban Ban cùng với hai hắc y nhân phía sau ông, đi qua hành lang thật dài, hướng đến hậu cung.

Mắt thấy phía trước đèn đuốc huy hoàng, hai hắc y nhân bèn liếc nhìn nhau, thả người nhảy tới, một tên xuất hiện trước mắt Trần Ban Ban, một tên chặn phía sau.

“A...” Trần Ban Ban còn chưa kịp lên tiếng, hắc y nhân phía sau đã bịt miệng ông lại, tên kia nâng khay rượu, kéo lão đầu vào trong ngõ nhỏ tối om.

Trần Ban Ban cực kỳ hoảng sợ, một hắc y nhân đẩy ông ngã xuống đất, chúi thủ trong tay gác sau gáy ông uy hiếp, “Đừng nhúc nhích, nếu không coi chừng cái mạng của lão.”

“Các người là ai?” Trần Ban Ban dù sao cũng đã từng trải, vừa thấy bọn hắc y nhân này không có thiện ý, liền tính toán nên tận lực kéo dài thời gian, đợi cứu binh tới.

“Triệu Trinh ở phòng nào?” Một hắc y nhân trong đó hỏi Trần Ban Ban.

Trần Ban Ban mở to hai mắt, tâm nói, xong! Quả nhiên tới hành thích hoàng thượng, vội nói, “Lớn mật a... Không được gọi thẳng tên họ của hoàng thượng.”

“Tên thái giám chết bầm, ít làm trò!” Hắc y nhân nọ cầm chủ thủ kê sát Trần Ban Ban, “Nói!”

“Ta chết cũng không nói, dám loạn thần tặc tử các ngươi... Ngô.” Thanh âm của Trần Ban Ban càng lúc càng lớn, hắc y nhân nọ vội vàng đẩy ông, Trần Ban Ban lao đảo một cái rồi ngã xuống, cố gắng bò tới vài bước hô to, “Có thích..” Còn chưa kịp dứt lời, một hắc y nhân liền che miệng ông lại, hai tên thấy ông không hợp tác, một tên rút đao ra muốn giết ông... Mà đồng thời, phía sau hai tên đó có một bạch y nhân hạ xuống.

Ánh mắt của Trần Ban Ban sáng lên, hai hắc y nhân còn chưa minh bạch chuyện gì xảy ra, Bạch Ngọc Đường đã xuất thủ như điện, điểm huyết của cả hai.

“Bạch...” Trần Ban Ban dù sao tuổi tác cũng đã lớn, bị kinh hách còn bị té ngã, ngồi dưới đất không đứng dậy nổi.

Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước, vươn tay nhẹ nhàng dìu ông lên, hỏi, “Không sao chứ.”

“Không...” Trần Ban Ban nhìn thanh niên tuấn mỹ bên cạnh dìu mình, vỗ ngực nói, “Ông trời phù hộ, sao Bạch thiếu hiệp lại ở nơi này?”

Bạch Ngọc Đường biết Trần Ban Ban thân phận đặc thù, chính là tâm phúc của Triệu Trinh, hơn nữa trong thời khắc nguy cấp như vừa này, cũng không hề bán đứng Triệu Trinh, liền đem phát hiện của mình và Triển Chiêu, chuyện Thái Sư giả nói qua một lần.

Trần Ban Ban nghe xong, vô cùng sợ hãi.

Bạch Ngọc Đường lục soát trên người hai hắc y nhân, tìm ra một bộ nhân bì diện cụ (mặt nạ da người), còn có vài gói dược phẩm.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn chiếc mặt nạ, khẽ nhú mày, đưa cho Trần Ban Ban xem.

Trần Ban Ban cũng phát hiện, mặt nạ này chính là gương mặt của mình... Xem ra đám người này đã sớm nhắm vào ông, muốn giết ông ngay từ đầu. Bởi vì ông có thể tùy thời ra vào tẩm cung của Triệu Trinh, Triệu Trinh chưa bao giờ đề phòng ông, cho nên... Ai, may là hôm nay Bạch Ngọc Đường tới, bằng không nếu những ác nhân này giả trang thành ông, vào tẩm cung cho hoàng thượng uống một ly rượu độc, vậy có thể sẽ trở thành thiên hạ đại loạn a!

Bạch Ngọc Đường đem mọi thứ giao cho Trần Ban Ban, nói, “Hắn bọn chúng còn người ở phụ cận, ta sẽ âm thầm bảo hộ ông, kẻ chủ mưu mà Triển Chiêu đang theo dõi phỏng chừng cũng sắp tới, ông đi trước báo lại với hoàng thượng, để hắn có chuẩn bị.”

“Hảo hảo!” Trần Ban Ban vội vàng tạ ơn Bạch Ngọc Đường, đi đến tẩm cung của Triệu Trinh.

.

Vừa lúc, Triệu Trinh đang muốn tới chỗ của Bàn phi, mấy ngày nay Bàn phi vẫn đỏ mặt nhắc với hắn nàng muốn có một Tiểu Tứ Tử, Triệu Trinh vừa nghĩ tới Tiểu Tứ Tử, cũng có chút động tâm, cho nên dự định tới chỗ Bàn phi qua đêm, thì thấy Trần Ban Ban vội vã bưng rượu và thức ăn đi tới.

Triệu Trinh bởi vì xem tấu chương chưa dùng bữa tối, nên Trần Ban Ban đi lấy cho hắn.

“Ban Ban tới vừa hay, đúng lúc trẫm đang đói.” Triệu Trinh nói.

“Hoàng thượng!” Trần Ban Ban đem thức ăn đặt sang một bên, tiến tới nói với Triệu Trinh, “Nguy rồi!”

Triệu Trinh kinh hãi, chờ Trần Ban Ban đến gần, mới nhìn rõ vết bụi trên người ông, mà trên mặt ông cũng có thương tích, cau mày hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Trần Ban Ban liền nhanh chóng đem sự tình nói rõ, Triệu Trinh nhíu mày, “Nực cười!”

“Hoàng thượng, đây là việc cấp bách, chúng ta hãy cùng Vương gia, Triển đại nhân và mọi người diễn cho trọn vở kịch này, để xem hung phạm rốt cuộc là ai!”

Triệu Trinh gật đầu, “Nói có lý!” Nói xong, đứng dậy, mang theo Trần Ban Ban, đi nhanh tới tẩm cung của Bàng phi.

Sau khi nói qua một lần cho Bàng phi, Bàng phi cũng tức giận đến nghẹn ngào, “Buồn cười! Lại dám to gan giả mạo cha của thần thiếp, ám hại hoàng thượng!”

Sau đó, ba người thương lượng một phen, quyết định tương kế tựu kế, diễn trọn vở kịch, đến lúc đó bắt sống hung phạm kia, xem rốt cuộc có địa vị gì.

.

Ngoài cung, Bao Chửng và Bàng Cát giả đã cùng nhau đi tới cổng hoàng cung, vốn Bao Chửng muốn thông truyền một tiếng, nhưng Bàng Cát nói đã không còn kịp nữa, lấy ra lệnh bài mà Bàng phi đưa.

Các thủ vệ thấy lệnh bài của Bàng phi, đương nhiên không ngăn cản, nhanh chóng cho vào.

Bao Chửng vô cùng trầm tĩnh, theo đi vào.

Triển Chiêu đã sớm cảm nhận được dị động xung quanh, biết Bạch Ngọc Đường có lẽ đang ở bên trong, cho nên không trực tiếp đi theo, mà trước tiên leo lên nóc nhà... Hắn muốn tra một chút, xem nhân mã của Bàng Cát giả đang âm thầm mai phục nơi nào, giải quyết bọn chúng trước, đỡ phải lát nữa bọn chúng gây chuyện.

.

Nhóm của Triển Chiêu đều đã rời đi, mà theo sát sau đó... là cỗ kiệu của Bàng Cát thật đi tới.

Bàng Cát xuống kiệu, mà trùng hợp làm sao, gác cổng vừa lúc thay ca.

Thủ vệ mới tới không biết ban này có một Bàng Cát vừa vào, thấy Thái Sư tới, liền hỏi, “U, Thái Sư, sao muộn như vậy mà ngài còn tiến cung a?”

“Hắc hắc, ta muốn gặp Bàng phi, giúp thông truyền thông truyền.”

“Hảo hảo!” Thủ vệ nhanh chân chạy vào, Thái Sư bèn đứng chờ ngoài cửa.

Mà đồng thời, Triệu Phổ dẫn theo Công Tôn và Bàng Dục vừa lúc tới gần hoàng cung, liếc mắt, liền thấy được Bàng Cát đang chờ ngoài cửa.

Công Tôn cùng Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau. Ai cũng không nghĩ Bàng Cát này là thật.

“Được!” Cơn tức của Bàng Dục đang hừng hực, nhảy bật lên nói, “Ta đi xử lý hắn!” Nói xong, chạy tới đại môn của hoàng cung.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Công Tôn sờ sờ cằm, nói, “Hm... Người có cảm thấy, Bàng Thái Sư này hình như so với người kia... béo hơn một chút?”

“Chắc là độn.” Triệu Phổ nói, “Dù sao muốn tiến cung thì phải giả cho giống chứ.”

“Hắn biết công phu phải không?” Công Tôn hỏi, “Bàng Dục có gặp bất lợi không?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, “Bàng Dục hẳn từng gặp bất lợi cũng đâu ít lần, mặc kệ, bằng không thì cũng là hắn đánh cha hắn, đều như nhau.”

Công Tôn dờ khóc dờ cười, lắc đầu, kéo Triệu Phổ, nói, “Một hồi đừng để đánh chết nha, nếu vậy Bàng Thái Sư thật phỏng chừng khóc chết!”

Triệu Phổ tâm không cam tình không nguyện bị Công Tôn lôi đi, đi hỗ trợ Bàng Dục một tay.

.

Bàng Cát đang đứng cạnh cổ kiệu, lão vội vàng tới, chỉ dẫn theo một thị vệ và bốn kiệu phu.

Bàng Dục cũng là gặp đến hồ đồ, hắn cũng không ngẫm lại, Bàng Cát là giả, nhưng kiệu phu và thị vệ cũng không thể nào là giả chứ?

Bàng Cát nghe được tiếng bước chân, vừa xoay mặt, thì thấy được Bàng Dục hùng hổ đi tới, lão hiện đang rất vui vẻ, tâm tình hôm nay của lão vốn rất tốt.

“Dục nhi! Sao ngươi biết cha ở chỗ này?” Bàng Cát cười ha hả hỏi.

Bàng Dục quệt miệng đi tới hỏi, “Ngươi là cái gì của ta?”

Bàng Cát ngẩn người, nét mặt cứng đờ nói, “Ai, không biết lớn nhỏ gì hết, ta là cha ngươi!”

“Phi!” Bàn Dục phỉ nhổ về mặt của Bàn Thái Sư, mắng, “Người là cha ta? Ta là ông cố của người!”

...

Bàn Cát há to miệng, nhìn chăm chăm Bàn Dục trước mắt mà ngây ngẩn cả người, mà kiểu phu cùng thị vệ phía sau cũng trợn tròn mắt.

Nhưng, không đợi Bàn Cát hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Bàn Dục xắn tay áo... Một quyền nện vào cái bụng phì nhiêu của lão.

“Ngô...” Cũng may Bàn Thái Sư béo, mà Bàn Dục đói bụng cả ngày nay, suy nhược không khí lực, nhưng một quả đấm này, cũng thiếu chút nữa hủy mạng già của lão cha hăn.

“Ai u...” Bàn Thái Sư ôm bụng đặt mông té ngã xuống đất, giơ tay chỉ vào Bàn Dục mắng, “Người là thằng bất hiếu, người dám đánh cha người à! Ta tần tần khổ khổ nuôi người khôn lớn, người báo đáp ta như thế à, người coi chừng thiên lôi dòm ngó!”

...

Công Tôn và Triệu Phổ đứng xem cách đó không xa, Công Tôn có chút bội phục nói, “Ồ... Diễn rất thật!”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, nói, “A... Rất giống, không thể phân nổi thật giả.”

.

Bàn Dục hí mắt nhìn Bàn Cát khóc la om sòm trên mặt đất, nói, “Hôm nay lão tử sẽ lột da mặt của người, để xem người là cái thứ gì biến thành!” Nói xong, bổ nhào tới, véo lấy da mặt của Bàn Cát mà kéo ra.

“Ai nha... Ai...” Trên mặt Bàn Cát đều là thịt, bị Bàn Dục nắm lấy ra sức kéo, chẳng khác nào đòi mạng của lão, đau đến hết âm lên.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, nghĩ... Hình như có chút không đúng.

Nghĩ tới đây, hai người đi tới.

Bàn Dục cũng rất khó hiểu, tâm nói... Trên đời này chẳng lẽ có hai người hoàn toàn giống nhau? Tại sao kéo không xuống?

Lúc này, Triệu Phổ cùng Công Tôn đã đi tới, Công Tôn kéo Bàn Dục nói, “An Lạc Hầu, chờ một chút, đó hình như là thật.”

“Vương gia ới, tiên sinh ới.” Bàn Cát vừa thấy Triệu Phổ và Công Tôn liền nóng nảy, than thở khóc lóc, “Các người phân xử cho ta đi... Thằng ranh con này nó... Nó phạm tội ngay dưới mắt trời, cư nhiên dám đánh cha nó kìa, trời giáng sấm sét đánh nó đi!”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, tâm nói... Không trùng hợp như vậy chứ?

“Người rõ ràng là giả trang...” Bàn Dục nói đến đây, đột nhiên chú ý tới kiệu phu và thị vệ mặc trường khẩu ngực ở phía sau... Nhìn quen mắt a, là những người đã đi cùng cha mấy ngày trước a.

Bàn Dục thấy sau lưng lạnh ngắt, tâm nói —— Không phải chứ?!

Công Tôn vội vàng tiến lên nhìn mặt Bàn Cát một chút, quả thật là da người, hơn nữa dựa theo sức lực của độ tuổi này cùng độ béo phì có một không hai, không thể giả được, là Thái Sư Bàn Cát thật.

Triệu Phổ thiếu chút nữa cười văng, nhanh chóng nhin xuống nhìn sang chỗ khác, tâm nói... Hay thật, còn có chuyện trùng hợp như vậy.

“Chuyện... Chuyện gì xảy ra a?” Bàng Thái Sư khó hiểu nhìn Triệu Phổ và Công Tôn.

“Trước tiên khoan nói đã.” Triệu Phổ nói, “Tối vừa lúc, theo ta đi vào xem kịch!” Nói xong, mang theo mọi người trực tiếp tiến vào hoàng cung.

Bàng Thái Sư vô duyên vô cớ bị nhử tử nhà mình cho ăn đòn, vẫn như lọt vào sương mù không biết chuyện gì đang xảy ra, thì đã bị các kiêu phu nâng dậy theo Triệu Phổ vào cung, lão gấp gáp hỏi, “Chuyện gì xảy ra a?”

Bàng Dục cũng thành thật, xoay mặt nhìn nhìn, hỏi, “Cha... ngài là thật hả?”

“Nha nha phi!” Bàng Cát lúc này phỉ nhổ Bàng Dục một ngụm, mắng, “Người là thằng bất hiếu, người dám phản à, lão tử về nhà đánh chết người!”

“Không phải a cha, có hiếu lắm!” Bàng Dục vội vàng xua tay.

“Ta hiếu lắm? Lắm con mẹ người a!” Bàng Thái Sư tức giận mắng ầm lên, Bàng Dục một bên bịt tai, tâm nói, đúng vậy, ông không làm nường ta thì làm gì có ta.

Ở đây đang đặc sắc, đột nhiên, nghe trong hoàng cung một trận đại loạn... Rồi có người hô to, “Có thích khách a! Hộ giá! Bảo hộ hoàng thượng và Bàng phi.”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng chạy vào.

Bàng Cát vừa nghe cũng sốt ruột, tránh khỏi đám kiêu phu, ục ịch chạy vào trong, Bàng Dục vội đuổi theo lão, nói, “Ai, cha, ngài chậm chút đi.”

“Chậm cái đầu người! Người không nghe được hả, tỷ tỷ người ở đó!”

Bàng Dục thấy lão thở phì phò, tự nhủ, đừng nói ban nãy đánh hỏng rồi a, vội vàng tiến lên nói, “Cha, ta cũng người, ta chạy nhanh hơn!”

Bàng Cát sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Bàng Dục đã khom lưng xông lên chạy vọt vào trong.

Cái bụng của Bàng Cát đặc biệt to, bị xông thì thật khó chịu, nhưng... lão đầu cảm thấy vành mắt đỏ đỏ cái mũi lên men, tiểu súc sinh chỉ biết gây rắc rối nhà lão cũng sẽ có một ngày như vậy!

.

Khi Công Tôn cùng Triệu Phổ chạy tới, thì thấy bên trong đều là quan binh, một phần đang che chở cho Triệu Trinh và Bàng phi, một phần che chở cho Bao Chứng, mà Bàng Cát giả kia đã bị Bạch Ngọc Đường chế phục, thích khách của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo cũng đều bị Triển Chiêu bắt, trói gô lại ném vào trong viện.

Triệu Phổ đi qua hỏi Triệu Trinh, “Không sao chứ?”

“Không.” Triệu Trinh lắc đầu, nói, “Đêm nay nhờ có các người... Nếu không hậu quả thật không dám tưởng.”

Bàng phi cũng hành lễ với Triệu Phổ, “Đa tạ Cửu Vương gia, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân, Bạch đại hiệp, đã cứu hoàng thượng còn có toàn thể Bàng gia ta.”

Triệu Phổ nhướng mi ý bảo không cần khách khí, tâm nói... Chắc, Bàng phi này dự đoán sẽ làm hoàng hậu a, nữ nhân bình thường lúc này đã sớm bị dọa hôn mê, nàng dĩ nhiên lại còn biết lễ phép tạ ơn người khác, mà còn là từng người.

Công Tôn thắc mắc hỏi Triển Chiêu, “Sao lại nhanh như vậy?”

Triển Chiêu cười nói, “Nhắc đến cũng khéo, vốn Bao đại nhân và Bàng Cát giả vừa tới đây, hoàng thượng đang muốn tương kế tựu kế, chưa nói được mấy câu, đột nhiên có một thị vệ tới, nói là Bàng Thái Sư cầu kiến... Bàng Cát giả kia liền nhảy dựng lên muốn hành thích hoàng thượng, may mà Bạch huynh ngăn cản, sau đó hắn lại muốn tập kích Bao đại nhân, bất quá có ta ở đây, sau đó tất cả cấm quân cũng đều biết tin mà chạy tới.”

“Nga.” Công Tôn gật đầu.

Thật ra trong lòng Triển Chiêu có một nghi vấn, xoay mặt hỏi Bao Chứng, “Đại nhân, sao ngài biết Bàng Cát là giả?”

Khi Triển Chiêu vừa hỏi, đúng lúc Bàng Dục thở hồng hộc công Bàng Cát tiến đến, Bàng Cát chợt nghe Bao Chứng nói, “Ai... Lão bàng giải Bàng Cát kia, ta hiểu rõ nhất, hắn rất nhát gan, nếu như thực sự Bàng Dục bị bắt, người hắn tìm đến đầu tiên khẳng định là ta, vậy không sai... nhưng hắn sẽ không bảo theo ta tiến cung tìm hoàng thượng, mà hắn là nhờ ta cầu người, nghĩ cách cứu con hắn ra. Mặt khác a, hắn cực kỳ sợ chết! Người nghĩ xem, ban nãy ta hỏi hắn, có muốn gọi người theo hay không, hắn vội nói không cần! Nếu đó thật sự là hắn, chắc chắn ước gì ta mang theo cả mấy nghìn nha dịch binh tướng trong phủ. Còn nữa, động tác của tên giả mạo kia quá nhẹ nhàng, người thật làm gì có thể nhanh nhẹn được như vậy, cứ đi ba bước đã thở phì phò!”

“Tê...” Bàng Cát nghe được rõ ràng minh bạch, hút một ngụm khí lạnh, tâm nói, hảo cho người đồ Bao hắc tử a, người dám nói xấu ta... Ai u, ngực đau.

Bàng Cát vội bảo Bàng Dục thả mình xuống, quỳ xuống bồi tội với Triệu Trinh, “Làm Hoàng thượng chấn kinh, cữu thần muôn lần đáng chết.”

“Ai.” Triệu Trinh nhanh chóng dìu lão lên, tâm nói Bàng Thái Sư bị gì mà mặt mũi bầm dập như thế, cười nói, “Thái Sư có tội gì đâu, Bàng Dục

lần này có công, trăm nhất định trọng trọng phong thưởng.”

“Tạ ơn hoàng thượng...” Bàng Cát tạ ân, Bàng phi đi qua, nhìn chăm chăm khuôn mặt của Bàng Cát, đau lòng hỏi, “Cha... Tên hỗn đản nào đánh ngài?”

Bàng Dục nhíu nhíu khóe miệng.

Bàng Cát vội xua tay, “Ai... Đừng hỏi, đừng hỏi! Không sao là tốt rồi, ông trời phù hộ!”

Sau đó, Triệu Trinh bảo mọi người giải tán, phái đại quân tập nã toàn bộ thành viên của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo, chờ thẩm tra.

Mọi người mang Bàng Cát giả tới hậu hoa viên, Triệu Trinh ngồi xuống chính giữa, sai người kéo nhân bì diện cụ của hãn xuống.

Cấm quân tiến đến, xé mặt nạ của Bàng Cát giả, lộ ra tướng mạo sẵn có, mọi người vừa nhìn, đều hít một hơi lạnh...

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 70: Ròng Vây Nơi Nước Cạn... Thâm Áo Thật

Sau khi nhân bì diện cụ bị xé xuống, mọi người vừa thấy đều nhìn không được mà nhú mày, khuôn mặt bên dưới lớp mặt nạ quá dọa người, trên đó chẳng chịt những vết sẹo hầu như không cách nào nhận ra ngũ quan, xấu xí cực kỳ, vừa thấy thì biết đã được chữa trị sau khi bị bỏng nghiêm trọng.

Bàng phi lá gan dù to hơn nữa cũng bị sợ hãi, rụt vào trong lòng Triệu Trinh, Triệu Trinh vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng.

Triệu Phổ cùng Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, có chút không rõ người kia là ai... Vì sao thê thảm như vậy.

“Người là...” Lúc này, Trần Ban Ban đột nhiên chỉ vào người nọ, hoảng sợ mở to hai mắt, một lúc lâu mới lẩm bẩm, “Không thể nào...”

“Cái gì mà không thể nào?” Người nọ cười lạnh mở miệng nói, thanh âm cũng không già, chỉ là có chút khàn khàn. Bây giờ mọi người mới có thể phân biệt được, khi người này đè thấp giọng, quả thật rất giống Bàng Thái Sư, nhưng sau khi khôi phục thanh âm vốn có, thì một chút cũng không giống.

“Người là người phương nào?” Triệu Phổ cau mày hỏi.

Người nọ đảo mắt nhìn nhìn hắn, không nói chuyện.

Tất cả mọi người khó hiểu, Triệu Trinh hỏi Trần Ban Ban, “Ban Ban biết hẳn?”

Trần Ban Ban do dự một chút, cũng gật đầu, hỏi người nọ, “Người... có phải họ Phùng hay không?”

Trên khuôn mặt xấu xí của người nọ, lộ ra một nụ cười hơi quý dị, một lát sau, giương mắt nhìn nhìn Trần Ban Ban, “Lão hoạn nô, mạng của người thật đúng là dài, nhiều người đã chết như vậy, thật không ngờ người còn sống a.”

Tất cả mọi người khẽ nhú mày, Triệu Trinh không vui, nhìn Trần Ban Ban, “Ban Ban, hẳn rốt cuộc là ai?”

“Hồi bẩm hoàng thượng.” Trần Ban Ban thở dài, nói, “Người này họ Phùng tên Dụ, chính là một thiếp thân thị vệ của tiên hoàng.”

Tất cả mọi người kinh hãi, Triệu Trinh vẻ mặt kinh dị, hỏi, “Thị vệ của tiên hoàng?”

Trần Ban Ban gật đầu, nói, “Năm đó, Phùng Dụ là một trong những thị vệ mà tiên hoàng tín nhiệm nhất, nhưng mà... bởi vì bị người hãm hại, Phùng Dụ bị phán tội chết.”

Bao Chứng khẽ nhú mày, ông từng đọc tài liệu của vụ án năm đó, chưa từng nghe nói tiên hoàng tự mình hạ lệnh giết chết một cận thân thị vệ nào cả.

Nghĩ tới đây, Bao Chứng vô thức liếc mắt nhìn Bàng Cát —— Lão Bàng!

Bàng Thái Sư thấy Bao Chứng nhìn mình, liền nhường mi một cái —— Ai nha, Trần Ban Ban rõ là đang cùng hoàng thượng nói ám ngữ mà, tiên hoàng giết thị vệ? Làm sao có thể!

Bao Chửng nhíu mày —— Vậy người kia là ai?

Bàng Cát bĩu môi —— Chuyện của hoàng gia, quan tâm làm cái gì?
Ngại mạng dài quá không muốn sống nữa sao?

Bao Chửng thở dài, khinh thường nhìn lão rồi tiếp tục nghe.

“Sau đó vụ án rất nhanh liền điều tra rõ.” Trần Ban Ban nói, “Tiên hoàng lập tức hạ lệnh thả Phùng Dụ ra, nhưng người nhà của Phùng Dụ đã bị kẻ hãm hại hấn giết chết cả, đồng thời dùng đại hỏa thiêu cháy. Phùng Dụ chạy về nhà nhảy vào đám lửa cứu người, bị đốt thành trọng thương... Sau đó hoàng thượng phái người đi cứu, nhưng hết thầy đều đã quá muộn. Chờ sau khi cứu sống Phùng Dụ, tiên hoàng ấy náy không thôi, nhưng sau khi thương tích của Phùng Dụ đã lành thì hấn biến mất không thấy bóng dáng. Phùng thị vệ, năm đó hoàng thượng vô cùng áy náy, trước khi lâm chung vẫn đều nhớ người.”

“A.” Phùng Dụ cười nhạt một tiếng, “Ta nhận không nổi... Ta năm đó trung thành tận tâm với hấn, hấn nghe được lời gièm pha, ngay cả điều tra cũng không làm đã hại chết cả nhà ta, người bảo ta làm sao không hận?”

Mọi người nghe xong ngược mắt nhìn nhau, Công Tôn có chút khó hiểu nhìn Triệu Phổ —— Có chuyện này?

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, tâm nói —— Chuyện này làm sao ta biết được.

Công Tôn nhíu mày —— Nếu quả thật như vậy, đó chính là tiên hoàng sai.

Triệu Phổ vô lực —— Vậy cũng không quan gì tới Triệu Trinh.

Công Tôn nghĩ nghĩ —— Cũng phải.

Triệu Phổ lặng lẽ vươn tay ngắt một cái.

Công Tôn kinh hãi trừng mắt, Triệu Phổ cười ha hả —— Thực con mẹ nó khiến người thích!

.

Nghe xong Trần Ban Ban kể lại, Triệu Trinh cũng nhú mày, xoay mặt hỏi Trần Ban Ban, “Vậy năm đó Phùng Dự là bị ai hãm hại?”

Trần Ban Ban do dự một chút, ngược mắt, nhìn nhìn Bàng Thái Sư.

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn lão.

Bao Chứng khinh bỉ liếc —— Năm đó người đã thiếu đạo đức như vậy?

Bàng Thái Sư cũng há hốc mồm, lão trừng mắt, giơ tay chỉ thẳng vào mũi Trần Ban Ban, “Ta? Không có, ta năm đó còn chưa là Thái Sư.”

Bao Chứng nhìn lão, “Ban Ban lại chưa nói là người, người khẩn trương cái gì? Giấu đầu lòi đuôi.”

“Ta...” Bàng Thái Sư khó lòng giải bày, đành phải nhìn Trần Ban Ban.

“Cũng không phải là Thái Sư, chỉ là có chút quan hệ tới Thái Sư.” Trần Ban Ban nói, “Là người năm đó cùng Thái Sư có chút giao tình, Lễ Bộ Thị Lang Vương Mặc, Vương đại nhân.”

...

“Nga.” Bàng Cát lúc này mới nghĩ tới, gật đầu nói, “Ta nói năm đó tiên đế tại sao đang êm đẹp lại chém đầu Vương Mặc... Thì ra là có chuyện như vậy.”

Những thanh niên ở đây chưa từng nghe qua việc này, Bao Chứng sắc mặt hơi trầm xuống, nhìn Bàng Cát —— Năm đó Vương Mặc không phải vì thông đồng với ngoại quốc mới bị giết sao?

Bàng Cát thở dài, liếc mắt trừng ông —— Người đừng thẳng tính như vậy được không? Hoàng thượng nói cái gì thì là cái đó! Chuyện này ai nói rõ ra được?

Bao Chứng sửng sốt —— Năm đó còn có ân tình?

Bàng Cát nhướn mi một cái, ưỡn bụng —— Không biết, ta là đồ ngốc mà!

Bao Chứng không nói gì...

.

Trần Ban Ban nói với Phùng Dự, “Phùng thị vệ, người làm vậy là sai... Tiên hoàng đã qua đời rồi, vì sao lại ám hại hoàng thượng?”

“Ta ôm hận sống nhiều năm như vậy, nợ của thế nhĩ già trẻ nhà ta, chung quy phải có một người hoàn lại!” Phùng Dự xoay mặt nhìn Bàng Cát, nói, “Người cũng là Vương Mặc kế tiếp, không bằng trước tiên nhổ cỏ tận gốc!”

Bàng Cát cả kinh vội vàng chạy tới núp phía sau Triển Chiêu, tâm nói... Ta trêu ai chọc ai chứ? Ta ngoại trừ tham tiền, nhưng cũng không hại người mà.

Triệu Trinh nhíu mày, nói, “Phùng Dự, người năm đó quả thật có oan khuất, tiên hoàng xử oan người, nhưng người vì tư oán của bản thân, không quan tâm đến an nguy của thiên hạ bách tính, đúng là không cách nào biện hộ được.”

Phùng Dụ hơi nheo mắt lại, ánh mắt nhìn Triệu Trinh có chút oán độc.

Tất cả mọi người cảm thấy không thích hợp, Phùng Dụ tại sao lại hận Triệu Trinh như vậy? Hắn không phải hận tiên hoàng sao?

Công Tôn nhìn Triệu Phổ —— Tại sao ta lại cảm thấy không đúng.

Triệu Phổ cười cười, nhún vai —— Đừng để ý.

Triệu Trinh trầm ngâm một hồi, nói, “Trước tiên đem người áp giải xuống, sau này nói tiếp.”

“Dạ.” Thị vệ giải Phùng Dụ vào đại lao.

Sau đó, Triệu Trinh lệnh cho Bàng phi về trước nghỉ ngơi, rồi triệu Bao Chứng cùng Bàng Cát vào thư phòng mật đàm, những người khác đi nghỉ ngơi trước.

.

Triệu Phổ kéo Công Tôn về mặt đang nghi hoặc, nói, “Đi thư ngục, về ngục, buồn ngủ chết mất.”

Công Tôn bị Triệu Phổ kéo đi, vẫn cố hỏi, “Chỉ như vậy thôi sao?”

“Đều rõ ràng chân tướng rồi, người còn muốn thế nào nữa?” Triệu Phổ hỏi.

“Đơn giản thế này thôi sao?” Công Tôn hỏi, “Phùng Dụ tập hợp lực lượng lớn như vậy, đem toàn bộ võ lâm Trung Nguyên quấy cho long trời lở đất... Liệu còn có đồng lõa hay không? Ta không nghĩ lực lượng của một mình hắn có thể làm được những việc này.”

“Ha ha.” Triệu Phổ kéo Công Tôn đến bên người, thấp giọng nói, “Người không thấy đáng về muốn nói lại thôi của Trần Ban Ban sao? Có

một số việc không cách nào nói rõ, người biết đến càng ít càng tốt.”

Công Tôn sừng sốt, nhìn Triệu Phổ, “Ý người là, vừa này Trần Ban Ban có cái gì không tiện nói ra?”

“Ai, cái này gọi là chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài a.” Triệu Phổ thở dài, “Phùng Dụ hẳn cũng không phải kẻ ngu xuẩn, nếu quả thật như lời Trần Ban Ban vừa nói, vậy tiên hoàng bất quá chỉ là bị người che mắt, giết cả nhà hẳn là Vương Mặc mới đúng, vì sao Phùng Dụ lại không tiếc hy sinh nhiều mạng người đi hành thích hoàng thượng, nói ra thì thật không hợp lí a.”

“Đúng.” Công Tôn vội vã gật đầu, “Vậy không điều tra sao?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, “Chuyện của hoàng gia, biết được càng ít càng tốt, được làm vua thua làm giặc, đạo lí đó vốn không sai, có Bao Tướng bộ họ điều tra hẳn là không có gì sơ suất. Chúng ta nên có chừng có mực, ngoan.” Nói xong, vươn tay nựng nựng cằm Công Tôn. Công Tôn giơ tay hất ra, trừng mắt, “Ng ngoan cái gì? Người đồ Tiểu Tứ Tử hả.”

“Hắc hắc.” Triệu Phổ cười xấu xa, vươn tay tới ôm Công Tôn, nói, “Đừng ăn dấm chua của Tiểu Tứ Tử, ta thì tương đối vừa ý người.”

Công Tôn tung một cước đá Triệu Phổ, đi trước, Triệu Phổ hớn hở theo sau.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo phía sau, liền thấy hai người trước mặt không coi ai ra gì mà truy truy đuổi đuổi đùa giỡn, Triển Chiêu bèn khe khẽ thở dài.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu nhìn hẳn, Triển Chiêu cũng quay mặt lại nhìn hẳn... Hai bên đối mặt, Triển Chiêu lại nhoẻn lên khóe miệng,

cười tủm tỉm với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bị hấn cười đến nỗi trong lòng run rẩy, tâm nói con mèo này muốn giở trò gì a? Nhịn không được hỏi, “Sao người cứ cười mãi như thế?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm nhướn mi một cái, “Người xinh đẹp.”

Sửng sốt một lát sau, Bạch Ngọc Đường biến sắc, Triển Chiêu né ra rồi bỏ chạy, nói, “Buồn ngủ quá nha.”

Bạch Ngọc Đường thực sự không rõ Triển Chiêu tại sao lại hay gây khó dễ mình, bất quá cũng không có cách, đành phải theo hấn đi.

Vì vậy, đầu đường Khai Phong, Công Tôn cùng Triệu Phổ đi phía trước, Triệu Phổ thỉnh thoảng trêu chọc Công Tôn một chút, Công Tôn tức giận đến động thủ đánh người, Triệu Phổ chạy, Công Tôn truy.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi phía sau, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cũng không nói gì, chỉ là Triển Chiêu thỉnh thoảng cười một cái, Bạch Ngọc Đường vẻ mặt bất đắc dĩ cộng thêm mờ mịt —— Hấn thật sự nghĩ không ra, mình rốt cuộc khi nào đắc tội với con mèo vừa giảo hoạt vừa thù dai này.

Đêm Khai Phong dần dần tĩnh lặng, gió đêm lạnh lẽo, thổi qua khiến cơn buồn ngủ của bốn người tiêu tan, ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên bầu trời rải đầy những ánh sao rực rỡ.

...

Về tới Khai Phong phủ, mọi người đều về phòng mình, Công Tôn vịn cửa phòng Tiểu Tứ Tử quan sát, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang cùng Phi Ảnh ngủ rất say, Phi Ảnh nghe được động tĩnh hiển nhiên liền tỉnh dậy, quay đầu nhìn Công Tôn. Công Tôn vội khoát tay với nàng, bảo cả hai tiếp tục ngủ,

còn mình thì đi ra ngồi trên bàn đá trong viện, gió mát thổi qua, mang đi cả cơn buồn ngủ mỏng manh.

Triệu Phổ thông thả đi tới, cầm trên tay một bình rượu, hỏi, “Thư ngọc, uống rượu không?”

Công Tôn thấy bình rượu, cũng bắt đầu hứng thú, không ngờ Triệu Phổ xắn tay áo, ôm y nhảy lên nóc nhà.

Nóc nhà hơi nghiêng, Công Tôn đứng không vững, Triệu Phổ một tay kéo y, một tay cầm bình rượu, ngồi xuống.

Công Tôn rốt cuộc cũng ngồi vững, nóc nhà Khai Phong phủ rất cao, tầm nhìn quan sát xung quanh vô cùng trống trải, Công Tôn duỗi thẳng hai chân thoải mái mà thở phào một cái, ngẩng mặt ngắm bầu trời đầy sao, lần đầu tiên y leo lên nóc nhà. Triệu Phổ cầm hai cái chén rót rượu, hai người trên nóc nhà đối ẩm, cũng không nói gì, vừa uống vừa ngắm sao... Sau khi uống hết một vò rượu, Công Tôn dựa vào Triệu Phổ, ngủ.

Triệu Phổ cởi áo khoác, phủ lên người Công Tôn, nương theo ánh trăng, ngắm gương mặt say ngủ của Công Tôn, Triệu Phổ nhịn không được bèn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt buồn ngủ của y. Nhìn một hồi, bản thân hẳn cũng có chút buồn ngủ, bèn ôm gọn Công Tôn vào lòng, cùng nhau tựa trên nóc nhà mà ngủ.

.

Giả Ảnh đi tìm một tấm da hổ, giúp hai người đắp lên, trở lại vị trí cùng Tử Ảnh ngồi bên nhau gác đêm.

“Au...” Tử Ảnh đang thêu một vật gì đó, đâm bị thương đầy tay.

“Người cực khổ mấy ngày nay, đang làm cái gì a?” Giả Ảnh khó hiểu nhìn Tử Ảnh.

“Hắc hắc.” Tử Ảnh đưa ra vật trong tay, cho Giả Ảnh xem.

Giả Ảnh tiếp nhận, chỉ thấy đó là một túi tiền nhỏ màu trắng làm bằng tơ tằm, bên trên dùng sợi tơ màu hồng nhạt, thêu hai con lợn con phì phì.

“Đây là cái gì?” Giả Ảnh khó hiểu nhìn hẩn.

“Tặng Tiểu Tứ Tử, nhóc không có túi tiền.” Tử Ảnh vui vẻ cầm lại, tiếp tục thêu, nói, “Ngày đó ta mua một túi tiền nhỏ ở ven đường, nhưng thấy bình thường quá, thêu thêm cho khả ái một chút rồi tặng Tiểu Tứ Tử.”

Giả Ảnh có chút dở khóc dở cười, hỏi, “Sao tự dưng lại muốn tặng đồ cho Tiểu Tứ Tử?”

“Người không biết sao?” Tử Ảnh mở to hai mắt, “Ngày mai là sinh thần của Tiểu Tứ Tử a!”

“Thật không?” Giả Ảnh kinh hãi vuốt cằm, nói, “Vậy nên hảo hảo chuẩn bị một chút a... Không biết Vương gia có biết hay không.”

“Hôm trước không phải Vương gia đã tìm cho Tiểu Tứ Tử một thứ từ Tây Vực sao?” Tử Ảnh cười nói, “Trong vòng hai ngày chắc sẽ tới nơi, thứ đó tặng nhóc là vừa lúc, rất khí phái.”

“Đúng vậy.” Giả Ảnh nói, “Không chỉ vậy, Tiểu Tứ Tử thấy được nhất định sẽ thích, đó là bảo vật.”

“Hắc hắc.” Tử Ảnh cười khúc khích tiếp tục thêu, tiếp tục đâm vào tay...

...

Sáng sớm hôm sau, khi Công Tôn tỉnh lại, thì cảm thấy trên người rất nặng, như là bị cái gì đè lên, y muốn giãy dụa vài cái, nhưng không tránh được.

Chậm rãi mở mắt... Công Tôn liền thấy Triệu Phổ đang đè lên trên người mình, ngủ say.

Công Tôn lại giãy dụa, Triệu Phổ cũng tỉnh, ngược mắt nhìn nhìn Công Tôn, tiến tới, thơm chụt một cái, “Sớm!”

...

“A...” Khai Phong phủ vào buổi sớm mai, bắt đầu bằng một tiếng thét của Công Tôn.

Triển Chiêu đang đứng bên giếng rửa mặt, nghe được tiếng quát tháo ầm ĩ, giơ cao hai tay ưỡn thắt lưng —— Khí trời hôm nay thật là tốt.

Tiểu Tứ Tử dậy sớm, Phi Ảnh đang giúp bé mặc y phục, lại nghe được tiếng thét trên nóc nhà.

“Ai nha.” Tiểu Tứ Tử vừa lật tay áo vừa nói thầm, “Cửu Cửu lại lưu manh phụ thân nữa.”

Phi Ảnh nhin cười không được, đi ra mở cửa, chỉ thấy Công Tôn vẽ mặt phiền muộn bị Triệu Phổ bế xuống đất, Công Tôn hàm hừ xộc vào phòng, Triệu Phổ xoa xoa chỗ bị Công Tôn nện một quyền ở trên mặt, thở dài —— Thư ngốc này, tại sao không hiểu phong tình một chút nào hết.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử cuối cùng cũng được gặp Công Tôn, liền tiến tới, Công Tôn ôm lấy bé, nói, “Tiểu Tứ Tử, hôn phụ thân một cái!”

Tiểu Tứ Tử tiến tới hôn Công Tôn, Triệu Phổ cũng sấn tới, “Tiểu Tứ Tử, ta cũng muốn.”

Tiểu Tứ Tử dẫu mở tiến qua, bị Công Tôn cản lại...

Tiểu Tứ Tử dụi dụi mũi, Công Tôn ôm bé nói, “Hôm nay phụ thân không làm gì cả, chỉ ở với người có được hay không?”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử vui vẻ.

Triệu Phổ khó hiểu, hỏi, “Hôm nay ngày mấy?”

Tiểu Tứ Tử cười hì hì ôm Công Tôn, Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Người không nói với hãnh nha?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, Triệu Phổ nhìn trái nhìn phải, hỏi, “Rốt cuộc là ngày mấy... Đúng rồi, trung thu.”

“Hôm nay là sinh thần Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn nói, “Mười lăm tháng tám.”

Triệu Phổ sững sốt, “Sao không nói sớm, ta cũng hảo hảo chuẩn bị.”

Công Tôn thay cho Tiểu Tứ Tử một bộ đồ đẹp, ôm lấy bé nói, “Tiểu Tứ Tử, buổi sáng đi ra phố ăn điểm tâm, sau đó, đi dạo mua đồ chơi, buổi trưa cũng ở bên ngoài ăn cơm, buổi chiều đi xem gánh hát, chơi đến tối mới về, được không?”

“Hảo nha.” Tiểu Tứ Tử hớn hờ nói, “Cửu Cửu cùng Tiểu Lương Tử cũng đi sao?”

Công Tôn liếc mắt nhìn Triệu Phổ, nói, “Tiểu Lương Tử có thể đi.”

Mí mắt Triệu Phổ giật giật, vươn tay đón lấy Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, ta dẫn người đi, ta rành phố phường Khai Phong hơn phụ thân người, ta dẫn người đi chợ phiên chơi thật vui.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, Công Tôn càng tức, đang muốn đi qua đoạt lại Tiểu Tứ Tử, thì thấy Triển Chiêu đi tới, nói, “Vương gia, vụ án của Phương Bác Giang có manh mối rồi.”

Triệu Phổ cùng Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ hỏi, “Nhanh như vậy?”

“Ừ.” Triển Chiêu đi vào, nhận lấy Tiểu Tứ Tử ngắt hai cái, nói, “Hôm qua có người trở về báo, Phương Bác Giang ngay đêm hôm qua tiến cung tìm hoàng thượng nhận sai, nói hắc năm đó hồ đồ, đem chiến thuật của một bằng hữu lấy ra dùng, sao đó bằng hữu của hắc gặp chuyện ngoài ý muốn, cả nhà đã chết... Cho nên mấy năm gần đây lương tâm hắc vẫn bất an, chuẩn bị cáo lão hồi hương, quy ẩn quê nhà.”

“Ngoài ý muốn?” Triệu Phổ nghe xong thì sửng sốt, “Lão tiểu tử này thật không biết xấu hổ.”

Công Tôn cũng cười lạnh một tiếng, “Hắc là muốn chối sạch, nhân cơ hội đào tẩu?”

Triển Chiêu gật đầu, nói, “Hoàng thượng không có chứng cứ, Phương Bác Giang quyền cao chức trọng, không thể tùy tiện phạt hắc, diệt môn thảm án năm đó còn chưa tìm ra đầu mối, cho nên ta cùng Bạch huynh chuẩn bị đi Hà Gian phủ, các người có đi không?”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Tứ Tử đỏ mặt, nắm góc tay áo của Công Tôn, trong lòng nghĩ... Phụ thân phải đi Hà Gian phủ, không chơi với Tiểu Tứ Tử sao?

Triển Chiêu thấy vẻ mặt của Tiểu Tứ Tử, liền hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, nói, “Triển huynh, người cùng Bạch huynh đi trước, ta và thư ngọc này sáng sớm mai đuổi theo, được không?”

“Đương nhiên.” Triển Chiêu gật đầu, nói, “Vậy chúng ta đi trước.”

Tất cả mọi người gật đầu, Triển Chiêu xoay người đi ra, Tiểu Tứ Tử vẫn vò tay áo, Miêu Miêu và Bạch Bạch hình như rất bận rộn, bé vốn muốn Miêu Miêu và Bạch Bạch cùng tham gia sinh thần của mình mà.

Công Tôn tựa hồ đã nhìn ra, bèn giơ tay nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, Miêu Miêu và Bạch Bạch có chuyện quan trọng phải làm, phụ thân cùng Cửu Cửu còn có các Ảnh Ảnh chơi với người.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn gật đầu, tâm tình cũng tốt lên.

.

Triển Chiêu vừa tới cửa, thì thấy Tử Ảnh nhảy xuống, nói với hân và Bạch Ngọc Đường đang ngồi trên ngựa, “Hôm nay là sinh thần của Tiểu Tứ Tử, có lẽ tiên sinh và Vương gia đã đáp ứng sẽ ở với nhóc, cho nên đi không được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, ngần người, Triển Chiêu nói, “Nga, khó trách, ban nãy Tiểu Tứ Tử hình như không vui.”

“Sinh thần a...” Bạch Ngọc Đường thoáng suy nghĩ một chút, nói với Triển Chiêu, “Chậm nửa canh giờ hãy xuất phát, được không?”

Triển Chiêu cười, “Đương nhiên đương nhiên, ta cũng phải đi chuẩn bị.”

Nói xong, hai người chia nhau làm việc.

.

Buổi sáng, Công Tôn cùng Triệu Phổ hoan hoan hỉ hỉ dẫn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ra ngoài chơi.

Chuyện của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo đã truyền đi, đều nói là giáo phái này có ý định ly gián võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên để họ chém giết nhau, võ lâm đại hội cũng tạm thời không cử hành, đám giang hồ đa phần đã rời đi, đường phố Khai Phong, lại lần nữa khôi phục sự tường hòa như xưa. Lại vừa lúc đến tết trung thu, mỗi nhà đều bắt đầu làm bánh trung thu và nấu nhiều món ngon.

Tiểu Tứ Tử tâm tình vô cùng tốt, cùng Tiêu Lương tay nắm tay, bên này dạo dạo bên kia nhìn nhìn, Tử Ảnh và Giả Ảnh đi theo bên cạnh, mua cho bé những món đồ chơi nho nhỏ.

Công Tôn đi phía sau, nói, “Thân phận của Phùng Dự hình như không được tiết lộ.”

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu, “Xem ra Triệu Trinh có quyết định khác.”

“Gia Luật Minh vẫn không có tin tức sao?” Công Tôn hỏi.

“Sớm chạy rồi, tiểu tử này rất ranh ma.” Triệu Phổ thở dài, “Bất quá nói đi cũng phải nói lại, vì sao hôm qua Phùng Dự vừa thất thủ, Phương Bác Giang đã vội nhận sai cáo lão hồi hương, ở đây có liên hệ gì hay không?”

Công Tôn lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Tuy rằng biết hẳn có vấn đề, nhưng sự tình đã qua nhiều năm rồi, muốn đi tìm đầu mối cũng không được, hiện tại người duy nhất biết rõ sự tình là Hàm Lăng, nhưng năm đó nàng còn quá nhỏ.”

“Còn có mảnh ngọc bội kia a.” Triệu Phổ nói, “Tần Ngạo không phải đã nói Phương Bác Giang muốn mảnh ngọc đó sao?”

“Ừm.” Công Tôn càng sâu, “Long khố thiên than... Câu này có ý nghĩa gì?”

“Phụ thân.”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử ở phía trước gọi Công Tôn, Công Tôn và Triệu Phổ nhanh chân đi lên.

“Hai người đang nói chuyện gì?” Tiểu Tứ Tử hí mắt hỏi.

Công Tôn ôm lấy bé, hỏi, “Có nhìn trúng cái gì không?”

Tiểu Tứ Tử bất mãn lắc đầu, nói, “Không có.”

“Vậy người thích cái gì?” Triệu Phổ hỏi, “Ta bảo người đi tìm.”

“Hm... Không biết.” Tiểu Tứ Tử nói, “Hm, cái gì cũng rất tốt, nhưng Tiểu Tứ Tử không dùng được.”

Triệu Phổ có chút khó xử, bèn hỏi, “Vậy thức ăn và đồ chơi? Thích cái gì?”

Tiểu Tứ Tử đỏ mặt, tiến đến bên tai Triệu Phổ thì thầm hai câu, Triệu Phổ bật cười nói, “Người nói lời này, ta lại bị phụ thân người đánh.”

Công Tôn vừa nghe Tiểu Tứ Tử nói, đang xuất thần, ngẩng đầu hỏi, “Cái gì?”

Triệu Phổ đối Tiểu Tứ Tử, “Suýt.”

Tiểu Tứ Tử vội che miệng lại.

Công Tôn thấy được, hí mắt, “Hai người bí mật cái gì?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

“Nói hay không?” Công Tôn bế Tiểu Tứ Tử qua nhéo mũi bé, “Không nói thì phải đánh đòn.”

Tiểu Tứ Tử xoa cái mũi, “Không thể nói, nói ra phụ thân sẽ mắng người.”

“Nói cái gì?” Công Tôn nổi giận còn Tiểu Tứ Tử thì tâm tình khoan khoái. Y ban này không hiểu vì sao tự dưng tâm phiền ý loạn, không biết nghĩ ra cái gì, chỉ là lướt qua trong óc, lại bị Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử cắt đứt, sau đó lại nghĩ không ra.

Sau đó, mọi người lại hoan hoan hỉ hỉ đi dạo một trận, cả buổi chiều Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương đều chơi rất vui vẻ, Công Tôn thì tâm sự nặng nề. Cho đến khi bầu trời tối sầm mới trở lại Khai Phong phủ, khi thay y phục cho Tiểu Tứ Tử, Công Tôn bỗng thấy trong lòng hoảng loạn, tựa hồ nghĩ ra cái gì, nhưng lại không thể nói rõ.

“Thư ngọc.” Lúc này, Triệu Phổ đi vào, nói, “Vừa nãy Bạch phủ có người đến báo tin, nói buổi tối hãy đi ra đại viện.”

“Bạch phủ?” Công Tôn khó hiểu, “Người của Bạch Ngọc Đường?”

“Ừ.” Triệu Phổ nói rồi ôm lấy Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, trong viện có rất nhiều lễ vật tặng cho người, đều là của mọi người.”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử hoan hoan hỉ hỉ được Triệu Phổ bế vào trong đại viện, chỉ thấy trên chiếc bàn đá nhỏ bày một đồng lớn, có thức ăn cũng có đồ chơi. Tiểu Tứ Tử một tay ôm con mèo đen nhỏ trắng men mà sáng sớm hôm nay Triển Chiêu làm cho, một tay lại cầm túi tiền mà Tử Ảnh偷, cười đến đôi mắt nhắm tít thành một đường như sợi chỉ.

Đang vui vẻ, chợt nghe giữa không trung có tiếng nổ... Mọi người ngẩng đầu, nhìn thấy pháo hoa đầy trời, thì ra là Bạch Ngọc Đường tìm người chuẩn bị pháo hoa, phóng cho Tiểu Tứ Tử xem, cũng là báo bình an.

Mọi người ngẩng mặt ngắm pháo hoa cùng ánh trăng tròn vành vạnh trên đầu, Triệu Phổ nhướng mi, tâm nói Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu rất có lòng a, bất quá... Lễ vật của bọn họ không thú vị bằng của ta, một hồi Tiểu Tứ Tử mà thấy, sẽ vui vẻ đến hoa chân múa tay, khà khà.

Chờ pháo hoa tan đi, Hắc Ảnh vội vã chạy ào đến, nói với Triệu Phổ, “Vương gia, tới rồi!”

“Có thật không?” Triệu Phổ cười, “Rất nhanh a.”

“Chạy gấp rút cả ngày nay!” Hắc Ảnh nói, “Bây giờ mang đến tặng Tiểu Tứ Tử luôn sao?”

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu, Công Tôn hiếu kỳ hỏi, “Người chuẩn bị cái gì cho Tiểu Tứ Tử vậy?”

Triệu Phổ chớp chớp mắt với y, nói, “Đó là thứ tốt mà có tiền cũng mua không được! Tiểu Tứ Tử nhất định thích, cũng tất nhiên là dùng được.”

Công Tôn sững sốt, kéo Triệu Phổ, lẩm bẩm, “Dùng được... Thích mà không dùng được...”

“Thư ngọc, người thì thảo cái gì vậy?” Triệu Phổ khó hiểu, vươn tay sờ trán Công Tôn.

“A!” Công Tôn nhảy dựng lên, tất cả mọi người sững sốt, xoay mặt nhìn y.

Công Tôn kéo Triệu Phổ chạy vào trong, nói, “Ta biết long khố thiên than là có ý gì rồi.”

Cùng lúc đó, bọn Hắc Ảnh đẩy một chiếc xe vào, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, Vương gia tặng một bảo bối tốt cho người!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 71: Bộ Vị Nào Của Tiểu Động Vật Mạnh Nhất?

Công Tôn lôi kéo Triệu Phổ vào phòng, bên ngoài, các ảnh vệ đẩy xe tiến đến.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn đã lên đường đi Hà Gian phủ, nhưng trên đường gặp bọn Hắc Ảnh đang đẩy xe về, thật sự rất hiếu kỳ, liền quyết định cùng quay về xem, đợi tới sáng mai cùng lên đường cũng được.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nhìn chiếc xe gỗ trước mắt, hiếu kỳ hỏi, “Trong này, là vật gì vậy?”

“Vương gia.” Tử Ảnh ở phía sau gọi.

Triệu Phổ cũng quay đầu lại, kéo Công Tôn đang hưng phấn, nói, “Ai, chờ một chút, xem cái này trước đã!”

Công Tôn dừng bước, quay đầu lại, thấy có một chiếc xe gỗ, cũng có chút hiếu kỳ, liền gật đầu, bị kéo lại.

Tất cả mọi người quây quần lại, ngay cả Bao Chứng cũng tò mò tiến tới xem.

“Khụ khụ.” Triệu Phổ thấy mọi người đều hiếu kỳ, liền khoát khoát tay với Giả Ảnh, nói, “Giới thiệu một chút đi, con kia là con gì.”

“Nga.” Giả Ảnh gật đầu, cười nói, “Đây là bảo bối của Tây Vực, bây giờ còn là ấu tể (thú mới sinh), rất khả ái, chờ sau này lớn lên, có thể to như

một con gấu nhỏ, thông minh, biết đào hang, có thể cười, cũng có thể trở thành bầu bạn.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Công Tôn nghe được như lọt vào sương mù, hỏi, “Ấu tể? Là vật sống?”

“Ừ.” Giả Ảnh gật đầu, nói, “Còn chưa nói hết mà, toàn bộ Tây Vực cũng chỉ có một nơi biết cách dưỡng, Vương gia quen với người dưỡng chúng nó, cho nên chuẩn bị một tiểu tể nhi mang về đây, vật này có tiền cũng không mua được! Tiểu Tứ Tử nhất định sẽ thích.”

Bạch Ngọc Đường nghe được thì thắc mắc, hỏi, “Rốt cuộc là con gì? Có thể cười còn biết đào hang?”

“Ừm, thứ tốt.” Giả Ảnh cười.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi, “Là chú ngựa con sao? Hay là cẩu cẩu, hay là...” Nói, liếc mắt nhìn Triển Chiêu, “Miêu Miêu?”

Triển Chiêu đen mặt —— Chẳng lẽ lại đổi cách xưng hô sao? Miêu Miêu? Không phải chứ!

(p/s: Lúc trước Tiểu Tứ Tử gọi Miêu Miêu, tức là mèo mèo [māomāo] – chữ miêu trong con mèo, còn bây giờ là meo meo [miāomiāo] – chữ miêu trong tiếng mèo kêu)

“Chủng loại của vật này, nói chính xác, là xảo ly.” Giả Ảnh nói, “Là so với con xuyên sơn giáp (con tê tê) càng giỏi đào hang hơn, so với gấu càng dũng mãnh hơn, chạy so với ngựa còn nhanh hơn, trong sa mạc so với lạc đà còn giỏi tìm đường hơn, siêu cấp bảo vật.”

“Oa...” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Thật là uy phong nha.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, nói, “Thì ra là trảo ly a... Đó quả thực là thứ tốt.”

Triển Chiêu bọn họ xoay mặt nhìn hần, “Người từng thấy rồi sao?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường cười cười, nói, “Nhị ca ta trước kia muốn đi Tây Vực mua một con về, tiếc là loài này quá hiếm hoi, chỉ có người của Hắc Thủy tộc ở Tây Vực mới chăn nuôi vài con, hơn nữa không dễ bán cho người khác. Vóc dáng to như gấu, động tác nhanh nhẹn, đào hang quả thật rất nhanh, đường núi đường đá, chọn vị trí đào rất chuẩn, dù sao thì có vẻ còn hữu dụng hơn cả nhị ca ta.”

Tất cả mọi người có chút vô lực nhìn hần.

.

Trên Hãm Không đảo, Triệt Địa Thử Hàn Chương hắt xì một cái thật to, lão tam Từ Khánh ở một bên nói, “Nhị ca trường mệnh bách tuế!”

...

“Vây nhất định rất uy phong!” Tiểu Tứ Tử vui vẻ nhảy lên, bé muốn có một sủng vật vừa thần khí lại vừa uy phong, tốt nhất là một con thật to thật to, có thể cười, tốt nhất là đủ để bé và Tiểu Lương Tử cả hai cùng cười.

Tiểu Lương cũng hiếu kỳ không thôi, hỏi, “Có thể mở ra nhìn không?”

“Hì hì.” Giả Ảnh đi tới mở khóa cửa, sau đó, cùng Tử Ảnh mỗi người một bên, chậm rãi mở cửa ra.

Lúc cửa mở mọi người còn chưa thấy được gì, thì trước hết đã nghe bên trong truyền đến tiếng ngáy ngủ, “Khò khè... Khò khè...”

Công Tôn sừng sốt, “U, còn biết ngáy nữa kìa?”

Cuối cùng, cửa mở rộng, mọi người nhìn vào trong.

Chỉ thấy trong chiếc xe gỗ, có một viên gì đó màu trắng, là một viên to phì phì béo béo. Nhìn từ xa, giống một con gấu nhỏ, nằm ngửa mặt lên trời, ưỡn bụng, chống vó, đang khò khè ngủ... Tư thế cực kỳ bất nhã.

Mọi người nhìn chăm chăm cái bụng tròn vo đang phập phồng kia, còn có mấy cái chân ngắn ngắn và móng vuốt phì phạc, nhìn nửa ngày, đều hoài nghi nhìn Giả Ảnh, ánh mắt như đang hỏi —— Uy vũ chỗ nào a?

Giả Ảnh gãi gãi đầu, Triệu Phổ nhíu mày, hỏi, “Sao lại là màu trắng?”

“Ách, Vương gia, lão Hắc nói, đây là con tốt nhất trong đám tế nhi vừa ra đời, là giống cái, cho nên có màu trắng sữa.”

“Là một ả đàn bà?” Triệu Phổ trợn trừng mắt, Công Tôn đá hắt một cước, “Người nói chuyện kiểu gì thế hả?”

Tiểu Tứ Tử thì lại mở to đôi mắt, tiến đến bên cạnh xe ngựa, nhìn chăm chăm, chỉ nghe tiếng ngáy ngủ của vật nhỏ kia, một cái chân sau khẽ co lại, móng vuốt phấn hồng phấn hồng quơ quơ trước mặt Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ vươn tay, chọt chọt cái bụng của vật nhỏ.

Tiểu thảo ly đó vươn chân trước mập mập gãi gãi bụng, nghiêng người, duỗi thẳng bốn chân, rướn lên thắt lưng đầy đà, Tiểu Tứ Tử thấy cái đuôi ngắn ngắn tròn tròn dẹt dẹt của nó vênh lên, dưới đuôi, có một điểm phấn hồng...

“Khò khè...” Tiểu thảo ly đó hừ hừ một tiếng, Tiểu Tứ Tử vươn tay, ngắt cái đuôi nó một cái.

Tiểu thảo ly giơ chân sau đập đập hai cái, Tiểu Tứ Tử cười hì hì lại vươn tay chọt chọt cái bụng của nó.

Tiểu thảo ly kia rốt cuộc bị đánh thức, nó ngáp một cái thật to, hé mở mí mắt, liếc nhìn bên ngoài... lập tức sùng sốt.

Chỉ thấy bên ngoài xe gỗ, có thật nhiều người vây quanh, đều đang hiếu kỳ nhìn nó.

Tiểu thảo ly ngẩn người, sau đó, lập tức xoay người nhảy lên, nhìn trái nhìn phải.

Mọi người rốt cuộc thấy được tướng mạo của nó, đó là một tiểu thảo ly màu trắng, vóc dáng gần bằng một con cú con, chỉ là vô cùng béo mập, tròn vo, thân thể chia làm hai đoạn, một cái đầu tròn vo, hai cái lỗ tai cũng tròn vo, đôi mắt đen láy linh động tròn xoe, mũi dẹt tròn tròn, cái miệng giấu trong lông mao, toàn thân màu trắng sữa, nhìn kỹ, sẽ phát hiện giữa lưng và bụng của nó, có một đường ranh. Màu trên lưng là trắng sữa, mà màu trên bụng là hoàn toàn thuần trắng, nó khẩn trương nhìn những con người đang tụ tập đông đúc bên ngoài, mà lại còn đang nhìn chăm chăm nó, bèn thối lui về sau, sau đó xoay người một cái, chui vào trong góc xe, giấu đi cái đầu, lộ ra cái mõng tròn vo cho mọi người nhìn.

“A...” Tất cả mọi người, kể cả Bao Chứng, đều hít một ngụm khí lạnh, trong lòng chỉ có một suy nghĩ —— Rất khả ái a!

Đôi mắt của Tiểu Tứ Tử sáng lấp lánh, vươn tay vào trong sờ sờ nó, hỏi, “Nó tên gì nha?”

“Nga.” Giả Ảnh từ trong lòng lấy ra một mảnh giấy, đưa cho Tiểu Tứ Tử, nói, “Đây là tên của nó, lão Hắc nói, thảo ly ra bên ngoài mà gặp nhiều người xa lạ, ai là người đầu tiên gọi tên của nó, sau đó cho nó ăn ngon, thì nó sẽ nhận thức người này làm chủ nhân.”

Tiểu Tứ Tử nhận lấy nhìn nhìn, thấy hai chữ này đơn giản, bé đều đọc được, bèn cười túm túm tiếp nhận một miếng thịt sấy mà Tứ Ảnh đưa qua, bò lại lên xe, gọi, “Thạch Đầu.”

Tiểu thảo ly ngăn người, xoay mặt quay đầu quan sát Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cười hì hì vươn tay đưa thịt sấy cho nó ăn.

Thạch Đầu ngửi ngửi, nhích tới một tí, Tiểu Tứ Tử vươn bàn tay nhỏ bé gãi vài cái bên dưới lỗ tai của nó, “Thạch Đầu.”

Thạch Đầu tựa hồ được gãi tai rất thoải mái, hừ hừ hai tiếng, liền tiến đến, ngậm miếng thịt sấy kia. Sau đó, Thạch Đầu ngồi xuống, dùng hai chân trước giữ miếng thịt mà gặm, hai má phúng phính nhóp nhép.

Tiểu Tứ Tử hắc hắc cười rồi lại giơ tay ôm lấy nó đặt lên đùi, chọt chọt bụng nó.

Thạch Đầu ngậm thịt xoa bụng, tiếp tục ăn, chờ ăn xong rồi, liếm liếm móng vuốt, tiến tới, liếm Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cười khanh khách, mọi người nhìn hai vật nhỏ mập mạp ngồi bên nhau. Một lúc lâu, Triển Chiêu đột nhiên túm túm Bạch Ngọc Đường bên cạnh, “Vì sao ta cảm thấy nhân sinh tốt đẹp như vậy.”

Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy tóc gáy dựng thẳng, mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy Triển Chiêu cười xấu xa.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử vui vẻ như vậy, hơn nữa y cũng từng nghe nói về thảo ly, quả thật là bảo bối hiếm có, không chỉ có thể để Tiểu Tứ Tử cười, mà còn có thể bảo hộ Tiểu Tứ Tử, trong lòng có chút cảm động, Triệu Phổ thật là có lòng.

Triệu Phổ ban đầu thấy là giống cái, không quá thỏa mãn, nhưng sau đó lại thấy Tiểu Tứ Tử thích thú thế này, nghĩ như vậy cũng không tồi, màu trắng sữa... càng thêm xứng với Tiểu Tứ Tử một chút... rất giống.

.

Cuối cùng, Tiểu Tứ Tử bế Thạch Đầu béo phì đi ra, ôm lấy không muốn buông.

Công Tôn cũng vươn tay bóp bóp lỗ tai nó, nói, “Ừm, thật khả ái.”

Mọi người cùng nhau ngồi xuống ăn chút điểm tâm ngắm ông trăng tròn, Tiểu Tứ Tử lần lượt quy quy củ củ nói lời cảm tạ với các vị đại nhân đến chúc mừng sinh thần của mình.

.

Đêm đó, Tiểu Tứ Tử ôm tiểu thảo ly chạy tới chạy lui, hưng phấn đến không chịu ngủ, Tiêu Lương cũng ở bên cạnh chơi với bé.

“Trẻ rồi.” Công Tôn nói, “Sáng mai lại chơi, nên đi ngủ.”

Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn Công Tôn, tư thế đó như đang nói... Muốn cùng tiểu thảo ly còn có Tiểu Lương Tử ngủ chung.

Công Tôn bất đắc dĩ, nói với Tiểu Tứ Tử, “Cẩn thận đụng vào vết thương của Tiểu Lương Tử.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử hoan hoan hỉ hỉ ôm Thạch Đầu, cùng Tiêu Lương nắm tay đi về phòng.

Triệu Phổ trong lòng bất an, đồ đệ Tiểu Lương Tử này xem ra phải nhận a, nó dụ dỗ được Tiểu Tứ Tử đi rồi, thì mình có thể cùng Công Tôn một chỗ!

Chờ bọn Tiểu Tứ Tử đi rồi, Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ gãi cằm nhìn trời.

“Con thảo ly kia...” Công Tôn hỏi, “Rất quý sao?”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Lão Hắc là bằng hữu của ta, không tốn bạc.”

“Nhưng ban này rõ ràng nghe nói người tổn một khoản không nhỏ.”
Công Tôn nhìn hẳn.

Triệu Phổ cười cười, nói, “Tiểu Tứ Tử thích là được.”

Công Tôn thấp giọng nói, “Đa tạ người.”

Triệu Phổ tâm tình rất tốt, xoay mặt nhìn Công Tôn, cười nói, “Không khách khí.”

Công Tôn thấy hẳn cười đến hớn hở, cũng không biết nên nói tiếp cái gì, hai người ngồi bên giường liền có chút xấu hổ.

“Đúng rồi!” Hai người trăm miệng một lời nhìn đối phương, “Long khốn thiện than...”

Triệu Phổ bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi, “Long khốn thiện than là ý gì?”

Công Tôn nói, “Có muốn gọi cả Triển Chiêu và Bao đại nhân bọn họ cùng đến thưởng lượng một chút không?”

Triệu Phổ nhìn chăm chăm Công Tôn một lúc, tiến qua nói, “Người nói trước cho ta nghe đi, rồi chúng ta nói lại với bọn họ.”

“Tại sao?” Công Tôn ngẩng mặt nhìn hẳn.

“Mỗi ngày cần có chút thời gian đơn độc cùng nhau chứ sao.” Triệu Phổ kề sát thêm một chút, cười nói, “Người không muốn đơn độc ở bên ta sao?”

Công Tôn không hiểu sao lại thấy khẩn trương, muốn thừa nhận là đúng vậy đấy, nhưng nửa ngày cũng không nói ra lời, chỉ biết cứng ngắc nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười cười, vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm y lên, gật đầu, “Vậy là tốt rồi.”

Công Tôn lập tức cảm thấy thất bại, nhắc chân, đạp Triệu Phổ một cước.

Triệu Phổ vẫn cười vì được đá trúng, xoa xoa chân, ngẫm Công Tôn, ngẫm đến nỗi y cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

“Có thể nói rồi chứ?” Công Tôn liếc hẳn.

Triệu Phổ gật đầu, “Nói.”

“Có còn nhớ con rồng đá ngày đó ở trong Hắc Thủy đàm, mà chúng ta phát hiện được hay không?” Công Tôn hỏi.

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Không phải chìm dưới đáy thủy đàm hay sao?”

“Con rồng đá đó không phải từng bị bắn lên mặt nước, rồi rơi xuống sao?”

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu.

“Người nghĩ xem, nơi đó, chúng ta đã phát hiện được văn tự của Yến quốc cổ đại, còn có một chút tin tức liên quan đến Hàm Yến khi xưa... trong đó, có thể có huyền cơ gì hay không? Còn thiến than (chỗ nước cạn)... Hắc Thủy đàm tuy rất sâu, nhưng hai bên đều là đất cát, có nhớ không?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, gật đầu, “Ừm... Đất cát cũng có nghĩa là, nơi đó nước nông nhất, chính là thiến than?”

“Đúng.” Công Tôn nói, “Ngày mai cũng vừa lúc chúng ta khởi hành đi Hà Gian phủ, chi bằng cứ đến Hắc Thủy đàm một chuyến, sau đó tại vùng nước cạn kia tìm thử xem!”

Triệu Phổ gật đầu, cười nói, “Hảo, ta nghe lời người.”

Công Tôn nói xong, thấy Triệu Phổ còn đang nhìn mình chăm chăm, bèn nói, “Ta... đi xem Tiểu Tứ Tử bọn nó đã ngủ chưa.”

.

Chưa ra đến cửa, tay đã bị Triệu Phổ nắm lại.

“Chuyện gì?” Công Tôn hung hăng nhìn hăn.

Triệu Phổ nhếch miệng, nói, “Ngủ đi.”

Công Tôn đỏ mặt.

Triệu Phổ nhướng mi, “Đỏ mặt cái gì, ta chưa nói sẽ làm gì.”

Công Tôn đẩy hăn, “Ngươi, không đứng đấy!”

Triệu Phổ cười, cố sức kéo một cái, Công Tôn lão đảo trực tiếp ngã xuống giường, Triệu Phổ buông màn.

“Uy! Ngươi nê nếp chút coi!”

“Ta chưa làm gì mà?”

“Bỏ tay ra!”

“Hắc hắc.”

“Chỉ cho phép thành thật mà ngủ.”

“Được... Nghe lời ngươi.”

“Ngươi ôm thì làm sao ngủ?!”

“Ôm mới ngủ được.”

“Biến!”

“Suyt...”

...

Trong gian phòng sát vách, Tiêu Lương đắp chăn cho Tiểu Tứ Tử và Thạch Đầu đang ôm nhau ngủ, còn mình thì cẩn thận nằm bên cạnh bọn họ, kề sát nhau mà ngủ.

.

Sáng sớm hôm sau.

Tiểu Tứ Tử giữa lúc mơ hồ, thì cảm giác được có vật gì đang cọ cọ mình.

Mở mắt, thấy trước mắt có bóng ai đó hoảng động, sau đó, nghe được bên tai có tiếng chi chi chi.

Tiểu Tứ Tử quay sang, thì thấy Thạch Đầu nhảy tới nhảy lui kêu liên tục, dáng vẻ rất hoạt bát.

Công Tôn cầm thực hạp tiến đến, đút Thạch Đầu ăn sáng.

Thạch Đầu hoan hoan hỉ hỉ nhảy xuống dưới, bắt đầu ăn.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử đứng lên.

“Tiểu Tứ Tử, chuẩn bị một chút, chúng ta phải đi xa.” Công Tôn kéo Tiểu Tứ Tử đứng dậy mặc y phục, Tiểu Tứ Tử nhìn Tiêu Lương đang ngậm bánh bao, vừa gặm vừa thu xếp hành lý.

Tiểu Tứ Tử đang mơ mơ màng màng được Công Tôn ôm lấy mặc y phục, chợt thấy được trên cổ Công Tôn, có một dấu đỏ đỏ... giống như là

một quả ô mai nhỏ xíu.

“Nha, phụ thân bị trùng trùng cắn sao?” Tiểu Tứ Tử chỉ vào, hỏi.

Công Tôn sừng sốt, tiến đến trước gương đồng nhìn nhìn, lập tức đen mặt, giơ chân mắng, “Triệu Phổ, ngươi nhất định là cố ý, ngươi là hỗn đản!”

.

Triển Chiêu đang đứng bên giếng rửa mặt, nghe được tiếng sư tử hống mỗi buổi sớm như thường lệ của Công Tôn, thoải mái mà duỗi thắt lưng — Khí trời quang đãng a.

Mọi người đã đi Hà Gian phủ một lần, tương đối quen thuộc, cho nên hành trình lần này phi thường thuận lợi, sau khi tới Hà Gian phủ, mọi người cũng không đến nha môn, mà đi thẳng tới nhà cũ của Hàm gia năm đó.

Hàm Lăng cũng theo tới, nàng dẫn mọi người tới ngôi nhà cũ, một nơi đồ nát đến thảm thương.

“Không có gì cả.” Triệu Phổ nhú mày, nhìn một mảnh gạch mẻ trước mắt, tâm nói... Vậy thì có thể tra ra cái gì chứ?

“Ừm, đều cháy cả.” Hàm Lăng có chút cảm khái nói, “Sau đó lại dầm mưa dãi nắng thật nhiều năm, liền biến thành như vậy.”

“Vậy có mộ địa không?” Công Tôn hỏi, “Ta muốn xem thi cốt, nếu như thi cốt còn bảo tồn, có thể phán đoán nguyên nhân tử vong.”

Hàm Lăng hơi nhú mày, nói, “Không dối gạt tiên sinh... đều không tìm được.”

“Cái gì?” Công Tôn hiếu kỳ, “Không có?”

Hàm Lăng gật đầu, nói, “Nguyên bản bọn họ cho ta biết, thi thể bị vớt ở bãi tha ma, nhưng ta thủy chung đều không tìm được, chỉ đành tùy tiện tìm một đỉnh núi, đốt chút đèn nhang tiền giấy.”

“Không bằng, đi Hắc Thủy đàm xem?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Cũng đành vậy.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Nếu như tới Hắc Thủy đàm, còn không tìm ra đầu mối, vậy phỏng chừng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn lão hồ ly Phương Bác Giang phủi sạch tội ác, cáo lão hồi hương.”

Thần tình của mọi người đều mờ mịt, cùng tiến lên ngựa, chạy tới Hắc Thủy đàm.

.

Nước trong Hắc Thủy đàm dường như hơi đầy hơn một chút, mặt đàm thoát nhìn so với lần trước rộng hơn một chút.

Công Tôn nói, “Chúng ta tìm quanh bốn phía, xem có đầu mối gì hay không...”

Tất cả mọi người gật đầu, chia ra từng phía, kiên trì đi tìm.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên xe ngựa, ôm Thạch Đầu nhìn mọi người, Thạch Đầu dùng chân gãi gãi lớp lông trên cổ, có chút khó hiểu... Những đại nhân này đang làm cái gì?

Chỉ là, kết quả làm mọi người nhụt chí, hoàn toàn không tìm được bất luận đầu mối nào. Bốn vách của Hắc Thủy đàm trống không, những nơi nước cạn đều là bùn đất, mà còn rất kết dính, hai bên đều là vách đá, dây leo rậm rạp.

“Vương gia, ta xuống nước xem thử.” Lúc này, Phi Ảnh tiến tới nói với Triệu Phổ.

“Ta cũng đi.” Giả Ảnh cũng tiến tới.

Tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn hẳn, “Người biết bơi?”

Giả Ảnh cười cười, nói, “Hai ngày trước gặp Tưởng tứ gia, cùng hẳn học vài chiêu.”

.

Bạch Ngọc Đường nhường mi một cái, tâm nói... Giả Ảnh khó lường, học bơi mà tìm tứ ca thì thật đúng người.

Đang lúc cảm khái khả năng của Giả Ảnh, Triển Chiêu đột nhiên nhích tới hỏi, “Nè, Bạch huynh, người không phải đệ đệ của Tưởng tứ gia sao, từ nhỏ đã ở chung, vì sao hẳn bơi giỏi như vậy, còn người ngay cả bơi chó cũng không biết?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, nhìn Triển Chiêu nói, “Vậy thì có gì kỳ quái, ta không học.”

Triển Chiêu neho mắt lại hỏi, “Tại sao không học a?”

Bạch Ngọc Đường ngược mắt, “Người cũng đâu có học?”

“Ta không giống a.” Triển Chiêu nói, “Ta không tìm được người để theo học, nếu là ta thì ta cũng đã theo Tưởng tứ gia học rồi.”

Bạch Ngọc Đường hơi xấu hổ, bản thân hẳn từ nhỏ đã rất thông minh, duy độc món bơi lội, không biết có phải là quả cân hay không, mà vừa vào nước đã chìm xuống, dù học thế nào cũng không được. Hẳn tâm cao khí ngạo, lại sợ các ca ca cười mình, cho nên không thêm học nữa, lỡ mất một lần đó, sau đó liền không học được nữa.

.

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Kéo con rồng đá kia lên được không?”

Tất cả mọi người sửng sốt, Triệu Phổ nhìn Giả Ảnh, Giả Ảnh nói, “Cũng không phải không được.” Nói xong, bèn huýt sáo một tiếng, tất cả ảnh vệ đều hạ xuống, mọi người cùng nhau dùng dây leo bện thành dây thừng, lại chuẩn bị một vài sợi xích sắt, Giả Ảnh và Phi Ảnh nhảy vào đầm, tìm được con rồng đá chìm trong nước, dùng dây thừng đem nó buộc thật chặt, làm xong hai người bơi lên mặt nước.

Sau đó, bọn Triệu Phổ cùng các ảnh vệ, cố sức kéo nó lên.

Con rồng này chỉ ít cũng nặng cả nghìn cân, nhưng Triệu Phổ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều có nội lực thâm hậu, hơn nữa mười mấy ảnh vệ đều là cao thủ, cùng nhau kéo lên cũng khá dễ dàng.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu ngồi trên bờ cùng Tiêu Lương đều há to miệng mà nhìn... Không bao lâu, con rồng đá bị kéo lên mặt nước... Sau đó, dòng nước tuôn ào ạt, lúc lên đến mặt nước, con rồng càng thêm nặng, Triệu Phổ và Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, ba người phát lực, vận nội lực hướng phía trên giật mạnh một cái.

Ào một tiếng, cả con rồng to đều bị kéo ra.

Cho tới khi con rồng kia từ trong mặt nước xuất hiện, phơi bày trước ánh mặt trời, mọi người mới nhìn rõ, đây cũng không phải một con rồng bình thường, hình dạng rất kỳ lạ.

Công Tôn chỉ mới liếc mắt nhìn, liền nở nụ cười, nói, “Thì ra là thế, xem ra, chúng ta đều bị Hàm Yến lừa.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 72: Hữu Tình Uống Nước No Nê, Vô Tình Làm Loài Chim Đau Khổ

Hình dạng của con rồng kia thật kỳ lạ, thân hình to mọng, tuy khuôn mặt uy vũ, nhưng thoát nhìn giống như một con rồng béo đang mang thai, cái bụng đặc biệt phình to.

“Sao con rồng này lại xấu như vậy?” Triệu Phổ nhíu mày.

“Đây là Đại Đổ long (rồng to bụng).” Công Tôn cười đi tới bên cái bụng nhô to của con rồng.

Thông thường đều là kiến tạo trước mộ phần hoặc địa cung, vùi cái bụng bên trong bùn đất, trong bụng, có giấu tin tức trọng yếu để tiến nhập địa cung hoặc mộ huyết.

Công Tôn nói, “Đem cái bụng này ra, xem bên trong có cái gì, chúng ta sẽ biết kế tiếp nên làm thế nào.”

Triệu Phổ cười, “Người xưa còn có chút mảnh khén a.” Nói xong, liền bảo người này cái bụng của rồng khổng lồ ra, nói, “Mở ra xem, bên trong có bảo bối gì.”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh động thủ, đem bụng rồng này ra... Sau đó, Giả Ảnh từ bên trong, nâng ra một con rồng nhỏ.

“Thư ngọc...” Triệu Phổ nhìn Công Tôn, “Xem ra thực sự chỉ là một con Đại Đổ long a, người xem người lấy cả hài tử nhà người ta ra rồi kìa.”

Công Tôn ném cho hắn một cái liếc nhìn khinh bỉ, vươn tay tiếp nhận con rồng nhỏ kia, nói, “Là một cái tráp hình rồng.”

Vừa nói, Công Tôn vừa chỉ vào chiếc khóa trên tráp, nói, “Mở xem.”

Triển Chiêu dùng cựa khuyết cạy khóa, mở tráp ra, chỉ thấy bên trong, có một hộp gấm... Lại mở hộp gấm ra, bên trong có một cuộn thẻ tre.

Triệu Phổ lấy ra nhìn nhìn, thấy bên trong đều là văn tự cổ, liền đưa cho Công Tôn.

Công Tôn vừa nhìn, liền nói, “Ai nha, Yến chiến phổ a.”

“Hả?” Triệu Phổ mở to hai mắt, mọi người cũng là hai mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Yến chiến phổ? Đặt tại nơi dễ thấy như vậy?”

Công Tôn tinh tế lật xem, nói, “Không giống đồ giả.”

“Tại sao có thể như vậy?” Triển Chiêu cảm thấy không thể tin nổi, “Chỉ như vậy trực tiếp giấu trong bụng rồng, không phải rất dễ bị người ta lấy đi sao?”

“Đúng.” Triệu Phổ gật đầu, “Nếu như năm đó có người phát hiện con rồng này, nạy mở bụng ra không phải là lấy được ngay sao?”

“Tìm thử xem có cái gì.” Công Tôn nói.

“Dưới đáy tráp có vẽ gì đó.” Tử Ảnh nâng tráp cho Công Tôn xem.

Công Tôn tinh tế nhìn rõ, nói, “Đúng là bản đồ địa hình.”

“Nói cách khác, còn có địa cung?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn đem bản đồ lật lại xem xét, rồi so sánh với địa hình của Hắc Thủy đàm một chút, nói, “Là ở đây, không sai!”

“Còn nhớ sơn động ở mặt sau núi hay không, là nơi chúng ta ngã vào trong nước, sau đó lại trôi lên.” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ và bọn Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu, “Nhớ rõ!”

“Ở đó!” Công Tôn nói, “Chúng ta đến xem.”

Triệu Phổ bảo bọn Tử Ảnh cùng đến phía sau núi.

Tiểu Tử Tử ôm Thạch Đầu hôn ha hôn hờ đuổi theo, Tiêu Lương cũng hấp tấp theo sau, đường núi khó đi, Triệu Phổ đỡ lấy Công Tôn, Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tử Tử, Bạch Ngọc Đường kéo Tiêu Lương... mọi người cùng nhau đi đến sơn động giữa sườn núi.

.

Vào động, vẫn là tình huống không khác gì lần trước... nhưng mọi người phát hiện một hiện tượng thú vị... Không có nước.

“Ai, tà môn.” Triệu Phổ nói, “Ta rõ ràng nhớ kỹ khi đó có nước.”

“Giống như vừa mới rút sạch.” Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống nhìn nhìn, nói, “Mặt đất vẫn còn ẩm.”

“Ngấn nước còn rất rõ ràng.” Triển Chiêu chỉ vào một vòng ngấn ẩm ướt ở bên bờ, nói, “Quả thật giống như vừa rút nước.”

“Con rồng kia, có phải giống như một nút lọ hay không?” Công Tôn đột nhiên cười hỏi, “Chúng ta đem con rồng đó kéo lên, thì hiển nhiên sau đó nước ở đây sẽ bị rút cạn.”

“Rất có khả năng này.” Triệu Phổ gật đầu, Giả Ảnh dẫn đầu nhảy xuống đáy đầm trống không, nhìn quanh bốn vách, ngẩng đầu nói với Triệu Phổ, “Vương gia, không có gì khác thường.”

Công Tôn cũng muốn xuống dưới, Triệu Phổ thấy y vịn vào bên vách đá muốn nhảy xuống, vội vàng xuống trước, sau đó tiếp được y, nói, “Người thật giỏi a, như vậy cũng dám nhảy?”

Công Tôn cảm thấy xấu hổ, ngọ nguậy đòi xuống, nhìn trái nhìn phải, phát hiện đáy đầm đều là rong rêu, bốn vách cũng bởi vì nhiều năm ngâm nước mà nham nhở, nhìn không ra cái gì.

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ tiến tới nhìn, Thạch Đầu chi chi kêu hai tiếng... Bịch một cái, từ trong lòng Tiểu Tứ Tử chui ra, nhảy xuống đáy đầm.

“Thạch Đầu.” Tiểu Tứ Tử vội vàng muốn đuổi theo... dưới chân rất trơn, trượt ngã.

“Tiểu Tứ Tử!” Tiêu Lương vội vàng nhảy xuống theo.

Công Tôn cũng cả kinh, may mà Triệu Phổ lanh tay lẹ mắt, tiếp được Tiểu Tứ Tử, Giả Ảnh cũng tiếp được Tiêu Lương, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều chạy tới bờ đầm, nhìn xuống, cũng thở phào.

“Tiểu Tứ Tử, dọa chết người.” Công Tôn tiến tới tiếp nhận Tiểu Tứ Tử.

“Thạch Đầu chạy.” Tiểu Tứ Tử giơ tay chỉ vào Thạch Đầu trên mặt đất, chỉ thấy cái mũi của nó nhúc nhích, đang cúi rạp trên mặt đất ngửi tới ngửi lui, không bao lâu, bắt đầu đào hố.

Công Tôn sững sốt, Thạch Đầu xoạt xoạt vài cái, đã bào ra một cái hố to, Triển Chiêu chớp chớp mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Thật sự còn được việc hơn cả nhị ca người.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, Triệu Phổ nói, “Vật nhỏ tại sao lại đào hố ở chỗ này?”

“Oa, Thạch Đầu thật cừ.” Tiểu Tứ Tử chẳng hiểu gì cả, chỉ vỗ tay, nghĩ Thạch Đầu đào hang rất nhanh... Thạch Đầu cào cào, đột nhiên, rơi vào trong hố.

“Nha...” Tiểu Tứ Tử có chút sốt ruột, “Thạch Đầu rơi vào rồi!”

“Có hang!” Triệu Phổ bảo Tử Ảnh cùng Giả Ảnh nhanh đào thêm.

.

Không bao lâu, mọi người đã đào rộng cái hố ra, chỉ thấy phía dưới là một không gian tối om, Triệu Phổ dùng cây đuốc rọi vào... thì thấy Thạch Đầu sau khi ngã xuống, bị kẹt trong một cái khe, đang chống vó ngưỡng lên trời giãy dụa, chi chi kêu âm lên.

“Thạch Đầu.” Tiểu Tứ Tử có chút lo lắng.

Bọn Giả Ảnh cầm cây đuốc nhảy xuống, vươn tay kéo Thạch Đầu ra.

Sau khi để lại vài ảnh vệ ở trên trông coi, Giả Ảnh cùng Tử Ảnh dẫn đầu, cầm đuốc tiếp tục tiến vào trong hang động, Tiểu Tứ Tử tiếp Thạch Đầu trở về, thấy trên móng vuốt của nó toàn là bùn, lấy khăn giúp nó lau sạch, mọi người cùng nhau đi vào trong.

Càng đi càng vào sâu, thì thấy bốn phía đều là vết tích điêu tạc thủ công, trên mặt đất còn có chút đá vụn trong suốt lóe sáng.

“Là thủy tinh.” Công Tôn nhật lên vài mảnh xem xét, nói với mọi người, “Thực sự giống như trong lời đồn, kiến tạo một thủy tinh cung.”

Triệu Phổ cũng bật cười, nói, “Hàm Yến này rất thú vị, Yến chiến phổ trọng yếu như vậy lại vút ở ngoài, chống đỡ thủy tinh cung.”

“Có thể...” Công Tôn cười cười, “Trong lòng hắc, Yến chiến phổ không trọng yếu bằng người trong thủy tinh cung.”

Tất cả mọi người cười cười, gật đầu, năm xưa chuyện bắt cóc công chúa kinh hãi thế tục như vậy mà Hàm Yến còn dám làm, tuyệt đối là một người yêu mỹ nhân hơn cả giang sơn.

.

Đi tới điểm cuối của hang động, phía trước quả nhiên xuất hiện một cánh cửa to.

Chỉ là nhiều năm đóng kín, mép cửa đá đã bị bụi vùi lấp, Tử Ảnh và Giả Ảnh tìm tòi một trận, mới mò ra được cái khe, mở được cửa ra.

Sau khi cửa mở, bày ra trước mặt mọi người, cũng không phải là thủy tinh cung óng ánh... mà là hơn mười tòa mộ bia, thoạt nhìn khiến cho người ta sợ hãi.

“Phụ thân.” Tiểu Tử Tử ôm Thạch Đầu áp sát vào người Công Tôn, “Thật nhiều mộ.”

“Vương gia.” Giả Ảnh nhìn vài tòa mộ bia trong đó, nói, “Đều là họ Hàm!”

“Là người của Hàm gia.” Công Tôn cũng đi vào nhìn một chút, nói, “Cả nhà của Hàm Lăng.”

“Không phải nói đã chết rồi sao... Chẳng lẽ có người mang thi thể chôn ở đây?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Ở đây tựa hồ có đường đi.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ thông đạo bên cạnh, “Hình như có thể dẫn tới đâu đó.”

“Đi xem.” Triển Chiêu đã tiến đến, cùng Bạch Ngọc Đường dọc theo thông đạo đi lên trên.

Công Tôn thấy một chỗ sát bên tường, có một bộ xương trắng, y đi qua, tỉ mỉ kiểm tra, nói, “Người này bị bệnh chết.”

“Đây chẳng lẽ là phụ thân của Hàm Lăng?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn nhìn giường đá mà bộ xương nằm và cái bàn bên cạnh, “Ông ta hình như đã sống ở đây một thời gian.”

“Trên bia đá hình như có chữ viết a.” Triệu Phổ phúi phúi bụi trên phiến đá, thì thấy phía trên có khắc chữ, chữ được khắc trơn tru lưu loát.

Công Tôn tiến tới, nương theo ánh sáng từ cây đuốc phát ra nhắm đọc... Khiếp sợ không thôi, nói, “Phương Bác Giang này thì ra là người Cao Ly!”

“Hả?” Triệu Phổ cũng kinh hãi, cúi sát vào nhìn, vừa thấy liền nhú mày, “Phương Bác Giang này là người Cao Ly, chạy tới Trung Nguyên học tập, mục đích là vì Yến chiến phổ... Thảo nào.”

“Nhưng sao bây giờ hẩn lại cáo lão hồi hương, còn không mưu phản?” Công Tôn thắc mắc.

“Chuyện đó không cần thiết.” Triệu Phổ nói, “Tiên hoàng và Triệu Trinh đều nhiều lần bị ám sát hụt mà không rõ nguyên nhân, mặt khác... hoàng thất Cao Ly cũng không mạnh mẽ, binh lực thua xa Đại Tổng ta, hơn nữa... Phương Bác Giang này dù làm cách nào cũng không tìm được Yến chiến phổ.”

.

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã từ đầu bên kia đường hầm nhảy xuống, nói, “Các người đoán bên trên thông tới nơi nào?”

“Là hố loạn táng phải không?” Công Tôn hỏi.

“Tiên sinh đoán như thần!” Triển Chiêu có chút bội phục nói, “Chính là hồ loạn táng, hơn nữa cực kỳ bí mật, cho nên vẫn chưa bị người phát hiện.”

Công Tôn bảo Triển Chiêu bọn họ xem tấm bia đá, Triển Chiêu cười —— Tốt, bây giờ Phương Bác Giang hết đường đào tẩu rồi, chỉ cần phải người tử mị tra ra xuất thân của hắn, là có thể biết hắn rốt cuộc có lai lịch gì.

“Nâng tấm bia đá này mang theo đi.” Triệu Phổ nói với bọn Giả Ảnh, “Sau đó đều đi ra ngoài, nơi này vừa âm u vừa ẩm thấp, xui!”

“Dạ.” Các ảnh vệ đáp ứng, bắt đầu di chuyển tấm bia đá.

.

Đang lúc mọi người muốn rời khỏi hang, Thạch Đầu trên tay Tiểu Tứ Tử lại bịch một cái chui ra, chạy tới trước một mặt tường.

“Thạch Đầu, sao ngươi không ngoan như vậy a.” Tiểu Tứ Tử theo sau, muốn ôm Thạch Đầu lên, thì nó đã bắt đầu cào, chỉ bất quá lần này nó cào là tường.

“Thạch Đầu.” Tiểu Tứ Tử ôm lấy nó, Thạch Đầu chi chi kêu to.

Triệu Phổ đi tới, ngồi xổm xuống, ở nơi Thạch Đầu vừa cào, đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ, hắn tiến đến nhìn nhìn, mỉm cười, vươn tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt tường, nắm được một cái vòng sắt.

“Phía sau có cửa?” Công Tôn hiếu kỳ hỏi.

Triệu Phổ nghĩ nghĩ nói, “Đại khái... là một nơi hay ho.” Vừa nói, Triệu Phổ vừa ra sức túm cửa đá mà kéo, cửa liền bị mở ra một nửa.

Công Tôn tiến tới quan sát, dưới ánh lửa của ngọn đuốc chiếu rọi, bên trong lấp lánh hào quang.

Công Tôn mở to hai mắt, chỉ thấy phòng này rất nhỏ, bốn vách tường đều là những cột thủy tinh bốn cạnh, trên mặt đất phủ kín trăn châu và thủy tinh châu lấp lánh, ở chính giữa, có một quan tài bằng thủy tinh, mờ ảo, có thể thấy được bên trong có thân ảnh của hai người đang ôm nhau cùng một chỗ...

“Nga...” Công Tôn cười, nói, “Ta hiểu được, Hàm Yến đem Yến chiến phổ đặt ngoài cửa, ý là... Nếu như thực sự có ai tìm hắc, không ngoại trừ là vì Yến chiến phổ...”

“Yến chiến phổ có thể lấy đi.” Triệu Phổ không chờ Công Tôn nói xong, bèn tiếp lời, “Bất quá không được quấy rầy hắc và người hắc yêu dấu.”

Công Tôn gật đầu, “Hàm Yến là một người hữu tình.”

“Vẫn đóng cửa lại cho hắc đi.” Triển Chiêu tiến tới nói, “Người ta đang ngon giấc, không nên quấy rầy.”

Triệu Phổ gật đầu, đem đại môn đóng lại.

Sau đó, mọi người cảm thấy mỹ mãn rồi đi, lại đem đường hầm vừa khơi thông lấp lại, sau đó ra khỏi sơn động, trở lại ven bờ Hắc Thủy đàm, Triệu Phổ sai người đem con rồng đá thả lại vào trong đàm ngăn chặn thủy động như trước, để nước sông đầy lên, như vậy, sẽ không ai có thể quấy phá giấc ngủ của những vong linh bên dưới.

.

Đêm đó, mọi người khởi hành trở về Khai Phong, đem tấm bia đá giao cho Bao Chửng, Bao Chửng suốt đêm tới hoàng cung mang bia đá trình lên, Triệu Trinh nhìn thấy liền nổi giận, sai người tra rõ gốc gác của Phương Bác Giang, dám thân tín đông đảo mà hắc bồi dưỡng, cũng nhất nhất trời lên mặt nước.

Mà khiến người ta giật mình chính là Tần Ngạo, thì ra Tần Ngạo lúc trẻ đã từng tình cờ gặp gỡ và được phụ thân của Hàm Lăng giúp đỡ nên mang ơn, sau đó khi làm việc dưới trướng của Phương Bác Giang, hẳn cảm thấy hoài nghi về thân phận kẻ này. Tần Ngạo sau khi có được một ít đầu mối, biết Phương Bác Giang muốn có ngọc bội của Hàm Lăng, cho nên hẳn mới đi tìm Hàm Lăng trước, để tránh nha đầu gặp chuyện bất trắc, sau đó bị người của Khai Phong phủ bắt được, hẳn liền tương kế tựu kế, cùng Bao Chứng hợp tác, chỉ là Bao Chứng quá kín tiếng, một chút tiếng gió cũng không để lộ, cho đến lúc này khi đã có chứng cứ xác thực, mới thả Tần Ngạo ra.

Mà càng thú vị chính là, sau khi Tần Ngạo cùng Hàm Lăng ở chung mấy ngày, đã dụ dỗ bắt cóc nha đầu, trong nhất thời, một vụ oan án tày trời đã biến thành hỉ sự, tuy rằng, vụ án của Nhật Nguyệt Càn Khôn giáo trong lúc bọn Công Tôn hoàn toàn không biết gì cũng đã giải quyết... Nghe nói, vụ ám sát đó có liên quan tới Phương Bác Giang, có rất nhiều bí mật của hoàng thất không thể để người biết ẩn giấu trong đó, cuối cùng Triệu Trinh cũng không xử tử Phùng Dự, kết quả coi như khá viên mãn.

Công Tôn tuy rằng hiếu kỳ, nhưng dưới sự ngăn cản của Triệu Phổ, cũng không tiếp tục truy cứu.

.

Khai Phong phủ lại khôi phục sự yên lặng của ngày xưa.

Hiệu thuốc của Công Tôn bắt đầu khai trương, ngay sát một ngõ nhỏ trên đường, mượn vài người làm công đến bán thuốc, thế nhưng trên cơ bản không phải bán mà đều là cho không, dùng để cứu tế những bách tính không có tiền xem bệnh, Công Tôn mỗi ngày đều đến tọa đường (nơi khám bệnh) chẩn bệnh, bận rộn vô cùng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dạo này cứ thần thần bí bí, cũng không biết vì cái gì, nói chung là lúc cả hai cùng một chỗ, thì cổ cổ quái quái.

Bao Chứng rất muốn hỏi thăm, nhưng luôn luôn không nắm được thân ảnh của Triển Chiêu.

Tất cả mọi người bề bộn nhiều việc, Tiểu Tứ Tử bận rộn “huấn luyện” Thạch Đầu, Tiêu Lương bận rộn ở bên Tiểu Tứ Tử, các ảnh vệ bận rộn chiếu cố Tiểu Tứ Tử và trợ thủ cho Công Tôn, toàn bộ Khai Phong phủ, chỉ có một người nhàn rỗi, nhàn tới nỗi hễ đã sắp phát điên, không sai —— Chính là Triệu Phổ.

Triệu Phổ vì Công Tôn gầy dựng hiệu thuốc này mà tổn hao không ít tâm lực, chỉ tiếc hiệu thuốc cũng đã làm xong, Công Tôn cũng rất cảm kích hắn, thế nhưng cũng chỉ giới hạn trong cảm kích... Đáng trách nhất chính là, từ lúc hiệu thuốc khai trương, Triệu Phổ cả ngày trời không sờ tới được một sợi lông của Công Tôn, cho nên, Triệu Phổ rất là phiền não!

Khi Triệu Phổ phiền não nhất, Triệu Trinh mang tới cho hắn một tin tốt —— Dĩnh Xương phủ cách Khai Phong phủ không xa, tại khu vực miền núi, gần đây xuất hiện một đám sơn phỉ rất đông!

Triệu Phổ vừa nghe, nhảy lên cao ba thước, “Thật tốt quá, đến a, triệu tập nhân mã, chúng ta đi bình định sơn phỉ!”

Giả Ảnh bị hắn làm cho hồ đồ, liền hỏi, “Vương gia, làm gì có nhân mã a... Chúng ta chỉ có vài ảnh vệ, bằng không ta đi điều tới vài nghìn Triệu gia quân?”

Triệu Phổ sốt ruột, Bao Chứng cũng nói, “Lũ sơn phỉ này nhân số đông đảo, thật đúng là nên mang trọng binh tới.”

Triệu Phổ bất đắc dĩ, đành phải chờ các ảnh vệ đi truyền tin, bảo Hạ Nhất Hàng từ biên quan dẫn tới cho hẳn ba nghìn Triệu gia quân.

.

“Có cần vậy không.” Triệu Phổ tại hiệu thuốc của Công Tôn xoay quanh, “Không phải chỉ có vài tên sơn phỉ sao, còn đòi Triệu gia quân, ta và đám ảnh vệ này, mỗi người năm trăm, chúng có mấy nghìn nhân mã cũng đã bình định xong rồi.”

Công Tôn đang phối thuốc, không yên lòng nói với hắn, “Hoàng thượng bảo người phái Triệu gia quân đi, nói không chừng là có mục đích khác đó.”

“Hả?” Triệu Phổ có chút hiếu kỳ, hỏi, “Mục đích gì?”

“Hai ngày trước có vài người đến xem bệnh đã nói, vùng núi phía đông nam rất hỗn loạn, gần đây ngoại trừ sơn phỉ, còn có vài yêu nhân, dùng yêu ngôn hoặc chúng mà thương tổn bách tính.”

“Yêu nhân?” Triệu Phổ nhíu mày, hỏi, “Yêu nhân gì a?”

“A!”

Triệu Phổ vừa hỏi xong, chợt nghe Công Tôn hét to một tiếng, làm hắn cả kinh nhảy dựng lên, vội tiến tới hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Công Tôn chỉ vào một đồng nhân sâm, có một con sâu phì phì màu xanh lục, nói, “Sâu nhân sâm a!” Vừa nói, vừa đi tìm cái bình.

Triệu Phổ bĩu môi, tâm nói... Một con sâu mà bị dọa tới như vậy sao? Nhìn trái nhìn phải, cầm lấy một miếng gỗ chặn thuốc bên cạnh, hướng con sâu nọ —— Bốp!

Cầm lấy mảnh gỗ nhìn lại, đập bẹp rồi.

Công Tôn cầm bình đi ra, thì thấy Triệu Phổ đặc ý lắc lắc mảnh gỗ, trên đó là xác con sâu bọ lép.

“Người...” Công Tôn trắng bệch cả mặt.

Triệu Phổ còn đang vui vẻ, nói, “Có ta ở đây, cần gì cái bình... Ai nha.”

Triệu Phổ còn chưa dứt lời, đã bị Công Tôn ném cái bình vào mặt.

“Sâu nhân sâm là bảo vật vô giá a, khả ngộ bất khả cầu (thứ hiếm có chỉ khi tình cờ mới gặp được) người biết hay không a!” Công Tôn giờ chân mắng, “Người... Người trả sâu lại cho ta! Ta muốn nuôi nó, tên hỗn đản này...”

Triệu Phổ bị Công Tôn đuổi đánh khắp sân, cuối cùng Công Tôn mệt đến thở dồn dập, mà lúc đó Triệu Phổ cũng đã chạy biến.

...

“Làm sao ta biết con sâu béo đó đáng giá như vậy?” Triệu Phổ ngồi trong sân tức tối càu nhàu.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên bàn đá, dùng một quả trứng luộc giúp Triệu Phổ lăn lên viền mắt bầm tím do vừa bị cái bình đập trúng.

“Y cũng không nói thứ đó phải sống, ta còn tưởng là y sợ mà.” Triệu Phổ tiếp tục nói thăm.

Tiểu Tứ Tử vừa dùng trứng gà lăn vết bầm cho hẵn, vừa nói, “Cửu Cửu, sao người lại quên rồi, phụ thân ngay cả rắn mà còn không sợ, làm sao có thể sợ sâu sâu?”

Triệu Phổ buồn bực, hắn cũng là hồ đồ, ai bảo thư ngọc này mấy hôm nay không chịu ở với hắn.

Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ ỉm cười cúi thấp đầu, liền hỏi, “Cửu Cửu, người làm sao vậy?”

Tiêu Lương ngồi một bên, chải lông cho Thạch Đầu nay đã to gấp đôi, hỏi, “Vương gia, có phải người cảm thấy khó thở?”

Triệu Phổ nhìn nhìn nó, nói, “Cũng là tiểu tử người thông minh.”

“Khó thở?” Tiểu Tứ Tử nhích tới nghe nghe tiếng tim đập của Triệu Phổ, “Không có a, tim đập rất bình thường nha.”

Triệu Phổ vươn tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Người gốc y như phụ thân người!”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa hai má, dấu mỏ, “Phụ thân gần đây cũng không có thời gian ở với Tiểu Tứ Tử.”

Triệu Phổ kéo ống tay áo Tiểu Tứ Tử —— Bạn chung hoạn nạn, ta cũng vậy!

Bất quá nghĩ nghĩ, Triệu Phổ cũng nhụt chí, ngay cả Tiểu Tứ Tử mà Công Tôn còn không có thời gian ở bên, huống chi là mình.

“Như vậy cũng không phải cách.” Triệu Phổ gác chân, vươn tay vuốt cằm suy nghĩ, nói, “Phải để con một sách có chút thời gian...”

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ nói, “A, hai ta đem hiệu thuốc phá cho sập tiệm, thế nào?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt nhìn Triệu Phổ, “Nhưng, phụ thân sẽ tức giận.”

“Ai, sao lại thành thật như vậy chứ?” Triệu Phổ cười tủm tỉm, nói, “Chúng ta đừng để y biết là được!”

Tiểu Tứ Tử ngồi xuống nghĩ nghĩ, “Ngô... Vậy phải làm sao để phá rồi đây?”

Triệu Phổ ngẩng mặt suy tính một hồi, tiến tới, cùng Tiểu Tứ Tử thì thầm hai câu.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu cân nhắc một chút, gật đầu, “Hảo!”

Triệu Phổ vươn tay, “Vậy hai ta hợp tác, nói chắc rồi a!”

“Hm!” Tiểu Tứ Tử vươn đôi tay bé bỏng, cùng bàn tay to của Triệu Phổ vỗ vỗ, một lớn một nhỏ, đạt cùng mục đích —— Phá rồi hiệu thuốc của Công Tôn.

Thấy Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử hoan hoan hỉ hỉ đi ra, Tiêu Lương vừa chải lông cho Thạch Đầu, vừa có chút lo lắng nói thầm, “Không cần lo chứ... Đến lúc đó đừng xảy ra chuyện gì nha.”

Tiêu Lương cũng không ngờ, thật đúng là đã nói trúng.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 73: Kết Quả Của Gây Rối Là...

Tiểu Tứ Tử và Triệu Phổ đạt được một quyết định chung, phải đoạt lại Công Tôn từ trong tay bệnh nhân và được liệu. Vì vậy, bọn họ quyết định gây rối hiệu thuốc của Công Tôn.

Muốn phá đám một tửu lâu, rất đơn giản! Chỉ cần tìm chút cường hào ác bá ăn quyết không trả tiền, một vài ngày sẽ sập tiệm. Nếu như ác hơn một chút, tìm hai người ở đằng kia đánh nhau, đánh người là phụ, đập chén đá bàn hù dọa khách nhân là chính... Náo loạn như vậy hai lần, vậy tửu lâu đó có thể trực tiếp đóng cửa.

Muốn phá đám một hiệu buôn cũng rất dễ! Tỷ như một hiệu bán ngọc. Trước tiên dùng tiền tới đó mua ngọc, sau đó tìm người mô phỏng làm một mảnh ngọc giả, giống nhau như đúc. Chờ lúc đông người, đem ngọc giả tới cửa hàng làm ầm một trận, khóc lóc ăn vạ, ồn ào trước cửa, nói chung là làm cho cả làng đều biết chỗ này bán hàng giả, đến lúc đó còn ai dám đến đây mua cái gì nữa? Cũng phải sập tiệm.

Nhưng hiệu thuốc thì làm sao phá đám đây? Xem bệnh không trả tiền? Cái kia... không bệnh thì làm sao xem? Nói trong hiệu bán thuốc giả?! Triệu Phổ làm sao có thể làm hỏng danh tiếng của Công Tôn. Huống chi, Công Tôn lại rất bừa hãn a, vạ nhất tìm lưu manh om sòm ăn vạ trước hiệu thuốc của y, chộc cho Công Tôn nổi điên, thật sự lấy ra độc dược, độc trùng, độc phẫn... tiêu diệt người ta thì làm sao bây giờ?

“Ai...” Triệu Phổ thở dài, cúi đầu áp mặt xuống bàn đá.

Tiểu Tứ Tử ngồi bên cạnh, Thạch Đầu lăn qua lăn lại trong lòng bé... Tối hôm qua Thạch Đầu ngửa mặt lên trời nằm ngủ, kết quả trên cái bụng tròn bị một con muỗi bay ngang qua chích sưng lên một cái bọc nhỏ, mà khéo cái là chích ngay chính giữa cái bụng, ngứa tới lăn lộn không ngừng.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, giúp nó gãi bụng.

“Hô phù...” Thạch Đầu thoải mái mà ngẩng mặt, nằm trong lòng Tiểu Tứ Tử liên tục rên rỉ.

Thấy Triệu Phổ vừa hớn ha hớn hờ, bây giờ lại uể oải, Tiểu Tứ Tử khó hiểu hỏi hẩn, “Cửu Cửu, người làm sao vậy nha?”

Triệu Phổ ngược mắt nhìn bé, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu phì phạc, liền thở dài, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người có gì cách không?”

“Cách gì nha?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu.

“Phá rồi hiệu thuốc a!” Triệu Phổ vừa dứt lời, thì thấy ngoài cửa... Bạch Ngọc Đường đi đến, từ thần sắc thoáng giật mình trên mặt hẩn, Triệu Phổ biết... Bị hẩn nghe rồi.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triệu Phổ, lại nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, vốn định giả vờ không nghe thấy xoay người đi, không ngờ Tiểu Tứ Tử hô một tiếng, “Bạch Bạch.”

Bạch Ngọc Đường đành phải quay người lại, thấy Triệu Phổ hí mắt nhìn mình, bèn ho khan một tiếng, ý bảo vừa nãy ta cái gì cũng chưa có nghe.

Tiểu Tứ Tử vươn tay, như vậy là muốn Bạch Ngọc Đường bế một cái, bé đã rất quen với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lại yêu thương bé, cho nên cực kì thân cận.

Bạch Ngọc Đường đi tới, sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, lại duỗi tay sờ Thạch Đầu.

Thạch Đầu là giống cái, đối với dung mạo của nam nhân tiếp cận mình nó yêu cầu rất cao, cho tới bây giờ, nó cự tuyệt hai người sờ mình, một người là Bao Chứng, một người là Bàng Cát...

Đương nhiên, Thạch Đầu thích nhất là mỹ nam tử như Bạch Ngọc Đường đến sờ nó, nó còn vô cùng thân thiết cọ tới, Triệu Phổ nhìn thấy bèn néo đuôi nó.

Thạch Đầu cọ đến trong lòng Tiểu Tứ Tử, như trước để Tiểu Tứ Tử gãi gãi, Bạch Ngọc Đường hình như muốn đi, Triệu Phổ lại gọi hãm lại, “Ai, chờ chút... Đã tới thì đừng đi, có ý tưởng gì không?”

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ nhìn hãm, hỏi, “Thật vất vả mở cửa hàng, tại sao lại muốn phá hỏng?”

...

Khi đang nói lời này, Triển Chiêu vừa lúc đi ngang qua cửa, nhìn thoáng vào bên trong...

Vì vậy, Triển Chiêu cũng bị gọi vào, mấy người ngồi trong sân, mắt to trừng mắt nhỏ.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường —— Chuyện gì vậy?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Phụ thân không có thời gian rảnh ở với Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử nói, “Cũng không chơi với Tiểu Tứ Tử... chỉ thương được được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, “Cho nên người muốn phá hiệu thuốc của y?”

Triệu Phổ nhượng mi, “Đúng vậy.”

“Vậy lúc đó người giúp y mở ra làm cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Ta đây muốn cho y vui vẻ chứ sao, ai ngờ lại là nhắc tảng đá đập vào chân mình.” Triệu Phổ cũng có chút nén giận.

“Hm...” Triển Chiêu nói, “Phá cửa hàng vốn là không tốt, dù sao cũng là thiện đường, coi như là đi ngược lại với lợi ích của bách tính, nếu ai dám quấy rối, Bao đại nhân có thể không khách khí đâu.”

Triệu Phổ phát lạnh, vươn tay sờ cái cổ, “Cũng phải.”

“Không bằng nghĩ cách khác, để Công Tôn ít tới hiệu thuốc không phải được rồi sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ.” Triệu Phổ nghe xong nhượng mi một cái, “Như vậy cũng tốt a! Thư ngọc đó còn không thể nào giận ta!”

“Then chốt là cách gì, có thể để Công Tôn không muốn đi hiệu thuốc?” Triển Chiêu hỏi, “Y hiện tại dồn toàn tâm toàn ý vào đó.”

Mọi người nghĩ nghĩ, cùng nhau đảo mắt nhìn Tiểu Tứ Tử.

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn mọi người.

“Tiểu Tứ Tử, hay là người giả bệnh đi?” Triệu Phổ hỏi.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, hỏi, “Giả bệnh?”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, nói, “Đó cũng là một cách, Công Tôn yêu thương Tiểu Tứ Tử nhất, nếu Tiểu Tứ Tử giả bệnh, Công Tôn khẳng định bỏ việc chạy về chăm sóc... Sau đó để Tiểu Tứ Tử nói nhóc thấy Công Tôn

gần đây không ở bên mình, nhớ phụ thân, buồn bã cô đơn, Công Tôn nhất định sẽ rút bớt thời gian.”

“Bất quá...” Bạch Ngọc Đường nói, “Cách này hay thì hay... Nhưng Công Tôn là thần y, không dễ gạt nha?”

“Ai.” Triệu Phổ khoát khoát tay, nói, “Cứ theo cách này đi, tiểu hài tử nói khó chịu, ai biết là bệnh gì? Nói không chừng là tâm bệnh!”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cũng không phải hoàn toàn không có lý.

“Vậy cứ làm thế đi!” Triệu Phổ kéo Tiểu Tứ Tử qua nói “Tiểu Tứ Tử.”

“Dạ?” Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn Triệu Phổ, Thạch Đầu cũng ngược mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ chăm chú nói, “Người phải giả bệnh!”

“Giả bệnh?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, Thạch Đầu cũng nghiêng đầu.

“Chính là giả vờ bệnh sắp chết, để phụ thân người phải thật lo lắng thật lo lắng.”

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, Thạch Đầu cũng mở to hai mắt.

Triệu Phổ xách Thạch Đầu ném qua một bên, “Người đừng phối hợp được không hả!”

Triển Chiêu nhanh chóng đón được Thạch Đầu, Thạch Đầu bất mãn chỉ chỉ hai tiếng biểu thị kháng nghị, Triển Chiêu xoa xoa bụng nó, Thạch Đầu lại bắt đầu mỹ mãn rên hừ hừ, còn ngửa mặt lên trời nằm trong lòng Triển Chiêu ném cho hắn một cái nhìn quyến rũ, đuôi vẫy vẫy.

Triển Chiêu thích tất cả những động vật lông xù, mập mạp mềm mềm, cho nên cũng vui vẻ ôm Thạch Đầu.

“Người có muốn đem phụ thân cướp về hay không?” Triệu Phổ nghiêm túc hỏi Tiểu Tứ Tử, “Có muốn y rời xa được được nhiều thời gian ở cùng người hay không?”

“Có.” Tiểu Tứ Tử cũng nghiêm túc gật đầu.

“Vậy người phải giả bệnh!” Triệu Phổ nói, “Giả càng thật càng tốt!”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Giả bệnh nga.”

“Sau đó khi phụ thân người chăm sóc người nhiều hơn, thì người sẽ nói, nói đạo này y không rảnh cùng người, người rất nhớ y, thế thì y sẽ ít tới hiệu thuốc hơn!”

Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt nghĩ nghĩ, hình như cũng không phải rất khó, liền gật đầu đáp ứng “Dạ, được.”

“Nhớ kỹ chưa?” Triệu Phổ muốn xác định Tiểu Tứ Tử thật sự nhớ kỹ, bèn hỏi lại một lần, “Vậy người nói lại cho ta nghe, tiếp theo người sẽ làm như thế nào?”

“Ừm...” Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, nói, “Ta, trước tiên giả bệnh, chính là... sắp chết mất thôi, sau đó... nói, muốn phụ thân ở bên ta nhiều hơn.”

Triệu Phổ nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Hẳn là không khác bao nhiêu đâu ha?! Rồi đều gật đầu.

“Hảo!” Triệu Phổ liền vội vã mang theo Tiểu Tứ Tử đi tới cửa sau của hiệu thuốc, liếc nhìn vào trong... Công Tôn đang sắp xếp phương thuốc trước quầy hàng, chuyên chú tập trung, Triệu Phổ nhìn thấy mà hận đến

choáng váng, nếu như được liệu này là người sống thì tốt rồi, không thể không hung hăng đánh nó giải hận!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thuần túy là đi xem náo nhiệt, hai người bọn họ rất hiếu kỳ... Tiểu Tứ Tử giả bệnh? Có thể từ lợn lành chữa thành lợn què hay không?

Triệu Phổ đối Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ, ý bảo bé —— Lên đi Tiểu Tứ Tử! Đều dựa vào người đó!

Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ lòng tin tràn đầy vỗ vỗ vai mình... Lập tức lên tinh thần, bộ ngực nhỏ bé ưỡn ưỡn lên, Triệu Phổ vội bảo bé hạ xuống —— Giả bệnh a! Giả bệnh!

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, liền cúi đầu chạy vào.

.

Công Tôn đang sắp xếp được liệu, thì cảm giác có người túm ống quần của mình, cúi đầu vừa nhìn, là Tiểu Tứ Tử đang ngưỡng cổ nghiêm mặt, ôm chân mình.

“Tiểu Tứ Tử?” Công Tôn vội buông được liệu ôm lấy bé, hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử sau khi thấy Công Tôn, thì trở nên hơi khẩn trương, nghĩ... Giả bệnh! Giả bệnh! Sắp chết!

“Tiểu Tứ Tử?” Công Tôn cảm thấy có chút không ổn, liền hỏi, “Chuyện gì vậy? Khó chịu sao?”

Triệu Phổ vội nắm chặt tay —— Cơ hội tốt đó Tiểu Tứ Tử! Tới luôn!

Nhưng Tiểu Tứ Tử lại là một nhóc ngốc, thẳng tính, bé không nhận ra khó chịu có ý là đang bị bệnh, bèn lắc đầu, nói, “Không có, dễ chịu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhứt chí, Triệu Phổ đỡ trán —— Tiểu Tứ Tử, bó tay với người luôn!

Công Tôn nhéo nhéo hai má Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Không bệnh à? Vậy người có chuyện gì?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt... Che miệng lại, phản ứng được —— Ai nha, khó chịu chính là bị bệnh nha... Quên mất!

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đang đứng bên cạnh nheo mắt lại, có chút khó hiểu mà nhìn hẩn.

Triển Chiêu chậm rãi quay đầu lại nhìn hẩn một cái, sau đó ôm Thạch Đầu cọ a cọ —— Tiểu Tứ Tử thật đáng yêu mà.

Bạch Ngọc Đường thở dài, nhìn lại Triệu Phổ, chỉ thấy hẩn rất ủ rũ.

“Ngô... phụ thân.” Tiểu Tứ Tử cố lấy dũng khí, nói, “Sắp... Sắp chết rồi!”

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhú nhú khóe miệng —— Ý thức được, có thể sẽ có chuyện thú vị xảy ra.

Triệu Phổ thì lại nắm chặt tay —— Tiểu Tứ Tử! Không nên bỏ cuộc! Nỗ lực lên!

“Chết?” Công Tôn sững sốt, hỏi, “Ai? Ai sắp chết? Sinh bệnh?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Hả? Lại tiếp tục, Tiểu Tứ Tử hảo hảo nắm chặt cơ hội a!

Triệu Phổ thì lại kích động vô cùng.

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, thấy dáng vẻ của Công Tôn có chút kích động, bé lại hồ đồ, một hồi cũng chưa nói được.

“Là ai? Nói nha!” Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Ngô... Cừu Cừu...” Tiểu Tứ Tử do do dự dự nói một tiếng Cừu Cừu... Triệu Phổ cảm thấy có chút choáng váng, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhanh chóng che miệng lại.

“Cái gì?” Công Tôn kinh hãi, hỏi, “Triệu Phổ hẳn có chuyện gì? Bị thương hay bị bệnh? Hắn còn cường tráng hơn cả trâu, đang êm đẹp sao lại sắp chết?”

Triệu Phổ có chút xúc động muốn đập đầu vào tường, không ngờ hình tượng của hắn trong cảm nhận của Công Tôn chỉ là cường tráng hơn cả trâu, hắn trước đây vẫn cho rằng chính mình không phải một công tử phong lưu dật dãng thì cũng là một đại anh hùng... Trâu...

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử cũng có chút gấp gáp, cũng không rõ nên làm gì bây giờ.

Công Tôn càng gấp gáp hơn, liền hỏi, “Chuyện gì xảy ra a? Tiểu Tứ Tử?”

Tiểu Tứ Tử nhất thời nóng ruột, biết mình đã phá hỏng kế hoạch, sau đó... cái mũi nhỏ của bé cay cay, ngẩng mặt, “Oa a... Cừu Cừu, Cừu Cừu...”

Kỳ thực Tiểu Tứ Tử khóc, là bởi vì bé làm hỏng kế hoạch, muốn Triệu Phổ đừng giận mình, Công Tôn thì lại trợn tròn mắt... Y vừa thấy Tiểu Tứ Tử khóc gọi Triệu Phổ, còn tưởng rằng Triệu Phổ thực sự xảy ra chuyện, vội vã chạy ra cửa sau.

Triệu Phổ sững sốt, phía sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hai người kẹp Triệu Phổ xách lên chạy tới hậu viện.

“Nè? Làm gì vậy?” Triệu Phổ khó hiểu nhìn cả hai.

“Vừa lúc a!” Triển Chiêu nói, “Tương kế tựu kế!”

“Hả?” Triệu Phổ khó hiểu, Bạch Ngọc Đường đưa hắc hươu cái giường nhấc một cái, đập chần lên, Triển Chiêu mở một cái lư hương trên bàn, lấy một nhúm hương tro bôi lên mặt Triệu Phổ.

“Phốc... Khụ khụ.” Triệu Phổ ho khan... Bụi bay vào mắt!

Lúc này, Công Tôn đã bế Tiểu Tứ Tử chạy tới, Thạch Đầu ngoài cửa thấy được, nhảy bật lên kêu chi chi âm ỉ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, dùng chần bực Triệu Phổ thật kín, sau đó, hai người lại đứng một bên than thở.

Công Tôn một cước đá cửa phòng xông vào, “Triệu Phổ?!”

Vừa nhìn thấy Triệu Phổ, Công Tôn liền cả kinh, trong lòng lạnh lẽo, sao chỉ mới một ngày không gặp, cả mặt mũi đều xám xịt? Tại sao lại như vậy?

“Người làm sao vậy?” Công Tôn buông Tiểu Tứ Tử xuống, chạy đến bên giường xem.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, ngược mắt hiếu kỳ nhìn, tâm nói... Cừu Cừu làm sao vậy?

“Hắn xảy ra chuyện gì?” Công Tôn hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu hít sâu một hơi, Bạch Ngọc Đường còn tưởng hắn sẽ biên một lời nói dối giúp Triệu Phổ lừa gạt, không ngờ hắn hít sâu nửa ngày, đột

nhiên thở dài một hơi, xoay người đi ra.

Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy trong ngực có chút bí hơi, Công Tôn cũng che ngực, tâm nói... Rốt cuộc là sao vậy, Triển Chiêu tại sao muốn nói lại thôi?

Triển Chiêu đi tới cửa, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử còn đang tò mò, nháy mắt với bé —— Suyt!

Tiểu Tứ Tử vội che miệng lại.

Chờ đi tới cửa, Tử Ảnh và Giả Ảnh cũng nhảy xuống, hiếu kỳ nhìn vào trong phòng, hỏi Triển Chiêu, “Chuyện gì vậy?”

Triển Chiêu nháy mắt với hai người, “Vương gia các người giả chết!”

“Nga?” Tử Ảnh và Giả Ảnh liếc mắt nhìn nhau, trong óc song song hiện lên một ý niệm —— Khổ nhục kế!

Vừa nghĩ tới đây, hai ảnh vệ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, lập tức ngẩng mặt lên, cất tiếng khóc to, “Vương gia ơi... Vương gia ơi...”

Công Tôn nghe bọn họ khóc mà hoảng loạn, xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nghĩ... Nếu hắn không đi sẽ không thể nhìn được nữa, cũng vội vàng xụ mặt thở dài, xoay người... vội vã đi ra, còn không quên giúp Triệu Phổ bọn họ đóng cửa.

Công Tôn rốt cuộc triệt để trợn tròn mắt, vươn tay cầm lấy cánh tay giấu trong chăn của Triệu Phổ, bắt mạch cho hắn.

Triệu Phổ tự nhủ... Hoặc là không làm, bằng không cứ trực tiếp giả chết hù dọa thư ngọc này, nhân cơ hội thử xem tâm ý của y.

Vừa nghĩ tới đây, Triệu Phổ nhanh chóng thắt chặt mạch tượng, vận khởi Quy Tức pháp, chiêu này làm cho khi vừa sờ lên, sẽ thấy mạch hầu

như không đập.

“A...” Công Tôn hít sâu một hơi, mặt cũng trắng bệch.

Mở to hai mắt nhìn Triệu Phổ, nửa ngày mới hỏi, “Người... làm sao vậy?”

Triệu Phổ cũng không ngờ biểu tình của Công Tôn lại dọa người như vậy, thấy khuôn mặt trắng bệch của y, Triệu Phổ cũng thấy áy náy lại có chút đau lòng, liền cười cười, nói, “Không sao...”

Công Tôn làm sao tin được a, hướng bên ngoài hét lên, “Hắn rốt cuộc làm sao vậy, là trúng độc hay bị đả thương a? Các người nói cho ta biết ta phải trị!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy không ổn, thanh âm của Công Tôn nghe thật nóng nảy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau... Tình huống này, nếu như bị lật tẩy coi như xong. Nghĩ tới đây, hai người rất không nghĩa khí chạy đi mất, Triển Chiêu còn bế theo Tiểu Tứ Tử, để tránh lát nữa bé bị ăn đòn, Bạch Ngọc Đường giơ tay xách Thạch Đầu đang vịn vào một bên chân hắn lướt luyên không buông lên.

Tử Ảnh và Giả Ảnh liếc mắt nhìn nhau... Tình huống này còn tiếp tục thì sẽ có hai loại kết cục, một loại là sẽ bị lật tẩy, Công Tôn giận dữ hủy phòng ở, lưu lại có thể sẽ gặp bất trắc! Một loại khác chính là Công Tôn phát hiện rồi giận dữ, trước khi y kịp hủy phòng ở, Vương gia sẽ phát huy thói lưu manh tấn công! Ân ân lại ái ái một phen... Cái kia, bọn họ cũng không thích hợp lưu lại chỗ này, vậy thì đi hóng gió thôi!

Nghĩ tới đây, cả hai xoay người chạy.

Công Tôn thấy mọi người trước cửa đều đã đi, liền cảm thấy buồn bực, tâm nói, thế là thế nào?

Quay đầu lại nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ thấy cơ hội hiếm có, liền vươn tay, nắm tay Công Tôn.

Công Tôn sửng sốt, Triệu Phổ nhìn y, nói, “Thư ngốc... ta có lời muốn nói với người.”

Công Tôn liền cảm thấy tâm hoảng ý loạn, ngực âm ỉ đau, vươn tay giúp Triệu Phổ bắt mạch... Nhưng không có mạch đập, đành phải nắm cổ tay của Triệu Phổ, cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, rốt cuộc tại sao lại như vậy? Y còn chưa có một chút tâm lý chuẩn bị nào...

“Thư ngốc... Ta...” Triệu Phổ có chút kích động, hẳn đã nghĩ, lúc này bày tỏ cũng không sai.

Nhưng Triệu Phổ khẩn trương, nên quên dùng Quy Tức pháp, Công Tôn vẫn đang cầm lấy cổ tay hắn... Không hiểu sao tự dưng cảm thấy mạch đang đập, hơn nữa lại mạnh mẽ hữu lực, giống như bình thường.

Công Tôn đầu tiên trong lòng vui vẻ, nghĩ còn có thể cứu, sau đó bèn tỉnh táo phát hiện —— Có chuyện!

Công Tôn nhìn nhìn sắc mặt của Triệu Phổ... Chỉ thấy bên trên tựa hồ có chút bột phấn, mà lại có mùi đàn hương, hơi nhúu mày.

Triệu Phổ bây giờ còn đang khẩn trương, hắn nắm lấy tay Công Tôn, nói, “Thư ngốc... Ta, ta thích người.”

Công Tôn sửng sốt, nguyên bản hồ nghi cũng tạm thời gác qua một bên, mặt đỏ ửng nhìn Triệu Phổ, lời này chọc vào tim y, không hiểu sao, trong lòng ngứa ngứa.

“Thư ngốc!” Triệu Phổ kéo Công Tôn vào lòng.

Công Tôn không để phòng ngã vào lòng hắn, liền thấy —— Cái cổ và mặt của Triệu Phổ, không phải cùng một màu.

“Thư ngọc, hai ta thành thân đi, thừa dịp này chuyện gì nên làm đều làm.” Triệu Phổ nói, nghiêng người, vừa định bỏ nhào tới, thì thấy Công Tôn nhẹ nhàng vươn tay, sờ lên mặt hắn một cái.

Triệu Phổ sửng sốt.

Công Tôn thu lại ngón tay, chà chà, lại ngửi ngửi, sau đó... Đôi mắt híp lại, cười nhạt một tiếng, “Ha hả.”

Mặt mũi Triệu Phổ trắng bệch.

“Hay a Triệu Phổ.” Công Tôn nhếch miệng, “Thật nhìn không ra... Trên mặt người có hương tro a.”

“Ha hả...” Triệu Phổ dự cảm việc lớn phát triển không đúng hướng, cũng cười gượng hai tiếng.

.

Lập tức, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang ở ngoài sân nghe trộm, chợt nghe được trong lòng truyền ra một tiếng rỗng khùng bổ của Công Tôn, “Triệu Phổ, hôm nay ta với người đồng quy vu tận!” Nói xong, Công Tôn chộp lấy cái gối, hung hãn đập Triệu Phổ, Triệu Phổ cả kinh bật dậy bỏ chạy, nói, “Thư ngọc, cái gối này làm bằng sứ a, người bình tĩnh một chút!”

“Bình tĩnh con khỉ!” Công Tôn đuổi theo Triệu Phổ từ trong phòng vọt ra, quả nhiên Triệu Phổ không có việc gì, khỏe như trâu bò, vậy mà còn dám gạt y, làm y thiếu chút nữa...

Công Tôn lại nghĩ tới cảm giác vừa chua xót vừa tiếc nuối lại vừa khó thở ban nãy, càng nghĩ càng giận, giơ gối đầu đánh Triệu Phổ, “Ta đánh

chết người, hôm nay nhất định phải vì dân trừ hại tiêu diệt người!”

Vì vậy, hậu viện của Khai Phong phủ loạn ầm ả lên.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường một cái, “Chạy nhanh!”

Bạch Ngọc Đường vừa định đi, Công Tôn lại rống lên một tiếng, “Tiểu Tứ Tử người phản rồi! Dám thông đồng với người khác gạt ta, hôm nay đập nát cái mộng của người!”

“Nha...” Tiểu Tứ Tử sợ hãi kêu lên một tiếng, Công Tôn liền phát hiện bé trốn ở sau tường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy đại sự không ổn, rất không nghĩa khí, buông Tiểu Tứ Tử và Thạch Đầu ra, xoay người đào tẩu.

Công Tôn xông tới, liếc mắt thấy được Tiểu Tứ Tử, đem ôm lấy, đặt trên cái bàn đá, dùng sức đánh mộng bé hai cái.

“Oa... Ô ô ô.” Tiểu Tứ Tử liền bắt đầu khóc.

Công Tôn vừa tức giận vừa đau lòng, Triệu Phổ vội tiến lên ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử đừng khóc... Phụ thân người không nói lý lẽ, chúng ta đừng nhận thức y, hai ta cùng nhau, Cữu Cữu dưỡng người!”

“Người!” Công Tôn bị chọc tức, nói, “Tại sao người dạy con ta đi gạt người?!”

Triệu Phổ nhướn mi một cái, “Người cả ngày không để ý tới con, ta ở bên nó nó đương nhiên theo ta!”

Công Tôn nghe được thì cảm thấy là lạ, ngữ điệu của Triệu Phổ... nghe như Tiểu Tứ Tử là con hăn sinh ra không bằng, còn người người ta ta...

Vừa nghĩ tới đây, Công Tôn lắc đầu, một lúc mới phản ứng được, hỏi, “Sao nói ta không ở bên con?”

“Ô ô ô...” Tiểu Tứ Tử bắt đầu khóc thật rồi, cái mông đau lại còn ủy khuất, ôm Triệu Phổ nói, “Phụ thân... phụ thân hư hư, phụ thân ở bên được được, không ở bên Tiểu Tứ Tử, còn đánh đánh.”

Lúc này, động tĩnh ở đây cũng kinh động những người khác ở Khai Phong phủ, Bao Chứng vừa lúc từ phụ cận đi ngang qua, tâm nói chuyện gì vậy a? Sao Tiểu Tứ Tử khóc thảm như vậy?

Nhìn Tiểu Tứ Tử khóc, trong lòng Công Tôn vốn đã sớm rối loạn, lại nghe được Tiểu Tứ Tử nói, nghĩ tới, nhận ra mấy ngày nay tựa hồ rất ít ở bên nó...

Nghĩ tới đây, Công Tôn cũng không tức giận, nghĩ là chính mình sai, nhưng suy đi nghĩ lại, chuyện này trực tiếp nói với y không phải tốt rồi sao? Tại sao lại diễn vở kịch này?! Hại y lo lắng muốn chết còn đánh Tiểu Tứ Tử.

“Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử ô ô khóc, càng khóc càng thương tâm.

Triệu Phổ vỗ Tiểu Tứ Tử, tâm nói, Tiểu Tứ Tử, người đang diễn kịch hay là khóc thật vậy, đừng khóc nữa được không, khóc nữa phụ thân người phỏng chừng tâm sẽ nát.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử khóc thảm thương như vậy, bản thân cũng đau hỏng rồi, thấy Triệu Phổ còn ôm Tiểu Tứ Tử, càng nghĩ càng giận, cầm tức liếc Triệu Phổ, “Đồ lưu manh, trả con ta, đều tại người!” Nói xong, cầm gối đầu ném tới bản mặt mốc của Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhanh chóng cúi đầu...

Vốn đang muốn khuyên Công Tôn vài câu, lại nghe được ngoài cửa truyền đến một tiếng “Ai nha”...

Triệu Phổ quay phắt đầu lại, chỉ thấy cái gối kia, không sai lệch, vừa lúc đập trúng cái trán của Bao Chứng vừa đi tới trước cửa... Cái gối đầu này, làm bằng sứ nha...

Mà tình cờ, lúc này Triệu Trinh vừa lúc rủ Bàng Cát cùng Bát Hiên Vương tới Khai Phong phủ tìm Bao Chứng, vụ án lần trước xử lý rất tốt, Triệu Trinh muốn tới ban thưởng cho mọi người ở Khai Phong phủ, thuận tiện nhờ Công Tôn bắt mạch, hăn gần đây ngủ không ngon, có chút đau đầu. Vừa tới cửa chợt nghe bên trong truyền ra tiếng ầm ỉ, đi qua hành lang lại nghe tiếng Tiểu Tứ Tử khóc.

Mọi người liền vội vàng đến xem... vừa tới, thì thấy Bao Chứng bị một cái gối đầu từ trong viện bay tới... đập trúng.

...

Trầm mặc một lát sau, Bàng Cát giậm chân cười ha ha, một tay nâng cái bụng, một tay chỉ vào Bao Chứng nói, “Ai nha, thống khoái, thống khoái muốn chết ta rồi, lão Bao ngươi cũng có ngày hôm nay, ông trời mở mắt rồi!”

Triệu Phổ vừa thấy sự tình nháo lớn, quay đầu lại nhìn Công Tôn, “Người xem đi, to chuyện rồi kìa!”

Công Tôn tức giận đến không nói nên lời.

Triệu Trinh vội bảo người tới dìu Bao Chứng dậy, tâm nói có chuyện gì vậy a?

Bao Chứng bị đập một cái choáng váng, thấy mấy ông sao sáng bay vòng. Công Tôn cũng không thèm cùng Triệu Phổ làm ầm ỉ thêm nữa, chạy

tới giật lại Tiểu Tứ Tử, hung hăng đập Triệu Phổ một cước.

“Au...” Triệu Phổ trợn mắt vốn định nói hai câu, nhưng vừa nhìn, mới phát hiện vành mắt Công Tôn đã hồng hồng, cũng ngây dại.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử bỏ chạy, Thạch Đầu vội đuổi theo sau, Tiêu Lương nghe được động tĩnh cũng chạy tới xem, vừa thấy Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử chạy, cũng vội đuổi theo.

Tất cả mọi người thấy Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử như là khóc bỏ chạy... Tiểu Tứ Tử chắc chắn là đang khóc, vành mắt Công Tôn cũng hồng hồng.

Liếc mắt nhìn nhau, tất cả bọn họ đều dùng ánh mắt hoài nghi kiêm khinh bỉ nhìn Triệu Phổ —— Người đã làm gì?!

Triệu Phổ tìm một cái ghế đá ngồi xuống, lau hương tro trên mặt, lại xoa xoa cái chân, ai đen đui như ta a...

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 74: Lấy Gì Cứu Vết Người Đây, Cứu Cứu...

Triệu Phổ ngồi bên bàn đá sinh hồn dỗi.

Triển Chiêu thấy Bao Chửng bị ném trứng, biết đã gây họa lớn, cho nên liền ngoan ngoãn chạy tới dìu Bao Chửng, Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, vẫn là bỏ chạy trước.

Nhìn lại Bao Chửng... Triển Chiêu nhin cười.

Triệu Trinh và Bát Vương gia cũng nhin cười, Bàn Cát thì ôm bụng giậm chân, cười đến thở hồng hộc, chỉ vào Bao Chửng nói, “Bao... Ha ha ha... trăng khuyết biến thành trăng tròn rồi, ha ha.”

Bao Chửng vươn tay sờ sờ, vừa nãy Công Tôn ném cái gỏi, vừa khéo nện chính xác ngay vết sẹo hình trăng khuyết giữa trán ông, sau đó sừng vù một cục, lúc này trăng khuyết thực sự biến thành trăng tròn.

Bao Chửng một mặt thì đau đầu, một mặt nhìn Bàn Cát, tâm mắng... Người hay lắm sao, tự xem lại mình đi, béo phì thì có gì đẹp.

“Hoàng thúc, chuyện gì vậy?” Triệu Trinh đi tới ngồi xuống bên cạnh Triệu Phổ, thấy hấn gục đầu ủ rũ, có chút lo lắng.

“Ai, đừng nói nữa.” Triệu Phổ lắc đầu, “Cũng do đầu óc ta có vấn đề.”

Trong đầu Triệu Phổ bây giờ đều là hình ảnh Công Tôn gương mặt trắng xanh vành mắt hồng hồng, cũng tự trách mình nghĩ ra trò đùa này... May

mà ban này Tiểu Tứ Tử giả bệnh không giống, nếu không lỡ đâu Công Tôn nôn nóng xảy ra chuyện nguy hiểm vậy thì không xong.

Triển Chiêu cũng rất áy náy, đặc biệt Tiểu Tứ Tử vừa bị Công Tôn đánh đòn, còn khóc thảm thương, hẳn cũng đau lòng vô cùng, sớm biết vậy ban này đã bế theo Tiểu Tứ Tử cùng nhau chạy.

.

Mặc kệ Triệu Phổ và Triển Chiêu buồn nản không đề cập nữa, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử một đường chạy về biệt viện của mình, vào phòng, đóng cửa.

“Bịch” một tiếng, Thạch Đầu đang theo sát phía sau, không lưu ý, đụng cái ịch vào cửa.

“Chi chi chi.” Thạch Đầu đụng một cái thất điên bát đảo, đứng lên ầm ỉ kháng nghị.

Tiêu Lương vội ôm lấy nó, nói, “Thạch Đầu, đừng ồn, Cẩn Nhi không cao hứng mà, một hồi trở lại.”

Thạch Đầu quay đầu lại nhìn Tiêu Lương, Tiêu Lương ôm nó, kiên trì chờ ngoài cửa... Tiêu Lương vừa nghe tiếng Tiểu Tứ Tử khóc liền chạy đến, sau đó nhìn thấy Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đang khóc đến không ngừng được chạy vụt đi, vừa lo lắng vừa đau lòng, tâm rủa... Tên vương bát đản nào khi dễ Tiểu Tứ Tử, chờ ta học xong công phu làm thịt người!

“Hắt xì...” Công Tôn, Triệu Phổ, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đồng thời hắt xì một cái...

“Tiểu Tứ Tử?” Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử bế đến bên giường đặt xuống, Tiểu Tứ Tử đỏ đỏ miệng hai má còn phồng phồng, Công Tôn thấy bé vành

mắt đỏ bừng trên má dưới cằm đều là nước mắt, đau lòng muốn chết vội lấy khăn ra lau cho bé, Tiểu Tứ Tử liền chui vào trong chăn.

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn xốc chăn lên bế bé ra.

Tiểu Tứ Tử dẫu mỏ không nói, Công Tôn xoa xoa cái mông bé, “Có đau không?”

Tiểu Tứ Tử lại mếu máo, như vậy tựa hồ còn muốn khóc, Công Tôn vội lau nước mắt cho bé, nói, “Là phụ thân không tốt, phụ thân cho người đánh lại ha?”

Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn Công Tôn, đôi mắt to chớp chớp, trên lông mi còn đọng giọt nước mắt trong suốt.

Công Tôn thở dài, nói, “Là phụ thân không tốt, người muốn phụ thân ở bên người, trực tiếp nói cho phụ thân biết không phải được rồi sao, tại sao lại cùng Triệu Phổ diễn trò gạt ta?”

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói thầm, “Cửu Cửu... sợ phụ thân mất hứng mà.”

Công Tôn tức lên, “Người còn hướng về hẳn?”

“Phụ thân không ở bên Tiểu Tứ Tử, cũng không ở bên Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử bĩu môi giải thích, “Cửu Cửu là nương tử của phụ thân.”

Công Tôn thiếu chút nữa cười ra tiếng, trừng mắt liếc Tiểu Tứ Tử, “Nói bậy bạ gì đó hả?”

“Đúng là vậy mà.” Tiểu Tứ Tử bất mãn nhỏ giọng nói thầm, “Phụ thân chỉ thích được được.”

Công Tôn cũng có chút bất đắc dĩ, bản thân mình vài ngày nay vốn muốn mau chóng xử lý xong mọi chuyện trong hiệu thuốc, không ngờ lại

quên mất Tiểu Tứ Tử.

“Được rồi, sau này mỗi ngày phụ thân chỉ đi hiệu thuốc một canh giờ ngồi xem mạch kê đơn, sau đó mượn hai hỏa kế bán được, lại thỉnh Thái Y trong Thái Y viện thay phiên tọa đường, người chịu chữa?”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt hỏi, “Sau này phụ thân, chỉ ở hiệu thuốc một canh giờ, sau đó, sẽ ở bên cạnh Tiểu Tứ Tử.”

“Được.” Công Tôn nhéo nhéo má bé, “Sau này người cả ngày mười hai canh giờ đều bên cạnh phụ thân, được không?”

“Ngô... Tiểu Tứ Tử muốn bớt một... không phải, bớt hai canh giờ chơi với Tiểu Lương Tử, sau đó, còn lại chơi với phụ thân.” Tiểu Tứ Tử cúi đầu bóp bóp ngón tay nói.

“A...” Công Tôn cũng có chút ngoài ý muốn, tâm nói, Tiểu Lương Tử lợi hại thật a, mới tới chưa được mấy ngày mà đã dụ dỗ được Tiểu Tứ Tử, bất quá nói cũng phải, bạn đồng lứa mà, Tiểu Tứ Tử từ nhỏ cũng không có bằng hữu, như vậy hay nhất!

“Được, đều nghe người.” Công Tôn dùng khăn ướt giúp Tiểu Tứ Tử lau mặt.

“Ngoéo.” Tiểu Tứ Tử vươn ngón út ra, không cho Công Tôn chơi xấu.

Công Tôn dờ khóc dờ cười, liền ngoéo lấy ngón tay Tiểu Tứ Tử.

Vừa móc vào, chợt nghe Tiểu Tứ Tử nói, “Vậ... Lúc Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử chơi đùa, phụ thân chơi với Cừu Cừu.”

Công Tôn sững sốt, Tiểu Tứ Tử lắc lắc ngón tay đang móc cùng một chỗ với ngón tay của Công Tôn, nói, “Không cho chơi xấu, nếu không... nếu không... nếu không phụ thân sẽ bị Cừu Cừu ăn tươi!”

“Hả?!” Công Tôn hít sâu một hơi, vẻ mặt không dám tin nhìn Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử ngươi nói cái gì?!”

Kỳ thực cũng do Tiểu Tứ Tử thường cùng một chỗ với Triệu Phổ, khi nói đến Công Tôn, Triệu Phổ thường nói cái gì mà thấy được nhưng ăn không được, sau đó đám Giả Ảnh cũng thường chọc hăm, nói cái gì ăn tươi đi, mau ăn đi, đại loại vậy... Tiểu Tứ Tử kiến thức nửa vời, dù sao chỉ biết là Triệu Phổ muốn ăn tươi nhưng Công Tôn không muốn bị ăn tươi, cho nên, bé mượn câu này cùng Công Tôn ngoéo tay ước định, làm nghiêm phạt.

“Ai dạy ngươi?!” Công Tôn trừng Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vội trốn vào trong chăn, nhỏ giọng nói thầm, “Phụ thân hung hung.”

Công Tôn sừng sốt, vội vã hạ cơn tức, tiến đến bên cạnh Tiểu Tứ Tử ôm lấy bé, nói, “Phụ thân sai. Lần sau không hung dữ với ngươi.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử tâm tình tựa hồ triệt để tốt hẳn lên, ngồi trên đùi Công Tôn, vươn tay nắm một lọn tóc của Công Tôn vuốt vuốt, nhỏ giọng hỏi, “Phụ thân còn giận không?”

“Không giận.” Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử viền mắt hồng hồng, làm sao tức giận nổi nữa a, bèn nói, “Phụ thân đánh ngươi, ngươi có đau không?”

“Không đau.” Tiểu Tứ Tử gãi gãi cái mông, “Thịt thịt nhiều.”

Công Tôn bị Tiểu Tứ Tử chọc cười, vươn tay xoa bóp cái mông của bé, nói, “Cũng may là thịt thịt nhiều.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, sau đó lại hỏi, “Vậy... Phụ thân có giận Cửu Cửu không?”

“Giận!” Công Tôn không hề nghĩ ngợi liền rống lên.

Tiểu Tứ Tử tâm nói... Ai nha, Cữu Cữu xong đời rồi!

Nghĩ nghĩ một chút, Tiểu Tứ Tử nói, “Cái kia... Không phải lỗi của Cữu Cữu nha.”

“Đó là lỗi ai?” Công Tôn hỏi.

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, nói, “Phụ thân, hiệu thuốc là Cữu Cữu mở.”

Công Tôn sững sốt, không lên tiếng.

“Cữu Cữu đối với phụ thân thật tốt.” Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Công Tôn nói, “Cữu Cữu muốn phụ thân hài lòng, chính là muốn ngày ngày ở bên phụ thân, phụ thân lại bội tình bạc nghĩa...”

“Cái gì?” Công Tôn lại nổi xung, “Ai dạy người nói hả?”

Tiểu Tứ Tử meo máo, lần trước nghe Tử Tử bọn họ nói.

“Sau này người không được theo bọn họ học mấy thứ loạn thất bát tao này, người hiểu ý nghĩa của nó là gì không hả!” Công Tôn trừng mắt.

“Hiểu a.” Tiểu Tứ Tử nói thầm, “Thạch loạn trung thất, một đồng loạn thạch, trung gian là bảy cái.”

Công Tôn quan sát bé một hồi, ôm chầm lấy hung hăng hôn một cái, “Thật khả ái!”

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại cười ha hả.

“VẬY... phụ thân đừng giận Cữu Cữu.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Tiểu Tứ Tử thích Cữu Cữu.”

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử thật đúng là giúp đỡ Triệu Phổ, liền thở hỗn hển tới một câu, “Ta là giận hăn không biết nặng nhẹ, loại chuyện này cũng dám đem ra đùa giỡn, ta thiếu chút nữa bị hù chết!”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn Công Tôn.

Công Tôn đỏ mặt lên, vươn tay ngắt cái bụng của bé.

“Phụ thân sợ Cữu Cữu chết mất?” Tiểu Tứ Tử xoa xoa bụng, “Phụ thân cũng thích Cữu Cữu nha?”

Công Tôn nhéo bé, “Tiểu hài tử, người biết cái gì là thích hay không thích chứ, chỉ học nói bậy!”

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử tại trên vai Công Tôn cọ cọ, nói, “Tiểu Tứ Tử thích Cữu Cữu... Nhưng Tiểu Tứ Tử thích phụ thân nhất.”

Những uất ức tích tụ trong lòng Công Tôn lập tức tan chảy, nắm cái mũi nhỏ của Tiểu Tứ Tử, nói, “Coi như người có lương tâm.”

“Ai nha phụ thân.” Tiểu Tứ Tử đột nhiên nhớ tới, nói, “Phụ thân vừa ném trúng Tiểu Bao Tử.”

...

Công Tôn cũng nhớ tới, vội đứng lên, nói, “Nguy rồi, ta quên mất.” Vội xách hòm thuốc lên, nói, “Ngoan, người ở đây, gọi Tiểu Lương Tử đến chơi với người, ta đi xem Bao đại nhân.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Công Tôn vội mở toang cửa phòng, thấy Tiểu Lương ôm Thạch Đầu trông mong chờ ngoài cửa, Công Tôn liền nói, “Tiểu Lương Tử, đến chơi với Tiểu Tứ Tử đi.”

“Dạ!” Tiêu Lương vội vàng ôm Thạch Đầu chạy vào phòng.

Thấy Tiểu Tứ Tử ngồi trên giường, mặt mũi hồng hào, vành mắt tuy đỏ nhưng đã sớm ngừng khóc, Tiêu Lương cũng yên tâm, trèo lên giường, đem Thạch Đầu thả vào trong lòng Tiểu Tứ Tử, Thạch Đầu cọ cọ trở mình, Tiểu Tứ Tử giúp nó xoa xoa bụng.

Tiêu Lương kề sát Tiểu Tứ Tử ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi, “Cần Nhi, khóc nhè hả?”

“Không.” Tiểu Tứ Tử đỏ mặt nhìn nơi khác, bị Tiêu Lương thấy mình khóc nhè, thật là xấu hổ nha.

Tiêu Lương từ trong lòng lấy ra một bao đường mà vừa nãy Vương Triều cho nó, mở ra, bên trong là những viên ô mai đường trong suốt tròn vo, liền nhanh chóng lấy ra một viên, đút vào trong miệng Tiểu Tứ Tử.

“Ngô... Chưa quá nha.” Tiểu Tứ Tử chép chép miệng, Tiêu Lương cũng bỏ một viên vào miệng mình, chưa đến nhãn cả mũi, “Ui... Chưa quá.”

Hai đứa liếc mắt nhìn nhau, ngốc nghếch cười rộ lên.

.

Công Tôn cầm theo hòm thuốc, lo sợ bất an chạy tới tiền đình, chỉ thấy Bao Chứng bọn họ đang ngồi uống trà, hoàng thượng cũng ở đó, Triệu Phổ tỉnh mắt, liếc một cái thấy được Công Tôn, vội tranh thủ nhìn, tâm nhủ, sau lúc đó không biết có khóc tiếp không đây, đau lòng chết ta rồi.

Công Tôn cũng vô thức liếc nhìn Triệu Phổ, có chút xấu hổ.

Triển Chiêu cũng có chút xấu hổ.

Triệu Trinh thấy, liền cười nói, “Tiên sinh, mau tới giúp Bao khanh xem, cục u càng lúc càng lớn này.”

Bàng Thái Sư che miệng cười, Bao Chứng tức giận đến lắc đầu.

Công Tôn đi vào, trước tiên hành lễ với hoàng thượng và Bát Vương gia... Mọi người làm sao dám để y hành lễ a, đây chính là Vương Phi của Triệu Phổ!

Công Tôn đi tới bên cạnh Bao Chứng, nói, “Đại nhân... Ta bồi tội với người.”

“Ai, không sao không sao!” Bao Chứng vội xua tay, nói, “Làm người cũng có lúc lỡ tay mà, Tiểu Tứ Tử còn khóc không?”

“Ngừng khóc rồi.” Công Tôn mở hòm thuốc, giúp Bao Chứng trị cục u trên trán kia, Triệu Phổ ở một bên trông mong nhìn, thấy Công Tôn hình như cũng không quá tức giận, bèn thở phào nhẹ nhõm, cũng có chút hối hận.

Công Tôn rất nhanh giúp Bao Chứng xử lý tốt thương thế, sau đó Triệu Trinh lại nói hăn dạo gần đây ngủ không yên, hay đau đầu, Công Tôn bèn bắt mạch cho hăn, nói Triệu Trinh có chút phong hàn lại làm việc lao lực quá độ, cần tâm bổ.

Khi Công Tôn bắt mạch cho Triệu Trinh cũng có chút giật mình, y còn tưởng các hoàng đế hăn đều là ăn ngon ngủ ngon, ngồi không mà hưởng chứ, nhưng Triệu Trinh không chỉ gầy, thân thể cũng chỉ bình thường như bao người khác, cũng sẽ có lúc mệt mỏi.

Công Tôn không quên căn dặn, “Hoàng thượng chú ý thân thể, đừng quá lao lực.”

Triệu Trinh liền gật đầu, Triệu Phổ cũng không biết vì sao, ở một bên nghe thấy chua chua, tâm nói... Ta cũng lao lực!

Sau đó, bọn họ lại ngồi tán dóc một lúc rồi mới hồi cung, Bàng Cát hôm nay cảm thấy mỹ mãn, đứng dậy cáo từ. Bao Chứng thấy lão như vậy cũng muốn nổi nóng, bất quá cũng không có cách, cái này gọi là gia hòa vạn sự hưng (gia đình hòa thuận thì mọi sự đều suôn sẻ), lúc này Triệu Phổ cùng Công Tôn gây gỗ đến gà bay chó sủa, như thế lại càng làm người ngoài xem mà vui thích, bất quá không sao, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Chờ người đi, Bao Chứng cũng đứng dậy nói đi xử lý chính sự, Triển Chiêu theo sau, trước khi đi còn nháy mắt với Triệu Phổ, ý muốn nói —— Mau nhận lỗi với Công Tôn đi.

Triệu Phổ tự nhiên cũng biết.

Công Tôn thấy trong phòng chỉ còn lại mình cùng Triệu Phổ, cũng muốn đi, Triệu Phổ tiến lên ngăn lại, trở tay đóng cửa.

“Người muốn gì?” Công Tôn lui về sau một bước nhìn hắn.

Triệu Phổ sờ sờ mũi, một lúc sau mới nói ra một câu, “Thư ngốc... Người đừng nóng giận, là ta đùa quá trớn.”

“Người cũng biết à.” Công Tôn nhỏ giọng lầm bầm.

Triệu Phổ đi tới bên cạnh y, thấp giọng nói, “Đừng giận mà, ta xin lỗi mà.”

Công Tôn ngược mắt khinh bỉ nhìn hắn, nói, “Còn bôi tro đầy lên mặt, thật vất vả cho người nghĩ ra cách lừa ta a!”

Triệu Phổ cười cười, hắn thấy Công Tôn không giận nữa thì cũng an tâm. Triệu Phổ tự nhiên sẽ không lăm mồm phân bua, vì chính bản thân mà giải thích, nói cái gì hương tro là do Triển Chiêu bọn họ bôi, chỉ cần Công Tôn không tức giận là hắn đã thỏa mãn, về phần đúng sai... Chiêu này do chính mình nghĩ ra, vậy sai lầm đương nhiên là do mình.

“Tiểu Tứ Tử đâu?” Triệu Phổ hỏi, “Còn giận không?”

“Dễ được rồi.” Công Tôn nói, “Sau này ta không đánh nó nữa, dù sao, nó có làm ra chuyện gì thì đều là do người dạy, ta sẽ đánh người!”

“Ừ!” Triệu Phổ vòng tay ôm lấy y, nói, “Người đánh ta là được!”

“Hứ!” Công Tôn vội đẩy hẳn ra, xoay người đi ra ngoài, Triệu Phổ đuổi theo, hỏi, “Đi ăn không? Ta mời hai người ăn ngon.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, gật đầu, Triệu Phổ vui vẻ, vươn tay nhắc bổng Công Tôn chạy ra ngoài.

“Uy, người muốn gì?” Công Tôn kinh hãi.

“Ta gấp... không phải... Ta đói!”

...

Sau đó, Triệu Phổ dẫn Công Tôn, Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương đi Thái Bạch Cư dùng bữa.

Thạch Đầu cũng theo, bị Tiêu Lương kẹp bên nách, hiếu kỳ nhìn phớt xá, nhiều người đi đường cũng thấy Thạch Đầu, không biết đó là động vật gì, thật khả ái.

Vào Thái Bạch Cư, Triệu Phổ chưa yêu cầu nhã gian, đã hỏi trước, “Bạch Ngọc Đường có ở đây không?”

Tiểu nhị vui vẻ, nói, “Gia sao ngài biết, tại nhã tọa ở lầu hai đó.”

“Được!” Triệu Phổ gật đầu, dẫn bọn họ lên lầu, quả nhiên thấy Bạch Ngọc Đường đang dựa vào cửa sổ chờ ra.

“Bạch huynh.” Triệu Phổ đi tới bên bàn ngồi xuống.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, thấy Công Tôn và Tiểu Tứ Tử cũng tới, có chút xấu hổ. Kỳ thực hẳn cũng rất lưu tâm, vừa nãy chuyện nháo lớn, Tiểu Tứ Tử còn khóc sút sịt, bây giờ thấy mọi người tựa hồ đã hòa hảo, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Bạch Bạch.” Tiểu Tứ Tử lao tới, Bạch Ngọc Đường ôm lấy bé đặt bên người, rất tự giác mời khách.

Công Tôn có chút bất mãn nhìn Triệu Phổ —— Người với Triển Chiêu sao cứ hay ăn chực của hẳn? Tuy rằng hẳn rất có tiền.

Triệu Phổ nường mi, sờ sờ mũi —— Hôm nay người không ăn chực thì hẳn cũng muốn mời.

Tiêu Lương ngồi bên cạnh Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ cùng Công Tôn ngồi đối diện Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói với Triệu Phổ, “Đúng rồi, ta nghe nói vài chuyện.”

“Chuyện gì?” Triệu Phổ ngẩng đầu.

“Hôm qua ta có vài bằng hữu áp tiêu đi ngang qua vùng núi phía đông nam.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ta hỏi thăm một chút về chuyện yêu nhân... Kết quả, bọn họ nói yêu nhân hoành hành.”

“Hoành hành?” Triệu Phổ nhíu mày, “Đã nghiêm trọng như vậy sao?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Đám yêu nhân này, cụ thể làm cái gì?” Công Tôn hỏi.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói, “Đại thể là tuyên truyền về quỷ thần, nghe nói có Yêu Vương miếu, trong miếu bái Yêu Thần, đám yêu nhân đến từng nhà thu bạc, những ai không cho... chưa quá ba ngày, cả nhà đều chết.”

“Có chuyện này?” Công Tôn mở to hai mắt, “Xăng bậy như vậy?”

Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày, “Các bằng hữu của ta cũng chỉ là đi ngang qua, vậy mà cũng nghe được rất nhiều chuyện như là hoạt nhân sinh tế (tế sống người), lột da rút gân các loại, thật sự rất quá đáng, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.”

“Những người trong nha môn địa phương đều chết sạch rồi sao?” Triệu Phổ bất mãn nói.

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, ý bảo —— Cái này hẳn cũng không biết.

“Phụ thân cái gì là hoạt nhân sinh tế?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu hỏi, “Người không phải sinh ra người, gà không phải đẻ ra trứng sao?”

(chỗ này theo ta nghĩ, Tiểu Tứ Tử hiểu lầm chữ sinh tế (tế sống), thành sinh đẻ, chắc nó nghĩ “hoạt nhân sinh tế” nghĩa là một người sống sinh ra một con gì đó mà không phải người nên mới hỏi.)

Tiểu Lương Tử gấp một cái trứng cút đút vào miệng Tiểu Tứ Tử, nói, “Cẩn Nhi, ăn cái này.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử cắn trứng cút, phồng má nhai nhai, cũng quên hỏi lại.

Tất cả mọi người không khỏi cảm khái, kỳ thực Tiểu Lương Tử rất hữu dụng.

“Chờ đại quân tới trước đã, bằng không chúng ta đi trước thăm dò.” Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ta cũng nghĩ thế.”

“Trở lại thương lượng với Bao đại nhân một chút đi.” Công Tôn nói.

Tất cả mọi người gật đầu, vội vàng ăn.

.

Sau khi ăn xong, Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường đi tìm Bao Chứng thương lượng, Bao Chứng tính tính ngày, ý là, muốn đi mật thám cũng phải đợi ba ngày sau, lúc đó đại quân cũng gần tới, một khi tiến nhập vùng núi thì khó tránh gặp chuyện bất an, đại quân trước tiên mai phục bên ngoài, vạn nhất xảy ra chuyện gì, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Bọn họ đồng ý với tính toán của Bao Chứng, chờ ba ngày sau sẽ khởi hành.

.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Phổ đi tìm Công Tôn, thấy Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đang ở đằng kia chơi cờ năm quân, liền tiến đến hỏi, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân người đâu?”

“Đi hiệu thuốc xem bệnh rồi.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Lại đi?” Triệu Phổ nhíu mày.

“Phụ thân nói, mỗi ngày chỉ đi một canh giờ.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Sẽ về rất nhanh.”

Triệu Phổ cau cau cái mũi, suy nghĩ một chút, cũng không còn cách gì, thế là chạy đến hiệu thuốc ngồi chờ, coi như làm trợ thủ.

Muốn làm trợ thủ cũng không nên khẩn trương, Triệu Phổ đi vào hiệu thuốc, vừa lúc thấy Công Tôn đang bắt mạch... Người đến bắt mạch là một nữ nhân, Công Tôn tinh tế bắt mạch cho người ta, còn tiến sát tới nhìn mặt người ta, mở ra mí mắt của người ta mà nhìn, còn...

“Thư ngốc!” Triệu Phổ nổi nóng gầm lên một tiếng rồi đi đến, mùi dấm chua bốc lên bốn phía, như vậy rất nguy hiểm! Đi tới túm Công Tôn qua, “Không được nhìn!”

“Hả?” Công Tôn mờ mịt nhìn hắn, “Tại sao không được nhìn?”

“Người... Nam nữ phải cách xa, sao người lại sờ tới sờ lui hả?” Triệu Phổ nói.

Công Tôn nhú mày, nhìn hắn hỏi, “Người nghĩ cái gì đó? Ta xem bệnh mà!”

“Xem bệnh... Thân thiết như vậy hả.” Triệu Phổ đã ghen ứ ruột rồi.

“Triệu Phổ!” Công Tôn giờ một cước đá hắn, mắng to, “Người có bệnh à, sao không chịu nhìn, bà ấy đã sắp bảy mươi rồi, ta... Nam nữ cách xa cái đầu người!”

Triệu Phổ nhượng mi một cái, “Bảy mươi thì sao chứ? Bảy mươi thì không phải là nữ nhân sao? Không cho!”

“Người...” Công Tôn tức giận đến không nói nên lời.

“Hừ, người ngồi bên kia?!” Triệu Phổ chỉ vào một lão ngự y hỗ trợ bên cạnh, nói, “Người tới xem cho bà ta! Sau này a, nữ nhân đều về phần người!”

Lão ngự y đương nhiên nghe lời Triệu Phổ, vội tới xem bệnh cho lão thái thái.

Công Tôn tức giận đến tái cả mặt.

Vốn định cãi nhau Triệu Phổ, nhưng bên ngoài còn có vài người chờ, y liền thở hắt ra ngồi xuống, nghĩ... Chỉ có một canh giờ thôi, lát nữa hẵng tính sổ với tên vô lại này!

Sau đó, Tử Ảnh và Giả Ảnh ở bên ngoài duy trì trật tự, hô, “Ai ai, xếp làm hai hàng a, nữ ở một bên, nam ở một bên, không được đứng nhầm!”

Những người đến xem bệnh chia làm hai đội.

Lúc này, một tiểu hỏa tử trẻ tuổi tiến đến, nói, “Tiên sinh... Ta... Ta cùng vợ ta thành thân đã hai năm rồi, không biết vì sao, vẫn không có hài tử.”

Công Tôn gật đầu, nói, “Đưa tay đây ta bắt mạch.”

Tiểu hỏa tử đưa tay qua, Công Tôn vươn tay bắt mạch... Nhưng lại cầm trúng tay của Triệu Phổ, Triệu Phổ hí mắt, nhìn tiểu hỏa tử nọ, hỏi, “Đây là chứng bệnh quái quỷ gì thế hả? Loại bệnh này mà cũng đến xem được à?”

Tiểu hỏa tử bất quá chỉ là một nông dân thành thật, hơn nữa vốn bệnh này cũng rất khó mở miệng, xấu hổ muốn chết, thấy Triệu Phổ vẻ mặt hung thần ác sát, hăn cả kinh lắp bắp, “Ách... Cái này...”

“Cái này có gì mà phải xem chứ?” Triệu Phổ khinh bỉ, “Người về nhà làm mỗi ngày không phải là được sao, hay là làm không đủ a? Người còn muốn thế nào nữa?!”

“A...” thanh âm của Triệu Phổ không thấp, người đến xem bệnh đều nghe được, cả kinh hít sâu một hơi.

Mặt của Công Tôn đã từ xanh biến thành đen, mà mặt của tiểu hỏa tử kia thì từ màu đỏ biến thành màu gan lợn.

“Ta... Ta nơi đó, không dậy nổi.” Tiểu hỏa tử lắp bắp nói, “Cũng... Cũng không lâu.”

“Hải nha!” Triệu Phổ biến sắc, chỉ vào hăn mắng, “Người con mẹ nó dám đùa giỡn lưu manh! Ta đánh chết...”

“Ai nha...” Tiểu hỏa tử nọ ôm đầu chạy.

Những người xem bệnh đưa mắt nhìn nhau, Triệu Phổ nhướn mi một cái, “Tiếp!”

Người thứ hai là một trung niên hán tử, nơm nớp lo sợ đi tới, ngồi xuống, nói, “Tiên... Tiên sinh... Ta...”

“Người cái gì a?” Triệu Phổ thấy tướng mạo hăn cũng không tệ lắm, mặt chữ điền mắt to, nhìn chăm chăm vào Công Tôn, trông thật khó chịu, “Cà lăm không có cách trị a, đổi người, kế tiếp!”

Trung niên nhân đó cũng vội bỏ chạy, tiếp đó lại đổi thành một lão đầu, lão đầu kia bị dọa đến có chút run run, nơm nớp lo sợ ngồi xuống, nói, “Thần y... Nhi tử ta bất hiếu...”

“Hải nha, người già hồ đồ rồi.” Triệu Phổ nói với Tử Ảnh, “Vụ này đưa tới chỗ Bao Tướng, xem nhi tử của lão bất hiếu tới cỡ nào, nếu như thái quá thì chém ngay, không ngoan ngoãn thì đánh một trận!”

“Ách... không phải a, ta... ta nói là con ta bất hiếu, nó đả thương người...” Lão đầu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Triệu Phổ nói, “Quá phận như vậy à... Tìm Bao Tướng, đem nhi tử của lão bắt lại!”

“Ai...” Lão đầu chưa nói xong, bị Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đưa tới chỗ Bao Chứng, kỳ thực lão đầu muốn hỏi Công Tôn một chút, người bị thương kia, cần phải bồi thường bao nhiêu tiền thuốc men, bao nhiêu bạc thì đủ, đáng tiếc bị nâng đi.

Triệu Phổ ngoắc, “Kế tiếp kế tiếp!”

Lúc này, các nam bệnh nhân đã chạy hơn phân nửa, còn lại cũng không dám tới.

Triệu Phổ nhú mày, nói, “Nhanh a!”

Lúc này, mặt của Công Tôn đã từ đen biến trắng.

Sau đó, có một thanh niên lấy dũng khí tiến lên, tới đối diện Công Tôn nói, “Tiên... Tiên sinh...”

Triệu Phổ nhú mày, thanh niên này da mịn thịt mềm, nhìn thật phiền phức! Dám nhìn Công Tôn nhà hăn như vậy hả?!

“Ta... Móng tay, màu xám...”

“Người một đại lão gia, móng tay xám thì sao chứ hả?” Triệu Phổ nói, “Người có nường hay không a, ngại mình không dễ nhìn thì về nhà nói với nường cho tiền mua thêm chút son mà tô lên!”

“Má ơi...” Thanh niên kinh hách quá độ, thói hung hăng của Triệu Phổ mà nổi lên, ngay cả ma đầu giết người không chớp mắt cũng sợ, huống chi là vài bách tính nho nhỏ, sau đó, những người xem bệnh cả nam lẫn nữ đều nháo nhào bỏ chạy.

Triệu Phổ vừa thấy không còn ai, đại hỉ, quay đầu nói với Công Tôn, “Hết người rồi, đi thư ngốc, hai ta đi uống trà đạo phố không?”

...

“Uống trà đạo phố?” Công Tôn chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ khóe miệng giật giật, lui về sau một bước.

“Triệu Phổ!” Công Tôn chop lấy nghiên mực trên bàn, mắng to, “Hôm nay không tiêu diệt ngươi, ta cùng họ với ngươi!” Đang khi nói, nghiên mực liền bay đi.

Cũng vừa lúc, hôm nay Bàng Thái Sư tới tìm Bao Chứng, tiện thể xem cục u trên trán ông như thế nào, mặt khác, muốn tìm Công Tôn, cầu một phương thuốc, tốt nhất là loại có thể nhanh chóng khiến Bàng phi có thai.

Bao Chứng dẫn Bàng Cát tới viện tử, nghe nói Công Tôn đi hiệu thuốc, Triệu Phổ cũng đi theo, Bao Chứng cười, liền dẫn Bàng Cát tìm đến, còn nhường Bàng Cát đi trước... Vì vậy, Bàng Thái Sư đi tới cửa hiệu thuốc, đã bị nghiên mực của Công Tôn bay ra đập trúng cái trán.

Nghiên mực này cũng không thua gì cái gối bằng sứ lần trước, mà bên trong còn đầy mực, cái trán Bàng Thái Sư bị ném trúng ngay chính giữa không nói... Còn bị mực đổ đầy cả mặt.

Bao Chứng ở một bên thấy được, nheo mắt cười cười, nói, “Lão Bàng... Người đừng học ta a, người không phải nói đen thì nhục sao?”

Công Tôn vừa thấy liền biết mình gặp rắc rối, vội giấu tay ra sau lưng, Triệu Phổ kéo y bỏ chạy.

Bàng Thái Sư thở hổn hển nửa ngày mới ngồi dậy được, nhìn vào trong hiệu thuốc, nói, “Ai... Ai lấy nghiên mực ném ta?”

Bao Chứng nhin cười, chỉ thấy Bàng Thái Sư đen thui cả mặt, trên trán cũng nổi lên một cục u to, tâm nói, quả báo a, hay! Thật hả giận!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 75: Lại Một Người Thú Vị ^^ Đội Ngũ Càng Thêm Lớn Mạnh

Triệu Phổ náo loạn lần này kết quả là...

Bao Chứng cùng Bàng Thái Sư với tổ hợp song nguyệt trên trán, trong lúc lâm triều ngày hôm sau khiến Triệu Trinh nằm bò trên long thư án (cái bàn trên Kim Loan điện) mà ôm bụng, cả triều văn võ bá quan cũng cười đến quặn cả ruột, đều cảm thấy thỏa dạ.

Bàng Thái Sư cùng Bao Chứng vô cùng ghen ngào, bất quá người ghen nhất chính là Triệu Phổ —— Bởi vì Công Tôn không để ý đến hắn.

Từ hôm đó sau khi Công Tôn dùng nghiên mực ném vào mặt Bàng Thái Sư, đã bắt đầu chọn lựa không thèm đếm xỉa tới Triệu Phổ, xem hắn như không khí, như vật trong suốt không tồn tại.

Triệu Phổ nói với Công Tôn, y không phản ứng, Triệu Phổ muốn mời y đi ăn, y không thèm nhìn, cuối cùng buổi tối Triệu Phổ mò đến bên giường Công Tôn muốn nằm kề bên nhau một chút, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử nằm bên kia, trùm chăn kín đầu, để Triệu Phổ và Thạch Đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

Triệu Phổ rất phiền muộn.

.

“Ai...” Mắt thấy ba ngày đã trôi qua, Triệu Phổ nằm dài lên bàn đá mà than thở.

Giả Ảnh đi tới nói với hắn, “Vương gia, người mà lão Hạ phái đi đã sắp đến, là nhân mã Thiếu Chinh dẫn theo.”

“Thiếu Chinh cũng tới sao?” Triệu Phổ ủ rũ ủ xiu như cọng bún, nói, “Hạ Nhất Hàng là thành tâm làm cho ta ấm ức tới chết phải không, lúc này sao lại để tiểu tử Thiếu Chinh kia tới chứ?”

“Ba nghìn người này rút ra từ tiên phong doanh của Thiếu Chinh, đều là cao thủ.” Giả Ảnh nói, “Hơn nữa, tác chiến vùng núi thì Thiếu Chinh có kinh nghiệm a.”

“Ai...” Triệu Phổ than thở lần thứ một trăm, “Chịu không nổi, không phải chỉ là đánh sơn tặc thôi sao, cũng không phải đánh Liêu binh.”

“Thiếu Chinh?” Triển Chiêu ở một bên nghe được bèn hỏi, “Tiên phong quan của Triệu gia quân, Xích Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chinh sao? Cứu ngưỡng đại danh a.”

“Hắc hắc.” Giả Ảnh gật đầu, nói, “Thiếu Chinh thích vô giúp vui, phỏng chừng ở biên quan nhàn rồi không có chuyện làm, vừa nghe sẽ có trận đánh nên chạy tới.”

“Đó là chuyện tốt a.” Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, “Tại sao lại rầu rĩ không vui chứ? Lương tướng như vậy.”

“A...” Nụ cười của Triệu Phổ hơi xấu hổ lại bất đắc dĩ.

Triển Chiêu thì có chút khó hiểu, ngược mắt nhìn Giả Ảnh.

“Khụ khụ.” Giả Ảnh tiến tới bên tai Triển Chiêu nhỏ giọng nói, “Triệu gia quân chúng ta có tứ đại tướng, Hạ bà mụ, Âu Dương độc mồm, Kiêu

Quảng đông dài, Trâu Lương hũ nút.”

“Hạ là phó tướng Hạ Nhất Hàng, Âu Dương chính là tiên phong tướng quân Âu Dương Thiếu Chinh, Kiều Quảng là tả tướng quân Long Kiều Quảng, Trâu Lương, chính là hữu tướng quân Trâu Lương?” Triển Chiêu hỏi, “Đều là danh tướng trong triều gia quân a.”

“Thì là mấy tên đó đó.” Tử Ảnh bĩu môi, nói, “Danh tướng cái gì chứ, chờ người thấy người thật thì sẽ biết, còn cà tàng hơn cả Nguyên Soái của bọn ta. Hạ Nhất Hàng nhân xưng là Hạ bà mụ, là đồ gà mái a, giống như bà quản gia, bất quá cũng khó trách hẳn, Nguyên Soái của chúng ta là tên bại gia, nếu không có hăn trông chặt, gia nghiệp đã sớm bại hết. Âu Dương Thiếu Chinh độc mồm tinh ranh... Vương gia sợ hăn nhất, ta phỏng chừng không kém bao nhiêu so với Công Tôn tiên sinh lúc nổi điên đâu, mở miệng ra là có thể chọc người tức chết. Kiều Quảng đông dài, một câu nói còn xào nẫu đảo đảo lặp lại ba bốn lần, nói đến lỗ tai người mọc ra cái kén. Trâu Lương thì khỏi nói, đánh hăn ba gậy còn không thềm đánh rằm một cái, hai người bọn họ nói chuyện phiếm mới vui nha, một người thì liên tục nói nhảm, còn một người thì liên tục uống rượu.”

Triển Chiêu cảm thấy thú vị, tại sao những đại tướng quân danh chấn thiên hạ, nghe từ miệng Tử Ảnh đều biến thành quái thai.

“Nói tiếp, Thiếu Chinh còn chưa biết chuyện Vương gia muốn thành thân chứ?” Tử Ảnh đột nhiên hỏi Giả Ảnh, “Nếu để hăn biết, vậy náo nhiệt rồi!”

“Vì sao?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Ai nha người không biết đâu.” Tử Ảnh nói, “Thiếu Chinh lòng dạ hẹp hòi, luận võ bại dưới tay Vương gia cho nên ghi hận trong lòng, lạc thú lớn nhất đời hăn chính là được nhìn Vương gia xấu mặt, Vương gia càng khó chịu hăn càng thống khoái!”

“Nói đến luận võ.” Giả Ảnh nhú mày nói, “Triển đại nhân, nếu như Thiếu Chinh nói muốn luận võ với ngươi và Ngũ gia, nghìn vạn lần đừng để ý tới hã, hã phỏng chừng đánh không lại hai người, vạn nhất thua, thì sẽ lên cơn!”

“Hả?” Triển Chiêu có chút không thể tiếp thu, dùng cách nói này hình dung một đại tướng quân.

“Thật đó, nhìn người không thể xem tướng mạo, ta dám cam đoan Âu Dương Thiếu Chinh là nam nhân lòng dạ hẹp hòi nhất mà ngươi được gặp trên đời này!” Tử Ảnh nghiêm túc nói, “Hã ngay cả người khác lớn lên suýt hơn mình, cũng sẽ ghen ăn tức ở!”

“A?” Triển Chiêu cả kinh, nói, “Vậy một lát đừng để hã thấy Bạch Ngọc Đường.”

“Ừ.” Giả Ảnh cùng Tử Ảnh đều gật đầu, đang nói, chợt nghe phía sau có người hỏi, “Ta làm sao?”

Triển Chiêu và hai ảnh vệ đều cả kinh nhảy dựng, quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng ngay sau bọn họ... Hơn nữa như vậy là vừa mới tới, cũng không nghe được bọn họ nói cái gì, nhưng ba người phản ứng mạnh như vậy, khiến cho hã có chút hồ đồ.

“Ha hã.” Ba người vội cười trừ.

Bạch Ngọc Đường cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ thấy Triệu Phổ còn nằm dài trên bàn than thở, liền hỏi, “Còn chưa làm hòa với Công Tôn sao?”

Ba người đều lắc đầu.

Lúc này, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chạy chậm tới, ôm Thạch Đầu đang ngày càng lớn, Tiêu Lương theo sát bên cạnh.

“Tiểu Tứ Tử.” Triệu Phổ ngoắc bé.

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử chạy đến bên cạnh Triệu Phổ, nói, “Cửu Cửu... Phụ thân không cho ta nói chuyện với người, nói là thấy sẽ đánh đòn.”

Triệu Phổ nhìn trời, nói, “Phụ thân người còn đang tức giận sao?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, đem Thạch Đầu đặt lên bàn, sau đó tự mình bò lên ghế ngồi xuống, Thạch Đầu lại nhảy về lại đùi bé.

“Bất quá, Cửu Cửu, người cũng quá đáng lắm nha, dám quấy rầy phụ thân xem bệnh.” Tiểu Tứ Tử có chút bất mãn nhìn Triệu Phổ, nói, “Phụ thân ghét nhất là bị người khác phá rối lúc mình xem bệnh! Hơn nữa sau hôm đó, phụ thân nói số người đến hiệu thuốc xem bệnh rất ít, tất cả mọi người đều nói sợ Cửu Cửu.”

Tất cả mọi người nhin không được liếc nhìn Triệu Phổ, ánh mắt như là —— Đúng vậy! Người này thật sự đáng đời, chưa thấy ai quá đáng như vậy!

“Cũng không cần giận lâu như vậy chứ?” Triệu Phổ bĩu môi.

“Vương gia, người xin lỗi chưa?” Tử Ảnh hỏi hẩn.

Triệu Phổ chun mũi, nói, “Chưa...”

“Công Tôn vốn cũng không phải không phân rõ phải trái, người đi xin lỗi y đi, việc này vốn là do người sai.” Triển Chiêu nói, “Đừng làm mất cảm tình.”

“Không phải ta không chịu xin lỗi.” Triệu Phổ nói, “Y bây giờ xem ta như không tồn tại... Hơn nữa, ta sai chỗ nào chứ, y thân cận với người khác như vậy, ta thấy thì ta khó chịu, có gì sai? Ta...”

“Khụ khụ.” Lúc này Tử Ảnh ho khan một tiếng, mọi người liền thấy... Công Tôn từ bên ngoài đi vào, trên tay cầm theo một hòm thuốc. Hôm nay bọn họ dự định khởi hành đi Dĩnh Xương phủ, Công Tôn liền chuẩn bị từ rất sớm, vào cửa, thì thấy mọi người đều nhìn mình, Triệu Phổ tự nhiên cũng nhìn mình.

Công Tôn đi tới bên bàn, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử đem Thạch Đầu đặt lên bàn, Triển Chiêu đi đến ôm lấy. Tiểu Tứ Tử cầm quả cam mà Triển Chiêu vừa lột vỏ cho mình, bóc ra một múi, đút vào miệng Công Tôn, nói, “Phụ thân đừng giận Cửu Cửu nữa.”

Công Tôn nhai nhai múi cam ngọt như mật đường, chớp chớp mắt hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cửu Cửu là ai?”

...

Triệu Phổ bị tổn thương, Tử Ảnh và Giả Ảnh đều nhin cười, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lắc đầu giả vờ không phát hiện, dù sao quan thanh liêm cũng khó xen vào việc tư, chuyện này không có cách nào để quản.

Đang khi nói, thì Vương Triều Mã Hán từ bên ngoài chạy vào, “Cửu Vương gia, người đến rồi.”

“Ở đâu?” Triệu Phổ hỏi.

“Trong cánh rừng ngoài cổng thành.” Vương Triều nói, “Người thông tri đang ở bên ngoài.”

“Bảo hẩn vào đây.” Triệu Phổ khi xử lý quân vụ, thì rất có uy phong nha.

Không bao lâu, có một tham báo chạy vào, hành lễ với Triệu Phổ, “Nguyên Soái, tiên phong quan an bài nhân mã tại thập lý đình* trong cánh

rừng ở đông ngoại ô Khai Phong, chúng ta buổi tối một đường chạy tới đây, ban ngày nghỉ ngơi, vẫn chưa khiến quan phủ chú ý.”

*(thập lý đình là đình nghỉ mát, để người đi đường tránh gió mưa, hóng mát, chống rét và tạm dừng chân)

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu nói, “Người bảo hẩn chợp mắt trước đi, chờ chúng ta khởi hành, buổi tối hẩn dẫn người chạy tới phụ cận Dĩnh Xương phủ chờ, có hành động gì ta sẽ thông tri cho hẩn.”

“Ách...” Tham báo ngẩng đầu nhìn Triệu Phổ.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ khó hiểu.

“Tiên phong quan nói, hẩn cũng muốn đi theo.” Tham báo trả lời.

Triệu Phổ nhíu mày, “Hẩn đi thì nhân mã làm sao bây giờ?”

“Tiên phong quan nói...” Tham báo có chút do dự.

“Người là ở chỗ Hạ Nhất Hàng hay chỗ Thiếu Chinh? Một câu nói mà cũng cù nhây như vậy sao?” Triệu Phổ không nhịn được.

“Tiên phong quan nói, Vương gia chắc chắn không chịu, cho nên hẩn tới trước... đang ở ngoài cửa.” Tham báo đơn giản nói ra.

“Hẩn phản rồi.” Triệu Phổ trừng mắt.

Tham báo vội nói, “Tiên phong quan nói đã an bài xong hành động của nhân mã. Còn nói... Vương gia không cần lo lắng, không phản.”

Tất cả mọi người nhin cười, Âu Dương Thiếu Chinh này xem ra thật thú vị.

“Người đừng để hấn vào, bảo hấn về đi!” Triệu Phổ đứng lên nói với mọi người, “Đi, chúng ta lập tức đi Dĩnh Xương phủ, từ cửa sau.”

Mọi người đứng dậy, Triển Chiêu đi chào tạm biệt Bao Chửng, hỏi một ít về những chuyện cần chú ý trong chuyến đi này. Các ảnh vệ cũng đều tự chuẩn bị. Tiêu Lương vác một bao hành ý nhỏ, Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, nắm tay Tiêu Lương cùng đi ra ngoài.

Công Tôn xuất môn, Triệu Phổ cũng đứng lên đi ra ngoài, hai người sánh vai, Triệu Phổ liếc nhìn Công Tôn, Công Tôn không thèm nhìn hấn.

Triệu Phổ có chút nóng nảy, chen chen sang bên cạnh, ngăn trở lối đi của Công Tôn, Công Tôn không mắng chửi cũng không đánh người, trực tiếp không nhìn, cử thế này giống như lấy mạng Triệu Phổ vậy, so với mắng chửi đánh người thì càng khiến hấn chịu không nổi a.

“Thư ngọc.” Triệu Phổ đi tới bên cạnh Công Tôn gọi một tiếng, Công Tôn liếc hấn một cái, sau đó tiếp tục đi ra ngoài.

Triệu Phổ chớp chớp mắt —— U, còn chịu liếc ta một cái, xem ra không tức giận như hôm qua a.

.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương nắm tay đi đến gần xe ngựa, Thạch Đầu được Tiểu Tứ Tử ôm, chi chi gọi, giẫy dụa đòi xuống.

“Thạch Đầu không ngoan.” Tiểu Tứ Tử đem Thạch Đầu đặt xuống, cùng nó bò lên trên xe, vén màn xe lên... Nhưng thấy trong xe ngựa, có một người đang ngồi.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đều sửng sốt một chút, Thạch Đầu cũng nghiêng đầu...

Người trong xe ngựa thoạt nhìn tương đương trẻ tuổi, trông cũng thập phần anh tuấn, mặc một thân võ y màu nâu nhạt, buộc một cái đai lưng bằng da màu nâu ngang thắt lưng, trên đai lưng đeo một tranh trường đao. Da rất trắng, tóc rất ngắn, mà còn là màu đỏ, mày rậm mắt to, khóe miệng mang cười, đang quan sát Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương.

Tiểu Tứ Tử thấy một người xa lạ ngồi xếp bằng trong xe ngựa, khuỷu tay chống đầu gối, tay nâng cằm, đang dò xét mình, liền vô thức trốn phía sau Tiêu Lương, Thạch Đầu nhỏ bé trốn phía sau Tiểu Tứ Tử.

Tiêu Lương có chút bất đắc dĩ, cau mày hỏi người trong xe ngựa, “Người là ai?”

Thanh niên nọ nhướng nhướng mi, cười hỏi, “Nga... Ai là tiểu Vương gia tương lai a?”

Công Tôn và Triệu Phổ lúc này cũng đã đi ra, liền thấy khó hiểu, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương không vào xe ngựa, đứng ngoài thùng xe làm cái gì?

“Tiểu Tứ Tử?” Công Tôn đi qua hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Phụ thân, có người.” Tiểu Tứ Tử vươn tay chỉ vào nói.

Công Tôn nhìn thoáng qua bên trong xe, mà người ngồi bên trong xe ngựa cũng vừa lúc nhìn ra bên ngoài, cùng Công Tôn đối mặt.

Công Tôn cũng có chút khó hiểu, tại sao vô duyên vô cớ trong xe dư ra một người a.

Người nọ cũng tỉ mỉ quan sát Công Tôn từ trên xuống dưới, cuối cùng, “Phốc xuy” cười một tiếng, hắc hắc bò trên xe, liên tục dẫm lên sàn ha ha cười phá lên, trong miệng lầm bầm, “Là một thư sinh, thực sự là một thư sinh, ai nha, buồn cười chết ta rồi!”

Mặt Công Tôn hơi đen lại, tâm nói tên này là ai à? Có bệnh à?

Triệu Phổ vừa nghe được tiếng nói của người nọ, sắc mặt trở nên so với Công Tôn còn khó nhìn hơn, xông vào trong xe nhìn một cái, mắng, “Tiểu tử người tại sao lại ở chỗ này?”

Người nọ giương mắt nhìn Triệu Phổ, hành lễ với hắn, “Vương gia.”

“Thiếu Chỉnh!” Tử Ảnh và Giả Ảnh cũng thấy người, Công Tôn hơi giật mình, đây là tiên phong quan, nhân xưng Xích Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chỉnh? Nghe nói người này không những năng chinh quán chiến dũng mãnh không gì sánh được, hơn nữa còn thông thạo địa lý, từng dẫn theo mấy vạn nhân mã trong vòng ba ngày bộ hành qua sa mạc, cho nên là một tiên phong dẫn đầu mặt trận của Triệu gia quân. Bất quá hắn cũng như Triệu Phổ, so với trong lời đồn thì còn trẻ hơn nhiều.

Bất quá vừa nghĩ đến Triệu Phổ, Công Tôn lại suy đoán, đại khái có tiếng mà không có miếng là bệnh chung của Triệu gia quân! Tiên phong quan này thoát nhìn cũng không đáng hoảng cho lắm.

Âu Dương Thiếu Chỉnh cười xong, nói, “Sao ta có thể không đi chứ, địa thế của vùng núi đông nam mặc dù không thể so sánh với vùng khỉ ho cò gáy bên tây bắc, nhưng vùng núi phía nam là rắc rối nhất, một chút quy luật cũng không có, cho nên ta muốn kiểm tra địa hình trước sau đó mới phái binh, nếu không ba nghìn binh sĩ sẽ lạc đường, mà đó đều là ái tướng của ta, một cái mạng ít nhất có giá vài vạn lạng vàng, thiếu một người người phải bồi thường cho ta!”

Triệu Phổ mặc dù tức tối nhưng cũng không thể nói gì, dù sao thì sự thật đúng là vậy, mấy đại tướng dưới tay hắn đều là loại thích lấp liếm điểm yếu tự bênh vực mình, sợ nhất bị tổn thất.

“Được rồi, vậy người cưỡi ngựa, đừng ngồi trong xe.”

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh đã bắt đầu chơi đùa với bạn Thạch Đầu vì hiếu kỳ đã tiến tới ngắm trai, hấn dùng ngón tay gãi gãi vùng dưới cằm của Thạch Đầu, nói, “Ngồi xe vui.”

“Người là một võ tướng ngồi trong xe làm cái gì?” Triệu Phổ trừng mắt.

“Chỗ trĩ của ta sẽ bị đụng đau.” Âu Dương Thiếu Chinh mặt không đỏ tim không đập trắng trợn nói, “Sao hả?”

Triệu Phổ hít một hơi sâu, tóm lấy Công Tôn nói, “Đi, thư ngọc, chúng ta cưỡi ngựa.”

Nhưng Triệu Phổ lại quên Công Tôn đang đấu khí với hấn.

Công Tôn khinh khinh liếc hấn một cái.

Công Tôn kéo Tiểu Tứ Tử tiến lên xe ngựa ngồi, nói, “Tiểu Tứ Tử, sao không chào người ta?”

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ lại có chút lo sợ nhìn Âu Dương Thiếu Chinh, mở miệng, “Chân Chân*...”

*(Chữ Chinh [zhēng] trong Thiếu Chinh đọc na ná như chân [zhēn] trong chân thật)

“Ha ha.” Âu Dương Thiếu Chinh bị Tiểu Tứ Tử chọc cười, nói, “Tiểu Vương gia a, gọi Âu Dương [ōu yáng] là được rồi, Chân Chân là tên của bé gái mà.”

Tiểu Tứ Tử nghe xong cảm thấy thú vị, bèn mở miệng gọi, “Nga Nha [ò yā].”

“Cẩn Nhi, là Âu Dương.” Tiêu Lương cũng đi vào.

“Nga... Nha.” Đầu lưỡi Tiểu Tứ Tử không thể uốn cong, không nói rõ được hai chữ Âu Dương.

Chọc cho Âu Dương Thiếu Chinh nằm sấp mà nện lên sàn, Triệu Phổ kề sát Công Tôn ngồi xuống, Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử đặt ở giữa, tách khỏi Triệu Phổ. Thạch Đầu ngây thơ, không biết Triệu Phổ lúc này đang rất là thụ thương, cọ tới, tựa trên người của hắn, thư thư phục phục ngửa cái bụng lên trời bắt đầu liếm mao.

Lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng cười ngựa tới, thấy được trong xe ngựa có người ngồi.

Triệu Phổ lần lượt giới thiệu mọi người một chút, Âu Dương Thiếu Chinh nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, mỉm cười, nhướng mi với Triệu Phổ một cái —— Nhân trung long phượng a!

Triệu Phổ nhú nhú khóe miệng, tâm nói, đúng vậy, đều là long phượng, người lại có người để làm khó dễ một trận rồi.

Sau đó, Giả Ảnh kêu một tiếng, “Khởi hành!”

Xe ngựa bắt đầu tiến lên phía trước.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường giơ roi thúc ngựa, dẫn đầu đi phía trước.

Triệu Phổ đang suy nghĩ một hồi làm thế nào để giảng hòa với Công Tôn, đừng tiếp tục đấu khí nữa, lại nghe được bên ngoài xe ngựa có tiếng ngựa hí.

Vén màn xe lên nhìn, chỉ thấy Hắc Kiêu ở ngoài xe ngựa xoa tung tung mao kêu la thảm thiết, tư thế đó như muốn nói —— Triệu Phổ, người đi ra!

Triệu Phổ nhìn trời, quên mất con ngựa điên này.

Hắc Kiêu đã nhiều ngày không được chạy, bị nhốt trong chuồng khó chịu vô cùng, mấy thanh gỗ ngăn với chuồng bên cạnh đều bị nó đá gãy, hôm nay thật vất vả được thả ra, vừa thấy hình như được đi xa, Hắc Kiêu sung sướng... Nhưng mắt thấy Tảo Đa Đa cùng Bạch Vân Phàm đều chạy mà Triệu Phổ dĩ nhiên lại chui rúc trong xe ngựa không để ý tới nó, lẽ nào muốn để nó chạy một mình? Trọng sắc khinh mã!

Vì vậy... Ngựa điên nay lại càng điên, cắn lấy màn xe không buông, tư thế đó, Triệu Phổ không ra thì nó sẽ phá xe.

“Kiêu Kiêu hình như mất hứng nha.” Tiểu Tứ Tử nằm trên đùi Tiêu Lương, giúp Thạch Đầu chải lông mao, hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn nhìn Hắc Kiêu, lại nhìn Công Tôn một bên, ngược mắt, thì thấy Âu Dương Thiếu Chính hiếu kỳ đánh giá cả hai, tựa hồ đã phát hiện giữa hai người hình như có vấn đề.

Triệu Phổ trong lòng rất khó chịu, đột nhiên túm lấy cánh tay của Công Tôn.

Công Tôn có chút giật mình ngược mắt nhìn hắn, còn chưa kịp mình bạch chuyện gì xảy ra, Triệu Phổ đã kéo y nhảy ra, phóng lên lưng Hắc Kiêu.

Hắc Kiêu vừa cảm thấy Triệu Phổ ngồi lên lưng nó, kêu lên một tiếng vui vẻ, Triệu Phổ một tay ôm Công Tôn đặt ngồi đằng trước, một tay túm dây cương, vung mạnh... Hắc Kiêu tung bốn vó băng băng lao về phía trước, nhanh như gió... Giống như lên cơn điên mà đuổi theo Bạch Vân Phàm cùng Tảo Đa Đa, đây là tính tình của ngựa đầu đàn, làm sao có thể chạy sau con ngựa khác được chứ.

“Người muốn gì?” Công Tôn quay đầu lại nhìn Triệu Phổ đang trừng ra bản mặt thống khoái.

Triệu Phổ nhượng mi, “Sao, chịu nói chuyện với ta rồi hả?”

Công Tôn có chút bất mãn đối diện với hắn, Triệu Phổ nhếch miệng cười, đúng là da mặt dày, như vậy, vừa lúc hợp với một câu —— Lợn chết không sợ nước sôi!

Công Tôn tức giận cũng không nơi nào trút, chợt nghe Triệu Phổ nói, “Được rồi, người muốn ta nhận sai như thế nào, chỉ cần đừng bắt ta tự cung (cắt cái “ấy ấy” =]], thì làm gì cũng được, người nói đi!”

Vùng lông mày của Công Tôn nhíu chặt nhìn Triệu Phổ phía sau, một lát mới ghen mà thốt ra một câu, “Lưu manh!”

Triệu Phổ vừa nghe liền vui vẻ, nói, “Muốn ta đùa giỡn lưu manh? Cái này dễ!” Nói xong, cúi đầu hôn Công Tôn một cái.

Công Tôn mở to hai mắt, song song, Hắc Kiêu như một cơn hắc phong chạy lên trước nhất, mà gia hỏa này còn phi thường kiêu ngạo, cố ý từ giữa Tảo Đa Đa và Bạch Vân Phàm chạy vụt qua.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, tâm nói... Hòa hảo rồi sao?

Tảo Đa Đa và Bạch Vân Phàm cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, thấy Hắc Kiêu kiêu ngạo như vậy, bèn đuổi theo, lần này thì thật thú vị, ba con chiến mã thi nhau chạy lên phía trước.

“Thú vị a!” Âu Dương Thiếu Chinh ra khỏi xe ngựa, lộn người nhảy lên đỉnh xe, hỏi Giả Ảnh đang đánh xe, “Vương gia ở Trung Nguyên có vẻ rất vui. Hèn gì ta thấy hắn không muốn trở về.”

Tử Ảnh nhìn hắn, “Người có phải chọc lão Hạ nổi điên đến hết cách trị, nên hắn mới đuổi ngươi tới đây không?”

Âu Dương Thiếu Chinh cười cười, hướng phía sau huýt sáo một tiếng... Chỉ thấy ở phía sau đàn ngựa của các ảnh vệ cười, có một con ngựa màu vàng cao to chạy vọt lên, phi tới phía hăn.

“Gần đây người Liêu dời binh lực đi rồi.” Âu Dương Thiếu Chinh nói với Giả Ảnh, “Hình như muốn nội chiến.”

“Bắt đầu tranh ngôi hoàng đế sao?” Tử Ảnh có chút giật mình, “Nhanh như vậy?”

Âu Dương Thiếu Chinh nhún nhún vai, nói, “Lão Hạ sợ ta ở đó ngựa tay ngựa chân chạy đi làm loạn, cho nên phái ta tới đây bắt sơn tặc.” Âu Dương Thiếu Chinh phi thân nhảy lên lưng con ngựa lông vàng đốm trắng, đá móng nó một cái, cười nói với bọn Tử Ảnh, “Bất quá ở đây hình như cũng rất vui!” Nói xong, dứt khoát chạy đi, đuổi theo ba con ngựa đằng trước.

“Thật kiêu ngạo!” Tử Ảnh chun mũi đá Giả Ảnh bên cạnh, “Người nhanh lên một chút, bọn họ rõ ràng khinh thường ngựa của chúng ta!”

Giả Ảnh bất đắc dĩ nhìn hăn, “Kéo xe ngựa không phải là ngựa thường sao?”

“Nói chung là nhanh lên a!” Tử Ảnh lắc lắc hăn, Giả Ảnh đành phải ra roi thật mạnh.

Kéo xe ngựa tuy là giống ngựa thường, nhưng dù sao cũng là chiến mã được mang ra từ quân doanh, lập tức băng băng lao đi.

Tiểu Tử Tử ngồi trong xe ngựa, thì cảm giác như đang bay, ngồi dậy nhìn bóng cây di động hai bên đường, nói với Tiêu Lương, “Tiêu Lương Tử, thật nhanh nga.”

“Ngựa trong chiến tranh đều chạy rất nhanh.” Tiêu Lương nói, “Nếu như xuất chinh, phía sau còn có mấy vạn chiến mã đuổi theo nhanh như vậy, còn

có hơn mười vạn đại quân.”

“A.” Tử Ảnh vén màn xe nói với Tiêu Lương, “Tiêu Lương Tử, người từng thấy rồi à?”

“Hm.” Tiêu Lương gật đầu, “Ta trèo lên cây nhìn thấy Tây Bắc quân truy đuổi Liêu binh, giống như sói đuổi theo đàn cừu, đám Liêu binh chạy trốn đến quảng mỗ cời giáp.”

“Nói rất đúng a!” Tử Ảnh vui vẻ nói, “Tiểu tử người mau lớn đi, hãy chờ xem... Đợi cho Liêu quốc bọn chúng ngừng nội chiến, tân Liêu Vương khẳng định còn có chủ ý đụng đến chúng ta, đến lúc đó, chúng ta trực tiếp đánh tới thượng kinh, chúc mừng tân Liêu Vương một trận.”

“Hắc hắc.” Tiểu Tử Tử không biết có hiểu gì không, ôm Thạch Đầu cười hắc hắc, nắm cái đuôi Thạch Đầu nói, “Thạch Đầu, người phải mau lớn a, đến lúc đó, ta sẽ cười người đi, người phải chạy nhanh hơn Kiêu Kiêu chúng nó nga!”

Thạch Đầu bất cần đời dùng chân sau gãi gãi lỗ tai, như vậy là muốn nói —— Đương nhiên rồi!

...

Triệu Phổ bọn họ một đường chạy như điên, đêm đó, đến trước cổng thành Dĩnh Xương phủ.

Dần dần thả chậm tốc độ, Triệu Phổ quay đầu nhìn nhân mã đã đuổi theo phía sau, Âu Dương Thiếu Chính từ trong lòng lấy ra một tấm địa đồ, mở ra nhìn nhìn, chỉ vào dãy núi nhấp nhô ở mặt Nam phía trước, nói, “Hình như ở đó.”

Triệu Phổ tiếp nhận địa đồ mà xem, Công Tôn cũng đi tới nhìn, Triệu Phổ cảm thấy mặt của y kề rất gần mình, liền hướng y cười cười.

Công Tôn cũng lười đấu với hắn, người này da mặt rất dày, còn có thể làm gì bây giờ? Nhìn thoáng qua, Công Tôn chỉ chỉ bản vẽ, nói, “Phía trước hắn là Loan Thúy Thập Tam Phong, địa hình tương đương hiểm trở, có rất nhiều tử lâm.”

Âu Dương Thiếu Chinh có chút giật mình nhìn Công Tôn, hỏi, “Tiên sinh là người địa phương?”

Công Tôn lắc đầu nói, “Ta từng xem qua địa phương chí (tạp chí địa phương) giới thiệu về vùng Dĩnh Xương, Loan Thúy Thập Tam Phong là tử lâm có tiếng.”

“Tử lâm là gì?” Tử Ảnh khó hiểu hỏi.

“Là loại rừng cây rất rậm rạp trong núi, cây cao lớn rất nhanh, che khuất ánh mặt trời, mảng rừng dưới tàng cây không có ánh sáng, rất nhanh đều chết sạch, gỗ khô cây mục lâu ngày lâu năm, sẽ có chướng khí, còn có thể sinh ra độc vật, lại khó nhận được phương hướng, tiến vào cơ bản chỉ có đường chết.” Triển Chiêu nói, “Cho nên gọi là tử lâm.”

“Nga.” Tử Ảnh gật đầu, lại hỏi tiếp, “Nơi này không ai có thể ở lại phải không? Đám sơn tặc kia dù cho chiếm cánh rừng này, cũng hơn phân nửa là tự tìm khổ phải không?”

“Cái này không nhất định.” Bạch Ngọc Đường nói, “Giữa Loan Thúy Thập Tam Phong và dãy núi phía tây có một con đường, là đường tắt nối thông với vùng đông nam, có rất nhiều thương nhân, đặc biệt là những thương đội có võ sư tiêu sư đi theo, đều vì muốn tiết kiệm thời gian nên đi tắt theo đường này... Vạn nhất gặp phải đám sơn tặc, quả thực rất phiền phức.”

Âu Dương Thiếu Chinh nhìn nhìn mấy người, nhướng mi một cái, vươn tay sờ cằm, cười với Triệu Phổ —— Đều là người tài a.

Triệu Phổ có chút bất đắc dĩ nhìn hẳn —— Người đừng có soi mói!
Dám soi mói lão tử không tha cho người.

“Trời cũng đã tối.” Công Tôn nói, “Tìm một chỗ đặt chân trước đã, sau đó thương lượng tiếp.”

Tất cả mọi người gật đầu, Triệu Phổ gật đầu, “Ừ, nghe lời người.”

Công Tôn híp mắt nhìn chăm chăm Triệu Phổ, Triệu Phổ vẻ mặt vô tội —— Lại gì nữa đây?

“Phụ thân.” Giữa lúc Công Tôn bị Triệu Phổ chọc tức đến bế tắc, chợt nghe Tiểu Tứ Tử gọi mình, tất cả mọi người quay đầu lại nhìn bé, Tiểu Tứ Tử giơ tay chỉ vào bầu trời phía trên ngọn núi xa xa, nói, “Thật nhiều điều diệu!”

Mọi người hơi sửng sốt, xoay mặt nhìn qua, chỉ thấy ở khoảng không trên sườn núi, có một đàn đại chim đen đúa đông nghìn nghịt vờn quanh.

“Quạ đen và kền kền.” Triển Chiêu nhú mày.

Âu Dương Thiếu Chinh cười nhạt một tiếng, “Ta còn tưởng rời xa chiến trường tây bắc, thì sẽ không nhìn thấy lũ súc sinh này chứ!”

“Vào thành tìm một khách điểm dừng chân trước đã, dàn xếp bọn nhỏ ổn định.” Triệu Phổ phân phó Giả Ảnh, “Chúng ta đi xem lập tức quay về.”

“Dạ!” Bọn Giả Ảnh mang theo nhân mã đi.

Nhóm Triệu Phổ giục ngựa hướng sườn núi bên kia chạy đi.

.

Cách thật xa, đã nghe được một mùi vị cổ quái, Công Tôn khẽ nhú mày, “Mùi của người chết.”

“Nhưng lại là chết bất đắc kỳ tử.” Triệu Phổ lạnh lùng nói.

Đang khi nói, đã chạy tới lưng chừng núi, lúc này, trời đã tối hẳn. Trên nửa mảnh sườn núi, chất đống một đám lớn thi thể, có nam có nữ, còn có đang đầm đìa chảy máu, cũng có đã hư thối, thậm chí chỉ còn lại bạch cốt, một đám kèn kèn, quạ đen còn có dã cẩu đang tranh nhau ăn thi thể, tràng diện thoạt nhìn cực kỳ tàn nhẫn khiến kẻ khác thấy mà buồn nôn ghê tởm.

“Thật không ngờ.” Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Ta còn tưởng chúng ta ở biên quan mới thấy được cảnh này, còn ở Trung Nguyên là quốc thái dân an, cả núi non đều là hoa cỏ chứ, không ngờ... Ở đây cũng có ‘thăng cảnh’ như vậy.”

“Quan phủ địa phương tại sao lại không báo cáo?” Triển Chiêu nhíu mày nói, “Cách Khai Phong gần như vậy, nếu như xử lý không được, vì sao không báo cho Khai Phong và triều đình phái binh trấn áp?”

“A.” Bạch Ngọc Đường lãnh đạm cười, nói, “Ta thấy ở đây như là một pháp trường, đám sơn tặc này chuyên dùng để chất đống thi thể, quan phủ địa phương đều đui mù, nhìn mà không thấy, mắt nhắm mắt mở.”

“Kiêu ngạo như vậy... Đám sơn tặc này địa vị không đơn giản.” Công Tôn cũng gật đầu.

Trong lòng tất cả mọi người đều rõ ràng, vụ án này thoạt nhìn cũng không phải sơn phỉ hay yêu giáo quấy phá thông thường, mà rất có thể liên quan chuyện lớn.

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Bắt người lại hỏi một chút đi!”

Công Tôn sừng sốt, đã thấy Triển Chiêu đột nhiên bay ra, trực tiếp nhảy vào trong rừng rậm... Sau đó, một người bị ném ra.

Người nọ trực tiếp bị ném tới trước mặt Hắc Kiêu, muốn bò dậy... nhưng Hắc Kiêu tung một cước đá hắt lăn quay.

Công Tôn mở to hai mắt, Hắc Kiêu không chỉ biết cắn đứt đuôi con ngựa khác, mà còn biết đá người a.

Triệu Phổ cúi đầu, chỉ thấy đó là một người trung niên mặc y phục màu đen cổ quái, mặt để râu quai nón, sau đó, lại thêm một người bị ném ra... Triển Chiêu cũng vọt trở về, nói, “Hai tên này vượt thi thể.”

Triệu Phổ cười cười, nhìn nhìn nam tử vừa bị Hắc Kiêu đá không dậy nổi kia, hỏi, “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Hai người trung niên vội quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, “Hảo hán tha mạng, chúng ta bất quá chỉ là người địa phương phụ trách xử lý thi thể, chúng ta chưa làm một chuyện xấu nào cả a!”

“Trên người người có vết máu!” Công Tôn nhíu mày nói, “Mà lại là vết máu bị phun tung tóe lên, rõ ràng là từ người sống bắn ra, người còn dám nói người không làm chuyện xấu? Chỉ nhìn vết máu trên người người, ta dám nói người không chỉ giết một hai người!”

Tất cả mọi người nhíu mày.

Hai hắc y nhân kia vừa thấy việc lớn không tốt, vội muốn chạy, Triển Chiêu đứng trên sườn núi, một cước đá lăn cả hai.

Hai tên lăn sang một bên, vội móc ra một cây trúc tiểu, thổi mạnh.

Không bao lâu, cây trong rừng lay động... Rất nhanh, có một nhóm đại khái hơn mười người cầm dao sắc trong tay, mặc một thân hắc y giống như hai tên kia chạy ra, bao vây bọn họ.

Triển Chiêu khẽ nhú mày, xem nhân số... Trong núi này thực sự có sơn tặc gây họa rồi!

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ cười, hỏi, “Thư ngốc, muốn bắt sống hay giết?”

Công Tôn nhìn quanh một vòng, nhú mày, nói, “Trên người bọn hân dính thật nhiều máu.”

Âu Dương Thiếu Chinh nhướng mày, lạnh lùng nói, “Lão tử đời này hận nhất lũ dê tiện sát hại đồng bào! Mẹ nó còn cặn bã hơn cả người Liêu nữa!”

Công Tôn âm thầm thở dài, quả nhiên Triệu gia quân nói chuyện đều cùng một kiểu.

Triệu Phổ nhìn sang Triển Chiêu đang đứng ở sườn núi trên cao, “Triển đại nhân, có thể giết người không?”

Triển Chiêu nhìn quanh bốn phía, từ trong lòng móc ra một khối lệnh bài, nói, “Bao đại nhân có nói, sơn phỉ gây họa, yêu giáo hại người, giết không tha!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 76: Cứu Cứu Rất Cáo Kinh, Công Tôn, Dâng Thệt!

“Giết không tha!” Một lời vừa dứt, xung quanh nhân ảnh hoảng động... Tử Ảnh lưng mang đao dẫn đầu bốn ảnh vệ hạ xuống, “Vương gia.”

“Một tên cũng không để thoát!” Triệu Phổ nói.

Tử Ảnh gỡ ra nút dây thừng buộc trước ngực, vòng tay ra sau lưng rồi vung lên... Tân Đình Hựu bay ra, Triệu Phổ giơ tay đón được đao, “Động thủ!”

Đám sơn tặc này đều rút đao ra khỏi vỏ, vọt tới, các ảnh vệ từ ngoài nhảy vào trong, mà Triệu Phổ bọn họ thì từ trong xông ra ngoài, bao vây tiểu trừ.

Bọn sơn tặc tuy đã man liều mạng, nhưng dù sao cũng chỉ là dựa vào khí lực tay chân mà ra sức, Triệu Phổ bọn họ lại là võ lâm cao thủ lấy một địch trăm, làm sao để bọn chúng vào mắt.

Bốn người chiếm cứ bốn hướng đông tây nam bắc, các ảnh vệ vây bên ngoài, đám sơn tặc này có chạy đằng trời.

Công Tôn ngồi trên ngựa nhìn, nghe xung quanh vang lên tiếng chém giết, cau mày, sơn tặc chết chưa hết tội, không giết thì không đủ để an ủi các oan hồn uống mạng kia, nhưng dù sao cũng rành rành là mạng người, thực sự khiến người ta lạnh cả tâm.

Triệu Phổ thủy chung đứng trước Hắc Kiều, chờ sơn tặc tự dâng lên cửa thì chém chết, bởi vì hãn muốn giữ lại tinh lực che chở cho Công Tôn.

Tới hơn trăm tên sơn tặc căn bản không đủ để mấy người này luyện đao, không bao lâu đã bị giết hơn phân nửa, còn lại đều quỳ xuống đầu hàng, bị các ảnh vệ điểm huyết đao, trói gô lại.

Triệu Phổ thu đao, Âu Dương Thiếu Chính bảo một ảnh vệ gọi bộ hạ tới, trước tiên áp tải người đến Khai Phong phủ, chờ xử lý, bất quá phông chừng kết cuộc cũng đều là chém đầu.

Chừa lại một tên sơn tặc trung niên mặc hắc y, trên tay quấn một dải lụa đỏ.

Triệu Phổ hỏi hãn, “Các người từ đâu tới? Bao nhiêu người, đầu mục là ai?”

Nam nhân nọ giương mắt nhìn nhìn Triệu Phổ, lại nhìn nhìn mọi người xung quanh, hỏi, “Các người... Là quân binh? Triều đình hạ lệnh bao vây tiểu trừ sao?”

Triệu Phổ cười, nói, “Ta hỏi người, người trả lời là được.”

Sơn tặc nọ híp mắt quan sát bọn họ, tựa hồ muốn che giấu.

Rồi hãn lại do dự một chút, trên mặt tựa hồ có vẻ sợ hãi, nhưng cũng không mở miệng trả lời.

Âu Dương Thiếu Chính cười, “Không muốn nói cũng không sao, ở đây không nói, trở về sẽ có cách để cho người nói.”

Sơn tặc nọ biến sắc, hãn cũng có thể nhìn ra những người trước mặt này lai lịch không đơn giản, trong đó có mấy người thoát nhìn đặc biệt giống người trong quân đội, như vậy không phải thực sự là bao vây tiểu trừ chứ?

Sau khi ra lệnh mang người về, Công Tôn cũng xuống ngựa, muốn đi kiểm tra tình trạng của các thi thể trên mặt đất.

“Thư ngốc.” Triệu Phổ kéo Công Tôn nói, “Ta bảo người đem vài thi thể mới mẻ vận chuyển về cho người xem, thi thể trong đồng này, đừng giẫm lên.”

Công Tôn cúi đầu nhìn một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, Âu Dương Thiếu Chinh ở một bên sờ sờ cằm, ý nghĩ không rõ mà cười cười.

“Vương gia, trở về thôi.” Tử Ảnh đeo đao trên lưng, nói, “Thời gian không còn sớm, một hồi sơn tặc sẽ càng đông.”

Triệu Phổ gật đầu, sai người mang vài cỗ thi thể về, bọn họ tạm thời vào thành trước, đến khách điểm dừng chân.

.

Nguyên bản lúc mới tới, mọi người còn nói nói cười cười rất hài lòng, nhưng sau khi nhìn thấy thi thể đầy trên núi và lũ sơn phỉ kia, tâm tình cũng trở nên trầm trọng.

Giả Ảnh bọn họ đã tìm được một khách điểm, mọi người đến đó hội họp, vào thành, mới phát hiện trong thành rất tiêu điều.

Triển Chiêu nhíu mày, “Dĩnh Xương phủ là đại trấn điểm, cách Khai Phong không xa, tại sao lại không có ai?”

Tiểu nhị của khách điểm nghe được, vội thấp giọng nói, “Không phải không có ai, đều trốn trong nhà cả rồi.”

“Vì sao?” Âu Dương Thiếu Chinh khó hiểu, “Ban ngày không ra cửa, chẳng lẽ đợi buổi tối mới ra?”

“Ai, không đối gạt các vị, mấy ngày nay a, đại vương trên núi tổ chức sinh thần, trong nhà có tiểu tức phụ đại cô nương cũng không dám ra ngoài, rất sợ bị cướp đi, sau đó người có tiền đều rời đi tị nạn, không có tiền cũng không dám tới gần núi... Ai, đạo này không có cách nào sống yên.”

“Tri phủ của Dĩnh Xương phủ đâu?” Triệu Phổ hỏi, “Quan mà không quản sao?”

“Ha hả.” Chương quỹ cười khổ lắc đầu, nói, “Chuyện của yêu giáo này ai dám quản, không muốn sống hay sao?” Đang khi nói, chương quỹ nhìn trang phục của mọi người một chút, liền hỏi, “Các vị đại gia, các người không phải thương nhân đi buôn ngang qua đúng không? Đây là đến Khai Phong a? Hay là đi ra Nam thành?”

“Chúng ta đến phía nam.” Triệu Phổ nói, “Tạt qua đường nhỏ!”

“Ai nha... Đến phía nam nhưng đừng đi Dĩnh Xương phủ, đi đường vòng đi! Đường nhỏ này không ghé qua được, nhất định sẽ gặp nạn.” Tiểu nhị vừa nói, vừa đưa mọi người lên lầu, “Nhanh nhanh lên lầu nhanh nhanh lên lầu, một hồi ta đưa thức ăn lên phòng!”

Triệu Phổ cảm thấy không thoải mái, nói, “Tại sao lại cứ giống như tắc vậy hả, các người là tắc hay sơn đại vương là tắc? Dọn ra ngay tại đại đường cho ta!”

“Ách...” Tiểu nhị sợ hãi, vội nói, “Không được a khách quan, một hồi lỡ như người của sơn tắc hay yêu giáo tới... sẽ gặp phiền phức.”

“Sợ cái gì?” Triệu Phổ khinh bỉ liếc hẳn, Giả Ảnh trừng hẳn, “Đừng dài dòng, bảo người bày rượu thì cứ bày rượu!”

Chương quỹ nhìn nhìn trang phục của mọi người, phát hiện đều cầm đao, trong lòng cũng có chút sợ, tâm nói... Đám người này hình như cũng không phải người lương thiện, vẫn không nên trêu chọc thì tốt hơn!

Hết cách, đành phải bày tiệc rượu ra cho bọn họ.

.

Tiểu Tứ Tử sau khi nghe được động tĩnh dưới lầu, từ trong phòng trên lầu chạy ra, ôm Thạch Đầu xuống lầu, đến bậc thang cuối cùng thì đạp hụt khoảng không... trực tiếp ngã xuống. Công Tôn đang muốn lên lầu bế bé, thông thường khi Tiểu Tứ Tử ôm một vật gì đi xuống, khẳng định sẽ té ngã, quả nhiên, Tiêu Lương kêu một tiếng, “Cẩn Nhi!”

Công Tôn vội vươn tay đón.

Tiểu Tứ Tử vốn rất nặng, cộng thêm Thạch Đầu, hai vật nhỏ mập mập cùng nhau rơi xuống, trực tiếp ngã vào lòng Công Tôn, Công Tôn cũng bật ngửa ra sau... Ngã vào lòng Triệu Phổ.

Công Tôn quay đầu lại, Triệu Phổ cúi đầu nhìn một lớn hai nhỏ trong lòng mình, cảm thấy bị đè nén có chút khó thở, mà Công Tôn còn không để ý tới hẳn.

Thần sắc trên mặt Công Tôn cũng hòa hoãn không ít, hai người đối diện, có chút xấu hổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng ngồi xuống, Bạch Ngọc Đường chưa kịp ngồi, Triển Chiêu đã nhẹ nhàng tóm hẳn một cái, ý bảo hẳn... Xoay mặt ra ngoài cửa.

Bạch Ngọc Đường không rõ ý của Triển Chiêu, có chút khó hiểu mà nhìn hẳn.

“Ngồi đi.” Triển Chiêu cười hì hì kéo hẳn ngồi xuống, nụ cười trên mặt có thể nói là thân thiết, nhưng Bạch Ngọc Đường nhìn thấy mà trong ngực kinh hoàng.

·

Công Tôn và Triệu Phổ nhìn nhau một hồi, Công Tôn rất điềm tĩnh nói, “Cảm tạ.”

Triệu Phổ có chút bất đắc dĩ vươn tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, xuống lâu sao không chịu nhìn đường hả?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, ngắt cái tai tròn của Thạch Đầu, “Bị Thạch Đầu che... nhìn không thấy.”

Triệu Phổ vươn tay đem Tiểu Tứ Tử và Thạch Đầu đều ôm lấy, tới bên bàn ngồi xuống, thấy Công Tôn còn đứng đằng kia, bèn nói, “Thư ngọc, tới ngồi, ăn xong cơm rồi nói tiếp.”

Công Tôn đi tới ngồi xuống, vốn định ngồi bên tay phải của Triệu Phổ, nhưng Triển Chiêu túm túm y, để y ngồi bên trái. Cùng Bạch Ngọc Đường, đối diện cánh cửa.

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, đều có chút khó hiểu nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu gọi món ăn với tiểu nhị, trên mặt tươi cười khả cú.

Âu Dương Thiếu Chính nắm tay chống cằm, nhìn nhìn Triển Chiêu, nhướng mi với hắc, mỉm cười, Triển Chiêu cũng cười... Hai người đối diện, thoạt nhìn quý dị không nói nên lời, Công Tôn và Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy mí mắt nháy liên hồi, có một loại cảm giác bị tính kế.

Rất nhanh, tiểu nhị đưa cơm nước lên, mọi người bắt đầu ăn.

“Tiểu nhị.” Công Tôn gọi lại một tiểu nhị đưa thức ăn, hỏi, “Người vừa nhắc đến sơn đại vương và yêu giáo, không phải cùng một bọn sao?”

“Ách...” Tiểu nhị cân nhắc một chút, nói, “Kỳ thực, trước đây chỉ có sơn tặc, sơn tặc này rất lợi hại, bất quá sau đó quan phủ lập tức tìm người bao vây tiêu trừ... Vốn bọn sơn tặc này sắp chống đỡ không được, hoàn toàn dựa vào địa thế của thâm sơn mà trốn đông trốn tây. Nhưng ngay lúc này, sơn đại vương kia không biết từ đâu mời tới một tên trong yêu giáo. Ai nha, cái này gọi là tà hồ, các nha dịch của quan phủ bị tổn hại hơn phân nửa, hơn nữa yêu nhân còn biết làm phép! Vì vậy, sau đó người của quan phủ cũng không dám lên tiếng can thiệp.”

“Dĩnh Xương phủ cách Khai Phong phủ rất gần.” Triển Chiêu nói, “Vì sao không cầu cứu tới Khai Phong phủ?”

“Đám yêu nhân làm phép nguyên rửa, phạm là ai dám bước ra khỏi Dĩnh Xương phủ, thì không có mạng để trở về.” Tiểu nhị thở dài, “Ai, thật không có thiên lý.”

“Vậy sơn đại vương tên gọi là gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Nga, hẳn gọi Phàn Đồng, vốn là một tiêu sư trong Dĩnh Xương phủ, nghe nói sau đó bị người hãm hại vu cáo, vợ bỏ, lão phụ mẫu trong nhà cũng đã mất, hẳn liền giết chết cả nhà phú hộ hãm hại hắn, sau đó lên núi lập trại làm đại vương.” Chương quỹ lắc đầu nói, “Thiện ác a, trước đây là một người tốt, một khi đã làm ác, tiếp đó sẽ không ngừng được, càng ngày càng tệ! Giờ thì hay rồi, hẳn kéo một nhóm người không làm chuyện nghiêm chỉnh đi vào con đường sai trái. Ban đầu những người theo hắn đều là tiểu lưu manh bản địa trong Dĩnh Xương phủ, sau đó lại có bọn cường đạo bên ngoài đến nhập bọn, đi lại với nhau, Loan Thúy Thập Tam Phong trở thành hang ổ của bọn cướp.”

Triệu Phổ gật đầu, hỏi, “Người vừa nói gì? Sơn đại vương kia mừng sinh thần?”

“Đúng vậy, nói là muốn tìm một áp trại phu nhân.” Tiểu nhị thở dài, “Đám sơn tặc này càng ngày càng tệ, trước đây chỉ cướp của phú hộ đại quan qua đường, nói là cướp của người giàu chia cho người nghèo, sau đó phú hộ quan lại qua đường ít dần, nên bắt đầu cướp của thương nhân, thương nhân ít dần, thì cướp người qua đường, cuối cùng ngay cả nông hộ bình thường trong thành cũng cướp.”

Mọi người đều nhú mày.

“Bọn chúng cụ thể dừng chân ở đâu người biết không?” Công Tôn hỏi, “Loan Thúy Thập Tam Phong địa thế hung ác hiểm trở, bọn chúng trốn sâu trong núi, hẳn là rất khó tìm phải không?”

“Đúng vậy.” Tiểu nhị lắc đầu, “Thật sự rất khó tìm, bọn sơn tặc này đều có người dẫn đường, có mấy người từ nhỏ lớn lên tại Loan Thúy Thập Tam Phong, nếu đổi thành người ngoài tuyệt đối không biết đường. Nơi đó nếu lỡ lạc đường hoặc tiến vào tử lâm, bao nhiêu cái mạng cũng không đủ, đây cũng là nguyên nhân quan phủ không xử lý được bọn chúng.”

“Người biết đường không?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi, “Trong Dinh Xương phủ này, người nào có thể tiến vào Loan Thúy Thập Tam Phong?”

“Vậy thì không có.” Tiểu nhị nhanh chóng lắc đầu, nói, “Chúng ta cũng không phải người địa phương, mà những người biết đường cơ bản đều bị sơn tặc bắt đi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều khẽ nhú mày.

Lúc này, rượu và thức ăn mang lên, tiểu nhị lui ra, mọi người cũng bắt đầu ăn.

Tiểu Tứ Tử không tự ăn, đút Thạch Đầu ăn một trái bắp, Công Tôn và Tiểu Lương Tử đút cho bé, Triệu Phổ đút Công Tôn, Tử Ảnh đút Tiểu

Lương Tử, Giả Ảnh nhìn trái nhìn phải, hỏi Tử Ảnh, “Cần ta dứt người không?”

Tử Ảnh lườm hăn một cái.

Âu Dương Thiếu Chinh ở một bên, chống cằm vừa ăn vừa nói, “Không có cách, trừ phi có người dẫn đường, nếu không sẽ không thể vào núi, hơn nữa, nếu như đám sơn tặc đó phân tán ẩn vào trong núi, lại không biết chính xác nơi nào để bắt, chúng ta chạy quanh sẽ đả thảo kinh xà.”

“Tốt nhất là có thể đi vào bên trong.” Triển Chiêu cũng gật đầu, lúc này, một tiểu nhị vội vã chạy đến, nói với chương quỹ, “Tới tới!”

Chương quỹ kinh hãi, người trong điểm tất tả chạy qua, cất biển hiệu đóng cửa.

Triệu Phổ thắc mắc, “Chuyện gì vậy?”

“Bọn sơn tặc xuống núi!” Bọn tiểu nhị nói.

“Chờ chút!” Triệu Phổ vươn tay ngăn cản, “Chỉ sợ chúng không tới, cửa mở ra đừng quên, tiểu nhị, mang rượu tới!”

Bọn tiểu nhị bị Triệu Phổ làm cho hồ đồ, tâm nói các vị đại gia này muốn tìm chết hay sao?

Tử Ảnh nói với bọn họ, “Đều mau tránh ra, nếu sợ thì ra phía sau nấp đi, không tổn thương đến các người!”

Lúc này, bên ngoài đã nghe được tiếng người xông xáo, xem ra đám sơn tặc này không ít, các tiểu nhị liếc mắt nhìn nhau, đều nhanh chân chạy.

.

Mọi người tiếp tục ăn, Tiểu Tứ Tử cũng không biết là ai sẽ tới, đang bị dáng vẻ khả ái của Thạch Đầu cầm cùi bắp ‘chóp chép’ gặm khiến cho vui vẻ.

Công Tôn chỉnh lại tóc tai cho bé, vừa nói, “Tiểu Tứ Tử, một hồi ăn xong, đi ngủ sớm, nha?”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, bé thấy thần sắc của nhóm Triệu Phổ, thì biết lần này có chuyện cần làm.

Chính lúc này, có mười mấy tráng hán tiến đến cửa, cầm đao kiếm trên tay, mặc y phục giống như bọn sơn tặc giết người vừa nãy, đều là xiêm y màu đen, đai lưng màu đỏ, trên tay tên dẫn đầu quấn một dải lụa đỏ.

Đám sơn tặc này đi tới, thấy điểm mở cửa, hơi chút giật mình, cười nói, “A... Cuối cùng cũng tìm thấy một chỗ còn buôn bán, đi các huynh đệ, đi ăn một châu!”

Nói xong liền đi vào bên trong, bước chân vào mới phát hiện đám người Triệu Phổ đang ăn.

Đám sơn tặc hai mặt nhìn nhau, có một tên nói, “A... Nhìn như là dê béo a.”

“Hèm... Hừm hừm hừm.” Tên sơn tặc dẫn đầu, bởi vì Bạch Ngọc Đường và Công Tôn quay mặt ra phía cửa, hăn liếc mắt liền thấy. Đám sơn tặc cười đến gian trá.

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, đều liếc Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu chớp chớp mắt với hai người, “Ấy, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, nhần nại nhần nại!”

Bạch Ngọc Đường thở dài, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử tiếp tục đút ăn, Triệu Phổ thấy đám sơn tặc kia mà nổi nóng, dám nhìn Công Tôn như vậy hả, Triệu Phổ nhủ thầm trong bụng, dám nhìn nữa, một lát móc mắt các người!

Đám sơn tặc cũng không trực tiếp đi tới, mà tìm một cái bàn cách mọi người không xa ngồi xuống, hét to với chương quỹ, “Chương quỹ đâu, rượu ngon món ngon đều dâng lên đây, nếu không đốt nhà người!”

Triển Chiêu nhướng mi một cái, nói nhỏ với Bạch Ngọc Đường, “Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm rồi, còn chưa thấy qua cái kiểu kiêu ngạo như vậy.”

Nói xong, Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường liếc xéo mình, không nói nữa mà cười tủm tỉm hỏi, “Giận à?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ uống trà, con mèo này đen tới nỗi cả bộ lông đều sáng rực, không biết mình đã làm gì đắc tội hấn nữa, mang thù cho tới hôm nay, đợi có cơ hội liền trêu chọc, vốn bản thân mình tính cách ác liệt, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được nguyên nhân là gì.

Triển Chiêu cong lên khóe miệng, cười ranh ma như chiếm được cái gì tiện nghi, Bạch Ngọc Đường nhìn hấn một hồi, đột nhiên cũng nhoẻn miệng cười cười.

Triển Chiêu hơi sừng sốt, Bạch Ngọc Đường tiến sát tới, một đôi mắt phượng khẽ nhếch hàng mi khẽ nâng, nhìn chăm chăm Triển Chiêu cười nói, “Miêu... Biện pháp này không sai, bất quá người cũng rất thích hợp.” Vừa nói đồng thời lại vươn tay, ngón trỏ nâng cằm Triển Chiêu, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua khóe môi của hấn, lau đi một vệt canh dính bên khóe miệng Triển Chiêu...

...

Theo động tác của Bạch Ngọc Đường, mọi người thấy được khuôn mặt của Triển Chiêu từ trắng biến đỏ, cuối cùng đỏ bừng đỏ bừng...

Âu Dương Thiếu Chinh nhướn mi một cái, vuốt cằm tâm nói, trước kia nghĩ tính cách của Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chút thành thật, không quá giống như lời đồn trong giang hồ, không ngờ, là một người bị chọc nóng nảy sẽ động thủ bất chấp hậu quả a!

Triệu Phổ xoay mặt nhìn Công Tôn, cũng muốn vươn tay bắt chước một chút, Công Tôn trừng mắt liếc hằm, Triệu Phổ ngượng ngùng rút tay về.

Tử Ảnh bị động tác của Bạch Ngọc Đường làm cho kinh hoàng, lỏng tay thả chân gà rơi cái cạch trên bàn.

Giả Ảnh gấp một cái đùi gà đặt vào chén hằm, nhướn mi với hằm một cái —— Đã sớm nói với người rồi, đừng đắc tội với người này, người ta hoặc là không đến, nhưng một khi đã đến, vậy so với Vương gia cả ngày phô trương thanh thế còn có tiền đồ hơn!

Triển Chiêu cứng đờ tại chỗ, lần đầu tiên hiểu được cái gì gọi là nhắc tảng đá đập vào chân mình, Công Tôn ở một bên cười tủm tỉm với hằm —— Đáng đời!

Bọn sơn tặc này hầu như đều thấy được, đều liếc mắt nhìn nhau, trong lòng ngứa ngáy.

Tiểu tử xấu xí ngồi xuống bên cạnh tên dẫn đầu nọ, tiến tới cười hì hì hỏi, “Ai, thế nào? Bắt về cho đại vương đi, nghe nói nam nhân còn ngon hơn.”

“Hắc hắc hắc...” Một đám sơn tặc đều nắc nẻ cười.

Triệu Phổ nghe xong thì cảm thấy cả người sôi trào, hằm gần đây luôn gặp trắc trở, thứ nhất, Công Tôn cứ lãnh đạm với hằm, hằm nóng ruột. Thứ

hai, dạo này Công Tôn giận hăn. Thứ ba, hăn lại không có cơ hội gì để biểu hiện, thật lâu không đánh nhau cả ngày ru rú trong nhà bị khinh bỉ đến mức ê mặt. Cuối cùng chính là đám sơn tặc này dám để ý tới Công Tôn, tìm chết.

Triệu Phổ vừa nghĩ, đĩa vừa vươn đến gấp lấy một miếng thịt, chợt một đôi đĩa khác cũng vươn tới, chặn đôi đĩa của Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngẩng đầu, thấy Tiểu Tứ Tử cầm đôi đĩa dầu mỡ nhìn hăn.

Triệu Phổ khó hiểu, tâm nói... Không phải chứ, ngay cả vật nhỏ này cũng có ý kiến với ta?

Tiểu Tứ Tử hí mắt liếc nhìn Công Tôn bên cạnh, như vậy là nói ——
Cửu Cửu vô dụng!

Triệu Phổ buông đĩa thở dài, tâm tình ác liệt tới cực điểm.

Ngước mắt, thấy Âu Dương Thiếu Chinh đối diện chống cằm mỉm cười nhìn hăn, ánh mắt như đang cười nhạo —— Sao rồi, Triệu Phổ người cũng có lúc không vừa ý à?

Triệu Phổ xụ mặt uống rượu giải sầu.

Công Tôn bên cạnh cảm thấy hăn có chút không ổn, ngước mắt nhìn nhìn.

Thấy Triệu Phổ rầu rĩ không vui uống rượu, Công Tôn cũng cảm thấy hơi khó hiểu, hiếm khi thấy sắc mặt hăn thối như thế này, gần đây tựa hồ cũng không thoải mái lắm, hay là bị bệnh?

Tiểu nhị nơm nớp lo sợ đưa thức ăn cho đám sơn tặc, bọn chúng gọi đều là thịt cá, sau khi ăn một miếng, bọn sơn tặc cố ý gây sự, bèn đem bàn lật nhào, nói, “Thứ gì đây a? Khó ăn như vậy, thịt chưa chín!”

“Không... không a.” Tiểu nhị gắng gượng nói, “Đều là thịt ngon, cũng là đầu bếp giỏi nấu.”

“A... Ta xem, thịt trên bàn bọn họ đều rất ngon, người đem bàn bên đó bưng hết qua đây cho chúng ta!” Có một tên sơn tặc ồn ào.

Đây rõ ràng là muốn gây sự, mọi người thấy chương quỹ kia và đám tiểu nhị đều tái cả mặt.

Công Tôn từ trong lòng móc ra một bình thuốc nhỏ, dốc ra lòng bàn tay, sau đó lặng lẽ rắc lên thức ăn, nói với tiểu nhị, “Tiểu nhị, bưng qua cho bọn họ đi.”

Tiểu nhị vội chạy tới, bưng rượu và thức ăn qua.

Đám sơn tặc nọ thấy người lên tiếng là Công Tôn, đều nở nụ cười, vẻ mặt hài lòng ngọt xớt nói với Công Tôn, “A... Còn biết nhìn sắc mặt kìa!”

Đôi mắt Triệu Phổ hơi híp lại, nhưng cảm thấy trên tay nóng lên... Xoay mặt, thì thấy Công Tôn nắm tay hắn vỗ vỗ nhẹ, ý bảo hắn —— Nhịn một chút.

Triệu Phổ cảm giác được xúc cảm ấm áp từ lòng bàn tay Công Tôn truyền đến, tâm tình đột nhiên khôi phục một ít, cảm giác hấp tấp táo bạo lúc này cũng tan thành mây khói.

Trong mắt Âu Dương Thiếu Chinh xẹt qua một tia kinh dị... Hắn và Triệu Phổ chinh chiến cùng nhau đã nhiều năm như vậy, tính tình Triệu Phổ cực kỳ táo bạo, thường ngày không dễ tức giận, nhưng một khi đã nổi giận, không gây một trận long trời lở đất thì không thôi, để hắn tự mình nén xuống cơn tức là hầu như không thể... Không ngờ, hôm nay dĩ nhiên thấy Triệu Phổ bởi vì một động tác nhỏ của Công Tôn mà thu liễm lệ khí, đây thật đúng là ngoài dự đoán!

Âu Dương Thiếu Chinh vô thức nhìn nhìn Giả Ảnh và Tử Ảnh bên cạnh, nhưng hai người này dường như đã quá quen thuộc.

“Phốc... Khụ khụ khụ.”

Chính lúc này, đám sơn tặc ăn bàn thức ăn mà Công Tôn bảo tiểu nhị mang qua, đột nhiên kho khan, nhìn lại bọn chúng, mặt đã sưng phù như đầu heo, nằm trên bàn ôm mặt lăn lộn.

Triệu Phổ nương mi —— Hà giận!

“Con bà nó, dám ám toán lão tử!” Bọn sơn tặc đều rút đao, muốn xông lên liều mạng.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

“Ừm...” Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Ngoại trừ nhập hang hổ, kỳ thực còn có thể dẫn xà xuất động.”

Âu Dương Thiếu Chinh gật đầu, “Ý kiến hay.”

“Các người ăn.” Giả Ảnh đứng lên nói, “Chúng ta đi...”

“Chờ một chút.” Triệu Phổ đột nhiên khoát khoát tay, nói, “Các người ăn, ta đang cần tìm người trút bớt khí nén trong ngực, buồn chán đến hoảng cả người.”

Nó xong, Triệu Phổ ngay cả đao cũng không cầm theo, thả người nhảy vào trong đám sơn tặc, túm lấy bọn sơn tặc xúi quẩy đó đánh một trận, cuối cùng, một cước đá ra cửa điểm, lệnh cho các ảnh vệ, “Trói lại cho ta, treo lên cột cao kỳ chúng (bày ra cho mọi người xem).” Lại túm qua một tên tiểu lâu la trong đó, nói, “Lăn về núi nói cho sơn đại vương của các người, chúng ta ở ngay trong khách điểm, bảo hắn có gan thì tìm lão tử, lão tử đánh cho mẹ hắn cũng nhìn không ra hắn!”

Nói xong, một cước đạp sơn tặc nọ, “Cút!”

Sơn tặc nọ ù té bỏ chạy.

Triệu Phổ hoạt động gân cốt xong thì thở dài một hơi, cảm thấy toàn thân thoải mái, thật hả hê, một hồi nữa cả băng sơn tặc đều tới thì càng tốt, nhưng trong ngực vẫn còn có chút muộn phiền.

“Cửu Cửu hảo suất nga.” Tiểu Tứ Tử ở một bên vỗ tay, sau khi Triệu Phổ nghe được, tâm tình lại thư sướng thêm một chút.

Bạch Ngọc Đường nhìn tấm lưng của Triệu Phổ, nói với Triển Chiêu, “Triệu Phổ hình như có chuyện phiền lòng.” Nói xong, không nghe Triển Chiêu đáp lại, Bạch Ngọc Đường liền xoay mặt nhìn hắn, chỉ thấy Triển Chiêu híp mắt nhìn mình, không lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười, thiếu chút nữa quên mất, con mèo này mang thù, lúc này phỏng chừng thù càng sâu.

Công Tôn đang ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, cũng ngẩn ra nhìn Triệu Phổ... Hình như có gì đó không ổn.

...

Đêm đó, các ảnh vệ luân phiên canh gác, Triệu Phổ ở trong phòng ngây người, bên cạnh, Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đang chơi cờ năm quân, Thạch Đầu ngựa bưng lên trời, tựa trên đùi hắn liếm mao.

Triệu Phổ hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân ngươi đâu rồi?”

“Phụ thân nói đi nấu thuốc.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Nấu thuốc?” Triệu Phổ nhíu mày, “Bị bệnh sao?”

“Không biết.” Tiểu Tứ Tử hạ một quân cờ, Tiêu Lương hạ một quân...
Nổi liền thành năm viên cờ.

“Nha...” Tiểu Tứ Tử vươn tay đem quân cờ mình vừa hạ thu lại, nói,
“Không... Không tính.”

Tiêu Lương cười cười, cũng đem viên cờ của mình nhặt lên, nhường
Tiểu Tứ Tử tiếp tục.

Triệu Phổ lại bắt đầu cẩu kinh, cảm thấy bản thân khó chịu vô cùng.

Lúc này, cửa bị đẩy ra.

Công Tôn bưng một cái thực hộp đi đến.

Triệu Phổ ngồi bên giường nhìn y.

Công Tôn đi tới bên bàn, mở thực hộp, lấy ra một cái nồi đất, nói, “Tới
ăn.”

Triệu Phổ ngẩn người, hỏi, “Ta?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, nhìn nơi khác, nói thầm một câu, “Giò heo hoa
điều phục linh.”

(Hoa Điều = rượu Hoa Điều, phục linh = một vị thuốc đông ý – là một
loài thực vật họ nấm.)

Triệu Phổ chỉ hít thở thôi thì đã cảm thấy thơm rồi, có chút khó hiểu, mở
to hai mắt nhìn Công Tôn.

“Người không phải phiền muộn sao.” Công Tôn nói, “Ban này cũng
không ăn cái gì, trong giò heo ta có bỏ thêm chút thuốc thanh nhiệt nhuận
phế, người đại khái do khí hậu không quen, nên mới phiền táo không muốn
ăn...”

Công Tôn còn chưa dứt lời, Triệu Phổ bỗng nhiên đứng bật dậy...

Thạch Đầu đang tựa trên người hắn, không lưu ý, lăn thẳng xuống đất, nhảy dựng lên chi chi kháng nghị.

Công Tôn cũng bị Triệu Phổ làm cho hoảng sợ, hỏi, “Sao vậy?”

Triệu Phổ đi tới bên bàn, sau đó ngồi xuống, mở nồi canh giò heo ra ăn.

Công Tôn thở dài, tâm nói... Khí hậu không quen quả thật rất nghiêm trọng a, cả người đều quái lạ.

Vừa nghĩ, vừa ngồi xuống châm trà, lại nghe Triệu Phổ đột nhiên nói, “Thư ngốc.”

“Hả?” Công Tôn nhìn hắn.

Triệu Phổ ngậm một cái giò heo, ngược mắt nhìn y, “Ta rất khó chịu, bất quá không phải vì khí hậu không quen.”

“Vậy thì tại sao?” Công Tôn vươn tay sờ lên mạch của hắn, tâm nói, không phải mắc bệnh gì khác chứ?

Triệu Phổ cười cười, nói, “Là tại người không để ý tới ta, cho nên ta không chịu nổi.”

Công Tôn sững sốt.

Triệu Phổ cười, “Người để ý tới ta, vậy là ta khỏe rồi.”

Trên mặt Công Tôn có chút xấu hổ, còn chưa kịp nói, cửa sổ lại bị đẩy ra, Tử Ảnh thò đầu vào nói, “Vương gia, trên núi có vài trăm người đang xuống.”

“Hoặc!” Triệu Phổ bưng canh uống ừng ực, vừa gặm giò, nói, “Ngô... Bảo bọn Thiếu Chinh chuẩn bị đi!”

“Dạ!” Tử Ảnh nhảy xuống dưới, Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “Ăn từ từ.”

“Không thể lãng phí.” Triệu Phổ ngẫu nhiên như hổ đói ăn sạch món giò heo, ngay cả nước canh cũng không chừa một giọt, phun xương ra, đứng lên thống khoái mà thở hển hển một hơi, nói, “Thống khoái, một hồi hảo hảo xử lý đám sơn tặc kia!” Xong rồi nói với Công Tôn, “Các người ở yên trong phòng đừng đi ra!”

“Ừm.” Công Tôn gật đầu, theo Triệu Phổ tới bên cửa sổ, Triệu Phổ nhảy lên cửa sổ, xa xa đã thấy ánh đuốc lập lòe trên núi, một đoàn người thật dài từ trên núi đi xuống.

“Người... cẩn thận một chút.” Công Tôn nói, “Bọn người của yêu giáo này, đại khái có dùng thuốc...” Còn chưa nói xong, chỉ thấy Triệu Phổ nhìn mình.

Công Tôn trừng lại.

Triệu Phổ nhếch môi cười, “Không biết ai nói thuốc đắng già tật, nhưng mà ngọt cũng tốt lắm nha!” Nói rồi tiến tới chọt một cái bên má Công Tôn, “Đóng cửa sổ!” Nhảy xuống lầu.

Công Tôn chun chun mũi lấy mu bàn tay cọ cọ mặt, hung hăng đóng cửa sổ... Quay đầu lại, thấy Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương còn có Thạch Đầu đều mở to hai mắt nhìn y, vẻ mặt cười cười, “Nga~”

“Nga cái gì?” Công Tôn trừng mắt liếc hai đứa.

Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử nhanh chóng cúi đầu, nhin cười tiếp tục chơi cờ.

Công Tôn thở dài, suy nghĩ một chút, vẫn tiến đến bên cửa sổ hé ra một khe nhỏ nhìn xuống dưới, phát hiện những kẻ này không giống sơn tặc lần trước, lần trước đều mặc hắc y.... Lần này thì đều là bạch y a.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 77: Thâm Nhập Hang Hồ Bằng Cách Rút Thăm

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn ghé vào cửa sổ nhìn xuống thì cũng hiếu kỳ chạy tới hỏi, “Đang nhìn cái gì nha?”

Công Tôn ôm lấy bé, trả lời, “Cửu Cửu bọn họ muốn thu thập người xấu.”

“Lại có người xấu, gần đây tại sao nhiều người xấu như vậy?” Tiểu Tứ Tử vừa nói, vừa vươn tay giúp Công Tôn sửa lại tóc.

Công Tôn thấy bé vui vẻ, liền hỏi, “Chơi cờ tướng?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử sung sướng gật đầu.

“Chơi xấu phải không?” Công Tôn cười hỏi.

Tiểu Tứ Tử đỏ mặt, bóp bóp ngón tay, hắc hắc cười.

Tiêu Lương cũng đi tới, cúi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nhíu mày, “Đông người như vậy? Vương gia bọn họ chỉ có vài người, có đối phó được không?”

Công Tôn sờ sờ đầu nó, nói, “Chuyện này không cần lo lắng, còn có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mà.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử đô đô miệng, ôm cổ Công Tôn cọt cọt lui, miệng gọi, “Phụ thân~”

Công Tôn bị bé gọi đến mềm tặn trong xương, bất đắc dĩ nhìn bé, “Người lại muốn gì nữa?”

“Phụ thân và Cửu Cửu thành thân đi?” Tiểu Tứ Tử bám dính lấy Công Tôn bảo, “Thành thân đi?”

Công Tôn trừng, “Không được nói bậy!”

Tiểu Tứ Tử chun mũi, “Phụ thân rõ ràng thích Cửu Cửu.”

“Nào có!” Công Tôn trừng bé, “Không!”

“Vậy mà người hầm giò heo cho Cửu Cửu ăn.” Tiểu Tứ Tử nói.

“Ta là lang trung mà, hăn khó chịu trong người nên ta mới làm.” Công Tôn nói, “Có gì sai?”

Tiểu Tứ Tử nhìn nơi khác, “Miêu Miêu và Bạch Bạch người cũng không hỏi.”

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử hí mắt nhìn về phía Triệu Phổ thì giận sôi, ngắt cái móng bé.

Lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng xô xao ầm ĩ, Công Tôn vịn cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Tiểu Tứ Tử ở trong lòng y, cái đầu chạm vào cằm Công Tôn nhìn xuống, Thạch Đầu ở trong lòng Tiểu Tứ Tử cũng nhìn ra ngoài, Tiểu Lương Tử đi tới cuối cùng, cũng nhìn ra bên ngoài.

Triệu Phổ vừa ngẩng đầu, thì thấy mấy cái đầu của một lớn ba nhỏ xếp thành hàng đang nhìn xuống... Dở khóc dở cười.

Phía trước, những người từ trên núi xuống đang từ xa tiến đến, bọn Triệu Phổ cũng thấy được sự khác lạ, Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, “Sao lại mặc bạch y?”

“Không giống như sơn tặc.” Âu Dương Thiếu Chính cũng nói, “Thoạt nhìn như đã được huấn luyện.”

“Cái này cũng chưa chắc.” Giả Ảnh nói, “Gần đây sơn tặc đều rất có tổ chức.”

...

“Ê!” Tử Ảnh tóm chưởng quỹ của tửu lâu qua, hỏi, “Mặc bạch y là bọn nào?”

“Là yêu giáo.” Chưởng quỹ nơm nớp lo sợ nói, “Sơn tặc đều mặc hắc y, mà yêu giáo thì đều mặc bạch y.”

“Nga...” Triệu Phổ gật đầu, chưởng quỹ nhỏ giọng khuyên nhủ, “Gia, các ngài mau tìm một chỗ tránh đi, bọn yêu giáo này không dễ chọc đâu!”

Triệu Phổ cười, “Người tự trốn đi.”

“Không phải, ta cũng nhìn ra được các người có công phu, là người giang hồ, nhưng bọn yêu nhân này... Bọn chúng có yêu pháp a!” Chưởng quỹ nói, “Trước đây cũng có rất nhiều người biết võ công, trúng phải yêu pháp đều bỏ mạng!”

“Yêu pháp?” Triển Chiêu có chút hiếu kỳ, “Yêu pháp là thế nào?”

“Cũng không biết nữa, đại khái là làm pháp thuật, không bao lâu thì đều chết.” Chưởng quỹ nói, “Các vị, làm ơn suy nghĩ lại đi!”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Ta cứ thích nhìn xem pháp thuật là như thế nào, người trốn trước đi.”

Chưởng quỹ thấy khuyên không được, tâm nói, được, lời hay khó khuyên quý đáng chết, quên đi, các người tự làm khổ thì thôi, liền nhanh chân tìm một chỗ mà trốn.

Công Tôn ở trên lầu nhìn xuống, đột nhiên hơi nhú mày, bởi vì những cây đuốc trên tay bọn người yêu giáo này, lộ ra ánh sáng hơi khác với ánh lửa thông thường, phiếm ra màu xanh biếc...

Công Tôn chấn động, vội mở cửa sổ ngoắc Triệu Phổ.

Triệu Phổ có chút khó hiểu, nhảy lên lầu, Công Tôn tiến tới ghé vào lỗ tai hắn nói một hồi, Triệu Phổ khẽ nhú mày, gật đầu ý bảo mình minh bạch, liền nhảy xuống lầu, tìm nhóm Tử Ảnh dặn dò một hồi, bọn họ cấp tốc rời đi chuẩn bị.

Mà đội ngũ của bọn bạch y yêu giáo này đã tới chân núi, vào thành, bọn Triệu Phổ cũng đã tiến lên.

“Phụ thân người kia ăn mặc thật kỳ quái!” Tiểu Tứ Tử chỉ vào một người dẫn đầu đội ngũ nói với Công Tôn.

Công Tôn tìm quanh, cũng phát hiện, trước đội ngũ là một nam tử mặc một cái áo khoác trắng, đầu đội mũ nhọn, thoát nhìn, giống như bạch vô thường bên trong hí văn (kịch tuồng). Hắn một tay giơ lên cây đuốc, tay kia giơ một chiếc gương đồng, vừa đi vừa bày ra tư thế cổ quái, hình dạng cũng không biết nên nói là quái dị hay là thú vị nữa.

“Là đại thần nhảy múa sao?” Tiểu Tứ Tử kiểu kỳ hỏi.

Công Tôn gật đầu, nhìn cũng có chút giống.

Những người đó đi tới chỗ cách Triệu Phổ bọn họ không xa, đột nhiên dừng lại, đều tản ra rồi bước những bước chân kỳ quái, tư thế đó, như là muốn đem bọn Triệu Phổ vây lại.

“Trò gì vậy trời, người không ra người quý không ra quý?!” Âu Dương Thiếu Chinh bất mãn nói.

Đang nói, đột nhiên nghe được trên không trung có người hô một tiếng, “Tránh hết ra, yêu nhân, để xem các người chuẩn bị cái gì!” Tử Ảnh và Giả Ảnh dẫn theo các ảnh vệ, mỗi người cầm trong tay một thùng gỗ, thả người phóng qua, hướng cây đuốc trong tay yêu giáo mà hắt nước lên.

Vài thùng nước, dập tắt toàn bộ đuốc lửa.

Quý dị nhất chính là, trên những cây đuốc bị dập tắt, toát ra sương khói màu u lam.

“Nga.” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Phụ thân, màu kỳ lạ quá nha!”

“Những cây đuốc này có độc!” Công Tôn nói, che mũi Tiểu Tứ Tử lại, Tiểu Tứ Tử vội che mũi Thạch Đầu lại, Tiêu Lương tự che mũi mình.

Người của yêu giáo rõ ràng đều ngây ngẩn.

Triệu Phổ cười nói, “Thì ra mảnh khốe là ở chỗ này, yêu giáo cái quái gì, chỉ biết dùng một ít khói độc gạt người!”

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh đã chỉ huy hơn một nghìn quan binh tiến đến.

Triệu Phổ vung tay nói, “Trói hết lại, trưa mai đẩy lên trên núi, chém đầu cho ta!”

Tiếng nói vừa dứt, một nghìn quan binh tiến lên đuổi bắt yêu giáo giáo chúng.

Đám bạch y nhân này vốn đang rất trật tự, nhưng thấy đuốc trong tay bị tắt, từng tên từng tên xoay người bỏ chạy, bị các thủ hạ mà Âu Dương Thiếu Chinh dẫn tới bắt gọn.

Triệu Phổ lắc đầu, “Bọn chuột nhắt nhát gan, chỉ biết hãm hại lừa gạt, đám quan viên địa phương cũng thật là.”

.

Triệu Phổ lần này làm âm ỉ, tự nhiên liền kinh động toàn bộ Dĩnh Xương phủ.

Tri phủ đang mơ mơ màng màng chợt có người đánh thức, nói là có một đám quan binh tới, bắt gọn mấy trăm yêu giáo giáo chúng, có một người hình như là quan lớn, nói trưa mai phải đem người của yêu giáo lên Loan Thúy Thập Tam Phong chém đầu.”

Tri phủ cả kinh vội bỏ dậy, dẫn theo quan viên trên dưới của phủ nha chạy tới khách điếm.

.

Lúc này trời cũng sắp sáng, trước cửa tửu lâu vây quanh nhiều bách tính, có người trầm trồ khen ngợi, bảo sớm trông trị bọn yêu giáo này, có người thì cầu xin tha thứ, nói con cháu nhà mình là bị thúc ép làm sơn tặc, cầu Triệu Phổ nhẹ tay.

“Những yêu nhân này, cũng rất có thể là lợi dụng ngôn luận về yêu giáo, đe dọa dân chúng.” Công Tôn nói, “Ép buộc những người trẻ tuổi kia lên núi làm sơn tặc!”

“Bắt những tên yêu giáo này, đơn giản cũng chỉ có tác dụng gây kinh sợ, chúng ta vẫn phải vào trong núi tìm được hang ổ của chúng, bắt đầu lĩnh yêu giáo và sơn tặc đi chém.” Triệu Phổ nói, “Bắt quá chỉ sợ hãn không ra, hoặc là di chuyển đến vùng khác.”

“Lần này có phải đã thảo kinh xà rồi hay không?” Triển Chiêu hỏi.

“Chúng ta nhiều người như vậy, muốn không đả thảo kinh xà cũng khó.” Âu Dương Thiếu Chinh lắc đầu, nói, “Hơn nữa theo ta thấy, sơn tặc kỳ thực là chuyện nhỏ, then chốt là yêu giáo, vô cùng khả nghi!”

“Thăm vấn tên dân đầu thế nào rồi?” Triệu Phổ hỏi Tử Ảnh.

“Là một tên câm.” Giả Ảnh đáp, “So với bọn sơn tặc kia còn ác độc hơn, mấy tên dân đầu đều là người câm, chỉ y y nha nha nói bậy, những người khác thì không biết gì, đặc sắc nhất chính là bọn họ không biết giết người thì đền mạng.”

“Hả?” Triển Chiêu có chút giật mình mở to hai mắt nhìn Giả Ảnh, hỏi, “Không biết giết người thì đền mạng?”

“Đúng, ta cảm giác họ không phải người, như là động vật vậy, chỉ cần ăn no, cướp đồ vật là xong rồi!” Giả Ảnh lắc đầu, “Ta thăm vấn nhiều tộc người man rợ, chưa từng thấy loại ngang ngược như vậy.”

“Bọn họ là người ở đâu?” Công Tôn hỏi.

“Hình như đều sống trên núi, có rất nhiều người chưa từng đi qua thành trấn.” Tử Ảnh nói, “Tựa hồ từ nhỏ đã sống trên núi rồi.”

“Là bên trong Loan Thúy Thập Tam Phong, hay là ở bên ngoài?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Hình như là người địa phương.” Tử Ảnh nói, “Có một loại khẩu âm của người địa phương.”

“Vậy thật kỳ quái.” Công Tôn nhẹ nhàng sờ sờ cằm, nói, “Chẳng lẽ yêu giáo này nguyên bản đã ở trong sơn cốc tại Loan Thúy Thập Tam Phong, mà các giáo chúng này, cũng là nhiều năm cách biệt với bên ngoài mà sinh tồn?”

“Ở đó chắc hẳn có một thôn xóm.” Triệu Phổ nói.

“Rất có thể.” Công Tôn gật đầu, hỏi, “Có thể tìm người dẫn đường địa phương không? Ta cũng không tin, Đinh Xương phủ lớn như vậy mà ngay cả một người từng lên núi cũng không có!”

Đang trò chuyện, bên ngoài có ảnh vệ chạy vào báo, “Trị phủ hiện ở ngoài cửa, nói là muốn cầu kiến.”

“Cầu kiến?” Triệu Phổ gật đầu, “Được, tới đúng lúc lắm, một mình trị phủ hay toàn bộ phủ nha đều tới?”

“Toàn bộ phủ nha, còn có các quan viên địa phương đều tới!” Giả Ảnh trả lời.

“Hay!” Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Trói hết lại cho ta, giam giữ thẩm vấn, đừng khách khí với bọn chúng, phải chém đầu!”

“Dạ!” Tử Ảnh và Giả Ảnh trực tiếp ra ngoài bắt người.

Công Tôn có chút lo lắng hỏi Triệu Phổ, “Như vậy không sao chứ?”

Triệu Phổ khoát khoát tay, nói, “Yên tâm, ta nói chém, nhưng lúc đó còn phải thẩm tra, hơn nữa từ miệng bọn quan lại này có thể hỏi ra được cái gì chứ? Bách tính sợ dĩ không dám nói, hơn phân nửa là do quan lại bao che cho nhau, trước tiên bắt hết bọn chúng lại, đến lúc đó tự nhiên sẽ có bách tính lên cửa cáo trạng, ta sống ở ngoài biên cảnh, tình huống thế này đã thấy nhiều rồi.”

Công Tôn có chút giật mình, cũng đúng, Triệu Phổ ngoại trừ đánh giặc, quản lý địa phương cũng làm rất tốt.

Tiểu Tử Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt cười tủm tỉm với Triệu Phổ, “Cửu Cửu hảo suất nha.”

Triệu Phổ nghe rất hưởng thụ, vươn tay nhéo má bé.

“Tiếp theo chúng ta làm gì nữa?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi, “Dù sao cũng phải nghĩ cách tìm ra hang ổ của sơn tặc.”

“Hm...” Triệu Phổ gật đầu, lấy ra bản địa đồ quan sát, nói, “Phía nam Loan Thúy Thập Tam Phong này gần Dĩnh Xương phủ nhất, cho nên chúng ta hãy đóng đại quân ở vùng này, đây cũng là đường mà nhất định sẽ có thương nhân lui tới, chúng ta từ nơi này bảo hộ bọn họ, chặn đường bọn sơn tặc!”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Tốt thì tốt, nhưng sơn tặc tất nhiên sẽ chó cùng rứt giậu, chạy ngược ra phía Đông. Phía Tây gần với Khai Phong, đại lượng quan binh đóng quân ở đó, mượn thêm mấy lá gan thì bọn chúng khẳng định cũng không dám, phía Bắc thì dựa vào núi, hơn nữa gần như tiếp cận đất Liêu, một vùng hoang dã, vả lại dân phong còn rất bừa hãn, cho nên lối ra tốt nhất của bọn chúng chính là tại phía Đông.”

“Không sai!” Triệu Phổ cười nói, “Cho nên, chúng ta nên đến phía Tây dẫn xà xuất động, vào hang hổ giết hổ.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, hỏi, “Làm thế nào?”

“Sơn đại vương kia không phải mừng sinh thần hay sao?” Triển Chiêu cười cười, “Tất nhiên sẽ đi cướp gì đó.”

“Không phải lại dùng ‘chiêu đó’ chứ?” Tử Ảnh hỏi Giả Ảnh, “Dù sao lần nào cũng thành công!”

“‘Chiêu đó’ là chiêu gì?” Công Tôn hiếu kỳ hỏi hai người.

“Nga, giả làm đội tống giá (đưa cô dâu) ở phần đất bên ngoài đi ngang qua.” Triệu Phổ nói, “Người nghĩ đi, có mỹ nữ lại có tiền tài, sơn tặc nào lại không động tâm.”

“Vậy tổng giá không phải cần có tân nương tử sao?” Công Tôn hỏi, “Để ai đi? Sẽ nguy hiểm đó!”

“Thường ngày đều tìm nam nhân để nhìn trong quân giả trang, loại chuyện này không nên để Phi Ảnh các nàng đi, Nguyên Soái không cho.” Giả Ảnh nói, liếc nhìn mấy người đang ngồi.

Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, giơ tay chỉ vào Bạch Ngọc Đường nói, “Bạch Bạch đẹp.”

Triển Chiêu nhin cười, Bạch Ngọc Đường sắc mặt trắng bệch, Công Tôn ngắt môn Tiểu Tứ Tử, tâm nói, người không muốn sống nữa hả, lá gan thật không nhỏ.

Tiểu Tứ Tử lại chỉ vào Triển Chiêu nói, “Miêu Miêu cũng đẹp, cũng có thể đi.”

Triển Chiêu trừng mắt liếc Tiểu Tứ Tử, nói, “Phụ thân người cũng đẹp!”

“Không được!” Tiểu Tứ Tử rất biết bênh vực nhà mình, nói, “Phụ thân không có công phu.”

“Vậy để Cửu Cửu đi!” Triển Chiêu tiếp tục chọc bé.

“Không được, Cửu Cửu là tân nương tử của phụ thân!” Tiểu Tứ Tử nóng nảy, vội kéo Triệu Phổ bên cạnh.

Tất cả mọi người dở khóc dở cười, vật nhỏ này phân chia với người khác thật rõ ràng a.

“Trước đây đều là Tử Ảnh đi.” Giả Ảnh còn chưa dứt lời, bị Tử Ảnh đập một cước.

“Sòng phẳng...” Âu Dương Thiếu Chinh cười cười, nói, “Rút thăm đi, vì an nguy của bách tính, giả gái thì có sao đâu?”

“VẬY mọi người cùng nhau rút.” Tử Ảnh nhỏ giọng nói thầm một câu, liếc nhìn Công Tôn, nói, “Không công phu thì không nên đi... Nhưng những người khác đều phải rút, như vậy tương đối công bằng.”

Sau đó, để không bị bảo là rầy rà dài dòng, cũng là vì bách tính tiêu diệt sơn tặc, mọi người đành phải bắt chấp hình tượng.

Công Tôn chuẩn bị một cái túi, bỏ vào trong một đồng giấy đã gấp lại, trong đó có một mảnh viết chữ “Trúng”, ai rút được sẽ phải giả làm tân nương tử chuẩn bị bị cướp.

Y cầm túi đứng chính giữa, nói với mọi người, “Đến đây đi, mỗi người một thăm!”

Mọi người tâm không cam tình không nguyện đi qua rút thăm.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở ra, thấy là giấy trắng, hai người thở dài một hơi, liếc mắt nhìn nhau, nhìn những người khác... Không biết ai bất hạnh như vậy.

Tử Ảnh bọn họ cũng đều rút được giấy trắng, cuối cùng, mọi người nhìn tới Triệu Phổ, chỉ thấy hắn mở tờ giấy, bên trên có một chữ “Trúng”.

Mọi người trong nháy mắt đều thiếu chút nữa cười vắng.

“Không phải chứ...” Triệu Phổ mặt nhăn như cái bánh bao, bảo hắn giả làm đàn bà?!

“Vương gia.” Âu Dương Thiếu Chinh ở một bên có chút hả hê nói, “Không bằng người co mình lại đi? Ta thấy, số đo của tân nương tử này cũng hơi lớn đó nha.”

Tất cả mọi người bật cười.

Triệu Phổ lắc đầu thở dài, Tiểu Tứ Tử vẻ mặt cầu xin ôm Công Tôn nói, “Phụ thân, tại sao ngươi không nói lời nào nha, Cửu Cửu là tân nương tử của ngươi.”

Công Tôn cũng có chút bất đắc dĩ nhéo Tiểu Tứ Tử, nói, “Đừng làm ồn... chỉ là diễn kịch.”

Tiểu Tứ Tử vẻ mặt mất hứng.

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, chỉ thấy Phi Ảnh và Đại Ảnh hoan hoan hỉ hỉ lôi kéo hắn đi vào hóa trang thay quần áo, liền cảm thấy trong ngực là lạ, cũng không rõ đó là cảm giác gì.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 78: Mỹ Nhân Kế, Sét Đánh Chết Không Đèn Mạng

“Tiểu Tứ Tử, làm gì đó?” Công Tôn cầm chén canh trứng gà nấu cho Tiểu Tứ Tử đi tới trong viện, thấy Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, vênh cái mông nhỏ áp vào cửa, kề sát cửa phòng nhìn lên. Công Tôn đi qua, vươn tay vỗ nhẹ cái mông bé một cái.

“Phụ thân, suýt suýt.” Tiểu Tứ Tử vội vàng nói với Công Tôn.

Công Tôn chớp chớp mắt, hỏi, “Muốn xuy xuy?” (Tiểu tiện, chỗ này dịch ra là “suýt suýt“, nhưng ta muốn dùng từ “xuy xuy” theo như cách đọc phiên âm để miêu tả “âm thanh” = =+))

“Không phải.” Tiểu Tứ Tử còn chưa dứt lời, cửa bị mở ra, Phi Ảnh lộ đầu ra ngoài, nheo mắt lại nhìn hai người, nói, “Không cho nhìn lên nga!” Nói xong, đóng cửa vào phòng.

Công Tôn có chút khó hiểu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử thờ phì phì ôm Thạch Đầu xoay người, chạy vào trong viện, bò lên ghế đá ngồi.

“Tiểu Tứ Tử?” Công Tôn đi qua hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử dẫu mở liếc nhìn Công Tôn, ôm Thạch Đầu xoay người, cái mông hướng về phía Công Tôn, không cho y nhìn mặt.

Công Tôn hơi sửng sốt, khó hiểu, vươn tay ngắt cái mông bé.

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử xoa xoa mông, chạy đến bên kia ngồi xuống, tiếp tục dẫu mở.

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn đem canh trứng gà đặt trước mặt bé, cười hỏi, “Giận phụ thân a?”

Tiểu Tứ Tử không nói lời nào.

Công Tôn đem canh trứng gà trộn đều, gọi bé, “Đến, ăn này, không đói bụng sao?”

Tiểu Tứ Tử nhìn canh trứng gà một chút, cuối cùng vẫn quyết định tức giận không ăn.

“Hay nha.” Công Tôn nở nụ cười, ngồi xuống hỏi bé, “Thực sự tức giận sao?”

Tiểu Tứ Tử tiếp tục im lặng.

Công Tôn vươn tay múc một thìa canh, cúi đầu nói với bé, “Há mồm.”

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn canh trứng gà, cuối cùng cũng há mồm, Công Tôn đút canh vào miệng bé.

“Phụ thân xấu lắm.” Tiểu Tứ Tử nhai trứng, hai má phồng phồng nói.

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa lúc cũng đi tới, các ảnh vệ chuẩn bị giả trang thành đội ngũ tổng giá, mà hai người này thì âm thầm theo dõi.

Mới vừa vào sân, thì thấy Tiểu Tứ Tử phát tính trẻ con với Công Tôn, hai người hiếu kỳ lắng nghe.

“Ta thì sao?” Công Tôn có chút mất hứng, vươn tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, đút canh vào miệng bé, tâm nói, nhóc con vô lương tâm, mình thương nó như vậy, dĩ nhiên lại nói mình xấu xa.

“Cửu Cửu là tân nương tử của phụ thân, phụ thân cứ nhiên để Cửu Cửu cùng người khác thành thân!” Tiểu Tứ Tử vẻ mặt không thoải mái.

Công Tôn thở dài, nói, “Không phải đã nói là diễn trò sao, cũng không phải thực sự.”

“Vậy cũng không được.” Tiểu Tứ Tử nói, “Cửu Cửu không muốn phụ thân đi, nhưng phụ thân lại vui vẻ để Cửu Cửu đi, phụ thân đối với Cửu Cửu, không có tốt như Cửu Cửu đối với phụ thân!”

Mọi người nghe được đều nhin cười, cái gì mà phụ thân với Cửu Cửu, cũng bị tiểu ngốc này làm cho hồ đồ.

Công Tôn nghe được cũng có chút mất tự nhiên, vươn tay nhéo Tiểu Tứ Tử, “Tiểu hư hỏng.”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa mặt, ôm Thạch Đầu, dẫu mỗ ủy ủy khuất khuất nói, “Cửu Cửu đáng thương nhất, phụ thân đá hấn đánh hấn, còn không thèm nhìn hấn, Cửu Cửu quan tâm phụ thân như vậy.”

.

“Ai.” Tử Ảnh bên kia đột nhiên túm túm Giả Ảnh.

“Cái gì?” Giả Ảnh khó hiểu nhìn hấn.

“Ta đột nhiên cảm thấy...” Tử Ảnh vẻ mặt đau khổ nói, “Vương gia thật là đáng thương!”

Giả Ảnh giơ tay, vỗ vỗ lưng hấn, “Ừ ừ, đúng vậy, quả thực cực kỳ bi thảm, ai bảo hấn yêu người không nên yêu.”

“Vương gia...” Tử Ảnh vẻ mặt ai oán.

.

Công Tôn nhìn nhìn mọi người, chỉ thấy tất cả mọi người híp mắt nhìn y, tâm nói lão tử trên ai chọc ai hả?

“Vậy sao các người còn để hắn đi?” Công Tôn nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Hai người đi không phải là được rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, Triển Chiêu vội xua tay nói, “Không được!”

“Có gì không được?” Công Tôn vừa hỏi, vừa nhìn Bạch Ngọc Đường, nói, “Triệu Phổ đi, người khác dám cướp mới là lạ đó, còn không bằng người đẹp đi.”

Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp mở miệng, Triển Chiêu đã nói, “Như vậy sao được, lỡ như sơn đại vương động chân tình thì sao, vậy thì không tốt rồi, không thể lừa tình người ta.”

Bạch Ngọc Đường hung hăng híp mắt liếc Triển Chiêu, Triển Chiêu nhin cười.

Tiểu Tứ Tử càng thêm càng thêm bất mãn, nhỏ giọng nói thầm, “Người xem... Miêu Miêu còn biết nói hộ cho Bạch Bạch, không cho nương tử nhà mình đi.”

...

Công Tôn khẩn trương muốn ngăn lại nhưng đã chậm, để bé nói ra khỏi miệng.

Mọi người nhìn lại Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hắn trắng bệch cả mặt, mặt Triển Chiêu thì lại đỏ ửng đỏ ửng, khí sắc vô cùng tốt.

“Tiểu Tứ Tử, đừng nói bậy.” Công Tôn ôm lấy bé bảo vệ, để tránh bị Bạch Ngọc Đường then quá hóa giận làm thịt vật nhỏ.

“Đâu có sai?” Tiểu Tứ Tử thấy mọi người đều nhìn mình, liền nhỏ giọng nói, “Bạch Bạch cùng Miêu Miêu không phải một đôi sao, bọn họ xứng như vậy, cũng như phụ thân cùng Cửu Cửu.”

Công Tôn che miệng bé lại, “Được rồi được rồi.”

Mọi người xoay sang nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hai người đều có chút xấu hổ, Triển Chiêu cười cười, khoát khoát tay, nói, “Thôi thôi không sao, lời trẻ con thôi mà.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, Công Tôn buông tay ra, chợt nghe Tử Ảnh đột nhiên hỏi Giả Ảnh, “Thì ra là vậy à? Ta luôn cho rằng hai người bọn họ là...”

Giả Ảnh vội che miệng hắt lại, ý bảo hắt —— Được rồi! Người còn ngại chưa đủ loạn hả?!

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, vỗ tay một cái, “Đúng rồi!”

Tất cả mọi người nhìn bé.

“Phụ thân, Cửu Cửu không phải giả trang thành tân nương tử sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Ừ.” Công Tôn gật đầu.

“Vậy phụ thân giả trang thành tân lang quân, thành thân đi!”

...

Tiểu Tứ Tử vừa thốt lên, mọi người trầm mặc một hồi, đều gật đầu, “Ý tưởng này hay đó!”

Công Tôn nhìn trái nhìn phải, tâm nói ta không biết võ công, giả trang tân lang quân thì cũng không sao, chỉ sợ không giúp được gì mà còn thêm

phiền a?

“Ý này hay đó!” Triển Chiêu gật đầu, nói, “Đi lấy một bộ hỉ phục lại đây, như vậy có tân lang quân đi theo thì hợp lý hơn!”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn chòng chọc vào Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Công Tôn sợ bé nói ra cái gì bậy bạ, bèn chặn lời, “Tiểu Tứ Tử, đừng nhìn nữa, đến, giúp phụ thân thay y phục.”

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử bị Công Tôn nắm tay lôi vào phòng, thuận miệng hỏi, “Người nói xem, Miêu Miêu và Bạch Bạch, ai là tân nương tử?”

Công Tôn vội kéo tay dắt bé vào phòng, chợt nghe Tiểu Tứ Tử hỏi tiếp, “Bạch Bạch rất xinh đẹp, nhưng Miêu Miêu mặc áo đỏ thật là đẹp... Có phải là tân nương tử hay không?”

“Cạch” một tiếng, Công Tôn vội đóng cửa.

Nhìn lại trong viện, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trên mặt xấu hổ không gì sánh được, mọi người vội giả vờ cái gì cũng chưa nghe, chạy tán loạn.

.

Công Tôn thay một bộ trang phục của tân lang, quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử hai tay ôm Thạch Đầu, ngồi trên giường mở to hai mắt nhìn.

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn hỏi bé, “Phụ thân mặc đồ đỏ hơi lạ phải không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp cặp mắt to, trên mặt đột nhiên xuất hiện hai khối đỏ hai bên má như táo chín.

“Sao vậy?” Công Tôn vươn tay chọt chọt hai má bé.

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói thầm, “Phụ thân đẹp, phụ thân lại càng giống tân nương tử hơn.”

“Gì!” Công Tôn ngắt bé một cái, “Không được nói bậy.”

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói thầm một câu, “Mong rằng Tiểu Lương Tử sau này cũng xinh đẹp như vậy.”

“Hả?!” Công Tôn mở to hai mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, “Người nói cái gì?”

Tiểu Tứ Tử mấp máy môi nhìn nơi khác —— Hồng* nói cái gì hết, phụ thân nghe lầm rồi!

*(nguyên văn: “mẽ” = gạo đọc rất giống với chữ “một” = không có, chắc là nhóc nói ngọng, nên ta đổi luôn ^^)

Công Tôn đi tới bế Tiểu Tứ Tử lên đặt ngồi trên đùi mình, bắt đầu thao thao bất tuyệt, đương nhiên, nói tới nói lui đều xoay quanh một đạo lý, nam nhân thì phải kết hôn với nữ nhân! Sinh em bé!

Tiểu Tứ Tử ngắt cái bụng của Thạch Đầu, nói thầm trong bụng, không cần đâu, Tiểu Tứ Tử sau này muốn kết hôn với Tiểu Lương Tử!

.

“Át xì...”

Tiểu Lương Tử đang giúp đỡ Phi Ảnh và Đại Ảnh bưng cái khay nhỏ trong phòng Triệu Phổ, đột nhiên hắt xì một cái... Yên chi thủy phần (son phấn) bay tứ tung, phủ đầy mặt.

“Khụ khụ.” Tiểu Lương Tử vội buông khay xuống, lấy nước rửa mặt.

Triệu Phổ gác chân ngồi trên ghế có chút mất kiên nhẫn, nhất quyết không nhìn vào gương, hỏi Phi Ảnh và Đại Ảnh, “Uy... Hai người thêu hoa à, được chưa hả?”

Đại Ảnh và Phi Ảnh nói, “Nguyên Soái, ngài muốn cho sơn đại vương người ta đoạt đi, dù sao cũng phải có một lý do chứ?!”

“Sớm nói đừng để ta làm rồi.” Triệu Phổ vể mặt phiến muộn, “Người để Bạch Ngọc Đường đi, không cần thoa phấn, trực tiếp thay nữ trang dùng sức cốt công đem thân thể rút nhỏ lại, không phải khuynh quốc khuynh thành sao, cần gì phí sức?!”

“Ai bảo ngài rút thăm trúng?” Phi Ảnh còn có chút oán giận, “Người ta còn tưởng được hóa trang cho Bạch Ngũ gia đó, vậy thì thật là tốt.”

“Di? Phi Ảnh tỷ tỷ, người thích loại hình giống Bạch Ngũ gia sao?” Đại Ảnh đỏ mặt hỏi, “Ta ưa loại hình giống Triển đại nhân.”

“Hắc hắc.” Hai nha đầu nhìn nhau cười.

“A...” Triệu Phổ lắc đầu, “Hai nha đầu các người có xấu hổ không hả, nước bọt sắp chảy xuống rồi kìa.”

Phi Ảnh lau khóe miệng, nói, “Vậy thì sao? Người yêu cái đẹp đều có mục tiêu hướng tới, hai người đó quả thật là cực phẩm hảo nam nhân!”

“Đúng!” Đại Ảnh gật đầu, giúp Triệu Phổ bới tóc.

“Bằng không... Ta nói cho hai người một chút?” Triệu Phổ hỏi, “Hai người điều kiện cũng không kém, chỉ cần hai người bọn họ nguyện ý, ta sẽ đi nói với nương, theo quy cách của công chúa đem hai người gả đi.”

Phi Ảnh và Đại Ảnh liếc mắt nhìn nhau, đều cười.

“Cười cái gì?” Triệu Phổ nhìn hai người, “Có muốn không đây?”

“Vương gia, hai người đó là không thể nào.” Phi Ảnh bất đắc dĩ lắc đầu.

“Vì sao?” Triệu Phổ khó hiểu.

“Ai nha, ngài ngày ngày chỉ biết nhìn chăm chăm Công Tôn tiên sinh, không để ý người ta liếc mắt đưa tình sao?” Đại Ảnh thở dài, “Ai... Hảo nam nhân trong thiên hạ không dễ tìm a, có phân nửa đã dành cho hảo nam nhân khác.”

Triệu Phổ vẻ mặt hồ nghi, nhìn nhìn hai người, hỏi, “Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu có chuyện gì chứ? Hai người bọn họ không phải là oan gia sao?”

Phi Ảnh và Đại Ảnh cười cười, dùng ngữ khí quái dị nói, “Vương gia, ngài với Công Tôn tiên sinh cũng là oan gia mà!”

Triệu Phổ gãi gãi mặt, nói, “Ra vậy, oan gia đánh đánh nháo nháo tương đối thú vị...”

“Đừng có sờ!” Phi Ảnh vội ngăn cản, “Thật vất vả mới thoa đều.”

“Uy, người thoa bao nhiêu phần hả?” Triệu Phổ cọ cọ, “Còn dày hơn vôi trên tường nữa! Còn thấy được mắt mũi sao?”

“Làm gì có nữ nhân nào ngu quan rõ ràng như vậy?!” Phi Ảnh oán giận, “Đều tại người trông quá mức bá đạo.”

“Ta đây là suất, anh hùng khí khái.” Triệu Phổ bất mãn nói, “Tiểu nha đầu không biết nhìn người.”

Phi Ảnh và Đại Ảnh liếc mắt nhìn nhau, đều cười, bắt đầu cài hoa lên tóc cho Triệu Phổ.

“Đúng rồi.” Triệu Phổ lại nói, “Hai người tuổi tác cũng không nhỏ, Giả Ảnh Tử Ảnh thế nào? Nếu như thích, chờ thêm vài ngày liền thành thân đi, thừa dịp còn trẻ sinh hài tử đi.”

“Không cần!” Phi Ảnh nhỏ giọng nói thầm một câu, “Ta muốn đem Tử Ảnh và Giả Ảnh ghép thành đôi.”

“Ta cũng vậy!” Đại Ảnh cười tủm tỉm phụ họa, sau đó, hai nha đầu lại liếc mắt nhìn nhau, âm thầm cười gian.

Triệu Phổ nhìn nhìn cả hai, hỏi, “Hai người có phải người không hả?”

“Có gì không thể chứ?” Phi Ảnh nhướn mi một cái, “Nam nhân thích nam nhân, nữ nhân thích nữ nhân, nam nhân thích nữ nhân, nữ nhân thích nam nhân, chỉ cần là thật tâm thì ghép đôi nào chẳng được? E ngại người khác làm cái gì?”

“Đúng đúng!” Đại Ảnh cũng phụ họa.

Triệu Phổ thở dài, quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu Lương rửa mặt xong đứng ở đằng kia, không biết vì sao mà khuôn mặt đỏ bừng.

“Tiểu Lương Tử? Thế nào? Rửa không sạch sao?” Phi Ảnh đi tới giúp nó lau, vừa mới sờ lên mặt, “Nha? Sao lại nóng như vậy?”

“Không... Ta... Ta đi rửa.” Nói xong, Tiểu Lương Tử bỏ chạy.

Triệu Phổ khó hiểu, “Tiểu tử kia làm sao vậy? Có phải bị sốt rồi không?”

Phi Ảnh và Đại Ảnh suy nghĩ một lúc, đều cong khóe miệng cười, tiếp tục giúp Triệu Phổ trang điểm.

.

Công Tôn mặc xiêm y của tân lang quân từ trong phòng đi ra, Tiểu Tứ Tử chạy chậm theo, ôm Thạch Đầu, Thạch Đầu đã buồn ngủ nên ngáp liên tục, áp vào đầu vai Tiểu Tứ Tử híp mắt ngủ gật.

Tiêu Lương ngồi bên bàn đá chờ, thấy Tiểu Tứ Tử đi ra, càng thêm khẩn trương... Vừa nãy bọn Phi Ảnh tỷ tỷ nói, nam nhân thích nam nhân cũng có thể... Chuyện đó, Cần Nhi thật khả ái nha.

Tiểu Tứ Tử cũng thấy Tiêu Lương, mặt cũng ửng đỏ lên, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Lương, trong ngực nhủ thầm, Tiêu Lương Tử thật là dễ nhìn nha, nếu như mặc y phục của tân nương tử, khẳng định càng đẹp mắt.

Mọi người chuẩn bị bố trí xong đều đã trở về, Tử Ảnh có chút mất kiên nhẫn, đi tới gõ cửa, “Nè, xong chưa? Hai người dừng trang điểm cho Vương gia quá đẹp, một hồi thật sự bị người ta sàm sỡ.”

Tất cả mọi người thâm cười.

“Được rồi!” Phi Ảnh cười tủm tỉm đi tới, nói, “Xem đi!”

Nói xong, né qua một bên.

Sau đó, có tiếng đồ trang sức va chạm lạnh canh.

Công Tôn mở to hai mắt, Tiểu Tứ Tử cũng tròn tròn mắt.

Đang khi mọi người chuẩn bị tán thưởng một trận, Phi Ảnh và Đại Ảnh loay hoay cả ngày nay, rốt cuộc hóa trang thành một thiên tiên mỹ nhân như thế nào... Triệu Phổ một tay tóm váy, lộ ra hai cái chân dài, tưởng đi hai hàng bước ra bên ngoài, hỏi, “Đã chuẩn bị xong cả chưa?”

...

Trong viện mọi người một mảnh trầm mặc.

“Gì vậy?” Triệu Phổ giương mắt nhìn mọi người.

Nhìn lại... Chỉ thấy Triệu Phổ búi tóc cao cao, cài trâm vàng trâm bạc, bôi trắng cả khuôn mặt to, môi tô đỏ chót.

Nói thật ra, kỳ thực gương mặt cũng không khó nhìn, chỉ là... vóc người rất cao, dáng điệu thô lỗ, mặc một bộ váy đỏ, không có một chút dáng vẻ của nữ nhân, duỗi duỗi chân, cái mặt nghênh nghênh.

Mọi người trầm mặc, một lát sau, đột nhiên cười ầm lên.

Triệu Phổ khó hiểu nhìn mọi người, Tử Ảnh ngửa mặt lên trời ngồi dưới đất dấm nèn, trên mái nhà đám ảnh vệ cười đến lăn lộn, Giả Ảnh giậm chân chạy tới dìu Tử Ảnh. Triển Chiêu đập đầu vào một cây cột bên cửa, ngay cả Bạch Ngọc Đường từ trước tới nay luôn nghiêm túc bên cạnh cũng cười đến chật vật.

Công Tôn ngồi trên ghế đá, ôm Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ngửa mặt lên trời vừa cười vừa lăn, “Phụ thân... bụng đau bụng đau.”

Triệu Phổ thấy mọi người cười đến ngửa tới ngửa lui, gầm lên một tiếng, “Các người đủ chưa!”

Mọi người trầm mặc... Nhìn hẩn một hồi... Tiếp tục cười không ngừng.

...

Cười nữa thì trời sẽ sáng, mọi người mới tạm thời chợp mắt một hồi.

Triệu Phổ bực mình tựa trên giường, nhưng mà ngủ không được, trên đầu cài một đồng hoa nặng muốn chết, cái miệng hùng hùng hổ hổ, “Ai nghĩ ra mấy thứ này, đám nha đầu thường ngày cắm hoa đầy đầu mà còn vui vẻ như vậy, không thấy nặng à? Không sợ bị treo cổ à!”

Công Tôn ở một bên cười thầm.

Triệu Phổ ngược mắt, vốn định ồn ào hai câu để y ngừng cười, nhưng vừa nhìn lại, thấy được Công Tôn mặc một bộ hỉ phục đỏ thẫm, tuy rằng là y phục của tân lang quân, nhưng trông rất đẹp, ban này chỉ lo bức mình, không nhìn kỹ.

Công Tôn cười một hồi, thấy Triệu Phổ đang nhìn mình, cũng không cười nữa, vỗ vỗ hăn nói, “Kỳ thực cũng rất đẹp...”

Nói chưa dứt, đã bị Triệu Phổ nắm tay kéo qua.

Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên giường chơi đùa với Thạch Đầu, mở to hai mắt nhìn.

Công Tôn nép vào ngực Triệu Phổ, cùng hăn mặt đối mặt, hai người đều ngây ngẩn.

Triệu Phổ mỉm cười, nói, “Đã bảo bao nhiêu lần rồi, không được để người khác thấy người mặc đồ đỏ.”

Công Tôn không nói gì.

Đang nhìn nhau, chợt nghe Thạch Đầu “Ợ...” một tiếng.

...

Công Tôn cùng Triệu Phổ đều khôi phục tinh thần, Công Tôn phản ứng được muốn tránh ra, Triệu Phổ làm gì chịu buông.

Công Tôn trừng mắt liếc hăn, nhìn Tiểu Tứ Tử bên kia, ý bảo —— Tiểu Tứ Tử còn đang ở đây!

Triệu Phổ cau mày, Tiểu Tứ Tử đột nhiên ôm Thạch Đầu chui vào trong chăn, bọc bản thân kín bưng, nói, “Ta hồng có thấy, cái gì cũng hồng thấy, Cừu Cừu đừng có ngừng!”

...

Công Tôn cùng Triệu Phổ đối diện... Không nói gì.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 79: Đại Vương, Đoạt Tân Nương Tử Hay Tân Lang Quân?!

Tiểu Tứ Tử sau khi trốn vào trong chăn, thì vểnh tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, tốt nhất là có thể nghe được phụ thân và Cửu Cửu hôn nhẹ.

Nhưng đợi hơn nửa ngày, chẳng nghe bên ngoài có động tĩnh gì cả.

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ, sau đó Thạch Đầu trong lòng lại giãy dụa như là muốn chui ra, đại khái là ở trong chăn cảm thấy ngột thở.

Tiểu Tứ Tử không nén nổi hiếu kỳ, đùn đùn chăn lên vén mở ra một khe nhỏ, hí mắt nhìn ra bên ngoài.

Phát hiện Triệu Phổ và Công Tôn đang giăng co chưa xong, hai người vẫn bảo trì tư thế như cũ, đối diện.

Tiểu Tứ Tử có chút sốt ruột, Cửu Cửu chậm quá nha!

Triệu Phổ cúi đầu nhìn chăm chăm vào Công Tôn... Màu áo đỏ ánh lên khiến cho sắc mặt của y càng thêm hồng hào, thư ngọc này gần đây không biết có phải có chuyện phiền lòng hay không, thoát nhìn, hình như hơi gầy chút. Triệu Phổ vô thức duỗi hai tay, sờ sờ thắt lưng của Công Tôn... Nghĩ, hình như so với trước đây hơi gầy chút, chắc chắc...

Công Tôn giơ tay gạt bàn tay không thành thật của Triệu Phổ ra, trừng mắt liếc hằm, thì thấy Triệu Phổ cười khúc khích với mình.

Công Tôn muốn giận hằm cũng giận không được.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, “Thư ngốc, còn giận ta sao?”

Công Tôn nhìn nơi khác, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Ta đâu có nhỏ nhen như vậy.”

Nụ cười trên mặt Triệu Phổ càng thêm tươi rói, giống như trêu chọc mà hỏi, “Ta như vậy có được không? Có tính là mỹ nhân không?”

Công Tôn nhìn chăm chăm khuôn mặt thoa phấn dày cộm của Triệu Phổ, nhin không được bật cười, “Khó coi chết đi được, làm gì có mỹ nhân to cao như vậy?”

“Người đẹp mắt.” Triệu Phổ vươn tay nựng nựng má Công Tôn, “Lúc thành thân với ta, phải càng đẹp mắt hơn bây giờ nữa kìa, nhớ kỹ chưa?”

Công Tôn trên mặt đỏ ửng, khinh bỉ liếc Triệu Phổ một cái.

Triệu Phổ nhẹ nhàng kéo y sát lại một chút, hai người tới gần... Công Tôn hơi chút do dự. Cũng không phải không muốn hôn, chính là, hình tượng hiện tại của Triệu Phổ có chút...

Tiểu Tứ Tử trong chăn mở to hai mắt, nắm chặt nắm tay —— Cửu Cửu, nỗ lực!

Đúng lúc này, đột nhiên... Ngoài cửa truyền đến một mùi hương thức ăn thơm lừng, có lẽ là các ảnh vệ chuẩn bị món gì đó để ăn trước khi hành động, có tiếng Giả Ảnh hô to, “Đều tới ăn nào!”

Giả Ảnh vừa dứt lời, Thạch Đầu trong lòng Tiểu Tứ Tử đã sớm chịu không nổi, lấy đà bật người nhảy ra.

Cái khéo nhất chính là, Thạch Đầu một cước giẫm lên lưng Công Tôn sau đó nhảy xuống đất, lao về phía cửa, quen thuộc dùng móng vuốt lay cửa phòng, chi chi kêu lên vui mừng muốn chạy ra ngoài.

Mà Công Tôn bị đập, thì té nhào về phía Triệu Phổ... Hôn tân nương tử của y...

“Oa...” Tiểu Tứ Tử trốn trong chăn thấy được, ngồi dậy, vẫn đội chăn trên đầu cười vỗ tay.

Công Tôn hôn một cái dính đầy vị son, ngồi xuống chùi miệng, “Các nàng thoa cho người bao nhiêu son a.”

Triệu Phổ cười ha hả ngồi xuống, tiến tới, tiếp tục hôn... Tiểu Tứ Tử tự giác bịt mắt lại, không thể nhìn, nhìn sẽ bị hỏng mắt!

Tử Ảnh và Giả Ảnh vội giúp đóng cửa, hình ảnh quá quý dị!

.

Sắc trời sáng bừng, mọi người chuẩn bị xuất phát.

Triệu Phổ tâm không cam tình không nguyện đội khăn đỏ ngồi vào kiệu do bốn ảnh vệ khiêng.

Phi Ảnh đóng giả làm bà mối, nhóm nữ ảnh vệ ở lại từ lâu chăm sóc bọn nhỏ.

Công Tôn cười ngựa đi phía trước, giả trang thành tân lang quân, mà những người khác giả làm đội ngũ tống giá. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường âm thầm đi theo.

Mọi người lặng lẽ chuồn ra khỏi thành, sau đó lại công khai từ phía Đông đi ngang qua.

Triệu Phổ ngồi trong kiệu cảm thấy bức bối khó chịu, thở hổn hển dùng tay áo quạt gió, đẩy màn cửa ra nhìn, thấy Công Tôn cười Hắc Kiêu đi ở phía trước.

Hắc Kiêu rất ngang tàng, trước đây ngoại trừ Triệu Phổ nó không để bất kỳ ai khác cười, bây giờ, Công Tôn và Tiểu Tứ Tử cũng có thể cười, nhất là lúc Tiểu Tứ Tử cười, nó còn có thể đi đặc biệt chậm.

Công Tôn ngồi trên lưng ngựa, nhìn trái nhìn phải, Triệu Phổ chống cằm nhìn y, có chút bất đắc dĩ... Lúc nào đó hắn với thư ngọc này hoán đổi vị trí thì tốt rồi, nếu như đem thư ngọc này khiêng vào phòng tân hôn, sau đó ở nơi đó ấy ấ ấ ấ một phen... Chắc chắc!

Đang chờ ra, Âu Dương Thiếu Chinh tiến tới giễu cợt, “Chuyện gì vậy Vương gia? Đừng vén khăn đỏ lên a, điềm xấu.”

“Biến.” Triệu Phổ khinh khinh liếc hắn, tâm nói, có cơ hội sẽ đánh tiểu tử này một trận.

Đang đi tới phía trước, Giả Ảnh nhắc nhở, “Phía trước là Tam Xuyên cốc, đó chính là hiểm địa cuối cùng nơi hai ngọn núi giáp nhau, rời khỏi phạm vi đại quân bảo hộ.”

Triệu Phổ gật đầu, lui trở về bên trong kiệu, hạ màn xe xuống.

.

Vào Tam Xuyên cốc, quả nhiên địa thế hung hiểm, bất quá bọn họ ít người, đi sát vào núi, cũng không sợ bên trên có tên bắn lén hay bị ném đá xuống đầu.

Đi tới phía trước một hồi lâu, Triệu Phổ nhìn không nổi bèn hỏi, “Sao còn chưa tới?”

Âu Dương Thiếu Chinh nhú nhú mày nói, “Hay là đã đả thảo kinh xà, làm bọn sơn tặc này không dám hạ sơn?”

“Chắc...” Triệu Phổ có chút khó chịu, vươn tay sờ sờ đầu.

Công Tôn cười Hắc Kiêu lững thững bước chậm lại, đi tới bên cạnh chiếc kiệu, thấy Triệu Phổ vẻ mặt uể oải cộng thêm khó chịu liền nói, “Nương tử, cười một cái?”

Tất cả mọi người hít sâu một hơi —— Công Tôn là đang trêu ghẹo Triệu Phổ phải không?!

Triệu Phổ cũng buồn cười nhìn Công Tôn, tâm nói... Giỏi lắm thư ngốc, người chờ, chờ xong việc xem ta thu thập người.

Giữa lúc tâm tình khẩn trương của mọi người nhờ một câu nói đùa của Công Tôn mà trầm tĩnh lại... Đột nhiên, chợt nghe trên núi truyền đến tiếng chiêng đồng, còn có tiếng la hét ầm ĩ.

“Tới!” Âu Dương Thiếu Chính thốt lên một tiếng, lập tức... mọi người làm bộ khẩn trương.

Ngẩng đầu nhìn, thấy trên núi có một đám hắc y nhân đang đứng, cũng là mặc hắc y đeo đai đỏ, cầm đao kiếm trên tay.

Triệu Phổ trong lòng vui vẻ, cuối cùng cũng tới rồi!

“Ha ha ha...” Bọn sơn tặc đó cười lên ha ha, xoa xoa thắt lưng nói, “Lần này may thật may! Đại vương mừng sinh thần, tân nương đưa lên cửa!”

Đám lâu la một bên vỗ tay, “Đương gia, thơ hay!”

...

“Các người là ai?” Âu Dương Thiếu Chính giả trang thành một quản gia, đứng trước kiệu, “Giữa ban ngày ban mặt, các người muốn làm gì?”

“Ha ha ha, làm gì?” Sơn tặc kia xắn tay áo nói, “Các con, cướp kiệu!” Nói xong liền vọt xuống.

Bọn Giả Ảnh trước tiên đem Công Tôn bảo vệ ở phía sau, bọn họ cũng không thể thực sự phản kháng, đám sơn tặc này phỏng chừng không đỡ nổi nếu bọn họ thật sự đập cho bọn chúng một trận, cho nên đành phải vờ chống không lại, đám sơn tặc đẩy lùi ảnh vệ, tiến lên nâng kiệu.

Công Tôn ở trên ngựa xem náo nhiệt, Giả Ảnh nhẹ nhàng túm y một cái, ý bảo —— Tốt xấu gì cũng nói giùm hai ba câu đi chứ!

Công Tôn phản ứng được, vội lên tiếng, “Nương tử ơi...”

Triệu Phổ ở trong kiệu nghe thấy liền giật bắn lên, mà một tiếng nương tử này của Công Tôn, bị mấy tên sơn tặc nghe được... Bọn chúng quay đầu lại nhìn thoáng qua, liếc mắt một cái... Bọn sơn tặc đều ngẩn người, đây đó liếc mắt nhìn nhau.

Một tên trong bọn nói, “Ai, tân lang quân này thật đẹp!”

“Bằng không, chúng ta cướp tân lang quân luôn đi?”

“Hay đó, đại ca không phải nam nữ thông ăn sao?”

Đám sơn tặc xúm xít lại khe khẽ xì xầm, người khác không nghe được, nhưng Triệu Phổ nghe được.

Triệu Phổ thầm mắng, cái gì?! Mẹ nó dám chú ý tới Công Tôn nhà hân, làm thịt các người! Nghĩ xong, Triệu Phổ vén màn kiệu, rống lên một tiếng, “Các người muốn chết hả?!”

...

Bởi vì Triệu Phổ vén màn xốc khăn đỏ hô to... Hiện trường trầm mặc.

Bọn sơn tặc choáng váng, ngơ ngác nhìn Triệu Phổ, vẻ mặt biến thành = □ =.

Ảnh vệ và Công Tôn cũng muốn choáng váng, vẻ mặt cũng là = □ = .

Mà trong chỗ tối, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mai phục sau một tòa núi đá, Bạch Ngọc Đường trong phút chốc cũng ngây ngẩn cả người, Triển Chiêu thì kéo tay áo của hắn che miệng che mũi, không cho mình cười ra tiếng.

...

Tất cả trầm mặc, một lúc sau, đầu lĩnh sơn tặc buông một câu, “Ai nha má ời, cũng may là chưa đoạt!”

Tất cả mọi người cứng ngắc không nhúc nhích, muốn cười nhưng lại không thể cười, nín nhịn đến nổi nghiêng tê cả răng.

Đầu lĩnh nọ ra lệnh, “Đừng bắt tức phụ này! Quá xấu xí, cướp tân lang quân!”

Bọn sơn tặc đồng loạt xông lên, đi cướp Công Tôn.

“Nương!” Triệu Phổ đá tung màn cửa nhảy ra, tâm nói đám sơn tặc thói tha này dám động tay vào Công Tôn?!

Lúc này, đã có một sơn tặc đi tới trước Hắc Kiêu... Còn chưa kịp động thủ, Hắc Kiêu nhìn hắn không vừa mắt, giơ chân trước đá vào mặt hắn...

“Ai nha...” Sơn tặc nọ bị Hắc Kiêu đá cho lăn ra đất kêu thảm một tiếng.

Công Tôn xem xét tình huống một chút, lập tức nhảy xuống, chạy tới chỗ Triệu Phổ, “Nương tử.”

Triệu Phổ vốn định đánh người, bất quá bị Công Tôn kéo lại, vốn định bảo Công Tôn thoái lui sang một bên, nhưng Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc hắn.

Triệu Phổ lúc này mới kịp phản ứng, hình như mình đã làm hỏng đại sự rồi.

Lúc này, có một tên sơn tặc bắt đầu túm mạnh Công Tôn đẩy vào trong kiệu, đám còn lại nâng kiệu chạy lên núi, Triệu Phổ bị Âu Dương Thiếu Chinh giữ lại, “Vương gia, đừng nóng vội...”

Triệu Phổ tức giận đến biến sắc, cuối cùng cũng là dùng Công Tôn làm mồi nhử!

.

Chờ đám sơn tặc kia chạy lên núi, Âu Dương Thiếu Chinh vội buông tay, “Đuổi theo đi, cẩn thận đả thảo kinh xà...” Nói chưa dứt lời, Triệu Phổ đã biến mất.

Đám sơn tặc nâng cỗ kiệu của Công Tôn chạy lên, Triệu Phổ thì chăm chú âm thầm đi theo, hẩn tĩ mĩ quan sát, tên sơn tặc nào không có mắt dám động vào sợi lông chân của Công Tôn, trước hết cắt tiết!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở hai bên, cũng là âm thầm đi theo, thấy Triệu Phổ vẻ mặt khẩn trương, hai người cũng không dám cười, đôi tình nhân này đúng là lằng nhằng!

Các ảnh vệ đương nhiên cũng âm thầm đuổi theo, vừa chạy vừa lưu lại ký hiệu, Âu Dương Thiếu Chinh thì xoay người nhảy lên Hắc Kiêu.

Hắc Kiêu hộc hộc hai tiếng, ngẩng đầu rất bất mãn nhìn hẩn.

“Ai, đừng nhỏ nhen như vậy, mau trở về điều binh cứu tân lang quân của Vương gia nhà người đi!” Âu Dương Thiếu Chinh vừa nói, vừa vỗ lưng Hắc Kiêu.

Hắc Kiêu cũng không có cách nào, tung bốn vó chạy đi, lúc này tạm thời để hãn cười một chút cũng được.

Âu Dương Thiếu Chính hoạt tốc chạy ra Tam Xuyên cốc, kêu gọi mấy nghìn Triệu gia quân thủ hộ ở phía trước, quay lại, dựa theo ký hiệu của các ảnh vệ lưu lại, lăng lễ lên núi.

.

Công Tôn ở trong kiệu, n cảm thấy kiệu bị nâng chạy rất nhanh, lắc lư lắc lư khiến y có chút chóng mặt.

Công Tôn vịn tay vịn trên kiệu, suy nghĩ một chút, đem hỉ phục đỏ thắm trên người cởi xuống, Triệu Phổ tựa hồ rất lưu ý không thích y mặc hồng y để người khác nhìn... Nghĩ tới đây, Công Tôn lại có chút không cam lòng... Mặc gì quan tâm tên lưu manh đó có thích hay không?!

Triệu Phổ vừa đuổi theo, vừa túm mấy thứ nặng trình trịch trên đầu kéo xuống, váy đỏ cũng xé rách, dùng để chùi mặt... Tâm nói, thư ngọc, chờ, lão tử tới cứu ngươi, con mẹ nó đứa nào dám động vào ngươi, lão tử cày nát mồ mã tổ tiên nhà hãn!

Triển Chiêu cùng theo ở phía sau, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ê, có cảm nhận được không?”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu.

“Phía trước có một vị chua.” Triển Chiêu cười tủm tỉm hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hãn, bất đắc dĩ cười lắc đầu.

.

Cuối cùng... Công Tôn cảm giác được cỗ kiệu dừng lại, y trước tiên ngồi trong kiệu lấy lại bình tĩnh, tâm nói, chuyện này ngồi kiệu mệt mỏi

quá.

Sau đó, y nhẹ nhàng vén màn nhìn ra bên ngoài, thì thấy phía trước xuất hiện một tòa sơn trại. Sơn trại này quy mô không nhỏ, ngoài cửa đứng một vài tên lâu la canh gác.

“U, tam đương gia, đoạt được một kiệu hoa trở về a?”

“Đại vương có trong đó không?” Tam đương gia nọ hỏi.

“Ở bên trong.” Binh tướng cười ha hả trả lời, “Đây là dâng cho đại vương sao?”

“Ừ... Huynh đệ chúng ta hiếu kính một mỹ nhân cho đại vương!” Tam đương gia cười đắc ý, bảo người nâng kiệu vào trong.

.

Triệu Phổ trong rừng cây nghe được mà nghiêng răng ken két, ông nội người, dám động vào người của lão tử?!

Phía sau Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã tới, Triển Chiêu nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Triệu Phổ, ý bảo hăn —— Bình tĩnh!

Triệu Phổ tức anh ách, nghĩ một hồi tìm được sơn đại vương rồi, trước tiến đập hăn một trận cho hả giận, sau đó tính tiếp!

.

Cỗ kiệu của Công Tôn bị nâng vào trong sơn trại, vòng vèo bảy tám lần, rồi cuộc ngừng lại trước một tòa nhà lớn. Công Tôn ngược mắt nhìn lên, có chút cảm khái, sơn trại này xây dựng thật không tồi, có thể thấy đã làm ác rất nhiều năm... Vừa nghĩ đến những thi thể trên sườn núi, Công Tôn nhú mày, đây đều là dùng máu của người tốt dựng nên, sơn tặc chết tiệt!

“Đại vương!” Tam đương gia đứng ngoài cửa hét to, “Chúng ta đưa tới một mỹ nhân cho ngài!”

Một lát sau, đại môn mở ra, một người chưa tới ba mươi tuổi đi ra, Công Tôn lén nhìn hẩn. Nam tử này bề ngoài cũng không tệ, chỉ là có chút hung hãn, nhưng y đã quen nhìn Triệu Phổ bá đạo, bây giờ nhìn những kẻ khác đều không tìm ra chút bá đạo nào, đương nhiên, người này so với Triệu Phổ kém rất xa. Công Tôn đột nhiên ý thức được mình đã bắt đầu không tự giác đem tất cả mọi người so sánh với Triệu Phổ, nghĩ bản thân có phải bị hồ đồ rồi không, vội vã lắc đầu, đem bản mặt dày cùi của Triệu Phổ trong óc mình vấy ra.

.

Lúc này, Triệu Phổ đã đáp xuống mái nhà gần đó, quan sát tình huống trong viện, cũng thấy được sơn đại vương kia, Phàn Đồng [fán tóng], Triệu Phổ lại một lần nữa cảm khái —— Phạn Dũng ([fàn tổng] = thùng cơm)! Tên rất hay!

Phàn Đồng đi ra nhìn nhìn tam đương gia, nhú mày nói, “Đã bảo bao nhiêu lần rồi, mấy ngày nay đừng xuống núi làm việc, cẩn thận bị quan binh theo dõi!”

“Yên tâm đi đại vương, chỉ là một đội tổng giá.” Tam đương gia cười nhỉnh nọt, “Ta bắt về cho ngài một tiểu mỹ nhân!”

“Nga?” Phàn Đồng tựa hồ lại bắt đầu hứng thú, hỏi, “Bắt tân nương tử về?”

“Không phải, là tân lang quân.” Tam đương gia nói xong bị Phàn Đồng đá một cước bò lăn, “Đánh chết người, tân nương tử không cướp đi cướp một tân lang quân tới làm gì?!”

“Không phải, không phải, đại vương, tân nương tử đó quá dọa người!”
Tam đương gia vội hô lên.

Triệu Phổ trong bóng tối co rút khóe miệng, tâm nói... Lão tử dọa người như vậy sao?!

“Nhưng tân lang quân này đẹp lắm! Tân lang quân đẹp!” Tam đương gia chỉ vào cổ kiệu nói, “Ngài nhìn xem.”

Phàn Đồng nửa tin nửa ngờ, vươn tay, vén lên màn kiệu nhìn vào trong...

Công Tôn im lặng ngồi bên trong.

Phàn Đồng nhìn vào... Ngây ngẩn cả người.

Thần tình đó, khiến Triệu Phổ tức điên người, làm sao còn nhin nổi, thoáng cái liền bật dậy, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không muốn đi ngăn cản hẳn, nếu không đi ra phòng chừng lát nữa Triệu Phổ càng điên.

Mà thực tế, Phàn Đồng kia vén màn kiệu lên rồi ngốc ở đó, không phải bởi vì Công Tôn đẹp nên khiến hắn mê mẩn, Công Tôn quả thực là đẹp, nhưng y thuộc về loại nhã nhặn tuấn tú, nhìn thoải mái, không dễ dàng khiến cho người ta nổi lên tà niệm... Làm cho Phàn Đồng giật mình chính là, thư sinh này thoát nhìn khí độ bất phàm, không giống như người thường. Hiện nay tình huống đặc thù, hẳn biết phụ cận đều là phục binh, ánh mắt đầu tiên khi thấy Công Tôn, trong óc Phàn Đồng lóe lên một ý —— Xong! Có phải người của quan phủ không đây?

Hắn còn chưa nghĩ xong, chợt nghe giữa không trung có người rống lên một tiếng, “Nhìn con mẹ ngươi! Người của lão tử ngươi dám nhìn hả?”

Phàn Đồng vừa ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng đen lao tới, nhấc chân tung một cước.

Phàn Đồng không chú ý, lấy tay cản lại, nhưng Triệu Phổ nội lực thâm hậu, một cước này, đá cho Phàn Đồng ngửa mặt lên trời bay ra, đụng ngã cả đám lâu la phía sau.

Cùng lúc đó, chợt nghe vài tiếng vang “vút vút”... Có ánh lửa bắn lên trời, lập tức nổ tung trên không trung, đây là tên lệnh các ảnh vệ phóng để ra hiệu cho Âu Dương Thiếu Chinh.

Âu Dương Thiếu Chinh cũng đã mang ba nghìn quân xông lên, vừa nhìn thấy tên lệnh, hấn rút đao, hô to với ba nghìn Triệu gia quân, “Giết cho ta!”

Ba nghìn quân giáo đều biết công phu, không phải những tiểu binh bình thường xung phong liều chết... Bọn họ hầu hết đều biết khinh công, lâu la sơn tặc này muốn bắn lén nhưng đều không trúng, trong nhất thời, sơn trại đại loạn.

Phàn Đồng từ trên mặt đất bò dậy, hạ lệnh, “Giết bọn chúng!”

Nhưng lúc này, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cũng đều xuống tới, đánh ngã toàn bộ lũ lâu la đang tùm tùm với nhau.

Triệu Phổ muốn kéo Công Tôn từ trong kiệu ra hộ ở phía sau, nhìn lại... hơi giật mình, thư ngốc này đã cởi hồng y, chỉ còn lại một bộ y sam trắng, vốn đã mặc sẵn ở bên trong? Triệu Phổ sửng sốt một lúc lâu, lập tức cười toe toét, cảm thấy rất vui vẻ, thật không uổng phí một mảnh tâm tư của mình, thư ngốc rất hiểu ta!

Công Tôn thấy hấn còn nhìn mình chăm chăm mà đờ ra, vội nói, “Kìa, phía sau!”

Triệu Phổ quay đầu lại, thấy tam đường gia nọ cầm đao xông tới, Tử Ảnh đáp xuống trước mặt đập hấn một cái lặn quay, cời nút thắt trên lưng, Tân Đình Hầu rơi xuống đất, Triệu Phổ tiếp được, Giả Ảnh hạ xuống bên cạnh nói, “Phàn Đồng, nhanh nhanh đầu hàng, nếu không giết không tha!”

Phàn Đồng đương nhiên biết hôm nay bản thân đã chạy trời không khỏi nắng, hấn quan sát Triệu Phổ, lại nhìn cự đao trong tay hấn một lát mới hỏi, “Người là ai?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút rồi nhìn sang Giả Ảnh đang đứng một bên, hỏi, “Một chuỗi dài như vậy đọc thế nào?”

Giả Ảnh thở dài, lần nào Triệu Phổ cũng không nhớ được, bèn nói thay, “Đại Tổng triều Binh Mã Đại Nguyên Soái Ngự Tứ Vĩnh Xương Hầu An Nam Bình Tây Chính Lộc tam quân Đại Đô Thống nhất đẳng trung dũng công Cửu Vương gia Triệu Phổ.”

Triệu Phổ hít sâu một hơi, lần nào nghe cũng thấy chói với.

Công Tôn ở phía sau nghe xong, thầm nghĩ trong lòng, chức vị này của Triệu Phổ, khắp thiên hạ ngoại trừ Triệu Trinh thực sự không ai to hơn.

Giả Ảnh nói xong, sắc mặt bọn sơn tặc kia bỗng dưng thay đổi, bọn chúng đi làm sơn tặc, thiêu sát cướp giết đã biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bị quan phủ thanh trừ, nhưng trăm triệu không ngờ tới, lần này dẫn binh thanh trừ lại là Binh Mã Đại Nguyên Soái Triệu Phổ! Đây không phải dùng dao mổ trâu giết gà sao?

“Ha ha ha...” Phàn Đồng đột nhiên phá lên cười, “Phàn Đồng ta có tài đức gì, dĩ nhiên lại phiên đến Cửu Vương gia Triệu Phổ đại giá đến tiêu diệt một sơn tặc như ta, chết cũng không tiếc, chết cũng không tiếc!”

Triệu Phổ nhướn mi một cái, nói, “Con mẹ nó đừng cao hứng, yêu giáo ở đâu hả?”

Phàn Đồng khẽ nhú mày nói, “Ta không biết.”

“A...” Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, lúc này, mấy tên lâu la bên ngoài đã bị Âu Dương Thiếu Chinh tiêu diệt toàn bộ, sau đó binh lính nhanh chóng bao vây sơn trại.

Triển Chiêu dẫn một nghìn quan binh tới sau núi, cứu ra những người qua đường bị bắt tới, cùng với những bách tính bị trói dưới chân núi.

“Ta thật sự không biết.” Phàn Đồng nói với Triệu Phổ, “Ta ở chỗ này chiếm núi xưng vương vốn đã tưởng không duy trì được, đột nhiên một ngày nọ yêu vương tới tìm ta, nói có thể giúp ta biến nguy thành an, hoàn thành đại sự, làm Hạng Vũ*!”

*(Hạng Vũ (232 TCN-202 TCN), tên húy là Tịch, còn gọi là Tây Sở Bá Vương. Ông là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lưu Bang) đầu thời nhà Hán.)

“Phi.” Âu Dương Thiếu Chinh ở một bên phỉ nhổ, “Đừng đem bản thân nâng lên quá cao, Sở Bá Vương năm đó phản chính bởi vì Đại Tần chính sách tàn bạo, người mẹ nó giết là bình dân bách tính!”

Công Tôn khẽ nhú mày nhìn Âu Dương Thiếu Chinh, tâm nói, mọi người trong Triệu gia quân, tại sao nói chuyện con mẹ nó lại quá thô tục như vậy? Quả nhiên tướng sao binh vậy, không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, nghĩ vậy, liền trừng mắt liếc Triệu Phổ.

Triệu Phổ ù ù cạc cạc, tâm nói, thư ngốc này sao lại trừng mình nữa?

Chính lúc này, chỉ thấy tam đương gia kia quỳ rạp xuống đất ôm chân Phàn Đồng khóc lóc kể lể, “Đại vương, là ta đui mù tự rước lấy họa, ta không chịu suy nghĩ, trên đời này làm gì có tân lang quân dễ nhìn như vậy... Đại vương, chỉ trách ta để hồ ly tinh làm mờ mắt!”

Công Tôn vừa nghe, nộ khí xung thiên, tóc đều suýt nữa xõa tung, trợn tròn mắt mắng tam đương gia nọ, “Người con mẹ nó nói ai là hồ ly tinh, lão tử độc cho người câm!”

...

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn, Công Tôn tức giận, tiếp tục trừng Triệu Phổ.

Triệu Phổ vẻ mặt ủy khuất nhìn y —— Cái này cũng trách ta được sao?

Công Tôn không lên tiếng.

Lúc này, Triển Chiêu đi tới nói, “Tổng cộng hơn ba trăm bách tính, còn có nhiều nữ quyến bị trói ở phía sau, đều đã cứu ra.”

“Người còn dám tự so mình với Sở Bá Vương, nói! Yêu giáo ở đâu?”
Âu Dương Thiếu Chinh hỏi Phàn Đồng.

“Ta thật sự không biết, nơi ở của yêu giáo rất bí mật, yêu vương tài cán hơn người, ta phái người theo dõi hắn, cuối cùng đều bị mất tích... Căn bản không biết yêu giáo bọn chúng ở nơi nào, có chuyện gì cũng không phải chúng ta đi tìm bọn chúng mà là bọn chúng tới tìm chúng ta.”

Âu Dương Thiếu Chinh nướng mi một cái, “A, không đánh không chịu nói có phải không?”

Triệu Phổ vươn tay nhẹ nhàng cản hắn lại, nói, “Chờ chút, hắn thật sự không biết.”

Âu Dương Thiếu Chinh nhìn Triệu Phổ, Phàn Đồng cũng có chút giật mình, Triệu Phổ lạnh lùng cười, “Hắn là kẻ liều mạng, kẻ liều mạng sẽ không nói tình nghĩa, nếu như hắn biết yêu giáo ở đâu, đã sớm lấy ra làm lợi thế, muốn dùng thông tin đó đổi mạng cho mình.”

Phàn Đồng ha ha cười, gật đầu, “Không hổ là Cửu Vương gia, quả nhiên rất hiểu những kẻ cùng đường liều mạng như chúng ta.”

“Nói hiểu thì không dám nhận, chỉ là từng thấy qua mà thôi.” Triệu Phổ mò vào tay áo tìm kiếm kiếm, mò từ tay áo trái đến tay áo phải, miệng nói thầm, “Ây cha? Ở đâu rồi?”

Giả Ảnh tiến tới hỏi, “Vương gia, tìm cái gì?”

“Bình phù của ta ở đâu rồi?” Triệu Phổ hỏi, “Hôm trước lấy ra chặn đơn thuốc, sau đó không biết để đâu rồi.”

...

Tất cả mọi người hết nói, bình phù... Chặn đơn thuốc...

Công Tôn vội lấy ra từ trong túi tiền, đưa qua hỏi, “Có phải cái này không?”

Mọi người chỉ thấy đó là một hồ phù tinh xảo bằng hắc ngọc.

“Đúng.” Triệu Phổ tiếp nhận, Công Tôn thở dài, ngày đó y viết đơn thuốc, gió lớn, đơn thuốc đều bị thổi bay loạn, Triệu Phổ dùng hồ phù này chặn lên cho y, y ban đầu còn tưởng chỉ là một khối ngọc bội phổ thông... Sau đó Triệu Phổ cũng quên mất, Công Tôn liền cất đi, may mà ngày đó không đánh mất, thì ra là bình phù, Triệu Phổ cũng quá bừa bãi!

Bạch Ngọc Đường nhin không được nói với Triển Chiêu bên cạnh, “Đột nhiên cảm thấy, biên quan đặt trong tay hắc có chút nguy hiểm.”

Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu.

Âu Dương Thiếu Chinh đỡ trán... Triệu Phổ còn dùng hồ phù ném chim trên trời, dùng tên lệnh bắn thỏ nữa kia... Nguyên Soái này, thực sự là mất mặt!

“Khụ khụ...” Triệu Phổ cảm giác được ánh mắt vô cùng kinh ngạc và hoài nghi của mọi người, ho khan một tiếng, ngênh mặt, giọng cao bình phù nói, “Âu Dương Thiếu Chinh.”

“Có.” Âu Dương Thiếu Chinh nhanh chóng nghe lệnh.

“Cầm binh phù, đi Chính Lộ triệu tập ba mươi vạn quân tới đây, bao vây Loạn Thúc Thập Tam Phong này cho ta, yêu giáo này, không ra thì ta thiêu sơn!”

“Dạ!” Âu Dương Thiếu Chinh tiếp nhận binh phù, liền dẫn theo Truyền Lệnh quan và mấy tướng tá rời đi.

Triệu Phổ đặc ý liếc mắt nhìn Công Tôn —— Rất suất có phải không?

Công Tôn có chút vô lực.

Sau đó, Triệu Phổ hạ lệnh, đem tất cả sơn tặc hết thầy đều trói chặt, áp giải về Khai Phong, Triệu gia quân đóng quân dưới chân núi, bọn nhỏ đã được các ảnh vệ hộ giá đưa đến đại doanh của Triệu Phổ ở lại.

Toàn bộ Dĩnh Xương phủ đều bùng nổ, tất cả mọi người biết Cừ Vương gia Triệu Phổ dẫn đại quân bao vây tiêu trừ sơn tặc, trong nhất thời vui mừng khôn xiết.

.

Vào ban đêm, Chính Lộ quân do Âu Dương Thiếu Chinh đài lĩnh chạy tới bên ngoài hơn mười dặm, các tướng sĩ dùng lưới đồng, bày rập vây khốn bốn phía Loạn Thúc Thập Tam Phong, phân chia nhau trấn thủ tại các thông đạo chính.

Triệu Phổ đang uống nước trong đại doanh, trên mặt tỏ ra vô cùng chán nản, vừa mới tẩy xong lớp yên chi thủy phấn trên mặt, đã dùng vài thùng

nước mà vẫn còn vương chút hương vị không tan.

Công Tôn cầm địa hình đồ từ bên ngoài đi vào, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cũng tới, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng ôm Thạch Đầu vào giúp vui.

“Thực sự phải thiêu sơn?” Công Tôn có chút lo lắng hỏi Triệu Phổ, “Có thể sẽ có bình dân bách tính ở bên trong.”

Triệu Phổ phở phơ khoát khoát tay, cười nói, “Đừng lo, thiêu sơn làm gì dễ như vậy, chỉ bất quá là hù dọa mà thôi, chúng ta cần bàn bạc kỹ lưỡng.” Nói xong, nhìn Âu Dương Thiếu Chinh, “Người có cách nào không? Đánh loại địa hình núi thể này không phải người sở trường nhất sao?”

“Ừ.” Âu Dương Thiếu Chinh đi tới, nói, “Nhưng vẫn cần người dẫn đường! Tìm ra tuyến đường, nếu không thì rất khó.”

“Ngoại trừ bọn sơn tặc này, còn ai biết đường?” Triệu Phổ nhíu mày, “Bọn sơn tặc này không đáng tin lắm.”

Mọi người cũng đều nhíu mày.

Công Tôn nhìn trái nhìn phải, nói, “Nhắc đến dẫn đường... Ta có một ý tưởng.”

Triệu Phổ nhìn y một lúc, đột nhiên kéo qua hôn chụt một cái, “Quả nhiên là người của ta, thời điểm mấu chốt liền có ý tưởng.”

Công Tôn then quá hóa giận, bổ nhào tới bóp cổ hắn đòi đồng quy vu tận.

Triệu Phổ toét miệng cười đến vô lại.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 80: Núi Hoang Rừng Vắng, Ngoại Ô Không Người

“Ý tưởng gì?” Tất cả mọi người nhìn Công Tôn.

“Hmm, Dĩnh Xương phủ này, có hiệu bán thuốc hay không?” Công Tôn hỏi.

“Ách...” Triệu Phổ nhìn nhìn Giả Ảnh, nói, “Gọi một người bản địa tới đây.”

Rất nhanh, Giả Ảnh dẫn theo một người bản địa đến, Triển Chiêu hỏi hẵn lời Công Tôn nói.

Người nọ vội gật đầu, nói, “Có a, Dĩnh Xương phủ có vài hiệu thuốc.”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, nói, “Đem chương quỹ của hiệu thuốc, lang trung, người bán thuốc, nói chung là có quan hệ đến thuốc trong Dĩnh Xương phủ đều tập trung hết đến đây!”

Mọi người tuy không quá rõ dụng ý của Công Tôn, nhưng cũng không phản bác, phỏng chừng sẽ có ý kiến hay, liền phái người đi tìm.

Không bao lâu, tất cả những người pha chế và buôn bán dược liệu đều tới, Công Tôn bảo mọi người đứng thành một hàng, sau đó bảo bọn họ chìa tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên cho y xem.

Những người đó đều có chút không rõ, nhưng cũng không có cách, đành phải chìa tay ra cho Công Tôn xem.

Công Tôn nhìn từng người từng người, cuối cùng lựa ra vài người lưu lại, những người khác đều cho về.

Triệu Phổ quan sát những người ở lại, thì thấy bọn họ đều có một đặc điểm, da rất đen, tóc ngắn, lại lưu ý nhìn tay bọn họ một chút, chỉ thấy trên tay có những nốt chai thật dày, còn có nhiều vết xước.

Triệu Phổ hơi nhướng mi, nhìn Công Tôn.

Công Tôn cười nói, “Mấy người bọn họ, đều khá rành đường núi.”

“Nga?” Triệu Phổ cười hỏi ba người trước mặt, “Các người biết đường vào núi?”

Mấy người đó đều vội lắc đầu, “Không biết.”

Mọi người khó hiểu nhìn Công Tôn.

Công Tôn mỉm cười nói, “Ba vị làm nghề gì?”

Ba người đó trả lời, cùng là chế tạo và mua bán dược liệu.

“Nga, thường ngày nhập hàng ở đâu nha?” Công Tôn hỏi, “Vùng này hẳn là không có quyển bách* a?”

*(quyển bách tên khoa học là Selaginella, một loài cây thuộc họ Selaginellaceae – quyển bá, ai muốn tìm hiểu về thực vật học vui lòng tra google -_-)

Một người trong đó tính tình tương đối thẳng, bèn nói, “Sao lại không có, Loan Thúy Thập Tam Phong này chính là nơi sản sinh quyển bách.”

“Loan Thúy Thập Tam Phong ẩm ướt như vậy, làm sao có thể sản sinh quyển bách?” Công Tôn khó hiểu hỏi, “Quyển bách chỉ mọc ở nơi khô ráo.”

“Trong núi là khô...” Người nọ đang nói, hai người bên cạnh tích cực nháy mắt với hắn, nhưng hắn có chút hấp tấp, chờ khi phản ứng được, thì đã lỡ miệng, hai người bên cạnh đều thở dài.

Mà mọi người xung quanh trong lòng đều hiểu rõ, thì ra mấy người này là buôn bán dược liệu, hơn nữa dược liệu của bọn họ đều hái từ Loan Thúy Thập Tam Phong.

Triệu Phổ hơi nheo mắt lại, cười lạnh một tiếng, “Biết đường mà lại nói là không biết? Mấy người các ngươi không phải hành nghề y sao? Thấy yêu giáo hoành hành mà không tận lực ngăn cản, lòng dạ độc địa như vậy có tư cách làm người sao?”

Ba người mặt mày đều đỏ bừng, một người to gan nói, “Cửu Vương gia, không phải chúng ta không muốn... là bởi vì yêu giáo, yêu giáo quá mức đáng sợ, chúng ta sợ trúng nguyên rủa, liên lụy cửu tộc.”

“Thật không?” Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Biết mà không báo, cùng tội với yêu giáo, các ngươi không dẫn đường, ta liền chém cửu tộc các ngươi.”

Mấy người thương nhân mặt mũi trắng bệch, giương mắt nhìn Triệu Phổ có chút không dám tin.

Triệu Phổ nhìn bọn họ chăm chăm, lạnh lùng nói, “Quân quy không như quốc pháp, kẻ nhìn đồng bào huynh đệ mình vào chỗ chết mà không để ý, thì đều đáng chém đầu.”

Ba người liền cảm thấy trên đầu ứa ra mồ hôi lạnh.

Một bên, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cùng nhau ngồi phía sau bọn Triển Chiêu hiếu kỳ nhìn qua, Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, cọt cọt Tiêu Lương bên cạnh, nói, “Tiêu Lương Tử nha, Cửu Cửu suýt hay không a?”

Tiêu Lương gật đầu, phụ họa nói, “Ừm, suất lắm!”

Tiêu Tứ Tử cùng nó hắc hắc cười, Triển Chiêu quay đầu, đối hai đứa dựng thẳng ngón tay trước miệng —— Suyt!

“Vương gia, không phải chúng ta không muốn hỗ trợ.” Mấy thương nhân gánh không được, rớt cuộc mở miệng, “Yêu lực của yêu giáo này thật lợi hại, có thể vô hình giết người.”

“Uống cho các người hành nghề buôn được liệu.” Âu Dương Thiếu Chinh có chút nhìn không được, “Đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu? Làm gì có yêu pháp, đều là dùng chút độc được tạo ra ảo ảnh mà thôi!”

Mấy người hái thuốc cũng không nói nữa, đáng vẻ đó, tựa hồ rất tin vào sự lợi hại của yêu giáo.

Bọn Triệu Phổ khẽ nhú mày, yêu giáo này rốt cuộc có tà pháp gì? Khiến cho những người hái thuốc không tin y thuật, đi tin tưởng yêu ma tà túy.

“Nói chung, các người cứ dẫn đường là được.” Triệu Phổ thờ ơ, nói, “Ta cũng không bảo các người đi đánh yêu giáo, dẫn chúng ta vào núi là được!”

Mấy người hái thuốc liếc mắt nhìn nhau, chỉ có thể gật đầu.

“Vậy các người đã từng thấy yêu giáo bên trong thâm sơn chưa?” Công Tôn đột nhiên hỏi.

Mấy người đều gật đầu, một người trong đó nói, “Từng thấy, ở sâu trong núi, nơi đó giống như một thôn làng xa xưa, rất nhiều người.”

“Có bao nhiêu người?” Triển Chiêu hỏi.

“Hm... Ít thì cũng phải có hai ba nghìn người.”

“Trước tiên dẫn bọn họ xuống dưới, bảo vẽ ra một tấm địa hình đồ.”
Triệu Phổ phân phó, “Sau đó bố trí bọn họ nghỉ lại trong quân, chiêu đãi thật tốt, tìm người đi chiêu cố người nhà của bọn họ, đừng để bị quấy rầy.”

Mấy người hái thuốc mặt u ám như đưa tang, ý của Triệu Phổ rất đơn giản, các người đừng nghĩ làm giả, mỗi người vẽ một bức, vạn nhất có chỗ sai, liền chém một lượt, vào núi thì các người cũng đừng nghĩ dùng chiêu kế mà liều mạng, làm không tốt, người nhà các người còn đang làm con tin kia.

Ba người đó chỉ phải ngoan ngoãn phối hợp, đi xuống vẽ địa hình đồ.

Âu Dương Thiếu Chinh vừa nghe nói lập tức có địa hình đồ, liền vui vẻ chạy đi, xem mấy người hái thuốc vẽ.

Triệu Phổ nhìn mọi người, nói, “Hôm nay đã trễ, hôm qua chúng ta vất vả cả đêm, nghỉ ngơi một lúc trước đã, đợi sáng sớm mai sẽ thương lượng chuyện đánh lên núi.”

Chúng tướng đều lui ra ngoài, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng ra khỏi trướng (lều vải), bởi vì quân trướng vốn khá ít, cho nên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hai người ở cùng một chỗ.

Hai người trước đây thật ra cũng từng ở cùng một gian phòng, bất quá vào quân trướng mới phát hiện, chỉ có một cái giường nhỏ, thì ra là ngủ chung a.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhìn Triển Chiêu, sờ sờ mũi.

Triển Chiêu quan sát vẻ mặt của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên mỉm cười hỏi, “Không biết Bạch huynh có quen ngủ chung với người khác hay không. Tướng ngủ của ta không được tốt cho lắm.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vẻ mặt bồn chột, bèn cười nói, “Trùng hợp như vậy, tướng ngủ của ta cũng không được tốt cho lắm.”

“Ta từng không cẩn thận đá người ngủ chung xuống giường.” Triển Chiêu cười đến hai mắt loan loan.

“Ta từng thiếu chút nữa đánh người ngủ chung bất tỉnh.” Bạch Ngọc Đường cười đến vân đạm phong khinh.

Nói xong, hai người đối mặt, sau đó lại nhìn nhau mà cười rộ lên.

Lúc này, một tiểu giáo tới đưa cơm trưa cho cả hai, thấy cả hai đứng ngay giữa trường, mặt đối mặt cười, tròng diện có chút quỷ dị.

.

Trong quân trường của Triệu Phổ, đợi tất cả mọi người đi, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương cũng thả lỏng, Tiểu Tứ Tử đem Thạch Đầu đưa cho Tiêu Lương, bỏ nhào về phía Công Tôn, “Phụ thân.”

“Ồi.” Công Tôn nhanh chóng ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói, “Ngoan, có đói bụng không?”

“Không đói bụng.” Tiểu Tứ Tử nhìn bốn phía một chút, nói, “Phụ thân, phòng này thật thú vị.”

“Đây là quân trường.” Triệu Phổ cũng từ sau soái án đi ra, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Thú vị không?”

“Hi, thú vị!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, từ trong lòng Công Tôn bỏ nhào vào trong lòng Triệu Phổ, Triệu Phổ đón được, Công Tôn chun mũi.

Triệu Phổ cười bế Tiểu Tứ Tử ra ngoài, dẫn bé tham quan đại doanh bên ngoài, miêu tả ải Bắc, kể ra đại doanh đóng quân ở Vạn Kế dài vài trăm

dặm, cái đó mới gọi là đồ sộ, đùa cho Tiểu Tứ Tử liên tục vỗ tay, nói muốn cùng Triệu Phổ đi đại mạc.

Triệu Phổ đặc ý, dụ dỗ được đưa nhỏ, lần sau sẽ dụ luôn người lớn!

.

Trong quân trường, Công Tôn cảm thấy có chút buồn ngủ, nhìn một đêm, lên núi thì lại ngồi trong kiệu xóc nảy cả buổi, thật sự khiến người mệt mỏi.

Tiêu Lương thu dọn mọi thứ trong soái trường, dạo này, Triệu Phổ hầu như luôn dẫn nó theo bên cạnh, như một tiểu đồng theo vào theo ra. Triệu Phổ bình thường hay vứt đồ bừa bãi, Tiêu Lương cơ bản đều giúp hắn dọn dẹp, những vật bên người cũng thu dọn ngay ngăn nắp, điểm này Công Tôn rất bội phục. Y vẫn đều nghĩ Tiêu Lương là một hài tử hiếu động không thích ngồi yên, không ngờ khi an tĩnh lại, còn rất nề nếp như vậy, Tiểu Tứ Tử cũng được nó chăm sóc rất chu đáo.

“Tiểu Lương Tử?” Công Tôn đi tới sờ đầu nó, nói, “Nghỉ ngơi một chút đi, sáng mai lại dọn dẹp.”

Tiêu Lương cười cười với Công Tôn, “Tiên sinh, ta hỏi người chuyện này.”

Công Tôn gật đầu, ngồi xuống nghe nó nói.

“Hmm... Vương gia lúc trước sở dĩ không chịu nhận ta làm đồ đệ, có phải là nghĩ ta không phải kỳ tài luyện võ, học xong sẽ khiến hắn mất mặt?” Tiêu Lương thấp giọng hỏi.

Công Tôn lắc đầu nói, “Không phải, Triệu Phổ rất thích người, ta nhìn ra được mà.”

“VẬY... Vì sao không chịu thu nhận ta?” Tiêu Lương có chút bối rối, ngồi xuống bên cạnh Công Tôn, nói, “Ta rất muốn học công phu a, có thể lợi hại như Vương gia thì tốt rồi, như vậy có thể giết địch cứu người.”

“Cái gì?” Công Tôn ngược mắt nhìn nó, hỏi, “Người nói giết địch cứu người?”

“Vâng.” Tiêu Lương gật đầu, có chút không rõ vì sao Công Tôn lại kích động như vậy.

“Nói cách khác, theo ý của người, giết địch và cứu người đều quan trọng như nhau?” Công Tôn hỏi.

“Hmm... Là vậy a, không phải vì cứu người thì giết địch làm gì?” Tiêu Lương trả lời.

Công Tôn mỉm cười, hỏi, “VẬY... Báo thù thì sao? Người còn nghĩ, trên thế giới này báo thù là chuyện quan trọng hơn tất cả không?”

Tiêu Lương suy nghĩ một chút, trả lời, “Báo thù đối với ta rất là quan trọng, những người ta quan tâm nhất bị hại chết, ta làm sao có thể không hận... Đương nhiên, ta cũng sẽ không lạm sát người vô tội, chỉ là, nếu Liêu quốc xâm phạm Đại Tống ta, chúng ta đây có thể nào lại không giết sạch bọn chúng? Ta vẫn nhớ kỹ tướng mạo của những người Liêu đã giết cha nương ta, sau này nếu để ta chạm mặt, ta tất nhiên phải giết chết bọn chúng.”

Công Tôn gật đầu.

“Còn có...” Tiêu Lương đột nhiên lẩm bẩm một câu.

“Còn có cái gì?” Công Tôn hiếu kỳ hỏi.

“Hm... Còn có, Cần Nhi không phải không có công phu sao.” Tiêu Lương nói, “Ta luyện được công phu rồi, có thể bảo vệ hãn.”

Công Tôn nhìn Tiêu Lương một lúc lâu, xoa xoa đầu nó, nói, “Tiểu Lương Tử, đem những điều người vừa nói đi nói lại với Triệu Phổ, hãn sẽ thu nhận người.”

“A?” Tiêu Lương có chút không tin, hỏi, “Có thật không?”

Công Tôn gật đầu, “Đương nhiên là thật.”

“Ừ, chính xác.”

Đang nói, thì thấy Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử đi vào, cười ha ha nói với Tiêu Lương, “Người sớm nói như vậy là được rồi, lão tử đã sớm dạy cho người.”

Tiêu Lương có chút ngốc lảng.

Công Tôn xoa xoa đầu nó, “Còn không đến dâng trà cho sư phụ?”

“Nga!” Tiêu Lương có chút kích động, vội đi châm trà, chạy tới phụng trà cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ đem Tiểu Tứ Tử đặt xuống mặt đất, ngồi xuống uống trà, Tiêu Lương cung kính dập đầu lạy hãn, rồi cuộc nhận thức sư phụ.

Tiểu Tứ Tử thấy được, chớp chớp mắt, như vậy là muốn nói —— Bé cũng muốn bá sư, lên tiếng, “Cửu Cửu, ta cũng muốn bá sư.”

Triệu Phổ vừa định mở miệng nói Tiểu Tứ Tử không thích hợp luyện công, chợt nghe được Công Tôn “Khụ khụ” hai tiếng, trừng mắt liếc hãn —— Nhắc nhở hãn đừng quên, mấy bữa trước Tiểu Tứ Tử bị hãn chọc khóc!

Triệu Phổ vội ngậm miệng, nói, “Ách... Tiểu Tứ Tử, người sao có thể gọi sư phụ được, người nên gọi ta là cha!”

Công Tôn đỏ mặt, bất mãn liếc Triệu Phổ.

Triệu Phổ rất nhanh đá lông nheo —— Đó chính là người chọn, muốn nó gọi sư phụ hay gọi cha hả?

Công Tôn không nói gì.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt hỏi, “Vậy, gọi cha có phải cũng có thể học công phu?”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, có chút giật mình nhìn Tiểu Tứ Tử, tâm nói... Hải nha, tiểu ngốc tử này thông minh ra rồi, không ngốc nữa!

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại nhìn Triệu Phổ, dấu mờ miết miết vùng đệm thịt dày trên chân của Thạch Đầu, hỏi, “Cửu Cửu ngại Tiểu Tứ Tử ngốc, không muốn dạy Tiểu Tứ Tử sao?”

Triệu Phổ vội lắc đầu, “Không phải mà...”

Tiêu Lương một bên nói, “Cẩn Nhi, thiên phú của người mà lại đi học công phu thì quá lãng phí, nên theo Công Tôn tiên sinh học y thuật, làm thần y mới phải.”

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Nhưng, biết công phu, tương đối suất khí.”

Công Tôn đen mặt, trừng Tiểu Tứ Tử, vật nhỏ này muốn nói mình không suất như Triệu Phổ phải không? Cái mông nhỏ muốn ăn đòn!

Tiêu Lương cười cười, nói, “Tiểu Tứ Tử, có câu văn võ song toàn, văn nằm trước võ mà, người đã quên nha, trong tam quốc nhiều đại tướng quân

như vậy, đều chỉ có một văn nhân là Gia Cát Khổng Minh* chỉ huy.”

*(Khổng Minh Gia Cát Lượng trong Tam quốc diễn nghĩa)

Tiểu Tứ Tử tròn mắt tròn xoe, ngược nhìn Tiêu Lương hỏi, “Thật sao?”

“Ừa.” Tiêu Lương gật đầu, “Đúng vậy.”

Tiểu Tứ Tử sung sướng nở nụ cười, nói, “Ừa, vậy sau này, Tiêu Lương Tử sẽ nghe ta phải không?”

“Phải.” Tiêu Lương nghiêm túc gật đầu, vươn tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Tiêu Lương Tử sau này đều nghe lời Căn Nhi.”

Tiểu Tứ Tử vui vẻ cười tít mắt, nói, “Vậy... Tiểu Tứ Tử sẽ chăm chỉ học y thuật là được rồi.”

Công Tôn âm thầm thở dài, hóa ra Tiểu Tứ Tử học y thuật là muốn Tiêu Lương Tử vui vẻ, mà không phải vì người cha này, tức chết...

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Công Tôn đột nhiên cảm thấy không ổn, nhìn lại Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy bé và Tiêu Lương đối diện cười tùm tùm, trên mặt Tiểu Tứ Tử còn đỏ rục.

Công Tôn vội nháy mắt với Triệu Phổ —— Không ổn!

Triệu Phổ nhún nhún vai —— Có gì không ổn chứ?

Công Tôn sốt ruột, Tiểu Tứ Tử còn nhỏ như vậy, cũng bị làm hư, đều do Triệu Phổ này, chỉ biết ôm ôm bế bế, còn nói cái gì thành thân bậy bạ, khiến cho Tiểu Tứ Tử hiện tại ngay cả nên thích nam nhân hay nữ nhân đều không hiểu rõ, thực đúng là...

“Cáp a...” Triệu Phổ ngáp một cái, ngoắc ngoắc Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử chỉ vào một chiếc giường quân đội nhỏ, nói, “Tiểu Tứ Tử Tiêu Lương

Tử, đêm nay ngủ ở đó, đi rửa mặt đi.”

Hai tiểu gia hỏa nhanh chóng xách Thạch Đầu chạy ra ngoài rửa mặt.

Công Tôn tiến tới kéo Triệu Phổ, nói, “Ai, không ổn, hai tiểu hài nhi kia hình như ửng ý nhau.”

Triệu Phổ không hề gì nhướng nhướng mi, nói, “Thanh mai trúc mã sao, hợp ý nhau có vấn đề gì chứ?”

“Không phải!” Công Tôn nghiêm túc nói, “VẬY... Sau này lỡ như...”

Triệu Phổ quan sát y một lát, mới hiểu được ý Công Tôn muốn nói, cười cười, “Người gấp cái gì, hai đứa nó mới bao nhiêu, biết cái gì nha?!”

“Thật sao?” Công Tôn cũng còn chưa yên tâm.

“Ai, yên tâm.” Triệu Phổ nói, “Hai đứa nó sẽ không biết.” Vừa nói, vừa kéo Công Tôn ngồi xuống, nghĩ đến đêm nay được ngủ cùng giường, hẳn liền kích động, rốt cuộc có thể danh chính ngôn thuận cùng Công Tôn đồng sàng cộng chẩm một lần.

.

Bên cạnh thùng gỗ ngoài quân trường, Tiêu Lương đang dùng một chiếc khăn sạch giúp Tiểu Tứ Tử lau mặt.

Tiểu Tứ Tử mở to một đôi mắt sáng ngời nhìn Tiêu Lương, hỏi, “Tiêu Lương Tử, người sau này muốn cùng dạng người nào... thành thân nha?”

Tiêu Lương sửng sốt, sắc mặt có chút ửng hồng, nói, “Hm... Căn Nhi còn người thì sao?”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử nhìn nơi khác, trên mặt có hai mảnh đỏ rực hai bên má.

Tiêu Lương nghĩ nghĩ, hỏi, “Cần Nhi, bằng không, hai ta thành thân đi?”

Tiểu Tứ Tử mặt càng đỏ hơn, gật đầu, “Ngô, hảo nha, người, không được đổi ý nha.”

“Chúng ta ngoéo tay?” Tiêu Lương vươn tay đến, cùng Tiểu Tứ Tử ngoéo tay.

Tiểu Tứ Tử thấy Tiêu Lương ngay trước mặt mình, cân nhắc một chút, nghĩ hẳn là nên học theo Cửu Cửu, tạo một chút uy tín, đồng thời ăn một chút đậu hũ của Tiêu Lương Tử. Vì vậy, Tiểu Tứ Tử đột ngột tiến tới... Thu...

Tiêu Lương liền cảm giác trên mặt nóng hầm hập, nhìn lại Tiểu Tứ Tử, mặt bé đỏ bừng.

Tiêu Lương ngây ngẩn cả người, sau đó, mặt cũng đỏ như muốn tích máu, nắm tay Tiểu Tứ Tử, vui vẻ như điên.

Bên cạnh trưởng phòng, Tử Ảnh túm túm Giả Ảnh, “Ai ai, Tiêu Lương Tử này tài hơn Vương gia, Vương gia lâu như vậy còn không đối phó được Công Tôn, Tiêu Lương Tử mới quen vài ngày, đã bắt được Tiểu Tứ Tử.”

Giả Ảnh thở dài gật đầu, ai, cái này kêu là thượng bất chính hạ tắc loạn.

.

Đêm đó, Triệu Phổ vốn muốn hạnh phúc ôm Công Tôn đi vào giấc ngủ, nhưng...

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, ngủ trên giường nhỏ, Triệu Phổ xoay mặt, chỉ thấy đầu bên kia là Thạch Đầu và Tiêu Lương Tử đang ngủ rất hạnh phúc.

Triệu Phổ liền phiền muộn, lúc Tiêu Lương trở về thì mặt mày đỏ rực, bị sốt sao?

Tiểu Tứ Tử thì ôm Công Tôn cọt tới cọt lui, mơ mơ màng màng kêu, “Tiểu nương tử...”

...

Sáng sớm hôm sau, Triệu Phổ thần thanh khí爽 dậy thật sớm, thấy Công Tôn và Tiểu Tứ Tử vẫn đang ngủ, Tiểu Lương Tử đã đứng dậy mặc y phục, mà Thạch Đầu không biết đã từ lúc nào chạy đến bên cạnh Tiểu Tứ Tử, chống vó ngủ đến ngáy khò khò.

Triệu Phổ lắc đầu, ra khỏi trường bông, đuổi thắt lưng, đánh quyền, thuận tiện dạy Tiểu Lương Tử vài bước cơ bản.

Trông cậy vào Triệu Phổ kiên nhẫn giảng dạy là chuyện không thể, hẳn đánh cho Tiểu Lương xem một bộ quyền, rồi để Tiểu Lương tự luyện, không hiểu thì hỏi hẳn.

Tiểu Lương sừng sốt một lát, liền dựa theo dáng vẻ của Triệu Phổ mà luyện quyền. May mà nó thông minh cơ linh, học được rất nhanh.

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng từ trong phòng đi ra, Triển Chiêu xoa cổ, Bạch Ngọc Đường xoa vai, hai người vẻ mặt mệt mỏi, tựa hồ ngủ không ngon.

“Ngủ không quen à?” Triệu Phổ hỏi hai người.

Cả hai liếc mắt nhìn nhau, đều không lên tiếng.

Lúc này, Công Tôn cũng ngáp đi ra, trong lòng ôm Tiểu Tứ Tử còn lèm nhèm buồn ngủ, cùng với Thạch Đầu được Tiểu Tứ Tử ôm, còn ngủ đến mơ mơ màng màng.

Công Tôn thấy được nét mặt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cũng có chút hiếu kỳ, rất muốn biết hai người tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đối diện nhau không nói chuyện, chỉ thờ dài, chạy đi rửa mặt.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ gọi Giả Ảnh, hỏi, “Tối hôm qua có chuyện gì vậy?”

Giả Ảnh nhướn mi, “Hai người bọn họ tối hôm qua ở trong cùng một đại trường, ta lại không ở...”

“Người không biết?” Triệu Phổ vẻ mặt không tin, “Người không đến nghe trộm sao?”

Giả Ảnh mở to hai mắt, nói, “Ta là loại người hay nấp sau góc tường sao?”

Triệu Phổ nhú mày nhìn hẩn, “Vậy rốt cuộc có nghe hay không?”

Giả Ảnh trầm mặc một hồi, “Nghe.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều vô lực, hỏi, “Hôm qua có chuyện gì?”

Giả Ảnh nhỏ giọng nói, “Ta ở bên ngoài, nghe được bên trong đầu tiên là ‘soạt’ một tiếng, sau đó là ‘Bịch’ một tiếng, sau đó là ‘Bình bình bình bình’, cuối cùng biến thành ‘Két két két két’.”

Triệu Phổ và Công Tôn nhìn hẩn một lúc lâu, Triệu Phổ nhin không được hỏi, “Người nói tiếng người hả?”

Giả Ảnh bĩu môi, cũng chạy đi rửa mặt.

.

Mọi người ăn xong bữa sáng, Âu Dương Thiếu Chinh đi tới, mang theo mấy thương nhân hái thuốc, còn có địa hình đồ mà bọn họ đã vẽ xong.

“Địa lý cơ bản đã tìm hiểu rõ ràng.” Âu Dương Thiếu Chinh đem bản vẽ đưa cho Triệu Phổ xem.

Triệu Phổ tiếp nhận, khẽ nhíu mày hỏi, “Xem trong này, Loan Thúy Thập Tam Phong kỳ thực là vòng tròn, tại vùng trung tâm dưới cùng của sơn cốc có một thôn xóm, ở đó chính là tất cả dân cư của yêu giáo?”

“Đúng.” Một người hái thuốc nói, “Leo lên chỗ cao nhất của Loan Thúy Thập Tam Phong, nhìn xuống là có thể thấy.”

“Tìm được đường tới đó chứ?” Triệu Phổ hỏi.

“Ừ.” Âu Dương Thiếu Chinh gật đầu, “Mở rộng đường núi một chút, có thể dẫn đại quân tiến đến, bất quá ta muốn đi dò đường trước đã.”

“Tốt.” Triệu Phổ gật đầu, “Ta đi với người.”

Âu Dương Thiếu Chinh nhíu mày, nói, “Vương gia, người cứ ở lại đây đi, đường núi khó đi, lỡ như...”

Triệu Phổ nhượng mi nhìn hắn, “Người cho ta là thư sinh đi hai bước liền thở hồng hộc à?”

Vừa dứt lời, bị Công Tôn hung hãn đập một cước.

Triệu Phổ ngượng ngùng sờ đầu, cái tội nhanh miệng.

“Ta cũng đi.” Công Tôn nói.

“Ta cũng đi.” Tiểu Tứ Tử vô giúp vui, Công Tôn trừng mắt liếc bé, “Người không được đi!”

Tiểu Tứ Tử mếu máo, được Tiêu Lương dắt đến một bên rửa mặt.

Vì vậy, Triệu Phổ, Công Tôn, Âu Dương Thiếu Chinh, còn có Tử Ảnh Giả Ảnh năm người, dẫn theo hai người hái thuốc cùng nhau lên núi, tìm nơi ở của yêu giáo.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và các ảnh vệ khác lưu lại.

...

Sau nửa canh giờ, Triệu Phổ vừa leo đến giữa sườn núi, chỉ thấy Công Tôn vịn vào một thân cây thở hổn hển, địa thế núi này không thể so với đất bằng, không có đường, khó đi.

Triệu Phổ tiến tới, “Ta cũng người đi?”

Công Tôn đương nhiên không muốn, “Không sao! Tự đi được.”

Triệu Phổ đành phải ở bên cạnh nhìn y, nhưng, hiện tại là giữa sườn núi, hắc sớ thư ngọc này đập trúng cái gì sắc nhọn rồi bị thương, còn không bằng để mình công y.

Âu Dương Thiếu Chinh cũng nhíu mày, nói với người hái thuốc, “Đường này khó đi quá.”

“Không có cách nào khác a quan gia.” Một người hái thuốc nói, “Con đường này là đường lên núi gần nhất.”

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Triệu Phổ nói, dựa vào thân cây bên cạnh.

Song song, chợt nghe người hái thuốc nói với Âu Dương Thiếu Chinh, “Đúng rồi, cây ở đây cũng không thể dựa vào, có rất nhiều gốc đã mục cả rồi...”

Còn chưa dứt lời, Triệu Phổ liền cảm thấy thân cây mềm nhũn... Sau đó, dưới chân là khoảng không.

“A!” Công Tôn thấy phần đất dưới chân Triệu Phổ bị sụt, hắn đã rơi xuống dưới.

Triệu Phổ mắng một tiếng xui, tính thả người nhảy lên... Nhưng ngay trong nháy mắt hắn thấy... mặt đất dưới rừng cây khá bằng phẳng, tựa hồ có một sơn động, trên động còn có chữ.

Hắn ngây người một lát, liền đơn giản thả tự do để mình rơi xuống, muốn xem xem nơi này là nơi nào.

Nhưng Công Tôn lại cho rằng Triệu Phổ đứng không vững nên ngã xuống, vội vươn tay tới muốn kéo qua, sau đó dưới chân vừa trượt, cũng ngã xuống...

Tử Ảnh và Giả Ảnh mở to hai mắt, Âu Dương Thiếu Chinh gấp đến giờ chân, “Ai nha, chuyện gì xảy ra?”

Triệu Phổ thấy Công Tôn bổ nhào về phía mình, thật cảm động mà, xem đi, hoạn nạn gặp chân tình, thử ngốc quả nhiên chung tình với mình không thôi, nếu không thì sao lại không chút chần chờ mà nhảy xuống với mình chứ?!

Triệu Phổ nhanh chóng vươn tay ôm lấy, đập lên một đoạn cây khô lấy lại cân bằng, bình ổn đáp xuống đất.

Tử Ảnh từ khe hở trong rừng cây nhìn xuống, thấy Triệu Phổ đáp xuống đất, còn kéo Công Tôn tiến tới phía trước, liền hỏi, “Vương gia?”

Triệu Phổ đặt tay sau lưng, xua xua tay với bọn họ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Âu Dương Thiếu Chinh thở dài nói, “Ai, trước tiên ngồi chút đi, chúng ta cũng nghỉ ngơi một lát, đúng là hoàng đế không vội thái giám gấp muốn chết rồi.”

Tử Ảnh khó hiểu hỏi Giả Ảnh, “Vương gia muốn làm gì?”

Giả Ảnh nhượng nhượng mi với hắn, “Ai, chốn hoang dã không người, còn có thể làm gì chứ?”

Tử Ảnh mở to hai mắt, “Chẳng lẽ?!”

Giả Ảnh nheo mắt lại, “Ta nghĩ đây là cơ hội tốt, hơn nữa đừng quên, Công Tôn tiên sinh tự mình nhảy xuống, Vương gia mà không hành động, thì chẳng phải khiến cho liệt tổ liệt tông của Triệu gia hắn thất vọng sao?!”

Tử Ảnh gật đầu a gật đầu, hai tay chấp lại hình chữ thập, “Ông trời, hãy cho Vương gia toại nguyện đi!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 81: Dân Tộc Thần Bí Thất Lạc Từ Xưa

Công Tôn và Triệu Phổ song song rơi xuống sườn dốc, chưa rơi bao lâu, cũng không rơi quá sâu, dưới chân đã xuất hiện một mảnh đất bằng phẳng.

Triệu Phổ vững vàng ôm Công Tôn đáp xuống đất.

Công Tôn bị dọa nhảy dựng, bất quá phát hiện đã đứng vững mới thở phào nhẹ nhõm, xoay mặt nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ hiển nhiên đang nhìn y.

Hai người đối diện.

Triệu Phổ nói, “Thật không ngờ người lại nhảy xuống theo ta.”

Công Tôn phi thường lạnh lùng nói, “Ta trượt chân.”

Triệu Phổ nheo mắt lại, “Xạo quá.”

“Không.” Công Tôn vẫn trấn định như cũ, “Là thật! Ta sẽ không nhảy xuống theo người, ta vốn định vỗ tay khen hay, không ngờ lại gặp bất trắc.”

... Trầm mặc...

“A!” Công Tôn cả kinh kêu lên một tiếng, bị Triệu Phổ đè lại hôn.

“Người muốn gì?!” Công Tôn ngăn trở đầu hấn.

“Xú thư ngốc, hồ không phát uy người cho ta là mèo bệnh à?!” Triệu Phổ phát cáu, giở thủ đoạn, thư ngốc sẽ hận chết hấn, nhưng hấn lại không

có cách trị y.

“A, đừng sờ bậy!”

“Càng muốn!” Triệu Phổ đùa giỡn lưu manh, “Người đánh ta đi!”

.

Phía trên, Tử Ảnh và Giả Ảnh đóng tai lên nghe.

Tử Ảnh: “U, động tác của Vương gia rất nhanh a!”

“Ừa!” Giả Ảnh gật đầu, “Vương gia, thuận thế xông lên*, bắt Công Tôn đi!”

*(nguyên văn: Nhất cổ tác khí là một hành ngữ điển tích, trong “Tả Truyện” Trang Công thập niên có viết: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’: Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này thành ngữ này dùng để ví một người khi đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

.

Mà bên trong khe núi, Công Tôn cũng mặc kệ Triệu Phổ bám dính người mình cọ tới cọ lui, y nhìn quanh bốn phía... Đột nhiên, nhìn thấy một bóng người, cả kinh nhảy giật, trong lòng thầm hỏi nơi hoang sơn dã lĩnh này sao lại có người, nhưng nhìn kỹ thì liền yên lòng.

“Ai, Triệu Phổ.” Công Tôn vội đẩy Triệu Phổ, “Người xem người xem, có người!”

“Không rảnh!” Triệu Phổ tiếp tục hôn cổ Công Tôn, Công Tôn liền cảm thấy giống như có một con chó xù thật lớn cọ tới cọ lui tại cổ mình, vươn tay bóp cổ Triệu Phổ, nói, “Người nhìn qua kia!”

Triệu Phổ lúc này mới tâm không cam tình không nguyện theo hướng Công Tôn chỉ nhìn qua...

Ở phía trước, nơi cửa sơn động rộng lớn mà hắn vừa nhìn thấy, thực sự có một người đang đứng.

Nói chính xác hơn, đó là một người chết, một cái thân khô, bị cố định trên một cọc gỗ, tay cầm trường mâu, đứng ở miệng huyết động, như là một người thủ hộ.

Triệu Phổ khẽ nhú mày.

Công Tôn đẩy hắn, “Nè, buông tay, để ta xuống.”

Triệu Phổ cúi đầu, phát hiện mình đang ôm Công Tôn, bất quá nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không muốn buông ra.

Công Tôn nhéo má hắn, “Người buông không hả!”

Triệu Phổ thở dài, “Ta nói này thư ngốc, người đời trước khẳng định là một con nhím.”

Công Tôn ngẩn người, có chút không rõ, ngược mắt nhìn Triệu Phổ.

“Nếu không phải thì tại sao không ai đụng tới người người lại đi đâm người, người không thể ôn nhu một chút sao?” Triệu Phổ nói thầm, “Thân là một con một sách người có biết tự giác hay không? Người không thể giữ phép tắc bày ra dáng vẻ của một thư sinh mặc cho người đùa giỡn à? Mỗi ngày đều hung thần ác sát thì ra cái dạng gì chứ?!”

Công Tôn nhướng mi, “Người con mẹ nó không phải thích khẩu vị như vậy sao?”

...

Triệu Phổ sửng sốt, Công Tôn nướng mi một cái, dùng đầu ngón chân khều vai Triệu Phổ, “Buông ra không?”

Triệu Phổ mở to hai mắt nhìn y, một lát mới hỏi, “Thư ngốc, người có phải không xem ta như nam nhân hay không?”

Công Tôn nheo mắt lại quan sát Triệu Phổ từ trên xuống dưới, “Ta thấy người trần trụi không chỉ mới một lần, phỏng chừng người là nam.”

“A...” Triệu Phổ hút một ngụm khí lạnh, con mọt sách cư nhiên dám câu dẫn hửn! Quá kiêu ngạo!

Công Tôn bóp mũi Triệu Phổ, “Buông ra! Đi xem chuyện gì xảy ra với người chết kia!”

“Không được!” Triệu Phổ giữ Công Tôn lại, “Lão tử không cam lòng! Để ta hôn một hồi đã!”

Hai người ở bên dưới dây dưa, Công Tôn thật sự tức giận vô cùng, rống lên một tiếng, “Không buông ra thì không đếm xỉa tới người nữa!”

Triệu Phổ rất khó chịu mà dừng lại, ngược mắt về mặt ai oán nhìn Công Tôn.

Công Tôn thở dài một tiếng, vươn tay vỗ vỗ mặt hửn, nói, “Đừng náo loạn, chính sự quan trọng hơn.”

Triệu Phổ về mặt không cam tâm, “Thư ngốc... Người lại ỷ ta không có cách trị người mà dẫn vật hành hạ ta, sớm muộn sẽ có một ngày, ta...”

“Ai nha, được rồi.” Công Tôn nhỏ giọng nói thẳm một câu, “Chỉ nói mà không làm, đặc ý cái gì nha.”

Triệu Phổ há to miệng, con mắt sáng rỡ, hỏi, “Thư ngốc... Ý người chẳng lẽ là muốn ta trực tiếp hành động?”

Công Tôn khinh bỉ liếc hắt, cười lạnh một tiếng, “Người dám?”

Triệu Phổ ngượng ngùng cúi đầu, đúng vậy... hắt không dám, con một sách này thật đáng giận mà, làm thế nào để tìm một biện pháp hung hăng trả y nhưng lúc đó y lại không thể tức giận đây?

Đang nghĩ, chợt nghe phía trên truyền đến một tiếng “Rầm”...

Triệu Phổ và Công Tôn xoay mặt ngẩng đầu, Tử Ảnh Giả Ảnh song song ngã xuống, thì ra hai người nghe lén quá tập trung, cứ từ từ nhích nhích tới, dẫm dưới chân khá xộp... Thoáng cái liền rơi xuống.

Hai người rơi xuống rồi ngược mắt nhìn, thấy được Công Tôn và Triệu Phổ đang ôm cùng một chỗ, chỉ là...

“Sao còn mặc y phục a?” Giả Ảnh nói với vẻ mặt bất mãn n.

“Đúng!” Tử Ảnh cũng có chút tiếc rên rỉ không thành thép, “Vương gia quá chậm chạp!”

Triệu Phổ hơi đen mặt, còn mặt Công Tôn càng đen hơn.

“Đừng náo loạn!” Bên trên, Âu Dương Thiếu Chính mang theo hai người dẫn đường nhảy xuống, nhìn quanh bốn phía, không ngờ dưới đây lại có một nơi như vậy.

Triệu Phổ đành đem Công Tôn thả xuống, trong lòng có chút khó chịu, trông cậy con một sách này tự sà vào lòng mình là không thể nào, phải nghĩ ra biện pháp nào đó để đem người ăn luôn đây? Âu Dương Thiếu Chính bên kia nháy mắt với hắt, ý bảo Triệu Phổ đừng nóng vội, hắt có biện pháp!

Triệu Phổ nhướng mi một cái, Âu Dương Thiếu Chính nhiều mưu ma chước quỷ, nói không chừng thật sự có biện pháp?

Công Tôn đứng trên mặt đất, trước tiên chạy đi xem cỗ thi thể kia, lại ngẩng mặt nhìn sơn động kia.

Chỉ thấy trên đỉnh có vài ký tự kỳ quái, nhìn như là ký tự cổ, nhưng hình như lại không phải, Công Tôn phát hiện mình không nhận ra. Có rất ít cổ tự mà y không nhận ra! Quả nhiên, Triệu Phổ đi tới, theo thói quen hỏi Công Tôn, “Thư ngọc, mấy cái này là chữ gì?”

Công Tôn lắc nhẹ đầu, nói, “Không biết.”

“Hả?” Tất cả mọi người giật mình mở to hai mắt nhìn y, như vậy là hỏi, “Cũng có chữ người không nhận ra à?”

Công Tôn đen mặt, trừng lại bọn họ, “Loại văn tự kỳ quái này không nhận ra thì lạ lắm sao? Ta chỉ biết hơn mười loại, ai biết đây là cái gì chứ? Chỉ có thể nói phạm vi sử dụng của chúng quá nhỏ!”

Tất cả mọi người nhin cười, không lên tiếng, Triệu Phổ vỗ vỗ y nói, “Thư ngọc, không phải nói gì người, cái kia... Không nhận ra thì cũng bình thường.”

Công Tôn chịu đả kích lại có chút không cam lòng, y cầm giẻ từ trong tay áo lấy ra giấy bút, cầm bút lông đã nhúng đầy mực hà hơi hai cái, chiếu theo hình dạng của những ký tự nọ, sao chép lại, chuẩn bị một hồi quay về nghiên cứu. Con một sách thường rất hay tự ái, Công Tôn âm thầm hạ quyết tâm quay về sẽ đọc thứ này mấy nghìn mấy vạn lần!

Triệu Phổ và Âu Dương Thiếu Chinh thấy Công Tôn đờ đờ sát khí, vội đi qua xem người chết bên kia.

“Người này niên kỷ không lớn.” Âu Dương Thiếu Chinh nói, hỏi hai người hái thuốc dẫn đường, “Các người biết nơi này không?”

Hai người dẫn đường đều lắc đầu, nói mới thấy lần đầu.

“Vương gia, sau gáy hắn cắm một mũi tên.” Âu Dương Thiếu Chinh chỉ vào sau gáy tử thi cho Triệu Phổ nhìn, “Xem ra là bị bắn chết.”

“Mũi tên này sao lại cổ quái như vậy?” Triệu Phổ nhíu mày.

“Là tứ lăng tiễn.” Giả Ảnh dùng một mảnh vải bố, rút mũi tên ra, nói, “Trung Nguyên rất ít gặp người sử dụng loại tên này, lông vũ phía trên cũng lạ lắm.”

“Là loại tên của ngoại tộc.” Triệu Phổ nói.

“Di?” Đang nói, chợt nghe Công Tôn kêu lên một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn sang, chỉ thấy y đã chép lại toàn bộ chữ viết, sau đó, lật giấy qua mặt sau, nói, “Chỉ là cổ tự thông thường mà thôi, là bị viết ngược, cho nên đọc sơ thì không nhận ra.”

Triệu Phổ nhìn dáng vẻ thờ dài một hơi của Công Tôn, mỉm cười nói, “Ừ, thư ngốc, quả nhiên không có chữ nào người không nhận ra?”

Công Tôn nhìn nhìn hắn, có chút đắc ý cũng rất tự tin, tâm nói, đương nhiên, làm gì có loại chữ nào mà ta không nhận ra.

Triệu Phổ thấy dáng vẻ này của Công Tôn, cũng nhin không được mà bật cười, hắn chính là thích thư ngốc như thế này, trong mắt tràn đầy hoan hỉ.

Giả Ảnh Tử Ảnh liếc mắt nhìn nhau —— Xong, Vương gia dĩ nhiên đi vô mộng ngựa của Công Tôn... Quả nhiên năng lực của ái tình là vô hạn!

“Vậy mấy chữ này có nghĩa là gì?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi Công Tôn.

“Hm... Ba đức lỗ.” Công Tôn nói.

“Ba đức lỗ?” Triệu Phổ khẽ nhú mày, khó hiểu hỏi, “Nghĩa là gì?”

“Đây là một loại chữ dùng để tế tự của tộc người vùng tây nam.” Công Tôn nói, “Rất nhiều dị tộc đều có, dùng để tế tự tổ tiên và trừ tà ma.”

“Dị tộc tây nam à.” Âu Dương Thiếu Chinh gật đầu.

“Nghĩa vốn có của ba đức lỗ là chỉ một loại lông vũ.” Công Tôn tiếp tục nói, vừa tiếp nhận cây điều linh tiễn Giả Ảnh đưa qua, nói, “Loại lông vũ này, gọi là ba đức lỗ, các người xem đầu mũi tên màu trắng sắc nhọn này, là từ răng nanh của lợn rừng mài thành.”

“Lần đầu tiên thấy thứ này.” Triệu Phổ cau mày nói, “Ta chỉ biết dị tộc tây bắc, không qua lại với dị tộc phía nam.”

“So với dị tộc tây bắc, nhân số của tộc đàn phía nam ít hơn, hơn nữa không bị cái gì xâm lược, cho nên có vẻ rất thần bí, không ai biết rõ. Chiến tranh của bọn họ, đại thể xuất phát từ phòng ngự.” Công Tôn nói, “Bọn họ sẽ không đi xâm phạm lãnh địa của người khác, nhưng một khi có người đi xâm vào lãnh địa của bọn họ, vậy sẽ bị bọn họ đối đãi rất tàn khốc.”

Triệu Phổ cầm mũi tên đó quan sát một lúc rồi hỏi Công Tôn, “Có thể xác định là tộc đàn nào không?”

Công Tôn khẽ lắc đầu, nói, “Những tộc đàn ở nam bộ mà chúng ta biết thì khá nhiều, thỉnh thoảng cũng qua lại với Đại Tổng ta, bọn họ đều có văn tự và tập tính sinh hoạt riêng, loại văn tự dùng ngược với chữ Hán để sinh hoạt, thật đúng là mới thấy lần đầu.”

“Những văn tự này, chúng ta trước đây từng thấy qua.” Hai người dẫn đường nọ nói, “Yêu giáo này, khi xuống chân núi lấy tiền sẽ mang theo sổ sách, văn tự ghi bên trên đều là dạng này. Chúng ta lúc đó không nhận biết, không ngờ là cổ tự đảo ngược a, bất quá, dù bọn họ không viết ngược, thì cũng không có nhiều người đọc được loại cổ tự này.”

“Quả nhiên có liên quan tới yêu giáo sao?” Âu Dương Thiếu Chinh thờ dãi, nhìn vào trong động một lát, hỏi, “Trong động có cái gì?”

Công Tôn nghĩ nghĩ, nói, “Nếu là nơi tế tự, lại bí ẩn như vậy, phỏng chừng có thần linh hoặc tổ tiên của họ, hơn nữa còn có người gác cửa...”

Nói đến đây, Công Tôn nhìn chăm chăm vào tử thi nọ, khẽ nhú mào.

“Sao vậy thư ngốc?” Triệu Phổ khó hiểu hỏi.

“Hm...” Công Tôn sờ sờ cằm, nói, “Thủ vệ này, thoát nhìn không giống như thủ vệ.”

“Nhưng trên tay hắn cầm là trường mâu, những cửa ra vào trọng yếu như vậy, không phải đều là thủ vệ đứng gác sao?”

“Không nhất định.” Công Tôn đi một vòng quanh tử thi, nói, “Các người xem có thủ vệ nào khi thủ vệ mà phải bỏ mạng, còn bị cầm vào cọc gỗ?”

“Vậy hắn là ai?” Triệu Phổ thắc mắc.

“Các người nhìn trang phục của hắn.” Công Tôn nói, “Đó là một người Hán, hơn nữa còn là trang phục thời Đường.”

“Giống!” Triệu Phổ gật đầu, quả thực là một nam tử Đường Triều.

“Nhưng thật ra rất giống một người thủ vệ, bị bắn chết, sau đó buộc ở chỗ này.” Âu Dương Thiếu Chinh nói.

“Phong thủy ở Loan Thúy Thập Tam Phong này khá tốt.” Công Tôn đột nhiên nói, “Rất thích hợp dùng để dựng mồ mả, mai táng hoàng đế hay công chúa, nhưng mai táng một vương công quý tộc, tuyệt đối không phải một nơi tốt.”

“Thư ngọc, người ngay cả phong thủy cũng cũng biết sao?” Triệu Phổ có chút bất đắc dĩ, hắn không thích Công Tôn quá tài năng như vậy, nói thật, vừa nãy khi Công Tôn nói không nhận ra cổ tự, Triệu Phổ kỳ thực rất hài lòng, bởi vì cảm thấy Công Tôn gần gũi với hắn hơn.

“Không bằng vào động nhìn xem đi?” Giả Ảnh móc ra môi lửa, Tử Ảnh cũng gật đầu, “Đúng vậy, đứng ở chỗ này mãi cũng đoán không được gì.”

Tất cả mọi người gật đầu, Công Tôn kích động muốn chạy ào vào, bị Triệu Phổ kéo lại, trừng mắt.

.

Sau đó, Giả Ảnh mở đường, Âu Dương Thiếu Chinh đi sau, bên cạnh là hai người dẫn đường, tiếp đó là Triệu Phổ kéo Công Tôn nổi gót, Tử Ảnh cũng cầm một môi lửa, đưa lưng về phía cửa động, canh phía sau.

Mọi người cùng nhau chậm rãi đi vào sơn động thần bí được gọi là Ba Đức Lỗ.

Trong sơn động này, cũng không tối tăm như mọi người vẫn nghĩ, đi vài bước, Giả Ảnh và Tử Ảnh dập tắt môi lửa.

Bởi vì trên đỉnh sơn động này, có rất nhiều lỗ thủng, từng tia sáng chiếu thẳng xuống, trong động tuy không quá sáng sủa, nhưng cũng quá thừa sáng để thấy rõ mọi thứ.

“Nơi này không thích hợp làm mộ phần.” Công Tôn đột nhiên ngẩng mặt nói, “Tuy phong thủy tốt, nhưng quá ẩm ướt, hơn nữa còn có đá vôi.”

“Trên đỉnh động này, phỏng chừng là nhiều năm bị nước xói mòn thì phải?” Triệu Phổ cũng ngẩng mặt nhìn, “Nếu như ở chỗ này đào một phần mộ, tiếp đó lại hạ mưa to, vậy quan tài của quý tộc gì đó sẽ bị trôi ra theo dòng nước.”

Công Tôn cười cười, gật đầu.

“Vậy vì sao thân khô bên ngoài không bị nước trôi đi?” Tử Ảnh đột nhiên hỏi, “Mọi người nhìn xem hân khô quắt như vậy, giống như thường bị phơi gió phơi nắng, hơn nữa nếu như bị mưa xối vào, chẳng phải rất sớm sẽ lặn thành xương cả sao?”

“Hm...” Công Tôn nghe xong khẽ nhú mày, “Xem ra... Có gió thổi, động này thông với bên ngoài!”

“Thông?” Triệu Phổ thắc mắc, “Đầu khác còn có cửa ra?”

“Vật bị hong gió, kỳ thật cũng không sợ mưa xối vào.” Lúc này có một lang trung nói, “Dù là mưa xối, chỉ cần trời nóng, có gió thổi qua làm khô thì thể, thì tự nhiên sẽ hình thành dáng dấp như bây giờ, then chốt là có gió!”

“Hơn nữa nếu như không phải lúc này chúng ta bị sụp xuống, cũng sẽ không rơi xuống đây.” Âu Dương Thiếu Chính nói, “Phỏng chừng trước đây bị cây rừng dày đặc che chắn, cho nên nước mưa không rơi vào được nhiều.”

Tất cả mọi người gật đầu đồng ý.

“Có lẽ... là dùng một loại dược vật nào đó.” Công Tôn cau mày, dường như có chút suy tư.

“Chuyện gì vậy thư ngốc?” Triệu Phổ hỏi.

“Ừm, không.” Công Tôn lắc đầu, ra hiệu bảo mọi người tiếp tục tiến tới.

Lại đi tiếp một lúc, Tử Ảnh hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, trên vách đá hai bên, hình như có tranh vẽ.”

“Ừ, bất quá không thấy rõ!” Giả Ảnh cũng tiến qua nhìn.

“Giống như thị nữ Đường Triều.” Triệu Phổ nói, “Cái loại nha đầu phì phì béo béo ấy.”

Công Tôn đột nhiên nghĩ tới gì đó, cười hỏi Triệu Phổ, “Nè, người có từng nghe nói chưa? Nghe đồn cổ kiêu của Đường Thái Tông, cần mười tám người nâng, người đoán hẳn có phải rất béo hay không?”

Triệu Phổ ngẩn người, cười nói, “Thư ngọc, vóc người như người, nếu là ở Đường Triều thì chính là dân chạy nạn.”

Công Tôn chăm chú tự hỏi, “Đường Triều quốc lực cường thịnh quân đội cũng năng chinh quán chiến, người nghĩ đi, nếu như các tướng sĩ đều nghĩ béo mới đẹp, ai ai cũng nặng ba bốn trăm cân, vậy làm sao chiến tranh? Chiến mã chẳng phải bị đè bẹp cả sao?”

Triệu Phổ nhìn chăm chăm Công Tôn một lúc lâu, gật đầu, “Ừ... Phỏng chừng sau này chính vì vậy mà mất nước.”

Công Tôn liếc hẳn, Triệu Phổ cười, hai người đối diện, Triệu Phổ lại ngửa tay, vươn tay muốn đi trêu chọc Công Tôn, Công Tôn giơ chân cảnh cáo, “Người dám tới đây ta đá người ngay!”

Bên kia Âu Dương Thiếu Chinh thấy gai mắt, lên tiếng, “Ê nè, hai người đúng là nơi nào và lúc nào cũng có thể ve vãn nhau a, cứ cù nhây như vậy thật đáng tiếc, lập tức thành thân đi!”

Công Tôn đỏ mặt, Triệu Phổ thì lại gật đầu —— Kế ấy rất hay.

“Vương gia.” Lúc này, Giả Ảnh đi phía trước quay đầu lại nói với mọi người, “Có rất nhiều người chết a!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều chạy tới, chỉ thấy tại một mảnh đất trống, có một thứ có hình dạng trông như một ngọn núi nhỏ, đều từ thi cốt chất lên mà thành, những thi cốt này đều là thân khô, hơn nữa đều mặc

trang phục Đường Triều, có vẻ là một vài người thợ, bởi vì gần những thi thể này, bày đầy những cái đục cây búa, còn có xẻng dùng để đào hang...

“Hình như là các người thợ đào sơn động.” Giả Ảnh tiến tới quan sát một lúc, “Bất quá không biết vì sao lại bị hợp thành hình dạng này.”

“Phía trước có cọc đưa hồn!” Công Tôn tinh mắt, giơ tay chỉ vào một pho tượng gỗ điêu khắc phía sau thi thể không xa, “Xem kìa!”

Bọn họ nhìn kỹ, chỉ thấy phía sau đồng thi thể chổng chắt, có một bức điêu khắc hình người, pho tượng này không lớn, đại khái cao bằng người thường, nhưng chỉ có nửa trên, phần dưới bằng phẳng, đặt trên mặt đất, đầu của tượng gỗ có một tấm biển gỗ cao cao, bên trên có khắc ký hiệu cổ quái, bốn mặt có treo tơ lụa đủ màu. Trên thân người gỗ đều là hoa văn hình tam giác màu đỏ và đen.

“Thư ngọc, cọc đưa hồn là cái gì?” Triệu Phổ thấy sắc mặt Công Tôn có vẻ không tốt, liền hỏi.

“Trường mâu, cọc đưa hồn, ba đức lỗ, nguy rồi...” Công Tôn cau mày, nói, “Là Ô Vu tộc!”

“Cái gì Ô Ô* tộc a?” Tất cả mọi người khó hiểu nhìn Công Tôn.

*(Ô Vu [wū wū]: “ô” ở đây là màu đen, “vu” là thầy mo, ô vu là những thầy mo xấu xa, còn Ô Ô [wū wū]: “ô” này là tiếng khóc, đọc rất giống --)

“Ô Vu tộc là một tộc đàn tương truyền đã biến mất từ rất lâu.” Công Tôn thở dài, nói, “Vu Sư chia làm Hắc Vu – cũng chính là Ô Vu, và Bạch Vu. Hai loại Vu Sư đều bắt nguồn từ thổ lang trung của dị tộc. Nơi dị tộc xa xôi, có một vài phương thuốc lưu truyền từ xưa tới nay, dùng một ít thảo dược để chữa bệnh. Cho nên tại dị tộc, kẻ có thể trị bệnh cứu người, chẳng khác nào có yêu pháp thần thuật, rất được tộc nhân tôn trọng. Lâu dài, từng bộ tộc đều có Vu Sư riêng của mình. Có vài Vu Sư kéo dài truyền thống, đi

chữa bệnh, khu trừ tai họa, loại này là Bạch Vu Sư, tương đương với Dược Sư Trung Nguyên. Mà một loại khác, là Hắc Vu Sư si mê độc dược và tà vật, cũng chính là Ô Vu! Loại Vu Sư này trước kia giúp thôn dân nguyên rửa, hạ cổ... Sau đó dã tâm càng lúc càng lớn, lại bởi vì họ cường đại, rất nhiều người đều sợ, mà họ bắt đầu biến thành Vu Sư cao cao tại thượng, được quý tộc của dị tộc dùng để thống trị bách tính.”

“Loại này thì bình thường cũng hay thấy.” Triệu Phổ nói, “Một vài bộ tộc nhỏ ở Tây Bắc cũng vậy, mỗi bộ lạc có một Vu Sư, cả ngày giả thần giả quỷ, mà đám tộc dân cứ khẳng khẳng tin tưởng.”

“Ô Vu tộc chính là một tộc đàn như vậy.” Công Tôn nói, “Tương truyền bọn họ giống như dây leo ký sinh trên cây, chưa bao giờ tự mình làm việc, hầu như toàn bộ người trong tộc đều biết vu thuật và nguyên rửa, từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành Hắc Vu Sư. Bọn họ thường di dời nơi ở, mỗi lần đến một chỗ khác, sẽ khống chế bộ tộc nơi đó, tiến hành vơ vét tài sản và nô dịch. Nếu dân bản xứ phản kháng, bọn họ sẽ dùng vu thuật giết chết một nhóm người, ý đồ khống chế tất cả. Bộ tộc nào bị Ô Vu tộc khống chế, vậy tức là chết tới nơi rồi!”

“A...” Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, “Đó là chân chính ăn chùa ở chùa à? Vơ vét tài sản của người ta đến táng gia bại sản, bọn họ lại đổi sang nhà khác.”

“Đúng vậy, Ô Vu tộc này quả thực xú danh lan xa.” Công Tôn nói, “Người xem cọc đưa hồn kia, đó là dùng để tế tự.”

“Tế tự cái gì?” Triệu Phổ thắc mắc.

“Bọn họ giết sạch những người bị khống chế và vơ vét tài sản, sau đó chất chồng bọn họ lên thành hình tam giác khối, dùng dược vật đặc thù biến người thành cây khô, nghe nói như vậy có thể đem hồn phách bên trong thi thể xua đuổi ra, sau đó đi qua cọc đưa hồn, đưa hồn phách đến chỗ tổ tiên

họ, như vậy có thể cung cấp cho tổ tiên nô dịch để điều khiển sai sử, cũng có thể đợi lúc bọn họ chết đi, tiếp tục sử dụng.”

“A...” Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Ghe gớm thật a, lúc sống dùng không đủ, còn muốn lôi kéo hồn phách của người bị hại, đợi lúc chết dùng tiếp.”

“Tộc người này sau này bị tiêu diệt à?” Triệu Phổ hỏi.

“Ừ, sau đó bị mấy bộ tộc liên hợp tiêu diệt, bất quá nghe nói bọn họ chưa bị tuyệt diệt, trốn tới được một nơi nghỉ ngơi lấy sức, chuẩn bị một thời gian sau trở lại hại người, nhưng bởi vì đã lâu vẫn không xuất hiện, cho nên cũng dần bị người quên lãng.”

“Phía trước có cửa ra!”

Lúc này, Giả Ảnh chạy tới phía trước, ngoắc gọi bọn Triệu Phổ.

Mọi người đi tới, chỉ thấy trước mắt là một tầm nhìn trống trải, phía dưới là khe núi.

“Là nơi đó! Yêu quốc!” Hai người dẫn đường chỉ vào phía dưới.

Công Tôn cùng Triệu Phổ nhìn xuống phía xa xa, đều nhíu mày, trong khe núi có một khu kiến trúc, mơ hồ có thể thấy người tới lui... Kiến trúc này phong cách cổ quái đến cực điểm, tuyệt đối không phải phong cách người Trung Nguyên.

“Bày ra một Chiêu Hồn trận.” Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “Xem ra lần này sẽ đối phó, đúng là Ô Vu tộc xú danh lan xa kia rồi, không thể khinh địch, phải thận trọng!”

Triệu Phổ gật đầu.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 82: Ác Linh Thối Tán Tán Tán Tán

Triệu Phổ bọn họ quan sát toàn cảnh của Yêu quốc từ trên cao, đều nhìn không được mà nhú mày, quy mô lớn như vậy, có thể thấy đã tồn tại không phải trong một hai ngày, nói không chừng đã vài niên đại.

“Bất quá chuyện vợ vết tài sản thôn dân, hẳn là gần đây mới phát sinh phải không?” Công Tôn hỏi, “Trước đây chưa từng nghe qua.”

“Hẳn là vậy.” Triệu Phổ gật đầu, nhìn nhìn Âu Dương Thiếu Chinh, “Địa hình đã rõ ràng cả chưa?”

“Rồi.” Âu Dương Thiếu Chinh gật đầu, cùng mấy người dẫn đường giao lưu một chút, rồi tất cả trở về đại doanh.

.

Vào doanh trường, xa xa liền thấy Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương và Thạch Đầu đang chơi xúc súc, Tiểu Tứ Tử nắm vạt áo, một cước đem một quả cầu đá tung lên, Tiêu Lương đá rất tốt, có thể đùa nhiều kiểu, chọc cho Tiểu Tứ Tử vỗ tay không ngừng. Thạch Đầu cũng sẽ tới cướp cầu, dùng đầu đội, bằng không thì sẽ chạy phía sau, vui vẻ kêu chi chi.

Trong đại doanh của Triệu Phổ, các tướng sĩ đều phi thường thích xúc súc, bản thân Triệu Phổ cũng rất thích, thứ nhất, xúc súc có thể đề cao năng lực ứng biến của các tướng sĩ, thứ hai có thể tăng mạnh tinh thần đồng đội, là một hoạt động rất tốt.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn đã trở về, liền chạy tới.

Công Tôn ôm lấy bé, thấy trên đầu Tiểu Tứ Tử đầy mồ hôi, liền lấy khăn lau, nói, “Chơi đùa dữ dội như vậy nha?”

“Cầu cầu chơi vui.” Tiểu Tứ Tử sung sướng ôm cổ Công Tôn nói.

Công Tôn buông bé ra, cho bé và Tiêu Lương cùng nhau chơi một hồi nữa, đợi mệt mỏi rồi sẽ bắt đi tắm thay y phục.

Sau đó, Công Tôn cùng Triệu Phổ đi đến đại doanh, tìm được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, mọi người ngồi cùng một chỗ, kể lại tình huống hôm nay tra xét được.

“Ô Vu tộc?” Triển Chiêu cũng kinh hãi, nói, “Trước kia từng nghe được truyền thuyết về bọn họ, không ngờ bộ tộc này còn tồn tại.”

“Nghe nói là biết chút thuật tà ma.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tỷ như chiêu hồn, nguyên rửa các loại, nghe đồn rất tà môn.”

“Giả thần giả quỷ.” Triệu Phổ lại nghĩ tới đồng thân khô, nhin không được nhúu mày, “Nguyên bản đã mai danh ẩn tích, vì sao đột nhiên lại đường hoàng xuất hiện?”

“Nhưng có lẽ bọn họ đã biết chúng ta vây khốn bọn họ.” Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Không chừng rất nhanh sẽ có hành động.”

Triệu Phổ gật đầu, bảo mọi người cẩn thận phòng bị, sau đó an bài chuyện tiến công lên núi.

.

Buổi chiều, bên ngoài đại doanh của Triệu Phổ, đột nhiên có một người tới, hần nói hần gọi Tống Thanh Minh, là một đạo sĩ.

Triệu Phổ đời này ngán nhất là thư sinh, sau đó là tăng phật ni cô, vừa nghe đã đau đầu, nói, “Đạo sĩ tới làm gì? Hóa duyên à? Cho hăn chút bạc.”

Công Tôn bực mình đập hăn một cước, “Hòa thượng mới hóa duyên.”

Triệu Phổ nhướng mi, trong mắt hăn thì đều giống nhau cả thôi, bèn nói, “Hử, ai thèm quăn hăn tới làm chi, cho chút bạc rồi đuổi đi, đừng để thêm phiền.”

“Nga.” Thủ hạ đi chuyển cáo, không bao lâu sau đã trở về, nói, “Vương gia, hăn không chịu đi.”

Triệu Phổ nhíu mày hỏi, “Tại sao không chịu đi?”

“Hăn nói... nói...” Thủ vệ có chút do dự.

“Nói cái gì?” Triệu Phổ đi ra phía sau, “Nói mau.”

“Hăn nói, quân doanh chúng ta có yêu khí bao phủ, có yêu nghiệt lệ quỷ gây tai họa.” Thủ vệ nói, “Hăn còn nói... Hăn có thể đuổi quỷ.”

Triệu Phổ sửng sốt một lát, lập tức ha ha phá lên cười, “Ta... con mẹ nó yêu ngôn hoặc chúng a, lấy gậy đánh đi cho ta.”

“Ai.” Công Tôn ngăn trở hăn, nói, “Sao cứ động một chút lại đánh người hả?!”

“Người này rất tự tin.” Thủ vệ nói, “Còn bảo nhất định phải gặp ngài.”

“Bảo hăn tiến đến, chúng ta hỏi một chút.” Công Tôn nói với Triệu Phổ, “Để xem yêu tà mà hăn nói là gì.”

Thủ vệ nhìn Triệu Phổ.

Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Đột nhiên tới đây, không phải là gian tế thì hẳn là người hiểu rõ về Yêu quốc chứ nhỉ? Không bằng hỏi một chút.”

Triệu Phổ bất đắc dĩ nói, “Tùy các người, muốn hỏi thì bảo hẳn tới hỏi.”

Không bao lâu, thủ vệ dẫn theo một thư sinh thanh tú đi đến.

Thư sinh nọ thoạt nhìn chưa tới hai mươi, trông thanh tú, trắng trẻo sạch sẽ, mũi cao mắt to, vẻ mặt chính khí. Mặc một bộ áo bào đạo sĩ màu trắng, lưng gánh một cái gùi sách, phía sau đặt vài quyển sách.

Lúc tiến đến, thư sinh nhìn quanh bốn phía, hành lễ với Triệu Phổ, “Bái kiến Vương gia.”

Triệu Phổ gật đầu, ra hiệu bảo hẳn không cần đa lễ, hỏi, “Người vừa nói đại doanh ta thế nào? Có yêu khí?”

“Đúng.” Thư sinh gật đầu nói, “Trong đại doanh, có yêu ma gây họa.”

Triệu Phổ lạnh lùng nói, “Yêu ngôn hoặc chúng, nhiều loạn quân tâm, là phải mất đầu.”

“Tại hạ biết.” Thư sinh cũng không sợ, nghiêm túc nói, “Trên doanh trường, quả thực có một áng mây đen bao phủ, yêu ma rất nhanh sẽ tụ tập gây loạn, nếu Vương gia không sớm phòng bị, sợ rằng hậu quả khó lường.”

“Nga?” Triệu Phổ nghĩ nghĩ, hỏi, “Vậy nên phòng bị như thế nào?”

“Tại hạ có biện pháp, bất quá...” Thư sinh nói đến đây thì dừng lại một chút mới nói, “Tại hạ muốn mưu cầu một chức vị trong quân của Vương gia.”

Triệu Phổ hơi sửng sốt, mọi người cũng hai mặt nhìn nhau, Triệu Phổ hỏi hẳn, “Chức vị gì?”

“Mưu sĩ là được rồi.” Thư sinh trả lời ngắn gọn.

“Ta không có thói quen nuôi mưu sĩ.” Triệu Phổ cười cười, “Chỉ biết khua môi múa mép không nhắc nổi tay chân, ta chướng mắt.”

Đang nói, chỉ thấy Công Tôn nheo mắt liếc hắt, Triệu Phổ nhướng mi với y —— Người không phải hay động tay động chân sao?

Công Tôn nhìn nơi khác... Nhưng chú ý tới cái gùi sách phía sau thư sinh nọ, mép gùi có bôi thứ gì đó màu xanh. Không hiểu sao Công Tôn cảm thấy không quá thích hợp, nhưng cụ thể là chỗ nào thì lại không thể nói rõ, chỉ cảm thấy là lạ.

“Nhắc tới yêu ma thì rất nhiều người không tin, nhưng có là có.” Hắc cố gắng nói, “Nếu Vương gia không tin, không bằng chúng ta thử một lần?”

Triệu Phổ hơi có hứng thú, hỏi, “Thử thế nào?”

“Rất đơn giản.” Thư sinh nọ vươn tay bấm độn, nói, “Tối hôm nay, sẽ có dị tượng trời sinh, yêu ma tai họa sẽ đến quân doanh làm xằng bậy, ta chờ bên ngoài đại doanh. Nếu không có yêu ma đến, ngày mai Vương gia có thể phái người giết ta, nếu có yêu ma đến, ta có thể trừ ma cho Vương gia.”

Mọi người nghe được thì giật mình, thư sinh này nói chính xác như vậy, xem ra nắm chắc trăm phần trăm.

Triệu Phổ xoay mặt nhìn nhìn Công Tôn, thấy y khẽ nhíu mày nhìn thư sinh nọ, cũng không có phản ứng.

“Vương gia nghĩ thế nào?” Thư sinh hỏi, “Ta kính trọng Vương gia, không muốn Triệu gia quân có bất luận sơ suất gì, sẽ làm lỡ quốc sự mà thôi, cũng không có dụng ý nào khác, mặt khác... Ta tuy là một thư sinh, nhưng cũng nguyện vì nước mà dốc sức, nguyện ý làm trâu ngựa cho Vương gia.”

Triệu Phổ nghe xong thì cười cười, gật đầu nói, “Được rồi, nghe cũng không tệ lắm, đêm nay ta xem có thể gặp quỷ hay không, nói thật, ta lớn như vậy, còn chưa gặp được con quỷ nào, mong có thể mở mang tầm mắt.”

Thư sinh gật đầu, cũng không nói thêm cái gì, xoay người đi ra, tới bên ngoài đại doanh, chọn một chỗ tránh gió ngồi chờ.

Trong đại doanh, mọi người đây đó nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thấy sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu, “Nhìn không ra, nhưng rất khả nghi.”

“Ta cũng thấy vậy.” Âu Dương Thiếu Chinh gật đầu, “Nói chuyện có vẻ chắc ăn như thế, đã ai từng gặp qua thứ gọi là thần quái chưa?”

“Ta dù sao cũng chưa từng thấy.” Triệu Phổ cười cười, xoay mặt nhìn Công Tôn, “Thư ngốc, còn người? Tên đó không phải đồng loại của người sao?”

“Đồng loại cái gì, hẳn là đạo sĩ ta không phải.” Công Tôn nói thầm một câu, “Bất quá, hẳn nói mấy thứ này cũng hơi mơ hồ, cái gọi là yêu ma quỷ thần, quả thực từ xưa đã có, bất quá đại thể đều là vì tượng trưng cho vài thứ, ta dù sao cũng chưa thấy qua, cũng không cảm thấy thần kỳ như vậy.”

“Đúng.” Tử Ảnh một bên nói thầm, “Nếu như lời hẳn nói thì còn cần tranh đấu chi nữa, thà tìm một Vu Sư nguyên rửa, người nguyên rửa nguyên rửa ta, ta lại nguyên rửa nguyên rửa người, một hồi đã đánh xong trận.”

“Nhưng hẳn tựa hồ rất tự tin.” Triển Chiêu nói, “Hơn nữa cũng lấy tính mệnh ra đánh cược, không phải là có huyền cơ gì chứ?”

“Đêm nay xem đi.” Triệu Phổ cười nói, “Đến lúc đó, nhìn xem có tiểu quỷ đại quỷ nào bay ra, nếu thật là có thì bắt một con về nuôi, cũng thú vị lắm.”

Tất cả mọi người có chút không nói gì, mặc dù đầy bụng hồ nghi, nhưng cũng chỉ phải chờ xem, mọi người tiếp tục thương lượng chuyện đánh lên núi, rồi đợi buổi tối mau đến.

.

Khi mặt trời xuống núi, Công Tôn tại phía sau quân doanh tìm được Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương và Thạch Đầu đã lăn lộn thành tiểu tượng đất.

“Sao lại thành như vậy hả?” Công Tôn dờ khóc dờ cười, nắm chặt Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn, nói, “Tiểu Tứ Tử biến thành em bé bần rồi.”

Tiểu Tứ Tử cũng chơi đùa rất vui vẻ, bé và Tiêu Lương chơi xúc cúc cả buổi, sau đó các tướng sĩ trong quân doanh thấy bọn nhỏ chơi vui, liền ra đá cho bọn nó xem, có vài người cước pháp tốt, làm thật nhiều động tác kiểu cách đẹp mắt, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nhìn đến hoa cả mắt, bèn đi tìm một chỗ luyện tập.

Chỉ là khi luyện xúc cúc, đặc biệt muốn tập đá những động tác đẹp, khó tránh bị té ngã, Tiêu Lương sợ Tiểu Tứ Tử té bị thương bèn tìm một cái hố to, bên trong đều là cát và bùn mềm mại, tuy rằng bần, nhưng ít nhất ngã không đau.

Công Tôn một tay nắm Tiểu Tứ Tử, một tay xách Thạch Đầu, một bên chờ Tiêu Lương đuổi kịp, đưa vào trong phòng, bảo người mang nước nóng tới.

Công Tôn nhìn ba thùng gỗ trước mắt, liếc qua ba tiểu gia hỏa.

Thạch Đầu sợ hãi nhất, xoay người muốn trốn, may mà Công Tôn sớm có chuẩn bị, đóng chặt cửa, nắm đuôi Thạch Đầu kéo nó trở về, ấn vào trong thùng nước.

“Chi chi.” Thạch Đầu giãy dụa, Công Tôn nói với Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương, “Đến! Giúp ta đè nó lại, chúng ta tắm cho Thạch Đầu trước!”

“Hay hay!” Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nhanh chóng xông đến đè Thạch Đầu, Công Tôn tìm một miếng xà phòng tắm cho Thạch Đầu, tắm đến trắng tinh sạch sẽ, lại nhúng vào trong nước nóng hai lần, giũ khô, đặt lên một chiếc ghế vuông... Lúc này trời đã tối, Công Tôn sợ Thạch Đầu bị lạnh, lấy một chậu than đặt bên cạnh, cho nó hong khô lông mao.

Để biểu thị bất mãn, Thạch Đầu lắc mạnh vẩy bọt nước trên người, làm ướt cả người Công Tôn.

Tiếp đó, Công Tôn cũng tắm sạch cho Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương, thay y phục sạch sẽ, bảo Tử Ảnh dẫn hai đứa trẻ và Thạch Đầu đã hong khô cùng đi ăn.

Nhìn nước vương vãi đầy đất và y phục đã ẩm ướt, Công Tôn lắc đầu, thay nước sạch, chuẩn bị đi tắm, đóng cửa lại, cởi xiêm y, ngâm mình vào thùng nước.

.

Tử Ảnh dẫn ba tiểu gia hỏa đi ăn, trên đường vừa lúc gặp Triệu Phổ và Giả Ảnh.

Tử Ảnh túm Giả Ảnh hỏi, “Đi đâu vậy?”

“Vương gia tìm Công Tôn tiên sinh, sao chỉ có bọn nhỏ đi ăn? Tiên sinh không ăn à?” Giả Ảnh khó hiểu hỏi.

“Tiên sinh đang tắm.” Tử Ảnh nói, “Bảo Vương gia chờ một chút nữa đi.”

“Nga?” Giả Ảnh xoay mặt nhìn Triệu Phổ, chỉ thấy hai cái tai của Triệu Phổ đều dựng thẳng lên —— Tắm?

“Khụ khụ.” Giả Ảnh túm Tử Ảnh, nói, “Đi, hai ta đi ăn.” Nói xong, lôi kéo Tử Ảnh chạy, lưu lại Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy người đi rồi, tung tăng tung tăng đi đến phòng của Công Tôn, nhất định phải xem được cảnh mỹ nhân xuất dục đồ!

.

Công Tôn ngâm mình trong nước nóng tĩnh tâm, nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày nay, về Ô Vu tộc đột ngột xuất hiện, và chuyện khác, là thư sinh vừa đến lúc này, nghĩ mãi vẫn cảm thấy hẫng có chỗ nào đó không ổn.

Công Tôn thở dài, trong óc lại hiện lên bản mặt của Triệu Phổ.

Nghĩ tới đây, Công Tôn xoay người, tựa vào vách thùng gỗ, trong đầu có chút hỗn loạn, Triệu Phổ lần nào cũng trêu chọc y vài cái, bất quá cũng chịu nghe cảnh cáo, không xằng bậy.

Nghĩ tới đây, Công Tôn đột nhiên lại có chút buồn cười, cái gì mà lưu manh chứ, cũng chỉ là hay gào to kêu to mà thôi, cũng không dám làm thật.

Đang suy nghĩ, Công Tôn bèn cảm thấy có cái bóng lướt qua... Có vật gì đó bay tới cửa.

Y hơi sững sốt, xoay mặt nhìn sang.

Quân trưởng này là loại lều nhon, vải màu trắng, hình dạng thoát nhìn có chút giống bánh bao chiên. Bất quá quân trưởng trong quân doanh của Triệu Phổ rất bền chắc, đều dùng dây thừng cố định, cánh cửa ngoại trừ có rèm thì còn có khóa cửa nữa, có thể đóng lại.

Ngoài quân doanh rất sáng, binh sĩ canh gác trong góc cũng nhiều, trước cửa mỗi một doanh trưởng đều có thật nhiều đèn đuốc, sáng như ban ngày. Mà trong quân doanh của Công Tôn không đốt đèn, bởi vậy có thể thấy được đoàn người tới lui ở bên ngoài.

Lúc này, y thấy được có một bóng người, đang bò trên đỉnh quân doanh, nhích nhích từng chút, tựa hồ muốn xuyên qua khe, nhìn trộm vào bên trong.

Công Tôn có chút sốt ruột, vội nhìn chăm chăm lên trên, muốn nhận ra người kia là ai, tiện thể vươn tay, với lấy lý y của mình.

Bởi vì quân trưởng là hình vòm, cho nên khi có người áp sào vào, hơn nữa bị ánh lửa chiếu rọi, cảm giác cái đầu đặc biệt lớn, nhìn có chút dọa người.

...

Ai ở bên ngoài? Đương nhiên là Triệu Phổ.

Triệu Phổ chạy vội tới chính là muốn xem Công Tôn tắm, hắn còn thuận tiện đuổi đi tất cả tiểu binh canh gác ở xung quanh, chỉ có một mình mình ở chỗ này nhìn lên.

Nhưng tiếc là Công Tôn làm việc cẩn thận, tắm rửa mà cũng không đốt đèn, nhìn vào chỉ thấy một mảnh đen kịt, chỉ mơ hồ thấy được y khoác lý y trắng ngời trên vách thùng nước, Triệu Phổ thấy mà trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ đột nhiên linh cơ khẽ động, trong đầu xuất hiện một diệu kế.

Hắn dùng nội lực đảo qua... Những ngọn đèn dầu xung quanh đều bị dập tắt.

Công Tôn giật mình một cái, vội từ trong thùng tắm đi ra, khoác y phục mang giày ủng, nhìn xung quanh, trong lòng thắc mắc... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Ai ở bên ngoài?” Công Tôn vội vã cầm y phục mặc vào, tùy ý thắt đai lưng lại, bước nhanh tới bên giường, vươn tay chộp lấy cái hòm thuốc nhỏ y thường mang theo, từ bên trong lấy ra roi da rắn nắm chặt trong tay, ngẫm lại vẫn chưa an toàn, lại cầm một cái gối đầu.

...

Công Tôn tự nhủ... Ở đây đèn đuốc đều tắt, các ảnh vệ khăng định sẽ phát hiện, đến lúc đó sẽ có người thông tri Triệu Phổ, hẳn sẽ trở về, vì vậy chỉ cần kéo dài thời gian là được, không biết kẻ kia là ai, cứ nhiên lớn mật dám xông vào quân doanh.

Ngoài đại trường của Công Tôn cách đó không xa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa vặn đi ngang qua, tình cờ thấy đám ảnh vệ lấp ló nấp sau mấy quân trưởng, nhìn ra xa xa.

“Các người đang làm gì?” Triển Chiêu khó hiểu vỗ vỗ Giả Ảnh.

Giả Ảnh chỉ chỉ, “Vương gia đùa giỡn lưu manh kìa!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Lại đùa giỡn lưu manh à? Lần nào cũng không thành công, nói không chừng còn phải ăn đòn, Triệu Phổ cũng coi như càng chịu đựng càng liều.

Nghĩ vậy rồi cũng đi tới chỗ Giả Ảnh bọn họ hóng hớt.

Xa xa, Triệu Phổ úp cả thân mình trên cửa quân trưởng nhìn vào trong, vừa vươn tay, nhẹ nhàng dùng nội lực đánh vắng khóa cửa bên trong.

Sau đó, Công Tôn chợt nghe “két” một tiếng, cửa quân trưởng bị mở ra...

Y ngược mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bên ngoài cũng tối om, không có người tiến đến.

“Ai ở bên ngoài?” Công Tôn cảnh giác hỏi, vừa từ trên giường đi xuống, ghé sát trưởng phòng đi tới, không bao lâu, đột nhiên... cảm thấy trưởng phòng lay động, tựa hồ có ai đó cách trưởng phòng đụng phải y một cái.

Công Tôn cả kinh, liền cảm giác có một trận gió thổi đến, ngọn gió này rất lớn, thổi qua khiến Công Tôn nhắm tịt mắt lại, khi mở mắt ra nhìn xung quanh, thì không có ai cả.

Công Tôn cảm thấy tà môn, bất quá y cũng không phải kẻ nhát gan, nghĩ nghĩ, liền trực tiếp cầm roi đi ra ngoài.

Vừa đi được vài bước, đột nhiên, trong căn phòng u ám này truyền đến một thanh âm khàn khàn, “Tiểu mỹ nhân...”

Công Tôn kinh ngạc nhảy dựng, nhìn xung quanh, phát hiện không có ai.

Buổi tối, trong cảnh tối lửa tắt đèn lại có câu nói đó thốt lên thì rất dọa người, y gan dạ muốn mau chóng chạy ra ngoài, vừa tới cửa, đột nhiên lại vang lên một tiếng “kẹt”, cửa bị khóa chặt.

Công Tôn kinh hãi, lại nghe thanh âm kỳ quái đó nói, “Mỹ nhân, cho gia gia vui vẻ một lần đi.”

Công Tôn nhú mào, tâm nói, ai đang nói chuyện a... Sao ngữ điệu là lạ.

Lúc này, Triệu Phổ vừa từ bên ngoài vọt vào trong, đang nấp phía sau bình phong trên chóc Công Tôn.

Thấy dáng vẻ của Công Tôn, Triệu Phổ nhin cười, lại dè thấp giọng nói, “Ta là quý... Một tên sắc quý, chuyên tìm tiểu mỹ nhân.”

Công Tôn nheo mắt lại, cảm thấy có gì đó kỳ quặc mà trong lòng lại nóng nảy, bèn nói, “Mỹ cái con khi! Gần đây có tiểu mỹ nhân, họ Bạch, ở quân doanh phía trước đó!”

.

“Hắt xì...” Bạch Ngọc Đường đang cùng Triển Chiêu xem kịch, đột nhiên hắt xì một cái, Triển Chiêu ở bên cạnh liếc nhìn hắn, nói, “Cung hi phát tài.”

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ lườm sang hắn, “Nói trường mệnh bách tuế mới đúng chứ?”

Triển Chiêu ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, vỗ tay một cái, “Đúng nga!”

Bạch Ngọc Đường thở dài.

.

Nghe Công Tôn nói, Triệu Phổ càng vui vẻ, “Ta chỉ thích thư sinh.”

Công Tôn lúc này đã tới cửa, muốn đi mở cửa, nhưng cửa bị Triệu Phổ dùng nội lực đẩy, mở không ra, liền nói, “Ta biết ở đâu có đại mỹ nhân, người đến trưởng bông lớn nhất trong doanh, nơi đó có đại mỹ nhân!”

Triệu Phổ sững sốt, suy nghĩ nửa ngày, trưởng bông lớn nhất trong doanh không phải là soái trưởng của hắn sao? Soái trưởng của hắn có đại mỹ nhân hồi nào, bèn nhin không được hỏi, “Đại mỹ nhân nào?”

“Kẻ đó gọi là Triệu Phổ.” Công Tôn nói, “Người đi tìm hắn, muốn giết muốn lăng trì tùy người, rất đẹp! Mau đi đi!”

Triệu Phổ tức đến méo mũi, tâm nói, thư ngốc này giỏi! Dám đẩy hẳn ra, quen miệng mắng một câu, “Xú thư ngốc!”

Công Tôn sau khi nghe được mắt liền sáng lên, tâm nói, hay lắm! Lập tức vọt tới trốn trong giường.

Tên quý kia lại đi đến bên giường lay lay, thấy cơ hội đã tới liền nhào lên.

Công Tôn sớm có chuẩn bị, mở hòm thuốc đặt bên cạnh.

“Bùm bùm!” Một trận động tĩnh, Triệu Phổ cả kinh vội nhảy dựng lên, may mà không có độc châm gì bắn ra.

Công Tôn vung roi quất tới, Triệu Phổ vội túm lấy, nói, “Thư ngốc, người làm thật hả?”

Công Tôn tức điên, nhắc chân đá, “Quả nhiên là người!”

“Đùa chút thôi mà.” Triệu Phổ đáp xuống, bổ nhào tới ôm, “Giận cái gì chứ?”

“Người lần nào cũng đều như vậy!” Công Tôn vươn tay bóp cổ hẳn.

Triệu Phổ cảm thấy Công Tôn chỉ mặc một cái lý y, chất lụa hơi mỏng, sờ lên trơn mịn, tâm tình tốt, “Thư ngốc thư ngốc, hai ta lần này có phải thật sự thành thân luôn không? Mấy chuyện hữu danh vô thực gì đó bỏ hết đi.”

“Ai hữu danh vô thực với người!” Công Tôn đá hẳn.

Hai người đang ở trong phòng cù cửa, đột nhiên, nghe bên ngoài truyền đến một tiếng “Lạch cạch”, sau đó... lại vài tiếng vang lên, cùng lúc đó, đèn đuốc trong quân doanh đều bị dập tắt.

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn nhìn Triệu Phổ.

“Hả?” Lực chú ý của Triệu Phổ hiện tại đều đặt trên người Công Tôn, làm gì rảnh để ý thứ khác, mà đồng thời nghe được bên ngoài có cuồng phong gào thét.

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Nổi gió sao?”

Triệu Phổ nhíu mày, “Gió lớn như vậy sao?”

Đang khi nói, chợt nghe bên ngoài có người hô to, “Quý a!”

...

Công Tôn và Triệu Phổ đều ngồi dậy, Triệu Phổ thắp đèn, từ xa đã thấy Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu cùng với Tiêu Lương chạy ào vào, “Phụ thân, Cửu Cửu, có quý quý nha!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 83: Tiểu Tứ Tử: Bạch Bạch Là Một Đồng Tử Tốt

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử chạy ào đến nhào vào lòng Công Tôn, Công Tôn nhanh chóng ôm lấy bé, hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Quý quý!” Tiểu Tứ Tử liều mạng chui chui vào lòng Công Tôn, Thạch Đầu thì liều mạng chui chui vào lòng Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ đi ra đại trường, chỉ thấy bên trong quân doanh rối loạn, nhin không được nhú mày, “Con mẹ nó hoảng cái gì?”

“Vương gia.” Lúc này, Tử Ảnh và Giả Ảnh đáp xuống bên cạnh Triệu Phổ, giơ tay chỉ vào bầu trời phía trước.

Triệu Phổ ngược mắt nhìn qua, chỉ thấy giữa nửa bầu trời, có một màn đen chậm rãi đến gần, trầm tĩnh nhìn kỹ, thì thấy trong bức màn đen đó có rất nhiều hình người, giống như hồn phách vụn vụn giấy dựa, trên không trung ngoại trừ gió to và tiếng gào thét, còn xen vào tiếng kêu thảm thiết bén nhọn khàn khàn.

Triệu Phổ nhú mày, hỏi Giả Ảnh, “Từ đâu tới?”

Giả Ảnh nói, “Vừa từ trên núi bay xuống, không biết là cái gì, âm phong traten traten.”

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã đi tới, thấy áng mây đen kia đang ùn ùn kéo đến, bên trong như có người gào khóc thảm thiết.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đang chui rúc trong lòng mình đi ra đại trường.

Triệu Phổ nhìn y, hỏi, “Thư ngốc, biết đó là cái gì không?”

Công Tôn khẽ nhú mày, nhìn áng mây kỳ quái đó, cũng có chút mờ mịt lẫn đầu.

Đồng thời, có nhiều binh sĩ ngất xỉu và nôn mửa.

Công Tôn sững sốt, có độc? Nhưng cũng không ngửi được mùi gì cả, hay là giấu trong mây đen?

“Chẳng lẽ đúng như lời đạo sĩ đó nói?” Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói với Tử Ảnh, “Đi gọi tên đạo sĩ kia đến, xem hắn có thể giải quyết hay không.”

“Dạ.” Tử Ảnh chạy đi, không bao lâu, đã dẫn đạo sĩ kia tiến đến.

Đạo sĩ sau khi tiến đến, đem gùi sách phía sau đặt lên mặt đất, mở cái che, từ bên trong rút ra một thanh bảo kiếm ngắn nhỏ.

Rồi hắn lại lấy ra một cái hồ lô, mở nút đây, đem thứ nước màu đỏ rưới lên bảo kiếm, sau đó dùng môi lửa đốt lên... Phừng một tiếng, môi lửa châm vào bảo kiếm, thứ sinh nọ cầm kiếm dựa theo một bộ nước cờ cổ quái mà huy vũ, sau đó, cuồng phong gào thét. Rất nhanh, lửa trên bảo kiếm của hắn bị thổi tắt, áng phù vân quỷ dị trên bầu trời cũng bị trận cuồng phong này thổi tan... Không thấy bóng hình.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đều nhướng mi —— Thú vị!

Âu Dương Thiếu Chinh nhìn động tác của đạo sĩ nọ, quay đầu lại nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhếch môi cười, vô cùng trầm tĩnh.

Lúc này, Công Tôn đã đứng ngay đại trưởng, bắt quá Triệu Phổ chặn trước cửa, không cho y đi ra, y đành phải ôm Tiểu Tứ Tử hiểu kỳ quan sát, Tiểu Lương Tử đã ở bên cạnh y, vịn vào mép cửa nhìn ra bên ngoài, cảm thấy đạo sĩ này rất là thần kỳ.

Thấy cuồng phong ngừng, Công Tôn vỗ nhẹ Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, không sợ, đã đi rồi.”

Tiểu Tứ Tử mở mắt liếc qua chỗ xa xa, lại nhìn khắp nơi một chút, hỏi Công Tôn, “Quý quý đi hết rồi sao?”

“Đi hết rồi.” Công Tôn nhéo nhéo mặt bé, nói, “Xuống dưới có được hay không? Phụ thân đi xem các tướng sĩ bị thương.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, Công Tôn đặt bé xuống đất, đi qua lấy hòm thuốc.

Triệu gia quân đều là những tướng sĩ được huấn luyện bài bản kỹ càng, vừa rồi có một bộ phận binh sĩ chưa thấy qua mây đen lại càng hoảng sợ, nhưng rất nhanh đều khôi phục tinh thần, giúp đỡ nhóm Tử Ảnh, đem các tướng sĩ ngã xuống đất nôn mửa nâng đến một bên, Công Tôn xách theo hòm thuốc đi đến, bắt mạch cho một người trong số đó.

Công Tôn chẩn một hồi, khẽ nhíu mày... Mạch tượng của tướng sĩ này phi thường kỳ lạ. Y nhìn sắc mặt của tướng sĩ nọ, chỉ thấy hắc đã hôn mê, sắc mặt tái nhợt môi không có huyết sắc, tựa hồ là trúng độc.

“Bọn họ bị trúng tà.” Lúc này, thư sinh gọi là Tống Thanh Minh đã đi tới, từ trong lòng móc ra một mảnh phù chú, bảo người mang tới một chén rượu gạo, đem phù chú đốt thành tro bụi, bỏ vào trong chén rượu, ngồi xổm xuống cho tướng sĩ nọ dùng.

Công Tôn sốt ruột, ngăn cản hắc, “Phù chú làm sao có thể trị bệnh?”

“Đã bảo rồi, hấn bị trúng tà.” Tống Thanh Minh cười nói, “Tiên sinh xem ra đối với kỳ hoàng chi thuật chỉ biết nửa vời, là một lang trung gà mờ.”

Công Tôn bị hấn mĩa mai một câu, ngẩn người, y từ khi hành y tới nay, thật đúng là chưa từng nghe người khác bảo mình gà mờ, đều được người ta gọi là thần y.

Tống Thanh Minh đem rượu cho tướng sĩ kia nhấp một ngụm... Kỳ quái chính là, tướng sĩ kia liền tỉnh lại, ngồi dậy, đầu không choáng cũng không buồn nôn nữa.

Công Tôn khề nhú mày, vươn tay, bắt mạch cho tướng sĩ kia... Mạch tượng tựa hồ khôi phục lại bình thường.

Công Tôn hơi khó hiểu, Tống Thanh Minh đã đứng lên, xoay mặt nhìn Triệu Phổ, trong ánh mắt đó còn có chút đắc ý, nói, “Vương gia, ta chính là đệ tử của Thiên Sơn Hoa Vân Quan – Hoa Thiên chân nhân, đi ngang qua Loạn Thúy Thập Tam Phong này, phát hiện vùng này yêu khí tung hoành, oán linh vô số, trong mấy ngày nay tất sẽ có tai vạ, cho nên mới đến xem thử, phát hiện đại quân đóng quân ngay chỗ này, vì không muốn tạo ra thương vong hàng loạt, cho nên mới đến hỗ trợ. Ta ngưỡng mộ tiếng tăm của Cửu Vương gia đã lâu, theo ta được biết, ngoại tộc giỏi dùng yêu pháp chú thuật, cho nên ta mới muốn tận chút lực lượng non yếu, trợ giúp Vương gia một tay, không biết ý Vương gia như thế nào?”

Triệu Phổ nhìn nhìn hấn, một lúc lâu mới gật đầu cười nói, “Vậy đương nhiên rất tốt.”

Giả Ảnh và Tử Ảnh đều không nói lời nào, Âu Dương Thiếu Chinh cũng nhú mày liếc nhìn Triệu Phổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều yên lặng.

Công Tôn thì lại hiếu kỳ cầm chén rượu vừa cho tướng sĩ kia uống quan sát, còn ngửi ngửi.

“Như vậy đi, người ở tạm trong quân, Giả Ảnh, chuẩn bị trưởng bổng cho hần.” Triệu Phổ nói, liếc nhìn Giả Ảnh.

Giả Ảnh theo Triệu Phổ nhiều năm, mỗi một ánh mắt của Triệu Phổ, hần đại thể đều có thể đoán được ý tứ, hôm nay, ý của Triệu Phổ hần đã minh bạch, người này tương đối khả nghi, thả chạy rong ở bên ngoài không bằng nuôi ngay trước mắt, xem hần rốt cuộc tính làm cái quỷ gì.

Sau đó, Giả Ảnh mang theo vài binh sĩ đi chuẩn bị trưởng bổng cho Tống Thanh Minh.

Triển Chiêu có chút khó hiểu hỏi Tống Thanh Minh, “Tống đạo trưởng, vừa nãy cái kia... là vật gì vậy?”

“Là oán linh.” Tống Thanh Minh nói, “Vùng này giết chóc quá nặng, lại có người dùng một ít chiêu hồn thuật gà mờ, cho nên khiến oán linh tụ tập, những sĩ binh té xỉu này đều tương đối miễn cảm, do đó thoáng cái đã bị tà linh ảnh hưởng, sau đó sinh ra khó ở.”

Triển Chiêu nghe xong thì nhướng nhướng mi, tâm nói, đúng là huyền hoặc.

Bạch Ngọc Đường đứng ở xa lắng nghe, hần không quá tin những chuyện về quỷ thần này, hơn nữa đạo sĩ này cho hần cảm giác cổ quái, nhìn không thuận mắt lắm, nên không đến gần.

Công Tôn bưng chén nghiên cứu một chút, lại bắt mạch cho binh sĩ kia, mở một phương thuốc, bảo các binh sĩ hốt thuốc, nấu uống.

Các tướng sĩ cầm phương thuốc đi, Tống Thanh Minh ở một bên thấy được, mỉm cười hỏi Công Tôn, “Tiên sinh xưng hô như thế nào?”

Công Tôn nói, “Công Tôn Sách.”

“Nga...” Tống Thanh Minh gật đầu, lúc này, Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu chạy đến, đứng bên cạnh Công Tôn, ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn Tống Thanh Minh.

Tống Thanh Minh thấy được bé, có chút giật mình, hài tử này thật khả ái.

Tiểu Tứ Tử nhìn Tống Thanh Minh, ánh mắt đó có chút như hổ đói rình mồi, sau khi liếc hẩn một hồi, quay đầu lại hỏi Công Tôn, “Phụ thân, các binh binh làm sao vậy?”

Công Tôn vỗ vỗ đầu bé, nói, “Không có gì, nôn mửa bình thường đều do tỳ vị không điều hòa mà ra, bất quá tỳ vị dẫn tới nôn mửa đại thể đều nương theo đau bụng, các binh binh nôn mửa đồng thời còn choáng váng ngất xỉu, là bởi vì hút vào được vật trong khói đen, hơn nữa do hoảng sợ nên khí nghịch, trong nhất thời liền đau gan thần trí rối loạn. Có câu khí nghịch thì tinh thần bất an, nghịch lại lần nữa thì tinh thần thanh minh, gặp phải tình huống này, chỉ cần uống chút rượu, kích thích một chút, liền có thể thức tỉnh. Bất quá muốn trị gốc, tốt nhất là dùng được vật thúc đẩy cho tiêu chảy, như vậy có thể thanh gan dưỡng tỳ, chống khí nghịch ngừng nôn mửa.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười, Triệu Phổ thì lại giật giật khóe miệng.

Công Tôn nói ra một chuỗi dài, tựa hồ là giảng giải dược lý cho Tiểu Tứ Tử, kỳ thực tổng kết lại rất đơn giản, trong mây mù có khói độc, các tướng sĩ bị kinh hách cộng thêm hít vào khói độc mới buồn nôn. Lúc này, mặc kệ có phù chú hay không, chỉ cần uống chút rượu kích thích một chút, thì có thể tỉnh lại, ít ở đằng kia mà giả thần giả quỷ.

Quả nhiên, nhìn lại Tống Thanh Minh kia, chỉ thấy trên mặt hơi biến sắc, liếc nhìn Công Tôn.

Triệu Phổ hỏi, “Tổng đạo sĩ là đồ đệ của ai?”

“Hoa Thiên chân nhân của Thiên Sơn Hoa Vân Quan.” Tống Thanh Minh nói.

Triệu Phổ hỏi Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử, “Hoa Thiên chân nhân là ai?”

“Là một vị tiền bối của đạo gia.” Công Tôn nói, “Hoa Thiên chân nhân là môn hạ của đạo môn tông tộc Lạc Thiên Sư, Hoa Thiên chân nhân, Hoa Dương chân nhân, Hoa Bắc chân nhân, Hoa Tường chân nhân, đều là những người tài giỏi.”

“Công Tôn tiên sinh cũng nghe qua những thần nhân này sao?” Tống Thanh Minh cười cười với Công Tôn, có chút tự hào nói, “Không sai, đây đều là tiền bối có bối phận sư thúc là của ta, Lạc Thiên Sư là sư tổ ta.”

Công Tôn gật đầu, nhìn Triệu Phổ, nói, “Ta cùng với Lạc Thiên Sư có giao tình, trên chiếc gùi mà lão hay đeo, có đồ án bện bằng cây mây đặc biệt của phái Thiên Sơn, hẳn là không phải giả.”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, nhìn lại Tống Thanh Minh, chỉ thấy trên mặt hắc ửng đỏ, trong lòng kinh ngạc, thư sinh này tuổi còn trẻ mà lại có giao tình với sư tổ hẳn.

Suy nghĩ một chút cảm thấy không rất đáng tin, bèn nói, “Công Tôn tiên sinh nói thật sao? Sư tổ ta vân du giang hồ đã nhiều năm, chưa từng nghe qua ông kết giao bạn vong niên.”

Công Tôn cũng không nói thêm gì với hắn, chỉ nói với Triệu Phổ, “Bảo các tướng sĩ đem bụi đất mà mây đen vừa lướt qua rơi xuống đều gom lại,

bỏ vào hộp. Sau đó toàn doanh trên dưới dùng dấm nóng hắt lên mặt đất và trướng bông.”

Triệu Phổ gật đầu, ra hiệu bảo các ảnh vệ, làm theo!

Sau đó, quân binh trong doanh đều tán đi, quay về với nhiệm vụ của mình.

Tiểu Tứ Tử xách hai má Thạch Đầu bị Công Tôn ôm vào trong đại doanh, Triệu Phổ cũng quay về.

Tổng Thanh Minh được sắp xếp trong một trướng bông tại quân doanh, Giả Ảnh an bài người nghiêm mật giám thị.

.

“Vương gia, có thể để tiểu tử đó ở lại sao?” Âu Dương Thiếu Chinh nhin không được bèn hỏi, “Cái miệng không lông, người còn khùng điên, hoặc là một kẻ không biết trời cao đất rộng, hoặc là lòng mang ý xấu.”

Triệu Phổ nhìn hẩn một chút, nói, “Tiểu tử người đừng chửi bậy, người có bản lĩnh thì nói xem, vừa này luồng yêu khí gì đó, làm ra bằng cách nào?”

Âu Dương Thiếu Chinh nhìn Công Tôn, như vậy là nói, tiên sinh khẳng định biết.

Công Tôn cũng lắc đầu, nói, “Cái này ta cũng không biết, cho nên mới bảo gom hết bùn đất lại, ngày mai xem.”

Âu Dương Thiếu Chinh có chút nhụt chí.

Triệu Phổ thấy lúc này sắc trời đã tối, bèn phân phó mọi người tán đi nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai tiếp tục bàn luận.

Đợi mọi người đi, Công Tôn ngồi ở trên giường, Tiểu Tứ Tử dựa vào người y nhéo Thạch Đầu, Công Tôn bóp vai cho bé, Tiểu Tứ Tử vừa chơi xúc xúc, chân tay tê rần, Công Tôn biết bé thường ngày không thích hoạt động, hôm nay lại chơi đùa hăng hái như vậy, buổi tối ngủ nếu không xoa bóp, sáng mai phỏng chừng đến bò cũng bò không nổi.

Triệu Phổ đi đến, hỏi Công Tôn, “Thư ngọc, người thật sự quen với sư tổ của đạo sĩ kia sao?”

Công Tôn hơi sửng sốt, gật đầu, “Ừ, khi lão vân du tứ phương, đã tới Nhã Trúc thôn, là một lão đầu quái dị, nghe nói ta đánh cờ giỏi, liền nằng nặc đòi đánh cờ với ta, thua thì không chịu đi, xỏ lá.” Vừa nói, vừa vỗ cái hông Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, còn nhớ gia gia xấu tính không?”

“Ngô? Nhớ rõ nha!” Tiểu Tứ Tử thở phì phì bò dậy, nói, “Gia gia xấu tính đáng ghét nhất, còn giành thức ăn của Tiểu Tứ Tử.”

“Ai.” Công Tôn nhéo bé, “Người ta chỉ giành của người mấy miếng bánh ngọt, còn tặng bảo bối cho người sao người không nói?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, từ trong lòng móc ra một thứ nho nhỏ, đưa cho Triệu Phổ xem.

Triệu Phổ tiến tới nhìn một chút, chỉ thấy là một dây chuyền hình cái mỏ, rất tinh xảo, điêu khắc từ gỗ mun, công pháp tinh tế.

“Đây là lão tặng cho Tiểu Tứ Tử, nghe nói có thể trừ tà.” Công Tôn nói.

“Viết phong thư cho lão được không?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn suy nghĩ một chút, gật đầu, lấy ra giấy bút viết cho Lạc Thiên Sư một phong thư, Triệu Phổ phái người suốt đêm đưa đến Thiên Sơn.

“Thư gốc, người có tin quỷ thần hay không?” Triệu Phổ lại hỏi Công Tôn.

“Hm...” Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Cũng không phải không tin, vạn vật tồn tại trên thế gian, nhất định có đạo lý của chúng, chỉ là, trừ bỏ những đạo lý tồn tại kia, thì sẽ có thứ không tồn tại.”

Triệu Phổ nghe được thì nhú mày, khó hiểu nhìn Công Tôn, “Nói tiếng người hả? Nghe không hiểu.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Người nghĩ đi, lý do mà quỷ thần tồn tại là vì có người tin, tin thì sẽ có không tin đúng không? Người cùng một người tin quỷ thần nói quỷ thần không tồn tại, cùng một người không tin thì lại nói quỷ thần có tồn tại, vậy tự nhiên sẽ không hợp.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử đột nhiên nói, “Nhột nha, phụ thân ời nhột quá.” Thì ra Công Tôn đã ấn tới huyết vị phía sau bên dưới của Tiểu Tứ Tử.

“Nhột hả?” Công Tôn tiếp tục cười ẩn ẩn, “Thêm vài cái.”

“Nha.” Tiểu Tứ Tử bị đè lại ai ai kêu ầm lên, nắm đuôi Thạch Đầu, “Thạch Đầu nhột quá nha.” Sau đó lại cười khúc khích.

Công Tôn xem ra không phải lần đầu tiên chơi đùa với Tiểu Tứ Tử như vậy.

Triệu Phổ ở một bên nhìn, đột nhiên có chút cảm khái, Công Tôn dù chỉ chơi đùa với Tiểu Tứ Tử, cũng sẽ rất vui vẻ... mình hình như không khiến y vui vẻ bao nhiêu, nhưng lại thường khiến y tức giận.

Đêm đó, Triệu Phổ đi ngủ, cùng hằn nằm trên một giường vẫn là Tiêu Lương với tư thế ngủ cực kỳ bất nhã.

Triệu Phổ cả đêm đều phải bò dậy đắp lại chăn cho nó, thẳng nhãi ranh.

Màn đêm buông xuống, Công Tôn cũng ngủ không được, tâm sự nặng nề nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, Tống Thanh Minh này lai lịch không rõ ràng, tuy rằng trang phục của hắn là thuộc Thiên Sơn không sai, nhưng lại cảm thấy có chút không đúng... Triệu Phổ an bài hắn trong quân doanh, phỏng chừng cũng chính là vì dễ dễ giám thị.

Đang nghĩ, thì cảm giác Tiểu Tứ Tử trong lòng giãy giãy, Công Tôn cúi đầu, thấy Tiểu Tứ Tử mở to một đôi mắt sáng nhìn mình, Công Tôn có chút giật mình, hỏi, “Tiểu Tứ Tử làm sao vậy? Còn chưa ngủ?”

Tiểu Tứ Tử chun mũi, dấu mỏ.

Công Tôn vươn tay bóp cái mỏ nhọn của bé, cười hỏi, “Gì vậy hả?”

“Phụ thân... ngốc quá đi.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói.

Công Tôn sững sốt, tự hỏi, hôm nay là ngày gì hả? Tống Thanh Minh kia nói y là lang trung gà mờ, Tiểu Tứ Tử còn nói y ngốc. Công Tôn vươn tay, thọt lét Tiểu Tứ Tử.

“Hi hi hi.” Tiểu Tứ Tử vui trong chăn mà cười, Thạch Đầu trong lòng bé chui vào trong chăn, chống vó tiếp tục ngủ.

“Sao lại nói phụ thân ngốc hả?” Công Tôn ngắt bụng Tiểu Tứ Tử, hỏi bé.

“Vừa nãy đạo sĩ kia nói phụ thân như vậy, sao không hảo hảo giáo huấn hắn?” Tiểu Tứ Tử bất mãn nói.

Công Tôn sững sốt, hỏi, “Hắn nói ta thế nào?”

“Hắn tại trước mặt Cửu Cửu, nói xấu phụ thân!” Tiểu Tứ Tử dấu mỏ, “Lại còn khoe khoang, nói giỏi hơn phụ thân.”

Công Tôn sừng sốt, nửa ngày mới nhin không được mà bật cười, nhéo má Tiểu Tứ Tử, nói, “Ha, tiểu ngốc tử người a, bình thường không để lộ, thì ra bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?”

“Mới không phải.” Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu chui vào chăn cọ cọ, nói, “Bởi vì phụ thân rất ngốc, cho nên, Tiểu Tứ Tử phải giúp phụ thân để ý Cửu Cửu, như vậy Cửu Cửu mới không bị người khác cướp đi.”

“Nói bậy bạ gì đó hả.” Công Tôn bóp mũi Tiểu Tứ Tử, “Làm gì có.”

“Lần trước, Đản Đản cũng muốn cướp Cửu Cửu!” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói thầm, “Cửu Cửu uy phong như vậy suốt như vậy.”

Công Tôn nhin không được bèn cười nói, “Người thật đúng là hướng về hãnh a, cứ nói tốt cho hãnh mãi thôi.”

“Cái đó, Cửu Cửu vốn rất tốt, phụ thân phải giữ chặt.” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói, “Cửu Cửu chiếu cố phụ thân, như vậy Tiểu Tứ Tử mới yên tâm.”

Công Tôn ngẩn người, nói, “Người không phải đã nói, lớn lên chiếu cố phụ thân sao? Muốn chối bỏ sao?”

“Nhưng hiện tại Tiểu Tứ Tử còn chưa có lớn lên, cho nên muốn Cửu Cửu chiếu cố phụ thân.” Nói rồi Tiểu Tứ Tử nắm lọn tóc rũ trước ngực Công Tôn, hỏi, “Phụ thân, vậy người nói, người có thích Cửu Cửu hay không?”

Công Tôn không lên tiếng, nhìn nơi khác.

Tiểu Tứ Tử tức giận, nói, “Phụ thân, nếu như để Cửu Cửu bị đoạt đi rồi, Tiểu Tứ Tử sẽ không để ý phụ thân nữa.”

Công Tôn giật mình mở to hai mắt, vươn tay vỗ mông Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử dẫu mở cùng y đối mặt, bất khuất.

Công Tôn bị dáng vẻ của bé chọc cười, nói, “Tiểu hài tử đừng lo chuyện của người lớn.”

Tiểu Tứ Tử xoay mặt, ôm Thạch Đầu xoay người ngủ, “Mặc kệ, Tiểu Tứ Tử muốn Cữu Cữu làm mẫu thân!” Nói xong, trùm chăn kín đầu ngủ.

Công Tôn dờ khóc dờ cười, y bị Tiểu Tứ Tử làm cho cơn buồn ngủ bay đi sạch, đành phải lật qua lật lại trên giường, thấy chú heo nhỏ bên cạnh không bao lâu đã khò khò ngủ say, Công Tôn hận đến nghiêng ngửa cả răng, vươn tay ngắt cái mộng của bé.

Giường bên kia, Triệu Phổ mặt hướng ra ngoài, khước miệng nhẹ nhàng cong lên, tựa hồ đang gặp mộng đẹp.

.

Sáng sớm hôm sau, Công Tôn bị một trận lay động kịch liệt làm cho tỉnh lại, y có chút không rõ chuyện gì đang xảy ra, ngược mắt, thì thấy Tiểu Tứ Tử vẻ mặt lo lắng nói, “Phụ thân mau thức dậy nha!”

Công Tôn tối hôm qua thức đến gà gáy mới ngủ được, nhìn sắc trời bên ngoài, đã sáng bừng rồi, bên giường của Triệu Phổ trống trơn, Tiêu Lương cũng không ở đó.

Công Tôn ngồi dậy, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Chuyện gì vậy?”

“Phụ thân mau thức dậy, Cữu Cữu và đạo sĩ kia đang nói chuyện phiếm kìa.”

Công Tôn ngẩn ra, ngáp một cái mới hiểu được, đạo sĩ kia là Tống Thanh Minh, liền mặc y phục, thấy Tiểu Tứ Tử hung thần ác sát, bèn cười hỏi, “Nói chuyện phiếm thì sao?”

“Phụ thân đáng ghét.” Tiểu Tứ Tử phồng má.

Công Tôn thở dài, nói, “Được rồi, phụ thân dậy rồi, người ăn điểm tâm chưa?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, nói, “Bên ngoài, mọi người đang ăn.”

Công Tôn gật đầu, mặc y phục rửa mặt, rồi liền kéo Tiểu Tứ Tử ra ngoài.

.

Tới cửa, trước hết nghe được tiếng cười truyền đến.

Triệu Phổ đang ngồi bên bàn cùng Tống Thanh Minh vừa ăn điểm tâm vừa trò chuyện, Tống Thanh Minh không biết nói cái gì, không chỉ Triệu Phổ, còn có Âu Dương Thiếu Chinh và Triển Chiêu đều cười.

Bạch Ngọc Đường không ở đó, chẳng biết đã đi đâu.

Công Tôn bị Tiểu Tứ Tử lôi kéo đi qua.

“Tiên sinh sớm.” Triển Chiêu cùng Công Tôn chào hỏi, Công Tôn gật đầu nói sớm, nhìn lại Triệu Phổ, chỉ thấy hăn tựa hồ tâm tình rất tốt, kéo Công Tôn ngồi xuống, nói, “Thư ngọc, ngồi đi, vừa này Tống đạo sĩ kể vài đầu mối về Ô Vu tộc, thực sự thú vị.”

Công Tôn có chút hiếu kỳ, liền hỏi Triệu Phổ, “Đầu mối gì?”

Không đợi Triệu Phổ mở miệng, chợt nghe Tống Thanh Minh nói, “Không biết tiên sinh lý giải bao nhiêu về Ô Vu tộc?”

Công Tôn lắc đầu, “Không quá rõ... Ai nha.” Còn chưa dứt lời, bị Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi ngắt một cái.

Công Tôn dờ khóc dờ cười nhìn bé, đáng vẻ của Tiểu Tứ Tử như muốn nói ‘phụ thân không tiền đồ, mẫu thân bị người ta dụ dỗ bỏ đi’, khiến Công Tôn có chút vô lực.

Sau đó, Tống Thanh Minh kể một ít về đầu mối mà hẳn hiểu biết về Ô Vu tộc, Công Tôn nghe xong... vô thức liếc nhìn Triệu Phổ một cái.

Triệu Phổ cười hỏi, “Thế nào a thư ngọc? Tống tiên sinh thật là thông thái phải không?”

Tiểu Tứ Tử cảm thấy có chút ủy khuất, bé cho rằng Cửu Cửu thích nhất phụ thân mình, vậy mà trước mặt phụ thân lại đi khích lệ người khác.

Công Tôn nghe xong, không hề mất hứng, trái lại nở nụ cười gật đầu với Triệu Phổ, “Ừ! Đúng vậy!”

...

Sau đó, mọi người cùng nhau dùng bữa, rất vui vẻ hòa thuận, Tiểu Tứ Tử thì lại buồn bã ỉu xiu, bởi vì Cửu Cửu cứ thường xuyên khích lệ Tống Thanh Minh, không chịu để ý Công Tôn, Công Tôn thì lại không tỏ ra mất hứng chút nào.

Tiểu Tứ Tử từ trên đùi Công Tôn bò xuống, ôm Thạch Đầu, chạy ra xa.

Công Tôn sững sốt, hỏi bé, “Tiểu Tứ Tử, ngươi không ăn sao?”

“Ăn no rồi.” Tiểu Tứ Tử dẩu mồm nói.

Tiêu Lương vội cầm một quả trứng luộc nước trà đuổi theo, Công Tôn cũng muốn đi, bàn tay đặt trên đùi bị Triệu Phổ bắt được, Công Tôn đành phải ngồi im, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Tiểu Tứ Tử đi tới phía sau trướng bông, ngồi chồm hồm mất hứng, cầm một cây gậy nhỏ, chọt chọt hòn đá nhỏ dưới đất.

Tiêu Lương đuổi theo ở phía sau, gọi, “Cẩn Nhi?”

Tiểu Tứ Tử vẻ mặt thương tâm, Cửu Cửu cũng bị đoạt đi rồi.

“Ăn trứng luộc nước trà không?” Tiêu Lương ngồi xổm xuống bóc vỏ trứng gà cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ủy khuất lắc đầu.

“Vậy ăn tiểu lung bao không?” Một giọng nói truyền đến, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đều sửng sốt, ngẩng đầu lên thì thấy trước mắt là một mảng trắng như tuyết, ngẩng mặt cao hơn nữa, thì thấy đó là Bạch Ngọc Đường không biết từ bao giờ đã đứng trước mặt hai đứa.

“Bạch Bạch?” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cầm hai gói giấy dầu đưa cho Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương, bên trong là hai gói bánh bao gạch cua hấp.

“Từ Đình Xương phủ mua về, món ăn nổi danh ở đây, nếm thử.” Bạch Ngọc Đường tìm một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện hai đứa trẻ.

Tiểu Tứ Tử cầm bánh bao gạch cua, ngửi thấy thơm quá a, nhưng lại không muốn ăn, vẫn còn hơi tức giận.

Bạch Ngọc Đường ngồi đối diện bọn nó, cầm một cành cây, tựa hồ rất buồn chán.

Tiêu Lương nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Ngũ gia, người không theo bọn họ cùng ăn điểm tâm sao?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, nói, “Bọn họ có chính sự phải làm, ta lười diễn kịch, cho nên không giúp được gì.”

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương khó hiểu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường giúp Tiểu Tứ Tử mở gói giấy dầu kia, lấy ra một cái bánh bao gạch cua đút vào miệng bé, nói, “Phụ thân người và Triệu Phổ, bọn họ hợp tác đối phó Tổng Thanh Minh.”

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương liếc mắt nhìn nhau, đều có chút giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Nhưng, Cửu Cửu chưa nói với phụ thân, phụ thân làm sao biết?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu hỏi, rõ ràng phụ thân vừa mới thức dậy a.

“Cho nên mới nói hai người bọn họ trời sinh một đôi.” Bạch Ngọc Đường giúp Tiểu Tứ Tử lau nước dùng bên khóe miệng, nói, “Cái này gọi là tâm linh tương thông.”

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, suy xét một chút, mây đen trong ngực soạt một cái bay đi hết, bổ nhào tới ôm Bạch Ngọc Đường, “Bạch Bạch giỏi nhất!”

Bạch Ngọc Đường thấy cặp ‘móng vuốt’ dính đầu đầu mỡ của Tiểu Tứ Tử trầy trét lên tay áo trắng như tuyết của mình, khóc không ra nước mắt, bất quá thấy bé tựa hồ đã vui vẻ trở lại, cũng thở phào xoa xoa đầu bé.

Thạch Đầu ở trong lòng Tiểu Tứ Tử liều mạng bò lên đùi Bạch Ngọc Đường, tiến tới liếm liếm mặt hân.

Bạch Ngọc Đường không cho, Thạch Đầu nhanh chóng liếm hai cái, mê mẩn đến choáng váng chói với bị Bạch Ngọc Đường xách cổ nhét vào trong lòng Tiểu Tứ Tử, quơ quào loạn xạ —— Sầm sỡ được mỹ nam rồi! Hạnh phúc vô vàn a!

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, cầm bánh bao gạch cua hoan hoan hỉ hỉ chạy về, bò lên trên đùi Công Tôn, ngoan ngoãn ăn bánh bao, còn đút vào miệng Công Tôn hai cái.

Công Tôn khó hiểu nhìn bé, tâm nói, tiểu ngốc tử này sao lại ngoan lại rồi?

Triệu Phổ cười hỏi bé, “Tiểu Tứ Tử, ai đưa bánh bao cho người?”

“Bạch Bạch.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

Công Tôn trong lòng hiểu rõ.

Triển Chiêu ở một bên nâng chén trà, nhin không được chặc chặc hai tiếng, Bạch Ngọc Đường phía sau trướng bông xa xa đang xem địa hình đồ chột cảm thấy tóc gáy dựng thẳng.

Tống Thanh Minh hỏi Triệu Phổ, “Vương gia, ngài nghĩ, kế sách mà ta vừa nói có được không?”

Triệu Phổ nghe xong nhìn nhìn mọi người, tất cả mọi người cười mà không nói, Triệu Phổ suy nghĩ một chút, gật đầu, “Hm, ta thấy, có thể!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 84: Giấu Trong Lòng Người, Mới Là Ác Quỷ

Tiểu hài tử là sinh vật phi thường khả ái, một khi có chút việc nghĩ không thông, bọn chúng sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt, so với người lớn còn kịch liệt hơn, nhưng một khi chuyện nào đó chúng đã minh bạch, vậy sẽ không còn phiền não nữa, bởi vì đa số hài tử đều tin tưởng người lớn. Giống như lần này, lời nói của Bạch Ngọc Đường khiến Tiểu Tứ Tử kiên định tin rằng, phụ thân và Cửu Cửu là một đôi tâm linh tương thông, là một đôi tuyệt đối sẽ không xa nhau, là một đôi thấu hiểu lẫn nhau.

Vì vậy, Tiểu Tứ Tử lại biến trở lại thành Tiểu Tứ Tử ngơ ngơ ngác ngác, ngồi trên đùi Công Tôn chóp chép ăn, ôm Thạch Đầu của bé, không hề tức giận.

Triệu Phổ và Công Tôn âm thầm giật mình, Bạch Ngọc Đường này, đồ tiểu hài tử rất có nghề a.

Bất quá chuyện này dưới phân tích của Triển Chiêu, nguyên do là vì Bạch Ngọc Đường thường ngày rất ít nói chuyện. Có câu vật hiếm thì quý, những người lúc bình thường ít khi nói chuyện, một khi nói ra, tất cả mọi người sẽ theo bản năng nghĩ đó là thật, nhưng nếu như thường hay nói chuyện, mọi người sẽ nghĩ hã nói quá nhiều, không có độ tin cậy như người ít nói kia.

Triệu Phổ và Công Tôn còn có Âu Dương Thiếu Chinh vừa lừa gạt Tống Thanh Minh kia một trận, tâng bốc tiểu đạo sĩ bay lên tận trời xanh, nhấp một ngụm rượu bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng về chuyện của Ô Vu tộc, khi ăn điểm tâm xong, mọi người đều tự tản đi.

Về tới quân trưởng, Triệu Phổ ngồi xuống phía sau soái án, vỗ chân nói, “Tiểu Tứ Tử, đến, cho ta ôm một cái.”

Tiểu Tứ Tử lập tức ôm Thạch Đầu chạy tới, Triệu Phổ vươn tay bế bé đặt lên đùi, cảm nhận —— Lại nặng thêm nữa, nhóc béo này!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều tìm một chỗ ngồi xuống, Công Tôn ngồi bên bàn suy tư.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường vừa nãy không nghe được gì, liền hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói, “Tiểu tử đó hiến cho chúng ta vài kế sách, bảo là có thể đánh Ô Vu tộc, hoặc chiêu mộ Vu Sư của Ô Vu tộc cho chúng ta sử dụng.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, hỏi, “Nếu như dựa theo lời các người, Vu Sư đa số đều độc ác, có tài cán gì để chúng ta sử dụng, sử dụng để làm chi?”

“Ý hãn nói là, đừng để Ô Vu tộc độc chúng ta, phải để bọn họ đi độc người ngoài.” Công Tôn nhẹ thở dài một hơi, “Môn hạ của Thiên Sơn đại thể đều là trí giả thanh tu, chú trọng mẫu mực không dục vọng, không vương bận hồng trần nhưng lại không mất đi khí phách, đại thể đều là người tốt lại tài, không ngờ lại có một đồ đệ như vậy, thực sự khiến người lạnh cả tâm.”

“Ý đồ của hãn là gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có thể là gian tế của Ô Vu tộc, hoặc chỉ là một đạo sĩ đi ngang qua, muốn thăng quan phát tài đến điên rồi.”

“Còn chưa thể hoàn toàn xác định, nhưng có một điều có thể chắc chắn.” Triệu Phổ nói, “Kẻ này tâm thuật bất chính!”

Triển Chiêu gật đầu, “Cho tới bây giờ, chỉ nhìn ra hấn tham danh lợi nóng lòng lập công, vì muốn thắng trận mà không tiếc hết thảy, tuy không thể nói hấn sai, nhưng vẫn khiến người khác vô cùng phản cảm.”

“Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ tựa hồ có chút tâm sự, liền vò tay áo của hấn, hỏi, “Cửu Cửu có chuyện gì vậy?”

Triệu Phổ cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi bé, “Tiểu Tứ Tử, người nói xem, nếu như người phát hiện một gói thuốc độc, người sẽ làm gì?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Đưa phụ thân.”

Tất cả mọi người cười, Công Tôn cũng cười.

“Ta nói là, không cần đưa phụ thân, chỉ là cho người.” Triệu Phổ hỏi.

Tiểu Tứ Tử chun mũi, đáp, “Vậy phải hỏi phụ thân dùng thế nào.”

Công Tôn tiếp tục cười.

Triệu Phổ vô lực với tiểu ngốc tử này, đành phải nói, “Ý ta là, gói độc được này chỉ cho người thôi, người sẽ ném xuống, hay giữ lại đưa cho kẻ địch của người dùng?”

Tiểu Tứ Tử đỏ đỏ miệng, nhỏ giọng nói thầm, “Hỏi phụ thân.”

Triệu Phổ nhéo má bé, “Nam tử Hán đại trượng phu, sao có chuyện gì cũng hỏi phụ thân thế hả? Ta nói là, chuyện này cần người làm chủ, người làm sao bây giờ?”

Tiểu Tứ Tử vươn bàn tay mập mập lên xoa xoa mặt mình, nói, “Vậy, vứt đi.”

Triệu Phổ nghe xong cũng không có biểu hiện gì, chỉ hỏi, “Vì sao? Không để cho kẻ địch dùng à?”

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Công Tôn, nhỏ giọng nói thầm, “Như vậy phụ thân sẽ không vui.”

Tất cả mọi người dùng vẻ mặt bội phục nhìn sang Công Tôn, giáo dục thực sự thành công a!

Triệu Phổ cười cười, quay sang hỏi Tiêu Lương, “Còn Tiêu Lương Tử thì sao? Người nói xem.”

Tiêu Lương ngẩn người, nói, “Vứt.”

“Vì sao?” Triệu Phổ cười hỏi.

“Hm...” Tiêu Lương đột nhiên nhớ tới một câu Công Tôn vừa dạy nó mấy hôm trước, liền thốt ra, “Trong lòng không muốn.”

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu, néo néo má Tiểu Tứ Tử, nói, “Không sai, vứt đi là được rồi, độc được là độc được, không được dùng.”

“Vương gia.” Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh đi đến, hỏi, “Tiếp theo phải làm gì?”

Triệu Phổ trầm ngâm một chút rồi nói, “Tương kế tựu kế án binh bất động, để xem đạo sĩ kia có thể dẫn yêu ma quỷ quái gì đến đây! Hoặc là Ô

Vu tộc sẽ có chiêu gì mới, nhưng cần tăng cường phòng ngự.”

“Dạ.” Âu Dương Thiếu Chinh đi ra ngoài bố trí.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu bèn hỏi, “Tương kế tựu kế như thế nào?”

Triển Chiêu vẫy tay gọi hân.

Bạch Ngọc Đường tiến qua, Triển Chiêu tiến lại, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói một hồi.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, xoay mặt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu sờ sờ cằm, đột nhiên nói, “Bạch huynh, tai thật trắng.”

...

“Khụ khụ.” Công Tôn đang uống nước, bị sắc nước trà, vội dấm ngực ho khan, Triệu Phổ nhanh tay nhéo tai Thạch Đầu, giả vờ không nghe thấy.

Bạch Ngọc Đường ngược mắt nhìn Triển Chiêu, đôi mắt Triển Chiêu vốn đã khá to, bây giờ càng cố gắng mở thật to trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn hắn —— Ta nói sai gì à?

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một hồi lâu, điềm tĩnh vươn tay, sờ sờ tai của Triển Chiêu, “Ừ, của người cũng rất trắng.”

...

Trong quân trường tất cả mọi người đều = □ = ... Sau một khoảng lặng như đang mặc niệm, nhóm Giả Ảnh đều xoay người đi ra ngoài làm việc, Triệu Phổ hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, trưa nay muốn ăn cái gì?”

Công Tôn ngồi bên bàn cúi đầu đọc một quyển sách.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đứng dậy, song song rời khỏi đại trường.

Đợi người đi, Công Tôn tiến đến bên cạnh Triệu Phổ, hỏi, “Bọn họ vừa mới làm gì?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút rồi nói, “Ừm... Nói thẳng ra, cái đó phỏng chừng là tán tỉnh.”

Công Tôn hơi nheo mắt lại, “Nga...”

“Phụ thân tán tỉnh là cái gì?” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt hỏi.

Công Tôn bóp mũi bé, “Không được hỏi!”

Sau đó, Công Tôn vẫn cầm quyển sách đọc, bên cạnh, Tiểu Tứ Tử và Thạch Đầu với Tiêu Lương đang chơi nhảy lò cò, Triệu Phổ thì xem bản đồ địa hình.

.

Tối trước bữa trưa, Triệu Phổ đột nhiên hỏi Công Tôn, “Thư ngọc, người đang mài mê đọc cái gì vậy?”

Công Tôn ngẩng đầu trả lời, “Về đám mây đen đêm qua.”

“Nga?” Triệu Phổ đi tới ngồi bên cạnh y, cầm qua quyển sách trên tay Công Tôn, thấy trên mặt bìa có ghi —— Tà thuật Miêu Cương?

“Loại sách quái quỷ gì đây?” Triệu Phổ có chút hiếu kỳ, “Nhìn cái tên đã thấy tà môn.”

“Chính là một quyển sách tà quái.” Công Tôn lật sang một tờ, đưa cho Triệu Phổ, “Xem, ở đây có truyền thuyết về chiêu hồn.”

Triệu Phổ tiến tới xem, quả nhiên bên trên có kể lại về chiêu hồn thuật, còn có hình ảnh, hình ảnh miêu tả trong một thôn trang, mọi người kinh hoàng nhìn lên bầu trời. Trên không trung có một áng mây đen phập phênh bay tới, trong đám mây có bóng đen hình người đang giãy dụa rít gào.

“Đây không phải giống hệt đám mây đêm qua sao?” Triệu Phổ hỏi.

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, lại lật sách sang một tờ, thì thấy trong hình có người té xỉu, nôn mửa...

“Giống hết.” Triệu Phổ nói, vươn tay lật tiếp một tờ, chỉ thấy có một lão đầu, dùng một khúc củi đốt lửa lên, vẩy một loại dịch thể màu đỏ lên trên, sau đó... Đám mây đen đó liền chậm rãi bay đi xa.

“Giống hết phương pháp tối hôm qua đạo sĩ kia làm.” Triệu Phổ nhíu mày, hỏi, “Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Sách này là trước khi đi, ta tìm được bên trong tàng thư các của Bao đại nhân tại Khai Phong phủ.” Công Tôn nói, có chút ước ao, “Bao đại nhân thật nhiều sách nha.”

Triệu Phổ nhìn nhìn y, cười nói, “Lần tới ta dẫn người đến tàng thư các trong hoàng cung, ở đó có tất cả các loại sách trong thiên hạ, người thích gì thì cứ đọc.”

“Thật sao?” Công Tôn vừa mừng vừa sợ.

Triệu Phổ gật đầu, “Đương nhiên, nếu người muốn ta sẽ bảo người tìm đến cho người.”

Công Tôn cười cười, tựa hồ rất cao hứng, nói tiếp, “Bởi vì sẽ đối phó với Yêu giáo, cho nên ta mang một ít thư tịch về các loại dị thuật theo, tối hôm qua khi thấy đám mây đó, ta mới ngờ ngợ hình như đã từng thấy ở đâu rồi.”

“Chính là từ quyển sách này?” Triệu Phổ ngồi xuống, hỏi, “Thứ màu đỏ này là cái gì?”

“Là rượu mạnh pha lẫn với máu chó, nghe nói có thể trừ tà... Bất quá ta nghĩ bên trong có thêm dược vật khác.” Công Tôn chăm chú nói, “Còn nữa, ở đây kể rất tỉ mỉ về đám mây đen này, đây là một loại vu thuật của Miêu Cương, tên gọi chiêu hồn vân.”

“Chiêu hồn vân...” Triệu Phổ nhíu mày, “Thật sự có truyền thuyết về chiêu hồn?”

Công Tôn lắc đầu nói, “Đây là một trò bịp bợm lợi dụng khói độc và vài mảnh khốe nhỏ!”

“Là lừa đảo?” Triệu Phổ giật mình.

“Đạo sĩ này, không phải từng nói từ xa thấy vùng này mây đen lượn lờ, hình như là yêu tinh sao?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

“Đúng vậy.”

“Đây kỳ thực là quá trình hình thành chiêu hồn vân.” Công Tôn nói, “Chủ thể của loại chiêu hồn vân này, kỳ thực là một đồng sâu.”

“Sâu?” Triệu Phổ giật mình.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ngẩng đầu lên, hiếu kỳ nhìn Công Tôn —— Sâu sâu?

“Loại sâu này gọi là sâu vụ mặc.” Công Tôn nói, “Bề ngoài của chúng rất bình thường, giống như sâu thường thôi, nhưng nếu như kết bè kết lũ, sẽ giống như một đám mây đen, cho nên gọi là sâu vụ mặc.”

Triệu Phổ tỉ mỉ hồi tưởng một chút, gật đầu —— Rất giống.

“Không phải ta đã bảo binh sĩ gom lại tất cả cát bụi rơi

trên đất sao?” Công Tôn vừa nói, vừa mở ra một cái hộp trước mặt, dùng nhíp cẩn thận gắp ra hai con, nói, “Người xem, chính là loài sâu này!”

Triệu Phổ tiến tới nhìn, mới phát hiện, loài sâu này nhỏ bé vô cùng, chỉ cỡ như hạt mè, cánh của nó hầu như trong suốt, cũng khó trách, nếu như cả

đàn cùng nhau bay, vậy thoát nhìn không phải là một đám mây đen hay sao?

“VẬY... Làm sao để bọn nó nghe lời? Còn nữa, tiếng kêu và hình người thì sao?” Triệu Phổ tựa hồ còn chưa quá hiểu rõ.

“Loại sâu này có con đầu đàn.” Công Tôn nói, lại lật vài tờ, tìm được một con sâu to đen đúa, nói, “Con sâu này chính là hắc vân cổ, lũ sâu vụ mạt này cơ bản đều làm việc theo lệnh của nó, và sẽ bay xung quanh nó, cho nên nhìn không thấy đầu đàn, sâu đầu đàn sẽ dựa theo mệnh lệnh của chủ nhân mà bay đi, một khi gặp lửa là thứ mà nó sợ nhất, sẽ bỏ trốn mất tăm.”

“Thì ra là thế.” Triệu Phổ gật đầu.

“Lũ sâu này khi chèn ép nhau, hình dạng sẽ biến hóa, xuất hiện một loại giống như hình người, cái này cũng không biết dựa theo nguyên lý gì, đại khái là đội hình nào đó của loài sâu, đã có mấy trăm năm lịch sử. Mặt khác, dưới đuôi chúng nó, có một lỗ thủng.”

Công Tôn nói, dùng cái nhíp chỉ vào một con cho Triệu Phổ xem.

Triệu Phổ hí mắt nhìn nửa ngày cũng không thấy rõ, con sâu này quá nhỏ, liền tiến sát tới, áp sát vào mặt Công Tôn, cùng góc độ của y mà nhìn.

Công Tôn xoay mặt hỏi hần, “Thấy chưa?”

Triệu Phổ xoay mặt nhìn chăm chăm vào mắt Công Tôn, “Ừ, thấy rồi! Đẹp.”

“Ta nói sâu!” Công Tôn dùng cái nhíp đâm đâm.

“Ừ.” Triệu Phổ gật đầu, đột nhiên sáp tới hôn Công Tôn một cái, “Ta nói người!”

...

Tiểu Tứ Tử vui vẻ nhìn Triệu Phổ và Công Tôn hôn môi, tâm tình tốt muốn vỗ tay, Tiêu Lương nhanh chóng ngăn lại, ý bảo bé —— Suyt! Đừng cắt ngang!

Quả nhiên, lần này không có tiếng cười và tiếng vỗ tay của Tiểu Tứ Tử làm hai người giật mình, thời gian Công Tôn sững sờ và thời gian Triệu Phổ chiếm tiện nghi lâu hơn một chút. Tiểu Tứ Tử âm thầm nhớ kỹ, sau này thấy phụ thân và Cửu Cửu thân thân thì nghìn vạn lần không thể phát ra âm thanh.

Vì vậy, chờ não bộ của Công Tôn hoạt động lại, Triệu Phổ đã cảm thấy mỹ mãn mà chẹp chẹp miệng... Đương nhiên, theo bản năng giờ tay ngăn trở một quyền do Công Tôn theo bản năng đâm tới, còn chặn lại một cước nhằm vào chỗ hiểm của mình, chủ yếu là quen rồi, hơn nữa Công Tôn tới tới lui lui cũng chỉ có hai chiêu này, còn Triệu Phổ thì là một võ lâm cao thủ đó nha.

Mắt thấy Công Tôn lại muốn bạo phát, Triệu Phổ đột nhiên hỏi, “Được rồi! Thư ngọc, cái lỗ mà người nói ở đâu?”

Công Tôn ngăn người, lúc này, chợt nghe được Tiểu Tứ Tử nói, “Phụ thân không nên đánh Cửu Cửu!”

Công Tôn nheo mắt lại nhìn tiểu phiêu đảng theo giặc hại cha kia, phòng má, chỉ vào nó mà vạch tội, “Đứa con bất hiếu.”

Tiểu Tứ Tử vạch tội ngược lại, “Tại sao phụ thân lại đánh mẫu thân?”

Công Tôn đập bàn, “Ai bảo hần là mẫu thân của người?”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, sau đó, vẻ mặt mang biểu tình ‘thì ra là thế’ nhìn Công Tôn, nhỏ giọng hỏi, “Lẽ nào... phụ thân mới là mẫu thân

sao?”

...

Triệu Phổ nhin cười, Công Tôn trong nháy mắt cảm thấy rất vô lực.

Thấy bảo bối Tiểu Tứ Tử hòa giải giúp mình không cần chịu đòn, Triệu Phổ nhanh chóng tiếp tục thẳng tiến, sẵn tới nhìn con sâu nọ, chỉ vào phần móng bên dưới của nó hỏi, “Là cái lỗ đó hả?”

“Ừ.” Công Tôn tức giận trả lời, “Lỗ hổng này như một cái còi, trong quá trình sâu phi hành sẽ phát ra âm thanh, âm thanh này rất cổ quái, giống như có nhiều người đang kêu thét. Nếu như con sâu nào lớn hơn chút nữa, sẽ rất giống tiếng rít gào... Cho nên mới tạo thành lỗi giác về tiếng gào khóc thảm thiết, oan hồn ngang qua.”

“Diệu a!” Triệu Phổ vỗ bàn, nói, “Chúng ta có thể bắt được loài sâu này hay không? Dùng để hù dọa người Liêu, lũ ngoại tộc kia tin tưởng nhất chính là đám quỷ thần này.” Nói xong, Triệu Phổ lại nghĩ tới cái gì đó, hỏi, “Đúng rồi, sâu này có độc không? Nếu không vì sao các binh sĩ lại nôn mửa?”

“Không phải.” Công Tôn lắc đầu nói, “Chỉ là tại lúc hình thành đám mây, rắc được phần lên phần bên ngoài của nó, như vậy sâu bay một đường, cũng không phải là tiện đà rắc luôn độc được một đường sao?”

“Đúng vậy!” Triệu Phổ vỗ tay một cái, “Chúng ta cũng nuôi, đến lúc đó dọa chết bọn người Liêu!”

Công Tôn gật đầu, nói, “Loài sâu này chỉ cần bắt được vài con, là có thể nuôi ra một đàn, sau khi trở về, chúng ta cũng nuôi một ít.”

Triệu Phổ nghe xong hơi sửng sốt, hỏi, “Người vừa nói cái gì? Thư ngọc?”

Công Tôn chớp chớp mắt, nói, “Loài sâu này dễ nuôi.”

“Câu sau kia.” Triệu Phổ ra hiệu bảo Công Tôn nói câu sau.

Công Tôn có chút không rõ, bèn nói, “Sau khi trở về, chúng ta cũng...”

Nói đến đây, Công Tôn hơi hơi xấu hổ, Triệu Phổ thì lại cười xấu xa, “Nga? Chúng ta hả?”

Mặt Công Tôn đỏ bừng, “Người, ta, còn có rất nhiều người... Cho nên, chúng ta!”

Triệu Phổ thấy Công Tôn nỗ lực cường điệu, cũng không tính toán với y, chỉ là cười gian với y, nắm cằm y nói, “Thư ngọc, người hãy nhận đi, chống chế làm cái gì nữa, người không nói ra miệng, nhưng trong lòng trong mắt tràn đầy hình bóng của ta chứ gì!”

Công Tôn đỏ bừng mặt, vươn tay bóp cổ Triệu Phổ, “Người ít đặc ý vênh váo!”

Hai người đang đùa giỡn, chợt nghe Tiểu Tứ Tử vỗ tay một cái, cười ha h

ả nói với Tiêu Lương, “Ta biết rồi Tiểu Lương Tử, cái này là tán tỉnh!”

...

Công Tôn và Triệu Phổ đều sửng sốt, xoay mặt nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiêu Lương cũng nhìn Tiểu Tứ Tử, “Cẩn Nhi, cái này... không nên tùy tiện nói a.”

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt hỏi, “Nhưng Miêu Miêu và Bạch Bạch còn chưa có thân thiết như vậy Cửu Cửu đã nói bọn họ tán tỉnh nhau, cho nên

phụ thân và Cửu Cửu mỗi lần đánh đánh nhau kỳ thực đều là đang tán tỉnh!”

Nói xong, Tiểu Tứ Tử đột nhiên vươn tay, dùng một đầu ngón tay, khẽ khẽ cầm Tiêu Lương, nói, “Tiểu Lương Tử, cái này gọi trêu ghẹo!” Sau đó liền tiến tới, chọt một cái bên má Tiêu Lương, “Cái này gọi chiếm tiện nghi!”

...

Tiêu Lương ngốc lăng mặt mày đỏ bừng đứng cứng ngắc tại chỗ, Triệu Phổ thì xoay người nhón chân rón ra rón rén định chuồn, trên trán tích đầy mồ hôi.

“Triệu Phổ!”

Nghe được Công Tôn sau lưng rống lớn một tiếng.

Triệu Phổ đã biết —— Xong!

Công Tôn bổ nhào tới chụp lấy Triệu Phổ, “Ta liều mạng với người, người dạy con ta thành tiểu lưu manh, ngày hôm nay lão tử cùng người đồng quy vu tận!”

Ngày hôm đó... Triệu Phổ bị Công Tôn hung hãn đánh cho một trận, trên cái mông nhỏ của Tiểu Tứ Tử thì có thêm hai dấu tay hồng hồng, còn bị phạt chép Tam Tự kinh.

Tiểu Tứ Tử vừa chép vừa mếu máo nhìn Tiêu Lương, Tiêu Lương Tử len lén giúp bé chép, trên mặt vẫn đỏ bừng.

.

Buổi chiều, Tống Thanh Minh đã chạy tới, dâng cho Triệu Phổ một diệu kế để tấn công lên núi —— Từ trên vách núi đổ dầu hỏa xuống, sau đó

chuẩn bị lăn gỗ đất đá và bắn nỏ châm lửa, tiến hành uy hiếp yêu giáo, bọn họ không nghe lời, tiện đà triệt để tiêu diệt.

Chư tướng trong quân của Triệu Phổ coi như là thân kinh bách chiến, giết người không chớp mắt, nhưng đều nhịn không được mà nhúu mày... Cách này cũng quá tàn nhẫn mà, nên biết, bên dưới có thể còn bình dân và trẻ nhỏ.

Triển Chiêu khẽ nhúu mày, Công Tôn thấy sắc mặt Tiêu Lương hơi đổi, cắn răng không lên tiếng, nhìn Triệu Phổ, trong lòng hiểu rõ... Người nhà của Tiêu Lương chính là bởi vì Liêu binh không phân tốt xấu tàn sát mà toàn bộ diệt tích, nó đương nhiên không muốn Triệu Phổ mà nó coi là anh hùng làm chuyện nó hận nhất.

Triệu Phổ bưng chén trà, nhấp một ngụm, biểu tình trên mặt không hề biến hóa, chỉ hỏi Tống Thanh Minh, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Tống Thanh Minh có chút khó hiểu, nói, “Bắt bọn chúng đầu hàng, bằng không liền diệt tộc.”

Triệu Phổ nhẹ nhàng gật đầu, nói, “Thật độc ác.”

“Vô độc bất trượng phu.” Tống Thanh Minh nói cứ như đó là lẽ đương nhiên.

“Hm.” Triệu Phổ gật đầu, “Có lý, được rồi... Người thật sự muốn gia nhập vào Triệu gia quân?”

Tống Thanh Minh lập tức gật đầu, “Hiển nhiên rồi, Vương gia uy danh lan xa, ta là ngưỡng mộ mà đến.”

Triệu Phổ nhúu mày, nói với Giả Ảnh bên cạnh, “Đọc điều thứ nhất trong quân quy của Triệu gia quân cho hắn nghe.”

“Dạ.” Giả Ảnh gật đầu, nói với Tống Thanh Minh, “Kẻ giết hại bách tính tay không tắc sắt, lẳng trì!”

Tống Thanh Minh sửng sốt.

Triệu Phổ buông chén trà, đưa mắt nhìn Tống Thanh Minh, sắc mặt đột nhiên trở nên hơi chút âm trầm, cười lạnh một tiếng, chậm rãi mở miệng, “Muốn gia nhập Triệu gia quân của ta, thì hảo hảo nhớ kỹ, lão tử ghét nhất, chính là tham gia quân ngũ để thiêu sát cướp đoạt, gian dân bắt người cướp của, người con mẹ nó nhớ cho rõ, chúng ta là quân nhân, không phải thổ phỉ, trên đời này, chỉ có loại người nhu nhược mới đi lấy những người già bệnh nhỏ yếu ra trút giận.”

Công Tôn nghe xong rất thỏa mãn, xoay mặt, thì thấy Tiêu Lương bên cạnh vành mắt ửng đỏ. Công Tôn cười, vươn tay vỗ nhẹ vai nó.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 85: Trời Sinh Một Đôi

Biện pháp tốt nhất để thu thập người tâm cao khí ngạo, không phải chứng minh người khác tài giỏi hơn hẳn, cũng không phải đợi khi hắn đang lên mặt mà đả kích hắn. Biện pháp tốt nhất đối phó với loại người như thế chính là trăm phương ngàn kế tăng bốc hắn, đưa hắn lên cao thật cao, cao đến khi chính bản thân hắn cũng không biết mình là ai, thì để hắn đối mặt với hiện thực, té cái rầm xuống đất. Bay càng cao, rơi càng đau. Có đôi khi, hoàn toàn không cần lưu ý tiểu nhân có đặc chí hay không, bởi vì kẻ nên rơi xuống thì sớm muộn gì cũng phải rơi xuống.

Triệu Phổ hơi hột nói mấy câu này, giống như tạt một chậu nước lạnh vào mặt Tống Thanh Minh, lạnh thấu đến tận tâm can của hắn.

Sắc mặt hắn cũng trở nên trắng bệch.

Triệu Phổ âm thầm lắc đầu, không phải loại người có thể làm đại sự.

Tống Thanh Minh cắn chặt răng, một hồi lâu cũng không nói nên lời.

Triệu Phổ nhìn nhìn hắn, mỉm cười hỏi, “Tống đạo sĩ, chi bằng người cứ ngẫm lại đi, để xem còn có chủ ý nào tốt hơn lại càng ổn thỏa hơn không?”

Trên mặt Tống Thanh Minh ửng đỏ, gật đầu, xoay người đi ra.

Chờ hắn đi, trong quân trưởng tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ hơi nheo mắt lại, nói, “Hiện tại đang là thời cơ tốt, các người ai muốn đi thăm dò hắn?”

Mọi người đây đó nhìn nhau một lúc, cuối cùng đều nhìn về phía Công Tôn

.

Công Tôn chỉ chỉ mặt mình, hỏi, “Ta sao?”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Hm...” Công Tôn suy nghĩ một chút, vui vẻ gật đầu, “Được, ta đi thăm dò hân.”

Triệu Phổ nói với Tử Ảnh, “Âm thầm bảo hộ Công Tôn.”

“Dạ.” Tử Ảnh gật đầu.

Công Tôn muốn đi ra ngoài, Tiểu Tứ Tử níu tay áo y, nói, “Phụ thân, Tiểu Tứ Tử cũng đi.”

Công Tôn do dự một chút, Âu Dương Thiếu Chính nói, “Tổng Thanh Minh phỏng chừng lúc này sẽ tìm chỗ trú ẩn, tiên sinh đột nhiên xuất hiện sẽ khiến hân hoài nghi, dẫn theo Tiểu Tứ Tử, tương đối tự nhiên.”

Công Tôn gật đầu, “Cũng đúng.” Bèn ôm Tiểu Tứ Tử đi ra ngoài.

.

Đợi khi cả hai ra khỏi trường bằng, Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, “Phụ thân.”

“Hửm?” Công Tôn nhìn bé, “Chuyện gì?”

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, hỏi, “Cha nương của Tiểu Lương Tử, có phải bị người xấu hại chết không?”

Công Tôn hơi sửng sốt, gật đầu, “Đúng vậy.”

“Nga... Thảo nào.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Sao vậy?” Công Tôn hỏi bé, “Tiểu Lương Tử nói với người sao?”

“Không có.” Tiểu Tứ Tử có chút mất hứng, “Tiểu Lương Tử thỉnh thoảng sẽ một mình ngăn người, Tiểu Tứ Tử hỏi hă, hă lại không nói.”

“Hă không nói là vì không muốn người vì hă mà buồn, cũng sợ người khinh thường hă.” Công Tôn nói.

“Có gì mà khinh thường chứ... Cha nương thân sinh của Tiểu Tứ Tử, không phải cũng không cần Tiểu Tứ Tử sao.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Tiểu Lương Tử hiện tại giống như Tiểu Tứ Tử, có phụ thân và Cửu Cửu thương yêu, còn có thật nhiều thức thức.”

“Ừa.” Công Tôn sờ đầu bé, “Cho nên phải cùng Tiểu Lương Tử làm hảo bằng hữu.”

“Đương nhiên rồi.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gật đầu, trong lòng thầm nói, “Còn phải cười Tiểu Lương Tử nữa mà, nhưng không thể nói, nói ra sẽ bị đét vào mông.”

.

Hai người chậm rãi lượn qua lượn lại vài vòng quanh sân doanh, quả nhiên, vừa đi tới một trường bằng, “tình cờ” gặp Tống Thanh Minh đang giẫm vào một đồng cỏ cây trúc giận.

Công Tôn ngăn người, khi Tống Thanh Minh tức giận thì biểu tình cũng có thể nói là đặc sắc.

“Tống đạo trưởng.” Công Tôn cười cười.

Tống Thanh Minh cũng gật đầu, “Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn chột chột Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, gọi thúc thúc.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, ôm Thạch Đầu dúi vào trong lòng Công Tôn không nói lời nào, cái gáy hướng về Tống Thanh Minh, biểu thị... Tiểu Tứ Tử không thích hẳn!

Công Tôn bất đắc dĩ, nói với Tống Thanh Minh, “Hài tử này tương đối hướng nội.”

Tống Thanh Minh cười cười, lắc đầu nói, “Hài tử rất khả ái, thật không ngờ, Công Tôn tiên sinh còn trẻ mà lại có một hài tử lớn như vậy.”

Công Tôn cũng không giải thích với hẳn chuyện Tiểu Tứ Tử là con nuôi, chỉ khẽ cười cười, “Không quấy rầy đạo trưởng nghỉ ngơi nữa.” Nói xong, ôm Tiểu Tứ Tử muốn bỏ đi.

“Ai, Công Tôn tiên sinh xin dừng bước.” Tống Thanh Minh cản Công Tôn lại, nói, “Nếu như tiên sinh không ghét bỏ, có thể ngồi xuống cùng uống một chén không?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, gật đầu, cùng Tống Thanh Minh đi tới trước trưởng bông của hẳn, ngồi xuống bên chiếc bàn.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu ngồi bên cạnh Công Tôn, Thạch Đầu rất bất nhả ngửa mặt lên trời ngồi trên đùi Tiểu Tứ Tử, liếm tiểu quả đào phía dưới cái rốn của mình, Tiểu Tứ Tử giúp nó che khuất, nói thầm, “Thạch Đầu, người làm xấu hổ chết đi được.”

Thạch Đầu úy khuất co thân lại, dùng đuôi che khuất, tiếp tục liếm.

Công Tôn tiếp nhận chung rượu Tống Thanh Minh đưa qua, Tống Thanh Minh châm một chung trà cho Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử kiên quyết thực hiện lời dạy bảo của Công Tôn, tuân theo nguyên tắc tuyệt đối không ăn những gì mà người mình không ưa đưa cho, chả thèm đụng vào.

Tống Thanh Minh cũng nhìn ra được Tiểu Tứ Tử không ưa mình, nhưng lại bất đắc dĩ, đành phải cười cười, nói với Công Tôn, “Công Tôn tiên sinh thật khiến người khác ước ao.”

Công Tôn hơi sửng sốt, ngược mắt nhìn hẩn, hỏi, “Sao đạo trưởng lại nói như vậy.”

“Ta nói đều là sự thực.” Tống Thanh Minh nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, hỏi, “Có thật tiên sinh đã gặp mặt sư tổ ta không?”

Công Tôn gật đầu, “Ừ, trước đây đã gặp, đánh vài ván cờ.”

“Sư tổ rất ít gặp người ngoài.” Tống Thanh Minh nói, “Ngay cả những đồ đệ tiểu bối chúng ta cũng chưa từng gặp được ông.”

Công Tôn có chút giật mình, hỏi, “Một lần cũng chưa gặp?”

“Đúng vậy.” Tống Thanh Minh gật đầu, nói, “Kỳ thực là bởi vì ta vốn không được sủng, có vài sư huynh đệ đã gặp qua, được sư phụ dẫn đi gặp.”

Công Tôn khẽ nhú mày, nói, “Tống đạo trưởng là người xuất gia...”

“Người xuất gia không nên có lòng ham muốn công danh lợi lộc nặng như vậy, há mồm ngậm miệng là danh là lợi, đúng không?” Tống Thanh Minh cười hỏi.

Công Tôn ngẩn người, vẫn gật đầu.

“Ta từ nhỏ đã dưỡng thành thói quen, cũng không có cách nào khống chế.” Tống Thanh Minh bất đắc dĩ nói, “Sư phụ từ nhỏ đã nói ta tư chất kém cỏi, không có thiên phú không có tiền đồ, ta lớn tuổi nhất, thân là đại đệ tử, nhưng năng lực lại không bằng được các sư đệ, cho nên lần này ta vân du giang hồ, muốn gây dựng công t

rạng một phen, như vậy lúc quay về, cũng có chút thể diện... Ta đây, trời sinh đã ham hư vinh trọng danh lợi, sai lầm này cũng không có gì lớn lao chứ?”

Công Tôn sau khi nghe xong, khẽ gật đầu, nói, “Hm, cũng phải.”

“Ta biết, ta trước mặt Vương gia tự cho mình thông minh, khiến Vương gia rất phản cảm.” Tống Thanh Minh bất đắc dĩ nói, “Hơn nữa ta cũng hiểu vì sao ánh mắt của Vương gia lại cao như vậy, thì ra bên người đều là cao nhân, luận học thức, ta nghĩ mình căn bản không bằng được một phần vạn của tiên sinh.”

Công Tôn khẽ nhíu mày, nói, “Đạo trưởng không nên tự coi nhẹ mình, tối hôm qua nếu không phải nhờ có đạo trưởng hỗ trợ, Triệu gia quân có thể đã thương vong thảm trọng, đúng rồi... Hôm qua đạo trưởng dùng, là loại thuốc gì thế?”

“Nga, ta cũng không rõ lắm.” Tống Thanh Minh lấy hồ lô ra, đưa cho Công Tôn, nói, “Loại nước thuốc này, là chuyên môn dùng để trừ tà, dùng rượu điều chế với máu chó mực, lại thêm vào một ít dược vật, là phương thuốc đã có từ xưa, có thể cháy, một khi dùng thứ này đốt lửa, yêu ma tà túy đều đào tẩu, mà còn có thể uống, không độc.”

Công Tôn nhẹ nhàng gật đầu, y vừa ngửi mùi của rượu này thì có thể đoán được một số thành phần trong đó, âm thầm gật đầu, quả nhiên cao minh, hẳn là một vị cao nhân làm cho.

Nghĩ tới đây, Công Tôn hỏi Tống Thanh Minh, “Người thấy mây đen bay lên từ nơi nào?”

“Ngay sườn núi Loan Thúy Thập Tam Phong.” Tống Thanh Minh giơ tay chỉ chỉ chỗ sườn núi phía xa xa, nói, “Ở đó.”

Công Tôn ngẩng mặt nhìn qua thoáng gật đầu.

“Công Tôn tiên sinh.” Tống Thanh Minh đột nhiên lên tiếng hỏi, “Vương gia, tương đối thường thức loại người như thế nào?”

Công Tôn hơi sửng sốt, ngược mắt nhìn Tống Thanh Minh, Triệu Phổ thích loại nào? Nói tới nói lui, Công Tôn lại phát hiện, Triệu Phổ thích loại quái nhân, cũng không thể nói là quái nhân, chỉ là không làm điều làm bộ, bản thân vốn như thế nào thì cứ thể hiện như vậy, cũng như là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường... còn có mình nữa.

“Ta phải làm sao mới có thể khiến Vương gia đánh giá cao ta một chút?” Tống Thanh Minh hỏi.

Công Tôn nhột nhột cười, “Đạo trưởng, sự phụ phái Thiên Sơn của người... là Hoa Thiên chân nhân phải không?”

“Đúng vậy.” Tống Thanh Minh gật đầu, lúc trước hắc quả thực đã nói với Công Tôn.

“Người có phải cũng muốn nghĩ cách để Hoa Thiên chân nhân thích người một chút?” Công Tôn hỏi.

“Đúng vậy.” Tống Thanh Minh gật đầu, “Ông ấy là sư phụ ta mà, ông thích cái gì ta cũng biết, ta vẫn dựa theo điều ông muốn mà làm, nhưng ông lại không thích ta, ngược lại có mấy sư đệ hay tùy hứng làm bậy, ông lại rất yêu thích, luôn luôn xem trọng bọn họ, xa cách ta.”

Công Tôn gật đầu, đại thể đã hiểu chuyện gì xảy ra, bèn nói, “Vì sao người không làm bậy một lần đi?”

“Như vậy sao được.” Tống Thanh Minh vội lắc đầu, “Ta an phận như vậy mà đã bị ghét bỏ, nếu lại làm bậy, sự phụ trực xuất ta khỏi sư môn thì sao bây giờ? Cho nên đành phải nén giận.”

Công Tôn khẽ nhíu mày, nói, “Đại đa số mọi người đều không cần sống để lấy lòng người khác.”

Tống Thanh Minh suy nghĩ một chút, nói, “VẬY ĐẠI KHÁI LÀ VÌ TIÊN SINH ngay từ thuở nhỏ thì người gặp người thích, mới có suy nghĩ như vậy... Còn như ta đây, không có tính cách như vậy. Người khác tốt với ta một chút, xem trọng ta một chút, ta đã rất hài lòng, sợ nhất là có người khinh thường ta, cho nên càng biểu hiện thì càng có vẻ kiêu ngạo... Tiên sinh nhất định cũng biết, có đôi khi một người càng ngạo mạn, kỳ thực lại càng tự ti.”

Công Tôn nghe xong, cũng thấy hắn nói có chút đạo lý, lúc này, Tiểu Tứ Tử trong lòng hình như đã buồn ngủ, bắt đầu gật gù, hình như lập tức ngủ tới nơi.

Công Tôn để bé tựa vào trước ngực mình chợp mắt, Tiểu Tứ Tử liền chọn một góc độ thoải mái, nằm ngủ.

Công Tôn ngẩng đầu, thì thấy Tống Thanh Minh đang dờ ra nhìn Tiểu Tứ Tử chăm chăm, thì thào, “CÓ PHỤ THÂN THẬT TỐT, TA CŨNG KHÔNG BIẾT CHA NƯƠNG MÌNH CÓ BỘ DÁNG NHƯ THẾ NÀO NỮA.”

Công Tôn nghe xong, cũng không nhiều lời, một người khi đã hình thành thói quen nào đó, thì rất khó để sửa tốt lại.

“Nga...” Tống Thanh Minh đột nhiên hổ thẹn, đứng dậy, nói, “TỰ DỪNG ĐI NÓI NHỮNG LỜI NHẢM NHÍ NÀY VỚI TIÊN SINH, TIÊN SINH NHẤT ĐỊNH THẤY RẤT PHIỀN.”

Công Tôn mỉm cười, lắc đầu, nói, “KHÔNG, CÓ MỘT SỐ VIỆC Ứ ĐỘNG TRONG LÒNG, VẪN LÀ NÓI RA THÌ NHẸ NHỜM HƠN.”

“Ừ.” Tống Thanh Minh cười, một mình uống rượu.

Mắt thấy Tống Thanh Minh đã có tư thái uống rượu giải sầu, Công Tôn nghĩ hỏi thêm cũng không được gì, liền cáo từ rời đi.

Tống Thanh Minh cũng không giữ lại.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử vừa chộp mắt trở về, Thạch Đầu thì nhảy xuống đất, bật nhảy theo Công Tôn về.

.

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử, “Ban nãy nói chuyện, người có nghe được không?”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu nhìn Công Tôn.

“Vừa nãy Tống Thanh Minh kia nói chuyện đó nha? Chỉ lo ngủ à? Có nghe được cái gì hay không?” Công Tôn hỏi.

“Hm...” Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, nói, “Hắn nói thật nhiều nga.”

“Ngay cả một câu người cũng không nghe được sao?” Công Tôn hỏi.

“Tiểu Tứ Tử không thích hắn.” Tiểu Tứ Tử nói thẳng, “Hắn nói nói, đều nhìn chăm chăm vào mắt người ta.”

“Nói chuyện mà nhìn chăm chăm vào mắt người khác là lễ phép mà?” Công Tôn cười hỏi.

“Mới không phải, quái quái!” Tiểu Tứ tử nói, “Lúc Miêu Miêu nói, cũng nhìn vào mắt người ta, nhưng không có quái quái như hắn, Bạch Bạch thì không thích nói chuyện, có nói cũng không nhìn người, cũng mẽ (ý là “không” đó, lại nói ngọng-_-) có như vậy.”

“Người nói cả nửa ngày, là loại nào a?” Công Tôn cười hỏi bé.

“Không biết.” Tiểu Tứ tử ôm cổ Công Tôn nói, “Tiểu Tứ tử không thích hăn.”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, hơi xuất thần.

“Phụ thân hăn vừa nói gì với người vậy?” Tiểu Tứ tử hỏi, “Nói lâu như vậy nha?”

“Ân... Nói chung là, là, hăn khi còn bé rất đáng thương, tất cả mọi người khinh thường hăn, cho nên hăn mới ngạo mạn như vậy.” Công Tôn nói.

“Mới sẽ không.” Tiểu Tứ tử hơi dẫu mỏ, “Tiểu Tứ tử, khi còn bé bị tất cả mọi người khinh thường, Tiểu Tứ tử đều không dám nói lời nào.”

Công Tôn vỗ lưng bé, có chút hiếu kỳ hỏi, “Nói tới chuyện này... Tiểu Tứ tử, gần đây lá gan người hình như lớn hơn rất nhiều a.”

“Ân... Bởi vì Cửu Cửu.” Tiểu Tứ tử nhỏ giọng nói.

Kỳ thực vấn đề này Công Tôn đã muốn hỏi thật lâu, y vẫn nghĩ, Tiểu Tứ tử có thể là cảm giác được Triệu Phổ, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường mọi người đều rất thương yêu nó, cho nên tại trước mắt những người này thì lá gan cũng lớn, nhưng gần đây y quan sát thấy không phải như vậy, Tiểu Tứ tử tựa hồ đã không tự ti và sợ gặp người như khi còn bé, đối với người xa lạ, đặc biệt là binh tướng của Triệu Phổ, đều có thể ứng đối như thường.

“Cửu Cửu thì sao?” Công Tôn hỏi, “Hăn nói gì với người?”

“Không có.” Tiểu Tứ tử hơi chút đặc ý nói, “Cửu Cửu làm đại sự, mới sẽ không lưu ý những chuyện này.”

Công Tôn thấy bé như vậy trong lòng cực khó chịu, nhắc tới Triệu Phổ nghe ra còn thân thiết hơn với người cha này, liền hỏi, “Vậy người nói xem,

Cửu Cửu làm thế nào giúp người càng lúc càng tốt hơn?”

Tiểu Tứ tử nghe Công Tôn khen mình, cũng rất vui vẻ, bèn nói, “Àn, trước đây, khi cùng phụ thân một chỗ, phát hiện tất cả mọi người khích lệ phụ thân, cho nên Tiểu Tứ tử nghĩ, người lợi hại nhất, là được tất cả mọi người khích lệ.”

Công Tôn nghe xong gật đầu, chờ Tiểu Tứ tử tiếp tục nói.

“Nhưng... sau này lại gặp Cửu Cửu, Tiểu Tứ tử mới biết được, có vài người nói xấu Cửu Cửu!” Tiểu Tứ tử chăm chú nói, “Nhưng, cũng có người nói Cửu Cửu tốt, sau đó Tiểu Tứ tử cũng thấy được Cửu Cửu tốt nhất.”

Công Tôn cười cười, nói, “Vậy thì sao?”

“Vậy không phải rất đơn giản sao? Phụ thân bốn bốn.” Tiểu Tứ tử nhìn Công Tôn, “Có vài người không thích Tiểu Tứ tử, nhưng có vài người thích, với lại có phụ thân thương.”

Công Tôn nghe xong nghĩ nghĩ, cảm thấy có gì đó khê động.

“Cửu Cửu mới không thèm để ý người khác có thích mình hay không, cũng chỉ lưu ý phụ thân có thích hay không.” Tiểu Tứ tử nắm ngón tay chậm rì rì nói, “Bởi vì Cửu Cửu thích phụ thân mà. Cho nên, Tiểu Tứ tử sau này cũng không thèm để ý người khác có thích Tiểu Tứ tử hay không, chỉ cần là người Tiểu Tứ tử thích, thích Tiểu Tứ tử, vậy là được rồi, phụ thân nói đúng không?”

Công Tôn có chút giật mình nhìn Tiểu Tứ tử, tiểu tử này có tiền đồ a, không chỉ ngộ ra chút đạo lý, còn thuận tiện nói vài câu tán dương Triệu Phổ đồng thời còn cường điệu chuyện Triệu Phổ thích y, Công Tôn mỉm cười nhìn bé, bóp bóp cái mũi bé, “Tiểu phôi đàn!”

.

Về tới đại doanh của Triệu Phổ, Triệu Phổ không có ở đó, Công Tôn đang khó hiểu, thì thấy Triệu Phổ đột nhiên từ ngoài cửa chạy ào vào, đoạt lấy Tiểu Tứ tử.

“Ai...” Công Tôn kinh ngạc nhảy lùi, thấy Triệu Phổ cười ha hả nhìn mình mới thở phào, hỏi, “Người có phải cũng lén theo?”

Triệu Phổ nhướng mi, “Người cùng một nam nhân xa lạ nói chuyện lâu như vậy, ta làm sao có thể không đi xem.”

“Vậy có nhìn ra được gì không?” Công Tôn hỏi.

“Tiểu tử đó, cả một lời nói thật cũng không có.” Triệu Phổ lạnh lùng cười.

Công Tôn sững sốt, khó hiểu hỏi, “Sao người lại nói như vậy?”

“Thư ngọc, người chính là tâm địa quá tốt, cho nên người khác mới gạt người đó.” Triệu Phổ nói, “Tổng Thanh Minh này lòng dạ thâm sâu tâm cơ trọng, kẻ này phải đề phòng.”

Công Tôn ngồi xuống, nói, “Nhưng ta có thể hiểu được, hắn tựa hồ cố ý giải thích về bản thân với ta, rằng hắn vì sao lại ngạo mạn như vậy, rằng chuyện hắn khiến người khác ác cảm kỳ thực có thể tha thứ.”

“Người nghĩ hắn đáng được đồng tình?” Triệu Phổ cười hỏi.

Công Tôn suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Kẻ nghĩ ra được cách hại người độc ác như vậy, không đáng đồng tình.”

“Vậy là được rồi!” Triệu Phổ cười, “Bất quá thư ngọc à... Người phải giả vờ đồng tình!”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Người nghĩ, hắn muốn ta đồng tình để được gì?”

Triệu Phổ gật đầu, “Ta vừa mới nói, kẻ này tâm cơ quá sâu, mỗi một việc hăn làm, đều có mục đích! Nói không chừng là một chỗ tốt để xuống tay.”

Công Tôn hỏi, “Hăn thoát nhìn rất ghét ta, vì sao lại quyết định xuống tay từ chỗ ta?”

“Thư ngốc...” Triệu Phổ đi tới, nhéo cằm Công Tôn, cười nói, Sao lại đột nhiên biến ngốc như vậy? Người là người của ta, hăn không xuống tay từ người, vậy xuống tay từ ai chứ?”

Công Tôn nghe xong nhướng mi một cái, “Nga? Vậy Vương Gia không sợ người khác nói người lợi dụng người của mình để làm mồi nhử?”

Triệu Phổ khoé mắt tiểu ý càng đậm, “Thư ngốc, người rốt cuộc chịu thừa nhận là người của ta rồi?”

Công Tôn nhún vai một cái, “Đừng suy nghĩ quá nhiều, bất quá là so sánh một chút mà thôi.”

Triệu Phổ chặc chặc hai tiếng lắc đầu, “Không thẳng thắn như vậy sao?”

“Người đừng đổi chủ đề.” Công Tôn ngăn bàn tay ‘đen’ của Triệu Phổ lại, “Người không sợ người khác nói người dùng người tâm ái làm mồi nhử? Hoặc nói, người vì muốn đánh thắng trận, mà ngay cả chuyện dùng người trong lòng làm mồi nhử cũng làm được?”

Triệu Phổ thu hồi dáng tươi cười, nhìn chăm chăm Công Tôn một hồi, cười nói, “Thư ngốc, người sợ ta lừa người?”

Công Tôn nhún vai, cũng không phủ nhận.

“Muốn ta nói thật.” Triệu Phổ thản nhiên cười, “Con một sách ta thích, không giống những con một sách bình thường.”

“Nga?” Công Tôn hỏi, “Không giống chỗ nào a?”

“Người khác quá bảo hộ thì người sẽ tức giận, người khác tín nhiệm người nhờ người hỗ trợ, người mới có thể hài lòng.” Triệu Phổ tiến tới muốn thân, “Ta có phải quá thấu hiểu người không?”

Công Tôn giơ tay ngăn trở, đảo mắt nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau một hồi, Triệu Phổ nhướng mi một cái.

Công Tôn khước miệng mang cười, “Ân, miễn cưỡng cũng được.”

Triệu Phổ ý cười càng sâu, “Thư ngốc...”

“Ân?” Công Tôn nhìn hắn.

Triệu Phổ cùng y nhìn nhau một hồi, chậm rãi mở miệng, “Hai ta kỳ thực là trời sinh một đôi, người không phát hiện sao?”

“Nói xong, không đợi Công Tôn mở miệng, trước tiên chặn miệng y lại.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 86: Quan Vu Thử Miêu Đích Lương Tử (Về Mối Thù Của Thử Miêu)

Triệu Phổ có thể cảm giác được, Công Tôn chống cự hãn càng ngày càng ít, phòng bị hãn cũng càng ngày càng thấp, thuận theo và quan tâm hãn, thì càng ngày càng nhiều, nhưng Công Tôn thủy chung rất lý trí.

Giữa hãn và Công Tôn, thật giống như cách một tầng lụa mỏng, luôn luôn thiếu khuyết một bước cuối cùng.

Triệu Phổ rất muốn đâm thủng tầng lụa mỏng đó, nhưng lại thiếu một lý do hoàn mỹ, nếu như mạnh mẽ xông vào, khó tránh khỏi thô bạo khiến y ghét, hãn cực lực nhẫn nại, không muốn lưu lại ấn tượng xấu đối với Công Tôn.

Công Tôn đối với Triệu Phổ, cũng tựa hồ còn kém một chút trợ lực cuối cùng.

Từ sự đề phòng đối với tên “lưu manh” lúc ban đầu, đến bây giờ, đem Tiểu Tử tử trọng yếu nhất giao phó cho hãn, cũng hoàn toàn yên tâm, dù cho hãn làm một ít cử động thân mật, chính y hiện tại thật sự cũng không chán ghét... Nói chung, giữa bọn họ, tựa hồ đã nước chảy thành sông, tất cả cũng chỉ là từng bước tới gần.

Nhưng một bước cuối cùng luôn luôn không đến.

Hai đương sự ngây ngô, Triệu Phổ tùy tính, Công Tôn tùy duyên, hai người đều không nhanh không chậm không chút hoang mang, thảnh thơi

Triệu Phổ không chịu nổi mới để lại thư ngốc kia hôn một cái, một cổ rục rịch trong lòng cũng bị khắc chế xuống, hẳn cũng không dám không phớt tiếp tục hài lòng.

Thế nên hai người không vội, nhưng người khác thấy gấp.

Đương nhiên, sốt ruột nhất chính là Tiểu Tứ tử.

Nhưng Tiểu Tứ tử là tiểu một oa nhi, bé thấy được các đại nhân thân thân, thì nghĩ đó đã là một cực hạn thân mật nào đó rồi, ngay cả thân thân cũng làm, cùng với chân chính cùng một chỗ, cũng chỉ còn chờ ăn hỉ yến, lúc trở về, tìm cách để Cửu Cửu và phụ thân thành thân là được. Tiểu Tứ tử ước lượng tiểu hà bao mà ngày đó Tử Ảnh thuê cho bé, bên trong có toàn bộ tài sản của bé, không biết có đủ để làm sinh lễ cho phụ thân không đây? Cửu Cửu hình như rất có bạc nha... Sinh lễ của phụ thân cũng phải khí phái một chút mới được.

Không đề cập tới tiểu toán bàn (bàn tính nhỏ) Tiểu Tứ tử khả ái, nói về Công Tôn và Triệu Phổ hai người.

.

Sau khi gác lại tâm sự và thói quen thân mật, hai người tận lực nói đến công sự lần này... Làm sao từ Tống Thanh Minh lại lịch bất minh xuống tay, mới có thể tận khả năng không uống khí lực mà tiêu diệt yêu quốc kia.

Dùng trí đương nhiên là lựa chọn số một, then chốt là tìm được nhược điểm và điểm nhập khẩu.

Mà ngay khi Công Tôn và Triệu Phổ một lòng một dạ đối phó Tống Thanh Minh, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thì đang nghĩ tới biện pháp khác.

.

Nếu như nói, Triệu Phổ là phong cách của quân nhân, thì Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại là phong cách của người giang hồ.

Ở lại quân doanh một khoảng thời gian, Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút buồn bực, nên muốn đi ra ngoài một chút, Triển Chiêu vừa lúc cũng buồn chán, liền theo bồi hần.

Hai người suy tính một chút, quyết định dọc theo Loan Thúy Thập Tam Phong này dạo một vòng, nhìn xem phụ cận có đầu mối gì có thể tra ra hay không.

Hai người cũng không kỵ mã, lắc lư hướng xa xa, đi một khoảng xa, có thể nhìn thấy doanh trại với một bộ phận binh sĩ, bố cục rất hợp lý, cũng không khỏi cảm thán, đại quân của Triệu Phổ quả nhiên đều được huấn luyện kỹ lưỡng.

“Người thấy Tổng Thanh Minh như thế nào?” Tính cách của Triển Chiêu tương đối cởi mở, bất quá Bạch Ngọc Đường quá yên lặng, cho nên Triển Chiêu đành tự giác, muốn đi cùng Bạch Ngọc Đường thì trước tiên nên tìm một chủ đề để nói.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Chưa tiếp xúc.”

“Nói ra cảm giác nghe chút coi sao.” Triển Chiêu vươn tay vỗ vai Bạch Ngọc Đường, phỏng chừng toàn bộ giang hồ dám làm động tác này hơn nửa lại làm được tự nhiên như vậy, cũng chỉ có Triển Chiêu.

Tính cách Bạch Ngọc Đường rất cổ quái, có ba điều kỳ, cơ bản ai ở trước mặt hắn làm ba chuyện này thì hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Thứ nhất, nói hắn đẹp.

Thứ hai, chạm tay vào hắn.

Thứ ba, nói xỏ nói xiên bốn vị huynh trưởng của hân.

Triển Chiêu ngoại trừ điều thứ ba, thì hai điều trước đều đã làm, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không làm gì với hân. (làm gì là làm gì? Tại sao không làm >”<)

Nhìn từ điểm này, Bạch Ngọc Đường tựa hồ tương đối dung túng Triển Chiêu.

Triển Chiêu người này, cực độ dễ ở chung, bất quá hân có ba loại người không muốn kết giao.

Loại thứ nhất, người không ưa nói.

Loại thứ hai, người không ưa cười.

Loại thứ ba, người xấu.

Bạch Ngọc Đường ngoại trừ loại thứ ba, thì hai loại trên đều có, nhưng Triển Chiêu vẫn cùng hân xưng huynh gọi đệ, theo một mặt khác mà nói, Triển Chiêu cũng tương đối dung túng Bạch Ngọc Đường.

Hai người sau khi ở chung một đoạn thời gian, tuy rằng thường xuyên tranh hơn tranh thua, bất quá coi như là “tâm đầu ý hợp”.

“Lần trước người nói nhìn Tống Thanh Minh kia không thuận mắt lắm mà?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Ân.” Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Vì sao?” Triển Chiêu có chút khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Cảm giác.”

“Nga.” Triển Chiêu gật đầu tỏ vẻ lý giải, “Cảm giác a...”

“Còn người?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Ân... Không thể nói rõ được.” Triển Chiêu nói, “Ta không quá sợ trường giao du với người tâm cơ quá nặng.

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hắn.

“Bởi vì ta là người ngay thẳng a.” Triển Chiêu cười tủm tỉm trả lời.

Bạch Ngọc Đường thờ dài, nhìn nơi khác.

Triển Chiêu tiếp tục cười, “Ta nghe nói Hãm Không đảo phong cảnh như tranh, có cơ hội đi xem một chút thì thật tốt.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, nói, “Nếu người muốn, lúc nào cũng có thể đi, bất quá đi đường thủy phải tìm thuyền của Hãm Không đảo.” Nói nói, Bạch Ngọc Đường từ trong lòng lấy ra một lệnh bài chế bằng trúc xinh xắn cho hắn, nói, “Tới bến đò, xuất ra mảnh trúc bài này, tự nhiên sẽ có người dẫn người đi Hãm Không đảo.

“Ta lên đảo không sao chứ?” Triển Chiêu hỏi, “Ta nghe nói Hãm Không đảo không cho người ngoài tiến vào.”

“Ai nói?” Bạch Ngọc Đường đậm mặt cười, “Huynh trưởng ta hiểu khách, người đến thì bọn họ sẽ rất vui.”

“Ta còn tưởng vì được phong làm Ngự Miêu sẽ đắc tội với các người nữa chứ.” Triển Chiêu nói.

“Ai lại hẹp hòi như vậy.” Bạch Ngọc Đường thờ ơ, ngắm nhìn cảnh núi.

“Nga...” Triển Chiêu cười cười, thu lại trúc bài, cười hỏi, “Trên đảo có đặc sản gì không?”

“Có.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Thứ khác thì không có, chỉ nhiều tôm cá, con mèo nhà người khăng định sẽ thích.”

Triển Chiêu nghe xong thì cười, cũng không phản bác, hai tay chấp sau lưng cầm Cự Khuyết, lắc lư đi tới.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn gương mặt nghiêng của hắn, hỏi, “Chúng ta trước đây đã gặp mặt.” Lần này không phải nghi vấn, mà là ngữ khí khẳng định.

Triển Chiêu quay mặt lại nhìn hắn, cười hỏi, “Nhớ rồi?”

Bạch Ngọc Đường không gật đầu, bắt quá cũng không lắc đầu, nói, “Ân... Có một chút, cũng không quá rõ.”

“Nói nghe chút chơi.” Triển Chiêu cười hỏi.

“Khi ta mười lăm tuổi vừa vào giang hồ... Đi qua Thường Châu một lần.” Bạch Ngọc Đường nói, “Khi đi ngang qua Thanh Sơn tự, nghe nói trong chùa có hung tăng tác loạn, bèn thừa dịp trời tối tiến vào trong chùa, muốn thu thập hung tăng này.”

Tiểu ý trên mặt Triển Chiêu càng đậm, cười hỏi, “Sao đó thì sao?”

“Sau đó ta gặp một hắc y thiếu niên, tiếp đó liền đánh nhau.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ta nhớ kỹ, hắn lúc đó còn dẫn theo vài niên thiếu và những người được cứu khác, tựa hồ đã giải quyết hung tăng này.”

“Ân.” Triển Chiêu hỏi, “Sau đó nữa? Nếu đều là làm chuyện tốt vì sao lại đánh nhau?”

“Bởi vì niên thiếu kia nói bừa.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Thiếu niên đó chỉ bắt quá là thấy một bạch y nhân đột nhiên xuất hiện, lớn lên thập phần tuấn mỹ, công phu lại giỏi, hơn nữa ban đêm nhìn không

rõ lắm mới thuận miệng gọi một tiếng nữ hiệp... Không ngờ bạch y nhân đó tính tình thật cao ngạo, nói trở mặt liền trở mặt.” Triển Chiêu cười tùm tùm nói.

Bạch Ngọc Đường nhướn cao đôi mày, “Quả nhiên là thế. Vậy cũng phải là ta thù người mới đúng, tại sao người lại hận ngược ta?”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường vẻ mặt khó hiểu, bèn hỏi, “Lúc đó người đã đánh nhau với ta một trận, vậy thù oán coi như giải quyết, nhưng người lại còn nói thêm một câu!”

“Nói cái gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Tự nhớ.” Triển Chiêu nhìn nơi khác.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, quả nhiên đã nhớ tới, “Người nói không phải là...”

“Àn?” Triển Chiêu phồng má, giả vờ tức giận.

“Ngày ấy ta thấy người khinh công rất cao, giống như một con linh miêu, cho nên mới mở miệng gọi một tiếng miêu.” Bạch Ngọc Đường có chút giật mình, “... Người không phải vì chuyện này mà tức giận cho tới bây giờ chứ?”

Triển Chiêu nhướn mi, “Ta không được giận sao?”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nói, “Con mèo nhà người không giống loại hẹp hòi như vậy, vì một chữ mà ghi hận tới bây giờ à?”

“Một chữ hả...” Triển Chiêu nói, “Người cũng biết, ngày đó bên trong đám người ta cứu ra, có thư đồng Bao Hưng của Bao đại nhân, hẳn không nhớ rõ tên của ta, chỉ nhớ được tiếng miêu của người, sau đó trong lúc vô ý cứu hoàng thượng và Bao đại nhân xuất hành, Bao Hưng nhao nhao gọi

miêu âm cả lên! Rồi tiếp đó hoàng thượng bị hấn nhắc nhở, liền phong Ngự Miêu, ta liền ù ù cạc cạc biến thành miêu, vậy không phải đều tại người sao?!”

...

Triển Chiêu nói xong, Bạch Ngọc Đường ngậy ngấn cả người, sau một lát, chợt nghe được Bạch Ngọc Đường cười lên ha ha.

Triển Chiêu nhú mày, người này thực sự là yêu nghiệt, cười rộ lên quá rạng rỡ!

Bạch Ngọc Đường không nhớ rõ chính mình đã bao lâu không cười như thế, không ngờ phong hào Ngự Miêu dĩ nhiên vì vậy mà có, thảo nào Triển Chiêu thấy hấn thì cổ cổ quái quái, thì ra vì một câu nói của chính mình làm cho con mèo này... Không phải, làm cho Triển Chiêu cả đời thành mèo.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường cười đến vui vẻ như vậy, cũng có chút tức giận, không thèm nhìn hấn tiếp tục đi đến phía trước, vòng qua phía Nam của Loan Thúy Thập Tam Phong, tới phía Đông, đến quan đạo lần trước trình diễn màn sơn tặc cướp tân lang.

“Gần đây vùng này đã không có người đi qua a?” Triển Chiêu hỏi, vừa nhìn nhìn quân binh hai bên.

“Chắc vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói, “Người còn nhớ lần trước Công Tôn nói đến chuyện Ô Vu tộc không?”

“Nhớ kỹ a.” Công Tôn gật đầu.

“Nếu là một bộ tộc dựa vào ăn bám để sinh tồn... Người nói trước đây bọn họ sống sót dựa vào cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Điểm này ta cũng thấy cổ quái.” Triển Chiêu gật đầu, “Vì sao đột nhiên trong khoảng thời gian này, lại bắt đầu vơ vét tài sản người khác?”

“Lý do không ngoài hai cái, một là cấp bách cần có ngân lượng.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Nói về chuyện sinh tồn...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Khắp cả Loan Thuby Thập Tam Phong đều là tài bảo, lương thực bọn họ có thể tự mình trồng, động vật có thể đi săn, đương nhiên, còn có thể hái thuốc bán... Đủ để duy sinh.”

“Đó chính cấp bách cần ngân lượng sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nhưng bộ tộc này nhiều năm sinh hoạt tại nơi cách biệt với bên ngoài, cần ngân lượng để làm gì?”

“Muốn làm đại sự gì sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhẹ gật đầu, “Hơn nữa còn cấu kết với sơn phỉ, cần đại lượng sơn tặc, lại chỉ làm ác ở phụ cận Loan Thuby Thập Tam Phong này... Giết nhiều người như vậy, ta không rõ lắm.”

“Ân?” Triển Chiêu đột nhiên hơi sững sốt, tựa hồ nghĩ tới gì đó.

“Gì vậy?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Người vừa nói a... Giết nhiều người như vậy, Công Tôn cũng nói, cái gì chiêu hồn các loại gì đó...” Triển Chiêu hỏi.

“Người nói là, thủ lĩnh của Ô Vu tộc có khả năng đã chết?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cho nên cần giết người để cúng tế cho hắn?”

“Hoặc là cúng tế tổ tiên a, hoặc là lễ mừng lớn.” Triển Chiêu nói, vươn tay kéo Bạch Ngọc Đường, “Đi, chúng ta trở lại hỏi Công Tôn tiên sinh một chút!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 87: Tiểu Tứ Tử Thâm Huyệt Tiền Buôn Bán

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường về tới đại doanh của Triệu Phổ, thì thấy Triệu Phổ và Công Tôn còn đang nghiên cứu bản đồ địa hình.

“Có một đầu mối.” Hai người đi vào, đem đầu mối nghiên cứu được trên đường nói cho bọn họ.

Triệu Phổ nghe xong thì nhìn sang Công Tôn, “Thư ngốc, có khả năng này không?”

“Ừ.” Công Tôn vội gật đầu, “Có thể xảy ra chuyện như vậy.”

“Đó là một đầu mối?” Triệu Phổ hỏi.

“Đương nhiên.” Công Tôn suy nghĩ một chút lại nói, “Ta có một biện pháp hay!”

“Cái gì?” Tất cả mọi người nhìn y.

“Theo ta được biết, Ô Vu tộc hàng năm đều sẽ cúng tế tổ tiên, nhưng cũng không dùng nhiều mạng người như vậy, năm nay đột nhiên bắt đầu... Điều này rất có thể là vì thủ lĩnh đã chết sau đó có tân thủ lĩnh lên thay.” Công Tôn nói, “Chúng ta từ nơi này xuống tay.”

“A... Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa* mà.” Triệu Phổ bật cười, “Xuống tay thế nào?”

*(ý nói người mới lên thay thì sẽ có chính sách và cải cách mới)

“Phòng chừng giết người là vì cử hành nghi thức cho tổ tiên, mà vợ vét tiền tài, có thể thủ lĩnh tân nhiệm, là một kẻ có dã tâm.” Công Tôn nói, “Chúng ta có thể xuống tay từ hai phía người và tiền, người là chuyện cấp bách, bởi vì Ô Vu tộc hạ táng và cúng bái đều có giờ có giấc!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghĩ có lý, “Chúng ta nên đối phó hẳn thế nào?”

“Tử thi chưa bị thu gom phía sau núi đã gom về hết chưa?” Công Tôn hỏi.

“Đều gom về rồi, đưa đến ngổ tác phòng trong nha môn địa phương, chờ thân nhân đến nhận dạng.” Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Bất quá bởi vì đại thể là thương nhân qua đường, tìm không được lai lịch, cơ bản thi thể vẫn còn ở đẳng đó, chúng ta chuẩn bị qua mấy ngày nữa sẽ mai táng bọn họ.”

“Đây là một biện pháp tốt.” Triệu Phổ nói, “Trước tiên tìm một chỗ mai táng, tốt nhất là ở trong núi, sau đó phái một người ở lại canh chừng, ôm cây đợi thỏ, đợi Ô Vu tộc đến đào thi thể lên dùng.”

Tất cả mọi người gật đầu, nghĩ có thể làm.

“Không được.” Công Tôn lắc đầu, nói, “Thi thể một khi xuống mồ, hồn phách sẽ theo đi, tế tự của Ô Vu tộc cần thi thể mới mẽ, phải là chưa nhập thổ.”

“Vậy không lẽ bọn chúng muốn tìm cách giết người thêm lần nữa?” Triệu Phổ nhíu mày, “Hướng chỗ nào xuống tay đây?”

“Có lẽ là phụ cận.” Bạch Ngọc Đường nói, “Toàn bộ Loan Thúy Thập Tam Phong đều bị chúng ta vây quanh, nói cách khác hầu như không ai có thể xuống núi, bọn chúng đương nhiên không thể đi gây hại cư dân Dĩnh Xương phủ... Nhưng phụ cận, hẳn là không có thôn xóm gì để gây họa đâu nhỉ?”

“Ách...” Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh cầm qua địa hình đồ, mở bản vẽ ra nhìn nhìn, chỉ vào một chỗ ở phía tây nam Loan Thúy Thập Tam Phong, nói, “Theo những người dẫn đường nói, nơi này có một bãi săn, phú hộ địa phương và các công tử bột từ các châu thành phủ thường xuyên tới nơi này săn bắt.”

Triệu Phổ nhíu mày hỏi, “Sơn tặc hoành hành, cũng dám tới đây săn bắt? Không muốn sống nữa sao?”

“Ai, đều là một lũ ăn chơi tác táng cả thôi.” Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Trong nhà đại thể có chút bối cảnh, bọn sơn tặc cũng không chủ động đi trêu chọc người của quan phủ, cho nên vùng này hầu như không nguy hiểm.”

“Gần đây là thời điểm tốt để đi săn.” Công Tôn nói, “Có thể... bọn chúng đang chờ cơ hội xuống tay?”

Triệu Phổ quan sát bản vẽ một chút, nói, “Thì ra là một bãi săn, trên bản vẽ vì sao lại đánh dấu đất trống, ta chưa từng lưu ý.”

“Trên địa hình đồ cũng không có đánh dấu.” Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Những người dẫn đường nói, Loan Thúy Thập Tam Phong là nơi tốt để đi săn, quan phủ có lệnh không được tự mình lập bãi săn, những người đó là mua chuộc quan phủ, mới mua được nơi đó, chuyên môn dùng để vui chơi.”

“Là những ai?” Triệu Phổ hỏi.

“Hm, công tử của quan lớn ở các châu thành phủ huyện, còn có vài tử tước của quan viên ở Khai Phong đến, hoặc một vài võ tướng phụ cận. Những kẻ này đều là con nhà võ, biết chút công phu, hơn nữa nhân mã đông đảo, cho nên không sợ sơn tặc, cũng chưa từng bị yêu giáo quấy rối, bãi săn này ở chỗ hẻo lánh, người ngoài không dễ dàng phát hiện.”

“Hảo.” Triệu Phổ gật đầu, cười nói, “Lấy bọn họ làm mồi nhử! Câu lũ yêu giáo kia.”

“Lỡ có chuyện gì thì sao?” Công Tôn xoay mặt nhìn Triển Chiêu, dù sao Triển Chiêu cũng là người của Khai Phong phủ, lỡ như những tử tặc của quan viên này biết mình bị trở thành con mồi, có thể mang đến phiền phức cho Bao đại nhân hay không.

“Đừng lo đừng lo.” Triển Chiêu khoát khoát tay, nói, “Đám quan viên này hết ăn lại nằm không làm việc đàng hoàng, bớt đi vài người cũng là chuyện tốt, yên tâm, đám người này da dày thịt béo không chết được đâu!”

Sau đó, mọi người định ra kế sách, cứ dựa theo kế hoạch đó mà làm.

Triệu Phổ đột nhiên nghĩ đến, “Đúng rồi thư ngốc.”

“Ân?” Công Tôn xoay mặt nhìn hắn.

“Người nghĩ, kế sách này của chúng ta, có thể sử dụng Tống Thanh Minh hay không?” Triệu Phổ cười hỏi.

Công Tôn thoáng trầm ngâm một hồi, hỏi, “Lợi dụng như thế nào a?”

“Hừ hừ.” Triệu Phổ cười cười, nói, “Người nghĩ cách đi.”

Công Tôn nhú mày, nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười, “Ta còn phụ trách tìm cách lừa mấy tên ăn chơi trác táng tới bãi săn này mà.”

Công Tôn vừa nghĩ cũng biết khó làm, “Cũng phải a, người dùng cách nào lừa họ tới a? Hiện tại đại quân trú thủ nơi này, bọn họ làm sao dám đến đây gây chuyện với người chứ?”

“Cho nên phải suy nghĩ a.” Triệu Phổ hắc hắc cười.

“A!” Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên nói, “Có người, phỏng chừng có thể hỗ trợ!”

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn hắn, hỏi, “Ai?”

...

Buổi chiều hôm đó, Giả Ảnh rời khỏi đại doanh một chuyến, quay về Khai Phong, hắn không đến Khai Phong phủ cũng không đến Cửu Vương phủ, mà là đến Bàng phủ một chuyến, tìm được An Lạc Hầu Bàng Dục.

Bàng Dục nhận được một phong thư do Triệu Phổ gửi cho hắn, nội dung trong thư rất đơn giản, Triệu Phổ hỏi hắn có biết chuyện các đệ tử quan viên hay đến Loan Thúy Thập Tam Phong không, nếu có cách thì hãy khuyến khích bọn họ trong vòng ba ngày tới nơi này săn bắn.

Triệu Phổ và Công Tôn xem như là ân nhân cứu mạng của Bàng Dục, hơn nữa Bàng Dục gần đây đã sửa đổi nhiều rồi, tự nhiên vui vẻ hỗ trợ, về chuyện bãi săn trong Loan Thúy Thập Tam Phong, Bàng Dục từng nghe qua, hắn phái người thăm dò thăm dò, rồi làm việc.

Rất nhanh, trời tối dần, Giả Ảnh liền đem lời nhắn của Bàng Dục trở về.

Thì ra, ở Khai Phong có vài công tử của võ tướng mê săn thú, hơn nữa người dẫn đầu trong đó là Vương Biện, gã này cùng Bàng Dục có chút quá tiết.

Bàng Dục cố ý đi tìm hắn, gây sự khiêu khích, muốn cùng hắn tỷ thí săn thú, còn cùng hắn đặt một món tiền cược lớn, Vương Biện vốn rất do dự, sau lại động tâm, liền hẹn một đám hồ bằng cầu hữu(bạn bè xấu), chuẩn bị ngày mai đi tỷ thí. Bàng Dục đem chuyện thắng bại giao cho đám Triệu Phổ, hắn phụ trách dụ người tới.

Triệu Phổ cười ha ha, nói với Giả Ảnh, “Đi chuẩn bị, chúng ta không thể để An Lạc Hầu hỗ trợ mà còn đền tiền vốn.”

Giả Ảnh liền dẫn theo vài ảnh vệ lui xuống chuẩn bị, tạm thời không đề cập tới.

.

Lại nói đến Công Tôn.

Từ lúc Triệu Phổ bảo y tìm cách, thừa thời cơ này thử Tống Thanh Minh, y đã nghĩ ra biện pháp.

Ván này chính là đã đâm lao đành phải theo lao, nói cho Tống Thanh Minh, nhưng Tống Thanh Minh này đáng vẻ chẳng tốt lành gì, vạn nhất hẳn cùng Ô Vu tộc có quan hệ, vậy nếu lỡ như báo tin cho bọn họ trước thời hạn, vậy bước tiếp theo Triệu Phổ khả năng sẽ mất công mà không được gì. Nhưng nếu không nói gì, thì lại lãng phí cơ hội tốt như vậy, nên nói thế nào đây?

Công Tôn chấp tay sau lưng, tới tới lui lui thông thả rảo bước, Tiểu Tứ tử chấp tay sau đít, đi theo phía sau cũng thông thả rảo bước.

Tiểu Tứ tử gần đây có chút phiền lòng chuyện này, ngày đó bé hỏi các Ảnh Ảnh, thông thường thú một tức phụ (cưỡi vợ) cần bao nhiêu sính lễ.

Các ảnh vệ đều bị bé chọc cười, còn tưởng rằng Tiểu Tứ tử bắt đầu để dành tiền, chuẩn bị sau này thú tức phụ, bèn chọc bé, nói, ít thì cũng phải có tám trăm một ngàn lượng a.

“A?” Tiểu Tứ tử lúc đó liền tròn mắt, bé mới chỉ vừa được năm tuổi, tổng cộng có mười lượng bạc, hơn nữa mười lượng bạc này còn có tám lượng là tích góp dạo gần đây, bởi vì lần trước là sinh thần của bé, nhiều người cho bé những bao lì xì nhỏ, tặng nhiều quá Công Tôn không

cho lấy, thế nên mỗi người cho bé một lượng bạc, Tiểu Tứ tử đều để dành cất vào trong tiểu hà bao mà Tử Ảnh tặng cho.

Nhưng một nghìn lượng, vậy bé chẳng phải cần tới một trăm cái sinh thần nữa sao?! Nói cách khác, Tiểu Tứ tử phải sống đến một trăm tuổi, mới đủ để phụ thân thú một tức phụ.

Vì vậy Tiểu Tứ tử vô cùng phiền muộn, bé nghĩ nghĩ lại, rồi hỏi các ảnh vệ, vậy nếu xuất giá thì sao, cần bao nhiêu của hồi môn?

Các ảnh vệ nghe ra môn đạo, tiếp tục chọc bé, “Nga, cái này ít a, có một hai trăm lượng là được rồi.”

“Ngô...” Tiểu Tứ tử xòe tay tính tính, cái này bé chỉ cần tiếp qua mười năm hai mươi năm là được rồi, mười năm bé cũng chỉ có mười lăm tuổi, hai mươi năm cũng chỉ là hai mươi lăm tuổi, nhưng phụ thân cùng Cửu Cửu sẽ chờ không được. Nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Tứ tử cảm thấy, để phụ thân mình thú Cửu Cửu, không bằng để Cửu Cửu thú phụ thân thì có lợi hơn!

Nhưng, có biện pháp nào, có thể trong vòng nửa năm, kiếm được một trăm lượng bạc đây? Chuyện này quả là làm khó cho Tiểu Tứ tử rồi, bé ở trong sân đi lòng vòng nghĩ cách.

Công Tôn nghĩ nghĩ, đột nhiên ngừng lại...

“Bịch” một tiếng, Tiểu Tứ tử theo phía sau không kịp dừng nước, trực tiếp đụng phải, ai nha một tiếng, ngồi bệt trên mặt đất, xoa mũi.

“Tiểu Tứ tử?” Công Tôn vội cúi xuống bế lấy bé, nói, “Người đi theo phía sau ta a?”

“Ân.” Tiểu Tứ tử hơi dẫu mở, xoa mũi, “Tại sao phụ thân đột ngột dừng lại?”

“Tại sao người ngây ngô theo sau ta a?” Công Tôn hỏi ngược, “Đang suy nghĩ cái gì đó?”

“Nga... Nghĩ giá ([jià] gả chồng)...” Tiểu Tứ tử vội che miệng lại.

Công Tôn nheo mắt lại, vật nhỏ có chuyện gì gặt y, “Gia ([jiā] nhà)... Cái gì gia? Gia hay là giả ([jiǎ]giả dối)?”

Tiểu Tứ tử biết, tuyệt đối không thể nói cho Công Tôn, bé muốn đem y thú Cừu Cừu đổi thành giá, như vậy phụ thân khẳng định sẽ hung hăng đánh mông bé. Bất quá đã lỡ nói ra, Tiểu Tứ tử tới luôn, “Ân... Nghĩ... Giá...”

“Nghĩ gia (nhớ nhà)?” Công Tôn ngẩng người, hỏi, “Tiểu Tứ tử? Người nhớ Nhã Trúc thôn?”

“Không phải.” Tiểu Tứ tử vội lắc đầu, bé mới không muốn trở lại, bé muốn cùng phụ thân ở lại bên cạnh Cừu Cừu.

“Vậy người đang nghĩ gia nào?” Công Tôn mờ mịt.

“Ngô...” Tiểu Tứ tử gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Nó đại khái là muốn một gia đình a.” Lúc này, bên cạnh vang lên một thanh âm.

Công Tôn xoay mặt nhìn qua, thì cảm thấy mí mắt bắt đầu nhảy, kẻ tới không ai khác, chính là Tống Thanh Minh.

Công Tôn đè ép lo lắng trong lòng, khó hiểu hỏi, “Muốn một gia đình?”

“Ân.” Tống Thanh Minh cười nói, “Hài tử nhỏ như vậy, ngoại trừ có một phụ thân, tốt nhất là còn thêm một mẫu thân chiều cổ, như vậy tốt hơn chứ?”

Công Tôn sững sốt một hồi lâu, nhìn Tiểu Tứ tử, hỏi, “Tiểu Tứ tử? Là ý này a?”

Tiểu Tứ tử đột nhiên nghĩ, thật sự cũng có chuyện như vậy a! Bé có phụ thân còn muốn có một mẫu thân, đây không phải muốn một gia đình sao? Bèn nói, “Ngô, đúng nha.”

Công Tôn nhẹ nhàng thở dài, tiểu hài nhi này đều nhanh ma chướng rồi, không lúc nào không nhớ tới việc hôn nhân của y, bèn nói, “Người mới bao nhiêu, lo nghĩ vớ vẩn.”

Tiểu Tứ tử đỏ đỏ miệng, tâm nói, Tiểu Tứ tử không lo nghĩ cho người, thì phụ thân một chút cũng không lo lắng.

Công Tôn nhìn sắc trời một chút, hỏi Tống Thanh Minh, “Tống đạo trưởng còn chưa nghỉ ngơi a?”

Tống Thanh Minh lắc đầu, nhìn nhìn quân trưởng của Triệu Phổ cách đó không xa, chỉ thấy Triệu Phổ đang cùng Âu Dương Thiếu Chinh thương lượng gì đó, liền hỏi, “Công Tôn tiên sinh, hôm nay Vương Gia không hề hỏi chuyện với ta, các người không phải đã nghiên cứu ra đối sách gì rồi chứ?”

“Ách..” Công Tôn do dự một chút, không nói gì.

Tống Thanh Minh khẽ nhíu mày, truy vấn, “Tiên sinh, thật sự đã có biện pháp đối phó yêu giáo kia sao?”

Công Tôn nhẹ nhàng thở dài, nói, “Cũng không phải...”

“Tiên sinh có phải đối với ta còn chưa tín nhiệm?” Tống Thanh Minh có chút sốt ruột, nói, “Điều này cũng không sao a, không nói cho ta biết cũng được, nhưng có gì cần hỗ trợ, tất nhiên cứ phân phó Thanh Minh đi làm!”

Công Tôn đột nhiên dâng lên một chút phản cảm, Tống Thanh Minh này đối nhân xử thế thật quá giả dối, trước đây hắn còn tỏ ra có địch ý với mình, biểu hiện là rất ngạo mạn, nhưng hôm nay lại tỏ ra khiêm cung, phảng phất thay đổi một người, cùng mình bộc lộ tâm tình.

Kỳ thực rất đơn giản, Tống Thanh Minh là một kẻ giỏi về tùy mặt gửi lời, trước đây hắn ngạo mạn tự đại, có thể khiến Triệu Phổ đối hắn giảm bớt phòng bị, bởi vì một người quá mức ngạo mạn, cơ bản không có tiền đồ gì.

Nhưng mà bây giờ tỏ ra khiêm cung, đó là bởi vì hắn biết Công Tôn thích nội liêm.

Trăm phương ngàn kế như vậy, nếu như nói hắn chỉ là vì muốn công danh nên gia nhập vào trong quân? Điều này Công Tôn nghĩ thật không quá có khả năng.

Nghĩ tới đây, Công Tôn đột nhiên linh cơ khẽ động, có một chủ ý.

“Ai... Tống đạo trưởng nghĩ quá nhiều rồi, kỳ thực mọi chuyện căn bản không phải như vậy.” Dáng vẻ của Công Tôn, tựa hồ có chút khó có thể mở miệng.

“Xảy ra chuyện gì?” Tống Thanh Minh khó hiểu nhìn Công Tôn, phát hiện... Tựa hồ cũng không phải là công sự.

“Kỳ thực là có chuyện như vậy.” Công Tôn nói, “Ai, cái này gọi là sợ cái gì tới cái gì...”

Tống Thanh Minh tìm một chỗ ngồi xuống, hỏi Công Tôn, “Cụ thể là xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng thượng mấy ngày nay bởi vì chuyện yêu giáo ở Dĩnh Xương phủ, vẫn đều làm khó Cửu Vương Gia.” Công Tôn nói.

Tống Thanh Minh sửng sốt, lập tức gật đầu, hiếu kỳ hỏi, “Giữa hoàng thượng và Cửu Vương Gia, có phải là có gì ly gián hay không?”

“Ai...” Công Tôn lắc đầu, nói, “Nếu người là hoàng thượng, người có thể dung (~chứa chấp) được Triệu Phổ sao?”

Tống Thanh Minh nhíu mày nghĩ nghĩ, liên tục lắc đầu, “Nằm trên giường, há lại dung kẻ ngủ ngáy? Cửu Vương Gia công cao chấn chủ, hoàng thượng nhất định sẽ chuẩn bị thời cơ gây phiền phức cho ngài ấy, lần này... Không phải là ra thời hạn gì đó chứ?”

“Chứ còn gì nữa?” Công Tôn thở dài, “Đáng giận nhất là còn có người muốn gạt chân.”

“Ai?” Tống Thanh Minh khó hiểu.

“Người biết An Lạc Hầu chứ?” Công Tôn lại hỏi.

“Tên đó thì ai chẳng biết chứ.” Tống Thanh Minh cười cười, nói, “Bao đại nhân là quan tốt có tiếng, mà Bàng Thái Sư thì là quan ngu ngốc có tiếng.”

“Bàng thái sư chính là hoàng thân quốc thích, tự nhiên sẽ đứng bên hoàng thượng rồi.” Công Tôn thở dài, “Rõ ràng biết Loan Thúy Thập Tam Phong này hiện tại là trọng địa, Triệu Phổ vừa lúc phái người tấn công núi, mà lão hết lần này tới lần khác bảo nhi tử dẫn theo một đám vương công quý tộc, tới nơi này săn bắn du ngoạn.”

“Ngay lúc này?” Tống Thanh Minh cũng giật mình không nhỏ.

Công Tôn gật đầu, “Thì bởi vậy, cho nên Triệu Phổ đang nghĩ cách, phân tán một bộ phận binh lực đi bảo vệ bọn họ... Bất quá nói trắng ra, Bàng Dục này tự vác xác tới, ta nghĩ, căn bản không cần bảo hộ bọn họ! Để bọn họ nhận chút giáo huấn mới tốt đó!”

Tống Thanh Minh gật đầu, nói, “Kế sách này của tiên sinh thật hay!”

Công Tôn lại lắc đầu, nói, “Vốn Triệu Phổ bọn họ đã tính toán xong xuôi, hảo hảo thu thập thu thập Bàng Dục, dù sao, Bàng Thái Sư thì tính là cái gì, làm sao so được với Cửu Vương Gia, để người của yêu giáo thu thập bọn họ mới tốt!”

“Đúng.” Tống Thanh Minh vẻ mặt mang cười, “Cũng coi như vì dân trừ hại a!”

“Thế nhưng a... Cũng không biết Bàng thái sư bọn họ xúi giục như thế nào...” Công Tôn nói tới đây, đề thấp thanh âm nói, “Hoàng thượng còn nói sẽ tới đây!”

“Cái gì?” Tống Thanh Minh trên mặt tỏ ra giật mình, nhưng thần thái hiện lên trong ánh mắt cũng không tránh được hai mắt Công Tôn, Công Tôn cười thầm trong bụng —— Mặc câu rồi!

“Hoàng thượng muốn tới?” Tống Thanh Minh mở to hai mắt nhìn Công Tôn.

“Suyt!” Công Tôn vội bảo hẩn nhỏ giọng, nói, “Là vậy đó, lúc này lại phiền phức nữa! Nếu như để hoàng thượng xảy ra sơ suất gì, vậy ngoại nhân sẽ đồn bậy, nói Triệu Phổ mưu triều oán vị! Đây không phải là tội nhân thiên cổ sao?”

Tống Thanh Minh hỏi, “Hoàng thượng... cũng đến sẵn bản sao?”

“Vậy cũng không phải.” Công Tôn lắc đầu, nói, “Hoàng thượng làm gì ham chơi như vậy, hẩn nói là đến đốc chiến, Dĩnh Xương phủ bị yêu giáo làm cho mù mịt chướng khí, hẩn thân là hoàng đế, cần phải thể sát dân tình một chút.”

“Trên thực tế là tới thêm phiền đúng không?” Tống Thanh Minh nhíu mày nói.

“A... Người cũng đã nhìn ra sao?” Công Tôn thở dài, “Triệu Phổ đang chuẩn bị ứng đối, thật sự là phiền phức.”

“Vậy... Vương Gia chuẩn bị làm sao bây giờ?” Tống Thanh Minh hỏi.

Công Tôn lắc đầu, “Vì an toàn, không thể để hoàng thượng chạy loạn, chỉ sợ lúc đó hãn không nghe khuyên bảo, Tống đạo trưởng chưa gặp qua hoàng thượng thôi, rất tùy hứng!”

“Thật vậy sao?” Tống Thanh Minh hỏi.

“Ân.” Công Tôn gật đầu, liền cảm giác Tiểu Tứ tử túm tay áo y, dụi dụi mắt, “Phụ thân, buồn ngủ.”

“Nga.” Công Tôn vội vỗ vỗ Tiểu Tứ tử, nghĩ Tống Thanh Minh chắc cũng bị lừa rồi, bèn tạm biệt hãn, ôm Tiểu Tứ tử trở về đại doanh.

Tống Thanh Minh cau mày, tâm sự nặng nề vội vã trở về doanh trường của mình.

.

Lúc Công Tôn trở về doanh trại, Triệu Phổ vừa lúc cùng Âu Dương Thiệu Chinh thương lượng hoàn tất, tất cả mọi người tán đi, Công Tôn rửa mặt thay thuy y (áo ngủ) cho Tiểu Tứ tử.

Triệu Phổ đã sớm thấy Công Tôn và Tống Thanh Minh tán gẫu bên ngoài, liền hỏi, “Sao rồi? Dùng chiêu gì gạt hãn vậy?”

Công Tôn có chút thấp thỏm, bèn đem chủ ý mà mình tự chủ trương nói cho Triệu Phổ, bất quá... là Triệu Phổ bảo y quyết định mà.

Triệu Phổ nghe xong, cười ha ha, liên tục nói, “Người thư ngọc này, thật biết gặt người a.”

“Biện pháp này được không?” Công Tôn hỏi, “Ta chỉ sợ...”

“Không cần sợ.” Triệu Phổ nhẹ nhàng khoát khoát tay, cười nói, “Mặc kệ Tống Thanh Minh này là đầu trâu mặt ngựa từ đâu tới, hoàng thượng với hần mà nói, đó mới là mối câu tốt nhất!”

Công Tôn gật đầu, “Ta lúc đó cũng nghĩ như vậy.”

“Thư ngọc, chủ ý này rất được.” Triệu Phổ rửa mặt, vừa túm Tiểu Lương tử bên cạnh, dùng khăn ẩm lau mặt cho nó, vừa hỏi, “Bất quá chúng ta phải bảo người mượn loan giá của hoàng đế tới đây, sau đó tìm người giả trang hoàng đế, ngồi ở bên trong loan giá, thật ra cũng không dùng đến, bất quá phải đề phòng bị người ám toán!”

“Vậy phải tìm ai?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ mỉm cười, tiến đến bên tai Công Tôn thấp giọng nói một lúc lâu.

Công Tôn cũng cười, hỏi, “Làm vậy được sao?”

“Sao lại không được chứ?” Triệu Phổ đối y nhướng nhướng mi, dư quang thoáng nhìn Tiểu Tứ tử đứng phía sau Công Tôn, đang hướng chính mình lén lút ngoắc ngoắc, như là có chuyện gì muốn nói với hần.

Triệu Phổ liếc mắt thấy, bèn nói, “Ai, thư ngọc, ta đi mao xí trước đã.”

“Cửu Cửu, ta cũng muốn đi.” Tiểu Tứ tử chạy tới túm tay áo Triệu Phổ.

Triệu Phổ một tay nhắc bé bế lên, còn cố ý đi qua hỏi Công Tôn, “Thư ngọc? Có đi không?”

Công Tôn liếc hẩn một cái, nói, “Ta không đi, người dẫn Tiểu Tứ tử đi đi.”

Triệu Phổ hắc hắc cười, ôm Tiểu Tứ tử đi ra.

Công Tôn thở dài, thấy Tiêu Lương đang ngâm chân, thì từ trong hòm thuốc lấy ra một bình dược nhỏ, rắc vào trong chậu, nói với Tiêu Lương, “Xoa bóp chân đi.”

“Ngô.” Tiêu Lương xoa bóp chân.

Công Tôn ngồi vào bên cạnh nó, cười hỏi, “Tiểu Lương tử, gần đây công phu luyện thể nào rồi?”

“Ân.” Tiêu Lương nhanh chóng gật đầu, “Rất tốt, Vương Gia rất lợi hại.”

Công Tôn gật đầu, nhỏ giọng nói với nó, “Ta nghe nói a, khinh công của Triển Chiêu đặc biệt giỏi, Bạch Ngọc Đường còn có cái gì...”

“Cách Không chương!” Tiêu Lương đối võ công thì trái lại khá quen thuộc.

“Đúng!” Công Tôn gật đầu, đối nó nháy mắt mấy cái, cười nói, “Người cũng đừng quên, người là một tiểu hài tử, ở chung với bọn họ không cần tỏ ra giống đại nhân, nếu muốn học, có thể quăn quít lấy bọn họ, nhờ bọn họ dạy người.”

“Vậy cũng được sao?” Tiêu Lương hỏi, “Ta... sợ bọn họ mất hứng.”

“Ai.” Công Tôn vỗ vỗ vai nó, nói, “Bọn họ là đại hiệp, sao lại có thể mất hứng với một tiểu oa nhi như người?”

Tiêu Lương suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ân, ta đã biết!”

Công Tôn nhéo má nó, tâm tình có vẻ tốt.

.

Triệu Phổ bế Tiểu Tứ tử ra ngoài, tìm một nơi không người, tấp vào hỏi bé, “Chuyện gì?”

Tiểu Tứ tử giật giật một lọn tóc trước ngực Triệu Phổ, nhỏ giọng nói, “Cửu Cửu... Thương lượng chuyện này với người.”

“Nói đi.” Triệu Phổ cười nói, “Muốn cái gì, sao trên trời cũng hái xuống cho người.”

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ tử cười khúc khích, nói, “Ta không thể, không thể để phụ thân thú người được.”

“Hả?” Triệu Phổ kinh hãi, tâm nói, không phải chứ? Vật nhỏ coi trọng người khác làm mẫu thân sao? Vội nói, “Như vậy sao được a?”

Tiểu Tứ tử thấy Triệu Phổ không muốn, liền mếu máo nói, “Không muốn thú nữa a? (!)” (vừa như hỏi vừa như khẳng định --)

“Vì sao a, ta lại thích phụ thân người, không thú không được a!” Triệu Phổ vừa thốt khỏi miệng, chợt nghe được Giả Ảnh và Tử Ảnh âm thầm theo tới che miệng lại phụt ra một tiếng cười.

“Ngô...” Tiểu Tứ tử nhỏ giọng nói, “Không thú nữa.”

“Vì sao?” Triệu Phổ vẻ mặt bị thương tổn, nói, “Người muốn phụ thân người bội tình bạc nghĩa sao? Ta không muốn sống nữa!”

“Không thể a.” Tiểu Tứ tử vội kéo Triệu Phổ lại, nói, “Là bởi vì... Tiểu Tứ tử không có đủ sức lực.”

Triệu Phổ sững sốt, chột nghe trong bóng tối, đám ảnh vệ cười đến giậm chân.

Triệu Phổ nghiêng đầu... Nhìn nhìn Tiểu Tứ tử, khó hiểu hỏi, “Sính lễ gì a?”

“Nếu phụ thân thú Cửu Cửu, các Ảnh Ảnh nói, cần một nghìn lượng sính lễ, Tiểu Tứ tử chỉ có mười lượng.” Tiểu Tứ tử nói, “Phụ thân cũng khẳng định không có một nghìn lượng.”

Triệu Phổ thở phào, nói, “Nga... Thì ra là chuyện không có sính lễ a...”

Không đợi Triệu Phổ nói ra câu “Thôi đi, khỏi cũng được.” Chột nghe Tiểu Tứ tử nhỏ giọng hỏi, “Chúng ta, đổi thành của hồi môn được không?”

...

Trong bóng tối, Tử Ảnh kéo Giả Ảnh nói, “Xong xong, tiểu ngốc tử đem bán phụ thân nó kìa!”

“Đây không gọi là bán.” Giả Ảnh lắc đầu, “Gọi là tặng... Mà tự dưng còn có thêm một nhi tử trắng tròn mập mạp.”

.

“Khụ khụ...” Triệu Phổ ho khan một tiếng, che giấu khóe miệng đang cong lên, và cái miệng đang toé toét.

“Chuyện này sao...” Triệu Phổ tựa hồ có chút khó xử.

“Cửu Cửu không muốn sao?” Tiểu Tứ tử có chút lo lắng, “Của hồi môn thì miễn cưỡng mới xuất ra được a, nhưng phụ thân cần đưa chín mươi lượng nữa, Tiểu Tứ tử chỉ có thể đưa mười lượng.”

Triệu Phổ mừng rỡ, suy nghĩ một chút, thò tay vào trong lòng sờ sờ, sau đó lại vỗ tiểu hà bao bên hông Tiểu Tứ tử, nói, “Tiểu Tứ tử, người biết không, ngày đó Tử Ảnh cho người cái hà bao này, là một bảo bối a?”

“Ngô?” Tiểu Tứ tử khó hiểu bèn hỏi Triệu Phổ, “Bảo bối gì nha?”

“Đó là một hà bao biết sinh ra tiền a.” Triệu Phổ nói, “Người bỏ vào mười lượng, sẽ sinh ra một trăm lượng đó.”

“Cửu Cửu gạt người.” Tiểu Tứ tử dù có ngốc thêm cũng sẽ không tin.

“Không tin thì người xem a!” Triệu Phổ nói.

Tiểu Tứ tử chớp chớp mắt, vươn tay lấy tiểu hà bao ra, mở ra nhìn, “Ai nha!”

Bên trong hà bao thực sự có thêm một trăm lượng, mười lượng cũ cũng còn đó... nói cách khác, hiện tại có một trăm mười lượng nha! Tiểu Tứ tử vui vẻ, “Vây...”

“Đúng vậy đúng vậy!” Triệu Phổ cười nói, “Người đã có thể đem phụ thân người gả ra, một trăm lượng là đủ rồi!”

“Ngô!” Tiểu Tứ tử sung sướng gật đầu, đem một trăm lượng bạc giao cho Triệu Phổ, nói, “Đưa này, Cửu Cửu, phụ thân gả ra cho người, người không thể không cần nha!”

“Đương nhiên đương nhiên, ha ha ha...” Triệu Phổ ngửa mặt lên trời cười như điên, sung sướng đến răng cũng sắp nứt ra.

.

Giả Ảnh bất đắc dĩ nhìn Tử Ảnh, “Xem đi, tặng thì không nói, còn cho thêm một trăm lượng, chuyện này mà để Công Tôn biết, không biết có thử nổi không nữa.”

Tử Ảnh vẫn còn hơi lo lắng, “Nên ngăn cản Vương Gia hay không, hắc còn cười như vậy, ta sợ cầm hắc sẽ rơi.”

.

Chuyện này, đợi thật lâu thật lâu sau, quả nhiên bị Công Tôn biết được, bất quá lúc đó gạo đã nấu thành cơm, Công Tôn bị Tiểu Tứ tử bất tri bất giác hoàn toàn dâng cho Triệu Phổ. Công Tôn quả nhiên tức giận đến méo mồm, dạy Tiểu Tứ tử, “Người lúc đó nếu đem một trăm lượng bỏ lại vào trong hà bao, vậy không phải sinh ra một nghìn lượng sao? Vậy có thể làm sính lễ rồi! Người là tiểu bốn đản!”

Tiểu Tứ tử suy xét nửa ngày, vỗ tay một cái, “Đúng nha!”

Bất quá... Khi đó đã muộn rồi.

Triệu Phổ đặc ý dừng đỉnh trở về, nhưng thấy ở sườn núi... Có con đại điểu giống như sơn tước từ trong doanh trướng bay đi... Hướng đến phía sâu trong núi, Triệu Phổ khẽ nhíu mày, Giả Ảnh nhảy xuống, nói, “Vương Gia, có thể là bồ câu đưa tin, có cần ngăn lại hay không?”

Triệu Phổ hơi khoát tay, cười nói, “Đừng, cứ để nó bay đi, bay đi thì tốt!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 88: Kế Phán Gián Hử? Mỹ Nhân Kế!

Triệu Phổ và Công Tôn thương lượng kế sách, ngày hôm sau sẽ chuẩn bị thực thi.

Chẳng qua hiện tại có một vấn đề tương đối nghiêm trọng, chính là ai giả trang thành hoàng đế thì thích hợp nhất!

Dựa theo trù tính trước đó của bọn họ thì tốt nhất là tìm một người công phu giỏi, bởi vì phải thừa dịp hỗn loạn, để người của yêu giáo bắt ‘hoàng thượng’ đi, như vậy có thể lẫn vào nội bộ của Yêu quốc, biết được ý đồ của bọn chúng đến tột cùng là gì.

Nhưng vấn đề là tìm người ở chỗ nào, then chốt là người này chưa từng trò chuyện hay tiếp xúc với Tống Thanh Minh, phù hợp với điều kiện như vậy cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường.

Sau khi Tống Thanh Minh đến thì Bạch Ngọc Đường cũng có đi ra nhìn thoáng qua, nhưng đêm đó rất hỗn loạn, Tống Thanh Minh có lẽ cũng không chú ý tới hắn.

Triệu Phổ cho rằng người thích hợp nhất để chọn cũng là Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn cũng thấy tuy rằng hơi mạo hiểm, nhưng Bạch Ngọc Đường quả thật là người có điều kiện phù hợp nhất.

.

Hai người đem kế hoạch nói cho Bạch Ngọc Đường, hỏi ý kiến của hắn.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói, “Giả trang thành hoàng đế, thâm nhập Yêu quốc thì cũng không có gì, chỉ là... ta sợ giả trang không giống, sau đó lại làm lộ.”

Triệu Phổ cười cười, nói, “Người ngồi trong loan giá cho có là được, không cần lộ mặt, chỉ cần chờ người khác tới bắt cóc thôi!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, gật đầu, “Chuyện này chắc cũng không khó.”

“Vậy cứ quyết định như thế đi!” Triệu Phổ liền phái người đi chuẩn bị, loan giá đương nhiên không thể dùng đồ thật, nếu không sẽ là đại nghịch bất đạo.

.

Triệu Phổ bảo ảnh vệ kể lại cho Triệu Trinh nghe sơ lược về kế sách, Triệu Trinh nghe xong cảm thấy rất thú vị, rồi thực sự bảo người đem loan giá tới, có điều hắn đưa chính là loan giá nhỏ sử dụng khi xuất hành, khá kín đáo không để lộ cho người khác biết, không quá khoa trương nhưng cũng dễ nhận rõ, dùng để gạt đám báo rừng yêu giáo kia phỏng chừng đã quá đủ. Bên trong loan giá còn đặt một bộ hoa phục, khi hoàng thượng xuất hành sẽ mặc, Triệu Trinh cũng không biết xuất phát từ suy nghĩ thế nào, đưa đến một bộ màu trắng... Phỏng chừng là nghe nói Bạch Ngọc Đường chỉ có thói quen mặc đồ trắng.

Đương nhiên, tất cả những việc này đều tiến hành trong âm thầm, sau khi chuẩn bị ổn thỏa, tới nơi trước tiên chính là nhân mã của Bàn Dục và Vương Biện.

Mấy vị công tử ca mang theo tùy tùng và vũ khí sẵn bắt, cùng nhau đi đến bãi săn ở Loan Thúy Thập Tam Phong.

Bàng Dục trong ngực bồn chồn, hẳn đã nghe nói qua chuyện của yêu giáo, có điều chắc chắn Triệu Phổ sẽ che chở hẳn, điểm này trong lòng hẳn hiểu rõ.

Đồng thời, Triệu Phổ phái một chi đội nhỏ, nâng loan giá giả vờ đi từ Khai Phong đến đây, để càng thêm chân thực, Triệu Phổ còn điều một tiểu thái giám từ trong phủ tới hỗ trợ.

Bạch Ngọc Đường mặc một thân bạch sắc cẩm bào hoa lệ, ngồi ngáp trong loan giá, sau khi loan giá tới đại doanh, tất cả mọi người đều đến hành lễ.

Bạch Ngọc Đường cũng không lên tiếng, đều là tiểu thái giám kia cất giọng bảo bình thân... Nói chung làm rất giống.

Hoàng đế dù sao cũng là thân phận tôn quý, Triệu Phổ chuẩn bị riêng cho một đại trưởng, phụ trách thủ vệ cũng đều là tùy tùng của Triệu Trinh, không cho bất kỳ ai tới gần. Triệu Phổ tự mình tiếp ‘hoàng thượng’ đến trưởng phòng, Tống Thanh Minh cũng chỉ thấy được từ xa, chỉ là nghe các lão binh trong quân nói, đó là hoàng đế Triệu Trinh.

.

Sau khi vào đại trưởng, Triệu Phổ hạ màn xuống, mọi người bấy giờ mới thả lỏng, bắt đầu thương nghị bước tiếp theo của đối sách.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn bé, nhướn mi, “Sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử mặt hồng hồng ôm Thạch Đầu trốn sang một bên, khiến cho Bạch Ngọc Đường ù ù cạc cạc.

Triển Chiêu ở một bên cười tủm tỉm hỏi, “Khẳng định đây là kẻ phản gián sao?”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hắn, Triển Chiêu cười mà không nói, vỗ vỗ vai hắn, “Bạch huynh, vất vả rồi.”

Bạch Ngọc Đường vốn muốn nói, chuyện này cũng không có gì vất vả, nhưng thấy Triển Chiêu mang vẻ mặt bồn chồn, hắn cảm thấy mí mắt phải nháy nháy.

“Bàng Dục bên kia có thể gặp nguy hiểm hay không?” Công Tôn hỏi.

“Ta phái ảnh vệ đi hỗ trợ rồi.” Triệu Phổ nói, “Có lẽ sẽ không gặp chuyện không may nào đâu.”

“Tiếp theo làm gì?” Triển Chiêu hỏi.

“Hm... Dựa theo kế hoạch hành động đi. Để ta dẫn nhân mã đến bãi săn cứu đám người của Bàng Dục, cho Tống Thanh Minh cơ hội tới đây kích động hoàng thượng đến bãi săn.” Triệu Phổ trả lời.

“Ta sợ nói tới nói lui, sẽ bị hoài nghi.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Điều này không cần lo.” Triệu Phổ khoát khoát tay, cười nói, “Có tiểu thái giám giúp đỡ mà, ta chuẩn bị sẵn cho người hết rồi, người nói ít ít thôi là được.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa.

.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Triệu Phổ và các ảnh vệ chạy tới bãi săn.

Công Tôn lần này cũng theo, cùng Triệu Phổ ngồi trên lưng Hắc Kiêu lên đường.

Công Tôn giơ tay nắm tay áo của Triệu Phổ, không nhẹ không nặng, Triệu Phổ đành phải nghiêng người, cảm giác có chút không được tự nhiên, cưỡi ngựa được nửa đường, cái cổ tê rần, ngay cả Hắc Kiêu cũng cảm thấy khó chịu, giậm chân liên tục.

Chạy sắp tới chân núi, Triệu Phổ đã chịu hết nổi, nói, “Thư ngọc, ta mệt quá!”

Công Tôn vẻ mặt mờ mịt cộng thêm khó hiểu nhìn hắn, hỏi, “Sao người cứ nghiêng thân hoài vậy?”

“Ta sợ người ngã xuống.” Triệu Phổ trầm y, “Người không thể ôm sát chút nữa sao?”

Công Tôn nhú mày, có chút ngại ngùng, Triệu Phổ nhìn y hỏi, “Còn chưa chịu ôm chặt ta?”

Công Tôn nghĩ nghĩ rồi vươn tay ôm thắt lưng của Triệu Phổ.

“Chặt thêm chút nữa đi.” Triệu Phổ nhìn y.

“Ngô.” Công Tôn ngoan ngoãn ôm sát.

Triệu Phổ cảm thấy khá vững mới dám ngồi thẳng dậy, phóng ngựa phi như bay.

Rất nhanh, đoàn người tới gần bãi săn trong Loan Thúy Thập Tam Phong, chỉ thấy bên trong đã là một màn rối ren ầm ỹ.

Bàng Dục cũng không phải ngọn đèn không dầu, tuy so với đám người Triệu Phổ thì hắn cũng không là gì, nhưng chơi cùng với lũ người ăn chơi trác táng kia, hắn vẫn có chút ranh ma. Hơn nữa lần này Triệu Phổ phải nhiều ảnh vệ lợi hại tới giúp hắn, cho nên hoàn toàn áp chế đám người

Vương Biện. Bàng Dục thấy mình thắng, nhất thời chí đắc ý mãn, còn chế nhạo bọn người Vương Biện, chơi đến cao hứng.

Triệu Phổ và Công Tôn lặng lẽ dẫn binh mã đến gần bãi săn, vẫn chưa xuất hiện, chỉ mai phục tại một nơi bí mật.

Bỏ sang một bên hai người mai phục tạm thời không đề cập, lại nói đến Bạch Ngọc Đường đang giả làm hoàng đế.

Triệu Phổ chuẩn bị riêng cho Bạch Ngọc Đường một quân trưởng, cố ý che chắn phía trước bằng một tấm bình phong lớn, Bạch Ngọc Đường ngồi phía sau bình phong, từ ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy được đường viền, tiểu thái giám đứng bên cạnh bình phong hầu hạ, giúp bưng trà rót nước lật vật.

Bạch Ngọc Đường chờ đợi có chút buồn chán, may mà có Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ở một bên chơi cờ năm quân, Thạch Đầu ở bên cạnh hăn cộ tới cộ lui, còn có thể giải buồn một chút. Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ, làm hoàng đế thực sự là một chuyện cực khổ, dù sao, mệt mỏi không nhất thiết sẽ chết, nhưng buồn thì có thể khiến người buồn chết.

Đang chán nản, chỉ thấy rèm cửa khẽ động, Triển Chiêu vèo một cái lúi đến, chui vào phía sau bình phong, nói với hăn, “Tới.”

“Tổng Thanh Minh?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chứ ai nữa.” Triển Chiêu hạ giọng nói, “Người chuẩn bị sẵn sàng đi! Coi chừng lộ.”

“Ta sẽ cố gắng hết sức...” Bạch Ngọc Đường còn chưa dứt lời, Triển Chiêu đã mỉm cười nhìn hăn, “Không phải ta, là trẫm.”

“...” Bạch Ngọc Đường nhú nhú mày, nghĩ không bằng giả vờ cầm điếu thì hay hơn, tương đối tự nhiên một chút.

Đang suy nghĩ, thì có một tiểu giáo tiến đến bẩm báo, nói có một vị đạo sĩ tự xưng là Tổng Thanh Minh muốn cầu kiến hoàng thượng.

Bạch Ngọc Đường nghe xong, nhìn sang Triển Chiêu bên cạnh, Triển Chiêu cười tủm tỉm với hắn, làm mặt quỷ, ý như muốn nói —— Người tự cầu phúc đi! Sau đó liền xoay người, kéo Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đang chơi đùa rời đi.

Thạch Đầu lúc này thật vất vả bò lên được ghế của Bạch Ngọc Đường, tựa vào bên cạnh hắn, cầm gác trên đùi hắn, Bạch Ngọc Đường chống cằm nhẹ nhàng vuốt lớp lông mịn màng trên lưng nó.

Thạch Đầu vô cùng hưởng thụ, mỹ nam sờ nó kìa, làm sao còn chịu đi a, nằm sấp thoải mái rên hừ hừ.

Triển Chiêu cũng đành chịu, dẫn Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đi trước, lưu lại Thạch Đầu làm bạn với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nói với tiểu thái giám kia, “Cho hắn vào đi.”

Tiểu thái giám gật đầu, âm tha

nh the the hô vọng ra bên ngoài, “Tuyên.”

Không bao lâu, Bạch Ngọc Đường thấy bên kia bình phong, Tổng Thanh Minh cúi đầu đi đến, quỳ xuống, miệng hô vạn tuế hành lễ với hắn.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, Tổng Thanh Minh hắn gặp lúc trước luôn tỏ ra ngạo mạn vô lễ, lúc này lại mang vẻ mặt khiêm tốn kính cẩn ngoan ngoãn, thật sự nhìn không ưa mắt, bèn lười nhác nói một câu, “Đứng lên đi.”

Thanh âm của Bạch Ngọc Đường vốn thản nhiên không mang theo quá nhiều ngữ điệu, bây giờ lại có chút biếng nhác, Tống Thanh Minh nghe được, liền cảm thấy có chút tôn quý, quả nhiên quý khí do trời sinh sao? Lén nhìn lên một chút, cách một lớp bình phong tuy nhìn không rõ lắm, nhưng đường nét khái quát vẫn có thể mơ hồ phân rõ, Triệu Trinh tựa hồ không mập, thân hình cũng thon gầy rắn rỏi, không hiểu sao, cảm giác vẻ ngoài rất không tồi...

Tống Thanh Minh trầm tư một chút, nghĩ cũng phải, Triệu Phổ và hãn dù sao cũng là thúc chất (chú cháu), vậy thì Triệu Trinh có lẽ cũng không khó coi.

“Bần đạo Tống Thanh Minh, tham kiến hoàng thượng.” Tống Thanh Minh hành lễ, một bên cân nhắc nên nói như thế nào.

Bạch Ngọc Đường hiện tại có hai điều nghi hoặc trong lòng, đó cũng là điều mà Công Tôn và Triệu Phổ muốn hãn thăm dò từ miệng Tống Thanh Minh, Tống Thanh Minh này, rốt cuộc bản thân là người của Yêu quốc, hay là... hãn làm việc cho Yêu quốc? Chẳng qua từ lời nói hành động của hãn và chuyện gửi bồ câu đưa tin tối qua, nếu như nói hãn và Yêu quốc không có chút quan hệ nào, phỏng chừng không ai dám tin.

Tống Thanh Minh thấy hoàng thượng không nói lời nào, thì nghĩ, hoàng thượng hãn là đang đánh giá mình... Bạch Ngọc Đường quả thật đang đánh giá hãn, có điều là vì đang nghĩ kế sách.

Bạch Ngọc Đường cân nhắc một chút, cũng chỉ nói, “Chuyện của Tống đạo trưởng... nghe Công Tôn tiên sinh đề cập qua.”

Tống Thanh Minh trong nhất thời có chút vui vẻ, không ngờ Công Tôn thực sự nhắc đến mình trước mặt hoàng thượng, thư sinh này nhất định là loại ngu ngốc.

Trong lòng coi thường, nhưng trên mặt lại lập tức bày ra biểu tình kính sợ, hành lễ với Bạch Ngọc Đường, “Tiện danh có gì đáng nhắc đến.”

“Tiên sinh nói đạo trường rất tài giỏi.” Bạch Ngọc Đường khẽ cười cười, nâng chung trà lên uống, trong lòng... Thạch Đầu nhân cơ hội ngửa mặt lên trời muốn Bạch Ngọc Đường xoa xoa bụng cho nó.

“Công Tôn tiên sinh lại càng tài giỏi hơn, là tiên sinh đã quá khen.”
Tống Thanh Minh cười nói.

“Vậy đạo trường am hiểu nhất là gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tống Thanh Minh vừa nghe, thì nghĩ có cơ hội, liền vội nói, “Nga... Bần đạo am hiểu nhất là đoán chữ xem bói.”

“Nga?” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Vậy không bằng đạo trường giúp... trầm tính một quẻ?”

Bạch Ngọc Đường may mà không căn nhầm đầu lưỡi, vừa nãy suýt chút nữa thốt ra chữ ‘ta’, may mà phản ứng nhanh.

Bên ngoài trưởng bông, Triển Chiêu nghe được thì không chịu nổi mà che miệng nhin cười.

“Hoàng thượng không chê, bần đạo đương nhiên vô cùng vinh hạnh, nhưng không biết hoàng thượng muốn đoán chữ hay là đoán mệnh?”

“Đoán chữ đi, đơn giản chút.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Đúng rồi, làm thế nào đoán được?”

“Rất đơn giản.” Tống Thanh Minh mỉm cười, nói, “Hoàng thượng tùy tiện nói một chữ, bần đạo có thể đoán.”

“Nga?” Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói, “Vậy đoán một chữ ‘cửu’ đi.”

“Cửu?” Tống Thanh Minh suy tư một chút, nói, “Hm... Chữ cửu là chữ số đại cát đại lợi a.”

“Nga?” Bạch Ngọc Đường nắm tay chống cằm, có chút buồn chán dùng ngón tay thon dài chọt chọt cái bụng Thạch Đầu, Thạch Đầu hưởng thụ cạo tới cạo lui trên người hắn, “Người tử mĩ nói nghe thử xem.”

“Cửu là số lớn nhất, không có số nào có thể sánh bằng.” Tống Thanh Minh cười nói, “Cửu ngụ ý Cửu Châu (chỉ chín khu vực hành chính của Trung Quốc thời xưa, sau dùng để chỉ cả Trung Quốc), chính là chữ có khí phách nhất, còn nữa, âm của ‘cửu’ trong con số (số 9) đồng với ‘cửu’ trong lâu đài, mang ý nghĩ vô cùng bền lâu.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong thì nhin cười, Tống Thanh Minh này rõ ràng đang cố ý ly gián, điều này nếu để Triệu Trinh nghe được, chẳng phải sẽ muốn cùng Triệu Phổ trở mặt thành thù sao?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường gật đầu, không nóng không lạnh nói, “Quả thực là một chữ tốt.”

Tống Thanh Minh thấy đã gần đạt được mục đích, khoe miệng khe khẽ.

“Đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người tới, có chuyện gì?”

“Hồi bẩm hoàng thượng.” Tống Thanh Minh nói, “Bần đạo vốn muốn tìm Cửu Vương Gia.”

“Nga.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hoàng thúc đi thị sát quân tình rồi.”

“Thị sát?” Tống Thanh Minh hơi khó hiểu hỏi, “Không phải nói đi tróc nã nghịch tặc sao?”

“Nghịch tặc?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nghịch tặc nào?”

“Ách... Ta vừa nói chuyện với vài ảnh vệ, nghe họ nói cái gì mà nghịch tặc, giết chết không tha gì đó.” Tống Thanh Minh nói, “Còn tưởng có hành động gì nữa chứ.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một chút, hỏi, “Bọn họ đi đâu?”

“Chuyện này ta cũng không được biết, loáng thoáng nghe nhắc đến săn thú gì đó.” Tống Thanh Minh giả ngu, “Gần đây có nơi nào săn thú sao?”

Bạch Ngọc Đường lại trầm mặc, sau đó nói, “Người lui xuống đi, trầm đã biết.”

Tống Thanh Minh gật đầu, liền lui xuống.

Bạch Ngọc Đường thở phào, nhìn nhìn Thạch Đầu đã bốn chân hướng lên trời ngất ngưỡng vẻ mặt say mê trong lòng, lắc đầu, véo nhẹ tai nó.

Thạch Đầu có chút e lệ híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lông mi thật dài chớp chớp, dáng vẻ này, khiến Bạch Ngọc Đường nhìn không được mà rung mình một cái. (Đồ mập mê zai này = =lll)

“Không tệ a.” Triển Chiêu từ phía sau đi vào, nói với Bạch Ngọc Đường, “Hoàng đế giả này giống như khuôn đúc.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn, hỏi, “Tiểu Tứ tử bọn nhỏ đâu rồi?”

“Giao cho các nàng Phi Ảnh rồi, chúng ta hành động chưa?” Triển Chiêu hỏi.

“Ân.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu đưa qua cho hắn một chiếc túi hương, Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Nhấn mặt nhíu mày làm cái gì a, Công Tôn tiên sinh làm đó, bên trong đều là dược thảo, có thể trừ khí độc.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, đành phải vươn tay tiếp nhận, may là không có mùi gì khó ngửi, bèn cất vào.

Lúc này, Hắc Ảnh và Bạch Ảnh ló đầu vào, “Ngũ gia, loan giá đã chuẩn bị xong, ngài khởi giá chưa?”

Triển Chiêu cười thầm, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, đành phải gật đầu, đem Thạch Đầu xách lên nhét vào trong lòng Triển Chiêu, đi ra phía sau, lặng lẽ lên loan giá.

Một đội binh sĩ theo bảo hộ, loan giá rời khỏi cửa sau của quân doanh, đi đến bãi săn ở Loan Thúy Thập Tam Phong.

.

Bên kia, Triệu Phổ nhận được tin tức do ảnh vệ truyền tới, Tổng thanh Minh quả nhiên đã kích động được ‘hoàng thượng’, mà ‘hoàng thượng’ cũng thành công bị khích, đi đến nơi này.

Triệu Phổ gật đầu nhìn Công Tôn, “Thư ngốc, bước tiếp theo làm gì?”

Công Tôn cười, nói, “Lúc này yêu giáo chắc chắn sẽ chia làm hai đường hành sự, chúng ta cũng chia binh làm hai đường.”

“Là sao?” Triệu Phổ hỏi y.

“Yêu giáo tất nhiên sẽ tập kích bọn Bàng Dục, vì vậy chúng ta chú ý bảo hộ, không rảnh bận tâm bên kia, chủ lực của bọn họ sẽ nhân cơ hội bắt hoàng thượng. Công Tôn nói, “Chúng ta tương kế tựu kế!”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, gật đầu, “Bạch Ngọc Đường nơi đó, Triển Chiêu có lẽ cũng sẽ theo, còn có ảnh vệ. Âu Dương Thiếu Chính đã dẫn người mai phục xong xuôi, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh lên núi, chúng ta chờ bọn hấn động thủ!”

Công Tôn gật đầu, “Đúng!”

Ngay khi hai người vừa quyết định, đột nhiên... Chợt nghe được tiếng gió rít quen thuộc thổi đến, hai người ngẩng đầu, trong lòng hiểu rõ, yêu giáo này thực sự không có sáng kiến gì mới mẻ, lại dùng chiêu chiêu hồn vân kia.

Mà lúc này, Bàn Dục đã sớm bị dọa sợ, một đám người chạy trốn chết, Bàn Dục được các ảnh vệ kéo vào trong rừng trốn thì mới thấy được nhóm Triệu Phổ, “Vương Gia, đó là...”

“Suyt.” Triệu Phổ và Công Tôn ra hiệu hăn cứ yên tâm chờ nóng nảy.

Quả nhiên, mây đen đuổi theo đám Vương Biện chạy một đường, đồng thời trên núi ào ra một đám bạch y nhân.

Triệu Phổ đối trái phải khoát khoát tay, chúng tướng đồng loạt xông ra, bắt gọn bạch y nhân.

Đám mây đen kia, Công Tôn cũng đã sớm chuẩn bị phương thuốc gồm máu chó mực pha rượu mà Tống Thanh Minh từng dùng, lấy lửa hóa giải.

“Vậy cũng được rồi!” Triệu Phổ kéo Công Tôn, nói, “Thư ngọc, lên núi hội hợp với nhóm Âu Dương đi, yêu giáo này phỏng chừng đã động thủ!”

“Ân!” Công Tôn vừa ừ xong, Triệu Phổ đã ôm lấy y chạy lên núi.

“Người làm gì vậy?” Công Tôn kinh hãi, ngược mắt nhìn hăn.

“Vậy thì nhanh hơn a!” Triệu Phổ nhìn y, “Ôm chặt, nếu lỡ bị rơi ta mặc kệ đó nha.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, cảm thấy bị té thì không đẹp mặt tí nào, vươn hai tay ôm cổ Triệu Phổ.

Triệu Phổ cảm thấy mỹ mãn, điên cuồng lao lên núi.

.

Lại nói đến Bạch Ngọc Đường ngồi trong loan giá, sau khi đi ngang qua một khe núi chật hẹp trong Loan Thúy Thập Tam Phong, thì nghe được một trận gió mạnh thổi qua trên núi, trong lòng khẽ động... Tới.

Chỉ chốc lát sau... Hắn ngửi thấy một vị ngọt cổ quái, Bạch Ngọc Đường nhíu mày... Thả khói mê sao? Vội vàng bế khí, có điều hắn không bế khí cũng không hề gì, bởi vì túi hương mà Công Tôn cho hắn có công hiệu hóa giải độc khí.

Không bao lâu, Bạch Ngọc Đường bèn cảm giác cổ kiệu này khẽ động...

“Chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường ngồi bên trong hỏi... Bên ngoài cũng không có người trả lời. Sau đó, cổ kiệu chuyển hướng, đi lên trên núi.

Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, quả nhiên trúng chiêu.

Cổ kiệu bị nâng đi một đường, Bạch Ngọc Đường bên trong bị xóc nảy khó chịu, đường núi xác thực không dễ đi, chẳng qua nếu để hắn dùng khinh công thì thoáng cái đã bay lên đỉnh núi, chỉ tiếc đang ngồi trong kiệu, trên dưới dày vò, làm cho hắn cảm thấy những thứ trong dạ dày xóc lên lộn xuống.

Cuối cùng, cổ kiệu rốt cuộc cũng ngừng lại, Bạch Ngọc Đường hỗn hển thở dốc, cuối cùng cũng tới rồi.

Xuyên qua khe hở bên sườn kiệu, hắn thấy được kiến trúc cổ quái bên cạnh, ở đây có lẽ là thôn xóm của Yêu quốc.

Lúc này, bên ngoài lại truyền đến ngôn ngữ cổ quái, những người đó huyền thuyên, không biết đang nói cái gì.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nghe không hiểu, có điều hẳn cảm giác được... Có người tới gần.

Một lát sau, chợt nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm của một người trẻ tuổi, “Tộc trưởng Ô Vu tộc Long Bá Minh, cung thỉnh Đại Tổng hoàng đế bệ hạ.”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy lời nói kỳ quái, trầm mặc một hồi, hỏi, “Ô Vu tộc?”

“Ha hả, hôm nay mạo muội thỉnh hoàng thượng đến, thật sự bởi vì có một chuyện, muốn trao đổi với hoàng thượng.” Lời đang nói thì có một người đi tới gần, vươn tay nhẹ nhàng vén lên kiệu liêm, cười nói, “Đắc tội.”

Kiệu liêm xốc lên.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy vén lên kiệu liêm là một nam tử cao lớn gần ba mươi tuổi, ứng mi chuẩn mực*, tướng mạo mạnh mẽ ác liệt, thiếu một phần khí phách và anh tuấn của Triệu Phổ, so ra mang theo vài phần tà khí.

*(phần lông mày gồ như ưng, mắt sắc như điều hâu, hao hao Lôi Chấn Tử trong phim Đất Kỳ Trạ Vương ấy)

Người nọ mặc trường bào màu xám, bên hông đeo đai lưng với những đường vân cổ quái, sau khi hẳn vén lên kiệu liêm, vừa nhìn vào bên trong thì rõ ràng đã ngây ngẩn cả người.

Bạch Ngọc Đường trong ngực bồn chồn... Sẽ không bị lộ chứ?

Nhưng qua một lúc lâu, chỉ thấy ánh mắt của Long Bá Minh trở nên sắc bén, khóe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười đầy bí hiểm, nói, “Quả thật là chân long thiên tử, thực sự khiến người bất ngờ.”

Bạch Ngọc Đường không rõ ràng hàm ý của hắn, chẳng qua hình như may là còn chưa bị phát hiện, vở kịch này còn có thể tiếp tục diễn, mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng Triệu Phổ bọn họ đã chuẩn bị chu đáo vẹn toàn, không thể bị mình phá hư.

“Hoàng thượng, thỉnh...” Nói, Long Bá Minh vươn tay, muốn nâng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đời này ghét nhất người xa lạ tới gần, người nọ không quá khách khí vươn tay nắm cổ tay hắn... Nếu là ngày thường, phỏng chừng ngón tay của Long Bá Minh đã gãy cả rồi.

Chẳng qua hôm nay Bạch Ngọc Đường giả trang làm Triệu Trinh không có võ nghệ, cho nên đành phải nhịn xuống, nhưng vẫn trở tay... hất tay hắn ra, ngược mắt lạnh lùng liếc hắn một cái.

Long Bá Minh liền cảm thấy trong lòng rung lên, thật không hổ là đế vương, rất tôn quý, đồng thời, hắn cũng giật mình không ngớt, nguyên bản nghe nói Triệu Trinh ám nhược vô năng (ngu muội yếu đuối vô dụng), nhưng không ngờ, đường đường là hoàng đế của Đại Tống, vậy mà có dung mạo như thế, hảo cho một mỹ nam tử hiếm có trên thế gian này. (câu này quá chuẩn!! xD)

Triển Chiêu mai phục trong bóng tối, không có cách nào đến quá gần, đương nhiên nhìn không thấy tình huống trong kiệu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng thần sắc của thủ lĩnh Ô Vu tộc kia, nhịn không được lắc đầu, “Ai nha, tạo nghiệt tạo nghiệt.”

Hắc Ảnh Bạch Ảnh theo tới có chút khó hiểu, hỏi, “Triển đại nhân, tạo cái gì nghiệt a?”

“Vốn định dùng chiêu tương kế tựu kế.” Triển Chiêu lắc đầu, “Không ngờ biến thành mỹ nhân kế rồi.” Nói xong vỗ tay, “Ông trời phù hộ thủ lĩnh Ô Vu tộc kia không nên mê mỹ sắc gan to tày trời đi trêu ghẹo hoàng đế Đại Tống triều, nói cách khác... có thể có trò hay để xem!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 89: Công Tôn Lại Có Ý Tưởng

Triệu Phổ và Công Tôn chạy tới địa điểm nhóm Âu Dương Thiếu Chinh đang mai phục.

“Vương Gia.” Âu Dương Thiếu Chinh đã phân công các binh sĩ chia ra bốn phía, chuẩn bị bao vây Yêu quốc bất kỳ lúc nào.

“Tình huống hiện tại như thế nào?” Triệu Phổ hỏi.

“Bạch huynh đã tiến vào.” Âu Dương Thiếu Chinh trả lời, “Triển Chiêu cũng đã cùng vào, chẳng qua không biết tình huống hiện tại thế nào, chúng ta chờ tín hiệu hành động.”

“Tổng Thanh Minh đâu?” Công Tôn hỏi, “Có người theo dõi hãn không?”

“Các ảnh vệ đã canh chừng rất gắt gao, bây giờ chắc chạy không thoát.” Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Một khi chúng ta ở đây bắt đầu tiến công, sẽ đem bắt hãn lại.”

“Hãn hiện tại đang ở đại doanh à?” Công Tôn hỏi.

“Không, hãn vừa đề nghị đòi giúp chúng ta, cho nên các ảnh vệ dẫn hãn tới bãi săn rồi, trên đường khéo léo kéo dài thời gian một chút, bãi săn cũng đã bố trí mai phục.” Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Mặt khác, bọn nhỏ đã được chuyển dời đến nơi an toàn, yên tâm.”

Công Tôn gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Tứ Tử không ở bên cạnh, thủy chung cũng có chút bận tâm.

“Bạch Ngọc Đường đi vào đã bao lâu rồi?” Triệu Phổ hỏi.

“Mới vừa vào chưa bao lâu.” Âu Dương Thiếu Chinh nhún nhún vai, “Có điều với tình hình của hãn... Đợi lát nữa không biết sẽ náo loạn thế nào nữa, thật thú vị.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, một hồi nếu lỡ như yêu vương kia lăm miệng nói một câu mà Bạch Ngọc Đường không thích nghe, không biết có thể trực tiếp đánh nhau không đây, đều thay yêu vương lau mồ hôi.

...

Bạch Ngọc Đường giả trang thành Triệu Trinh, bắt đắc dĩ theo Yêu vương Long Bá Minh đi vào, tình huống của Yêu quốc không gay go như trong tưởng tượng, chỉ ít dọc đường đi, Bạch Ngọc Đường thấy được rất nhiều dân chúng bình thường. Còn có vài tiểu hài tử, đều hiếu kỳ mở to mắt ra nhìn hãn, tuy rằng quần áo đều cổ quái, nhưng cũng không giống như trong truyền thuyết, mỗi người đều là Vu Sư.

“Để bảo hộ bọn nhỏ này, ta không dạy chúng vu thuật.” Long Bá Minh tựa hồ nhìn ra tâm tư của Bạch Ngọc Đường, liền mở miệng, “Hoàng thượng nếu muốn tiêu diệt Ô Vu tộc ta, xin hãy tha cho những hài tử này.”

Bạch Ngọc Đường có chút ngoài ý muốn, Long Bá Minh này là một thủ lĩnh giỏi, chẳng qua lời của hãn là thật hay là diễn trò thì không rõ. Vẫn duy trì đề phòng, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu, Long Bá Minh cười, “Đa tạ hoàng thượng.”

Sau đó, hai người đi vào nội điện, tuy nói là nội điện, nhưng thoát nhìn lại khá đơn sơ.

Nhìn quanh bốn phía, Bạch Ngọc Đường liền thấy Long Bá Minh ra hiệu cho mình... Còn phải tiếp tục đi sâu vào.

Chẳng lẽ đến thư phòng hay nơi nào khác? Bạch Ngọc Đường không phải rất minh bạch, nhưng vẫn theo hắc tiếp tục đi tới.

Ra nội điện, đi qua một hành lang dài, thì thấy phía trước có một tòa tiểu lâu, giống như một ngọn tiểu bảo tháp hai tầng.

Long Bá Minh mở cửa, mời Bạch Ngọc Đường đi vào.

Bạch Ngọc Đường vào trong mới phát hiện, dường như nơi này là từ đường, phía trước thờ phụng tượng thần và rất nhiều bài vị. Thoạt nhìn có chút âm trầm quỷ dị, đặc biệt bức tượng thần kia, chẳng phân biệt được là nam hay nữ, chỉ kỳ quái thì không nói, diện mục còn hung ác.

Long Bá Minh đi đến tầng thứ hai của tiểu lâu, Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, nói thầm trong lòng, người muốn nói gì thì cứ nói thẳng không được sao? Tại sao phải đi lòng vòng như vậy?

Lên lầu các mới phát hiện, thì ra ở đây là một thư phòng nhỏ, bày rất nhiều tài liệu, xem ra là nơi Long Bá Minh thường ngày làm việc.

“Hoàng thượng, xin mời ngồi.” Long Bá Minh chỉ chỉ chiếc giường nhỏ bên tay, ra hiệu bảo Bạch Ngọc Đường đến đó ngồi.

Bạch Ngọc Đường cũng không nói thêm gì, đi đến ngồi xuống.

Long Bá Minh cũng ngồi xuống bên cạnh hắc.

.

Triển Chiêu và Hắc Ảnh Bạch Ảnh theo dõi từ xa, Triển Chiêu thấy thời cơ không sai, hai người bọn họ ở trên tầng hai của ngọn tháp, vừa lúc ngồi

trên cây có thể theo dõi. Hắc giới khinh công, nhảy lên ngọn cây, trốn bên trong tán cây rậm rạp, tuy k

hông nghe được bên kia nói gì, nhưng nhất cử nhất động của Bạch Ngọc Đường và Long Bá Minh đều có thể thấy rất rõ ràng.

Triển Chiêu nhìn một hồi, chỉ thấy Long Bá Minh ngồi sát Bạch Ngọc Đường, liền cong khoe miệng, vẻ mặt xem náo nhiệt. Quả nhiên, Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, Long Bá Minh ngồi quá gần hắn, nếu là hoàng đế, hắn là không ai dám ngồi gần hắn như vậy, chẳng qua nghĩ nghĩ lại, hôm nay nếu Triệu Trinh bị coi là tù nhân, đương nhiên không thể tranh cãi gì, đành phải nhẫn nại.

Long Bá Minh ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, tỉ mỉ quan sát... Nhìn gần, Triệu Trinh càng đẹp đến nỗi khiến hắn phải giật mình.

Long Bá Minh âm thầm thắc mắc, lâu nay nghe nói người của Triệu Thị hoàng tộc đều trông khá là đẹp. Nghe nói Triệu Phổ cũng là anh tuấn bất phàm, Bát Vương Gia nho nhã tuấn tú, nhưng chưa từng nghe nói Triệu Trinh là một vị mỹ nam tử như vậy. Hắn cũng không phải chưa thấy qua những người đẹp, nhưng tướng mạo này của Triệu Trinh, nói một cách không khách khí, dù hắn có tự xưng là thiên hạ đệ nhất đệ nhị mỹ nhân phỏng chừng cũng không ai dám dị nghị gì.

.

Triển Chiêu ở phía sau tán cây nhìn, khoe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười tươi rói, không biết xuất phát từ tâm tính gì, nói chung là thấy Bạch Ngọc Đường gượng gạo, muốn phát tác nhưng phải lấy đại cục làm trọng cho nên đành nhẫn nại, hình dạng đó thật sự thú vị quá nha.

Hắc Ảnh Bạch Ảnh một bên liếc mắt nhìn nhau, thần tình của Triển Chiêu khiến trong đầu bọn họ hiện lên một câu —— E sợ thiên hạ bất loạn.

.

Bạch Ngọc Đường thấy Long Bá Minh không nói chuyện, chỉ lo nhìn chòng chọc vào mình, có chút mất kiên nhẫn, hỏi hần, “Người có điều gì muốn nói?”

Long Bá Minh lúc này mới khôi phục tinh thần, nghĩ mình có chút thất lễ, gật nhẹ đầu nói, “Không đối gặt hoàng thượng, ta có một thỉnh cầu quá đáng.”

Bạch Ngọc Đường không động thanh sắc, chờ hần nói hết, Long Bá Minh lại nhìn vào cặp mắt của Bạch Ngọc Đường, khóe mắt đuôi mày đều toát ra một phần thần vận tuần dật, khiến hần bất giác nhìn chăm chăm không thể dời được tầm mắt.

.

Triển Chiêu xa xa nhìn qua, trong ngực buồn bực, tại sao Bạch Ngọc Đường còn nhẫn nại a? Động thủ đi chứ?!

.

Bạch Ngọc Đường quả thực đã sắp chịu hết nổi, tên Long Bá Minh trước mặt này, ánh mắt nhìn người khác quả thật có chút hạ lưu, nếu là thường ngày, Bạch Ngọc Đường đã sớm chém hần một đao. Nhưng hôm nay còn chưa hỏi ra được kết quả mà bọn Triệu Phổ muốn biết, hơn nữa bên ngoài còn có mấy vạn đại quân mai phục, lỡ như vì một sai lầm của hần ở đây tạo thành tử thương không đáng, vậy thì phiền phức rồi.

“Nói đi, thỉnh cầu gì?” Bạch Ngọc Đường đánh gãy sự quan sát trắng trợn của Long Bá Minh, hồi thúc hần mau nói.

“Nga.” Long Bá Minh cười nói, “Ta muốn làm Quốc Sư của Đại Tổng.”

Bạch Ngọc Đường có chút không rõ Đại Tổng triều có chức Quốc Sư này hay không, đến tột cùng là phụ trách cái gì, nhưng thật ra cũng thường nghe nói Tây Hạ và Liêu quốc có tồn tại nhân vật như vậy, cơ bản đều là hiền mưu hiền kế, rất nhiều kẻ có võ công rất giỏi còn có chút pháp thuật tà môn ma đạo.

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường thờ ơ hỏi.

Long Bá Minh trong lòng khẽ động, vị thiên tử trẻ tuổi này hỏi hẳn vì sao phải làm Quốc Sư? Hay là hỏi thân là thiên tử, vì sao phải cho hắn làm Quốc Sư sao... Dưới tình huống như vậy, vẫn trấn định tự nhiên, khi nói ra suy nghĩ thì rõ ràng lá gan cũng lớn... Triệu Trinh này căn bản không đơn giản, Long Bá Minh thầm cười nhạo những lời đồn vô căn cứ không đáng tin kia, rõ ràng là một quân chủ ung dung có đủ tài năng và dung mạo, làm gì có chỗ nào ám nhược vô năng?

Thấy Bạch Ngọc Đường đã vô cùng nóng nảy, Long Bá Minh cười cười, nói, “Bởi vì, ta biết một... đại bí mật.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng khẽ động, cuối cùng cũng không uống công hãn nhẫn nại lâu như vậy, không biết là đại bí mật gì, tốt nhất tên Long Bá Minh này khôn hồn mà nói ra một đại bí mật thật sự, nếu không sẽ trực tiếp làm thịt tiểu tử này cho hả giận.

“Bí mật gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn hỏi.

.

Triển Chiêu ẩn nấp trên tán cây xa xa, thấy Bạch Ngọc Đường nói chuyện với Long Bá Minh lâu như vậy, có tới có lui còn vô cùng tự nhiên, Long Bá Minh kia nhìn hắn đến nỗi mắt đã sắp lọt khỏi tròng rồi, mà Bạch Ngọc Đường còn chưa đá bay hắn. Triển Chiêu nhìn một hồi, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng bức bối, tâm tình không tốt nha!

Long Bá Minh thấy Bạch Ngọc Đường hỏi hần, bèn nói, “Hoàng thượng, có từng nghe qua thiên chú chưa?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, ngược mắt nhìn hần, “Thiên chú?”

Về thiên chú, Bạch Ngọc Đường thật ra đã nghe nói qua một ít, trước đây sư phụ của hần đã từng kể đến, thiên chú chính là một loại chú ngữ khá độc ác, nghe nói đã thất truyền, hơn nữa thiên chú cần thiên thời địa lợi nhân hòa, phi thường phức tạp, một khi hạ chú thành công, liền có thể khống chế vạn vật trong thiên hạ, tiêu diệt địch nhân, nhất thống thiên hạ.

Đối với lời đồn về thiên chú, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ cười cho qua mà thôi, dù sao, loại chuyện này quá mức hoang đường, hơn nữa thiên chú cần mạng của rất nhiều người, chính là một loại thủ đoạn vô cùng hung ác, đến lúc đó nhất định sinh linh đồ thán, thiên lý khó dung.

Long Bá Minh thấy Bạch Ngọc Đường sau khi nghe nói đến thiên chú, khẽ nhú mày trầm tư, thì biết hần nhất định đã từng nghe kể, liền vô thức nhích đến gần hần một chút, cười

hỏi, “Hoàng thượng... Xem ra đã từng nghe qua?”

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, quả thực đã nghe qua, liền hỏi, “Nghe rồi thì sao nào?”

Xa xa, Triển Chiêu nắm tay chống cằm cảm thấy có chút phiền muộn, Bạch Ngọc Đường hình như cùng tên kia trò chuyện rất tâm đắc, Long Bá Minh kia kẻ sát như vậy làm cái gì? Dứt khoát bỏ nhào tới luôn cho rồi đi! Đúng là lão lưu manh!

Phía sau, Hắc Ảnh Bạch Ảnh lại liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu vừa nãy vẻ mặt còn rất hưng phấn, tại sao đột nhiên buồn thiu mà sắc mặt còn khó coi như vậy.

Tâm lý của Triển Chiêu hiện tại biến hóa rất là thú vị.

Thật lâu trước đây, Triển Chiêu đã khắc sâu hình ảnh Bạch Ngọc Đường vào tâm trí mình, đương nhiên, loại tướng mạo như Bạch Ngọc Đường rất khó để người ta quên được.

Nhưng, một tiếng miêu của Bạch Ngọc Đường, hại hắc cả đời này phải làm mè, điểm này, Triển Chiêu kỳ thực vẫn không tức giận, chỉ là muốn tìm cơ hội trêu chọc lại mới vui.

Sau khi gặp lại Bạch Ngọc Đường, quả nhiên, Triển Chiêu tìm được cơ hội trêu chọc người này, vốn tưởng g Bạch Ngọc Đường sẽ trở mặt như lời giang hồ đồn đãi, nhưng Triển Chiêu khiêu khích vài lần, hắc cũng không tức giận, rốt cuộc, Triển Chiêu sinh ra ấn tượng rất tốt với hắc. Một đến hai đi, bọn họ cũng coi như rất thân, Triển Chiêu vẫn nghĩ, quan hệ của Bạch Ngọc Đường với hắc so với người khác tốt hơn một chút, hắc chưa thấy qua người nào có thể gần gũi Bạch Ngọc Đường hơn cả mình, nói hơi tùy ý là, Bạch Ngọc Đường rõ ràng cũng thân cận với hắc hơn với người khác một chút... Đương nhiên, không tính toán với Tiểu Tứ Tử.

Vừa nãy hắc thấy ánh mắt của Long Bá Minh nhìn Bạch Ngọc Đường không đúng, lúc đó liền nghĩ, không bao lâu nữa, chắc chắn có thể thấy được Bạch Ngọc Đường nổi điên đánh người. Nhưng bây giờ, đợi đã một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ không có động tác gì, hơn nữa Triển Chiêu phát hiện, lúc này Long Bá Minh kề cận Bạch Ngọc Đường còn gần hơn cả mình. Sau khi ý thức được điểm này, Triển Chiêu lại cảm thấy không thoải mái, nguyên nhân cụ thể thì cũng chẳng rõ.

Hắc Ảnh nhú mày với Bạch Ảnh, lấy tay phẩy phẩy ở trước mũi ——
Chưa quá nha.

Bạch Ảnh mỉm cười, lắc đầu, hai đôi này đều là hồ đồ, Triệu Phổ và Công Tôn dù cho không nên cơm cháo gì, thì Triệu Phổ còn có thể dùng sức mạnh đùa giỡn lưu manh, còn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì công phu xấp xỉ, tính tình lại cách xa vạn dặm, cần phải tốn nhiều công sức a.

.

“Át xì...” Triệu Phổ đột nhiên hắt xì một cái, Công Tôn nhìn hắn, “Cảm mạo hả? Không phải người chưa bao giờ sinh bệnh sao.”

Triệu Phổ quẹt quẹt cái mũi còn hơi ngứa ngứa, nói, “Tám phần mười là có người nói xấu ta.”

“Chậm quá đi.” Công Tôn cảm thấy ngồi chồm hổm hơi mỏi, bèn hỏi, “Bạch Ngọc Đường bên đó vẫn chưa có tin tức sao?”

“Đại khái đã hỏi ra được gì rồi.” Triệu Phổ nói, “Ô Vu tộc này có gan bắt cóc hoàng thượng, ta đoán chừng bọn chúng có mục đích gì đó.”

Công Tôn gật đầu, dậm dậm chân, Triệu Phổ nghiêng vai nhích tới, hỏi, “Có muốn dựa vào hay không?”

Công Tôn liếc hắn, rồi cũng nhích tới nhẹ nhàng dựa vào, mượn lực một chút cho đỡ mỏi.

.

“Theo ta được biết, hiện nay Liêu, Tây Hạ, Hồi Hột tộc thậm chí cả Đại Lý, còn có một vài bang phái trong giang hồ, tất cả đều đang tìm thiên chú.” Long Bá Minh tiếp tục nói, “Chỉ là đều khổ sâu vì không có đầu mối.”

“Người có đầu mối à?” Bạch Ngọc Đường hỏi hẩn.

Long Bá Minh gật đầu, nói, “Đương nhiên là có, nếu không ta đâu dám lấy làm điều kiện trao đổi với hoàng thượng.”

“Nếu như thiên chú thần kỳ như vậy, người giữ lại dùng cho mình không phải tốt rồi sao, tội gì phải chia sẻ với người khác?” Bạch Ngọc Đường hỏi ngược.

“Ha hả.” Long Bá Minh mỉm cười, nói, “Chuyện này không giống, ta cũng không muốn nhất thống thiên hạ, đơn giản chỉ là muốn tìm một biện pháp để mình và các tộc nhân được sống yên phận.”

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn hẩn, tựa hồ có chút khó hiểu.

Long Bá Minh vẫn như trước nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Bạch Ngọc Đường, liền cảm thấy trong mắt người này chứa rất nhiều gì đó, đôi mắt trong suốt giống như hắc diệu thạch, dẫn người thâm nhập.

.

Hắc Ảnh và Bạch Ảnh chợt nghe được trên cành cây phát ra vài tiếng “ken két”, ngược nhìn, Triển Chiêu cau mày, vẻ mặt bất thiện.

Hai người lần nữa liếc mắt nhìn nhau —— Thì ra Triển Chiêu cũng biết tức giận!

.

Long Bá Minh ngăm Bạch Ngọc Đường đến tâm viên ý mãn, Bạch Ngọc Đường cũng sắp chịu hết nổi, đành phải đổi chủ đề, “Sống yên phận?”

Long Bá Minh lấy lại tinh thần, ánh mắt hơi ảm đạm, nói, “Phong tục của Ô Vu tộc ta quá cổ quái, rất khó dung nạp với thế nhân, để tộc nhân có

một cuộc sống lâu bền, tiên phụ đã dẫn mọi người chuyển đến thâm sơn, trải qua mấy đời ngày ngày lao động. Hiện nay phụ thân đã qua đời, ta thực sự không muốn dẫn dắt tộc nhân trải qua những ngày vĩnh viễn không thể vươn lên như vậy, mỗi ngày đều lao động, thực sự không thể no bụng, đây căn bản không phải kết cục Ô Vu tộc nên có.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ, Công Tôn nói không sai, quả nhiên, tộc trưởng Ô Vu tộc đời trước đã qua đời, đổi một người mới, tuổi còn trẻ hơn nữa rất có dã tâm.

“Chỉ cần hoàng thượng cho ta làm Quốc Sư, đồng thời cho Ô Vu tộc ta một nơi định cư chính đại quang minh, ta liền vì hoàng thượng, tìm được thiên chú!” Long Bá Minh mỉm cười, nói, “Nếu chờ Liêu quốc và Tây Hạ liên thủ tiêu diệt Đại Tống, không bằng chúng ta... tiên hạ thủ vi cường, hoàng thượng nghĩ thế nào?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hỏi, “Ta dựa vào cái gì mà tin những lời người nói đều là sự thực?”

Long Bá Minh mỉm cười, đi tới bên bàn, cầm lấy một cái hộp gấm đen trên bàn, đặt trước mắt Bạch Ngọc Đường, nói, “Hoàng thượng, thỉnh xem.” Nói rồi liền nhẹ nhàng mở hộp ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua vật bên trong hộp, nhìn không được bèn nhíu mày, chỉ thấy bên trong, là một cái đầu người khô quắt.

“Đây là cái gì?”

“Thiên nhân.” Long Bá Minh thản nhiên cười, nghiêm túc trả lời.

“Thiên nhân?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu.

“Không sai, thiên nhân là vật cần thiết để triệu hoán thiên chú.” Nói rồi Long Bá Minh thò tay mở tung bốn vách hộp, chợt nghe được “Khách

tháp” một tiếng, trong hộp xuất hiện toàn mạo của thiên nhân kia.

Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ mới phát hiện, đây cũng không phải đầu người, mà là một quái nhân đầu to thân nhỏ, giống như một con nòng nọc, quý dị nhất là, đôi mắt đặc biệt rất to, cảm giác không quá giống người. Bạch Ngọc Đường vốn không quá tín nhiệm Long Bá Minh. Hắn cúi đầu nhìn kỹ thiên nhân kia, muốn tìm xem, có nơi nào để nhìn ra vết tích do con người chế tạo hay không.

“Hoàng thượng.” Long Bá Minh kêu Bạch Ngọc Đường một tiếng.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

“Nếu thiên nhân này không đủ để chứng minh, ta còn có một vật có thể chứng tỏ những lời ta nói đều là sự thật!” Hắn từ trong tay áo lấy ra một quyển trục, phô bày trên bàn trước mặt Bạch Ngọc Đường, chậm rãi mở ra, chỉ thấy là một quyển trục trống không.

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường lại càng khó hiểu.

“Vô Tự Thiên Thư.” Long Bá Minh mỉm cười nói.

Bạch Ngọc Đường cười thầm trong lòng... Tâm nói, người dọa tiểu hài tử ba tuổi à? Vô Tự Thiên Thư cũng nói được? Lấy một quyển trục trống trơn nói bừa, còn Vô Tự Thiên Thư? Sao không chỉ vào gương nói là kính chiếu yêu? Cục sắt rỉ trên bàn kia sao không nói là bảo ấn của Trương Thiên Sư cho rồi?

Long Bá Minh thấy trong mắt Bạch Ngọc Đường hiện lên một tia không tín nhiệm, bèn gật đầu, “Cũng khó trách hoàng thượng không tin, có điều tại hạ nói đều là sự thật, nếu như không tin, tại hạ có thể biểu diễn cho hoàng thượng xem một chút.”

“Nga?” Bạch Ngọc Đường tựa hồ nổi lên hứng thú, hỏi, “Làm sao?”

“Vạn vật đều có linh hồn, kỳ thực vạn vật trong thiên hạ, đều là bị con người triệu hoán.” Long Bá Minh mỉm cười, nói, “Trong thiên chú, có một loại là triệu hoán vạn vật, trong đó có một dạng là triệu hoán tất cả động vật, không bằng... Hoàng thượng chọn một loại động vật, ta triệu hoán bọn chúng đến diện thánh?”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Triệu hoán động vật?”

“Không sai!” Long Bá Minh gật đầu, nói, “Chỉ cần hoàng thượng muốn... thì có thể thử xem.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, thốt ra một chữ, “Miêu”.

...

Long Bá Minh mỉm cười gật đầu, nói, “Cái này dễ!” Nói xong, chỉ thấy hắc đem Vô Tự Thiên Thư mở rộng, nghiêng người lộn đến một chỗ, sau đó trong miệng rì rào niệm gì đó.

.

Triển Chiêu ngồi trên cây, càng chờ càng cáu gắt, Long Bá Minh này đang làm cái quỷ gì? Thần thần thao thao.

Đúng lúc này, đột nhiên, hắc chợt nghe được một tiếng “Meo”.

Triển Chiêu hơi sửng sốt, phía sau Hắc Ảnh và Bạch Ảnh đều nhìn hắc, tâm nói... Triển đại nhân kêu à?

Bên ngoài, Triệu Phổ bọn họ đang mai phục, Công Tôn chợt nghe được xung quanh truyền đến một trận tiếng mèo kêu, liên tiếp không dứt, “Meo meo meo meo...” đang truyền đến, tựa hồ có vô số con mèo đang tới đây.

“Chuyện gì đây?” Triệu Phổ nhìn trái nhìn phải, cảm thấy có chút quái đản.

“Vương Gia!” Lúc này, một thủ vệ chạy đến, nói với Triệu Phổ, “Thật nhiều mèo!”

“Mèo?” Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, chợt nghe cây cối trong rừng xào xạc xào xạc một trận, sau đó... Có hơn ngàn con mèo trong thành đột nhiên từ chân núi nhảy lên, vọt tới từ bốn phương tám hướng.

Các binh sĩ đều kinh ngạc nhảy giật, chỉ thấy đám mèo không tập kích người, mà là chạy lên núi... Trực tiếp đạp lên mọi người mà nhảy lên đỉnh núi, sau đó lao xuống núi, nhảy vào Yêu quốc.

Chúng tướng sĩ không dám cản đàn mèo này, rất sợ động tác quá lớn sẽ bị phát hiện, móng vuốt của mèo rất lợi hại, chạy lại nhanh, giẫm lên lính tráng, nhiều người trên mặt đều bị cào xước.

Công Tôn được Triệu Phổ ôm, chặt chẽ hộ dưới thân, cho nên chỉ nghe được khắp nơi meo meo meo ầm ĩ chứ không bị thương tổn gì.

Đàn mèo náo loạn một chút rồi cũng chạy đi hết, mọi người lúc này mới ngẩng đầu lên, Công Tôn ngẩng mặt, Triệu Phổ vịn mặt y lại nhìn, hỏi, “Thư ngốc, không sao chứ?”

“Không.” Công Tôn lắc đầu, nhìn Triệu Phổ, chỉ thấy hăn cũng không sao mới thở phào, hỏi, “Ở đâu xuất hiện nhiều mèo như vậy?”

Triệu Phổ lắc đầu, hăn cũng không biết.

.

Mà lúc này bên trong Yêu quốc, Bạch Ngọc Đường trợn mắt há mồm nhìn hơn một nghìn con mèo trong thành, nhìn xuống lâu, còn có rất nhiều mèo đang xông lên.

Bạch Ngọc Đường thầm hỏi trong lòng, đây là gọi hết tất cả mèo trong Dinh Xương phủ tới sao? Không, ngay cả Khai Phong phủ cũng gọi tới sao? Một hồi Triển Chiêu có thể cũng chạy ào vào hay không?

Thấy dáng vẻ của Bạch Ngọc Đường, Long Bá Minh cười ha ha, hỏi, “Hoàng thượng thấy thế nào? Những động vật khác cũng có thể triệu hoán đến.”

Bạch Ngọc Đường một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, gật đầu, nhưng trong ngực lại nghĩ, Long Bá Minh này tựa hồ không đơn giản, đây là làm sao gọi tới?

.

Bên ngoài, Hắc Ảnh và Bạch Ảnh nhìn chăm chăm đám mèo dưới tàng cây cũng có chút luống cuống tay chân, đều ngược mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngồi xổm trên cây, nắm tay vuốt cằm đối diện với ba con mèo nhỏ, tâm nói... Đây là ý tứ gì? Tại sao lại gọi tới nhiều mèo như vậy?

.

Bạch Ngọc Đường rốt cuộc đã biết được rõ ràng ý đồ của yêu vương này, bất quá hiểu rõ nhưng lại có phiền phức, tiếp theo làm gì bây giờ? Phóng tên lệnh để Triệu Phổ đến vây công, hay là hỏi tiếp? Nếu như để Triệu Phổ bọn họ tiến lên, kẻ này năng lực kinh người, vạn nhất hấn đưa tới không phải mèo mà là hổ thì sao? Mặt khác, Bạch Ngọc Đường đối với thiên chú cũng có hứng thú, nên cũng hơi do dự.

.

Triển Chiêu trên cây thở dài, giật ra đám mèo con đang cọ cọ bên người, nói với Hắc Ảnh và Bạch Ảnh, “Xong, trận này xem ra đánh không được, nghĩ biện pháp khác thôi.”

“A?” Bạch Ảnh và Hắc Ảnh liếc mắt nhìn nhau, “Nhưng mọi người đã mai phục xong xuôi rồi.”

“Ân...” Triển Chiêu cân nhắc một chút, ra hiệu cho hai người ở chỗ này tiếp tục chờ, hắn đi ra ngoài tìm Triệu Phổ bọn họ.

Bên ngoài, nhóm Triệu Phổ đã chờ đến mất kiên nhẫn, chúng tướng sĩ cũng cảm thấy bức mình, lúc này, chỉ thấy Triển Chiêu phi thân bay ra.

“Thế nào rồi?” Công Tôn và Triệu Phổ cùng nhau hỏi.

“Đừng nói nữa, cũng không biết đang làm cái quỷ gì nữa!” Triển Chiêu nói, đem mấy chuyện cổ quái kể qua một lần.

“Đầu người và quyền trục?” Công Tôn hiếu kỳ hỏi.

“Ân.” Triển Chiêu gật đầu, “Có điều, ta cách xa, không thấy rõ đó rốt cuộc là thứ gì.”

“Bạch Ngọc Đường đâu?” Triệu Phổ hỏi, “Hắn không có dấu hiệu gì sao?”

Triển Chiêu vừa nghĩ đến liền tức giận, lắc đầu, “Không, hai người đó trò chuyện rất hợp ý.”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu nói ra lời này... Có chút chua chua.

“Xem ra có chuyện không ổn.” Âu Dương Thiếu Chính hỏi Triệu Phổ, “Vương Gia, vẫn tiến hành theo kế hoạch sao?”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, “Thư ngọc, có chút không ổn, còn có đàn mèo kia...”

“Ân, không thể tiến công...” Công Tôn đứng tại chỗ một lúc lâu, đột nhiên nói, “Ta có một chủ ý.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 90: Cừu Cừu, Mục Tiêu Là Nấu Chín CƠM, Tiến Lên Đi!

“Ý gì?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Ta nghĩ, Ô Vu tộc có thể có mục đích khác.”

“Mục đích khác?” Triệu Phổ nhíu mày, “Hắn bắt cóc hoàng đế, chuyện ấy đáng chém a.”

“Nhưng... Nếu như trên tay hắn có lợi thế tốt thì sao?” Công Tôn hỏi, “Biết đâu là muốn trao đổi với hoàng thượng, dù sao hắn chỉ có vài người, tạo phản thì không khả quan cho lắm.”

“Lợi thế?” Triển Chiêu sừng sốt, suy nghĩ một chút, bưng tỉnh đại ngộ, “Cũng đúng, với tính tình của Bạch Ngọc Đường, thủ lĩnh kia vô lễ với hắn như vậy lẽ ra đã sớm bị đánh, nhưng hắn vẫn chịu đựng, phỏng chừng là nghe được chuyện gì có liên quan đến đại cục.”

Triển Chiêu nói xong, thì thấy tất cả mọi người nhìn mình.

“Nga...” Triệu Phổ sờ cằm, cười hỏi Triển Chiêu, “Vô lễ với Bạch Ngọc Đường à?”

“Cũng không phải quá khoa trương, chỉ là nhìn chòng chọc.” Triển Chiêu nhỏ giọng nói thầm một câu, trong lòng thầm nhủ, đó là hắn còn chưa động tay, nếu dám giơ tay chạm vào một cái, chắc chắn sẽ bị đánh ngay.

Tất cả mọi người cười mà không nói lời nào, thảo nào sau khi Triển Chiêu quay lại, sắc mặt lại khó coi như vậy.

“Thư ngọc, ý của ngươi là, không đánh?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn nghĩ nghĩ, nói, “Hm... không phải không đánh.”

“Vậy thì làm sao?”

“Hãy tương kế tựu kế!” Công Tôn trả lời.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Nếu như hoàng thượng bị bắt lâu như vậy, ta còn không phản ứng, vậy tất nhiên sẽ khiến người khác hoài nghi, không bằng, ta dẫn quân xông vào cứu người?”

“Tộc trưởng Ô Vu tộc kia có lẽ sẽ ngoan ngoãn thả người ra, phỏng chừng hắn đã thương lượng điều kiện gì với Bạch Ngọc Đường rồi, nếu hắn không thả người, vậy tấn công lên núi, vừa lúc, Bạch Ngọc Đường đã ở bên trong.”

“Đúng.” Triệu Phổ cười đắc ý, nhẹ nhàng chạm vào Công Tôn một cái, “Cái này gọi là tâm linh tương thông đó.”

Công Tôn nghe xong trừng mắt liếc hắn, lại nói hừ nói vượn!

Sau đó, nhóm Âu Dương Thiếu Chính tiếp tục mai phục, Triệu Phổ dặn bọn họ chờ tín hiệu của mình, đợi khi thấy tín hiệu thì tấn công lên núi.

Âu Dương Thiếu Chính gật đầu, dẫn người tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Triệu Phổ thì dẫn theo Công Tôn tiến vào Ô Vu tộc, Triển Chiêu cũng đi theo, hắn thầm nhủ, tốt nhất là Ô Vu tộc đừng thả người, đến lúc đó đập gã tộc trưởng kia một trận, hả giận.

Có điều Triển Chiêu chỉ biết là mình không thoải mái, mà không chịu nghĩ là, bản thân hẳn vì sao lại không thoải mái.

.

Lúc này, Long Bá Minh đã nói với Bạch Ngọc Đường ý đồ và lợi thế trao đổi, chờ hẳn hồi đáp.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói, “Chuyện này không phải chuyện đùa, trăm muốn thương lượng với hoàng thúc một chút.”

Long Bá Minh thản nhiên cười, “Hoàng thượng, chẳng lẽ tự ngài không làm chủ được sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, nhìn nhìn Long Bá Minh.

Long Bá Minh tự tin nói, “Không đối gạt hoàng thượng, chỉ cần có ta, thì dù ngài vứt bỏ Triệu Phổ, cũng không sao cả.”

Bạch Ngọc Đường cả kinh, nhìn chăm chăm vào Long Bá Minh, chỉ thấy trong mắt hắn tràn đầy sự tự tin và bình tĩnh, tựa hồ cũng không phải là nói đùa. Bạch Ngọc Đường tính toán trong lòng, người này đến tột cùng là phô trương thanh thế tự nâng cao giá trị của bản thân, hay thực sự có năng lực kinh thiên, cứ nhiên lại tự tin như vậy. Về mặt khác, Bạch Ngọc Đường cũng có chút suy nghĩ, trong ý đồ mà Long Bá Minh này đã nói, bao nhiêu là thật bao nhiêu là giả đây, muốn gây bất lợi cho Tr

iệu Phổ, nhưng cũng đừng nên có liên hệ gì với ngoại tộc.

.

Lúc này, Triệu Phổ đã ôm Công Tôn, cùng với Triển Chiêu đáp xuống đỉnh tháp, nỗ lực của hai người đều tốt, bên trong tháp nói chuyện cũng có thể nghe được một ít.

Triệu Phổ mỉm cười, Long Bá Minh này cũng rất kiêu ngạo.

.

“Hoàng thượng chính là vua một nước, tội gì lại chịu sự quản chế của người khác chứ?” Long Bá Minh tới sát bên Bạch Ngọc Đường, thấp giọng nói, “Triệu Phổ thân năm trọng binh, bất cứ lúc nào cũng là một mối đe dọa, hãn lại có quan hệ vô cùng tốt với chúng thần trong triều, hiện tại mặc dù không có lòng tạo phản, nhưng khó đảm bảo sau này sẽ không thay lòng.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nheo mắt lại, hãn cùng với Triệu Phổ đã sống chung nhiều ngày, đã trở thành bằng hữu, ý đồ của Long Bá Minh này, dường như có một phần là muốn diệt trừ Triệu Phổ. Bạch Ngọc Đường người này tính tình cực kỳ bao che cho người thân, ai có ý định hại huynh trưởng hoặc bằng hữu của hãn, hãn tất nhiên sẽ không khinh tha. Vì vậy, trong lòng Bạch Ngọc Đường không khỏi sản sinh một ít sát tâm đối với Long Bá Minh, kẻ này không trừ, ngày sau thế nào cũng là một mầm tai vạ.

Mà người có suy nghĩ tương đồng... Còn có Công Tôn đã nghe được Long Bá Minh nói câu đó.

Công Tôn khẽ nhíu mày, lúc này y chỉ có một ý niệm trong đầu, Long Bá Minh uy hiếp Triệu Phổ! Kẻ này không thể giữ lại. Vừa nghĩ đến có người uy hiếp an nguy của Triệu Phổ, Công Tôn liền đem chuyện hãn có thể mang lợi ích đến cho y vút lên chín tầng mây.

Triệu Phổ thì ngược lại không nghĩ như vậy, hãn đã gặp rất nhiều kẻ muốn lấy mạng mình, so ra, hãn càng hiểu kỳ về việc trong tay Long Bá Minh rốt cuộc có lợi thế gì hơn, cho nên hãn mới tự tin như vậy.

“Thế nào?” Long Bá Minh cười hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đừng để bị Triệu Phổ quản chế nữa, người nghĩ sao?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, mỉm cười, lạnh lùng nhìn hắc, “Bị hoàng thúc quản chế cùng với bị người quản chế, có gì khác nhau sao? Hắc tốt xấu gì cũng là hoàng thúc của trẫm, còn người thì là tri nhân tri diện bất tri tâm.”

.

Trên đỉnh, mọi người nhướng mi một cái, phát câu rồi!

Triển Chiêu hí mắt, tâm nói, Long Bá Minh này đúng là thêm ăn đòn.

.

Long Bá Minh hơi sửng sốt, Triệu Trinh ngay từ lúc ban đầu đã trầm tĩnh kín đáo, không khỏi khiến người khác nghĩ, vị đế vương trẻ tuổi này tựa hồ mỹ mạo có thừa nhưng uy nghiêm không đủ, hơn nữa cũng không biết hắc suy nghĩ cái gì, tựa hồ luôn luôn có một chút đắn đo do dự.

Như bây giờ không biết hoàng đế này bị làm sao, hình như có câu nói nào của mình đặc tội với hắc, đột nhiên ánh mắt trở nên sắc bén thần tình lạnh như băng, bị nhìn bằng dáng vẻ đó khiến hắc giật cả mình.

Long Bá Minh cũng không biết tại sao, tựa hồ bị ánh mắt của Bạch Ngọc Đường hấp dẫn, chậm rãi tiến đến gần, cười nhẹ nói, “Đương nhiên là không giống như vậy, hắc bất quá chỉ là hoàng thúc của người, còn nếu như hoàng thượng nguyện ý, chúng ta có thể quan hệ càng thêm thân mật...”

Một câu nói của Long Bá Minh, khiến tóc gáy của Bạch Ngọc Đường dựng thẳng, Công Tôn đang ở bên cạnh Triệu Phổ cũng cả kinh đến rùng mình, ai nha, Long Bá Minh này thật ghê tởm!

Triệu Phổ thấy dáng vẻ đó của Công Tôn thì muốn cười, nhưng lúc này, người có khả năng nhẫn nhịn kém nhất... là Triển Chiêu.

Triển Chiêu vừa nghe thấy thì máu đã xộc thẳng lên não, tâm nói, tên Long Bá Minh này muốn làm gì hả? Tiểu tử này đúng là chán sống rồi mà! Nghĩ tới đây, Triển hộ vệ từ trước đến nay trầm ổn lãnh tĩnh cũng không biết có sợi gân nào bị co rút, nhắc chân giẫm mạnh lên nóc nhà, “bang” một tiếng liền xông vào.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, nhìn không ra nha... Thiếu kiên nhẫn trước tiên lại là Triển Chiêu.

Lúc Triển Chiêu xông vào, Long Bá Minh đã bị Bạch Ngọc Đường tung một cước đá lăn quay trên mặt đất, Bạch Ngọc Đường nổi da gà toàn thân, tâm nói nếu sớm đạp chết hắn thì tốt rồi.

Long Bá Minh vốn đang thắc mắc, sao công phu của Triệu Trinh lại tốt như vậy, hắn cũng không phải hoàn toàn không có lực trả đòn, thứ nhất là vừa nãy cứ như bị ma quỷ ám ảnh, không có phòng bị, thứ hai, với thân thủ của Triệu Trinh, phòng chừng hắn có phòng bị cũng bằng không.

Còn chưa kịp đứng lên, Triển Chiêu đã phá nóc nhà xông vào, sau khi xuống tới, quay sang hung hăng giẫm lên Long Bá Minh một cước.

Long Bá Minh hơi bị thảm, một cước này đau điếng, nội lực của Triển Chiêu đâu phải bình thường, bây giờ cơn tức lại sôi trào, đạp cho Long Bá Minh thiếu chút nữa thổ huyết, quỳ rạp trên mặt đất ho khù khụ.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vẻ mặt giận dữ xộc vào, trước đó hắn cũng nghĩ phòng chừng mình đánh người xong thì sẽ có người trong nhóm Triệu Phổ chạy đến, nhưng không ngờ người đầu tiên vào lại là Triển Chiêu tính cách vốn nguội như nước lã.

Công Tôn vỗ vỗ Triệu Phổ đang xem trò hay kể bên, “Ai, phóng tên lệnh đi, bắt người lại!”

“Nga.” Triệu Phổ cũng hồi phục tinh thần, một quả tên lệnh bay vút lên không trung, Âu Dương Thiếu Chinh đã sớm mất kiên nhẫn, vung lệnh kỳ lên... Chúng tướng sĩ xông vào Yêu quốc.

Tộc nhân của Ô Vu tộc trở tay không kịp, nguyên bản còn định hợp sức chống cự, nhưng mỗi người trong Triệu gia quân đều dũng mãnh, hơn nữa trước đó Công Tôn đã phân phó, mỗi người cầm theo một tấm lưới, sau khi xông vào nghìn vạn lần dừng do dự, phải nhanh như chớp bắt sống tất cả tộc nhân của Ô Vu tộc, nếu không bọn họ sẽ thả ra vài loại độc trùng thì phiền phức to.

.

Đại quân tiến vào, Ô Vu tộc bất ngờ không kịp đề phòng.

Long Bá Minh cũng bị bắt sống, các ảnh vệ áp giải hân, trói gô.

Triệu Phổ lạnh lùng nhìn hân, quan sát diện mạo của người này, rất tà khí.

“Vương Gia.” Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh tiến đến bẩm báo, “Tất cả người của Ô Vu tộc đều bị bắt lại, tổng cộng hai trăm ba mươi lăm người, người già phụ nữ và trẻ đều có.”

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Tìm một chỗ an trí bọn họ trước đi.”

“Dạ.” Âu Dương Thiếu Chinh lui xuống.

Triệu Phổ nhìn nhìn Long Bá Minh, mỉm cười hỏi, “Xưng hô thế nào?”

Long Bá Minh tự biết là bị trúng kế, chẳng qua hân hình như không hề sợ hãi, cũng không hề khẩn trương hay lo lắng, chỉ đối Triệu Phổ cười cười, “Long Bá Minh, tộc trưởng Ô Vu tộc, tộc nhân của ta hầu hết đều không biết vu thuật, bắt ta là được, không nên làm tổn thương tộc nhân của ta.”

Triệu Phổ nhượng mi một cái, ấn tượng đối với Long Bá Minh hơi tốt lên một ít, chỉ cần là tộc trưởng suy nghĩ vì tộc nhân, thì đó là một tộc trưởng tốt, bất quá... Ô Vu tộc thương thiên hại lý cũng là sự thật.

“Thật không ngờ hoàng đế của Đại Tống Triều lại tự thân đi vào nơi nguy hiểm.” Long Bá Minh đảo mắt, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hay... Người không phải hoàng đế?”

“Quả thật là không phải.” Triệu Phổ chỉ vào Long Bá Minh nói với ảnh vệ, “Trước tiên giam lại, giữ cho Bao đại nhân thẩm vấn.”

“Dạ.” Các ảnh vệ mang người đi.

“Hô...” Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng được thanh thân, cởi kiện hoa phục khoắc ngoài ra, cảm thấy thư thái không ít, xoay mặt, thì thấy Triển Chiêu đang nhượng mi nhìn hằm, thần tình đó, có chút cổ quái.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn lại Triển Chiêu, hai người mặt đối mặt, đây nhìn đó đó nhìn đây, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Triển Chiêu xoa xoa mặt, nhỏ giọng nói thầm một câu, như vậy thuận mắt hơn.

Bạch Ngọc Đường vui vẻ cười, hỏi Triển Chiêu, “Thật không?”

Trên mặt Triển Chiêu có chút xấu hổ, cảm thấy ván này mình không bình tĩnh, hình như đã để Bạch Ngọc Đường chiếm được tiên cơ nào đó.

Triệu Phổ nhìn quanh bốn phía, thì thấy Công Tôn đang ngồi trước bàn, chăm chú nhìn vào một quyển trục trống, còn có thiên nhân bên trong cái hộp trên bàn.

“Đây là cái quỷ gì?” Triệu Phổ cau mày nhìn thiên nhân đó một chút, hỏi Công Tôn.

“Àn... Hình dạng quả thật cổ quái.” Công Tôn lắc đầu nói, “Hình như là ấu tể (con vật mới sinh) của loài gì đó, có chút giống người nhưng tựa hồ không phải.”

“Làm gì có người nào như vậy?” Triển Chiêu nhú mày, hỏi.

“Cũng không hẳn.” Công Tôn nói, “Trước kia đã từng có người làm chút oai môn tà đạo, muốn làm ra ma quỷ hù dọa người khác. Loại oa oa đầu to này ta cũng đã thấy trong sách có ghi chép, nói là đem tử anh (trẻ sơ sinh bị chết) tới, ngâm đầu vào trong dược thủy, xương sọ và da sẽ cùng trương căng lên, thoát nhìn giống như một oa oa đầu to. Hơn nữa sau khi hong gió thì thân thể héo rút, sẽ biến thành hình dạng như vậy.”

Mọi người nghe xong đều nhú mày, cảm thấy có chút ghê tởm.

“Làm ra thứ giả tạo này thì có ích lợi gì?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu hỏi Công Tôn.

“Tác dụng thì có chứ.” Công Tôn thở dài, “Chính là để gạt người chẳng hạn, để chế tạo một bầu không khí đặc thù.”

“Vậy phần Vô Tự Thiên Thư này thì sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Vô Tự Thiên Thư?” Công Tôn hơi giật mình, cầm lên nghiên cứu một chút, lật qua lật lại nhìn nhìn, nói, “Chỉ là một quyển trục trống không a.”

“Nhưng hẳn vừa mới dùng cái này gọi mèo tới.” Bạch Ngọc Đường nói, “Chỉ là nhìn vào niệem vài đoạn kinh văn, mèo cũng là lúc đó ta đột nhiên nghĩ tới, hẳn có lẽ không có chuẩn bị trước.”

“Cái này tựa hồ trong lịch sử Ô Vu tộc có ghi lại, nói bọn họ có khả năng triệu hoán thú loại.” Công Tôn sờ sờ cằm, “Có điều thiên thư à... lần đầu tiên ta nhìn thấy.”

“Mang đi tất cả vật dụng của hã trong tầng lầu này, quay về tra cho rõ a?” Triệu Phổ nói, “Trời cũng sắp tối, qua đêm ở chỗ này không thích hợp, quân binh cũng muốn rút xuống núi.”

Mọi người gật đầu, thu thập vật dụng chuẩn bị rời đi.

Công Tôn còn mò ra hai tờ giấy, là thư tín, đại thể là báo cho Long Bá Minh biết tin Triệu Trinh đã đến, xem ra là Tống Thanh Minh viết cho hã, dùng phi điều đưa thư.

“Quả nhiên là gian tể a.” Triệu Phổ thở dài, “Hai người này làm sao thông đồng vậy?”

Đang nói chuyện, ảnh vệ lần trước Triệu Phổ phái đi Thiên Sơn truyền tin cũng đã trở về, hồi bẩm, Thiên Sơn chân nhân nói Tống Thanh Minh tâm thuật bất chính, trước đây rất lâu đã bị trục xuất sư môn, nghìn vạn lần không nên tin tưởng hã.

“Quả nhiên là giả.” Triệu Phổ lắc đầu, bảo người bắt Tống Thanh Minh lại, trở về sẽ thẩm vấn.

.

Mọi người thừa dịp sắc trời chưa tối quay lại, Công Tôn đi ở sau cùng, kéo tay áo Triệu Phổ, ý bảo hã đi chậm lại một chút.

Triệu Phổ khó hiểu, đi cùng y ở phía sau, hỏi, “Thư ngốc, mệt a? Ta cõng người?”

“Không phải.” Công Tôn lắc đầu hỏi, “Người muốn xử trí Long Bá Minh như thế nào?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Ta chỉ phụ trách bắt người, chuyện thẩm vấn để cho Bao đại nhân.”

“Vừa nãy Bạch Ngọc Đường nói, người có nghe được không?” Công Tôn hỏi, “Về thiên chú.”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, “Nói rất mơ hồ.”

“Nếu như việc này Bao đại nhân biết, tất nhiên sẽ bẩm báo với hoàng thượng.” Công Tôn nghĩ nghĩ, nói, “Hoàng thượng có khả năng sẽ không giết Long Bá Minh?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, cười, nói, “Ân, dựa theo tính tình của Triệu Trinh, phỏng chừng sẽ không.”

“Hơn nữa Long Bá Minh sẽ chối biến chuyện sát hại thôn dân, nói những chuyện này đều là sơn tặc gây nên.” Công Tôn nhú mày nói, “Hắn sẽ gây bất lợi cho người a.”

Triệu Phổ hơi giật mình, xoay mặt nhìn Công Tôn, một lúc lâu mới cười, “Thư ngốc, người sợ ta chịu thiệt?”

“Người công phu thì giỏi, quân quyền nắm trong tay, nhưng không đỡ được thủ đoạn của kẻ khác.” Công Tôn nghiêm túc nói, “Minh thương dịch đoá ám tiễn nan phòng (nói chung là bị ‘đâm sau lưng’ thì khó né), cẩn thận phòng bị loại tiểu nhân này thì tốt hơn, ta chỉ là kiến nghị, người nghĩ cách đi.”

Triệu Phổ cười, vươn tay quàng vai Công Tôn, nói, “Thật sự nghĩ cho ta a, ta thương người không uổng phí!”

“Biến.” Công Tôn liếc mắt khinh bỉ, nói, “Ta đang nói chuyện đứng đắn với người.”

Triệu Phổ gật đầu, ý bảo hắn minh bạch, nói, “Ý người là, bảo ta trước hết giết Long Bá Minh?”

Công Tôn do dự một chút, lắc đầu, “Cũng không phải... Chỉ là, có biện pháp nào vẹn toàn cả đôi bên không?”

Triệu Phổ nhìn chăm chăm Công Tôn một hồi, bàn tay đang quàng vai y nhéo nhéo cánh tay y, cười nói, “Thư ngọc, người không thích hợp làm quan.”

Công Tôn nhướng mi nhìn hẳn.

“Người thì thông mình, cũng nhìn xa trông rộng, đáng tiếc tâm địa quá tốt, làm quan thì phải tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ hiểm độc) lang tính mười phần (ác như lang sói) mới được.” Triệu Phổ cười nói.

“Người thì không phải a.” Công Tôn nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Cho nên ta không thích hợp đấu tâm cơ với người khác.” Triệu Phổ nhún nhún vai, nói, “Người không mang tâm cơ, đối phó với người luôn mang tâm cơ, nường ta đã dạy ta một chiêu.”

“Chiêu gì?” Công Tôn ngược mắt nhìn hẳn.

“Dựa theo tình huống thực tế của sự việc mà hành động*.” Triệu Phổ thản nhiên nói, “Mặc kệ người gió táp sóng xô, ta vẫn sừng sững bất động.”

*(Câu này nguyên gốc là “thực sự cầu thị”, ta tra theo Baidu thì ra nghĩa như trên)

“A.” Công Tôn nhin không được bèn cười, Triệu Phổ đã thực hiện lời này rất tốt.

“Thư ngọc, nếu Triệu Trinh muốn đối phó ta, có Long Bá Minh hay không cũng không quan trọng.” Triệu Phổ dắt Công Tôn đi ra cánh rừng, trước mắt đã là đường lớn.

“Vậy người không đề phòng sao?” Công Tôn vẫn có chút lo lắng, “Tiểu nhân đặc chí thật phiền phức.”

“Triệu Trinh cũng không phải kẻ ngốc.” Triệu Phổ cười nói, “Câu kia Bạch Ngọc Đường kỳ thực nói rất đúng, bất luận là thế lực phương nào quá mức cường đại, làm hoàng đế đều sẽ bị kiềm chế, so với đế người khác kiềm chế, không bằng bị ta kiềm chế, dù sao cũng là huyết nhục thân tình.”

Nói nói, Triệu Phổ xoay người lên ngựa, vươn tay kéo Công Tôn, lúc này, không để Công Tôn ngồi phía sau ôm mình, mà là để y ngồi phía trước, Triệu Phổ kéo Công Tôn vào lòng, nhẹ nhàng đá Hắc Kiêu, ngựa chậm rãi rảo bước tiến lên.

Công Tôn cúi đầu không nói, người ngoài xem ra, Triệu Phổ là thuận lợi thăng quan tiến chức, ngay cả Triệu Trinh cũng phải nhường hần ba phần, nhưng đâu có ai biết, đế hoàng thượng nhường nhặn ba phần chính là nỗ lực rất nhiều đại giới, làm Vương Gia như vậy thực sự khiến người kinh hồn bạt vía.

“Thư ngốc, đau lòng vì ta a?” Triệu Phổ cười, “Đau lòng vì ta thì cùng ta viên phòng* a.”

*(Viên phòng: chỉ người con dâu được nuôi từ nhỏ cùng chồng chưa cưới bắt đầu cuộc sống vợ chồng, ý Phổ ca nói với Công Tôn là: mặc dù chưa cưới thì cứ ngủ cùng phòng với hần đi)

Công Tôn khinh bỉ liếc hần, Triệu Phổ vươn tay gãi gãi má, cười với y, “Quên đi, Triệu Trinh cũng không phải chưa thấy qua, hần cũng là người đáng thương, người đáng thương thông thường sẽ không làm khó dễ người đáng thương, yên tâm.”

Công Tôn thở dài, đại khái cũng là mình lo lắng quá nhiều, bất quá ngẫm lại cũng phải, thân phận và tình cảnh của Triệu Phổ, nếu như không sống thản nhiên một chút, thì có thể đã sớm chết vì lo lắng rồi.

Sau khi về tới quân doanh, Công Tôn xuống ngựa, thì thấy Tiểu Tứ Tử đã chạy tới, vội ôm lấy hôn hôn.

Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn nói, “Phụ thân phụ thân, vừa nãy thật nhiều miêu miêu chạy tới.”

“Người cũng thấy sao?” Công Tôn giật mình.

“Phải nha, thật nhiều miêu miêu.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Bên trong quân doanh, lần trước cũng có một con, sau đó cũng chạy đi không có trở về, cũng may là Thạch Đầu không có chạy đi.”

Công Tôn lại nghĩ tới triệu hoán thuật ban nãy, bản thân y kỳ thật cũng không quá tin tưởng lời đồn về thiên chú, nhưng sự tình quá mức quỷ dị, cũng không phải y dẫn đo không tin, trừ phi có thể tìm hiểu rõ ràng Long Bá Minh đã dùng cách nào triệu hoán mèo.

Triệu Phổ cũng sáng khoái, không thăm tra Long Bá Minh, bảo người suốt đêm đưa tất cả về Khai Phong phủ, để Bao đại nhân thẩm vấn.

Còn hăn thì trong vòng hai ngày, dẫn đầu mười vạn Triệu gia quân, giúp bách tính Dĩnh Xương phủ duy trì trị an, lên núi tìm thân nhân lạc đường, xem có ai gặp trắc trở, bồi thường cứu tế và nhiều việc khác.... Các bách tính đều liên tục khen Triệu Phổ trạch tâm nhân hậu (hiền lành tốt bụng).

Công Tôn đột nhiên phát hiện, Triệu Phổ cũng không phải không tâm nhân như trong tưởng tượng của y, tương phản, tâm tư của Triệu Phổ kỳ thực khá tinh tế, đối với đạo làm quan, thuật cân bằng quyền lợi cũng là tâm đắc sâu sắc, làm việc rất thuận buồm xuôi gió, còn y về phương diện nhìn xa trông rộng và suy nghĩ của bản thân, xa xa đều thua hăn, không khỏi có chút ỉu rĩ.

Đồng dạng ỉu xiu, còn có Triển Chiêu.

Tình cảnh vốn có của Triển Chiêu là, hắc cười với Bạch Ngọc Đường, là có thể khiến cho Bạch Ngọc Đường ù ù cạc cạc lông tơ toàn thân dựng đứng. Nhưng sau vụ án của Long Bá Minh, tình thế đảo ngược, biến thành hôm nay hắc không biết Bạch Ngọc Đường suy nghĩ cái gì, mà Bạch Ngọc Đường hình như hiểu hắc rất rõ, thỉnh thoảng ý nghĩa bất minh nhìn hắc một cái hoặc cười với hắc một cái, đều khiến Triển Chiêu chẳng rõ vì sao toàn thân lông tơ dựng đứng cả nửa ngày, chỉ phải lắc đầu thở dài, thực sự là thất sách a, một lần sảy chân để hận nghìn đời.

.

Ba ngày sau, mọi người quay về kinh, tới Khai Phong phủ mới biết Bao đại nhân đã thẩm vấn xong xuôi, kẻ đáng chết thì giết, nên phán quyết thì phán quyết, mà thú vị nhất chính là, Long Bá Minh vốn muốn gặp Triệu Trinh, nhưng Triệu Trinh lại không muốn gặp hắc, để Bao đại nhân thẩm vấn xong, an bài hảo tộc nhân của Ô Vu tộc, đồng thời yêu cầu Bao Chứng bọn họ điều tra rõ chuyện thiên chú. Hai thúc chất có thể nói là tâm chiếu bất tuyên (hiểu nhau nhưng không nói), Công Tôn không khỏi cảm khái, Triệu Trinh và Triệu Phổ không hổ là cùng nhau lớn lên a, đây đó đều rất thấu hiểu, xem ra là chính mình lo lắng quá thừa.

Bất quá gần đây Triệu Phổ rất sung sướng, bởi vì lần trước Công Tôn rõ ràng là nghĩ cho hắc, mà Tiểu Tứ Tử cũng phóng khoáng biểu lộ rõ ràng thái độ dâng phụ thân nó cho hắc, hiện tại chỉ còn kém một bước cuối cùng, làm sao mới có thể dụ Công Tôn động phòng đây?

“Vương Gia.”

Hôm đó, Triệu Phổ đang trong sân chờ ra suy nghĩ, Âu Dương Thiếu Chinh tới, nói, “Ta phải về phía đông nam một chuyến thăm quê nhà, Vương Gia có muốn đi cùng không?”

Triệu Phổ nhú nhú mày, hỏi, “Tối đó làm chi?”

“Ai, Giang Nam Tô Hàng a, danh lam thắng cảnh! Còn nữa, ta nghe nói quê nhà của Công Tôn tiên sinh tại Thiệu Hưng* a.” Âu Dương Thiếu Chinh hắc hắc cười, hỏi Triệu Phổ, “Vương Gia, ngươi có muốn đến quê nhà y một chuyến không?”

*(Tên thành phố ở tỉnh Chiết Giang, cảnh đầu tiên của truyện bắt đầu ở nơi này đó, nghe nói Kính hồ ở đó khá là đẹp, Tô Đông Pha từng làm một bài thơ về nó, nhưng không tìm được hình a -__-)

Triệu Phổ vừa nghe, liền lên tinh thần.

“Còn nữa, ta nghe nói sắp tới Bạch Ngọc Đường phải về Hãm Không đảo một chuyến, Tùng Giang phủ cũng tại vùng đó, Triển Chiêu được hãn ước hẹn, chúng ta cũng đi theo giúp vui đi.” Âu Dương Thiếu Chinh hắc hắc cười, “Đó là một nơi rất tốt a, hiện tại khí trời cũng đẹp. Ngươi nghĩ a, ra bên ngoài, chúng ta tìm cách đem gạo nấu thành cơm, không phải giải quyết xong một nỗi băn khoăn sao?”

“Ân...” Triệu Phổ cân nhắc cân nhắc, đập bàn, “Nói có lý!” Nói xong, hai người đối diện cười gian.

Công Tôn vừa lúc ôm Tiểu Tứ Tử đi ra, thì thấy Triệu Phổ và Âu Dương Thiếu Chinh hai người đứng ở đó cười gian tà, cũng không biết đang tính toán cái gì.

Ngày kế, Bao Chứng nói lần này chuyện của Dĩnh Xương phủ giải quyết rất tốt, liền cho Triển Chiêu nghỉ một thời gian, cho hãn về nhà, quê nhà Triển Chiêu ở Thường Châu, tính qua tính lại, cả tám người cơ bản đều là nhân sĩ Giang Nam.

Vì vậy...

Triệu Phổ một tay kéo Công Tôn một tay ôm Tiểu Tứ Tử, dẫn theo Tiêu Lương và Thạch Đầu, cùng Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu và Âu Dương Thiếu Chinh đồng loạt lên đường, đi tới vùng Giang Nam du ngoạn. Lại nói tiếp, hành trình đi tới Giang Nam lần này đối với Triệu Phổ có ý nghĩa rất trọng đại, bởi vì hần rớt cuộc đã đem Công Tôn từ một chén gạo, nấu thành cơm rồi.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 91: Chuyển Đi Giang Nam Thật Vi Diệu

Âm lịch mừng chín tháng chín, cửu cửu tiết trùng dương ngày đó, mọi người quyết định khởi hành đi tới vùng Giang Nam, trước khi xuất môn thì bị Bao Chứng ngăn lại, bảo bọn họ hãy chờ một canh giờ nữa hãy đi.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đều có chút khó hiểu, còn tưởng rằng Bao Chứng có chuyện gì cần phân phó.

Nhưng chưa bao lâu, thì thấy Bao Chứng mặc một bộ y phục thường ngày từ trong nha môn đi ra, cách đó không xa, còn có một cỗ kiệu đang được nâng tới, lão Thái Sư Bàng Cát cũng mặc một bộ y phục thường ngày, đem theo khuôn mặt xám xịt khó coi đi tới cửa Khai Phong phủ.

Mọi người hơi khó hiểu, Triệu Phổ hỏi, “Bao Tướng, Thái Sư? Các người làm gì vậy?”

Bao Chứng thở dài, chỉ chỉ Bàng Cát, “Đều là chủ ý của tên mập này.”

“Hắc tử, người vu khống à?” Bàng Cát trừng mắt liếc Bao Chứng, “Muốn trách thì trách người!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Phổ nhíu mày.

Bao Chứng thở dài, “Không dối gạt Vương Gia, lần này các người không phải đi Giang Nam sao?”

“Đúng.” Mọi người gật đầu.

“Sau khi hoàng thượng nghe nói, cũng bảo ta với lão Bàng đã ở Khai Phong quá lâu, lúc rảnh rỗi có thể đi ra ngoài một chút.” Bao Chứng thở dài, “Vì vậy liền phân phó chúng ta theo các người cùng nghỉ ngơi một khoảng thời gian, đến Giang Nam tham quan, thuận tiện đại thiên xuất tuần (thay mặt thiên tử đi tuần tra) đi thể sát dân tình, nếu có oan án gì hoặc phát hiện tham quan, thì đều giải quyết.”

“Đại thiên xuất tuần sao hai người lại mặc thường phục?” Triệu Phổ khó hiểu, “Không dẫn theo đại đội nhân mã, vậy phát hiện ra oan án thì làm được cái gì?”

Bao Chứng vung tay, mắng, “Trách tên mập này vượt mông ngựa này!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Công Tôn hỏi, “Thái Sư ngài đã nói gì?”

Bàng Cát vẻ mặt đau khổ, trả lời, “Ta chẳng qua chỉ nói một câu, đại thiên xuất tuần hao tài tổn của rất nhiều, có thể giảm thì hãy giảm.”

Tất cả mọi người nhướng mi, tâm nói, lời này nói quá hay, không muốn đi thì không đi à, vậy nên vui rồi, vỗ mông ngựa vỗ nhăm đùi ngựa, biến thành thường phục xuất tuần.

Bàng Cát mặt như khóc tang, “Ai ngờ hoàng thượng trả lời ta một câu, ‘Ừm, Thái Sư nói có lý, như vậy đi, thái sư cùng Bao khanh hãy mặc thường phục lên đường, không dẫn theo đội ngũ, cứ giống như hai lão già du sơn ngoạn thủy, cũng có thể nghe được nhiều tiếng dân hơn, bạc thì bảo Hộ Bộ chi ra cho cả hai, mang nhiều chút’.”

...

Tất cả Mọi người đều im lặng, một lúc lâu, Triệu Phổ mới hỏi Bao Chứng và Bàng Cát, “Hai vị, gần đây đặc tội hoàng thượng sao?”

Bàng Cát và Bao Chứng liếc mắt nhìn nhau, cũng không lên tiếng.

Mọi người trong lòng sáng tỏ, phỏng chừng đúng là như vậy, Triệu Trinh chắc là bị hai người làm phiền đến bức mình, cố ý làm khó dễ, để bọn họ đi một chuyến, hẳn cũng được thanh tỉnh một khoảng thời gian.

“Đại nhân?” Triển Chiêu hỏi, “Ngài cùng đi với chúng ta à?”

Bao Chứng gật đầu.

“Không dẫn theo nhiều người hầu không sao chứ?” Công Tôn có chút lo lắng.

Bao Chứng nhún nhún vai, “Ta thì không sao cả, dù sao ta cũng quen đi đường xa rồi, chẳng qua có vài người sống an nhàn sung sướng thì hơi bị khó khăn à.”

Mọi người nhìn nhìn Bao Chứng, nghĩ cũng phải, tuy ông đã hơn bốn mươi tuổi nhưng thân thể lại kiện khang, buổi sáng mỗi ngày đều luyện thái cực quyền, lại không uống rượu không ăn thịt, đi đường xa một chút hẳn là không việc gì, then chốt là Bàng Thái Sư, nhìn lão một bụng bụng phệ to tròn một thân rùng mỡ... Dọc đường đi phỏng chừng có thể hảo hảo giảm béo.

Bàng Cát vẻ mặt đau khổ nói, “Các người đừng nhìn ta như vậy chứ, ta tốt xấu gì cũng là võ tướng xuất thân, đi vài bước đường thì có hề gì.”

“Nga?!” Tiểu Tứ Tử há to miệng hỏi, “Tiểu Bàn Tử là võ tướng sao? Giống như Cửu Cửu sao? Vậy vì sao Tiểu Bàn Tử mập mập?”

Bàng Cát cười ha hả, xua tay, “Không có, làm sao so được với Cửu Vương Gia chứ, ta lúc ấy còn trẻ mà, hiện tại thay đổi nhiều.”

“Vậy Cửu Cửu già đi sẽ giống như Tiểu Bàn Tử sao?” Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm Triệu Phổ, tựa hồ có chút ghét bỏ.

Tất cả mọi người nhin cười, Triệu Phổ lắc đầu, “Sẽ không, có chết cũng không.”

Sắc mặt Bàn Cát càng khó coi.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu giả vờ ho khan nhìn nơi khác, nói thật, ai chẳng biết Bàn Thái Sư năm đó có tiếng là tướng quân thùng cơm.

Bàn Cát cười gượng, Công Tôn nhìn Triệu Phổ hỏi, “Làm sao bây giờ?”

Triệu Phổ cũng không có cách, thấy Bao Chửng và Bàn Cát đều mang vẻ mặt bất đắc dĩ, nếu không dẫn bọn họ đi, phỏng chừng hai người phải tự đi, Triệu Trinh có lẽ sẽ an bài hai ảnh vệ theo bọn họ, nhưng trên đường hai người khẳng định phải chịu khổ. Bàn Thái Sư tạm thời miễn bàn, nhưng Bao Chửng là rường cột của nước nhà, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì không xong, Triệu Phổ gật đầu, mọi người lại liếc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng lắc đầu, tâm nói, ta cũng không có ý kiến.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, “Tiểu Bàn Tử và Tiểu Bao Tử cũng muốn đi cùng sao?”

Công Tôn gật đầu, “Ừa, cùng nhau đi có được không?”

Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Thật tốt quá! Nhiều người náo nhiệt nha!”

Bao Chửng và Bàn Cát đều thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên là Tiểu Tứ Tử mà, thường ngày không uống họ thương bé.

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh nhẹ nhàng dùng khuỷu tay thụi thụi Triệu Phổ, nhìn nhìn Bao Chửng và Bàn Cát.

Triệu Phổ hơi sững sốt, Bao Chửng và Bàng Cát nhìn thấy, hai người này đều là cáo già, rất khôn khéo, vừa thấy là biết, muốn đi theo cũng được, nhưng hình như Vương Gia có chuyện cần bọn họ hỗ trợ.

Nghĩ tới đây, Bao Chửng ho khan một tiếng, “Chờ chút, ta để quên quyển sách trong đó.” Nói xong, liền đi vào nha môn, Âu Dương Thiếu Chinh giả vờ tiến vào hỗ trợ, Bàng Cát ở phía sau thấy vậy cũng theo vào, “Lão Bao, trong nha môn của người có món gì ngon ngon không? Ta tới gấp quá chưa có kịp ăn.”

Công Tôn cảm thấy mấy người này tựa hồ muốn thương lượng gì đó, có chút hiếu kỳ, nhưng lúc này Triệu Phổ đã nhanh chóng thu xếp, “Này, lấy thêm một chiếc xe ngựa nữa, chúng ta đi hai chiếc.”

Giả Ảnh và Tử Ảnh đều đi lấy thêm xe ngựa.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử bò lên xe, đem Thạch Đầu đặt lên cửa xe, Tiểu Tứ Tử ngoắc Công Tôn, “Phụ thân, lên xe nha.”

Công Tôn lên xe, Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử lén lút nháy mắt với mình, trong lòng vui vẻ... Ai bảo vật nhỏ này là đồ ngốc chứ? Lúc nên thông minh thì thông minh đến không ai sánh bằng a.

.

Bao Chửng và Bàng Cát vội vã vào trong phủ, sau đó Âu Dương Thiếu Chinh chạy vào, nói với hai người, “Hai vị đại nhân, Thiếu Chinh có lẽ.”

Bao Chửng và Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau, Bàng Cát cười, “Âu Dương tướng quân, có gì thì cứ việc sai bảo.”

“Không dám.” Âu Dương Thiếu Chinh cười cười, “Vương Gia nghe nói hai vị đại nhân muốn cùng đi xa đường nhiên là vui vẻ, ai chẳng biết hai vị

đại nhân thiện mưu đa trí, không biết có thể giúp Vương Gia ra ý tưởng hay không?”

Bao Chứng và Bàn Cát liếc mắt nhìn nhau, Bao Chứng có chút khó hiểu bèn hỏi, “Vương Gia có chuyện phiền lòng à?”

Bàn Cát cũng hắc hắc cười, “Nga, vụ này ta biết, không phải chuyện về Công Tôn tiên sinh sao?”

Bao Chứng sửng sốt, nhìn Bàn Cát, “Người biết?”

Bàn Cát gật đầu, vỗ vỗ Âu Dương Thiếu Chính, hỏi, “Có phải Vương Gia muốn cùng Công Tôn tiên sinh thành thân làm hỉ sự? Nhưng Công Tôn tiên sinh lại ra sức khước từ?”

“Thái Sư cao kiến.” Âu Dương Thiếu Chính cười nói, “Có điều đương nhiên không phải Vương Gia chúng ta bức bách cái gì, mà là Công Tôn tiên sinh thật sự quá ngại ngùng, cho nên Vương Gia muốn tìm biện pháp.”

“Cái này dễ làm.” Bàn Cát vỗ vỗ ngực nói, “Cứ để lão phu lo cho.”

Bao Chứng bật cười, liếc sang hỏi Bàn Cát, “Thái Sư, người có biện pháp thật không? Việc này nói khó không khó, nhưng nói dễ cũng không dễ a.”

“Lão Bao người khinh thường ta phải không?” Bàn Thái Sư vuốt vuốt tay áo, đắc ý hất hàm, “Lần này ta sẽ lộ bản lĩnh thật sự cho các người xem, để các người khỏi chê Bàn Cát ta không có năng lực.”

“A... Ta đây mới mong chờ à.” Bao Chứng vỗ tay với Bàn Cát, lại nói với Âu Dương Thiếu Chính, “Đây là chuyện tốt giúp đỡ người khác, ta cũng sẽ làm hết sức.”

“Đa tạ hai vị đại nhân.” Âu Dương Thiếu Chinh chấp tay với hai người, cười ha hả đi ra ngoài.

Vì vậy, mọi người lên đường.

.

Đằng trước là hai con ngựa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cười Táo Đa Đa và Bạch Vân Phàm vừa đi vừa trò chuyện, hai con ngựa cảm tình rất tốt, cho nên dựa vào quá gần, có đôi khi chân của Triển Chiêu và chân Bạch Ngọc Đường sẽ kề sát vào nhau, đành phải lập tức dắt hai con ngựa đang dính vào nhau kia tách ra.

Tiểu Tứ Tử ghé vào trước cửa sổ, nói chuyện với Triệu Phổ.

Tiêu Lương ngồi trước xe ngựa, nói chuyện phiếm với Âu Dương Thiếu Chinh đang đánh xe, Âu Dương Thiếu Chinh kể cho nó nghe những câu chuyện về chiến tranh, Tiểu Lương Tử nghe đến sáng cả mắt.

Trong chiếc xe ngựa phía sau, Bàng Cát và Bao Chửng đang đấu võ mồm, ngồi trước xe là Phi Ảnh và Đại Ảnh, một đội nhân mã này, nói nhiều thì không nhiều, nói ít cũng không ít, oai oai hùng hùng đi đến Giang Nam.

Dọc theo đường đi coi như thuận lợi, ngày đó, bọn họ đi t

ới Từ Châu phủ.

“Qua Từ Châu phủ này sẽ tới Dương Châu phủ, đi tiếp là tới Tô Châu phủ, Tùng Giang phủ cũng gần đó, cuối cùng có thể đến Hàng Châu phủ.” Công Tôn quan sát địa hình đồ nói, “Cũng coi như tiếp cận Giang Nam.”

“Phụ thân chúng ta phải về nhà sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn.

“Ừ.” Triệu Phổ vươn tay nhắc bé lên đặt trên lưng ngựa, “Chúng ta đi thăm quê hương của Tiểu Tứ Tử.”

“Thôn Nhã Trúc thì nhiều trúc.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Còn có Trúc Diệp Thanh thượng hảo hạng.”

Triệu Phổ nhéo má bé, tiến tới thấp giọng nói, “Gọi một tiếng cha nghe coi.”

Tiểu Tứ Tử len lén liếc nhìn Công Tôn, thấy y đang ở trong xe ngựa nghe không được, liền che miệng ghé vào bên tai Triệu Phổ gọi, “Cha.”

Triệu Phổ nghe được toàn thân thư sướng a.

Đằng trước, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút khó hiểu, Triệu Phổ này cũng thật là, Tiểu Tứ Tử đã bị hấn lung lạc đến như vậy rồi, tại sao còn chưa thu phục được Công Tôn chứ?

Xe đi trên quan đạo trước cửa thành Từ Châu phủ, Âu Dương Thiếu Chinh đứng lên nhìn nhìn, nói, “Hoặc... Một đội ngũ thật dài như vậy vào thành à?”

“Hình như đang xếp hàng kiểm tra.” Triển Chiêu nói, “Không phải là muốn bắt đạo tặc gì chứ?”

“Ta đi xem.” Giả Ảnh thúc ngựa chạy đến.

Triệu Phổ kéo Hắc Kiêu lại, dẫn đầu đoàn người đi đến một lều trà ngồi xuống uống trà.

Không bao lâu, Giả Ảnh che miệng chạy về, Tử Ảnh nhìn hẩn, hỏi, “Người bị gì vậy? Cười đến sắp toét cả miệng rồi kìa.”

“Vương Gia, phía trước dán hoàng bảng bắt tặc!” Giả Ảnh nhin cười, phi thân xuống ngựa nói, “Khó lường.”

“Cái gì khó lường?” Tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn hẩn.

“Là bắt hái hoa tặc.” Giả Ảnh ngồi xuống, nâng chung trà lên hớp một ngụm.

“Hái hoa?” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Hái hoa cũng là tặc sao?”

Công Tôn che tai bé, hỏi, “Hái hoa tặc thì bình thường mà, có gì buồn cười chứ.”

“Là một nữ hái hoa tặc, hái ngược a!” Giả Ảnh hắc hắc cười, “Nghe nói là một mỹ nữ!”

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn hẳn, “Thật à?”

“Đều là nam bị hái!” Giả Ảnh nói, “Nghe nói còn bị dẫn vật rất thảm.”

Tất cả mọi người nhin không được nhúu mày, “Thật hay giả?”

“Dán hình cáo thị kia, ta thấy trông rất đẹp.” Giả Ảnh uống ực một hớp nước trà, cười nói, “Kỳ thực cũng không tồi, đám người kia xếp hàng không phải đang xếp hàng kiểm tra, đều là xem hoàng bản. Nghe nói binh sĩ canh cửa bảo mọi người xem kỹ ảnh truy nã, nếu có nữ tử giống như trên bức họa đó tiếp cận, phải cẩn thận đề phòng, nghe nói nàng kia công phu còn rất cao, đánh tàn phế không ít quan sai nha dịch muốn đuổi bắt mình.”

“Kỳ thực đây cũng không phải điều gì có hại.” Âu Dương Thiếu Chinh cười xấu xa, “Tự mình đưa lên cửa, lại là mỹ nữ.”

Nói xong, tất cả mọi người có chút bất đắc dĩ nhìn hẳn.

Tử Ảnh gật đầu, “Đúng đó, đẹp cỡ nào?”

“Ai nha.” Bàn Cát uống trà, tấm tắc kêu lạ, “Dạo này, đúng là có nhiều chuyện lạ đời? Dĩ nhiên lại có nữ nhân chủ động hái hoa nam nhân!”

“Đúng rồi, nàng hái là nam tử trẻ tuổi, hay là tuổi nào cũng hái?” Triệu Phổ hỏi.

“Khụ khụ.” Giả Ảnh cười cười, ho khan một tiếng.

“Sao vậy?” Mọi người khó hiểu nhìn hắn.

Giả Ảnh trầm giọng, “Chuyện đó, hái hoa tặc đó, hình như thích người mập.”

Mọi người mở to hai mắt.

“Thích người mập?” Công Tôn có chút khó hiểu, “Mập cỡ nào?”

“Nghe nói hình như nàng thích nam nhân lớn tuổi một chút, hơn nữa, còn thích loại trung lão niên (trung lão = tầm 40-50) mập mập, những người bị hái hoa, đại thể đều đã bốn năm mươi tuổi, con cái đều đã trưởng thành, cho nên bị hái hoa đều vô cùng mất mặt, không muốn sống.” Giả Ảnh vừa nói vừa vô thức liếc nhìn Bàn Cát.

Bàn Cát đang uống trà, cầm cái chung ngậy ngậy cả người, mọi người đều nhìn sang lão.

Bao Chửng vươn tay vỗ vỗ vai lão, “Này, ngài mập à... ngài phải cẩn thận chút, đừng để lớn tuổi rồi mà lại khó giữ khí tiết.”

“Nha phi.” Bàn Cát hung hăng liếc Bao Chửng, “Hắc tử ngươi ít rửa ta.”

Công Tôn vô thức nhìn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ thấy trong mắt y mang một tia mỉm cười, ngực ngứa —— Thật đáng yêu a.

“Vương Gia, chúng ta trực tiếp đi khỏi Từ Châu thành, hay ở đây qua đêm?” Từ Ảnh hỏi.

“Ở đây qua đêm đi, nghe nói Từ Châu thành rất thú vị.” Nói rồi Triệu Phổ nhìn sang Bàng Cát, quay đầu nói với Tử Ảnh Giả Ảnh, “Hm... Các người chú ý bảo hộ Bàng Thái Sư an toàn.”

“Dạ.” Hai ảnh vệ gật đầu.

Bàng Cát xua tay, “Ai nha, Cửu Vương Gia ngài đừng nghe người ta nói mò, làm gì có chuyện như vậy, cho dù có, lão phu càng già càng dẻo dai, cũng không e ngại.”

Công Tôn cầm chén lên che miệng, nhin cười.

“Trên giang hồ, có loại người cổ quái như vậy sao?” Bao Chứng xoay mặt hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu vuốt cằm nhú mày suy nghĩ, “Nữ tặc hái hoa ngược thì có, bất quá đa phần đều thích nam tử tuổi trẻ mỹ mạo... Ha?” Nói rồi Triển

Chiêu tiến tới hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướng nhướng mi, ý bảo —— Cũng gần như vậy.

“Nhưng rất ít nghe nói qua sở thích kỳ quái như thế.” Triển Chiêu lại liếc nhìn Bàng Cát, tưởng tượng hình ảnh kia một chút, cảm thấy hơi bị khó tiếp thu.

“... Nữ tặc này có thể là do tuổi tác đã bắt đầu lớn hay không?” Lúc này, Tiểu Lương Tử một mực ở bên cạnh nhin không được bèn hỏi, “Nên chỉ thích người lớn tuổi?”

Tất cả mọi người vô thức nhìn nó, đột nhiên có chút do dự —— Tiểu Lương Tử kỳ thực cũng là tiểu hài tử a, loại chuyện này, vẫn không nghe thì tốt hơn.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Công Tôn, bị bịt tai, hai tay khoanh lại hờn dỗi — Vì sao Tiểu Lương Tử được nghe, còn Tiểu Tứ Tử thì không được nghe?! Đáng ghét!

Uống trà xong, mọi người đứng dậy chuẩn bị vào thành, lúc tới cổng thành, mọi người cố ý nhìn bức họa trên hoàng bảng, đó thực sự là một cô nương trẻ đẹp.

“Tuổi còn trẻ thế này?” Triệu Phổ cau mày, ngẫm lại, tuổi trẻ như vậy mà lại thích loại hình như Bàng Cát này? Cô nương đó bị cái gì kích thích?

Mà đồng thời, mọi người thấy bên cạnh hoàng bảng, còn dán một hồng bảng nhỏ, bên trên viết hai chữ “Cầu y”.

Công Tôn vô thức tiến qua đọc, trên bảng đại thể viết là, công tử của phú hộ trong thành bị quái bệnh không muốn gặp người, tự nhốt mình trong nhà ba năm không đi ra, tìm danh y trong thiên hạ đến xem cũng không thể chữa lành. Cho nên nhà phú hộ này treo thưởng năm vạn lượng thỉnh danh y, ai có thể chữa lành thì nhận bạc ngay tại chỗ.

“Hoặc, năm vạn lượng nhiều như vậy?” Triệu Phổ nhìn Công Tôn, “Thư ngọc, có biện pháp trị liệu không?”

“Cái này nghe qua, không giống như bị bệnh a.” Công Tôn suy nghĩ một chút, “Thiếu gia này có phải là bị cái gì kích thích, cho nên điên rồi không?”

Mọi người đi vào trong thành, mới vừa vào cổng thành, đột nhiên... Từ trong phòng canh gác có vài thanh niên chạy ra, bọn họ mặc y phục của công sai nha môn, cản đường hô, “Đứng lại!”

Tất cả mọi người sửng sốt, Âu Dương Thiếu Chinh nhìn nhìn mấy tên kia, tâm nói... Vừa mở miệng đã bảo đứng lại, biết những người phía sau là ai không? Tốt nhất là đừng có gây chuyện, nếu không sẽ náo nhiệt rồi đây.

“Khụ khụ.” Nha dịch dẫn đầu nhìn trên xe một chút, lên tiếng, “Gần đây Từ Châu phủ không yên ổn, phải kiểm tra.”

Tử Ảnh nhú mày, Triệu Phổ phất phất tay với hăn, ý bảo —— Không sao.

“Các vị, trong chiếc xe đầu tiên có hài nhi, trong chiếc phía sau là lão nhân, lúc kiểm tra cẩn thận chút.” Âu Dương Thiếu Chinh lạnh lạnh nhắc nhở một câu.

“A...” Nha dịch nọ cười cười, “Ai cần xem lão nhân tiểu hài tử a? Các người có nữ nhân đồng hành không?”

Mọi người hơi sửng sốt, nhìn về phía sau, trên xe của Bàn Cát và Bao Chứng, Phi Ảnh và Đại Ảnh đang ngồi.

Kỳ thực mấy tên nha dịch đã sớm thấy, đó là biết mà còn hỏi.

“Có, đó là tiểu thư nhà chúng ta.” Tử Ảnh liếc mắt khinh bỉ bọn chúng, hỏi, “Muốn gì?”

“Hắc hắc hắc.” Đám nha dịch cười đến hèn mọn, “Chúng ta muốn kiểm tra, gần đây nữ hái hoa tặc nhiều lắm.”

“Kiểm tra thế nào?” Triển Chiêu liếc nhìn bọn chúng, hỏi.

“Không có gì, soát người thôi.” Một tên nha dịch cợt nhả nói.

“Thứ đồ vô liêm sỉ!” Lúc này, bức màn phía sau tung lên, Bao Chứng lộ ra khuôn mặt đen, “Rõ như ban ngày cũng dám soát thân con gái nhà lành, các người là người nha môn nào? Tri phủ gọi là gì? Bảo hăn tới đây, ta hỏi xem hăn có biết hai chữ vương pháp viết thế nào hay không!”

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, nhướng mi một cái —— Thấy không, đây là khí thế của Khai Phong phủ doãn!

Triệu Phổ vội gật đầu.

Đám nha dịch cũng có chút trợn tròn mắt, bị khí thế của Bao Chứng làm cho kinh sợ, vô thức rút lui về phía sau, hai mặt nhìn nhau, tâm nói, lão nhân này có địa vị gì? Sao lại uy nghiêm như thế? Hình như không phải người thường.

Đồng thời, Bàn Cát cũng lộ đầu ra, lạnh lùng cười, “Ta bảo này, đám tiểu tử các người có mấy lá gan? Đoàn ngựa xe này các người cũng dám ngăn? Hai vị cô nương này cũng dám mạo phạm? Tri phủ của các người là quan mấy phẩm? Đã không muốn đội ô sa trên đầu chẳng lẽ còn không muốn sống nữa?”

Đám nha dịch lại rút lui, tâm nói... Nương a, lão đầu béo này quan uy thật lớn.

Cuối cùng, đám nha dịch thối lui ra sau, hỏi, “Các người... Tới từ đâu?”

Âu Dương Thiếu Chinh mỉm cười, nói, “Khai Phong.”

Tới từ Khai Phong cũng chính là tới từ kinh thành... Đám nha dịch nghĩ thay vì thêm một chuyện thì không bằng bớt đi một chuyện, cũng đừng thực sự đắc tội quyền quý, bèn nói, “Gần đây trong thành không yên ổn, các người cẩn thận chút.” Nói xong, đều vọt đến một bên.

Tất cả mọi người vô thức quay đầu nhìn, Bàn Cát và Bao Chứng hạ màn xe xuống, như vậy dường như là nói —— Chuyện nhỏ!

“A.” Triệu Phổ bật cười, bảo mọi người tiếp tục lên đường, Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Gừng càng già càng cay kìa.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn, mỉm cười, “Đúng vậy.”

Triển Chiêu lại cảm thấy giật mình một cái, tên Bạch Ngọc Đường này, khi hăn nhìn mình không hiểu sao trong lòng thấy hơi hoảng.

Triệu Phổ cười ngửa đi bên cạnh Công Tôn, thấy y đang nhìn ra ngoài, tóc mái hơi rối, liền vô thức vươn tay, nhẹ nhàng giúp y chỉnh lý một chút, Công

Tôn ban đầu không lưu ý, ngược mắt, ánh mắt giao với tầm mắt của Triệu Phổ, thấy Triệu Phổ cười với y, Công Tôn mặt ửng đỏ lui vào xe, ngược mắt, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, cùng Tiêu Lương đang nhìn y cười khúc khích.

Công Tôn nheo mắt lại, “Không được cười!”

“Sướt...” Đi sau chót, Tử Ảnh đột nhiên rụt cổ lại, giật giật vai.

“Người làm sao vậy?” Giả Ảnh khó hiểu hỏi.

“Không biết.” Tử Ảnh nhìn nhìn mọi người, cau mày hỏi Giả Ảnh, “Người có cảm thấy không... Rất vi diệu?”

Giả Ảnh chớp chớp mắt, “Người mới phát hiện hả? Vi diệu cả một đường rồi.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 92: Người Không Thể Đánh Giá Bằng Bề Ngoài, Nước Biển Không Thể Cân Đong

Mọi người vào Từ Châu phủ, trước tiên tìm khách điểm để đặt chân.

Bọn Triệu Phổ dừng chân tại một khách điểm tên Thuận Bình, khách điểm này rất lớn, người cũng nhiều, bọn họ chỉ ở lại một đêm, ngày mai sẽ lên đường, đỡ phải trì hoãn lâu tại Từ Châu phủ này, làm lỡ hành trình.

Sau khi dàn xếp xong, Tiểu Tứ Tử vịn cửa sổ nhìn xuống dưới, “Phụ thân, Từ Châu Phủ náo nhiệt quá nga.”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, đi tới bên cửa sổ ôm lấy Tiểu Tứ Tử nhìn xuống dưới, lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa cộc cộc.

Công Tôn quay đầu lại, thấy Triệu Phổ đẩy cửa tiến vào, “Thư ngốc, Bàng Thái Sư nói mời khách dùng bữa, đi không?”

Công Tôn hơi híp mắt lại, “Ăn hôi à?”

Triệu Phổ bật cười, “Ừ.”

“Đi.” Công Tôn lập tức khoác cho Tiểu Tứ Tử một chiếc áo khoác cản gió, lại khoác cho Tiêu Lương một chiếc, sau đó dắt hai tiểu hài nhi cùng nhau theo Triệu Phổ ra ngoài.

Tới dưới lầu thì thấy mọi người đều ở đó, Công Tôn có chút hiếu kỳ, “Không ăn trên lầu sao?”

“Ai.” Bàng Cát cười cười khoát khoát tay, “Tiên sinh a, đã tới Giang Nam rồi, sao còn ăn ở trên lầu chứ? Chúng ta lên thuyền hoa ăn một bữa sáng khoái!” Nói rồi, Bàng Cát và mọi người cùng nhau nói nói cười cười đi tới bên bờ đê, lên một chiếc thuyền hoa.

Thuyền hoa này rất lớn, trên thuyền là một lầu, bên trong truyền ra một làn hương cơm canh thơm phức.

Bàng Cát đi tới cửa thì có tiểu nhị ra đón, Bàng Cát nói, “Chúng ta có ngần này người, muốn một nhả gian, người cứ phụ trách bưng những món ngon nhất lên là được, còn nữa, chúng ta cũng có tiểu hài nhi, mang vài món ngọt nổi danh của Từ Châu phủ lên đây.”

“Dạ được rồi! Gia!” Tiểu nhị vừa nhìn thì biết là đại gia có tiền, vội mời lên trên.

Công Tôn nhượng nhượng mi với Triệu Phổ, “Thật xa xỉ a.”

Triệu Phổ cũng cười, xoay mặt nhìn Bao Chứng, “Bao đại nhân, ăn của Bàng Thái Sư không sao chứ? Ngài là Bao Thanh Thiên a.”

Bao Chứng cười nói, “Tiền của hã không phải đều là ăn hối lộ trái pháp luật mà có sao? Ta không ăn bớt của hã, thật có lỗi với bách tính Khai Phong, cái này gọi là trả tiền cho dân.”

Triệu Phổ và Công Tôn đều bật cười.

Vào nhả gian, mọi người quan sát xung quanh, thật đúng là tráng lệ.

“Gia.” Tiểu nhị tiến đến vừa châm trà, vừa hỏi Bàng Cát, “Cần các cô nương hầu rượu không?”

“Ách...” Bàng Cát vừa nghe thì tròn mắt sáng rực lên.

“Khụ khụ.” Chỉ là không đợi lão nói, Bao Chứng đã ho khan một tiếng, hung hăng liếc mắt nhìn lão.

Bàng Cát bữu môi, có chút mất hứng nói, “Ai nha, không cần, chúng ta là người đứng đắn.”

“Ha hả, dạ dạ.” Tiểu nhị nhanh chóng chạy xuống dưới, Bàng Cát liếc nhìn Bao Chứng, Bao Chứng cười nhạt, “Người không nghe nói gần đây có nữ hái hoa tặc sao? Cẩn thận khí tiết tuổi già khó giữ!”

“Gia, các vị cũng nghe qua chuyện hái hoa tặc sao?” Lúc này, tiểu nhị tiến đến dọn bàn, vừa nghe liền nói, “Thật khó lường, hái hoa tặc này rất hung hãn, có rất nhiều lão gia bị chà đạp rồi.”

Mọi người nghe xong cảm thấy mấy lời này lọt vào tai có vẻ không được tự nhiên.

Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, “Phụ thân cái gì là lão gia?”

Công Tôn tiến tới nhỏ giọng ghé vào lỗ tai bé nói, “Giống như Bàng Thái Sư.”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Bàng Cát, tâm nói, nga, như thế này bảo là lão gia a.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn được dọn lên, mọi người cùng nhau ăn.

“Hầy, lão Bao, ta thấy vùng Giang Nam này trù phú và nhộn nhịp lắm a.” Bàng Cát nói, “Chắc là không có tham quan nhỉ?”

Bao Chứng nhìn nhìn lão, “Muốn không có thì cũng là hôm qua không có, hôm nay người đã tới rồi, không phải là có sao.”

“Người...” Bàng Cát tức giận đến râu mép đều cong ngược lên, đành phải nhịn cúi đầu tiếp tục ăn.

“Phía nam này tương đối thái bình.” Âu Dương Thiếu Chính nói, “Đúng rồi, thủy quân phía nam là Hà Trạch Văn quản lí phải không?” Nói, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bưng chén rượu ý nghĩa bất minh cười cười, “Có lẽ.”

Tất cả mọi người có chút khó hiểu nhìn hắn, Triệu Phổ hỏi, “Thanh danh của Hà Trạch Văn coi như không tệ a, chẳng lẽ cũng giống như mấy người trước đây, hữu danh vô thực?”

“Không phải chứ.” Âu Dương Thiếu Chính nhú mày, “Đại Tổng Triều này còn lại bao nhiêu quan tốt a.”

“Hà Trạch Văn tốt xấu gì thì ta không biết.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên cười, “Nhi tử của hắn thật không dám khen.”

“Thiếu Soái Hà Đức Quảng?” Âu Dương Thiếu Chính hỏi, “Danh tiếng cũng không nhỏ a.”

“Thiếu Soái... Hơi quá đề cao hắn rồi.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói, “Tiểu ác bá nghe hợp hơn.”

Tất cả mọi người giật mình không nhỏ, Bao Chứng nghe thấy cũng nhin không được mà nhú mày, hỏi, “Hà Đức Quảng chẳng lẽ làm nhiều việc ác?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nói, “Thủy quân chương quản thủy vận (vận tải đường biển) của sông ngòi, đó là công việc béo bở, trên sông vùng Tùng Giang Phủ trộm cướp rất nhiều, đặc biệt là buôn muối.”

“Buôn lậu muối chính là trọng tội.” Bao Chứng nhú mày, “Vậy mà có người dám buôn lậu muối ngay dưới mắt thủy quân?”

Bạch Ngọc Đường thản nhiên cười, “Cụ thể thì ta cũng không rõ ràng lắm, buôn lậu muối thì tính là gì... Còn có buôn bán sắt và đồng nữa kìa.”

“Có thật không?” Bàn Cát cũng nhảy dựng lên, “Đây chính là tử tội. Bọn chúng muốn làm gì?”

“Đúng vậy, thủy quân đông nam tuy rằng nhân số không nhiều lắm, nhưng coi như là trọng binh, cần rữ như vậy, không phải đang có suy nghĩ đại nghịch bất đạo nào chứ?” Bao Chứng hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Sinh ý của Hãm Không Đảo từ trước đến nay ta không quản, nếu đại nhân muốn hỏi, có thể tìm đại ca của ta, có điều thỉnh thoảng nhắc tới, đại ca cũng chỉ mắng một câu rồi phất tay bỏ qua.”

Một câu nói của Bạch Ngọc Đường, tâm tình ăn uống của mọi người cũng hơi hạ xuống.

Tiểu Tứ Tử ăn một phần cam sành nhường của cảm thấy mùi vị rất ngon, còn đang tìm một cái móng gà cho Thạch Đầu gặm, thấy mọi người không nói lời nào, thì hơi hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn... Đột nhiên...

“A!” Tiểu Tứ Tử kêu một tiếng.

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Lương khó hiểu hỏi bé.

Tiểu Tứ Tử chỉ vào cửa nói, “Quý quý.”

Mọi người xoay mặt nhìn ra cửa, đại môn chỉ khép hờ, ngoài cửa không hề có bóng người nào.

Công Tôn cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, quý quý gì?”

“Một quỷ quỷ mặc bạch y, hô một cái liền bay vèo qua.” Tiểu Tứ Tử nói.

Tất cả mọi người có chút khó hiểu, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nhìn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhìn Tử Ảnh và Giả Ảnh đang ngồi dựa vào cửa, tất cả mọi người lắc đầu —— Không phát hiện a.

Võ lâm Trung Nguyên này, phỏng chừng cũng không mấy người có khả năng ẩn nấp được những người đang ngồi đây, bay tới thối lui ngoài cửa mà không ai phát hiện.

Triệu Phổ cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, nhìn lầm rồi phải không?”

Tiểu Tứ Tử hơi dẩu mồm, sờ sờ đầu, “Nhìn lầm rồi sao? Rõ ràng Tiểu Tứ Tử thấy có một màu trắng bay qua...”

Công Tôn cảm thấy có chút kỳ quái, Tiểu Tứ Tử tuyệt đối sẽ không nói dối, nói cách khác, hoặc là nhìn lầm, hoặc là, thật sự có vật gì đó bay qua.

Trong lòng mọi người cũng đều nghĩ như vậy, nếu là người bay qua, không có khả năng không bị phát hiện, nói cách khác... Nếu như thật sự có gì đó bay qua, vậy không phải là người?

“Khụ khụ.” Bàn Cát cảm thấy nổi da gà, nói, “Đừng nghĩ nữa, ăn ăn.”

Tất cả mọi người không nói, cúi đầu ăn.

Tiểu Tứ Tử thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn ra ngoài một cái, còn có chút mê muội, vừa nãy bé thấy rõ ràng mà.

Công Tôn thấy bé vẻ mặt mờ mịt, liền dứt thức ăn vào miệng bé, Tiểu Tứ Tử ăn hai miếng, bèn đem chuyện ban nãy vút sau đầu.

Sau đó, mọi người không tiếp tục bàn công sự, tùy thích ăn uống, tiếng ti trúc vang vọng bên ngoài, có vẻ náo nhiệt tường hòa.

Vừa ăn cơm, mọi người vừa luân phiên kính rượu cho Công Tôn.

Công Tôn cũng không quá rõ chuyện gì xảy ra, Bàng Thái Sư cứ kính rượu ép y uống, nói là đa tạ y cứu mạng của lão và thẳng ranh nhà lão, hôm nay nhất định không say không về.

Công Tôn vốn không muốn uống, nhưng Tiểu Tứ Tử cứ luôn tay rót rượu cho y, đặc biệt tích cực.

Tất cả mọi người đều hiểu nhưng không nói, ngồi một bên nôi giáo cho giấc.

Quả nhiên, đợi khi ăn cơm xong, Công Tôn đã đỏ ửng hai má, tựa hồ có chút mơ hồ.

Bàng Cát cảm thấy mỹ mãn ngồi xuống, Bao Chứng nhìn lão, nói, “Như vậy là được sao?”

Bàng Cát cười với Bao Chứng, nói, “Đây là Trúc Diệp Thanh, rượu này tác dụng chậm mà nặng, một hồi quay về, phỏng chừng sẽ hoàn toàn say.”

Bao Chứng nhướng mi một cái, trong đầu cân nhắc, say thì sao? Rượu hậu thổ chân ngôn (say rượu thì nói lời thật lòng), hay là rượu hậu loạn tính (say rượu thì làm bậy)? Đến lúc đó đừng say khướt rồi ngủ gật, vậy chẳng phải vẫn như cũ cái gì cũng làm không được sao?

Bàng Thái Sư thỏa mãn thanh toán tiền rượu, rồi cùng mọi người trở về. Triệu Phổ sợ Công Tôn uống rượu trúng gió sẽ đau đầu, cố ý lấy một mã xa, để y đi vào ngủ một giấc.

Triển Chiêu vốn định ôm Tiểu Tứ Tử đi, nhưng Tiểu Tứ Tử nói bé có chuyện rất quan trọng phải làm, rồi tiến vào trong mã xa của Công Tôn. Tiêu Lương muốn theo vào thì bị Tiểu Tứ Tử đuổi ra, còn bảo nó ôm Thạch Đầu, nhìn một cái cũng không cho, cũng không được nghe cái gì!

Mọi người trong lòng đều khó hiểu nhưng lại không thể hỏi, chỉ đành tiếp tục trở về.

.

Sau khi Tiểu Tứ Tử vào xe, thì chột chột Công Tôn, “Phụ thân.”

“Ân...” Công Tôn lúc này đã mơ mơ màng màng, y đã uống quá nhiều nên vừa mệt vừa buồn ngủ, Tiểu Tứ Tử hiểu rõ nhất, Công Tôn còn có một mao bệnh, đây là một bí mật, chỉ có Tiểu Tứ Tử biết mà thôi.

Chính là khi Công Tôn còn chưa hoàn toàn say, người nói với y cái gì, y sẽ nghe cái đó.

Tỷ như có một lần, Tiểu Tứ Tử muốn mua một búp bê hình con hổ mập mạp, Công Tôn trả lời, nếu Tiểu Tứ Tử chép sách thì sẽ mua cho bé. Nhưng sau đó, Tiểu Tứ Tử cũng không chép, tối hôm đó, Công Tôn không biết vì sao lại uống hơi nhiều, tựa trên giường nghỉ ngơi. Tiểu Tứ Tử chạy tới ngồi bên cạnh Công Tôn, thầm thì nài nỉ trong miệng, “Phụ thân mua búp bê hổ hổ cho ta đi mà.”

Tiểu Tứ Tử nói hai câu, Công Tôn đột nhiên đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử khó hiểu đi theo, không ngờ Công Tôn chạy vào chợ, đập rầm rầm cửa của tiệm bán búp bê, mua cho Tiểu Tứ Tử búp bê con hổ, ôm về nhà. Mà càng thú vị chính là, sáng sớm hôm sau, khi Công Tôn tỉnh lại còn hỏi Tiểu Tứ Tử —— Búp bê hổ này ở đâu ra?

Thử làm như vậy vài lần, Tiểu Tứ Tử đã nắm giữ được một thói quen của Công Tôn, sau khi Công Tôn uống rượu đến mơ hồ, nói với y hai câu muốn y làm gì, y sẽ nhớ kỹ sau đó làm theo.

Tiểu Tứ Tử thấy có thời cơ, bèn len lén tiến đến, may mà vật nhỏ còn thông minh biết phòng ngừa, đây là bí mật của phụ thân, không thể nói cho người khác, nếu không sau này mọi người dùng biện pháp này đối phó phụ thân thì sao? Vậy không phải không tốt sao?!

Tiểu Tứ Tử đi tới bên cạnh Công Tôn, suy nghĩ một chút, nên nói thế nào nhỉ? Có! Tiểu Tứ Tử tiến đến bên tai Công Tôn thấp giọng nói, “Phụ thân, sau khi trở lại, phải cùng Cửu Cửu gạo nấu thành cơm nha!”

Tiểu Tứ Tử nói hai lần, thấy Công Tôn mơ mơ màng màng gật đầu, thì cười hì hì ngồi bên cạnh, chờ ngày mai cơm chín thì có thể làm hỉ sự, đối với cái gì mà gạo nấu thành cơm bé cũng không rõ ràng lắm, nói chung muốn thành thân thì trước tiên phải nấu cơm!

.

Từ thuyền hoa đến tửu lâu là một đoạn đường, tới khách điểm rồi, Triệu Phổ trước tiên đỡ Công Tôn về phòng, Tiểu Tứ Tử nắm vạt áo của Triển Chiêu, “Miêu Miêu, đêm nay Tiểu Tứ Tử ngủ với người.”

Triển Chiêu ôm lấy bé, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, chỉ cần Thạch Đầu không mò lên giường hăn quấy rồi thì không sao.

Thạch Đầu ngồi trong lòng Tiêu Lương, liếc trái liếc phải ngắm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, đêm nay ăn đậu hủ của ai thì tốt hơn nhỉ? Ai nha, thật hạnh phúc.

.

Đêm đó, Triệu Phổ lấy khăn ẩm lau mặt cho Công Tôn, thấy Công Tôn ngủ say thì có chút thất vọng, ngẫm lại cũng phải, Bàng Cát quá chén Công Tôn có ích lợi gì? Thứ nhất Công Tôn không có khả năng đầu hoài tổng bảo, thứ hai... Chính mình lại không thể thừa dịp y say khướt mà làm xằng bậy, thư ngọc này cũng thật là, uống say thì ngủ, một chút tình thú cũng không có.

Đang suy nghĩ, đột nhiên, Triệu Phổ thấy Công Tôn ngồi bật dậy.

“Thư ngọc?” Triệu Phổ có chút sững sờ, hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Công Tôn ngồi một hồi, đột nhiên đứng lên, mở cửa đi ra.

“Thư ngọc?” Triệu Phổ đuổi theo, chỉ thấy Công Tôn nhanh chân đi xuống lầu, Triệu Phổ vừa đuổi theo vừa hô, “Ai, người đi đâu vậy a?”

.

Trong căn phòng sát vách, Tiểu Tứ Tử vừa ngâm chân xong, đang chuẩn bị đến bên vách tường nghe trộm, thì lại nghe được tiếng của Triệu Phổ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, cũng mở cửa đi ra ngoài xem.

“Chuyện gì vậy?” Triển Chiêu hỏi Âu Dương Thiếu Chinh mới vừa đi ra.

“Không biết, Công Tôn tiên sinh đột nhiên bỏ chạy.” Tất cả mọi người nghi hoặc, đồng thời nghĩ đến —— Không phải là Triệu Phổ đã làm gì chứ...

Nghĩ tới đây, thì thấy Bao Chứng cũng đi ra, hỏi, “Có phải đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta, ta đi xem.” Tử Ảnh chạy xuống dưới lầu, trong miệng lầm bầm, “Nhưng chắc Vương Gia không làm gì đâu, muốn làm thì đã sớm làm rồi.”

Mọi người xuống dưới, thì thấy Công Tôn vọt đến trong viện, vào tảo phòng (bếp đun).

“Ai, công tử, ngài làm gì nha?” Tiểu nhị hơi kinh hách nhìn Công Tôn, chỉ thấy y cầm một cái sàng làm bằng trúc, xúc gạo vào, sau đó đi tới thùng nước múc nước vo gạo... Vo xong, Công Tôn đem gạo và nước đổ vào trong nồi, kéo một băng ghế ngồi trước bếp lò, cầm một cái quạt hương bồ quạt quạt.

...

Chờ mọi người đi đến, chỉ thấy Triệu Phổ dựa vào cạnh cửa, khoanh tay nhìn Công Tôn, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Chuyện gì vậy a?” Bàn Cát tiến đến hỏi.

Triệu Phổ đối mọi người “Suýt” một tiếng, mọi người yên tĩnh, chợt nghe được tiếng Công Tôn bên trong quạt gió, vừa quạt vừa lầm bầm nói khẽ, “Gạo nấu thành cơm...”

“A...” Tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh, Bàn Cát mở to hai mắt, “Vương Gia, Công Tôn tiên sinh đây là đang ám chỉ với người sao?”

Triệu Phổ ngửa mặt nhìn trời một chút, nói, “Ân... Phỏng chừng là không phải đâu.”

Nói xong, tất cả mọi người vô thức quay đầu lại, nhìn Tiểu Tứ Tử đang ôm Thạch Đầu đứng phía sau nhìn lén.

Triệu Phổ ngoắc Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, qua đây.”

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu xoay người bỏ chạy.

“Cận Nhi?” Tiêu Lương đuổi theo, phía sau mọi người đại thể đã minh bạch, đều có chút bất đắc dĩ mà thở dài, quả nhiên có liên quan tới vật nhỏ này.

Triệu Phổ lắc đầu, đi tới vươn tay cầm lấy cây quạt trong tay Công Tôn ném sang một bên, hai tay nhắc bổng y lên, ôm lấy xoay người đi ra.

Công Tôn còn giãy dụa, trong miệng nói thầm, “Còn chưa có chín.”

“Chín rồi.” Triệu Phổ đành phải dỗ dành, “Chín, chín đến độ muốn chết luôn.”

Công Tôn còn chưa tin, trong miệng lóng ngóng nói, “Thật nha?”

“Ân, rất thật.” Triệu Phổ bế y vào trong phòng, đặt lên giường, đắp chăn.

.

Trong viện mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nhanh chóng tản đi.

.

“Cận Nhi.” Trong phòng, Tiểu Lương Tử bắt được Tiểu Tứ Tử đang định chui vào trong chăn, hỏi, “Người vừa làm gì Công Tôn tiên sinh nha?”

Tiểu Tứ Tử dấu mỏ, không nói một tiếng, biết mình lại gây rắc rối, nhưng, quả thực là Cửu Cửu bọn họ nói phải nấu cơm mà.

“Hửm?” Tiêu Lương nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử lại ghé sát vào lỗ tai Tiêu Lương nói một lần, Tiêu Lương nghe xong dở khóc dở cười, nói, “Cái kia... không đúng a.”

“Không đúng chỗ nào?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu hỏi.

Tiêu Lương tiến qua thì thầm hai câu bên tai Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử bừng tỉnh đại ngộ, “Nga... Là như vậy a?!”

“Đúng.” Tiêu Lương gật đầu, lúc này, chợt nghe được sát vách có tiếng mở cửa kẽo kẹt, Tiêu Lương chạy ra nhìn, chỉ thấy Triệu Phổ đi ra, dường như muốn xuống lầu tìm gì đó giúp Công Tôn giã rượu.

“Cận Nhi.” Tiêu Lương ngoắc Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử vội chạy ra, lại chui vào phòng Công Tôn.

Lúc này, Công Tôn vẫn chìm trong trạng thái mơ hồ, Tiểu Tứ Tử bò lên giường Công Tôn, vội vã nói bên tai Công Tôn, “Phụ thân, hãy lưu manh Cữu Cữu nha!” Nói xong, xoay người xuống giường bỏ chạy.

Ở đây, Tiểu Tứ Tử còn giữ lại một chút tư tâm, bé nghĩ, nếu như để phụ thân mình bị Cữu Cữu lưu manh, vậy không bằng để phụ thân lưu manh Cữu Cữu.

Tiểu Tứ Tử vội vã chạy ra, vừa lúc đụng phải Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đang lên lầu.

“Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử, Bạch Ngọc Đường nhìn vào trong phòng, hỏi, “Làm gì đó?”

“Không có.” Tiểu Tứ Tử nhìn nơi khác, không nói.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cũng đành chịu, ôm tiểu gia hỏa kia về phòng.

.

Triệu Phổ đến trù phòng lấy một chén canh hạt sen ngân nhĩ, bưng lên cho Công Tôn giã giã rượu.

Đi vào trong phòng, thì thấy Công Tôn đã ngồi dậy.

Triệu Phổ đóng cửa đi qua, bưng canh ngồi bên cạnh Công Tôn, hỏi, “Tỉnh rồi hả?”

“Ân...” Công Tôn ngược mắt, nhìn Triệu Phổ.

“Uống thứ này giã rượu.” Triệu Phổ cười nghĩ, nếu như để Công Tôn biết mình vừa làm cái gì, ngày mai cái mông Tiểu Tứ Tử chắc chắn sẽ sưng vù.

Triệu Phổ múc một muống canh đưa tới bên khốe miệng Công Tôn, nói, “Há mồm.”

Nhưng Công Tôn chỉ nhìn Triệu Phổ chăm chăm.

“Sao vậy?” Triệu Phổ hỏi y.

Công Tôn chớp chớp mắt, đột nhiên, vươn tay nâng cằm Triệu Phổ lên, cười tùm tùm, “Hì hì.”

Triệu Phổ thiếu chút nữa làm rơi cái chén, mở to hai mắt nhìn Công Tôn, “Thư ngốc, ngươi sao vậy?”

Công Tôn giật lấy cái chén, ngẩng mặt, ừng ực một hơi uống cạn chén canh hạt sen ngân nhĩ, sau đó ném chén ra xa... Loảng xoảng một tiếng, chén rơi vỡ nát.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sát vách nghe được động tĩnh, liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai.

“Có muốn đi xem không?” Triển Chiêu hỏi xong, chợt nghe Tiểu Tứ Tử nói, “Đừng đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu vuốt ve, nói thầm trong miệng, “Ngày mai, phụ thân có thể cùng Cửu Cửu thành thân rồi.”

“A...” Triển Chiêu hít sâu một hơi, hỏi, “Như vậy không tốt a.”

“Ta thấy rất tốt đó chứ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Dù sao có Bao đại nhân ở đây, Công Tôn không thích, cứ để Bao đại nhân đem Triệu Phổ đi chém là xong.”

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, hai người suy nghĩ một chút, đều đứng dậy đi tới bên tường, lắng nghe động tĩnh sát vách.

.

Bên kia, Bàng Cát dán sát lỗ tai bên tường, nói, “Ai, lão Bao, lấy cho một cái chén!”

.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn đang híp mắt ngó mình chăm chăm, hỏi, “Thư ngốc? Người muốn làm gì?”

“Hì hì.” Công Tôn đi lên phía trước, nắm áo Triệu Phổ, nói, “Lưu manh người!”

“A...”

Triệu Phổ chợt nghe sát vách có một tiếng hít không khí đồng loạt truyền đến, bất đắc dĩ thở dài, sao mà đồng thanh vậy a?

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 93: Đứng Tường Cơm Cháy Không Phải Cơm

Triệu Phổ mở to hai mắt, thấy Công Tôn thái độ khác thường lại có chút kỳ quái bèn hỏi, “Thư ngọc, người muốn làm gì?”

Công Tôn thì lại dăm dăm nhìn Triệu Phổ, hì hì cười cười, “Đùa giỡn lưu manh.”

Triệu Phổ bật cười, có chút dở khóc dở cười nhìn y, hỏi, “Người đây là say rượu làm càn? Hay là say rượu rồi bức ta làm càn?”

“Người...” Công Tôn nhìn chăm chăm Triệu Phổ, hung dữ cảnh cáo, “Không được phản kháng!”

Triệu Phổ nhượng mi một cái, có vẻ rất cao hứng, “Vì sao ta lại phải phản kháng?”

Công Tôn vừa lòng tiến qua, Triệu Phổ đương nhiên sẽ ngẩng mặt, hưởng thụ mỹ vị từ trên trời rơi xuống.

Sát vách, Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, “Ê, vì sao lại là Công Tôn chủ động?”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt mờ mịt lắc đầu, cũng cảm thấy rất khó hiểu.

Hai người quay đầu lại thì thấy màn giường không biết từ lúc nào đã bị vén lên một góc, Tiểu Tứ Tử ló đầu ra ngoài hiếu kỳ nhìn sang, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn mình lại vội vàng rút trở vào.

“Cẩn Nhi?” Tiêu Lương hỏi Tiểu Tứ Tử, “Người đang làm gì đó?”

“Không.” Tiểu Tứ Tử sung sướng chui vào trong chăn, trở mình một cái, ôm Thạch Đầu, thay đổi một tư thế thoải mái chuẩn bị ngủ.

“Cẩn Nhi.” Tiêu Lương cũng chui vào, tiến đến bên cạnh Tiểu Tứ Tử, thấp giọng hỏi, “Người vừa nãy vào phòng, đã nói gì với Công Tôn tiên sinh?”

Tiểu Tứ Tử trên mặt đỏ rực cười mỉm chi, tiến đến ghé vào bên tai Tiêu Lương nói thầm một trận.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên không nghe được sát vách phát ra âm thanh gì nữa, cảm thấy hơi đáng ngờ.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, “Cứ như vậy... kết thúc à?”

Triển Chiêu nheo mắt lại hỏi, “Chuyện đó... quá trình cụ thể là như thế nào?”

Trên mặt Bạch Ngọc Đường thoáng chút xấu hổ, liếc mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng vuốt cằm, “Ta chưa từng làm, không biết, người biết không?”

Bạch Ngọc Đường quan sát hẩn một hồi, mỉm cười hỏi, “Nếu người thực sự muốn biết, ta có thể dạy người.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, cũng điềm tĩnh mỉm cười, “Lúc rảnh rồi có thể tham khảo một chút, người muốn dạy ta à... Ta học mọi thứ rất nhanh, hơn nữa chú trọng học đi đôi với hành.”

“Thật không.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy thật khiến người mong đợi a.”

Triển Chiêu tiếp tục dán mắt nhìn Bạch Ngọc Đường mà cười, Bạch Ngọc Đường cũng không cam yếu thế bèn cười đáp lại, chỉ là trong nụ cười của cả hai mang theo ý phân tranh cao thấp, tia lửa bắn ra bốn phía.

Trong màn giường, Tiểu Tứ Tử hí mở một con mắt, ôm Thạch Đầu trở mình một cái, đối mặt với Tiêu Lương, Tiêu Lương cũng mở tròn mắt nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng hỏi, “Tiêu Lương Tử, người nói, nếu như phụ thân cưới Cữu Cữu, ta đây gọi Cữu Cữu là mẫu thân, nhưng nếu như Cữu Cữu cưới phụ thân, vậy không phải ta sẽ gọi Cữu Cữu là phụ thân sao? Mà, phụ thân vẫn là phụ thân, như vậy Tiểu Tứ Tử chẳng phải có đến hai phụ thân sao?”

Tiêu Lương bị Tiểu Tứ Tử phụ thân tới phụ thân lui làm cho hồ đồ, bật cười nói, “Cẩn Nhi, vậy người chuẩn bị làm gì đây?”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, rồi hí mắt cười cười.

“Chuyện gì vui vẻ như vậy?” Tiêu Lương thấy Tiểu Tứ Tử hai má phính phính mềm mềm, nhìn không được vươn tay捏捏.

“Ai nha, thực sự là hạnh phúc nha.” Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu lăn qua lăn lại, “Ngày mai sẽ là người một nhà rồi... Ha ha.”

Bên ngoài màn giường, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau —— Chắc chắn vật nhỏ này đã làm gì rồi, nếu không sao nó lại khẳng định như đóng đinh rằng hôm nay sẽ đắc thủ chứ?

.

Lại nhắc đến Triệu Phổ và Công Tôn trong căn phòng kế bên.

Lý giải về lưu manh của Công Tôn hoàn toàn khác với Triệu Phổ, chỉ dừng lại ở cảnh giới một nụ hôn phớt cộng thêm cọ cọ.

Triệu Phổ tựa trên giường, nhìn Công Tôn vẻ mặt đặc ý tiến hành điều mà y tự cho là thuật làm lưu manh, Công Tôn không đến thì thôi, chứ lúc này đến, giống như một con mèo nhỏ dùng đuôi quét quét trên mặt hân, ngứa chết người.

“Thư ngốc, đừng náo loạn!” Triệu Phổ hít sâu một hơi, đè lại Công Tôn đã say khướt, nói, “Còn náo loạn nữa thì một hồi người tự gánh lấy hậu quả.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau... Nhịn không được kìa.

Công Tôn hiện tại say bí tỉ, làm gì nghe lọt vào tai a, trong óc chỉ có một ý niệm, lưu manh hân!

Triệu Phổ muốn đứng lên, không ngờ Công Tôn còn có chút sức lực, giơ tay đè hân lại.

Nhưng Công Tôn không sợ chết trên chóc, khiến Triệu Phổ cảm thấy trong lòng bốc lên một ngọn lửa càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng thực sự có chút không nhịn được, xoay người một cái đè Công Tôn xuống, “Thư ngốc, người còn làm vậy ta sẽ không khách khí đâu!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều lắc đầu, có thể chịu đựng đến giờ thật không dễ dàng, kỳ thực Triệu Phổ cũng chỉ là lưu manh ngoài miệng mà thôi, xét về bản chất thì vẫn là chính nhân quân tử.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương với Thạch Đầu đã cùng nhau tiến vào mộng đẹp, Tiểu Tứ Tử mơ thấy hỉ đường đỏ đỏ, Cữu Cữu nắm tay phụ thân cùng nhau đi vào bái thiên địa, sau đó Tiểu Tứ Tử ngồi đằng kia cười

khúc khích, trên bàn đều là bánh kẹo cưới đỏ đỏ... Trong lúc ngủ mơ, Tiểu Tứ Tử cười đến ngọt ngào.

Công Tôn sau khi bị Triệu Phổ đè lại, cũng hơi tức giận, có điều y lúc này vẫn còn mơ mơ màng màng, vươn tay ôm Triệu Phổ rồi cắn một cái.

Triệu Phổ giật mình không ngớt, dần dần lại trở nên ôn nhu, kiên trì đáp lại.

...

Dần dần, bầu không khí nóng lên, thiên thời địa lợi nhân hòa, ý niệm chôn giấu thật lâu trong lòng Triệu Phổ rốt cuộc bắt đầu nảy mầm, hay là... ngày hôm nay...

Triệu Phổ tuy rằng rất muốn, thế nhưng vẫn giữ lý trí, hăn đột nhiên nghĩ, nếu hôm nay Công Tôn thần trí không rõ mà hăn lại nhân cơ hội xằng bậy, vậy tựa hồ quá thô bạo, chỉ tiếc đây là đêm đầu tiên! Đêm đầu tiên đó a, phải người tình ta nguyện kinh thiên địa khiếp quỷ thần lâm li cho tới cùng mới được a! Hơn nữa hăn là thật sự yêu Công Tôn, vạn nhất Công Tôn vì thế mà u uất không vui, vậy không phải hăn gặp phiền to sao. Dù sao, Triệu Phổ cũng không phải là một kẻ hồ đồ, so với một đêm vui sướng, không bằng đầu bạc đến già thì thực tế hơn, phải tế thủy trường lưu* thì tế thủy trường lưu đi, Công Tôn vui là được.

*(những dòng chảy nhỏ hợp thành sông lớn, trong câu này ý là cứ từ từ không nên nôn nóng mà làm uổng công sức bấy lâu nay)

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ cũng tỉnh táo lại, chỉ phải âm thầm nhịn xuống, cùng Công Tôn ở đó mà dây dưa, một người thì lung tung đùa giỡn lưu manh, kỳ thực là đang tự dâng mình lên miệng tên lưu manh thật sự, một người ăn không được, đành phải bồi lưu manh giả kia cho đỡ ngien.

Mà đồng thời, những người nghe trộm ở hai căn phòng bên cạnh như lọt vào sương mù, đây rốt cuộc là thành công hay không thành công vậy?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nỗ lực tốt mà còn nghe được không quá rõ ràng, thì Bao Chứng và Bàng Cát đương nhiên không nghe được cái gì rồi.

Mà ngay khi hai ông liều mạng bám dính vào tường lại không nghe ra được cái gì, đột nhiên, có một tiếng xoạch vang lên.

Bao Chứng vừa quay đầu lại, thì thấy cửa sổ mở toang... Một thứ gì đó trắng toát nhẹ nhàng tiến đến, tựa hồ là một người nhẹ bay vào...

Bao Chứng vừa định kêu, nhưng thứ này có tốc độ cực nhanh, thoáng cái đã vọt tới trước mặt Bao Chứng, Bao Chứng cả kinh, chỉ thấy là một nữ tử mặc bạch y, ông vừa định há mồm, nàng kia đã xuất thủ như điện, thoáng cái điểm trúng huyệt đạo của Bao Chứng.

Bao Chứng không động đậy được cũng không nói gì được, đành phải hoảng sợ nhìn nàng, Bàng Thái Sư ở một bên cũng phát hiện, quay đầu nhìn, thì thấy trước mắt hiện lên một nữ quý.

“A...” Bàng Thái Sư vừa bật thốt ra tiếng, thì cũng bị nữ quý kia điểm huyệt đạo.

Mà lúc này, những người xung quanh chợt nghe được một tiếng kêu cổ quái truyền đến.

.

Công Tôn và Triệu Phổ hiện đang ý loạn tình mê người người ta ta, Triệu Phổ nghe được động tĩnh sát vách, vừa định đi xem, nhưng cái cổ bị Công Tôn ôm, “Hm...” Công Tôn nói thầm trong miệng, “Không được đi!”

“Không đi!” Triệu Phổ nhanh chóng nhào trở lại, được lắm, trời sập xuống hăn cũng không đi đâu hết!

Trên nóc nhà, Tử Ảnh ngáp một cái, hỏi Giả Ảnh, “Hồi nãy ai kêu vậy?”

Giả Ảnh nói, “Lo chi ai kêu, lúc này đi vào phòng chừng sẽ bị Vương Gia đánh.”

“Chuyện này cũng đúng.” Tử Ảnh lại ngáp cá nữa, xoay người tiếp tục gật gù ngủ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cách hai gian phòng, liếc mắt nhìn nhau, vừa nãy có tiếng ưm ưm, không lẽ Công Tôn và Triệu Phổ thật sự làm gì đó rồi ư?

Hai người lại cau mày tiếp tục kiên trì nghe ngóng.

.

Lúc này, Bao Chứng mở to hai mắt nhìn nữ quỷ đột nhiên xuất hiện trước mặt, nàng hắc hắc cười, nhìn nhìn Bao Chứng rồi lắc đầu, “Đen quá gầy quá, không thích.” Nói rồi chuyển tới bên cạnh Bàn Cát, vươn tay vỗ vỗ gương mặt phịch phịch của Bàn Cát, nói, “Ha hả, bên này... ta thích!” Nói xong, giơ tay đẩy Bàn Cát lên giường, hạ màn xuống.

Bàn Thái Sư thật thảm, đây gọi là có khổ mà không thể nói.

Bao Chứng cau mày đứng tại chỗ, rất nhanh, trong giường vang lên tiếng động ầm ĩ, ông chỉ có thể lắc đầu, lão Bàn, không ngờ người thực sự không giữ được khí tiết của tuổi già... Ai, đã lớn tuổi rồi... Tội lỗi quá đi.

.

“Tiếng gì đó?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hình như là trên giường.”

Bạch Ngọc Đường cũng giật mình không ngớt, “Không lẽ, thực sự gạo nấu thành cơm sao?”

Hai người càng nghe càng kịch liệt, cuối cùng thì người đang kiểm chế ở sát vách đã thật sự làm tới, quyết định vẫn là không nên nghe, xem ra ngày mai giấc mơ của Tiểu Tứ Tử sẽ trở thành sự thật. Nhưng phỏng chừng lần này bọn họ sẽ ngừng lại vài ngày ở Từ Châu phủ rồi, Công Tôn dù sao cũng là một thư sinh văn nhược, kịch liệt như vậy, tốt xấu gì cũng nên nghỉ ngơi vài ba ngày chứ?

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đi về giường, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương ôm Thạch Đầu cùng nhau ngủ rất say. Đặc biệt là Tiểu Tứ Tử, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn cười rất tươi, ôm Thạch Đầu sát vào bên mình, khả ái không nói nên lời.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nghĩ, nếu như có thể chu toàn giấc mộng của Tiểu Tứ Tử, cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt a, nghĩ xong, hai người đều đi ngủ, cũng không biết qua bao lâu, động tĩnh sát vách mới chậm rãi an tĩnh lại.

.

Công Tôn sau khi rượu phát tác, thì ôm Triệu Phổ không cho đi, Triệu Phổ đã cảm thấy mỹ mãn, tuy rằng không có quá nhiều chỗ tốt, nhưng ít nhất có thể được Công Tôn chủ động. Mặt khác, Triệu Phổ còn toan tính một chút, hôm nay Công Tôn chủ động tất cả mọi người đều nghe được, sáng sớm ngày mai phải bảo y chịu trách nhiệm!

Chỉ là, Triệu Phổ cũng có chút thắc mắc, sao gian phòng sát vách lại truyền đến tiếng động cổ cổ quái quái, hay là do Bàn Thái Sư quá béo, ngủ trên giường trở mình? Có điều có Tử Ảnh và Giả Ảnh ở đó, phỏng chừng không có gì đâu. Triệu Phổ hiện tại lưu ý Công Tôn hơn, con mọt sách này

uống say rồi gặp người nào cũng bổ nhào lên, hay là chỉ bổ nhào lên một mình hẳn?

Suy nghĩ đến nửa đêm, Triệu Phổ cũng hơi mệt mỏi, ngáp một cái, ôm Công Tôn đang ngủ say, chậm rãi thiếp đi.

...

Sáng sớm hôm sau.

“Cáp a...” Công Tôn ngồi dậy, ngáp một cái, lười biếng rướn thắt lưng, cúi đầu vừa nhìn...

Chỉ thấy Triệu Phổ y phục không chỉnh tề ngủ bên cạnh, nhìn lại chính mình, Công Tôn cả kinh... Y phục của mình cũng xốc xếch bừa bộn, rất mất trật tự.

Công Tôn sững sốt một lát mới đẩy đẩy Triệu Phổ, “Này.”

Triệu Phổ hừ hừ một tiếng, không nhúc nhích, tựa hồ lười động đậy.

“Này, Triệu Phổ.” Công Tôn lại đẩy đẩy hẳn, lúc này, chỉ thấy cửa “Két” một tiếng rồi mở ra...

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử chạy ào vào, vọt tới bên giường, Tiêu Lương tiến vào theo, mấy ảnh vệ ngoài cửa cũng vội vã đi đến làm nhân chứng.

“Ai, các người...” Công Tôn muốn nói ‘cả đám các người tiến vào làm cái gì’, thì thấy mọi người đều nhìn vào giường mình.

“Hmm?” Triệu Phổ cũng bò dậy, ngáp một cái, nói, “Sớm.”

“Người...” Công Tôn hiện tại có chút ấp úng.

Triệu Phổ cau mày nhìn Công Tôn, nói, “Người tối hôm qua rất thô bạo.”

“A?” Công Tôn vẻ mặt khó hiểu nhìn Triệu Phổ, “Người nói cái gì a?”

“Phụ thân, tối hôm qua người uống say.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói thầm một câu.

Công Tôn gật đầu, y cũng biết tối hôm qua mình uống hơi nhiều, ngẩng mặt suy nghĩ một chút, mơ hồ, dường như đã nghĩ tới cái gì, dường như y đã làm gì đó... Trong đầu vẫn còn bảo lưu một đoạn ký ức ngắn, trong đầu vẫn nhớ ý niệm phải lưu manh Triệu Phổ... Công Tôn trong nháy mắt mặt đỏ tới mang tai.

“Không... không thể nào.” Công Tôn mở to hai mắt nhìn Triệu Phổ, nghĩ không quá khả năng, thì thấy Triệu Phổ vươn tay đến, ôm vai Công Tôn cười nói, “Thư ngọc, người phải chịu trách nhiệm a.”

“Ta...” Công Tôn trong nhất thời cũng luống cuống tay chân, nhìn trái nhìn phải, Tiểu Tứ Tử bổ nhào tới, ôm chầm lấy cổ Công Tôn, nói, “Phụ thân, như vậy có thể thành thân rồi phải không? Chúng ta cùng Cửu Cửu là người một nhà phải không?”

“Ách...”

Công Tôn vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tiểu Tứ Tử, rốt cuộc chuyện gì xảy ra a? Lại nhìn nhìn Triệu Phổ bên cạnh... Hôm qua mình không phải đã... thực sự làm gì rồi chứ?

“Nghĩ không ra a.” Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, nói, “Dường như không phát sinh chuyện gì a.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, mỉm cười, “Sức chịu đựng của Triệu Phổ cũng không tệ lắm.”

“Àn.” Triển Chiêu cũng có chút tán thưởng mà gật đầu, nhưng mà cũng có chút thắc mắc, vậy tối hôm qua động tĩnh từ chỗ nào truyền lại? Hắn xoay mặt nhìn gian phòng sát vách, “Đi? Đại nhân bọn họ còn chưa tỉnh sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy kỳ quái, bình thường Bao Chứng đều là người thức dậy sớm nhất.

.

Triển Chiêu đi đến gõ cửa, “Đại nhân?”

Không ai trả lời.

Kêu vài tiếng, vẫn như cũ không ai trả lời.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút không ổn.

Lúc này, những người gần đó cũng nghe được động tĩnh bèn vây quanh, chỉ thấy Triển Chiêu nhấc chân đá tung cửa phòng... Cửa phòng mở toang, mọi người tiến vào trong, chỉ thấy Bao Chứng đứng bên tường, vẫn không nhúc nhích, chỉ là vẻ mặt lo lắng nhìn mọi người.

“Đại nhân!” Triển Chiêu vội chạy tới, giơ tay giải khai huyệt đạo của Bao Chứng.

“Ai nha...” Bao Chứng vừa thở dốc vừa chỉ vào giường, nói, “Lão Bàng.”

Bạch Ngọc Đường vừa lúc đứng bên giường, đi đến, vươn tay nhẹ nhàng vén màn giường, nhìn vào trong...

Mọi người thấy sắc mặt của Bạch Ngọc Đường biến đổi trong nháy mắt, rồi lập tức xoay người phóng đi, càng đi càng nhanh, che miệng rồi lao vù

xuống lầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn Triệu Phổ cũng vừa tới cửa.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ có chút khó hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường đang vội chạy ra, cảm thấy mờ mịt.

“Sẽ không là...” Công Tôn sắc mặt cũng trắng, Bàng Thái Sư chẳng lẽ đã gặp phải điều bất trắc?

Mọi người đều khẩn trương lên, tuy rằng lão nhân này thường ngày ăn hối lộ làm trái pháp luật, nhưng dù sao cũng là Thái Sư, thân là cự thần lưỡng triều không phải hoàn toàn không có chỗ đáng học hỏi, hơn nữa mọi người cùng lên đường, chỉ có lão xảy ra chuyện... Trở lại làm sao ăn nói a.

Tử Ảnh đẩy đẩy Giả Ảnh, ý bảo —— Người đi xem!

Giả Ảnh nhú mày, đi tới bên giường, hỏi Bao Chứng, “Bao đại nhân... Bàng Thái Sư không phải đã...”

“Đã, đã bị nữ quỷ kia... rồi á!” Bao Chứng sốt ruột, nói, “Lão Bàng không biết thế nào rồi.”

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, sẽ không là... Thực sự là nữ quỷ mà hôm qua Tiểu Tứ Tử nói à?

Lúc này, đột nhiên, nghe được bên trong giường truyền đến tiếng khóc ô ô.

Mọi người sửng sốt, thanh âm này là của Bàng Thái Sư.

Bao Chứng thở phào một cái, “Không chết, không chết thì tốt rồi a!”

“Thái Sư?” Triệu Phổ đi đến, vươn tay nhẹ nhàng vén lên màn giường, mọi người nhìn vào... cả kính mở to hai mắt.

Chỉ thấy trên giường là một mảnh hỗn độn, Bàn Cát thân thể trần trụi cuộn trong chăn, đang khóc ô ô, vai và chân phì phì lộ ra bên ngoài, trên người đều là vằn xanh xanh tím tím. Mà càng làm cho người ta chịu không nổi chính là, bên cạnh Bàn Cát còn có một nữ nhân đang nằm, trông nàng xấp xỉ bốn mươi tuổi, mặc một thân trắng toát, tóc tai bù xù dựa vào một bên, nắm tay chống cằm, một tay vỗ Bàn Cát, “Khóc cái gì? Không phải chỉ cởi vài kiện xiêm y của người thôi sao... Sau đó cũng đã cùng người rồi đấy thôi.”

...

Mọi người bên ngoài trầm mặc.

“Phụ thân, các người đang xem cái gì?” Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu chạy đến, Công Tôn kinh hãi, vội ngồi xổm xuống che mắt bé lại, “Không được xem!”

Tiểu Tứ Tử còn chưa hiểu mô tê gì, Công Tôn đã ôm lấy bé xoay người bỏ chạy.

Tiêu Lương muốn nhìn, cũng bị Tử Ảnh Giả Ảnh lôi ra ngoài.

Triệu Phổ biết Bạch Ngọc Đường khẳng định chạy ra ngoài đi mưa, hẳn cũng có chút xung động muốn nôn sạch cả ra.

Bao Chửng ở một bên nhú chặt đôi mày, Triển Chiêu thờ phào nhẹ nhõm, may mà nữ quý này chỉ thích trắng trắng mập mập, vạn nhất thích đen thui gầy teo, vậy không phải Bao đại nhân khó giữ khí tiết tuổi già rồi sao... Có điều Bàn Thái Sư lúc này thật thảm, anh danh một đời bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, tuy rằng lão cũng chả có anh danh gì, nhưng sau này chắc chắn sẽ bị ám ảnh.

Các ảnh vệ khác cũng chạy đến, có điều nói đi cũng phải nói lại, đây thực sự là nữ quý sao? Vì sao nàng tiến vào phòng mà tất cả mọi người đều

không phát giác?

.

Sau nửa canh giờ, Bàng Thái Sư đã mặc xiêm y, được hai ảnh vệ đỡ tới ngồi trong viện, tất cả mọi người ngồi xuống, chỉ thấy bạch y nữ quý nọ cũng thông thả đi ra, nhìn mọi người hắc hắc cười không ngừng, âm trầm kinh khủng như vậy, thật sự giống hệt một nữ quý.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói với Công Tôn, “Nàng là quý quý hôm qua Tiểu Tứ Tử thấy đó.”

Bao Chứng nhìn nhìn nữ quý nọ, hỏi, “Người chính là hái hoa tặc kia sao?”

Nữ quý nọ trên dưới quan sát Bao Chứng một chút, cười nói, “Bao đại nhân quả nhiên danh bất hư truyền.”

Bao Chứng sững sốt, mọi người hai mặt nhìn nhau, hỏi, “Người biết chúng ta là ai sao?”

Nữ quý nọ nhướng mi một cái, vòng tay qua ôm Bàng Cát đang bị kinh hách quá độ, nói, “Đây là hôn phu của ta, Bàng Thái Sư sao, khả khả.” Vừa nói, vừa vỗ vỗ bụng tròn của Bàng Thái Sư, “Đáng ghét, thật khả ái!”

Tất cả mọi người không hiểu sao có một xung động muốn đập đầu vào tường.

“Người không lẽ là...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhìn chăm chăm nữ quý nọ, một lát mới hỏi, “Hoạt Quý Từ Thái Phượng?”

“Nga... Chính là Hoạt Quý Từ Thái Phượng sao?” Triển Chiêu cũng nghĩ tới.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Là ai a?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, “Ta không phải người trong võ lâm, chưa nghe qua.”

“Chắc chắc.” Nữ quỷ gật đầu, trên dưới quan sát Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Cầm Mao Thử và Ngự Miêu a... Ân, hiện nay những thanh niên có thể nhận ra ta trong chốn giang hồ cũng không nhiều, hai người thì từ trước đến nay vốn đã nổi bật rồi.”

“Ai vậy?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi Triển Chiêu.

“Từ Thái Phượng là giang hồ tiền bối, người đừng thấy nàng còn trẻ tuổi như vậy, kỳ thực phỏng chừng đã gần sáu mươi rồi.” Triển Chiêu trả lời.

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe Bàng Cát ư ử muốn khóc tiếp, thương cảm cho lão bị một lão thái bà trêu ghẹo...

“Ngoan, đừng khóc.” Từ Thái Phượng sờ sờ đầu Bàng Cát, “Lão bà tử ta đây sẽ không bạc đãi người đâu.”

“Khụ khụ.” Triệu Phổ ho khan một tiếng, hỏi Từ Thái Phượng, “Nếu là tiền bối giang hồ, vì sao lại làm chuyện hái hoa.”

“Đó gọi là người tình ta nguyện.” Từ Thái Phượng hắc hắc cười, nói, “Chỉ tiếc a, bây giờ thật nhiều lang quân ác độc bạc tình bạc nghĩa nga, sau một đêm phong lưu liền trở mặt thành thù, cắn ngược lại ta một ngụm a.”

Tất cả mọi người thở dài, sao lại là cái dạng này.

“Người tới có chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Người không phải hoạt động ở vùng bắc bộ sao, tại sao lại tới phía nam?”

“Nga... Ta có một số việc muốn xử lý, cho nên nán lại nơi này.” Từ Thái Phượng nhìn nhìn Triệu Phổ, lại nhìn nhìn Bao Chứng, “Không dối gạt các

vị, lão bà tử ta a, biết một bí mật kinh thiên động địa, nói ra, có thể tránh khỏi một trận tai họa, chí ít có thể cứu tính mệnh của mấy trăm vạn người.”

Mọi người đều sửng sốt.

“Có điều.” Từ Thái Phượng được nước lấn tới, nhìn Bao Chứng, cười nói, “Bao đại nhân... Lão bà tử ta, có một oan khuất muốn nói trước.”

“Oan khuất?” Bao Chứng suy nghĩ một chút, hỏi, “Chính là chuyện người hái hoa ngược sao?”

“Đó sao lại là oan khuất được chứ?” Từ Thái Phượng lại cười, vỗ vỗ Bàn Cát, “Bàn Thái Sư, nga?”

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ nhìn hai người, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, quý quý kia, là tình nhân của Tiểu Đỗ Tử sao?”

Công Tôn vội vàng che miệng bé lại, Từ Thái Phượng cũng vui vẻ, cười nhìn Tiểu Tứ Tử, nói, “Hảo cho oa oa béo nha, nói nghe rất xuôi tai.” Rồi giơ tay từ trong lòng lấy ra một thứ, ném cho Tiểu Tứ Tử, “Chụp lấy, nãi nãi tặng cho người.”

Triệu Phổ bên cạnh Tiểu Tứ Tử giơ tay chụp được, vừa nhìn, chỉ thấy là một hạt châu màu đen trong suốt, ước chừng phân lượng thì biết là một bảo bối, chuyển tay giao cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vươn tay nhận lấy, nhìn trái nhìn phải, hỏi Công Tôn, “Phụ thân cái này đáng giá sao?”

Công Tôn nhìn nhìn, gật đầu, “Chắc vậy.”

Tiểu Tứ Tử sung sướng đem hạt châu giấu vào tiểu hà bao, nghĩ, sau này có thể dùng làm sính lễ, thú Tiểu Lương Tử.

“Oan tình gì?” Triền Chiêu có chút khó hiểu, tâm nói, lão bà này công phu không thể đùa, còn có người có thể khi dễ được sao?

“Ha hả.” Từ Thái Phụng lạnh lùng cười cười, nét hòa nhã trên mặt cũng thu lại, trở nên có chút thâm trầm, “Ta chỉ là thay người giải oan mà thôi... Bao đại nhân, có một oan án tà trời, ngài có tra không?”

“Oan án nghiêm trọng cỡ nào?” Bao Chứng thắc mắc.

“Ta cho các người xem vài thứ.” Từ Thái Phụng vừa đi ra ngoài, vừa quay đầu lại vẫy vẫy tay gọi mọi người, “Đến, các người đi theo ta.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 94: Người Hữu Tình Khi Nào Mới Thành Quyến Chúc? Cấp Bách Lãm

Từ Thái Phượng dẫn mọi người rời khỏi khách điểm, đi đến vùng ngoại thành.

Mọi người vào Từ Châu phủ từ cửa bắc, mà Từ Thái Phượng thì dẫn bọn họ đi đến cửa đông, ra khỏi thành, chạy tới gần ngoại ô.

Từ Thái Phượng vừa một tay kéo Bàn Cát, vừa quay đầu lại nhìn mọi người.

Mọi người vẫn đều có chút xấu hổ.

Bao Chứng dù sao mặt đã đen sần rồi, hơn nữa niên kỷ cũng hơi lớn, không câu thúc như những thanh niên này, vả lại ông một lòng nghĩ về oan án, nên cùng đi phía trước.

Bàn Cát mặt sạch mặt mũi, rất muốn giơ tay che mặt, đây là chuyện gì a, không còn thể diện để nhìn người nữa. Nếu việc này lan truyền ra, lão đường đường là Thái Sư của một quốc gia, lại bị một yêu nữ hái hoa... Ai nha, tác nghiệt mà, chết mất thôi.

Bao Chứng nhìn lão Bàn cảm thấy đồng tình, có điều lại thấy có hơi buồn cười, liều mạng nhin xuống, tuy rằng mặt đen, nhưng hiện tại mà cười thì quá không phúc hậu.

Từ Thái Phượng liếc mắt nhìn một cái, đi sau lưng chính là Công Tôn và Triệu Phổ.

Trên mặt Triệu Phổ không có nhiều biểu tình, trong tay ôm một em bé bụ bẫm, là Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên cánh tay Triệu Phổ, không biết đang thì thì thăm thăm nô đùa gì với hã, trong lòng bé còn ôm một con trảo ly màu trắng sữa tròn vo mập mạp, đang liếm mao.

Từ Thái Phượng mỉm cười, lại nhìn Công Tôn, y đang dắt tay Tiêu Lương bên cạnh, vừa đi vừa nhắc nhở Tiêu Lương cẩn thận tảng đá dưới chân, Tiêu Lương hiếu kỳ nhìn xung quanh, tựa hồ đang nhớ đường... Một gia đình rất ấm áp.

Công Tôn ngẩng đầu, thấy Từ Thái Phượng đang nhìn mình, bèn hỏi, “Tiền bối có gì chỉ giáo?”

Y hỏi xong, Triệu Phổ nhướng mi một cái, nhìn Từ Thái Phượng.

Từ Thái Phượng chỉ mỉm cười lắc đầu, xoay mặt nhìn nơi khác.

Đi bên cạnh Công Tôn và Triệu Phổ chính là Âu Dương Thiếu Chinh, còn có các ảnh vệ, Từ Thái Phượng hí hí mắt, quay mặt lại.

Phía trước, là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Từ Thái Phượng dán mắt nhìn hai người, mỉm cười, dường như rơi xuống trên người Bạch Ngọc Đường.

Vừa nãy hã chính là người đầu tiên vén màn lên xem, lúc đó thấy được biểu tình mục trừng khẩu ngốc của hã, bây giờ nhớ tới Từ Thái Phượng thật sự rất buồn cười, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường...

Từ Thái Phượng sờ sờ cằm, dường như đã gặp qua ở đâu rồi.

“Này.” Từ Thái Phượng đột nhiên gọi hai người phía trước.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi phía trước đều quay đầu lại nhìn nàng.

Từ Thái Phượng suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Bạch Ngọc Đường, người từng đi đến Bắc Hải* rồi phải không?”

*(thành phố cảng quan trọng của khu tự trị dân tộc Choang, Quảng Tây, Trung Quốc)

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, gật đầu, “Ách... Năm năm trước từng đến.”

“Nga... Vậy đúng rồi.” Từ Thái Phượng cười nói, “Ta đã nói thảo nào cảm thấy trước đây đã từng gặp người.”

“Tiền bối đã cư ngụ ở Bắc Hải từ lâu, tại sao đột nhiên lại đến phương nam?” Triển Chiêu hỏi.

“Ai...” Từ Thái Phượng cười cười, bàn tay nhẹ nhàng túm vuốt mái tóc đen khô như cỏ, nói, “Gọi cái gì mà tiền bối a, gọi Từ nương là được rồi.”

Tất cả mọi người nhin không được giật giật khóe miệng —— Từ... nương...

(Từ nương, ngoại trừ là một cách gọi thân thiết với một phụ nữ lớn tuổi họ Từ, thì còn nghĩa là mẹ hiền -___-)

“Ha hã, ta đến vùng Giang Nam này là vì nghe nói nam tử Giang Nam đều tuấn tú hơn phương bắc, cho nên tò mò... Quả nhiên.” Từ Thái Phượng nói, vươn tay sờ sờ cằm Bàn Thái Sư, “Thật khả ái.”

Bàn Thái Sư thật muốn đi chết, thở dài nói với Từ Thái Phượng, “Nữ hiệp, người tha cho lão phu được không?”

Hai hàng lông mày của Từ Thái Phượng dựng thẳng, “Người nói cái gì? Nam nhân thối tha, ăn xong rồi

muốn chối bỏ à? Bao đại nhân đang ở đây kìa, người muốn bội tình bạc nghĩa hả?”

Bàng Thái Sư dờ khóc dờ cười, chỉ vào mình, “Rõ ràng là... người, người loạn ta...”

Mọi người bất đắc dĩ, Bàng Thái Sư vẫn đừng nên nói nữa, càng nói nghe càng kỳ cục.

“Ta loạn người?” Từ Thái Phượng cười xấu xa ôm Bàng Thái Sư, hỏi, “Ta loạn người thế nào vậy? Rõ ràng chính là lão bất tử nhà người chiếm tiện nghi của lão thái bà ta đây.”

Bàng Thái Sư tay chân run rẩy, xong, lại bị bắt nạt...

“Nè, quay về thì nhớ kỹ, đại kiêu tám người nâng đến đón ta, ta muốn làm chính thất, chúng ta đầu bạc đến già!” Từ Thái Phượng chột chột bụng Bàng Thái Sư, “Tướng công...”

Một tiếng tướng công gọi đến Bàng Thái Sư mặt mày nhăn dúm, tất cả mọi người hết nói, Triệu Phổ và Công Tôn nghiêng đầu nhìn cảnh này, thấy có chút khó hiểu, tâm nói, thì đúng là nam tử Giang Nam tuần tú, Từ Thái Phượng người có thể trêu ghẹo Triển Chiêu chọc ghẹo Bạch Ngọc Đường a, tại sao hết lần này tới lần khác cứ coi trọng Bàng Thái Sư, này... Nói thật, Bao đại nhân cũng tuần tú hơn lão mà, chỉ tiếc là hơi đen chút.

Triển Chiêu đi suốt một đường, cảm thấy rất vui vẻ, đảo mắt, thấy Bạch Ngọc Đường giơ tay ấn huyệt thái dương tựa hồ hơi chóng mặt, bèn hỏi, “Này, làm sao vậy? Vừa này còn chưa nôn sạch à?”

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn hắn, cảm thấy vẫn hơi buồn nôn.

Triển Chiêu cũng có chút ngoài ý muốn, Bạch Ngọc Đường cái gì cũng không sợ, chỉ sợ những chuyện như vậy, đúng là người nào cũng có nhược điểm mà, thật thú vị.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nhin cười thì cảm thấy có chút vô lực, con mèo này, trước đây mình thật vất vả mới giành được một chút phần thắng, lại bị hấn kéo lại cho hòa, lần này xem ra lực lượng lại ngang nhau, còn phải chịu khổ dài dài.

Phía sau, Triệu Phổ và Công Tôn đi cạnh nhau, Triệu Phổ nháy nháy mắt với Công Tôn, ý bảo y nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kìa.

Công Tôn liếc nhìn, mỉm cười —— Cặp đôi này khá là vi diệu a.

Tiểu Tứ Tử tối hôm qua vẫn cứ lo nghĩ về chuyện Công Tôn, tuy rằng đã ngủ, cũng cố gắng nằm mơ, lúc thì mơ Công Tôn và Triệu Phổ hai người nấu cơm, cơm sôi rồi, còn có một miếng cháy dày dày. Một hồi lại mơ đến Công Tôn và Triệu Phổ nhập động phòng, sau đó thì bé ngồi đếm thật nhiều bạc, cưới Tiểu Lương Tử...

Nói chung đều là mộng rất đẹp, Tiểu Tứ Tử vui đến nỗi trong mộng còn ha hả cười khúc khích.

“Cáp a~” Tiểu Tứ Tử ngáp một cái, Công Tôn nhìn bé, “Không ngủ ngon sao?”

Tiểu Tứ Tử vươn tay rướn người qua đòi Công Tôn, Công Tôn đón lấy Tiểu Tứ Tử từ trong tay Triệu Phổ, Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn hỏi, “Phụ thân, phụ thân và Cửu Cửu, khi nào mới làm hỉ sự?”

Công Tôn sững sốt, Triệu Phổ ho khan một tiếng, nhìn phía trước, nhìn không chớp mắt.

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt nhìn Công Tôn, hình như rất sợ Công Tôn sẽ cự tuyệt.

Công Tôn hơi nhú mày, nói, “Ách... Chuyện này.”

Tiểu Tứ Tử dẫu mò, “Phụ thân, phụ thân đã ăn cơm của Cửu Cửu, còn không đáp ứng sao?”

Tất cả mọi người nhin cười, mặt Công Tôn đỏ bừng, giơ tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Nói bậy bạ gì đó hả? Cơm cái gì.”

Tiểu Tứ Tử có chút mất hứng, tại sao đã đến nước này, còn không chịu thành thân chứ? Lại liếc nhìn Công Tôn.

Công Tôn sững sốt, thấy vật nhỏ vành mắt hồng hồng thì hơi khó hiểu, “Tiểu Tứ Tử... Con... sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử meo máo, như vậy là muốn khóc nhè.

“Ai...” Công Tôn sốt ruột, nhéo mặt bé, “Sao vậy nha?”

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu bất mãn nói, “Phụ thân vẫn không chịu cưới Cửu Cửu sao, phụ thân hư lắm.”

“Không...” Công Tôn sốt ruột, bèn lắc đầu.

“Nga?” Triệu Phổ vội sẵn tới, “Vậy chừng nào?”

“Ách...” Công Tôn trừng Triệu Phổ, ý như muốn nói —— Người a dua làm cái gì, ta dỗ Tiểu Tứ Tử mà.

“Đúng rồi.” Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn, chăm chú hỏi, “Chừng nào? Ngày mai sao? Hay là ngày mốt?”

“Sao lại gấp như vậy...” Công Tôn tự nhủ vật nhỏ khó lường quá, cứ nhiên lại bức hôn!

“Không bằng để tháng sau đi.” Lúc này, Từ Thái Phượng phía trước đột nhiên nói, “Mùng ba tháng sau là ngày hoàng đạo, là ngày thích hợp làm hỉ sự nhất trong năm, vừa lúc, ta cùng với tướng công cũng thành thân ngay hôm đó!”

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, đều nhìn Bàng Thái Sư, Bàng Thái Sư vội vã xua tay muốn ngăn cản, đã thấy Từ Thái Phượng rất hung hãn liếc xéo mình, lời nói của Bàng Thái Sư đã bật ra tới bên mép cũng phải nuốt trở lại.

Ngay khi lão khóc không ra nước mắt, Bao Chứng vươn tay vỗ vỗ vai lão, cười nói, “Lão Bàng, người yên tâm, ta sẽ cho người một bao lì xì to.”

Bàng Thái Sư tức giận đến giậm chân, tâm nói, người cho ta một bao lì xì, ta cho người lấy ả này về nhà người chịu không?! Xong, về nhà thì làm sao ăn nói đây! Trong nhà còn có vài phòng di thái (vợ bé) nữa đó. Lại nghĩ đến nhi nữ của mình đã lớn như vậy, then chốt con rể còn là hoàng đế, u... Đòi mạng lão phu rồi

Tất cả mọi người vì chuyện của Bàng Thái Sư mà dở khóc dở cười, còn Tiểu Tứ Tử thì lại quan tâm chuyện hôn nhân của Công Tôn và Triệu Phổ, bé vươn tay ôm cổ Công Tôn, mắt sưng nước hỏi y, “Thật sao? Phụ thân thật sự mừng ba tháng sau sẽ cưới Cữu Cữu sao?”

Công Tôn há mồm nửa ngày cũng không thể nói ra, trong mắt Tiểu Tứ Tử ngập nước, giống như y nói không chịu, nước mắt sẽ lăn xuống, lần này mà khóc thì phỏng chừng lại phải dỗ thật lâu.

Mặt khác, Công Tôn cũng không biết vì sao, chỉ là không thể thốt ra một chữ không, vô thức nhìn Triệu Phổ, tựa hồ đang cầu cứu.

Khi mọi người ở đây đều dừng thẳng lỗ tai chờ Công Tôn gật đầu đáp ứng, thì Triệu Phổ đột nhiên giơ tay bế Tiểu Tứ Tử lên, nói, “Tiểu Tứ Tử, loại chuyện này, sao lại hỏi phụ thân người trước mặt nhiều người như vậy chứ?”

Tiểu Tứ Tử hơi sửng sốt, Triệu Phổ tiến đến bên tai bé, nói, “Phải len lén hỏi đó, phụ thân người sẽ xấu hổ, da mặt y mỏng mà, cũng đâu phải người không biết.”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, là vậy a?

Triệu Phổ híp mắt cười cười với bé, thừa dịp không ai chú ý, dùng thanh âm rất nhẹ ghé vào tai Tiểu Tứ Tử nói, “Đừng nóng vội, mừng ba tháng sau, phụ thân người không chịu thú, người hãy trối y mang tới.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ đối bé cười xấu xa, “Đến lúc đó chúng ta áp y vào động phòng.”

“Ngô!” Tiểu Tứ Tử nhanh chóng gật đầu, cùng Triệu Phổ ngoéo tay! Nói dù sao thì cũng muốn ghép phụ thân và Cửu Cửu thành một đôi mới được.

Công Tôn ở một bên nhìn, chợt nghe một lớn một nhỏ huyền thuyên không biết đang nói cái gì, vội tiến qua hỏi, “Hai người thương lượng cái gì đó?”

Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Tứ Tử ôm Triệu Phổ, dấu mỏ híp mắt nhìn Công Tôn.

Công Tôn trừng mắt, hải nha, hảo cho người vật nhỏ a, theo người bán ta a.

Những người khác, ngoại trừ Bao Chứng và Bàng Cát, đều là nội lực thâm hậu, cho nên nghe rõ ràng những điều Triệu Phổ nói, đều cười thầm, phỏng chừng mừng ba tháng sau có trò hay để xem rồi.

Từ Thái Phượng cười cười, nhìn nhìn Công Tôn và Triệu Phổ, lại nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, lẩm bẩm một câu, “Ân... Thật không sai a, tuổi còn trẻ vẫn thật là tốt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cách nàng gần nhất, nghe được rõ ràng, bèn xoay mặt nhìn nàng, chỉ thấy thần tình trên mặt Từ Thái Phượng rất quái dị, thản nhiên, còn có chút thương cảm, trên gương mặt âm trầm đó, có vẻ không quá cân đối.

Hai người liếc mắt nhìn nhau —— Thế này là thế nào? Từ Thái Phượng tựa hồ có tâm sự gì đó. Nhưng mà cũng phải thôi, người này vốn là một nhân vật thường được giang hồ tranh luận, nguyên vốn tưởng rằng nàng ẩn cư Bắc Hải sẽ không tái xuất, không ngờ lại lần nữa xuất hiện tại Trung Nguyên, hơn nữa... Làm hái hoa ngược? Chuyện này cũng thật đáng ngạc nhiên.

.

Mọi người lại đi một hồi, liền ly khai quan đạo, đi vào sâu trong rừng.

“Đang đi đâu vậy?” Triển Chiêu nhin không được hỏi Từ Thái Phượng.

Từ Thái Phượng nhìn nhìn hắn, mỉm cười, “Loại vật này, không đặt ở một nơi bí mật, phỏng chừng rất nhanh sẽ gây ra khủng hoảng.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Bao Chứng nhú mày, hỏi, “Là thứ gì rất dọa người sao?”

Từ Thái Phượng thờ ơ nhún vai, nói, “Ta thì nghĩ không có gì, còn người khác thấy ghê tởm hay đáng sợ, ta đây cũng không thể biết.”

Đang khi nói, mọi người đã tới một sườn núi nhỏ, phía trước không có đường đi, phía trên không có cây cối, xem ra bên dưới hẳn là một sườn dốc.

Từ Thái Phượng quay đầu lại, nói, “Tiểu hài tử không nên đi thì tốt hơn, thấy được thì không tốt.”

Tiểu Tứ Tử ôm Triệu Phổ, hình như nói... Muốn đi.

Tiêu Lương nhìn nhìn Công Tôn, ý như nói —— Ta không sợ gì cả.

Mọi người do dự một chút, Triệu Phổ đặt Tiểu Tứ Tử vào lòng Công Tôn, Giả Ảnh đưa qua một miếng vải mềm, bịt kín mắt Tiểu Tứ Tử, vậy là có thể cùng đi.

Tiểu Tứ Tử dẫu mở, bé cũng muốn xem mà, liền hỏi, “Tiêu Lương Tử cũng bịt mắt sao?”

“Khụ khụ.” Công Tôn gật đầu, nói, “Bịt luôn.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử nghĩ như vậy thì mới công bằng, lại hỏi, “VẬY... Thạch Đầu nhìn thấy cũng không sao chứ?”

Từ Thái Phượng quay đầu lại nhìn bé một chút, nói, “Dường một tiểu gia hỏa như vậy bên người, thực sự thú vị.”

Tiểu Tứ Tử ôm ôm Công Tôn, chui vào lòng y, bé bịt mắt nên nhìn không thấy, chỉ là ngữ điệu của Từ Thái Phượng này nghe rất âm trầm, cảm giác hảo dọa người nga.

Mọi người cũng cảm thấy đáng vẻ vừa này của Từ Thái Phượng có chút ước ao tựa hồ lại có chút đồ kị, cảm giác rất quý dị.

Triệu Phổ khẽ nhíu mày nhìn nàng một cái, ánh mắt Từ Thái Phượng chạm ánh mắt hắn, kinh hãi, Triệu Phổ này, khí phách thật mạnh. Nàng lập tức lắc đầu, quả nhiên là hôi mắt Tu La, vừa nhìn thấy có người khi dễ

người nhà của hắn thì đã lộ ra lang tính, ôn hòa dịu dàng chỉ là biểu hiện ngoài mặt mà thôi.

.

Vòng qua sườn núi, phía sau núi là một con đường dốc, thoạt nhìn rất trống trải, nhìn không ra điều gì không ổn, mọi người thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng sau khi đi đến sẽ thấy một tràng cảnh dọa người nào đó chứ.

“Tới rồi.” Mọi người ở đây còn đang chuẩn bị đi tiếp, thì Từ Thái Phượng đột nhiên ngừng bước.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Bao Chứng có chút khó hiểu mà nhìn nàng, hỏi, “Oan tình ở đâu?”

“Đừng vội, dù sao cũng không thể để ngoài sáng được.” Từ Thái Phượng ngồi xổm xuống, giơ tay nhẹ nhàng vuốt hai cái trên mặt đất, nạy lên một cái vòng hình tròn, cố sức kéo lên...

“Ầm ầm” một tiếng, một phiến đá lớn trên mặt đất bị kéo lên.

Triển Chiêu tính toán sơ sơ một chút, phiến đá này thật lớn, hơn nữa bên trên còn bị bùn đất và đá vụn lấp lên che giấu, nói ít thì cũng một hai trăm cân, Từ Thái Phượng quả nhiên nội lực thâm hậu.

Dưới phiến đá là một miệng giếng.

“Tảng đá này che một miệng giếng?” Bao Chứng có chút hiếu kỳ.

“Bao đại nhân.” Từ Thái Phượng cười cười, chỉ chỉ đáy giếng, nói, “Người không ngại thì nhìn vào trong giếng một cái.”

Bao Chứng hơi sững sốt, đi qua, đứng bên giếng nhìn vào trong, nhất thời cũng ngốc lảng.

Triển Chiêu bọn họ cũng hiếu kỳ chạy tới, vừa nhìn vào trong thì tất cả đều mục trừng khẫu ngốc.

Tiểu Tứ Tử cảm thụ được mọi người tâm tình biến hóa, đã định len lén vén khăn bịt mắt lên nhìn, lại bị Công Tôn ngăn cản, “Buông tay, đặt ra sau lưng.”

Tiểu Tứ Tử hơi dẫu mở, ngoan ngoãn buông tay, chẳng ra phía sau, chán nản tựa lên vai Công Tôn nhẹ nhàng thở dài một hơi, xem thường tiểu hài tử.

Công Tôn sợ dĩ không cho Tiểu Tứ Tử nhìn là có nguyên nhân, bởi vì cảnh tượng dưới giếng thật sự quá thảm liệt.

Miệng giếng là hình xương, sâu hun hút, cũng không biết chỗ nào mới là đáy, nhưng có thể thấy được, hang này cũng không phải là thiên nhiên hình thành, càng không thể chỉ là giếng nước, chung quy vẫn chưa nghe qua vùng Từ Châu phủ có phong tục đào giếng vuông để lấy nước bao giờ.

Có thể thấy được, giếng này là có người đào để sử dụng cho một chuyện đặc biệt nào đó, mà sử dụng cho chuyện gì thì vừa nhìn là hiểu ngay.

Chỉ thấy dưới đáy giếng, trong cát bùn bụi đất, có rất nhiều thi thể, thi thể đen đúa khô quắt, diện mục dữ tợn, cực kỳ đáng sợ.

Mọi người chỉ có thể nhìn đến mặt trên của thi thể, không thể thấy được đến tột cùng còn có bao nhiêu, những thi thể này giơ tay, ngẩng mặt há mồm vịn lấy vách tường, như vậy tựa hồ như liễu mạng muốn bò lên trên, nhưng điều này hiển nhiên không thể, vách tường dựng đứng lại trơn nhẵn, ngoại trừ từng vết cào xước thì không có bất luận thứ gì có thể leo lên.

“Những người này...” Một lúc lâu sau Bao Chứng mới mở miệng, “Là bị chôn sống sao?”

Từ Thái Phượng cười cười, nói, “Không sai, phỏng chừng là thế.”

“Người không biết tình tình cụ thể sao?” Triệu Phổ xoay mặt nhìn nàng, tựa hồ có chút không tín nhiệm.

Từ Thái Phượng nhún nhún vai, nói, “Ta chỉ là thỉnh thoảng đi ngang qua đây mới phát hiện thứ này.”

“Ngẫu nhiên phát hiện?” Triển Chiêu có chút hoài nghi, sẽ có người ngẫu nhiên phát hiện thứ bí mật như vậy sao?

“Nói ra thì vô cùng trùng hợp.” Từ Thái Phượng cười cười, nói, “Ngày đó, ta đang theo đuổi một chàng rất khả ái.”

Mọi người nghe đến đó thì liền run một cái, Từ Thái Phượng vội vỗ vỗ Bàn Thái Sư, nói, “Tướng công không nên ghen, hiện tại ta yêu nhất là người.”

Bàn Thái Sư cả trán tích đầy mồ hôi.

“Hắn ngay chỗ này bị vòng sắt kia làm vấp ngã, sau đó chân bị vòng sắt móc lấy, ta đương nhiên phải anh hùng cứu mỹ nhân.” Từ Thái Phượng nói khê.

Tất cả mọi người nỗ lực ức chế sức tưởng tượng của bản thân, kiên quyết không suy nghĩ đến cảnh tượng kia, để tránh buổi tối lại gặp ác mộng.

“Sau đó ta đã phát hiện vòng sắt là dính liền với mặt đất.” Từ Thái Phượng nói, “Ta cố sức kéo nó lên trên... Thì thấy tình cảnh bên dưới.”

“Cái kia... người kia thì sao?” Bao Chứng muốn tìm người đã cùng chứng kiến, đối chứng một chút xem Từ Thái Phượng nói có phải thật hay không.

“Nga... hân bị dọa chết giấc rồi.” Từ Thái Phụng lắc đầu, có chút thương tiếc nói, “Thật đáng thương a, lúc đó ta không nên để hân thấy cảnh tượng kinh khủng này.”

Mọi người đều hết nói chỉ đành thở dài.

“Oan án mà người nói, chính là thứ này sao?” Công Tôn hỏi nàng.

Từ Thái Phụng suy nghĩ một chút, nói, “Ta đây cũng thích lo chuyện của người khác, lúc nhìn kỹ, ta phát hiện những thi thể ở đây có nam có nữ, hơn nữa quan phủ tuyệt đối sẽ không dùng loại biện pháp này để xử quyết... Cho nên có thể có một bí mật ẩn giấu bên trong.” Nói, nàng giơ tay chỉ vào đáy giếng, vách đá ngay sát một cỗ thi thể, “Nhìn chỗ đó, có người để lại chữ bằng máu.”

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy chữ bằng máu đã sớm đổi thành màu đen, có điều người nọ tựa hồ rất căm hận mà cào vách đá, còn có một vài vết tích để lại.

Bao Chứng quen thuộc với chữ này nhất, đó là một chữ OAN thật to...

“Hô...” Âu Dương Thiếu Chinh thở dài một tiếng, “Quả nhiên oan khuất thật lớn.”

“Thư ngọc.” Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Những người này đã chết bao lâu rồi? Người có thể giám định sao?”

“Cũng không biến thành bạch cốt, chắc là chưa lâu lắm nhỉ?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn cũng khẽ nhú mày, y đem Tiểu Tứ Tử giao cho Phi Ảnh. Phi Ảnh bế Tiểu Tứ Tử ra xa một tí miễn cho bé không cẩn thận nhìn thấy, Tiêu Lương cũng cảm thấy ghê tởm, chạy đi bồi Tiểu Tứ Tử, bất quá lúc này

Tiểu Tứ Tử đã buồn ngủ, tựa tại nơi mà bé thích nhất – bộ ngực mềm mại của Phi Ảnh mà ngủ.

Công Tôn ngồi xổm xuống, giơ tay sờ lên vách giếng nhẹ nhàng khảy ra một ít đá đen nhỏ vụn, nói, “Những thứ này không phải đá vụn.”

Triệu Phổ tiếp nhận cầm trong tay, bóp bóp. giơ cho mọi người thấy, “Là than đá.”

“Than đá?” Mọi người đều có chút ngoài ý muốn, tâm nói, than đá thì sao?”

“Bên dưới hẳn là còn có khá nhiều than đá.” Công Tôn nghĩ nghĩ, thở dài một hơi, nói, “Than đá kỳ thực có thể sản sinh một loại khí độc, người thấy rất dễ bị trúng độc, những người này sở dĩ chết, ngoại trừ một phần là bị đè chết, phỏng chừng đại đa số đều bị ngộp chết hoặc trúng độc mà chết.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều ngồi xổm nghe Công Tôn kể, Triển Chiêu đi vòng vòng, nói, “Thảo nào đều là núi hoang, đất nơi này đều là than vụn, cây cối rất khó sinh trưởng, chỉ có vài gốc cây khô cằn úa cũng gần như chết hết.”

“Thi thể chôn trong than đá, lâu ngày nước trong thi thể sẽ bị hong khô, hình thành một loại cây khô thiên nhiên, thi thể sẽ biến thành trạng thái khô quắt xám đen, nhưng... Phía dưới có thể có nước.”

“Nga?” Triệu Phổ khó hiểu hỏi, “Phía dưới có nước?”

“Vùng Giang Nam thường hay có mưa, than đá thì không thấm nước, một phần nước mưa sẽ trực tiếp thấm vào trong đất, một phần trữ dưới than, sau đó mới chậm rãi thấm thấu vào trong bùn đất. Nhưng những thi thể phía dưới bị ngâm trong nước, lại bị thi thể và bụi phía trên ngăn trở, rất có thể sẽ hình thành một loại cây ẩm.” Công Tôn thở dài lắc đầu nói, “Thây ẩm

thì xương cốt khá mềm, bên ngoài thì thể sinh ra một lớp màng dính trơn nhầy, so với thầy khô còn khó nhìn hơn.”

Tất cả mọi người nhìn không được mà nhú mào, họ đã gây ra sai lầm gì, mà lại gặp kết cuộc thê thảm như vậy?

.

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh Triển Chiêu đột nhiên chú ý tới, Từ Thái Phụng yên lặng đứng ở nơi đó, biểu tình thản nhiên nhìn chăm chăm thi thể dưới đáy giếng, trong mắt hiện lên một tia dị dạng, hẳn không thể nhận ra loại biểu tình này, đến tột cùng thuộc về loại tâm tình nào.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mào, liếc mắt nhìn Triển Chiêu bên cạnh, chỉ thấy hắn còn đang chuyên chú nghe Công Tôn nói, hai mắt nhìn thi thể dưới giếng, tựa hồ hoàn toàn không chú ý đến khác biệt của Từ Thái Phụng.

Bạch Ngọc Đường muốn bảo Triển Chiêu liếc nhìn một cái, nhưng động tác lại không thể lộ liễu, hai người vừa lúc đứng bên cạnh nhau, hắn liền giơ tay, nhẹ nhàng khều ngón tay Triển Chiêu một cái...

Triển Chiêu tựa hồ vẫn chưa hoàn hồn, Bạch Ngọc Đường nhú mào, nhìn thoáng qua Từ Thái Phụng, chỉ thấy nàng quá mức nhập tâm, vẫn như cũ vẻ mặt phức tạp nhìn thi thể trong giếng.

Bạch Ngọc Đường đang nhú mào, nghĩ làm sao để tên Triển Chiêu phản ứng chậm này liếc qua một cái, nhưng cảm giác trên tay nóng lên, Triển Chiêu bắt được ngón tay của hắn.

Bạch Ngọc Đường cả kinh ngược mắt nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy con mèo này nhìn hắn cười xấu xa, Bạch Ngọc Đường nhất thời ngây ngẩn, con mèo này làm gì?

Triển Chiêu cười tủm tỉm tiến đến hỏi, “Bạch huynh, sao vậy a...”

Bạch Ngọc Đường trên mặt xấu hổ, con mèo này đang nghĩ gì vậy.

Đồng thời, cử động của hai người cũng đưa tới sự chú ý của Từ Thái Phụng phía trước, Bạch Ngọc Đường tinh tường thấy nàng thu hồi thần tình cổ quái đó, giống như không hề có chuyện gì xảy ra mà đi đến trên ghẹo Bàn Cát.

Bạch Ngọc Đường thở dài, rút tay về liếc mắt nhìn Triển Chiêu, lại nghe Triển Chiêu cúi đầu thấp thấp giọng mà cười, “Này, biểu tình như vậy, gọi là cảm xúc ngổn ngang.”

Bạch Ngọc Đường sừng sốt, con mèo này thấy sao? Mèo giáo hoạt!

Triển Chiêu cười xấu xa, rốt cuộc, mấy ngày nay vẫn luôn thất thế, hôm nay đã phản kích thành công rồi!

Đang lúc một người đặc ý một người bất đắc dĩ, Triệu Phổ đến vỗ vỗ vai hai kẻ đang không coi ai ra gì mà công khai “ve vãn” nhau kia, hỏi, “Hai người, mừng ba tháng sau có muốn cùng một chỗ luôn không?”

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ho khan một tiếng, xấu hổ bước sang hai bên.

Triệu Phổ cười cười, quay đầu lại, thì thấy Công Tôn đang dờ ra nhìn chằm chằm đáy giếng, nhin không được nhúu mày. Bước nhanh đến, Triệu Phổ giơ tay kéo Công Tôn đứng lên, nói, “Không phải người nói than có khí độc sao? Đừng nhìn nữa, còn nữa a, thứ này vô cùng dọa người, nhìn chằm chằm như vậy làm cái gì?”

Mà biểu tình trên mặt Công Tôn cũng rất kỳ quái, vẻ mặt rất kinh ngạc.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ hỏi y.

“Ách...” Công Tôn nhúu mày, một lát mới lắc đầu, nói, “Những thi thể này... không ổn a!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 95: Sự Tự Giác Của Công Tôn

“Thi thể có cái gì không ổn à?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Thư ngốc, mỗi lần nói chuyện người đừng có ngập ngừng như bị mắc nghẹn được không, gấp chết người đi được.”

Công Tôn ngẩn người, “Ta cũng không chắc lắm.”

Triệu Phổ thấy Công Tôn nói năng nhỏ nhẹ, vội bảo, “Không sao, nghẹn chết ta cũng không sao.”

Công Tôn bị hấn chọc cười.

“Khụ khụ.” Bao Chứng bên cạnh ho khan một tiếng, nhìn Công Tôn như đang hỏi, có thể nói được chưa? Ông đang nghẹn đây.

Công Tôn thu lại nụ cười, nói, “Cảm giác, thời gian tử vong của bọn họ trước sau không thống nhất.”

“Ý của tiên sinh là, những người này là lần lượt chết tại nơi này, mà không phải bị chôn sống cùng một lần?” Bao Chứng hỏi.

“Vâng...” Công Tôn gật đầu nói, “Chết kiểu này, kỳ thực là có lai lịch nhất định.”

Tất cả mọi người sửng sốt, nhìn Công Tôn, “Lai lịch thế nào?”

“Hm... Đa số đều là ngư dân quanh năm hoạt động trên biển.” Công Tôn nói, “Loại hố này, gọi là hố địa ngục, tương truyền là trực tiếp thông

đến mười tám tầng địa ngục, trước đây ta đã thấy qua trong một vài ký sự trên biển. Nghe nói có hai loại người sẽ bị chôn sống trong loại hố này.”

“Loại người nào?” Triệu Phổ hỏi.

“Một loại là thủy quân phản bội, dẫn đến việc các tướng sĩ toàn quân bị diệt, hoặc là kẻ phản bội làm cho truyền bị đắm.” Công Tôn nói, “Giống như là một loại tư hình của thủy quân để xử quyết kẻ phản bội.”

“Còn loại kia thì sao?” Bao Chứng hỏi.

“Là hải khấu (cướp biển).” Công Tôn chỉ chỉ y phục của những người đó, hỏi, “Có thấy kiểu tóc của họ rất kỳ quái không?”

“Ừmm, giống như một cái bánh bao.” Âu Dương Thiếu Chinh ngồi xổm xuống nhìn nhìn, “Ha? Người Phù Tang (Nhật Bản) a!”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Ta đoán là hải khấu.”

“Nga...” Triệu Phổ trong lòng hiểu rõ, “Có lẽ là dân bản xứ vào nhiều năm trước đây để xử quyết những tên hải khấu tù binh đã thiêu sát cướp bóc tại thôn trang ven biển, mới đào loại hố địa ngục này phải không?”

“Có thể là thế.” Công Tôn gật đầu, “Nhưng trong hố này, tựa hồ có cả người Phù Tang lẫn người Trung Nguyên.”

“Nói cách khác, hải khấu và phản quân đều có sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Bị xem như phản quân và hải khấu đem xử quyết thì không sai.” Bạch Ngọc Đường bên cạnh thản nhiên nói, “Về phần có thực sự là hải khấu phản quân hay không, thì không ai nói rõ ràng được.”

Công Tôn gật đầu với hắn, nhìn sang Triệu Phổ, “Không sai, quả thực là như vậy.”

Triệu Phổ sau khi nghe xong thì nhìn Bao Chứng, hỏi, “Bao Tướng, ngài nghĩ sao?”

Bao Chứng giơ tay vuốt chòm râu, nói, “Đây không giống như việc mà người bình thường sẽ làm, hố này ngay ngắn như vậy, cảm giác là người thông thạo đào ra, quan phủ có thể có ghi chép.”

Công Tôn giơ tay vuốt cằm, khẽ nhú mày, “Then chốt là tra không được thi thể đến tột cùng đã chết bao lâu.”

“Kéo một người lên xem, biết đâu có thể điều tra ra được?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn lắc đầu, “Rất khó xác định, bởi vì lấp cùng với xỉ than, dù có điều tra, cũng không chắc sẽ chính xác.”

Triệu Phổ nhú nhú mày, “Dân bản xứ không biết có ai biết chuyện này hay không.”

“Biết đâu tuy thi thể ở đây đã nhiều năm, nhưng không đến mức quá lâu.” Bao Chứng đột nhiên thốt lên, tất cả mọi người nhìn ông, Triệu Phổ hỏi, “Bao Tướng, sao lại nói như vậy?”

“Ngày đó bị Từ...” Bao Chứng ho khan một tiếng, đổi giọng, “Nam tử bị Bàng phu nhân theo đuổi, đại khái cũng đã bốn năm mươi tuổi phải không? Nhưng hắn cũng không biết chuyện về cái hố này. Thông thường trong một châu phủ, nếu có nơi nào đặc biệt thì khi hỏi người có tuổi ở địa phương, đáng lẽ đều phải biết.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng gật đầu, “Có thể là chuyện đã phát sinh hơn mười năm, nếu như quá sớm, những lão nhân như bọn họ hẳn đều nghe nói qua, dù sao cũng rất khó có một chỗ ẩn dấu đến vài chục năm mà không bị người phát hiện, ở đây mặc dù không có gì che đậy, nhưng lại bại lộ bên

ngoài giữa thanh thiên bạch nhật, cũng không phải bên trong rừng sâu núi thẳm.”

“Đúng, cũng không có khả năng là gần một năm.” Công Tôn bổ sung, “Loại cây khô này ít nhất cũng phải bốn năm năm mới có thể hình thành, cho nên dựa theo suy đoán, hẳn là chuyện đã xảy ra từ bốn năm năm trước cho đến hai mươi năm trước.”

“Thời hạn nhiều năm như thế này, trong phủ nha địa phương có lẽ sẽ có tài liệu lưu trữ.” Bao Chứng nói, “Tìm quan viên tri phủ tới hỏi, có thể sẽ đã thảo kinh xà.”

“Nên ngầm điều tra thăm dò.” Triệu Phổ nói, bảo Giả Ảnh, “Dẫn vài ảnh vệ đến nha môn điều tra, đừng kinh động người khác.”

“Dạ.” Giả Ảnh lập tức dẫn người đi.

“Bàng phu nhân có ý kiến gì về cách xử lý này không?” Bao Chứng quay đầu, hỏi Từ Thái Phượng đang mang vẻ mặt phẫn chấn.

“Thỏa mãn thỏa mãn.” Kỳ thực Từ Thái Phượng thỏa mãn nhất câu kia của Bao Chứng, ‘Bàng phu nhân’.

Tương phản, Bàng Thái Sư thì mặt nhăn như cái bánh bao.

“Giờ chúng đi về trước đã.” Công Tôn nói, “Đi đến phụ cận thăm hỏi xem có đầu mối gì không, nếu quả thật là năm đó trùng trị hải khẩu và phản quân lưu lại... Vậy cũng không có gì cần điều tra, phong tục lúc đó là như vậy.”

Tất cả mọi người gật đầu biểu thị đồng ý, Từ Ảnh đẩy phiến đá kia lại, cẩn thận dùng đất phủ lên, để lại một ít ký hiệu chỉ có ảnh vệ mới có thể phát hiện. Sau khi xử lý xong, mọi người đều trở về.

.

Dọc đường, Bạch Ngọc Đường lưu ý quan sát Từ Thái Phượng một chút, chỉ thấy nàng thần sắc tự nhiên bám dính lấy Bàn Cát nói nói cười cười, tựa hồ cũng không có tâm sự gì... Nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn mơ hồ cảm thấy nàng có gì đó không thích hợp, còn về không thích hợp chỗ nào, hẳn thực sự không thể nói rõ.

Đang mãi nhìn, đột nhiên Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu tiến tới ghé vào lỗ tai hắn hỏi, “Bạch huynh, chẳng lẽ huynh thích nữ nhân lớn tuổi?”

Bạch Ngọc Đường cả kinh nổi da gà đầy mình, liếc mắt trừng Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười xấu xa trêu chọc hắn, “Huynh nhìn chăm chăm nàng cả một đường rồi, cũng may là sở thích của nàng tương đối kỳ lạ, đổi lại là cô nương bình thường đã sớm muốn gả cho huynh rồi ấy.”

Bạch Ngọc Đường xoay mặt nhìn Triển Chiêu, một lúc lâu mới hỏi ngược, “Sao huynh biết tại hạ nhìn chăm chăm nàng một đường?”

Triển Chiêu sững sốt.

Bạch Ngọc Đường khẽ cong khóe miệng, “Hay là, huynh cũng nhìn chăm chăm tại hạ suốt một đường ấy nhỉ?”

...

Trầm mặc.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đã ngủ say, nhẹ nhàng vỗ vai bé, cùng Triệu Phổ đi ở phía sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đằng trước vừa đi

vừa mắt to tròng mắt nhỏ, Triệu Phổ nhướng mi, tâm nói, hai người này cũng sắp rồi, đợi đến thời điểm nào đó thì làm rõ luôn đi.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu ho khan một tiếng, ván này quá lơ là, vốn đã định chắc sẽ thắng, không ngờ con chuột này phản ứng nhanh, giành trước một điểm, quên đi, lần sau tiếp tục.

Bạch Ngọc Đường cũng thở dài, con mèo này trông tràn đầy ý chí chiến đấu, điệu bộ như lần sau sẽ tiếp tục so bì, thực chất thì ngốc cực.

.

Mọi người trở về khách điểm nghỉ ngơi, chỉ chốc lát sau, bọn Giả Ảnh đã trở về, ôm theo một đồng hồ sơ dầy, Bao Chứng bưng hết vào trong phòng kiểm tra. Bàng Cát sợ bị Từ Thái Phụng quăn quýt, cũng theo ông đi xem hồ sơ.

Công Tôn muốn hỗ trợ, Bao Chứng phát phát tay, “Thanh niên đừng rú trong nhà, các người ra ngoài đi dạo đi, lần này các người đi xa để nghỉ ngơi, còn chúng ta vốn có chuyện phải làm.”

Công Tôn bất đắc dĩ, đành phải quay về.

Mắt thấy buổi chiều rảnh rồi, Triệu Phổ bèn nghĩ, hay là dẫn Công Tôn và Tiểu Tứ Tử Tiểu Lương Tử đi ra ngoài dạo chơi.

Sau khi trở về khách điểm, Tiểu Tứ Tử lại quăn chăn ngủ. Công Tôn sợ vật nhỏ này sẽ ngủ một giấc cho tới gần tối, cho nên liền cùng Thạch Đầu gọi bé tỉnh lại.

Công Tôn chọt chọt bụng Tiểu Tứ Tử, Thạch Đầu thì cọ cánh tay Tiểu Tứ Tử, một lớn một nhỏ nhéo nhéo chọt chọt đến cao hứng, rốt cuộc, Tiểu Tứ Tử phải chui vào trong chăn, sau đó tỉnh lại, hơi ai oán ngáp một cái,

Tiểu Tứ Tử nằm sấp trong chăn ngẩng mặt, ủy ủy khuất khuất nhìn Công Tôn —— Sao phụ thân lại làm như vậy!

Công Tôn lấy khăn lau mặt cho bé, nói, “Ra đường đi dạo không? Tìm món ngon đồ chơi.”

Dù sao cũng là tính tình trẻ thơ, Tiểu Tứ Tử đang buồn ngủ lập tức tỉnh táo, vô cùng cao hứng ôm Công Tôn, nói muốn ra ngoài đường.

Sau đó, Triệu Phổ dẫn mọi người ra ngoài, vừa lúc gặp phải Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, thương lượng một chút rồi cùng đi ăn.

Triệu Phổ để lại vài ảnh vệ chiếu cổ Bao Chứng và Bàng Cát... Đương nhiên, Từ Thái Phụng cũng như nhóm Công Tôn, đã sớm chạy ra ngoài dạo chơi trên đường phố Từ Châu Phủ.

.

Từ Châu Phủ vào ban ngày có vẻ vô cùng nào nhiệt.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương nắm tay nhau đi phía trước, Tử Ảnh theo sát hai đứa, Công Tôn và Triệu Phổ, còn có Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thì đi ở phía sau, vừa đi vừa trò chuyện.

“Từ Thái Phụng này rất cổ quái a.” Triệu Phổ lẩm bẩm, “Ta không phải người giang hồ cũng biết nàng đã sớm quy ẩn, tại sao đột nhiên lại tới Trung Nguyên, còn làm nghề hái hoa nữa chứ?”

“Không thấy Bao đại nhân không so đo với nàng ta à?” Triển Chiêu cười tủm tủm nói, “Dựa theo tính tình của Bao đại nhân, tuy nàng hái là Bàng Thái Sư, có chút hả lòng hả dạ, nhưng dù sao cũng là làm bậy, từ trước đến nay trong mắt ông ấy vốn không chứa được hạt cát, nhưng lần này lại không so đo, không thấy kỳ quái sao?”

“Chẳng lẽ Bao đại nhân nghĩ nàng ta có chuyện, muốn lưu lại để lặng lẽ theo dõi, hay quan báo tư thù xem lão Bàng quần quái?” Triệu Phổ cười hỏi.

Mọi người đều có chút buồn cười.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, rồi hỏi, “Vì sao Từ Thái Phượng lại phải tìm Bàng Thái Sư?”

Tất cả mọi người trầm mặc... Đúng, trên đời này thật sự tồn tại người có sở thích quái đản như vậy sao? Mặt khác, không nói đến việc Bàng Thái Sư trong các trung niên lão nam nhân không dễ nhìn cho lắm, càng khiến người nghi hoặc chính là, vì sao Từ Thái Phượng biết rõ thân phận của Bàng Thái Sư còn muốn trêu chọc, lẽ nào không sợ Thái Sư then quá hóa giận, tính toán với nàng sao? Hoàng uy không thể xâm phạm, Bàng Thái Sư dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, loại vui đùa như thế này, đùa không xong thì sẽ phải rơi đầu. Huống chi tuy công phu của Từ Thái Phượng quả thực xuất chúng, nhưng ở đây dù sao cũng có Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường một đám cao thủ, càng miễn bàn Triệu Phổ là Đại Nguyên Soái suất lĩnh trăm vạn quân mã, Từ Thái Phượng nàng là bị điên hay có ẩn tình gì khác, hết lần này tới lần khác lại tới trêu chọc nhóm người này, hơn nữa chọc xong còn không chịu đi?

Đối với chuyện này, tuy bọn Triệu Phổ cho tới giờ chưa nhắc tới, nhưng đại thể đều hiểu rõ, chỉ chờ Từ Thái Phượng đến phút cuối tự mình nói rõ đáp án.

“Phụ thân.” Lúc này, Tiểu Tứ Tử ở phía trước đột nhiên gọi mọi người, bé và Tiêu Lương mỗi đứa cầm trên tay một gói đồ ăn vặt, chỉ vào một tòa lầu cao bên cạnh.

Mọi người ngẩng mặt nhìn tấm biển treo trên đại môn tòa lầu cao kia, có ba chữ to rồng bay phượng múa —— Tường Thụy Lâu.

Đi tới trước cửa, Triệu Phổ hỏi Tử Ảnh, “Đây là đâu?”

“Vừa mới hỏi thăm người qua đường, đây là tửu lâu tốt nhất Từ Châu phủ, nghe nói có thức ăn và rượu ngon nhất Từ Châu phủ.” Tử Ảnh trả lời.

“Thật không?” Triệu Phổ vươn tay bế Tiểu Tứ Tử lên, cười hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có đói bụng không?”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, bé đã đói bụng từ nãy giờ rồi.

“Đi vào ăn một bữa cơm đi.” Công Tôn vừa kéo Tiêu Lương đi vào, vừa nói, “Ai nha, ban nãy lẽ ra nên lấy một túi tiền của Bàng Thái Sư mới phải.”

Tất cả mọi người có chút hết nói, ngẫm lại cũng phải, dọc đường đều ăn chức của Bàng Thái Sư, hôm nay Bàng Thái Sư gặp phải kiếp nạn này, lát nữa mang một vò rượu ngon về an ủi lão. Đúng là tội nghiệp, năm sáu mươi tuổi rồi còn bị hái hoa, sau khi quay về, phỏng chừng thành Khai Phong lại đại loạn một trận.

Mọi người vào tửu lâu, lên một nhả gian trên lầu hai ngồi ăn. Rượu và thức ăn ở Tường Thụy Lâu này quả nhiên đa phần đều là mỹ vị, ngay cả Bạch Ngọc Đường từ trước đến giờ hay bắt bẻ cũng có vẻ khá thỏa mãn.

“Phụ thân, tới mừng ba tháng sau, còn có hai mươi lăm ngày.” Tiểu Tứ Tử vừa nhai một miếng thịt gà Công Tôn đút cho mình, vừa tính ngày cho y, “Chúng ta có cần chuẩn bị một chút hay không a? Mọi người không phải đều mặc y phục đỏ đỏ sao? Còn nữa, có cần về quê không?”

Công Tôn đành phải tiếp tục nhồi nhét thức ăn vào miệng bé, có chút phiền muộn, vật nhỏ này cứ tính toán từng ngày, phỏng chừng tính đến mừng ba tháng sau mới chịu thôi.

“Không bằng đến Hãm Không đảo đi.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Ở đó tương đối thích hợp làm hỉ sự.”

“Không tồi.” Triệu Phổ nhướn mi một cái, “Nhưng có gây phiền phức gì cho mọi người không?”

“Không đâu.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Các đại tẩu của ta đều ở đó, loại chuyện này các nàng biết rõ.”

“Cần phái người đi đón Hoàng Thái Phi không?” Tử Ảnh hỏi Triệu Phổ, “Cần bà ấy làm chứng hôn không?”

“Hm...” Triệu Phổ vuốt cằm gật đầu.

“Bát Vương Gia cũng mời luôn chứ?” Triển Chiêu nói, “Nếu thành thân mà không gọi ông ấy, phỏng chừng sẽ làm ầm ĩ.”

“Quay về làm thêm lần nữa đi.” Giả Ảnh nói, “Hoàng thượng bên kia phỏng chừng cũng phải mời, bất quá mừng ba trở về khẳng định không kịp, vậy ở nơi này làm trước một lần, trở về lại dựa theo tập tục của hoàng gia làm lần nữa thì tốt hơn.”

“Hay hay.” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Đến Nhã Trúc thôn cũng phải làm nha.”

Công Tôn đút vào miệng bé một viên thịt thật to, người dám nói bậy nữa hả! Lại liếc ngang đám người kia —— Các người cũng quá lắm rồi, thương lượng cái gì hả, ta đáp ứng rồi hả?

Công Tôn giận thì giận thật, nhưng không hề nghĩ tới, mình căn bản không hề cự tuyệt.

Triệu Phổ thì lại uống rượu ngắm Công Tôn, thấy y ngoại trừ hơi chút xấu hổ, dĩ nhiên không có giờ chân phản đối, rất là thỏa mãn. Triệu Phổ âm thầm suy tính, thư ngốc này là bởi vì sợ phản đối Tiểu Tứ Tử sẽ khóc nhè, hay là bản thân y không muốn phản đối?

Triển Chiêu nhường mi một cái nhìn Bạch Ngọc Đường —— Có chút ngoài ý muốn a.

Bạch Ngọc Đường khẽ cười cười uống rượu —— Đã sớm không phải ngoài ý muốn rồi.

Trong lòng mọi người đều hiểu nhưng không nói mà tiếp tục uống rượu dùng bữa, tâm tình của Triệu Phổ rất tốt.

Tâm tình của Tiểu Tứ Tử cũng tốt, phụ thân bé rốt cuộc đã bị bé gả ra ngoài tám chín phần rồi, chỉ còn một phần cuối cùng nữa thôi, phải nỗ lực hơn nữa, đợi đến mừng ba tháng sau thì xong rồi! Sau đó bé có thể an tâm rút bớt thời gian, nghĩ đến hôn sự của mình và Tiểu Lương Tử, ưm ưm!

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi mình, vừa ăn vừa sung sướng suy nghĩ trông vô cùng chí đắc ý mãn, vừa đáng yêu lại vừa đáng giận, tiếp tục

đút thịt viên vào miệng bé.

Đang dùng bữa, thì nghe dưới lầu truyền đến tiếng động xôn xao rất lớn, bọn họ ló đầu ra nhìn, thấy có nhiều người mặc trang phục của quan binh tiến vào trong tửu lâu.

Tiểu Lương đang ngồi trước cửa sổ thấy được tình hình phía dưới, bèn hỏi Giả Ảnh bên cạnh, “Vì sao y phục bọn họ mặc, không giống các quan binh thường ngày ta nhìn thấy?”

Giả Ảnh liếc nhìn rồi đáp, “Là thủy quân.”

“Thủy quân của Tùng Giang phủ?” Tử Ảnh tiến đến bên cửa sổ nhìn nhìn, có chút khó hiểu, “Tại sao màu sắc của hào y không giống?”

“Những kẻ này cũng không phải thủy quân ở biên thù.” Âu Dương Thiếu Chinh nhíu mày nói, “Thoạt trông như quân binh tự tổ chức ở địa phương.”

“Ở địa phương có thể tự tổ chức quân binh sao?” Công Tôn khó hiểu nhìn Triệu Phổ.

“Trừ phi là vô cùng không an toàn, hoặc gặp đại địch...” Triệu Phổ cũng có chút khó hiểu, “Vùng Giang Nam từ trước đến nay yên ổn, từ khi nào rối loạn đến mức cần tự tổ chức quân binh chứ, mà lại toàn là thủy quân, nhìn không giống như bắt cường đạo thông thường a.”

Chính lúc này, điểm tiêu nhị từ ngoài cửa bưng rượu tiến đến, Triển Chiêu hỏi hẩn, “Tiểu nhị, tại sao vùng này nhiều thủy quân như vậy? Gần đây không yên ổn sao?”

“Nga, đại gia, không cần lo lắng, những người này cũng không phải đội ngũ thủy quân đâu.” Tiểu nhị trả lời, “Là quân binh địa phương chống lại thủy khấu.”

“Thủy khấu?” Triệu Phổ nhíu mày, “Thủy khấu nào? Không phải nhiều năm trước đã quét sạch rồi sao?”

“Thì đúng là thế.” Tiểu nhị nọ thở dài lắc đầu, “Chỉ là trong khoảng thời gian này lại nổi dậy, ai... Tro nguội lại cháy khiến nước mắt đau khổ lại chảy dài*.”

*(nguyên văn: tử hồi phục nhiên biến bản gia lệ, ý nói: thủy khấu sau một thời gian im hơi lặng tiếng đã hoành hành trở lại khiến cho mọi người chật vật, mất mát...)

“Thủy quân bỏ mặc à?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi.

“Ai...” Tiểu nhị thở dài lắc đầu, “Đừng nhắc nữa, quan bức dân phản mà.” Nói xong, thu dọn các thứ xoay người đi ra.

“Hắn có ý gì?” Triển Chiêu khó hiểu nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ mờ mịt lắc đầu.

“Có lẽ ta biết.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Lúc trước từng nghe đại ca nhị ca nói qua.”

“Chuyện gì?” Tất cả mọi người nhìn hắn.

“Nghe nói là thủy vận tào vận* hiện tại quản chế khá nghiêm ngặt, có người từ giữa ăn hối lộ, dung túng hải khấu hoành hành, không trả tiền sẽ không bảo kê, để mặc kẻ khác xâm xé. Trong nhất thời, khi các thương nhân và ngư dân làm thủy vận đa số đã không chịu nổi nữa, bọn họ liền tổ chức một thủy trại, ám sát các thủy quân ăn hối lộ. Sau đó thủy quân và thủy khấu còn có hải khấu đều lẫn cùng một chỗ, có vài người mượn gió bẻ măng, chỉ chốc lát đã trở nên lộn xộn... Về phần sau đó ra sao, trong khoảng thời gian này ta cũng chưa có dịp hỏi.”

*(thủy vận: vận tải đường thủy, tào vận: quốc gia thời xưa vận chuyển lương thực bằng đường sông để cung cấp cho kinh thành hoặc tiếp tế quân nhu

“Sao lại có thể như vậy?” Công Tôn nhú mày, “Các thủy quân nhận hối lộ, bắt lại không phải xong rồi sao? Còn náo loạn đến mức xây thủy trại, làm thủy khấu, còn có cục diện quần thảo nhau như vậy? Bây giờ ngay cả địa phương cũng phải tự thành lập thủy quân để chống đỡ nữa, quá khác thường.”

“Chính xác.” Triệu Phổ gật đầu không nói.

“Dùng bữa đi rồi tính tiếp.” Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử bị no đến dựa trên người y xoa bụng đặt sang một bên, để bé và Thạch Đầu chơi đùa một hồi, còn mình thì nhấc đĩa, gấp thức ăn vào chén cho Triệu Phổ, miệng nói, “Ăn cơm xong, chúng ta đến bến đò xem thử, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Mọi người mục trừng khẩu ngọc nhìn Công Tôn gấp thức ăn vào chén cho Triệu Phổ, chẳng lẽ mừng ba tháng sau, thật sự có trò hay?!

Con mắt đang nhìn Công Tôn của Triệu Phổ càng mở to hơn hẳn, Công Tôn sau khi gấp hết các loại thức ăn một lần, mới hồi phục tinh thần, nhận thấy mọi người đang nhìn y...

Công Tôn ngẩn người, nghĩ nghĩ lại, lúc này mới phản ứng được —— Mặc gì y phải gấp thức ăn cho Triệu Phổ chứ?

Công Tôn đảo mắt, thì thấy Triệu Phổ ăn đến sung sướng, tinh tế nhai nhai nuốt nuốt, dường như đang xem thức ăn là Công Tôn mà thưởng thức.

Nghĩ tới đây, vành tai Công Tôn bất giác đỏ ửng, cúi đầu ăn canh, trong lòng cũng rối bời, rốt cuộc là sao vậy hả? Vì sao không tự chủ được mà gấp thức ăn cho Triệu Phổ chứ? Y bị trúng tà hay sao?

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 96: Phần Trư Ăn Lão Hồ

Ăn cơm xong, mọi người rời khỏi lầu, chạy tới bến đò.

Bến đò vùng Từ Châu phủ cách nơi đóng quân của thủy quân Tùng Giang phủ một khoảng, từ đằng xa có thể thấy quân trại rộng lớn, đương nhiên còn có thể thấy vài hòn đảo nhỏ cách đó không xa ở phía trước.

“Bạch Bạch.” Tiểu Tứ Tử chạy tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, giơ tay nắm tay áo hần lắc a lắc, hỏi, “Nơi nào là nhà của Bạch Bạch nha?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười bé bé lên, chỉ vào một nơi ở rất xa đằng trước, một hòn đảo nhỏ giữa khói sóng trên mặt nước mênh mông, “Nơi đó là Hãm Không đảo.”

“Oa, thật xa nha.” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt nỗ lực nhìn ra xa xa, “Nhà Bạch Bạch ở trên đảo kia sao? Thật oai phong.”

Bạch Ngọc Đường cười, hỏi bé, “Có muốn đến đó không?”

“Muốn!” Tiểu Tứ Tử liên tục gật đầu, ôm cổ Bạch Ngọc Đường, “Phụ thân và Cửu Cửu sẽ làm hỉ sự trên đảo! Sau đó Miêu Miêu và Bạch Bạch có muốn làm chung luôn không?”

Tất cả mọi người có chút hết nói, Tiểu Tứ Tử đối với việc hôn nhân của hai đôi này, so với chính họ còn để bụng hơn.

“Gần đây hình như có thủy quân.” Triển Chiêu chỉ vào một con thuyền chiến nhỏ đang loanh quanh ngoài khơi ở phía trước cách đó không xa, nói,

“Trông hơi cổ quái, trên thuyền có người cầm đao kiếm, còn có các loại hào y lộn xộn, binh không ra binh tặc không ra tặc, ai vậy?”

“Đúng, không phải chiến thuyền chính quy, bất quá trông không giống như thủy tặc, nếu không sẽ không lộ liễu như vậy.” Triệu Phổ gật đầu, hỏi Âu Dương Thiếu Chinh, “Một lát tìm người hỏi thăm, những quân binh này phân bố như thế nào.”

“Dạ.” Âu Dương Thiếu Chinh đáp ứng, dẫn theo Giả Ảnh đi âm thầm dò xét, những người khác đứng tại chỗ ngắm cảnh biển một chút rồi trở về khách điểm.

Tới khách điểm, mọi người đến tìm Bao Chứng, vừa đẩy cửa phòng ra thì thấy trong phòng hồ sơ bày ra đầy trên đất, Bao Chứng đang cau mày tỉ mỉ lật xem từng tờ, tựa hồ rất là bất mãn. Bàn Cát cũng không dám xuống giường, phỏng chừng là Bao Chứng ngại lão không giúp được gì nên bảo lão ở trên giường chợp mắt, nên giờ nằm trong chăn “tu dưỡng” thương thế tối hôm qua. Từ Thái Phụng không biết đã đi đâu, nghe nói là phải đến tối mới trở về.

“Bao Tướng.” Triệu Phổ đi vào hỏi, “Có đầu mối rồi à?”

Bao Chứng tức giận đến lắc đầu lia lịa, “Đầu mối thì một chút cũng không có, bất quá là bị tức giận quá sức!”

“Tức giận cái gì?” Tất cả mọi người khó hiểu nhìn ông.

“Nha môn ở đây làm việc quá tệ, tích trữ nhiều vụ án như vậy, hơn nữa nhiều năm bị thủy tặc và hải khấu quấy rầy, lại không chịu báo cáo!” Bao Chứng cau mày ném hồ sơ, “Đúng là không có chút tâm tư làm việc, vô năng đến cực điểm!”

Mọi người thấy sắc mặt của Bao Chứng đen hơn ngày thường, đều nghĩ sự tình phỏng chừng rất nghiêm trọng, bất quá ngẫm lại cũng phải, tặc nhân hoành hành lại không ai quản, đương nhiên là làm việc quá tắc trách.

“Quan viên như vậy giữ lại làm cái gì?” Bàng Cát dựa trên giường, tựa hồ cũng cáu gắt, mắng, “Đều bắt lại, chinh đồn triều cương!”

Bọn Triệu Phổ nhìn nhau cười, Bàng Thái Sư này có phải đang mượn thời cơ xả giận không?

“Ta còn xem một hồi nữa, các người đi nghỉ ngơi đi, tiếc là vẫn chưa tìm được ghi chép về những thi thể kia.” Bao Chứng khe khẽ thở dài.

“Đại nhân, ta giúp ngài xem một ít.” Công Tôn ôm lấy một chồng hồ sơ Bao Chứng còn chưa xem qua, Bao Chứng gật đầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, cũng ôm đi một chồng, mọi người chào Bao Chứng, trở về phòng mình xem.

.

Trong phòng Triệu Phổ và Công Tôn, Tiểu Tứ Tử đang cầm một xấp hồ sơ trong tay, giống như một cái đuôi nhỏ đi theo sau Công Tôn.

Công Tôn mỗi lần đọc sách thì không thích ngồi vào chỗ ngồi, mà thích cầm sách đi qua đi lại trong phòng. Vì vậy, Tiểu Tứ Tử sẽ bê một chồng sách, đi theo sau lưng y, Công Tôn đọc xong một quyển, để xuống, từ chỗ Tiểu Tứ Tử lấy một quyển khác.

Mỗi lần Công Tôn đọc sách, đặc biệt là khi đọc một đồng sách nghiên cứu tư liệu, thì một lớn một nhỏ sẽ đi vòng vòng trong phòng, đặc biệt náo nhiệt.

Triệu Phổ tựa bên cửa sổ, chống tay nâng cằm, ngơ ngác nhìn chăm chăm dáng vẻ vừa đi vừa đọc sách của Công Tôn mà xuất thần.

Tiểu Lương Tử ngồi bên bàn lật xem hồ sơ Công Tôn đã xem xong, nó vốn biết rất ít chữ, nhưng thông minh lại hiểu học, hiện tại đã nhận được nhiều mặt chữ hơn Tiểu Tứ Tử.<

/p>

Thạch Đầu nghịch ngợm cũng theo sau Tiểu Tứ Tử chạy lòng vòng, vừa lắc đuôi, chi chi kêu hai tiếng.

“Cáp a~” Rốt cuộc, một lúc lâu sau Triệu Phổ ngủ gật tỉnh lại, bèn hỏi Công Tôn, “Thư ngọc, có mặt hay không? Ngồi xuống một lát đi.”

Công Tôn dừng bước, lúc này, Tiểu Tứ Tử đã sớm mệt mỏi, ôm Thạch Đầu ngủ ở một góc trên giường, Tiểu Lương ngồi bên cạnh bé, vừa xem hồ sơ, vừa cầm một cây quạt nhỏ xua muỗi cho bé. Tới vùng Giang Nam, muỗi khá nhiều, Tiểu Tứ Tử da thịt mềm lại thơm, bị muỗi chích một cái nổi lên một cục sưng hồng hồng, ngứa đến nổi cả ngày gãi a gãi.

Công Tôn dùng các loại cỏ ngải làm một chiếc túi hương cho bé, tuy rằng muỗi không còn cắn bé nữa, nhưng vẫn vo ve bay xung quanh bé, làm bé ngủ không được.

Về mặt này thì Tiểu Lương rất chu đáo, dùng một cây quạt nhỏ kiên trì quạt cho bé, đương nhiên, nếu như Thạch Đầu còn thức, cũng sẽ xua muỗi.

“Phù.” Công Tôn nhẹ nhàng thở ra một hơi, giơ tay xoa xoa cái cổ đã hơi đau nhức, “Nản quá, đúng là không nhiều dầu mỡ cho lắm.”

“Có thể là do quá lâu, cho nên không ghi chép lại.” Triệu Phổ nói, “Thật ra, hồ sơ là vật chết, người ta mới là sống, còn không bằng đi ra ngoài tìm một lão đầu già sắp xuống lỗ mà hỏi.”

Công Tôn bật cười, “Tìm đại một lão đầu nào đó cũng hỏi ra được chắc?”

“Đi hỏi người địa phương chứ sao, một lão đầu còn hơn mười bản hồ sơ.” Nói rồi, Triệu Phổ đứng lên, “Đi, chúng ta đi ra ngoài chơi!”

Công Tôn nheo mắt lại, “Người nói lỡ miệng kìa, phải đi chơi hay đi thăm dò vụ án hả?”

“Ách...” Triệu Phổ hắc hắc cười, vươn tay vòng qua ôm Công Tôn thấp giọng nói, “Có muốn đi mua sắm chút gì cần thiết để làm hỉ sự hay không?”

Công Tôn đen mặt, Triệu Phổ cười ha ha, Tiểu Tứ Tử bị tiếng cười làm cho tỉnh giấc, giữa lúc đang mơ màng màng thì nghe được cái gì mà thành thân hỉ sự, vội hô lên, “Muốn chứ!”

...

Công Tôn bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau nửa canh giờ, Triệu Phổ và Công Tôn dẫn theo Tiêu Lương và Tiểu Tứ Tử đang ôm Thạch Đầu ra ngoài, chuẩn bị ra đường tìm một lão đầu biết nhiều chuyện xưa, hỏi vài tình huống của Từ Châu phủ.

Vừa ra phòng khách, thì thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang ngồi trên lầu hai của tửu lâu, hai người tựa hồ cũng không trò chuyện, ngồi bên nhau ngắm phong cảnh uống rượu.

Công Tôn và Triệu Phổ đi đến, Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử, vừa định đùa với bé một hồi thì Giả Ảnh vội vã từ bên ngoài nhảy vào, thấp giọng nói, “Vương Gia, nguy rồi.”

“Chuyện gì?” Triệu Phổ khó hiểu, hiếm khi thấy được dáng vẻ lòng như lửa đốt của Giả Ảnh.

“Ngoài bến đò đang đánh nhau, là thủy quân bản địa và thủy tặc.”

“Thật không?” Triệu Phổ sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường cũng hơi giật mình, “Giữa ban ngày à? Hiện nay thủy tặc dĩ nhiên lại ngang ngược như vậy?”

“Còn chưa hết đâu.” Giả Ảnh thở dài, nói tiếp, “Vốn tưởng chỉ những người này đánh nhau, không ngờ sau đó lại có vài con thuyền, là hải khấu xứ Phù Tang, sau đó còn có ngư dân bản địa, đánh nhau loạn xạ, chỉ chớp mắt đã chết vài người. Âu Dương Thiếu Chính giúp đỡ sơ tán các ngư dân vô tội, bất quá đã trở nên rất loạn, nói chung là ngư dân đánh hải khấu, thủy tặc đánh thuyền viên, thuyền viên lại đánh loạn tặc, sau đó quân binh...”

“Người nói cái gì đó?” Triệu Phổ nghe đến đâu đâu, “Rốt cuộc là ai đánh ai?”

Giả Ảnh nhún vai một cái, “Tình trạng bây giờ là, gặp người thì đánh!”

“Quân binh đâu?” Triệu Phổ hỏi, “Quân chính quy của thủy quân đâu?”

“Không thấy.” Giả Ảnh cười nhạt một tiếng rồi lắc đầu, “Một người cũng không thấy, ta bảo các ngư dân địa phương đi tìm thủy quân hỗ trợ, bọn họ nói, lôi kéo đến làm gì! Bọn chúng muốn hỗ trợ thì đã sớm tới.”

“Phát hiện thủy tặc và hải khấu, mà thủy quân còn không chịu hỗ trợ sao?” Công Tôn khó hiểu mở to hai mắt hỏi, “Vậy công dụng của thủy quân là cái gì?”

“Ngư dân địa phương nói.” Giả Ảnh kể lại, “Muốn thủy quân đến hỗ trợ cũng được, vậy thì phải tặng nửa phần lương thực trong nhà, tốt nhất là thêm một nữ nhân và vài thứ nữa.”

“Buồn cười!” Triệu Phổ nhú mày nói, “Đánh cường đạo mà còn thu lợi ích, náo loạn đến mức để bách tính tự mình tổ chức quân binh chống đỡ, vậy triều đình uống phí bao nhiêu bổng lộc nuôi đám quân binh như bọn chúng làm cái gì?”

“Vương Gia, Âu Dương đã sớm mắng người, then chốt là không có biện pháp, không bằng người hãy xem đi, hay là chúng ta mang binh đi đến thủy trại đi?” Giả Ảnh nói, “Ta thấy còn tiếp tục đánh, bách tính nơi này phỏng chừng không chết cũng bị thương vô số.”

“Ừ, đúng vậy! Chúng ta đi hỗ trợ đi.” Triển Chiêu cầm lấy Cự Khuyết, phi thân nhảy ra ngoài, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, Triển Chiêu người này, vừa nghe đến hai chữ hỗ trợ, thì xông ra nhanh hơn hết thảy, giống như một con mèo bị cắn đuôi.

Tất cả mọi người theo đi ra ngoài, bất quá tình cảnh này không thích hợp để tiểu hài tử xem, Tiểu Tứ Tử bị Phi Ảnh bế về phòng, Tiêu Lương cũng đi theo làm bạn với bé. Chỉ chốc lát sau, Công Tôn và Triệu Phổ một lần nữa trở lại bến đò, quả nhiên, trên mặt sông đã loạn cào cào.

Triệu Phổ ngược mắt nhìn, thấy giữa dòng nước có ba chiếc thuyền lớn đang đậu lại, có một chiếc là thuyền chở hàng, còn có một chiếc là thuyền chiến do bách tính

dùng để chống chọi, vừa nãy bọn họ đã nhìn thấy, một chiếc khác là thuyền đi biển khá to của hải khấu, còn có rất nhiều thuyền đánh cá nhỏ.

“Thế nào?” Triệu Phổ hỏi Âu Dương Thiếu Chinh.

Âu Dương Thiếu Chinh cả người ướt sũng, hắn vừa cùng các thôn dân nơi này cứu những ngư dân bị rơi xuống biển.

“Đừng nói nữa, nguyên bản là thủy tặc muốn cướp giật một chiếc thuyền chở hàng. Thuyền chở hàng cầu cứu, thủy quân mà cư dân địa phương tự tổ chức đến hỗ trợ.” Âu Dương Thiếu Chính nói rõ nguyên nhân hậu quả cho mọi người, “Nhưng sau đó có một đám hải khấu không biết từ đâu đánh tới, xông lên thuyền chở hàng, quân binh lại cùng thủy tặc đánh hải khấu. Lúc này có vài ngư dân cũng đến đánh đuổi hải khấu, không biết thế nào lại lộn xộn như vậy.”

“Sao lại hỗn loạn như vậy chứ.” Triệu Phổ nhíu mày.

“Ta vừa hỏi vài người đồng hương, bọn họ nói thường ngày cũng hay phát sinh những chuyện thế này.” Âu Dương Thiếu Chính nói.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Triển Chiêu hỏi, “Trực tiếp lên thuyền cứu người, hay làm sao?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, bảo Công Tôn ở trên bờ chờ, hắn và Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường cùng nhau lên một con thuyền nhỏ, trực tiếp tiến đến thuyền lớn.

Ba người nhảy lên thuyền lớn, trước tiên giúp đỡ xử lý hải khấu, sau đó mới bắt gọn thủy tặc luôn một lần. Ba người này có công phu rất cao, vào chiến trường như hổ vào bầy cừu, chỉ cần thi triển công phu một lúc đã dẹp loạn chiến hỏa. Âu Dương Thiếu Chính dẫn theo cư dân vùng duyên hải đi cứu người bị thương và các ngư dân rơi xuống nước, các ảnh vệ trói hải khấu và thủy tặc lại. Không bao lâu sau, dân chúng đã tập trung đến đây, có rất nhiều người bị thương nhẹ, còn có hai người bị trọng thương, tất cả đều vây quanh một chỗ mà khóc.

Công Tôn thấy không đành lòng, bèn tiến lên, mất rất nhiều công sức rồi cuộc mới cứu được một người, còn có một người đã bị thương quá nặng, chung quy vẫn không cứu được.

“Sao lại như vậy?” Triệu Phổ hỏi chủ thuyền chở hàng, “Không có người của quan phủ đến quản lý sao?”

“Ai.” Chủ thuyền nọ thở dài, nhìn sang nhóm Triệu Phổ, chớp tay nói, “Đa tạ ba vị đại hiệp cứu giúp.”

Triển Chiêu thấy các thuyền viên ai ai cũng dính đầy bụi đất, liền dẫn bọn họ tới dùng bữa tại một quán cơm ở thôn trang gần đó.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu phóng khoáng như vậy, cũng có chút cảm khái, không hổ là nam hiệp, rất hào hiệp. Đang âm thầm tán thán, lại đột nhiên nghe Triển Chiêu lẩm bẩm một câu, “Quay về bảo Bàng Thái Sư trả tiền, ăn chức của lão gọi là vì dân trừ hại.”

Bạch Ngọc Đường triệt để ghen lời.

.

Lúc mọi người đang ăn, Công Tôn và Triệu Phổ tỉ mỉ hỏi chủ thuyền và các quân binh địa phương, đến tột cùng tại sao lại lâm vào tình cảnh như ngày hôm nay.

“Vùng này hải khẩu tràn lan.” Chủ thuyền gọi là Lão Thất, hăn tức giận bất bình kể cho Triệu Phổ nghe ngọn nguồn của mọi chuyện, “Bởi vì có thủy quân ở đây, cho nên quan phủ vùng này cơ bản chỉ để trang trí, cái gì cũng không quản lý được.”

Công Tôn nghe được thì nhú mày hỏi, “Phía trước cách đó không xa là đại doanh của thủy quân, tại sao hải khẩu và thủy tặc lớn mật như vậy, dám thường xuyên lui tới vùng này?”

“Hải khẩu này, đại thể có đóng tiền lời.” Lão Thất thở dài, “Chính là những thứ mà chúng cướp được, chia ba bảy, chúng giữ lại bảy, nộp cho thủy quân chuyên phụ trách khu vực này ba phần lợi.”

“Vô liêm sỉ!” Triệu Phổ trừng mắt, “Dám làm chuyện buôn bán như vậy?”

“Không chỉ vậy đâu.” Lão Thất lắc đầu, “Các thuyền buôn thông thường, chỉ cần nộp đủ tiền bảo kê thì có thể bình an đi qua đoạn cảng này đến nơi khác, nếu như không nộp, vậy thì không ai quản lý, cường đạo tự nhiên cứ cướp, coi như là đang làm trò trước mắt thủy quân địa phương, không ai thèm lo chuyện sống chết của bọn họ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhin không được nhúu chặt đôi mày.

“Chúng ta chỉ làm ăn nhỏ, một chuyến kiếm được đâu bao nhiêu? Làm gì có tiền bảo kê nhiều như vậy a.” Lão Thất nói, “Dựa vào thuyền viên còn trẻ lực tráng lại rất anh dũng, cho nên không nộp tiền. Mà cái vui là, hải khẩu chưa đến cướp thì thủy tặc đã đến trước tranh đoạt.”

“Những thủy tặc này, là những thương nhân buôn bán thất bại sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Làm gì có, đừng nghe người ta nói bậy.” Lão Thất lắc đầu, “Đó là quan gia gạt người, thủy tặc chân chính chỉ cướp quan thuyền (thuyền nhà nước), không xâm phạm đến bách tính! Mà những tên thủy tặc này, thực chất là thủy quân giả trang, đám tôn tử này, hiện tại chú ý đến thời điểm tặc không đi ra, hành động nhanh như cắt. Chúng ta đi ngang qua nơi này, bọn chúng chưa từng thu được bạc cho nên liền đi cướp, không ngờ lại gặp phải hải khẩu, trong nhất thời liền đánh loạn xạ. Hải khẩu này kỳ thực cũng phát hiện quy luật, lần nào cũng lợi dụng sơ hở để thu được lợi ích, dần dà thì trở nên như hiện nay, trên mặt nước ngày nào cũng có vài lần đại loạn, mỗi lần gặp không may đều là ngư dân phụ cận...”

Triệu Phổ nghe được thì liên tục cười nhạt, “Quả thực là sai lầm, thủy quân khu vực này do ai phụ trách?”

“Còn có thể là ai nữa?” Lão Thất căn rằng, “Hà Đức Quảng chứ ai.”

“Chính là nhi tử của Hà Trạch Văn?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi.

“Đúng vậy, nơi này cũng là vùng thủy vực của Hãm Không Đảo không bị thủy quân khống chế, nơi đây

ý có ngũ thủ, không dễ trêu chọc. Hơn nữa nghe nói Bạch Ngọc Đường và Khai Phong phủ có chút giao tình, cho nên Hà gia cũng nhường bọn họ ba phần, không dám gây sự, đáng tiếc, ở nơi này không có Bao đại nhân. Nhưng mà nói ngược trở lại, cho dù có... trong tay người ta còn có mười vạn binh mã kìa, một Khai Phong phủ có thể đối phó được sao? Ai chẳng biết danh tiểu bá vương Hà Đức Quảng a, các người có biết ngày nào hãn cũng gâu gâu sủa cái gì không?” Lão Thất cười hỏi Triệu Phổ.

“Cái gì?” Triệu Phổ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn hãn.

“Hãn nói, lão tử chính là vương pháp, hoàng thượng thì sao chứ? Hoàng thượng cũng phải nể hãn ba phần.”

“Cóc khô!” Triệu Phổ vừa nghe đã tức muốn trào máu họng, “Hãn phản à?!”

“Khỏi nói.” Có vài thôn dân thấp giọng nói, “Chúng ta gần đây thường thấy có sứ giả Phù Tang ra vào đại doanh thủy trại, thật sự rất sợ hãn có phản tâm, đến lúc đó nếu thật sự nổi lên chiến loạn, gặp nạn thì chỉ có cư dân vùng duyên hải Giang Nam chúng ta mà thôi.”

“Thật không?” Triệu Phổ nghe được thì nhíu mày, “Hãn thật sự qua lại với sứ giả Phù Tang sao?”

“Đúng a.” Lão Thất gật đầu.

“Tướng lĩnh không bầm báo việc gặp mặt riêng tư với quốc gia khác, đó là tội phản quốc a.” Triển Chiêu nói với Triệu Phổ, “Vương Gia, Hà Đức Quảng và Hà Trạch Văn, tựa hồ có chút kỳ quặc.”

“Ừ!” Triệu Phổ gật đầu biểu thị đồng ý, lại hỏi Lão Thất, “Vậy Hà Đức Quảng, thường ngày hay lui tới nơi nào?”

“Luôn ở tại Tùng Giang phủ, nơi đó phồn hoa nhất, tìm một xưởng quán (nơi hát xướng và hầu rượu...) kỹ viện, nếu không thì quán ăn tửu lâu, đâu cũng có thể gặp được.”

“Rõ rồi.” Triệu Phổ gật đầu, trong lòng mọi người đều tức tối, lại ngồi nói chuyện vài câu rồi cũng chào từ biệt những ngư dân và chủ thuyền, đứng dậy ly khai.

“Bạch huynh, trước đây đã gặp Hà Đức Quảng kia chưa?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Sơ sơ.”

Triển Chiêu thấy trên mặt Bạch Ngọc Đường tựa hồ có hàn ý, thì hiểu kỳ hỏi, “Chuyện gì vậy Bạch huynh?”

“Không có gì.” Bạch Ngọc Đường thờ ơ nói một tiếng, mọi người liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường nói không có gì, vậy phỏng chừng đã có cái gì rồi?

...

Mọi người về tới tửu lâu, Công Tôn đón được Tiểu Tứ Tử đã bỏ nhào như bay tới, Triệu Phổ tìm Bao Chứng, kể sơ lại chuyện nhìn thấy hôm nay cho Bao Chứng nghe, quả nhiên, Bao Chứng tức giận đến liên tục đập bàn, “Chuyện này đã nguy cấp như vậy rồi sao?!”

“Ê, ta nói này lão Bao.” Bàng Thái Sư đột nhiên chột chột Bao Chứng, hỏi, “Người đoán xem... có thể nào hoàng thượng đã sớm biết tin này rồi hay không, nếu không tại sao ngay lúc này lại phái chúng ta đến Giang Nam chứ?”

Đừng xem Bàng Cát thường ngày hồ đồ ngớ ngẩn, nhưng đối với đạo làm quan chuyện hoàng gia đặc biệt là xu nịnh vô mông ngựa hiểu rõ thánh ý các loại, đó tuyệt đối là cao thủ, không phải người bình thường có thể so sánh được, cho dù là Bao Chứng, phương diện này cũng kém lão một bậc.

Bây giờ bị một lời của lão đánh thức, Bao Chứng lập tức tỉnh ngộ, vốn ông còn nghĩ hoàng thượng thường ngày ổn trọng trước sau như một, tại sao đột nhiên lại vui đùa như thế? Hiện tại nghĩ lại... thì ra đã sớm có ý này, lần này lại gặp dịp Triệu Phổ bọn họ xuống Giang Nam, đây không phải cơ hội ngàn năm khó cầu hay sao.

Mọi người đồng thời minh bạch, đều bất giác nheo mắt lại —— Đừng thấy Triệu Trinh thường ngày trung hậu nhân ái, hoàn toàn là một quân chủ phần trư ăn thịt hổ a!

.

“Hắt xì...”

Trong hoàng cung, Triệu Trinh đang phê tấu chương thì hắt xì một cái, Trần Ban Ban vội tiến lên hỏi, “Hoàng thượng, không phải bị phong hàn rồi chứ? Thần sẽ gọi Thái Y đến xem.”

“Không cần không cần.” Triệu Trinh cười sờ sờ mũi, có chút bất đắc dĩ nói, “Ừm... Có lẽ là hoàng thúc bọn họ đã đến Giang Nam rồi, bắt đầu tưởng niệm trầm rồi... Ha ha.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 97: Hữu Ái Hãm Không Đảo

Vì vậy, nghỉ ngơi trở thành cái trang đi tuần, du sơn ngoạn thủy trở thành tróc nã phản tặc, mọi người không có chút hăng hái nào, ngẫm dùng không ít lời đại nghịch bất đạo ân cần thăm hỏi Triệu Trinh. Triệu Trinh cũng rất bất đắc dĩ, ban đầu là hắt xì, sau đó cái tai nóng lên, cuối cùng hàm răng đau điếng, thức dậy sau một đêm, quai hàm sưng tấy.

“U!” Bàng phi thấy kinh ngạc nhảy giật, “Hoàng thượng ngài làm sao vậy?”

Triệu Trinh cười gượng hai tiếng, “Đại khái là nổi nhớ mà Bao khanh bọn họ dành cho trăm quá mãnh liệt.”

.

Mọi người cũng không dừng chân ở Từ Châu phủ lâu, xem ra mục đích quan trọng của lần này là đối phó với hai phụ tử Hà Trạch Văn và Hà Đức Quảng.

Bao Chứng và Bàng Cát đều là cự thần kinh nghiệm phong phú, Bàng Cát tuy rằng làm quan cũng không được xem là thanh liêm, nhưng lại một lòng trung tâm với vương triều họ Triệu, đây vốn là giang sơn của con rể lão a.

Mọi người quây lại một chỗ thương lượng đôi chút, nghĩ chuyện xử lý Hà gia phụ tử thật phiền phức, đây gọi là cường long nan áp địa đầu xà*,

Hà gia này đã độc bá Giang Nam rất nhiều năm rồi, hiện nay bổng chốc muốn đẩy ngã đúng là không dễ.

*(Dù có binh hùng tướng mạnh thì cũng khó mà áp đảo trùm địa phương ^^)

“Đầu tiên là phải thu thập được bằng chứng hấn tạo phản và phạm pháp.” Bao Chứng nói, “Thứ hai là thăm dò rõ ràng chứng cứ hấn thông đồng với ngoại quốc.”

“Sau đó còn phải thăm dò nội tình thủy quân của hấn, làm tốt việc phòng bị.” Bàng Cát nói, “Đừng bổng chốc để chạy thoát ra biển, nói không chừng còn cuốn đi hàng loạt mồ hôi nước mắt của dân chúng, vậy là tác nghiệt.”

“Trước tiên phải tìm một cứ điểm.” Triệu Phổ nói, “Tùng Giang phủ đều là phạm vi quản hạt của thủy quân, không quá tốt để làm việc.”

“Đếm Hãm Không đảo đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nơi đó thủy quân không dám đến.”

“Có mang đến thêm phiền phức cho Lô đảo chủ hay không?” Triển Chiêu có chút lo lắng.

“A.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên cười, “Nếu các người có thể xử lý Hà gia phụ tử, phỏng chừng hơn tám mươi thủy trại và hơn ba mươi hòn đảo ở Tùng Giang phủ đều sẽ lần lượt mời các người đi uống rượu, tổ chức đại khánh ba ngày ba đêm.”

“Những thủy trại và đảo ở đây tổng cộng bao nhiêu người?” Triệu Phổ đột nhiên hỏi, “Đều biết đánh nhau sao?”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi một cái, tựa hồ lên tinh thần, “Đã sớm tính cả rồi, chỉ ít hai vạn người.”

“Cừ thật.” Âu Dương Thiếu Chính vừa nghe đã lên tinh thần, “Vậy còn thuyền?”

“Thuyền và bè là muốn bao nhiêu có bao nhiêu, ở xưởng đóng tàu của nhị ca ta có gần một nghìn công nhân, xưởng đóng tàu lớn nhất toàn bộ Giang Nam thì ở đằng kia, chỉ cần có vật liệu gỗ, một ngày có thể đóng một con thuyền!”

“Có thật không a?” Giả Ảnh và Tử Ảnh đều mang vẻ bội phục.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “Người muốn đánh thủy chiến với Hà gia phụ tử à?”

Triệu Phổ cười, “Nơi này quá hỗn loạn, đến phút cuối khó tránh phải đánh một trận, đây gọi là lo trước khỏi họa.”

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ lại bắt đầu lục tìm khắp người, “Hỗ phù đâu rồi?”

Công Tôn thở dài, từ trong túi tiền tùy thân lấy ra đưa cho hắn, “Lần trước ngươi ném trên bàn cơm.”

“Nga.” Triệu Phổ cười ha hả tiếp nhận, đối với những cái nhìn khinh bỉ của mọi người, vẫn thản nhiên như không, rất có phong độ của một đại tướng.

“Khụ khụ.” Mọi người cúi đầu ho khan, vừa nãy không biết tại sao lại sản sinh một loại ảo giác, một vị tướng công sơ ý đánh rơi một vật rất trọng yếu, sau đó nương tử cẩn thận tỉ mỉ đã đem cất lại cho hắn, biết chắc hắn sẽ tìm... Nghĩ tới đây, mọi người nhin không được đều rùng mình một cái.

“Mang theo cái này quay về biên quan một chuyến.” Triệu Phổ đưa hồ phù cho Hắc Ảnh Bạch Ảnh, nói, “Đến gọi Trâu Lương tới, bảo hắn mang

theo ba nghìn thủy thủ của hắn, và hai vạn thủy binh, đi cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện.”

“Rõ.” Hắc Ảnh và Bạch Ảnh nhận hồ phù rồi đi.

“Oa...” Âu Dương Thiếu Chinh mở to hai mắt nhìn Triệu Phổ, “Vương Gia người làm thật à?”

Triệu Phổ híp mắt nhìn hắn một hồi, hỏi, “Người đang lo lắng, hay là hưng phấn a?”

Âu Dương Thiếu Chinh chớp chớp mắt, toét mồm cười thật to, “Hưng phấn a, ta thêm đánh trận đến phèo phổi đều đau cả rồi!”

Triệu Phổ cũng cười xấu xa, vẻ mặt của hai người, trông rất giống đang cười trên nỗi đau của người khác, tất cả mọi người thở dài...

“Vậy trước tiên đến Hãm Không đảo quấy rầy đi?” Bao

Chứng nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Hoan nghênh.”

Sau đó, mọi người khởi hành.

.

Từ Thái Phượng vừa nghe nói phải đến Hãm Không đảo, tựa hồ không có hứng thú gì, nói lão bà tử nàng ta không thích lên đường cùng với nhiều người như vậy, đi trước, ngày sau tái kiến. Trước khi đi còn không quên đoạt đi ngọc bội, nhẫn ngọc, đai lưng khảm ngọc... của Bàn Cát, nói là làm vật đính ước.

Mọi người cũng không nói về chuyện thủy quân với nàng, chỉ nói sẽ tận lực điều tra rõ vụ án kia.

Từ Thái Phụng không nói thêm gì nữa, cười cười, lưu lại một câu thán sau gập lại, đến lúc đó bảo Bàng Thái Sư thú nàng xuất giá, rồi ly khai. Bàng Thái Sư cả kinh vội túm chặt Triệu Phổ, “Vương Gia, ngài cứu mạng!”

...

Một đường không nói chuyện, mọi người khởi hành khoảng ba ngày, hôm đó, rốt cuộc cũng đi tới Tùng Giang phủ.

Bạch Ngọc Đường đã sớm phái người trở về gửi thư, cho nên khi mọi người tới Tùng Giang phủ cũng không dừng lại, trực tiếp đi tới bến đò.

“Ngũ đường gia!”

Người lái đò ở bến đò cùng Bạch Ngọc Đường chào hỏi, Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt nhìn nhìn trên mặt sông xa xa, thì thấy một chiếc thuyền lớn từ từ đi ra.

“Oa, thuyền lớn.” Tiểu Tứ Tử chỉ cho Công Tôn nhìn, “Thuyền thật lớn nha.”

Công Tôn thấy Tương Bình đứng ở đầu thuyền, hướng bên này vẫy mạnh tay, thuyền dần dần cập bến.

Bàng Cát nhìn sờ sờ cằm, hỏi Bao Chứng, “Lão Bao a, có cần tặng chút lễ vật không? Không nên đi ăn không uống không nhà người ta.”

Bao Chứng khinh khinh nhìn lão, “Ai cho người ăn không uống không? Gửi cho người ta trước một nghìn lượng!”

“Hả?” Bàng Cát tròn mắt trừng đến tròn xoe, “Nhiều tiền như vậy a?”

Bao Chứng nheo mắt lại mỉm cười, tiến đến bên tai lão nói, “Ngũ thủ là đại hiệp cướp của người giàu chia cho người nghèo, chuyên giết tham quan

ăn hối lộ trái pháp luật, người đi vào nhà người ta, coi chừng một ngày nào đó nguyệt hắc phong cao (đêm không trăng lộng gió) bị người... Xoẹt!” Nói rồi, Bao Chứng lấy tay làm động tác cửa cái cổ nọng mỡ của Bàng Thái Sư.

“U...” Bàng Cát vội che cái cổ, khẩn trương, “Không thể nào? Người đừng làm ta sợ a.”

Mọi người thấy dáng vẻ của lão, đều nhin không được cười rộ lên.

“Lão ngô!” Tương Bình nhảy xuống thuyền, nhanh chóng hành lễ với Bao Chứng, “Bao đại nhân, cửu ngưỡng đại danh.”

“Tứ gia, làm phiền.” Bao Chứng rất khiêm tốn đáp lễ.

“Khách khí khách khí, Bao đại nhân hạ cố đến, Hãm Không đảo ta thật vẻ vang!” Nói rồi, Tương Bình chào hỏi bọn Triệu Phổ, “Cửu Vương Gia, Triển huynh, Công Tôn tiên sinh.”

“Tương Tương.” Tiểu Tứ Tử thật ra nhớ rất kỹ Tương Bình họ Tương.

Tương Bình vui vẻ cười ha ha, mời mọi người lên thuyền.

Bàng Thái Sư ở một bên ngăm ra hiệu vài lần, nhưng Tương Bình này không biết là vô tâm hay cố ý, vẫn không gọi tên của lão, gấp đến độ lão ứa ra mồ hôi. Cuối cùng, tất cả mọi người lên thuyền, Bàng Cát còn chưa được kêu nên có chút không thoải mái, đúng vậy... Ta là tham quan, các người thì một thân chính khí.

“Ai.” Lúc này, một người chèo thuyền lớn tiếng bảo Bàng Cát, “Lão gia tử, xách hành lý lên thuyền nhanh a! Phải đi rồi.”

Bàng Cát mở to mắt chỉ vào bản thân mình, “Bảo ta xách hành lý?”

Người chèo thuyền khẽ nhú mày, hỏi, “Không bảo lão xách thì ai xách? Lão không phải lão gia nô của Bao đại nhân sao?”

“Ta... người...” Bàng Thái Sư đời này lần đầu tiên bị người xem như gia nô, tức giận đến nhảy cao, “Người...”

“Lão Bàng.” Bao Chứng ở trên thuyền cười nói, “Đừng người a ta a nữa, mau lên đây, nếu không thuyền chạy thì không cho người tiền công đâu a.”

Chỉ thấy Bàng Cát cả mặt phồng đến đỏ bừng, Bao Chứng ở trên thuyền cười xấu xa, Bàng Cát thở dài, bưng cái bụng phì phì lên thuyền, ngực nói, “Tại sao tất cả mọi người đều khi dễ ta a.”

Vừa bò lên thuyền, Bàng Thái Sư tìm một cái ghế ngồi xuống thở dốc, thì thấy có người đưa đến một chén trà nóng, cúi đầu vừa nhìn, Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt cười tùm tùm, hỏi, “Tiểu Đổ Tử, uống trà không?”

...

Bàng Cát liền cảm thấy viền mắt ướt a ướt, cái mũi xót a xót, đôi môi run a run... Giơ tay nhận lấy cái chén ừng ực một ngụm —— Nước trà nóng quá a! Nóng đến tâm lão cũng đau.

Thuyền chậm rãi lướt nước đi, Tương Bình đứng ở đầu thuyền, nói về sự phân bố tổng quát của đường thoát nước ở thủy trại cho bọn họ, còn có đại doanh thủy quân của Hà Trạch Văn phía xa xa.

“Hà Trạch Văn bệnh nặng, Vương Gia có nghe qua chưa?” Tương Bình đột nhiên hỏi.

“Bệnh nặng?” Triệu Phổ nhú mày, liên tục lắc đầu, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua.

“Nhưng đừng chưa đánh đã chết a.” Âu Dương Thiếu Chinh có chút sốt ruột, “VẬY không còn gì để chơi.”

“Tin tức truyền ra từ mấy ngày trước, không biết là thật hay giả, nói chung gần đây thủy trại khá yên tĩnh, giống như sắp chết rồi.” Tương Bình nói, cầm một chiếc kính viễn vọng đưa cho Triệu Phổ, ý bảo hãy nhìn xem.

Triệu Phổ nhận kính, nhìn qua thủy trại xa xa, quả nhiên, phát hiện trong toàn bộ thủy trại lặng yên không một tiếng động, thủy binh lưu thủ ngoài cửa cũng rất ít.

“Nơi này có cường đạo xâm phạm mà?” Công Tôn lắc đầu “Tại sao hẳn chỉ lo cho bản thân, ngay

cả an nguy của bách tính Giang Nam cũng không quản?”

“Ha hả.” Tương Bình lắc đầu, “Đây là chuyện bao nhiêu năm rồi, không có cách nào để nói, mong lần này có thể triệt để diệt trừ đôi phụ tử ác ôn này!”

“Nói đi phải nói lại.” Bao Chứng đột nhiên sờ sờ cằm, cười, “Lão Bàng... Vô tích sự như vậy nói về người thì hợp lắm a.”

“Hợp cái gì a?” Bàng Cát đầu lưỡi bị nóng một chút, há mồm hỏi.

“Người xú danh lan xa, coi như là triều đình nghe tin đồn nên phái người tới điều tra, đến lúc đó người vào trong đại doanh đục nước béo cò, một mặt xảo trá vơ vét tài sản giả vờ làm hôn quan (quan ngu muội), một mặt thám thính tin tức, nói không chừng có thể hỏi ra đầu mối, còn có thể vớ một khoản lớn.” Bao Chứng nói, “Cứ làm như bình thường người làm là được rồi, đạo hạnh này của người, người khác học không nổi.”

“Ta phi!” Bàng Cát bĩu môi, “Bàng Thái Sư ta là người như thế nào chứ?!”

Triệu Phổ nghe được kiến nghị của Bao Chứng, thì cũng nghiêm túc suy xét một chút, nghĩ biện pháp này thật sự làm được, Bàng Thái Sư vừa đi, nói không chừng có thể phát hiện rất nhiều đầu mối không ngờ.

“Khụ khụ.” Triệu Phổ ho khan một tiếng, “Thái Sư, vậy phiền người rồi.”

“Không được mà Vương Gia.” Bàng Cát mặt như khóc tang, “Hắn là phản tặc a, ta là một hoàng thân, ta sợ hắn lấy mạng ta a.”

“Không đâu.” Triển Chiêu mỉm cười khoát khoát tay, “Ta đi với ngài.”

“Thật không a?” Bàng Cát tựa hồ ổn định tâm thần, có Triển Chiêu cùng đi phỏng chừng tính mệnh không cần lo a, mặt khác... đây coi như một cơ hội tốt để lập công.

Đang sung sướng mơ tưởng, chợt nghe Bao Chứng căn dặn Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, một khi có cái gì nguy hiểm, người phải đi ngay, đừng lo cho tên phỉ lữ này, người phải giữ lại thân thể hữu dụng này để có thể đền đáp cho triều đình, giữ lại thân thể to mọng của hắn chỉ để gây tai họa cho bách tính một phương.”

...

Bàng Cát ngồi xếp bằng một bên hờn dỗi, Công Tôn mỉm cười, nhướng mi một cái với Triệu Phổ —— Thấy chưa, lúc này mới gọi là lợi hại đó!

Triệu Phổ nhìn chăm chăm gương mặt tươi cười của Công Tôn mà suy tính, mừng ba tháng sau, chừng nào mới tới?!

Thuyền đi gần nửa canh giờ, rốt cuộc đã cập bờ tại bến đò của Hãm Không đảo. Hiện giờ là thời điểm hoa lau nở... Toàn bộ Hãm Không đảo hầu như bị cỏ lau vây quanh, những ngọn cỏ lau đều cao gần một thân

người, lay động trong gió biển... Những phiến hoa lau trắng muốt nhẹ bay đẹp không sao tả xiết.

“Phụ thân, thật xinh đẹp.” Tiểu Tứ Tử giơ tay chỉ vào bụi cỏ lau đang đưa phía trước.

“Tiểu Tứ Tử a, lên đảo còn nhiều thứ hấp dẫn nữa kìa.” Nói rồi, Tương Bình xoay người xuống thuyền, Công Tôn ôm lấy Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ ôm y, cùng nhau rời thuyền.

Mọi người lên bờ, thì thấy xa xa Lô Phương dẫn đầu hai huynh đệ và một đám người nhà ra đón.

“Cửu Vương Gia, Bao đại nhân! Hạnh ngộ hạnh ngộ!” Lô Phương nhiệt tình tiến lên phía trước, Bao Chứng và Triệu Phổ nhanh chóng đáp lễ, Giả Ảnh ăn nói láu lỉnh, tiến lên giới thiệu gặp mặt với từng người trên đảo.

Bàng Thái Sư vừa nhìn, lui về phía sau, tâm nói... Được, lại không chú ý đến ta.

Đang suy nghĩ, thì thấy giới thiệu đến mình, Lô Phương vừa nghe cũng sững sốt, hỏi, “Bàng Thái Sư? Ai là Bàng Thái Sư?”

Bàng Cát xấu hổ, cười nói, “Ha ha, Lô đảo chủ, bất tài, lão phu Bàng Cát.”

“Nga...” Lô Phương kéo dài giọng nga một tiếng, lãnh đạm cười, “Bàng Thái Sư a.”

Bàng Cát bất đắc dĩ, biểu tình của Lô Phương như đang nói, “Nga... Người chính là tên tham quan kia a.”

Sau khi giới thiệu qua lại, mọi người liền tiến vào đảo, vào trong, mới biết Hãm Không đảo đẹp đến dường nào, trên đảo có đủ các loại kỳ hoa dị

thảo kỳ trân dị thú.

Tiểu Tứ Tử kéo tay Công Tôn đi vào, một tay ôm Thạch Đầu tán thán, “Oa... Nhà Bạch Bạch thật đẹp.”

Triệu Phổ ôm lấy bé, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, sau này chờ thiên hạ thái bình, chúng ta cũng tìm một hòn đảo dừng chân nha?”

“Hảo nha!” Tiểu Tứ Tử vội gật đầu, quay đầu hỏi Công Tôn, “Phụ thân chúng ta và Tiểu Lương Tử còn có Cửu Cửu cùng ở lại nha?”

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, tâm trạng có chút ngoài ý muốn, thì ra Triệu Phổ có tâm tư thoái ẩn a... Ai, chỉ là không biết muốn thiên hạ thật sự thái bình, chừng nào mới đến lúc đó. Tưởng tượng một chút, sống trên đảo nhỏ yên lặng bình thản ẩn cư cũng không tồi, cùng Triệu Phổ... Công Tôn nghĩ tới đây vội lắc đầu, nghĩ ngợi lung tung cái gì?!

Triệu Phổ thấy Công Tôn đầu tiên là suy nghĩ, sau đó đỏ mặt lắc đầu, thì cảm thấy như có ngàn ngón tay đang gãi ngứa trong lòng, mừng ba tháng sau, mau tới nha!

.

Vào điền trang, trước mặt có một thiếu phụ mỹ lệ hơn ba mươi tuổi dẫn theo nha hoàn đi tới, chào hỏi mọi người.

Lô Phương nhanh chóng kéo đến giới thiệu cho mọi người, đây là thê tử của hãn, Mẫn Tú Tú.

Công Tôn quan sát Mẫn Tú Tú một chút, nghĩ hình như đã gặp qua ở đâu rồi, lại nghe Mẫn Tú Tú đột nhiên gọi y một tiếng, “Đây không phải là Công Tôn tiên sinh sao?”

Công Tôn bất ngờ, quả nhiên đã từng gặp sao? Bèn nói, “Lô phu nhân.” Có điều trên mặt vẫn có chút mờ mịt.

“Tiên sinh là quý nhân hay quên mà, Dực Vương cốc của ta đã nợ người một phần nhân tình a!” Mẫn Tú Tú cười hì hì nói với Lô Phương, “Lúc trước chính là tiên sinh đã cứu cha ta.”

Mọ

i người đều sửng sốt, Công Tôn cũng nhớ tới, đó là chuyện của rất nhiều năm về trước, quả thực là có người của Dực Vương cốc đến Nhã Trúc thôn cầu y, lão dực vương bị người ám toán tính mệnh nguy kịch. Lúc đó nữ nhi của dực vương cũng là Mẫn Tú Tú thì ở quá xa, không thể lập tức trở về.

Có một tầng quan hệ này với Mẫn Tú Tú, mọi người cảm thấy không còn xa lạ, vào nhà ngồi xuống, Lô Phương mở tiệc, khoản đãi mọi người.

.

Trong bữa tiệc, Mẫn Tú Tú hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lão ngũ, người nói ai muốn thành thân?”

“Ách...” Bạch Ngọc Đường chưa kịp nói.

Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn đã lên tiếng, “Phụ thân và Cửu Cửu, Bạch Bạch và Miêu Miêu.”

...

Mọi người đều sửng sốt.

Mẫn Tú Tú hỏi, “Ai?”

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ Công Tôn và Triệu Phổ, “Phụ thân và... ngô.”

Tiểu Tứ Tử còn chưa dứt lời, bị Công Tôn bịt kín mồm, có chút bất đắc dĩ nói với mọi người, “Tiểu hài tử, nói bậy.”

“Mùng ba tháng sau là ngày chính (ngày chính thức cử hành nghi thức nào đó).” Triệu Phổ chen vào nói với Mẫn Tú Tú, “Cho nên chúng ta...” Còn chưa dứt lời lại bị Công Tôn đập một cước, Mẫn Tú Tú ngậm miệng, vội gật đầu, “Là ngày lành! Vậy cứ định ngay ngày đó đi! Cứ để ta lo!”

“Làm phiền đại tẩu rồi.” Triệu Phổ rất biết lời kéo làm quen, Mẫn Tú Tú cười đến hài lòng, Công Tôn tuy rằng hai tai đỏ bừng, nhưng lại không hề cự tuyệt.

Giả Ảnh và Tử Ảnh liếc mắt nhìn nhau —— Vương Gia coi như đã nắm chặt rồi!

Tiểu Tứ Tử bưng một chén chanh nhường cua, cười còn ngọt ngào hơn cả bánh ngọt kia.

Mẫn Tú Tú thấy bé khả ái, liền xin Công Tôn cho ôm một cái.

Công Tôn đưa Tiểu Tứ Tử qua, vươn tay nhẹ nhàng nhéo má bé một cái —— Không được nói lung tung đó nha!

Tiểu Tứ Tử xoa xoa má, được Mẫn Tú Tú ôm vào lòng, chạm tới ngực, Tiểu Tứ Tử cả kinh —— Thật lớn thật mềm nga! Mẫn Tú Tú mới vừa sinh nhi tử Lô Trân, đang trong thời kỳ nuôi con bằng sữa, cho nên ngực tăng trưởng, Tiểu Tứ Tử tựa vào lòng Mẫn Tú Tú, nghĩ —— Thật thoải mái nga.

Triển Chiêu nhin không được bèn nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Có cảm thấy không, Tiểu Tứ Tử có chút sắc.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi cười, cúi đầu dùng bữa.

Mẫn Tú Tú vừa dứt cho Tiểu Tứ Tử, vừa nhìn mọi người, đang ngồi đây xác thực có hai nữ nhân, là ảnh vệ của Triệu Phổ, hơn nữa ngồi cách Bạch Ngọc Đường rất xa cũng không hề giao lưu bằng ánh mắt, nói cách khác, không phải hai nàng.

Nhưng vừa nãy Tiểu Tứ Tử rõ ràng đã nói, Bạch Bạch và Diệ Diệ [miào miào]... Nơi này có ai gọi là Diệ Diệ sao? Hay là... Có một Miêu Miêu [miào miào]?

Vừa nghĩ đến Miêu Miêu, Mẫn Tú Tú liếc mắt thấy được Triển Chiêu.

Chỉ thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khi ăn thì còn đây đó trên ghẹo nhau vài câu, Mẫn Tú Tú neho mắt lại, Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay trầm mặc ít lời, tại sao trông có vẻ rất hòa hợp với Triển Chiêu?

Nghĩ tới đây, nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Triệu Phổ và Công Tôn, Công Tôn vờ như không phát hiện cúi đầu ăn, Triệu Phổ thì đối Mẫn Tú Tú gật đầu.

Mẫn Tú Tú cả kinh —— Chẳng lẽ?! Nhìn lại một lần nữa, nhìn sao cũng thấy rất giống. Nàng nhanh trí, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Ăn quả điều không?”

“Ăn.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Mẫn Tú Tú bèn nói với Triển Chiêu, “Triển huynh đệ, giúp Tiểu Tứ Tử lấy quả điều một chút.”

Khay đựng quả điều vừa lúc đặt ngay trước mặt Triển Chiêu, hần lập tức cầm đưa qua, đặt vào trong tay Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Cảm ơn Miêu Miêu.”

Mọi người đều sửng sốt, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Triển Chiêu —— Đây là Miêu Miêu?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt đều vô cùng xấu hổ.

Công Tôn có chút bất đắc dĩ thở dài, vừa định nói hai câu giúp hai người giải vây, bên hông bị Triệu Phổ ngăn một cái.

Công Tôn cả kinh, quay đầu lại trừng mắt, chỉ thấy Triệu Phổ đối y nháy mắt —— Để bọn họ tới luôn đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn không tức giận, sợ cái gì? Đây gọi là giúp người toại nguyện!

Công Tôn suy nghĩ một chút, nghĩ như vậy cũng đúng.

Mẫn Tú Tú cũng khẽ cười cười, nói với Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử, “Tiểu Tứ Tử Tiểu Lương Tử, trong lúc này người lớn có chuyện phải làm, các người theo a di được không, a di dẫn hai người bồi tiểu bảo bảo chơi đùa. Còn nữa a... Chuẩn bị hôn sự.”

“Hảo nha!” Tiểu Tứ Tử vừa nghe đến chuẩn bị hôn sự lập tức đáp ứng.

Nhìn lại Công Tôn, Triệu Phổ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, bốn người mang thần sắc khác nhau.

Giả Ảnh sờ sờ cằm, gấp trứng gà luộc nước trà cho Tử Ảnh, tự nhủ thầm một câu, “Ta có linh cảm!”

“Nha!” Tử Ảnh đột nhiên kêu một tiếng.

“Gì vậy?” Giả Ảnh thắc mắc.

Tử Ảnh chỉ chỉ quả trứng gà đã cắn một miếng, nói, “Song hoàng đàn nha!” (trứng có hai lòng đỏ, thường tượng trưng cho việc tốt như song hỉ lâm môn...)

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 98: Công Tôn Đích Tồn Chủ Ý (Ý Tưởng Tồn Hại Của Công Tôn)

Buổi tối đầu tiên tại Hãm Không đảo, nhóm Triệu Phổ và Công Tôn trò chuyện với ngũ thủ rất ăn ý, cùng nhau uống đến khuya mới giải tán đi nghỉ ngơi.

Lô đảo chủ này tài đại khí thô (giàu có phóng khoáng) làm người hào phóng thì mọi người đã sớm nghe nói qua, nhưng thấy tòa nhà lớn dùng để chiêu đãi bọn họ vẫn khiến mọi người giật mình không thôi.

“Hà hà.” Triệu Phổ nhỏ giọng nói với Công Tôn, “Thư ngốc, Hãm Không đảo này cũng quá xa hoa mà, tòa nhà này so với phủ Vương Gia còn tốt hơn.”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, Tiểu Tứ Tử nắm tay Tiêu Lương, ôm Thạch Đầu cũng tán thán, “Ngô, chồng của Miêu Miêu thật có tiền nha.”

Công Tôn vội vàng bịt miệng Tiểu Tứ Tử lại, xoay mặt vừa nhìn, thì thấy Triển Chiêu đứng một bên, sắc mặt xám xịt, híp mắt lườm Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường dẫn đường cho bọn họ thì khóe miệng hơi giật giật, mặt không đổi sắc, nói một tiếng nghỉ ngơi sớm, rồi trở về sân riêng của mình.

Bàng Cát nhỏ giọng nói với Bao Chứng, “Lão Bao, Hãm Không đảo này thật trù phú a.”

“Thì đó.” Bao Chứng cười cười, “Cướp của người giàu chia cho người nghèo mà.”

“Biến!” Bàng Cát lại run run lên, hỏi, “Chuyện đó... Đêm nay hai ta cùng một gian phòng chứ?”

Bao Chứng co rút khóe miệng, vội vã xua tay, “Đừng! Người già rồi nhưng diễm phúc không cạn, đừng một hồi lại tới một Từ nương, hại ta lại phải đứng cả đêm, người phong lưu khoái hoạt một mình là đủ rồi, đừng liên lụy người khác.”

“Người là người sao?!” Bàng Cát phiền muộn.

Bao Chứng cười xấu xa trở về phòng nghỉ ngơi.

.

Công Tôn đồ Tiểu Tứ Tử ngủ xong, liền đi rửa mặt, thấy Triệu Phổ ngồi ở giường đối diện, bên cạnh bày ra bản đồ đường thủy thật to, bèn đi đến nhìn.

“Người thực sự chuẩn bị tấn công thủy trại của bọn Hà Trạch Văn a?” Công Tôn rót một chung trà, vừa uống vừa hỏi.

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Nếu phụ tử bọn chúng đầu hàng thì tốt nhất, nhưng chỉ sợ đến lúc đó bọn chúng đã móc nối được với người Phù Tang, chơi trò nội ứng ngoại hợp, hoặc là sẽ đảo loạn vùng Giang Nam, hoặc là sẽ mang theo đại lượng tài vật tập thể lẫn trốn, ta trước tiên chuẩn bị thủy quân, đến lúc đó hẳn có động tác khác thường thì đánh úp diệt bọn chúng, để tránh cuối cùng lại sinh ra rắc rối không dễ xử lý, chỉ là thủy trại này không dễ đánh.”

“Thủy quân của Hà Trạch Văn có hơn mười vạn nhân mã, hơn nửa ngày ngày thao diễn dưới nước, quen thuộc địa lý, mà hẳn lại câu kết Phù Tang,

nói không chừng còn có quân binh Phù Tang trợ trận, thủy quân của người không đủ nhân thủ, hơn nữa lại không quen địa lý, đến lúc đó bọn chúng nội ứng ngoại hợp, rất dễ chịu bất lợi.”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Cho nên mới nói thư ngốc, người hãy nghĩ ra một ý tưởng thật hay cho ta, làm thế nào để đánh thủy trại thì mới tốt... Ta sở dĩ gọi Trâu Lương tới, là bởi vì hãn vốn xuất thân từ thủy quân, quen việc đánh thủy trận.”

“Đúng rồi.” Công Tôn đột nhiên hỏi, “Trước đây người nhắc tới thủy thủ, đó là cái gì?”

“Nga...” Triệu Phổ nở nụ cười, tiến tới nói, “Người hôn ta một cái, ta sẽ nói cho người.”

“Biến.” Công Tôn khinh bỉ liếc hãn một cái.

Triệu Phổ nhướng mi, “Không hôn không nói cho người.”

“Đến lúc đó ta cũng sẽ thấy thôi.” Công Tôn đứng lên muốn đi về giường ngủ một giấc, lại bị Triệu Phổ kéo lại, “Vậy cho ta hôn một cái?”

Công Tôn giằng co với hãn nửa ngày, cuối cùng cũng bị đè lại.

Trên giường đối diện, Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu nằm trong chăn, híp mắt nhìn ra bên ngoài, trong lòng thầm tính toán... Mùng ba tháng sau, lại qua một ngày. Nghĩ vậy, trở mình một cái, sung sướng tiếp tục ngủ.

.

Sáng sớm hôm sau, mọi người thần thanh khí爽 rời giường, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đã sớm theo Lô đại tẩu thưởng thức cảnh đẹp ở Hãm Không đảo và ăn điểm tâm. Những người khác cũng không có nhã hứng này, đều tụ tập cùng một chỗ, thương lượng chuyện điều tra Hà Trạch Văn.

Tình huống ở vùng sông nước khu vực xung quanh Hãm Không đảo thì tứ thử nắm rõ hơn Bạch Ngọc Đường rất nhiều, đại thiếu gia hẳn ta ít lo chuyện làm ăn, đều là bốn vị ca ca chăm chút.

Lô Phương chủ yếu lo khâu vận tải đường thủy, bến đò Hãm Không đảo là điểm dừng chân quan trọng trên thủy lộ vùng Tùng Giang phủ, vị trí địa lý vô cùng tốt, cho nên rất nhiều thuyền buôn đậu lại nơi này dỡ hàng, trao hàng. Mặt khác, những đảo lớn bé ngoài khơi cũng kết thành huynh đệ với các sơn trại, Lô Phương là đại ca. Lão nhị Hàn Chương trầm mặc ít lời, là một quái nhân, có điều khá giỏi giang, tại phía sau của Hãm Không đảo, nơi hơi nghiêng so với mặt biển có một xưởng đóng tàu rất lớn. Công Tôn và Triệu Phổ cũng đã thấy qua, quả nhiên giống như lời mà Bạch Ngọc Đường đã nói, quy mô mấy nghìn người, Hàn Chương chính là một người lão luyện trong nghề đóng thuyền. Lão tam Từ Khánh là một gã to con, nhưng đừng thấy hăn thô lỗ, trong thô lỗ thì lại có tinh vi, chuyên môn phụ trách khâu đánh bắt cá, có giao tình rất tốt với các ngư dân. Một khi có hải khấu Phù Tang cướp đoạt của ngư dân, Từ lão tam đều mang người ra đánh, cho nên ngư dân vùng này đều nghe theo hăn. Lão tứ Tưởng Bình ngoại trừ bơi giỏi thì cũng có đầu óc vô cùng thông minh, những chuyện làm ăn bên ngoài Hãm Không đảo như ngân hàng tư nhân cửa hàn

g bán gạo đều là hăn chăm lo. Đại tẩu Mẫn Tú Tú là thần y, nhưng hầu hết những bệnh nhân đến xem bệnh nàng đều không thu bạc, thường ngày quản lý tiền bạc của Hãm Không đảo. Tứ thử này đều đã thành thân, tức phụ trong nhà đều tốt, cũng đã có con nối dòng. Bạch Ngọc Đường thì từ nhỏ đã được bốn vị ca ca nuông chiều cho tới lớn, cái gì cũng không cho làm, chuyên tâm tập võ, tối đa cũng chỉ là thỉnh thoảng giúp đỡ Tưởng Bình đi đòi nợ thu tiền, cho nên mới làm ngũ đương gia của Hãm Không đảo, nhưng ngay cả bơi lội cũng không biết.

Vừa nhắc đến phụ tử Hà Trạch Văn, Từ Khánh đập bàn nói oang oang, “Mẹ nó, hai phụ tử này thương thiên hại lý, lão tử đã sớm muốn diệt bọn nó

rồi! Chỉ là sợ bọn nó nói ta tạo phản.”

“Nói về tội ác của Hà Trạch Văn này, có thể tóm gọn từng chuyện một chút không?” Bao Chứng cầm giấy bút để ghi lại, kiểm chứng từng điều một, thu thập chứng cứ.

“Nga...” Lô Phương nói, “Về phương diện vận tải đường thủy thì chính là như các người đã thấy, cấu kết với hải khấu và Phù Tang, thiêu sát cướp giết tại vùng này, còn thu cái quái phí bảo kê gì đó, nói chung một khi có thuyền đi qua, nếu như nộp đầy đủ phí bảo kê, vậy có thể an toàn sẽ không bị cướp, nhưng phí dụng này nộp quá nhiều, hầu như một chuyến sẽ không có lợi nhuận!”

“Chúng ta đều tự tổ chức quân binh để thủ hộ.” Tưởng Bình nói, “Nhưng mà, gần đảo thì còn được, chứ muốn qua bên kia thủy trại thì bó tay, cho nên việc này giống như các người đã thấy đó, ngoài vùng biển xa thì không ai tới cướp, nhưng khi tới gần, không phải hải khấu thì là thủy quân giả trang thành hải khấu tới.”

“Về chuyện đóng thuyền, cũng sẽ thu bạc.” Hàn Chương lắc đầu, nói, “Xưởng đóng tàu lớn này đông người, thủy quân không dám tới gây sự, tới một tên chúng ta làm thịt một tên, nhưng có vài xưởng nhỏ lại chịu khổ, luôn phải dâng bạc thì không nói, lại còn phải đề phòng bị cướp.”

“Nói tiếp, kỳ thực nha môn của Tùng Giang phủ cũng tốt, tri phủ này họ Ngụy, làm người cũng không tệ khá thành thật, nhưng không có quyền lực, hoàn toàn không trị được thủy quân.” Tưởng Bình phe phẩy cây quạt, “Chỉ có thủy quân mới làm xằng bậy.”

Bao Chứng cơ bản đã rõ ràng tình huống, nhìn lại một đồng lớn mình ghi lại, thủy quân này là tai họa, ung nhọt đã lớn, nếu không diệt trừ e rằng sau này oán hận chất chứa quá sâu, bách tính oán hận triều đình. Giang nam

trù phú, lỡ như xảy ra rối loạn thì sẽ bất lợi, xem ra hoàng thượng là có tâm muốn bình định, cho nên mới bảo ông tới.

Bàng Cát nghe xong đột nhiên hỏi, “Hà Trạch Văn này dám kiêu ngạo như vậy, lần này hoàng thượng phái chúng ta đến mà lại âm thầm như vậy... không lẽ là, hẳn có tai mắt trong triều đình?”

“Chắc chắn có.” Lô Phương cười nói, “Nghe nói là đại quan, chúng ta còn tưởng là Bàng Thái Sư.”

“Hả?” Bàng Cát vội lắc đầu, nói, “Ta cũng chỉ gây sóng gió vùng Khai Phong mà thôi, hầu như không đụng tới địa phương, để gặp chuyện không may lắm.”

Bao Chửng nhướn mi một cái, nhìn lão, “U, Bàng Cát, da mặt người thật sự không mỏng.”

“Hừ.” Bàng Thái Sư liếc ông một cái, nói, “Người không chịu nghĩ đi, khuê nữ ta đang ở trong triều đó, sao ta dám làm xằng bậy? Ta cũng không muốn khuê nữ ta làm Dương quý phi.”

Bao Chửng trừng mắt lườm lão, “Người bị hồ đồ nên nói bậy à, hoàng thượng là Đường Huyền Tông sao? Vả miêng.”

(Dương quý phi Dương Ngọc Hoàn là một trong thập đại mỹ nhân Trung Hoa, được người đời khen là Hoa Nhượng – đến hoa cũng phải nhường, vốn được tuyển vào cung làm vợ của hoàng tử thứ 18 của Đường Minh Hoàng tức Huyền Tông, sau lại khiến Huyền Tông – vốn phải là cha chồng mình mê mẩn... mời xem thêm google ^^)

“Ách...” Bàng Cát cười khỗ, “Ta không nghĩ ra câu khác.”

“Chứng cứ về việc phụ tử bọn chúng ăn hối lộ phạm pháp khá dễ tìm, nhân chứng vật chứng toàn bộ đều đầy đủ, nhưng chuyện cấu kết với Phù

Tang thì hơi khó nói... Tốt nhất là phải có chứng cứ phạm tội rõ ràng.” Bao Chứng nói, nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ vỗ vỗ vai Bàn Cát, “Thái Sư, không phải người thì không ai làm được a.”

“Thật sự muốn lão phu lên vào thủy trại a?” Bàn Cát nghiêng chặt rằng, “Không có chiêu khác à? Ta cũng không phải sợ, dù sao thì cũng có Triển hộ vệ theo ta đi, chỉ là lo đả thảo kinh xà a. Lỡ như tiểu tử đó chó cùng rứt giậu ngay lập tức cùng người Phù Tang liên hợp tạo phản, ta đây không phải tội nhân thiên cổ sao?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nghĩ dường như cũng có chút đạo lý.

Lúc này, chợt nghe Tưởng Bình đột nhiên nói, “Ân... Kỳ thực còn có một chiêu đặc biệt.”

“Chiêu gì?” Tất cả mọi người nhìn hẳn.

“Lần này không phải Hà Trạch Văn bệnh nặng sao?” Tưởng Bình nói, “Nên Hà Đức Quảng dán đầy hoàng băng trên các đường phố của Tùng Giang phủ, treo thưởng tìm thần y trị liệu.”

Mọi người đều sửng sốt.

“Nga?” Công Tôn nói, “Chủ ý này không tồi, có thể đi thăm dò.”

“Nhưng có nguy hiểm hay không?” Triệu Phổ nhíu mày, nhìn Công Tôn, như vậy là không quá muốn để y đi.

“Người đi với ta không phải là ổn sao?” Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “An toàn sẽ không thành vấn đề, chỉ sợ tìm không được manh mối.”

“Nếu muốn tìm manh mối, hay để tối nay ta dẫn người lên vào thủy trại?” Giả Ảnh hỏi.

“Ai, không được.” Hàn Chương đột nhiên khoát khoát tay áo nói, “Không được, thủy trại này không phải nơi để chơi, Hà Trạch Văn tuy rằng đồn mạt, nhưng cũng có chút bản lĩnh, trong thủy trại mai phục cơ quan tầng tầng lớp lớp, nếu không, chúng ta đã sớm dẫn người đi tìm chứng cứ phạm tội của hắn, báo lên cho triều đình rồi. Trước đây cũng có không ít nghĩa sĩ giang hồ đi vào, đều mất mạng cả, việc này không thể tùy tiện được.”

“Như vậy a...” Triệu Phổ gật đầu nói, “Xem ra vẫn nên nghĩ cách đi vào, cũng không nhiều lắm đâu.”

“Ta nghĩ có thể thử một chút.” Công Tôn sờ sờ cằm, tựa hồ đã nghĩ ra ý tưởng gì đó.

“Thư ngọc, người muốn làm gì?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn cười cười, thay đổi chủ đề, hỏi, “Chúng ta đến Tùng Giang phủ đi dạo đi? Nhìn xem cuộc sống ở nơi này r

a sao rồi tính tiếp.”

Triệu Phổ gật đầu.

“Đế Ngọc Đường dẫn bọn họ đi thôi.” Lô Phương nói, “Cứ thông thả mà dạo.”

Sau đó, Công Tôn, Triệu Phổ, Tiểu Tứ Tử và Triển Chiêu, theo Bạch Ngọc Đường rời đảo đến Tùng Giang phủ. Tiêu Lương vốn định theo, nhưng lại nghe nói Âu Dương Thiếu Chinh bọn họ muốn đến xưởng đóng tàu xem người ta làm việc, nó liền theo Âu Dương Thiếu Chinh đi. Vì thế, Tiểu Tứ Tử còn có chút lưu luyến, ôm cổ Công Tôn, cái miệng nhỏ nhắn chu thật dài, lầm bầm, “Tiêu Lương Tử thích thuyền lớn, không thích Tiểu Tứ Tử.”

Công Tôn đành an ủi bé, cười nói, “Thôi được rồi, người không phải thích Cừu Cừu hơn cả phụ thân sao?”

“Đâu có.” Tiểu Tứ Tử nói thầm một câu, tựa vào đầu vai Công Tôn xòe ngón tay đếm.

Mọi người đi thuyền hoa của Hãm Không đảo tới Tùng Giang phủ, lúc này là giờ cơm trưa, Tùng Giang phủ người đến người đi, tiếng rao hàng ở đầu đường không ngừng vang lên.

Triệu Phổ và Triển Chiêu chú ý nhìn bốn phía, vẻ ngoài thì trị an của Tùng Giang phủ không tồi, trên đường thì cũng có nha dịch đi tuần, thoát trông thái bình nên thơ.

Mặt khác, Triển Chiêu còn phát hiện một vấn đề, chính là nơi nào mà Bạch Ngọc Đường đi ngang qua, lầu trên lầu dưới, nhiều cô nương sẽ lộ đầu ra ngắm, cứ như sự kiện hiếm có, hôm nay đặc biệt hưng phấn.

Triển Chiêu tính toán trong lòng, Bạch Ngọc Đường tuổi trẻ anh tuấn, võ nghệ cao cường lại là ngũ đương gia của Hãm Không đảo, ai nha, con rể vàng nha! Chắc chắn.

Đi chưa bao lâu, Triệu Phổ liền cảm thấy không ổn, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Hình như có người theo dõi chúng ta?”

Bạch Ngọc Đường cười, nói, “Không phải theo dõi đâu.” Nói rồi quẹo vào một ngõ nhỏ, không bao lâu, có một đám trẻ con toàn thân dính bùn tiến đến, miệng hô, “Ngũ gia!”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu với bọn nhỏ, cho chúng vài phân bạc, hỏi, “Gần đây thế nào?”

“Đều học bài cả.” Một đứa có vẻ hơi lớn trong đó trả lời, “Ân, vừa học vừa giúp việc nhà.”

“Trong nhà tốt không?”

“Tốt!”

Công Tôn lưu ý nhìn nhìn, chỉ thấy đám trẻ này tuy rằng rất bẩn, nhưng y phục trên người rất tốt, xem ra là do chơi đùa làm bẩn, không phải là trẻ lang thang.

Đám trẻ tán gẫu vài câu với Bạch Ngọc Đường, có một đứa trông lớn nhất nói nhỏ vài câu bên tai Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường gật đầu, rồi bảo bọn nó về nhà sớm, đừng ở ngoài chơi quá lâu, một đám trẻ bẩn liền lập tức giải tán.

Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn mở to hai mắt nhìn, có chút ước ao, nhiều người cùng chơi như vậy nha?

“Chúng là ai a?” Triển Chiêu có chút hiếu kỳ, Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay yêu sạch sẽ, sao lại cùng một đám trẻ bẩn gần gũi như vậy?

Bạch Ngọc Đường dẫn mọi người tiếp tục đi, “Phụ mẫu bọn nó đa phần đều làm việc trên sông nước, những người làm việc trên sông nước dễ gặp chuyện ngoài ý muốn, có nhiều đứa mất cả phụ mẫu, cho nên hài tử được gửi nuôi ở Hãm Không đảo. Có điều trên đảo không có nhiều nữ quyền, không ai chăm sóc hài tử, hơn nữa ngư dân đều làm việc ngoài xa, đa phần hài tử cần học hành. Cho nên đều gửi nuôi ở các gia đình tốt bụng tại Tùng Giang phủ, còn có người của Hãm Không đảo nữa, các hài tử này là trẻ mồ côi, khi nào rảnh ta thường đến thăm bọn nó.”

“Nga.” Triển Chiêu nhướng mi, thảo nào là đại hiệp.

“Vừa nãy tiểu hài nhi kia...” Triệu Phổ mỉm cười nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Nói gì với người?”

Bạch Ngọc Đường cười nói, “Tai Vương Gia thánh thật.”

“Ai, gọi Vương Gia khách khí quá.” Triệu Phổ cười hì hì.

“Những tiểu hài nhi này cả ngày nô đùa ngoài đường, nên biết được nhiều tin tức, nó vừa nói với ta, Hà Trạch Văn kia bị bệnh thật, Hà Đức Quảng rất sợ cha hắt chết sẽ mất đi chỗ dựa vững chắc, cho nên khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, tìm lang trung khắp nơi, gần đây ngay cả thời gian đến kỹ viện cũng không có.”

“À. Vậy bệnh cũng không nhẹ.” Triệu Phổ lắc đầu, chỉ thấy Công Tôn tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, liền hỏi, “Thư ngốc, người nghĩ gì vậy?”

“Ân... Chuyện này quả thực có thể lợi dụng.” Công Tôn gật đầu, then chốt là phải làm thế nào mới không bị người hoài nghi đây?

“Đúng rồi.” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường. “Lô đại tẩu cũng là thần y mà, sao Hà Đức Quảng không đến thỉnh?”

“Đại tẩu ta không chẩn bệnh bên ngoài, cơ bản đều là đưa bệnh nhân đến Hâm Không đảo, Hà Đức Quảng làm sao dám đến đó a... Không sợ bị làm thịt sao, nhưng thật ra hắt cũng từng liều phái người đến đưa thư, đại ca không đọc đã vứt đi, rất sợ bản mặt của đại tẩu.”

“Nga.” Mọi người gật đầu, tâm nói Hà Trạch Văn chết mới tốt chứ, Hà Đức Quảng dù sao cũng chỉ là một tên ăn hại, tương đối dễ đối phó.

Lúc này, mọi người dạo tới một khu chợ, chuyên môn bán một ít đồ chơi, rất nhiều tiểu hài tử kéo người lớn đến đây mua đồ.

“Tiểu Tứ Tử, muốn mua cái gì?” Triệu Phổ tiến tới vỗ mông ngựa của “bà mối”.

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Muốn chong chóng, không cho Tiểu Lương Tử!”

“Được.” Triệu Phổ dẫn bé đi mua, cầm một cái trong tay, Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, lại nói, “Vẫn mua cho Tiểu Lương Tử một cái đi.”

Lại mua kẹo, Tiểu Tứ Tử trước thì nói không cho Tiểu Lương Tử ăn, đi về chộc nó... Lúc mua, còn nói, “Mua cho Tiểu Lương Tử một bao đi.”

Đến cuối cùng, tất cả thức ăn đều mua hai phần.

Triệu Phổ nhìn nhìn những thứ mà ảnh vệ cầm trong tay, có chút bất đắc dĩ, vật nhỏ này đừng thấy tính tình gay gắt, kết quả phỏng chừng cũng là nằm dưới, phỏng chừng cũng như phụ thân nó, nói năng chua ngoa còn tâm thì mềm như đậu hũ.

.

Sau khi đi dạo một vòng, mọi người tiến vào một tửu lâu trong Tùng Giang phủ ăn cơm, chợt nghe cả lầu đều thảo luận chuyện Hà Trạch Văn bệnh nặng, có vào người mong muốn Hà Trạch Văn chết, có vài người lại nói, chết thì sao? Nhi tử còn sống mà.

Triệu Phổ thấy Công Tôn một đường đều mãi lo suy nghĩ, liền hỏi, “Thư ngốc, có phải muốn làm chuyện xấu gì không?”

“Hứ.” Công Tôn khinh bỉ lườm hằm

, giơ ngón tay ngoắc hằm, cười nói, “Người tới...”

Triệu Phổ vội tiến đến, tâm nói, nương ui, nếu trong phòng ngủ cũng gọi vậy thì tốt rồi.

Công Tôn thấy Triệu Phổ cười xấu xa tiến đến, liền ấn đầu hằm, ghé vào tai hằm nói nhỏ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu, thần thần bí bí làm cái gì?

Sau khi Công Tôn nói xong, chỉ thấy vẻ mặt Triệu Phổ hơi khó xử, nhăn nhó, nhìn Công Tôn, “Thư ngốc, ý tưởng này... hơi bị ác đó?”

Công Tôn nhướng mi một cái, cười hỏi, “Vậy người có muốn tìm chứng cứ hấn thông đồng với địch phản quốc không? Chờ nghe người thôi.”

Nói xong, hai người đối diện, vẻ mặt cười gian.

Tiểu Tứ Tử ngồi ở giữa hai người khoanh tay hờn dỗi, cũng đã tới nước này, mà còn không chịu thành thân, hai người lớn này quá kỳ quái!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 99: Nhĩ Bất Nhập Địa Ngục Thùy Nhập Địa Ngục (Người Không Vào Địa Ngục Ai Vào Địa Ngục)

Mọi người dùng bữa xong, chuẩn bị rời đi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy Triệu Phổ và Công Tôn thần thần bí bí thương lượng chuyện gì đó, liền ôm Thạch Đầu đến gần Tiểu Tứ tử vẫn luôn ở bên hai người họ, “Tiểu Tứ tử, phụ thân người đang thương lượng chuyện gì vậy?”

Tiểu Tứ tử ngẩng mặt nhìn nhìn hai người, nói, “Cái gì địa ngục không địa ngục đó đó.”

“Địa ngục?” Hai người liếc mắt nhìn nhau, có chút mờ mịt.

Đang nói, chỉ thấy Triệu Phổ và Công Tôn đi đến, Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bạch huynh, Hãm Không đảo có bất động sản ở Tùng Giang phủ không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói, “Có a.”

“Cho ta mượn một chỗ được không?” Triệu Phổ cười hỏi.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nói, “Đương nhiên là được, người muốn cỡ nào?”

“Không cần quá lớn, chỉ cần một cửa hàng ngay sát đường đi là được.” Triệu Phổ trả lời.

“Muốn ở nơi nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Không bằng quay về ta lấy một tấm bản đồ của đại ca cho người chọn một gian?”

“Làm phiền làm phiền.” Triệu Phổ vội vàng chấp tay.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi, “Dùng làm cái gì?”

Triệu Phổ mỉm cười, nói một chút về kế hoạch của hắn và Công Tôn cho mấy người nghe.

“Như vậy cũng có thể làm được sao?” Triển Chiêu dờ khóc dờ cười hỏi.

Triệu Phổ nhún vai, nói, “Thư ngọc nói y có cách.”

“Khụ khụ.” Công Tôn ở bên cạnh đắc ý cười.

Bạch Ngọc Đường giật giật khóe miệng, nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu thì lại cười đến rức rỡ chói lòa, “VẬY cứ theo ý của tiên sinh đi.”

Công Tôn gật đầu, “Tốt lắm.”

.

Sau khi về tới Hãm Không đảo, bọn họ bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị, Công Tôn đến được phòng của Lô đại tẩu, lục lọi một trận bên trong, tìm ra một đồng dược liệu, bắt đầu phối thuốc, Tiểu Tứ tử ở bên cạnh giúp việc.

Lô đại tẩu tiến đến ngửi mùi vị một chút, hơi thắc mắc hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, làm thuốc gì vậy?”

Công Tôn đưa phương thuốc cho nàng nhìn một chút, Mẫn Tú Tú vừa mới nhìn, kinh hãi, hỏi, “Tiên sinh, loại thuốc quái quỷ này cho ai ăn vậy a? Đừng dọa chết người ta.”

Công Tôn mỉm cười, tiến đến thì thầm vài câu với Mẫn Tú Tú. Sau khi Mẫn Tú Tú nghe xong, ôm bụng cười ha hả, cười không ngừng được ngửa tới ngửa lui.

Tiểu Tứ tử nghiêng đầu thắc mắc, đang cười cái gì vậy?

.

Ba ngày sau, thuốc của Công Tôn chế xong, Triệu Phổ cũng đã chuẩn bị xong xuôi cửa hàng.

Sau khi Tường Bình nghe xong kế hoạch của Triệu Phổ, cảm thấy Công Tôn thật sự là cao nhân, so với mình còn ác liệt hơn, ý tưởng này nghĩ ra thật khó đỡ, nhưng vẫn có thể xem như một phương pháp hay, có thể vây khốn Hà Trạch Văn, khiến hắn không thể rời bến hay nhân cơ hội mà đào tẩu.

Vì vậy, Tường tứ gia tỉ mỉ chọn ra một vị trí thích hợp trên đường lớn tại Tùng Giang phủ, chuẩn bị cho Triệu Phổ một cửa hàng, ghi trên tấm biển —— Tế Thế Đường. Là một cửa hiệu chuyên chữa bệnh và bán thuốc.

Đồng thời, Tường Bình phái ra rất nhiều thủ hạ ở Hãm Không đảo, tuyên truyền khắp Tùng Giang phủ, nói là Tùng Giang phủ gần đây có một vị thần y tới, diệu thủ hồi xuân, có thể trị những chứng bệnh khó chữa nhất trong thiên hạ.

Rất nhanh, Tùng Giang phủ xôn xao, rất nhiều người đều nhớ đến hoàng bảng của Hà Đức Quảng, tâm nói, không phải đang tìm thần y sao? Phòng chừng lần này, sẽ có người ở thủy trại đến.

Công Tôn mấy ngày nay thật đúng là tới hiệu thuốc ngồi chẩn bệnh.

Một đến hai đi làm việc khoảng ba bốn ngày, danh tiếng đã truyền rộng.

Tùng Giang phủ vốn có không ít hiệu thuốc và lang trung, có vài bệnh nhân thủy chung không thể trị liệu, bách tính bất đắc dĩ chỉ có thể chờ chết, vừa nghe nói có thần y mới đến, đương nhiên khi tuyệt vọng thì chuyện gì cũng có thể liều.

Đã nhiều ngày có vài người mắc những chứng bệnh bị nói là không thể trị đến cửa hiệu của Công Tôn, Công Tôn không tốn bao nhiêu công sức đã chữa lành.

Vài lần như vậy, danh hào của thần y Công Tôn đã truyền khắp Tùng Giang phủ, trong nhất thời, bệnh nhân tới nơi này xem bệnh nổi dài không dứt. Mặt khác, Công Tôn hành nghề rất có lương tâm, phí chẩn bệnh rất thấp, có vài người quá mức khốn cùng, hoặc là mẹ già con cô không có người nuôi dưỡng, y cũng không thu phí.

Cho nên gần gũi vài ngày, Công Tôn đã được đặt mỹ danh là Bồ Tát sống, đương nhiên, tin tức này cũng đã truyền vào bên trong thủy trại.

.

Ngày hôm đó, Công Tôn đang sắp xếp dược liệu ở hiệu thuốc, theo tính toán thì người của

thủy trại cũng sắp tới cửa rồi.

Triệu Phổ tựa bên quầy hàng, hẳn không thể cải trang thành tiên sinh thu chi, nhìn sao cũng không giống, đành phải làm lão bản của hiệu thuốc. Công Tôn tổng kết một chút, Triệu Phổ giống nhất chính là giả trang thành một tên cướp, lưu manh hay gì đó.

Tiểu Tứ tử tựa bên bàn, chơi đùa với Thạch Đầu.

“Ai, ý tưởng thì không sai, nhưng con cá vẫn không mắc câu, gấp chết người a.” Triệu Phổ chờ đến mất kiên nhẫn, giơ tay nhéo đuôi Thạch Đầu.

Thạch Đầu nằm trên bàn găm ghè —— Đáng ghét quá, không nên tùy tiện sờ người ta, người ta là cô nương!

Đang đùa, chợt nghe bên ngoài có tiếng xe ngựa, không bao lâu, một chiếc xe ngựa lớn dừng trước cửa, từ trên xe có một người đi xuống.

Người nọ xấp xỉ hai mươi, hơi béo, cái bụng ưỡn ra, dáng vẻ dần dần ngốc ngốc, trên mặt nhìn rõ cái mũi cà chua đỏ đỏ, mắt một mí dài hơi xếch, môi dày, mặt dẹt đầy thịt, nhìn là thấy không phải người lành.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc nhìn người này, lập tức tinh thần run lên, lúc trước bọn họ đã xem một vài bức họa mà Tưởng Bình đưa cho, đại thể đã biết Hà Đức Quảng có tướng mạo như thế nào, hôm nay vị này đến, phỏng chừng chính là Hà Đức Quảng, tám chín phần mười rồi!

Nghĩ tới đây, hai người liếc mắt nhìn nhau, liền chuẩn bị dựa theo kế hoạch mà làm việc.

Công Tôn tiếp tục sắp xếp được liệu, Triệu Phổ tựa bên bàn, đùa với Thạch Đầu và Tiểu Tứ tử.

“Khụ khụ.” Hà Đức Quảng đi vào hiệu thuốc, ho khan một tiếng, mỉm cười với Công Tôn nói, “Tiên sinh, chính là Tôn thần y?”

Công Tôn gật đầu, “Thần y thì không dám nhận, tại hạ Tôn Trúc, vị công tử này, muốn bốc thuốc hay là xem bệnh?”

.

Công Tôn đương nhiên không thể nói mình tên Công Tôn Sách, y cũng xem như có chút danh khí, lỡ như Hà Đức Quảng này đã từng nghe qua thì sao? Cho nên đã nghĩ ra một cái tên giả. Triệu Phổ thốt ra, họ kếp sửa lại không phải là ổn sao, gọi Tôn Sách đi.

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người đều nhin không được mà cười, Tôn Sách a... (tôn là cháu chắt)

Công Tôn khinh bỉ lườm Triệu Phổ, Triệu Phổ nói, vậy theo họ ta đi, gọi Triệu Sách!

Công Tôn nhắc chân đá hắt, “Người đổi thành Công Tôn Phổ cho ta...”

Vừa thốt ra, tất cả mọi người mở to hai mắt, Công Tôn đây là thừa nhận sao? Rốt cuộc xác định quan hệ của hai người rồi sao? Nói cách khác, hai người là loại quan hệ cần phải cùng chung một họ?

Triệu Phổ thì lại cười ha hả, thoải mái ôm vai Công Tôn nói, “Không thành vấn đề, nhưng mà tên này chúng ta chỉ gọi ở nhà, ra ngoài đừng có gọi, trò đùa này là đại nghịch bất đạo đó.”

Công Tôn mặt đỏ tới mang tai, Tiểu Tứ tử ở bên cạnh cười tủm tỉm.

.

Sau khi Hà Đức Quảng vào trong, trên dưới quan sát Công Tôn một chút, sững sốt, tâm nói, đây là thần y nọ? Tướng mạo đẹp thật!

Lại nhìn bốn phía, chỉ thấy Triệu Phổ tựa bên bàn, người này thoạt trông ăn mặc bất phàm khí phách hiên ngang, cảm giác như có chút thân phận, có vẻ phi phú tức quý (không giàu thì cũng có địa vị), nhưng Hà Đức Quảng cũng thắc mắc... Tùng Giang phủ này lắm kẻ có tiền hãnh diện nhận được a, chưa thấy qua người này.

Nhìn nữa, trên quầy hàng còn có một con gù đó phì phì nằm sắp trông giống như con chuột? Bên cạnh là một tiểu oa nhi khả ái đến cực điểm đang ngồi.

“Tại hạ họ Hà, muốn mời tiên sinh đến nhà xem bệnh, cho gia phụ.” Hà Đức Quảng tận lực tỏ ra tôn trọng, chỉ tiếc thường ngày quen hống hách phách lối, cho nên nhìn hơi mất tự nhiên.

Công Tôn nghe xong, khẽ cười lắc đầu , “Nga... Ta không chán bệnh tại nhà.”

Hà Đức Quảng sững sốt, hỏi, “Vì sao?”

“Hiệu thuốc này của ta lúc nào cũng có thể sẽ có bệnh nhân đến, ta không thể rời đi, không để ý đến những bệnh nhân tới tìm.”

“Vậy không sao!” Hà Đức Quảng khoát tay nói, “Tiên sinh kiếm được một ngày bao nhiêu? Ta cho người gấp mười lần.”

Công Tôn âm thầm nhú mày, chỉ biết có tiền, một thiếu soái của thủy quân như vậy có cái quái gì dùng được chứ? Cùng là dẫn binh chinh chiến, hẳn so với Triệu Phổ cách xa vạn dặm.

Công Tôn nghĩ tới đây, lại có chút không được tự nhiên, hình như trong lúc bất tri bất giác, đã đem Triệu Phổ làm tiêu chuẩn, có người nào tới, đều phải so sánh với Triệu Phổ mới chịu.

“Tiên sinh?” Hà Đức Quảng thấy Công Tôn do dự, thì cho rằng y ngại ít tiền, nói, “Vậy gấp trăm lần, thế nào?”

Tiểu Tứ tử ở một bên nghe, cũng hiểu người này thực ngốc, phụ thân đã nói không cần tiền, đã bảo phải chăm sóc bệnh nhân nên không đi mà.

Quả nhiên, Công Tôn lắc đầu, cười nói, không phải vấn đề tiền bạc, công tử thứ lỗi.”

Hà Đức Quảng nhú mày thật sâu, lang trung này không uống rượu mời muốn uống rượu phạt a?! Chỉ tiếc có việc cầu người không nên phát tác, liền kiên trì hỏi, “Vậy được rồi, khi nào tiên sinh có thể đến nhà khám bệnh?”

Công Tôn nghĩ nghĩ, nói, “Lúc chạng vạng đi, đóng cửa hàng này thì ta có thể đến, người đang ở đâu? Cho ta địa chỉ.”

“Ách, không cần, sau giờ cơm tối ta sẽ phái người mời tiên sinh đến, phiền tiên sinh khi đó nhớ hãy đến gấp.” Hà Đức Quảng nói rồi muốn đi, lại nghe Công Tôn hỏi, “Công tử nhờ ta đến nhà khám bệnh, vậy người nào cần xem?” >

“Nga, là gia phụ.” Hà Đức Quảng trả lời, “Gia phụ đột nhiên mắc bệnh lạ, nằm trên giường không dậy nổi, thoát trông như đang hấp hối.”

“Có bệnh trạng gì không?” Công Tôn hỏi.

“Ách... Thì là ăn không vô, hay hờn hay dỗi, dạ dày đau trướng bụng, nói là đau không chịu nổi, toàn thân đều khó chịu.”

Công Tôn nghe xong, nghĩ hẩn là không phải bệnh gì nặng, bèn gật đầu, “Ta đã biết.”

Vì vậy, Hà Đức Quảng cáo từ, Tử Ảnh từ lâu đã mai phục ở nóc nhà liền theo hẩn.

Chờ người đi, Triệu Phổ sờ sờ cằm, “Tốt hơn một chút so với tướng tượng của ta.”

“Hẩn có việc cầu người đương nhiên phải khép nép.” Công Tôn lắc đầu, “Hiện tại đối với Hà Đức Quảng mà nói, không có gì quan trọng hơn tính mệnh của cha hẩn.”

“Thì thế.” Triệu Phổ cười nhạt, lại hỏi, “Đúng rồi, cha hẩn bệnh gì a?”

“Nga...” Công Tôn nghĩ nghĩ, nói, “Cha hẩn...”

“Ai.” Triệu Phổ không đợi Công Tôn nói xong liền gật đầu.

Công Tôn ngẩn người, lại nghe Tiểu Tứ tử khanh khách cười, ôm Thạch Đầu cọt cọt lui, không biết đang cười cái gì.

Công Tôn phản ứng một chút, đột nhiên mặt đỏ bừng, nhưng y đang ở trong quầy hàng, Triệu Phổ thì đứng ở ngoài, cũng chỉ có thể giơ tay đánh... nhưng còn chưa đánh trúng Triệu Phổ, Triệu Phổ đã nấp sang một bên cười xấu xa, nói, “Ta chưa nói gì cả, sao lại tức giận?”

Công Tôn lạnh lùng trừng mắt liếc hằm, tên này đúng là...

Công Tôn nén giận, nói, “Bệnh vật này của Hà Trạch Văn, phỏng chừng cũng không có gì trở ngại, chỉ là âm dương không điều hòa tạo thành.”

“Ân?” Triệu Phổ không hiểu.

Hà Trạch Văn có phải thân hình vạm vỡ, thân to thể béo?” Công Tôn hỏi.

“Ta biết khi hằm còn trẻ thì tương đối to con.” Triệu Phổ gật đầu.

“Vậy là đúng rồi.” Công Tôn nói, “Nói đơn giản chút, Hà Trạch Văn này theo ta đoán thì mắc bệnh phú quý.”

“Bệnh phú quý?” Triệu Phổ nghe cảm thấy rất mới mẻ, “Bệnh còn có phú quý?”

“Ân, chính là do ăn uống mà ra, hằm lại quanh năm ở trong thủy trại, bệnh phong thấp quá nặng, cho nên dẫn đến tích tụ quá nhiều chất dơ bẩn trong cơ thể.” Công Tôn nói, “Căn bản cũng không phải bệnh nặng gì, có thể hằm cảm thấy bản thân có bệnh, sau đó lại tắm bồ, bồ tới bồ lui, càng bồ càng không xong.”

“Vậy phải trị thế nào?” Triệu Phổ hiếu kỳ.

Công Tôn cười cười, chỉ thấy Tiểu Tứ tử chẳng biết từ khi nào đã bò lên quây hàng xoa bụng cho Thạch Đầu, vừa nói, “Ăn chút bã đậu, đại tiện một lần là tốt rồi.”

Công Tôn gật đầu, vươn tay sờ đầu Tiểu Tứ tử, “Không sai.”

Lúc này, Tử Ảnh đã trở về, miệng không ngừng mắng chửi, “Mẹ nó, thực đúng là đồ bỏ.”

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn hỏi hẩn.

“Ta còn tưởng tên mập chết tiết đó về nhà chăm sóc cho ông già nhà nó nữa.” Tử Ảnh nói, “Không ngờ lại chạy tới kỹ viện gặp tình nhân.”

Triệu Phổ nhú mày, “Ai, đó nếu là con ta ta sẽ trực tiếp đá chết.”

Tử Ảnh vô thức liếc nhìn Tiểu Tứ tử, chỉ thấy Tiểu Tứ tử chớp chớp mắt, cọ cọ Công Tôn bên cạnh, ngực thầm ghi nhớ, Cừu Cừu không cho nhi tử đi kỹ viện, sau này Tiểu Tứ tử không được đi... Mà nhắc tới mới nhớ, kỹ viện là cái gì?

...

Sau khi ăn cơm tối, Hà Đức Quảng đã phái xe ngựa đến, Công Tôn xem xong bệnh nhân cuối cùng, dẫn theo Triệu Phổ đơn độc đi trước, Tiểu Tứ tử được Tử Ảnh mang về Hầm Không đảo.

Trong chuyến đi này, hai phụ tử Hà Trạch Văn và Hà Đức Quảng hoàn toàn bị Công Tôn lừa giỡn.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 100: Xảo Kế Tha Duyên, Chuẩn Bị Tự Tự (Diệu Kế Trì Hoãn, Chuẩn Bị Ổn Thỏa)

Công Tôn và Triệu Phổ theo Hà Đức Quảng tới thủy trại, đi vào sâu bên trong.

Triệu Phổ nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy binh lực ở thủy trại bố trí coi như không tồn, có thể thấy được Hà Trạch Văn không hề xuất thân là Đô Đốc thủy quân, quản lý thủy trại này cũng xem như gọn gàng ngăn nắp. Chỉ có điều, Triệu Phổ vẫn âm thầm lắc đầu... không được hoàn mỹ.

Triệu Phổ trị quân nghiêm ngặt có tiếng, tuy rằng hãn thường hòa nhập với quân lính cảm tình rất tốt, nhưng đối với chuyện thao diễn mỗi ngày, tác phong của các tướng sĩ vẫn đều rất chú trọng. Vào quân doanh, chỉ cần xem thần tình thái độ của các tướng sĩ, thì có thể thấy được sức chiến đấu của đội nhân mã đó.

Quân binh bên trong thủy trại này, thân thể đều rất khỏe, tác phong cũng được... Chỉ tiếc, tinh thần không ổn.

Cảm giác từng người đều lo lắng phiền muộn, tựa hồ không chút nhiệt tình? Nhưng lại không giống như đang lo lắng cho Hà Trạch Văn... Nói chung là cổ quái.

Đi thẳng vào trong, có không ít người hành lễ với Hà Đức Quảng, nhưng, động tác của bọn họ là phục tùng, thần tình cũng lạnh lùng, rõ ràng nhất chính là trong ánh mắt lộ ra một phần khinh miệt và bất mãn.

Loại thần sắc này của các tướng sĩ, Triệu Phổ rất hiểu, hẳn từng tiếp quản qua vô số lần các quân binh như vậy, lý do họ biểu lộ ra loại thần sắc này rất đơn giản, nói rõ các tướng sĩ không phục vị tướng đó.

Đây là vết thương trí mệnh của quân đội, quân giáo bất mãn hay không phục quan tướng, khi thi hành mệnh lệnh sẽ có chỗ do dự, như vậy quân tâm sẽ phân tán, đó chính là điều tối kỵ của binh gia!

Vừa nghĩ, bọn họ vừa đi vào trong, tới một khu nhà tráng lệ sâu tít bên trong thủy trại.

Triệu Phổ và Công Tôn nhìn vào trong, đều nhin không được mà nhúu mày, thủy trại này, kiến tạo như một tòa thành, mà khiến cho người ta cảm thấy ly kỳ chính là, Hà Trạch Văn dĩ nhiên sống ở trên thuyền.

Đó là một con thuyền khá lớn, trên thuyền có đình thai lầu các, giống như một trang viên.

Triệu Phổ trong lòng buồn cười, lão tặc này, xem ra là có tật giết mình, ngay cả sống cũng sống ở trên thuyền, sao lại thế?! Là dự định một khi có biến cố sẽ lập tức đào tẩu phải không?

Công Tôn cũng cảm thấy rất buồn cười, nét mặt không đổi, quay đầu lại liếc nhìn Triệu Phổ, nháy mắt với hắn mấy cái.

Triệu Phổ đương nhiên hiểu ý của Công Tôn, y muốn mình lát nữa phải thu liễm một chút, bất quá hắn chưa từng gặp mặt Hà Trạch Văn, niên kỷ cũng lớn còn mang bệnh nặng, hẳn là không nhận ra mình, cùng lắm thì ở một bên chờ là được.

Công Tôn lại nhìn vào ngực hắn một chút, ý bảo —— Thứ đó đã chuẩn bị tốt chưa?

Triệu Phổ nháy mắt với y mấy cái —— Thư ngốc, sao lại dong dài như vậy chứ? Không tin tưởng cha của con người sao?

Công Tôn hung hăng lườm hăn, Triệu Phổ gần đây càng ngày càng không đành lòng.

Rất nhanh, ba người lên thuyền, Công Tôn phát hiện gần thuyền lớn phòng hộ đặc biệt nghiêm mật, hầu như nơi nào cũng mai phục thủ vệ.

Công Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, trên thế gian này, hầu hết những kẻ đã làm nhiều chuyện trái với lương tâm thì lại càng nhát gan! Như Hà Trạch Văn và Bàng Thái Sư, trong phủ ngoài phủ, từ trên xuống dưới, cả ngày nghiên cứu nên bố trí bao nhiêu thủ vệ bảo hộ mình, rất lo có người trả thù. Nhưng nói đến nói đi, toàn bộ Đại Tổng triều này người đắc tội với những kẻ hung ác tàn bạo nhiều nhất, có lẽ là Bao Chửng. Nhưng Bao đại nhân vẫn chưa bao giờ bày thủ vệ ngoài cửa, nhưng những thủ vệ này ngày ngày vẫn luôn lo lắng bảo hộ ông.

Nghĩ tới đây, Công Tôn sản sinh một ít cảm giác khinh thị với Hà Trạch Văn này, đại tướng thủy quân cái gì a, thân là một võ tướng mà còn sợ chết, ngay cả một cọng tóc của Triệu Phổ còn kém rất xa.

Nghĩ nghĩ, cái tai Công Tôn đỏ lên ho khan một tiếng, sải bước vào trong.

Triệu Phổ theo phía sau, đã định khều y hai cái chọc ngứa một phen, chỉ tiếc hiện tại phải an phận —— Phiền! Nghĩ lại nghĩ lại, cũng nhanh thôi mà, xử lý xong Hà Trạch Văn chắc cũng không quá nửa tháng, tới mùa ba tháng sau, con một sách nhà người a, không ăn sạch người ta sẽ không họ Triệu!

Tiến vào phòng ngủ của Hà Trạch Văn, Công Tôn lại nhú mày, Hà Trạch Văn này là ở cữ (tháng đầu tiên của phụ nữ sau khi sinh) hay sao

vậy? Toàn bộ gian phòng kín không kẽ hở, hôm nay trời cũng không lạnh, tại sao lại không dám nhìn người.

“Gia phụ ngay trên giường.” Hà Đức Quảng thở dài, nói, “Hắn thân thể không tốt, sợ trúng gió.”

Công Tôn gật đầu, ngực khó hiểu, đây thực sự đã tìm lang trung xem qua rồi sao? Hay là những lang trung giỏi kia đều muốn hại chết Hà Trạch Văn để dân chúng nguôi giận à? Phỏng chừng là không muốn gặp phiền phức, cũng không muốn chữa cho tên tham quan này khỏi bệnh để rồi lưu lại cái tên cho nghìn đời nguyên rủa, cho nên thêm một chuyện không bằng ít một chuyện,

nói thẳng là không cứu được.

Đi tới bên giường, Hà Đức Quảng vén màn lên cho Công Tôn, thăm dò vào trong, nói, “Cha, ta thỉnh thần y đến xem ngài đây.”

“Ân?” Hà Trạch Văn suy yếu hí hí mí mắt, nhìn nhìn Công Tôn, “Thần y...”

Công Tôn thấy hắc ấn đường biến thành màu đen, nhân trung cũng biến xanh, sắc mặt vàng như nến, cái bụng cũng phình to, vừa nhìn đã biết không sống được bao lâu nữa.

“Hà tướng quân?” Công Tôn hỏi, “Ta bắt mạch cho người được không?”

“Ân...” Hà Trạch Văn hữu khí vô lực vươn tay, Công Tôn sờ sờ cổ tay mập mạp của hắn, tìm nửa ngày mới mò thấy mạch, ngực tán thán, nếu không giảm béo sẽ chết chắc!

Chẩn mạch xong, Công Tôn xác định, Hà Trạch Văn này chính là mắc bệnh phú quý, hơn nữa có chút là do thận hư, dương khí không đủ, nói chung là âm dương không điều hòa... Biện pháp trị liệu tốt nhất kỳ thực là

ăn rau xanh đậu hũ một năm, rồi mỗi ngày uống canh lá sen gừng già, tan mỡ bổ tỳ, vận động nhiều đi lại ngoài trời, rất nhanh là có thể khỏi hẳn, hơn nữa bảo đảm thanh xuân tỏa sáng thoáng cái trông trẻ lại vài tuổi. Cho nên nói, làm người cả đời mặc kệ có bệnh hay không, ba phần được vật bảy phần trị liệu, vừa chú ý âm dương điều hòa khí huyết thông thuận, đó là quy tắc chung giúp bản thân không ốm đau, lại sống khỏe mạnh.

Có điều, mắc bệnh này ngay lúc này rất hợp với tâm ý Công Tôn, chỉ thấy y cau mày nửa ngày, nói một tiếng “đắc tội” rồi vươn tay sờ bụng Hà Trạch Văn, đôi mày nhíu càng sâu, hỏi Hà Đức Quảng bên cạnh, “Bụng hẳn... to lên từ lúc nào?”

“Từ mấy tháng nay.” Hà Đức Quảng trả lời.

“Àn!” Hà Trạch Văn gật đầu liên tục, “Không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên a, bụng phình lên, còn đau nhức.”

“Khụ khụ.” Công Tôn ho khan một tiếng, vẻ mặt hơi xấu hổ, lại tựa hồ hơi khó nói, lắc đầu nói, “Không thể tưởng tượng nổi... Quả thực không thể tưởng tượng nổi, tướng quân trong vòng nửa năm nay, có ăn thứ gì đặc biệt hay không?”

“Thứ đặc biệt?” Hà Đức Quảng ngẩn người, hỏi, “Cái gì gọi là thứ đặc biệt? Cha ta ăn rất nhiều sơn trân hải vị, hầu như đều là các thứ không thông thường.”

Công Tôn trên dưới quan sát hẳn một chút, hỏi, “Thiếu soái không trưởng bụng khó chịu chứ?”

“Không.” Hà Đức Quảng vội lắc đầu, hẳn không sao cả.

“Có một thứ nào, mà tướng quân ăn, nhưng những người khác không ai ăn? Nhất là thức ăn hoặc dược vật đồ bổ... Chính là mẫu tử cùng ăn?” Công

Tôn suy nghĩ một chút, bổ sung một câu, “Hoặc... có hình dạng như em bé?”

“Mẫu tử?” Hà Đức Quảng ngẩn người, một lát mới nói, “Nga, cha, tháng trước có phải ngài đã ăn một gốc nhân sâm lâu năm, trông rất giống em bé?”

“Đúng.” Hà Trạch Văn gật đầu, “Thứ đó tìm được ở sườn núi của dãy núi dài phương bắc, đại bổ...”

“Nhân sâm đó, có phải thoát trông đặc biệt giống như một tiểu oa nhi?” Công Tôn nhú mày hỏi tiếp, “Mua của ai? Là nông hộ, hay là từ tiệm thuốc bắc?”

“Ách... Là các thương nhân buôn được từ phương bắc tới.” Hà Đức Quảng trả lời.

“Ai nha.” Công Tôn gấp đến độ giậm chân một cái, “Thứ đó không ăn được, đó không phải nhân sâm!”

“Không phải nhân sâm thì là cái gì?” Hà Đức Quảng thắc mắc.

“Đó là...” Công Tôn vừa vội, tựa hồ lại có chút không nói nên lời, lúng túng một lát, nói, “Đó là oa oa (em bé) sâm.”

“Oa oa sâm?” Hà Đức Quảng khó hiểu, “Không lớn lên sao?”

“Không phải... Các thương nhân buôn được đó phỏng chừng là vừa vào nghề không lâu, thứ đó cực giống nhân sâm, nhưng rất hiếm thấy, một khi ăn nhầm thì sẽ gây ra tai nạn chết người!”

“Hả?!” Hà Trạch Văn vừa nghe đã nóng nảy, hét lên, “Ai nha... Con à, mệnh cha không còn bao lâu nữa rồi.”

“Cha!” Hà Đức Quảng như bị sét đánh giữa trời quang, mắng to mấy người buôn dược non tay nghề, dĩ nhiên lại bán độc dược.

“Các người đừng vội hãy nghe ta nói hết, cũng không phải độc dược, cũng không phải nói ăn vào chắc chắn sẽ chết.” Công Tôn do dự một lát, tựa hồ đang cân nhắc xem có nên nói hay không, “Chỉ là, ăn có thể sẽ gặp phiền phức, làm không tốt quả thực sẽ vô cùng nguy hiểm!”

Hà Đức Quảng nhìn ra một chút manh mối, liền hỏi, “Tiên sinh, đến tột cùng là chuyện gì? Vì sao cứ ấp a ấp úng? Cứ nói đừng ngại.”

“Ai... Oa oa sâm này, đích thật là thứ đại bổ, chỉ là, đó là thứ dành cho nữ nhân ăn, nam nhân không ăn được.” Công Tôn khẽ thở dài, hỏi, “Nhị vị, có biết sự tồn tại của Tổng Tử Quan Thế Âm (quan âm tạng con) không?”

“Tổng Tử Quan Thế Âm?” Hà Trạch Văn tựa trên gối đầu, có chút khó hiểu nhìn Công Tôn, “Thì là... Bồ Tát bế em bé.”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, “Kỳ thực Bồ Tát bế không phải là em bé, mà chính là oa oa sâm.”

“Ách...” Hà Đức Quảng và Hà Trạch Văn đều là kẻ thô kệch, làm gì có học vấn a, cảm thấy kinh ngạc, thì ra không phải bế em bé mà là oa oa sâm a...

“Oa oa sâm này ngàn vàng khó mua, rất nhiều phụ nhân kết hôn lâu nhưng không có con, sau khi lạy Tổng Tử Quan Thế Âm, gia quyến sẽ vào núi tìm kiếm, nếu có thể tìm được nhân sâm hình em bé, liền mang về nhà nấu canh uống, không ngoài ba tháng, nhất định sẽ mang thai, bách thí bách linh (thử trăm lần chắc ăn trăm lần).” Công Tôn nói xong, chợt nghe phụ tử Hà Trạch Văn hít một ngụm khí lạnh.

Công Tôn vội nhịn xuống, kéo căng da mặt tự nhủ thầm với mình —— Không được cười!

“Chuyện đó... Tiên sinh.” Hà Trạch Văn nơm nớp lo sợ, hỏi,

“Nữ nhân ăn có thai... Nam nhân ăn, chắc là không sao chứ?”

“Ai nói?” Công Tôn hơi đỏ mặt, nói, “Cũng từng có nam nhân ăn nhầm.”

“Vậy kết quả ra sao?” Hà Trạch Văn càng nghe càng thấy bối rối.

Công Tôn nói, “Đều sinh em bé.”

“A?!” Hà Trạch Văn và Hà Đức Quảng đồng thời hô to một tiếng, Hà Trạch Văn liền cảm giác trước mắt tối sầm, cầm của Hà Đức Quảng thiếu chút nữa rớt xuống, há to miệng hỏi, “Sao có thể thế được? Nam nhân sinh con, sao có thể có chuyện ngược đời như thế a?”

Công Tôn cũng bất đắc dĩ, “Tướng quân trước đây không chú ý, đã nhiều ngày, còn động thai khí.”

“Ai u...” Hà Trạch Văn nóng nảy, nói, “Thần y a, người chớ nên hồ ngôn loạn ngữ, Đức Quảng a, đuổi ra cho ta a! Y rõ ràng đang nói bậy.”

“Nhưng...” Hà Đức Quảng tuy rằng cũng cảm thấy khó tin, nhưng dù sao tính mệnh của cha hắn là nhất, nên có chút do dự.

Triệu Phổ vẫn đứng một bên, thấy Hà Trạch Văn tựa hồ không tin, liền nhìn Công Tôn —— Giờ sao?

Công Tôn mỉm cười, là người thì phỏng chừng cũng không dễ dàng tin tưởng như vậy, nhưng mà ta có cách.

Nghĩ vậy, Công Tôn thản nhiên cười một cái, lắc đầu, nói, “Hà tướng quân, không phải ta nói khoác, nhưng toàn bộ Tùng Giang phủ này, có thể trị bệnh này cho người, bảo đảm phụ tử các người bình an phỏng chừng chỉ

có một mình ta, hôm nay người nên suy nghĩ kỹ càng, nếu đuổi ta đi, không quá ba tháng, người nhất định sẽ chết.”

“A?!” Hà Đức Quảng và Hà Trạch Văn đều tròn tròn mắt.

Công Tôn thấy hai người chung quy vẫn là sợ chết, liền hỏi Hà Trạch Văn, “Tướng quân gần đây có phải cảm thấy ngực khó thở, tay chân vô lực, buổi tối ngủ khò khè thở không nổi, ban ngày miệng khô, bắp chân sưng phù?”

Hà Trạch Văn nuốt một ngụm nước bọt đôi mắt hơi đờ ra, một lát mới gật đầu, “Đúng vậy... thực sự có chuyện như vậy.”

“Không cần lo lắng.” Công Tôn nói, “Tướng quân có thể từ từ suy nghĩ, nếu như không tin ta, thì chờ một thời gian sẽ biết.” Nói rồi đứng lên, “Không quá vài ngày nữa, thai nhi trong bụng tướng quân sẽ ngày càng rõ ràng, đến lúc đó, nếu như tướng quân còn muốn sống sót, thì hãy phái người đến hiệu thuốc thông tri với ta một tiếng.” Nói xong, đứng lên cùng Triệu Phổ cáo từ.

.

Hà Đức Quảng sai người tiễn đi, hỏi Hà Trạch Văn, “Cha... chuyện này...”

“Ai nha, chắc chắn là giang hồ thuật sĩ nói bậy, đại nam nhân làm gì có chuyện mang thai, nói bậy bạ, chắc chắn là nói bậy!” Hà Trạch Văn nói năng lộn xộn, lại bảo Hà Đức Quảng, “Đức Quảng a, rót cho cha một chén nước, khát quá.”

“Ai.” Hà Đức Quảng tới bên bàn rót cho hắn một chung trà, đưa cho Hà Trạch Văn uống.

Hà Trạch Văn có lẽ vừa nãy nói nhiều, hơn nữa mấy ngày nay cơm nước không màng, đột nhiên cảm thấy nước trà này ngon dị thường, bèn uống cạn một ấm trà, chập chập lưỡi, nói muốn ngủ một lát.

Hà Đức Quảng lui ra, để cha mình nghỉ ngơi, lòng hẩn hiện tại cũng rất loạn, có điều... tuy rằng sai lầm, nhưng so với chuyện bệnh tình nguy kịch, thật đúng là không đáng lo nhiều, ít nhất không phải chết a!

.

“Đã cho thuốc vào chưa?” Ra khỏi đại doanh thủy quân Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

“Yên tâm đi.” Triệu Phổ mỉm cười, “Khi các người nói chuyện, ta đã bỏ thuốc vào ấm trà, còn có theo ý người, lúc gần đi thả một viên vào trong lư hương, tuyệt đối không có sơ hở.”

“Hảo!” Công Tôn cười đắc ý, chờ tiếp vài ngày nữa, cái bụng của Hà Trạch Văn này sẽ trông như mang thai mười tháng, hẳn sẽ tin.

.

Mấy ngày sau, trong sự lo lắng chờ đợi của nhóm Triệu Phổ, tới ngày thứ tư, Công Tôn tính toán, cười nói, “Phòng chừng sắp rồi.”

Quả nhiên, lúc này bên trong thủy trại đã rồi bời.

Hà Trạch Văn không biết bị gì, cảm thấy bụng mình càng ngày càng phình, cũng càng ngày càng to.

“Má ơi, cha!” Hà Đức Quảng nhảy bật lên, nói, “Đây tuyệt đối là có a!”

“Đừng ồn ào!” Hà Trạch Văn vội bảo hẩn nhỏ giọng, “Cha người đây là danh tướng một vùng, truyền ra chuyện sinh hài tử, người bảo ta làm sao sống a?!”

Hà Đức Quảng vội che miệng, hỏi, “Cha... chuyện đó, có phải thật sự có không a?”

“Ta cũng thấy có chút giống... Mấy ngày nay hình như cảm giác trong thân thể có tim của hai người đang đập.” Hà Trạch Văn nói, “Ta đã bảo mà, Tùng Giang phủ này nhiều đại phu như vậy, tại sao không có một người có thể trị được... Thì ra là không dám nói.”

“Ai u.” Hà Trạch Văn cuộn mình vào trong chăn, “Không mặt mũi nào gặp người nữa... bụng đau quá a.”

“Cha... không bằng...?” Hà Đức Quảng hỏi, “Ta lại đi mời thần y kia tới?”

Hà Trạch Văn suy nghĩ một chút, dù sao thì mạng nhỏ này cũng quan trọng, liền gật đầu, nói, “Người đi nhanh về nhanh... Lúc thỉnh hãn, nghìn vạn lần đừng để người khác thấy a!”

“Hảo!” Hà Đức Quảng vội sai người đi, không bao lâu người được sai đã trở về nói, hiệu thuốc đóng cửa rồi, trên cửa dán một lời nhắn, nói là đến phương bắc nhập hàng, chỉ ít nữa tháng sau mới về.

“Chậc!” Hà Đức Quảng gấp đến độ xoay quanh, nên làm sao cho phải đây a?

.

Lại nói đến chiêu này của Công Tôn, là lạt mềm buộc chặt, dù sao Hà Trạch Văn giờ đây đã ôm một cái bụng bầu, loại tình huống này, phỏng chừng hãn muốn tạo phản cũng là hữu tâm vô lực, vừa lúc, kéo chân hãn một thời gian, bọn chúng bên kia chắc chắn lòng như lửa đốt nhưng lại không có cách nào khác, mà Triệu Phổ bên này thì đang kiên trì chuẩn bị, đóng thuyền và đóng t

huyền, tích trữ lương thực.

Buổi chiều hôm đó, Công Tôn đang ngồi đọc sách bên bụi hoa lau lay động, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương Thạch Đầu cùng nhau vây quanh một gốc lê chạy tới chạy lui, lúc này, chợt nghe Tiểu Tứ Tử đột nhiên hô lên, “Phụ thân, bên kia có thật nhiều cá.”

“Cá”, Triệu Phổ ngồi bên cạnh, đang xem địa lý đồ và uống rượu với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, nghe được Tiểu Tứ Tử nói, cảm thấy rất mới lạ, đây hẳn là cá lớn mới có thể từ trên bờ nhìn thấy được.

“Tiêu Lương Tử, mau nhìn!” Tiểu Tứ Tử giơ tay chỉ vào trong làn nước phía trước, chỉ thấy trên mặt nước ở gần Hãm Không đảo cuộn cuộn gợn sóng, tựa hồ có rất nhiều cá đang bơi đến.

“Đây là cái gì?” Bạch Ngọc Đường cau mày, định đứng lên thì thấy Triệu Phổ khoát tay, cười nói, “Người một nhà.”

Âu Dương Thiếu Chinh cũng trèo lên một thân cây quan sát, chỉ thấy xa xa chèo đến mười chiếc thuyền buôn, đầu thuyền là một người đang đứng sừng sững, một thân áo ngấn xanh, đập lên rào chắn đầu thuyền, thoát trông khá uy vũ.

“Là Trâu Lương!” Tử Ảnh cũng thấy, có chút ngoài ý muốn, “Hắn tới rất nhanh a.”

“A.” Triệu Phổ cười, “Nghe nói có thể đánh trận, hẳn đương nhiên sẽ tới rất nhanh.”

Vừa dứt lời, chợt nghe trong nước “Ào” một tiếng, một đám binh tướng mặc y phục cổ quái trong miệng ngậm một cây lau, đồng loạt xông ra từ trong nước.

“Nha, phụ thân!” Tiểu Tứ Tử bị dọa nhảy giật.

“Không cần sợ.” Giả Ảnh dỗ bé, “Đều là người một nhà.”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt, chỉ thấy đám người kia lên bờ, cánh tay để trần, trên lưng là xiêm y xám trông như da, phía dưới chỉ mặc một cái khố, trong miệng ngậm một cây lau.

“Phụ thân, giống như con chuột.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói với Công Tôn.

“Đây là thủy thủ sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Còn giống hơn cả tứ ca.”

Đó chính xác là thủy thủ mà Trâu Lương dùng làm tiên phong của thủy quân, sau khi các quân tướng lên bờ thì xếp thành một hàng ngay ngắn, hành lễ với Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu, thấy các binh tướng từng người thần thái hồng hào, trong lòng thỏa mãn, chỉ nhìn tác phong quân đội, thì thủy trại kia mẹ nó đừng mơ thẳng được Triệu gia quân của hần!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 101: Vô Xảo Bất Thành Thư

Trâu Lương dẫn đoàn thuyền chậm rãi cập bờ, Hàn Chương chỉ huy một nhóm thủ hạ Hãm Không đảo ra hỗ trợ.

Lần này đoàn thuyền mà Trâu Lương dẫn đến đương nhiên đều là thuyền chiến, chỉ là đều hóa trang che giấu thân phận, thoát trông như là thương thuyền và thương nhân bình thường.

“Vương gia.” Trâu Lương từ đầu thuyền nhảy xuống, hành lễ với Triệu Phổ.

Công Tôn tinh tế quan sát Trâu Lương này, tò mò, lẽ nào tướng lĩnh của Triệu gia quân đều trẻ tuổi như vậy sao? Trâu Lương này xem ra cũng chưa đến ba mươi, mặt mày tuấn tú, thân hình thon gầy, trên mặt không có biểu tình gì, có vẻ hơi nghiêm túc.

“Ô.”

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh đi tới, “Thạch Đầu, tiểu tử người tới rồi à.”

Trâu Lương nhìn hẩn một hồi, lát sau mới nói ra một câu, “Béo lên.”

Mí mắt của Âu Dương Thiếu Chinh nháy mắt một cái, mắng, “Béo cái gì?! Ai béo chứ?!”

“Người.” Trâu Lương tiếp tục trầm mặc, một lát lại thêm một câu, “Bề ngang.”

Âu Dương Thiếu Chinh nghiêng răng nhìn hắn.

Mọi người đều hiếu kỳ nhìn hai người, chẳng lẽ có hận thù gì sao? Triệu Phổ rất bất đắc dĩ, bốn vị tướng lĩnh của Triệu gia quân tính tình khác hẳn nhau, tụ tập một chỗ ngoại trừ cãi nhau thì cũng chỉ có cãi nhau, chẳng hòa thuận chút nào, nguyên nhân chính yếu mà mỗi người tranh nhau anh dũng giết địch trong chiến tranh là bởi vì không muốn làm người thua chót bị ba người kia chế nhạo.

“Phụ thân.”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử giật giật góc áo Công Tôn, “Tên hắn giống như Thạch Đầu sao?”

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, nhìn Trâu Lương hiếu kỳ hỏi Công Tôn.

Trâu Lương cúi đầu... Nhìn thấy Tiểu Tứ Tử còn có Thạch Đầu trong lòng Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử thấy Trâu Lương mặt không biểu tình đối diện với mình, bèn chạy ra sau lưng Công Tôn trốn.

“Ai, Thạch Đầu chán ngắt, người đừng dọa nó, đây là tiểu vương gia.”
Âu Dương Thiếu Chinh nhắc nhở hắn.

Trâu Lương hơi nhướng mi, nhìn chăm chăm chăm Tiểu Tứ Tử mà tỉ tỉ quan sát.

Tiểu Tứ Tử thấy người nọ cứ nhìn mình, vùi đầu vào trong áo Công Tôn, lộ ra nửa cái đầu nhìn Trâu Lương.

Một lúc lâu, chỉ thấy Trâu Lương đột nhiên vươn tay bế Tiểu Tứ Tử lên.

Mọi người đều sửng sốt, chỉ có Triệu Phổ, Âu Dương Thiếu Chinh những người quen biết hắn liên tục lắc đầu.

Trâu Lương nâng Tiểu Tứ Tử lên thật cao, một lát mới nói, “Khả ái, béo ù, tròn vo, đầy thịt, tay ngắn, chân ngắn, mắt to, bánh bao, trắng bóc, hoàn mỹ!”

Trâu Lương nói một chuỗi hai từ, sau khi nói xong lại nâng Tiểu Tứ Tử xoay một vòng, “Tiểu ngọc!”

Một lát, Tiểu Tứ Tử “oa” một tiếng khóc ầm lên, Công Tôn vội tiến lên đón, Âu Dương Thiếu Chính có phần không hiểu nổi Trâu Lương, “Người muốn chết, sao lại nói vậy với một tiểu hài tử?!”

Trâu Lương vẻ mặt vô tội, “Là khích lệ!”

“Làm gì có kiểu khích lệ như vậy?!” Âu Dương Thiếu Chính liếc hăn, “Nói thật là khích lệ à?!”

Nói xong, chợt cảm giác sau lưng âm khí dày đặc, quay đầu lại thì thấy Triệu Phổ và Công Tôn đều đằng đằng sát khí trừng hăn, nhìn lại Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy bé xoa xoa Thạch Đầu vùi đầu vào trong lòng Công Tôn, vẻ mặt ủy khuất nhỏ giọng lầm bầm, “Người xấu!”

...

Sau khi được chứng kiến bản tính quái dị của vị Trâu đại tướng quân này, mọi người giới thiệu lẫn nhau một chút.

Trâu Lương tỏ ra rất vinh hạnh khi được kết giao với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, khi từ miệng Âu Dương Thiếu Chính biết được Công Tôn là vương phi tương lai đồng thời là một thư sinh thì Trâu Lương “phốc” một tiếng, nhìn Triệu Phổ, “Báo ứng.”

Triển Chiêu không nén nổi tò mò, hỏi Tử Ảnh kể bên, sao Trâu Lương mỗi lần nói đều chỉ có hai chữ?

Tử Ảnh mỉm cười, thấp giọng nói, “Hắn ngoại trừ biệt hiệu Thạch Đầu thì còn một tên gọi là Trâu Nhị Lang, bởi vì hầu như chỉ nói hai chữ.”

Triển Chiêu nhướng mi một cái, đảo mắt nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh, “Nói còn ít hơn người.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, tương đối hiếu kỳ chính là, cổ quái như vậy, sao có thể chỉ huy tác chiến? Lẽ nào chỉ nói tiến công, lui lại...

Kỳ thực đúng như Bạch Ngọc Đường đoán, Trâu Lương chỉ huy quân sĩ thực sự chỉ có hai chữ, hoặc là tiến công hoặc là đi vòng, nhưng không có lui lại.

Sau đó, Hàn Chương dẫn mọi người vào trong.

.

Trâu Lương mang binh lực đến, báo với Triệu Phổ một chút, lại nói, “Vương gia, chiến sự lần này có thể kết thúc trong một tháng không?”

Triệu Phổ hơi sững sốt, hỏi, “Tại sao?”

“Trở lại, biên quan.” Trâu Lương nói, giơ ngón tay chỉ Triệu Phổ, “Người.”

Triệu Phổ nhú mày, tâm nói mừng ba tháng sau hẳn phải thành thân với Công Tôn, sau đó dẫn Công Tôn đi du sơn ngoạn thủy, quay về biên quan làm chi?

“Có chiến sự à?” Âu Dương Thiếu Chinh cho rằng biên quan xảy ra biến cố, liền hỏi, “Bọn người Liêu và Tây Hạ đã ổn định rồi sao?”

“Không phải.” Trâu Lương lắc đầu.

Mọi người đều nhìn hắn.

“Ai, người muốn gấp cho chết người a.” Âu Dương Thiếu Chính cau mày hồi thúc, “Nói đi.”

“Đại hôn.” Trâu Lương nhìn nhìn Triệu Phổ, “Lý Nguyên Hạo.”

Mọi người nhường mi một cái, u, nói ba chữ!

“Lý Nguyên Hạo đại hôn liên quan gì đến ta a?” Triệu Phổ thấy Công Tôn hơi hoài nghi nhìn hăn, vội vàng giải thích, về phần vì sao lại phải giải thích, chính hăn cũng chả rõ.

Trâu Lương từ trong lòng lấy ra một thiệp mời, giao cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhận lấy mở ra, vừa nhìn vào thì hai mắt mở to vẻ mặt bất khả tư nghị, “Lý Nguyên Hạo đại hôn mời lão tử đi uống rượu mừng?”

“Cái gì?!” Tất cả mọi người cảm thấy ngạc nhiên, mở to hai mắt nhìn Triệu Phổ.

“Người có giao tình với hăn sao?” Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, “Có cái rắm a.”

“Hong Môn yến chẳng?” Giả Ảnh hỏi, “Bày tiệc ở đâu a?”

(“Hong Môn Yến” là buổi tiệc được tổ chức tại vùng ngoại ô Hong Môn đời Tần, buổi tiệc có sự tham gia của Hạng Vũ và Lưu Bang. Đây là buổi tiệc có sức ảnh hưởng quan trọng cho cuộc chiến nông dân cuối đời Tần sau này, được cho là nguyên nhân gián tiếp khiến cho Hạng Vũ thất bại và Lưu Bang lập nên triều Hán. Người đời sau đã dùng từ “Hong Môn Yến” để chỉ về những buổi tiệc có nhiều mưu đồ.)

“Cũng không xa, ra biên quan là được, cũng coi như vùng trung lập... Lý Nguyên Hạo cưới ai?” Triệu Phổ có chút hiếu kỳ, hỏi, “Tiểu tử đó vừa xấu vừa hèn mọn thật sự có cô nương chịu gả cho hăn à?”

“Khụ khụ.” Công Tôn liếc nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhướn mi một cái, hắn nói thật mà, suy nghĩ một chút, lại hỏi Trâu Lương, “Còn người Liêu thì sao?”

“Loạn.” Trâu Lương thẳng thắn trả lời.

Lúc này, Bao Chứng và Bàng Cát đi đến, Công Tôn vươn tay cầm lấy thiệp mời trong tay Triệu Phổ, nhét vào trong áo Triệu Phổ, giấu kỹ.

Mọi người đều có chút khó hiểu, Triệu Phổ cũng giật mình nhìn y.

Bàng thái sư nhìn thấy thì tò mò hỏi, “Có chuyện thú vị gì vậy?”

Công Tôn mỉm cười, hơi ngượng ngừng nói, “Nga, chuyện bày tiệc.”

“Ồ ồ.” Bàng thái sư còn tưởng là tiệc rượu của Triệu Phổ và Công Tôn, vội gật đầu nói, “Đương nhiên là càng long trọng càng tốt!”

Bao Chứng liếc nhìn Triển Chiêu bên cạnh, Triển Chiêu nhẹ nhàng nhướn mi với ông một cái, Bao Chứng ngẫm hiểu, liền cười nói, “Là nên long trọng chút.” Nói xong lại đổi chủ đề, hỏi Trâu Lương chuyện chiến sự ở biên quan.

Trâu Lương đương nhiên là tiếc chữ như vàng, đáp lại một tiếng, “Rất tốt.”

...

Tất cả mọi người bất đắc dĩ.

Công Tôn xoay mặt, chỉ thấy Triệu Phổ mỉm cười nhìn mình, Công Tôn trừng mắt liếc hắn —— Đề phòng Bàng thái sư một chút, Lý Nguyên Hạo đó bụng dạ khó lường, cẩn thận hắn dùng kế ly gián.

Triệu Phổ cười vươn tay ôm vai Công Tôn, cười khen, “Hiền thể.”

Công Tôn lờm hẩn.

Trâu Lương sờ sờ cảm, nhìn chăm chăm Triệu Phổ Công Tôn, Âu Dương Thiếu Chinh hỏi hẩn, “Ai, cảm giác thế nào?”

Trâu Lương gật đầu, một lát mới nói một câu, “Không tồi.”

Sau đó, bọn Trâu Lương đưa thuyền lớn đến ụ tàu phía sau đảo, vừa dàn xếp xong thì có người bẩm báo Lô Phương, nói thủy quân bên kia có người, hình như là Hà Đức Quảng kia dẫn người tới.

Mọi người đều nhịn không được mà nhúu mày, Triệu Phổ thắc mắc, “Hẩn tới làm gì?”

“Phỏng chừng là nghe được tin tức nói Hãm Không đảo có một đội thuyền lớn tới.” Lô Phương nói, hỏi Trâu Lương, “Dọc đường có gặp thủy khấu quấy rầy hay không?”

Trâu Lương gật đầu, “Có.”

“Người đều đánh bại bọn chúng?” Triệu Phổ hỏi.

Trâu Lương nhướng mi một cái, lắc đầu, “Đuổi đi.”

Triệu Phổ biết, Trâu Lương thân kinh bách chiến kinh nghiệm phong phú, chắc chắn biết chừng mực.

“Phỏng chừng là thủy quân bên kia cũng nghe tin.” Bao Chửng nói, “Hãy giấu hết thuyền và binh sĩ, để ngừa bọn chúng lục soát.”

“Ta đi đuổi bọn chúng.” Lô Phương nói rồi định ra ngoài, Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, kéo hẩn, nói, “Đại ca, ta đi.”

Triển Chiêu hơi giật mình, nhìn Bạch Ngọc Đường, chẳng lẽ hẩn có cách hay?

Tưởng Bình cười nháy mắt với hắn mấy cái, thấp giọng nói, “Hà Đức Quảng đó sợ lão ngu nhất.”

Triển Chiêu thắc mắc, “Thật sao?”

Tưởng Bình liên tục nháy mắt với hắn.

Bạch Ngọc Đường đi ra, Triển Chiêu lặng lẽ theo nhìn, Công Tôn thì kéo Triệu Phổ một cái, “Đi, chúng ta cũng đến lúc xuất hiện, đến hiệu thuốc chờ, diễn trọn vở kịch đi.”

Triệu Phổ gật đầu, cùng Công Tôn lên thuyền nhỏ, lén lút chạy tới Tùng Giang phủ, chuẩn bị bước hành động tiếp theo. Bởi vì nghe nói có thể đến thủy trại kiểm tra cho nên Trâu Lương cũng đi theo.

.

Lại nói đến Bạch Ngọc Đường dẫn vài hạ nhân của Hãm Không đảo ra tới bến đò, chỉ thấy vài chiếc quan thuyền đậu ở nơi này. Hà Đức Quảng dẫn một đội thủy quân đứng ở bến đò, đang câu gắt với các gia tướng của Hãm Không đảo.

Hà Đức Quảng kéo dài một tiếng, nói, “Gọi các đương gia của các người đi ra, rõ ràng ta nhận được bẩm báo, nói có rất nhiều thuyền tiến vào thủy vực của Hãm Không đảo, đó là thuyền gì a? Có phải tư thông hải khẩu? Nếu như không phải, để ta lên đảo lục soát!”

Các gia tướng này giải thích với hắn rằng đó chỉ là thương thuyền đi ngang qua mà thôi, đã đi, nhưng Hà Đức Quảng không tin, không kiểm tra không được, đang làm ầm ĩ thì thấy từ phía xa xa có một bóng người màu trắng, không nhanh không chậm đi tới.

Hà Đức Quảng lúc này còn rất lớn giọng, nhưng vừa thấy Bạch Ngọc Đường thì thanh thế lập tức hạ xuống, nhìn trái nhìn phải, phát hiện cũng

chỉ có Bạch Ngọc Đường chứ không có người khác, liền vô thức lui về phía sau một bước.

“Ngũ gia.” Một gia tướng trong đó cũng thấy Bạch Ngọc Đường, vội quay đầu bấm báo.

“Chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường đi tới gần nhìn Hà Đức Quảng một chút, hơi nhướn mi, “Thì ra là Hà tướng quân, có gì chỉ giáo?”

“Khụ khụ.” Hà Đức Quảng ho khan một tiếng, nói, “Không... chỉ giáo thì không dám nhận.”

“Ngũ gia.” Gia tướng đó trả lời Bạch Ngọc Đường, “Mấy chiếc thương thuyền vừa mới đi ngang qua, Hà tướng quân nói là hải khấu, còn nằng nặc đòi lên đảo chúng ta kiểm tra.”

“Thật không?” Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Hà Đức Quảng.

“Ách...” Trước khi đi, Hà Đức Quảng đã được cha mình dặn dò, lần này chú ý canh chừng Hãm Không đảo, nếu có hơn năm chiếc thuyền đi ngang qua nhất định phải ngăn lại, tỉ mỉ kiểm tra, không được sơ suất, đây là chuyện lớn liên quan đến tính mệnh, nghìn vạn lần không được qua loa.

Hà Đức Quảng vốn đang phát sầu vì không tìm được vị Tôn thần y kia, vừa nghe thủ hạ nói có nhiều thuyền lớn đi về hướng Hãm Không đảo, nghĩ sự tình trọng đại bèn vội vã dẫn người đến.

Trước khi đi hẳn còn thăm dò xem Bạch Ngọc Đường có ở trên đảo hay không, vừa nghe nói không có, hẳn mới dám liều đến.

Nhắc mới nói, Hà Đức Quảng này vì sao lại sợ Bạch Ngọc Đường như vậy, sự tình đã phát sinh từ vài năm trước.

Khi đó Hà Đức Quảng cũng chẳng có béo, người cũng coi như là hoạt bát nhanh nhẹn, chỉ là ngang ngược kiêu ngạo quá đáng, suốt ngày gây chuyện thị phi.

Một ngày nọ, Bạch Ngọc Đường vừa lúc đến Tùng Giang phủ giúp đại tâu mua được liệu, bị Hà Đức Quảng gặp được.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu như nhau, là những nhân vật tuần tú thanh lịch, không như Triệu Phổ trời sinh có một cỗ khí phách và sát khí, liếc mắt nhìn qua cũng biết là Tu La. Loại người như Triệu Phổ, người bình thường ngay cả khi muốn đi đại tiện thì cũng mong có thể đi ở hầm cầu khác với hãn, càng miễn bàn chuyện dám chủ động trêu chọc. Nhưng Bạch Ngọc Đường không giống, hãn nếu không mang đao cưỡi ngựa, mà lại cầm trên tay một đồng được liệu, chẳng phải giống như một văn sinh sao, hơn nữa khi đó vừa hơn mười tuổi, cũng chưa cao như hôm nay.

Hà Đức Quảng thoáng thấy, kinh ngạc như bị sét đánh, nghĩ Hà Đức Quảng hãn ta sống đến giờ, đã gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy được ai đẹp như vậy, bèn mù mắt cầu mà đi trêu ghẹo.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên biết hãn, trước đây đã sớm nghe người ta nhắc đến, thấy hãn bắt đầu nói lời bắn thiu thì nhin không được mà nhúu chặt đôi mày.

Tính tình của Bạch Ngọc Đường như thế nào? Hãn không giống Triển Chiêu, Triển Chiêu tương đối ôn hòa, làm việc đôi khi biết nhường nhịn không đuổi tận giết tuyệt, Bạch Ngọc Đường một khi đã nổi giận thì không thềm tính đến hậu quả, Hà Đức Quảng này dám cả gan tán tỉnh hãn, Bạch Ngọc Đường nhúu mày, suýt chút nữa lấy mạng của hãn.

Ngày đó, xương cốt toàn thân Hà Đức Quảng gần như bị Bạch Ngọc Đường đánh nhừ, nếu không may thì từ liệt sẽ biến thành tàn phế.

Cho nên, Hà Trạch Văn đương nhiên rất phần hận, nhưng ngũ thủ của Hâm Không đảo có thể lực rất lớn, hẳn thực sự không dám đắc tội, loại người giang hồ có võ nghệ cao cường có những mối quan hệ rộng rãi làm sao trêu chọc nổi, hơn nữa cũng do Hà Đức Quảng sai trước, cũng chỉ có thể nhịn.

Hà Đức Quảng thật không may, nằm trên giường hơn một năm, lành bệnh, thân thể cũng dày thêm vài tầng mỡ, biến thành gã mập bây giờ, nhưng Hà Đức Quảng từ rày về sau cũng không dám có ý xấu với nam nhân nữa.

Thế nên, Hà Đức Quảng sợ Bạch Ngọc Đường nhất, Bạch Ngọc Đường hầu như thấy hắn một lần thì đánh một lần, vì vậy mỗi lần thấy bạch y nhân hắn đều đi đường vòng, rất sợ bị phát hiện sẽ bị đánh. Nhưng đây đã là chuyện của nhiều năm trước, sau đó Bạch Ngọc Đường lại xuất môn xông pha giang hồ, lúc thì nghe nói là ở đại mạc lúc thì nghe nói ở cực bắc, nói chung, bọn họ đã nhiều năm không gặp... Có điều, đây gọi là bị răn cản thì mười năm cũng sợ cỏ, Hà Đức Quảng vừa thấy Bạch Ngọc Đường thì kinh hãi đến nỗi bấp chân dường như bị chuột rút nhẹ.

Bạch Ngọc Đường nghe thuộc hạ hồi bẩm, gật đầu ý bảo đã biết, bèn hỏi Hà Đức Quảng, “Hà tướng quân muốn lục soát?”

“Ách, đúng vậy.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lên đảo đi, như

ng không thể đem theo vũ khí.”

“Ách... chuyện này...” Hà Đức Quảng tâm nói, người ở trên đảo, ta không đem vũ khí, lỡ như người tổng ta tới nơi nào đó hủy thi diệt tích thì ta đi đâu khóc bây giờ? Nghĩ vậy, vẫn là rút lui thì hơn, vội nói, “Chuyện này... nếu người đã đi vậy cũng không tiện quấy rầy.” Nói xong ho khan một tiếng, phất tay bảo các tướng sĩ phía sau, “Quay về đại doanh...”

“Thiếu soái?” Một tướng lĩnh dẫn binh nghe được, tựa hồ hơi sốt ruột, nhưng Hà Đức Quảng lại trờng mắt, với người một nhà thì hẳn rất lợi hại, bởi vì những người này hầu hết đều là bộ hạ của cha hắn, từ khi còn là binh tướng thông thường cho tới bây giờ thành tài, đều là cha hắn một tay đề bạt, cho nên nói gì nghe nấy.

Cuối cùng, mặc dù có vài người không muốn, nhưng kết cuộc vẫn bị Hà Đức Quảng kéo về, trên mặt bọn họ đều mang vẻ oán giận, cực kỳ thất vọng về Hà Đức Quảng.

Chờ người đi, Bạch Ngọc Đường đi tới tàng cây nhìn nhìn, hỏi Triển Chiêu, “Nghe đủ rồi thì đi xuống đây.”

Nhưng lúc này, Triển Chiêu đang ngồi trên cây, giơ tay che nắng nhìn xung quanh, nói, “Bạch huynh, có viễn kính không a, ngoài khơi xa hình như có rất nhiều đoàn thuyền đang tới.”

...

Lại nói lúc này, nhóm Công Tôn đã về tới hiệu thuốc.

Công Tôn từ chỗ Lô đại tẩu lấy đến rất nhiều dược liệu mới, bày ra trên quầy hàng mà sắp xếp, như vậy tựa hồ như vừa nhập hàng về, đang sắp xếp dược liệu.

Triệu Phổ ngồi bên cạnh y, ở cùng Công Tôn lâu như vậy hắn cũng đã có thể nhận được một ít dược liệu, không biết thì cầm tới hỏi Công Tôn, hai người một vấn một đáp, lải nhải căn nhắc mà cãi nhau, hoàn toàn cho rằng mọi người trong hiệu thuốc không tồn tại, các ảnh vệ đều bất đắc dĩ, Trâu Lương thì lại thích thú mà nhìn.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên quầy hàng, nhìn chăm chăm Trâu Lương, ngực hơi khó hiểu, người này có tên thật kỳ quái nha, gọi thạch đầu thì trùng tên với Thạch Đầu, gọi Tiểu Lương Tử thì trùng tên với Tiểu Lương Tử!

Trâu Lương thấy Tiểu Tứ Tử vẻ mặt hiếu kỳ nhìn mình, bèn cười hỏi, “Tiểu Tứ Tử?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, gật đầu.

Công Tôn nhìn bé, “Sao lại không lễ phép như vậy? Gọi người nha.”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa bụng Thạch Đầu, nhỏ giọng gọi, “Chúc chúc (cháo[zhōu]).”

“Trâu [zōu].” Trâu Lương sửa đúng, “Không phải chúc.”

Tiểu Tứ Tử gãi đầu, “Chúc.”

“Trâu.”

“Thu [jiū].”

“Chúc!” Trâu Lương nhất thời sốt ruột nói nhảm theo.

Tiểu Tứ Tử hí mắt nhìn hân, “Trâu.”

...

“A~” Trâu Lương ngẫm hiếu cười, “Không hồ là tiểu vương gia.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Chúc chúc.”

Hai người lại nhìn nhau hồi lâu, Trâu Lương tiến đến bế lên xoay mấy vòng, gật đầu, “Khả ái! Khả ái! Khả ái! Khả ái!”

Triệu Phổ sờ sờ cằm, nói, “Hai người bọn họ rất hợp duyên a.”

Công Tôn thắc mắc, “Sao mà thấy được?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, “Không cảm thấy cách nói chuyện có chút giống sao?”

Công Tôn suy nghĩ một chút... Tiểu Tứ Tử trưởng thành nghìn vạn lần không nên học cách nói “nhị tự kinh” như vậy a! (tam tự kinh là kinh ba chữ, nhị tự kinh mỗi lần đọc hai chữ =)))

Đang nô đùa, chợt nghe tiếng xe ngựa vang, mọi người nhìn ra ngoài, chỉ thấy Hà Đức Quảng từ trên xe ngựa lách xuống, hấp tấp vừa chạy tới đã hét lên, “Tôn thần y, ngài đã trở về, mau, mau theo ta trở về cứu tính mệnh của gia phụ.”

Công Tôn lặng lẽ làm cái mặt quỷ với Triệu Phổ, Triệu Phổ trong lòng khẩn trương, thư ngực này gần đây hay câu dẫn hẳn!

Quay đầu lại, Công Tôn thay đổi dáng vẻ khí định thần nhàn, cười hỏi, “Bệnh của lệnh tôn thế nào rồi?”

“Cái này...” Hà Đức Quảng hơi khó mở miệng, tiến tới thấp giọng nói, “Không ổn! Bụng càng lúc càng lớn, còn đau.”

Công Tôn nhin cười, nói, “Ta theo người đi xem.”

“Hảo, mời tiên sinh!” Nói rồi Hà Đức Quảng nhường y ra ngoài.

Công Tôn bảo Trâu Lương cầm hòm thuốc, Triệu Phổ theo, coi như là dẫn theo hai tùy tùng, cùng nhau theo Hà Đức Quảng đi đến thủy trại.

.

Lúc này, trên Hãm Không đảo.

Hàn Chương đang cầm viễn kính đưa mắt trông về nơi xa, Triển Chiêu hỏi hẳn, “Hàn nhị ca, thấy gì rồi? Nơi đó có phải có rất nhiều thuyền?”

“Đúng!” Hàn Chương gật đầu, nói với Triển Chiêu, “Nhờ có Triển huynh thị lực cao, xa như vậy mà cũng có thể thấy.”

Triển Chiêu hì hì cười.

“Thì đó.” Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói thầm một câu, mèo mà.

“Cái gì?” Triển Chiêu híp mắt nhìn hắn.

“Nhị ca, thấy gì vậy?” Bạch Ngọc Đường vội đánh trống lảng.

“Là đoàn thuyền của người Phù Tang.” Hàn Chương từ trên cây nhảy xuống, “Hình như đang đi đến thủy trại.”

Mọi người nghe xong đều sửng sốt, trong lòng lo lắng —— Có trùng hợp gặp được bọn Triệu Phổ không đây?

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 102: Yếu Tri Tâm Phúc Sự Dẫn Thính Bối Hậu Ngôn (Muốn Biết Chuyện Bí Mật Thì Nghe Trộm)

Công Tôn và Triệu Phổ đi tới thủy trại, Trâu Lương cũng theo tới, kiểm tra bốn phía, phát hiện thủy trại này có không ít nhược điểm, trong lòng nắm chắc, lần này Hà Trạch Văn lại bệnh nặng, nói không chừng đánh lén một trận đã đắc thủ! Nhưng dù sao cũng không có chứng cứ chứng minh hãn tạo phản, không thể vô duyên vô cớ đột kích thủy trại của hãn, để hãn bắt được nhược điểm, đánh lại một nước cờ, vậy thì càng phiền phức.

Triệu Phổ và Công Tôn lúc này cũng đang suy nghĩ đến ý này, chủ yếu nhất chính là chứng cứ.

Công Tôn trước tiên trị bệnh cho Hà Trạch Văn, chậm rãi làm cho hãn sản sinh lòng tin như vậy sẽ dễ hành sự.

Quả nhiên, cái bụng của Hà Trạch Văn càng lúc càng lớn, Triệu Phổ và Trâu Lương nhìn đến tròn mắt tấm tắc khen lạ, người sáng suốt vừa nhìn thì biết là có chữa! Chiêu này cũng quá độc ác.

Công Tôn cũng nhin cười, tâm nói thuốc này hữu dụng thật a, bèn giả vờ bắt mạch cho Hà Trạch Văn, kỳ thực chỉ là dạ dày trướng khí kèm theo trướng bụng thông thường mà thôi, trong bụng Hà Trạch Văn không phải tiểu hài nhi, đều là khí, thuốc của Công Tôn khiến cho Hà Trạch Văn chật vật không chịu nổi.

Công Tôn chẩn mạch xong, lại khai một phương thuốc cho hãn, thuốc này có thể giúp hãn trì hoãn một chút, đã cho hãn một bạt tai thì cũng nên

thường chút ngon ngọt chứ, như vậy mới có thể tin tưởng mình.

“Thần y, chuyện này nên làm thế nào cho phải a?” Hà Trạch Văn nhìn không được mà hỏi Công Tôn, “Còn mấy tháng nữa... mới, mới xong?”

Công Tôn nói, “Mang thai mười tháng, hiện tại vừa mới sáu tháng, còn hơn ba tháng nữa là có thể sinh được rồi.”

“Ai u.” Hà Trạch Văn mặt như đũa đám, nói, “Vậy làm sao sinh a, đòi mạng rồi!”

Công Tôn nhìn cười, “Tướng quân yên tâm, đến lúc đó ta sẽ giúp người đỡ đẻ.”

“Phốc...” Hà Trạch Văn muốn khóc thét, nhưng đành gật đầu, đang định hỏi tiếp vài câu thì có một tham báo chạy đến, nói vài tiếng bên tai Hà Đức Quảng.

Hà Đức Quảng sững sốt, gật đầu, dùng mắt ra hiệu cho Hà Trạch Văn, Hà Trạch Văn nhìn thấy, lời muốn nói cũng không bật ra khỏi miệng được, chỉ đành quay sang cảm tạ Công Tôn.

Hà Đức Quảng hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, lần sau khi nào dùng thuốc a? Ta phái người đi đón người.”

Công Tôn nói, “Mỗi ba ngày bắt mạch một lần, có gì khó chịu lập tức tìm ta.”

“Được được!” Hà Đức Quảng vội vã gật đầu, gọi hạ nhân tiễn Công Tôn ra ngoài, bạc thì đến trưởng phòng (phòng thu ngân) mà lấy, đưa nhiều chút.

Công Tôn trao đổi bằng ánh mắt với Triệu Phổ bọn họ, trong lòng khẽ động, cảm giác thủy trại này tựa hồ xảy ra chuyện gì đó, Hà gia phụ tử rõ ràng rất khẩn trương.

Vừa đi ra cửa phòng, Triệu Phổ chợt nghe được Hà Đức Quảng đi tới bên giường, nói với Hà Trạch Văn một tiếng, “Cha... Tới!”

...

Triệu Phổ nhin không được mà nhú mày, trong lòng nghi hoặc —— Tới? Cái gì tới?

Nhưng cũng không thể hỏi nhiều, những hạ nhân này theo dõi gắt gao cho đến khi tiễn bọn họ ra ngoài.

Ra bên ngoài thủy trại, Trâu Lương và Triệu Phổ quan sát khắp nơi, chỉ thấy phía sau thủy trại tựa hồ có vài đoàn thuyền chèo tới.

Mọi người bước nhanh ra đại trại, Triệu Phổ nhảy lên một gốc cây cao, nhìn ra xa, sau khi nhảy xuống thì nhin không được mà nhú mày, “Là đoàn thuyền của người Phù Tang!”

“Người Phù Tang?” Công Tôn trong lòng khê động, “Đoàn thuyền hình như rất lớn, vô duyên vô cớ đến quân doanh thủy trại này làm chi? Chắc hẳn có âm mưu!”

“Quay lại?” Trâu Lương hỏi.

“Chờ chút.” Triệu Phổ khoát khoát tay, nói, “Đừng đả thảo kinh xà!”

“Bây giờ chúng ta làm gì?” Công Tôn hỏi hẩn, “Đây là thời cơ tốt nhất để lấy chứng cứ.”

Triệu Phổ gật đầu nói với Trâu Lương, “Nếu đến thủy trại, không bằng lên thuyền Phù Tang!”

Trâu Lương nghe xong hơi sửng sốt, gật đầu, “Có lý.”

Triệu Phổ kéo Công Tôn đi cùng với Trâu Lương tới góc đường, chọn một hướng để lên thuyền, nhưng thuyền Phù Tang neo trong thủy trại, không dễ tới gần, tốt nhất là từ trong nước đi đến.

Trâu Lương bơi rất giỏi, Triệu Phổ không thạo lắm, Công Tôn cũng không rành.

Giả Ảnh thì biết bơi, bèn theo Trâu Lương cùng nhảy vào trong nước, chậm rãi tới gần thuyền Phù Tang, thám thính tin tức.

“Thư ngốc, yên tâm đi.” Triệu Phổ kéo Công Tôn, nói, “Trâu Lương và Giả Ảnh bơi rất giỏi hơn nữa còn rất thông minh, có vấn đề gì chỉ cần nhảy vào nước là có thể thoát thân, chúng ta ở đây chỉ là khiến người ta hoài nghi, về hiệu thuốc trước chờ bọn họ thôi!”

Công Tôn gật đầu, cũng chỉ đành vậy.

.

Hai người về tới hiệu thuốc, Tiểu Tứ Tử còn đang ngồi trên quầy hàng đùa với Thạch Đầu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng tới.

“Hai người tới làm gì?” Triệu Phổ thắc mắc.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy hai người đã trở về cũng thờ phào nhẹ nhõm, nói, “Chúng ta phát hiện có thuyền Phù Tang tới, sợ các người gặp phải sẽ rước lấy phiền phức.”

Triệu Phổ gật đầu, nói Trâu Lương và Giả Ảnh đã đi thám thính tình huống.

Thấy sắc trời đã sắp đen, bọn họ lưu lại chờ Trâu Lương Giả Ảnh, chuẩn bị đến tửu lâu Tùng Giang phủ để dùng bữa, vì không muốn khiến người

khác hoài nghi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi một bên, Triệu Phổ và Công Tôn ngồi một bên, hai bên giả vờ không quen.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử ăn trứng trắng mà Công Tôn vừa dứt cho, nhỏ giọng gọi thầm một câu.

“Ân?” Công Tôn phát hiện mấy ngày nay Tiểu Tứ Tử tựa hồ luôn rầu rĩ không vui, bèn hỏi, “Tiểu Lương Tử đâu? Sao mấy hôm nay không thấy nó đi chung với người?”

Tiểu Tứ Tử đỏ đô miệng, nói, “Tiểu Lương Tử học bơi với Tưởng Tưởng, không rảnh theo Tiểu Tứ Tử.”

“Nga...” Triệu Phổ gật đầu, “Thảo nào mấy ngày nay không thấy, thì ra đang học bơi à, cơ hội này ngàn năm khó gặp, kỹ năng bơi của Tưởng Bình giỏi nhất nhì thiên hạ.”

“Phụ thân ta cũng muốn học.” Tiểu Tứ Tử nhìn Công Tôn.

Công Tôn bật cười, “Người trước tiên học trong đục bần đã, học xong thì xuống sông, bằng không phải chờ đến khi mười tuổi!”

Tiểu Tứ Tử mếu máo, đếm ngón tay, vì sao mừng ba tháng sau còn chưa đến, gần đây chả có chút hứng thú nào! “Phụ thân, các người dạo gần đây đều bận rộn, không có thời gian rảnh.”

Công Tôn cũng biết, sau khi tới Tùng Giang phủ thì rất bận bịu, không có thời gian chơi với Tiểu Tứ Tử, khiến Tiểu Tứ Tử bị hiu quạnh.

Triệu Phổ cười nói, “Tiểu Tứ Tử, đêm nay đi dạo chợ đêm với người, sao hả? Gì cũng nghe người, người muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó.”

“Thật không?” Tiểu Tứ Tử vui vẻ.

“Ân.” Triệu Phổ nhượng mi, vỗ vỗ chân bảo Tiểu Tứ Tử đi đến ngồi, Tiểu Tứ Tử chạy tới bên Triệu Phổ, Triệu Phổ bế bé lên dứt cơm.

Công Tôn vừa nhìn vừa ăn canh, tâm nói, Triệu Phổ rất biết cách nịnh nọt Tiểu Tứ Tử a.

.

Vừa dùng bữa xong, bọn Trâu Lương cũng đã trở về, vừa đặt mông ngồi xuống đã chửi má nó.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ thắc mắc, “Thám thính được gì không?”

“Nghe thì có nghe!” Giả Ảnh trả lời, “Nhưng nghe cả nửa ngày mà không hiểu cái quái gì cả, đám Phù Tang này a i u ê ô, không biết đang nói gì cả.”

Triệu Phổ dở khóc dở cười, có chút chán ngán nhìn hắn, “Hai người đúng là đần.”

“Chịu thôi cũng đâu có cách nào khác.” Giả Ảnh liếc nhìn Trâu Lương, “Nga?”

Trâu Lương gật đầu, ăn, trả lời, “Ân!”

“Đúng rồi.” Giả Ảnh từ trong lòng lấy ra vài phong thư, nói, “Ta cũng không nghe hiểu được gì, thấy trên bàn có thư bèn tiện tay rút ra vài tờ, không biết có dùng được hay không, nhưng mà viết cũng toàn là ký hiệu lộn xộn, nhìn không rõ.”

Công Tôn đưa tay cầm lấy mở ra, Triệu Phổ hỏi, “Tìm người hiểu loại văn tự này ở đâu đây?”

Vừa mới hỏi, chợt nghe từ miệng Tiểu Tứ Tử đang ngậm cổ gà trong lòng mình bật ra hai chữ, “Bốn bốn.”

“Ân?” Triệu Phổ cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy vật nhỏ phồng phồng má, nói, “Um um~ không phải có phụ thân biết sao?!”

Mọi người đều giật mình nhìn Công Tôn, chỉ thấy Công Tôn đang tập trung đọc thư, Trâu Lương nheo mắt lại hỏi, “Biết thật?”

Giả Ảnh cũng tò mò.

Công Tôn đọc xong, đặt thư sang một bên, nói, “Đây là thư thủy trại viết cho tướng quân Phù Tang Đường Bản, thương lượng qua lại cầu kết tiêu diệt Đại Tống, chứng cứ đầy đủ!”

“Hả?” Giả Ảnh cả kinh, “Ta tiện tay cầm về lại là chứng cứ?”

“Ân, không giả chút nào!” Công Tôn gật đầu, “Trên đó viết, Hà Trạch Văn muốn hợp tác với Đường Bản, sau khi đoạt được Giang Nam thì sẽ lấn sang bên kia con sông, sau đó lần lượt công phá, chiếm cứ toàn bộ Trung Nguyên.”

“Ồ.” Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Tính toán rất không tồi a.”

“Trên đó còn có ấn trạch của Hà Trạch Văn nữa.” Công Tôn nghiêm túc nói, “Giao những phong thư này cho hoàng cung thì tội danh phản quốc theo địch của Hà Trạch Văn này chắc chắn sẽ bị phơi bày, đó là tội danh phải sao gia diệt tộc a.”

“Chỉ sợ đến khi đó hãn chó cùng rút giậu.” Triệu Phổ cầm thư lên giao cho Giả Ảnh, nói, “Suốt đêm đưa vào hoàng cung, tự tay giao cho hoàng thượng, nghe hãn an bài.”

“Dạ!” Giả Ảnh ăn xong vài miếng cơm cuối cùng, cùng Tử Ảnh đi đến Khai Phong.

Trâu Lương lúc này còn đang híp mắt nhìn Công Tôn, thần tình đó có chút phức tạp.

Công Tôn bị hấn nhìn đến sồn tóc gáy, rụt đến bên cạnh Triệu Phổ né tránh, tâm nói phó tướng này của người có bệnh a.

“Không được.” Tiểu Tứ Tử chặn ở phía trước Công Tôn, nghiêm túc nói, “Chúc Chúc không được nhìn phụ thân, phụ thân có Cửu Cửu rồi.”

Trâu Lương sững sốt, sờ sờ cằm, nói, “Ân, có lợi!”

“Có lợi cái gì?” Công Tôn thắc mắc.

Trâu Lương thoáng tự nói một chút rồi hỏi Triệu Phổ, “Bao giờ thành hôn?”

Công Tôn và Triệu Phổ đều kinh ngạc, tâm nói, bốn chữ! Không ngờ lại nói ra bốn chữ a!

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm trả lời, “Mùng ba tháng sau.”

Trâu Lương nhướng mi một cái, “Quá chậm!”

Triệu Phổ mừng rơn, ân, những lời này hấn thích nghe!

“Đúng nga!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Công Tôn kéo Tiểu Tứ Tử qua, bịt miệng bé lại, không cho bé nói bậy.

Trâu Lương nhìn nhìn Công Tôn, lại nhìn nhìn Triệu Phổ, nói, “Nên cười! Có trọng dụng!”

Triệu Phổ đỏ mồ hôi đầy trán, chân mày Công Tôn nhướng thật cao, chữ cười kia hơi bị chói tai, một lát mới ngập ngừng nói, “Nguyên soái nhà người mới là bên xuất giá.”

Trâu Lương nghe xong nhướn mi một cái, trả lời, “Vô phương.”

Triệu Phổ thở dài, Công Tôn lại giật mình.

Trâu Lương uống trà, không nhẹ không nặng tới một câu, “Trên dưới lập biện!” (trên dưới đã phân rõ ràng, vì bảo tồn đặc sắc của Trâu Lương nên không ghi dài được^^)

Công Tôn nghe xong liền cảm giác ‘đăng’ một cái máu nóng xộc lên tới não, tâm nói Trâu Lương này không hổ là người Triệu Phổ dẫn theo, y như hắn, chẳng chút đàng hoàng!

Vươn tay đoạt lại Tiểu Tứ Tử, Công Tôn dắt Tiểu Tứ Tử xuống lầu, đi dạo phố.

Triệu Phổ cũng đứng dậy, vỗ vỗ vai Trâu Lương nói, “Ta theo họ đi dạo, người về một mình đi.”

Trâu Lương đột nhiên nói, “Mạnh bạo lên!”

Triệu Phổ cả kinh, tâm nói, thủ hạ của hắn sao dám trực tiếp như vậy, bản thân Công Tôn đã không tự nhiên đến điên người, chẳng lẽ đã đến nông nổi ngoại trừ dùng sức mạnh cũng không còn cách nào khác rồi sao? Trên mặt có chút khó xử, đang muốn đi lại nghe Trâu Lương nói, “Không nhanh chút, coi chừng bị đoạt.”

Triệu Phổ lườm hắn một cái, “Đêm nay người nói nhiều quá.”

Trâu Lương khẽ cười cười, chỉ chỉ Công Tôn dưới lầu, lại chỉ chỉ Triệu Phổ, “Rất xứng đôi.” Nói xong, xoay người đi.

Triệu Phổ nghe xong trong lòng thấy rất hưởng thụ, thản nhiên cười, nhảy xuống lầu, đuổi theo Công Tôn.

.

Chợ đêm Tùng Giang phủ rất náo nhiệt, nhưng là ca vũ thanh bình, không hợp với tiểu hài tử như Tiểu Tứ Tử, trên đường đều là rạp hát, trà lâu tiệm cơm, nếu không thì cũng là xưởng quán kỹ viện trước cửa đứng đầy kỹ nữ chèo kéo.

Tiểu Tứ Tử ngáp một cái nhìn trái nhìn phải, cảm thấy rất nhàm chán.

Lúc này, chợt thấy phía trước có một tràng lâu (tòa nhà cao), các cô nương đang hét to, “U, đại gia a, vào trong này uống chén rượu hoa đi, chúng ta ở đây là trăm hoa đua nở, muôn hoa khoe sắc nha!”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, giơ một ngón tay chỉ một tửu lâu, tấm biển trên đó ghi “Bách Hoa Lâu”, nói, “Cửu Cửu, vào trong đó!”

Triệu Phổ hít một ngụm khí lạnh, nói, “Tiểu Tứ Tử, ở đó có gì hay ho đâu, bé ngoan không thể đến!”

Tiểu Tứ Tử thắc mắc, “Tại sao? Nơi đó không phải nói trăm hoa đua nở sao, ở đây không vui, chúng ta đi ngắm hoa đi!”

Triệu Phổ vừa khuyên Tiểu Tứ Tử vừa nhìn thần sắc của Công Tôn, tâm nói, thư ngốc này không chừng lại xù lông nhím. Nhưng kỳ quái chính là, Công Tôn nhìn chăm chăm Bách Hoa Lâu phía trước, trên mặt không có biểu tình gì, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Triệu Phổ vừa nhìn, nguy, thư ngốc đang chuẩn bị, nói không chừng lập tức bạo phát, vội đỡ dành Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, không được a, chúng ta không thể đi chỗ đó!”

“Vì sao a?” Tiểu Tứ Tử hơi dẩu mồm, “Cửu Cửu người vừa nãy rõ ràng nói Tiểu Tứ Tử muốn đi đâu thì đi đó mà!”

Triệu Phổ dở khóc dở cười, đã định bảo Công Tôn cản lại, bây giờ hẳn phát hiện có lẽ do mình quá cứng chiều Tiểu Tứ Tử nên vật nhỏ hay làm

nững với mình, Công Tôn nói vài câu nó sẽ nghe ngay.

Nhưng ngoài dự liệu của Triệu Phổ, Công Tôn không hề ngăn cản, ngược lại, nói, “Ân... có thể đi một chuyến.”

Triệu Phổ sửng sốt, tâm nói, cái gì? Người muốn đi kỹ viện? Lập tức, Triệu Phổ lang tính nổi lên, tâm nói người dám liếc nhìn kỹ nữ ta trực tiếp khiêng người về làm người!

Nhưng Công Tôn khoát khoát tay với hăn, giơ một ngón tay chỉ phía trước, ý bảo Triệu Phổ nhìn!

Triệu Phổ quay đầu nhìn qua, thấy có một đội nhân mã đứng trước Bách Hoa Lâu, có vài người bước xuống.

Người dẫn đầu chính là Hà Đức Quảng, còn có vài người... tuy rằng mặc trang phục của người Trung Nguyên, nhưng kiểu tóc quái dị, nhìn một cái —— Là người Phù Tang!

“Nga!” Triệu Phổ nhướng mi một cái, tâm nói đây thật đúng là cơ hội ngàn năm nhất định phải đi thám thính một chút. Có điều... hăn lại nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử theo vào kỹ viện có được không? Hơn nữa bọn họ muốn âm thầm thám thính, để Tiểu Tứ Tử ở đâu bây giờ? Nếu như bảo bé về cùng các ảnh vệ, vật nhỏ chắc chắn không chịu, lại nói mọi người lạnh nhạt với bé.

Công Tôn nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, thấp giọng nói, “Tiểu Tứ Tử, chúng ta chơi một trò chơi được không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, bắt đầu lên tinh thần, nói, “Hào nha, trò gì?”

“Chúng ta nhắm mắt lại, trong lúc này mặc kệ người khác nói gì cũng không được mở, ai nhắm lâu hơn thì người đó thắng, thế nào?”

Tiểu Tứ Tử phòng má, “Trò này có gì vui đâu nha.

Công Tôn cười, “Nếu người thắng, hôn sự sẽ diễn ra trước mừng ba một ngày.”

“Thật sao?” Đôi mắt Tiểu Tứ Tử tròn tròn xoe, “Vậy là sửa thành mừng hai sao?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu đáp ứng.

“Hảo nha!” Tiểu Tứ Tử vội nói, “Chúng ta bắt đầu chưa?”

“Ân, bắt đầu!” Công Tôn vừa nói xong, Tiểu Tứ Tử đã lập tức ôm Thạch Đầu, nhắm mắt không nói lời nào.

Công Tôn cười, lén gọi Hắc Ảnh và Bạch Ảnh đến, bảo Bạch Ảnh bế Tiểu Tứ Tử vào lòng, lặng lẽ trở về Hãm Không đảo, với những hiểu biết của y về Tiểu Tứ Tử, không bao lâu Tiểu Tứ Tử sẽ ngủ.

Bạch Ảnh nhẹ nhàng nhận lấy Tiểu Tứ Tử, cùng Hắc Ảnh đi về Hãm Không đảo.

Quả nhiên, không bao lâu Tiểu Tứ Tử đã ngủ say, ngực còn sung sướng nghĩ, nhất định thắng phụ thân, ta chỉ cần sáng mai mới mở mắt, như vậy bọn họ có thể thành thân vào mừng hai!

Chờ Tiểu Tứ Tử được đưa đi, Triệu Phổ nhìn nhìn Công Tôn, cười, “Thư ngọc, người thật giỏi a!”

Công Tôn nhú mày, hỏi hắn, “Sao hả vương gia, chúng ta công khai đi vào hay âm thầm nghe trộm?”

“Ai.” Triệu Phổ cười, “Muốn biết chuyện bí mật thì đi nghe trộm... đương nhiên là âm thầm.” Nói xong, dắt Công Tôn chạy đến ngõ nhỏ bên

cạnh Bách Hoa Lâu, nhảy vào hậu viện, lặng lẽ... tìm Hà Đức Quảng và những người Phù Tang kia.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 103: Diêu Quán, Kỳ Diệu Đích Địa Phương (Kỹ Viện, Nơi Kỳ Diệu)

Công Tôn và Triệu Phổ muốn tìm Hà Đức Quảng và đám người Phù Tang kia, bèn đi vào hậu viện của Bách Hoa Lâu, vào trong, đi tìm từng cửa sổ một.

Sau khi tìm mấy gian phòng, Công Tôn mặt đỏ tới mang tai, ngực thâm mắng, đúng là hạ lưu.

Triệu Phổ thấy thần sắc y thú vị, bèn nói, “Vào trong kỹ viện, đương nhiên là làm chuyện hạ lưu, có gì phải oán giận chứ?”

Công Tôn khinh bỉ liếc hắt, không lên tiếng.

Triệu Phổ vui vẻ, nhéo nhéo cánh tay Công Tôn, “Thư ngốc, có muốn học tập một chút không? Đến ngày thành thân khỏi phải lúng túng? Bị ăn cũng không biết ăn như thế nào.”

Công Tôn hít một ngụm khí lạnh, mặt trắng bệch, nói, “Thành thân... không phải là bá thiên địa uống rượu giao bôi sao, tại sao... lại làm như vậy.”

Triệu Phổ nhướn mi một cái, giữ hai bên má Công Tôn nói, “Người ít giả bộ, nói cho người này thư ngốc, bây giờ người chạy không được, tối đó không động phòng với người ta sẽ đi làm thái giám!”

Công Tôn khẩn trương lên, đột nhiên bắt đầu sinh ra suy nghĩ dẫn Tiểu Tứ Tử bỏ trốn, hai chữ đào hôn thoáng cái đã bật ra.

Triệu Phổ thấy vẻ mặt của Công Tôn, khẽ cười cười, sẵn tới nói, “Thư ngốc... người có gan thì chạy thử cho ta xem, đừng để ta bắt được!”

Công Tôn nhìn hắn, nói, “Bắt được thì sao?”

Trên mặt Triệu Phổ lộ ra một nụ cười âm hiểm, chậm rãi mở miệng, “Quân pháp hầu hạ!”

Công Tôn liếc xéo hắn, ngực tính toán... Làm sao bây giờ a? Vừa nghĩ đến mừng ba tháng sau đã thấy sợ.

“Là mừng hai rồi!” Triệu Phổ kể bên nhắc nhở, “Người bại dưới tay Tiểu Tứ Tử rồi!”

Công Tôn mặt như đưa đám, thiếu chút nữa quên bống chuyện này!

Hai người tiếp tục đi đến phía trước, đột nhiên, nghe được trong một căn phòng trên lầu ba truyền đến tiếng nói cười, có một người lớn tiếng ồn ào, huyền thuyên gì đó hoàn toàn không hiểu.

Công Tôn chỉ chỉ bên trên, nói với Triệu Phổ, “Chính là căn phòng kia!”

Triệu Phổ gật đầu, vòng tay ôm Công Tôn, nhẹ nhàng nâng thắt lưng y thả người nhảy lên.

Bên ngoài lầu ba không có rào chắn cũng không có sân thượng, cho nên không có nơi đặt chân, Triệu Phổ bèn nhảy ra khỏi hoa lầu, bám dưới mái hiên, một tay cầm lấy cái giá đỡ nóc nhà, chân dẫm vách tường, cố định trước cửa sổ, một tay nâng Công Tôn.

Công Tôn và Triệu Phổ đã sớm quen thuộc nhau, Công Tôn sợ ngã, hai tay ôm cổ Triệu Phổ giữ cân bằng, đầu gối Triệu Phổ khẽ nhúc nhích, để

Công Tôn có thể ngồi trên đui, như vậy có chỗ mượn lực, không cần lưng lẳng giữa không trung.

Công Tôn bèn cảm giác cánh tay đang đỡ mình của Triệu Phổ hơi xiết lại, không hiểu sao cảm giác rất có lực lượng.

Công Tôn nhìn cánh tay hơi thô giống như gậy củi, vừa nghĩ đến tối mừng hai, mình sẽ... nghĩ tới đây, lại không cam lòng đảo mắt liếc Triệu Phổ.

Triệu Phổ bị y làm cho kinh ngạc, giật mình hỏi, “Thư ngốc, người suy nghĩ bấy bả gì vậy? Nhìn người kia, mặt đỏ lừ như vậy?”

Công Tôn vội xoa hai má, mất mặt nha, nhưng hình ảnh này cứ lập đi lập lại trong đầu đuổi hoài không đi, mình nhất định là ở cùng Triệu Phổ quá lâu nên học theo hần, cả ngày suy nghĩ bấy ba, mà lại còn là suy nghĩ của phường lưu manh.

Định thần một chút, Công Tôn giơ một ngón tay vươn đầu lưỡi liếm liếm, đưa tới cửa sổ —— Chọt.

Trên cửa sổ giấy xuất hiện một cái lỗ, Công Tôn tiến tới nhìn.

Chân Triệu Phổ giật giật, Công Tôn ngẩng đầu, chỉ thấy Triệu Phổ cười với y, nhìn nhìn cửa sổ phía trước, ý như nói —— Chọt thêm một lỗ cho ta với.

Công Tôn lại chọt một cái, để hần nhìn.

Hai người không lên tiếng, lẳng lặng chờ ngoài cửa sổ, nhìn lên nghe trộm.

Bên trong có vài người Phù Tang và Hà Đức Quảng, sau vài chén rượu thì mặt mũi đỏ bừng, đang làm mấy trò hề truy truy đuổi đuổi các diêu tử

(kỹ nữ).

Công Tôn nhìn thấy bèn nhíu mày, tâm nói những người Phù Tang này trong miệng toàn phun phân, đều là giọng điệu hạ lưu, một câu tiếng người cũng không có, tại sao chỉ biết chơi đùa mà không bàn chính sự a?

Hà Đức Quảng cũng cung kính bưng trà rót nước cho những võ sĩ Phù Tang này, theo chân bọn họ chơi đùa, nô tài!

Náo loạn một trận, những kẻ đó đã rượu đủ cơn no, bây giờ rốt cuộc mới chịu bàn chính sự.

Các điều tử đều không hiểu tiếng Phù Tang, cho nên những người Phù Tang nói ra kế hoạch của mình ngay trước mặt các nàng.

Mặt khác, khiến Công Tôn và Triệu Phổ kinh ngạc chính là, Hà Đức Quảng này đừng thấy bụng phê bị thít vừa nhìn thì thấy là một kẻ vô dụng, nhưng tiếng Phù Tang nói rất lưu loát, một chút cũng không sượng.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, trời mới biết Hà Trạch Văn này đã có giao tình với Phù Tang bao nhiêu năm, không chừng là rất lâu trước đây đã bí mật lui tới, là gian tế của Phù Tang, cũng như những danh tướng trước đây, danh tướng của Đại Tống thật là đáng buồn, không có bao nhiêu người tốt lành.

Công Tôn lắng lắng nghe, bọn chúng hàn huyên một hồi lâu, rồi tựa hồ như đạt được thỏa thuận nào đó, nâng chén kính rượu, lại uống thêm chút rồi ôm các mỹ nhân vào phòng ân ái.

Triệu Phổ lắc đầu, lại đảo mắt nhìn Công Tôn, chỉ thấy sắc mặt y nghiêm trọng, biết y phỏng chừng đã nghe được chuyện gì khó lường rồi.

“Thư ngọc?” Triệu Phổ nhướng mi với y một cái, Công Tôn gật đầu, “Chúng ta trở về đi!”

Triệu Phổ nhảy từ trên đỉnh xuống, hai tay nâng Công Tôn, nhảy ra khỏi tường vây của Bách Hoa lâu, phi thân vào ngõ nhỏ, nhẹ nhàng buông Công Tôn xuống.

Công Tôn cho đến khi hai chân chấm đất thì vẫn còn ôm cổ Triệu Phổ, thấy đã đứng vững mới buông tay, Triệu Phổ hai tay ôm thắt lưng y kéo vào lòng mình ôm, rồi sấn tới hôn một cái, “Thư ngọc!”

Tại Công Tôn hơi nóng lên, nhưng cũng không tức giận đánh người, y hiện tại đang nghĩ nên vì tối mừng hai sắp tới mà luyện tập một chút, tốt nhất là nghiên cứu vài loại dược vật giúp đảo khách thành chủ, một lần áp đảo Triệu Phổ, hoàn thành nhiệm vụ không có khả năng đó, để mọi người nhìn mình với cặp mắt khác xưa!

Triệu Phổ thấy Công Tôn vẻ mặt hùng tâm bừng bừng, cảm thấy thú vị, sau lưng y vừa lúc là tường viện, bèn nhẹ nhàng ấn y lên rồi tiến lên hôn...

Công Tôn vừa hôn vừa học, cho đến khi mê muội.

...

Hai người trở về, Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Vừa nãy bọn Phù Tang kia nói gì?”

“Bọn chúng đang thương lượng chuyện tấn công Hãm Không đảo.” Về mặt Công Tôn bắt đầu nghiêm túc.

“Cái gì?” Triệu Phổ cau mày, “Tấn công Hãm Không đảo?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, nói, “Bọn chúng cho rằng, Hãm Không đảo địa lý ưu việt, có hiệu quả quan trọng, một khi khai chiến với Đại Tống, Hãm Không đảo sẽ là một đầu vào trọng yếu, trước tiên phải chiếm lĩnh nơi đó mới được.”

“A...” Triệu Phổ gật đầu cười, “Đừng nói, quả thật cũng đúng vậy.” Suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Có nhắc tới binh lực gì không.”

“Người Phù Tang lần này hình như mang đến hai vạn người, mà thủy quân nguyện ý ra mười vạn người.”

“Chắc...” Triệu Phổ nhíu mày, nói, “Hơi khó a, đông quá, nhân mã do Trâu Lương dẫn đến đối phó với mười vạn người thì không thành vấn đề, nhưng hoàng thượng bên kia còn chưa hồi âm, không thể lập tức nghênh chiến, như vậy sẽ bại lộ thân phận lại dả thảo kinh xà.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Công Tôn nói, “Cũng không thể để Hãm Không đảo bị chiếm a! Nếu như trong vòng ba ngày hoàng thượng còn không hồi âm chẳng phải phiền phức sao?”

Triệu Phổ cười, “Ta đương nhiên biết chứ, đừng nóng vội, nghĩ cách đi.”

“Hãm Không đảo đẹp như vậy, một khi bị chiến hỏa ảnh hưởng chắc chắn bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.” Công Tôn hơi mất mát lắm lắm, “Chúng ta còn phải thành thân ở đó, nơi đó nên vĩnh viễn đẹp như thế.”

Công Tôn vừa nói vừa đá một hòn đá ven đường, một lát, không nghe được Triệu Phổ phản ứng gì bèn ngược mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn nhìn chăm chăm mình mà xuất thần.”

“Sao vậy?” Công Tôn ngẩng mặt nhìn hắn.

“Người nói đúng!” Triệu Phổ sấn tới, hôn nhẹ lên trán Công Tôn một cái, “Nơi đó ai cũng không được đụng vào, chúng ta phải thành thân, phải vĩnh viễn đẹp như vậy mới phải!”

Công Tôn thấy ánh mắt Triệu Phổ rất kiên định, trong lòng liền có một mảnh bình yên. Triệu Phổ chính là có khí phách như thế này, nếu hắn đã

đáp ứng bảo vệ Hãm Không đảo, đương nhiên sẽ không có chuyện gì! Công Tôn tin tưởng như vậy, Triệu Phổ muốn làm thì nhất định làm được.

.

Hai người tới bến đò Hãm Không đảo, chỉ thấy có một chiếc thuyền lớn neo ở đó, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng ở đầu thuyền, thấy bọn họ tới, giơ tay ngoắc.

Tiểu Tứ Tử đang ngủ, dựa vào lòng Triển Chiêu, đầu gác trên vai hắn, các ảnh vệ ở bên cạnh, xem ra là gặp ở bến đò, cùng nhau tụ lại chờ hai người cùng trở về đảo.

Khi các ảnh vệ và Triển Chiêu nói chuyện, Tiểu Tứ Tử mơ màng nghe được, mở mắt vừa nhìn thì phát hiện Công Tôn và Triệu Phổ mất tiêu.

Suy nghĩ một chút, Tiểu Tứ Tử hiểu được, Công Tôn lừa bé, dấu mỏ.

Triển Chiêu phải dỗ dành một phen, Tiểu Tứ Tử vẫn rầu rĩ không vui.

Bạch Ngọc Đường thấy được, bèn nói rõ, nếu Công Tôn đã đáp ứng sẽ đại hôn sớm hơn một ngày, vậy khẳng định sẽ làm sớm một ngày. Nghe được Bạch Ngọc Đường nói, Tiểu Tứ Tử lập tức hết uất ức, còn nghĩ mình được lời, không bao lâu ôm Triển Chiêu ngủ tiếp.

Thấy hai người trở về, Bạch Ngọc Đường bèn phân phó người chèo thuyền chèo đi, lập tức trở về Hãm Không đảo.

“Sao rồi?” Triển Chiêu biết hai người đi thăm dò tin tức của người Phù Tang, liền hỏi.

Công Tôn và Triệu Phổ nói một chút về chuyện người Phù Tang chuẩn bị đánh Hãm Không đảo.

Nghe xong, Bạch Ngọc Đường cau mày, phân phó ngừng thuyền, lấy thuyền nhỏ cho hần, muốn đi làm thịt đám người Phù Tang kia trước rồi chém Hà gia phụ tử sau, bị Triển Chiêu ngăn lại.

“Bọn Phù Tang này hiện tại chỉ mới có kế hoạch, ta vừa nghe nói bọn chúng cần ba ngày để điều động nhân mã, hơn nữa Hà Trạch Văn đang mắc bệnh nặng, không thể lập tức hải chiến.” Công Tôn khuyên nhủ, “Chúng ta về trước đi, tìm Lô đại ca và Bao đại nhân bọn họ thương lượng một chút rồi quyết định sau?”

Tính tình của Bạch Ngọc Đường vốn không kiên nhẫn, nhưng Triển Chiêu nắm chặt cổ tay hần, kéo hần vào trong phòng, Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, khỏi nói, may là có Triển Chiêu ở đây, nếu không thật đúng là không ai ngăn được Bạch Ngọc Đường... chắc thế.

Tiểu Tứ Tử về tới vòng tay Công Tôn tiếp tục ngủ khò khò, Thạch Đầu chi chi chi chạy tới bên cạnh Triệu Phổ, Triệu Phổ cảm thấy hình như nó lớn hơn một chút, gần đây Tiểu Tứ Tử đã không bế nó nổi nữa rồi.

“Phụ thân...” Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn nói mớ, “Mùng hai...”

Công Tôn thở dài, bóp bóp cái mũi nhỏ của bé, “Hay dứt khoát ngày mai thành thân cho rồi, nếu không người lại ma chướng!”

“Hảo!” Triệu Phổ vội tiến lên, Công Tôn trừng mắt liếc hần, “Hiện tại muốn ngày mai thành thân cũng không được a! Sắp nguy cấp mà còn bàn hi sự?!”

Triệu Phổ nghe được cũng rất tức giận, đá nhào một cái ghế, “Bằng không ta cùng Bạch Ngọc Đường đi tới đó làm thịt bọn chúng! Dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử?!”

Công Tôn cũng bó tay với hần, đẩy mạnh hần vào trong phòng.

Không bao lâu, thuyền cập bờ, mọi người về đến đảo, kể lại cho Bao Chứng bọn họ nghe chuyện mình thám thính được, bắt đầu nghiên cứu nên ứng đối như thế nào.

“Ai nha.” Bàng Cát nhíu mày, “Nếu như trong vòng ba ngày hoàng thượng bên kia còn chưa giao công văn đến đây, vậy không dễ làm a.”

“Công văn ngày mai tới cũng vô dụng.” Triệu Phổ nói, “Đánh thủy trại cần xem tiên cơ, chuẩn bị cũng không đủ.”

“Đúng.” Trâu Lương gật đầu, giơ tay, “Sáu ngày.” Ý là nói, chí ít phải chuẩn bị sáu ngày!

“Tốt nhất là không xuất động binh mã mà có thể ngăn cản bọn họ công đảo.” Bao Chứng hỏi, “Có cách nào không?”

“Thủy trại của Hà Trạch Văn phòng thủ kiên cố, không xuất động nhân mã thì rất khó đánh vào, hơn nữa nếu chỉ có hai vạn quân đến thì còn dễ giải quyết.” Âu Dương Thiếu Chinh lắc đầu, “Nhưng hãn dẫn tới mười vạn nhân mã, Hãm Không đảo quá nhỏ, không chịu nổi cơn trùng kích này.”

“Nhưng đã từng có sáu vạn người đánh tới đảo này rồi mà?” Bạch Ngọc Đường hỏi Hàn Chương.

“Ân.” Hàn Chương mỉm cười, nói, “Các vị, Hãm Không đảo tuy rằng nhỏ, nhưng cũng không phải là một hòn đảo đơn giản, các vị cũng không phải ngoại nhân, ta cho các vị xem một chút.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, theo Hàn Chương đứng dậy, đi tới sau bụi hoa lau trên đảo.

Tiểu Lương Tử cũng đã học bơi xong và trở về, thấy Tiểu Tứ Tử thì rất thân thiết, một ngày không gặp nhớ muốn chết. Tiểu Tứ Tử còn hơi giận nó, Tiểu Lương bèn xin Công Tôn cho mình bế, Tiểu Tứ Tử cảm thấy mất mặt, đẩy nó không cho bế, Tiểu Lương ôm bé chạy tới chạy lui, miệng nói, “Cần Nhi, gần đây có phải gầy hơn hay không?”

Tiểu Tứ Tử đời này sợ nhất người ta nói mình béo, thích nhất người ta bảo mình gầy, lập tức vui vẻ, Tiểu Lương dỗ hai ba câu, Tiểu Tứ Tử lại ôm nó nói to nói nhỏ.

Công Tôn nhìn thấy liên tục lắc đầu, Triệu Phổ nhướng mi, Tiểu Lương Tử được a, nắm được tinh túy của tán tỉnh, mới nhỏ như thế đã có tiền đồ, trưởng thành Tiểu Tứ Tử chắc chắn chạy không thoát.

Mọi người đứng bên bờ, chỉ thấy Hàn Chương đi tới bên một tảng đá lớn, giơ tay, nhẹ nhàng xoay một chỗ lõm trên tảng đá... Chợt nghe tiếng cách cách cách vang lên.

Đồng thời, bên bờ sóng biển cuộn cuộn, tựa hồ trong nước có vật gì muốn trồi lên.

Mọi người đang khó hiểu... Đột nhiên, nghe được “Ào” một tiếng, chỉ thấy bên bờ biển Hãm Không đảo trong nháy mắt xuất hiện một loạt bảng đình, đầu nhọn chia ra, vây quanh toàn đảo. Sau đó, có một loạt nỏ tên dựng thẳng, ngay cả trên những thân cây xung quanh, trong khe đá gần đó, nơi nơi đều là cơ quan, những mũi tên nhọn hướng ra ngoài khơi, tựa hồ lập tức sẽ bắn ra,

“Cừ thật.” Âu Dương Thiếu Chinh nhin không được tán thán, “Chỉ cần một tổ cơ quan này là có thể giải quyết vài ngàn người, muốn lên đảo khó hơn lên trời!”

“Hãm Không đảo có vị trí địa lý ưu việt, huynh đệ chúng ta có sinh kế bên ngoài, người nào mà chưa gặp qua, kẻ muốn cướp địa bàn chúng ta

không ít, cứ tính là mười vạn đại quân đi, chúng ta cũng chả sợ!” Hàn Chương có chút tự tin, “Để hã đến đây đi.”

“Hảo.” Trâu Lương gật đầu, “Có khí phách.”

“Nhưng mà, tốt nhất vẫn là không đánh.” Bao Chửng nói, “Hãm Không đảo này phong cảnh như tranh, có giết chóc quá đáng tiếc.”

“Ân...” Lúc này, Công Tôn đột nhiên nói, “Ta có một biện pháp.”

Mọi người quay đầu lại, nhìn y một cái rồi cùng kêu lên, “Nói đi, người đừng có cù cưa nữa!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 104: Hải Chiến Tiền, Học Tập Du Vịnh Ngân Tất Yếu (Trước Khi Hải Chiến, Học Bơi Lợi Rất Cần Thiết)

“Người Phù Tang và Hà Trạch Văn sở dĩ có thể liên thủ cũng bởi vì hai bên đều rất tín nhiệm lẫn nhau? Cho nên trước tiên hãy ly gián bọn họ.” Công Tôn nói, “Mặt khác, bên phía Hà Trạch Văn, chủ trì chiến đấu chắc chắn là Hà Đức Quảng, bởi vì Hà Trạch Văn không thể rời giường để chỉ huy tác chiến, nhưng Hà Đức Quảng này kỳ thực là một kẻ ngu ngốc, rất dễ làm hấn tin người Phù Tang chỉ là lợi dụng hấn, lợi dụng xong sớm muộn cũng một cước đá văng bọn chúng.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ, chính xác! So với dùng vũ lực để rồi một mất một còn lưỡng bại câu thương thì không bằng công tâm vi thượng, chỉ là, kế phản gián này dùng như thế nào?

“Thư ngọc, người có cách rồi phải không?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn mỉm cười, nói, “Ân... có một cách.”

Mọi người đều hiếu kỳ, chờ Công Tôn tiếp tục nói.

Công Tôn cười, nói sơ lược về kế sách của mình.

Mọi người nghe xong đều cười to, Triển Chiêu gật đầu, “Kế này diệu thật!”

“Đúng thế!” Bàng Cát liên tục gật đầu, “Tiên sinh thông minh đến cực điểm!”

“Nhưng chúng ta vẫn nên chuẩn bị đầy đủ.” Công Tôn nói, “Để tránh đến lúc đó nếu như thực sự khai chiến lại bị đánh không kịp trở tay.”

“Đúng!” Mọi người gật đầu đồng ý.

“Ta đi chuẩn bị!” Nói rồi, Công Tôn vừa muốn đi lại nghe Trâu Lương đột nhiên gọi, “Chờ chút.”

Mọi người ngừng bước, nhìn hẩn.

Trâu Lương trầm mặc một lúc, hỏi, “Bơi lội?”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Đều biết?” Trâu Lương nhìn quanh bốn phía, hỏi mọi người.

“Ách...” Mọi người đây đó nhìn nhau, trên Hãm Không đảo, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường thì tất cả mọi người đều biết bơi, mà Triển Chiêu, Triệu Phổ và Công Tôn cũng không biết, đó là một vấn đề tương đối nghiêm trọng.

“Dù cho không biết bơi...” Triệu Phổ còn chưa dứt lời, sắc mặt Trâu Lương trầm xuống, “Chủ soái.”

Triệu Phổ đen mặt.

“Đúng vậy nga.” Công Tôn sờ sờ cằm, “Nếu như chủ soái không biết bơi... sẽ ảnh hưởng đến quân tâm, hơn nữa, cũng không thuận lợi lắm, cũng giống như chiến tranh đường bộ chủ soái không biết cưỡi ngựa.”

“Ta có thể dùng khinh công.” Triệu Phổ nhún vai, “Dù sao cũng không chìm được.”

Tất cả mọi người nhìn hẩn, trong mắt chứa đầy hoài nghi.

“Được rồi.” Triệu Phổ bất đắc dĩ, “Ta học.”

Mọi người đều gật đầu tỏ ý thỏa mãn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, “Chúng ta không cần học chứ?”

Tưởng Bình vỗ vai Bạch Ngọc Đường, nói, “Lão ngũ a, người cũng nên học bơi đi, nếu không sẽ khiến người khác chê cười, không sao, tứ ca dạy người, người học cùng với Triển huynh.”

...

Đêm đó, Triệu Phổ phái hai ảnh vệ lên vào phòng của người Phù Tang, giả vờ hành thích.

Những người Phù Tang đó rất bừa bẫn, công phu cũng không tồi, các ảnh vệ vờ thất thủ đào tẩu, trước khi đi, đao còn bị người Phù Tang chém đứt, để lại một đoạn.

Chờ người đi, những người Phù Tang tụ lại một chỗ, cầm lấy đoạn binh khí kia quan sát, phát hiện... không ngờ trên binh khí có ký hiệu của thủy quân Hà Trạch Văn.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có chút nghi ngờ.

Sau đó, những người Phù Tang đó đi đến phòng ngủ bên cạnh tìm Hà Đức Quảng, nhưng Hà Đức Quảng không có ở đó, kỳ thực là các ảnh vệ điểm huyết đạo của Hà Đức Quảng đang mê man, mang đi, ném vào đồng rác ngoài thành.

Những người Phù Tang lúc này sinh nghi, gọi diêu tử ngủ cùng với Hà Đức Quảng dậy, hỏi nàng Hà Đức Quảng ở đâu? Nữ nhân đó liên tục lắc đầu, nàng đương nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra.

Người Phù Tang đêm đó quay về thuyền của mình, mà chủ tướng Đường Bản cũng ở trong đó, vô cùng phần hận đối với việc này, nhưng cũng không tiện tìm Hà Đức Quảng lý luận, dù sao cũng đang ở trong thủy trại của Hà Trạch Văn, một khi bất hòa, hấn đóng đại môn của thủy trại để quan môn đả cẩu (đóng cửa đánh chó), trực tiếp diệt trừ bọn họ, vậy phiền phức.

Nói chung, giữa đôi bên sản sinh một ít hiềm khích.

.

Lúc hừng đông, Hà Đức Quảng tỉnh lại trong đồng rác, hấn càng ngỡ ngàng mờ mịt, toàn thân bẩn thỉu, hấn cầm giận bò ra, hỏi một lão hán đang tìm đồ trong đồng rác, “Ai ném lão tử vào đây?”

Lão hán run rẩy nửa ngày, nói là mấy người nói chuyện nghe không hiểu.

Hà Đức Quảng trong lòng khê động, nói chuyện nghe không hiểu? Chẳng lẽ là người Phù Tang.

Hấn đầy bụng hồ nghi trở về tìm Hà Trạch Văn, Hà Trạch Văn nghe xong, mắng hấn, “Nói bậy, có phải do người uống say nên mù mị, ngủ như chết ở ven đường mà không biết?”

“Không có a!” Hà Đức Quảng đầy bụng ủy khuất.

Hà Trạch Văn thân thể bất tiện, bảo Hà Đức Quảng đừng suy nghĩ nhiều, hảo hảo bồi dưỡng những người Phù Tang đó, điều này khiến Hà Đức Quảng có chút bất mãn.

...

Lại nói đến Hãm Không đảo, mọi người chia nhau chuẩn bị, một mặt, Hàn Chương Lô Phương tăng cường công sự, chuẩn bị nghênh địch, Âu

Dương Thiếu Chinh dựa theo Công Tôn bố trí đi hành sự.

Mà Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thì đang học bơi.

Trâu Lương dạy Triệu Phổ, Tưởng Bình dạy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Hầm Không đảo có hai cái hồ chuyên dụng, chỉ dùng để học bơi, nhóm Triệu Phổ dùng một cái, nhóm Bạch Ngọc Đường dùng một cái.

Công Tôn còn đặt một cái mộc dưng bên cạnh hồ nước, đặt Tiểu Tứ Tử vào đó, Tiêu Lương vừa học bơi xong bắt tay dạy Tiểu Tứ Tử bơi lội.

Công Tôn vốn cũng muốn học, bản thân y là người phía nam, cũng biết sơ sơ, nhưng từ trước đến nay chỉ thích ngồi yên không thích hoạt động, căn bản cũng không rành. Chỉ là Triệu Phổ không cho y xuống hồ, nói chờ hẵn học xong sẽ tự mình dạy y.

Triệu Phổ kỳ thực tay chân rất phối hợp, chỉ là nhiều năm sinh sống ở đại mạc nên không có cơ hội học bơi, lần trước khi hẵn và Công Tôn rơi vào đầm Hắc Thủy, trong khi luống cuống hẵn quơ quào hai ba cái, cũng có thể nổi lên, cho nên cũng không sợ nước.

Hôm nay nghiêm túc học tập, chỉ một canh giờ Triệu Phổ đã có thể lặn xuống nước lội thật xa, sau đó lại xoay người bơi trở lại, Triệu Phổ qua lại mấy vòng, cảm thấy bơi lội rất thú vị, không quên chiêm tiện nghi của Công Tôn, “Thư ngọc, lát nữa hai ta nghịch nước?!”

Công Tôn hận đến nghiến nghiến răng, người này thật sự khiến kẻ khác ganh tị, trên đời này lẽ nào không có chuyện có thể làm khó được hẵn?! Nguyên bản y còn muốn xem Triệu Phổ học bơi để đem hẵn làm trò cười, không ngờ thoáng cái đã học được, đúng là không thú vị!

Mà bên trong một đũng, Tiểu Tứ Tử trần trụi chỉ mặc một cái khố, đập phình phịch trong nước, Thạch Đầu trời sinh đã biết bơi, ở bên cạnh bé lúi tới lúi lui, Tiêu Lương thường hay bóp nhẹ cánh tay hay cẳng chân của Tiểu Tứ Tử, Cẩn Nhi nhả nó trắng thật nha.

Trâu Lương đã xác định Triệu Phổ sẽ không chết chìm bèn đi thao diễn thủy quân.

Triệu Phổ tới bờ hồ vẫy tay gọi Công Tôn, “Thư ngọc, xuống đây, ta dạy người.”

Công Tôn ngồi xổm xuống bờ hồ giơ tay chọt chọt vào trong nước, nước không lạnh.

“Ha ha ha...” Lúc này, Tiểu Tứ Tử phía sau đập nước cười nghiêng ngả, tựa hồ rất cao hứng, Tiêu Lương hỏi bé, “Cẩn nhi, chúng ta xuống hồ đi? Có thể bơi một vòng.”

“Hảo nha hảo nha!” Tiểu Tứ Tử hoan hoan hỉ hỉ trèo ra khỏi thủy đũng, chạy đến bờ hồ ùm một tiếng nhảy xuống.

Công Tôn kinh ngạc nhảy dựng, Triệu Phổ vội vã lao đến vớt bé lên, đại khái là bởi vì Tiểu Tứ Tử hơi béo, cho nên có thể nổi lên, trời sinh rất hợp để bơi lội.

Tiêu Lương cũng xuống nước, hai tay kéo tay Tiểu Tứ Tử, chậm rãi lui về phía sau, Tiểu Tứ Tử nắm lấy tay Tiêu Lương sẽ không chìm xuống, hai chân đập nước, bơi vòng vòng quanh hồ, vui vẻ đến cười không ngừng, Thạch Đầu cũng ngửa mặt lên trời phơ bụng ra, trôi lênh bênh trong nước.

Công Tôn nhìn nhìn, nghĩ, hình như rất thú vị.

“Thư ngọc, xuống đây đi.” Triệu Phổ đã rất tự do bơi trong nước, hối thúc Công Tôn xuống cùng.

Công Tôn do dự một chút, vẫn cởi áo khoác, mặc quần xuống nước.

Triệu Phổ nhìn thấy, chảy nước miếng, Công Tôn nhà hắc trắng a, tuyết trắng tuyết trắng... chỉ hơi gầy chút a.

Trong nước hơi lạnh, Triệu Phổ để Công Tôn thích ứng một chút, sau khi Công Tôn bắt đầu chìm, Triệu Phổ giơ tay kéo y lên, cười, “Theo lý mà nói, người như một cây gậy trúc, hắc là xuống nước phải nổi lên mới đúng a, sao lại chìm xuống?”

Công Tôn hai tay ôm Triệu Phổ không để mình chìm xuống, hai chân học đạp nước, chậm rãi có thể nổi lên.

Hai người ôm nhau, vành tai và tóc mai chạm nhau, lúc thì chạm má, lúc thì chạm môi, lúc lại chạm tai, mắt đối mắt, luôn luôn có chút ái muội bên trong, chỉ là không nói ra, nhưng nói chung là ái muội.

“Ai, đưa tay đây.” Triệu Phổ vươn tay nắm tay Công Tôn, chậm rãi lui về sau, trên tay cố sức không cho Công Tôn chìm xuống.

Tiểu Tứ Tử đã có thể đạp nước rất khá, bơi lướt qua Công Tôn, thấy đáng vẻ Công Tôn ngốc như thế, bèn chê cười y, “Phụ thân bốn bốn.”

Công Tôn tức giận, tiểu phôi đản này! Bèn hạ quyết định chuyên tâm học tập, chỉ là thỉnh thoảng ngược mắt lại đón nhận đường nhìn nóng rực của Triệu Phổ, tránh không được có chút mặt đỏ tim đập.

Triệu Phổ Công Tôn bọn họ là vui vẻ ung dung, người một nhà cười đùa bơi lội.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bên này bầu không khí rất quý dị.

Tưởng Bình ngồi bên bờ, nhìn hai tên đang bám víu vào bờ, khó hiểu lắc đầu, “Ta nói, hai người là quả cân phải không? Một thân công phu đó các người làm sao học được a? Tại sao bơi cả canh giờ, chỉ biết chìm a?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng rất khó hiểu, theo lý mà nói không thể không học bơi được, chỉ là không biết vì sao, vừa xuống nước đã chìm.

.

Trải qua một buổi sáng luyện tập, tình huống học tập như sau:

Triệu Phổ đã bơi rất giỏi, trong nước cũng như trên bờ.

Tiểu Tứ Tử, học được không tồi, có thể ôm Thạch Đầu vọt tới vọt lui trong nước.

Công Tôn, tầm tạm, ít nhất cũng không chìm chết.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hoàn toàn thất bại, trước đó như thế nào thì sau khi học cũng như thế đó, đồng thời cự tuyệt xuống nước lần nữa, nói là thà bế khí đi bộ dưới đáy nước!

.

Khi ăn cơm trưa, có tham báo đến bẩm báo với Triệu Phổ, nói là đoàn thuyền của người Phù Tang rút khỏi quân doanh thủy quân Hà Trạch Văn, đậu bên ngoài thủy trại.

“Xem ra có tác dụng.” Triệu Phổ nói, “Còn phải tiến thêm một bước nữa mới được a!”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, nói với hắn, “Dùng bữa xong đi tiến hành bước tiếp theo.”

Triệu Phổ cười, gật đầu, gấp thức ăn cho Công Tôn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hai người này thực sự quyết định mừng hai tháng sau sao? Sao lại hòa thuận như vậy, người ngoài ước ao chết đi được a.

Tiểu Tứ Tử gần đây ăn uống ngon miệng, tâm tình thư sướng, chờ đến mừng hai, vừa gặm móng gà vừa lắc lư chân nhỏ.

.

Buổi chiều, Hãm Không đảo chèo ra vài thuyền đánh cá chặn ở cửa biển, đó là đường mà đoàn thuyền Phù Tang muốn rời bến ra biển nhất định phải đi qua, nói cách khác là phong kín đường lui của đoàn thuyền Phù Tang.

Cử động này nhìn như lơ đãng, nhưng rước lấy sự chú ý của người Phù Tang.

Đường Bản phái người đi hỏi, một người của Hãm Không đảo không rõ đầu cua tai nheo, bèn nói là đến mùa bắt cá.

Đường Bản bọn họ cũng không thể nói gì, nhưng cảm thấy không đúng.

Phái người đi chất vấn Hà Đức Quảng.

Hà Đức Quảng trải qua chuyện ngày hôm qua, vốn có chút ý kiến với người Phù Tang, còn làm hại hấn bị cha mắng, bây giờ nghe vào trong tai, càng nghĩ đám người Phù Tang này không có gì làm nên kiêu chuyện, hàng năm đến lúc này không phải là thời điểm bắt cá hay sao.

Nhưng người khác đã tới hỏi, để tránh lại bị mắng, hấn vẫn lên thuyền đi thăm dò.

.

Tối gần thuyền đánh cá, thấy có vài ngư dân đang giăng lưới, hẳn cũng không có hăng hái gì, hàng năm vào lúc này đều bắt cá, hoạt động bình thường thôi mà, bèn hỏi Tưởng Bình đang thu lưới, “Tưởng tứ gia.”

“U, thiếu soái a.” Tưởng Bình vội vàng hành lễ với hắn, hỏi, “Sao ngài lại rảnh rồi tới đây?”

Hà Đức Quảng nghe nói vậy thì cảm thấy rất thoải mái, những kẻ Phù Tang kia không để hắn vào mắt, bèn hỏi, “Năm nay sớm vậy à?”

“Đúng vậy.” Tưởng Bình lắc đầu, nói, “Nghe nói sắp tới sẽ đánh trận, cho nên chúng ta đi đánh cá trước mùa, đỡ cho đến khi đó lại trở tay không kịp.”

“Cái gì?” Hà Đức Quảng vẻ mặt mờ mịt, hỏi, “Đánh trận gì a?”

Tưởng Bình giả vờ giật mình nhìn nhìn Hà Đức Quảng, nói, “Tướng quân... không phải Tổng quân muốn khai chiến với binh mã Phù Tang sao?”

Hà Đức Quảng sững sốt, nói, “Ai nói với người?”

Tưởng Bình lắc đầu, nói, “Lúc chúng ta rời bến, thấy xa xa có đại lượng thuyền chiến của Phù Tang, đó không phải đánh trận thì tới làm gì?”

“Cái gì??” Hà Đức Quảng không tin, sai người chèo thuyền rời bến.

.

Thuyền chèo ra một đoạn thì mơ hồ thấy phía trước có đại lượng thuyền chiến, dùng viễn kính mà nhìn, chỉ thấy đều là thuyền Phù Tang. Hà Đức Quảng quá sợ hãi, tâm nói, đám người Phù Tang này muốn gì? Không ngờ lại mai phục nhiều đội ngũ ở xa như vậy, nghĩ nghĩ lại, khó trách bọn hắn

muốn thuyền đánh cá nhường lối ra, như vậy rất tiện cho thuyền lớn tiến đến, hoặc tiện cho bọn hăn trốn đi!

Hà Đức Quảng vội vã về tới quân doanh, nói lại những điều vừa thấy với cha mình một phen.

Hà Trạch Văn cũng sửng sốt, hỏi, “Thật sự người thấy đại lượng binh mã Phù Tang?”

“Thấy mà!” Hà Đức Quảng gật đầu đảm bảo!

Kỳ thực những chiếc thuyền này từ đâu mà tới? Toàn bộ đều là thuyền Trâu Lương mang đến cùng với những thuyền lớn thuyền nhỏ vừa đóng ở ụ tàu Hãm Không đảo, suốt đêm bố trí thành thuyền Phù Tang, rời bến, neo ở xa xa, chính là vì diễn trò cho Hà Đức Quảng xem.

Hà Đức Quảng và Hà Trạch Văn thương lượng một trận, đều cảm thấy tình huống không ổn.

“Cha, những người Phù Tang này có thể mang dã tâm rất lớn hay không, muốn xúi giục chúng ta tạo phản, sau đó lại ngư ông đắc lợi a?” Hà Đức Quảng hỏi, “Bọn họ xem thường chúng ta sao?”

“Ân...” Hà Trạch Văn trầm mặc không nói.

“Còn nữa a, cha.” Hà Đức Quảng nói tiếp, “Chỉ bằng địa vị của ngài, hảo hảo an phận ở Giang Nam trù phú này không phải tốt sao? Cần gì phải đi tranh bãi nước động này, theo người Phù Tang tạo phản? Bọn họ muốn đánh Hãm Không đảo, bảo ta xuất ra mười vạn người, bọn họ chỉ có hai vạn, nhưng không ngờ lại có nhiều thủy quân chờ ở ngoài khơi, còn không nói cho chúng ta biết, bọn họ muốn làm gì a? Đừng đợi đến lúc đó, chúng ta giúp họ hạ được Hãm Không đảo, hao binh tổn tướng, họ lại lén đột kích chúng ta, tiêu diệt chúng ta, mượn địa bàn của chúng ta chiếm toàn bộ

Giang Nam, lại đối kháng với triều đình... Cha, phụ tử chúng ta chết không nói, còn lưu lại cái tên bị người đời sau nguyên rủa, không có lợi a!”

Hà Trạch Văn càng nghe càng thấy có lý, hơn nữa thân thể lại không thoải mái, trong đầu cũng loạn, Đường Bản đó thật không đáng tin, uống cho mình giao tình với hắn nhiều năm, thứ tốt cũng tặng hắn không ít, không ngờ lại giấu diếm sát ý muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, thật sự là ghê tởm.

Ngày đó, Đường Bản dẫn theo thủ hạ quan tướng đi tìm Hà Trạch Văn trao đổi chuyện đánh Hãm Không đảo, nhưng Hà Trạch Văn và Hà Đức Quảng cáo bệnh không gặp, để bọn họ chờ. Đường Bản không vui, tâm nói làm việc thì phải nhanh chóng tiến hành, kéo dài sẽ sinh biến, hai phụ tử này tại sao không hề cấp bách.

Bất đắc dĩ đành phải quay về chờ.

.

Đêm đó, hai hắc y nhân chia nhau lên vào thủy trại và đoàn thuyền Phù Tang.

Người lên vào đoàn thuyền Phù Tang là Triển Chiêu, hắn giả vờ ám sát Đường Bản, bị thị vệ của Đường Bản chém bị thương tay trái, mang vết thương trốn vào thủy trại.

Bên trong thủy trại, Bạch Ngọc Đường giả làm hắc y nhân, dùng võ công Phù Tang, mưu toan hành thích Hà Trạch Văn, hộ vệ của Hà Trạch Văn đỡ được, Bạch Ngọc Đường cố ý chém trúng tay trái một hộ vệ của Hà Trạch Văn, sau đó đào tẩu.

(Bạch Ngọc Đường làm hắc y nhân? Lại một lỗi của Nhã tử, con chuột mà chịu mặc áo đen mới ghê ==+)

Tới bên ngoài thủy trại, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu phối hợp, trốn vào Tùng Giang phủ, vô tung vô ảnh.

Hà Trạch Văn giận tím mặt, võ sĩ đó tuy rằng dùng binh khí của người Hán, nhưng bên trong rõ ràng là công phu của Phù Tang, chắc chắn là người Phù Tang muốn hành thích hắn.

Chính lúc này, Đường Bản dẫn người nổi giận ùng ùng tới cửa, liếc mắt thấy được hộ vệ bị thương của Hà Trạch Văn, bèn nói hắn là thích khách. Hai bên gây gỗ, lập tức đao kiếm đâm nhau.

.

Thuyền của Công Tôn và Triệu Phổ lúc này đang chờ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tại thủy vực Hãm Không đảo, Triệu Phổ cầm viễn kính xem tình huống ở thủy trại.

“Sao rồi?” Công Tôn hỏi.

“Được rồi!” Triệu Phổ nháy mắt với y, đưa viễn kính cho y nhìn, chỉ thấy bên trong thủy trại đã vô cùng hỗn loạn, Phù Tang và thủy trại đã đánh nhau.

“Hảo!” Công Tôn đại hỉ, “Như vậy chắc chắn bọn chúng không cách nào hợp tác!”

“Ta đại diện Hãm Không đảo, đa tạ diệu kế của tiên sinh.” Tưởng Bình cung kính hành lễ với Công Tôn, Công Tôn đỏ bừng cả mặt, hơi xấu hổ nói, “Tứ gia sao lại khách khí như vậy.”

...

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã trở về, mọi người khai thuyền về Hãm Không đảo, Giả Ảnh và Tử Ảnh đến hoàng cung truyền tin

cũng đã trở về.

“Sao?” Triệu Phổ hỏi Giả Ảnh.

“Hoàng thượng giận dữ.” Giả Ảnh nói, giao cho Triệu Phổ một thanh kiếm, nói, “Hoàng thượng giao, bảo người tự tay lấy thủ cấp của Hà thị phụ tử, còn giao ba đạo thánh chỉ còn trống.”

Công Tôn tiếp nhận thánh chỉ nhìn nhìn, cả kinh nói, “Hoàng thượng hào phóng thật a, trên ba đạo thánh chỉ này đều có ngọc tử ấn.”

“Hoàng thượng bảo vương gia tốc chiến tốc thắng, muốn triệu tập nhân mã nào, dùng tướng lĩnh nào, không cần phái người đi xin chỉ thị, trực tiếp viết là được.” Tử Ảnh nói, chặc chặc hai tiếng, “Thật đúng là có khí khái của đế vương nga!”

Tất cả mọi người đều cười.

Triệu Phổ tiếp thánh chỉ, nhẹ nhàng cười, nhìn Công Tôn, “Thư ngọc, người thấy sao?”

Công Tôn suy nghĩ, đột nhiên nói, “Không bằng chúng ta cho Hà Trạch Văn bọn chúng một chiêu gây ông đập lưng ông?”

“Tức là trước tiên phải ly gián để hấn đánh với người Phù Tang sao?” Triệu Phổ hỏi.

“Đúng!” Công Tôn tụ tập mọi người đến, nói một chút kế sách của mình, tất cả mọi người liên tục khen diệu, phân công nhau hành sự.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 105: Đường Lang Bộ Thiên Hoàng Tước Tại Hậ (Bộ Ngựa Bắt Ve Hoàng Tước Phía Sau)

Lúc này, bên trong thủy trại của Hà Trạch Văn đã đánh đến loạn xạ.

Võ sĩ Phù Tang dù sao cũng là thế đơn lực cô, mà còn tại địa bàn của Hà Trạch Văn, cuối cùng chỉ phải vừa đánh vừa lui, một đường lui về thuyền, hai bên lúc này mới ngừng chiến.

Hà Trạch Văn ưỡn cái bụng bầu đi ra, chất vấn Đường Bản vì sao bội bạc.

Đường Bản nói rõ ràng là Hà Trạch Văn phái người ám sát hãn trước, còn dám vừa ăn cướp vừa la làng.

Hai bên đều hoài nghi đối phương bụng dạ khó lường, nhưng lại không dám vạch trần rõ ra, xé rách mối quan hệ.

Hà Trạch Văn muốn giữ lại quan hệ với Phù Tang làm đường lui, dù sao ngoại trừ Đường Bản, hãn cũng có chút dính dáng với hoàng thất Phù Tang, hãn phản bội Đại Tổng, nếu để Triệu Trinh biết, sớm muộn gì cũng muốn lấy mạng hãn, người Phù Tang chính là chỗ dựa vững chắc.

Mà Đường Bản cũng không dám trở mặt với Hà Trạch Văn, lần này hãn phụng hoàng mệnh đến hợp tác với Hà Trạch Văn, có thể hãn không hài lòng với điều kiện hợp tác, cho nên mới thay đổi? Dù sao Đường Bản hãn cũng không tự làm chủ được nên không dám tùy tiện trở mặt với Hà Trạch

Văn, chung quy, tăng quan hệ này với Hà Trạch Văn đã kéo dài hơn mười năm, đánh Đại Tổng, phải dựa vào hãn.

Cho nên, hai bên cũng không tranh đấu nữa, Hà Trạch Văn dẫn binh mã lui về quân doanh, Đường Bản cũng dẫn binh về thuyền, đôi bên tỉnh táo lại, cân nhắc kế hoạch tiếp theo.

.

Mà lúc này Hãm Không đảo cũng rất bận rộn.

Lô Phương dẫn chúng huynh đệ đến ụ tàu chuẩn bị thuyền và binh khí, Trâu Lương và Âu Dương Thiếu Chính thì đi bố trí thủy quân.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi thám thính tin tức.

Bao Chứng vội vàng viết tấu biểu, Bàng Cát vội vàng ngủ.

Đương nhiên, bận rộn nhất chính là Công Tôn và Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng không phải bận việc của mình, mà là giúp Công Tôn mài mực, Công Tôn thì bày ra rất nhiều giấy viết thư, mô phỏng theo bút tích trên những bức thư qua lại của Hà Trạch Văn và Đường Bản đã trộm được.

Nội dung thư rất đơn giản, phong thư có bút tích của Đường Bản là viết cho hoàng thất Phù Tang, ý đại khái là kế hoạch bại lộ, muốn trước tiên giết chết Hà Trạch Văn vĩnh tuyệt hậu hoạn, đương nhiên, khi đưa bức thư này, nhất định phải bị nhân mã của Hà Trạch Văn chặn đứng.

Mà phong thư khác là Hà Trạch Văn viết cho Bàng Cát, nói chung là, bắt gọn người Phù Tang luôn một lần để đoái công chuộc tội, còn muốn Bàng Cát nói tốt vài câu trước mặt hoàng thượng.

Triệu Phổ đời này đại khái chưa từng kiên trì mài mực cho người khác như vậy, hãn một tay nâng cầm, một tay mài mài khối mực, nhìn chăm

chăm Công Tôn.

Công Tôn viết viết vẽ vẽ mô phỏng theo, chữ viết thực sự rất giống, Triệu Phổ không dám lên tiếng, rất sợ ảnh hưởng Công Tôn.

Mọi người bận rộn cả buổi tối, Tiểu Tứ Tử ngủ một giấc đã tỉnh lại, thấy đèn còn sáng, bèn nhồm dậy nhìn.

“Cẩn Nhi, trời còn chưa sáng mà.” Tiêu Lương đắp chăn cho Tiểu Tứ Tử, để bé tiếp tục ngủ.

Tiểu Tứ Tử gối lên tay Tiêu Lương, xốc lên màn giường nhìn ra bên ngoài, hỏi, “Phụ thân bọn họ đang làm gì?”

“Đang bận rộn chuẩn bị.” Tiêu Lương nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử đang dựa vào người mình, cười hì hì trả lời.

“Chuẩn bị chuyện thành thân sao?” Tiểu Tứ Tử vui vẻ lên.

“Ân... hình như không phải đâu.” Tiêu Lương nói, “Phòng chừng là chuyện chiến tranh.”

“Lại chiến tranh nha.” Tiểu Tứ Tử chun mũi, “Còn tưởng đã đánh xong rồi chứ, vậy trước mừng hai tháng sau có thể đánh xong không? Nếu như làm lỡ hôn sự thì không được rồi.”

Tiêu Lương cảm thấy thú vị, trở mình một cái đặt Tiểu Tứ Tử nằm lên gối đầu, nghiêng người chống quai hàm hỏi

bé, “Cẩn Nhi, kỳ thực vương gia và tiên sinh cũng coi như đã thành thân rồi, chỉ còn thiếu viên phòng mà thôi, lúc nào cũng được, không nhất định phải là mừng hai tháng sau đâu.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Viên phòng là cái gì? Là gian phòng hình tròn (tròn = viên) sao?”

“Không phải.” Tiêu Lương cười tiến tới bên tai Tiểu Tứ Tử thì thầm một trận.

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt nhìn nó, hỏi, “Thật nha?”

Tiêu Lương gật đầu.

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử lại hỏi, “Chuyện đó, cụ thể một chút đi? Chính là ngủ sao? Phụ thân và Cửu Cửu cũng thường ngủ cùng nhau nha.”

“Không phải ngủ kiểu đó.” Tiêu Lương lại tiến tới, nói vài câu, con mắt Tiểu Tứ Tử càng trừng tròn xoe, lại hỏi, “Phải không mặc y phục ngủ nha?”

“Ân.” Tiêu Lương gật đầu, nó cũng là trước đây nghe người lớn nói, nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử, cũng không hiểu nhiều.

Tiểu Tứ Tử có chút khó hiểu, hỏi, “Vậy, chúng ta giấu hết y phục của phụ thân và Cửu Cửu không phải là được rồi sao?”

Tiêu Lương suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ân, Cần nhi, nói không chừng cũng là một biện pháp nha.”

“Đúng không?” Tiểu Tứ Tử vui vẻ, suy nghĩ một chút, lại nói, “Tiêu Lương Tử, chúng ta đây nếu không mặc y phục ngủ chung, có phải là thành thân không nha?”

Tiêu Lương sửng sốt, sau đó mặt hơi đỏ lên, tiến tới một chút, nhỏ giọng nói, “Cần Nhi, chúng ta hình như còn quá nhỏ.”

“Phải nga...” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Vậy đợi sau khi lớn lên đi?”

Tiêu Lương nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử, “Sau khi lớn lên, thì nhất định phải thành thân.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử sung sướng gật đầu, hai đứa đang thì thầm, chỉ thấy màn giường bị vén lên, Công Tôn đen mặt thò đầu vào.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đều tái mặt nhìn y.

Công Tôn vươn tay ngắt mộng Tiểu Tứ Tử, “Tiểu phôi đản, không ngủ được nói bậy cái gì đó?”

Tiểu Tứ Tử xoa cái mộng tiến vào trong chăn, ôm Thạch Đầu tâm nói... Không phải chỉ là không mặc xiêm y ngủ một đêm thôi sao, cái này có gì khó, ngày mai nghĩ cách!

Vốn là, Công Tôn vừa viết thư xong, đi tới định đắp chăn lại cho Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương, không ngờ lại nghe hai vật nhỏ ở cùng một chỗ hồ ngôn loạn ngữ, bèn vội vàng ngăn trở.

Quay đầu, chỉ thấy Triệu Phổ cười nhìn y, Công Tôn trừng mắt liếc hẳn, cầm thư, đi ra ngoài tìm Tử Ảnh và Giả Ảnh, phân phó bọn họ làm việc.

Thấy Công Tôn đi, Triệu Phổ quay đầu lại thì thấy Tiểu Tứ Tử nằm trên giường, ló đầu ra màn giường, vươn bàn tay nhỏ bé mập mập vẫy vẫy hẳn.

Triệu Phổ đi tới, ngồi xổm xuống hỏi, “Còn chưa ngủ a, một lát phụ thân người về sẽ đánh đòn.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử túm ống tay áo của Triệu Phổ, nói nhỏ với hẳn vài câu, Triệu Phổ bật cười nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Người cứ ngoan ngoãn đợi mừng hai tháng sau là được rồi, nếu làm không tốt lại chọc phụ thân người giận, y đổi ý, ta đây không biết tìm nơi nào khóc.”

Tiểu Tứ Tử dẫu dẫu mở, nói, “Cửu Cửu, nếu như mừng hai ngày đó, phụ thân còn không chịu thành thân với người, chúng ta sẽ đánh y ngất đi, cười hết rồi đẩy vào trong chăn, các người ngủ!”

“Phốc...”

Triệu Phổ nhin không được cười ha ha, Tiểu Tứ Tử thì lại âm thầm hạ quyết tâm, không phải chỉ là trần trụi trụi ngủ một đêm thôi sao, phụ thân thật quá hay then thùng, như vậy sao được?!

.

Màn đêm buông xuống, Công Tôn giao thư cho hai ảnh vệ, bảo bọn họ cải trang thành sứ giả truyền tin, quả nhiên, Hà Trạch Văn và Đường Bản đều tiến hành kiểm soát thủy vực này, Hà Trạch Văn phái người phòng thủ vùng rời bến, mà Đường Bản thì bảo vệ con đường quan trọng vào Khai Phong.

Hai bên đều chặn được thư tín của đối phương.

Hà Trạch Văn vừa nhìn thấy phong thư của Đường Bản, hăn đương nhiên nhận thức chữ của Đường Bản, mới phát hiện, thì ra Đường Bản và hoàng thất Phù Tang đã sớm thông đồng, chính là muốn lợi dụng hăn xong rồi thì sẽ vứt bỏ. Hiện nay thấy hăn không chịu hỗ trợ nên đã định phái người báo cho hoàng đế Đại Tống biết chuyện hăn phản bội, chiêu tiên hạ thủ vi cường này thật hay, khiến hăn và Đại Tống khai chiến, lưỡng bại câu thương, người Phù Tang sẽ thu lợi từ giữa.

Đồng dạng, Đường Bản cũng chặn được thư tín của Hà Trạch Văn, vừa nhìn cũng rất tức giận, Hà Trạch Văn này cư nhiên một chân đạp hai thuyền, thì ra đã sớm câu kết với Bàng thái sư, muốn dụ bọn họ đánh Đại Tống, kỳ thực đã quy thuận từ lâu, muốn lợi dụng bọn họ để có chiến công, thực sự đáng tức đáng hận.

Kể từ đó, hai bên hiềm khích ngày càng sâu.

Đường Bản lúc này quyết định, không thể tiếp tục ở lại thủy trại, sợ có biến cố, liền sai người lập tức khai thuyền rời khỏi thủy trại.

Động tĩnh này của hãn, Hà Trạch Văn bên kia đã nhận được tin.

“Cái gì?” Hà Trạch Văn kinh hãi, “Đường Bản đi?”

“Đúng vậy!” Hà Đức Quảng sốt ruột nói với cha hãn, “Cha, nếu bây giờ thả hãn chạy, sợ rằng sau này sẽ lưu lại hậu hoạn a!”

“Ân!” Hà Trạch Văn trầm ngâm một lát, gật đầu, “Đức Quảng, nã pháo phát binh cho ta, ngăn cản bọn người Phù Tang này, tuyệt đối không thể để bọn họ trở về, còn nữa, bắt sống Đường Bản!”

“Dạ!” Hà Đức Quảng vốn có tư oán với người Phù Tang, bây giờ vừa nghe liền mừng hóm, vội vàng mang theo mười vạn đại quân vốn dự định tiến đánh Hãm Không đảo, chặn đường người Phù Tang.

Đường Bản thấy binh mã của Hà Trạch Văn quả nhiên đuổi theo, biết đã là lành ít dữ nhiều, liền dẫn đầu các binh sĩ phản kháng.

Đội ngũ Phù Tang tuy rằng chỉ có hai vạn, nhưng vị trí ngay bên ngoài thủy trại, có ưu thế nhất định.

Hà Trạch Văn quá mức sốt ruột, vốn nên để thủy quân Phù Tang rời khỏi thủy trại mới tác chiến, nhưng người hãn phái ra chính là đồ ăn hại Hà Đức Quảng, đâu hề biết tùy cơ ứng biến?! Người Phù Tang dùng hỏa tiễn đánh thủy trại, những binh sĩ trong thủy trại cũng hoàn toàn không chuẩn bị, trong nhất thời khói đặc nổi lên bốn phía, trong thủy trại bắt đầu hỗn chiến.

.

“Chặc chặc.”

Trên Hãm Không đảo xa xa, tất cả mọi người đang quan khán, Âu Dương Thiếu Chinh cầm viễn kính xem tình hình chiến đấu đối diện, nhin

không được liên tục lắc đầu, nói, “Ai nha, Hà Trạch Văn này già hồ đồ rồi sao, tại sao lại gấp gáp như thế a.”

“Lão già kia là tay chân luống cuống!” Triệu Phổ gật đầu, “Vừa lúc!”

Lúc này, Công Tôn vốn đang ngủ cũng nghe được động tĩnh bên ngoài bèn chạy ra, “Khai chiến nhanh như vậy?” Công Tôn nhìn nhìn sắc trời, “Ta cho rằng sớm nhất thì cũng đợi tới bình minh chứ, Hà Trạch Văn này sao lại hồ đồ như vậy?!”

“Đầu óc mù mị rồi.” Triệu Phổ lạnh lùng nói, “Chỉ thương cảm cho thủy quân của Đại Tổng.”

“Nguyên soái, có cần đi hỗ trợ hay không?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi.

“Nhanh chân một chút.” Triệu Phổ gật đầu, bảo mọi người chuẩn bị, lại nghe Lô Phương nói, “Bằng không, ta dẫn theo nhân mã Hãm Không đi hỗ trợ, dù sao thì tạo phản chỉ là Hà gia phụ tử, không liên quan gì đến binh lính, đa phần có già có trẻ, không lý nào lại để người Phù Tang giết, vương gia cũng không nên vội vã xuất binh.”

Triệu Phổ mỉm cười, vỗ vỗ vai Lô Phương, “Đa tạ Lô đại ca trưởng nghĩa, nhưng các người không thể lấy danh nghĩa của Hãm Không đi xuất binh được, một khi để Hà Trạch Văn phát hiện chiến lược của các người, hẳn tất nhiên sẽ cản ngược lại một cái.”

“Ý gì?” Triển Chiêu có chút thắc mắc, “Cứu hãn một mạng mà còn dám cản ngược?”

“Triển hộ vệ tâm địa thiện lương, không hiểu được hành vi của loại tiểu nhân như Hà Trạch Văn này.” Bàng Cát ở một bên yếu ớt nói, “Hà Trạch Văn bây giờ là muốn tự bảo vệ mình, sợ dĩ hãn muốn ra sức năm lũ giặc kia vì muốn dùng chiến tích này để tranh công với hoàng thượng, lưu lại tính mệnh, hẳn dù sao cũng đã làm quan nhiều năm, trong triều có nhiều quan

hệ, đó cũng là nguyên nhân hoàng thượng bảo vương gia tốc chiến tốc thắng. Nhưng nếu như đã diệt xong người Phù Tang, Hà Trạch Văn biết mình không có giá trị tồn tại quá lớn, dù hoàng thượng không bãi miễn hẳn, cũng sẽ làm suy yếu quyền lợi của hắn, tìm người từ từ thay thế, với hắn mà nói, đó chỉ là khác nhau giữa chết nhanh và chết chậm mà thôi. Nhưng nếu lúc này Hãm Không đảo tổ chức đối kháng thủy quân của Phù Tang, Hà Trạch Văn nhất định sẽ mượn nơi này để nói với hoàng thượng rằng Hãm Không đảo tự tổ chức quân binh, vô cùng nguy hiểm, cần phải có người chế ngự, hoàng thượng mặc dù không cho hắn tiến công đảo, nhưng thủy quân tất nhiên sẽ được giữ lại, mặc kệ thế nào, Hãm Không đảo đều sẽ bị kéo vào trong tầm nhìn của hoàng thượng, trở thành một khối tâm bệnh vùng Giang Nam, sớm muộn cũng bị trừ bỏ. Cho nên nói, lúc này, thà để Cửu vương gia hỏa tốc phát binh, cũng không thể để Hãm Không đảo mạo hiểm, là ý này đúng không?”

Tất cả mọi người nhướng mi nhìn Bàng thái sư, tâm nói, lão gia hỏa này, thường ngày tỏ ra ngớ ngẩn rõ ràng là tinh minh giả vờ hồ đồ.

Bao Chứng thì lại cười gian, nói, “Thái sư và Hà Trạch Văn coi như tâm ý tương thông a.”

“Biến.” Bàng Cát trừng mắt liếc Bao Chứng.

“Dù sao chúng ta có ba đạo thánh chỉ, không bằng lập tức phát binh, trước tiên bắt những người Phù Tang này, sau đó phát thánh chỉ để thủy quân Giang Nam quy thuận, tước mất quyền lực của Hà thị phụ tử, sau đó lại quyết định?” Công Tôn kiến nghị.

Triệu Phổ gật đầu, nghĩ có lý.

Sau đó, Công Tôn viết một phần thánh chỉ, Bao Chứng và Bàng Cát nhận lấy.

Triệu Phổ leo lên chiến thuyền, ba tiếng pháo vang, đội ngũ ngay ngắn xuất binh, đi giết người Phù Tang, cứu thủy trại.

Thủy quân của Hãm Không đảo và ngư dân xung quanh tự tổ chức, toàn bộ giả trang thành quân chính quy tham chiến.

Mà đồng thời, Bàng thái sư và Bao Chứng dưới sự bảo vệ của Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đi đường vòng tới Tùng Giang phủ, chuẩn bị chờ đến khi Triệu Phổ đã nắm giữ được chiến cuộc thì liền hạ chỉ thu lại binh quyền của Hà Trạch Văn, rồi tróc nã hãm.

Công Tôn định đi theo, nhưng Triệu Phổ không cho y mạo hiểm, cuối cùng lưu lại trên đảo với bọn nhỏ Tiểu Tứ Tử, lòng như lửa đốt mà chờ đợi.

...

Lúc này Hà Trạch Văn đã sứt đầu mẻ trán, đang chỉ huy nghênh địch, đột nhiên, thấy xa xa tiếng kèn nổi lên bốn phía, có nhiều chiến thuyền đang tiến tới đây.

“Đức Quảng?” Hà Trạch Văn hỏi Hà Đức Quảng, “Đây là chuyện gì a? Thuyền từ đâu tới?”

Hà Đức Quảng cũng cảm thấy khó hiểu bèn phái quân giáo đi tìm hiểu, không bao lâu, quân giáo trở về bẩm báo, nói, thấy đại kỳ ở đầu thuyền có nền màu đen, bên trên thêu chín con kim long, chính giữa có một chữ Triệu, một chiến kỳ rất thần khí.

“A...”

Hà Trạch Văn vừa nghe, bật người rút một ngụm khí lạnh, rét căm căm người, trong óc sinh ra một s

uy nghĩ, xong, hoàn toàn xong! Điều hăn nghĩ đến đầu tiên là, vì sao Triệu Phổ lại đến? Lúc trước tai mắt trong Khai Phong phủ đã sớm nhắc nhở hăn, phải cẩn thận hành sự, trong khoảng thời gian này hoàng thượng có thể muốn diệt hăn, nhưng hăn vạn lần không ngờ chính là Triệu Trinh cư nhiên lại bảo Triệu Phổ tự mình tới thu thập hăn, lần này là chết chắc rồi.

Mà lúc này, chiến cuộc đã hoàn toàn xoay chuyển, Triệu Phổ dẫn theo đại quân xông vào thủy trại, thủy thủ của Trâu Lương đã lên vào trước, bám vào chiến thuyền của người Phù Tang.

Đội ngũ Phù Tang vốn tử thủ trên thuyền không cho Tổng quân xông lên, nhưng bất đắc dĩ thủy thủ có trang bị đặc biệt, còn có nhiều người đang ở dưới nước đục thùng đáy thuyền, chiến thuyền dần chìm xuống.

Trâu Lương và Âu Dương Thiếu Chinh nhảy lên thuyền, một địch trăm, Triệu gia quân đều là từ chiến trường ở biên thùy Tây Bắc trực tiếp tới đây, ai ai cũng như lang như hổ, đánh cho Phù Tang quân lính tan rã.

Triệu Phổ hạ lệnh cho Tổng quân, “Lui về cứu hỏa!”

Tổng quân lúc này như rần mất đầu, vừa nhìn thấy chiến kỳ của Triệu Phổ thì lòng tin tăng mạnh, đây gọi là nhân danh thụ ảnh, vừa nghe được danh hào của Triệu Phổ, Tổng quân đương nhiên nghe lời.

Cuối cùng, Triệu Phổ bắt sống Đường Bản, bắt toàn bộ võ sĩ Phù Tang làm tù binh, hăn rời thuyền lên bờ, vào thủy trại.

Hà Trạch Văn và Hà Đức Quảng gấp gấp gấp đi ra nghênh tiếp, vừa thấy mặt Triệu Phổ thì Hà thị phụ tử đều trợn tròn mắt —— Đây không phải trợ thủ đi theo bên cạnh thần y kia sao? Lúc này hai người mới hiểu được, phỏng chừng thần y kia cũng là giả, nghĩ lại, Hà Trạch Văn rất cuộc minh bạch, chính mình hoàn toàn trúng kế.

Lúc này, Bao Chứng và Bàng Cát cũng dẫn người đi vào, tuyên đọc thánh chỉ, thu hồi binh quyền của Hà thị phụ tử, hai người bởi vì cấu kết Phù Tang ý đồ phạm thượng làm loạn, trước tiên áp vào đại lao, sau đó sẽ mang về Khai Phong xử lý.

Hà Trạch Văn vừa thấy đại thế đã mất, tâm nói Triệu Phổ này thật giỏi a, không đánh mà thắng còn thu được hơn mười vạn nhân mã của hắn. Hôm nay hắn là thú vật bị vây khốn, biết chính mình một khi bị bắt sẽ chỉ có con đường chết, liền định cùng với những người hầu cận liều chết xông ra, nhưng là luận công phu, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường Triệu Phổ đều ở đây, Hà Trạch Văn căn bản không có phần thắng, hơn nữa mất đi trợ giúp, Hà Trạch Văn và Hà Đức Quảng thường ngày làm xằng làm bậy, khiến cho nhiều người tức giận, cho nên cũng không có binh sĩ nguyện ý giúp hắn tạo phản, đều ở một bên mặt lạnh nhìn.

Triệu Phổ thành công thu lại binh quyền thủy quân Giang Nam, hắn bảo Trâu Lương trấn thủ tại thủy trại, một lần nữa phân chia thế lực của thủy quân, phân phát một phần nhân mã, cũng hồi âm cho Triệu Trinh, trả lại hai phần thánh chỉ đã được ban.

Bao Chứng thì đến nha môn tri phủ, cùng Bàng Cát tra rõ hành vi phạm tội của Hà Trạch Văn, moi ra thế lực phía sau.

Cử động lớn như vậy đều truyền khắp toàn bộ vùng Giang Nam, Cửu vương gia Triệu Phổ và Bao Chứng hạ gục thủy trại, triều đình bắt đầu điều tra hành vi phạm tội của phụ tử Hà Trạch Văn, bách tính Tùng Giang phủ đều hoan hô tung tăng, nã pháo bày rượu chúc mừng, cứ như ăn tết.

Bao Chứng lại chia ra một ít tinh lực để xử lý việc thủy vận, trước tiên xóa bỏ toàn bộ thuế phí hoang đường.

Âu Dương Thiếu Chính chỉnh lý toàn bộ thủy quân, người già yếu thả về quê, những người tinh nhuệ khác đều phải thao diễn một lần nữa, định ra

quân quy.

.

Mọi người bận rộn.

Công Tôn thì không có chuyện gì làm, hết lần này tới lần khác mưu ma chước quỷ đều là y nghĩ ra, chư tướng trong quân Triệu Phổ đều rất thỏa mãn với vị “vương phi” tương lai này, vô cùng kính trọng.

Triệu Phổ mấy ngày nay bận bịu quân vụ, không bám lấy Công Tôn theo vào theo ra, Công Tôn cả ngày theo Tiểu Tứ Tử đi dạo quanh Hãm Không đảo, cảm thấy thiếu thiếu gì đó, buồn chán đến hoảng.

“Phụ thân Cữu Cữu bận rộn thật nha?” Tiểu Tứ Tử lại càng thêm phiền muộn, một ngày không thấy Triệu Phổ thì cứ như một cái đuôi nhỏ kề cận Công Tôn liên tục nhắc tới Cữu Cữu, nói đến nỗi Công Tôn tâm hoảng ý loạn.

.

Ba ngày thoáng cái trôi qua, Công Tôn ở Hãm Không đảo đã buồn chán đến nỗi muốn phát bệnh, Tiểu Tứ Tử kéo y lắc lư, “Muốn Cữu Cữu, Tiểu Tứ Tử nhớ Cữu Cữu.”

Công Tôn bèn ôm bé lên thuyền, đến thủy trại tìm Triệu Phổ.

Triệu Phổ ba ngày nay hầu như không hề chớp mắt, giải quyết xong xuôi tất cả công việc định trở về Hãm Không đảo gặp Công Tôn, nhưng không ngờ Công Tôn lại dẫn Tiểu Tứ Tử tới.

“Cữu Cữu!” Tiểu Tứ Tử bổ nhào tới, Triệu Phổ ôm lấy bé, Công Tôn tới gần giật mình hỏi, “Mấy hôm nay ngươi không ngủ a, sao lại giống gấu trúc như thế?”

Triệu Phổ có chút bất đắc dĩ, “Đó không phải là do muốn nhanh chóng trở về gặp người sao.” Nói rồi tiến qua hôn nhẹ, “Nhớ chết ta rồi!”

Công Tôn hơi xấu hổ nhưng trong lòng cũng khẽ động, kéo Triệu Phổ vào phòng, cởi áo khoác hắn rồi đẩy lên giường, chỉ tiếc cuối cùng không bỏ nhào tới như Triệu Phổ mong muốn mà là cầm một cái chăn phủ lên người hắn, nói, “Ngủ đi!”

Triệu Phổ nằm trên giường tính ngày, mừng hai còn mấy ngày nữa? Chuẩn bị hôn sự không biết có kịp hay không.

Công Tôn ngồi bên giường, đặt Tiểu Tứ Tử lên giường, Tiểu Tứ Tử ngồi ở góc giường chơi đùa với Thạch Đầu, Triệu Phổ vươn tay vòng qua ôm thắt lưng Công Tôn cọ tới cọ lui, Công Tôn cũng không chống cự.

“Thư ngọc, cuối cùng cũng làm xong, có thể nghỉ ngơi vài ngày.” Triệu Phổ lẩm bẩm.

“Ân.” Công Tôn gật đầu, tựa bên cạnh hắn nói, “Kỳ thực, còn có một việc chưa giải quyết.”

“Việc gì?” Triệu Phổ ngược mắt nhìn y.

“Còn nhớ lần trước Từ Thái Phượng nhờ chúng ta tra chuyện loạn táng khanh kia không?” Công Tôn hỏi.

“Nga...” Triệu Phổ cũng nhớ tới, thở dài, “Thiếu chút nữa quên mất chuyện này.”

“Hôm nay rốt cuộc đã diệt trừ khối ung nhọt Hà Trạch Văn này, hắn là có thể tra vụ án năm đó rồi.” Công Tôn nói, đắp chăn cho Triệu Phổ, “Người nghỉ ngơi vài ngày trước đã, qua mấy ngày nữa chúng ta lại điều tra.”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, chột chột Công Tôn, “Cùng ngủ?”

Công Tôn lờm hẩn một cái.

Triệu Phổ nhích vào trong giường, ý bảo Công Tôn nếu như mệt mỏi thì ngủ bên cạnh hẩn.

Công Tôn kéo chăn trùm kín hẩn, bảo hẩn đừng nói nữa mau ngủ đi!

.

Sau nửa canh giờ, Triệu Phổ đại khái đã quá mệt mỏi, bèn thực sự ngủ.

Tiểu Tứ Tử nằm trên giường ôm Thạch Đầu tỉnh lại, phát hiện Công Tôn và Triệu Phổ đều đang ngủ. Bé bò tới bên cạnh Công Tôn, suy nghĩ một chút —— Ngô, không mặc y phục mà ngủ coi như là thành thân sao?

Nghĩ tới đây, Tiểu Tứ Tử “Suyt” một tiếng với Thạch Đầu bên cạnh đang hiếu kỳ nghiêng đầu nhìn mình, vươn tay, nhẹ nhàng lén cởi xiêm y của Công Tôn...

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 106: Công Tôn Đích Cáo Bạch, Cử Cử Cú Ngang (Thông Báo Của Công Tôn, Cử Cử Tiến Lên)

Tiểu Tứ Tử cởi xiêm y cho Công Tôn thật là có chút lao lực, bởi vì xiêm y trên người Công Tôn mặc rất kín đáo, nhưng lại nằm ngửa mặt lên trời mà ngủ, Tiểu Tứ Tử còn phải nhẹ tay nhẹ chân, không thể để y phát hiện.

Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, sờ sờ cái cằm tròn vo của mình, quyết định ra tay từ dây lưng, trước tiên cởi đai lưng xuống.

Nghĩ tới đây, Tiểu Tứ Tử bò tới bên cạnh Công Tôn, nhẹ nhàng xốc chăn lên, cởi đai lưng Công Tôn xuống.

Công Tôn còn ngủ, mấy hôm nay lao tâm lao lực chuẩn bị đối phó phụ tử Hà gia, y cũng rất mệt, cho nên không có phản ứng gì. Sau khi Tiểu Tứ Tử cởi đai lưng ra, Thạch Đầu tiến tới, há mồm ngậm một đầu đai lưng, kéo sang một bên...

Đai lưng bị rút ra.

Sau khi rút đai lưng ra, Thạch Đầu vẫy vẫy đuôi với Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử giơ ngón tay cái với nó! Thạch Đầu, làm tốt lắm!

Sau đó, Tiểu Tứ Tử lại cởi dây lưng, rồi vạch ra vạt áo trước của Công Tôn, chỉ là bên trong còn có lý y... Then chốt là, tay áo làm sao cởi ra đây?

Tiểu Tứ Tử ngồi chỗ kia ngây người, phải nhấc tay phụ thân lên mới cởi được tay áo, nhưng cứ như vậy phụ thân sẽ phát hiện, sau đó sẽ bị đánh

đòn.

Tới đây, Tiểu Tứ Tử lại nghĩ, hay là cởi quần đi, quần dễ cởi hơn.

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Thạch Đầu nhảy qua, ngậm vạt áo trước của Công Tôn kéo sang một bên.

“Ân...” Công Tôn tựa hồ muốn tỉnh lại, hừ hừ một tiếng, trở mình.

Tiểu Tứ Tử cả kinh, vội vàng vỗ mông Thạch Đầu, Thạch Đầu lén đến một bên, tức giận nhìn Tiểu Tứ Tử, như đang nói —— Bé mập này, ta giúp người mà!

Tiểu Tứ Tử cũng trừng lại nó —— Không được đụng không được gọi, bốn bốn, làm phụ thân thức dậy thì đánh mông người đó!

Thạch Đầu lắc lắc tai, thành thật trốn sang một bên, dựa vào cánh tay của Triệu Phổ, xoay người bắt đầu liếm lông mao, nhìn Tiểu Tứ Tử để xem bé làm gì được.

Sau khi Tiểu Tứ Tử bị Thạch Đầu dọa giật mình, thấy Công Tôn không tỉnh, bèn cúi đầu tiếp tục làm việc.

Công Tôn sau khi xoay người thì sườn bên hướng về phía Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử rầu rĩ, như vậy ngay cả quần cũng không cởi được nha.

Suy nghĩ một chút, Tiểu Tứ Tử lại tiến tới vén cổ áo Công Tôn, vừa mới lay hai cái, Công Tôn cũng mơ mơ màng màng mở mắt.

Tiểu Tứ Tử lập tức dừng lại khẩn trương nhìn Công Tôn.

Công Tôn ngủ nên mơ hồ, mở mắt thấy Tiểu Tứ Tử tựa hồ ngay trước mặt, tròn vo đầy thịt mềm mềm... không hề nghĩ ngợi, Công Tôn vươn tay kéo Tiểu Tứ Tử đến, ôm cọt cọt, “Ân... Tiểu Tứ Tử.”

Tiểu Tứ Tử bị ôm xuống cùng nằm, khuôn mặt đầy thịt bị Công Tôn cọ tới cọ lui. Chỉ chốc lát sau, Công Tôn lại không nhúc nhích, tựa hồ đang ngủ. Tiểu Tứ Tử khoanh tay hờn dỗi, phụ thân thật đáng ghét nha, không cởi y phục được, nếu có thể để phụ thân tự cởi là được rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Tứ Tử cho rằng, cần phải cố gắng không ngừng.

Lại đợi một lát, cảm giác Công Tôn lại ngủ say, Tiểu Tứ Tử từ dưới cánh tay y chui ra, ngồi giữa y và Triệu Phổ, bắt đầu cởi nút áo Công Tôn, mở hai cái, nút bên dưới không mở được, Tiểu Tứ Tử có chút tức giận, phụ thân không trở mình một cái được sao?

Đang gấp gáp đến luống cuống tay chân, Tiểu Tứ Tử bèn cảm giác có người chọt chọt hông mình.

Tiểu Tứ Tử sờ sờ cái hông, tiếp tục bận việc, mất nửa ngày cũng không cởi được một cái tay áo, nhưng y phục ở đầu vai đã bị vén mở, bờ vai của Công Tôn lộ ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử muốn liêu lĩnh để Công Tôn lật người một cái hoặc nhắc cánh tay Công Tôn lên, chọt cảm giác cái hông lại bị chọt hai cái, Tiểu Tứ Tử phúi phúi, quay đầu lại muốn bảo Thạch Đầu không được nhao nhao, nhưng đã thấy Thạch Đầu dựa vào tường bắt đầu ngáy ngủ, Tiểu Tứ Tử sững sốt, cúi đầu nhìn thì thấy Triệu Phổ bất đắc dĩ nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử trợn to mắt, Triệu Phổ xoay bé qua, nghiêng đầu nhìn nhìn phía sau bé, chỉ thấy Công Tôn lộ vai nằm ở nơi đó.

Triệu Phổ có chút vô lực nhìn Tiểu Tứ Tử, vươn tay nhắc bé đặt sang bên kia, hạ giọng nói, “Làm gì đó hả?”

Tiểu Tứ Tử đỏ mặt, có chút chán nản tựa lên đầu gối Triệu Phổ, nhỏ giọng nói, “Cởi xiêm y phụ thân.”

Triệu Phổ bật cười, “Người cẩn thận sáng mai cái mộng nở hoa!”

Tiểu Tứ Tử dẫu mỗ, “Nếu như phụ thân có thể thành thân với Cửu Cửu, thì bị đánh mộng một trận... cũng không sao.”

Triệu Phổ nghe xong hơi sững sốt, sau đó cười lắc đầu, xốc hé chăn lên, nói với Tiểu Tứ Tử, “Vào đây, chỉ mặc lý y không lạnh a?”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử chui vào bên cạnh, dựa lên cánh tay của Triệu Phổ, nắm ngón tay, “Bằng không Cửu Cửu, ngư

ời cởi đồ phụ thân ra đi.”

Triệu Phổ lắc đầu, nhéo má bé, “Làm gì có chuyện đơn giản cởi xiêm y là được a, ngủ đi, đợi tới mừng hai.”

“Nhưng nếu mừng hai phụ thân lại đổi ý thì sao?” Tiểu Tứ Tử vươn tay nắm tóc Triệu Phổ, nhỏ giọng nói thầm, “VẬY Cửu Cửu có tức giận rồi không thêm phụ thân nữa hay không?”

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử lo lắng, bèn cười nói, “Sao lại như vậy được? Nếu phụ thân người đổi ý, vậy cũng không có cách nào, ta chỉ đành đợi.”

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn Triệu Phổ, nhích tới phía trước, cọ cọ tay hăn, “Cửu Cửu người thật tốt.”

Triệu Phổ ngáp một cái thật to, tiếp tục ngủ, hăn vốn đã mệt mỏi, nhưng võ công giỏi cho nên ngủ rất cảnh tỉnh. Tiểu Tứ Tử liên tục bò tới bò lui bên cạnh, làm sao hăn có thể không tỉnh lại, chỉ là ngay từ đầu cho rằng Tiểu Tứ Tử đang nô đùa với Thạch Đầu cho nên không lưu ý, nhưng sau đó lại cảm thấy không đúng, ngay lập tức mở mắt ra, không ngờ lại thấy vật nhỏ đang ra sức cởi bỏ y phục của Công Tôn, thật sự là dở khóc dở cười.

Chờ Tiểu Tứ Tử và Triệu Phổ đều ngủ say, Công Tôn vốn đang nghiêng người xoay mặt ra bên ngoài chậm rãi mở mắt, hơi chun mũi, âm thầm thở dài —— Tiểu phôi đàn chân ngoài dài hơn chân trong, dám bán đứng phụ thân nó. Nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy Tiểu Tứ Tử là một đứa bé ngốc, ngay cả một bộ xiêm y mà cũng không cởi được!

Triệu Phổ ngủ một giấc say, đặc biệt là sau khi ngủ, vẫn cảm thấy hình như ngửi được một mùi hương tươi mát, khiến hắn ngủ rất sâu. Khi tỉnh lại thì đã thấy bên cạnh không có ai, nhưng mùi hương kia còn thoang thoảng. Triệu Phổ nghiêng mặt nhìn, chỉ thấy bên cạnh gối đầu đặt một gói giấy, căng phòng, bên trong tựa hồ bọc lấy cam thảo.

Hắn cầm lên ngửi, gói giấy tỏa ra mùi hương thơm mát dễ chịu, giúp cho thần thanh khí爽, tối hôm qua bởi vì ngửi được hương thơm này nên hắn mới ngủ ngon như vậy.

Khe khẽ thở dài, Triệu Phổ ngồi dậy, gập tay chống cùi chỏ lên đầu gối, hai tay chống cằm xuất thần...

Gói giấy này khẳng định là Công Tôn đặt vào để giúp hắn ngủ ngon hơn, thư ngực này mạnh miệng mà nhẹ dạ, rõ ràng động tâm nhưng lại thà chết không chịu nhận, còn giả vờ tỏ ra hung dữ, ai... chừng nào mới thấy y ôn nhu một chút đây?

Triệu Phổ đột nhiên bắt đầu tưởng tượng Công Tôn ôn nhu cùng mình tình ý tương thông sẽ có dáng vẻ như thế nào —— Phỏng chừng là mình vừa tỉnh lại sau một giấc nồng, Công Tôn sẽ ở bên cạnh đưa sang một cái khăn ẩm để rửa mặt, rồi lại bưng một phần điểm tâm nói tiếng sớm a, đương nhiên, thanh âm đó khẳng định vô cùng nhỏ nhẹ, mình hôn y y cũng không né... Nghĩ nghĩ, Triệu Phổ cảm thấy nước miếng muốn nhiều xuống rồi. Nghĩ tới đây lại nhin không được mà lắc đầu, Triệu Phổ có chút tự giễu,

hình như yêu cầu quá cao rồi... Nhưng nếu có thể trở thành sự thật thì nhân sinh thật quá tốt đẹp!

“Sáng bảnh mắt rồi mà bản mặt còn lưu manh như vậy, người mơ thấy gì đó?”

Bên cạnh truyền đến thanh âm quen thuộc, Triệu Phổ thở dài, quả nhiên Công Tôn chính là Công Tôn, lời nói cay độc mới là biểu tượng của y, có chút thất lạc quay sang, nhưng lại sững sốt.

“Tĩnh chưa?”

Xoay mặt, đồng thời Triệu Phổ cảm giác trên mặt nóng lên.

Chỉ thấy Công Tôn đang đứng bên cạnh hắn, cầm một chiếc khăn mặt còn tỏa hơi nóng trên tay, “Rửa mặt đứng dậy ăn sáng, ngủ lâu như vậy không đói bụng nha?”

Triệu Phổ ngây ngô nhận lấy khăn mặt, cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

Công Tôn thấy hắn ngơ ngác, bèn nói, “Rời giường ăn.” Vừa nói, vừa từ trong thực hộp lấy ra cơm nước đã hâm nóng.

Triệu Phổ dùng khăn nóng lau mặt, bỗng cảm thấy thần thanh khí sảng, đứng dậy đi tới bên giường rửa mặt, sau đó cấp tốc tới bên bàn ngồi xuống, chỉ thấy cơm nước bên trong thực hộp còn nóng hôi hổi.

“Ăn sớm như vậy a?” Triệu Phổ giật mình, rồi bưng chén ăn cơm.

“Sớm cái gì nha, đã trưa rồi.” Công Tôn gấp thức ăn cho hắn, Triệu Phổ đột nhiên sản sinh một ảo giác, vẫn cảm thấy Công Tôn đối xử với mình tựa hồ so với trước đây thân thiết hơn một chút, Công Tôn của hôm nay hình như đặc biệt ôn nhu a, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu dẫu mỗ chạy vào.

Công Tôn vươn tay ôm lấy bé, bóp miệng, “Sao dạo gần đây luôn dẫu mỗ ra? Còn như vậy nữa coi chừng biến thành mông gà.”

“Tiểu Lương Tử nói muốn học khinh công với Bạch Bạch và Miêu Miêu, lại không theo ta.” Tiểu Tứ Tử bất mãn lầm bầm.

“Tiểu tử này rất tài a.” Triệu Phổ nhượng mi một cái, “Khinh công của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói là thiên hạ đệ nhất cũng không sai, để nó hảo hảo học, đừng bỏ qua cơ hội.”

Công Tôn có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, nói, “Người cũng thật dễ tính a, Tiểu Lương Tử là đồ đệ của người, không sợ bị người ta đoạt đi?”

“Sợ cái gì?” Triệu Phổ thản nhiên cười, “Nó học hết công phu của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới tốt, dù sao sau này có lợi hại cách mấy thì cũng là đồ đệ của ta.”

Công Tôn nhin không được mỉm cười.

Tiểu Tứ Tử híp mắt nhìn Công Tôn, lại nhìn nhìn Triệu Phổ, đột nhiên hỏi, “Phụ thân người có thích Cữu Cữu hay không?”

Công Tôn sừng sốt, há mồm, có chút xấu hổ nhìn Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ cúi đầu ăn, không lên tiếng.

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn Triệu Phổ, “Cữu Cữu người có thích phụ thân hay không?”

“Khụ.” Triệu Phổ nuốt thức ăn trong miệng xuống, gật đầu, “Thích.”

Tiểu Tứ Tử hung dữ ngẩng mặt trù

ng Công Tôn, “Phụ thân thấy chưa!”

Công Tôn vẻ mặt vô tội nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ngo nguậy hai cái, lách ra khỏi lòng y, ôm Thạch Đầu chạy đến một bên sinh hờn dỗi.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ ngoáy ngoáy lỗ tai, tiếp tục ăn.

Công Tôn ngồi xuống, thấy Tiểu Tứ Tử ngồi chồm hồm một bên không thèm nhìn mình thì cũng có chút bất đắc dĩ, vật nhỏ này sao lại như vậy, có một số việc không nhất định phải nói ra a.

Triệu Phổ vươn tay vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử, nói, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân người không muốn nói mà thôi, đừng náo loạn, đến, ăn một chút gì đi.”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại liếc nhìn Công Tôn, dẩu mỏ.

Công Tôn ngoắc bé một cái, “Tới đây.”

Tiểu Tứ Tử ngồi kế bên Triệu Phổ, không nói lời nào, cũng không đi qua, tựa hồ có chút ý kiến với Công Tôn.

“Ai nha!” Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử chu mỏ bèn đứng lên.

Tiểu Tứ Tử kề sát Triệu Phổ, che cái miệng.

Nhưng Công Tôn không đi bắt Tiểu Tứ Tử, mà là nắm áo Triệu Phổ, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Muốn ta nói gì?”

Tiểu Tứ Tử lại càng hoảng sợ.

Công Tôn trừng bé, “Nói nha!”

“Ngô... Phụ thân có thích Cừu Cừu không a?” Tiểu Tứ Tử nơm nớp lo sợ hỏi một tiếng.

“Ta có thích hần hay không?!” Công Tôn cắn răng túm cổ áo Triệu Phổ lắc lắc, “Lão tử không thích người thì sao còn ngủ với người a? Người cho ta là kẻ tùy tiện như vậy? Thay người khác, con mẹ nó ai dám tới gần một bước, lão tử đã sớm thiến hần, người còn hỏi, người còn lừa gạt con ta, lão tử liều mạng với người!”

Triệu Phổ bị hai cánh tay gầy của Công Tôn lắc đến rung rinh ngã trước ngã sau, Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh mở to hai mắt hỏi, “Vậy phụ thân thích Cừ Cừ đúng không?”

“Nói thừa!” Công Tôn càng nói lửa giận càng lớn, lắc Triệu Phổ như điên lại mắng mỗ, “Không thích người ai thêm thành thân với người a? Không phải nói mừng hai sao, người còn muốn gì nữa!”

...

Công Tôn rống xong cảm thấy thư thái rất nhiều, rồi lại thấy Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử đều mở to hai mắt, nhìn ra sau lưng y.

Công Tôn cảm thấy kỳ quái, nhìn lại, cũng hít sâu một hơi. Chỉ thấy ngoài đại môn, cũng không biết từ khi nào, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Bao Chửng, Bàng Cát, các ảnh vệ còn có tất cả mọi người ở Hãm Không đảo đang đứng đó.

Mọi người há to miệng, mục trừng khẩu ngạc nhìn những người trong phòng, nghe rất rõ ràng những lời thâm tình kịch liệt này của Công Tôn.

Sau đó, chỉ thấy mặt Công Tôn từ từ đỏ lên, rồi tới vành tai, sau gáy... phồng chùng toàn thân đều đỏ.

“Oa a.” Tiểu Tứ Tử vô cùng cao hứng vỗ tay, cười tủm tỉm nói, “Phụ thân hảo cừ, mừng hai nhất định phải thành thân nga!”

...

Mặt Công Tôn đỏ như tôm luộc, chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống.

Bọn Triển Chiêu cũng phục hồi tinh thần, nói, “Nga... Định gọi các người cùng đến nha môn Tùng Giang phủ, tra vụ án loạn táng khanh kia... Chúng ta đi trước đây, các người dùng bữa xong rồi đến a.” Nói xong, mọi người nhanh chân nhịn cười bỏ chạy.

Chờ mọi người đi, Công Tôn cũng muốn chạy, Triệu Phổ ôm lại, hôn hít, “Thư ngốc, người cuối cùng cũng chịu nói thật rồi.”

Công Tôn đập hân hai cước, có điều Triệu Phổ ôm chặt quá, không thể giãy dụa, cuối cùng lại không lên tiếng.

Triệu Phổ sung sướng ôm Công Tôn cọ một hồi lâu, quay đầu lại, chỉ thấy công thần nhỏ bé Tiểu Tứ Tử đang gấp thịt miếng cho Thạch Đầu ăn, trên mặt cười tươi rói, tựa hồ rất thỏa mãn.

Dùng bữa xong, đi đến bến đó, nhóm Bao Chửng đã lên thuyền trước, cho nên Triệu Phổ và Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử leo lên một con thuyền khác, đơn độc chạy đến nha môn Tùng Giang phủ, tra vụ án loạn táng khanh.

Mọi người vốn tưởng rằng, lúc này diệt Hà gia phụ tử thì đã trừ xong khối ung nhọt lớn nhất Tùng Giang phủ, nhưng không ngờ, vụ án loạn táng khanh này lại là một bí mật lớn hơn nữa.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 107: Vị Tri Ẩn Hoạn (Tai Họa Ngầm Chưa Biết)

Đến bến đò Tùng Giang phủ, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đi cùng Triệu Phổ tới chợ. Muốn đến nha môn phải đi ngang qua một khu chợ rất dài, bây giờ là sau giờ ngọ, rất đông người lui tới bán buôn, toàn bộ Tùng Giang phủ vẫn chưa vì phụ tử Hà gia thất thế mà trở nên hỗn loạn, trái lại trên mặt bách tính đều có chút vui vẻ.

“Xem ra phụ tử Hà gia thực sự mất lòng dân.” Công Tôn vừa nói, thì thấy Tiểu Tứ Tử trong lòng hết nhìn Đông lại nhìn Tây, bèn hỏi bé, “Tiểu Tứ Tử, tìm cái gì đó? Tiểu Lương Tử tập trung luyện công ở sau núi, không theo tới.”

“Không phải.” Tiểu Tứ Tử nói thầm, “Phụ thân, của hồi môn của người làm sao bây giờ?”

“Của hồi môn gì a?” Công Tôn nhéo má bé, “Người còn nói! Mặt mũi phụ thân đều bị người ném hết!”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử xoa xoa khuôn mặt, “Ta cũng ko ngờ ban nãy Bạch Bạch Miêu Miêu lại đứng ngoài cửa nhìn.”

“Tiểu ngốc.” Công Tôn nhéo bé.

“Mới không phải.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói thầm một câu, vừa vươn tay giật tóc Công Tôn.

“Ai nha.” Công Tôn bị bé kéo đau, Tiểu Tứ Tử vội ôm Thạch Đầu bỏ nhào về phía Triệu Phổ đang đi bên cạnh, Triệu Phổ vươn tay đón lấy, Tiểu Tứ Tử làm mặt quỷ với Công Tôn.

Công Tôn tức giận, tâm nói, giới cho người đồ nhãi ranh này, tìm người giúp đỡ à?

Triệu Phổ đương nhiên rất yêu thương Tiểu Tứ Tử, cưng chiều hết mức, ôm lên bế sang một bên, hỏi Công Tôn, “Thư ngốc, có cảm thấy hôm nay Tùng Giang phủ rất đông người?”

“Đúng vậy.” Công Tôn híp mắt nhìn Tiểu Tứ Tử đang ôm Triệu Phổ hí cười với y, như vậy thực sự đáng giận, nói, “Sao lại đông người như vậy, mà đều là người luyện võ.”

“Làm sao thấy được là người luyện võ?” Triệu Phổ cười ghé sát vào hỏi, “Lại không có cầm đao kiếm.”

Công Tôn liếc hẩn một cái, nói, “Luyện võ, cánh tay khá thô, eo hông cũng hơi nhỏ, thư sinh thì tương phản, cánh tay gầy, cái hông lớn hơn một chút.”

“Nga?” Triệu Phổ mỉm cười, ngửa ra sau nhìn nhìn vùng eo hông Công Tôn, nhếch môi cười xấu xa.

Công Tôn né né sang một bên, muốn ngăn lại, trừng Triệu Phổ, “Nhìn cái gì.”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, nói, “Cũng không hẩn vậy a, người xem người tay gầy chân gầy, cái hông sao... thấy không rõ lắm, cho sờ sờ.”

“Biến.” Công Tôn đập Triệu Phổ một cước, chọc cho Triệu Phổ cười to, hai người đi trên đường cũng rước lấy không ít ánh mắt của nhiều người.

Công Tôn ho khan một tiếng, rất xấu hổ tiếp tục đi tới phía trước, lườm lườm cảnh cáo Triệu Phổ, không cho hắn tiếp tục náo loạn.

Triệu Phổ cười tủm tỉm đuổi theo, tiếp tục trêu đùa.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên cánh tay Triệu Phổ, đặt Thạch Đầu trong lòng, vươn tay nhéo nhéo cánh tay mình, lại nhéo nhéo thịt thịt trên cái bụng, còn xoay tay lại sờ sờ mông mình, phát hiện, cánh tay không gãy, thắt lưng và bụng thì liền một chỗ, mà còn đều là thịt thịt, cái mông cũng tròn vo.

Tiểu Tứ Tử dẫu dẫu mỡ, quả nhiên vẫn béo.

“Thư ngọc.” Hai người đi tới phía trước, Triệu Phổ đột nhiên thấp giọng gọi Công Tôn một tiếng.

“Ân?” Công Tôn ngược mắt nhìn hắn, chỉ thấy Triệu Phổ tiến tới, nói, “Người xem trong tửu lâu bên cạnh, rất nhiều người, lại đều là quân nhân, hơn nữa, còn có đa phần là môn phái hạ cửu lưu.” (nôm na là môn phái tạp nham, bình thường...)

“Hạ cửu lưu?” Công Tôn có chút không rõ ràng lắm, nhưng nhìn thoáng qua, phát hiện, đúng vậy, những quân nhân này dáng vẻ quái dị, tựa hồ có đủ mọi hạng người, kỳ quái.

Có chút nghi hoặc, hỏi Triệu Phổ, “Những người này là ai?”

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn thoáng qua, Giả Ảnh và Tử Ảnh xa xa gật đầu, chạy đi thăm dò.

Công Tôn và Triệu Phổ tiếp tục đi tới trước.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu huyên thuyên trò chuyện với Triệu Phổ và Công Tôn, hôm nay tâm tình của Triệu Phổ rất tốt, nói dăm ba câu lại chọc

Công Tôn một câu, thỉnh thoảng Công Tôn bị hấn chọc nổi nóng, đá hấn hai cước.

Đang nô đùa, hai người đi ngang qua một tòa tử lâu của Tùng Giang phủ.

Triệu Phổ trêu chọc Công Tôn, mấy ngày nữa rượu mừng dùng loại nào làm rượu giao bôi, Công Tôn đẩy hấn một cái, Triệu Phổ cơ thể cứng rắn, Công Tôn ngược lại không đứng vững lão đảo một cái, Triệu Phổ vội tiến lên đỡ lấy.

Công Tôn được Triệu Phổ nắm cánh tay kéo lại nhưng vẫn lui về sau mấy bước, chợt cảm giác gót chân giẫm phải gì đó.

Công Tôn vội quay đầu lại định nói một tiếng xin lỗi, nhưng bị diện mục đáng ghét của người phía sau làm cho giật mình nhảy dựng.

Người bị Công Tôn giẫm phải phía sau là một trung niên nam tử, vóc người cường tráng, gương mặt đen bóng, vẻ mặt dữ tợn, còn có râu quai nón cứng như thép, rất hung ác, hơn nữa trên tai hấn còn đeo một đại đồng hoàn (vòng bằng đồng) thô to như ngón út, tựa hồ là một dị tộc.

Sau khi Công Tôn phản ứng được thì bèn nói một tiếng xin lỗi với hấn.

Đại hán nọ nhìn nhìn Công Tôn, không lên tiếng, lại nghe phía sau có người nói, “Ai... Nói lời xin lỗi thì sao đủ chứ?”

Công Tôn nghe người nói ngữ khí ngả ngớn, theo tiếng mà nhìn sang, chỉ thấy một bạch y nam tử trẻ tuổi từ phía sau đại hán bước ra.

Triệu Phổ đột nhiên cảm thấy trông hấn hơi quen mắt, nhưng đã từng gặp ở đâu thì trong nhất thời không nhớ ra.

“Ân...” Người thanh niên đó trên dưới quan sát Công Tôn một chút, cười nói, “Vị công tử này, người giẫm phải hạ nhân của ta.”

Công Tôn thấy hân ngôn ngữ ngả ngón, mặt mỉm cười trong mắt tựa hồ có chút không đứng đắn, trong lòng phòng bị, chỉ đơn giản chấp tay với hân, “Xin lỗi.” Nói xong, xoay người định đi.

“Ai.” Người nọ vươn tay ngăn lại, Công Tôn nhú mày, Tiểu Tứ Tử thấy được, phòng má nói, “Lưu manh.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều cả kinh, tâm nói tiểu ngốc tử này từ chỗ nào học được mắng người như thế?

Bạch y nhân nọ cũng sửng sốt, liếc nhìn Tiểu Tứ Tử, một mặt tán thán tiểu hài nhi này thực sự là khả ái, một mặt lại nghĩ... sao nhỏ như vậy thì đã hung hân thế?

Triệu Phổ giao Tiểu Tứ Tử cho Công Tôn.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đứng phía sau, chỉ thấy Triệu Phổ ngược mắt nhìn người nọ một chút.

Người nọ cũng nhìn nhìn Triệu Phổ, tựa hồ có chút giật mình, đang khó hiểu, đã thấy Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, giơ chân tung một cước đạp hân ra ngoài.

Công Tôn cả kinh, Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn, mở to hai mắt, “Cửu Cửu tức giận!”

Trên đời này có bao nhiêu người đỡ được một cước của Triệu Phổ a, người nọ khó khăn lắm mới tránh thoát chỗ hiểm, nhưng vẫn bị đá trúng bên sườn ngực, bay vèo một cái trực tiếp bị đá vào trong tủi lâu, đụng đổ cả bàn lớn bên trong. Những người đang ăn trong khách điểm cũng đều kinh hãi không ngớt, rất nhiều người đều đứng lên, vô thức rút ra đao kiếm

giấu dưới bàn, Triệu Phổ nhìn thoáng qua, lạnh lùng cười. Người nọ bưng ngực chống nửa thân trên ngồi dậy, phun ra một búng máu, mở to hai mắt nhìn Triệu Phổ, tựa hồ là nghĩ tới cái gì, chỉ vào Triệu Phổ, “Người... Người là...”

Triệu Phổ không lên tiếng, người cao to bên cạnh thấy được, xoay tay giơ cái tát như quạt hương bồ định tát tới, Triệu Phổ ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, giơ tay ngăn lại bằng một chưởng, đại hán nọ rõ ràng sững sốt, Triệu Phổ túm lấy áo hắn, như nâng một đứa trẻ, ném người cao to với thể hình cực đại vào trong, lần này hơn phân nửa số bàn bên trong đều bị ngã đổ.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Cửu Cửu hảo uy mãnh nga.”

Công Tôn có chút hết nói, ngắt bụng bé một cái, “Những từ này học từ ai hả?”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa bụng, nói thầm, “Tưởng Tưởng.”

Công Tôn suy nghĩ một hồi mới hiểu được thì ra bé nói là Tưởng Bình.

Sau khi ném hai người vào tửu lâu, Triệu Phổ chậm rãi đi vào.

Công Tôn ý thức được, Triệu Phổ đại khái cũng không phải tức giận vì hai người vừa nãy vô lễ với y, mà là có nguyên nhân khác, nói không chừng còn quen biết những người đó.

Triệu Phổ đi vào trong tửu lâu, nhìn xung quanh bốn phía, thấy mọi người trong tửu lâu khẩn trương, chỉ mỉm cười, thản nhiên nói, “Trở về nói cho chủ tử các người, bảo hắn tới từ đâu thì chạy về đó, đừng để ta nhìn thấy hắn.” Nói xong, xoay người lại, vươn tay đón nhận Tiểu Tứ Tử từ trong lòng Công Tôn, kéo Công Tôn cùng nhau đi.

Bạch y nhân bị thương kia đứng lên vọt tới cửa, “Vương gia!”

Triệu Phổ không hề quay đầu lại, dẫn Công Tôn bọn họ bước nhanh, sắc mặt khó nhìn đến cực điểm.

Công Tôn quay đầu lại, thấy không ít người chạy ra, đều nhìn Triệu Phổ, tựa hồ đang hỏi bạch y nhân người này có phải Triệu Phổ hay không.

.

Queo qua đường khác, không nhìn thấy những người đó nữa, Công Tôn thấy Triệu Phổ đi rất nhanh liền chạy chậm bước dài đuổi theo, trong lòng khó hiểu, Triệu Phổ làm sao vậy? Hình như rất bất mãn.

“Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử vươn tay nắm áo Triệu Phổ, nhỏ giọng nói, “Người đi nhanh quá, phụ thân đuổi theo không kịp nga.”

Triệu Phổ sững sốt, ngừng bước quay đầu lại nhìn Công Tôn.

Công Tôn khó khăn chạy đến, đập vai hắt thở hỗn hển mấy hơi, vừa nãy không biết hồn phách Triệu Phổ bay đi đâu, hiếm khi thấy tâm tình hắt tột tệ như vậy, bèn hỏi, “Chuyện gì vậy? Những người đó là ai?”

Triệu Phổ mặt âm trầm, một lát mới nói, “Kẻ không đáng.”

Công Tôn khó hiểu.

Phía trước cách đó không xa chính là nha môn, Triệu Phổ ổn định tâm tình một chút, nói với Công Tôn, “Đừng để ý tới, chúng ta vào nha môn tra án đi.” Nói xong thì trực tiếp đi vào trong, Công Tôn hơi lo lắng, nhưng cũng không hỏi nhiều liền đi theo.

Tới nha môn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không ở đó, nói là ra ngoài điều tra, Bao Chứng và Bàng Cát còn ôm hàng đồng hồ sơ lật xem.

Công Tôn đi tới, cầm vài hồ sơ, ở bên cạnh xem, nhân tiện nói, “Hồ sơ của nha môn Tùng Giang phủ này sao đều không trọn vẹn?”

“Có một ít liên quan đến bản án cũ, đa phần đều có thiên ti vạ lũ quan hệ với phụ tử Hà gia, để hủy diệt chứng cứ cho nên đều bị thiêu hủy, nhưng tri phủ này có chút khôn khéo, tựa hồ nghĩ đến sau này phụ tử Hà gia sẽ bị ngã ngựa, cho nên cố ý giấu đi một phần, không ngờ thật đúng là có chỗ để dùng.”

“Ân, cho nên nói, người muốn sống thì phải có đường lui.” Bàng Cát ở một bên xa xăm nói.

Bao Chứng cười lão, “Đúng nga, ta đây có phải nên sưu tập chứng cứ người ăn hối lộ trái pháp luật, sau đó giữ lại làm dự phòng?”

“Biến!” Bàng Cát liếc ông một cái, buông sách trong tay ra, đi tới bên Triệu Phổ nhìn Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử a, bé ngoan, cho ta bế một cái được không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, vươn hai tay ôm cổ lão, “Tiểu Đồ Đồ.”

“Ai.” Bàng Cát vội ôm một cái, sung sướng đến nước mũi muốn xì ra, thực sự là khả ái u, nếu lão có một bảo bối ngoại tôn hoặc tôn tử ngoan như vậy thì tốt rồi nga!

Bàng Cát ôm Tiểu Tứ Tử vào trong viện dạo quanh, dỗ dành đến nỗi Tiểu Tứ Tử khanh khách cười không ngừng.

Triệu Phổ ngồi xuống bên bàn, nhìn chăm chăm một phần hồ sơ đờ ra, Công Tôn đảo mắt, chợt nhìn tới cửa, Giả Ảnh và Tử Ảnh đã trở về, hai người đi tới ngoài cửa, tựa hồ đang do dự có nên đi vào hay không, Công Tôn ho khan một tiếng, cầm một phần quyển trục vừa nhìn vừa đi, ra tới bên ngoài, vẫy vẫy tay gọi hai người, nấp vào trong hành lang bên cạnh.

“Tiên sinh.” Giả Ảnh và Tử Ảnh theo qua.

“Xảy ra chuyện gì?” Công Tôn hỏi.

“Ách...” Tử Ảnh nhìn nhìn Giả Ảnh, không nói gì, Giả Ảnh cũng có chút khó xử.

Công Tôn thở dài, nói, “Vừa nãy Triệu Phổ động thủ với người khác trên đường, nói cái gì mà không bao giờ muốn gặp bọn họ, bảo người ta tới từ đâu thì quay về đó...”

“Vương gia gặp phải bọn họ?” Tử Ảnh giậm chân, “Nương ạ, cú thì cú, còn trở về chi cho gai mắt!”

Giả Ảnh vỗ vỗ Tử Ảnh, bảo hân đừng nổi nóng.

Công Tôn thấy thần tình của Tử Ảnh và Giả Ảnh cổ quái, bèn nói, “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Tại sao gạ ta?”

“Không phải cố ý gạ người, nói ra, cũng chỉ là một chuyện âm ức trước đây mà thôi.” Giả Ảnh thở dài, nói, “Năm đó chúng ta bị người Tây Hạ bao vây tiêu trừ, đám người đó trước đây đều là Triệu gia quân, sau đó lại thành phản quân.”

“Phản quân?” Công Tôn giật mình, trong lòng cũng hiểu rõ, thảo nào Triệu Phổ tức giận đến như vậy.

“Đám người đó, muốn bắt chức Trần Kiều binh biến*, ủng hộ vương gia làm hoàng đế.” Giả Ảnh thở dài, “Vương gia không giết bọn họ, chừa cho bọn họ một mạng, đem thả ra, không ngờ bọn họ lại đầu phục Liêu quốc.”

*(Trung Quốc vào năm 960CN, sau khi vua Thế Tông nhà Hậu Châu (tức Sài Vinh) băng hà, vua kế vị còn nhỏ, các tướng lĩnh quân đội đã đưa Triệu

Khuông Dân lên làm Hoàng đế mở ra triều đại Bắc Tống, lịch sử gọi sự kiện này là Trần Kiều binh biến)

“Thật sao?” Công Tôn nhú mày, Triệu Phổ hận nhất kẻ phản bội, huống chi lại là huynh đệ cùng mình vào sinh ra tử.

“Sau đó bọn họ giúp đỡ nhà Liêu giao chiến với Đại Tống, chết không ít, chỉ vài người còn sống...” Tử Ảnh tức giận đập tường, “Vương gia vẫn không giết bọn họ, đuổi bọn họ đi... Bọn họ vào võ lâm, tập trung một đám người tổ chức một bang phái, dù sao sau này cũng không gặp lại, nhắc tới bọn họ vương gia lại buồn phiền.”

“Các người không nói, thật đúng là không nhìn ra những người đó hóa ra là quân nhân, ta còn tưởng là người võ lâm, bởi vì trông rất cổ quái.” Công Tôn suy nghĩ về dáng dấp của những người đó, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nói, “Đúng rồi, còn nữa, hình như bọn họ không nhận ra Triệu Phổ.”

“Đó là chuyện nhiều năm trước, hơn nữa, chỉ có vài người dẫn đầu là nhận thức vương gia, những người khác phỏng chừng là sau đó mới gia nhập vào môn phái bọn họ.”

“Môn phái nào a?” Công Tôn thắc mắc.

“Phi Hạc Sơn Trang.” Giả Ảnh nói, “Môn phái hạ tam môn.” Công Tôn gật đầu, ra khỏi ngõ nhỏ, chỉ thấy Triệu Phổ ngồi trên ghế đá, Tiểu Tứ Tử ngồi trên bàn, đang nói mấy chuyện vụn vặt thường ngày với Triệu Phổ, Thạch Đầu tựa trên đùi Tiểu Tứ Tử liếm lông mao.

Công Tôn đi tới, thần tình của Triệu Phổ đã khôi phục như lúc ban đầu, tựa hồ chưa từng phát sinh chuyện gì, nói nói cười cười với Tiểu Tứ Tử.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử gọi Công Tôn.

Công Tôn gật đầu, đi tới ngồi bên cạnh Triệu Phổ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ thấy Tử Ảnh và Giả Ảnh đi theo phía sau y thì lắc đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người.

Hai người rời đi, Triệu Phổ muốn bọn họ đi theo dõi đám người kia, đừng để mang tới chuyện gì phiền toái.

Chờ người đi, Triệu Phổ nói với Công Tôn, “Bạch Ngọc Đường vừa để lại phong thư, bảo chúng ta khi nào tới giờ cơm tối thì đến Long Lô Các ở Tùng Giang phủ, bọn họ ăn ở nơi đó.”

“Nga.” Công Tôn gật đầu, vươn tay vỗ vỗ vai Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngược mắt nhìn y, chỉ thấy Công Tôn mỉm cười một cái.

Triệu Phổ lắc đầu, vươn tay nhéo cằm y, “Thư ngốc, đừng mê hoặc ta mà.”

Công Tôn hất tay hăn ra, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, nhớ kỹ, làm được tới trình độ này mới là lưu manh.”

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại, hắc hắc cười ngốc nghếch.

Triệu Phổ và Công Tôn tuy rằng cười rất nhẹ nhõm, nhưng trong lòng đều có chút lo lắng, những người đó đột nhiên tới Tùng Giang phủ, đến tột cùng muốn làm cái gì?

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 108: Nhất Ngôn Nan Tẩn A (Một Lời Khó Nói Hết A)

Long Lôu Các là một tửu lâu khá đặt biệt ở Tùng Giang phủ, tửu lâu này truyền thụ qua nhiều đời, đã mở tại Tùng Giang phủ mấy trăm năm, chưởng quỹ họ Long. Bên trong Long Lôu Các này, rượu là rượu ngon thức ăn là món ngon, đều là công thức nấu ăn mấy trăm năm, ở miền khác căn bản không thể nếm qua, chỉ là chưởng quỹ này có một sở thích quái gở, chỉ chào đón người luyện võ, người không công phu không cho vào, hơn nữa có công phu hay không công phu cũng không phải khách nhân tự nhận, mà là lão bản Long Thiên Sơn đánh giá.

Long Thiên Sơn này là một võ si (người si mê võ thuật), thích nhất là so chiêu với người khác, lợi hại thì đến tửu lâu ăn miễn phí, khoản đãi bằng rượu ngon món ngon, những kẻ công phu không tốt mà hãnh không thích thì cút đi, ngay cả ngưỡng cửa cũng không cho người bước qua một bước.

Người này là bạn cũ của ngũ thủ Hãm Không đảo, đặc biệt rất yêu thích Bạch Ngọc Đường, cho nên ngũ thủ và băng hữu của ngũ thủ tiến vào Long Lôu Các đều không cần đánh một trận nào với Long Thiên Sơn.

.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử cùng Triệu Phổ rời khỏi Hãm Không đảo, đi tới Long Lôu Các tại Tùng Giang phủ, ngồi thuyền một chuyến còn hơi mệt mỏi, Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Hôm nay đến Tùng Giang phủ hai chuyến, tại sao lại phải đến Long Lôu Các ăn chứ?”

“Có người nói lão bản của Long Lô Các biết rất rõ những chuyện xảy ra ở vùng Tùng Giang phủ.” Triệu Phổ nói, “Đại khái có thể hỏi thăm hẳn về đầu mối của vụ án năm đó?”

“Nga.” Công Tôn gật đầu, lại lên quan sát Triệu Phổ, chỉ thấy hần thần tỉnh tự nhiên, tựa hồ đã quên chuyện không hài lòng vừa nãy, Công Tôn cũng yên lòng.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, gương mặt hướng về phía sau Triệu Phổ và Công Tôn, đột nhiên hỏi, “Phụ thân, tại sao những người đó luôn đi theo chúng ta nha?”

“Ân?” Công Tôn hoàn toàn không chú ý, quay đầu lại nhìn thoáng qua, không thấy có ai theo dõi, bèn hỏi, “Nơi nào có người?”

“Di?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, “Vừa nãy nhìn thấy nga.”

“Người như thế nào?” Công Tôn hỏi.

“Không biết nha, cẩn thận từng li từng tí.” Tiểu Tứ Tử nói, vươn tay chỉ qua, “Ở đó!”

Công Tôn quay phắt đầu lại, quả nhiên, có hai người lén lút thoáng cái lách vào trong ngõ nhỏ.

“Ân?” Công Tôn nhíu mày.

Triệu Phổ cười một tiếng, nói với Công Tôn, “Đừng động bọn họ.”

“Nga,” Công Tôn gật đầu, nghĩ kỹ năng theo dõi của mấy người này hơi tồi, vậy mà lại để Tiểu Tứ Tử phát hiện.

.

Cửa Long Lô Các, Long Thiên Sơn đứng ngay bên quây.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã tới, ngồi tại nhĩ gian.

Hôm nay Long Thiên Sơn rất hưng phấn, lúc trước bởi vì thủy quân nhất dịch, nghe nói Triệu Phổ dẫn đầu Triệu gia quân ở Hãm Không đảo, còn có Bao Chứng và Triển Chiêu, lại phi thường vui vẻ. Triệu Phổ và Triển Chiêu đều là nhân vật mà hãn hướng tới đã lâu, cho nên đặc biệt gửi thiệp mời cho Bạch Ngọc Đường, nói là mời hãn tới uống rượu.

Bạch Ngọc Đường thấy thiệp mời của Long Thiên Sơn, đã nghĩ bọn họ đời đời đều cư trú ở nơi đó, hãn là vô cùng quen thuộc với vùng này, vừa lúc hỏi một chút về vụ án loạn táng cương (bãi tha ma) kia, liền cùng Triển Chiêu tới đây.

Long Thiên Sơn vừa so vài chiêu với Triển Chiêu, tinh thần đại chấn, nghe nói một lát Triệu Phổ cũng tới, bèn cố ý ở lại chờ cửa, nhón chân ngóng trông hồi mắt Tu La đó sớm hiện thân, trong lòng suy đoán, đến tột cùng là anh hùng khí khái như thế nào a?

Trong khoảng thời gian chờ đợi này, cũng có nhiều người tới, Long Thiên Sơn so chiêu với từng người, tuy rằng công phu cũng không tệ, dáng vẻ quái dị trông như người trong võ lâm, nhưng cũng không phải là Triệu Phổ.

Long Thiên Sơn sốt ruột cực kỳ a, lòng như lửa đốt, hãn đưa mắt nhìn lại, người qua lại đầy đường, tại sao không có đại tướng quân thân cao hai trượng, mãnh Trương Phi, võ Quan Vũ, tuấn Tử Long chứ?!

(Trương Phi, Quan Vũ, Triệu Tử Long là ba hổ tướng của Lưu Bị, trong Tam Quốc Chí.)

.

Trên lầu hai, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi uống rượu.

“Gần đây sao lại có nhiều giang hồ nhân sĩ đến Tùng Giang phủ như vậy?” Triển Chiêu nhìn những người vào vào ra ra dưới lầu, còn có mã đội qua lại, hơi khó hiểu, “Gần đây hẳn là không có võ lâm thịnh hội mà?”

Bạch Ngọc Đường tựa bên cửa sổ, nhìn thoáng qua dưới lầu, nói, “Tùng Giang phủ trừ mấy bang phái trên sông nước thì cũng không có bao nhiêu môn phái giang hồ đâu, những người này hẳn là đến vì nguyên nhân khác.”

“Ân... Nguyên nhân đến Tùng Giang phủ hẳn là không nhiều lắm?” Triển Chiêu cười cười, nháy mắt với Bạch Ngọc Đường mấy cái, “Chẳng lẽ là đến vì Triệu Phổ?”

Bạch Ngọc Đường nhấp một ngụm rượu, cười liếc mắt (đưa tình) nhìn Triển Chiêu, “Mèo nhiều chuyện.”

Triển Chiêu nhìn dáng vẻ của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên cũng cười cười, hẳn một thân bạch y không nhiễm một hạt bụi, tùy ý dựa bên cửa sổ, cũng là tư thế cực kỳ đẹp đẽ, cầm trên tay chén rượu uống, không nhanh không chậm...

“Ta nói Bạch đại hiệp.” Triển Chiêu vươn tay nâng chén rượu nhìn hẳn cười, “Người là tùy ý bày ra một tư thế mà đã tiêu sái như vậy, hay là thường xuyên luyện tập ở nhà?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường không đề phòng Triển Chiêu nói ra một câu như thế, sặc một ngụm rượu bắt đầu ho khan, Triển Chiêu cười xấu xa.

Bạch Ngọc Đường buông chén rượu, vừa định nói, chợt nghe được cửa thang lầu vang lên tiếng chân đông đông đông.

“Oa, tiếng bước chân này vang thật a.” Triển Chiêu có chút hiếu kỳ, “Phỏng chừng là một đại gia hỏa đang lên đây.”

“Không gặp được vương gia vậy phải làm sao bây giờ a?”

“Chuyện này nhất định phải nói cho vương gia.”

“Hắn lại không chịu tha thứ cho chúng ta.”

“Chúng ta tự chuốc lấy, còn trách ai được nữa?”

“Chuyện năm đó...”

“Suyt, đừng nói nữa.”

“...”

Những người đó tựa hồ đi đến nhã gian đối diện, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhĩ lực rất tốt, nghe qua sơ lược, liếc mắt nhìn nhau.

“Vương gia?” Triển Chiêu hỏi, “Đại gia họ Vương?”

Bạch Ngọc Đường có chút vô lực liếc hắn, Triển Chiêu nhún vai một cái, hỏi, “Làm sao bây giờ? Có cần đến đó, nghe trộm một hồi không?”

Nói đến đây, hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời ra tay... Bạch Ngọc Đường là cây kéo Triển Chiêu là viên đá... (Chúng ta thường gọi là cây búa.)

Triển Chiêu cười tùm tùm chà chà tay.

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ thở dài, buông chén, đứng dậy mở cửa đi nghe trộm.

.

Triệu Phổ và Công Tôn cùng nhau đi đến Long Lô Các, trên đường người qua lại đông đúc, trời cũng hơi nóng, Công Tôn cảm giác Tiểu Tứ Tử trong lòng đang cử động.

Tiểu Tứ Tử vóc dáng nhỏ hơn những hài tử đồng lứa, nhưng nhiều thịt, thoát nhìn nho nhỏ tròn vo, nhưng bế rất nặng. Hơn nữa Thạch Đầu trong lòng bé càng lúc càng béo hơn, Công Tôn đã sớm mệt rũ rời rồi, cánh tay cũng mỏi muốn chết, nhưng Tiểu Tứ Tử chỉ thích được bế.

“Tiểu Tứ Tử, đừng nhúc nhích nha.” Công Tôn nhìn bé, hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử chun mũi, nói, “Sắp rơi xuống, cánh tay phụ thân không ngồi được.”

Công Tôn nổi giận, tâm nói, tại cái mông của tiểu mập mạp người quá tròn đó.

Triệu Phổ vươn tay, đón Tiểu Tứ Tử qua.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên cánh tay Triệu Phổ, lập tức cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Hơn nữa Triệu Phổ bế bé chỉ cần một cánh tay, giống như một khối đậu hũ không trọng lượng, Thạch Đầu cũng thoải mái, không cần bị kẹp giữa Tiểu Tứ Tử và Công Tôn không thở nổi.

Biểu tình trên mặt Tiểu Tứ Tử rõ ràng thư thái hơn nhiều khiến Công Tôn rất thụ thương, lập tức chuyển oán giận sang cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng rất vô tội, thấy Công Tôn hung hăng trừng mình vội vàng đổi chủ đề, “Phía trước chính là Long Lô Các phải không?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, cùng Triệu Phổ đi đến đại môn, Thạch Đầu trong lòng Tiểu Tứ Tử đại khái thấy một mỹ nam đi ngang qua, bèn vung hai tay vịn vào đầu Triệu Phổ rướn cổ ngó ra phía sau, cái bụng che khuất mặt của Triệu Phổ, Triệu Phổ vươn tay tóm lấy nó, “Ai, bị người làm ngộp thở rồi, sao cái bụng phì như vậy a?”

Thạch Đầu hình như phiền muộn vì Triệu Phổ nói nó phì, ôm chặt không chịu xuống, Triệu Phổ thật muốn nghẹt thở chết, vươn tay tóm đuôi Thạch Đầu, Tiểu Tứ Tử bên cạnh cười.

Ba người cứ như vậy mà xuất hiện ngoài cửa Long Lô Các.

Long Thiên Sơn chờ lên chờ xuống không chờ được Triệu Phổ, đang phiền muộn trong lòng, thấy có ba người tới, không phải, nói chính xác là hai người thêm một tiểu hài nhi còn có một tiểu động vật không biết là loài gì.

Đi phía trước chính là Công Tôn, vừa nhìn thì biết là một thư sinh trói gà không chặt, người phía sau mặc hắc y đang tóm đuôi động tiểu vật bám vào mặt mình, còn bế oa oa.

Long Thiên Sơn đang buồn bực không nơi phát, ngăn Công Tôn lại, nói, “Ai, không được vào!”

Công Tôn có chút khó hiểu, ngẩng đầu nhìn tấm biển, hỏi, “Nơi này là Long Lô Các sao?”

“Đúng vậy!” Long Thiên Sơn liếc nhìn thư sinh này, tâm nói, u, trông rất đẹp a.

“Vậy là đúng rồi a.” Công Tôn lại hỏi, “Tùng Giang phủ chỉ có một Long Lô Các phải không? Chúng ta hẹn bằng hữu ở nơi này.”

“Chậc.” Long Thiên Sơn không vui, “Trong Long Lô Các này chỉ chào đón người võ công cao cường, không chào đón thư sinh tay không trói gà không chặt.”

Công Tôn nghe xong cũng không vui, nói, “Ai bảo thư sinh tay không trói gà không chặt? Nếu ta bắt được gà thì người không thu tiền cơm của ta a?”

“Người...” Long Thiên Sơn tâm nói, thư sinh này cũng mạnh mẽ lắm, liền nói, “Thư sinh chính là thư sinh, người có năng lực bước qua ngưỡng cửa này một bước, đừng nói mời dùng bữa, sau này người tới thì được ăn không cần trả tiền!”

Công Tôn neho mắt lại, người này muốn chết nha!

Lúc này, Triệu Phổ cuối cùng cũng kéo Thạch Đầu xuống được.

“Chi chi chi!” Thạch Đầu còn lớn tiếng kêu la, Triệu Phổ nhét nó vào lòng Tiểu Tứ Tử, hỏi Công Tôn, “Chuyện gì vậy?”

Long Thiên Sơn ngẩng đầu nhìn, cũng lấy làm kinh hãi, người này hảo tướng mạo a. Mũi cao mắt sâu, ánh mắt sắc bén, rất có phí phách, dáng vẻ cũng rất uy vũ... Chỉ là bề một hài tử nên cảm giác hơi là lạ, hẳn là không phải Triệu Phổ đâu? Hẳn nhớ rõ binh khí của Cửu vương gia là Tân Đình Hạo, bả đại đao đó, hẳn là rất nổi bật mới phải.

Nghĩ tới đây, Long Thiên Sơn lại nhìn chăm chăm con người của Triệu Phổ, muốn nhìn xem có phải màu xám hay không, nhưng con người của Triệu Phổ chỉ khi hẳn nổi giận mới đổi màu đặc biệt rõ ràng, bình thường trừ phi ghé vào rất gần nhìn kỹ, nếu không cơ bản không thể phát hiện.

Long Thiên Sơn lại một lần nữa xác định, người này không phải Triệu Phổ... Lại càng cảm thấy mất hứng, tiện mồm nói, “Long Lô Các này có quy củ, người không qua được cửa thì không được ăn ở đây.”

Tiểu Tứ Tử trong lòng Triệu Phổ có chút khó hiểu bèn hỏi Triệu Phổ, “Cửu Cửu, vì sao không qua được cửa? Cánh cửa rất cao mà? Tiểu Tứ Tử cũng có thể bước qua.”

Triệu Phổ hơi giật giật khóe miệng, Công Tôn nói, “Vậy phải xem thế nào đã, mắt mọc trên đỉnh đầu nên nhìn cái gì cũng cao hơn người một bậc.”

Long Thiên Sơn hận nhất miệng lưỡi thư sinh, đánh không lại đã đành, nói ra những lời cay nghiệt còn chọc giận người khác.

“Hảo, hôm nay, nếu người có thể bước qua ngưỡng cửa này...” Long Thiên Sơn còn chưa dứt lời, chợt người thấy một vị đạo cổ quái...

“A để...”

Hắt xì một cái, Long Thiên Sơn bịt mũi thối lui sang một bên, sau đó...

“A để a để a để a để...”

Long Thiên Sơn ngồi xổm trước cửa nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, hắt xì hoài không dứt, giơ tay chỉ vào Công Tôn nhưng chưa nói nên lời lại tiếp tục hắt xì.

Công Tôn bởi vì chuyện Tiểu Tứ Tử thích Triệu Phổ bẽ không thích mình bẽ nên đang tức giận, bèn lấy hủ ra trút giận, y đi đến bên Triệu Phổ, vươn tay đón lấy Tiểu Tứ Tử, bẽ đi vào cửa, nói, “Ai, ta vào được!”

Long Thiên Sơn tiếp tục hắt xì.

Công Tôn bẽ Tiểu Tứ Tử đi ra, “Ta lại đi ra, sau đó ta lại đi vào.”

Long Thiên Sơn tức giận đến méo mũi, nhưng không thể nói gì, hắt xì đến nổi đau cả đầu.

Triệu Phổ đi đến, hỏi Công Tôn, “Hử làm sao vậy?”

“Cũng không có gì.” Công Tôn nhỏ giọng nói thầm một câu, “Ai bảo hử nói ta tay không trói gà không chặt?!”

Triệu Phổ thấy Long Thiên Sơn cứ tiếp tục hắt xì như vậy không khéo khó giữ được mạng nhỏ, bèn nói Công Tôn, “Thôi mà, hình như hử quen biết Bạch huynh, nhường mặt mũi đi.”

Công Tôn nghe xong, nghĩ cũng phải, Tiểu Tứ Tử vươn tay, moi moi cái túi bên hông Công Tôn, lấy ra một cái bình nhỏ đưa cho Triệu Phổ, nói, “Cửu Cửu, hẳn trúng là phún đế phẩn (bột hắt xì), lấy cái này gửi một chút thì tốt rồi.”

Triệu Phổ giao bình cho tiểu nhị vừa đi ra đang trợn mắt nhìn. Tiểu nhị vội nhận lấy, cho Long Thiên Sơn gửi.

Long Thiên Sơn gửi một chút... cuối cùng cũng dừng lại, hắt xì đến nỗi bây giờ cái lỗ tai hẳn còn vang ong ong.

Công Tôn cười với hẳn, “Ai, ta đã vào rồi đây, người giang hồ các người không phải nói ra phải giữ lấy lời sao? Sau này đều bao ăn chứ?”

Long Thiên Sơn dở khóc dở cười, nhưng tính tình hẳn rất hào sảng, thích người có bản lĩnh. Liền giơ tay chỉ vào Công Tôn nói, “Được, thư sinh người có bản lĩnh, Long Thiên Sơn ta dám đố dám chịu thua.” Nói rồi lại nhìn Triệu Phổ, “Y có thể tiến vào còn người thì chưa vào, người so chiêu với ta đã!”

Nói xong, đến một quyền.

Triệu Phổ một tay đỡ quyền của hẳn, Long Thiên Sơn cả kinh, muốn triệt quyền thì lại không rút ra được, nói thật ra là, hôm nay tâm tình của Triệu Phổ cũng không tốt, lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn một cái, nói, “Chúng ta đến tìm Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.”

“A...” Long Thiên Sơn hút một ngụm khí lạnh, cảm giác này xuất hiện! Dù sao cũng không thể nói rõ là cảm giác gì, chỉ là cảm thấy... cảm thấy hài lòng!

Trong óc Long Thiên Sơn đang rối loạn, chợt nghe Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn gần đó nhéo nhéo tai Thạch Đầu, hỏi, “Cửu Cửu, còn chưa thể vào sao? Rất dễ dàng.”

“Cửu...”

Long Thiên Sơn nhảy dựng, Triệu Phổ cũng buông lỏng tay, Long Thiên Sơn lại quan sát một chút, mừng rỡ vội vàng lui về sau vài bước, hành lễ với Triệu Phổ, “Quả nhiên là Cửu vương gia!”

Triệu Phổ cũng bị hấn làm cho nhảy giật, tâm nói người này sao lại thay đổi thất thường như vậy a.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử cũng liếc mắt nhìn nhau, Long Thiên Sơn hưng phấn cực kỳ, vội vàng mời vào trong, “Vương gia a, ta ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu a, đợi hơn nửa ngày rồi, ngũ gia Triển gia đều tới, đến đến, mời vào trong.”

Công Tôn hí mắt nhìn hấn, “U, điểm gia (chủ quán), nét mặt người thay đổi rất nhanh nha.”

“Hắc hắc.” Long Thiên Sơn sờ đầu, nói, “Ta đã nói thư sinh nào lại có bản lĩnh như vậy chứ, thì ra là vương phi a, ta đã sớm nghe nói, các người cũng không nhắc nhở ta một tiếng, hại ta mất mặt, ha ha ha.”

Long Thiên Sơn dừng cảm mà lại còn hơi ngốc, không tâm không phế cười ha ha, Công Tôn thì tái xanh cả mặt, y hận nhất người nào dám gọi y là vương phi!

Định vươn tay lấy dương dương phần (phần ngựa) ra giáo huấn một chút, lại nghe Tiểu Tứ Tử trong lòng sâu kín nói, “Phụ thân, nhận đi.”

Công Tôn sững sốt, nhìn bé, Tiểu Tứ Tử cũng tỏ vẻ như không có việc gì chột chột bụng Thạch Đầu, chậm chậm nói, “Người trong thiên hạ đều biết rồi.”

Công Tôn hít sâu một hơi, chỉ thấy tất cả mọi người hành lễ với y, “Vương phi.”

Công Tôn không biết là, chuyện của y và Triệu Phổ, nhờ phúc của Tiểu Tứ Tử nên mọi người đã sớm biết.

.

Tiểu Tứ Tử bởi vì quá khả ái, tại Hãm Không đảo chính là nhân khí cực vượng. Những nha hoàn bà tử(chỉ người phụ nữ làm một nghề gì đó: như trù phòng đại nương...), gia đình hộ viện, thậm chí là người chèo thuyền ở ụ tàu phía sau đảo, phàm là thấy bé đều đi đến đùa vài câu. Tiểu Tứ Tử gặp người liền cười, trò chuyện hai câu thì nhất định mời người ta mừng hai đến uống rượu mừng, Cửu Cửu sẽ đại hôn với phụ thân bé.

Người ta trêu đùa hỏi, “Vậy phụ thân người chẳng phải là vương phi sao?”

Tiểu Tứ Tử còn hăng hái gật đầu, nghiêm túc nói, “Đúng nha!”

Nhờ những cuộc đối thoại như vậy, sự việc truyền đi, gần đây Lô đại tẩu lại mang người chuẩn bị những thứ cần cho hôn lễ, bố trí lễ đường gì gì đó, vì vậy sự tình càng truyền xa hơn. Hơn nữa có vài người đến từ Khai Phong phủ nói, Công Tôn tiên sinh và Cửu vương gia là hoàng thượng tứ hôn, ở Khai Phong ai cũng biết chuyện này, cuối cùng cũng sắp làm hỉ sự nha? Chúc mừng chúc mừng!

Vì vậy, toàn bộ Tùng Giang phủ, không phải, nói chính xác là toàn bộ người trong thiên hạ hầu hết đều biết quan hệ giữa y và Triệu Phổ.

Mặt khác, chuyện này cũng có chút liên quan đến hoàng thái hậu, bà cũng phái người đi tung tin khắp thiên hạ, tuyên truyền chuyện Triệu Phổ cưới một nam vương phi, cũng là nói hăn không có khả năng có hậu tự, nói thẳng ra là hăn không có khả năng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Không chỉ vùng Trung Nguyên, ngay cả Mạc Bắc, Tây Hạ, Đại Liêu, tất cả đều biết, có người nói vì chuyện này mà hoàng thất Đại Liêu mở một hội

phân tích, để xem có phải là một kế hoạch tác chiến nào đó của Đại Tổng hay không.

.

Công Tôn nghe được Tiểu Tứ Tử nói, mặt trắng bệch, vươn tay ngắt móng bé.

Tiểu Tứ Tử miếu máo xoa móng, nói với Triệu Phổ, “Cửu Cửu, tức phụ của người đánh người.”

Công Tôn hút một ngụm khí lạnh, nhìn Tiểu Tứ Tử được Triệu Phổ cứu đi, bèn hỏi, “Ai dạy người?”

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu nói, “Tưởng Tưởng nói, hần nói chỉ cần nói như vậy, phụ thân sẽ không đánh móng ta, bởi vì đánh chính là thừa nhận phụ thân là tức phụ của Cửu Cửu rồi!”

“Người...” Công Tôn tức điên, bại hoại, Tưởng Bình kia vì sao lại dạy Tiểu Tứ Tử như vậy, tiểu ngốc tử khi xưa đã bị dạy thành tiểu phôi đàn.

...

Trên lầu, Triển Chiêu ghé vào cạnh cửa sổ thấy được hỗn loạn dưới lầu, cảm thấy thú vị, quay đầu lại, thấy Bạch Ngọc Đường đang đứng ngoài cửa nghe ngóng động tĩnh phía bên kia, tựa hồ có chút khó hiểu.

Triển Chiêu vẫy tay gọi hần, chỉ chỉ dưới lầu, ý bảo Triệu Phổ bọn họ sắp lên đây.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, vừa định trở về, chợt tiểu nhị dưới lầu đặng đặng chạy lên, thấy hần bèn hét to, “U, ngũ gia, vừa nãy Long chưởng quỹ nói trên đảo đại đương gia muốn ba vò rượu Hoa Điêu, đại gia thích loại ba mươi năm hay năm mươi năm a? Chúng ta đem đưa qua.”

Bạch Ngọc Đường ngấn người, nói, “Ách... Ba mươi năm đi.”

Vừa nói xong, chỉ thấy nhả gian bên cạnh mở toang cửa, một người cao to đi ra.

Bạch Ngọc Đường vốn đang nghe trộm ngoài cửa, bây giờ cửa mở, hẳn đang nói chuyện với tiểu nhị, đứng rất gần cửa, thấy người đi ra, thập phần xấu hổ... Tuy rằng có thể nói là vừa trùng hợp đi ngang qua, dù sao hành lang của tửu lâu chỉ rộng bấy nhiêu đây, nhưng... người thông minh vừa nhìn đã biết, hẳn là đang nghe trộm.

Triển Chiêu thấy, ngồi trong kia âm thầm cười.

May mà Bạch Ngọc Đường còn rất điềm tĩnh, làm bộ không thèm để ý, xoay người muốn quay về, nhưng đại hán đó gọi hắn lại, “Chậm đã, vừa này người nghe được gì rồi?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, quay đầu nhìn nhìn hắn, đó là một đại hán mặc trang phục khá giống ngoại tộc, trên cái tai to còn có một khuyên bằng đồng.

Người nọ nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, “Người nghe được bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường theo lời Triển Chiêu mà nói, kỳ thực bản chất cũng rất thành thật, cơ bản sẽ không gạt người, hoặc nói hắn quá cao ngạo, căn bản chẳng cần gạt người, cho nên nghe được câu hỏi của đại hán, câu trả lời của hắn dĩ nhiên là, “Một chút.”

“Phốc...”

Trong phòng bên kia, Triển Chiêu phun ra một ngụm rượu, dựng thẳng ngón cái với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng rất xấu hổ, hình như không nên nói như vậy.

“Ha hả... Đều nói Tùng Giang phủ nhiều người tài, hôm nay, quả nhiên a.”

Lúc này, phía sau đại hán nọ có người lên tiếng, Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn, chỉ thấy từ sau lưng đại hán có một nam tử đi ra, cũng mặc một thân bạch y.

Triển Chiêu trong căn phòng bên kia sờ sờ cằm, âm thầm cười, cho nên nói nhân bỉ nhân đắc tử hóa bỉ hóa đắc nhưng*, đây cũng là vận bạch y, đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, một giai công tử (công tử đẹp mã) nguyên bản nhẹ nhàng thanh thoát lập tức giống như một củ tỏi trắng.

*(nhân bỉ nhân đắc tử: con người không nên so bì với nhau, mỗi người đều có nét riêng của mình, núi này cao có núi khác cao hơn, cứ thường xuyên so bì với người khác thì sẽ có lúc tức chết.

Hóa bỉ hóa đắc nhưng: mọi đồ vật cũng có ưu khuyết điểm riêng, so đi so lại cũng không có gì vẹn toàn, nếu cứ so bì thì ném hết cho rồi.)

Người nọ bước ra thấy được Bạch Ngọc Đường, thật ra cũng sửng sốt, sau đó mắt chứa ái muội cười cười, vươn tay sờ sờ cằm, nói, “Tùng Giang phủ quả nhiên là địa linh nhân kiệt, các hạ xưng hô như thế nào.”

“Công phu của hãn rất cao.” Đại hán bên cạnh nhắc nhở hãn, “Nghe lên chúng ta, chúng ta không hề phát hiện, người coi chừng bị đánh.”

Bạch Ngọc Đường nghe được hai chữ nghe lên thì có chút mất tự nhiên.

Bạch y nhân nọ nghe được hai chữ bị đánh thì cũng liếc đại hán kia một cái.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nên trở về, chuyện vừa nghe được cũng không biết thật hay giả, nếu như là thật, vậy xung đột với đám người này không tốt lắm.

Nhưng bạch y nhân kia lại nghiêng người ngăn cản hẳn, vươn tay nắm cổ tay Bạch Ngọc Đường, “Đến, muốn nghe thì vào trong quang minh chính đại mà nghe, ta nói cho người nghe... A!” Còn chưa nói dứt lời, thân thể không biết thế nào đã bay lên, trực tiếp từ trên lầu rơi xuống dưới.

Triển Chiêu bưng cái chén chặc chặc lắc đầu, uống một ngụm rượu, gần đây người hay chọc tổ ong vò vẽ thật nhiều.

Người nọ trực tiếp rơi xuống thang lầu, chống vó ngã trên mặt đất, vừa vặn... Lúc này Long Thiên Sơn vừa lúc đang dẫn Triệu Phổ và Công Tôn lên lầu. Bạch y nhân nọ rơi chính xác ngay trước mặt mọi người.

Triệu Phổ và Công Tôn cúi đầu vừa nhìn, liền cau mày.

Triệu Phổ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa thang lầu, tên đen thui kia cũng không xuất thủ, thối lui sang một bên, để tránh khỏi gặp chuyện như hôm qua, chịu đòn theo bạch y nhân kia.

Công Tôn cúi đầu nhìn bạch y nhân nọ, chính là người mà hôm qua bị Triệu Phổ đánh... Kẻ phản bội trong miệng của bọn Giả Ảnh, thuộc hạ trước kia của Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử cũng thấy được, bèn hỏi Công Tôn, “Phụ thân, người này là người hôm qua sao?”

Công Tôn gật đầu, theo Triệu Phổ đi vòng qua hắt lên lầu, bạch y nhân nọ cũng thấy Triệu Phổ, vội đứng lên nói, “Vương gia, ta có chuyện quan trọng muốn nói với người.”

Triệu Phổ mặt sa sầm như nước, đi lên lầu, bạch y nhân nọ đuổi theo hai bậc thang, “Là về Tây Hạ, chuyện liên quan trọng đại.”

Triệu Phổ đứng lại, quay đầu nhìn hẩn một cái, ánh mắt lãnh liệt dọa người, bạch y nhân nọ vô thức nhích sang một bên, hiển nhiên có chút kiêng dè.

Triệu Phổ quay đầu tiếp tục đi lên, vào cách gian, Triển Chiêu ở bên trong thấy đại khái, có chút thắc mắc, hiếm khi thấy Triệu Phổ tức giận như vậy, liền ngược mắt nhìn Bạch Ngọc Đường —— Chuyện gì vậy?

Bạch Ngọc Đường cũng có chút thắc mắc, lắc đầu, xoay mặt nhìn Công Tôn, biểu tình trên mặt Công Tôn khá phức tạp, đành phải nhún nhún vai, ý bảo —— Một lời khó nói hết a.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 109: Huynh Đệ Phản Mục (Huynh Đệ Phản Bội)

Sau khi bọn Công Tôn tiến vào nhã gian, liền đóng cửa ngòi xuống, mọi người đều không nói lời nào, có chút xấu hổ.

Tiểu Tứ Tử bò lên đùi Triển Chiêu, “Miêu Miêu.”

Triển Chiêu dứt cho bé một khối bánh ngọt, nhường nhường mi với bé, Cừu Cừu bị sao vậy?

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triển Chiêu ăn bánh, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Triệu Phổ nhíu mày, tựa hồ rất không vui, bèn hỏi, “Cừu Cừu người mất hứng nha?”

Triệu Phổ ngược mắt nhìn nhìn bé, nói, “Không có gì, muốn ăn cái gì?”

“Ách...”

Lúc này, Công Tôn mới nhớ tới, đã nhốt Long Thiên Sơn kia ở bên ngoài. Đứng lên đi mở cửa, bạch y nhân nọ đang muốn đi vào, Long Thiên Sơn ngăn không cho vào, đang tranh chấp.

Thấy cửa mở, bạch y nhân nọ cũng có nề nếp hơn, nói với Triệu Phổ, “Vương gia, Tiết Minh đang ở Tùng Giang phủ, hẳn muốn gặp người...”

Bạch y nhân vừa thốt ra cái tên Tiết Minh, mọi người thấy sắc mặt Triệu Phổ phát lạnh, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều giật mình, bọn họ hiếm khi thấy Triệu Phổ có sắc mặt như vậy, ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng bị dọa, ôm Thạch Đầu cọ cọ vào lòng Triển Chiêu.

Triệu Phổ thấy làm cho Tiểu Tứ Tử sợ, sắc mặt mới thoáng cái ôn hòa lại một chút.

Công Tôn thấy bạch y nhân muốn nói lại không dám nói, cũng có chút bất đắc dĩ, bèn thừa dịp Triệu Phổ không chú ý, vươn tay đổi hăn chỉ chỉ dưới lầu.

Bạch y nhân sững sốt, cúi đầu, chỉ thấy dưới lầu, Giả Ảnh đang ngoắc hăn.

Bạch y nhân nhìn Công Tôn, Công Tôn nhú mày nháy mắt với hăn, bảo hăn mau đi, tâm tình của Triệu Phổ không tốt. Bạch y nhân ngầm hiểu, gật đầu, đi xuống lầu.

Công Tôn lui trở về phòng, Long Thiên Sơn không hiểu rõ tình huống lắm, cười ha hả theo vào, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia, gọi món gì?”

Bạch Ngọc Đường tùy tiện gọi vài món, rồi nhường mi với Triển Chiêu ý bảo —— Có gì thì hỏi đi.

“Long chương quỹ à.” Triển Chiêu cười nói với hăn, “Cơ hội khó có được, không bằng cùng nhau uống một chén đi?”

“Này sao còn không biết xấu hổ.” Long Thiên Sơn ha hả cười.

Tiểu Tứ Tử vươn bàn tay bé bỏng múp míp vẫy vẫy hăn, “Sơn Sơn cùng nhau ăn.”

Long Thiên Sơn há mồm thật to —— Oa nhi này thật khả ái.

Sau đó, rượu và thức ăn được mang lên, Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử đến đặt trên đùi, Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi hăn, vươn tay vỗ vỗ vai hăn, ý như là nói —— Cừu Cừu, đừng tức giận nha.

Triệu Phổ nhéo nhéo má bé, bực dọc gì đều tan biến.

Long Thiên Sơn cầm rượu Hoa Điều thượng hảo kính mọi người, sau vài chén rượu, mấy người đã quen thuộc, Long Thiên Sơn bèn cười hỏi, “Triển gia, có phải có chuyện gì muốn hỏi ta a?”

Triển Chiêu cười, “Không dối gạt Long chương quỹ, quả thật có vài chuyện về Tùng Giang phủ, chúng ta muốn hỏi thăm người.”

“Triển gia cứ tự nhiên hỏi! Ha ha ha.” Long Thiên Sơn vỗ vỗ bộ ngực của mình, “Cái khác không dám nói, ta ở Tùng Giang phủ này ba mươi năm, cực kỳ quen thuộc, chuyện lớn chuyện nhỏ nếu như ngay cả ta cũng không biết, phỏng chừng không ai khác biết.”

Triển Chiêu cũng không giấu diếm, bèn nói một lần về chuyện phát hiện loạn táng khanh cùng với rất nhiều thi thể trong loạn táng khanh, hỏi Long Thiên Sơn, “Long chương quỹ, có biết lai lịch của loạn táng khanh và những thi thể bên trong đó không?”

Long Thiên Sơn nghe xong Triển Chiêu nói, đầu tiên là sửng sốt, trên mặt hiện ra nét kinh ngạc, một lát sau mới sờ sờ râu dưới cằm, nói, “Triển gia, ta thật đúng là biết chuyện về loạn táng khanh này, các người coi như là hỏi đúng người, chuyện này a, toàn bộ Tùng Giang phủ không có quá năm người biết đâu.”

Tất cả mọi người vui vẻ, nhìn Long Thiên Sơn, “Long chương quỹ, xin được nghe rõ ràng.”

Long Thiên Sơn một hơi uống cạn rượu trong chén, lắc đầu, nói, “Chuyện này đã rất lâu rất lâu rồi, ta cũng chỉ là nghe bậc phụ bối nói thôi, nhưng nói đến chuyện này, thực sự khiến cho cực khó chịu.”

Tất cả mọi người buông chén rượu, chờ Long Thiên Sơn tiếp tục nói.

“Khi đó, Tùng Giang phủ có khá nhiều môn phái giang hồ.” Long Thiên Sơn nói, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia từng nghe Tào bang chưa?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu, “Quả thật từng nghe huynh trưởng nói, trước kia Tào bang là đại bang phái số một số hai Tùng Giang phủ, nhưng sau đó không biết vì sao lại suy vong, chỉ sau một đêm đã không thấy tung tích.”

“Mất tích trong một đêm?” Công Tôn hiếu kỳ.

“Ha hả... Đối người ngoài thì nói như vậy.” Long Thiên Sơn cau mày, “Kỳ thực không phải mất tích trong một đêm, mà là bị người diệt toàn môn trong một đêm.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người kinh hãi, “Diệt môn? Toàn bộ môn phái sao?”

“Ân.” Long Thiên Sơn gật đầu, “Có người nói Tào bang đắc tội với một nhân vật khó lường, người nọ võ nghệ cao cường, trong vòng một đêm, giết sạch mấy trăm hào nhân của Tào bang, từ bang trợ cho đến tiểu lâu la, toàn bộ chết sạch.”

“Tào bang cũng đều là nhân sĩ võ lâm mà?” Triệu Phổ hỏi, “Hơn nữa có thể danh chấn một phương thì tất nhiên có chỗ hơn người, ai có năng lực lớn như vậy, chỉ dựa vào năng lực của bản thân có thể giết chết mấy trăm người?”

“Người kia quả thật lợi hại, nhưng chuyện lớn như vậy cũng không phải hãn làm một mình, hãn cũng có môn phái, đại khái là dẫn theo thủ hạ của mình làm, bất quá toàn bộ quá trình thật sự là nghe mà rợn cả người.” Long Thiên Sơn thở dài, “Thế nhưng thân phận người nọ có chút đặc thù, thế lực cũng quá lớn, cho nên chuyện năm đó, không ai dám nhắc đến tên của hãn.”

“Có chuyện này sao?” Triển Chiêu cũng cau mày, nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhún nhún vai, hãn cũng là lần đầu nghe thấy, hơn nữa Lô Phương chỉ lớn hơn hãn mười tuổi mà thôi, có thể chỉ nghe được người ta đồn đãi, chuyện năm đó khẳng định không trải qua.

“Sao đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi, “Loạn táng khanh và Tào bang có quan hệ gì?”

“Mấy trăm nhân khẩu của Tào bang, không có cách nào xuống mồ, không biết người nọ vì sao lại mang cừu hận với Tào bang lớn như vậy, chôn sống tất cả gia thuộc của người chết trong Tào bang, Tào bang thì bị hỏa thiêu.”

“Sao lại tàn nhẫn như vậy?” Công Tôn nhện không được nhú mày.

“Thâm cừu đại hận gì mà phải diệt môn người ta?” Triệu Phổ lắc đầu, “Ngay cả gia thuộc lão nhược bệnh tàn đều không buông tha?”

“Giang hồ nhân sĩ kia có thân phận gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Theo lời nói của người, hình như thân phận rất cao quý? Rất có địa vị trong võ lâm sao?”

Long Thiên Sơn nhún nhún vai, “Có người nói là vậy, nhưng cụ thể là ai, cha ta không nói cho ta, bây giờ lão nhân gia cũng đã quy thiên rất nhiều năm rồi, cũng không có nơi nào để hỏi.”

“Các trưởng bối biết chuyện năm xưa đâu?” Triển Chiêu hỏi, “Bọn họ biết rõ không?”

“Người biết chân tướng chuyện này năm đó ít cực kỳ.” Long Thiên Sơn lắc đầu, “Ta cũng không rõ lúc đó có bao nhiêu người biết chuyện này.”

Tất cả mọi người gật đầu, chuyện này cũng rất dễ điều tra.

“Sau khi diệt môn, những gia thuộc bị chôn sống... Chắc là không ít người, sao lại chỉ có một loạn táng khanh? Hay là có nơi khác?” Công Tôn hỏi.

“Còn có nơi khác!” Long Thiên Sơn nói, “Theo ta được biết, năm đó đào rất nhiều loạn táng khanh, cụ thể... có ba bốn cái, phân tán ở nhiều nơi.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, thật nhiều người.

“Những thi cốt của Tào bang đều bị hỏa thiêu cả sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nếu như có thể tìm được thi thể, nói không chừng có thể tìm được nguyên nhân tử vong, theo đó mà phán đoán công phu võ công môn phái của kẻ hành hung.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Ân...” Long Thiên Sơn suy nghĩ một chút, nói, “Nếu như muốn tìm, không bằng đi hỏi mấy lão nhân vùng Tùng Giang phủ, bọn họ hẳn là khá rõ ràng.”

“Biết là các lão nhân nào sao?” Bạch Ngọc Đường bảo Long Thiên Sơn viết lại tên tự, địa chỉ của những lão nhân kia, Long Thiên Sơn nhất nhất nghe theo.

Sau đó, mọi người lại uống rượu, nhưng tiệc rượu lần này cũng không thống khoái, thứ nhất nghe được đoạn lịch sử huyết tinh của nhiều năm trước, khiến thật sự không lên nổi tinh thần. Thứ hai... Triệu Phổ luôn luôn không yên lòng. Tiết Minh mà bạch y nhân kia nhắc đến rốt cuộc là ai? Dĩ nhiên có thể khiến Triệu Phổ thay đổi sắc mặt, thật sự khiến cho người ta hiếu kỳ, đương nhiên, hiếu kỳ nhất chính là Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triệu Phổ, vừa ăn thức ăn vừa nhìn mọi người, nghĩ không thú vị, sao Cừu Cừu lại mất hứng vậy?

.

Ăn cơm xong, mọi người thấy thời gian còn sớm, bèn quyết định tiện thể dựa theo địa chỉ mà Long Thiên Sơn cung cấp, phân công nhau đi tìm mấy lão nhân hỏi thăm một chút về tình huống năm đó.

Hai người kia, một người thì ở ngoại ô Tây thành, Hồng Vạn Phúc của Hồng gia lão trạch (khu nhà cổ), là một tài chủ, trong nhà có trăm mẫu ruộng tốt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tìm ông hỏi thăm.

Triệu Phổ và Công Tôn thì đến phía Đông, nơi đó có một hiệu thuốc, hiệu thuốc Từ Tế, chủ nhà họ Trầm, gọi là Trầm Hữu Tường, cũng là một trong những người biết chuyện năm đó.

Xuất môn thì thấy Giả Ảnh Tử Ảnh chờ ở cửa, trên mặt mặc dù không có dị trạng gì quá lớn, nhưng Công Tôn có thể nhìn ra, ánh mắt hai người không như thường ngày.

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn nói với Tiểu Tứ Tử, “Chúng ta phải phân công nhau hành sự, người theo bọn ta, hay theo nhóm Miêu Miêu?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, bé hơi lo lắng cho Triệu Phổ, nhưng lại nghĩ nên để phụ thân và Cửu Cửu đơn độc đi với nhau một lúc, đại khái phụ thân có thể an ủi Cửu Cửu. Bé biết, chuyện thân thân của người lớn không thể để tiểu hài tử thấy.

Bé liền vươn tay, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Muốn theo Miêu Miêu với Bạch Bạch.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đương nhiên biết Công Tôn muốn hỏi thăm Triệu Phổ không tiện mang theo Tiểu Tứ Tử, liền vươn tay đón lấy, mọi người từ biệt một chút, phân công nhau đi.

Tiểu Tứ Tử ghé vào trên vai Triển Chiêu, hướng Công Tôn và Triệu Phổ vẫy tay, Triển Chiêu thấy bé dường như không muốn, bèn cười nói, “Tiểu Tứ Tử, một lát đến giờ cơm tối sẽ gặp thôi.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử cúi đầu, nắm cái tai của Thạch Đầu nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Cửu Cửu làm sao vậy?”

Triển Chiêu nhún nhún vai, “Một người sẽ luôn có lúc mất hứng mà.”

Bạch Ngọc Đường hỏi Tiểu Tứ Tử, “Vừa xảy ra chuyện gì?”

“Ngô, bạch y nhân kia, Cửu Cửu thấy hắc, sau đó Cửu Cửu liền nổi giận, nói cái gì, nói cho ai đó, từ đâu tới quay về chỗ đó, hắc không muốn thấy ai đó.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng hiểu kỳ, nhưng chỉ có thể chờ Công Tôn trở về mới tìm ra lời giải.

.

Mà bên kia, Giả Ảnh và Tử Ảnh thấy Triệu Phổ không có ý muốn hỏi, liền lẳng lặng đi phía sau, chờ Công Tôn an ủi Triệu Phổ.

Công Tôn cùng Triệu Phổ sánh vai chậm rãi đi tới, lén liếc nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng nhìn y, hỏi, “Gì?”

Công Tôn cười cười.

Triệu Phổ rất ít khi thấy Công Tôn cười như vậy, rất khiến cho lòng người xúc động... cũng khẽ cười cười, “Muốn hỏi chuyện gì?”

“Tiết Minh là ai?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Một kẻ không quan trọng.”

“Ân?” Công Tôn lắc đầu, “Ta không cảm thấy hắc không quan trọng a, chí ít ta còn chưa từng thấy người tức giận như vậy.”

“Cũng không phải tức giận.” Triệu Phổ thở dài, nói, “Nhắc tới lại nổi nóng.”

“Ta nghe Giả Ảnh nói, bọn họ từng phản bội người?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ vừa đi tới trước, vừa gật đầu.

“Hắn là còn làm chuyện gì khác rất quá đáng phải không?” Công Tôn hỏi, “Nghe nói còn trốn sang Liêu quốc nữa.”

Triệu Phổ lại gật đầu.

“Sau đó thì sao?” Công Tôn cười tủm tỉm hỏi, “Còn làm chuyện gì chọc tức người nữa?”

Triệu Phổ có chút vô lực nhìn Công Tôn, chỉ thấy y cười ha hả vẻ mặt rất tò mò, vươn tay nắm cằm y, “Hiếu kỳ như vậy?”

Công Tôn hất tay hắn ra, “Nói nghe chút đi!”

Triệu Phổ thở dài, “Hiếu kỳ như vậy?”

Công Tôn gật đầu.

Triệu Phổ tiến tới, “Thật muốn nghe? “

Công Tôn nhướng mi một cái, “Nói hay không?”

Triệu Phổ vươn tay, nhẹ nhàng ôm vai Công Tôn, “Nói, người hỏi ta có thể không nói sao?”

Công Tôn tập trung nghe, nhưng thấy Triệu Phổ đột nhiên vươn tay, bắt đầu tự vạch mở vạt áo trước của hắn.

“Người làm gì đó?” Công Tôn có chút khẩn trương, định nhảy sang một bên, bị Triệu Phổ ngăn cản, “Ai, không phải người muốn nghe sao?”

“Ta muốn nghe, người cởi áo làm gì?” Công Tôn trừng hăn.

Triệu Phổ bất đắc dĩ, ngực đã mở rộng, vươn tay cầm tay Công Tôn, Công Tôn không cho, đáng tiếc khí lực không bì được Triệu Phổ, bị hăn kéo qua, đưa tay nhét vào trong áo.

Tay Công Tôn hơi lạnh, tiếp xúc đến khuôn ngực ấm áp của Triệu Phổ, chưa phát giác mình khẽ run lên một chút, ngẩng mặt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười, “Sờ chút đi.”

Mặt Công Tôn hơi đỏ, nói, “Người có xấu hổ hay không a?”

Triệu Phổ bất đắc dĩ, “Người nghĩ tới chuyện gì vậy?”

Công Tôn khó hiểu.

Triệu Phổ cầm tay y, chậm rãi mò vào một nơi trên ngực mình.

Công Tôn đột nhiên sờ được một dấu vết hơi lồi lên.

“Ân?” Công Tôn trước đây từng xem hình dạng của Triệu Phổ khi không mặc xiêm y, nhưng chưa từng chú ý đến, lại cẩn thận sờ sờ, sau đó nhìn không được, mở y phục chỗ ngực Triệu Phổ nhìn vào trong, nơi giữa khuôn ngực của Triệu Phổ, có một vết kiếm thương... nhất kiếm xuyên tâm.

Công Tôn sửng sốt, ngược mắt nhìn Triệu Phổ, “Đây là...”

Triệu Phổ khép xiêm y lại, thản nhiên cười một cái, “Đây là Tiết Minh lưu lại cho ta.”

“Hăn lợi hại như vậy a?” Công Tôn kinh hãi, “Ta còn tưởng rằng không ai có thể đánh thắng người.”

“Đương nhiên.” Triệu Phổ hất hàm, “Chuyện này thì người không cần hoài nghi.”

“Vậy vì sao?” Công Tôn thắc mắc.

“Kể ra thì dài...” Triệu Phổ khe khẽ thở dài, “Hắn đã từng là huynh đệ tốt nhất của ta.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 110: Phân Đầu Hành Động Cổ Quái Xảo Hợp (Phân Công Hành Động Trùng Hợp Kỳ Lạ)

Công Tôn vừa nghe đã cảm thấy rất khó chịu, Triệu Phổ người này coi trọng nhất chính là tình nghĩa huynh đệ, không ngờ lại bị huynh đệ tốt nhất bán đứng? Sau đó lại đổi về một kiếm xuyên tim, thảo nào người lòng dạ rộng rãi như vậy lại muốn trở mặt.

“Người thật sự muốn nghe?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn.

“Thôi.” Công Tôn lắc đầu nói, “Nói ra người mất hứng, ta cũng không muốn nghe nữa.”

Triệu Phổ có chút giật mình, nhìn Công Tôn, “Thật không hỏi sao?”

Công Tôn nhướng mi một cái, nói, “Nói đơn giản một chút chính là người nọ chẳng biết liêm sỉ không có chữ tín, dè tiện hạ lưu, cho nên người không để ý tới hẳn đáng đời hẳn.”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn một hồi, sau đó cười ha ha, gật đầu, “Nói rất hay!”

Nhờ mấy câu xoa dịu của Công Tôn, Triệu Phổ cũng vui vẻ lên, cùng y chậm rãi đi về phía trước, tìm Trầm Hữu Tường ở hiệu thuốc Từ Tế.

“Hiệu thuốc Từ Tế này cũng kỳ lạ a.” Công Tôn hiếm khi ra ngoài mà trong lòng không bế theo Tiểu Tứ Tử mập mạp, cho nên vung vẩy tay rất là

tự tại, vừa nói, “Sao lại mở hiệu thuốc ở nơi xa như vậy, ở đây là thâm sơn cùng cốc, sẽ có người đến sao?”

Triệu Phổ cười, “Một hồi nữa người hỏi ông ta đi.”

Công Tôn đảo mắt nhìn Triệu Phổ, thấy trên mặt hắn không có nét ủ rũ như ban nãy, nhưng vẫn là cười miễn cưỡng, liền nhin không được mà nhíu mày, nhắc chân nhẹ nhàng đạp hắn một cước.

Triệu Phổ nhìn y, “Gì vậy?”

“Ta hỏi người mới phải!” Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc hắn, “Tại sao bất an? Ta lại không đắc tội với người, đừng nghĩ đến những kẻ không liên quan.”

Triệu Phổ cong khóe miệng, cười hỏi, “Sao hả thư ngốc? Ghen à?”

“A.” Công Tôn lườm hắn, “Nghĩ hay quá.”

Triệu Phổ vươn tay khoác vai y, nói, “Thường ngày ta đều ghen vì người, người không thể ăn dấm chua một lần vì ta sao?”

Công Tôn dùng khóe mắt nhìn hắn, đang âm ỉ, đột nhiên Triệu Phổ khẽ nhíu mày, có chút khó hiểu nhìn phía trước.

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ nhún nhún vai, còn chưa nói gì thì thấy trong rừng cây phía trước, có một nhóm người chạy ra, những người này mặc y phục rách nát, cầm trong tay những thanh đao dài rỉ sét, từng người đều hung thần ác sát.

Công Tôn sửng sốt, nhìn Triệu Phổ, “Những người này làm gì?”

Triệu Phổ giơ tay sờ sờ cằm, nói, “Phòng chừng là đánh cướp đi.”

“Các người muốn đi đâu?” Những người chặn đường lên tiếng, “Đằng trước là thôn của chúng ta, không cho người ngoài tiến vào!”

Nghe bọn họ nói, Công Tôn và Triệu Phổ sửng sốt một chút.

Công Tôn nhỏ giọng nói với Triệu Phổ, “Ta còn tưởng bọn họ sẽ nói núi này là ta khai, cây này là ta trồng nữa.”

Triệu Phổ đột nhiên nở nụ cười, tiến tới hỏi Công Tôn, “Thư ngốc, hôm nay người đặc biệt khiến người thích, là muốn chọc ta vui sao?”

Trên mặt Công Tôn hơi ửng hồng, giơ tay nắm cổ tay Triệu Phổ bắt mạch, “Người có phải mù rồi không? Nằm mơ giữa ban ngày!”

Triệu Phổ bị y cầm lấy cổ tay, mỉm cười, “Đúng rồi thư ngốc, cứ như vậy, người muốn làm ta vui vẻ, chịu nhận hay không cũng chẳng sao... ‘Làm’ thì quan trọng hơn.”

Tại Công Tôn ửng đỏ, hung hăng liếc Triệu Phổ lưu manh, Triệu Phổ cười xấu xa.

Mà những thôn dân đang cản đường, thấy hai người không tiến không lui, hỏi cũng chẳng đáp, còn mắt đi mày lại, đều có chút hoang mang.

“Uy!”

Có một thôn dân ồn ào, “Phía trước không có đường đi, các người đi chỗ khác! Không được tiến tới!”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn.

Công Tôn có chút thắc mắc, “Sao lại không có đường? Phía trước hẳn là có hiệu thuốc Từ Tế chứ?”

Công Tôn vừa thốt lên, sắc mặt các thôn dân này liền khó coi, hét lên, “Hiệu thuốc Từ Tế đã mất, dọn đi rồi!”

“Dọn đi rồi?” Công Tôn hỏi, “Dọn đi nơi nào?”

“Chuyện này người đừng quản!” Thôn dân rất khó gần, hét lên, “Nhìn các người nhân mô cầu dạng, khẳng định là kẻ có tiền, trong thành Tùng Giang phủ có rất nhiều hiệu thuốc, các người tới đó mua đi, đừng tới nơi này!”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, “Xem ra có chút kỳ quặc a.”

Triệu Phổ hỏi mấy người kia, “Các người là có ý định ngăn cản chúng ta, không cho vào thôn đến hiệu thuốc Từ Tế?”

Các thôn dân không nói lời nào, vẫn ngăn cản lối đi.

“Sao các người lại ăn mặc rách rưới như vậy a?” Công Tôn đột nhiên hỏi, “Theo ta được biết Tùng Giang phủ là nơi trù phú, mười dặm tám hương (hương = thôn làng) không có thôn dân nào nghèo khó như vậy, hay là các người căn bản không phải thôn dân?”

“Quản chúng ta là ai?” Mấy người kia ồn ào, “Dù sao, các người đừng hòng tiến đến!”

Công Tôn nhú nhú mày, đám thôn dân này thật không nói lý lẽ.

“Hôm nay tìm Trầm Hữu Tường ở hiệu thuốc Từ Tế có việc, các người tránh ra, ta không muốn đả thương người.” Triệu Phổ nói, dẫn Công Tôn đi vào trong.

“Chậm đã!” Các thôn dân kia vội vàng ngăn trước hai người, nói, “Các người đừng xằng bậy, lát nữa đừng nói chúng ta lấy nhiều đánh ít!”

Còn chưa nói dứt lời thì thấy Triệu Phổ giơ tay, nhẹ nhàng vung lên, hắc cũng lười cử động, những thôn dân này vừa nhìn thì thấy là tay không trói già không chặt, hắc cũng không muốn ra tay lỡ không cẩn thận sẽ đánh chết vài người.

Theo động tác vung tay của hắc, Giả Ảnh và Tử Ảnh đi lên, linh hoạt đánh một trận khiến các thôn dân này lăn lộn trên mặt đất, sau đó trói chặt.

Các thôn dân kêu ai ái, Triệu Phổ đi đến hỏi, “Tại sao các người không cho chúng ta vào thôn?”

Các thôn dân bị bắt được, còn ngoan cố ngạnh cổ, “Các người là lũ điên rồ, muốn hại Trầm đại phu, Trầm đại phu là Bồ Tát sống!”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ hỏi hắc, “Người nói cái gì? Ai nói muốn hại Trầm đại phu? Chúng ta chỉ muốn hỏi ông ta vài chuyện.”

Các thôn dân liếc mắt nhìn nhau, nhìn bọn Triệu Phổ, “Các người không phải đồng bọn của đám người hôm qua à?”

Triệu Phổ nhíu mày, hỏi, “Hôm qua?”

“Chính là bọn du côn hôm qua chạy ào vào trong thôn muốn bắt Trầm đại phu, may là chúng ta phát hiện sớm, bảo hộ được Trầm đại phu, vì vậy chúng ta còn có rất nhiều người bị thương!”

“Hôm qua có người bắt Trầm Hữu Tường?” Công Tôn nhíu mày, “Là ai?”

“Chính là du côn, hắc là làm thuê cho kẻ khác, bị chúng ta đánh chạy, còn ồn ào uy hiếp Trầm đại phu nữa!” Các thôn dân đang nói, Tử Ảnh và Giả Ảnh đã được Triệu Phổ ra lệnh giải khai dây thừng đang trói bọn họ.

“Sao bọn chúng lại uy hiếp Trầm Hữu Tường?” Công Tôn hỏi.

“Nói cái gì mà, bảo ông ấy đừng nói lung tung, nếu không cẩn thận mạng già đại loại vậy.” Thôn dân lắc đầu, “Dù sao cũng bị chúng ta đánh chạy, chúng ta sợ bọn họ trở lại, bèn tới chỗ này canh gác, bảo hộ Trầm đại phu.”

Triệu Phổ gật đầu, hỏi, “Mấy người các người, không phải thôn dân bản địa à? Rốt cuộc là đang làm gì? Tại sao khốn cùng như vậy?”

“Không nói gạt người.” Một thôn dân dẫn đầu nói, “Chúng ta nguyên bản đều là trẻ bị bỏ rơi, trẻ ăn mày, có một số là đạo tặc giết người cướp của được thả ra, còn có vài người chiếm sơn vi vương... nói chung là những người không được chào đón ở nơi tốt. Vốn đã đến đường cùng, nhờ có Trầm đại phu thương cảm chúng ta, thu lưu tới nơi gần nhà ông, mọi người bán được liệu duy sinh, tuy rằng trải qua ngày ngày kham khổ, nhưng cũng không khốn khó như xưa, Trầm đại phu là đại ân nhân của chúng ta, ai dám động vào ông, thì trước hết hãy giết chúng ta!”

“Đúng đúng!”

Các thôn dân cùng kêu lên phụ họa, Triệu Phổ và Công Tôn đều có chút ngoài ý muốn, không ngờ, Trầm Hữu Tường này là một người cực kỳ tốt bụng a.

“Các người dẫn chúng ta vào thôn tìm ông ấy.” Triệu Phổ nói, “Chúng ta là người của quan phủ, biết có người muốn hại ông.”

Các thôn dân vừa nghe là quan phủ, lập tức đi trước dẫn đường, Công Tôn Triệu Phổ tiến vào thôn trang, đi gặp đại phu hảo tâm Trầm Hữu Tường.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bế Tiểu Tứ Tử, cùng nhau đi tới phía tây, đi tìm Hồng tài chủ kia.

“Nhắc cũng lạ a.” Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường, “Hảo hảo một tài chủ, tại sao lại ở ngoại ô?”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Đừng nói, địa phương đó thực sự rất hẻo lánh.”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên cánh tay của Triển Chiêu, hai tay ôm Triển Chiêu, nhưng mắt lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy tiểu gia hỏa híp mắt nhìn mình, liền hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử mấp máy miệng, không nói lời nào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, không biết tiểu gia hỏa này đang suy nghĩ cái gì đây, liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, muốn nói gì?”

Tiểu Tứ Tử vươn tay ôm Triển Chiêu, tiến đến bên tai Triển Chiêu cúi đầu thì thào thì thào nói một lèo, còn dùng tay che miệng không cho Bạch Ngọc Đường nghe được.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, tại sao lại thần thần bí bí? Nói hẩn sao?

Triển Chiêu nghe xong cười ha ha, vươn tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cũng cười hì hì.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường tràn đầy hiếu kỳ, tiểu gia hỏa này phát hiện gì rồi, sao lại rỉ tai với Triển Chiêu?

.

Lại đi đến phía trước một đoạn, Triển Chiêu đi đến ven đường mua kẹo hồ lô cho Tiểu Tứ Tử, giao bé cho Bạch Ngọc Đường bế.

Bạch Ngọc Đường vươn tay tiếp nhận, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử hí mắt nhìn chăm chăm mặt mình soi mói.

Bạch Ngọc Đường bị bé nhìn đến cột sống cũng rờn rợn, vươn tay sờ sờ mặt, khó hiểu nhìn bé, “Tiểu Tứ Tử, gì vậy?”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Mẽ.” (bé định nói là “không” nhưng lại nhầm, “không” từ hán việt là [một], đọc gần giống [mẽ] là hạt gạo nói chung)

“Mẽ?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, mẽ gì a? Đại mẽ (gạo) hay là nhu mẽ (nếp)?

Tiểu Tứ Tử cúi đầu néo Thạch Đầu đang mang vẻ mặt hạnh phúc khi được kẹp giữa bé và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu quay lại, đưa cho Tiểu Tứ Tử một xâu kẹo hồ lô, cau mày nói với Bạch Ngọc Đường, “Ta vừa mua kẹo hồ lô nghe được một tin tức, người đoán xem?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, mắt thấy Tiểu Tứ Tử đút một viên kẹo hồ lô vào miệng Thạch Đầu, Thạch Đầu ăn đến mỹ mãn, nhưng vụn đường đỏ trực tiếp rơi xuống vạt áo trắng như tuyết của hắn, Bạch Ngọc Đường giật giật khóe miệng, vươn tay nắm Thạch Đầu, nhắc lên giao cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử có chút bất đắc dĩ tiếp lấy Thạch Đầu đang chi chi kêu, xoa đầu nó.

“Nói cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nói là hôm qua Hồng tài chủ đột phát ác tật (bệnh hiểm nghèo), đã qua đời.” Triển Chiêu trả lời.

Bạch Ngọc Đường vừa nghe, giật mình, “Cái gì?”

“Ân.” Triển Chiêu bật cười, “Mất ngay ngày hôm qua, sáng sớm còn khỏe mạnh, buổi chiều đột nhiên não phong, nằm xuống rồi qua đời.”

Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chút hoài nghi, “Trùng hợp như vậy?”

Triển Chiêu gật đầu, “Có người nói là bởi vì tuổi tác rất cao, thường ngày thân thể vẫn tốt.”

Bạch Ngọc Đường lại càng không tin, “Vậy càng trùng hợp.”

“Ai.” Lúc này có vài thôn dân gần đó cũng nghe được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đàm luận về Hồng tài chủ, bèn chen vào nói, “Hồng tài chủ là người tốt, sửa cầu sửa đường ăn chay niệm phật, không ngờ lại không thoát được một kiếp này.”

“Ăn chay mì?” Tiểu Tứ Tử đột nhiên hỏi.

Triển Chiêu nhéo má bé, “Mì mì thì sao?”

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ miệng mình, chỉ thấy còn nhai kẹo, sơn tra hơi chua nha.

(Mì 咩 là tiếng dê kêu, Tiểu Tứ Tử định hỏi là “Ăn chay sao?”, nhưng ngậm kẹo nên phát âm không rõ)

“Đúng vậy.” Có vài phụ nhân thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất tuấn mỹ, Tiểu Tứ Tử lại đặc biệt khả ái, bèn chủ động đi tới tiếp lời, “Hồng đại tài chủ rất tốt... Nghe nói a, ông ấy đột nhiên phát tác não phong, té ngã ngay trên giường, chết ngay khi đang ngủ, không có gì thống khổ. Ông ấy

đã lớn tuổi, cũng coi như thọ chung chính tẩm (hai tay buông xuôi, an tâm nhắm mắt).”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe thôn dân thất chủ bát thiết, cảm thấy sự tình quá cổ quái, tại sao lại trùng hợp như vậy? Hồng tài chủ kia chết ngay khi bọn họ tìm đến?

Hai người ôm Tiểu Tứ Tử tiếp tục đi đến phía trước, Triển Chiêu nói thầm, “Não phong chính là trúng gió à?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử nhai kẹo hồ lô gật đầu, nói, “Hồng Hồng kia, bao nhiêu tuổi nha?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, Triển Chiêu nói, “Tuổi không nhỏ... Chắc cỡ sáu bảy mươi tuổi.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Tuổi này rất dễ bị trúng gió, nhưng mà ông ấy không giống nha.”

“Là sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi bé.

“Ông ấy không phải không ăn thịt sao?” Tiểu Tứ Tử nói, “Người kiêng cử không dễ bị trúng gió.”

“Thật không?” Triển Chiêu giật mình.

“Ân, cũng có ngoại lệ.” Tiểu Tứ Tử nói tiếp, “... Nhưng vừa nãy bọn họ nói, đột nhiên trúng gió là sai rồi.”

“Nga?” Triển Chiêu thắc mắc, nhìn Tiểu Tứ Tử, “Sai chỗ nào?”

“Lão nhân gia trừ phi là đột nhiên ngã quy, như vậy sẽ miễn (không) có dấu hiệu mà đột nhiên trúng gió.” Tiểu Tứ Tử chẹp chẹp lưỡi, đem viên kẹo cuối cùng nhét vào miệng Thạch Đầu, nói, “Còn nữa a, trước khi trúng gió

hắn là khó chịu, chóng mặt, đau đầu, thân thể tê dại, mệt rã rời thật lâu, làm gì có trúng gió rồi lập tức ngủ thì chết đi?”

“Cũng có thể là bởi vì đột nhiên ngã quy, thôn dân không biết chi tiết?”
Triển Chiêu hỏi.

Tiểu Tứ Tử dẫu dẫu mỏ, “Như vậy sau khi chết sẽ bị chảy máu, cái mũi lỗ tai đều sẽ có máu.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, lời đồn này có chút không ổn.

“Miêu Nhi, kỳ lạ!” Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu, “Chúng ta tốt nhất là hãy đi xem thi thể.”

“Tiểu Tứ Tử, sau khi thấy được thi thể, người có thể nhìn ra ông ta chết như thế nào không?” Triển Chiêu hỏi, “Hoặc nhìn xem ông ta có phải chết vì trúng gió hay không.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt suy nghĩ một chút, “Cái sau thì cũng được, cái trước thì không chắc.”

Bạch Ngọc Đường bước nhanh chân hơn, “Đi xem trước đi.”

“Ai, để bé con nhìn thi thể được không?” Triển Chiêu đuổi theo, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, xem người chết có sợ không?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Người chết có gì phải sợ đâu nha? Lại không cần người, trừ phi là quỷ quỷ.”

“Không có thứ đó!” Triển Chiêu sợ Tiểu Tứ Tử suy nghĩ lung tung sẽ bị sợ, vội nói, “Quỷ đều sợ Bao đại nhân, Bao đại nhân đang ở Tùng Giang phủ mà, yêu ma quỷ quái trong vòng trăm dặm xung quanh cũng không dám đi ra đâu!”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử lần đầu tiên nghe cách nói này, sau khi gật đầu, đột nhiên phì một tiếng nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường hỏi bé, “Cười cái gì?”

Tiểu Tứ Tử tiến tới, tại bên tai Bạch Ngọc Đường, cúi đầu thì thảo thì thảo.

Triển Chiêu không nghe được, chỉ nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cười ha ha, trong lòng càng thêm nghi hoặc... Có bí mật gì gạt mình?

...

Công Tôn và Triệu Phổ cùng nhau đi vào thôn, xa xa đã có thể thấy đồng ruộng phì nhiêu và phòng xá, tuy rằng tương đối đơn sơ, nhưng cảm giác khá ấm áp.

Công Tôn cúi đầu, cau mày suy nghĩ, Triệu Phổ cho rằng y lo lắng Tiểu Tứ Tử, bèn nói, “Yên tâm, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sẽ chiều cố nó thật tốt.”

“Ách...” Công Tôn sững sốt, đột nhiên nghiêm túc nói, “Chuyện này thì không lo, Tiểu Tứ Tử gần đây đã rất giống một tiểu phôi đàn rồi!”

“A?” Triệu Phổ khó hiểu.

Công Tôn vuốt cằm, nói, “Trước đây ta vẫn cho rằng nó là một tiểu ngốc tử, nên mong nó được như người thường một chút, nhưng không ngờ, Tiểu Tứ Tử cũng không biết bị ai trong các người ảnh hưởng, bây giờ toàn là suy nghĩ hư hỏng.” Nói, Công Tôn còn không quên trừng mắt liếc Triệu Phổ, “Hơn phân nửa đều là tại người!”

Triệu Phổ rất vô tội, vừa định thanh minh vài tiếng, lại nghe những thôn dân đang trước hô hoán như phát rồ.

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy chỗ nông trại xa nhất cuộn cuộn khói đặc.

Các thôn dân hô Trầm đại phu rồi tiến lên, Triệu Phổ cau mày, thả người nhảy tới bên ngoài đám cháy, trực tiếp vọt vào.

“Triệu Phổ!” Công Tôn hốt hoảng, Tử Ảnh kéo y đến một bên chờ, Giả Ảnh thả người nhảy theo vào đám cháy... Chỉ chốc lát sau, Triệu Phổ cũng một lão nhân, Giả Ảnh ôm một thiếu niên vọt ra, Công Tôn vội vàng tiến lên, bắt mạch cho hai người.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 111: Nhất Cá Cá Đô Trang Tử (Mỗi Người Đều Giả Chết)

Trầm Hữu Tường và thiếu niên kia đều hít vào khói đặc, thiếu niên tựa hồ được Trầm Hữu Tường bảo hộ, không bị thương quá nặng. Trên cánh tay Trầm Hữu Tường bị bỏng một mảng, dù sao ông niên kỷ cũng hơi lớn, sau khi hít phải khói thì hôn mê bất tỉnh.

Công Tôn sơ cứu cho ông, các thôn dân dập tắt đám cháy.

Triệu Phổ ngồi xổm xuống hỏi Công Tôn, “Thư ngốc, sao lại thế này? Có thể cứu sống không?”

Công Tôn gật đầu, “Không sao đâu.”

.

Sau một lát, thiếu niên kia tỉnh lại, theo các thôn dân nói, thiếu niên đó gọi là Hỉ Nhi, là lão gia tử từ về nửa năm trước, rất nghe lời, cùng lão đầu nương tựa lẫn nhau mà sống.

“Tại sao lại phát hỏa?” Triệu Phổ hỏi hẩn.

“Không biết, đột nhiên lại bùng lên, cửa còn bị khóa trái chúng ta không ra được.” Hỉ Nhi lắc đầu, khóc ròng nói, “Gia gia sẽ không sao chứ a?”

“Không sao.” Công Tôn vỗ vỗ hẩn ý bảo hẩn yên tâm, vừa gọi các thôn dân nâng lão đầu đến một nông trại gần đó, uy chút nước trà.

.

Lại một lát sau, lão đầu tỉnh lại, thở dài một hơi.

“Gia gia.” Thiếu niên tiến đến, thấy lão đầu không sao, nhin không được mà cười.

“Hỉ Nhi a?” Lão đầu mở mắt, nhìn thiếu niên hỏi, “Chúng ta đây là đang ở âm tào địa phủ sao?”

Hỉ Nhi cười lắc đầu, “Gia gia, có cao nhân đã cứu mạng chúng ta đó!”

Lão đầu nghe nói như thế, đầu tiên là ngẩn người, sau đó, ngoài dự liệu của mọi người, ông vừa khóc vừa cười mà lầm bầm mở miệng nói, “Nghịch chương a... tất cả đã chết, vì sao kẻ tội ác tà trời như ta lại không chết được a!”

Tất cả mọi người đều thấy lạ, Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy trong đó có chút kỳ quặc.

Triệu Phổ nhân cơ hội nói với Công Tôn, “Lão nhân này khẳng định biết vài chuyện, dẫn về để Bao đại nhân hỏi một chút, lưu ở chỗ này sớm muộn gì cũng bị người lấy mạng!”

Công Tôn gật đầu.

Triệu Phổ định bảo bọn Giả Ảnh chuẩn bị một chiếc xe ngựa đã thấy Công Tôn khoát khoát tay, nói, “Ai, ta có một biện pháp.”

Triệu Phổ khoanh tay nhìn y, “Hôm nay chỉ có một mình ta với người, người lại muốn thừa nước đục thả câu a?”

Công Tôn đập hấn một cước, “Nói bậy bạ gì đó, chúng ta ngoài sáng người khác trong tối a, không đến chỗ bóng râm một chút để bị người tính toán! Người nói có đúng không?”

Triệu Phổ nhượng mi một cái, nghĩ cũng phải, bèn hỏi, “Vậy làm thế nào đến chỗ bóng râm đây?”

Công Tôn tiến đến, thấp giọng nói vài câu bên tai Triệu Phổ, Triệu Phổ đỡ khóc đỡ cười, “Thư ngốc, chiêu độc như vậy cũng chỉ người có thể nghĩ ra được.”

Công Tôn cười tủm tỉm gật đầu, “Ân? Người nghĩ đi? Thế nào?”

Triệu Phổ cười, “Người nghĩ ra đương nhiên là ý hay, vậy còn cần phải hỏi sao?”

.

Không bao lâu sau, chợt nghe được trong nhà truyền ra tiếng khóc kinh thiên động địa của các thôn dân.

Những thôn dân này vô luận lớn nhỏ đều nghẹn ngào khóc nức nở, trong miệng hô Trầm đại phu... Thật giống như Trầm lão đầu đã chết.

Sau đó, Triệu Phổ và Công Tôn vội vã dẫn theo Hỉ Nhi khóc đến thương tâm cùng nhau trở về, phía sau Giả Ảnh Tử Ảnh và vài thôn dân cùng nhau nâng một chiếc quan tài, đi về, các thôn dân một mực ở phía sau khóc.

Trên thực tế, là Công Tôn đề nghị để Trầm Hữu Tường giả chết, như vậy có thể tránh được một kiếp, nếu không những kẻ truy sát sẽ không bỏ qua cho ông.

Tất cả mọi người nghĩ có lý, liền giả vờ như lão đầu đã chết, ra sức khóc lớn.

Công Tôn và Triệu Phổ thành công lừa gạt tai mắt đang thăm dò ở gần đó, chờ “thi thể” của Trầm Hữu Tường đi.

.

Lại nói đến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người không ngờ, Hồng Vạn Phúc cứ nhiên lại chết, nhưng sau đó nghe Tiểu Tứ Tử nói, hai người lại lập tức ý thức được, Hồng tài chủ này giả chết! Vì sao phải giả chết? Đạo lý rất đơn giản, sợ chết chứ sao.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hồng lão gia tử này gia tư cự phú như vậy, tất nhiên có chút thế lực ở Tùng Giang phủ, không có giao tình với Hãm Không đảo của người sao? Tại sao chủ nhà đã chết mà không gửi một bức thư nào đến?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nói, “Miêu Nhi, nếu không phải hôm nay nghe Long Thiên Sơn nói, ta thật sự không biết Tùng Giang phủ có một phú hộ như thế, thường ngày hành sự chắc là rất kín đáo.”

“Nga?” Triển Chiêu hiếu kỳ, “Không danh khí sao?”

“Ân.” Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, phát hiện Triển Chiêu đang nhìn mình chăm chăm, liền hỏi, “Nhìn cái gì?”

Triển Chiêu đột nhiên nói, “Hôm nay người là lạ!”

Bạch Ngọc Đường thắc mắc, “Lạ chỗ nào?”

“Ân...” Triển Chiêu sờ sờ cằm, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người có phát hiện ra không?”

Tiểu Tứ Tử đang ôm Thạch Đầu buồn ngủ, nghe Triển Chiêu hỏi bé liền gật đầu, “Ân ân.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, hỏi, “Ta lạ chỗ nào?”

“Chỗ nào lạ cụ thể không nói lên được...” Triển Chiêu đang suy nghĩ, chợt nghe Tiểu Tứ Tử lầm bầm một câu, “Bởi vì Bạch Bạch gọi Miêu Miêu [miào] là Miêu Nhi [mão].”

(Ở đây, ta để ý khi đọc mấy chỗ Tiểu Tứ Tử gọi Triển Chiêu thì dùng [喵 miāo]= tiếng mèo kêu meo meo, còn khi Bạch Bạch gọi Miêu Nhi thì dùng [猫 māo] = con mèo nhỏ)

Triển Chiêu vừa nghe thì giật mình một cái —— Đúng vậy! Trước đây chỉ đơn thuần gọi mình là Triển huynh, tại sao đột nhiên lại gọi mình là Miêu Nhi?

Bạch Ngọc Đường cũng thấy khó hiểu, tiếng Miêu Nhi này gọi ra, tại sao lại thuận miệng như vậy chứ? Bật ra khỏi miệng thì đã gọi như thế, tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn.

“Người... tại sao lại gọi... gọi như vậy?” Triển Chiêu có chút mất tự nhiên, vừa nãy Bạch Ngọc Đường gọi mấy lần, bản thân cứ nhiên lại không hề phát hiện, lại còn rất tự nhiên mà đáp lại, mình bị choáng sao?

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cũng không biết nên trả lời thế nào, nói, “Tiện miệng mà gọi thôi... Nghe còn rất xuôi tai.”

“Xuôi cái gì a!” Triển Chiêu nổi giận, “Ta gọi người Thử Nhi nghe cũng xuôi lắm đó!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt một lúc lâu, cùng Tiểu Tứ Tử trong lòng đồng thời lắc đầu —— Không xuôi bằng Miêu Nhi!

Triển Chiêu nổi giận, nói với Bạch Ngọc Đường, “Sau này không được gọi tên này!”

Bạch Ngọc Đường không hề gì mà cười cười, nhìn Tiểu Tứ Tử, “Kỳ thực cái tên rất hợp ha?”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Đúng vậy.”

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, tiểu gia hỏa Tiểu Tứ Tử này không có lập trường gì cả, nói với nó cái gì thì là cái đó.

.

Ba người tới trước cửa Hồng trạch (nhà họ Hồng), chỉ thấy đèn lồng trắng treo trên cao, linh đường đã được dựng lên, ngoài cửa cũng có vài người đến đây phúng viếng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thừa dịp không ai chú ý, từ hậu viện leo tường tiến vào nhà họ Hồng, Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu che miệng, biết đây là lén lút tiến vào, không thể lên tiếng.

Bên trong linh đường bây giờ không ai, người phúng viếng đang chờ ở bên ngoài, một hồi tiến vào tập thể, đồng thời phải dựng bạch bằng*, ăn cơm chay.

* (“Bằng” là cái lều, “bạch bằng” là lều trắng. Nghi thức phúng viếng: Đầu tiên là bố trí linh đường. Trước linh cữu đặt một cái bàn, phủ lên khăn trải bàn trắng, trên bàn bày đồ cúng, lư hương, giá nến và đèn chong,... trước khi liệm, ngọn đèn chong này mặc kệ là ban ngày hay ban đêm đều phải có người trông coi, không thể để nó tắt. Có người nói, ngọn đèn này chính là linh hồn người chết. Thi thể và linh cữu đều kỵ đặt tại nơi lộ ngoài trời, nghe nói là sợ phải chịu tình hoa nhật nguyệt, càng sợ xúc phạm thần linh trên trời. Cho nên dù chỉ cần cử hành một nghi thức truy điệu đơn giản, nhất định phải dựng linh bằng – lều để linh hồn trú ngụ.)

Bạch Ngọc Đường dù sao cũng là người địa phương Tùng Giang phủ, biết tập tục thôn trang, cho nên rất nhanh đã tìm được nơi đặt quan tài.

Nói đến cũng lạ, quan tài đặt trong từ đường, có thể một hồi sẽ đẩy vào linh đường, nhưng ngoài cửa trống trơn không có ai trông giữ.

“Chuyện gì xảy ra?” Triển Chiêu có chút khó hiểu, “Hồng tài chủ này không phải người tốt sao? Đã chết mà ngay cả một người phi ma đại hiệu* cho ông ấy cũng không có a?”

*(phi ma đại hiệu: trưởng bối qua đời, con cháu khoác áo bổ, đầu đeo khăn trắng canh giữ bên cạnh, biểu thị đau buồn)

Bạch Ngọc Đường nhướng mi một cái, “Cho nên nói, rất có thể là chưa chết.”

Hai người đi vào linh đường, Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ nhìn vào trong, Triển Chiêu đi đến bên cạnh quan tài liếc nhìn, xác định là thi thể đó không đến nỗi dọa người mới gật đầu với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ôm Tiểu Tứ Tử đi qua cúi đầu nhìn, chỉ thấy có một lão nhân nằm trong quan tài, quan tài che đến một nửa, chừa lại phần đầu, thoạt trông rất an tường.

“Tiểu Tứ Tử, có thể nhìn được là chết như thế nào không?” Bạch Ngọc Đường hỏi bé.

Tiểu Tứ Tử nhìn một chút, chớp chớp mắt nói, “Lão đầu này còn chưa chết!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu vươn tay thăm dò hơi thở, phát hiện lão đầu không có hơi thở mặt cũng lạnh ngắt, liền nghi hoặc hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, ông ấy đã chết rồi, không hô hấp nữa!”

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại, nói, “Ông ấy không có ban (ai nghe thì ban chưa, là mấy vết lằn trên xác ấy), mặt người chết thì xám trắng chứ sao lại trắng bệch như bôi phấn được?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhú mày, Bạch Ngọc Đường kéo nắp quan tài xuống thêm một chút, gật đầu v

ời Triển Chiêu, Triển Chiêu vươn tay, đầu ngón tay dùng chút lực đạo, ấn một cái, điểm ngay bên sườn lão nhân kia, chợt nghe lão đầu... “Ngô!”

Kêu một tiếng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn lão đầu đang chậm rãi tỉnh lại kia, có chút không nói gì được —— Cũng may là dẫn theo Tiểu Tứ Tử đến.

Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, ông ta làm sao khiến cho bản thân lạnh lẽo lại không có hô hấp?”

“Đại khái là ăn Quy Tây Tuần.” Tiểu Tứ Tử trả lời, “Trước kia có một lão đầu đến tìm phụ thân, nữ oa nhà ông ấy không muốn làm vợ phú hộ kia, muốn giả chết, phụ thân bèn cho ông loại thuốc đó, người ăn vào sẽ ngắt xỉu, sau đó tay chân lạnh lẽo không có hô hấp, đợi khi xong việc, dùng nước lạnh hắt vào mặt hoặc cố sức lay lay, sẽ tỉnh.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhướng mi một cái —— Nga... Thì ra là thế!

Triển Chiêu nhướng mi với Tiểu Tứ Tử một cái, “Được a Tiểu Tứ Tử, có chút hơi hướng Tiểu Công Tôn rồi đó!”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe được ba chữ “Tiểu Công Tôn”, lập tức trở nên sung sướng.

Người nằm trong quan tài, chính là Hồng lão gia tử, ông ta chậm rãi ngồi dậy, cũng không nhìn kỹ người bên cạnh là ai, chỉ lấy mu bàn tay lau bột trắng trên mặt, hỏi, “Người đi chưa a?”

Triển Chiêu hỏi, “Ai a?”

“Chậc... thì là mấy người kia...” Lão đầu nói tới bên mép mới nghe ra không đúng, ngược mắt vừa nhìn, trước mắt là hai người hoàn toàn không quen biết.

“Ai nha...” Lão đầu quá sợ hãi, đang định gọi người, chợt nghe Tiểu Tứ Tử hung dữ tới một câu, “Không được kêu!”

Lão đầu thật đúng là không kêu, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhin cười, ngữ điệu này là Tiểu Tứ Tử học từ Triệu Phổ.

Triển Chiêu tương đối hiền hòa, rất lễ phép hỏi, “Hồng lão gia tử phải không?”

Hồng Vạn Phúc gật đầu, hỏi, “Hai vị tráng sĩ... các người...”

Triển Chiêu lại hỏi, “Vì sao người giả chết?”

“Bởi vì có cừu gia trả thù...” Lão đầu ấp úng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn ra ông ta có giấu diếm, Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ai muốn hại người?”

“Là vài người oan gia.” Lão đầu cười gượng hai tiếng.

“Oan gia sớm không hại người trẻ không hại người, hết lần này tới lần khác lại hại ngay lúc này?” Triển Chiêu hỏi, “Hiện nay Triệu Phổ và Bao đại nhân đều ở Tùng Giang phủ, có phải có liên quan gì đến bọn họ?”

Sắc mặt lão đầu tái mét, mặt mày môi không nói được câu nào.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ, quả nhiên.

“Hồng lão gia tử, có biết thảm án diệt môn của Tào bang năm xưa hay không?” Triển Chiêu vừa hỏi ra miệng, lão nhân kia liền cảm thấy hoa mắt,

trong óc vang ong ong, liên tục xua tay, “Ta... Ta không biết, ta không biết a...”

Tiểu Tứ Tử nhú mày, nói, “Phụ thân dạy, kẻ gạt người, đều lặp lại lời nói hai lần!”

Hồng lão gia tử trong nháy mắt đỏ bừng cả mặt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhủ thầm trong bụng —— Tiểu Tứ Tử căn bản không ngốc! Không đúng, là ngốc đúng chỗ!

“Hong lão gia tử, phiền người theo chúng ta một chuyến!” Triển Chiêu nói, “Kể lại một chút về vụ án năm xưa.”

“Không được a!” Hồng lão đầu lắc đầu liên tục, “Những kẻ đó ta đặc tội không nổi a!”

Triển Chiêu nhượng mi một cái, “Chuyện này người không cần lo lắng, đó là mấy trăm mạng người, không phải trò đùa, lão gia tử, người không đi cũng phải đi!”

“Ta...” Hồng lão đầu chịu không nổi, “Đám người đó ngay cả mấy trăm mạng của Tào bang còn có thể diệt trừ trong vòng một đêm, vậy thì bọn ta...”

Bạch Ngọc Đường có chút không muốn nghe, cau mày, “Dông dài cái gì?”

Lão đầu thấy hăn mặt như quan ngọc nhưng nghiêm mặt thì cực kỳ dọa người, vội im miệng, vẻ mặt khó xử.

“Đi thôi.” Triển Chiêu nói với ông.

“Không được!” Hồng Vạn Phúc niên kỷ đã lớn thiếu chút nữa gấp tới bật khóc, “Nếu bọn họ phát hiện ta theo các người, sẽ giết thê nhi già trẻ

nhà ta a!”

Triển Chiêu cười, “Sao người lại ngốc như thế, người không theo chúng ta đi, sớm muộn gì cũng bị người diệt khẩu, nếu người theo chúng ta, bọn họ sẽ có kiêng dè, tất nhiên bắt người nhà người làm nhân chất (con tin), để người đừng nói lung tung, giết bọn họ chẳng phải chộc cho người nóng nảy, để người khai hết toàn bộ hay sao?”

Hồng Vạn Phúc nghe xong, lại nghĩ có lý, ngược mắt nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Nhị vị là...”

Triển Chiêu từ trong lòng lấy ra lệnh bài Khai Phong phủ, cho lão đầu nhìn.

Hồng Vạn Phúc nhíu mày, hỏi, “Ngài là Triển Chiêu của Khai Phong phủ?”

Triển Chiêu gật đầu, “Lão gia tử, ai diệt Tào bang?”

Lão đầu cúi đầu suy nghĩ một chút, hỏi, “Làm sao các người phát hiện thiên khanh (giếng trời)?”

Tiểu Tứ Tử lăm bằm một câu, “Cho trả lời không cho hỏi.”

Triển Chiêu nhướng mi, hảo tiểu tử!

Lão đầu cũng thấy Tiểu Tứ Tử cực khả ái, bèn nói, “Ai... Tôn tử ta cũng lớn như vậy, cũng khả ái như bé con.”

Đang nói, chỉ thấy bên ngoài có một người trẻ tuổi chạy vào, hắt cầm trong tay một bình nước lạnh, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì trước tiên sửng sốt

, sau đó mắng, “Các người coi chừng bị chém nghìn đao a! Các người trả nhi tử cho ta a!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, hỏi, “Cái gì?”

“Người nói cái gì?” Lão gia tử càng nhảy dựng, “Tiểu Bảo làm sao vậy?”

“Cha!” Người nọ phỏng chừng là nhi tử của Hồng Vạn Phúc, “Tiểu Bảo vừa được tam tỷ bế đi bộ trong sân... Bị người đoạt đi, người nọ chạy về phía tây, nói mặc kệ người chết hay không, bảo người tự giải quyết cho tốt.”

Hắn còn chưa nói dứt lời, chỉ thấy Triển Chiêu chợt lóe vô ảnh.

Hồng lão gia tử từ trong quan tài chui ra, mắng, “Lũ người táng tận lương tâm không nhân tính a! Năm đó tại sao ta lại cùng kẻ như vậy kết giao bằng hữu chứ a!”

Tiểu Tứ Tử thấy mọi người làm ầm ĩ, đột nhiên nhớ tới một chuyện, bé ôm Thạch Đầu nhìn trái nhìn phải một chút, tiến tới nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Bạch Bạch.”

“Ân?” Bạch Ngọc Đường nhìn bé.

“Vừa nãy khi tới đây, thấy một người.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói.

Bạch Ngọc Đường bật cười, ngoài đường đều là người, Tiểu Tứ Tử thấy ai?

“Người kia, ngày đó đã theo dõi phụ thân và Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử nói, “Vừa nãy hắn vọt qua, ngay ngoài cửa nhà.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Có thật không?”

“Ngô!” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc gật đầu, “Người kia cực bẩn bẩn, ngày đó theo dõi, cũng bị ta phát hiện, Cửu Cửu bảo đừng để ý đến hắn, Cửu Cửu rất ghét bọn họ.”

Bạch Ngọc Đường âm thầm giật mình, hỏi, “Nói như vậy, hẳn vừa này cũng không phải theo dõi chúng ta, mà là đảo quanh cửa nhà họ Hồng?”

“Ân ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Đang nói, chợt nghe trong viện “bịch” một tiếng, Triển Chiêu đứng trên đỉnh tường viện, một tay xách một trung niên nam tử mặc hắc y ném vào trong viện, người nọ ai ai kêu ầm lên.

Triển Chiêu phi thân xuống tường, trong tay ôm một tiểu oa nhi niên kỳ xấp xỉ Tiểu Tứ Tử.

“Tiểu Bảo!” Hồng lão gia tử nước mắt đều chảy xuống, tiến lên ôm chầm lấy tôn tử ngây ngô, “Muốn mạng của ta rồi a!”

Triển Chiêu đi trở lại bên cạnh Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn người trung niên bị Triển Chiêu điểm huyết đạo giữa sân, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người mà người nhìn thấy có phải hẳn hay không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Không phải nga, tuổi trẻ hơn rất nhiều.”

“Triển đại nhân!” Lúc này, Hồng Vạn Phúc đã đi tới, “Ta cùng các người đi gặp Bao đại nhân, dám động tới tôn tử của ta, ta liều mạng với đám hỗn đản đó!”

Triển Chiêu gật đầu, “Bên ngoài Tùng Giang phủ có đại quân đóng quân, nếu người lo lắng cho an toàn của thê nhi, có thể đưa đến Tùng Giang phủ!”

Lão đầu liên tục đáp ứng, theo bọn Triển Chiêu cùng nhau đi tới nha môn Tùng Giang phủ.

...

Công Tôn và Triệu Phổ mang quan tài về tới Tùng Giang phủ, đựng phải bọn Triển Chiêu đang trở về.

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu chạy tới.

Công Tôn tuy rằng cũng không lo lắng Tiểu Tứ Tử theo bọn Triển Chiêu sẽ gặp nguy hiểm gì, nhưng không có bé bên cạnh, vẫn thấp tha thấp thỏm, thấy đã trở về, vội vàng chạy tới đón lấy, ôm chầm, “Nhớ phụ thân không?”

“Dạ!” Tiểu Tứ Tử cố sức hôn chụt một cái lên mặt Công Tôn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới, thấy được quan tài thì cau mày, “Chết rồi?”

Triệu Phổ cười, “Giả thôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều bất đắc dĩ, “Năm nay sao có nhiều người giả chết như vậy?”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 112: Trọng Yếu Đích Sự (Chuyện Quan Trọng...)

Hồng Vạn Phúc và Trầm Hữu Tường đi tới phủ nha Tùng Giang phủ, gặp Bao Chứng và Bàng Cát.

Bao Chứng đối với hành vi của hai người đó một người giả chết một người muốn chết rất khó hiểu, nhưng theo lời của hai người bọn họ nói, nghiệp chướng quá sâu, có chết hay không cũng không hề gì, chỉ là không bỏ được thể nhi và bằng hữu mà thôi.

“Tạo nghiệp chướng gì chứ?” Công Tôn thắc mắc.

Vì vậy, hai vị lão nhân, kể lại huyết án đã phát sinh năm đó cho mọi người.

Năm đó, trên giang hồ có hai bang phái mới xuất hiện, một là Tào bang, một là Tà môn. Môn chủ của Tà môn là Tà Hữu Đạo, cùng bang chủ Tào Phàm của Tào bang là hảo huynh đệ từ nhỏ cùng nhau trưởng thành. Nhớ năm đó, hai người mới vào giang hồ, đã trải qua ít nhiều tình phong huyết vũ, mới có thể mới ba mươi tuổi đã có cơ sở gầy dựng, thành lập Tào Bang và Tà môn.

Hai người nguyên bản tình cảm thâm hậu, nhưng vì chuyện liên quan đến nữ nhân mà trở mặt thành thù.

Khi đó Tào Phàm và Tà Hữu Đạo đồng thời yêu một nữ tử giang hồ, tên gọi là gì thì chúng ta cũng không biết, dù sao hai người bọn họ đều gọi nàng là tiểu muội.

Nữ tử đó cực kỳ mỹ mạo a, người cũng nhu thuận, đem hai người mê đến thất điên bát đảo. Tào Phàm thái độ làm người ổn trọng ôn nhu, rất nhanh đoạt được tâm của nữ tử. Tà Hữu Đạo tương đối xảo quyệt quái gở, cho nên bị Tào Phàm đánh bại, chấp tay nhường ra người yêu dấu... Phải biết rằng, nữ tử này là quen biết Tà Hữu Đạo trước, Tà Hữu Đạo mới mang đến để hảo huynh đệ gặp, không ngờ lại bị đoạt đi.

Bởi vì sự kiện này, Tà Hữu Đạo và Tào Phàm trở mặt thành thù, từ đó về sau Tào bang và Tà môn dần dần trở thành hai bang phái đối lập, thủy hỏa bất dung.

Một năm sau, xảy ra vài chuyện, trên giang hồ rất nhiều võ lâm môn phái bị triều đình chèn ép, có vài nơi bị chết không minh bạch.

Vì thế, võ lâm quần hùng mở hội, chuẩn bị đề cử một vị minh chủ, lãnh đạo mọi người đối kháng với triều đình.

Tà Hữu Đạo và Tào Phàm đều tham gia, nguyên bản hô thanh (sự được người ủng hộ) của Tào Phàm rất cao, nhưng thê tử hãn sinh hài tử, Tào Phàm vui vẻ đến cái gì cũng không muốn quản, vì vậy, cơ hội đó liền tặng cho Tà Hữu Đạo.

Sau khi Tà Hữu Đạo thành công trở thành võ lâm minh chủ, Tào Phàm cũng làm cha, thê tử hãn sinh cho hãn một tiểu tử khả ái cực béo. Vì thế, Tà Hữu Đạo lại đổ ky, lại hận.

Mà trùng hợp chính là, ngày ấy khi mở võ lâm đại hội, lại dẫn tới triều đình bao vây tiêu trừ, mà lúc đó không đi tham gia đại hội, chỉ có Tào Phàm, bởi vậy khiến cho một vài người hoài nghi.

Mà trên thực tế, chân chính cùng triều đình cấu kết, kỳ thực là Tà Hữu Đạo.

Tà Hữu Đạo nghĩ người giang hồ tiền đồ có hạn, lỗ mãng ngu xuẩn, hần nên đầu nhập vào triều đình, để bọn giang hồ này vì hần sử dụng, hần có khả năng lập ra một phen sự nghiệp càng lớn.

Vì vậy, Tà Hữu Đạo cùng lúc liên lạc triều đình, đối hoàng đế biểu thị chân thành, về phương diện khác, thuyết phục người giang hồ tiếp thu điều kiện của triều đình.

Người giang hồ chia làm hai phái, tranh chấp không thôi.

Mà nhóm phản đối nghe theo triều đình, đều đi tìm Tào Phàm, Tào Phàm biết rõ thái độ làm người của Tà Hữu Đạo, một lời vạch trần dụng ý của hần, điều này khiến cho Tà Hữu Đạo cực kỳ nổi giận, trong nhất thời, sâu cũ hận mới đều nảy lên trong lòng, Tà Hữu Đạo quyết định diệt trừ Tào Phàm.

Sau đó, Tà Hữu Đạo cấu kết triều đình, giả tạo chứng cứ Tào Phàm mật báo, nói hần là mật thám triều đình, nội ứng trong giang hồ. Trong nhất thời, Tào Phàm trở thành kẻ thù chung của võ lâm.

Mà Tà Hữu Đạo lại giết chết những lão tiền bối rất có uy vọng trên giang hồ năm đó, giá họa cho Tào Phàm.

Người giang hồ dưới sự dẫn dắt của hần, tàn sát Tào bang... Vì vậy, mới có thảm án diệt môn của Tào bang năm đó.

Cuối cùng, Tà Hữu Đạo còn quy thuận triều đình. Triều đình tiến hành đại lượng vây bắt và giết chóc người giang hồ, thật người người lúc này mới biết đã trúng gian kế Tà Hữu Đạo, ngộ sát người tốt. Lúc đó chết rất nhiều người, bị triều đình giết chết, hoặc là sợ tội tự sát, cũng có rất nhiều người đổi nghề, mai danh ẩn tích, từ đó về sau thoái ẩn giang hồ. Mà Tà Hữu Đạo thì một đường thăng chức, quyền cao chức trọng, thân phận đặc thù, nắm giữ hơn vạn đồ đệ trong môn phái...

Mọi người nghe hai người nói hết.

Công Tôn có chút thắc mắc, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Trên giang hồ có môn phái gọi là Tà môn sao? Tại sao cho tới giờ ta chưa từng nghe.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, trong lòng sớm đã hiểu rõ.

Triển Chiêu nói, “Tà môn ngày nay đã trở thành Tà minh, tổng minh c hủ gọi Tà Hữu Đạo, thân phận địa vị của hãn tương đương với một nửa võ lâm minh chủ.”

“Ta từng nghe sư phụ nói, Tà Hữu Đạo là loại người gian xảo âm hiểm, cho nên không tính là giang hồ chính phái, hãn chính là thống lĩnh của giang hồ tà môn ma đạo.”

“Tà môn ma đạo?” Công Tôn nhíu mày. (‘tà môn’ này là bất chính, còn “Tà môn” kia là môn phái của họ Tà.)

“Người giang hồ chia làm thượng tam môn và hạ tam môn.” Triệu Phổ nói, “Cũng chính là một bộ phận là đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa, một bộ phận là lưu manh làm xằng làm bậy, hãn chính là đầu lĩnh của lưu manh.”

“Hi hi.”

Triệu Phổ nói xong, Tiểu Tứ Tử ngồi bên cạnh đột nhiên cười một tiếng, tất cả mọi người quay đầu nhìn bé, Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, thấy mọi người đều nhìn bé, xấu hổ mà cúi đầu néo tai Thạch Đầu.

Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử một hồi, hỏi, “Mọi người ở Tào bang đã chết rồi sao? Cả hài nhi mới sinh của Tào Phàm?”

Mọi người cũng đều nhú mào, nói năm đó người giang hồ dễ xung động bị người ly gián lắm sao? Nhưng cũng không cần phải giết cả nhà người ta a! Những người già trẻ nhỏ kia vô tội biết bao nhiêu?

“Năm đó tất cả mọi người là trúng tà, hơn nữa hành sự đại thể là người của Tà môn, bang phái khác thì thờ ơ lạnh nhạt, mọi người trước đó cũng cho rằng Tà Hữu Đạo chỉ giết Tào Phàm, nhưng không ngờ hãn lại độc ác như vậy!” Trầm Hữu Tường nói, “Ta năm đó có một biệt hiệu, gọi Tam Thủ Thần Y Trầm Hữu Tường. Lão Hồng là Kim Tiền La Hán Hồng Vạn Phúc... Chúng ta đều là ở gần nơi đó.”

“Lúc Tà Hữu Đạo muốn tiêu diệt Tào bang, kỳ thực chúng ta đều nghe tin.” Hồng Vạn Phúc vẽ mặt hồi hận, “Thế nhưng... Chúng ta không đi truyền tin cho Tào bang, nếu như đi báo, ít nhất có thể cứu gia tiểu của Tào bang.”

“Cho nên các người bèn mai danh ẩn tích, làm việc tốt chuộc tội?” Triệu Phổ hỏi.

Hai người đều gật đầu.

Bao Chửng suy nghĩ một chút, nhìn Bàn Cát, “Tà Hữu Đạo có quan hệ với ai trong triều?”

Bàn Cát suy nghĩ một chút rồi nói, “Đều là vài cự thần thôi, quyền lợi còn tại, ảnh hưởng còn tại, nhưng người đã quy ẩn. Vốn là năm đó người giang hồ so với bây giờ đại khái nhiều hơn gấp đôi, nghe nói có thể trực tiếp đối kháng với triều đình, chỉ là bởi vì một trận loạn của Tà Hữu Đạo, làm cho nhân số giảm hẳn, chỉ còn lại những người ngày nay, vừa hay. Tuy nói năm đó hành vi của Tà Hữu Đạo ác độc, tâm ngoan thủ lạt, nhưng đối với triều đình mà nói, hãn coi như là có công. Cũng có người đã từng dâng tấu chương, muốn xử hãn theo luật, nhưng hoàng thượng cố kỵ đến, nếu

như xử hần theo pháp luật, người giang hồ sẽ nghĩ triều đình qua sông chặt cầu, sẽ không quy thuận triều đình nữa, bởi vậy không hề động hần.”

“A...” Triệu Phổ cũng cười nhạt một tiếng, “Chủ ý này là tên quan hồ đồ nào nghĩ ra được?”

Bao Chứng thì lại cười, “Đây là Bàng thái sư giả bộ ngớ ngẩn để gạt người mà thôi.”

Bàng Cát gãi gãi cằm, bĩu môi, nói, “Ai, hiện tại giang hồ không phải thái bình sao, một chính một tà đối kháng lẫn nhau, đây rõ ràng là triều đình rất muốn... Lão Bao, ngươi lại muốn lợi qua bãi nước đục này a? Thôi thôi, chuyện đã qua lâu như vậy rồi.”

Bao Chứng khinh bỉ lườm lão, trừng mắt mắng, “Giết người đền mạng thiếu nợ trả tiền, người hiểu không a? Lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát.”

“Được rồi được rồi!” Bàng Cát xoa tai nói, “Ta không phải đưa một kiến nghị sao, người làm chi phun vô mặt ta a?”

“Đây ngược lại cũng không tất khăng định là chuyện xấu.” Triệu Phổ đột nhiên nói, “Giang hồ nhân sĩ bây giờ cũng càng ngày càng nhiều, đặc biệt nhân tài võ lâm chính phái xuất hiện lớp lớp, thường bị hạ tam môn hãm hại, nếu như triều đình mặc kệ phe Tà Hữu Đạo mà không thu liễm, rất có thể khiến võ lâm nhân sĩ chính phái thất vọng căm ghét. Hôm nay hình thức thay đổi, cần một tà môn ma đạo tại Trung Nguyên làm gì? Vạn nhất hần cấu kết với ngoại tộc thì sao?”

“Ách, cũng đúng a!” Bàng Cát vỗ đầu, “Không nghĩ tới chuyện này!”

“Vương gia nhìn xa!” Bao Chứng vội gật đầu, không quên quay đầu lại trêu chọc Bàng Cát, “Hơn nữa, thái sư, đây chính là vụ án phụ nhân của thái sư yêu cầu điều tra minh bạch, ngày sau làm sao ăn nói a?”

Bàng thái sử ban đầu còn ngẩn người, sau đó nhớ tới mấy hôm trước Từ Thái Phượng đến, giờ chân mắng Bao Chứng.

Bao Chứng đắc ý cười.

Mọi người thương lượng xong xuôi, bất quá kế tiếp đối phó Tà môn này không phải là chuyện đơn giản như vậy, nếu là nói phái binh trực tiếp đàn áp, cũng không có tội danh, then chốt nhất là cần có nhân chứng vật chứng, công khai vụ án năm đó, mới tốt để động thủ...

Bao Chứng an bài bọn Triển Chiêu đi thăm dò vụ án, Hồng Vạn Phúc và Trầm Hữu Tường nói tỉ mỉ về địa điểm của các thiên khanh (giếng trời). Bao Chứng phái người đi đào thi thể ra. Vì vậy, ông còn đặc biệt tìm một khu nhà lớn để chuẩn bị gửi những thi thể này, làm chứng cứ phạm tội.

.

Tất cả mọi người bận rộn, Công Tôn ngồi trong sân kiểm tra hồ sơ năm đó, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ngồi trên bàn đá, khoanh chân xòe ngón tay, nghiêng đầu tựa hồ suy nghĩ chuyện gì.

Công Tôn vươn tay nhéo nhéo má bé, “Tiểu Tứ Tử, nghĩ gì đó?”

Tiểu Tứ Tử dẩu mỏ, “Phụ thân, vụ án này cần tra bao lâu a? Kéo dài không làm lỡ hỉ sự vào mừng hai của các người chứ?”

Công Tôn nắm tay chống cằm, đã quen với việc bé con như một tiểu t

hoại lao (thằng bé hay gái nhãi) mỗi ngày nhất định phải nói chuyện thành thân mừng hai, bèn nói, “Được rồi, sẽ không đâu!”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử yên tâm gật đầu, “Vậy là tốt rồi nga!”

“Triệu Phổ đâu?” Công Tôn nhìn trái nhìn phải một chút, phát hiện Triệu Phổ không ở đây, bèn hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Ân... Cứu Cứu vừa cùng các Ảnh Ảnh đi ra phía sau nói chuyện, không biết nói cái gì nữa.”

Công Tôn gật đầu, nghĩ thầm, chắc chắn là bọn Giả Ảnh nói với Triệu Phổ chuyện Tiết Minh kia.

Đang suy nghĩ, Tiểu Tứ Tử chột chột Công Tôn, “Phụ thân, ta đói.”

“Nga.” Công Tôn nhìn trái nhìn phải, phát hiện xung quanh không có ai, phòng chừng tất cả mọi người đang làm việc, liền nói, “Người đợi một chút, phụ thân tới trù phòng lấy cho người.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, Công Tôn liền đi, Tiểu Tứ Tử vẫn ngồi trên bàn nhéo Thạch Đầu.

Đang chơi, chỉ thấy Thạch Đầu chi chi kêu hai tiếng, Tiểu Tứ Tử liền thấy nó nhìn ra phía sau mình nhe răng trợn mắt, còn chưa kịp hiểu gì, chột cảm thấy có một vật gì đó đột nhiên từ trên phủ xuống, sau đó bốn phía tối đen.

“Nha!” Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu nhìn trái nhìn phải, sau đó thân thể bay lên trời, cảm giác như đang bị vác chạy đến phía trước.

Tiểu Tứ Tử hiểu được, ôm Thạch Đầu vùng vẫy, “Phụ thân!”

Hô một tiếng, chột nghe bên ngoài truyền đến tiếng người nói, “Ai u, tiểu tử tông ngươi đừng kêu, mượn ngươi dùng một hồi a!”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, thanh âm này hình như từng nghe ở nơi nào rồi thì phải.

...

Công Tôn cầm chén canh trứng gà và một cái muống đi ra sân, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử không còn ở trên bàn, trên bàn lúc này là một phong thư, trong

đầu Công Tôn lộp bộp một chút.

Y bước nhanh đi tới cầm thư lên, thấy trên phong thư viết “Triệu Phổ”
—— Công Tôn cũng không cần cho phép, mở thư ra nhìn, bên trên viết
—— Miếu hoang ngoại thành, có việc thương lượng, đến thì trả oa oa lại.

“Triệu Phổ!” Công Tôn hô to lao ra.

...

Tiểu Tứ Tử mơ mơ màng màng bị nhét trong bao tải chạy một đường, có chút buồn ngủ, rất cuộc... Bao tải ngừng lại, bẻ cảm giác cái mông mình ngồi lên cái gì đó mềm mềm, hình như là một cái đệm cỏi.

Lúc này, chợt nghe bên ngoài có người hỏi, “Người mang cái gì về?”

Thanh âm đó Tiểu Tứ Tử chưa từng nghe qua, thanh âm lạnh băng băng.

“Ách... Vương gia một hồi phỏng chừng tới đó.” Một người trả lời.

“Có thật không?” Người nọ trong lời nói kèm theo kinh hi, “Hắn đồng ý gặp ta sao?”

“Ách... Cơ bản là không chịu... Bất quá, không tới cũng phải tới.”

“Tại sao?”

“... Ta mang nhi tử hắn tới.”

“Cái gì?! Người không muốn sống nữa à?”

“Chỉ mượn một lúc.”

“Sao người lại đặt trong bao tải, nếu như ngộp chết thì sao bây giờ?”

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu tâm nói, thì đó!

“Ách... Hả là không thể nào.”

“Mau thả ra!”

Sau đó, Tiểu Tứ Tử nghe bên tai “Soạt” một tiếng, bao tải được buông rơi, sau đó trước mắt sáng ngời, bé trước tiên nhắm mắt lại, sau đó mới ôm Thạch Đầu mở mắt, nhìn bốn phía.

Tiểu Tứ Tử phát hiện, bên cạnh có rất nhiều người, đều vây xung quanh cái bàn hiếu kỳ nhìn mình, còn bé thì ngồi ở giữa bàn, trước mắt có một nam nhân niên kỷ xấp xỉ với Cửu Cửu, mặc xiêm y màu chàm, hình dạng sao... Không có uy vũ như Cửu Cửu, không có nhã nhặn như Miêu Miêu, không có tuấn tú như Bạch Bạch, đương nhiên càng không có dễ nhìn như phụ thân. Người cầm bao tải bên cạnh người này chính là bạch y nhân lần trước bị Cửu Cửu đá bay vào tửu lâu, còn có đại bàn tử đeo khuyên tai kia, còn có thật nhiều người cả trai lẫn gái hình thù kỳ quái.

Con mắt thật to của Tiểu Tứ Tử đảo tròn, quan sát bốn phía.

Đương nhiên, những người bốn phía đang quan sát bé.

“Ai nha... Sao vương gia lại có một hài tử khả ái như thế chứ?”

“Phải a, ta còn tưởng là một con sói nhỏ, không ngờ lại là một con thỏ nhỏ.”

“Người xem nó hồng hào trắng trẻo non mềm thế này, giống như một cái tiểu man đầu (bánh màn thầu, hình như bánh bao với màn thầu khác nhau thì phải?)!”

“Trong lòng nó là con gì? Chuột a?”

“Chi chi!” Thạch Đầu lộ ra biểu tình hung hãn —— Người mới là con chuột!

“Tiểu vương gia.” Người thoạt nhìn tương đối uy vũ trước mắt thì lễ với Tiểu Tứ Tử, “Đã mạo phạm, thỉnh thứ lỗi.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, không biết mấy người này nói gì nữa, nhìn trái nhìn phải một chút, không tìm thấy Công Tôn, cũng không có Triệu Phổ, ai cũng không có, trong lòng liền dâng lên nỗi sợ hãi, bé ý thức được mình bị người xấu bắt đi rồi, sau đó vành mắt đỏ lên, mình không được uống rượu mừng của phụ thân và Cửu Cửu rồi! Tiểu Tứ Tử càng nghĩ càng thương tâm, ngẩng mặt một cái, “Oa a...” khóc lên.

Tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh.

“Khóc... khóc a!”

“Làm sao bây giờ?”

“Ồ a!”

“Ai biết!”

“Cho... cho đường ăn đi? Ai có đường?”

Mọi người cuống quýt cả lên, đành phải chấp tay năn nỉ Tiểu Tứ Tử, cầu bé đừng khóc nữa, bọn họ sẽ không thương tổn bé, chỉ muốn nói vài chuyện với Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử khóc một hồi, thấy những người đó thật sự không có ý muốn thương tổn mình, bèn dụi dụi mắt, bên cạnh có một người đưa qua một chiếc khăn sạch.

Thạch Đầu cũng phát hiện đám người này không có địch ý, liền trở mình ưỡn bụng tiếp tục liếm mao.

“Các người muốn nói chuyện với Cửu Cửu?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Chính lúc này, bên ngoài liền truyền đến tiếng rối loạn.

Một tham báo lão đảo chạy vào, “Gia, vương gia tới, nổi giận đằng đặng sát khí, chúng ta ngăn không được!”

Tiết Minh gật đầu một cái, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu vương gia, xưng hô thế nào?”

“Tiểu Tứ Tử.”

“Tiểu Tứ Tử.” Tiết Minh nghiêm túc nói, “Ta có một việc, nhất định phải nói cho Triệu Phổ, liên quan đến tính mạng của hã, nhưng ta đã từng có lỗi với hã, hã không tin ta... Một lát ta bế người ra ngoài, giả vờ uy hiếp hã để hã nghe ta nói hết, người...”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt mấy cái, nói, “Người muốn cứu Cửu Cửu vì sao không hảo hảo nói chuyện, còn uy hiếp gì nữa, Cửu Cửu ghét nhất bị như vậy.”

Tiết Minh sửng sốt.

Tiểu Tứ Tử đối hã vẫy vẫy tay nhỏ bé múp míp, “Người dẫn ta ra, ta nói với Cửu Cửu, để hã nghe người nói hết.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tiểu oa nhi này nhìn khờ khạo, không ngờ còn rất quyết đoán.

Tiết Minh gật đầu, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, đi ra ngoài.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 113: Giang Hồ Nhân Giang Hồ Sự (Người Giang Hồ Chuyện Giang Hồ)

Công Tôn phát hiện Tiểu Tứ Tử bị người bắt đi, hoảng sợ tuôn một thân mồ hôi lạnh, Triệu Phổ sau khi đọc thư, sắc mặt cũng thay đổi. Tử Ảnh và Giả Ảnh càng giậm chân, hai người bọn họ quên mấy ngày nay các ảnh vệ đều bị phái đi hành động... Cho nên vừa nãy một trong hai người hẳn là nên lưu lại để trông chừng Tiểu Tứ Tử. Xong, nếu như Tiểu Tứ Tử có chuyện không hay xảy ra, vậy bọn họ thẳng thắn lấy chết tạ tội được rồi, Công Tôn không trách bọn họ, nhưng chính bọn họ cũng đau lòng chết mất.

Triệu Phổ và Công Tôn cấp tốc chạy tới miếu hoang.

Vừa vào cửa, Triệu Phổ liền thấy được những bộ hạ trước kia.

Lúc này động thủ đánh người không phải là Triệu Phổ, mà là Tử Ảnh và Giả Ảnh.

Tử Ảnh Giả Ảnh nổi nóng, đám người này cả ngày chỉ biết thêm phiền, bất chấp tất cả đánh cho một trận, những người đó làm sao chống đỡ được a, đành phải đi vào cầu cứu. Chính lúc này, chỉ thấy từ phía sau, có một người đi tới, người nọ một thân trường sam màu chàm, coi như là tướng mạo đường đường, Công Tôn thấy trên người hẳn có một cỗ khí tức gần với bọn Tử Ảnh Giả Ảnh, khí tức thể lương của biên quan. Đương nhiên, loại khí tức này kỳ thực Triệu Phổ cũng có, chỉ có điều bị khí tức lưu manh quá nồng đậm trên người che mất.

Mà trong tay người nọ ôm, chính là Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử vẫn khỏe mạnh, tựa hồ không có thụ thương cũng không có kinh hách, trong lòng còn ôm Thạch Đầu, thở phào nhẹ nhõm, “Tiểu Tứ Tử!”

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử muốn vươn tay đến, Tiết Minh thấp giọng nói, “Tiểu vương gia, nói xong sẽ thả người.”

Tiểu Tứ Tử dẫu mỏ, liếc liếc hẳn.

Tiết Minh ngược mắt, thấy được Triệu Phổ.

Ánh mắt đỏ của Triệu Phổ khiến hẳn có chút muốn độn thổ, đành phải cúi đầu tới một câu, “Vương gia.”

Triệu Phổ quan sát hẳn một lúc lâu, đột nhiên cười nhạt một tiếng.

Một tiếng động nhẹ nhàng đó, khiến Tiết Minh và những người phía sau Tiết Minh đều xấu hổ, không biết nên mở miệng thế nào.

Công Tôn nhìn nhìn những người đó, hỏi Triệu Phổ, “Hẳn chính là Tiết Minh?”

Triệu Phổ gật đầu.

Tiểu Tứ Tử vẫy tay với Công Tôn, nói, “Phụ thân, hẳn nói có chuyện muốn nói với Cừu Cừu, tốt cho Cừu Cừu.”

“Tiểu Tứ Tử, người đừng tin hẳn.” Triệu Phổ thản nhiên nói, “Hẳn là người xấu.”

Tất cả mọi người không nói gì, Tiểu Tứ Tử bắt đầu khẩn trương, quay đầu lại nhìn Tiết Minh, hỏi, “A? Minh Minh là người xấu?”

Tiết Minh bất đắc dĩ, liền nói, “Vương gia, hãy nghe ta nói hết, nói xong ta sẽ thả tiểu vương gia, việc này rất quan trọng.”

Triệu Phổ không nói gì, bởi vì Công Tôn đè tay hấn lại, ý bảo ——
Nghe một chút cũng không sao a.

Triệu Phổ cũng có mao bệnh, Công Tôn nói cái gì thì hấn cơ bản liền
nghe cái đó. Hơn nữa dù sao Tiểu Tứ Tử ở trong tay đối phương, liền cũng
không lên tiếng, đứng một bên nghe.

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Tiết Minh, ý như muốn nói —— Nói đi.

Tiết Minh nói, “Lý Nguyên Hạo và Tà Hữu Đạo cấu kết. Tà Hữu Đạo và
võ lâm chính phái Trung Nguyên hồ nháo trở mặt với nhau, cho nên muốn
cấu kết kẻ thù bên ngoài, tiến công Đại Tổng, hấn rất có dã tâm, hơn nữa
gần đây thủ hạ tụ tập một nhóm cao nhân. Nguyên bản, Lý Nguyên Hạo
chuẩn bị lừa người tới biên quan dự hôn yến của hấn, để Tà môn tại vùng
Trung Nguyên tác loạn, hấn lại giao chiến với người, cho nên Tà môn phải
trăm phương ngàn kế che giấu sự tình, nếu không sẽ làm xáo trộn toàn bộ
kế hoạch của Lý Nguyên Hạo. Chúng ta chỉ là đến hỗ trợ, rất lâu trước đây
chúng ta đều ở trong Tà môn, cho nên đối với tính toán của Tà Hữu Đạo rất
thông hiểu.”

Công Tôn nghe xong nhú mày, quả nhiên Lý Nguyên Hạo lần này có
âm mưu.

Nghĩ tới đây, y vô thức liếc nhìn sang Triệu Phổ bên cạnh, thì thấy trên
mặt Triệu Phổ không có biểu tình gì, nhưng Công Tôn xác định Triệu Phổ
nghe được.

“Chúng ta đều mặc cho nguyên soái sai phái.” Tiết Minh sau khi nói hết,
ngồi xồm xuống, nhẹ nhàng đặt Tiểu Tứ Tử lên mặt đất.

Tiểu Tứ Tử liếc nhìn Tiết Minh, ngực thắt mắc Minh Minh này thật sự
là người xấu sao? Nhưng thoát nhìn thì thấy cũng được nha.

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn vội chạy đến ôm bé.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử cũng chạy về, Công Tôn ôm lấy bé, phát hiện không có tí tổn thương da thịt nào, tâm mới hạ xuống, thở dài một hơi, về tới bên Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử không sao, liền nói với Công Tôn, “Đi thôi.”

Công Tôn có chút ngoài ý muốn, nhìn nhìn bọn Tiết Minh, nhưng Triệu Phổ đã xoay người đi, Công Tôn đành phải ôm Tiểu Tứ Tử cùng đi ra ngoài.

“Vương gia!” Tiết Minh đuổi theo hai bước, “Tà môn không phải dễ đối phó, chúng ta thực sự có thể giúp đỡ!”

Khi Triệu Phổ rời đi, dưới chân khựng lại một chút, nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ là thản nhiên nói với hắn, “Làm sao ta biết người không gạt ta?”

Tiết Minh sửng sốt.

Triệu Phổ quay đầu nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói, “Ta không tin người đã gạt ta, ta có hơn mười vạn đại quân phải đái lĩnh, không đem tính mệnh của tướng sĩ đi đánh cược.” Nói xong, vươn tay kéo Công Tôn, bước nhanh.

Tiểu Tứ Tử được Công Tôn ôm, ghé vào trên vai Công Tôn, nhìn mọi người ở phía sau, thấy mọi người vẻ mặt hối hận và khổ sở, đột nhiên nghĩ, những người này thật đáng thương nha.

.

Về tới Tùng Giang phủ, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nghe được chuyện này, thấy Tiểu Tứ Tử không sao cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bao Chứng hỏi tình huống, Công Tôn đại thể nói qua một lần.

Bao Chứng suy nghĩ một chút, hỏi Bàng thái sư, “Người thấy sao?”

Bàng Cát sờ sờ chòm râu, gật đầu, “Rất đáng tin a, quả thật là chuyện Lý Nguyên Hạo có thể làm được!”

Triển Chiêu nói với Triệu Phổ, “Lý Nguyên Hạo kẻ này quỷ kế đa đoan, người không đi cũng tốt!”

Triệu Phổ có chút bất đắc dĩ, “Ta nguyên bản cũng không định đi.”

“Vậy vương gia.” Giả Ảnh tiến tới hỏi, “Thiếp mời làm sao trả về?”

Công Tôn hỏi, “Tặng chút lễ sinh lễ nên tặng khi thành thân, sau đó cho hẳn một câu trăm năm hảo hợp là được?”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Mắc gì chúc mừng hẳn? Hơn nữa, Lý Nguyên Hạo là tên cặn bã, hẳn còn có thể trăm năm hảo hợp? Vậy cô nương kia thảm quá đó.”

Công Tôn cười gượng, hỏi, “Vậy... Làm sao bây giờ?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói với Giả Ảnh, “Trả hỉ thiếp về cho hẳn, rồi viết lên, “Người thành thân quan lão tử đánh rắm a!” Trả lại cho hẳn là được.”

“Phốc.” Tất cả mọi người nhin không được bật cười, Triệu Phổ cảm thấy mắng người xong, tâm tình tốt hơn một chút, trở về trong viện.

Công Tôn có chút lo lắng, vươn tay giao Tiểu Tứ Tử cho Tử Ảnh, còn y thì cùng đi theo.

Mọi người thấy đã vô sự, liền đều tản đi.

Tiểu Tứ Tử đầu mỏ không cao hứng lắm.

Tử Ảnh dỗ bé một lúc lâu, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, có phải bọn họ khi dễ người không? Ta giúp người đi đánh bọn họ? Người đừng mất hứng a!”

Tiểu Tứ Tử trừng mắt nhìn, nói, “Chi Chi, Cửu Cửu vẫn đều rất hào phóng, vì sao đối với Minh Minh kia lại xấu như vậy?”

Tử Ảnh (tím[zǐ]) sừng sốt, hỏi, “Chi Chi [zhīzhī]?” Tâm nói, tại sao lại gọi ta là Chi Chi a?

Tiểu Tứ Tử nắm tai Thạch Đầu, lẩm bẩm nói thầm, “Minh Minh kia thật đáng thương nga, cũng đã như đang cầu xin Cửu Cửu.”

Giả Ảnh ở một bên cười nhạt một tiếng, “Suy nghĩ của tiểu hài tử.”

Tiểu Tứ Tử dẩu mồm, nheo mắt nhìn Giả Ảnh.

“Khụ khụ.” Giả Ảnh ho khan một tiếng, nói, “Tiểu Tứ Tử, người không biết, Tiết Minh đã từng là huynh đệ tốt nhất của vương gia, nhưng lại phản bội, còn làm hại vương gia bị thương nặng, thiếu chút nữa mất mạng.”

“A?!” Tiểu Tứ Tử giật mình mở to hai mắt, “Như vậy a?”

“Hơn nữa người nghĩ, Tiết Minh trước đây là thủ hạ của vương gia, nhưng hãn phản bội vương gia, hôm nay hãn là người của Tà môn, nhưng lại phản bội Tà môn... Nếu như hãn nói đều là sự thực, vậy hãn là một kẻ phản bội thay đổi thất thường, nếu như là giả, vậy càng không thể tin tưởng hãn. Vương gia cũng nói, dưới tay của ngài là mười vạn binh mã, an nguy của những binh tướng này cũng trực tiếp quan hệ đến an nguy của Đại Tổng, quan hệ đến mỗi người chúng ta, làm sao vương gia lại có thể thấy bọn họ đáng thương mà đơn giản tin bọn họ?”

Tiểu Tứ Tử vẻ mặt thì ra là thế, nói, “Là thế a, đó là ta hiểu lầm Cửu Cửu rồi, quả nhiên Cửu Cửu đúng!”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, liền động vài cái, Tử Ảnh đặt bé xuống mặt đất, Tiểu Tứ Tử bước nhanh chạy vào trong viện, cũng không bao lâu

lại chạy đến. Còn vươn tay ngăn cản Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang định đi tìm Triệu Phổ, ồn ào, “Không được đi!”

Mọi người sững sốt, liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu ngồi xổm xuống, giơ tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Tại sao không được đi? Chúng ta tìm Triệu Phổ thương lượng sự tình mà!”

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại, đối mọi người “Suýt!” một tiếng, nghiêm túc nói, “Phụ thân và Cửu Cửu đang thân thân, không được đi quấy rầy!”

Mọi người hít một hơi thật sâu, tâm nói, Công Tôn hy sinh cũng quá lớn mà? Để giúp Triệu Phổ khôi phục tinh thần, dĩ nhiên hy sinh sắc tướng, xúc động lòng người thật a!

Tiểu Tứ Tử cũng sung sướng nghĩ, mừng hai sắp tới rồi đó.

Chỉ là, mừng hai còn chưa có tới, phiền phức đã tới trước rồi.

.

Giữa lúc mấy ngày nay Bao Chứng phái người đem đại lượng thi thể bên trong loạn táng khanh đào ra, đặt chặt hai cái kho nhưng vẫn còn chưa đủ, khiến cho toàn bộ phủ nha âm khí tận trời, xảy ra một chuyện.

Huyện Diêu, huyện Diệp, huyện La ở gần Tùng Giang phủ, phân biệt xảy ra vài chuyện nội đấu của môn phái võ lâm giang hồ, tử thương thảm trọng, hơn nữa đại thể là thượng tam môn và hạ tam môn tử đấu.

Người giang hồ là thập phần mẫn cảm, thường ngày quen với việc sóng êm gió lặng nước giếng không phạm nước sông. Trừ phi là có tư oán, nếu không rất ít đụng phải sẽ chém giết nhau, mâu thuẫn xung đột bình thường sẽ có, nhưng chuyện muốn lấy mạng người, đặc biệt nhắm vào môn phái để kết thành hận thù như vậy, rất ít xảy ra lại bắt đầu.

Như vậy, cũng chính là phát ra một tín hiệu, người trong giang hồ đều nhạy cảm cảm giác được, giữa danh môn chính phái và tà môn ma đạo sẽ có một hồi xung đột.

Bọn Triệu Phổ đương nhiên cũng thu được tin tức như vậy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều là người giang hồ, biết chuyện như vậy không cần xảy ra nhiều, hai ba chuyện thì tất nhiên tạo thành đại phiền toái, hiện tại thần kinh hai bên đều khẩn trương, tư đấu lớn hăn là hết sức căng thẳng.

“Đây là ngẫu nhiên xảy ra, hay là có người có ý định muốn ly gián?” Triệu Phổ hỏi.

Triển Chiêu cười, “Loại chuyện này, không thể nào là ngẫu nhiên xảy ra!”

“Ân.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Ta phái người đi thăm dò, còn chưa có tin tức, nhưng những người giang hồ này khẳng định sẽ có động tác.”

“Vương gia, hôm nay trong Tùng Giang phủ có rất nhiều người giang hồ xông vào.” Giả Ảnh nói, “Thượng tam môn và hạ tam môn đều có, không biết vì sao lại tập kết đến nơi đây.”

“Phòng chừng có chút liên quan đến vụ án lần này, nếu không thì thời gian phát sinh hơi bị trùng hợp đó.” Triệu Phổ nhíu mày lắc đầu, “Tà Hữu Đạo đó trong tối, chúng ta ngoài sáng, như vậy không phải cách, cẩn thận hăn đánh một cái trở tay không kịp.”

“Nếu như muốn thám thính tin tức, có thể đến khu vực người giang hồ tụ tập.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bắc thành Tùng Giang phủ, buổi tối sẽ có thuyền hoa tập*, cơ bản đều là nơi người giang hồ tụ tập.”

* (“thuyền hoa tập” là một cụm thuyền hoa tập trung lại với nhau với đủ loại hình giải trí)

“Thuyền hoa người giang hồ tụ tập?” Công Tôn thắc mắc.

“Ân, nói là thuyền hoa xác thực hẳn là đồ phởn.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Đánh bạc, luận võ, hỏi tin tức, dân buôn đủ thứ, đều là việc làm mà người giang hồ thích.”

“Có nơi như thế sao?” Công Tôn cảm thấy rất thú vị.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói, “Buổi tối đi xem đi? Hỏi thăm nhiều nhiều tin tức mới dễ làm việc.”

Tất cả mọi người gật đầu, quyết định buổi tối đi xem.

Chỉ tiếc, mấy người này ngoại trừ giới công phu, thì đều là thể chất gây họa, vốn định thám thính tin tức, không ngờ lại biến thành một giai thoại truyền khắp giang hồ sau này —— Đại náo thuyền hoa tập.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 114: Họa Phảng Tập Nhạ Thị Phi (Gây Rắc Rối Trên Thuyền Hoa Tập)

Tiểu Tứ Tử vì bị bắt nên bị “kinh hách”, bởi vậy kẻ cận Công Tôn không chịu buông, tâm tính của tiểu hài tử rất là thú vị, nó nghĩ nếu như lại bị bắt cóc sẽ không được nhìn thấy phụ thân và Cửu Cửu thành thân, cho nên nhất định phải theo không rời, không thể buông ra!

Vì vậy, bốn người lớn đi đồ phường thám thính tin tức, chỉ có thể mang theo bé một oa nhi đi cùng.

Công Tôn nghĩ dẫn Tiểu Tứ Tử đến nơi bài bạc hình như có chút không ổn, nhưng không có cách, Tiểu Tứ Tử một tay ôm Thạch Đầu, một tay túm ống quần y, cực kỳ đáng thương, đành phải ôm theo.

Trên đường, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều cầm binh khí trên tay, Triển Chiêu thích đặt binh khí sau lưng, tương đối nhã nhặn, Bạch Ngọc Đường thích tiện tay cầm binh khí hoặc gác lên vai, thoạt nhìn tùy ý.

Triệu Phổ và Công Tôn ở phía sau thấy hai người kia thân hình hoàn toàn như nhau, bóng lưng một lam một bạch tiêu sái đi tới, không khỏi thở dài —— Hai người này nhìn từ góc độ nào cũng đều rất xứng, Tiểu Tứ Tử quả nhiên tinh mắt nhất!

Công Tôn hỏi, “Đúng rồi Triệu Phổ, trước đây người có đi lại trong giang hồ không?”

Triệu Phổ sững sốt, hỏi, “Người nói là, lẫn lộn trên giang hồ?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu.

“A.” Triệu Phổ cười lắc đầu, “Ta từ nhỏ đã lớn lên trong quân doanh, chưa từng lăn lộn trên giang hồ.”

“Cửu Cửu vì sao tham gia quân ngũ?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Triệu Phổ liếc nhìn bé, cười hỏi, “Khi ta còn bé vẫn sinh hoạt tại ngoại tộc biên cương tây bắc, một đám tiểu đồng bọn thường săn thú cưỡi ngựa, ngày trôi qua rất bình yên, ta lại gặp được cao nhân dạy ta công phu, lúc hơn mười tuổi, một lần nọ có đám ngoại tộc khi dễ tộc chúng ta ít nam nhân, đến nơi chúng ta ở, muốn cướp đoạt mục tràng (nông trại) của chúng ta, còn giết một tộc nhân của chúng ta. Ta liền mang theo một đám hài tử chỉ xấp xỉ như ta cùng nhau bảo vệ mục tràng, đánh đuổi những người lớn đến đánh cắp, một đến hai đi, liền đánh ra danh khí.”

“Vậy sau đó thì sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Sau đó có đánh bại những người xấu đó ‘mẽ’?”

Triệu Phổ cười gật đầu, nói, “Ân, đương nhiên đánh bại, mà còn thu phục toàn bộ tộc du mục ở biên cương tây bắc, mọi người tập hợp lại, khu cư trú mở rộng trở thành thành thị, xây nhà xây khách điểm tửu lâu, chiêu hô thương nhân qua lại. Mục tràng thống nhất lại cũng rất lớn, mọi người cùng nhau dùng, tộc nhân đều thành bằng hữu, bây giờ rất vui sướng quang vinh a.”

“Cửu Cửu hảo bồng nga.” Tiểu Tứ Tử vỗ tay.

Triệu Phổ nhướng mi —— Thì đó!

Công Tôn cũng tán thưởng gật đầu, “Người thật là có chút trị quốc chí sách.”

Triệu Phổ nhếch khóe miệng, “Được rồi thư ngốc, nói ta có gì cũng được, nghìn vạn lần đừng nói ta có trị quốc chi sách, ta nghe mấy chữ đó thì răng lại đau.”

Công Tôn cười lắc đầu, thay đổi chủ đề nói chuyện, hỏi Triệu Phổ, “Đúng rồi, thế nhân không phải đều nói Lý Nguyên Hạo là Tây Hạ minh chủ sao? Tại sao người nói hắn là nhân tra?”

(“nhân tra” là một từ ngữ thời thượng, chủ yếu dùng để miêu tả những kẻ phẩm hạnh bại hoại đạo đức thấp kém, biểu thị ý nghĩ kỳ thị, giải thích theo từ điển là: Cặn bã trong xã hội loài người. Ta định dịch là “một tên cặn bã” nhưng nếu thế thì Tiểu Tứ Tử không thể không hiểu nên để nguyên gốc.)

“Hà.” Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, nói, “Thư ngốc, đừng bị tin đồn này lừa, Lý Nguyên Hạo là một nhân tra.”

“Nhân tra là sao?” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt.

“Chính là một kẻ thấp hèn so với hỗn đản phôi đản còn không đáng một đồng!” Triệu Phổ nghiêm túc nói.

“Nga...” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, tâm nói, còn có người xấu như vậy a?

“Hắn xấu xa như thế nào?” Công Tôn thắc mắc.

Triệu Phổ thở dài, nói, “Cái tên Lý Nguyên Hạo này, quả thật rất có tài, chỉ là có vài chỗ vốn sinh ra đã kém cỏi còn có chút khinh suất. Lý Minh Đức cha hắn kỳ thực làm người còn đỡ, vẫn đối Tống xưng thần, cũng tương đối bản phận không thích chiến tranh chủ trương nghỉ ngơi lấy sức, tình huống của quốc nội Tây Hạ cũng không tồi. Có điều Lý Nguyên Hạo này không giống, dã tâm mười phần a. Có người nói hắn vừa đến mười tuổi,

đã hỏi, ‘vì sao người Đại Tổng sống ở nơi thổ nhưỡng màu mỡ như vậy, chúng ta sống lại là hoang mạc?’”

Công Tôn suy nghĩ một chút, tán thán, “Một hài tử mười tuổi đã có thể hỏi như vậy... rất không tồi, sao lại là nhân tra?”

Triệu Phổ nói, “Nga, ta khen hãn trước hai câu, một hồi nói về nơi bỏ đi của hãn, không vội, chỗ tốt của hãn cũng không nhiều.”

Công Tôn cảm thấy buồn cười, Triệu Phổ tựa hồ có chút chán ghét Lý Nguyên Hạo.

“Lý Nguyên Hạo có dã tâm hơn Lý Minh Đức, cũng rất thích văn hóa của người Hán, đọc rất nhiều sách của người Hán, còn có thể thỉnh một ít phu tử tinh thông lễ nghi Hán tộc học thức uyên bác đến giảng bài cho hãn.” Triệu Phổ nói tiếp.

“Ai nha, đó không phải người có tài làm thiên cổ minh quân sao?” Công Tôn giật mình không ngớt.

Triệu Phổ cười, “Đây là ưu điểm duy nhất trên cả người hãn từ đỉnh đầu cho tới bàn chân, còn mấy cái khác toàn là khuyết điểm!”

Công Tôn sững sốt, chợt nghe Tiểu Tứ Tử hắc hắc cười hai tiếng.

“Nhiều khuyết điểm như vậy?” Công Tôn giật mình.

Triệu Phổ gật đầu, nhất nhất đưa ra ví dụ cho y, “Đầu tiên, hãn trông xấu xí!”

Công Tôn bật cười, “Đây cũng coi như khuyết điểm a?”

“Thì đó!” Triệu Phổ nhướn mày, “Tướng do tâm sinh, Lý Nguyên Hạo trông rất hung ác dữ tợn!”

Công Tôn gật đầu, hỏi, “Tiếp đi?”

“Thích giết chóc, tham lam, háo sắc!” Triệu Phổ nói, “Lý Nguyên Hạo háo sắc là có tiếng đó!”

“Ai nha, là lưu manh nha.” Tiểu Tứ Tử xen mồm.

Triệu Phổ gật đầu, “Không chỉ vậy, là lão lưu manh a!”

Công Tôn nhú mày, “Ba điểm này là vết thương trí mạng của quân vương a, lịch triều lịch đại, vương triều bị diệt đại thể là bởi ba điểm này, Lý Nguyên Hạo dĩ nhiên đều dính cả, quả thật những cái khác sẽ bị triệt tiêu!”

“Cho nên cả đời hẳn không qua được dã lư* đó.” Triệu Phổ khinh miệt bĩu môi.

(anh chửi xéo tộc Gia Luật của Liêu quốc ấy mà, “dã lư” và “Gia Luật” đọc na ná)

Công Tôn lại nghĩ tới ‘dã lư’ lần trước có ý với Triệu Phổ, liền yếu ớt liếc hẳn một cái, “Đúng vậy, dã lư đều tâm tâm tương tích với người.”

Triệu Phổ sững sốt, mỉm cười xáp qua, hỏi, “Sao hả thư ngọc, ghen a?”

Công Tôn hung dữ lườm hẳn một cái, không lên tiếng.

“Thư ngọc, trong lòng ta chỉ có một mình người!” Triệu Phổ sấp tới, điềm tĩnh cười, “Ta muốn ‘khốn giác’ với người!”

“Người nói gì đó!” Công Tôn hoảng lên, Tiểu Tứ Tử còn ở bên cạnh mà, mặt đỏ bừng.

“Mấy ngày nay ta mới học được một phương ngôn miền nam.” Triệu Phổ hắc hắc cười, “Thụy giác là khốn giác, ngân hảo thì gọi là quản hảo.”

(Thụy giác và khốn giác đều là ngủ, nhưng “thụy giác” là từ thông dụng, “khốn giác” là tiếng địa phương, mà chữ “khốn” nghĩa là vây hãm, ý Phổ ca là muốn vây khốn ‘ai đó’ trên giường^^ .

“Ngận hảo” là ‘rất tốt’, “quản hảo” là tiếng địa phương đồng nghĩa, nhưng “quản” là phụ trách, ý Phổ ca là phụ trách tốt ‘chuyện gì đó’ =)) Chơi chữ ghê thật!)

Tiểu Tứ Tử lại hắc hắc cười, Công Tôn trừng Tiểu Tứ Tử, “Người cũng sắp thành tiểu lưu manh rồi, đừng mãi cùng hăn học!”

Tiểu Tứ Tử tiến đến trong lòng Triệu Phổ đòi hăn bế, Triệu Phổ tiếp nhận, nâng Tiểu Tứ Tử lên để bé ngồi lên cổ mình, hai cẳng chân nhỏ mập mập lắc lư trước ngực.

Tiểu Tứ Tử hưng phấn cười tí, hảo cao nha!

Triệu Phổ mang theo bé chạy về phía trước, nói cười với bé.

Công Tôn ở phía sau đi tới, Tiểu Tứ Tử gần đây thực sự có nhiều việc vui vẻ a.

.

Mọi người càng đi càng thấy náo nhiệt, liền phát hiện có chút bất tri bất giác, đã đi tới bến đò, phóng tầm mắt nhìn, trước mắt là đèn đóm huy hoàng rực rỡ một khoảng trời.

“Oa!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay nói, “Thật nhiều thuyền lớn nha!”

Công Tôn cũng giật mình, chỉ thấy bên ngoài bến đò, thuyền đầy một vùng, thuyền nối thuyền đều dùng thiết liên (xích sắt) buộc cùng một chỗ, liên tục đến bờ bên kia, khiến toàn bộ bến đò đông đúc chật ních. Trên thuyền hoa treo đèn lồng sắc sỡ, chính giữa là một lô đài thật lớn, đang có

người luận võ, một bên còn có làm xiếc mãi nghệ, trên đài xa xa có người nói thư xướng hí, đương nhiên, còn có một khu đánh bạc lớn và xướng liêu (ổ chứa), một lầu các ở một chỗ cao to chính giữa, bên trong người vào người ra, tựa hồ là một tửu lầu.

“Đi vào trong đó đi.” Bạch Ngọc Đường giơ tay chỉ chỉ, “Nói về tin tức, nơi đó tương đối tập trung!”

Tất cả mọi người gật đầu, Tiểu Tứ Tử ngồi ở cao cao, nhìn bốn phía đèn màu sắc sỡ ngay bên cạnh, cười tủm tỉm.

Triệu Phổ sợ bé bị đèn nóng, lập tức bế bé xuống, Triển Chiêu đi phía trước, vươn tay đón lấy bé. Người ở đây phẩm chất hỗn tạp, Công Tôn không công phu, Triệu Phổ rảnh rồi chiếu cố y, Tiểu Tứ Tử hẳn sẽ chiếu cố giúp.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu ngồi trên cánh tay Triển Chiêu, nhỏ giọng hỏi, “Miêu Miêu?”

Triển Chiêu nhìn bé, “Chuyện gì vậy?”

“Mới vừa nãy, ta lại thấy những người đó nữa.” Tiểu Tứ Tử thấp giọng nói, “Chính là Minh Minh bọn họ!”

“Minh Minh?” Triển Chiêu sững sốt, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Người nói là bọn Tiết Minh? Bọn họ cũng theo tới sao?”

“Đúng nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Ở phía sau, xen lẫn trong đám người, Cừu Cừu hình như ‘mẽ’ có phát hiện.”

Triển Chiêu gật đầu, nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường.

“Đại khái là còn chưa hết hy vọng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bất quá ta nghe được một ít tin đồn.”

“Tin gì?” Triển Chiêu cười, “Bạch ngũ gia, rất ít khi nghe người nói chuyện thị phi của kẻ khác a.”

Bạch Ngọc Đường liếc hắt một cái, “VẬY người có nghe không a?”

“Nghe!” Triển Chiêu nhanh chóng gật đầu, “Ngũ gia nói có thể không nghe sao?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Tiết Minh người này, trước đây quả thật là Triệu gia quân, có điều hắn phản bội Triệu Phổ, Triệu Phổ tha chết cho hắn, nhưng hắn lại đi theo địch ngược lại hại Triệu Phổ, Triệu Phổ lại tha chết cho hắn, hắn ngược lại thiếu chút nữa hại chết Triệu Phổ, sau đó bị Triệu gia quân truy sát, vẫn là Triệu Phổ tha chết cho hắn. Hắn lại mang người lưu lạc giang hồ, trải qua rất nhiều nơi, Liêu quốc, Tây Hạ, võ lâm Trung Nguyên, nơi nào cũng đã qua, thủy chung không có nơi cho hắn dung thân, hiện tại cùng một đám người hạ tam môn giang hồ qua lại, tạm cư làm môn hạ Tà Hữu Đạo.”

Triển Chiêu nhin không được nhú mày nói, “Đây căn bản là một tiểu nhân phản phục gia nô tam họ a!”

Bạch Ngọc Đường cười, “Triệu Phổ không chịu tin tưởng hắn, là có thể lý giải.”

Tiểu Tứ Tử nghe được, nắm nắm ngón tay thì thào nói, “Thì ra Minh Minh xấu như vậy, Cừu Cừu nhất định ghét hắn muốn chết, ta còn bảo Cừu Cừu nghe hắn nói.”

Triển Chiêu vỗ vỗ cái mông Tiểu Tứ Tử an ủi bé, xoay mặt hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nói lại, Triệu Phổ không giống loại người không quả quyết như vậy a? Vì sao ba lần thả Tiết Minh?”

Bạch Ngọc Đường nhìn phía sau một chút, thấy Công Tôn và Triệu Phổ còn ở xa xa, liền tiến tới thấp giọng nói, “Tiết Minh đã từng cùng Triệu Phổ

vào sinh ra tử, là hảo huynh đệ hăn từ trong bộ lạc mang đến, tình như thủ túc. Sở dĩ Tiết Minh tạo phản, là bởi vì muốn Triệu Phổ đăng cơ làm hoàng đế, Triệu Phổ không muốn, nhưng sự tình nháo lớn, sợ Tiết Minh bị hại, cho nên mới đuổi hăn đi. Nhưng Tiết Minh ban đầu hiểu lầm, đại khái vì yêu sinh hận, nghĩ là Triệu Phổ phản bội mình, cho nên liền phản lại... Sau đó hiểu rõ, còn muốn hồi hận đã muộn, vì vậy một đôi huynh đệ từng thân như mạng, cứ như vậy trở mặt thành thù.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Hảo huynh đệ cái gì, hảo huynh đệ sẽ bức bách huynh đệ mình làm chuyện hăn không muốn sao?”

Bạch Ngọc Đường thần nhiên cười cười, “Nhất dạng mẽ đường bách dạng nhân mà.”

(Cùng là ăn cơm để sống nhưng con người có rất nhiều loại)

“Đúng rồi.” Triển Chiêu đột nhiên khó hiểu, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Mấy tin tức này, người từ chỗ nào hỏi thăm được?”

Bạch Ngọc Đường cười, nói, “Hỏi tứ ca, trí nhớ của hăn về mấy chuyện này tốt lắm!”

Triển Chiêu liên tục gật đầu, lần sau sẽ hỏi thăm tứ ca chuyện khác.

Kỳ thực, cuộc đối thoại của hai người Triệu Phổ ở phía sau đã sớm nghe được, nhưng đành phải làm bộ không nghe được, để Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nói hết.

Công Tôn thấy Triệu Phổ thần sắc bất đắc dĩ, bèn nói, “Người có đôi khi sẽ thay đổi.”

Triệu Phổ nhìn y.

“Nhất thời hồ đồ mà thôi, người vẫn cứ tin tưởng cảm giác của bản thân, cũng không nhất định để ý tới cái nhìn của người khác.” Công Tôn nói, “Dù sao ta nghĩ người không sai.”

Triệu Phổ nhìn chăm chăm Công Tôn một lúc lâu, đột nhiên ôm cạo, “Thư ngọc, ta cảm động đến nỗi ngay lúc này đã muốn lấy thân báo đáp!”

“Biến!” Công Tôn đẩy hẳn ra, có chút xấu hổ.

Bốn người lúc này đã tới bên ngoài lầu các.

.

Tiến vào lầu các mới phát hiện, lầu thai (ban công) này là một vòng tròn, bốn mặt ba tầng lầu, có thể ngồi dùng bữa. Chính giữa có một mảnh đất trống, lôi đài đắp cao đang luận võ, bên cạnh đầy người, đang đặt cược, vội vàng đến âm ỉ.

Bọn Công Tôn lên lầu, đến lầu ba chọn một vị trí tương đối thanh tĩnh, ngồi xuống, tiểu nhị đến thượng trà, Công Tôn giúp Tiểu Tứ Tử gọi mấy món điểm tâm, mọi người nhìn xuống.

“Phụ thân, bọn họ đang làm gì?” Tiểu Tứ Tử cầm một khối bánh đậu xanh, hiếu kỳ hỏi Công Tôn, “Mọi người còn phải treo bài tử (thẻ bài), sau đó đánh bạc sao?”

Công Tôn khó hiểu, nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường nói, “Vây xem là vì bài bạc và xem luận võ, đánh lôi đài là vì bạc và danh lợi, mặt khác, ở đây hàng năm cũng sẽ có nhiều nhân tài mới của võ lâm xuất hiện...”

“Nhân tài mới xuất hiện?” Công Tôn và Triệu Phổ cũng không tính là người giang hồ, cho nên không quá minh bạch.

“Hàng năm, từng môn phái đều sẽ xuất ra khá nhiều người mới, những người này muốn làm thế nào để người khác biết đến mình, phải dựa vào tại thiên nhân lôi đài (lôi đài có sức chứa nghìn người) này đánh nhau.” Triển Chiêu nói, “Thiên nhân lôi đài này khắp Trung Nguyên các nơi đều có, chính là một lôi đài giống như vậy, mọi người mở bàn khẩu* để xem ai thắng, nếu thắng có thể treo bài tử lên, treo đến một tháng nếu không ai có thể đánh thắng hẳn, như vậy hẳn chính là nguyệt lôi (lôi chủ trong tháng)! Nhà cái còn có thể cho hẳn một số bạc, hẳn cầm bạc, mời nguyệt lôi nơi khác đến đánh, cứ như vậy đánh tới đánh lui, đổ tới đổ lui, lưu lại mấy người cuối cùng, có thể bước lên tân nhân bảng của võ lâm, còn có thể lấy được rất nhiều bạc.”

* (“bàn khẩu” là một phương thức cá độ, giống như cá độ đá banh ấy, có đặt cược và giấy tờ cam kết)

Công Tôn bật cười, hỏi, “Vậy hai người khi đó có đánh lôi đài không a?”

Công Tôn mới vừa hỏi xong, chợt nghe bên kia có người trả lời một cách xa xăm, “Sao có thể thế được, Nam Hiệp và Cẩm Mao Thủ, đó đều là lớp sau của danh môn, sư phụ bọn họ, đều là võ thánh nhân tiếng tăm vang đang đang* trong giang hồ, không như những kẻ từ khe suối kênh rạch chân đất đi ra như chúng ta, người ta trời sinh chính là đại hiệp, hơn mười tuổi đã danh chấn thiên hạ rồi!”

*(cái từ “đang đang” này là từ tượng thanh đó nha, không có ý nghĩa gì đặc biệt đâu)

Lời này nói không vang, nhưng chưa.

Công Tôn hiếu kỳ xoay mặt nhìn qua, chỉ thấy một nam tử, mặc một thân trường sam tím nhạt, có khí chất của võ nhân, bưng chén rượu tựa ở

lan can cách bọn họ không xa nhìn xuống, thấy Công Tôn nhìn hắn, hắn mỉm cười.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, trên mặt tựa hồ có chút phiền chán.

“Miêu Miêu, hắn là ai vậy?” Tiểu Tứ Tử thấy người nọ khi cầm cái chén, ngón tay điệu đà xếp thành hình hoa lan, tâm nói, nam nhân này sao lại như vậy, bèn cười, “Phụ thân người kia có phải gọi là ẻo lả hay không?”

Công Tôn vội ngăn cản Tiểu Tứ Tử, nơi này đều là võ nhân, không thể nói lung tung, lại nghe bên kia có một đại hán rống lên một tiếng, “Chứ sao nữa, hắn chính là ẻo lả lừng lẫy danh tiếng trên giang hồ a, ha ha ha.”

Triệu Phổ nhìn trước sau một chút, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Ai vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhướng nhướng mi, Triển Chiêu thì lại lạnh lùng cười... Tâm nói, đêm nay phỏng chừng có chuyện vui!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 115: Bất Tốc Chi Khách (Những Vị Khách Không Mời)

Đột nhiên chạy đến mấy người giang hồ, khiến tràng diện trở nên rất phức tạp, Công Tôn và Triệu Phổ không tính là người giang hồ, không biết hai người này là ai, nhưng từ trong giọng nói của bọn họ, có thể nghe ra địch ý nồng đậm.

Công Tôn trong lòng muốn cười, kiểu nói chuyện này y từng nghe không ít, bên trong có một cỗ chua chua có thể nghĩ thấy được.

Bạch Ngọc Đường quá lười nhác để chú ý tới người như thế, cúi đầu tiếp tục uống trà, Triển Chiêu bế Tiểu Tứ Tử đến, dứt cao điểm vào miệng bé.

Mấy người giang hồ kia liếc mắt nhìn nhau, thấy Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không có biểu hiện gì, cũng cảm thấy không thú vị, ngượng ngùng rời đi.

.

Không bao lâu, Công Tôn thấy dưới lầu có không ít người châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ, có vài người còn đang nhìn lên phương hướng của bọn họ trên lầu.

Công Tôn khẽ nhú mày, Triển Chiêu nói, “Ân... Vừa nãy hẳn là hóa trang rồi hãy tới.” Bạch Ngọc Đường buông chén坦然 nói, “Người hóa thành tro bọn họ cũng nhận ra người.”

Triển Chiêu cười mà không nói, lắc lắc đầu tiếp tục uống trà.

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Chuyện gì xảy ra a?”

Triệu Phổ nói, “Triển Chiêu là từ giang hồ đến triều đình, trên giang hồ không ít người có định kiến với hắn, hắn xuất hiện ở chỗ này, nói rõ là có tổ tụng có thị phi, cho nên tất cả mọi người khẩn trương.”

“Sớm biết vậy ta đừng tới.” Triển Chiêu nói, “Như vậy sẽ không hỏi thăm được tin tức gì.”

“Vậy cũng không chắc.” Bạch Ngọc Đường nói, chỉ chỉ dưới lầu.

Mọi người nhìn xuống dưới, chỉ thấy người dưới lầu, cơ bản chia làm hai phái, gương cung bạt kiếm, một phái là người của Tà môn, vừa nhìn chính là tà môn ma đạo, còn một phái phỏng chừng là giang hồ chính nghĩa võ lâm nhân sĩ, mỗi người ưỡn ngực gân bụng vừa nhìn chính là danh môn chính phái.

Hai bên rõ ràng là đang bài bạc, kỳ thực là âm thầm phân cao thấp.

Vốn một bọn tựa hồ là Tà môn dáng vẻ bệ vệ có vẻ hơi kiêu ngạo, nhưng bọn Triển Chiêu vừa tới, người của danh môn chính phái lập tức ưỡn gân bụng —— Có thể nói như vậy, Triển Chiêu thì coi như quy phục Khai Phong phủ, Bạch Ngọc Đường tính tình quái dị không dễ tiếp cận, nhưng có một điểm khẳng định không sai —— Chính là hai người bọn hắn đều là chính nghĩa chi sĩ, đại hiệp hành hiệp thiên hạ, thuộc về chính phái.

Đương nhiên, mọi người cũng chú ý tới Triệu Phổ và Công Tôn cùng ngồi một chỗ với bọn họ.

Triệu Phổ đến khiến cho rất nhiều người chú ý, người giang hồ mà, liếc mắt là có thể nhìn ra công phu của Triệu Phổ rất cao, nhưng đoán không ra thân phận của hắn, nhưng thật ra có vài người tin tức linh thông, biết Cửu

vương gia Triệu Phổ đang ở vùng này, cùng Triển Chiêu, Bao Chứng bọn họ có giao tình.

Kể từ đó, tất cả mọi người hoài nghi —— Chẳng lẽ đây là hôi mắt Tu La Triệu Phổ?

Rất nhanh, những người giang hồ này thu hồi ánh mắt soi mói, tiếp tục quan tâm trên lôi đài, những tân tú (nhân tài mới) đang tranh đấu đến người sống ta chết.

Triển Chiêu nhìn xung quanh, tựa hồ nhìn thấy ai đó, nhoẻn miệng cười, vươn tay cầm lấy một củ lạc trên bàn, đan chỉ bắn ra...

Củ lạc vù một tiếng bay ra ngoài.

Triệu Phổ khó hiểu, nhìn xuống, chỉ thấy một lão nhân thấp lè tè, còn thấp hơn cả Tiểu Tứ Tử, xoa đầu, giống như một quả cầu lăn ra bên ngoài, hoang mang luống cuống.

Bạch Ngọc Đường vươn tay cầm lấy một chiếc đĩa, vung ra ngoài...

Chiếc đĩa trực tiếp cắm vào trong tóc lão nhân kia, phồng chùng còn sượt trầy da trên đỉnh đầu của lão, đau đến lão giật bắn.

Lão đầu quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, liếc lão một cái.

Lão đầu không có cách nào, đành ngoan ngoãn đi lên lầu, tới bên Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hành lễ với hai người, “Triển đại nhân, ngũ gia.”

Công Tôn hiếu kỳ nhìn lão, Tiểu Tứ Tử cũng rất hiếu kỳ, mở to hai mắt, tâm nói, người này sao lại lùn mà còn lão như vậy chứ?

Triệu Phổ nhớ tới, trên giang hồ có một Bách Sự Thông, gọi Mặc Trúc Nho, danh xưng Mặc Thù Nho, phỏng chừng chính là lão.

(“Trúc” đọc là [zhú], “Thù” đọc là [zhū] = lùn, nếu dịch theo kiểu hiện đại thì Mặc Thù Nho là Mặc Lùn đó =)))

“Mặc lão gia tử, người cũng tới giúp vui a?” Triển Chiêu rất hòa khí hỏi lão.

“Hắc hắc.” Mặc Trúc Nho cười hai tiếng, “Dạ đúng vậy, ở đâu có náo nhiệt thì ở đó có ta, tất cả mọi người đều biết.”

“Vậy lần náo nhiệt này là chuyện gì xảy ra, người rõ ràng sao?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Ai nha, Triển đại nhân cũng là người từng trải, giữa thượng tam môn và hạ tam môn vốn có hiềm khích, người không muốn gặp ta ta không muốn thấy người, vừa thấy mặt là gương cung bạt kiếm rất là bình thường a.”

Thấy lão đầu lựa lời mà nói với mình, Triển Chiêu mỉm cười, “Sự cố lần này khơi mào như thế nào?”

“Ha hả.” Lão đầu cười khan vài tiếng, “Nhị vị a, không thể a.”

“Có ý gì?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu.

“Ta nói ra rồi sau này làm sao lẩn lộn trên giang hồ đây, nhị vị ngài biết quy củ a, ta cũng không có võ công cái thế như nhị vị, người khác muốn lấy mạng nhỏ của ta thì rất dễ dàng.” Lão đầu vẽ mặt đau khổ, nói, “Bất quá, nếu nhị vị ngài mở miệng, ta không chừa cho chút mặt mũi thì đúng là không biết tốt xấu.” Suy nghĩ một chút, lão đầu vươn ngón tay, ở trên bàn vẽ vài nét, sau đó cười bỏ đi.

Bọn Triển Chiêu đều cau mày, Triệu Phổ không thấy rõ, hỏi Công Tôn, “Viết cái gì?”

Công Tôn trầm mặc một hồi, nói, “Tào*!”

Tiểu Tứ Tử đột nhiên nói, “Phụ thân không nên nói lời thô tục.”

“Khụ khụ...”

Triển Chiêu bị sắc nước trà, Công Tôn dờ khóc dờ cười, lần sau không thể để Tiểu Tứ Tử cùng đám ảnh vệ chơi cùng một chỗ, sẽ học mấy thứ bậy bạ.

Triệu Phổ thì lại cười, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, biết lời thô tục đó ý là gì không?”

Tiểu Tứ Tử mặt đỏ hồng nói, “Ân, ngày đó Chi Chi nói, ý là tương tương lại nhượng nhượng**.”

* (“Tào” [cáo] từ này quá nhiều quá nhiều nghĩa, theo ý của Tiểu Tứ Tử nói bên trên thì tức là em đã nghe nhầm, “Tào” đọc gần giống với “thao” [cào], một trong những nghĩa của từ là “động tác mà đàn ông giao hợp” =///= giới học sinh bên Trung hay mượn chữ tào này để nói bậy.)

** (“tương tương lại nhượng nhượng”, từ này chưa có ai định nghĩa một cách rõ ràng và cụ thể, nhưng cứ hiểu theo nghĩa ‘bình dân’ hay nói, “sờ sờ mó mó”, “vuốt vuốt ve ve”, “ôm ôm cọ cọ”, nói chung là chuyện âu yếm...)

Tất cả mọi người bị bé chọc cười, tâm nói, giải thích này của Tử Ảnh cũng đủ ghê gớm.

“Tào?” Mọi người cười xong trở lại chính đề, Triệu Phổ hỏi, “Là vì chuyện Tào bang bị diệt, chính phái muốn báo thù Tà môn sao?”

“Năm đó, nếu như thật sự muốn truy cứu, Tà môn đáng chết, chính phái cũng không đáng sống mà?” Bạch Ngọc Đường xa xăm nói, “Hại người chính là hai phía! Tà môn hạ sát thủ, chính phái thấy chết mà không cứu, nếu ta muốn báo thù, hai bên cùng nhau giết!”

Triển Chiêu sửng sốt, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người cũng nghĩ báo thù thì sẽ làm như vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng cười, “Đang êm đẹp, vô phong tam xích lăng*, ai tin.”

*(không có gió nhưng sóng cao ba thước, ý nói đó là chuyện không đúng sự thật, khó tin tưởng)

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Công Tôn gật đầu, “Chuyện này, phía sau tựa hồ có người muốn từ từ vạch trần vụ án đã phủ đầy bụi này.”

Triệu Phổ sờ sờ cằm, hỏi, “Vậy có người nào giống ta, nghĩ rằng Từ Thái Phượng xuất hiện rất đột nhiên hay không?”

Tất cả mọi người trầm mặc, Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu cũng cười, “Đều muốn đạt được cùng một mục đích sao?”

Công Tôn nhíu mày, “Vô duyên vô cớ lại tìm tới Bàng thái sư cướp sắc, còn cho chúng ta thấy thiên táng khanh năm đó... Từ Thái Phượng này quả thật là không đơn giản, bây giờ suy nghĩ một chút, cảm thấy sự xuất hiện của nàng khá là gượng ép a.”

Đang nói, đột nhiên nghe được dưới lầu một trận rối loạn.

Mọi người cúi đầu xem, chỉ thấy trên lôi đài đột nhiên lui lên một người trẻ tuổi, một cước đá lăn hai tân tú đang luận võ, đứng ngay chính giữa.

Người nọ thoát nhìn chưa đến hai mươi, mặc một bộ hắc sắc y phục, kỳ lạ nhất chính là, mái tóc đỏ rực như máu, thoát nhìn cực kỳ quỷ dị.

“Các vị võ lâm tiền bối, giang hồ bằng hữu.” Người nọ đối bốn phía chấp tay, nói, “Tại hạ họ Cừu, gọi Cừu Thiên Hải, mới vào võ lâm Trung Nguyên, muốn thỉnh giáo các vị tiền bối một việc.”

Đám giang hồ dưới đài đều ồ ào, ý bảo lẫn xuống đi.

Cừu Thiên Hải thì da mặt dày cười cười, nói, “Trong võ lâm Trung Nguyên, môn phái nào lớn nhất công phu cao nhất a? Gọi hã đi ra, chúng ta so chiêu.”

Hã vừa nói xong, toàn trường ồ lên, nhiều người đều cười nhạo tiểu tử này không biết trời cao đất rộng.

Triển Chiêu nhìn nhìn thân pháp của hã, hỏi, “Người này tựa hồ không phải người Trung Nguyên.”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, “Tây Hạ.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Khăng định như thế?”

Triệu Phổ thản nhiên cười, “Ân, Tây Hạ võ sĩ Cừu Thiên Hải mà, ta từng gặp hã bên cạnh Lý Nguyên Hạo.”

“Quen à?” Công Tôn giật mình, “Hã tại bên cạnh Lý Nguyên Hạo, vậy chẳng phải là đại nội thị vệ của Tây Hạ?”

Triệu Phổ nhún vai, “Ai biết a, thẩm mỹ của Lý Nguyên Hạo rất cổ quái, nói không chừng là tiểu thiếp của hã.”

Tất cả mọi người dở khóc dở cười, Triển Chiêu nói, “Tìm một nam nhân làm tiểu thiếp? Người nói là nam sủng?”

Triệu Phổ chớp chớp mắt, một lát mới lắc đầu, nói, “Không a, là một ả đàn bà.”

“Hả?” Tất cả mọi người mở to hai mắt, Triển Chiêu nhìn nhìn Cừu Thiên Hải kia, lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, giơ một ngón tay chỉ vào, “Sao thế được!”

Bạch Ngọc Đường nổi giận, trừng hẳn, “Mèo chết tiệt, người chỉ vào ta làm gì?”

Triển Chiêu nhỏ giọng nói thầm một câu, “Chỉ là nghĩ người cũng không phải, không lý nào hẳn lại là...”

Nói còn chưa dứt, chỉ thấy gương mặt tuần tú của Bạch Ngọc Đường xám ngắt dùng ánh mắt như muốn đục thủng mà nhìn hẳn, Triển Chiêu vội thay bằng nụ cười, đổi chủ đề, hỏi Triệu Phổ, “Võ sĩ Tây Hạ, vì sao lại đến Trung Nguyên gây sự?”

Triệu Phổ cười gượng một tiếng, “Chỉ sợ thiên hạ bất loạn mà.”

Đang nói, chợt nghe được thang lầu ầm ầm vang dội, tựa hồ có nhiều người đi lên.

Không bao lâu, trong nhĩ gian có hơn mười mấy người, tìm vị trí đối diện bọn Triệu Phổ ngồi xuống, vừa ngẩng đầu, đúng lúc cùng bọn Triệu Phổ chạm mặt, những người đó đều ngậy ngấn cả người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy những người này hình thù quái dị, ăn mặc tuy là người Trung Nguyên, nhưng tướng mạo hẳn là ngoại tộc.

“Ô!” Một tên hoàng mao (lông vàng =)), ý là tóc vàng đó mà) trẻ tuổi độ khoảng ba mươi tựa hồ là lão đại, cả một đầu tóc giống như cương châm (kim thép), liếc mắt thấy Triệu Phổ, liền nháy lên, “Ai u, đều nói hôm nay xuất môn gặp quý nhân, đây không phải Cửu vương gia Triệu Phổ sao?”

Mấy người khác cũng đều giật mình nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn nhìn hoàng mao nọ, sờ sờ cằm, “Hình như từng gặp ở đâu rồi.”

Hoàng mao nọ dở khóc dở cười, “Vương gia, ngài là quý nhân hay quen chuyện a, bất quá cũng không sao, chúng ta cũng không phải đến tìm ngài gây phiền phức, hôm nay ngẫu ngộ mà thôi.”

Triệu Phổ đối Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhướng nhướng mi, ý bảo —— Hẳn là không phải tìm ta.

Mấy võ sĩ Tây Hạ đó lại nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, trao đổi ánh mắt một chút, suy đoán thân phận của hai người. Hoàng mao kia có chút do dự, tựa hồ muốn đi, xem ra hôm nay thiên bất thời địa bất lợi, nhân cũng bất hòa a.

Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, “Phụ thân bọn họ là ai?”

Công Tôn còn chưa kịp nói, chợt nghe bên kia có tiếng người hùng hổ hét to, “Ha ha, oa oa này trắng mập mập lại mềm, nhất định ăn ngon!”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe, xoay mặt nhìn qua, chỉ thấy trong đám người Tây Hạ có một đại bàn tử, tướng mạo hung ác diện mục dữ tợn, đang ngoác mồm cười, hai cái răng cửa trong miệng dài hết cỡ, thoát nhìn hung hãn dị thường, cầm trên tay cây đại bổng chùy (chày gỗ), đang quan sát mình.

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử sợ hãi, chui vào lòng Công Tôn.

Bàn tử nọ vui vẻ, hét lên, “U... Phụ thân người cũng non như người a, ha ha ha cùng nhau ă... Ngô.”

Chữ ă của hắn còn chưa ra khỏi miệng, chỉ thấy trước mắt có một vật gì đó nhoáng lên, một trận kinh phong... Chờ hắn hiểu được, chợt nghe

“keng” một tiếng giòn tan, trong miệng tê rần, vươn tay sờ một cái, một mồm máu, hai cái răng cửa rơi xuống.

Trên mặt đất có hai mảnh vỡ của nắp tách trà.

Người nọ che miệng ngồi xổm trên mặt đất ồn ào, “Ai nha, răng của lão tử a.”

“Chi chi!” Tiểu Tứ Tử chui vào trong lòng Công Tôn không dám nhìn, Thạch Đầu lộ đầu ra ngoài, hướng người nọ hung hăng kêu to, tựa hồ rất bất mãn việc hăn hù dọa Tiểu Tứ Tử!

Công Tôn hung hăng liếc mắt trừng người nọ, vỗ vỗ an ủi Tiểu Tứ Tử bị kinh hách.

Các võ sĩ Tây Hạ hai mặt nhìn nhau, Triệu Phổ buông tách trà không có nắp trong tay xuống, thản nhiên nói, “Giả Ảnh.”

“Tại.” Giả Ảnh không biết từ chỗ nào xuất hiện, đứng bên Triệu Phổ, Tử Ảnh bên cạnh ngồi xổm trên rào chắn cách đó không xa.

“Làm thịt tên mập này, kéo ra ngoài uy cầu.” Triệu Phổ nói xong, chỉ thấy Giả Ảnh chợt lóe mất dạng.

Bàn tử kia còn chưa phản ứng được, mái tóc bị người kéo lấy, thoáng cái bị kéo ra thật xa, Giả Ảnh đã vọt đến phía sau hăn.

“Lão nhì!” Một võ sĩ Tây Hạ muốn đuổi theo, đã thấy tử sắc thân ảnh chợt lóe, Tử Ảnh chặn lối đi của bọn họ.

Võ sĩ Tây Hạ nọ muốn ra tay, bị hoàng mao cầm đầu ngăn cản, “Dừng tay!”

Nói xong, hoàng mao quay đầu lại hành lễ với Triệu Phổ, nói, “Vương gia, người không biết không trách tội, tha cho hăn một mạng đi, ta chặt gãy

chân hần.”

Triệu Phổ lạnh lùng nhìn hần.

“Điều thứ hai.” Người nọ nói, “Lần này chúng ta không phải đối nghịch với vương gia, còn có nhiệm vụ trong người, vương gia chớ trách.”

Triệu Phổ nhìn hần một chút, nhẹ nhàng khoát khoát tay.

Giả Ảnh một cước đem bàn tử kia đá trở lại, “Cho người lăm mồm, hôm nay lời cho người đó!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau —— Đám người này xem ra không phải đến tìm Triệu Phổ. Nhưng, tại sao lại sợ hần như vậy?

Đám võ sĩ Tây Hạ kia đã thu liễm, vội đi đến nơi xa một tí ngồi xuống.

Dưới lầu, cũng đã có tân tú của võ lâm Trung Nguyên lên đài cùng võ sĩ Tây Hạ kia luận võ.

“Vương gia.” Giả Ảnh nói bên tai Triệu Phổ, “Vừa nãy biên quan bên kia báo lại, Lý Nguyên Hạo phái ít nhất một trăm cao thủ tiến vào Trung Nguyên.”

Triệu Phổ nhú mày, gật đầu ra hiệu đã biết.

Công Tôn lo lắng, “Võ sĩ Tây Hạ đến nhiều như vậy làm cái gì?”

“Phô trương thanh thế mà.” Triệu Phổ nói, “Lý Nguyên Hạo từ trước tới nay thích làm mấy thứ này.”

“Những võ sĩ Tây Hạ này hình như rất sợ người.” Công Tôn hỏi tiếp.

Triệu Phổ thần nhiên cười một cái, “Bọn họ sợ không phải ta, là Lý Nguyên Hạo.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, không rõ.

Triệu Phổ vươn tay bế Tiểu Tứ Tử qua, nói, “Chắc chắn Lý Nguyên Hạo phân công cho bọn họ nhiệm vụ khác, đồng thời dặn, bảo bọn họ chớ chọc ta, nếu như bọn họ không làm theo, trở về có thể còn thảm hơn cả đứt tay đứt chân nhiều.”

Công Tôn cũng nhú mày, thì ra Lý Nguyên Hạo đúng như lời Triệu Phổ nói, là một bạo quân.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Triệu Phổ, cũng không ngại người như vừa nãy, lòng vẫn còn sợ, vừa nãy người kia thật đáng sợ, hình như thực sự ăn thịt người.

Triệu Phổ nhìn không được mà cười, nhéo nhéo má bé, nói, “Tiểu Tứ Tử, không cần sợ, những người đó không có gan đó, bọn dù có xếp chồng lên một khối cũng không đánh lại Cửu Cửu nhà người.” (giống như siêu nhân kết hợp =)))

Tiểu Tứ Tử sau khi nghe xong, tâm trong nháy mắt hạ xuống, dựa vào lòng Triệu Phổ gật đầu, “Ân, Cửu Cửu lợi hại nhất! Hảo phụ tử (hôn phụ) của phụ thân.”

“Ha ha ha...” Triệu Phổ bị Tiểu Tứ Tử chọc cười ha ha, Công Tôn thì lại nhăn mặt, Tiểu Tứ Tử thật là, cánh tay càng lúc càng ngoặt ra bên ngoài nhiều hơn (ý là theo zai của cha mà bỏ cha)!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 116: Xuất Lai Hỗn Trì Tào Yếu Hoàn (Đi Ra Gây Rối Sớm Muộn Cũng Tiêu)

Người Tây Hạ hiển nhiên là vì khiêu khích võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên mà đến, nhưng lần này tới có chút đột nhiên, khiến bọn Triệu Phổ trong nhất thời không đoán được gì, đến tột cùng là xuất phát từ mục đích gì?

Lại ngồi một hồi, Triển Chiêu nhìn ra chút môn đạo, nói với mọi người, “Các người nhìn kỹ, rất nhiều đại môn phái của võ lâm Trung Nguyên, đều phái người ở bên ngoài quan sát, tựa hồ có hoạt động lớn nào đó.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày gật đầu, “Không dưới mười môn phái, mà còn là đại phái hơn ngàn người, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Triệu Phổ đối với môn phái võ lâm gì đó không có khái niệm, bất quá nghe nhân số, một vạn cao thủ cộng lại, quả thật cũng đủ hưng khởi một phen sóng gió.

Hắn lại nhìn xuống một chút, liếc mắt nhìn thấy chút khang khác, bèn nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Ô a.”

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn nhìn hắn.

“Không chỉ người Tây Hạ a, Liêu quốc, Hồi Hột tộc, Đại Lý, ngay cả tiểu tộc Tây Nam, tựa hồ đều phái người đến.” Triệu Phổ chỉ cho mọi người thấy.

Bọn họ nhìn xuống phía dưới, phát hiện y phục ăn vận đều có khác biệt.

“Đây là muốn mở anh hùng đại hội a, hay là muốn mở võ lâm đại hội?” Triển Chiêu kinh ngạc hỏi Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu, “Không biết a, ta chưa từng nghe chút tin tức nào cả.”

“Nhiều người như vậy sẽ không là vô duyên vô cớ tới chứ? Chẳng lẽ là có người triệu tập?” Công Tôn hỏi.

“Vừa nãy lão đầu lưu lại chữ ‘Tào’ kia...” Triển Chiêu trầm ngâm một hồi, hỏi, “Chẳng lẽ là bởi vì oan án của Tào bang, bọn họ mới tụ tập tới cùng nhau?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Tìm người hỏi một chút sẽ biết.” Nói rồi đứng dậy.

Triển Chiêu cũng theo ra ngoài.

Công Tôn thấy hai người rời đi, liền hỏi Triệu Phổ, “Bọn họ...”

“Để bọn họ đi đi, người giang hồ tự nhiên có phương pháp của người giang hồ.” Triệu Phổ cười cười, cầm lấy một củ lạc bóc vỏ, đưa cho Tiểu Tứ Tử trong lòng, Tiểu Tứ Tử theo thói quen mở củ lạc ra, phân nửa đút vào miệng, phân nửa khác thì cho Thạch Đầu, một lớn một nhỏ nhóp nhép nhai, cười tùm tùm đối mặt.

Triệu Phổ gật đầu, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, thói quen này tốt lắm, có thứ tốt, lưu một nửa cho mình, còn một nửa thì cho bằng hữu.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, nhéo nhéo Thạch Đầu, “Tiểu Tứ Tử thích Thạch Đầu nhất, còn thích hơn Tiểu Lương Tử nữa, thích gấp trăm lần!”

Thạch Đầu chi chi kêu.

Công Tôn giờ mới nhớ tới, hỏi Triệu Phổ, “Đúng rồi, Tiểu Lương Tử đi đâu vậy? Mấy ngày nay không thấy, nó không nhớ Tiểu Tứ Tử sao?”

“Hừ!” Tiểu Tứ Tử vẻ mặt mất hứng.

Triệu Phổ nói, “Nga, ta bảo nó mấy ngày nay luyện cơ bản công, nó luyện công phu cũng hơi nhiều chút, thắng tại điều kiện tốt, có điều hiện tại vào độ tuổi này mỗi ngày cùng Tiểu Tứ Tử quần quýt lấy nhau quá đáng tiếc. Lô đại tẩu giúp ta trông coi nó, lần này nó khổ luyện mỗi ngày, phỏng chừng đợi chúng ta xử lý xong mọi chuyện, cơ bản công của nó cũng luyện được, đến lúc đó dạy công phu rất dễ...”

Triệu Phổ nói còn chưa dứt, thì thấy Tiểu Tứ Tử vẻ mặt ai oán nhìn mình, như vậy là hỏi —— Cái gì gọi là cùng Tiểu Tứ Tử quần quýt lấy nhau? Tiểu Tứ Tử không có làm chuyện nghiêm chỉnh sao chứ?

“Ách...” Triệu Phổ vươn tay捏 mặt Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người chỉ cần phụ trách khả ái là được rồi, chuyện khác đều giao cho Tiểu Lương Tử, sau này nó phụ trách chiếu cố người.”

Tiểu Tứ Tử đỏ mặt, “Thật sao?”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, “Đây là tự Tiểu Lương Tử nói đó, nó muốn sau này chiếu cố người suốt cả đời, cho nên bây giờ nhất định phải chăm chỉ khổ luyện a.”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, không tức giận Tiểu Lương như vậy nữa, suy nghĩ suy nghĩ, một hồi mang theo thức ăn, đi thăm Tiểu Lương Tử là được rồi.

.

Chưa qua bao lâu, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã trở về.

Triệu Phổ và Công Tôn thấy thần sắc của hai người, liền liếc mắt nhìn nhau —— Xem ra có chút không ổn a.

“Thế nào?”

Hai người vừa ngồi xuống, Công Tôn liền hỏi.

Triển Chiêu hạ giọng nói với mọi người, “Không phải chủ động tới, đều là bị ép!”

“Là sao?” Triệu Phổ thắc mắc.

“Các đại môn phái đều có thứ trọng yếu bị mất!” Bạch Ngọc Đường nói, “Có vài môn phái là thiếu trang chủ, có vài nơi là trấn bang chi bảo, cũng có vài nơi là võ công bí tịch... Nói chung, chính là bị nhân sĩ bất minh trộm đi, muốn lấy lại, mấy ngày nay tới Tùng Giang phủ một chuyến liền minh bạch.”

“A?” Công Tôn nghe xong rất là khó hiểu, “Nói như vậy, là có người trộm tập người của giang hồ các phái tới Tùng Giang phủ?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Vậy người Tây Hạ và Liêu quốc tới làm chi?” Triệu Phổ phiền muộn.

“Đều đã đánh mất vài thứ, về phần là cái gì, việc này không biết được.” Triển Chiêu cười nói, “Hay là Lý Nguyên Hạo đã đánh mất là được.”

Triệu Phổ bật cười.

“Vậy vì sao người của chính phái và Tà môn nổi lên xung đột?” Công Tôn hỏi.

“Hai bên tựa hồ cũng không biết vật của mình bị ai trộm, nhưng người của Tà môn nói là võ lâm nhân sĩ chính phái trộm, mà chính phái lại nói là Tà môn trộm, về phần tình hình cụ thể thế nào thì không rõ lắm, bây giờ còn rất loạn.” Triển Chiêu nói, “Mà điểm giống nhau duy nhất, chính là tại hiện trường vật bị mất, để lại một chữ ‘Tào’ bằng máu.”

“Nga...” Công Tôn rút cuộc minh bạch, gật đầu, “Khó trách, có thể thấy được, gần đây Bao đại nhân một lần nữa bắt đầu tra vụ án của Tào bang. Tà môn nghĩ, là võ lâm nhân sĩ chính phái mượn cơ hội này trả thù bọn họ, mà chính phái lại cho rằng Tà môn là bởi vì vụ án truyền ra, cho rằng chính phái đi mật cáo cho nên trả thù.”

“Nói chung đều là từng làm chuyện không hay, nghi thần nghi quỷ.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng cười, “Nếu không cũng không đến mức biến thành như vậy.”

“Vậy liên quan Tây Hạ và đám ngoại tộc là chuyện gì?” Công Tôn có chút khó hiểu.

“Điểm này chúng ta cũng đã hỏi.” Triển Chiêu nói, “Có người nói, năm đó cũng không phải đơn thuần là giang hồ tư oán và Tà môn nương tựa triều đình, trong đó tựa hồ có chút dính dáng, cho nên nói, ngoại tộc đều không phải ngoan ngoãn tới rồi sao?”

Triệu Phổ nhượng mày, cười lạnh nói, “A, nợ thì phải trả, nhưng vài trăm mạng người... Đúng rồi, Từ Thái Phượng có từng xuất hiện hay không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu, “Tựa hồ không ai nhắc tới nàng ta, có vẻ không liên quan quá nhiều đến việc này.”

.

Mọi người lại ngồi một hồi, chỉ thấy võ lâm nhân sĩ dưới lầu đánh nhau túi bụi, Bạch Ngọc Đường cảm thấy mất mặt, liền hỏi Triển Chiêu, “Đi chưa?”

Triển Chiêu gật đầu.

Bọn Triệu Phổ đều định đứng dậy thì thấy Công Tôn có chút suy tư ngồi tại chỗ.

“Ai, thư ngốc.” Triệu Phổ nhìn y, “Sao vậy? Khó chịu?”

Công Tôn phục hồi tinh thần lại, lắc đầu, nói, “Không phải, ta nghĩ đến chút chuyện.”

“Có phải phụ thân đói bụng không?” Tiểu Tứ Tử xoa xoa bụng, “Tiểu Tứ Tử cũng đói bụng.”

“Vậy đi ăn cơm.” Triệu Phổ ôm lấy Tiểu Tứ Tử, mọi người muốn rời thuyền hoa.

Mà hết lần này tới lần khác ngay lúc này, một võ sĩ Liêu quốc xem náo nhiệt bị chen đẩy ra, hướng tới Công Tôn sắp tông phải.

Công Tôn sững sốt, Triệu Phổ nhắc chân đạp hấn một cước... Võ sĩ nọ không chú ý, lão đảo một cái, đụng vào điểm tiểu nhị bên cạnh đang bưng nước nóng chuẩn bị pha trà... Cú va chạm này thật nguy, ấm trà bằng đồng trong tay điểm tiểu nhị bay đi... nước nóng văng tung tóe, tưới đầy lên những người xung quanh.

Những người giang hồ này bị nóng giật nảy mình, liền tránh sang một bên, đụng ngã người bên cạnh, còn giẫm lên chân người bên kia.

Vốn là, những người giang hồ này đây đó đã sẵn có hiềm khích, trong nhất thời, mọi người bắt đầu xô đẩy nhau.

Lần xô đẩy này, người chen người, đẩy nhau tới hướng lôi đài... Lôi đài này cũng là nhiều năm không tu sửa, bị đụng một cái, “ầm” một tiếng, toàn bộ lôi đài đều sụp xuống.

Kể từ đó, toàn bộ thuyền hoa tập hỗn loạn một mảnh.

Bọn Triệu Phổ cũng choáng váng.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “Người gặp rắc rối rồi...”

.

“Con mẹ nó ai đạp lão tử?!”

“Liều mạng với các người!”

“Các người là đám Liêu cầu, xem chiêu!”

“Tà môn kia, nạp mệnh đi!”

...

Chưa đến nửa chung trà nhỏ, thuyền hoa tập bắt đầu cào cấu quần thảo nhau.

Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường vừa thấy căn lầu này đã lung lay sắp sập, vội kéo mọi người chạy ra ngoài.

Mọi người chạy ra, bên trong đã đánh đến nóng như cái bếp lò. Mọi người kinh hồn chưa định, Triệu Phổ nói, “Ai da, ta chỉ tùy tiện đạp một cước.”

“Đi thôi vương gia.” Bọn Giả Ảnh túm Triệu Phổ ra bên ngoài, “Đã đánh tới ngoài kia luôn rồi!”

Bọn Triển Chiêu vừa thấy không còn cách nào, trước hết đành rời thuyền hoa tập.

Lúc này trận ẩu đả tại thuyền hoa tập này, chính tà hai phái càng thêm không đội trời chung, mà còn chôn xuống một tai họa ngầm. Sau đó không biết ai truyền ra ngoài, nói là bọn Triệu Phổ dẫn người đi đại náo thuyền hoa tập, gây xích mích để mọi người đánh nhau. Chuyện này, đưa tới vô số phiền phức sau này... Lần gây rối này cũng quả thật tại vì Triệu Phổ. Có điều hoàn toàn là sơ suất vì vô tâm mà thôi, ngày sau nhắc lại.

...

Ra thuyền hoa tập ăn một bữa cơm, Công Tôn đột nhiên hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Tùng Giang phủ này có phong thủy tiên sinh (thầy địa lý) và toán mệnh tiên sinh (thầy bói) > nào đặc biệt linh nghiệm hoặc đặc biệt nổi danh hay không a?”

Triển Chiêu hơi sửng sốt, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bản địa có không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu, “Có thì có... Nhưng mà chuyện này có ích lợi gì?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Ân... Ta nghĩ là, năm đó chuyện của Tào bang, kỳ thực rất nhiều người làm đồng lõa đúng không?”

“Ân.” Tất cả mọi người gật đầu.

“Bọn họ làm chuyện trái với lương tâm, khó tránh sẽ sợ quỷ gõ cửa đúng không?”

Mọi người tiếp tục gật đầu.

Công Tôn thấy ba người đều chỉ ngậy ngốc, đành phải nói tiếp, “Người ta cả đời không thể luôn thuận buồm xuôi gió, vẫn sẽ gặp phải vài chuyện

không thuận, đúng không?”

Ba người lại gật đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn Công Tôn.

“Còn chưa rõ a?” Công Tôn hỏi.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ ba người hai mặt nhìn nhau, cùng nhau nhìn Công Tôn —— Rõ cái gì?

Công Tôn bật cười, cũng phải, ba người này đều là cao thủ thì không nói, vấn đề cơ bản của bản thân đều giải quyết tốt, cho nên có lúc nghĩ không ra chuyện gì kỳ thực cũng hợp tình hợp lý thôi.

Còn chưa kịp giải thích cho mọi người, chợt nghe Tiểu Tứ Tử u u nói, “Bồn bồn.”

Triệu Phổ nhìn bé, hỏi, “Bồn bồn cái gì?”

Tiểu Tứ Tử nói, “Nếu như là chuyện trái với lương tâm, không may sẽ nghĩ tới báo ứng nha... Sau đó tìm toán mệnh để trừ tà.”

“A...” Triệu Phổ hít một ngụm khí lạnh.

“Ai nha!” Triển Chiêu ôm chầm Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, thông minh tuyệt đỉnh!”

“Quả thật thông minh!” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

Triệu Phổ đặc ý, “Không hổ là con ta, thật biết dùng đầu óc.”

Tử Ảnh và Giả Ảnh một bên cũng vui mừng, ai nói tiểu vương gia nhà bọn họ ngốc chứ.

Công Tôn đứng một bên bị tức đến vui vẻ, tâm nói, Tiểu Tứ Tử khá lắm đoạt danh tiếng của cha người, rõ ràng là y nghĩ ra mà!

“Có thể toán mệnh thì quả thật có vài vị, nổi danh nhất chính là lão hòa thượng của Pháp Hoa tự ở thành đông.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ông ấy và người giang hồ cũng tới lui không ít, cũng có chút giao tình với đại ca ta, đi hỏi ông ấy, phỏng chừng có thể được vài manh mối!”

Tất cả mọi người gật đầu, theo Bạch Ngọc Đường, thay đổi lộ trình, đi Pháp Hoa tự.

Pháp Hoa tự được một ngọn núi nhỏ bao quanh, đường không khó đi, ven đường đều được lát bằng những bậc thang bằng đá, Công Tôn nói, “Ở đây nhang đèn rất vượng sao? Hình như có rất nhiều người đến.”

“Ân.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói, “Pháp Hoa tự có hai dạng là chuẩn, một dạng là thăm (quẻ) nhân duyên, một dạng là toán mệnh và phong thủy của lão phương trượng.”

“Lão hòa thượng nào?” Triển Chiêu thắc mắc, “Là người giang hồ à?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Toán Mệnh Tăng (hòa thượng đoán mệnh) Bác Ác.”

“Nga!” Triển Chiêu gật đầu, “Ta từng nghe, quả thật có một Toán Mệnh Tăng như thế, nghe nói thuật phá giải phong thủy rất giỏi a.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, nói, “Ông trải qua vài chuyện nổi danh. Nổi danh nhất chính là năm sáu năm trước, ở huyện Lao cách đây ba mươi dặm có một làng nháo ôn dịch, vô duyên vô cớ đã chết không ít người, lão nhân kia đi, nói là làng này nhiều năm trước đây đào mộ, oạt mở một tòa cổ mộ. Chủ nhân của mộ là một vị tướng quân, vì chết trận sa trường bị địch nhân chém đầu, sát khí nặng, thoát ra làm chuyện ác. Ông tại bên cạnh bày một trận thế, không bao lâu, ôn dịch biến mất, những người mắc bệnh trước kia đều khỏe lại, cho nên thanh danh lan xa. Ông ấy hẳn là không phải bịp bợm, bởi vì chưa bao giờ dùng phong thủy để gạt người, chuyện chọn hoạt trạch minh trạch (nơi tốt và không tốt để ở) ông cũng

không làm, chuyên môn giúp người khác phá giải đại nạn, cũng không thu bạc.”

“Thật sự thần như vậy?” Triệu Phổ hỏi, “Ta đây chiến tranh mang ông ta theo, ông ta có thể giúp ta nguyên Lý Nguyên Hạo và đám dã lư thành nữ nhân không?”

“Phốc.” Triển Chiêu nhin không được bật cười, Tiểu Tứ Tử cũng hắc hắc cười, Công Tôn vô lực nhìn Triệu Phổ, nói, “Người có thể nguyên người khác không thì ta không biết, bất quá ta nghĩ bọn họ khẳng định tìm không ít vụ sư hiểm lạ cổ quái đến nguyên người, sao người còn chưa biến thành nữ nhân a?”

Nói xong, Công Tôn lại nổi lên tính hư hỏng, tiến tới hỏi Triệu Phổ, “Ai, hay là đã biến thành nữ nhân rồi hả?”

Triệu Phổ vừa nghe, chẳng những không giận mà còn thấy thú vị, kéo Công Tôn, nói, “Ai, thư ngốc, có cần ta cho người xem không?” Nói rồi định cười quần.

“A!” Công Tôn cản lại vội ôm chặt Tiểu Tứ Tử đá Triệu Phổ, Triệu Phổ kéo tay y cười xấu xa, “Phu tử, người xem xem cho ta đi, mấy ngày nay không thoải mái.”

“Người muốn chết!” Công Tôn nổi đóa.

Tiểu Tứ Tử cũng cười tùm tùm ngăn cản Triệu Phổ, “Cửu Cửu không nên như vậy, đùa giỡn lưu manh phải chờ tới mừng hai.”

Công Tôn trừng bé, “Ai dạy người?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Ngày đó Tường Tường nói, đợi mừng hai thành thân xong rồi, phụ thân và Cửu Cửu có thể tương tương lại

nhường nhường, sau đó Cửu Cửu sẽ không cần mỗi ngày trông mắt đều màu lục, có thể tùy tiện đùa giỡn lưu manh rồi.”

Công T

ôn mặt đỏ bừng, Triệu Phổ cũng có chút xấu hổ, Tưởng Bình này, nói cứ như hăn là cái gì gì ấy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, vừa đi vừa thấp giọng cười.

.

Pháp Hoa tự này vốn không cao, mấy trăm bậc thang, cũng không làm khó những người này, rất nhanh mọi người đã tới cổng chùa.

“Không phải nói đèn nhang rất vượng sao?” Công Tôn nhìn nhìn trước cổng ngôi chùa có thể giăng lưới bắt chim kia, khó hiểu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sao lại không có ai?”

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày lắc đầu, có chút khó hiểu.

Lúc này, chỉ thấy trong cửa có một tảo địa tăng (sư quét rác) đi ra, hỏi, “Các thí chủ muốn dâng hương sao? Đã đóng cửa chùa nhiều ngày rồi.”

“Bác Ác hòa thượng có ở đây không?” Triển Chiêu hỏi hăn.

“Ách... Phương trượng khó chịu, đã nghỉ ngơi nhiều ngày.” Tiểu hòa thượng nói, “Các vị không bằng hôm khác trở lại đi?”

Tất cả mọi người gật đầu với tiểu hòa thượng, xoay người xuống núi.

Công Tôn có chút không rõ, hỏi, “Chỉ thế rồi đi?”

Bạch Ngọc Đường khoát khoát tay, dẫn mọi người chạy ra sau núi, chuẩn bị leo tường tiến vào.

Đường sau núi không dễ đi, Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, Bạch Ngọc Đường xách theo Thạch Đầu, Triệu Phổ đỡ Công Tôn, đi đường nhỏ.

“Bác Ác là pháp hiệu của đại hòa thượng sao?” Công Tôn đột nhiên hỏi, “Lần đầu tiên nghe pháp hiệu như thế a.”

“Nghe nói vốn gọi là Bác Thiện, sau đó không biết vì sao lại sửa tên lại gọi Bác Ác.” Triển Chiêu nói.

Triệu Phổ cười cười, “Năm nay, làm ác thì gọi mình là thiện, làm thiện thì ngược lại gọi mình là ác.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử còn gật đầu phụ họa.

Rất nhanh, nhóm người đã tới ngoài tường viện sau núi, vừa định ra khỏi rừng, Triệu Phổ kéo Công Tôn, Triển Chiêu bịt miệng Tiểu Tứ Tử, cùng Bạch Ngọc Đường trốn vào trong rừng.

Công Tôn khó hiểu, ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy có vài hắc y nhân lén lút nhảy qua tường, cầm đao thép sáng loáng trên tay.

Triệu Phổ và bọn Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau —— Đây gọi là tới sớm không bằng tới đúng lúc!

Giả Ảnh và Tử Ảnh dẫn đầu nhảy vào trong tường viện, bọn Triệu Phổ cũng theo vào, mọi người không động thanh sắc, thật ra cũng muốn xem thử, đám người này chuẩn bị làm gì.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 117: Hạo Kiếp Bất Khả Đáng (Đại Họa Không Thể Đỡ)

Bọn Triệu Phổ nhảy lên tường của hậu viện chùa, thì thấy những hắc y nhân kia lén lút kiểm tra từng gian từng gian thiền phòng, cuối cùng xác định một gian thiền đường ở góc phía Tây phía sau đại điện, đi đến, vây quanh bên cửa sổ nhìn vào trong.

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, nhướn mi với hắn —— Đại hòa thượng hắn là ở chỗ này.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng liếc mắt nhìn nhau, chỉ thấy lúc này, Tử Ảnh và Giả Ảnh đã đáp xuống trên đỉnh, nhẹ nhàng nhấc lên một viên ngói, sau khi nhìn thoáng qua, hai người đối Triệu Phổ gật đầu, ý bảo bên trong quả thật có một đại hòa thượng.

Bọn Triệu Phổ đều thi triển khinh công, nhảy lên trên đỉnh, lặng yên không tiếng động đáp xuống bên cạnh bọn Giả Ảnh, nín thở ngưng thần, từ khe hở nhìn xuống.

Chỉ thấy những hắc y nhân này nạy mở cửa phòng xông vào trong, vây quanh hòa thượng kia.

Hòa thượng nhắm mắt ngưng thần, tựa hồ không phát hiện.

“Bác Ác, minh chủ chúng ta có việc muốn trao đổi với người, mời đi một chuyến.” Một hắc y nhân dẫn đầu quát.

Bọn Triệu Phổ đều trong lòng khê động, mình chủ? Chẳng lẽ là Tà Hữu Đạo? Tất cả mọi người nghĩ đây là đầu mối tốt, trước tiên đừng dả thảo kinh xà, theo bọn họ đi, nói không chừng có thể nhìn thấy Tà Hữu Đạo!

Một lúc lâu, đại hòa thượng kia mới từ từ mở mắt, liếc nhìn đám hắc y nhân, chậm rãi mở miệng, “Ta đã quy y ngã phạt, không gặp hạng người tà ác ngạt độc kia.”

Bạch Ngọc Đường khê nhú mày, nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu sờ sờ mũi, nghe lời nói của lão hòa thượng này thì biết ông khẳng định biết vài chuyện.

“Lão hòa thượng.” Hắc y nhân dẫn đầu trầm giọng nói, “Có đi hay không không phải do người quyết định, là tự người đi, hay là chúng ta động thủ?”

Lão hòa thượng hí mở mí mắt nhìn nhìn bọn chúng, lạnh lùng cười, “Chỉ bằng mấy người các người? Các người có thể đánh thắng được những vị trên đỉnh sao?”

Lão đầu vừa nói ra, bọn Triệu Phổ tức giận đến thiếu chút nữa lật nóc nhà của ông, lão hòa thượng này, vốn định tìm hiểu nguồn gốc nhìn thử Tà Hữu Đạo, không ngờ bị ông ta vạch trần, như thế thì tốt rồi, đã lộ không thể giả khờ được nữa.

Quả nhiên, hắc y nhân lập tức ngẩng mặt lên kiểm tra, bọn Triệu Phổ trao đổi ánh mắt, đành nhảy vào trong viện.

Hắc y nhân phát hiện có người mai phục, đều tản ra, ra bên ngoài xem xét. Lần này vừa nhìn a, đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trong viện hạ xuống thật nhiều người, một người mặc hắc y, trông cực kỳ uy vũ anh tuấn, chỉ là trong tay còn nắm một thư sinh, thư sinh nọ thanh thú đến... Hào tướng mạo a!

Một người là lam y nhân, mặc trường sam mây chàm, trông tư văn nho nhã, rất là tuấn tú, chỉ là trong lòng còn ôm một tiểu oa nhi, bụ bẫm múp míp, trắng nõn non mềm hai tay nhỏ bé ôm cổ hắn, mở to đôi mắt nhìn họ. Người cuối cùng là một bạch y nhân, bọn họ nhìn đến kinh vi thiên nhân*, tâm nói thế gian này thật sự có nam nhân dễ nhìn như vậy a?

(kinh vi thiên nhân: Dung mạo đẹp đến khiến người khác kinh ngạc, chỉ có tiên trên trời mới sánh bằng, có thể ví như trầm ngư lạc nhạn, bệ nguyệt tu hoa =)))

Nhưng trong tay hắn xách một con chuột béo ú phì phạc, cũng không rõ là loài gì, bất quá hắn là sống.

Những hắc y nhân nhảy ra, rút đao xuất kiếm, “Người nào?”

Triệu Phổ nhượng mi một cái, “Người sống.”

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ tựa hồ rất cao hứng, cuối cùng cũng có thể trải nghiệm một chút cho đã nghiệm rồi, nghe nói người giang hồ đều là khí phách như thế này.

“Biết người là người sống, hỏi các người là ai!” Những hắc y nhân nọ nhú mày, có mấy tên chặn đại môn, những kẻ khác đã định đi bắt lão hòa thượng kia.

Triệu Phổ tiếp tục nhượng mi, “Người tốt!”

...

Công Tôn thối lui sang một bên, Triệu Phổ hảo mắt nhìn nga...

Những hắc y nhân kia cũng không biết Triệu Phổ là có ý gì, hay là đang trêu chọc bọn họ, mắt lạnh nhìn, tên dẫn đầu dùng ánh mắt ra hiệu cho thủ

hạ, hắc y nhân thủ hạ cấp tốc xuất kích, bao vây bọn Triệu Phổ.

Triệu Phổ kéo Công Tôn đang

muốn chạy sang một bên lại, nói vọng lên đỉnh, “Trước tiên mang lão hòa thượng ra!”

Tiếng vừa dứt, chợt nghe “loảng xoảng” một tiếng, Tử Ảnh và Giả Ảnh trên đỉnh trực tiếp nhảy vào thiên đường, bảo vệ lão hòa thượng, đem mấy tên hắc y nhân muốn tới gần nhất nhất đẩy lùi.

Hắc y nhân dẫn đầu vừa thấy tình thế không ổn, lập tức hạ lệnh, “Giết lão hòa thượng! Đừng lưu người sống!”

Đám hắc y nhân lập tức bỏ qua bọn Triển Chiêu, tiến lên giết lão hòa thượng.

Tử Ảnh và Giả Ảnh ngăn trở hai bên, hắc y nhân dẫn đầu nọ rút kiếm trực tiếp tiến đến lão đầu kia, bọn Triệu Phổ vốn tưởng rằng lão đầu kia chắc chắn biết chút công phu, có thể tránh hoặc ngăn lại, không ngờ hòa thượng này không biết bị gì, nhắm mắt niệm phật, giống như đang chờ chết.

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thì cau mày, linh cơ khẽ động, giơ tay, đem Thạch Đầu trong tay ném mạnh đến hắc chỗ hắc y nhân.

“Bịch” một tiếng, hắc y nhân nọ bị Thạch Đầu phì thịt đập trúng mặt, ngất ngưởng ngã quỵ.

Thạch Đầu chi chi kêu lên kháng nghị Bạch Ngọc Đường dùng nó như bao cát, quay đầu thấy hắc y nhân đó, mình còn vừa lúc ngồi trên mặt hắc, liền đơn giản... “Phốc” một tiếng.

Đồng thời, mọi người liền thấy phía sau cái mông của Thạch Đầu, toát ra một màn khói màu vàng...

Mọi người trầm mặc... Chỉ thấy Thạch Đầu lắc lắc đuôi, đập lên bụng hắc y nhân nọ đi ra thiên đường, lui trở về còn hưởng Bạch Ngọc Đường kêu chi chi âm ỉ.

Nhìn lại trong thiên phòng, mọi người mặt mày trắng bệch nhìn lớp khí vàng đỏ tản ra. Mà hắc y nhân bị phun, mặt đã xanh, nằm trên mặt đất sùi bọt mép.

“Khụ khụ...” Những hắc y nhân khác đều chạy ào ra ngoài, Tử Ảnh và Giả Ảnh cũng chịu không nổi, nói tiếng “Nương của ta a!” Rồi mỗi người một bên nhắc lão hòa thượng lao ra. Tới trong viện trước tiên ngồi xuống thở dốc, bọn Triển Chiêu vội lui sang một bên, Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Oa! Thạch Đầu thật là lợi hại a!”

Nhìn lại những hắc y nhân đó, tới bên ngoài đã choáng váng ngáng mặt ngã quỵ, bị các ảnh vệ khác hai ba vòng trói lại thật chặt.

Vì vậy, lẽ ra sẽ có một trận đánh lớn, tiếp đó vì một cái thí (đánh rắm) của Thạch Đầu, toàn bộ giải quyết.

“Ai da.” Tử Ảnh thở phì phì tán thán, “Đây nếu là hai quân giao chiến, chuẩn bị một trăm con thảo ly ném vào trong quân doanh địch, để chúng nó phóng thí, vậy không phải chẳng cần tốn nhiều sức lực đã công thành bặt trại rồi sao?”

Tất cả mọi người vẻ mặt bội phục nhìn hắc y nhân, Triển Chiêu buông Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử đi đến ôm lấy Thạch Đầu, còn tiến tới ngửi ngửi móng nó.

“Ai.” Công Tôn vội ngăn cản Tiểu Tứ Tử, nhưng Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Ồi chao không thối, thơm.”

“Thật không?” Công Tôn có chút hiếu kỳ, nhắc Thạch Đầu tới, vươn tay vén đuôi nó lên ngửi thử, bọn Triệu Phổ dờ khóc dờ cười, Thạch Đầu xấu

hồ chi chi kêu la, vội lên vào trong lòng Tiểu Tứ Tử dùng đuôi bảo vệ cái mông, quay đầu ngượng ngùng liếc Công Tôn —— Háo sắc nha! Chết tiệt!

Công Tôn nhướng nhướng mi, nói với mọi người, “Quả thật là thơm đó.”

“Ách...” Tất cả mọi người hoài nghi nhìn Thạch Đầu, như là đều muốn đi tới ngửi ngửi, Thạch Đầu thoáng cái cuộn mình thành một quả cầu nhỏ —— Không cho ai ngửi hết! Các người đáng ghét!

“Có thể có cùng nguyên lý như xạ hương đó.” Công Tôn sờ sờ cằm, “Bất quá xạ hương hẳn là xạ đực mới có a... Đại khái là vị đạo ở đâu đó bài tiết ra, hẳn là có thể dùng làm thuốc, Thạch Đầu, đi về cho ta nghiên cứu một chút, ta xem có thể lấy ra chút hương liệu nào không.”

“Chi chi chi!” Thạch Đầu dùng sức lắc đầu —— Không muốn đâu!

Lúc này, hắc y nhân đều bị bắt, lão hòa thượng ngồi xuống ghế đá, ngược mắt nhìn mọi người.

Công Tôn và bọn Triệu Phổ đều đi tới.

Lão hòa thượng chậm rãi mở mắt, nói với mọi người —— A di đà phật.

“Lão hòa thượng, đừng a di đà phật nữa.” Triệu Phổ chậm rì rì nói, “Chúng ta có chuyện muốn hỏi người.”

Lão hòa thượng nhẹ nhàng thở dài, “Ai... Thiện ác đến cùng cũng có báo a, không phải không báo mà là thời gian chưa tới.”

Công Tôn bế Tiểu Tứ Tử lên, đi tới bên bàn ngồi xuống, Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt nhìn lão hòa thượng.

Hòa thượng cũng quan sát bé, một lát mới nói, “Oa oa này thật đáng yêu, thấy nó, thì cảm thấy sống thật lý thú a.”

Tiểu Tứ Tử híp mắt lại cười với ông, lão hòa thượng cũng nhin không được mà bật cười, trong miệng lẩm bẩm, “Cũng là trời cao ban thương xót, dĩ nhiên có thể ở phút cuối thấy được oa oa khả ái như thế.”

Tất cả mọi người không thể nghe rõ lão đầu nói gì, chỉ có Tiểu Tứ Tử nghe được, khó hiểu mà nghiêng đầu nhìn lão hòa thượng.

Công Tôn hỏi, “Lão hòa thượng, người biết chúng ta tới làm gì sao?”

Lão đầu một lúc lâu mới gật đầu, “Biết.”

“Vậy người không ngại nói một chút đi.” Triệu Phổ ngồi xuống, cười hỏi.

Lão đầu trầm ngâm một hồi, “Ta mặc dù chưa từng làm ác, nhưng thấy chết mà không cứu, sau đó lại cứu rất nhiều người làm ác, thật sự là đáng chết.”

“Vậy người biết, lần này rốt cuộc là người phương nào tập trung mọi người đến Tùng Giang phủ không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lão hòa thượng chậm rãi gật đầu, mở miệng thốt ra hai

chữ —— Chủ nợ!

“Chủ nợ?” Công Tôn khẽ nhíu mày, “Chủ nợ năm đó không phải đều đã chết rồi sao? Còn có lưu lại?”

“Trên đời này, luôn có một số việc, người làm, sẽ có báo ứng.” Lão hòa thượng cười khổ một tiếng, “Nhớ năm đó, thật sự cho rằng một chữ ‘Tào’ bằng máu, đã bị xóa khỏi sổ sách của võ lâm... Nhưng không ngờ, thiếu nữ năm đó, thành yêu nữ ngày nay, đến lấy mạng...”

Mọi người sững sốt, Công Tôn thắc mắc, “Cái gì mà thiếu nữ yêu nữ?”

Lão hòa thượng hơi híp mắt lại, thấp giọng nói, “Lúc này đây, chính là đại nạn lớn nhất võ lâm trong trăm năm qua, đến lúc đó a, đất về đất, nợ trả nợ, giết người đền mạng, những kẻ không liên quan a, đi mau, đi mau... Để khỏi phải mất mạng oan uổng!”

Tất cả mọi người nghe được như lọt vào sương mù.

Triệu Phổ hỏi, “Lão hòa thượng, người nói rõ ràng chút được không?”

“Không thể, không thể.” Lão hòa thượng cười lắc đầu, “Ta vui vẻ đứng bên ngoài mà nhìn, đó là báo ứng của ta, cũng là nghiệt báo của mọi người, đáng.”

Thấy ông không nói, còn lải lải nhải nhải, Triển Chiêu hỏi, “Lão hòa thượng, biết một người là Từ Thái Phượng không?”

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy lão đầu nọ cúi đầu, bắt đầu gật gù ngâm tụng kinh phật, thì thì thào thào, niệm chính là Đại Bi chú.

(Đại Bi chú là khẩu quyết quan trọng để tu đạo thành phật, tế thể độ dân..)

Triệu Phổ cau mày lại, Tử Ảnh hỏi, “Ai, lão hòa thượng, có phải người có tật xấu không? Hỏi người nói đi chứ!”

Lão hòa thượng tiếp tục niệm kinh, cũng không phản ứng.

Tử Ảnh nói với Triệu Phổ, “Vương gia, giao cho chúng ta, để ông ta mở miệng!”

“Ai!” Công Tôn vội ngăn, “Ông ta đã quyết tâm, người có đánh cũng sẽ không nói.”

Tử Ảnh nhú mày, Giả Ảnh cũng gật đầu, nói, “Đây gọi là tâm như tro nguội.”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng liếc nhìn lão nhân kia, xoay mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đột nhiên bật cười.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, có chút khó hiểu.

Triển Chiêu vươn tay nhẹ nhàng vỗ bên cổ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nghiêng qua tránh, khó hiểu nhìn Triển Chiêu, từ trước tới nay hắn không thích người khác đụng chạm, bất quá là Triển Chiêu thì thật ra cũng được.

Chợt nghe Triển Chiêu cười nhẹ nói, “Bạch huynh, người cả ngày nhìn ta thật nhiều lần nga.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Triển Chiêu xoay xoay cổ, nói, “Ai nha, trước khi hành động thì nhìn ta, ra quyết định cũng phải nhìn ta, hỏi một vấn đề cũng nhìn ta, bây giờ lão hòa thượng này thái quá cũng nhìn ta, đừng mãi nhìn ta chứ.”

Cái tai Bạch Ngọc Đường hơi đỏ lên, bất đắc dĩ liếc mắt trừng Triển Chiêu, Triển Chiêu giống như giành được tiện nghi tiếp tục cười.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt sang hướng khác, tự bảo mình đừng nhìn Triển Chiêu nữa, con mèo này rất hư hỏng.

Lại nghe Tiểu Tứ Tử ở một bên nói, “Bạch Bạch bốn bốn, Miêu Miêu khi dễ người!”

Tất cả mọi người sững sốt, Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, chợt nghe Tiểu Tứ Tử nói với Bạch Ngọc Đường, “Miêu Miêu không nhìn người, làm sao biết người đang nhìn Miêu Miêu?”

Tất cả mọi người nhin cười, trên mặt Triển Chiêu có chút xấu hổ. Bạch Ngọc Đường vô thức lại liếc nhìn Triển Chiêu, quả nhiên, Triển Chiêu cũng nhìn mình, hai người đối diện, Triển Chiêu xấu hổ, Bạch Ngọc Đường ranh mãnh.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn nói, “Ta đã đếm rồi, Bạch Bạch mỗi ngày nhìn Miêu Miêu chỉ ít một trăm lần, sau đó Miêu Miêu cũng nhìn Bạch Bạch hơn một trăm lần.”

Công Tôn ngắt mông Tiểu Tứ Tử một cái, ý bảo —— Đừng nói nữa.

Lại nghe Tiểu Tứ Tử nói tiếp, “Phụ thân mỗi ngày cũng nhìn Cữu Cữu hơn một trăm lần, tiếp đó Cữu Cữu mỗi ngày lúc nào cũng đều nhìn phụ thân!”

Công Tôn quay đầu nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhướng mi một cái —— Nhìn đi, ta hơi chịu thiệt đúng không?

Công Tôn xấu hổ, Tiểu Tứ Tử còn nói tiếp, “Thế nhưng mấy ngày gần đây số lần phụ thân nhìn Cữu Cữu tăng lên, buổi tối nằm mơ còn có thể gọi ‘Triệu Phổ’... ngô.” Tiểu Tứ Tử còn chưa dứt lời đã bị Công Tôn bịt kín miệng lại.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ như đang chúc mừng hân, Triệu Phổ cũng giật mình, hỏi Công Tôn, “Thật sự?”

Công Tôn trừng mắt liếc hân, “Ngươi đừng nghe nó nói bậy!”

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử đang bị bịt miệng gật đầu với mình —— Thật sự nha! Là thật đó nga Cữu Cữu!

Triệu Phổ lập tức tâm tình thư sướng, quả nhiên không phải hân bị ầm đầu, Công Tôn nằm mơ đã bắt đầu nhớ hân rồi a.

Tử Ảnh lạnh lùng lạnh miệng, lầm bầm một câu, “Vương gia nửa năm trước nói mới đã bắt đầu thì thầm ‘Công Tôn’ rồi... Ai nha.” Nói xong, bị Giả Ảnh đập một cước —— Sao người giống Tiểu Tứ Tử thế a?!

Tử Ảnh xoa hông, “Ta nói thật mà.”

Công Tôn có chút giật mình nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ nhìn trời, chẳng ừ hử gì cả.

Đang nháo, lại nghe lão hòa thượng đột nhiên nói, “Thật là tốt.”

Mọi người quay đầu nhìn ông, lão đầu thở dài một tiếng, “Tuổi còn trẻ thì tình nghĩa như vậy, không biết có thể gắn bó bao lâu. Việc này phải tránh xa nhữn

g chuyện nhỏ như trêu đùa tình cảm, tranh giành tình nhân, một khi chui rúc vào sừng trâu, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi a.”

Tất cả mọi người biết lão đầu nói chính là chuyện năm xưa Tà Hữu Đạo vì ghen mà giết Tào bang.

Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Lão hòa thượng, năm đó sau khi Tào bang bị diệt, ‘tiểu muội’ kia đi đâu vậy?”

Lão hòa thượng liếc mắt nhìn quét qua mọi người, cũng bật cười, nụ cười càng lúc càng quái dị.

“Ai nha!” Công Tôn vừa hô lên một tiếng, chỉ thấy khóa miệng lão đầu chảy ra một chuỗi hắc sắc huyết châu, con mắt bắt đầu dại ra.

“Sao lại...” Bọn Triệu Phổ cũng không hiểu sao.

“Khinh suất rồi!” Công Tôn tiến lên bắt mạch cho lão đầu, nói, “Ông ta trúng độc rồi! Là kịch độc!”

“Trúng độc khi nào?” Triển Chiêu thắc mắc, nhìn những hắc y nhân kia, “Giải được!”

Hắc y nhân lắc đầu —— Ý bảo không phải bọn hắc hạ độc.

“Đi nhanh đi.” Lúc này, lão hòa thượng hấp hối mở miệng, khóe miệng vẫn mang nụ cười như trước, “Ta làm nhiều việc ác, chết chưa hết tội! Các người đi mau... Đại nạn không thể đỡ.”

Nói xong khí tuyệt bỏ mình.

Lưu lại bọn Triệu Phổ đầy bụng hồ nghi đứng trong viện, đại nạn không thể đỡ là sao?!

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 118: Tài Tang Giá Họa (Vu Oan Giá Họa)

Lão hòa thượng đó lưu lại vài câu nói không rõ ràng rồi về trời, khiến cho bọn Công Tôn rất phiền muộn.

Triệu Phổ trầm mặc một lát, hỏi, “Đây là chuyện gì? Cái gì mà đại nạn không thể đỡ?”

Công Tôn nhú mày lắc đầu.

“Ta nghĩ, không bằng chúng ta tìm Từ Thái Phượng một chút?” Triển Chiêu đề nghị.

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu.

“Về trước đã, mang thi thể về phủ, vụ án này phỏng chừng còn phải bàn bạc kỹ hơn.” Triệu Phổ nói, gọi các ảnh vệ áp giải những hắc y nhân này về phủ, đồng thời cũng đem thi thể của lão hòa thượng về.

.

Công Tôn sau khi trở về phủ nha thì nghiệm thi, nói lão hòa thượng này trúng một loại độc, là hàn độc từ phương Bắc, lần đầu tiên y gặp được.

Bọn Triệu Phổ vừa ngồi xuống định hảo hảo suy nghĩ một chút, chờ Bao đại nhân thẩm vấn những hắc y nhân kia rồi tính tiếp, nhưng lại thấy một nha dịch vội vã vọt vào, hô to, “Đại nhân! Nguy rồi đại nhân!”

Bàng thái sư ở một bên nhú mảy, “Ai nha, bình tĩnh chút đi, thấy cái gì mà đại kinh tiểu quái (kinh ngạc) như vậy chứ?”

“Trong khu rừng ở ngoại thành có người chết!” Nha dịch nọ hô, “Chết rất nhiều người!”

Công Tôn hỏi, “Là sao?”

“Đã chết rất nhiều người trong rừng, hình như là những người giang hồ này tự giết lẫn nhau, hoặc như là trúng độc, cả đời ta chưa từng thấy qua tràng diện này.” Nha dịch nọ là người bản địa Tùng Giang phủ, niên kỷ còn trẻ, hiển nhiên bị dọa đến nói năng lộn xộn.

Triệu Phổ nhìn nhìn Công Tôn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã hỏi rõ địa điểm, xuất môn chạy tới ngoại thành.

Công Tôn và Triệu Phổ cũng đi theo.

Tiểu Tứ Tử muốn theo, nhưng Công Tôn vừa nghe có nhiều người chết thì dù nói gì cũng không cho bé đi, để các nàng Phi Ảnh dỗ bé đi chơi, còn mình thì len lén trốn đi.

.

Tới ngoại thành, chưa đi đến khu rừng đã thấy một nha dịch từ trong rừng chạy ra ngoài nôn mửa, bên trong có mùi máu tươi nồng nặc truyền ra.

Bọn Triệu Phổ tâm cũng trầm một chút. Hắn là người có kinh nghiệm sa trường, đối với vị đạo này quá mức quen thuộc, chỉ dựa vào phân biệt mùi máu tươi đậm nhạt là có thể biết bên trong đại khái chết không ít, phỏng chừng có vài chục người!

Quả nhiên, mọi người bước vào trong rừng, nhin không được mà nhú mảy thật sâu —— Là cả một vùng thê thảm ghê tởm.

Bạch Ngọc Đường là một người sạch sẽ, nhìn thoáng qua rồi đi ra ngoài, Công Tôn mừng vì không mang Tiểu Tử Tử đến, nếu không thế nào cũng bị dọa choáng.

Triển Chiêu đã quen nhìn những hiện trường như thế này, nhưng thoáng cái thấy nhiều người chết như vậy vẫn có chút không dễ chịu, lấy lại bình tĩnh, đi vào, cùng các ảnh vệ đi tìm xem có khả năng lưu lại người sống hay không. Nhưng rất nhanh, Triển Chiêu liền phát hiện, một người sống cũng không có.

“Sao lại nhiều máu như vậy?” Công Tôn nhíu mày, cảm thấy khác thường.

Triệu Phổ lắc đầu, nói, “Không đúng a.”

“Ân.” Triển Chiêu cũng quay đầu lại nói, “Đã chết một khoảng thời gian rồi, nhưng máu còn đang không ngừng cuộn cuộn chảy ra ngoài.

Công Tôn đi qua, ngồi xổm xuống kiểm tra, nhìn không được mà nhíu mày, “Nga... Trúng độc!”

“Không phải bị chém chết sao?” Triệu Phổ giật mình.

“Bọn họ quả thật bị người chém chết, nhưng trước đó đã trúng độc, hẳn là không có năng lực phản kháng.” Công Tôn nói, “Loại độc dược này còn có thể khiến cho máu không thể ngừng chảy, tuôn ra như suối.”

“Thì ra là thế.” Triệu Phổ gật đầu, nhíu mày, “Xem ra, có người rất thích tràng diện máu chảy thành sông thế này a.”

Công Tôn gật đầu, “Vô cùng tàn nhẫn.”

“Ai phát hiện thi thể đầu tiên?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường từ bên ngoài, dẫn theo một nha dịch tiến đến.

Nha dịch nọ chưa tới mười bảy mười tám tuổi, sợ đến run lấy bấy, thấp giọng nói, “Đại nhân... Ta phát hiện.”

“Đừng sợ.” Triệu Phổ nói với hần, “Người chết không phải là thiếu một hơi thở sao, đại nam nhân sợ thành như vậy còn bộ dạng gì nữa?”

Nha dịch nọ ưỡn ưỡn ngực, tận lực trấn định một chút, nhìn Triệu Phổ, nói, “Dạ đại nhân, ta không sợ.”

“Nói từ đầu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Triệu Phổ phân phó.

“Dạ, đại nhân.” Nha dịch nọ suy nghĩ một chút, nói, “Cả nhà của ta, ngụ trong thôn phía sau, vừa nãy giao ban (thay ca), buổi tối và ngày mai ta đều nghỉ ngơi, đang định về nhà. Nhưng khi đi ngang qua khu rừng, chợt nghe bên trong có thanh âm cổ quái truyền ra.”

Nha dịch tựa hồ nghĩ tới tràng cảnh vừa rồi, sợ đến sắc mặt trắng bệch, nói, “Ai nha, ta len lén đi vào nhìn xem a, có quỷ, đang sát nhân a!

”

Tất cả mọi người sửng sốt, khó hiểu mà hỏi, “Quỷ?”

“A!” Nha dịch nghiêm túc gật đầu, nói, “Không phải ta hoa mắt, đó tuyệt đối là một nữ quỷ a!”

“Ả đang sát nhân?” Triệu Phổ nhíu mày.

“Đúng vậy, ả cầm trên tay hai thanh đao, mặt xanh nanh vàng, chỉ một cơn gió thổi qua như thế này... Sau đó huyết quang một mảnh a! Ta lúc đó sợ đến tè ra quần, ả còn liếc mắt nhìn ta nữa!”

“Ả liếc mắt nhìn người?” Triển Chiêu thắc mắc, “Sau đó thì sao? Không làm tổn hại gì người đã đi rồi?”

“Vậy thì không có, bất quá khuôn mặt rất trắng, giống như một lão nữ quỷ vậy.” Nha dịch vỗ vỗ ngực, “Nương a, tối nay ta không cần ngủ!”

“À có bộ dáng gì?” Công Tôn lại hỏi một lần.

“Một nữ nhân khoảng bốn mươi tuổi, mặt rất trắng, giống như hoạt quỷ, tóc rối tung, mặc một thân bạch y.” Nha dịch trả lời.

Bọn Công Tôn liếc mắt nhìn nhau —— Từ Thái Phượng a!

Phân phó các ảnh vệ mang theo nha dịch trở về, giao cho Bao đại nhân thẩm vấn kỹ lưỡng, Triệu Phổ sai người phái thêm nhiều nha dịch tới, cần khiêng thi thể trở lại.

“Nha dịch Tùng Giang phủ mấy ngày nay khổ thật.” Triển Chiêu lắc đầu, “Suốt ngày đều phải khiêng thi thể a.”

“Những thi thể này là ai?” Công Tôn hỏi Triển Chiêu, “Đều cầm đao kiếm a.”

Triển Chiêu nhìn Triệu Phổ, nói, “Đều là người của Tà môn và võ lâm Trung Nguyên.”

“Đều biết võ công?” Triệu Phổ giật mình.

Triển Chiêu gật đầu, chỉ vào mấy người trong đó cho Bạch Ngọc Đường nhìn, “Người xem!”

Bạch Ngọc Đường nhíu chặt đôi mày, nói, “Vừa nãy thấy ở thuyền hoa tập... Cũng không phải hạng người bình thường, muốn giết sạch những người này, công phu người nọ tất nhiên không kém!”

“Nói cách khác, thấy thể nào đều là Từ Thái Phượng có hiềm nghi nhất à?” Công Tôn hỏi.

“Hình như làm quá rõ ràng phải không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ta cũng thấy vậy, nếu như thật sự có liên quan đến Từ Thái Phượng, nàng trước giờ vẫn đều đều thấp, trốn ở phía sau, vì sao đột nhiên lại xuất hiện, lại còn để nha dịch kia thấy được hình dạng của mình, cách làm này không hợp lẽ thường!”

“Những võ lâm nhân sĩ này vốn đã như chim sợ cành cong, lần này sẽ lại nhất nhất chỉ mũi nhọn vào Từ Thái Phượng.” Triệu Phổ lạnh lùng nói, “Bất quá nói đi cũng phải nói lại, ai độc ác như vậy? Giết nhiều người thế này chính là vì muốn giá họa cho Từ Thái Phượng?”

“Có thể giống như lời lão đầu kia nói, có quan hệ với đại nạn gì đó không?” Công Tôn ngồi chồm hổm trên mặt đất, “Về phần đến tột cùng có quan hệ với Từ Thái Phượng hay không, phải trở về hảo hảo tra một chút.”

Tất cả mọi người nhú mày không nói.

Rất nhanh, các nha dịch mang theo đại đội nhân mã tới, vừa nhìn đến thi thể thì đều cau mày, càng khiến cho người phiên toái chính là, hai phái chính tà vùng Trung Nguyên này, không biết từ nơi nào nhận được tin tức, cũng đều tới nơi, vừa nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông, thủ túc đồng môn của mình đều lâm nạn, bị thống không thôi, hô hào muốn bắt hung thủ.

Bọn Triệu Phổ bất động thanh sắc, phân phó nha dịch khiêng thi thể đi.

.

Sau khi khiêng thi thể về nha môn, trong nhất thời, Tùng Giang phủ lại bùng nổ, quả nhiên, không biết từ đâu truyền ra cái tên Từ Thái Phượng, hơn nữa rất nhanh đã gây xôn xao dư luận, giang hồ quần hùng là nhân tâm kinh hoàng, bọn Triệu Phổ thì lại là bất động thanh sắc.

Công Tôn tiến vào ngõ tác phòng (phòng khám nghiệm) khám nghiệm tử thi, mọi người đợi bên ngoài.

Bao Chứng thẩm vấn xong những hắc y nhân kia, đều nói mình là người của Tà môn, cũng không phải muốn thương tổn đại hòa thượng, mà là thỉnh ông đến tổ pháp xem phong thủy.

Bọn Triển Chiêu đều bực mình, thầm nghĩ nói dối không chớp mắt, lúc đó đã nói là muốn đẩy đại hòa thượng vào chỗ chết. Triệu Phổ giao người cho các ảnh vệ, Bao Chứng cũng ngầm đồng ý. Không bao lâu đã hỏi ra được, những người của Tà môn này, là phụng mệnh bắt hòa thượng về, nếu là bắt không được thì lập tức giết chết, đây là mệnh lệnh Tà Hữu Đạo giao cho bọn hắn.

Lại truy hỏi nơi ẩn thân và mục đích của Tà Hữu Đạo, bọn họ cũng không biết, chỉ bắt quá là tiểu tốt mà thôi.

Đầu mỗi gián đoạn, ý đồ khó bề phân biệt, mọi người bận rộn tới khi lên đèn, vẫn không có đầu mối.

.

Lúc này, Công Tôn từ ngõ tác phòng đi ra, trên tay đầy máu, sắc mặt khó nhìn, trước tiên lao đi ngâm nước nóng cho hồng hồng hâm hấp cả người, lại tắm mấy lần, còn xông hương cho thơm phức, đến khi mùi thi thối và mùi máu tươi trên người không còn mới đi ra, vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên ghế đá ăn quả đào, dốc sức hôn một cái, liền cảm thấy cái má non mềm, giống như quả đào chảy mật nước ngọt ngào trong miệng bé.

“Thế nào?”

Triệu Phổ ngồi xuống hỏi.

Công Tôn nguyên bản muốn cắn quả đào mà Tiểu Tứ Tử đã đưa lên mép một ngụm, vừa nghe câu hỏi của Triệu Phổ, tâm tình gì cũng đều không có, thờ nhẹ lắc đầu, nói, “Ân... Thủ pháp hung ngoan, thái độ làm người cũng tâm ngoan thủ lạt, nhưng lại giống như có thâm cừu đại hận.

“Có thâm cừu đại hận với nhiều người như vậy a?” Triển Chiêu ngồi xuống, cảm thấy bất khả tư nghị, “Có vài thanh niên đã chết còn chưa

tới hai mươi tuổi, dù Từ Thái Phượng là quả phụ năm đó của Tào bang, cũng sẽ không hận một đám oa oa không hề liên quan chứ?”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Về lý thì không hợp.”

“Người hãm là không phải Từ Thái Phượng giết chết.” Công Tôn đột nhiên nói.

“Nga.” Triệu Phổ trước mắt sáng ngời, hỏi, “Có đầu mối?”

“Ta vừa xem thi thể, phát hiện trên thi thể có đao thương, đại thể là do từ trên chém xuống, mà không phải từ dưới chém lên, đặc biệt những vết thương trí mệnh chém ở cổ.”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Ân.” Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đều là hành gia (người trong nghề) dùng đao, vừa nghe đã hiểu, “Vậy kẻ sát nhân cao hơn đa số mọi người!”

“Đúng!” Công Tôn gật đầu, “Bởi vì là song đao, cho nên không tồn tại quan hệ tay trái tay phải, mà người khi chém một vật nào đó cao hơn mình, thông thường đều phát lực từ dưới lên... Chém những vật thấp hơn mình, thì đại thể là từ trên xuống. Ta phát hiện, đao chém trên thân tất cả người chết bị đều cực nhanh, hơn nữa cơ bản toàn bộ từ trên chém xuống, cho nên suy đoán, người kia có thể là một nam nhân.”

Tất cả mọi người nghĩ có lý, Triệu Phổ bảo các ảnh vệ tìm kiếm dò hỏi nơi hạ lạc của Từ Thái Phượng, Bạch Ngọc Đường nói phải về Hãm Không đảo một chuyến, hỏi ý kiến của các vị huynh trưởng.

Triển Chiêu đi cùng hẳn, hai người thuận tiện còn muốn ngăm dò hỏi một chút.

Lưu lại Công Tôn và Triệu Phổ, Triệu Phổ thấy Công Tôn tẩy đến sạch sẽ thơm tho, liền ho khan một tiếng, “Thư ngọc, ngủ một giấc không?”

“Ân.” Công Tôn cũng hơi buồn ngủ, liền ôm Tiểu Tứ Tử vào phòng, nhét Tiểu Tứ Tử vào trong bồn tắm, tẩy đến sạch sẽ, thay lý y sạch bẽ đến bên giường.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, mặc lý y mềm mại nằm trong chăn lăn qua lăn lại.

Công Tôn cũng tựa bên giường chuẩn bị đi vào giấc ngủ, lại nghe ngoài cửa vang lên “cốc cốc cốc” ba tiếng, sau đó, cửa mở ra, Triệu Phổ ló đầu vào, trong tay còn ôm một cái gối đầu.

Tiểu Tứ Tử thấy được bèn ngồi dậy ngoắc hẳn, “Cửu Cửu mau tới.”

Triệu Phổ vội vàng tiến đến, đóng cửa lại, cài then, chạy tới giường ngồi xuống, đẩy gối đầu của Công Tôn vào trong giường, để Tiểu Tứ Tử tiến đến.

Tiểu Tứ Tử và Thạch Đầu đều nhào tới, kề cận Triệu Phổ nằm xuống chuẩn bị ngủ giữa hai người.

Một lúc lâu sau Công Tôn mới hiểu được, nhìn chăm chăm Triệu Phổ hỏi, “Người muốn gì...”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Ngủ a!”

“Tại sao lại ngủ ở chỗ ta?” Công Tôn vẻ mặt khó hiểu.

Triệu Phổ mỉm cười, “Hôm nay người thấy nhiều người chết như vậy, ta lo người bị sợ thôi mà.”

Công Tôn nhú mày, “Làm gì có chuyện đó.”

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử cùng nằm xuống, mở to hai mắt nhìn Công Tôn, “Ta đây sợ.”

Công Tôn dở khóc dở cười, bất quá thấy Tiểu Tứ Tử ôm cánh tay Triệu Phổ không chịu để hằn đi, bất đắc dĩ, đành phải nằm ngửa xuống, Triệu Phổ giờ tay hạ màn giường, tay áo nhẹ nhàng phẩy một cái... Đèn tắt.

Xung quanh lập tức trở nên tối như mực.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu, rất nhanh đã ngủ say.

.

Một lúc lâu, Triệu Phổ mở miệng, “Thư ngốc, ngủ chưa?”

Công Tôn không mở mắt, chỉ trả lời, “Chưa.”

“Ngủ không được a?” Triệu Phổ mỉm cười.

Công Tôn gật đầu, nhìn hắn, “Người cũng ngủ không được?”

Triệu Phổ gật đầu, “Không bằng chúng ta...”

Còn chưa dứt lời, bị Công Tôn nhéo mũi, “Cái gì a? Người ít nói vậy!”

Triệu Phổ bật cười, “Thư ngốc, người đừng suy nghĩ lung tung nữa được không, ta nói không bằng hai ta tâm sự một lúc!”

Công Tôn thở dài, nói, “Tâm sự cái gì?”

“Xong chuyện ở Tùng Giang phủ, theo ta đến biên quan đi.” Triệu Phổ đột nhiên nói.

Công Tôn sững sốt, ngược mắt nhìn hắn, hỏi, “Người muốn đến biên quan?”

“Lý Nguyên Hạo và dã lư hãn là đã chuẩn bị đầy đủ, phỏng chừng lần này phải đánh một trận, tránh không được.”

Công Tôn có chút lo lắng hỏi, “Nhưng người trấn thủ tại biên quan, bọn họ không dám tới xâm phạm thì sao?”

“Hết cách.” Triệu Phổ nói, “Đám ngoại tộc này đều có một mao bệnh, người ta tân quan thượng nhâm tam bả hỏa*, bọn họ thì là tân quân thượng nhâm tam tràng trượng**, cũng sắp phải trở về... Lần này đánh một trận, chí ít có thể thái bình bốn năm mươi năm, chúng ta cũng đã lớn tuổi, đời sau đó, chính là chuyện của đám thanh niên rồi.”

*(tân quan thượng nhâm tam bả hỏa: Chỉ biện pháp hoặc chính sách mà những vị quan vừa nhậm chức thời xưa sử dụng, tức là quan vừa nhậm chức chọn hai ba chuyện nào đó để làm, để xử lý với mục đích làm nổi bật, chứng tỏ mình)

**(tân quân thượng nhâm tam tràng trượng: Phổ ca ‘chế’ từ câu trên, ý là vua mới lên ngôi của ngoại tộc kia rất hăng hái muốn xâm lược nước khác)

“Nghĩ đến thật xa.” Công Tôn kéo gối đầu, có chút mệt mỏi hỏi, “Đều đã đánh bọn họ chạy, người không sợ hoàng thượng động người a?”

“Không sợ.” Triệu Phổ cười, “Chỉ là

không như ngày xưa mà thôi, hai ta lần này thành thân, thì càng không ai để ý ta, chờ giang sơn thái bình, chúng ta dẫn Tiểu Tứ Tử Tiểu Lương

Tử, tìm một thần tiên đảo, tới nơi đó nghỉ ngơi một lúc, rảnh rồi quá thì vân du giang hồ, thật tốt?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, nói, “Ân... Nhưng nếu ta tới biên quan... Còn Khai Phong phủ?”

“Ai, Khai Phong phủ có nhiều người tài.” Triệu Phổ vươn tay tới nhéo cằm Công Tôn, nói, “Hơn nữa, người không phải người của Khai Phong phủ, người là người của Triệu Phổ ta.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, một lúc lâu mới dùng chăn che khuất đầu nói một câu, “Ngô... Vậy đến biên quan đi, dù sao ta cũng chưa tới lần nào.”

Triệu Phổ đại duyệt, đang định kéo chăn của Công Tôn tiến tới hôn một cái, đột nhiên, chợt nghe một tiếng “cạch” rất nhỏ.

Triệu Phổ xoay người ngồi bật dậy.

Công Tôn bị hấn làm cho giật mình, vội ôm Tiểu Tứ Tử đang ngủ như một tiểu trư tử, may là Tiểu Tứ Tử một khi đã ngủ thì ồn ào cũng không tỉnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

Đồng thời, chỉ thấy Giả Ảnh và Tử Ảnh ngoài cửa chợt lóe tiến vào, “Vương gia, có người lên vào, đến viện tử phía Tây! Hôi Ảnh đi theo.”

“Trụ ở viện tử phía tây chính là Bàng thái sư!” Công Tôn nói.

Triệu Phổ gật đầu, đứng dậy, nói với bọn Tử Ảnh, “Đừng đả thảo kinh xà, nhìn xem là ai, tới làm gì!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 119: Tẩy Xoát Oan Khuất... (Rửa Sạch Oan Khuất...)

Triệu Phổ và Công Tôn đều đứng dậy đi xem, Công Tôn lần trước đã để mất Tiểu Tứ Tử một lần, sẽ không bao giờ để bé đơn độc ở lại, dùng một chiếc áo choàng lông cừu to bọc lấy Tiểu Tứ Tử, sau đó ôm ra cửa.

Triệu Phổ mang theo y đi tới cửa viện tử phía tây, Thạch Đầu cũng nhảy nhảy theo tới, Công Tôn đối nó “Suyt”.

Thạch Đầu theo chân bọn họ đã lâu, biết lúc này không thể lên tiếng, liền theo sát bên chân Công Tôn, theo không ra tiếng.

Triệu Phổ tới trước cửa, chỉ thấy đèn trong phòng Bàng thái sư đã tắt, bất quá cửa vẫn khép hờ, xem ra là có người tiến vào.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ đối y “Suyt”.

Sau đó đối Tử Ảnh và Giả Ảnh đầu tường vẫy tay một cái, vừa định nói, chợt nghe trong phòng đột nhiên “Má ơi” một tiếng, Bàng thái sư như bị quỷ dọa thoáng cái chạy vù đi ra, vừa ồn ào, “Người cứu mạng a!”

Chỉ là lão vừa lui tới cửa thì đã bị chặn đứng, nắm cổ áo kéo ngược trở lại, còn nghe được tiếng nữ nhân truyền đến, “Ồ... Lão vô lương tâm, còn xấu hổ cái gì nữa? Người không nhớ ta hả! Ta là lão bà người đây!”

Công Tôn và Triệu Phổ nghe được thanh âm đó thì vô thức run run, liếc mắt nhìn nhau —— Đây không phải Từ Thái Phượng sao?

“Nàng có thể gây bất lợi với Bàng thái sư hay không a?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ, đồng thời, chợt nghe được thái sư kêu to, “Người cứu mạng a! Phi lễ a!”

Trên tường Tử Ảnh và Giả Ảnh thiếu chút nữa té cái rầm xuống đất, đều mang vẻ mặt đau khổ nhìn Triệu Phổ, mặt mày nhăn nhó như một cái bánh bao.

“Ngô.”

Trong lòng Công Tôn, Tiểu Tử Tử lăm bầm một tiếng, tay bé bỏng ôm cổ Công Tôn tiếp tục ngủ.

Công Tôn cúi đầu đắp áo choàng cho bé, ngược mắt nhìn Triệu Phổ, “Thái sư đang gọi cứu viện a!”

Triệu Phổ cũng có chút bất đắc dĩ, nói, “Hiện tại chạy vào, vạn nhất thấy cái gì đó... Ta sợ mất bị bệnh a.” Vừa nói, mũi cũng chun lại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa lúc từ Hầm Không đảo trở về, vừa vào cửa đã nghe tiếng cầu cứu, cũng chạy đến.

Triển Chiêu tiến tới hỏi, “Chuyện gì vậy? Ta nghe thái sư kêu la.”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, chỉ chỉ trong phòng, nói, “Từ Thái Phượng tới tìm thái sư!”

“Tới lúc này?” Triển Chiêu hỏi, “Nàng muốn làm gì?”

Vừa dứt lời, chợt nghe bên trong thái sư ồn ào, “Ai nha, người cứu mạng a... phi lễ a!”

“Ai ô, tử quỷ, người làm người ta xấu hổ a!”

“Nương nha!”

Mọi người nghe được tóc gáy đều dựng thẳng.

Công Tôn nói, “Thấy chết mà không cứu, không tốt lắm đâu.”

Triệu Phổ nhăn mặt nhíu mày, nhìn Tử Ảnh và Giả Ảnh trên tường, hai người vội lắc đầu, bọn họ không đi!

Triệu Phổ lại nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Lần trước không phải người từng đi sao, hay là lần này phiền phức lần nữa...”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe đã tái mặt, nghĩ tới tràng diện lần trước, xoay người tìm chỗ nôn một chút.

“Ha hả.” Triển Chiêu nhìn theo bóng lưng của Bạch Ngọc Đường, hỏi mọi người, “Kỳ thực hẳn rất thú vị đó nga.”

Công Tôn và Triệu Phổ giật giật khóe môi một chút, cười không nổi.

Lúc này, chỉ thấy Bao Chứng cũng tới, vừa đi vừa mặc xiêm y tiện thể hỏi, “Xảy ra chuyện gì?” Phía sau theo vài nha dịch.

Triệu Phổ vừa nhìn, đúng lúc lắm, liền nói với các nha dịch, “Mau! Vào xem thái sư sao rồi!”

“Dạ!” Các nha dịch rất nghe lời, vừa xông vào, không bao lâu bật mắt chạy ra, phía sau là Bàng thái sư quần áo lộn xộn đuổi theo, “Các người thấy cái gì rồi! Ta làm thịt các người!”

Bao Chứng nhanh chóng ngăn cản, thả cho các nha dịch kia chạy mau, vừa nhìn Bàng thái sư, thấy lão quần áo bừa bộn, Bao Chứng nhin cười, nói, “Ô, thái sư, nhìn ngài như vậy, thật nhục tư văn a.”

Bàng thái sư vội lấy tay vuốt lại xiêm y bị xé rách trên người, giận trừng mọi người, “Các người đều ở đây a! Tại sao không tới cứu ta a? Hại ta bị

mấy người xa lạ nhìn thấy hết!”

Tất cả mọi người thiếu chút nữa cười vắng.

Đang nói, thì thấy Từ Thái Phượng lão đảo từ trong phòng đi ra, khoanh tay tựa vào khung cửa, nói với Bàng thái sư, “Về đây.”

Bàng thái sư trốn sau lưng Triệu Phổ, nói, “Vương gia.”

Triệu Phổ bất đắc dĩ nhìn lão.

Từ Thái Phượng cười, lai hàng lông mày dựng cao, “Mập chết tiệt, người có bản lĩnh thì trốn đằng kia cả đời đi!”

Bàng Cát mặt như đưa đám, lắp bắp đi trở về, còn liều chết túm Bao Chứng cùng nhau đi tới.

Triệu Phổ thấy Từ Thái Phượng xuất hiện, liền hỏi, “Người tới vừa đúng lúc, chúng ta đang có chuyện muốn hỏi người.”

Từ Thái Phượng thân nhiên cười một cái, ngồi xuống hỏi, “Nói đi, chuyện gì?”

Bao Chứng phái người gọi tới nha dịch lần trước đã nhìn thấy hung thủ, để hấn nhận thức Từ Thái Phượng, kẻ sát nhân khi đó có phải nàng hay không. Nha dịch nọ nhìn thoáng qua, lập tức lắc đầu nói, “Không phải, người nọ cao to hơn nàng ta không ít.”

Từ Thái Phượng nhướng nhướng mi, gác chân nói, “Ai, cho nên mới nói, ta đây đóng cửa trong nhà ngồi mà họa từ trên trời lại rơi xuống, phát hiện ra cái thiên táng khanh đó có chết hay không chứ, người chết bên trong quản lão nương cái rắm á, có ý tốt muốn cho Bao Thanh Thiên phá án, nghĩ cũng coi như hữu duyên. Nhưng không ngờ nửa đường lại biến đâu ra cái gì mà Tào bang Tà môn, khiến cho lão nương hiện tại thành kẻ thù chung của

võ lâm, Triển nam hiệp, người là người có thân phận, làm chủ cho lão bà tử ta đi a.”

Từ Thái Phượng nói một phen, trái lại khiến mọi người mơ hồ.

Bao Chứng ngồi đối diện tinh tế hỏi nàng.

Triển Chiêu vươn tay, nhẹ nhàng điểm điểm Công Tôn, dùng ngón tay ngoắc ngoắc y, ý như muốn nói gì đó.

Công Tôn thấy mọi người không chú ý, liền ôm Tiểu Tứ Tử ra viện tử, đứng ở cửa nhìn Triển Chiêu.

“Đúng rồi.” Công Tôn hỏi trước, “Sao các người trở lại nhanh như vậy?”

“Chúng ta hỏi Lô đại ca và đại tẩu.” Triển Chiêu nói, “Bọn họ nói Từ Thái Phượng cũng không phải nhân sĩ Tùng Giang, điều này rất nhiều người giang hồ đều biết, hơn nữa thái độ làm người của nàng vừa chính vừa tà, thành danh đã lâu, có thể không phải nàng.”

“Nga?” Công Tôn sờ sờ cằm.

“Ta ngược lại có một chủ ý.” Triển Chiêu nói, “Tiên sinh, có thể xem Từ Thái Phượng rốt cuộc bao nhiêu tuổi không? Hoặc là, dựa theo hình dạng hiện tại của nàng ta, vẽ ra bức họa khi tuổi còn trẻ, tốt nhất là mặc trang phục thông thường của cô nương, hoặc là trang phục của phụ nhân (phụ nữ có chồng).”

Công Tôn suy nghĩ một chút, sờ sờ cằm, “Ân, chủ ý này hoàn toàn không sai!”

“Đúng không?” Triển Chiêu cười cười, vươn tay chột chột cái mũi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đang ngủ, cọ cọ trong lòng Công Tôn, không tỉnh.

Công Tôn gật đầu, nói, “Nhưng trong viện hơi tối, tốt nhất là có thể đi vào nhìn thật rõ ràng.”

“Được!” Triển Chiêu gật đầu, quay đầu lại, vừa lúc thấy Bạch Ngọc Đường đã trở về, hân đại khái là nôn xong rồi, trên tay còn cầm hai chiếc đèn lồng rất lớn.

Công Tôn sửng sốt, Triển Chiêu cũng sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường đem đèn lồng giao cho Triển Chiêu, “Có phải người muốn hay không?”

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, “Bạch ngũ gia thật thông minh a!”

Bạch Ngọc Đường cũng giật giật khóe miệng, kề sát vào bên tai Triển Chiêu nói, “Không phải thông minh, mà là hiểu người.”

Nói xong, hai người bắt đầu nhìn nhau cười, ai cũng không cam tỏ ra yếu thế.

Công Tôn lắc đầu, một tay ôm Tiểu Tứ Tử một tay nhận đèn lồng, đi ra khỏi viện trước.

Triệu Phổ ở trong viện, thấy Công Tôn đi ra một hồi liền cầm đèn lồng cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau quay lại, trong lòng khê động, đại khái mình bạch đã nghĩ ra chủ ý gì, vươn tay tới cầm đèn lồng cho Công Tôn.

Bao Chứng và Bàng Cát đều là người thông minh, hiểu lòng không nói, đặt đèn lồng lên bàn, đem gương mặt trắng bệch bi thảm của Từ Thái Phượng chiếu sáng ngời, Từ Thái Phượng cảm thấy chói mắt.

Lại một lát sau, Từ Thái Phượng cũng đã oán than xong, Công Tôn chăm chú xem xét nàng vài lần, nghĩ người này khi tuổi còn trẻ tất nhiên là không khó nhìn, có thể còn rất đẹp nữa, nhớ kỹ đặc thù của ngũ quan trở về vẽ tranh.

Từ Thái Phượng thấy Công Tôn quan sát mình, liền nở nụ cười, nói, “Ai, một sách, người nhìn cái gì?”

Công Tôn có chút xấu hổ, ôm Tiểu Tứ Tử nói, “Không...”

“Ha hả.” Từ Thái Phượng cười nói, “Người tuổi hơi trẻ một chút a, ta chỉ thích người lớn tuổi, người nói bây giờ làm sao mới tốt đây?” Nói rồi muốn sẵn tới, nhưng không đợi tới trước mặt Công Tôn đã thấy Triệu Phổ lạnh lùng liếc mắt nhìn, Từ Thái Phượng thức thời thu hồi nụ cười, nhún nhún vai, nói, “Ai... Được rồi, ai kêu lão bà tử ta cơ khổ không nơi nương tựa, đi tới đâu cũng bị người khi dễ, vậy thì tốt rồi, giờ lại thành người chịu tội thay, phỏng chừng người giang hồ đều muốn đẩy ta vào chỗ chết nhanh nhanh nga.”

“Phu nhân sao không giải thích một lần?” Bao Chứng hỏi.

“Ai nha, người giang hồ nếu như nghe ngài nói chuyện, vậy không phải người giang hồ nữa!” Từ Thái Phượng lắc đầu, kéo Bàn Cát về mặt vô cùng thân thiết nói, “Bằng không, chúng ta lập tức làm thân sự đi? Lập tức thành thân, đừng đợi tới mừng ba nữa!”

“Ách...” Bàn thái sư mồ hôi đều nhỏ giọt, nói đến cũng lạ, Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn đột nhiên lăm bầm một tiếng, “Mừng hai...”

Tất cả mọi người cúi đầu nhìn bé, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử còn đang ngủ, ôm Công Tôn cọt cọt lui, miệng đô đô thì thà thì thào, “Thành thân... mừng hai.”

Triển Chiêu nhíu nhíu mày, lăm bắm một câu, “Thật đáng thương a, ngay cả năm mơ cũng lo nghĩ, người làm phụ mẫu... không phải, làm phụ phụ sao lại nhẫn tâm như thế a.”

Công Tôn xấu hổ, liếc nhìn Triển Chiêu, Triệu Phổ buông tay, “Ta hiện tại thành thân cũng không vấn đề, then chốt là người không chịu, người lờm ta làm cái gì a?”

“Ai...”

Chính lúc này, Từ Thái Phượng vẽ mặt ao ước nhìn Tiểu Tứ Tử, nói, “Có một hài tử thật là tốt a... Thương cảm ta mệnh khổ a, gặp phải đều là những gã bạc tình, cho tới bây giờ chưa gặp nam nhân nào đáng giá giao phó chung thân, nếu không phỏng chừng ta đã có vài oa oa rồi.”

Mọi người nghe xong đều sửng sốt, vị phu nhân kia của Tào bang, quả thật từng sinh nhi tử a, dáng vẻ của Từ Thái Phượng, không giống như giả vờ, Công Tôn cẩn thận nhìn kỹ thắt lưng Từ Thái Phượng, của nàng xác thực chưa từng sinh hài tử.

“Lão bất tử à, bằng không chúng ta sinh đi?!” Từ Thái Phượng đột nhiên vịn lấy Bàn Cát lắc lư, Bàn thái sư cả kinh vội hô người cứu mạng.

“Tiền bối.” Triển Chiêu hỏi, “Người thực sự không biết chuyện của Tào bang?”

Từ Thái Phượng nhún vai một cái, ý bảo mình thực sự không biết chút gì cả!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, như vậy tính đi tính lại, với niên kỷ và thân phận của Từ Thái Phượng, tựa hồ thực sự không giống, không phải là quá có thể gọi lên sóng gió khiến cho tranh chấp, nhưng nếu không liên quan tới nàng, tại sao lại giả họa cho nàng?

Từ Thái Phụng đứng lên ưỡn thắt lưng một cái, nói, “Đúng rồi, nên nói ta cũng nói rồi, ta đi trước.”

“Thế rồi đi à?” Bàng Cát đột nhiên hỏi.

Tất cả mọi người ngẩn người, Từ Thái Phụng cũng giật mình, trêu ghẹo lão, “Sao hả? Luyện tiếc ta đi?”

“Ách... Không phải.” Bàng thái sư vội lắc đầu, nói, “Chỉ là hiện tại người giang hồ nơi nơi bắt người, người đi như thế có nguy hiểm hay không a?”

Từ Thái Phụng ngây ngẩn cả người, một lúc lâu mới nở nụ cười, nụ cười đó trở nên nhu hòa vài phần, gương mặt trắng bệch cũng không dọa người như vậy nữa. Nàng vươn tay vỗ nhẹ vai Bàng thái sư, cười nói, “Không sao đâu, muốn bắt lão bà ta, chỉ một đám người giang hồ còn chưa đủ phần, có phải không a?” Nói rồi nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người đều cười, gật đầu.

“Ta ở đây chỉ thêm phiền phức cho các người, các người điều tra vụ án này trả lại trong sạch cho ta, cũng là như nhau.” Nói xong, nhảy ra tường viện, không có hình bóng.

Bàng thái sư khe khẽ thở dài, ngược mắt, thấy mọi người đều nhìn mình, có chút xấu hổ sờ sờ má, nói, “Gì a? Ta tốt xấu cũng là thái sư đó, nên quan tâm bách tính!”

Bao Chứng vẻ mặt chán ghét nhìn lão, “Người a, mau đi mặc y phục tử tế vào, nhìn người cả một thân thịt kia kìa.”

Bàng thái sư cả kinh, vội lùi vào trong phòng, Bao Chứng lắc đầu, phất vài người thủ vệ trong viện của Bàng thái sư, tăng mạnh đề phòng.

Mọi người từ trong viện đi ra, Bao Chứng hỏi, “Các người nghĩ sao? Có phải nàng hay không?”

“Cần suy xét một chút.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nói.

Triệu Phổ nhún vai, “Ta nhìn không ra.”

“Bất quá nữ nhân này khẳng định không sinh hài tử.” Công Tôn đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn y, hỏi, “Khẳng định như thế?”

“Ân, hình thể của nàng không giống như từng sinh hài tử.” Công Tôn vừa nói, vừa vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử, nói, “Mặt khác, nếu như thực sự hài tử của nàng đã chết, thì lúc nhìn Tiểu Tứ Tử sẽ không có loại ánh mắt đó.”

Mọi người suy nghĩ một chút, nghĩ cũng đúng, Từ Thái Phượng này hơn nửa đêm tới một chuyến, thật đúng là đem oan uổng đều rửa sạch.

“Nhưng nàng rõ ràng không có hiềm nghi, vì sao cảm giác lại rất có hiềm nghi?” Công Tôn hỏi.

“Nàng có thể không phải Tào phu nhân năm đó.” Triệu Phổ cười, “Nhưng không tất chuyện này hoàn toàn không quan hệ tới nàng!”

“Có lý!” Bao Chứng gật đầu, nói, “Xong, mọi người nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại bàn bạch kỹ hơn!”

Mọi người gật đầu, đều tự tán đi.

.

Công Tôn vào phòng, đặt Tiểu Tứ Tử lên giường, đắp chăn để bé tiếp tục ngủ, lấy ra giấy bút, bắt đầu tưởng tượng hình dạng của Từ Thái Phượng, suy nghĩ một chút, cầm lấy bút quẹt quẹt vẽ vẽ.

Triệu Phổ đi ra ngoài cầm một hộp tiêu điểm tâm đi đến, đi tới bên cạnh Công Tôn cúi đầu nhìn, hỏi, “Thư ngốc, như vậy cũng có thể vẽ ra?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, “Có thể không quá giống, bất quá hẳn là không khác bao nhiêu, có thể cho các lão nhân kia nhìn, nếu như thật sự không phải Từ Thái Phượng, vậy nên mau chóng giải oan cho nàng ta, mà kẻ vu oan giá họa, cũng tất nhiên có ý đồ khác, chúng ta đừng bị nhầm đường.”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu, mở thực hạp nuốt thức ăn vào miệng Công Tôn.

Công Tôn vừa vẽ, vừa cắn một ngụm, tiếp tục vẽ tranh, lại muốn một ngụm, lại tiếp tục vẽ, lại cắn một ngụm... Sao lại có chút mềm mềm a?!

Công Tôn chớp chớp mắt, chỉ thấy bản mặt của Triệu Phổ trước mắt.

“Người... Ngô.”

Cây bút Công Tôn đang cầm vẽ bị Triệu Phổ giật ra, ôm ngồi một bên.

“Đừng phá!” Công Tôn đẩy hẳn, “Còn chưa vẽ xong mà.”

“Hôn xong rồi vẽ tiếp!” Triệu Phổ vươn tay ôm, “Đây là chuyện nghiêm chỉnh! Mấy chuyện nhỏ khác đều đẩy ra sau!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 120: Ngạt Độc Chi Kế (Kế Hoạch Ác Độc)

Cuối cùng, Công Tôn đem Triệu Phổ được một tắc lại muốn tiến một thước đẩy về trên giường, dùng chăn phủ kín đầu hấn đè lên giường, đái ngộ như Tiểu Tứ Tử, mới khiến hấn thành thật ngủ, còn mình thì đi tới bên bàn tiếp tục vẽ tranh.

.

Sáng sớm hôm sau, khi Công Tôn tỉnh lại, chỉ thấy Thạch Đầu và Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh nô đùa, Tiểu Tứ Tử tiến tới nhéo má Công Tôn, “Phụ thân sớm.”

“Ân...” Công Tôn nhìn nhìn giường chiếu bên trong, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, chỉ có người ở đây a? Triệu Phổ đâu?”

“Cửu Cửu và Miêu Miêu bọn họ đi ra, nói là có ô ô đại hội.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Cái gì ô ô [wū] đại hội?” Công Tôn nghe được ù ù cạc cạc.

“Là võ [wǔ] lâm đại hội.” Lúc này, Tử Ảnh đi đến, cầm trên tay bức tranh mà tối hôm qua Công Tôn vẽ, miệng nói thầm, “Lại nói tiếp, Tử Thái Phượng tuổi còn trẻ cũng rất đẹp a.”

“Đã đi hỏi chưa?” Công Tôn hỏi.

“Hỏi rồi.” Tử Ảnh lắc đầu, nói, “Đã tìm nhiều lão nhân địa phương biết sự tình năm đó, đều nói đây không phải Tào phu nhân kia.”

“Nhiều năm như vậy, bằng một bức họa... thì lại khẳng định không phải?” Công Tôn ngược lại có chút hoài nghi.

“Ân.” Tử Ảnh gật đầu, đi tới ôm lấy Tiểu Tứ Tử, từ trong lòng lấy ra cho bé một túi kẹo ngũ sắc, vừa trả lời, “Người địa phương nói, Tào phu nhân năm đó là mặt búp bê mắt to, tướng mạo rất thảo hỉ, mà Từ Thái Phượng thì mày liễu mắt phượng, tướng mạo là đẹp mà không phải thảo hỉ, thậm chí có chút mỉa mai.”

(thảo hỉ: khiến người thích, Miêu Miêu cũng là loại tướng mạo này)

“Ân.” Công Tôn gật đầu, “Vậy thì đây quả thật không phải nàng ta.”

Tử Ảnh gật đầu, ngồi vào bên bàn, thấy hai má Tiểu Tứ Tử phồng phồng ăn đường đậu (viên kẹo tròn), liền cười hỏi bé ngọt hay không, Tiểu Tứ Tử đút đường vào miệng hẳn, Tử Ảnh mặt mày rạng rỡ mà liên tục nói ngọt.

Công Tôn thay y phục, hỏi, “Triệu Phổ bọn họ đi võ lâm đại hội gì a?”

“Ai, hôm qua cũng không biết từ chỗ nào truyền đến tin tức, tất cả mọi người nói là Từ Thái Phượng giết người.” Tử Ảnh lạnh lùng cười, “Lúc này muốn mở võ lâm đại hội gì đó, tìm cách lên án Từ Thái Phượng, lần này Bàng phu nhân trở thành kẻ thù chung của võ lâm rồi.”

Công Tôn nghe xong thì vẻ mặt hồ nghi, hỏi, “Sao lại có thể nhanh như vậy đã chuẩn bị xong sự nghị(các bước chuẩn bị) của võ lâm đại hội?”

“Vậy mới nói.” Giả Ảnh từ bên ngoài đi vào, “Vừa nghe chính là sớm có chuẩn bị, vương gia bọn họ sáng sớm nghe được tin tức đã nói có điều kỳ lạ, cho nên đến xem.”

Công Tôn có chút lo lắng, hỏi, “Vậy... Hay là ta cũng đi...”

“Tiên sinh, chúng ta đi cùng người.” Tử Ảnh ôm Tiểu Tứ Tử đi ra ngoài, nói, “Vương gia dặn, bảo chúng ta chờ người tỉnh lại thì cùng người tới đó.”

“Ân.” Công Tôn liền theo mọi người ra ngoài.

.

Tới cổng nha môn, chỉ thấy trên đường không hề ít võ lâm nhân sĩ cầm đao kiếm vội vã chạy đi.

“Đại khái đều là đi tham gia võ lâm đại hội.” Tử Ảnh thấp giọng nói.

“Đại hội đó mở ở đâu?” Công Tôn hỏi.

“Ngay thuyền hoa tập, nơi đó không gian khá lớn, mở rất phô trương.” Giả Ảnh trả lời.

Công Tôn nghe xong, hơi sửng sốt, hỏi, “Nơi đó... là ở trên thuyền sao?”

“Nói chính xác là, hẳn là trên bè gỗ.” Giả Ảnh trả lời.

“Bè gỗ?” Công Tôn nhíu chặt đôi mày, nói, “Nổi trên sông như vậy a... Nước có sâu không?”

“Sâu!” Giả Ảnh gật đầu, “Là bến hải cảng, để cho thuyền lớn vào, sẽ không nông.”

Công Tôn không hiểu sao lại cảm thấy có chút hoảng hốt, nhưng lại không thể nói rõ là không thích hợp như thế nào.

.

Lại đi đến phía trước một hồi, chợt nghe Tiểu Tứ Tử ghé vào trên vai Tử Ảnh, nói, “Chi Chi, Minh Minh bọn họ cũng ở phía sau nga.”

Tử Ảnh nhú nhú mày, cùng Giả Ảnh quay đầu lại, chỉ thấy Tiết Minh phía sau vội vã chặn lại.

“Vương gia có phải đến thuyền hoa tập hay không?” Tiết Minh hỏi Tử Ảnh.

Tử Ảnh gật đầu.

“Ai nha!” Tiết Minh gấp đến độ nhú mày, “Mau bảo hần rời khỏi!”

Giả Ảnh nhìn nhìn hần, nói, “Người còn chưa bỏ cuộc a?”

“Ta...”

Công Tôn xen ngang, hỏi Tiết Minh, “Chuyện gì vậy?”

Tiết Minh sốt ruột nói, “Đó là âm mưu! Nói chung hãy bảo vương gia bọn họ rời khỏi, để mọi người đều rút khỏi đó, nếu không thì toàn quân bị diệt!”

Công Tôn nghe xong, không suy nghĩ nhiều, vươn tay bế Tiểu Tứ Tử lại, nói với Tử Ảnh và Giả Ảnh, “Hai người lập tức đi!”

“Nhưng...”

Tử Ảnh và Giả Ảnh làm sao có thể yên tâm để Công Tôn một mình.

Nhưng Công Tôn nhú chặt đôi mày, “Tính mệnh của Triệu Phổ liên quan đến an nguy của Đại Tống, các người còn không đi! Muốn cho Tiểu Tứ Tử không cha à!”

Giả Ảnh và Tử Ảnh sửng sốt, hai người liếc mắt nhìn nhau, thi triển khinh công chạy đi, Tiết Minh cũng mệnh lệnh thủ hạ lập tức đi.

Công Tôn hỏi Tiết Minh, “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Tiết Minh nói, “Đây là Tà môn mưu đồ đem võ lâm Trung Nguyên một lưới bắt hết, mà cuối cùng đều giá họa cho Từ Thái Phượng!”

Công Tôn khẽ nhú mày, “Ngày ấy quả nhiên là có người giả trang thành Từ Thái Phượng giết người?”

Tiết Minh gật đầu.

Công Tôn có chút sốt ruột, hỏi, “Bọn họ làm sao một lưới bắt hết? Chẳng lẽ là...” Y lập tức nghĩ tới vị trí địa lý đặc biệt của thuyền hoa tập, nếu có người ở trên thuyền cài lòi hỏa đạn hay gì đó, vậy chẳng phải toàn quân bị diệt?!

Công Tôn càng nghĩ càng sốt ruột, nhìn trái nhìn phải, thấy những người phía sau Tiết Minh có năm theo ngựa, vươn tay kéo qua một con, ôm Tiểu Tứ Tử phi thân lên ngựa, nói, “Tiểu Tứ Tử, ôm chặt!”

“Dạ!” Tiểu Tứ Tử vội ôm sát Công Tôn, đem Thạch Đầu kẹp giữa hai người.

Công Tôn một roi thúc ngựa... Chạy vội tới hướng thuyền hoa tập.

.

Một đường chạy như bay, vừa đến bên ngoài thuyền hoa tập, Công Tôn chợt nghe vài tiếng nổ ‘ầm ầm’... Tiếng động rung trời, chấn đến toàn bộ mặt đất đều hơi rung động.

“Nha, phụ thân!” Tiểu Tứ Tử sợ hãi, ôm sát Công Tôn.

Công Tôn chợt nghe có tiếng kêu thảm thiết ngoài xa xa, trên thuyền hoa phía trước đã là khói đặc cuồn cuộn, nguyên bản cụm thuyền hoa nối tiếp cùng một nơi đều tán ra, cơ bản tổn hại toàn bộ, người trên thuyền đều rơi xuống, có vài người bơi vào bờ, có vài người kêu thảm thiết, nói chung toàn bộ thuyền hoa tập một mảnh đại loại. Còn có rất nhiều người chưa lên thuyền hoặc tìm được đường sống từ trong chỗ chết, đang chạy như điên quay ngược trở về.

Công Tôn kéo dây cương, ngược mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy biển người vọt tới, nhưng cũng không có cái bóng của Triệu Phổ và Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường.

“Triệu Phổ!” Công Tôn luống cuống, y tự nói với bản thân không nên hoảng loạn, Triệu Phổ trước đây đã học bơi rồi, hơn nữa kỹ năng bơi rất giỏi!

“Triệu Phổ!” Công Tôn liên tục la lên, đi ngược dòng người hướng tới thuyền hoa tập.

Nhưng người xông xộc tiến ra nhiều lắm.

Chính lúc này, con ngựa của Công Tôn không biết bị ai giẫm phải hay đụng phải, đột nhiên kinh hãi, nó hí vang một tiếng, giậm chân liên tục lui về sau, giống như điên loạn mà đá đạp lung tung.

Công Tôn khẩn trương túm dây cương mà còn phải ôm Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử sợ hãi, “Phụ thân!”

Công Tôn lúc này cũng hết cách, mắt thấy đã không bắt được sợi dây, Công Tôn thầm nghĩ không xong, nếu như bây giờ ngã xuống đất, tất nhiên bị dòng người giẫm đạp, mình không biết có thể bảo vệ Tiểu Tứ Tử hay không.

Ngay khi y chuẩn bị ôm Tiểu Tứ Tử rơi xuống đất, chỉ cảm thấy phía sau ảm áp... lập tức bình tĩnh.

Con ngựa còn đang hí vang, đã thấy một cánh tay từ phía sau Công Tôn vươn đến, nắm lấy tông mao của nó, nói một tiếng, “Súc sinh, dám dẫm thương người của ta ta sẽ làm thịt ngươi uy cầu!”

Công Tôn vừa nghe được thanh âm đó, liền cảm thấy máu từ bên dưới xộc lên, viền mắt cay cay, quay đầu lại, quả nhiên là Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười nhìn Công Tôn, đã thấy người nọ hoảng đến độ cặp mắt ửng đỏ, cũng liền cau mày, mắt thấy phía trước đại loạn... Lúc này, chỉ thấy phía sau hàng loạt nhân mã đi tới, đều là quan binh và nha dịch, thì ra Triệu Phổ sau khi nhận được tin tức của Tử Ảnh bọn họ, đã phái người điều động nhân mã tới trấn thủ, đừng để giặc bị thương người khác, thuận tiện cứu viện.

“Ta không sao.” Triệu Phổ vòng tay ôm Công Tôn, thả người một cái nhảy lên, đập lên đầu những người giang hồ đang xông ra, một đường bay ra, đáp xuống trên một nóc nhà, lúc này mới đưa Công Tôn nhẹ nhàng buông xuống, vươn tay nhận lấy Tiểu Tứ Tử trong tay y. Thấy cánh tay Công Tôn đều có chút cứng đờ, Triệu Phổ đau lòng không thôi, vươn tay nắm lấy Công Tôn, nói, “Sao ngươi không sợ nguy hiểm hả? May mà ta tới nhìn một cái, người tìm người đến báo tin cho ta rồi, còn tự mình chạy tới làm chi?”

Công Tôn nhìn chăm chăm Triệu Phổ, khí tức có chút hỗn loạn, y vừa nãy ngay cả thở cũng quên, thiếu điều nghẹt thở chết, chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, vốn tối hôm qua đã ngủ không ngon, giờ tay vịn Triệu Phổ sắc mặt trắng bệch.

Triệu Phổ bị y làm cho sợ hãi, đem Tiểu Tứ Tử giao cho Tử Ảnh đã đáp xuống bên cạnh, vươn tay ôm lấy Công Tôn nhảy xuống nóc nhà, tới một

chỗ đất trống, chỉ thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã ở, Âu Dương Thiếu Chinh và Bao Chửng đang chỉ huy quân binh cứu người.

“Chuyện gì vậy?” Triển Chiêu thấy sắc mặt Công Tôn thì cũng lo lắng.

“Ta không sao.” Công Tôn ổn định tâm thần, nghĩ đã đỡ hơn không ít.

Tử Ảnh bên cạnh nói, “Tiên sinh vừa nói, lo lắng Tiểu Tứ Tử không cha.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Công Tôn có chút xấu hổ, Triệu Phổ thì lại tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng), vươn tay ôm chầm lấy Công Tôn, “Thư ngốc!”

Công Tôn vươn tay đẩy hăn một cái, “Khó thở muốn chết...”

“May mà Công Tôn tiên sinh nhảy bén.” Triển Chiêu lắc đầu, nói, “Bằng không lần này người thụ thương càng nhiều.”

“Hiện tại thế nào rồi?” Công Tôn hỏi.

“Tạm thời không có vấn đề gì lớn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bất quá người thụ thương khẳng định không ít.”

“Chúng ta chỉ kịp thông tri một bộ phận rồi đi.” Triển Chiêu lắc đầu, “Thời gian quá khẩn, kỳ thực lúc vừa tới, chúng ta cũng lo lắng chuyện này.”

Công Tôn nghi hoặc.

Triệu Phổ nói, “Mở võ lâm đại hội trên thuyền, hơn nữa ngay thời điểm này, cho nên cảm thấy không quá thích hợp, không ngờ thực sự có mai phục!”

Tất cả mọi người gật đầu.

Mà ở phía sau, chỉ nghe được trong đoàn người có ai đó gào to một tiếng, “Từ Thái Phượng, người dĩ nhiên muốn đuổi tận giết tuyệt, ta cùng người không đội trời chung a!”

“Đúng!” Đồng thời, có người cao giọng phụ họa, “Chúng ta thề giết Từ Thái Phượng, báo thù cho các huynh đệ!”

Vì vậy, mao bệnh không đầu óc nhất hô bách ứng của võ lâm quần hùng Trung Nguyên lại tái phát.

Công Tôn nhú mày, Triệu Phổ lắc đầu, ý bảo hết cách.

“Hiển nhiên là sớm có chuẩn bị tới nơi này xúi giục.” Triển Chiêu nói, “Chúng ta thân phận đặc thù, nhiều lời thì chỉ có thể khiến sự tình càng xấu!”

Công Tôn nghĩ tới võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên đối Triển Chiêu bọn họ ít nhiều cũng có chút phòng bị và bất mãn, suy nghĩ một chút, y kéo Triệu Phổ, nói “Không thể chỉ ngồi chờ chết như thế!”

“Ân?” Triệu Phổ nhìn y, cười hỏi, “Thư ngốc, lại có biện pháp a?”

Công Tôn gật đầu, “Người khác chân tiểu nhân, chúng ta liền ngụy quân tử cùng hănh!”

Nói rồi Công Tôn tiến đến bên tai Triệu Phổ, thì thầm một hồi.

Triệu Phổ nghe xong, nhin không được mà bật cười, quay đầu phân phó Giả Ảnh Tử Ảnh vài câu.

.

Không lâu sau, có một đám quan binh ăn mặc như dáng vẻ người giang hồ, trà trộn vào bên trong đám đông võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên, bắt đầu truyền ra một tin tức —— Nghe nói, lần này không phải Từ Thái Phượng

gây nên, mà là võ sĩ của Tây Hạ và Liêu quốc muốn nhân cơ hội diệt trừ chính nghĩa chi sĩ của võ lâm Trung Nguyên, đồng thời khơi mào nội loạn, mượn chính tay người Trung Nguyên, tự hủy diệt mình!

Chủ ý này của Công Tôn, nghĩ đến cũng thực sự rất diệu! Nếu như nói là võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên giá họa Từ Thái Phượng, vậy đại đa số mọi người sẽ không tin tưởng... Nhưng vừa kéo đến ngoại tộc, vị đạo này liền thay đổi.

Võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên suy xét như vậy một hồi... Lúc này, ngay một cái bóng của Từ Thái Phượng cũng không có, sao lại đổ hết lên đầu nàng ta? Nhưng thật ra lại không hiểu, võ sĩ của Tây Hạ, Liêu quốc một bọn ngoại tộc tới nhiều như vậy làm gì... Quả thật, rất có thể là bọn hăn dùng kế.

Trong nhất thời, thanh thế mắng nhiếc Từ Thái Phượng lập tức hạ xuống, mọi người đều bắt đầu suy đoán và hoài nghi mục đích của hành trình tới Trung Nguyên của võ sĩ ngoại tộc lần này. Mà có thể chứng minh điểm này có thể tin chính là —— Lần mai phục này, võ sĩ ngoại tộc một người cũng không hề thụ thương, bị thương đều là người Trung Nguyên.

Mà đồng thời, lại có một tin đồn truyền ra —— Nói Tà môn minh chủ Tà Hữu Đạo, cùng Tây Hạ quốc chủ Lý Nguyên Hạo, có giao tình.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 121: Công Tôn Đích Nghi Hoặc (Sự Nghi Ngờ Của Công Tôn)

Một chiêu này của Công Tôn có hiệu quả cực kỳ, thoáng cái, lực chú ý vốn hướng về Từ Thái Phượng liền chuyển dời đến đám người Tây Hạ và võ sĩ ngoại tộc, Bao Chứng cùng những người khác cũng có thời gian để điều tra, chỉ là, Công Tôn lại tựa hồ không thể nào vui vẻ.

Ngày hôm sau.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử bò lên trên ghế, thấy Công Tôn nắm tay nâng cằm đỡ ra, liền hỏi, “Chuyện gì vậy nha?”

Công Tôn nhìn nhìn bé một chút, vươn tay xoa xoa má bé, nói, “Tiểu Tứ Tử, cũng không có gì, chỉ là sợ thông minh ngược lại thông minh nhầm, vụ án lần này dính líu rất nhiều.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử đem Thạch Đầu đặt lên bàn để nó liếm mao, bò tới trên đùi Công Tôn, cười tủm tỉm nói, “Phụ thân, còn có vài ngày nữa là mừng hai rồi u.”

Công Tôn bất đắc dĩ lắc đầu, nhéo bé, “Người chỉ biết mừng hai, những thứ khác đều không biết.”

Tiểu Tứ Tử đô đô miệng, “Đó là vì phụ thân và Cửu Cửu sau mừng hai, tâm nguyện của Tiểu Tứ Tử cũng hoàn thành, nên không cần quan tâm cái gì nữa, có thể an tâm chơi đùa với Tiểu Lương Tử.”

Công Tôn bị bé chọc cười, chọt hai má mềm mềm của bé, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, vụ án này kết thúc rồi, chúng ta cùng Cừu Cừu đến đại mạc, có được không?”

“Hảo nha.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Đáp ứng sáng khoái như vậy à?” Công Tôn cười bé, “Người biết đại mạc là chỗ nào sao?”

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, nói, “Không sợ, chỉ cần là nơi có Cừu Cừu, Tiểu Tứ Tử sẽ theo phụ thân đi.”

Công Tôn nhướn mi một cái, “Ân... Còn rất hiểu thuận a.”

“Hi hi.” Tiểu Tứ Tử vươn tay tiếp được Thạch Đầu đã bỏ nhào tới, nói, “Thạch Đầu gần đây càng ngày càng béo, ôm hết nổi rồi.”

“Qua một thời gian nữa, phỏng chừng trở thành nó công người rồi.” Công Tôn xoa xoa mặt bé, nói, “Đúng rồi Tiểu Tứ Tử, có còn nhớ Tiết Minh lần trước không?”

“Minh Minh sao? Nhớ kỹ nha!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Ảnh Ảnh bọn họ nói hắn là người xấu, bất quá ta nghĩ rất được nha.”

“Lần này hắn cứu Triệu Phổ, nếu như hắn là thật tâm, ta nghĩ hắn hắn là biết rất nhiều tin tức có lợi cho Triệu Phổ, có thể hỏi hắn một chút, nhưng cũng có khả năng hắn dùng là khổ nhục kế hoặc kế lạt mềm buộc chặt... Ta đây nếu tin tưởng hắn, thì sẽ hại Cừu Cừu rồi.”

Tiểu Tứ Tử đương nhiên là nghe không hiểu bao nhiêu, chỉ làm bầm, “Hỏi hắn một chút là biết thôi, đoán a đoán cũng không chuẩn.”

Công Tôn nhướn mi một cái, gật đầu, “Ân... Bất quá ta gặp hắn, Cừu Cừu có thể sẽ mất hứng a!”

“Vậy đừng nói cho Cửu Cửu biết!” Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, bò xuống, nói, “Phụ thân người nhanh đi, ta đi giúp người dẫn Cửu Cửu tránh đi!” Nói xong, chạy.

Công Tôn dờ khóc dờ cười, vật nhỏ này thật ra cũng có lúc cơ linh... Suy nghĩ một chút, y gọi Giả Ảnh tới, hỏi ý kiến của hắn.

Giả Ảnh gật đầu, “Hỏi một chút thì không sao, ta sẽ giúp tiên sinh đi gọi Tiết Minh tới.”

.

Không bao lâu, Tiết Minh tới, hành lễ với Công Tôn, Công Tôn vội xua tay, mời hắn ngồi xuống.

“Tiết Minh... Có phải người biết mục đích của người Tây Hạ lần này?” Công Tôn hỏi, “Còn nữa, vì sao người biết lần này thuyền hoa tập có mai phục?”

Tiết Minh suy nghĩ một chút, hỏi, “Là nguyên soái bảo người tới hỏi sao?”

Công Tôn lắc đầu.

Tiết Minh gật đầu, “Ta hiểu rồi, tiên sinh nghĩ ta biết chút tin tức, cho nên gạt vương gia tìm ta đến, nếu như là thật thì có lợi cho Triệu Phổ, nếu không phải, ít nhất có thể dùng để tham khảo.”

Công Tôn thật ra cũng không giấu diếm, liền gật đầu, “Chuyện là như vậy.”

Tiết Minh ngược mắt nhìn nhìn Công Tôn, nghiêng đầu... Nhìn trái nhìn phải, hỏi, “Kỳ thực ta vẫn có chút không rõ, nguyên soái vì sao lại coi trọng người như vậy?”

Công Tôn sững sốt.

Tiết Minh thở dài, lẩm bẩm, “Triệu Phổ từ trước tới nay ghét nhất thư sinh, tại sao lại đối với một thư sinh như ngươi, lại là một nam nhân, nhất kiến khuynh tâm (vừa gặp đã thương)?”

Công Tôn nhún nhún vai, vấn đề này hơi khó nói, y cũng không nói lên được.

“Các người đã ngủ với nhau chưa?” Tiết Minh còn hỏi một vấn đề rất cá nhân, Công Tôn khẽ nhú mào, nói, “Ta chỉ muốn biết, bí mật mà người biết, có phải sẽ có lợi cho Triệu Phổ hay không.”

Tiết Minh nhún nhún vai, “Ta chỉ muốn nói cho vương gia.”

Công Tôn đành nói với Giả Ảnh ngoài cửa, “Tiễn hẳn đi đi.”

Giả Ảnh cau mày tiến vào, Tiết Minh có chút giật mình nhìn C

ông Tôn, “Người muốn đuổi ta đi? Tin tức ta biết rất trọng yếu có thể sẽ cứu được mạng vương gia... Cũng như ngày hôm qua vậy.”

Công Tôn cười nhạt một tiếng, “Người cũng từng muốn lấy mạng hẳn a, chính người quên rồi sao?”

Sắc mặt Tiết Minh trắng bệch, nhìn Công Tôn, “Người dĩ nhiên ngay cả chuyện này cũng biết.”

Công Tôn nhìn Tiết Minh một hồi, nói, “Người có tin hay không, hôm nay dù người không đến thông tri chuyện thuyền hoa tập, Triệu Phổ cũng sẽ không chết, nhưng con số tử thương của người giang hồ sẽ tăng nhiều.”

Tiết Minh trầm mặc một hồi, gật đầu, “Ta tin.”

“Lời nói và hành động của người còn không đủ để khiến Triệu Phổ hoàn toàn tin tưởng người.” Công Tôn nâng chung trà lên nhấp một ngụm, “Đương nhiên, ta cũng không tin các người!”

Tiết Minh cười, “Vậy sao người còn gọi ta đến?”

Công Tôn buông chung trà, “Ta là vì giúp người khác hoàn thành ước vọng mà thôi.”

“Có ý gì?”

“Giúp chính người trong lòng dễ chịu một chút.” Công Tôn lạnh lùng nói, “Triệu Phổ không phải một kẻ vì bảo vệ mạng mình mà muốn người khác cứu giúp, ta cũng không sợ chết... Nhưng đối với người, đây có thể là cơ hội cuối cùng và cũng là tốt nhất!”

“Cơ hội gì?” Tiết Minh cười hỏi.

“Cơ hội để người không cần cả đời đều gánh sự áy náy sống qua ngày.” Công Tôn nói, “Ta rất lý giải Triệu Phổ, hẳn là một người đặc biệt, bị một người như vậy chán ghét, tuyệt đối sẽ không phải cảm giác gì tốt.”

Tiết Minh sau khi nghe xong, sắc mặt hơi trầm xuống, một lúc lâu mới gật đầu, “Nói rất hay a.”

Công Tôn cười, “Ta không ép người, ta lén hỏi người, cũng sợ Triệu Phổ sẽ mất hứng, nếu người không muốn nói thì đi đi, cũng đỡ cho ta khó xử.”

Tiết Minh nghe xong, cười ha ha, “Triệu Phổ đấu võ mồm khẳng định không lại người, người vừa mở lời, hẳn phỏng chừng sẽ bị người làm tức giận đến thở không ra hơi.”

Công Tôn thì lại ngẩn người, tâm nói —— Có sao?

Tiết Minh thở dài, nói, “Hình như ta có chút minh bạch Triệu Phổ thích gì ở người rồi, hẳn quả thật là tương đối yêu thích người thông minh... Nếu ta đã tới, chính là vì muốn nói, người hãy nghe đi.”

Công Tôn gật đầu, chờ Tiết Minh nói.

Tiết Minh sắp xếp mạch suy nghĩ một chút, nói, “Chuyện này, còn phải bắt đầu từ nhiều năm trước...”

.

Triệu Phổ ở tiền viện, cùng Âu Dương Thiếu Chinh và Bao Chứng cùng nhau tổ chức quân binh, giúp những người giang hồ thụ thương tiến hành trị liệu, còn thông tri gia thuộc và đồng môn tới đón về, đương nhiên, còn có thi thể và công tác giải quyết hậu quả.

Thật vất vả làm xong việc, Triển Chiêu thấy Triệu Phổ tâm thần không yên, bèn nói, “Người trở về đi, nơi này giao cho chúng ta là được.”

Triệu Phổ gật đầu, chuẩn bị quay về hậu viện nơi Công Tôn ở.

Mới vừa đi tới cửa viện, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên lao ra đụng phải, bế Thạch Đầu ôm lấy chân Triệu Phổ, “Cửu Cửu!”

Triệu Phổ bị bé làm cho giật mình, ôm lấy bé, hỏi, “Tiểu Tứ Tử, chuyện gì?”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Mẽ có.”

“Vậy sao lại chạy nhanh thế hả?” Triệu Phổ lau mặt cho bé, nhắc chân đi tới phía trước.

Tiểu Tứ Tử nhìn về sau một chút, thấy Triệu Phổ tựa hồ muốn tới hậu viện, thầm nghĩ không tốt, liền hỏi, “Cửu Cửu người muốn đi đâu?”

“Đi tìm phụ thân người a.”

“Đừng!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên ồn ào.

Triệu Phổ dừng bước, thấy thần sắc của Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Cãi nhau với phụ thân người sao?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, lắc đầu, Triệu Phổ đã rất lý giải Tiểu Tứ Tử rồi, tiểu ngọc tử này là tuyệt đối sẽ không gạt người, xem ra không có cãi nhau... Vậy tại sao không cho mình đi qua?

“Phụ thân người đang ngủ?”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử nghĩ có nên nói bậy gạt Cửu Cửu hay không đây, nếu nói phụ thân đang ngủ, Cửu Cửu sẽ không đi.

“Ngủ sớm như vậy?” Triệu Phổ nhíu mày, hôm qua Công Tôn bị mình làm cho sợ trắng bệch mặt mũi, hay là bị dọa ra bệnh đây. Nghĩ tới đây liền nói, “Nguy rồi, đi xem phụ thân người đi.”

“Ai... Không được đi!”

Tiểu Tứ Tử ngăn cản Triệu Phổ, ôm cổ hăn xoay tới xoay lui, muốn hăn quay về phía sau.

Triệu Phổ bị bé làm cho mơ hồ, liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, đến tột cùng là chuyện gì vậy? Người muốn đi đâu đây a?”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, giơ một ngón tay chỉ, “Bên kia!”

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn nhìn, bất đắc dĩ, “Bên kia là tường!”

Tiểu Tứ Tử bóp bóp ngón tay, nói, “Nói chung người không được đi về phía sau!”

Triệu Phổ thấy thần sắc của bé, có chút giật mình, sau đó vừa nghĩ, liền nhú mào, hỏi, “Có phải phụ thân người muốn gặp người nào, không cho ta thấy?”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử mang biểu tình bị vạch trần, giúp Triệu Phổ lập tức hiểu được, liền hỏi, “Y gặp ai?”

Tiểu Tứ Tử nhéo ngón tay không nói lời nào.

Triệu Phổ nhắc chân đi tới phía trước, trong lòng có chút không thoải mái, Tiểu Tứ Tử kéo hân, nói, “Cửu Cửu đừng đi.”

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử rưng rưng nước mắt, lập tức mềm xuống, “Vì sao giấu ta?”

yle=”text-align:justify;”>“Phụ thân nói người sẽ tức giận.”

“Biết rõ ta sẽ tức giận còn muốn gặp?”

“Phụ thân nói, người nọ nói biết đâu có thể giúp Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn Triệu Phổ, nói, “Cửu Cửu không nên đi, cẩn thận phụ thân mừng hai không chịu thành thân với người.”

Triệu Phổ vừa nghe thì trong lòng run lên, tâm nói khá lắm, vật nhỏ này cũng biết điểm uy hiếp mình là gì rồi, suy nghĩ một chút, nói, “Chậc... Thế nhưng ta muốn nghe một chút a, bản thân nghe thì rõ ràng hơn mà! Sao người giúp đỡ phụ thân người, giấu ta lén gặp nam nhân khác a?”

“Phải nga...” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Tiểu Tứ Tử cũng muốn nghe.”

“Vậy thì, chúng ta len lén đi nghe, đừng để phụ thân người phát hiện không phải là được rồi sao?”

“Hảo nha!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, để Triệu Phổ ôm lấy, liền đem chuyện vì sao đến gần hẳn quên sạch không còn một mảnh.

Triệu Phổ lắc đầu, thật dễ gạt a, vừa định ôm đi, chợt nghe phía sau có người hô, “Cẩn Nhi! Sư phụ!”

“Tiểu Lương Tử!” Một tiếng Tiểu Lương Tử này Tiểu Tứ Tử gọi ra ngọt lịm, ngọt đến nỗi tim Triệu Phổ đều nhanh nát, tâm nói lão tử nó nếu như ngày nào đó có thể gọi mình một tiếng Triệu Phổ như thế, mình khẳng định lập tức tan chảy.

Chỉ thấy Tiêu Lương vội vã chạy vào, trên tay xách theo một cái bình lưu ly rực rỡ, người phơi nắng đen không ít, cũng trông tinh thần hơn.

Triệu Phổ vội buông Tiểu Tứ Tử xuống, Tiểu Tứ Tử lập tức lao tới, Thạch Đầu cũng đã mấy ngày không gặp Tiêu Lương rồi, chi chi kêu liên tục.

Tiêu Lương buông bình lưu ly xuống, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói, “Cẩn Nhi, nhớ ta không?!”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, bị Tiêu Lương ôm hai chân đã không thể chạm đất, Triệu Phổ đi tới sờ sờ đầu Tiêu Lương, nói, “A, mới mấy ngày mà đã cao lớn như vậy rồi? Công phu luyện được thế nào?”

Tiêu Lương trả lời, “Vừa nãy Lô đại gia đã kiểm tra ta rồi, nói ta tiến bộ nhanh, thả cho ta về một ngày, để ta tới đây bồi Tiểu Tứ Tử một ngày.”

Tiểu Tứ Tử ôm Tiêu Lương hôn nhẹ, “Tiểu Lương Tử, cũng chỉ có thể lưu lại một ngày thôi à?”

“Cẩn Nhi, ta còn có nửa tháng nữa là xuất đồ (học xong) rồi, đừng nóng vội!” Tiêu Lương được Tiểu Tứ Tử hôn đến vui rạo rực nói, “Chờ ta xuất đồ, mỗi ngày đều ở bên ngươi.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử vẻ mặt vui vẻ, lại hôn nhẹ Tiêu Lương.

Triệu Phổ ở phía sau liên tục bĩu môi, nhìn đồ đệ nhà mình, tâm nói, còn trâu bò hơn cả sư phụ của người a, mới bao nhiêu đó mà hôn tới hôn lui, phụ thân của Tiểu Tứ Tử cũng không chịu hôn lão tử một chút... Xú thư ngốc này!

Tiêu Lương buông Tiểu Tứ Tử xuống, cho bé xem bình lưu ly, chỉ thấy bên trong có hơn mười con cá nhỏ, mỗi con đều phát ra ánh sáng màu lam và màu đỏ.

“Nha!” Tiểu Tứ Tử vui mừng ôm cái bình xem, “Đây là cái gì?”

“Đây gọi là cá thảo đăng.” Tiêu Lương cười nói, “Dưới thác nước mà ta luyện công có rất nhiều, buổi tối sẽ sáng lóe sáng lóe, ta mò một bình về cho người, mấy ngày nay ta không thể cùng người, người hãy chơi với mấy con cá nhỏ này đi.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, đã sớm quên sạch chuyện cùng Triệu Phổ đi nghe lén phụ thân mình, nắm tay Tiêu Lương, cầm theo bình lưu ly chạy vào hoa viên, chuẩn bị nô đùa cả ngày, Thạch Đầu nhanh chóng đuổi theo.

Triệu Phổ đứng trong sân, gãi gãi cằm, thở dài... Nhi đại bất trung lưu a! (con cái lớn rồi không muốn theo bên cha mẹ nữa)

Suy nghĩ một chút, hần nhẹ nhàng thả người lên đỉnh, tới bên ngoài ngoại thất (phòng ngủ) của Công Tôn, đáp xuống đỉnh phòng, chỉ thấy Tử Ảnh đang nằm sấp bên trên nghe lén.

Tử Ảnh thấy Triệu Phổ thì cả kinh, vừa định mật báo cho Giả Ảnh bên dưới, bị Triệu Phổ trừng mắt liếc, bảo hần nhích sang chừa chỗ, sau đó cũng ghé vào trên đỉnh, cùng hần nghe trộm.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 122: Lý Nguyên Hạo Địch Trù Mã (Lợi Thế Của Lý Nguyên Hạo)

Tiết Minh nói cho Công Tôn tình huống lần này, người của Tà môn hoàn toàn là nghe lệnh Lý Nguyên Hạo. Mà Lý Nguyên Hạo lúc này chuẩn bị một hành động lớn, nói là muốn triệt để diệt trừ Triệu Phổ cùng với phòng ngự của Trung Nguyên. Hiện nay tại Tùng Giang phủ xúi giục quần hùng Trung Nguyên phân tranh, chỉ là bước đầu tiên mà hãn lợi dụng Tà Hữu Đạo làm, hơn nữa còn có một lợi thế then chốt trong tay hãn.

“Lợi thế gì?” Công Tôn có chút thắc mắc.

“Ta không biết trên tay hãn đến tột cùng đã nắm được đầu mối gì...”
Tiết Minh lắc đầu, lo lắng nói, “Nhưng Lý Nguyên Hạo đặc ý nói, lần này Triệu Phổ nhất định sẽ tham gia hôn yển của hãn!”

Công Tôn nhíu mày, trên đỉnh, Tử Ảnh nhìn Triệu Phổ —— Người có nhược điểm trong tay người khác?

Triệu Phổ vẻ mặt hồ nghi vuốt cằm, tâm nói —— Không có a, lão tử tổng cộng chỉ mới gặp hãn vài lần!

Công Tôn gật đầu, hỏi, “Vậy Tà Hữu Đạo thì sao?”

“Là như vậy.” Tiết Minh nói, “Tà Hữu Đạo chỉ bất quá là một quân cờ của Lý Nguyên Hạo mà thôi, tác dụng chủ yếu của hãn, là khơi mào võ lâm Trung Nguyên phân tranh, mà những võ sĩ Tây Hạ kia đến, tựa hồ có vài nhiệm vụ không muốn người khác biết.”

“Nhiệm vụ gì?” Công Tôn hỏi.

“Ta chỉ biết là, bọn họ đã lên đường rời khỏi nơi này, rất thần bí. Mà tất cả về vụ án năm xưa, bất quá chỉ là mượn cớ dẫn dắt dời đi lực chú ý của các người, đồng thời khơi mào rối loạn nơi này... Một cây làm chẳng nên non, điều này phải từ hai mặt hạ thủ mới được, dần dần cho các người lao vào.”

Công Tôn sững sốt, trên đỉnh Triệu Phổ cũng gãi gãi đầu, nhìn Tử Ảnh.

Tử Ảnh từ trước đến nay khờ khạo, cũng nhìn Triệu Phổ —— Ý gì?

Triệu Phổ nhú mày không nói, nhưng trong đầu cũng lật lật từng cái từng cái... Hay là bị lợi dụng rồi!

“Vụ án về Tà môn và Tào bang năm đó, người biết chân tướng?” Công Tôn hỏi, “Lần này rốt cuộc là ai muốn đem vụ án năm xưa lấy ra? Mục đích chỉ là muốn báo thù, hay tất cả đều chỉ là làm nể?”

“Tiên sinh đã đoán được, ta đây cũng không nói nhiều nữa.” Tiết Minh cười cười, thấp giọng nói, “Tiên sinh nhất định biết, trên đời này có một loại công phu, gọi là thuật dịch dung.”

Công Tôn sững sốt, nhất thời minh bạch, lập tức mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Tiết Minh nói, “Sự tình trải qua như thế nào các người đại thể đã lý giải, ta cũng không nói nhiều nữa, vài ngày nữa ta chuẩn bị mang theo thuộc hạ đi.”

Công Tôn nhìn hẩn, hỏi, “Đi đâu?”

“Đến đại mạc!” Tiết Minh thấp giọng nói, “Quay về nơi ta nguyên bản nên ở lại.”

Công Tôn cười cười, “Ta từng nghe Giả Ảnh bọn họ nói về ngươi, ngươi năm xưa cũng từng lập chiến công hiển hách, làm người một đời đều không dễ dàng, nếu như có thể thì hãy bắt đầu lại một lần nữa đi.”

Tiết Minh nhìn Công Tôn một lúc lâu, gật đầu, “Đa tạ tiên sinh chỉ điểm, ta sẽ, nhưng cần phải xong xuôi một việc.”

Công Tôn nhướng mi, nhưng Tiết Minh cũng không nói thêm nữa, chỉ đứng dậy, sau khi lễ phép từ biệt Công Tôn, nói nếu có tin tức mới thì sẽ tìm cách báo cho biết rồi rời đi.

.

Công Tôn thấy người đi, khẽ thở dài, ngồi bên bàn chờ ra một hồi mới mở miệng nói, “Xuống đây đi, người đã đi rồi.”

Triệu Phổ ghé vào trên đỉnh có chút khó hiểu, nhìn Tử Ảnh, hỏi, “Người mật báo hả?”

Tử Ảnh vẻ mặt vô tội lắc đầu —— Không có mà!

“Di? Vậy sao thư ngọc này biết ta ở trên đỉnh?” Triệu Phổ có chút hiểu kỳ.

Tử Ảnh bĩu môi, “Thoát khỏi một cái thì biết người nghĩ gì rồi... Ai nha!”

Triệu Phổ giơ tay cốc đầu hấn một cái.

Tử Ảnh mếu máo xoa đầu.

Triệu Phổ xoay người nhảy xuống, vào nhà, chỉ thấy Công Tôn biếng nhác ngồi bên kia, thấy Triệu Phổ đi vào liền hỏi, “Tiểu Tử Tử đâu?”

“Nga, bị Tiểu Lương Tử kéo đi rồi.” Triệu Phổ trả lời, vào phòng ngồi xuống bên cạnh Công Tôn, thấy trên bàn có quả đào chưa rửa, liền cầm một quả, hỏi Công Tôn có ăn đào hay không?

Công Tôn vươn tay qua nhận, Triệu Phổ chọn cho y một quả to, còn mình thì chọn lựa từng quả.

Công Tôn cắn một ngụm, nghĩ quả đào rất ngọt, mọng nước mềm mại giống như khuôn mặt Tiểu Tứ Tử, lại thấy Triệu Phổ vẫn còn chọn, liền hỏi, “Chọn cái gì? Đều ngọt như nhau.”

“Không phải, chọn một quả thật đẹp mắt.” Triệu Phổ hắc hắc cười.

Công Tôn khẽ nhú mày, hỏi, “Quả đào có thể đẹp đến đâu chứ a?”

“Quả này.” Triệu Phổ lấy ra một quả đặc biệt căng tròn, cho Công Tôn nhìn một chút, cười hỏi, “Giống cái hông?”

Công Tôn nổi giận, “Người còn tẻ nhạt hơn cả Tiểu Tứ Tử a!”

Triệu Phổ hắc hắc cười, cầm quả đào đó cắn một miếng, là cắn ngay giữa “hông quả đào”, vừa hướng Công Tôn cười xấu xa.

Công Tôn đã định cầm một quả đào to một chút hung hăng ném vào hắn.

“Sao người biết ta nghe trên đỉnh?” Triệu Phổ có chút hiếu kỳ.

Công Tôn cười cười, nói, “Tiểu Tứ Tử nói đi ngăn người, vậy không phải là đi nói cho người biết nơi này có tình huống?”

Triệu Phổ vươn tay ôm vai Công Tôn, cười nói, “Vẫn là thư ngọc người hiểu rõ nhi tử a!”

Công Tôn khinh bỉ liếc hẳn, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Đó là nhi tử ta.”

“Nhi tử người không phải là nhi tử ta sao... Hắc hắc.” Triệu Phổ gặm đầy miệng toàn là nước quả đào, tiến tới chọt một cái lên má Công Tôn.

Công Tôn đẩy hẳn ra, nói, “Nga, đúng rồi!”

“Ân?” Triệu Phổ nhìn y.

“Chuyện của Từ Thái Phượng!” Công Tôn nghiêm túc nói.

“Người hoài nghi nàng ta là dịch dung?” Triệu Phổ nghi hoặc.

Công Tôn gật đầu.

“Vậy, vụ án lần này có quan hệ với nàng ta, hay là hai nhà kẻ xướng người họa?” Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói, “Kỳ thực, nếu như công phu cao, ngoại trừ dịch dung, còn có thể súc cốt (rút xương cốt lại để hình thái cơ thể thay đổi)...”

Công Tôn ngăn người, một lát mới hỏi, “Vậy... Sát nhân trong rừng trúc cũng là Từ Thái Phượng, một cây làm chẳng nên non, nàng và Tà Hữu Đạo liên thủ?”

Triệu Phổ cười cười, nhún nhún vai, “Khó nói, sự xuất hiện của nàng ta vẫn có chút kỳ lạ! Hiện tại có hai loại khả năng, một là, nàng vốn chính là người của Tà Hữu Đạo cố ý khơi mào sự cố, một loại khác, nàng quả thật là quả phụ của Tào bang, ngay cả Tà Hữu Đạo cũng không biết chuyện nàng dịch dung... Lừa hai đầu, mục đích của nàng là vì báo thù!”

“Ta hiểu rồi, nếu như là loại thứ hai, tao ngộ của nàng rất đáng để đồng tình, nhưng...” Công Tôn cúi đầu thở dài, “Lôi hỏa đạn trên thuyền hoa tập, còn có hơn trăm mạng người trong rừng trúc, Bao đại nhân đang ở đây, bất

luận trước nay nàng khổ cực như thế nào, giết người dù sao cũng là tội chết! Hơn nữa trong những người bị giết, có rất nhiều người căn bản là không hề tham dự việc năm xưa, là vô tội.”

“Nhưng nói như vậy... Từ Thái Phượng kỳ thực cũng là bị lợi dụng a.” Triệu Phổ nói, “Hiện tại lý do duy nhất khiến chúng ta còn ở lại Tùng Giang phủ không trở lại kinh thành, chính là vụ án này.”

Công Tôn nghe xong cả kinh, hỏi, “Người nghĩ là, Khai Phong xảy ra chuyện?”

Triệu Phổ nhíu mày, sờ sờ cằm nói, “Vậy thì không quá khả năng, hoàng cung chắc chắn không sao, Khai Phong phủ cũng không sao...”

“Còn nơi của nương người?” Công Tôn hỏi.

“Nga.” Triệu Phổ cười cười, nói, “Ta để lại vài trăm người, còn có mười ảnh vệ ở chỗ của nương chúng ta mà, vốn là vương phủ cũng có người... không thể có chuyện.”

Công Tôn vừa nghe đến chữ nương chúng ta cũng mất tự nhiên, liếc nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ cười ha ha.

“Việc cấp bách, chúng ta vẫn nên mau chóng trở lại kinh thành đi!” Công Tôn suy nghĩ một chút, đứng lên nói, “Nói cách khác trước tiên phải điều tra rõ ràng chuyện của Từ Thái Phượng. Đúng rồi, người biết nàng ta ở đâu không?”

“Trước đây ta đã bảo các ảnh vệ âm thầm theo dõi, nàng ở ngay Tùng Giang phủ.” Triệu Phổ nhìn Công Tôn, “Người có ý kiến hay nào không?”

“Ân... Người đánh có thắng được nàng ta không a?” Công Tôn đột nhiên hỏi.

Triệu Phổ chun mũi, nói, “Cũng không phải đánh không lại, nhưng ta không đánh nữ nhân người cũng biết mà!”

“Vậ a...” Công Tôn suy nghĩ một chút, hỏi, “Vậ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thì sao?”

“Hai người bọn họ công phu cũng xấp xỉ ta, đối phó với người giang hồ đơn đả độc đấu hẳn là có kinh nghiệm hơn ta... Chỉ có điều a, hai người này vừa nhìn cũng tuyệt đối là không đánh nữ nhân.”

“Vậ làm sao bây giờ?” Công Tôn hỏi, “Nếu như nàng ta là dịch dung, phải kéo da mặt nàng ta xuống mới biết được a! Các người ai cũng không muốn động thủ, vậ để ai đi? Lẽ nào để Bàng thái sư dùng sắc dụ?”

“Ai!” Triệu Phổ gật đầu, “Đó là một biện pháp!”

“Là cái đầu người a!” Công Tôn trừng mắt liếc hẳn, nghĩ tới nghĩ lui, nói, “Ta có cách rồi, để Triển Chiêu động thủ đi!”

“Oa...” Triệu Phổ bật cười, “Người có phải thấy hẳn thành thật nên khi dễ hẳn a?”

Công Tôn cười cười, nói, “Con mèo kia mới không thành thật đó, nhưng mà... có nhược điểm hảo nằm trong tay nha.”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, không phải rất minh bạch Công Tôn lại có biện pháp gì, chỉ biết là, lần này Triển Chiêu tất nhiên chạy không thoát.

.

Lại nói đến Triển Chiêu ở bên ngoài an bài cứu trợ người bị thương mệt đến chết khiếp, Bạch Ngọc Đường giữa đường rất không nghĩa khí mà quay về Hâm Không đảo, lúc trở lại thì cũng tự hiểu mình lâm trận bỏ chạy

không có nghĩa khí, cầm trên tay hai bình rượu và hai thực hộp (hộp thức ăn).

Triển Chiêu không phản ứng hẳn, lại nghe con chuột bạch tới một tiếng, “Miêu, ăn hải sản không?”

Triển Chiêu lập tức đứng lại, rất không tranh khí* mà quay đầu hỏi, “Hải sản gì?”

*(không tranh khí: không thềm tranh chấp, ý nói một người vì lợi mà bỏ đi hậm hực trong lòng)

Bạch Ngọc Đường cầm thực hộp lắc lắc, nói, “Hải sản tươi mới của Hầm Không đảo, có ốc biển, tôm và cua lớn, còn có bạch tuộc và hải sâm, đại tẩu tự tay làm, ăn không?”

Triển Chiêu lập tức cười hì hì đi tới, “Ăn a.”

Bạch Ngọc Đường cầm theo hai cái hộp, chuẩn bị cùng Triển Chiêu ăn một hộp, hộp khác cho Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường, chỗ Bao Chứng và các ảnh vệ bây giờ đã có Tưởng Bình theo hỗ trợ mang nhiều phần tới.

.

Hai người tới viện tử, liền thấy Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đuổi tới đuổi lui.

“A.” Triển Chiêu vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử đang vui đến mặt đỏ bừng, giơ tay sờ sờ cái cổ, nói, “Đều là mồ hôi nha, sao lại chơi đùa điên như vậy a?”

Tiểu Tứ Tử vui vẻ, “Tiêu Lương Tử đã trở về.”

“Tiêu Lương Tử, công phu luyện thế nào rồi?” Bạch Ngọc Đường đem thực hộp và bình rượu đặt lên bàn hỏi nó, nói xong duỗi một tay tới gần nó,

“Để ta thử xem.”

“Hảo a.” Tiêu Lương cũng không luống cuống, giơ tay cùng Bạch Ngọc Đường sách chiêu (dùng công phu cơ bản để kiểm tra võ công).

Bạch Ngọc Đường một tay đánh với nó, không cần nội lực, chỉ là sách chiêu, đến đến đi đi hơn ba mươi hiệp, Tiêu Lương thân pháp nhanh, Bạch Ngọc Đường lại nhường nó, cố ý để nó xuất chiêu nhiều một chút, người xem hoa cả mắt. Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Oa! Tiêu Lương Tử thật là lợi hại!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng giật mình không thôi, Tiêu Lương hảo ngộ tính, công phu này luyện được, tiến nhanh vượt bậc a.

“Không tồi.” Lúc này, Triệu Phổ và Công Tôn cũng tới.

Tiêu Lương thu chiêu, thở hổn hển mấy hơi, ngẩng mặt nhìn mọi người cười.

Tất cả mọi người ngồi xuống uống rượu ăn hải sản, đồng thời nói về tin tức vừa này Tiết Minh nói.

“Có chuyện này?” Triển Chiêu cũng cảm thấy rất khó hiểu, liền hỏi, “Vì sao Lý Nguyên Hạo nắm chắc như vậy?”

Công Tôn lắc đầu, ý bảo mình cũng không quá minh bạch.

“Ý là, muốn biết thật giả của Từ Thái Phượng, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp tiếp cận nàng ta sau đó thử một lần sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triệu Phổ và Công Tôn đều gật đầu.

Triển Chiêu cười tủm tỉm hỏi, “Từ Thái Phượng công phu không tệ nha.”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu, “Các ảnh vệ muốn ngang ngửa với nàng ta còn có chút phiền phức, không thể lôi thôi như vậy, cần có khinh công đặc biệt giỏi mới được!”

Triển Chiêu vừa cười ha hả nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bạch huynh khinh công giỏi, Như Ảnh Tùy Hình vừa lúc thích hợp cận chiến a, dễ dàng kéo mặt nạ của nàng ta xuống.”

Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “Yến Tử Phi của người cũng rất thích hợp a.”

Triển Chiêu hí mắt lại, liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn Triệu Phổ và Công Tôn, cuối cùng nở nụ cười, “Vương gia khinh công cũng giỏi a.”

Công Tôn cười nói, “Đừng tranh nhau đi nữa, không bằng hỏi Bao đại nhân một chút đi.”

Triển Chiêu giật giật khóe miệng, tâm nói, hỏi Bao đại nhân không phải là bảo mình đi sao, vẻ mặt phiền muộn, “Các người lại đâm sau lưng ta?”

Công Tôn nhanh nhẩu lắc đầu, “Triển đại nhân đây gọi là năng giả đa lao (người giỏi làm nhiều) mà.”

Triển Chiêu phiền muộn, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bạch huynh, hảo huynh đệ.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai hắn, nói, “Đúng vậy, hảo huynh đệ, cho nên ta không giành với người.”

Triển Chiêu phiền muộn.

.

Màn đêm buông xuống, Triển Chiêu vẽ mặt không thoải mái mặc một thân y phục dạ hành lại quấn một mảnh khăn che mặt, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ thêm Công Tôn phía sau.

“Ta đi là được rồi, các người theo làm chi?” Triển Chiêu thắt chặt khăn che mặt.

“Lúc người không ổn thì chúng ta có thể hỗ trợ.” Bạch Ngọc Đường cười vỗ vỗ hăn, cùng hăn đi ra ngoài, Triển Chiêu phiền muộn, “Tại sao tối thui tối mò mà người lại mặc một thân bạch xuất môn, như vậy thật giống hắc bạch song sát.”

“Giống sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn mình rồi lại nhìn hăn, hai người vừa đấu võ mồm vừa đi tới trước.

Công Tôn đi ở phía sau, Triệu Phổ khoác vai y, nói, “Thư ngọc, tình cảm của hai người bọn họ tiến triển thật nhanh a, đã bắt đầu đấu võ mồm rồi.”

“Ân...” Công Tôn gật đầu, nói, “Ta nghĩ hai người bọn họ sau này sẽ vì vấn đề ai cưới ai gả, có thể sẽ đánh nhau ba ngày ba đêm, sau đó một bên đùa giỡn khôn vặt dùng ám chiêu thắng lợi!”

“Nga.” Triệu Phổ gật đầu, “Vậy thắng được phỏng chừng là Triển Chiêu, hăn tuyệt đối tinh ranh hơn Bạch Ngọc Đường.”

“Cũng không chắc a.” Công Tôn lắc đầu nói, “Bạch Ngọc Đường có đôi khi tinh ranh mà người lại nhìn không ra đó, huống chi, hăn còn có bốn huynh đệ và một đại tẩu làm hậu thuẫn nữa, thực lực không thể coi thường a.”

“Như thế à, bất quá ta tương đối coi trọng Triển Chiêu một chút.” Triệu Phổ nhướn mi một cái, “Mèo bắt chuột, đạo lý nghìn đời không đổi mà.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, “Ta coi trọng Bạch Ngọc Đường.”

“Bằng không đánh cược đi?” Triệu Phổ hỏi, “Người thua người hôn ta, ta thua ta hôn người?”

Công Tôn đảo mắt, chỉ thấy hắc cột nhả, tròng mắt liếc hắc, nói, “Nghĩ hay quá! Người thua ta ở mặt trên, ta thua người ở mặt dưới!”

Triệu Phổ ngược lại nghĩ mấy lần mới hiểu được, vươn tay kéo Công Tôn một cái, cười nói, “Thư ngốc, đã tâm không nhỏ a!”

“Đương nhiên!” Công Tôn đắc ý, “Sợ người sao?”

Triệu Phổ vừa định trêu chọc thêm một câu, nhưng thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía trước một bước dài trở về, kéo hai người đang mãi mê liếc mắt đưa tình lùi vào một viện tử bên cạnh.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ khó hiểu.

“Nhìn phía trước!”

Triển Chiêu giơ tay chỉ vào phía trước, Triệu Phổ và Công Tôn vừa nhìn, chỉ thấy có một nhóm nhân mã đang đi tới hướng viện tử của Từ Thái Phụng mà các ảnh vệ thám thính được... Mà người khiêng kiệu và đi ở phía sau đều là hắc y nhân, bên hông thắt đai lưng màu đen, chính giữa có đồ án màu trắng, giữa đồ án, là một chữ Tà màu trắng!

“Người của Tà môn?!” Công Tôn nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Tối sớm không bằng tối đúng lúc a, thời cơ thế này rất khó gặp đó!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 123: Thùy Thuyết Cải Kỳ? Mã Thượng Thành Thân! (Ai Nói Hoãn Lại? Lập Tức Thành Thân!)

Tà Hữu Đạo và Từ Thái Phượng thì người bình thường không thể so sánh, đối phó bọn họ cần vô cùng cẩn thận, nếu không cực dễ bị phát hiện.

Công Tôn không biết võ công, bởi vậy chỉ có thể cùng Triệu Phổ ở trên nóc nhà xa xa chờ, nhìn từ xa, mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì đáp xuống nóc nhà gần đó.

Công Tôn không biết võ công, nhĩ lực cũng như người bình thường, không giống như Triệu Phổ, cách thật xa vẫn có thể nghe được loáng thoáng, giống như thuận phong nhĩ, còn y chỉ có thể ghé vào trên đỉnh, nhìn viện tử xa xa diễn ách ba hí (kịch câm).

Lại nói đến Tà môn, cổ kiệu dừng bên ngoài viện tử mà Từ Thái Phượng ở, kiệu liềm vén lên, một nam tử râu tóc bạc trắng đi xuống, nổi giận dùng đòn xông vào trong viện.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cách đó khá gần, liếc mắt nhìn nhau, nghĩ —— Lão giả đó phỏng chừng chính là Tà Hữu Đạo.

.

Người nọ chạy vào viện tử, Từ Thái Phượng đang ngồi trong viện mà chờ ra.

“Từ Thái Phượng!” Nam tử quát lớn một tiếng, “Người đến tột cùng muốn gì đây?!”

Từ Thái Phượng ngược mắt nhìn nhìn hắn, cười hỏi, “Thế nào? Môn chủ của Tà môn, rảnh rồi đến tìm ta như vậy sao?”

“Người ít giả vờ!” Tà Hữu Đạo mắt lạnh nhìn nàng, “Ta hỏi người, đến tột cùng ai để lộ phong thanh (tin tức) ra bên ngoài hả?”

Từ Thái Phượng vẻ mặt mơ hồ, “Phong thanh gì a?”

“Chuyện ta và người Tây Hạ có quan hệ.” Tà Hữu Đạo căm giận nói, “Người cũng đừng quên, trước khi chúng ta đi ra đều bảo chứng với vương gia, khiêu khích cho võ lâm Trung Nguyên trở mặt thành thù, nhưng người giữa đường gây rắc rối, người không sợ phá hủy kế hoạch của vương gia sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng trên nóc nhà, nghe được thì nhú chặt đôi mày, nói thật ra, bọn họ nghĩ Từ Thái Phượng có thể là quả phụ của Tào bang năm xưa, nên mới có thể dính líu đến chuyện này, nhưng trăm triệu không ngờ, nàng cư nhiên là cùng một bọn với Tà Hữu Đạo... Chẳng lẽ hai người này đều là Lý Nguyên Hạo thu mua để làm việc sao, kẻ xướng người họa khơi mào sự cố lần này? Thật sự có vài chỗ cảm thấy không hợp lý a.

Hai người trầm mặt không nói, tiếp tục nghe.

.

Mà Triệu Phổ và Công Tôn trên nóc nhà xa xa thì lại càng thêm nghi hoặc.

Triệu Phổ hoài nghi thân phận của Từ Thái Phượng, Công Tôn cái gì cũng không nghe được, chỉ có thể chú ý quan sát gương mặt của Từ Thái

Phượng, nhìn kỹ, y liền nhìn ra chút môn đạo, Từ Thái Phượng này quả nhiên không phải thân phận thật, là giả trang! Trên mặt nàng, dán một lớp da mặt... Công Tôn thầm nghĩ bản thân mình hồ đồ, tại sao trước kia chưa từng chú ý tới?

Nghĩ tới đây, Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, đối hăn làm một động tác tay, giơ tay sờ sờ mặt.

Triệu Phổ chớp chớp mắt nhìn y, cho rằng Công Tôn nói trên mặt mình dính cái gì, vội giơ tay sờ sờ một chút, nhìn Công Tôn —— Còn không?

Công Tôn bị hăn làm cho bức mình đến buồn cười, lắc đầu, chỉ chỉ Từ Thái Phượng ở xa xa nhéo nhéo da mặt.

Triệu Phổ gật đầu —— Đúng! Da mặt rất là dày! Dĩ nhiên là gian tế của Tây Hạ, uống cho chúng ta còn đối xử với nàng ta tử tế như vậy.

Công Tôn vô lực...

.

“Ha hả.” Từ Thái Phượng ngược lại bật cười, “Tà minh chủ, người nâng ta lên rất cao rồi đó, sao ta lại đi tiết lộ bí mật này được, hay là đối phương đoán ra, Khai Phong phủ này không phải hạng người bình thường. Hoặc là, trong Tà minh của người có gian tế, trở về hảo hảo tự điều tra đi.”

“Người ít chống chế!”

“Ta chống chế?” Từ Thái Phượng nhướng cao hai hàng lông mày, trên mặt xuất hiện ý cười, “Tà minh chủ, người hãm hại ta như vậy, còn có mặt mũi mà nói ta sao?”

Tà Hữu Đạo ho khan một tiếng, trên mặt có chút xấu hổ, nói, “Chúng ta không phải đã bàn bạc? Lần này người giả trang mặt đen, ta giả trang mặt

đỏ!”

(mặt đen còn có nghĩa là người âm thầm trong bóng tối, mặt đỏ là gương mặt nổi giận, tức là người khiêu khích)

“Tà Hữu Đạo, ngươi là muốn cho võ lâm Trung Nguyên đấu đến lường bại câu thương, sau đó từ giữa đắc lợi đúng không? Đến lúc đó, ngươi có thể chộp cả hai phái chính tà, sau đó, thiên hạ võ lâm nghe ngươi

ì ra roi, ngươi đã cầu chủ tử Lý Nguyên Hạo của người ban cho mà! Có đúng hay không?”

“Ngươi... Ngươi không chứng cứ ít nói bậy!” Tà Hữu Đạo nói, nhìn Từ Thái Phượng, hỏi, “Chuyện của ngươi làm thế nào rồi?”

“Ngươi có phải niên kỷ lớn nên trí nhớ không tốt a?” Tà Hữu Đạo vẽ mặt tức giận, “Không phải đã bàn xong rồi sao, ngươi giả họa hành vi phá nổ lần này cho Khai Phong và triều đình, nói là khổ nhục kế của bọn họ, muốn làm cho giang hồ quần hùng tử thương đồng thời căm hận ngoại tộc, dễ dàng quản chế.”

Từ Thái Phượng bật cười, “Rõ ràng là ngươi giả trang ta đi giết người, ngươi tại thuyền hoa tập cài lô hỏa đạn, tại sao lại đổ cho Khai Phong phủ?”

“Ngươi...” Tà Hữu Đạo híp hai mắt lại, “Từ Thái Phượng, ngươi đến tột cùng muốn gì đây? Tuy ngươi là người bên cạnh Lý Nguyên Hạo, nhưng ngươi một đường luôn đối nghịch với ta, không giống như đang ôm hảo ý a?”

“Đó là vì ta căn bản không tin được ngươi a.” Từ Thái Phượng thản nhiên cười, “Những người mà ngươi giết chết trong rừng rậm, dựa theo ngươi nói đều là hung thủ hoặc là hậu duệ của họ, từng tham gia vụ án diệt môn của Tào bang, ngươi giết bọn họ bất quá là để diệt khẩu, không cho

người ta nói ra chuyện ác năm đó của người, vì sao không nói rõ thân phận của bọn họ, như vậy không phải càng khiến cho quan phủ hoài nghi?”

Tà Hữu Đạo sắc mặt khó nhìn, nhưng cũng không thể biện minh gì.

“Người biểu hiện ra tôn trọng Lý Nguyên Hạo, trung với Lý Nguyên Hạo, kỳ thực dã tâm của người rất lớn, cũng rất độc ác... chỉ tiếc, dã tâm của người đã đến cùng rồi!”

“Có ý gì?” Tà Hữu Đạo nhú mày.

“Có ý gì?” Từ Thái Phượng cũng cười đắc ý, “Người hỏi các vị trên đỉnh một chút, không phải sẽ minh bạch hay sao?”

Từ Thái Phượng vừa dứt lời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền cau mày, nhưng thân phận bị bại lộ, lúc này nếu không xuống dưới tiên phát chế nhân (hành động trước để kiểm chế đối phương) chế phục Tà Hữu Đạo, chờ hấn phản ứng thì phiền phức... Vì vậy, hai người phân công nhau cấp tốc xuống viện, đánh Tà môn một cái trở tay không kịp.

Bạch Ngọc Đường chế phục toàn bộ võ sĩ của Tà môn ngoài cửa, mà Triển Chiêu thì lại đi vào đấu với Tà Hữu Đạo.

Tà Hữu Đạo này công phu thật là không tồi, Từ Thái Phượng không phải đối thủ của hắn, nhưng Triển Chiêu đánh một lúc, Từ Thái Phượng lại đánh lén, Tà Hữu Đạo liền thật sự không chống chọi được.

.

Triệu Phổ và Công Tôn đang xem, không hiểu sao chỉ chớp mắt đã đánh nhau, lại chỉ trong chớp mắt đã đánh xong?

“Màn xướng này ai bày ra a?” Công Tôn có chút khó hiểu.

Triệu Phổ thì vừa nghe xong hai bên đối thoại, đại thể minh bạch, mấy người bọn họ, thậm chí toàn bộ Khai Phong phủ, đều có thể bị Từ Thái Phượng dùng như ngọn giáo (lợi dụng). Lúc này tốt rồi, Tà Hữu Đạo giúp đỡ Từ Thái Phượng diệt trừ cừu địch năm đó, bây giờ nàng lại giúp đỡ bọn họ diệt trừ Tà Hữu Đạo, vụ án năm đó phơi trần trước thiên hạ, chính nàng ta lại không bị liên lụy, còn thuận tiện mang ra âm mưu của Lý Nguyên Hạo... Diệu a! Nữ nhân này khó lường.

Chờ khi Triệu Phổ mang theo Công Tôn chạy tới, Tà Hữu Đạo đã bị Triển Chiêu bắt, mà những bang chúng của Tà môn càng không địch lại Bạch Ngọc Đường, bị một lưới bắt hết.

Từ Thái Phượng cười ha hả ngồi xuống, nói, “Nhân tang đều lấy được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ cũng tới, Công Tôn sau khi hỏi thăm chân tướng, nhìn không được mà nhú mày, nhìn Từ Thái Phượng, “Những người giang hồ năm xưa hại chết Tào bang chết chưa hết tội, nhưng hậu nhân của bọn họ có tội gì? Tuổi còn trẻ đã bị liên lụy...”

“Giết người cũng không phải là ta.” Từ Thái Phượng trên mặt cũng rất bình tĩnh, “Là Tà Hữu Đạo, nhẫn tâm cũng không phải ta, là Tà Hữu Đạo... Hơn nữa, đám giang hồ bại hoại đó đầu nhập vào Tà môn, sát hại chính nghĩa chi sĩ của Tào bang mà lại được vinh hoa phú quý, hậu nhân của bọn chúng không lẽ không có chỗ tốt sao? Hơn nữa chức vị của Tà môn và địa vị của người giang hồ đa số là thế đại đương truyền (truyền cho nhiều đời), người khó đảm bảo bọn họ sau này sẽ không làm ác, nói chung, chuyện của ta đã làm xong, cũng không lo lắng, mau mang người trở về là quan trọng.”

“Chờ chút.” Công Tôn hỏi, “Người quả nhiên là quả phụ của Tào bang năm đó?”

Từ Thái Phượng đứng tại chỗ, một lúc lâu mới giơ tay kéo lớp da trên mặt xuống, lộ ra diện mục thật sự. Mọi người vừa nhìn, quả nhiên là mặt tròn mắt to, phi thường tương tự như Tào phu nhân năm xưa mà các lão nhân kia miêu tả.

“Ông trời có mắt, năm xưa khi ta ôm nhi tử trốn thoát, lưu lạc tha hương, được một người hảo tâm cứu trợ, ta nuôi hài tử trưởng thành học được công phu, hôm nay lại nhớ đến chuyện báo thù.”

“Người giả vờ đầu nhập vào Tây Hạ?” Triệu Phổ suy nghĩ một chút, “Lý Nguyên Hạo lần này có ý đồ gì?”

Từ Thái Phượng nghiêm mặt nói, “Ta biết được thì đều nói cho các người nghe rồi, còn Lý Nguyên Hạo vì sao lại có tự tin lớn như vậy, điều này khó nói, nói chung, các người tự mình bảo trọng đi...” Nói xong muốn đi, nhưng lại dừng bước, quay đầu, “Đúng rồi, có chuyện này quên nói.”

Mọi người nhìn nàng, Từ Thái Phượng thản nhiên cười một cái, “Giúp ta tạ Bàng thái sư, năm xưa nếu không phải hắn trên đường gặp được mẫu tử chúng ta, thấy chúng ta nghèo khó lấy ra một trăm lượng bạc đem cho, ta cũng sẽ không có ngày được đền bù mong muốn như hôm nay,

y, chuyện này cũng tính là thiện duyên.”

“A?” Mọi người nghe được há to mồm, quả thật khó mà tưởng tượng nổi.

Triệu Phổ hỏi, “Người nói có thật không?”

Triển Chiêu cũng hít một hơi lạnh, chuyện này nếu nói Bao đại nhân làm hắn còn tin được, Bàng thái sư cư nhiên lại cứu người, bố thí khó khăn... Chẳng lẽ do Từ Thái Phượng này năm xưa đẹp?

“Mừng ba ta sẽ không thành thân với hắc, có chút đáng tiếc.” Từ Thái Phượng cười, “Ta thật ra cũng không làm gì hắc, bất quá chỉ làm cho có vẻ, nhưng đúng là gừng càng già càng cay... Hắc thấy rất thông suốt, không vạch trần ta, nói chung giúp ta cảm tạ hắc đi.” Nói xong, Từ Thái Phượng thả người một cái, nhảy ra viện, tiêu thất trong màn đêm.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Người... không đuổi theo a?”

Triển Chiêu hỏi, “Đuổi theo làm chi? Nàng ta cũng không có giết người.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Tà Hữu Đạo và đám người Tà môn trên mặt đất, “Nói như vậy... Chúng ta bị nàng lợi dụng rồi?”

Triển Chiêu vỗ vỗ vai hắc, “‘Chúng ta’ á, nên mau chóng xử lý xong chuyện rồi trở về Khai Phong đi, Lý Nguyên Hạo này không biết đang dùng chiêu thiêu thân gì đây!”

Triệu Phổ thở dài, vốn tưởng rằng còn có một phen khó khăn, không ngờ lại dễ dàng phá án như vậy, quay đầu lại, chỉ thấy Công Tôn giơ tay nâng cằm, dáng vẻ như có chút suy tư, “Thư ngốc, nghĩ gì vậy?”

Công Tôn ngược mắt nhìn Triệu Phổ, một lúc lâu mới hỏi, “Các người nói... Bàn thái sư có phải đã nhận ra Từ Thái Phượng?”

Mọi người sững sốt.

“Đây đúng là cáo già a!” Triển Chiêu lắc đầu, “Trở về hỏi lão một chút!”

.

Về tới phủ nha, Bao Chứng đã suất đại binh chờ ở đằng kia, vừa nghe được bọn Triển Chiêu kể lại, lập tức phái binh đem dư nghiệt còn lại của Tà

môn một lưới bắt hết.

.

Hậu viện.

Bàng thái sư bị bọn Triệu Phổ vây quanh.

“Ách...” Thái sư nhìn trái nhìn phải, hỏi, “Các vị anh hùng... muốn làm gì vậy?”

“Thái sư, người và Từ Thái Phượng trước đây có quen biết?” Triệu Phổ hỏi.

Bàng Cát vội lắc đầu, “Sao có thể thế được?!”

Triệu Phổ nhíu mày, nói, “Nàng nói không thành thân với người nữa.”

“Nga, cảm tạ trời đất a!” Bàng Cát vỗ ngực tạ ơn Bồ Tát.

Mọi người lại đem lời của Từ Thái Phượng thuật lại một lần, Bàng Cát sững sốt, vỗ đầu, “Nga... Thì ra là nàng ta a.”

“Thực sự nhớ rõ?” Công Tôn thắc mắc.

“Nhớ rõ!” Bàng Cát bĩu môi, “Cả đời này ta chỉ bố thí mỗi một lần, sao lại có thể quên được!”

Tất cả mọi người đen mặt, cả đời chỉ bố thí mỗi một lần?!

“Đó là chuyện vài chục năm trước rồi, lúc ấy ta vừa lên làm quan.” Bàng Cát nói, “Có chút tiền, ngày đó cùng Bát vương gia đi tuần thị Giang Nam, ta đã nghĩ nên biểu hiện một chút, vừa lúc thấy một thiếu phụ mang theo một oa oa đi trong đại tuyết, oa oa đó lạnh đến tím cả mặt, cho nên ta liền lấy một trăm lượng bạc cho nàng ta.”

“Nga...” Tất cả mọi người gật đầu, “Có chuyện như vậy a.”

“Sau đó ta phái người đi tìm phụ nhân đó chuẩn bị lấy lại một trăm lượng bạc, không ngờ đã chạy.” Bàng thái sư còn tức giận bất bình, “Lúc đó trên người ta chỉ có hai trăm lượng a... Thịt đau đến nửa năm sau ta cũng ngủ không ngon!”

Mọi người nghe đến đó đều hít một ngụm khí lạnh, may mà không kịp lấy lại!

.

Bao Chứng thăm vấn Tà Hữu Đạo, nhưng đối với lợi thế và kế hoạch của Lý Nguyên Hạo, hẳn cũng chỉ là biết sơ sài.

Triệu Phổ nghĩ chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, Lý Nguyên Hạo tâm cơ rất sâu lòng nghi ngờ rất nặng, đối với Tà Hữu Đạo cũng chỉ là lợi dụng, còn phải mau chóng chạy về Khai Phong bàn bạc kỹ hơn.

Mọi người tụ cùng một chỗ thương lượng một chút, Bao Chứng tính ngày, nói, “Cần chuyển giao công văn của Tùng Giang phủ, lại còn thu thập tàn cuộc và chinh đồn nhân mã... Làm sao cũng cần bốn năm ngày.”

Tất cả mọi người gật đầu, chuẩn bị bốn năm ngày sau trở về Khai Phong, Triệu Phổ cũng phái người lập tức đi Khai Phong thông tri hoàng thượng, Lý Nguyên Hạo có thể có hành động.

Mọi người đã quyết định, Công Tôn cảm giác có người túm túm vạt áo mình, cúi đầu, vừa nhìn thì thấy Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn mình.

Công Tôn ôm lấy bé, hỏi, “Chuyện gì vậy Tiểu Tứ Tử?”

Tiểu Tứ Tử mở to đôi mắt tròn nhìn Công Tôn, hỏi, “Phụ thân, ba bốn ngày sau, còn chưa tới mừng hai nha... Các người phải về Khai Phong sao? Vậy hỉ sự không làm ở Hãm Không đảo sao?”

Tất cả mọi người sửng sốt, thầm nghĩ, nguy rồi, quên mất chuyện này.

Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử đến, nói, “Tiểu Tứ Tử, chúng ta quay về Khai Phong phủ rồi thành thân được không?”

Tiểu Tứ Tử có vẻ hơi mất mát, cúi đầu lẩm bẩm, “Các người lần nào cũng đều như vậy, hôm nay đây tới ngày mai, ngày mai đây tới ngày mốt, Tiểu Tứ Tử không thích các người nữa!”

Tất cả mọi người xấu hổ, Triệu Phổ cũng gập, Tiểu Tứ Tử không thích hẳn vậy sao được chứ.

Chính lúc này, chợt nghe Công Tôn nói, “Ai nói về Khai Phong chứ? Không phải là thành thân thôi sao? Cũng chưa nói nhất định là mừng hai, ngày

mai thành thân luôn đi!”

Công Tôn vừa nói ra, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn y, Tiểu Tứ Tử cũng quay đầu lại, tròn tròn mắt nhìn y, “Phụ thân nói thật sao?”

“Phụ thân gạt người bao giờ chưa?” Công Tôn nghiêm mặt.

“Ngô... Thường xuyên.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng lẩm bẩm.

Công Tôn bị bé chọc tức đến bật cười, vươn tay bế bé trở lại, nói, “Người hỏi hỏi xem Cửu Cửu có chịu hay không, ngày mai ta sẽ thú hỉ.”

Tiểu Tứ Tử vội quay đầu nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ đang tròn tròn mắt, ngày mai sẽ thành thân sao?!

Đang chìm vào mơ màng, Giả Ảnh nhanh chân đạp hấn một cước, Triệu Phổ minh bạch, nói, “Hào! Ngày mai thành thân!”

“Vương gia!” Giả Ảnh nhắc nhở, “Tiên sinh nói là y thú người!”

“Ai nha không hề gì!” Triệu Phổ khoát khoát tay, “Mặc kệ, về ta là được!”

Mọi người nghe xong cũng đều vui mừng, Bàng Cát càng hưng phấn, nói với Bao Chứng, “Lão Bao a, người làm chuyện quan trọng đi, ta thu xếp hôn sự cho bọn họ!”

.

Vì vậy, mọi người suốt đêm tới Hâm Không đảo, bận rộn thâu đêm suốt sáng.

Đương nhiên, cao hứng nhất chính là Tiểu Tứ Tử, mừng rỡ đến miệng cũng không thể nào khép lại được.

Triển Chiêu ở lại Tùng Giang phủ giúp đỡ Bao Chứng mau chóng xử lý xong chính vụ, để cùng đi ăn tiệc cưới.

Bao Chứng cười trêu ghẹo hấn, “Thế nào? Người ta đã thành thân, người chừng nào mới thành a?”

Triển Chiêu cười đến bất đắc dĩ, nói, “Ai nha, còn rất sớm.”

Bao Chứng thấy thần tình hấn tựa hồ có chút thất lạc, liền hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Ân... Hơi thất vọng.” Triển Chiêu thấp giọng nói một câu.

“Vì sao?” Bao Chứng thắc mắc.

“Ta vốn có chút thay đổi cái nhìn với Bàng thái sư, không ngờ ông ấy cứu Từ Thái Phụng chỉ là vì muốn vượt môn ngựa.” Triển Chiêu lắc đầu, “Người như vậy vì sao có thể ngồi ở địa vị cao như thế?”

Bao Chứng nghe xong ngẩn người, lập tức cười ha ha, nói, “Các người còn rất non.”

“Àn?” Triển Chiêu khó hiểu.

Bao Chứng vuốt vuốt chòm râu, “Bàng Cát hẳn là ai? Nếu thật sự muốn lấy lại bạc, còn có thể tìm không được một phụ nhân bế hài tử trong băng thiên tuyết địa sao? Hơn nữa, tên mập chết tiệt đó cho tới giờ không hề mang ít hơn ngàn phiếu hai nghìn lượng trên người, chỉ mang theo hai trăm lượng đã xuất môn, sao có thể thế được!”

Triển Chiêu mở to hai mắt, hỏi, “Vậy ông ấy vì sao...”

“Chắc là làm người xấu quen rồi, cho nên không muốn làm người tốt.” Bao Chứng vỗ vỗ đầu vai Triển Chiêu, nói, “Trên đời này làm gì có người xấu hay người tốt tuyệt đối a? Đối với những người xấu bị ta chém đầu và người nhà của họ mà nói, ta cũng là diêm vương. Mà Bàng thái sư ngoại trừ ăn hối lộ trái pháp luật, đối với nhi nữ nhi tử của hắn thì hắn lại là từ phụ (cha hiền), người này quả thật rất có tài... Không thể phủ định toàn bộ!”

Triển Chiêu gật đầu, chợt nghe Bao Chứng bồi thêm một câu, “Người nhớ kỹ a, hắn có bạc, muốn cướp phú tế bần thì tìm hắn! Lần này Công Tôn tiên sinh và vương gia thành thân, phải lấy của hắn một đại hồng bao!”

.

“Hắt xì...”

Bàng Cát đang bố trí hỉ phòng đột nhiên hắt xì một cái, giơ tay xoa xoa mũi.

“Tiểu Đổ Tử.” Tiểu Tứ Tử bên cạnh đang cầm một cái giỏ đỏ, bên trong có hỉ chúc và hỉ tự màu đỏ (nến đỏ và mảnh giấy đỏ in chữ ‘hỉ’), gọi lão.

“Ân?” Bàn thái sư ngồi xổm xuống nhìn bé, “Chuyện gì?”

“Đêm thành thân đó, phụ thân và Cửu Cửu phải làm gì nha?” Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, lén lút hỏi, “Bọn họ cũng không nói ta biết, phải thế nào mới biết được, bọn họ đã thành thân hay chưa nha?”

Bàn Cát xì một tiếng bật cười, liếc mắt nhìn khắp nơi, thấy không có người, bèn ôm lấy Tiểu Tứ Tử đặt lên bàn, thấp giọng nói tỉ mỉ cho bé nghe, “Chuyện thành thân ấy hả...”

Tiểu Tứ Tử chăm chú nghe, mở to hai mắt —— Nga, thì ra thành thân thì là như vậy a! Vậy phải chuẩn bị thêm cho phụ thân và Cửu Cửu vài thứ mới được nha...

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 124: Loạn Phượng Túc Đồng Lâm, Bỉ Dực Song Phi... (Vợ Chồng Nằm Cùng Giường, Kề Vai Sát Cánh...)

Hãm Không đảo trong đêm nay có thể nói là náo nhiệt, nhóm Lô đại tẩu và Bàng thái sư chuẩn bị suốt đêm, toàn bộ Hãm Không đảo cũng là giăng đèn kết hoa, mọi người bố trí tân phòng (phòng tân hôn), bận rộn cho tới hơn nửa đêm.

Tiểu Tứ Tử chạy tới chạy lui muốn hỗ trợ, Công Tôn mất hơn nửa ngày mới tóm được bé, nhét vào trong giường bắt bé ngủ, nhưng Tiểu Tứ Tử lại len lén chui ra, chạy đi xem náo nhiệt.

Công Tôn còn định bắt, Triệu Phổ ngăn cản, cười nói, “Ai, để nó chạy đi, chờ sáng mai sẽ mệt mỏi, đến lúc đó ngủ cả ngày, chúng ta buổi tối dễ làm việc.

Công Tôn trên mặt có chút xấu hổ, y tuy rằng buột miệng nói ra ngày thành thân, cũng giả vờ như không có gì, nhưng trong lòng rất phiền muộn, đêm nay, y chắc chắn sẽ xấu hổ, đến lúc đó sẽ rất mất hứng a. Đừng để không khống chế được bản thân, ném đĩa lật bàn, đánh Triệu Phổ chạy ra khỏi động phòng, như vậy có chút không phúc hậu.

Đêm đó, mọi người bận rộn suốt cả đêm, ngày thứ hai lại tiếp tục quần quật làm việc.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã định vào trong viện hỏi Triệu Phổ vài câu xem có gì cần giúp hay không, thì thấy một hình ảnh quỷ dị trong viện tử của bọn Triệu Phổ.

Đại môn, Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử một cao một thấp, bám lấy cửa nhìn vào trong phòng, cũng không biết đang làm gì nữa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau đi tới, vươn tay vỗ vai Triệu Phổ, Triệu Phổ đối hai người —— Suyt!

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn nhìn.

Triển Chiêu hỏi, “Làm gì đó? Lén la lén lút?”

Triệu Phổ lắc đầu, chỉ chỉ mép cửa bảo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn.

Hai người tiến tới, chỉ thấy Công Tôn ngồi phía sau cái bàn, hai tay chống má, đang đờ ra nhìn chăm chăm một cái hương lô trên bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Phụ thân đã ngây người như vậy hai canh giờ rồi.” Tiểu Tứ Tử nói, “Không cho ta và Cửu Cửu đi vào.”

“Thật không?” Triển Chiêu bật cười, “Đang suy nghĩ cái gì vậy? Các người không hỏi sao?”

“Ân...” Triệu Phổ dường như có chút đăm chiêu mà lắc đầu, “Hỏi không được, căn cứ theo hiểu biết của ta về thư ngốc... Dáng vẻ này của y khẳng định là đang lo lắng!”

“Lo lắng?” Triển Chiêu có chút khó hiểu, “Điều này làm sao thấy được?”

“Thư ngọc có một thói quen.” Triệu Phổ nói, “Khi nhãn cầu của y nhìn lên trên, là đang suy nghĩ nghiêm túc. Nếu nhãn cầu nhìn xuống dưới, đó chính là y đang lo lắng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy đôi mắt Công Tôn đang nhìn xuống dưới mà ngây người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau —— Triệu Phổ quan sát tỉ mỉ thật a, khác biệt như vậy mà cũng có thể phát hiện, có thể thấy rất quan tâm Công Tôn.

“Phụ thân hai ngày nay luôn luôn ngây người.” Tiểu Tứ Tử lay vạt áo trước của Triệu Phổ.

Triệu Phổ bế bé lên, đi tới giữa viện ngồi xuống, nói, “Có lẽ là phụ thân người lo lắng.”

“Vì sao lo lắng.” Tiểu Tứ Tử thắc mắc.

Triệu Phổ nhún nhún vai, “Ta cũng lo lắng mà... Lần đầu tiên ai cũng sẽ lo lắng.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Có phải Cửu Cửu lo lắng phụ thân sẽ không thân thân? Có thể dùng hương liệu thử xem nga!”

Triệu Phổ và Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đều mở to hai mắt nhìn bé.

“Tiểu Tứ Tử, ai dạy người?” Triệu Phổ liên tục le lưỡi, tâm nói lời này nếu để Công Tôn nghe được, không thể không ăn đòn a!

“Tiểu Đỗ Tử nói.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Ta vừa nãy còn xin Lô di di một gói hương phấn.” Nói rồi từ trong tiểu hà bao lấy ra một gói hương phấn, đưa qua cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ vươn tay nhận lấy, hỏi, “Đây là loại hương phấn gì a?”

Tiểu Tứ Tử híp mắt cười, tiến đến bên tai Triệu Phổ thầm thì một hồi. Triệu Phổ khẽ nhú mày, quan sát gói bột phấn đó vài lần, “Thật hay giả a? Thần kỳ như thế?”

“Cái đó thì không biết.” Tiểu Tứ Tử sung sướng cười, xoay mặt hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Miêu Miêu và Bạch Bạch có muốn hay không?”

Triển Chiêu còn tiến tới hiếu kỳ hỏi, “Dược gì vậy a?”

Bạch Ngọc Đường thì lại rất hiếu đại tẩu nhà mình, vội vàng kéo Triển Chiêu đi, cái tai đỏ ửng, Triển Chiêu còn hỏi, “Sao vậy? Đó là dược vật gì?”

...

Rất nhanh, hoàng hôn đã đến, hỉ phục của Công Tôn và Triệu Phổ được đưa tới, bởi vì là nam nhi thành thân, cho nên đều mặc khoản thức (kiểu dáng) dành cho tân lang.

Triệu Phổ chăm chú nhìn Công Tôn từng ly từng tí, tim thỉnh thoảng đập liên hồi. Thư ngốc này ngày thường vốn đã tư văn tuần mỹ, lúc này mặc một thân hỉ phục đỏ tươi, Triệu Phổ tấm tắc hai tiếng, chính mình là đại thô kệch không biết làm thơ a, nếu không thật sự sẽ ngâm vài câu. Lại nhớ tới mình và Công Tôn từ khi gặp nhau đến hiểu nhau cho tới bây giờ tương liên tương hỗ trở thành quy túc, cũng cảm thấy thú vị, rõ ràng ghét nhất là thư sinh... Cuối cùng dĩ nhiên thua bởi tay một thư sinh, còn thua đến vui vẻ chịu đựng, thực sự là lương duyên cũng là nghiệt duyên a.

Hai người tại tiền viện chuẩn bị đi vào bái đường, Triệu Phổ đột nhiên nói, “Nga... Ta hơi khẩn trương, đi mao xí.” Nói xong, xoay người chạy.

Giả Ảnh và Tử Ảnh âm thầm cười, Triệu Phổ đánh trận trên chiến trường đối phó thiên quân vạn mã cũng không giống như hôm nay, mồ hôi

lạnh đầy tay.

.

Triệu Phổ chạy về hậu viện chui vào hỉ phòng của hắc và Công Tôn, mở hương lô, đem gói hương phấn mà Tiểu Tứ Tử cho hắc đổ hết vào trong, nghe nói là một gói vừa đủ dùng, nhiều quá dễ đòi hỏi vô độ.

Triệu Phổ đổ được phấn xong, đập nắp hương lô ho khan một tiếng, rảo bước đi ra.

.

Tới tiền viện, Tưởng Bình chuẩn bị chủ trì hỉ sự, không ngờ Công Tôn đột nhiên nói, “Ách, ta cũng đi nhà xí một chuyến.” Nói xong cũng chạy.

Công Tôn về tới hậu viện, cũng không đi đến nhà xí, mà là vòng về tới viện tử của mình, tiến vào hỉ phòng.

Đến phòng, Công Tôn móc móc trong lòng, lấy ra một gói được phấn.

Suy nghĩ một chút, Công Tôn nghĩ đêm nay bất cứ giá nào, không thể bởi vì e lệ mà lần thứ hai phá hủy chuyện tốt, đêm nay dứt khoát đốt loại được này lấy thêm can đảm, ý loạn tình mê một hồi.

Nhưng vừa nghĩ đến bốn chữ ý loạn tình mê, Công Tôn lại bắt đầu xấu hổ.

Đổ được phấn vào trong hương lô, Công Tôn đập nắp, nghĩ không thể bỏ vào nhiều quá, ném giấy gói, xoay người ra ngoài, đóng cửa phòng, quay về tiền viện.

.

Thấy mọi người đều đông đủ, Tưởng Bình hỏi một tiếng, “Còn ai muốn đi mao xí không? Nếu không ta có thể bắt đầu rồi a!”

Mọi người đây đó nhìn nhìn, vừa định nói không có thì Tiểu Tứ Tử giơ tay, “Ta... Ta có!”

Công Tôn vươn tay kéo bé, “Tiểu Tứ Tử, ta cùng ngươi đi.”

“Đừng.” Tiểu Tứ Tử nói, “Phụ thân ở đây.” Nói xong, đem Thạch Đầu đưa cho Triển Chiêu, giơ tay kéo Tiêu Lương chạy đến hậu viện.

Mọi người đành ở lại chờ.

.

“Cẩn Nhi?” Tiêu Lương thấy Tiểu Tứ Tử chạy về hậu viện, hỏi, “Đi đâu vậy a? Không phải đến mao xí sao?”

“Không phải.” Tiểu Tứ Tử chạy vào hỉ phòng, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp mà hai ngày trước đã giấu trong đó.

“Đây là cái gì?” Tiêu Lương hiếu kỳ.

Tiểu Tứ Tử từ bên trong lấy ra một bức trường quyền (cuộn tranh dài), nói với Tiêu Lương, “Tiêu Lương Tử, giúp ta treo ở bên giường, nơi có thể nhìn thấy.”

Tiêu Lương mở ra nhìn một cái, trong nháy mắt mặt đỏ tới mang tai, nói, “Cẩn... Cẩn Nhi, đây là cái gì a, thật hạ lưu.”

“Có à?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu, “Tiểu Đỗ Tử nói, nhìn cái này phụ thân và Cữu Cữu dễ hành phòng (xxoo), nếu không mẽ có kinh nghiệm.”

“Nga... Cũng phải nga.” Tiêu Lương bò lên giường, treo bức tranh lên, góc đó rất tốt, nằm lên giường thì vừa vặn có thể nhìn.

Treo bức tranh xong rồi, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử lấy ra một bình dực cao, nhét dưới gối đầu của Triệu Phổ và Công Tôn, sau đó cười tủm tỉm kéo Tiêu Lương đi. Trước khi đi, Tiểu Tứ Tử còn đốt hương, bé không quá xác định Cữu Cữu có đốt hương phẫn vào trong hương lô hay chưa, bèn lấy ra một gói đồ vào, nghĩ, nhiều chút chắc cũng chả sao!

Làm xong tất cả những điều này, Tiểu Tứ Tử mang theo Tiêu Lương chạy.

.

Tưởng Bình thấy tất cả mọi người đều chuẩn bị ổn thỏa, liền bắt đầu hô to, thành lễ cho tân nhân (cô dâu chú rể).

Hãm Không đảo đều là người giang hồ, hơn nữa Triệu Phổ và Công Tôn lần này đại hôn cũng không phải quá phô trương, chỉ làm vô cùng đơn giản, lễ nghi đều thành là được. Hơn nữa, Triệu Phổ mới mặc kệ lễ nghi hay không lễ nghi, then chốt là phải viên phòng a.

Hai người luống cuống bái đường, sau khi uống rượu mừng đã bị mọi người cùng nhau đưa vào động phòng.

Nguyên bản mọi người ở Hãm Không đảo chuẩn bị nháo một trận, nhưng khách đều bị Tiểu Tứ Tử năng nặc tổng đi.

Đêm nay Tiểu Tứ Tử cũng mặc một thân đỏ, giống như một tiểu kim đồng, bất quá rất hung hăng, tư thế đó, ai cũng không được làm phiền phụ thân và Cữu Cữu của bé động phòng!

Chờ tất cả mọi người đi, Tiểu Tứ Tử chuẩn bị dán ngoài cửa nhìn, bị Tiêu Lương ôm đi, chạy tới chỗ Lô đại tẩu qua đêm.

Lô đại tẩu thấy Tiểu Tứ Tử lo lắng, liền nói, “Tiểu Tứ Tử, đừng lo lắng, cả đêm hôm nay phụ thân ngươi và Triệu Phổ chạy không được!”

“Thật sao?” Tiểu Tứ Tử khẩn trương.

“Ân.” Lô đại tẩu tiến tới thấp giọng nói, “Hồi nãy a, ta lại đi vào trong đó bỏ thêm một gói dược phấn cho bọn họ.”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, “Ta có bỏ thêm nga!”

“Không sao đâu!” Lô đại tẩu cười tùm tùm gật đầu một cái,

“Loại dược này dược tính không độc, chỉ khiến tinh thần nâng cao, ham muốn về một vài phương diện, chờ hương đốt xong thì tốt rồi.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử an tâm, vậy thì được rồi, đợi tới sáng sớm mai, Cửu Cửu chính là một người cha của bé rồi!

.

Nhóm Tiểu Tứ Tử cảm thấy mỹ mãn mà ngủ, không nhắc tới, lại nói về Công Tôn và Triệu Phổ.

Hai người vào hỉ phòng.

“Khụ khụ.” Công Tôn cầm tay áo phẩy phẩy, nói, “Sao thơm vậy a?”

“Phải a...” Triệu Phổ giả vờ không biết, Công Tôn cũng làm như không chú ý, hai người tới bên bàn, thấy được rượu giao bôi.

Triệu Phổ cầm lấy chung rượu, nói với Công Tôn, “Ai, thư ngọc, uống giao bôi?” Công Tôn tiếp nhận chung rượu, đối diện với Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy Công Tôn cũng không biết là bởi vì uống chút rượu hay tại sao, nhưng gương mặt hồng hồng, hai mắt mê ly, khiến người khác xúc động không nói nên lời.

Triệu Phổ liền cảm giác tâm thần mình không hiểu sao lại nhộn nhạo lên một trận —— Không xong, tim đập nhanh quá! Hương liệu dược này rất mạnh a, không giống như điều Tiểu Tứ Tử nói, Tiểu Tứ Tử nói thứ này có tác dụng rất bình thường a.

Công Tôn cũng có chút khó hiểu —— Không thể nào a, chỉ đổ một gói, tại sao dược lực lại lớn như vậy? Chẳng lẽ bởi vì bản thân mình vốn đã ý loạn tình mê?

Triệu Phổ gấp gáp ừng ực cùng Công Tôn uống xong rượu giao bôi, hất tung chăn nằm cả Công Tôn vào trong màn che.

Nhưng mở màn giường vừa nhìn vào trong, hai người dờ khóc dờ cười, chỉ thấy trong giường treo một bức trường quyển, nội dung trên bức tranh này khiến người nhìn đỏ mặt tía tai, Triệu Phổ tỉ mỉ nghiên cứu một chút, vỗ tay, “Ai nha, chuyện này còn nhiều tri thức như vậy à?”

“Người muốn chết, không đứng đắn, chắc chắn là Tiểu Tứ Tử làm.” Nói rồi Công Tôn muốn kéo xuống, tay vừa giơ lên, còn chưa kịp xé đã bị Triệu Phổ nắm cổ tay kéo lại, “Đừng xé, một hồi nói không chừng hữu dụng!”

“Có ích lợi gì?” Công Tôn hung hãn nhướng cao chân mày liếc xéo Triệu Phổ.

Triệu Phổ liền cảm thấy trong đầu từng đợt ong ong vang liên tục, cả đầu óc chỉ còn lại – đói đói đói... Hẳn đói quá a!

Bên trong hương lô này tổng cộng có bốn bao dược phấn, dược tính dù cho có ôn hòa đến đâu, gom cùng một chỗ cũng đủ dày đặc tới nỗi khiến Triệu Phổ hóa thân thành sói.

“Thư ngọc!” Một tiếng thư ngọc của Triệu Phổ gọi đến Công Tôn trong lòng cũng trở nên trống rỗng, “Gì hả?”

Vừa dứt lời, Triệu Phổ đã phất tay thổi tắt ngọn nến bên ngoài, duy độc còn lại một ngọn đèn yếu ớt bên trong màn giường.

Hai người nhĩ tấn tư ma* một trận, Công Tôn liền cảm thấy có chút luống cuống, đẩy đẩy Triệu Phổ, “Ai, tắt đèn!”

*(Nhĩ tấn tư ma: “vành tai và tóc mai chạm nhau”, một câu trong Hồng Lô Mộng, chỉ chuyện âu yếm)

“Đừng tắt!” Triệu Phổ cười lắc đầu, “Ta muốn nhìn người.”

“Ta không muốn nhìn.”

“Ta đây bịt mắt người lại!” Triệu Phổ định xé tay áo.

Công Tôn vội ngăn cản, “Đừng mà!”

Triệu Phổ cong khóe miệng cười, “Khi nào muốn thì nhớ nhắc nhở ta nha... Thử ngốc!”

Hai người đẩy nhau ngã ra giường, vốn là tình đầu ý hợp rồi, cũng không phải người nói nhiều, ngược lại cũng thẳng thắn.

Công Tôn vốn thoáng có chút ngượng ngùng, nhưng ngượng ngùng đã bị tác dụng của dược phấn làm cho tan thành mây khói, trêu chọc vài cái dĩ nhiên còn càn quấy hơn cả Triệu Phổ, mới bắt đầu đã đòi nằm trên.

Triệu Phổ đang chăm chú nghiên cứu bức họa kia, cũng mặc kệ y nháo, không đi tính toán, chỉ là dựa theo trình tự mà làm.

Không bao lâu, cao thấp đã được phân biệt, Công Tôn không ngăn được, chỉ có phần chống đỡ.

Ánh trăng xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng trắng tinh, chiếu vào quang hoa nhàn nhạt, bên ngoài màn giường rọi xuống đường viền thật đẹp,

ban đầu còn có thể phân rõ thân hình của hai người, nhưng rất nhanh đã dây dưa qua lại, quấn quýt cùng một thể, không phân rõ được ai là ai.

Bên ngoài mọi âm thanh đều tĩnh lặng, chỉ có gió nhẹ từng trận xuyên qua cửa sổ khép hờ lùa vào, mang theo hương ý ngọt ngào, những ve vuốt nhẹ nhàng được che đậy bởi tấm màn phù dung ấm nóng.

Ngọn nến trong tấm màn chiếu sáng màu mật ong nhu hòa trên cấm bị uyên ương đỏ tươi, mang theo một tầng hỉ khí ái muội. Lời ngon tiếng ngọt đã không thể nào chú ý, ngay cả hô hấp đều đã bắt đầu nhỏ vụn, chỉ để lại tình ý kéo dài.

Ván giường chạm trổ đầu giường là long phượng trình tường, trên là cường long phủ phượng chi thể áp đỉnh, dũng mãnh cương nghị, dưới là nhũ phượng phàn long chi thái nghênh thượng, tình ý tần hiển.

(cường long phủ phượng chi thể áp đỉnh: Rồng bao phủ bên trên phượng, khí thể áp đảo, nhũ phượng phàn long chi thái nghênh thượng: phượng quần lấy rồng, thái độ đón nhận)

Ánh đèn êm dịu ấm áp lên vào khe hở, phác họa đuôi mày, điểm nhẹ ngách tâm (phần giữa trán). Bảo trụ (cây cột) ở đầu giường là uyên ương liền cánh, loan điệu đồng tâm. Trụ giường khẽ lay động, khi thì là giao long cộng vũ, vân phiên vũ khúc, khi thì lại là liễu sắc nhuận mai, ngư thủy hợp hoan, nói chung chính là tình đầu ý hợp.

Triệu Phổ giây lát lý trí chốc lát lại điên cuồng, tính tình có vẻ g

iống như thường ngày, không thường suy xét lại còn ngoài dự tính kẻ khác, hôm nay càng như nổi điên, không hề biết mệt.

Công Tôn tình đến tận nơi sâu, cũng mặc cho Triệu Phổ càn quấy, cuối cùng thực sự không thể nào đáp lại, chỉ có thể nghe Triệu Phổ hồ ngôn loạn ngữ, kéo đông xé tây. Chỉ phải dịu dàng an ủi, rên rỉ xin khoan dung như

điều người kia muốn, để hẩn dừng như mảnh hổ mà đem người ăn tươi nuốt sống.

Trăng treo trên đỉnh, rất nhanh trống đã báo canh ba, noãn ý trong động phòng cũng không hề giảm.

.

Công Tôn thấy đã làm tới làm lui hơn nửa đêm, vừa mệt vừa khó hiểu, Triệu Phổ bị gì vậy, tại sao không dứt? Trong óc hơi chút thanh minh, nhưng rất nhanh lại bị hòa tan, chỉ là mơ hồ nghĩ, được phần này có thể đã bỏ quá liều...

Triệu Phổ đang cao hứng, chỉ cảm thấy hương phần này hay lắm.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi.”

“Không được, không đủ.”

Triệu Phổ vẫn như lang như hổ, tinh thần nhường nhịn Công Tôn như ngày trước đã không còn, bây giờ dứt khoát làm càn một trận, liên tục cho đến khi sắc trời đại lượng, thử hết cả mười tư thế tuyệt vời trên quyển trục kia mới thỏa mãn.

Nhìn lại Công Tôn, đã có chút đáng thương.

Gió ban mai thổi vào xua tan bầu không khí mờ mịt, đầu óc Triệu Phổ cũng khôi phục thanh minh, biết mình hơi quá đà, nhưng trong lồng ngực có một cổ thỏa mãn nảy sinh rất tự nhiên, rốt cuộc đã thành thân rồi, thư ngực này đã danh chính ngôn thuận thuộc về mình, còn thêm một oa oa khả ái Tiểu Tứ Tử.

Hẩn xuống giường tự tay chuẩn bị nước nóng giúp Công Tôn cẩn thận tỉ mỉ tẩy trừ, ôn nhu tri kỷ khỏi phải nói.

Công Tôn cả đầu óc đều mơ hồ, một hồi thì nghĩ hôm qua hình như mình bị tổn thất, phải tìm một cơ hội đòi lại, một hồi thì lại muốn hảo hảo nghiên cứu lại loại dược phần kia mới được, lượng quá nhiều, vốn chỉ là dùng để trợ hứng cho tình nhân luôn ẩn nhẫn, không ngờ lại mạnh như thế... Nếu không giảm bớt dược lượng, sau này không thể không tai nạn chết người.

.

Triệu Phổ cùng Công Tôn ngủ tiếp một chốc đã bị gà gáy báo sáng. Hắn cũng có chút mệt mỏi, dù sao cũng là lần đầu tiên toại nguyện, nhin không được liên yêu cầu vô độ. Nằm đầu vai Công Tôn, thanh âm trầm thấp từ trong miệng Triệu Phổ tại bên tai Công Tôn thì thào những lời ôn nhu nhất buồn nôn nhất, chọc cho Công Tôn cười ha ha, chỉ là tiếng nói còn hơi khàn.

Triệu Phổ nhanh chóng bịt miệng y, bảo y mau ngủ, đừng trêu ghẹo hắn nữa.

Công Tôn híp mắt liếc hắn, trong lòng Triệu Phổ nhoáng lên, lại phát điên, Công Tôn lúc này cũng không phối hợp nữa, tính tình hung hãn lại nổi dậy, nhưng ngược lại càng có vẻ hăng hái dồi dào.

Triệu Phổ tự mình nếm thử một loại phong tình khác, chỉ cảm thấy ăn thế nào cũng không đủ no.

.

Ngoài cửa viện, Tiểu Tứ Tử dậy rất sớm muốn đi giám sát kết quả chiến đấu, vừa tới cửa viện đã bị Giả Ảnh ôm đi, Tử Ảnh ở phía sau khâm phục mà lăm bằm —— Muốn chết, hai người này chán sống rồi! Đêm cả đêm còn chưa có đủ a?!

Thằng cho tới trưa, Công Tôn không còn khí lực mắng chửi người, buồn ngủ, Triệu Phổ mới chịu yên phận.

Sau khi đi lấy chút thức ăn đút cho Công Tôn, Triệu Phổ lại ngã đầu bời y đi vào giấc ngủ, ngay cả trong mơ, cũng là sung sướng và thỏa mãn không gì sánh được.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 125: Đái Huyết Thịnh Giản (Thiếp Mời Vấy Máu)

Thành thân là một phương thức rèn luyện thể lực a, Công Tôn giờ này khắc này, xoa thắt lưng đau nhức nằm trên giường, mới thật sâu cảm nhận được điều này.

Y ngẩng đầu nhìn vầng thái dương của ngày thứ ba bắt đầu lên cao, phiền muộn phát hiện, Triệu Phổ đang đứng trong viện, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy lưng hắn... Ưỡn ngực ngẩng đầu, chỉ thấy mỗi bóng lưng thì có thể biết bản mặt hắn chắc chắn là chí đặc ý mãi... Đối với Công Tôn mà nói, đó là biểu tình đáng ăn đập nhất của Triệu Phổ.

“Phụ thân!”

Lúc này, Công Tôn chợt nghe được trong viện truyền đến tiếng kêu ngọt lịm, đang định “Ừ” một tiếng, nhưng Công Tôn còn chưa kịp đáp ứng, thì từ ngoài cửa sổ đã truyền đến một tiếng “Ừ” sung sướng của Triệu Phổ. Công Tôn chun mũi, chỉ thấy Triệu Phổ cười ha hả, khom lưng vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, bế lên thật cao.

Gương mặt Tiểu Tứ Tử tươi cười đến siêu khả ái nha, khả ái đến lòng người đều sắp nát, Công Tôn ai da hận nha... Chuyện thành thân này nếu như là buôn bán, chính mình bị thiệt thòi, không chỉ tự dâng hiến mà còn tặng thêm nhi tử, Triệu Phổ quá chiếm ưu thế rồi! Lại thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tứ Tử cười đến sung sướng, Công Tôn lại càng không cam tâm tình nguyện, tiểu phôi đản này a, gọi cha gọi đến thân thiết như vậy, trước đây chỉ gọi một mình mình, nhi tử bị người đoạt đi rồi!

“Phụ thân đâu?” Thanh âm giòn tan của Tiểu Tứ Tử vang lên, hỏi Triệu Phổ.

“Đang ngủ.” Triệu Phổ nhéo nhéo má bé, “Phụ thân người mệt lắm, không thể lộn xộn, người đợi trẻ một chút thì hãy tới tìm y.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Cửu Cửu, vừa nãy Tiểu Bao Tử nói chúng ta phải về Khai Phong phủ có đúng không a?”

Công Tôn thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên phụ thân là gọi mình mà.

“Ân.” Triệu Phổ cười gật đầu, “Có muốn quay lại không?”

“Muốn! Nhưng mà Hãm Không đảo cũng vui lắm, Cửu Cửu, Tiểu Lương Tử nói, bên kia có một Tiêu Dao đảo.” Tiểu Tứ Tử nói, quơ quơ hai tay, “Rất lớn nha, hơn nữa mẽ có người ở, Bạch Bạch nói, nơi đó cũng là sản nghiệp của Hãm Không đảo, đảo đó rất đẹp nga, thế nhưng mẽ có xây nhà.”

“Thật không?” Triệu Phổ hỏi, “Nơi đó ở đâu? Rộng cỡ nào?”

“Ở ngay phía trước nha.” Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ xa xa, cúi sát bên tai Triệu Phổ nói, “Bạch Bạch nói, hòn đảo đó bọn họ đều mẽ có gì để dùng, muốn xây nhà đắp phòng phải mất rất nhiều công sức, Lô Lô nói, muốn tặng cho người và phụ thân làm sinh lễ, nhưng trang viên và vật tư chúng ta phải tự mình xây.”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, nhìn Tiểu Tứ Tử, “Chủ ý này thật ra không tồi, chúng ta đi xem?”

“Ân ân!” Tiểu Tứ Tử gật đầu a gật đầu, “Đi xem!”

“Trước hết đừng nói cho phụ thân người.” Triệu Phổ nháy nháy mắt với Tiểu Tứ Tử.

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử cùng Triệu Phổ móc ngoéo, “Không nói cho phụ thân!”

...

Một lớn một nhỏ bỏ chạy đi xem đảo, Công Tôn nắm tay nâng cầm dựa vào giường, thở dài, “Hai người này, xem ta là không khí à!”

Suy nghĩ một chút, nếu như thật sự như Triệu Phổ nói, sau này ẩn cư trên đảo, cũng tốt thật a!

“Ai...” Công Tôn thở dài, tâm nói mặc kệ thôi, để hai cha con đó đi đi, liền xoay người, cuộn mình vào chăn tiếp tục ngủ.

.

Công Tôn ngủ một giấc mơ mơ màng màng, chờ khi tỉnh lại đã là chạng vạng, nhưng lại bị một làn hương cháo thơm tho đánh thức.

Mơ màng mở mắt, Công Tôn biếng nhác nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy hai đôi mắt tròn xoe long lanh của Tiểu Tứ Tử và Thạch Đầu đang nhìn mình chăm chăm.

Công Tôn khẽ cười cười, vươn tay đến ngắt thịt trên má Tiểu Tứ Tử một cái —— Mềm thật!

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử sung sướng kêu một tiếng, tiến tới chụt một cái trên mặt y.

“Ân.” Công Tôn nghe được cảm thấy mỹ mãn, vẫn là tiếng gọi cha của Tiểu Tứ Tử nghe thật hăng hái a!

“Tỉnh rồi à?” Triệu Phổ đi tới, vươn tay nắm quai hàm Công Tôn, “Có đói bụng không? Thức dậy ăn chút gì đi?”

Công Tôn ngẩng mặt nhìn nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ tiến tới, nhắm ngay cái môi của Công Tôn, cũng chụt một cái.

Công Tôn ngẩn người, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh cười tùm tùm nhìn.

Công Tôn lúc này mới phản ứng được, giơ tay nện Triệu Phổ một quyền, nhìn Tiểu Tứ Tử, ý bảo —— Tiểu Tứ Tử đang ở đây mà, người còn dám?!

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, ôm Thạch Đầu nói, “Phụ thân, Tiểu Đồ Tử nói, người và Cửu Cửu thành thân rồi, sau này tương tương lại nhường nhường sẽ rất nhiều.” Nói rồi Tiểu Tứ Tử còn vỗ vỗ vai Công Tôn, “Các người cứ việc thân thân, Tiểu Tứ Tử sẽ không để ý đâu.”

Công Tôn vô lực, tiểu ngực tử này trước đây vừa nhìn thấy người ta thân thiết đã đỏ mặt, hiện tại lớp da trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn dày hơn cả tường thành nữa, còn mãi nghĩ đến sau này tương tương lại nhường nhường Tiểu Lương Tử, đều do đám người lớn chẳng đàng hoàng kia làm cho hư hỏng!

Công Tôn ngồi dậy, Tiểu Tứ Tử bưng nước nóng tới cho y rửa mặt, Thạch Đầu ở bên chân chi chi kêu chạy tới chạy lui, Triệu Phổ ngồi bên bàn ăn xối cơm.

Công Tôn cầm một chiếc khăn nóng lau mặt, nhìn trái nhìn phải, nghĩ... Một nhà ba người thật ấm áp... Không phải, bốn người nga.

“Thắt lưng còn đau không?” Công Tôn vừa ngồi xuống ăn, một câu nói của Triệu Phổ đã làm cho y sắc ngum cháo, có chút bất mãn mà ngẩng đầu trừng hăn.

Triệu Phổ nhin không được bật cười, “Đừng nghĩ lệch lạc mà, ta muốn hỏi người là, ngày mai chúng ta lên đường về Khai Phong rồi, đường dài,

người chịu nổi không?”

“Không sao.” Công Tôn vội lắc đầu, nói, “Đừng nán lại nữa, chúng ta mau chóng lên đường thôi, để khỏi lo Khai Phong xảy ra sự cố gì, đó không phải chuyện đùa!”

“Hảo.” Triệu Phổ gật đầu, ôm lấy Tiểu Tứ Tử, dứt thức ăn cho bé, vừa hỏi, “Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử không thể cùng theo chúng ta về, phải chờ một thời gian nữa.”

“Vì sao a?” Tiểu Tứ Tử nóng nảy, hỏi, “Tiểu Lương Tử không phải hẳn là nên theo chúng ta sao?”

“Công phu của nó hiện tại đang luyện tới thời khắc mấu chốt, còn nửa tháng nữa mới thành, nếu như lúc này bỏ dở giữa chừng, vậy công sức trước đây luyện trở thành công cốc, nơi này có Lô đại tẩu và người của Hâm Không đảo chiều cổ nó, nó chỉ ở nửa tháng, vừa đến nửa tháng, ta lập tức bảo ảnh vệ tới đón nó, người có chịu không?”

Tiểu Tứ Tử đỏ mặt, hỏi, “Vậy... Ý của Tiểu Lương Tử thế nào?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, “Nếu như người bảo Tiểu Lương Tử lập tức đi, Tiểu Lương Tử nhất định sẽ theo người, dù cho công phu luyện không công, hẳn là nó cũng không tiếc, cho nên tất cả đều do người quyết định.”

“Àn... Như vậy không tốt rồi.” Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, nói, “Để Tiểu Lương Tử chậm nửa tháng cũng được... Nhưng mà, chỉ có nửa tháng thôi nga, sau nửa tháng, Cửu Cửu phải nhanh chóng đón hẳn trở về nga.”

“Đương nhiên.” Triệu Phổ vươn tay nhéo má Tiểu Tứ Tử, nường nường mi với Công Tôn —— Vật nhỏ rất hiểu đạo lý a.

Công Tôn đặc ý —— Đó là đương nhiên, người không xem là ai dạy nó!

...

Màn đêm buông xuống, Tiểu Tứ Tử lại muốn ôm Thạch Đầu đi tìm Triển Chiêu hoặc Bạch Ngọc Đường ngủ, bị Công Tôn bắt được, hỏi, “Người đi đâu đó?!”

“Đi tìm Miêu Miêu ngủ.” Tiểu Tứ Tử nói, “Cho các người thân thân!”

“Thân cái đầu người a, nhà ai mà suốt ngày thân thân?!” Công Tôn vỗ mông bé.

Triệu Phổ nghe xong nhìn lên nóc nhà, nói, “Cũng không phải không thể, ta thì không hề gì a... Ai nha.”

Chưa nói xong đã bị Công Tôn đập một cước, “Người ít ngắt lời!” Nói xong, ôm Tiểu Tứ Tử leo lên giường, đặt bé nằm ở giữa.

Triệu Phổ tắt đèn, cũng nằm xuống bên cạnh Tiểu Tứ Tử, ba người đi vào giấc ngủ.

Tiểu Tứ Tử ngủ ở giữa, nhìn nhìn bên trái, là Công Tôn, nhìn nhìn bên phải, là Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy mỹ mãn mà xoa xoa Thạch Đầu trong lòng, nghĩ —— Thật tốt nha! Liền sung sướng ngủ, một hồi cọ cọ Công Tôn, một hồi lại cọ cọ Triệu Phổ, sau đó cọ cả hai bên, cuối cùng bị Công Tôn đè lại nhét vào trong chăn, “Đừng phá, ngủ!”

Tiểu Tứ Tử lúc này mới an tĩnh lại, ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ, trong lúc ngủ mơ còn hăng hái cười.

.

Công Tôn và Triệu Phổ sáng sớm ngày hôm sau là bị Tiểu Tứ Tử cười làm cho tỉnh lại.

Công Tôn nhìn nhìn ngoài cửa sổ, trời mới tảng sáng, bên ngoài có chút động tĩnh, là tiếng mã xa lộc cộc, đại khái là ngoài cửa, các ảnh vệ đang chuẩn bị mã xa trở về.

Công Tôn nhìn nhìn Triệu Phổ, chỉ thấy hắn nắm tay đỡ trán, nhìn Tiểu Tứ Tử nằm giữa đang hưng phấn cười khúc khích, vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

Công Tôn cũng nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy bé nhắm tịt hai mắt rõ ràng còn đang ngủ, nằm trên giường một tay khoác lên Thạch Đầu bên cạnh, ngủ một lát sau, đột nhiên lại cười ha hả hai tiếng.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng ròi nhẹ nhàng mở ra.

Công Tôn và Triệu Phổ xoay mặt, chỉ thấy Tiêu Lương thò đầu vào.

Triệu Phổ giật mình, Tiêu Lương hẳn là phải luyện công trong núi, lúc này lại tới đây, phỏng chừng trời chưa sáng đã chạy đến.

“Tiêu Lương Tử.”

Công Tôn đứng dậy, mặc y phục gọi nó tiến vào.

“Ta đến gặp Căn Nhi, sư phụ người nói với hắn chưa, ta phải trễ nửa tháng mới đi?” Tiêu Lương Tử hỏi Triệu Phổ.

“Nói rồi, người cùng Căn Nhi ngủ một hồi đi, chúng ta còn phải đợi một chốc nữa mới đi.”

“Ân.” Tiêu Lương trong mắt tràn đầy không nỡ mà đi tới.

Triệu Phổ cũng ngồi dậy, cùng Công Tôn nhẹ tay nhẹ chân rửa mặt một chút, liền thu thập vật dụng.

Tiêu Lương bò lên giường, nằm bên cạnh Tiểu Tứ Tử, thấy Tiểu Tứ Tử trong lúc ngủ mơ còn ngây ngô cười, liền ôm bé hôn nhẹ, “Căn Nhi nha,

chờ ta luyện công xong, ta lập tức tới Khai Phong tìm người, người phải ngoan ngoãn chờ a.”

“Ân ân~~” Tiểu Tứ Tử hừ hừ hai câu, Tiêu Lương đi

ấp chặn cho bé, cùng bé nằm.

Triệu Phổ giúp Công Tôn chỉnh lý hành nang (bọc hành lý), hẳn không có vật dụng gì, nhưng Công Tôn phải đóng gói đại lượng dược liệu, những thứ này đều là y mua tại phía nam, qua một thời gian họ còn phải đi Mạc Bắc, phỏng chừng đến lúc đó dùng được.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã sớm thức dậy, lần này Bạch Ngọc Đường muốn theo Triển Chiêu bọn họ đến Khai Phong, về phần vì sao, mọi người cũng là hiểu lòng không nói, dù sao, quan hệ của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không ai lên tiếng, nhưng mà hai người này nói cảm tình tốt thì cũng tốt, tình nghĩa được thì cũng được, nói chung, chính là không quá như những người bình thường với nhau.

Bao Chứng và Bàn Cát hai người niên kỷ lớn, đương nhiên ngủ không lâu, thức dậy thì liền như ngày thường mà cãi nhau, trong viện cũng rất náo nhiệt, người của Hãm Không đảo cũng thức dậy, chuẩn bị phụ mọi người, còn tặng cho vài xe thổ sản.

Một lúc lâu sau, mọi người ăn một bữa điểm tâm, khởi hành, hùng vĩ oai nghiêm quay về Khai Phong.

Tiểu Tứ Tử cũng đã tỉnh lại, bé còn nhớ đến phải tạm biệt Tiêu Lương Tử, thấy Tiêu Lương Tử bên cạnh, hai bé thân thân thiết thiết mà thủ thủ một hồi, Tiểu Tứ Tử lưu luyến bị Công Tôn ôm vào trong xe, vịn vào cửa sổ xe cùng Tiêu Lương nói lời từ biệt, Tiêu Lương tiễn bọn họ lên thuyền rồi mới ửng đỏ đôi mắt nhìn Tiểu Tứ Tử khóc rời đi.

Tưởng Bình thấy Tiêu Lương lưu luyến, liền vỗ vỗ vai nó, “Ai nha Tiêu Lương Tử, thời gian còn nhiều mà, đừng nóng vội!”

“Ân.” Tiêu Lương gật đầu, theo Lô Phương bọn họ vào núi tiếp tục luyện công.

.

Lại nói đến nhóm Công Tôn, trên đường mọi người ngày đi đêm nghỉ, chạy cả đường, cuối cùng cũng về tới Khai Phong sau hơn nửa tháng.

Khai Phong vẫn náo nhiệt như vậy, cũng giống như lúc rời khỏi, người đi trên đường vừa nghe nhóm người Bao Chứng đã trở về, đều sắp hàng hai bên đường hoan nghênh.

Cổ kiệu của Bàn Cát tới trước Thái Sư phủ, liền thấy Bàn Dục chạy vội ra, “Cha ơi!”

Bàn thái sư một quả tim cũng coi như rơi xuống bụng... Cũng may cũng may, hơn một tháng nay, sấm họa tinh nhi tử này còn sống được an lành.

Bao Chứng thấy Bàn Cát vui tươi hơn hờ hững cái bụng phệ vào nhà, lắc đầu cười cười, phân phó nha dịch qua về Khai Phong phủ, trong khoảng thời gian này Bát vương gia tọa trấn Khai Phong, không biết các vụ án được xử lý như thế nào, có tích lũy nhiều hay không.

Triệu Phổ dẫn theo Công Tôn về Vương phủ thỉnh an lão thái phi, đương nhiên, Tiểu Tứ Tử cũng theo.

Bao Chứng và Triển Chiêu bọn họ về tới Khai Phong, chỉ thấy thị vệ Hà Kính của Bát vương gia vội vã đi ra.

“Bao tướng.” Hà Kính hành lễ với Bao Chứng.

Bao Chứng gật đầu, “Hà thị vệ vất vả, Bát vương gia đâu?”

“Nga, vương gia tiến cung rồi, còn nói bảo Bao đại nhân sau khi trở về thì chờ, vương gia có chuyện trọng yếu muốn trao đổi với ngài, là về Tây Hạ.” Hà Kính trả lời.

Bao Chứng liên tục gật đầu, “Phải lắm phải lắm! Ta cũng có chuyện muốn bàn với Bát vương gia!”

Hà Kính cùng Bao Chứng hành lễ một cái, tiến cung, đi đón Bát vương gia.

Vì vậy, mọi người vào phủ, dàn xếp chỉnh đốn, tạm thời không đề cập tới.

.

Lại nói Triệu Phổ và Công Tôn tiến Vương phủ bá kiến thái phi, thái phi vừa nghe Tiểu Tứ Tử một câu nãi nãi ngọt lịm... liền lập tức lâm vào trạng thái hòa tan, ôm Tiểu Tứ Tử gọi một trận tâm a can nhi a, gặm đến Tiểu Tứ Tử mặt đầy nước bọt, lúc này mới bảo Triệu Phổ, “Người mau đến Khai Phong phủ đi, Bát vương gia sáng sớm phái người tới, nói là nếu người trở về thì phải đến Khai Phong phủ, có chuyện liên quan đến Tây Hạ cần trao đổi với người.”

Triệu Phổ sửng sốt, gật đầu, nán lại một hồi rồi dẫn theo Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đến Khai Phong phủ.

.

Không bao lâu sau, Bàn Cát cũng dẫn theo Bàn Dục tới... Những người liên quan ngồi trong đại viện Khai Phong phủ uống trà chờ... Nhưng chờ trái Bát vương gia không đến, chờ phải vẫn không đến.

“Sao lại lâu như vậy a?” Bàng Cát có chút buồn bực, hỏi Bao Chứng, “Rất không đúng, không phải vương gia già hồ đồ, nhớ lầm canh giờ?”

Bao Chứng khinh bỉ liếc lão một cái, Triệu Phổ nói với Giả Ảnh, “Đ dẫn người đi xem.”

“Ta cũng đi.” Triển Chiêu cầm kiếm cũng muốn đi theo, hai người vừa đứng lên, chợt nghe bên ngoài Vương Triều Mã Hán hô to, “Đại nhân! Đại nhân!”

Tất cả mọi người nhảy dựng.

Thị vệ Khai Phong phủ, bình thường tính tình cũng như Bao Chứng và Triển Chiêu, bất hiện sơn bất lộ thủy, đương nhiên cũng là không lạnh không nóng, không ừ rừ không hoảng loạn, rất ít khi có vẻ lòng như lửa đốt thế này, Bao Chứng vừa nghe thì biết xảy ra đại sự rồi.

Ngước mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Vương Triều Mã Hán đỡ một người toàn thân đầy máu chạy vào.

Mọi người vừa nhìn, đều hút một ngụm khí lạnh, người trọng thương toàn thân đầy máu này, chính là thị vệ Hà Kính của Bát vương gia.

“Vương gia...” Hà Kính nói chuyện có chút khó khăn, trong tay hẩn nắm chặt một phong thư, Triệu Phổ đứng dậy cầm, mở ra vừa nhìn... Chỉ thấy trên thư viết, mừng một tháng sau, ta đại hôn, thỉnh Cửu vương gia Triệu Phổ đến dự tiệc, Bát vương gia đã thỉnh đi trước, Cửu vương gia hãy tới đón về, lạc khoản (ký tên) là —— Lý Nguyên Hạo.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 126: Viễn Hành, Cật Hi Tửu Khứ (Đi Xa, Đi Dự Tiệc Cưới)

Bát vương gia bị người bắt đi rồi.

Biến cố thành linh xảy ra này khiến tất cả mọi người há to miệng, nửa ngày mọi người vẫn chưa ai phục hồi tinh thần lại.

“Phụ thân, Tiểu Bát Tử có chuyện gì vậy?” Tiếng nói của Tiểu Tứ Tử khiến mọi người tỉnh lại, Công Tôn vội vàng vỗ vỗ bé ý bảo bé đừng nói gì cả.

Đồng thời, Triệu Phổ cầm thư một cước đá bay cái ghế bên chân, “Lý Nguyên Hạo, người muốn tìm chết!”

“Vương gia, trước tiên xin bớt giận, không thể nóng vội.” Bao Chứng và Bàn Cát vội khuyên Triệu Phổ, bọn họ biết, với quan hệ tình như phụ tử của Triệu Phổ và Bát vương gia, tất nhiên sẽ nóng nảy.

Việc cấp bách, Bao Chứng trước tiên phái người nhanh chóng vào cung, đi bẩm báo hoàng thượng.

Tuy rằng biết có thể là phí công, nhưng Triển Chiêu vẫn mang theo nhóm ảnh vệ đi ra ngoài thành, dọc theo phía Tây đuổi theo một đường, Bạch Ngọc Đường cũng ra ngoài thăm dò. Nhưng lần này Lý Nguyên Hạo hành động sạch sẽ lưu loát, tỏ rõ là cướp đi Bát vương gia, dùng để uy hiếp Triệu Phổ.

“Đều do ta sơ suất...” Triệu Phổ ném thư lên mặt bàn, “Sớm biết vậy nên phải nhiều người bảo hộ hoàng huynh rồi.”

“Vương gia không nên tự trách.” Bao Chứng lắc đầu, “Lý Nguyên Hạo trăm phương ngàn kế mưu đồ đã lâu, hễ sớm không động thủ muộn không động thủ, hết lần này tới lần khác lại chờ chúng ta trở về mới hạ thủ bắt người, đây rõ ràng chính là muốn áp đảo tinh thần chúng ta a.”

Triệu Phổ thở dài, lắc đầu, tâm nói, Lý Nguyên Hạo lớn mật thật a, đều tại tiểu tử Hạ Nhất Hàng kia bà bà mụ mụ (rầy rà), sớm biết vậy năm xưa giết Lý Nguyên Hạo thì tốt rồi!

Tiểu Tứ Tử chui vào lòng Công Tôn, Cừ Cừ thật dọa người nga, tất cả mọi người thật hung.

Công Tôn vỗ vỗ bé, thấp giọng nói, “Tiểu Bát Tử bị người xấu bắt đi rồi.”

“A?!” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, “Tiểu Bát Tử đắc tội người xấu sao?”

Công Tôn lắc đầu, “Người xấu muốn dùng ngài ấy để uy hiếp Cừ Cừ.”

Con mắt Tiểu Tứ Tử trừng đến càng tròn xoe, tâm nói, dĩ nhiên có loại người xấu như thế nha!

Chính lúc này, chợt nghe bên ngoài có người hô một tiếng, “Hoàng thượng giá lâm...”

Tất cả mọi người đứng dậy tiếp giá, Triệu Trinh cũng bất chấp cái gì lễ tiết hay không lễ tiết, vội vã chạy vào, kéo tay áo Triệu Phổ hỏi, “Hoàng thúc! Bát vương bị bắt đi? Lý Nguyên Hạo làm?!”

Triệu Phổ gật đầu.

“Đồ vô liêm sỉ!” Triệu Trinh tức điên, “Lập tức phát binh! Thế nào cũng phải cướp hoàng thúc trở về!”

“Hoàng thượng, không thể xúc động.” Bao Chửng và Bàng Cát vội vàng khuyên can, Triệu Trinh là do Bát vương gia nuôi lớn, cảm tình so với Triệu Phổ còn sâu sắc hơn, không biết thái hậu đã biết tin này chưa, phỏng chừng cũng sẽ nổi giận.

Bàng Cát bên cạnh cũng khuyên bảo, “Hoàng thượng không gấp được, an nguy của Bát vương gia quan trọng, đừng vì nhất thời tức giận phá hư chuyện! Lý Nguyên Hạo hẳn đem vương gia bắt đi, trong khoảng thời gian ngắn tất nhiên sẽ không làm hại, phải biết vương gia tính tình cương liệt, nếu là xử lý không tốt...”

“Thái sư người đừng nói nữa.” Triệu Trinh và Triệu Phổ vội xua tay, tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Công Tôn nói, “Ta nghĩ, trước tiên nên tìm được đầu mối là quan trọng, muốn mang vương gia đến Tây Hạ, đường xá xa xôi, bọn họ cũng sẽ không thể bay qua, tất nhiên có dấu vết có thể lần theo, chúng ta nên nghĩ cách cứu viện là chính. Mặt khác, biên cảnh của Đại Tống và Tây Hạ không phải có thủ vệ quân sao, chúng ta có thể điều động nhân mã đi tìm, ôm cây đợi thỏ.”

“Đúng!” Triệu Trinh gật đầu, nghĩ có lý, nhanh chóng phân phó người làm theo.

Triệu Phổ thấy Triệu Trinh nóng vội tức giận, bèn nói, “Hoàng thượng, người yên tâm đi, ta sẽ cứu hoàng huynh trở về.”

Triệu Trinh thở dài, “Ta tin, nhưng mình thương địch đoá ám tiễn nan phòng*, Lý Nguyên Hạo có tư oán với người...”

(cây giáo đâm thẳng tới thì có thể thấy, để tránh, còn mũi tên bắn lên thì khó mà tránh thoát, câu này ý nói ta ngoài sáng địch trong tối khó đề phòng

bị hãm hại.)

Triệu Phổ gật đầu, ý bảo hẩn yên tâm, không sợ Lý Nguyên Hạo!

“Hoàng thượng, trước tiên nên hồi cung đi.” Bao Chửng bảo cấm vệ quân mau chóng hộ tống Triệu Trinh hồi cung, đồng thời, tam phương nhân mã phái ra, một phương là hoàng thành quân toàn thể xuất động, dò tìm dọc theo phía Tây. Những nhóm khác chính là người của Khai Phong phủ và người của Triệu Phổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng phân công nhau đi tìm đầu mối.

Công Tôn cùng Triệu Phổ đương nhiên ngồi không yên, cũng suốt đêm cưỡi ngựa ra khỏi thành tìm kiếm.

Căn cứ theo lời của Hà Kính, lúc đó bọn họ bị tập kích trên

đường đến Khai Phong phủ, những người đó đẩy Bát vương gia vào một chiếc mã xa, sau đó vội vã chạy về phía Tây hoàng thành đào tẩu.

“Chạy về phía Tây...” Triệu Phổ khẽ nhíu mày.

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn thấy hẩn nghi hoặc, biết hẩn tất nhiên đã phát hiện ra đầu mối gì đó.

“Đến Tây Hạ tổng cộng có hai con đường, một là đi về phía Tây, một là đi về phía Bắc.” Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói, “Đường phía Bắc tương đối dễ đi, xa lượng (xe cộ) tới lui cũng nhiều, đi phía Tây thì là đường núi hiểm trở còn phải đi vòng, nhưng người qua lại cũng ít.”

“Chúng ta phân công người đi tìm hai hướng đi?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ gật đầu, “Từ Khai Phong đến Tây Hạ, nếu như đi gấp suốt ngày đêm, chí ít phải đi nửa tháng, hoàng huynh ta thân thể không tốt, không biết có gặp khó khăn hay không.”

Công Tôn an ủi hẳn, “Bất vương gia dù sao cũng có kiến thức rộng rãi, hơn nữa thông tuệ hơn người, không sao đâu.”

Triệu Phổ gật đầu, cúi đầu nhìn Công Tôn, khẽ thở dài, ôm chầm lấy y vỗ vỗ, “Vốn định trở về cùng người hảo hảo khánh chúc khoảng nửa tháng, sau đó đến biên quan, không ngờ lại xảy ra chuyện này.”

“Chuyện này không quan trọng, còn nhiều thời gian mà.” Công Tôn vỗ vỗ ngực Triệu Phổ, trên mặt có chút lo lắng, “Ta chỉ là tương đối lo rằng... Lý Nguyên Hạo có dụng ý khác.”

Triệu Phổ rũ mắt xuống, nhìn Công Tôn mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt lọn tóc rối trên trán y, “Đừng sợ, ở trước mặt ta Lý Nguyên Hạo chỉ là cái thí, trên đời này người có thể làm ta xao động, còn chưa có sinh ra đó... Đương nhiên, ngoại trừ người.”

Công Tôn bật cười.

Triệu Phổ ôm chặt lấy y, “Người và Tiểu Tứ Tử không được rời khỏi bên người ta, nếu như Lý Nguyên Hạo bắt chính là người, ta phỏng chừng thật sự bế tắc.”

Công Tôn cũng cười cười.

Một bên, Tiểu Tứ Tử ngồi trên ngựa, ôm Thạch Đầu đã phì lũ vóc đáng to không thua bé, nghiêng đầu mở to hai mắt nhìn hai người.

Một lúc lâu, chợt nghe Tiểu Tứ Tử đột nhiên có chút cảm khái mà nói, “Thạch Đầu, thật là muốn thành thân nha, người xem, thành thân rồi thì không như trước nữa u.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều sửng sốt, Công Tôn vội vã thối lui một chút, sờ sờ mặt lờm Triệu Phổ, trong đầu khó hiểu, chuyện gì xảy ra a? Bất tự giác đã dựa sát vào nhau rồi.

Triệu Phổ cũng cảm khái —— Đúng vậy, sao thư ngốc lại dịu ngoan như vậy chứ? Đã ghiền thật a! Cảnh này thật giống như lúc nằm mơ đã gặp.

Công Tôn có chút xấu hổ, gãi gãi đầu, tâm nói —— Cũng như thường a, loại chuyện này, cũng đã thành thân rồi mà!

Triệu Phổ có chút buồn cười, “Thư ngốc, có gì mà xấu hổ a, cũng đã ngủ chung rồi.”

Công Tôn mặt ửng đỏ, đá Triệu Phổ một cước, một bên Tiểu Tứ Tử âm thầm cười, Công Tôn trừng mắt liếc bé, “Còn cười?!”

Tiểu Tứ Tử dựa vào Thạch Đầu cọ cọ.

Triệu Phổ lúc này mới thu liễm một chút tâm thần, thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy suýt chút nữa đã rối trí, may mà Công Tôn ở đây phân tán một chút tâm tư của hắn, khiến hắn hồi phục tinh thần, nếu như rối trí, đó lại là không chiến đã bại trước, Lý Nguyên Hạo... Người được lắm, chờ xem!

.

Mọi người tìm một đêm, hoàn toàn không có đầu mối, quân binh thay ban tiếp tục tìm, Triển Chiêu nghĩ cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, liền đề nghị mọi người về trước, tìm Bao Chứng thương lượng đối sách.

Mà mọi người vừa trở lại nha môn Khai Phong phủ, thì có một phong thư do Lý Nguyên Hạo đưa tới, nội dung trong thư là —— Tây Hạ sẽ lễ ngộ đối xử tử tế với Bát vương gia, sẽ không khiến cho ngài có bất luận thương tổn gì, thỉnh Triệu Phổ khi đến đừng nên có ác ý, chỉ là thỉnh đến uống rượu mừng mà thôi, mong rằng chữa cho hắn một chút mặt mũi, về phần phái người tìm kiếm chặn lại dọc đường, tốt nhất là không nên, đừng lấy tính mệnh của Bát vương gia ra làm trò đùa a.

Triệu Phổ căn răng, “Giỏi cho người một Lý Nguyên Hạo a, lão tử chúc người cưới là một con heo!”

Mọi người cũng đều có chút không nói gì.

“Vương gia...” Âu Dương Thiếu Chính nhìn Triệu Phổ, “Làm sao bây giờ?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, hỏi, “Thông tri Hạ Nhất Hàng chưa?”

“Đã phái Hắc Ảnh Bạch Ảnh đi, bảo Nhất Hàng bắt đầu từ biên quan Tây Bắc cho tới phía trước tầng tầng bố trí, nghĩ cách ngăn Bát vương gia lại.” Âu Dương Thiếu Chính trả lời, “Nhưng biên cảnh Tây Hạ rất dài, hơn nữa đường khó đi nhiều đường núi, chỉ sợ không tốt để cướp lại.”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, “Trước tiên cứ làm như thế đi, người cũng đi.”

“Ta?”

“Đúng! Người đem nhân mã đi trước, tốt nhất là có thể cùng Nhất Hàng đầu đuôi nối nhau, ngăn người lại! Không được thì người cũng sắp xếp nhân mã một chút, sau đó chúng ta đến.” Triệu Phổ nói, sắc mặt trầm xuống, “Nếu như thực sự không ngăn người được, thì kéo nhân mã đến biên quan, ta đi đòi người với Lý Nguyên Hạo, nếu hắn không trả hoặc dám dẫm thương hoàng huynh, chúng ta diệt Tây Hạ, dứt khoát đem Liêu quốc và Hồi Hột tộc cũng tiện thể tiêu diệt!”

“Dạ!” Âu Dương Thiếu Chính lĩnh mệnh rời đi.

Bao Chứng nhìn nhìn Bàn Cát, nhướng mi một cái —— Như vậy được không? Gây thù hằn nhiều lắm đó a.

Bàn Cát bĩu môi —— Thôi đi lão Bao, Triệu Phổ năm xưa hơn mười tuổi đã một mình đấu ba nhà đó rồi, hắn sợ ai chứ a

, bây giờ càng không đem bọn họ để vào mắt, cái này gọi là hại cùng cá trong hồ!

Bao Chứng lạnh lùng cười —— Đúng vậy, người dĩ nhiên là vui vẻ rồi, người phù hộ cho khuê nữ nhà người mau chóng sinh một hoàng tử đi, nếu không cần thận để người khác tranh giành!

Bàng Cát nhảy dựng —— Bao hắc tử, sao người cứ thích chà đạp vết sẹo của người khác thế a?!

“Bao tướng, chúng ta chuẩn bị lập tức lên đường, một mặt là đuổi theo, một mặt khác, Lý Nguyên Hạo cho thời gian cũng quá ít, cần sớm đi chuẩn bị cho kịp.” Triệu Phổ hỏi Bao Chứng, “Ý Bao tướng như thế nào?”

Bao Chứng gật đầu, nói, “Cũng chỉ có thể như vậy, việc cấp bách là cứu người.” Nói đến đây, xoay mặt nói với Triển Chiêu, “Triển hộ vệ hãy cùng đi theo đi.”

“Thật ra ta cũng muốn đi.” Triển Chiêu gật đầu, lại có chút do dự, “Nhưng đại nhân à... nếu như ta đi, vậy Khai Phong phủ làm sao bây giờ? Đừng để người khác lấy mất cả đường lui.”

“Ta nhờ bốn vị huynh trưởng ở nhà tới đây.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mặt khác người không phải có rất nhiều bằng hữu sao, hiện nay liên quan đến an nguy của thiên hạ, gọi họ tới đi.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, nói, “Để ta viết vài phong thư.” Sau đó, chạy vào trong viện viết thư, phái người đem thư đi gửi, ngày hôm sau thì có người chạy đến, mà còn đều là những đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ, đến giúp trấn thủ Khai Phong, để tránh khỏi Triệu Phổ bọn họ vừa đi, Lý Nguyên Hạo lại giương đông kích tây phá hoại Khai Phong, vậy không xong.

Mặt khác, Triệu Phổ còn một lần nữa an bài nhân mã của quân hoàng thành, làm được vạn vô nhất thất, mọi người lúc này mới chuẩn bị lên đường.

Trước khi đi, Bao Chứng đem Bàng Cát ném cho mọi người, chỉ vào mũi lão nói, “Vương gia, mang theo tên mập này đi.”

Bàng Cát râu mép đều vểnh lên cao, hỏi, “Làm gì a... Lão Bao?!”

Bao Chứng lặng lẽ nói với Triệu Phổ, “Nếu thực sự không ổn, đem hãn đối với Bát vương gia, ném hãn ở lại Tây Hạ cũng tốt, để hãn ăn hối lộ trái pháp luật mấy tháng, Tây Hạ không cần đánh phỏng chừng cũng vong quốc.”

Tất cả mọi người nhin cười.

Bàng Cát nghiêng răng trềng Bao Chứng, “Hải nha, người cái đồ Bao hắc tử a...”

Nói còn chưa dứt lời, Công Tôn ở bên cạnh nhẹ nhàng thi lễ, nói, “Thái sư, người giúp làm một tham mưu đi.”

Bàng Cát sửng sốt, nhìn nhìn Công Tôn, sờ sờ râu mép.

Mọi người cùng Bàng Cát ở chung một tháng, tuy rằng lão thường ngày làm quan xem như thanh không thanh liêm thì khỏi phải bàn, nhưng người này tuyệt đối là đa mưu túc trí thông minh tuyệt đỉnh, có chút phương diện Bao Chứng cũng không được như lão... Lần này đối phó Lý Nguyên Hạo, cần dùng âm (đánh sau lưng, giở thủ đoạn), Bàng Cát kinh nghiệm rất cao, hơn nữa chuyện này liên quan đến giang sơn xã tắc của con rể lão, lão nhân khẳng định sẽ toàn lực hỗ trợ, tuyệt đối là một cố vấn hiếm có, đây gọi là có một lão như có một bảo (bảo bối) mà.

Tiểu Tứ Tử cũng nói, “Tiểu Đỗ Tử, người cùng chúng ta đi đi, Tiểu Tứ Tử thích Tiểu Đỗ Tử.”

Bàng Cát vừa nghe, râu mép đều vểnh lên thật cao, còn là lần đầu tiên biết Khai Phong phủ có người thích lão, Triệu Phổ cầm quyền, quả thật hẳn là nên biểu hiện thái độ một chút, giúp một tay, Triệu Phổ người như vậy thiếu lão một cái nhân tình, đây chính là việc buôn bán siêu cấp có lợi. Huống chi Khai Phong phủ nhất là Công Tôn có ân cứu mạng với Bàng Dục nhà lão, như vậy rất cuộc huề nhau.

Nghĩ tới đây, xoay mặt nhìn Bao Chứng, “Chuyện đó...”

“Yên tâm.” Bao Chứng cười cười, “Bàng Dục trong khoảng thời gian này cứ để ở Khai Phong phủ này, ta chiếu cố nó giúp người, ta dạy dỗ đảm bảo tốt hơn người.”

“Người...” Bàng Cát tức giận đến thẳng phát tay áo, bất quá suy nghĩ một chút, giao người cho Bao Chứng thế nhưng lão lại yên tâm một vạn lần, nói không chừng thực sự dạy được tiến bộ rất nhiều, ít nhất khẳng định sẽ không gây chuyện thị phi nữa, bèn nói, “Đi thôi, ta đây đi theo thôi, vì nước ra sức mà, nên làm mà, ta với Bát vương gia cũng là giao tình nhiều năm!”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu cũng rất thỏa mãn.

Triệu Phổ mang theo nhân mã không nhiều lắm, đều do ảnh vệ bảo hộ, có các cao thủ tuyệt đỉnh như bọn Triển Chiêu, trên đường cũng không sợ có người đánh cướp, hai chiếc mã xa, đều là loại nhẹ nhàng, Công Tôn và Tiểu Tứ Tử một chiếc, Bàng Cát một chiếc, chạy rất nhanh.

Trên đường chu xa (tàu xe) một nhọc tạm thời không đề cập tới, đợi gần nửa tháng, mọi người rốt cuộc cũng tới nơi cách biên cảnh Hạ – Tống gần nhất, Khánh Châu phủ.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 127: Lục Mạo Phong Ba, Xuất Sư Bất Lợi... (Lục Mạo Phong Ba, Ra Quân Bất Lợi...)

Mã xa đi tới Khánh Châu phủ, đập vào mắt đã có chút cảm giác hoang vắng của đại mạc.

Tiểu Tứ Tử vịn mép cửa sổ, dùng một mảnh sa mỏng che khuất một nửa gương mặt mềm mại phúng phính, chỉ lộ ra một đôi mắt to, chớp a chớp nhìn ra bên ngoài.

Bên cạnh, Thạch Đầu cũng lộ ra nửa cái đầu, chen bên cạnh bé cùng nhau nhìn.

Trong nửa tháng này, Thạch Đầu trưởng thành mập lên vài vòng, có người nói là vì khí trời vùng gần Tây Hạ này tương đối thích ứng, mặt khác, Thạch Đầu cũng đã tới thời kỳ phát triển vóc dáng! Trảo ly tại thời kỳ này đều sẽ cấp tốc trưởng thành, Tiểu Tứ Tử lại mỗi ngày sợ nó bị đói, liều mạng dứt thức ăn cho nó, còn sợ nó lớn lên quá nhanh thì xương ống quằn sẽ đau, mỗi ngày xoa bóp cho nó. Cho nên Thạch Đầu lớn lên rất nhanh, hôm nay nó đã to như hai Tiểu Tứ Tử rồi, Tiểu Tứ Tử đã sớm không ôm nó nổi nữa, chỉ có thể đi cùng với nó, buổi tối ngủ còn có thể đem Thạch Đầu làm giường, đáng vẻ hai vật nhỏ ngủ cùng một chỗ muốn khả ái bao nhiêu thì có khả ái bấy nhiêu.

Công Tôn ở phía sau ngoắc Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, đến, cẩn thận hạt cát thổi vào trong mắt.”

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử bò lại, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, người ở đây thật ít.”

“Vùng tây bắc đều là như vậy, nơi này đã được coi là nhiều.” Công Tôn vén sa che mặt của bé, đút vào miệng bé một miếng dưa hấu, “Chờ thật sự tới được đại mạc rồi, đó mới là bão cát bay khắp trời, nhìn không thấy người.”

“Nhưng mà, Cửu Cửu không phải nói có hơn mười vạn nhân mã sao?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, “Vậy phải đến quân doanh, có muốn đến quân doanh hay không?”

“Muốn đến!” Tiểu Tứ Tử liên tục gật đầu, lăm bằm, “Phụ thân có đi qua mẽ?”

Công Tôn lắc đầu, tiến đến bên tai Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói, “Triệu gia quân doanh của Cửu Cửu nghe nói rất hùng vĩ, chúng ta hảo hảo đến đó mở rộng tầm mắt?”

“Hảo nha.” Tiểu Tứ Tử vui vẻ ngậm dưa hấu.

Lúc này, màn xe được vén lên, Triệu Phổ thò đầu vào hỏi, “Thư ngốc, chúng ta dùng bữa ở Khánh Châu, hay là trực tiếp chạy đến quân doanh?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, hỏi, “Người nghĩ sao?”

“Không bằng ở đây dùng một bữa cơm đi?” Triệu Phổ nói, “Thuận tiện điều tra tình thế một chút, chuyện Lý Nguyên Hạo đại hôn.”

“Hảo, người làm chủ đi.” Công Tôn gật đầu, Tiểu Tứ Tử lộ đầu ra ngoài nhìn nhìn, vươn tay, “Cửu Cửu, muốn cười Kiêu Kiêu!”

Triệu Phổ mỉm cười, vươn tay bế bé đến đặt lên lưng Hắc Kiêu, bên cạnh có một đồng cỏ để mục dân thả ngựa, Triệu Phổ dùng gót chân đạp móng Hắc Kiêu, Hắc Kiêu hí vang một tiếng, tung bốn vó bắt đầu lao đi như điên.

Tiểu Tứ Tử chưa từng cưỡi ngựa chạy như thế, vui vẻ kêu liên hồi, Triệu Phổ thấy bé vui bẻ, càng dũng cảm, chạy như bay tại thao trường. Hắc Kiêu vốn là một con ngựa hoang, cỡi dây cương thì chạy băng băng, thấy hai con ngựa của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì hưng phấn mà bào bào chân.

Thạch Đầu thấy Tiểu Tứ Tử chạy, chi chi kêu lên lùi xuống mã xa, tung bốn cái móng vuốt vội vã chạy theo.

“Oa!” Triển Chiêu nhìn thấy giật mình, “Mới mấy ngày không gặp, Thạch Đầu sao lại lớn như vậy rồi?”

Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười nhìn hắc, nói, “Ta tương đối lưu ý nó làm sao lại chạy nhanh như thế?”

“Phải nga, đã đuổi kịp Hắc Kiêu rồi!” Triển Chiêu cũng tán thán, “Béo thế kia sao lại có thể chạy nhanh như vậy? Người nói nó nếu như gầy thì chẳng phải có thể bay?”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt dờ khóc dờ cười lắc đầu nhìn Triển Chiêu.

Một đầu khác, Hắc Kiêu đang phi nước đại, chợt nghe phía sau có tiếng Thạch Đầu liên tục kêu chi chi, Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử đều giật mình quay đầu lại.

“Nha, Thạch Đầu hảo bồng nga!” Tiểu Tứ Tử ngồi trên Hắc Kiêu vỗ tay, Hắc Kiêu gấp đến độ vội vã tăng tốc, bất đắc dĩ Thạch Đầu cơ linh đến cực điểm, lùi thật nhanh, không bao lâu đã vượt lên trước Hắc Kiêu, còn vừa chạy vừa quay đầu lại chi chi kêu to, như là đang khiêu khích, Hắc Kiêu tức giận đến liên tục vẩy đầu.

Công Tôn tại cửa sổ nhìn sang, chợt nghe Giả Ảnh đang đánh xe nói, “Nghe nói người Tây Hạ đều đem trảo ly như thần vật mà cúng bái, xem ra

cũng có đạo lý a, quả nhiên là bảo bối, đây nếu như là trưởng thành, Tiểu Tử Tử cũng không cần cười ngựa, Thạch Đầu chính là vật cười tốt nhất.”

Qua một hồi lâu, Triệu Phổ đã chạy một trận tận hứng bèn kéo Hắc Kiêu trở về, Thạch Đầu thông thả đi theo, đuôi và tai lắc lắc, hơn nữa một thân dung mạo màu trắng sữa đậm, nhiều người qua đường đều dừng lại nhìn, ước ao không ngớt.

Thạch Đầu hơi chút đắc ý.

“Ân.” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, “Từ xa nhìn giống như một tiểu hùng.”

“Thật không?” Triển Chiêu hỏi, “Bạch hùng à? Ta thấy giống như một tiểu trư... Chính là một con tiểu trư chạy rất nhanh.”

Xa xa, Thạch Đầu liên tục hắt xì hai cái.

.

Mọi người quay lại quan đạo, vào thành.

Vừa vào cửa thành, thì thấy phía trước có một chi mã đội đi tới, trên lưng ngựa đều là những người mặc quân phục đen, ngựa còn chưa tới gần sát, mọi người cũng đã xuống ngựa, Công Tôn rốt cuộc cũng kiến thức được cái gì gọi là cốn an hạ mã* rồi, chờ những người đó tiến đến vài bước, nửa quỳ xuống hành quân lễ (chào kiểu nhà binh), ngựa cũng dừng bước, một chữ... Suất u.

*(Cốn an hạ mã: nhìn thấy người trên, người kính trọng thì bày tỏ biểu hiện tôn kính và sợ hãi – cụ thể là nghiêng thân từ trên lưng ngựa cúi người nhảy xuống để tiến ra đón, dẫn đầu hành lễ.)

“Khánh Châu thủ tướng (tướng phụ trách phòng thủ) Vương Vĩnh ra mắt vương gia.” Một người dẫn đầu khoảng ba mươi tuổi, là cấp tướng quân, để một túm râu dài thoát nhìn rất tài giỏi hành lễ với Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu một cái, xoay người xuống ngựa, nói, “Vương phó tướng nhiều ngày không gặp rồi.” Nói đoạn vươn tay đỡ hân.

“Vương gia phong thái như trước.” Vương phó tướng nói, hỏi Triệu Phổ, “Vương gia là tự mình quay về trong quân, hay ở tạm tại Khánh Châu phủ?”

“Không ở, ta dùng bữa xong sẽ trở về quân doanh.” Triệu Phổ nói, “Cùng ta ăn một bữa đi, có một số việc muốn hỏi người.”

“Dạ.” Vương Vĩnh đối thuộc hạ khoát khoát tay, những tùy tùng đó lập tức rời khỏi.

Triệu Phổ lại lần nữa lên ngựa, mọi người cùng nhau đi đến tửu lâu Khánh Châu phủ.

Trong mã xa, Tiểu Tứ Tử xem tình hình bên ngoài, quay đầu lại nói với Công Tôn, “Phụ thân nha, Cửu Cửu thật là uy phong nha, cùng với thường ngày là hai dạng khác nhau.”

Công Tôn mỉm cười, “Thì cũng không tệ lắm.”

“Hi hi.” Tiểu Tứ Tử âm thầm bật cười.

“Cười cái gì?” Công Tôn vươn tay nhéo má bé, “Chuyện gì mà vui vẻ như vậy.”

Tiểu Tứ Tử nắm vạt áo trước ngồi xuống bên cạnh Công Tôn, “Cửu Cửu cũng là cha Tiểu Tứ Tử nha, thật là uy phong nha.”

Công Tôn nhướn mi một cái, “Phụ thân không uy phong sao?”

“Uy phong mà.” Tiểu Tứ Tử vội vàng vuốt mông ngựa, “Văn võ song toàn.”

Công Tôn gật đầu, “Ân, điều này không sai đâu.”

.

Sau khi tới tửu lâu, mọi người lên một nhả tọa ở lầu hai ngồi xuống, Triệu Phổ giới thiệu đây đó một chút, rồi gọi thức ăn.

Tiểu Tứ Tử ngồi bên cạnh Triệu Phổ, hiếu kỳ nhìn chăm chăm Vương Vĩnh, Vương

Vĩnh hành lễ với bé, “Tiểu vương gia.”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm đáp lời hân, “Vĩnh Vĩnh hảo.”

Wương Vĩnh nhìn Tiểu Tứ Tử một lúc lâu, lại nhìn nhìn Triệu Phổ một chút... tâm nói... Mọi người nói hồ phụ vô khuyến tử, ở đây... hồ phụ và tiểu thỏ tử sao...

“Tình huống của Khánh Châu nơi này thế nào?” Triệu Phổ hỏi.

“Rất an định.” Vương Vĩnh nói, “Bất quá, mấy ngày gần đây bởi vì Lý Nguyên Hạo đại hôn, rất nhiều ngoại tộc đến chúc mừng hân, đều đi ngang qua Khánh Châu phủ, chúng ta đã tăng cường đề phòng.”

Triệu Phổ gật đầu, “Tới bao nhiêu người.”

“Rất nhiều.” Vương Vĩnh trả lời, “Hơn nữa đại thế phi phú tức quý, không biết vì sao lại đột nhiên thân thiện như vậy.”

Triệu Phổ gật đầu, không nói nhiều lời.

Vương Vĩnh tựa hồ là một người rất lão luyện, nói cũng không nhiều, sau khi cùng Triệu Phổ nói thêm vài câu liền cáo từ quay về quân doanh xử lý quân vụ, trong lúc này cũng không dám uống rượu.

Nhìn ra được, Triệu Phổ rất thỏa mãn.

“Vùng Khánh Châu quả nhiên có rất nhiều ngoại tộc tới.”

Bạch Ngọc Đường ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn những người đi đường tới lui bên ngoài, nói, “Dọc đường đi, cũng không tìm được hành tung của Bát vương gia, có thể đã vào Tây Hạ rồi.”

“Ân.” Triệu Phổ không hiểu sao lại nổi lên hiếu kỳ, hỏi, “Ai, Lý Nguyên Hạo thú ai a? Cô nương nhà ai không may như vậy?”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều lắc đầu, chỉ nghe hắc rêu rao thú tức phụ, không hỏi tì mĩ bối cảnh của tân nương.

Lúc này, tiểu nhị đến thượng trà, Triệu Phổ hỏi hắc, “Ai, tiểu nhị, Lý Nguyên Hạo muốn đại hôn à?”

“Đúng vậy.” Tiểu nhị gật đầu, “Gia, ngài từ Trung Nguyên tới à?”

Triệu Phổ dĩ vãng cũng không thường đi lại ở vùng Khánh Châu, cho nên ở đây rất nhiều người đều không nhận ra hắc.

“Ai.” Tiểu nhị lắc lắc đầu, hạ giọng nói, “Lý Nguyên Hạo đó a... Chuyện này, mệt cho hắc còn có tâm tư ăn mừng.”

“Chuyện là sao?” Triệu Phổ khó hiểu, hỏi, “Hắc thú ai a?”

“Là tức phụ của Tây Hạ đại tướng quân Vinh Vũ Hầu.” Tiểu nhị nói, “Bị hắc đoạt.”

“Cái gì?” Triệu Phổ mở to hai mắt, “Vinh Vũ Hầu Vinh Kính Nghiêu?!”

“Thì đó.” Tiểu nhị gật đầu, “Vinh Kính Nghiêu còn bị Lý Nguyên Hạo nhốt lại, không biết hiện tại là sống hay chết.”

“Không đúng a.” Triệu Phổ vuốt cằm suy xét, “Vinh Kính Nghiêu đã hơn sáu mươi, tức phụ của hắn chẳng phải rất già?”

“Ha ha.” Tiểu nhị bật cười, nháy nháy mắt với Triệu Phổ mấy cái, “Đó là phu lão thiếu thê (chồng già vợ trẻ), tiểu thiếp của hắn, bất quá mới mười tám.”

Triệu Phổ lắc đầu lia lịa, Lý Nguyên Hạo muốn chết rồi, quân thần cướp tức phụ không nói, còn nháo đến phản bội... Vinh Kính Nghiêu cũng thật không thể tưởng tượng nổi, tìm một tức phụ có thể làm tôn nữ mình, già hồ đồ rồi sao.

“Đây là một trong số đó.” Tiểu nhị cười cười, nói tiếp, “Hình như còn hai người nữa.”

“Cái gì còn hai người nữa?” Công Tôn có chút mờ mịt.

“Tức phụ a!” Tiểu nhị che miệng cười thầm, “Ba người!”

“Ba tức phụ cùng nhau thú?” Triệu Phổ cả kinh há to mồm không sao khép lại được, “Thật hay giả?”

“Tự nhiên là thật rồi, ai, hoang đường cực kỳ a.” Tiểu nhị lắc đầu rời đi, “Hết cách a, ai kêu người ta sắp là hoàng đế.”

Tiểu nhị đi, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có thể một lần thú ba người sao? Đêm đó vào động phòng thì làm sao đây?”

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ mà nhìn hắn, “Người suy nghĩ nhiều quá...”

Triển Chiêu nhú nhú mày, nói, “Uống rượu giao bôi cũng rất gay go...”

“Lý Nguyên Hạo làm như vậy quả thật có hơi hoang đường a.” Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “Ta vẫn nghĩ hẳn tuy rằng tàn bạo, nhưng còn không đến mức hồ đồ.”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ nhú mày nói, “Tình hình này có hơi cổ quái, không giống tác phong từ trước đến nay của Lý Nguyên Hạo.”

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ gọi Giả Ảnh tới, “Đi hỏi thăm một chút, hai tức phụ mà Lý Nguyên Hạo thú kia là ai?”

Giả Ảnh gật đầu rời đi, không bao lâu đã trở về, nói, “Vương gia, có một người là công chú của Hồi Hột tộc, người kia là công chúa Liêu quốc.”

“Nga...” Triệu Phổ cười nhạt một tiếng, “Thì ra là thế a.”

“Điều này biểu thị thế lực cái phái đã hợp tác rồi sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Không sai a, Lý Nguyên Hạo là muốn nói rõ hẳn đã cầm quyền rồi.” Bàng Cát bên cạnh cười cười.

Triệu Phổ nhú nhú mày, “Nguyên bản, Tây Hạ có phân nửa binh lực nằm trong tay Vinh Kính Nghiêu, đã từng có lời nhận xét vương triều Lý thị đang thất thế, Lý Nguyên Hạo cướp tiểu thiếp của Vinh Kính Nghiêu, đã nói rõ, binh quyền của Vinh Kính Nghiêu đã bị hắn thu hồi, nội ưu đã bình định. Trước kia Tây Hạ và Hồi Hột tộc trở mặt, hai bên quan hệ không hòa thuận, lúc này Lý Nguyên Hạo làm con rể của Hồi Hột tộc, cũng không phải chính là giải hòa rồi sao. Dã lư và Lý gia từ trước đến nay đây đó nhìn nhau không vừa mắt, lúc này dĩ nhiên hòa thân, đã nói rõ hai nhà đạt thành nhận thức chung, trước tiên đem ân oán ném đi, liên hợp đối phó Đại Tống rồi tính tiếp.”

“Bát vương gia lại đang trong tay bọn chúng, chẳng phải không ổn?” Công Tôn có chút lo lắng.

Triệu Phổ uống một ngụm rượu, nhìn nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người cũng gật đầu, nghĩ lần này tình hình nghiêm trọng.

“Ăn cơm, lập tức quay về quân doanh.” Triệu Phổ nói, “Nhìn xem có gì tiến triển hay không.”

Tất cả mọi người gật đầu, tiếp tục ăn.

.

Đang ăn, lại nghe được dưới lầu có tiếng người ầm ĩ.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra bên ngoài, quay đầu lại nói với Triệu Phổ, “Là quan binh.”

“Quan binh?” Triệu Phổ có chút khó hiểu, tại sao lại có động tĩnh lớn như vậy? Ló đầu nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy là hai người phục vụ trong quân đội đang đuổi đánh một tên khất cái, còn có vài người cầm rượu trên tay, say khướt đang đùa giỡn một phụ nữ nhà lành.

Tử Ảnh và Giả Ảnh liếc mắt nhìn nhau, đều nuốt một ngụm nước bọt nhìn Triệu Phổ.

Quả nhiên, chỉ thấy Triệu Phổ trong nháy mắt đen mặt, hỏi, “Binh mã ở đâu?”

“Vương gia, hẳn là thủ quân ở phụ cận, y phục không phải Triệu gia quân.” Giả Ảnh vội nói, chỉ thấy sắc mặt Triệu Phổ đẹp hơn một chút.

“Đi bắt hẩn lại cho ta.” Triệu Phổ phân phó, Giả Ảnh và Tử Ảnh còn chưa kịp xuống lầu, chợt nghe được dưới lầu truyền đến một trận kêu thảm thiết.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy mấy tên quan binh kia đều bị một bạch y nam tử trẻ tuổi đá lăn trên mặt đất.

Triệu Phổ nường mi một cái, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ai vậy?”

Bạch Ngọc Đường ngược mắt, chỉ thấy tất cả mọi người đang nhìn hẩn, có chút dở khóc dở cười, “Đâu phải cứ mặc bạch y phục thì ta nhận thức.”

Mọi người phục hồi tinh thần lại —— Cũng đúng!

Lúc này, chợt nghe nam tử nọ cười nhạt một tiếng, “Trước kia ta từng nghe nói biên quan quân của Đại Tống lợi hại biết bao nhiêu, Triệu gia quân có quy củ có khả năng biết bao nhiêu... Bây giờ vừa nhìn, a, quả thật là khoác lác ba hoa.”

“Tiểu tử ngươi nói cái gì?” Những quan binh kia la lên, “Ở đây dương oai, muốn chết a!”

Thanh niên nhân nọ cũng không tranh cãi với bọn chúng, chỉ nói, “Ta nghe nói Triệu Phổ quay về biên quan, bảo hẩn đi ra, ta muốn tìm hẩn tính sổ!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hỏi, “Ngươi có mấy cái đầu a, vừa há mồm đã bảo tìm Cửu vương gia.”

“Hừ.” Nam tử nọ vung tay, “Tại vùng Trung Nguyên ta không có lợi thế hơn hẩn, hôm nay ta muốn cùng hẩn gặp nhau phân cao thấp!”

Trên lầu tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, như là hỏi —— Ai a?

Triệu Phổ vẻ mặt mờ mịt, nói, “Lão tử hận nhất nam nhân mặc bạch y...”

Bạch Ngọc Đường nhướng mi một cái.

Triệu Phổ nói, “Chỉ có người và thư ngốc này mặc thì thuận mắt chút.”

Triển Chiêu nhìn kỹ người dưới lầu, nói, “Hắn không giống người Trung Nguyên, giống như ngoại tộc.”

“Uy.” Lúc này, Tử Ảnh ghé vào trên rào chắn hỏi người nọ, “Người tìm Cửu vương gia có chuyện gì a? Nghe người nói, giống như có thâm cừ đại hận.”

Thanh niên nhân nọ ngẩng đầu nhìn nhìn Tử Ảnh, “Người biết Triệu Phổ?”

Tử Ảnh cười, “Ta quen người trong quân doanh, nếu lời người nói có lý, ta có thể giúp người thông truyền một tiếng.”

“Hảo.” Thanh niên nhân nọ gật đầu, nói, “Người hãy nói cho Triệu Phổ, bảo hắn tới tìm ta, ta muốn cùng hắn luận võ!”

“Vì sao?” Triển Chiêu cũng có chút khó hiểu, hỏi.

“Bởi vì... Hắn đoạt người trong lòng của ta!”

“Khụ khụ...”

Triệu Phổ đang uống rượu bị sặc một ngụm.

Mà đồng thời, Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử đút thức ăn vào miệng bé, nghe được cũng ngẩn người.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn hai người đó.

Một lúc lâu, Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Thư ngọc, ai đó a?!”

Công Tôn thì lại ngược mắt nhìn Triệu Phổ, “Người có rất nhiều người trong lòng sao?!”

...

Liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ lắc đầu, “Không a, chỉ có mình người.”

Công Tôn cũng vờ mặt mờ mịt, “Ta không biết hẳn.”

Giả Ảnh cảm thấy tình hình không ổn, ló người ra hỏi, “Ai, người trong lòng của người gọi là gì a?”

Bạch y nhân không nhanh không chậm nói, “Người trong lòng ta gọi Công Tôn Sách!”

“Khụ khụ...” Lúc này đến phiên Công Tôn bị sặc, mọi người mở to hai mắt nhìn y, Công Tôn lắc đầu, “Ta không biết a...”

“Nương.” Triệu Phổ đứng lên đá nhào cái ghế, “Xúi quẩy, mới thành thân đã đeo lục mạo (cũng giống cầm sừng ấy ^^) cho lão tử, làm thịt hẳn!” Nói xong, thả người một cái nhảy ra, Triển Chiêu vỗ Bạch Ngọc Đường, “Ai, đặc sắc rồi!”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy khó hiểu, Công Tôn đứng lên, thò đầu ra nhìn kỹ người nọ, không cảm thấy mình có quen với hẳn a.

Mà Giả Ảnh và Tử Ảnh đã sớm đuổi theo xuống dưới.

Tiểu Tứ Tử ôm Thạch Đầu ngồi bên bàn gặm một cái móng gà, hỏi Bàng Cát bên cạnh đang thong dong uống trà xem náo nhiệt, “Tiểu Đỗ Tử, chuyện gì vậy?”

“Nga.” Bàng Cát cười cười, gấp một cái đùi gà cho bé, cười nói, “Bình thường, rắc rối trong hôn nhân thôi.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 128: Siêu Cấp Đại Ô Long

Triệu Phổ bị bạch y nhân đột nhiên xông ra này làm cho tức điên, tâm nói, lão tử vừa thành thân liền có a miêu a cầu tới cướp người. Nguyên bản Bát vương gia bị bắt đi, hắn đã tức nghẹn cả một bụng khí, vừa lúc tìm được người xả giận. Triệu Phổ thả người nhảy xuống lầu, đối mặt với bạch y nhân kia.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc.

Triệu Phổ cảm thấy kỳ quái chính là, bạch y nhân này dáng vẻ không tồi a, cũng tính là anh tuấn tiêu sái uy vũ bất phàm, thân hình không khác mình cho lắm, hơn nữa ăn mặc thoát nhìn phi phú tức quý... Tựa hồ không phải người thường.

Hơn nữa, người này ngũ quan rõ ràng, hơn nữa màu mắt so với người bình thường thì nhạt hơn một chút, tựa hồ không phải người Trung Nguyên. Xuất hiện ở chỗ này, lại kiêu ngạo như vậy, có khả năng là quý tộc Tây Hạ!

Triệu Phổ khẽ nhướng mi —— Hảo, người là quý tộc Tây Hạ, tốt nhất là cữu tử (cậu của em vợ) hoặc là huynh đệ tỷ muội thất thất mười tám cô của nhà Lý Nguyên Hạo, trực tiếp bắt đi đổi Bát vương!

Người nọ tự nhiên là quan sát Triệu Phổ, chỉ thấy Triệu Phổ hoàn toàn không giống nét văn tĩnh suy nhược của người Trung Nguyên trong ấn tượng của mình, uy phong bát diện hình dung người này thực sự là không phải giả!

Triệu Phổ một thân hắc y, thoát nhìn lồi thoi lệch thếch, đại khái là từ nhỏ đã trưởng thành tại ngoại tộc, cả người cảm giác rất có lang tính của người Mạc Bắc. Hơn nữa hắc dáng vẻ cao quý, khí phách đầy mình... Người nọ nhủ thầm trong lòng, trong tử tôn của Triệu thị cũng có người kế thừa phong phạm của Tống Thái Tổ năm xưa rồi. Hôi mắt Tu La Triệu Phổ, quả nhiên không thể khinh thường a... Nghĩ tới đây, hắc đã muốn nhìn kỹ đôi mắt Triệu Phổ xem có phải màu xám hay không.

Triệu Phổ thấy hắc quan sát mình, liền đối mặt với hắc, nhìn một hồi, tâm nói thảo nào nhìn thế nào cũng cảm thấy suất, tiểu tử này con mẹ nó so với Bạch Ngọc Đường trông tương tự tới bốn năm phần a.

“Người là ai?” Triệu Phổ mở ra thêm một tâm nhãn, hỏi hắc một tiếng, tâm nói đừng thực sự là thân thích trong nhà Bạch Ngọc Đường nha, đánh nhầm người là không xong rồi.

“Sách đâu?!” Bạch y nhân nọ lại không thềm nhìn hắc, giơ một ngón tay chỉ vào, “Người đoạt y đi, lại ép buộc y thành thân, trả người của ta lại cho ta! Nếu không, bản vương phái tới đại quân, phân cao thấp với Đại Tống người, người người cướp chính là vương phi của ta.”

Tất cả mọi người cả kinh, xoay mặt nhìn Công Tôn.

“Ai nha.” Bàn Cát vuốt vuốt tay áo, nói với Tiểu Tứ Tử, “Phụ thân người thật không kém a, ở đâu cũng là mệnh vương phi.”

Tiểu Tứ Tử có chút nghi hoặc, tâm nói... Phụ thân ngoại trừ Cửu Cửu, không biết vương gia nào khác nha. Liền cầm đùi gà chạy tới nhìn, “Phụ thân.”

Công Tôn ôm lấy bé đặt tới bậc lan can.

Tiểu Tứ Tử nhìn xuống, “Nga... Rất giống Bạch Bạch nha.”

“Giống sao?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu, “Không giống đâu.”

Tất cả mọi người nhíu mày, “Thật sự hơi giống đó.”

“Người là vương gia nước nào? Để danh tính lại.” Triệu Phổ tự nhủ thầm, những hoàng thân quốc thích của Tây Hạ và Liêu quốc hẳn đều nhận thức, chưa từng thấy một người như thế a!

“Người ít quản, Sách đâu!” Bạch y nhân không buông không tha, chỉ đòi tìm Công Tôn Sách.

Cùng lúc đó, Công Tôn và Tiểu Tứ Tử một lớn một nhỏ hiện tại đang ghé vào rào chắn lầu hai, hai tay nâng cằm nhìn người dưới lầu, Công Tôn nghĩ như thế nào cũng không nhớ ra được người này, liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người từng gặp người kia chưa?”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Mẽ có nha.”

“Ta cũng không có a.” Công Tôn buồn bực, “Làm sao hẳn biết tên của ta chứ?”

“A!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay một cái, hỏi, “Phụ thân, có thể nào là bệnh nhân người đã cứu hay không?”

Công Tôn cau mày, “Không thể nào... Ta chẳng có chút ấn tượng nào cả.”

Triệu Phổ vừa nghe người nọ gọi thư ngọc nhà hắn là Sách, tức đến méo mồm, tâm nói hảo cho tiểu tử người a, ta chưa từng gọi thân thiết như vậy, người so với lão tử còn càn quấy a!

“Người rốt cuộc là ai?” Triệu Phổ nổi nóng, vung tay một cái.

Tử Ảnh bên cạnh cúi người lấy ra Tân Đình Hạo trên lưng đưa cho Triệu Phổ.

Giả Ảnh nháy mắt với hần —— Vương gia xem ra là muốn tìm chỗ xả giận.

“Đây là Tân Đình Hậu a.” Bạch y nhân tựa hồ không hề có chút khẩn trương, trái lại là cười, “Nghe danh đã lâu a, hôm nay được dịp mở mang kiến thức!”

Nói rồi, chỉ thấy hần cũng giơ tay, một tùy tùng bên cạnh ném một thanh ngân sắc trường đao cho hần, Triệu Phổ sửng sốt —— Cũng là bảo khí a, người này xem ra công phu không tệ a!

“Để lại cái tên, ngày sau hảo lập bia cho người.” Triệu Phổ kỳ thực bảo hần nói ra tên cũng có mục đích, để xem Công Tôn có phải thật sự nhận thức hần hay không, hay là thăm mền Công Tôn... Thân thân nhà hần tốt như vậy, có người thăm mền cũng là bình thường.

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ vui vẻ, “Ai, tiểu tử, tiếng Sách này không phải dành cho người gọi, đó là vương phi nhà ta, nói cho người biết, chúng ta ngay cả động phòng cũng động rồi, tiểu tử người bước qua một bên hóng mát đi!”

“Người dám chạm vào y!” Bạch y nhân sắc mặt lập tức thay đổi, then quá hóa giận vung đao lên, “Triệu Phổ, Bạch Kim đường ta thề không đội trời chung với người!”

Nói xong, vung đao xông lên.

Bạch y nhân vừa nói ra lời này, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn.

“Hần nói hần gọi là gì?” Công Tôn ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Ân.” Tiểu Tứ Tử chăm chú nói, “Gọi Bạch Kim đường, tên giống Bạch Bạch lắm nha.”

Triệu Phổ giờ Tân Đình Hậu lên, một đao chặn lại đao người nọ vung tới, lấy làm kinh hãi —— Hảo công phu a! Vừa so chiêu, Triệu Phổ liền liệu định người này không phải người Tây Hạ cũng không phải người Liêu quốc, cao thủ của hai nơi đó chưa từng có ai đạt đến trình độ này.

Bạch Kim đường cũng giật mình không ngớt, hai người không nói lời vô ích, liền xông vào nhau ác chiến, hai người tựa hồ tức giận đẩy mình, đều muốn phát tiết, càng đánh càng hăng, trong nhất thời trên đường cát bay đá chạy, người qua đường cả kinh đều trốn.

Trên lầu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn không được mà nhíu mày —— Hảo công phu a!

Triển Chiêu nhìn chăm chăm Bạch Kim đường kia một lúc lâu, quay đầu lại hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đây là huynh đệ ruột thịt thất lạc thật lâu của người sao? Giống lắm a, hơn nữa hẳn gọi Kim Đường người gọi Ngọc Đường, kim ngọc (vàng ngọc) cả sánh đường a!”

Bạch Ngọc Đường cau lại đôi mày, không thể a... Bản thân mình thật sự là con trai độc nhất. Tuy rằng cũng không có gì chứng minh... Nhưng mà, hẳn là không đến mức có thêm một huynh đệ đâu?

“Hơn nữa người xem hẳn công phu cao như vậy.” Triển Chiêu hỏi, “Thực sự không có quan hệ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

Ở đây dù sao cũng là Đại Tổng cảnh nội, trên đường đại chiến như vậy, chỉ chốc lát sau, quan binh thủ thành đã tới, vây quanh mọi người.

Triệu Phổ nhíu mày, nhảy sang một bên, đối Bạch Kim Đường khoát khoát tay, ý bảo hẳn trước tiên đừng động thủ.

Bạch Kim Đường nhượng mi một cái —— Nhiều người cũng chả sao, cùng lên đi.

Triệu Phổ cười, người này còn có chút khí phách, không thèm nhìn hăn, nói với những quân binh thủ thành kia, “Đều quay về, nơi này không có chuyện của các người.” Nói rồi giơ một ngón tay chỉ vào mấy tên quan binh vừa gây chuyện, nói, “Những kẻ vô liêm sỉ này quấy nhiễu dân, tổn hại quân uy của Đại Tổng ta, mang về quân pháp hầu hạ cho ta, ngay cả thưởng cấp của bọn hăn cũng cùng xử phạt, trở lại chinh đồn quân quy cho ta, nếu để ta thấy có người dám cả gan nhiễu dân, giết không tha!”

“Dạ!” Quan binh thủ thành trong lòng đều kiêng kỵ, vội mang theo mấy tên binh tướng gây chuyện đi.

Bạch Kim Đường xem rõ ràng, nghĩ Triệu Phổ trị quân quả nhiên có khuôn phép, hăn cũng như trong lời đồn, là một trung thần lương tướng... Nghe nói hăn còn có giao tình thâm hậu với Bao Chứng của Khai Phong phủ, người như thế lại ép buộc Sách cùng hăn thành thân sao?

“Ai, trước tiên đừng đánh nữa.” Triệu Phổ cũng rất thương thức Bạch Kim Đường, liền hỏi, “Có mấy vấn đề hỏi người, một lát lại đánh.”

Bạch Kim Đường cũng muốn biết Sách đang ở đâu, cũng thu hồi đao, nói, “Hỏi.”

“Khụ khụ...” Triệu Phổ ho khan một tiếng, nghiêm túc hỏi, “Người có một huynh đệ tên là Bạch Ngọc Đường hay không?”

Bạch Kim Đường sửng sốt, nhíu mày, “Bạch Ngọc Đường nào? Tên tục khí như vậy.”

Trên lầu, Bạch Ngọc Đường buông chén trà đỡ trán, Triển Chiêu vỗ vỗ vai hăn, nói, “Chuyện đó, kỳ thực nếu đem đi so sánh, Bạch Kim Đường càng thêm tục khí hơn một chút, Ngọc Đường êm tai.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn hắn, Triển Chiêu đối hắn cười tủm tỉm, “Thật đó nha.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, Tiểu Tứ Tử bên cạnh rất nghiêm túc mà vỗ cánh tay hắn, nói, “Bạch Bạch, người tối suất!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu với Tiểu Tứ Tử, vươn tay sờ sờ đầu bé.

Bất chợt Tiểu Tứ Tử lại bổ sung thêm một câu, “Thế nhưng Kim Đường và Ngọc Đường như nhau, nghe ra một chút cũng không suất...”

Bạch Ngọc Đường giật giật mí mắt, Triển Chiêu bên cạnh che miệng, Công Tôn vội bế Tiểu Tứ Tử sang một bên.

Thấy Triệu Phổ và Bạch Kim Đường giằng co không nhân nhượng, Công Tôn nghĩ trong đó nói không chừng có hiểu lầm nào đó, bèn nói, “Đi, Tiểu Tứ Tử, chúng ta đi xem chuyện gì xảy ra.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Công Tôn liền đi xuống lầu.

.

“Triệu Phổ.”

Triệu Phổ đang chuẩn bị tiếp chiêu của Bạch Kim Đường, chợt nghe phía sau Công Tôn kêu hắn một tiếng, quay đầu lại, “Thư ngọc, người đừng đi ra, ta lập tức đuổi tên lưu manh này đi!”

Công Tôn muốn cười, Triệu Phổ còn có lúc gọi người khác là lưu manh a, bèn nói, “Chờ một chút, người hỏi hắn xem, Công Tôn Sách mà hắn nói có phải ta hay không a?”

Triệu Phổ sửng sốt, quay đầu lại nhìn Bạch Kim Đường, chỉ thấy hẩn hẩn thấy Công Tôn, nhưng lại không biểu hiện gì.

Bạch Kim Đường lúc này cũng có chút khó hiểu, phía sau Triệu Phổ đột nhiên đi tới một thư sinh thanh tú, trong lòng còn ôm một oa oa béo, oa oa đó thật khả ái a... Bất quá vì sao Triệu Phổ dường như rất nghe lời thư sinh nọ nói? Năm nay dĩ nhiên có người khiến Triệu Phổ nghe lời như vậy sao.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đi tới bên cạnh Triệu Phổ, hỏi Bạch Kim Đường, “Các hạ... Biết ta?”

Bạch Kim Đường sửng sốt, lắc đầu, “Không nhận ra.”

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, Giả Ảnh hỏi, “Đây là Công Tôn tiên sinh vương phi của vương gia chúng ta, đây là tiểu vương gia của chúng ta, Công Tôn Sách người nói không phải y sao?”

Bạch Kim Đường nhìn chăm chăm Công Tôn một lúc, sờ sờ cằm, “Ách... Chẳng lẽ nhận sai người sao? Trùng tên trùng họ khéo như vậy...”

Đang nghi hoặc, liền nghe phía sau có người hỏi một tiếng, “Kim Đường, người đang làm gì đó?”

Mọi người theo tiếng nói nhìn qua, chỉ thấy sau lưng Bạch Kim Đường có một thư sinh trẻ tuổi, mặc một thân bạch sắc xiêm y, mảnh khảnh yếu ớt, cầm trong tay một chiếc hòm nhỏ, khẽ nói, thật sự có vài phần rất giống Công Tôn, dáng vẻ cũng là cực kỳ tuấn tú, nhưng so với Công Tôn càng thêm lạnh một chút.

“Sách?” Bạch Kim Đường vui vẻ hét to một tiếng, ném đao cho tùm tùm, tiến lên ôm chầm lấy y, “Sách a! Ta còn tưởng người bị người đoạt đi! Sao người đi lâu như vậy, nhớ chết ta rồi!”

Sách kia vươn tay đẩy hẳn, “Ta không phải mới đi ba ngày sao, cái gì mà thật lâu chứ, tại sao người đánh nhau với người ta?”

“Ta nghe nói Cửu vương gia Triệu Phổ và Công Tôn Sách thành thân, tưởng người bị đoạt đi rồi, cho nên đến cướp về!” Bạch Kim Đường nghiêm túc nói, “Sách, người có bị ai khi dễ không? Chúng ta về nhà kiểm tra một chút đi.”

“Người lại phát điên a.” Sách kia mặt đỏ bừng đập hẳn một cước, “Người không hỏi một chút xem bọn họ thành thân hồi nào?”

“Nga, ta nghe nói nửa tháng trước!” Bạch Kim Đường nghiêm túc trả lời.

“Ta mới đi có ba ngày, nửa tháng trước ta còn tới Tây Vực với người mà.” Sách kia trừng mắt liếc hẳn, “Đi đâu mà thành thân với người khác chứ!”

Vừa mới dứt lời, Bạch Kim Đường che miệng y lại, nói, “Ai, loại chuyện tẩy dục (thâm kín) này đừng nói ra, tương đối tư mật!”

“Người...” Sách kia tức giận đến nhấc chân đá, mặt đỏ không thôi, “Người không biết xấu hổ a!”

Đầu bên kia, Tử Ảnh nhỏ giọng nói với Giả Ảnh, “Có phải thích Công Tôn Sách đều là lưu manh không a?”

Giả Ảnh gật đầu, “Rất có khả năng.”

...

Bên kia ồn ào xong, Sách kia đã đi tới, chấp tay nói với Công Tôn [gōngsūn] và Triệu Phổ, “Thật có lỗi, đây là vương gia Bạch Kim Đường

của chúng ta, lúc trước đầu hấn bị đụng, thương thế còn chưa khỏi hấn, cho nên thỉnh thoảng sẽ làm chuyện hồ đồ.”

“Đâu có!” Bạch Kim Đường ôm Cung Tôn [gōng sūn], “Ta chỉ quên vài chuyện thôi mà, trọng yếu thì không có quên.”

“Vương gia?” Công Tôn nghe xong, ngược lại có chút ngoài ý muốn, hỏi, “Là vương gia của quốc gia nào ở Tây Vực?”

“Tây Vực Bạch quốc.” Cung Tôn Sách cười cười, nói, “Tiểu quốc, còn các hạ?”

“Tại hạ Công Tôn Sách.” Công Tôn trả lời, Tiểu Tứ Tử trong lòng nhỏ giọng nói, “Phụ thân, tên người đó giống người nga.”

“Đây là tiểu vương gia?” Cung Tôn Sách vuốt cằm quan sát, “Thật khả ái a.”

Công Tôn nghĩ Cung Tôn này rất hợp ý, liếc mắt liền nhìn chăm chăm vào cái hòm trên tay y, hỏi, “Người là lang trung?”

“Đúng vậy.” Cung Tôn gật đầu.

“Ta luôn muốn nghiên cứu Tây Vực y thuật.” Công Tôn mời y lên lầu, “Cùng dùng bữa?”

“Hảo! Ta đang có chút đói.” Cung Tôn thoải mái cùng Công Tôn lên lầu.

Vì vậy, hai người dĩ nhiên cùng đi lên lầu, Công Tôn giới thiệu cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một chút, mọi người ngồi xuống.

Triển Chiêu trong lòng khẽ động, tiến tới hỏi, “Cung Tôn tiên sinh a? Xin hỏi vị Bạch vương gia kia, có một vị bào đệ (em ruột), từ nhỏ thất tán hay không... Ai nha.” Còn chưa dứt lời, bị Bạch Ngọc Đường bên cạnh đập một cước.

Dưới lầu, Bạch Kim Đường cùng Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, Bạch Kim Đường cười, “Nga, thì ra là một hồi hiểu lầm a.”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Bạch huynh công phu cũng không tệ.”

“Ai, Triệu huynh lại càng không thua kém a.” Bạch Kim Đường còn rất sáng khoái, hai người cũng coi như không đánh không quen biết, cười ha ha, cùng tiến lên lầu, Triệu Phổ còn hỏi, “Đúng rồi, người có một bào đệ, gọi Bạch Ngọc Đường không a?”

“A?”

...

Mọi người ngồi xuống ăn, Bạch Kim Đường nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường một lúc lâu, hỏi Cung Tôn bên cạnh, “Ai, hẳn có phải huynh đệ của ta không?”

Cung Tôn trừng hăn, “Người là đơn truyền, làm gì có huynh đệ?!”

“Thật không?” Bạch Kim Đường tựa hồ cảm thấy đáng tiếc, “Không bằng trở về hỏi nương có hồng hạnh xuất tường hay cha có phong lưu vận sự không... Ai nha.”

Cung Tôn đập hăn một cước, nghiêng răng, “Người không thể có chút dáng vẻ của vương gia được à!”

Tất cả mọi người nhướng mi một cái —— Giống y như Triệu Phổ.

Vài chén rượu vào bụng, Công Tôn và Cung Tôn trò chuyện rất ăn ý, một người tinh thông Trung Nguyên y thuật, một người tinh thông Tây Vực y thuật, tương kiến hận văn (tiếc là gặp nhau quá trễ).

Bạch Kim Đường thì hỏi Triệu Phổ, cũng là tới tham gia hôn lễ của Lý Nguyên Hạo sao? Triệu Phổ gật đầu, hỏi hăn, “Người cũng tới tham gia hôn

lẽ? Lý Nguyên Hạo cùng Tây Vực chư quốc cũng có qua lại?”

Bạch Kim Đường mỉm cười, “Lý Nguyên Hạo là một kẻ đầy dã tâm, hăn trăm phương ngàn kế bất quá là vì muốn từng bước thôn tính toàn bộ Trung Nguyên và Tây Vực mà thôi, chỉ có điều, ta cũng không sợ hăn.”

“Nga?” Triệu Phổ có chút ngoài ý muốn.

Bạch Kim Đường cười, “Ta biết hăn gần đây thỉnh rất nhiều pháp sư, chuẩn bị làm một ít đại sự.”

“Pháp sư?” Công Tôn bọn họ đều sửng sốt, “Pháp sư Tây Vực sao?”

“Ân, pháp sư Tây Vực chúng ta nhân số không nhiều lắm.” Bạch Kim Đường gật đầu, “Lý Nguyên Hạo quả thật đã thỉnh tới vài người lợi hại, nhưng ý đồ của hăn quá rõ ràng.”

“Ý đồ gì?” Triệu Phổ cảm thấy rất hứng thú hỏi.

“Ý đồ đương nhiên là...” Bạch Kim Đường mỉm cười, chỉ chỉ Triệu Phổ, “Đối phó người a.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 129: Tùy Lễ Yếu Khí Phái (Lễ Vật Phái Khí Phái)

“Tìm pháp sư đối phó Triệu Phổ?” Công Tôn cảm thấy buồn cười, “Lý Nguyên Hạo hẳn muốn làm gì? Thật muốn hạ chú biến Triệu Phổ thành nữ nhân phải không?”

Triệu Phổ giật giật khoe miệng, Bạch Kim Đường cười ha ha, “Chuyện này thú vị, bất quá coi ra pháp sư phỏng chừng thiếu, phải nhờ Bồ Tát hỗ trợ!”

Tiểu Tứ Tử cũng khanh khách cười, Triệu Phổ lắc đầu, hỏi, “Nói đứng đắn đi, Lý Nguyên Hạo chuẩn bị làm cái gì?”

“Vậy người rảnh rỗi thì tìm hiểu xem hẳn thỉnh mấy tên pháp sư là đang làm gì.” Cung Tôn nói, “Theo chúng ta biết, hẳn thỉnh, một người là truyền nhân của Huyền Tông, một người là chương môn của Mật Tông, còn có một vài người không tiếng tăm tên tuổi, không biết là phái nào.”

“Huyền Tông và Mật Tông?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đều biểu thị chưa từng nghe nói.

Công Tôn thì từng nghe thấy, giải thích, “Theo ta được biết, thứ Huyền Tông nghiên cứu chính là thiên địa càn khôn, âm dương điều hòa. Giống như chiêu số hô phong hoán vũ, đại thể đến từ Huyền Tông. Mà Mật Tông thì lại chú ý huyền thuật, giống như tát đậu thành binh...”

“Ân.” Cung Tôn tán thưởng, “Tiên sinh quả nhiên có tài học (tài năng và học vấn).”

“Ta chỉ là nghe nói mà thôi.” Công Tôn hỏi, “Thực sự có thể giúp cho tác chiến sao?”

“Giả thần giả quỷ.” Triệu Phổ nói, “Đại thể là lợi dụng trận pháp và dị tượng của thời tiết.”

“Quả thật là như vậy.” Bạch Kim Đường gật đầu, nói, “Chỉ có điều, mấy người lần này thỉnh đi đều là chương môn của môn phái, rất có bản lĩnh.”

“Ân...”

“Bất quá.” Cung Tôn hỏi Triệu Phổ, “Lần này rất rõ ràng là Lý Nguyên Hạo bố trí Hồng Môn yểm cho người a, ta còn cùng Kim Đường đánh cược nói người nhất định sẽ không đi.”

Bọn Công Tôn liếc mắt nhìn nhau, cũng không hảo nói thêm cái gì, dù sao cũng không phải rất thân thuộc, chuyện Bát vương gia bị bắt vẫn bảo mật thì tốt hơn.

“Ta đã nói hãn khẳng định sẽ đi mà, Lý Nguyên Hạo là cái rắc gì a, không đi chẳng phải là sợ hãn.” Bạch Kim Đường xem thường mà cười nhạt một tiếng.

“Người hình như rất ghét Lý Nguyên Hạo a.” Công Tôn có chút khó hiểu nhìn Bạch Kim Đường, “Hãn từng dẫn đội Tây Vực chư quốc sao?”

Cung Tôn và Bạch Kim Đường nghe xong đều thở dài, có chút bất mãn mà nói, “Ai lại thích loại người như Lý Nguyên Hạo chứ, tàn bạo hung ngoan, dã tâm bừng bừng, lòng tham không đáy.”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu.

Lúc này, chỉ thấy dưới lầu có một đội nhân mã.

Triệu Phổ liếc nhìn thì thấy là Âu Dương Thiếu Chinh mang người đến, phỏng chừng là nghe nói Triệu Phổ ở trong thành xung đột với người khác, cho nên chạy tới. Thấy Triệu Phổ không có việc gì, hắn cũng yên lòng, hỏi, “Nguyên soái, quay về quân doanh sao? Các tướng sĩ đều chờ được gặp vương phi và tiểu vương gia.”

Công Tôn đầu ong ong vang lên, tại sao còn phải để ba mươi vạn đại quân quan sát a! Hơn nữa, xưng hô vương phi này thật mất mặt!

Triệu Phổ cười ha ha, nói, “Bảo Hạ Nhất Hàng chờ chúng ta dùng bữa xong sẽ tới.”

Âu Dương Thiếu Chinh gật đầu, để lại phân nửa nhân mã chờ, còn mình mang theo tùy tùng trở về chuẩn bị.

“Chúng ta cũng đi thôi?” Cung Tôn kéo Bạch Kim Đường, “Còn phải chuẩn bị một chút, ta muốn mua chút dược liệu, người đi cùng với ta.”

“Đi.” Bạch Kim Đường gật đầu, kéo Cung Tôn đứng dậy, cùng mọi người cáo từ rồi rời đi.

Chờ người đi, Công Tôn nói với Triệu Phổ, “Bạch quốc trong Tây Vực chư quốc rất nổi danh, là một quốc gia trong truyền thuyết.”

“Truyền thuyết?” Triệu Phổ thắc mắc.

“Ân.” Công Tôn gật đầu, “Nổi danh nhất chính là pháp thuật và Tây Vực y thuật, rất lợi hại nga.”

“Bạch quốc quả thật là quốc gia cường thịnh nhất và cũng thần bí nhất trong Tây Vực chư quốc.” Bàn Cát vuốt vuốt chòm râu, “Hôm nay có duyên, nói không chừng, sau này còn có thể hỗ trợ.”

“Quả thật rất có duyên, ngay cả tính tình danh tự cũng không khác bao nhiêu.” Triệu Phổ cười, chuyện này tuy rằng không để trong lòng, nhưng ngày sau, ít nhiều gì Bạch Kim Đường và Cung Tôn này, thực sự là giúp bọn họ đại ân.

.

Dùng bữa xong, Triệu Phổ mang mọi người khởi hành chạy tới quân doanh.

Tiểu Tứ Tử rất hưng phấn, Công Tôn rất khẩn trương.

Ngồi trong xe ngựa, Tiểu Tứ Tử kề sát Công Tôn hỏi, “Phụ thân, chúng ta sẽ đi xem đại doanh sao? Thực sự có hơn mười vạn binh mã sao?”

Công Tôn nhéo nhéo cằm bé, “Tiểu Tứ Tử, ngươi là tiểu vương gia, một lát nếu thấy được rất nhiều người, không được sợ mà khóc nhè, phải tăng thể diện cho Cửu Cửu biết chưa!”

“Dạ! Ta không khóc đâu!” Tiểu Tứ Tử sung sướng nói.

“Còn nữa a!” Công Tôn không quên căn dặn, “Trong quân doanh đều là huynh đệ vào sinh ra tử của Cửu Cửu, ngươi phải gọi thúc thúc bá bá, không được tùy tiện gọi người, nếu không người khác sẽ nói Cửu Cửu lời lỏng dạy dỗ, nói người ngang tàng ương ngạnh!”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, chăm chú gật đầu, “Ngô! Tiểu Tứ Tử đã biết.”

Công Tôn thấy dáng vẻ của bé còn rất nghiêm túc, hiện nay thường ở bên cạnh Triệu Phổ, lá gan của vật nhỏ đã rất lớn, không còn là tiểu ngốc qua (qua = dựa hấu, chỉ em bé vừa béo tròn vừa ngốc) chột một cái liền lăn trốn, đây cũng coi như là công lao của Triệu Phổ.

Rời khỏi Khánh Châu phủ, lại đi về hướng Bắc một lúc, đã đến nơi dừng chân của Tổng quân Biên Quan quân tại biên cảnh Tây Bắc —— Hắc Phong thành.

Nhìn từ thật xa, chỉ thấy Hắc Phong thành giống như một tòa cổ堡 (pháo đài) nguy nga, cửa thành hắc sắc cao cao sừng sững, xung quanh đều là tường lũy bằng hắc thạch mang thể tiến công.

Cửa thành có người dẫn đầu đội ngũ chờ ở đó, Triệu Phổ nhướng mi một cái —— A, là Hạ Nhất Hàng đã lâu không gặp a.

Hạ Nhất Hàng từ trước đến nay là lao lực mệnh, người cầm đầu Triệu Phổ này ngoại trừ chiến tranh thì cái gì cũng không quản, nên hẳn liền bận rộn như một bà quản gia, lớn là quân sự chiến lược, nhỏ là chuyện nhà của tướng sĩ, toàn bộ đều xử lý. Có đôi khi hẳn cũng phiền muộn, bốn người phó tướng thì ba tên kia đều là quý lười, mỗi ngày uống rượu tán dóc, chỉ mình hẳn xoay quanh, dựa vào cái gì nha?! Khỏi nói, Triệu Phổ vừa đi, không ai gây chuyện thì phi làm phiền hẳn, Hạ Nhất Hàng thật đúng là nhàn hạ không ít.

Chỉ là hẳn ở đây không kịp nhàn rồi, còn nghe nói Trung Nguyên bên kia có tin tức truyền đến, một hồi thì nói Triệu Phổ phái người tiêu diệt sơn tặc, một hồi lại nghe nói hẳn coi trọng một thư sinh, mà còn là một người đã có hài tử. Trước đó không lâu còn truyền đến nói Triệu Phổ làm hỉ sự thành thân, vương phi là một nam nhân mà còn chính là thư sinh có hài tử kia, lúc này ngay cả oa oa đều có... Chuyện sau so với chuyện trước càng hết nói.

Tuy rằng nói Bát vương gia cho tới bây giờ còn chưa có tin tức, nhưng Hạ Nhất Hàng vẫn phi thường hiếu kỳ, đến tột cùng là một thư sinh như thế nào? Triệu Phổ cũng bị y thu phục đến ngoan ngoãn?! Quả thực chính là thần nhân a. Hơn nữa Âu Dương Thiếu Chính và Trâu Lương đều công

nhận là hơn người, lúc trở về còn khen lấy khen để là thần kỳ, nói là trời sinh dùng để khắc Triệu Phổ, còn là một thần y, toàn doanh trên dưới đều đặc biệt hiếu kỳ.

Cùng Hạ Nhất Hàng tới đón tiếp còn có Trâu Lương, Âu Dương Thiếu Chinh và Long Kiều Quảng.

Bốn người này tính cách khác xa nhau, tướng mạo cũng mỗi người một vẻ, nhưng không hề xấu xí.

Thấy Triệu Phổ tới, Long Kiều Quảng là một người nóng tính, liền ồn ào, “Vương gia!”

Triệu Phổ vừa nhìn thấy bốn người đều tại, tâm nói, được... Có chuyện nào nhiệt để xem rồi.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử xuyên qua khe hở màn xe nhìn ra bên ngoài, tâm nói, chờ ngoài cửa, chính là Triệu gia quân tứ đại danh tướng sao?

Tới cửa thành, chúng tướng sĩ tới đón tiếp vừa nhìn thấy nguyên soái đã trở về, lập tức ưỡn cao bộ ngực, cùng nhau hành lễ với hân.

Triệu Phổ khoát khoát tay, “Đứng lên cả đi, vào thành nói tiếp!”

Mọi người đồng thanh “Dạ.” Hạ Nhất Hàng liền mang theo bốn tướng lĩnh, theo sau Triệu Phổ cùng nhau vào thành.

Vào Hắc Phong thành, thì thấy bách tính sắp hàng hai bên đường hoan nghênh. Những bách tính này, đại thể là gia thuộc của các tướng sĩ, đều tràn tới nghỉ chân quan khán, cùng Triệu Phổ đã trở về vấn an.

Triệu Phổ tựa hồ cũng rất quen thuộc với bọn họ, thật nhiều người đều có thể kêu tên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo ở phía sau, liếc mắt nhìn nhau —— Đã sớm nghe nói Triệu Phổ tại biên quan tồn tại như thần quả nhiên không giả a, nếu hoàng thượng tới, cũng không tất có phái đoàn như thế này.

Bàng Cát thấy tận mắt, tâm nói, ai da, cũng may đã chọn đứng bên này không đối nghịch với Triệu Phổ a!

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử vẫn ở trong mã xa, chỉ thấy Triệu Phổ bọn họ đi dọc theo đại lộ, phía trước, xuất hiện một thành lâu cao to, cùng với quân doanh trải dài... Công Tôn trong lòng biết được, nơi đây chính là đại doanh của Biên Quan quân đại mạc. Triệu Phổ xem ra là chuẩn bị ở lại trong đại doanh, mà không phải quay về phủ nguyên soái.

Tới trước cổng đại doanh, Triệu Phổ xoay người xuống ngựa, chỉ thấy trên thao trường trước cổng doanh, đã có một đoàn nhân mã đông đúc hùng vĩ chia làm hai bên, cùng kêu lên hành lễ, hoan nghênh Triệu Phổ trở về.

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Tại sao nhiều người như vậy? Lão tử cũng không phải đi mấy năm mới trở về.”

“Vương gia.” Hạ Nhất Hàng hạ giọng nói với Triệu Phổ, “Ta nghe Âu Dương Thiếu Chinh nói, vương phi rất lợi hại, chúng ta cho y kiến thức uy nghiêm của tướng quân một chút, cũng hảo giúp người gầy dựng uy tín mà!”

Triệu Phổ tâm nói —— Muộn rồi, lúc này mới gầy dựng uy tín, sớm trước đây sao người không làm? Hại lão tử mỗi ngày nước sôi lửa bỏng bị con mọt sách này khi dễ!

Nhìn lại những tướng tá kia, chỉ thấy từng người đều thống nhất động tác, rướn dài cái cổ, tò mò mà nhìn.

“Ở đâu? Vương phi ở đâu? Còn nghe nói có một tiểu vương gia rất khả ái nữa!”

Long Kiều Quảng đã sớm chờ không nổi, hỏi Triệu Phổ, “Nguyên soái? Vương phi đâu? Tiểu vương gia đâu? Mang ra ta xem!”

Triệu Phổ quay đầu lại, nói, “Trước tiên nghênh tiếp thái sư một chút.”

“Thái sư?!”

Mọi người mí mắt run lên, thái sư Bàng Cát ăn hối lộ trái pháp luật làm hết chuyện xấu làm xằng làm bậy trong truyền thuyết kia?!

Bàng Cát lúc này đang từ trong xe đi ra, vừa thấy thần sắc của mọi người, bất đắc dĩ thở dài —— Minh cũng coi như “Uy” danh lan xa mà.

“Vương gia?” Hạ Nhất Hàng nhìn Triệu Phổ, tư thế đó như là hỏi —— Bàng Cát tới giám thị sao? Hay là tới thêm phiền? Bằng không một lát ta phải người giam lỏng lão!

Bàng Cát ở phía sau nhìn thấy liên tục rụt cổ, ở chỗ này phải cẩn thận chút, mấy đại tướng của Triệu Phổ đều híp mắt nhìn mình, tư thế đó như là nếu như mình thêm phiền, thì trực tiếp diệt!

Triệu Phổ khoát khoát tay nói, “Đối với thái sư phải tôn trọng.”

Tất cả mọi người sững sốt, hai mặt nhìn nhau, Âu Dương Thiếu Chính cũng đã cùng Bàng Cát ở chung một thời gian, nghĩ lão nhân này quả thật là cáo già, nhưng thời khắc mấu chốt rất dùng được, điểm ấy không thể phủ nhận.

Sau đó, Triệu Phổ lại giới thiệu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, tất cả mọi người đều là người tập võ, ngưỡng mộ đã lâu, hơn nữa Triển Chiêu và

Bạch Ngọc Đường tướng mạo xuất chúng, cùng Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương cũng quen thuộc, rất nhanh mọi người liền xưng huynh gọi đệ.

Chỉ là, người trong quân doanh vẫn lưu ý, kỳ thực là người trong mã xa.

Triệu Phổ thấy cái cổ mọi người rướn dài lắm rồi, vẻ mặt mất kiên nhẫn, cảm thấy rất vui, liền nói với người trong mã xa, “Công Tôn.”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử rụt lại trong mã xa nguyên bản định không ra... Mười vạn nhân mã này cùng nhau nhìn, ai chịu nổi a?!

Một tiếng của Triệu Phổ hạ xuống, chỉ thấy rèm cửa giật giật, Thạch Đầu ló đầu ra ngoài nhìn thoáng qua.

Mọi người thấy được Thạch Đầu, trầm mặc...

Một lát sau, chợt nghe Long Kiều Quảng nói một tiếng, “Vương gia hảo nhân lực, chọn được tức phụ này... Ai nha.”

Nói còn chưa dứt lời, bị Trâu Lương bên cạnh hung hăng đạp một cước.

Thạch Đầu thấy mọi người nhìn nó, liền nhảy xuống mã xa, giơ chân sau gãi gãi cổ, vẫy vẫy lông mao ngáp một cái, thông dong đi tới, cộ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Mọi người hít một hơi sâu —— Đây là con gì a? Mèo không ra mèo chó không ra chó, nhưng thật ra cũng khả ái, cũng có rất nhiều lão binh có kiến thức, biết là con trảo ly, còn là loại tốt nhất.

Trong xe, Tiểu Tứ Tử thấy Thạch Đầu đi ra thì cũng muốn ra ngoài, Công Tôn nhéo bé.

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, “Phụ thân người không đi ra a, Cữu Cữu gọi chúng ta kìa.”

Công Tôn sửa sang lại y phục, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, phụ thân người như vậy có gì lạ không?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu... Nhìn y, lắc đầu.

“Thật không có gì lạ à?” Công Tôn lại chỉnh chỉnh lại ống tay áo, Tiểu Tứ Tử híп mắt, “Phụ thân người khẩn trương nha?”

“Đi!” Công Tôn hít sâu một hơi, vươn tay ôm Tiểu Tứ Tử xuống xe.

Vừa bước xuống, chợt nghe chúng tướng cùng kêu lên, “Tham kiến tiên sinh, tiểu vương gia.”

Công Tôn bị kinh ngạc nhảy dựng, bất quá nghe thấy gọi là tiên sinh không phải vương phi, thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ nhìn xung quanh, thực sự có rất nhiều người nha.

Chúng tướng sĩ mở to hai mắt nhìn, sau khi thấy rõ ràng, đều hít một ngụm khí lạnh —— Quả nhiên đồn đãi không giả, là một thư sinh xinh đẹp! Thực sự còn có một oa oa!

Công Tôn đi ra khỏi mã xa mới biết được đến tột cùng có bao nhiêu người, đều nhìn bọn họ chăm chăm, nhìn sang Tiểu Tứ Tử... Công Tôn có chút không nói gì, tiểu gia hỏa kia cũng hiếu kỳ nhìn lại người khác, dĩ nhiên một chút cũng không khẩn trương.

Đại khái do Tiểu Tứ Tử nhắc nhở, Công Tôn cũng thu hồi phần khẩn trương, trở nên thông dong hơn rất nhiều, sợ cái gì, nhìn thì nhìn!

Mà lúc này, tâm tình của các tướng sĩ đều như nhau —— Bọn họ nóng lòng muốn biết, đến tột cùng là thần nhân như thế nào, mới có thể khiến Triệu Phổ ghét nhất thư sinh lại bị thư sinh khuất phục, có thể khiến người

như Triệu Phổ triệt để phục tùng, vị tiên sinh này nhất định là Khổng Minh tái thế, thông minh tuyệt đỉnh.

Nhìn nhìn, ánh mắt của mọi người lại từ trên người Công Tôn chuyển qua Tiểu Tứ Tử.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chạy đến bên cạnh Triệu Phổ, nhìn trái nhìn phải một chút, kêu một tiếng... Cừu Cừu.

Chúng tướng nhướng mi một cái —— Cừu Cừu a...

Triệu Phổ ôm lấy bé, cười hỏi, “Tiểu Tứ Tử, từng gặp qua nhiều người như vậy chưa?”

“Chưa.” Tiểu Tứ Tử xoay mặt nhìn nhìn, nhớ tới vừa rồi Công Tôn nói với bé, liền hiếu kỳ hỏi Triệu Phổ, “Bọn họ đều là huynh đệ của Cừu Cừu sao?”

Chúng tướng đều nhướng mi một cái, Hạ Nhất Hàng nhìn nhìn Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương, không phải nói là một tiểu ngốc qua sao? Đâu có ngốc?!

Triệu Phổ nghe xong cười ha ha, nói, “Hỏi rất hay, hơn ba mươi vạn người, mỗi người đều là huynh đệ của ta, đều là thúc bá của người.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử có chút xấu hổ, vò vò tay áo, nói, “Thúc thúc bá bá hảo.”

...

“A...” Tất cả mọi người nghe được tiếng chúng tướng hít không khí thì biết, Tiểu Tứ Tử lại một lần nữa thành công rồi, quả nhiên, địa vị của tiểu vương gia trong nháy mắt bay lên... Ngay cả địa vị của Công Tôn cũng cùng bay lên, quả nhiên là bình dân bách tính sinh ra, thật thân thiết nha.

Cùng người khác hàn huyên qua lại vài câu, Triệu Phổ bảo mọi người trở lại phận sự của mình, tất cả cứ theo lẽ thường, cảm thương phòng bị.

Chúng tướng tán đi không đề cập tới, Triệu Phổ thì lại dẫn bọn Công Tôn vào quân trường của mình.

.

Vào trong trường, mọi người lại đây đó giới thiệu lẫn nhau một chút, rất cuộc thành quen.

Chúng tướng phát hiện Công Tôn ăn nói xuất chúng khí độ bất phàm, vừa nhìn không phải là loại người bình thường. Tuy rằng là một nam nhân, nhưng Triệu Phổ từ trước đến nay đặc lập độc hành (luôn một mình), bởi vậy cũng không có gì kỳ lạ, đều nghĩ rất tốt.

Sau khi ngồi xuống phụng trà, bắt đầu đàm chính đề.

“Bát vương gia có đầu mối không?” Triệu Phổ tuy rằng mỗi ngày đều phái người thăm dò, nhưng vẫn nhịn không được mà hỏi một câu.

Hạ Nhất Hàng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói, “Cho tới bây giờ còn chưa có đầu mối, bất quá mật thám phái đi Hưng Khánh báo lại, gần đây phụ cận hoàng cung Hưng Khánh tăng mạnh thủ vệ, còn có rất nhiều nhân sĩ võ lâm tiến vào.”

“Gần đây Lý Nguyên Hạo vừa lúc đại hôn, tăng mạnh thủ vệ cũng sẽ không khiến người hoài nghi.” Triệu Phổ nhíu mày, “Không tìm được đầu mối?”

“Không a, điểm này ta không hiểu nổi.” Long Kiều Quảng lắc nhai nói, “Chúng ta bố trí tầng tầng thủ vệ, tại sao không ngăn được bọn chúng chứ? Hơn nữa một chút tin tức cũng không có, thủ vệ như vậy, cho dù là con ruồi

muốn bay qua cũng sẽ bị phát hiện nha.” Nói xong, túm Trâu Lương, “Người nói đúng không hả muện đản?”

Trâu Lương nhìn nhìn hăn, cái mồm cũng không hề hé, “Ân” một tiếng.

Tất cả mọi người buồn cười, quả nhiên là la sách (dong dài) Kiều Quảng muện (im lìm) Trâu Lương.

“Một chút đầu mồi cũng không có?” Triệu Phổ nhú mày, cúi đầu trầm ngâm không nói.

“Kỳ quái.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được rất không thích hợp, cao thủ dù lợi hại cỡ nào, mang theo một người sống sờ sờ như Bát vương gia, cũng không lý nào đột phá tầng tầng thủ vệ tiến vào Tây Hạ mà hoàn toàn không bị phát hiện.

Chính lúc này, chợt nghe “Chi chi” hai tiếng, Thạch Đầu thấy có người chạy tới chạy lui ngoài cửa, tựa hồ là muốn vô giúp vui, Tiểu Tứ Tử nhéo đuôi nó, “Không được chạy loạn!”

“Đây là tráo ly sao?” Hạ Nhất Hàng ngồi xồm xuống, tấm tắc mà xách Thạch Đầu qua.

Thạch Đầu liếc mắt nhìn hăn, lắc lắc đuôi, nghiêng đầu nhìn.

“Gọi là gì?” Hạ Nhất Hàng hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Gọi Thạch Đầu...” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng trả lời.

“Tiểu vương gia gọi là Thạch Đầu? Triệu Thạch Đầu?”

Tiểu Tứ Tử xì một tiếng vui vẻ, nói, “Không phải đâu, ta là Công Tôn Cận, tất cả mọi người gọi ta Tiểu Tứ Tử.”

Công Tôn kéo bé qua, nói, “Gọi Hạ [hè] thúc thúc.”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Hát Hát ([hē] uống).”

Công Tôn nhéo mắt bé, lại quên nữa rồi.

Tiểu Tứ Tử xoa xoa cái mắt, thúc thúc này hẳn là rất hảo ở chung a.

Hạ Nhất Hàng cảm thấy thú vị, còn muốn trêu bé một tí, Long Kiều Quảng tiến tới hỏi, “Ai, Tiểu Tứ Tử, người họ Công Tôn không họ Triệu a? Lẽ nào vương gia mới là bên gả... Ai nha!”

Còn chưa dứt lời, lại bị Trâu Lương đập một cước.

“Triệu Cận mẽ có khí phái bằng Công Tôn Cận.” Tiểu Tứ Tử bóp Thạch Đầu, “Ha.”

Thạch Đầu chi chi kêu hai tiếng, lắc lắc đuôi, phát hiện đất dưới chân xôm xộp, liền dùng móng vuốt bào động, Thạch Đầu gần đây móng vuốt mọc dài, hình như là ngứa, ngày nào cũng bào động, mã xa đều bị nó bào thủng mấy chiếc, trong viện tử của tửu lâu thuê để nghỉ ngơi bị nó bào đến hố sâu đầy đất.

“Không được bào!” Tiểu Tứ Tử vội ôm Thạch Đầu, “Người cứ hay khoét động, lại không chịu tắm, oa oa bẩn!”

“Ai nha, tiểu vương gia, trảo ly bào đất là thiên tính nha.” Long Kiều Quảng tựa hồ rất thích tiểu hài tử, trêu chọc Tiểu Tứ Tử, “Mấy ngọn núi ở phương bắc thường có nhiều hố, những hố này đều là trảo ly bào ra...”

Nói đến đây, liền thấy mọi người nhìn hẳn, Long Kiều Quảng cũng sờ sờ cằm, “Trảo ly...”

“Có thể là, đi qua địa đạo chuyển vào Tây Hạ thành hay không?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu, “Có khả năng a...”

“Nếu như người Tây Hạ vận dụng đại lượng xảo ly, vậy quân doanh có thể có nguy hiểm hay không?” Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ.

“Chuyện này không cần lo lắng, lúc ban đầu chúng ta đề phòng bị đào đất, cho nên dưới nền đất của Hắc Phong thành đều có chuẩn bị, bảo không vào, người ta nói...” Hạ Nhất Hàng nhìn nhìn Triệu Phổ, động vật hung mãnh nhất vùng này tại bên trong quân doanh chúng ta, xảo ly đều sợ hãi.

Tất cả mọi người nhin cười nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ bĩu môi.

“Người của chúng ta đã tìm mấy lần khắp hoàng cung, tìm trong các đại trạch tại Hưng Khánh, thủy chung vẫn không có đầu mối, có thể là... đã ở dưới đất?” Âu Dương Thiếu Chính hỏi.

Long Kiều Quảng gật đầu, “Trước kia quả thật có vài tin đồn, nói Lý Nguyên Hạo vận dụng đại lượng nhân lực, mở một tòa địa hạ thành (thành lũy trong lòng đất), bên trong cũng coi như dày đặc cơ quan, Bát vương có thể bị ngốt trong địa hạ thành đó hay không.”

“Ân... Tốt nhất là có thể thám thính rõ ràng.” Triệu Phổ suy xét một chút.

“Không bằng chia binh làm hai đường đi.” Triển Chiêu đề nghị, “Người Tây Hạ đa số đều nhận thức các người, hành động không tiện, nhưng ta và Bạch huynh chưa từng tới, chúng ta phụ trách âm thầm thâm nhập Tây Hạ dò hỏi, xem có thể tìm được nơi giam giữ Bát vương gia hay không.”

Triệu Phổ nhìn nhìn Công Tôn, Công Tôn gật đầu, “Có thể làm, nhưng phải đặc biệt cẩn thận.”

Vì vậy, mọi người phân công nhau hành động.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thay đổi một thân xiêm y, cải trang tiến nhập Khánh Hưng, nhóm Triệu Phổ và Công Tôn thì ở lại trong quân

nghĩ cách.

.

Đại tướng trong Hắc Phong thành so ra xa hơn những quân trưởng thông thường, Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn quân trưởng trên đỉnh đầu, phát hiện nơi đó có địa lý đồ rất lớn, liền ngóc đầu nhìn lên. Chuyển tới phía sau, Tiểu Tứ Tử bị mất thăng bằng, ngẩng mặt bật ngửa, cũng may có Thạch Đầu ở sau lưng, dùng cái bụng mềm mại làm đệm thịt cho bé.

“Tại sao lại treo địa hình đồ trên đỉnh quân trưởng?” Công Tôn có chút khó hiểu hỏi Triệu Phổ.

“Như vậy buổi tối ngủ cũng có thể xem a, nói không chừng sẽ có chủ ý nào đó, ta có thể đánh thắng nhiều trận như vậy đều nhờ công của bản đồ này.” Triệu Phổ nhướng nhướng mi, “Tuy rằng ta là một thiên tài, nhưng cũng không phải tùy tiện hồ đồ.”

Công Tôn thấy hắc trần đầy tự tin, cười lắc đầu, suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi, “Ai, chúng tướng trong quân người, có phản đối việc hôn nhân của chúng ta hay không?”

Triệu Phổ sững sốt, đi tới ngồi xuống bên cạnh Công Tôn, kéo y đến ngồi sát bên mình, cười hỏi, “Chuyện này cũng không giống như chuyện người cần lo.”

“Tình huống bất đồng a!” Công Tôn nói, “Cẩn thận bị người chui lỗ thủng.”

Triệu Phổ sững sốt, sờ sờ cằm, “Cũng có thể như thế.”

“Có hay không a?” Công Tôn hỏi, “Tỷ như người muốn đem nữ nhi gả cho người, muốn người làm con rể, hoặc là bản thân đối với người có ý tứ.”

Triệu Phổ cười đến lệch cả mồm, nói, “Thư ngốc, máu ghen thật lớn a, ta không có nghe sai chứ.”

Công Tôn liếc xéo hăn.

“Yên tâm đi.” Triệu Phổ vỗ vỗ vai y, “Trong lòng ta đã biết, người không cần lo lắng.”

Công Tôn gật đầu, xoay mặt, thì thấy Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nằm trên bụng Thạch Đầu, đang chăm chú nhìn tấm địa đồ trên đỉnh đầu.

Công Tôn cũng ngẩng mặt nhìn một chút, cúi đầu suy tư.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Phổ đối y phi thường lý giải, biết tất nhiên là có ý tưởng nào đó.

“Nga...” Công Tôn cười, “Lo trước tính sau, chúng ta cũng nên chuẩn bị phần lễ vật cho Lý Nguyên Hạo.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 130: Phúc Tinh Cao Chiếu... (Ngôi Sao May Mắn Chiếu Rọi Trên Cao...)

Trong hoàng cung Hưng Khánh, Lý Nguyên Hạo đang ở bên ao cá trong hoa viên cho cá ăn, tướng quân Tề Lương đi đến, hành lễ với hắn, “Vương gia, Triệu Phổ đã tới đại doanh.”

“Ân.” Lý Nguyên Hạo gật đầu, “Tới rất nhanh, nghe nói hắn cùng Bát vương tình cảm sâu đậm, quả nhiên không giả.”

“Vương gia, chúng ta vẫn dựa theo kế hoạch hành sự?”

Lý Nguyên Hạo suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ân, người đi an bài nhân thủ đi, còn nữa... Tình huống chỗ Bát vương ra sao?”

“Vương gia yên tâm.” Tề Lương trả lời, “Vạn vô nhất thất, dù Triệu Phổ hắn có đem toàn bộ Hưng Khánh phủ lật ngược lên trời, hắn cũng không tìm được cái bóng của Bát vương.”

“Tốt.” Lý Nguyên Hạo gật đầu, “Lần này, Triệu Phổ hoặc là quy thuận giúp ta đoạt thiên hạ, hoặc là, tể cờ cho Đại Hạ quốc ta!” (Tây Hạ hay còn gọi là Đại Hạ, cũng như Liêu quốc là Đại Liêu)

Tề Lương suy nghĩ một chút, hỏi Lý Nguyên Hạo, “Vương gia, thế nhưng... Triệu Phổ binh lực hùng hậu...”

“Điều này không cần lo lắng.” Lý Nguyên Hạo cười, “Ta đã sớm an bài chu đáo, nếu là luận đơn đả độc đấu hành quân bố trận, Triệu Phổ quả thật

là thiên hạ vô địch, đó là một lương tướng thiên cổ khó cầu a, chỉ bất quá, xưng vương xưng đế, Triệu Phổ kém một chút.”

“Vì sao?” Tề Lương có chút khó hiểu.

“Quá chính trực quá giảng nghĩa khí, cũng quá tùy hứng.” Lý Nguyên Hạo cười cười, “Nếu có thể vì ta sử dụng thì tốt rồi.”

“Vương gia, muốn thu phục Triệu Phổ không dễ dàng, muốn đánh bại hắn, càng không dễ dàng a.” Tề Lương nhiều năm giao thủ với Triệu Phổ, biết rõ người này lang tính, liều mạng giống như phát điên phát rồ, rất khó chế ước.

Lý Nguyên Hạo đưa tay phải phải thức ăn cho cá, nhìn đàn cá giành ăn trong hồ sen, mỉm cười, “Triệu Phổ nếu cùng ta giao thủ, người thắng đến cùng, tất nhiên là ta... Biết vì sao không?”

Tề Lương lắc đầu.

“Bởi vì ta tàn nhẫn hơn hắn!” Lý Nguyên Hạo cười cười, “Cũng bởi vì tướng người Hán cho tới bây giờ đều là chết trong tay người một nhà!”

Tề Lương gật đầu.

“Chuyện chuẩn bị hôn yến, còn phải tăng cường đề phòng.” Lý Nguyên Hạo dặn dò.

“Dạ.”

Tề lương lui ra sau.

...

Trong quân doanh của Triệu Phổ.

“Phụ thân, người đang làm gì a?”

Tiểu Tứ Tử thấy Công Tôn nằm sấp trên bàn, đối mặt tấm địa đồ chấm chấm vẽ vẽ, dáng vẻ thật giống rất bận rộn, liền hiếu kỳ hỏi.

“Phụ thân chuẩn bị lễ vật cho Lý Nguyên Hạo a.” Công Tôn vẽ vài nét bút, cầm lấy một khối hạch đào tô trên bàn, đút vào miệng Tiểu Tứ Tử.

“Tiểu Háo Tử (con chuột nhỏ) không phải người xấu sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Tại sao lại chuẩn bị lễ vật cho hắn.”

(chữ “Hạo” [hào] trong Lý Nguyên Hạo đọc hết như chữ “háo” [hào] trong háo tử = con chuột, nên Tiểu Hạo Tử biến thành Tiểu Háo Tử ~^^~)

“Tiểu Háo Tử?” Công Tôn cười, “Àn, tên này chuẩn xác.”

“Phụ thân, Cửu Cửu đi tham gia hôn lễ, có thể có nguy hiểm hay không nha?” Tiểu Tứ Tử nhai hạch đào tô bò lên trên ghế, ghé vào trên bàn hỏi, “Tiểu Háo Tử bắt Tiểu Bát Tử đi có phải không?”

“Đúng vậy.” Công Tôn cũng có chút bất đắc dĩ, “Tiểu Bát Tử giống như cha ruột của Cửu Cửu vậy, bị người bắt đi, cho nên Cửu Cửu hơi nóng nảy.”

“Ngô...” Giữa lông mày Tiểu Tứ Tử nhú lại thành một ngát đáp (vết nhô lên giữa trán khi nhú mày), “Chúng ta đây phải giúp Cửu Cửu tìm ra Tiểu Bát Tử mới được nha.”

“Đúng đó.” Công Tôn lại vẽ mấy vòng, buông bút xuống.

Tiểu Tứ Tử lại nhìn một hồi, chột chột Công Tôn, “Phụ thân...”

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn thấy bé ngập ngừng, tựa hồ có lời muốn nói.

Chính lúc này, Triệu Phổ mang theo Long Kiều Quảng và Trâu Lương đi đến, “Thư ngọc, chuẩn bị cho xong chưa?”

“Xong rồi.” Công Tôn gật đầu, đem bản vẽ giao cho Triệu Phổ.

Long Kiều Quảng nhăn mặt nhíu mày, “Vương gia, sao người gọi người ta là thư ngọc, thật không có tình thú!”

Triệu Phổ ngăn người, nhìn hắn, “Vậy nên gọi gì?”

“Gọi cho thân thiết một chút chứ!” Long Kiều Quảng cười hì hì hỏi Trâu Lương, “Ha?”

Trâu Lương mặt không biểu tình nhìn hắn, cúi đầu nhìn bản vẽ, Long Kiều Quảng giật giật khóe miệng.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, ngực cũng bắt đầu cân nhắc, tựa hồ hơi giản đơn một chút a... Phải có vẻ thân thiết hơn một chút mới có lợi, như vậy đi tới đâu, những kẻ không liên quan nghe được xưng hô là có thể biết Công Tôn có quan hệ với hắn, cũng hảo có tác dụng cảnh cáo.

Triệu Phổ nghĩ như thế, Công Tôn dưới chân bàn đạp hắn một cước, bảo hắn đừng suy nghĩ lung tung, nói, “Dựa theo cái này đào là được, nhớ nguy trang, đừng để cho người khác hoài nghi.”

“Hiếu.” Trâu Lương cầm bản vẽ đi ra, Long Kiều Quảng nhìn trái nhìn phải, rồi cũng theo đi ra, “Ai, muộn dần, chờ một chút, ta cũng đi!”

Chờ người đi, Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến Hưng Khánh chưa?”

“Ân, đi rồi, nói là sẽ một mực bên trong tra xét, đến lúc đó sẽ liên hệ với chúng ta, tạm thời không trở về đại doanh.” Triệu Phổ nói, ngồi xuống uống

trà, “Như vậy cũng tốt, thả hai người này đi có thể sánh bằng mấy vạn nhân mã.”

Công Tôn gật đầu, đem Tiểu Tứ Tử còn đang nhú mào làm vòng giữa đôi mào nổi lên một tiểu ngật đáp ôm lấy đặt lên đùi, xoa mi tâm của bé, “Tiểu Tứ Tử, vừa muốn nói gì chưa kịp lên tiếng?”

“Ân...” Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Triệu Phổ, có chút do dự.

Triệu Phổ liền cảm thấy cõi lòng mình tan nát thành từng mảnh từng mảnh nhỏ, sẵn tới hỏi, “Tiểu Tứ Tử a, cái gì không thể để ta nghe được sao?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, nói, “Nga... Cửu Cửu sau này không được gọi phụ thân thư ngốc!”

Triệu Phổ vừa nghe được điều hợp ý mình, liền hỏi, “Vậy gọi cái gì?”

“Ngô, gọi nương tử... Ai nha.” Tiểu Tứ Tử còn chưa dứt lời thì bị Công Tôn ngắt một cái, “Tiểu bốn đản!”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa đầu, cân nhắc một chút, “Đúng nga, vậy đừng gọi nương tử... Gọi cha tử?”

Công Tôn mắt lạnh nhìn bé.

Triệu Phổ cười nói, “Thư ngốc gọi quen rồi gọi cái khác không được, bằng không... Sách?”

Công Tôn rùng mình một cái, “Người cứ gọi thư ngốc đi, gọi khác ta lạnh.”

Triệu Phổ vuốt cằm, chăm chú suy nghĩ vấn đề nên xưng hô như thế nào.

“Đúng rồi.” Công Tôn hỏi, “Hi yển vài ngày nữa sẽ khởi hành, người mang theo bao nhiêu người đi?”

“Nga... Ta tương đối muốn đi một mình.”

“Như vậy sao được!” Công Tôn nói, “Ta cùng đi với người.”

Triệu Phổ nhú mày, lắc đầu, “Thư ngốc...”

“Ta biết ta không có võ công, nhưng trong thời khắc mấu chốt ta có thể nghĩ ra chủ ý cho người.” Công Tôn nói, “Người đi một mình quá nguy hiểm, ta lo lắng.”

Triệu Phổ sờ sờ mũi, cũng không cự tuyệt, gật đầu, “Cũng tốt.”

“Tiểu Tứ Tử cũng đi!” Tiểu Tứ Tử mở miệng.

“Người không thể đi!” Công Tôn và Triệu Phổ trầm miệng một lời (đồng thanh).

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt nhìn hai người, chỉ thấy hai người trợn to mắt đáng vẻ hoàn toàn không cho thương lượng, Tiểu Tứ Tử mếu máo, “Ô...”

Hai người cũng ý thức được mình quá hung, Công Tôn vội dỗ dành, “Tiểu Tứ Tử, người không thể đi a!”

“Vì sao?” Tiểu Tứ Tử mất hứng.

Triệu Phổ ở bên cạnh thấy được, nhớ tới Tiêu Lương mỗi lần dỗ Tiểu Tứ Tử đều là bách thí bách linh, nó cũng không khuyên, mà là đổi chủ đề, bèn nói, “Tiểu Tứ Tử, người là tiểu vương gia mà, chúng ta đều đi cả thì trong quân doanh như rắn mất đầu, người phải ở lại giúp ta áp trận a.”

Tiểu Tứ Tử sừng sốt, “Như vậy a...”

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử ngừng khóc, ngược mắt liếc Triệu Phổ một cái —— Người cừ thật a!

Triệu Phổ híp mắt cười —— Học từ Tiểu Lương Tử.

“Áp trận a?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Đúng vậy, trước đây người cùng phụ thân học y thuật lâu như vậy, phải ở lại trong đại doanh hỗ trợ a, người là tiểu vương gia, không thể làm mất mặt Cữu Cữu.” Công Tôn hòa theo Triệu Phổ nói.

Tiểu Tứ Tử nghe xong, biểu tình trên mặt cũng nghiêm túc lên, chăm chú nói, “Ngô! Tiểu Tứ Tử sẽ không làm phụ thân và Cữu Cữu mất mặt!”

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau —— Thành công!

Trần an được Tiểu Tứ Tử rồi, Hạ Nhất hàng vào đại trưởng, hỏi Triệu Phổ, “Vương gia, ngài mang bao nhiêu người đi dự hỉ yến?”

“Ảnh vệ.” Triệu Phổ nói, “Các người đều lưu lại cho ta, ta có dự định khác.”

“Vương gia, người sợ Lý Nguyên Hạo mượn cơ hội...”

Triệu Phổ gật đầu, “Tiểu tử này lòng muông dạ thú phải đề phòng, hơn nữa gần đây dã lư bên kia cũng có chút động tĩnh, mặt khác, nếu như cứu không được Bát vương thì sớm muộn gì cũng gặp rắc rối, các người chia binh ra vài đường cho ta, thực sự không ổn thì đánh, xem hiệu lệnh của ta hành sự.”

“Dạ.” Hạ Nhất hàng nói, có chút lo lắng hỏi, “VẬY... Vương gia an toàn của người?”

“Ta dẫn theo nhiều ảnh vệ như vậy, Lý Nguyên Hạo dù có thiên quân vạn mã cũng không hảo chặn được ta, hơn nữa có thư ngốc này theo, hẳn

muốn hạ độc ta cũng không được.”

Công Tôn gật đầu, đúng vậy, điều này có lý.

Hạ Nhất hàng tựa hồ còn có chút lo lắng, chột nghe Tiểu Tứ Tử nói, “Miêu Miêu và Bạch Bạch ở đó mà.”

Triệu Phổ và Công Tôn sững sốt, đều nhìn Tiểu Tứ Tử, tâm nói —— Hải nha, vật nhỏ này khi nên mình bạch thì so với ai khác đều mình bạch hơn a.

“Đúng rồi.” Hạ Nhất hàng hỏi Triệu Phổ, “Ngụy tướng quân nói muốn cùng người đi Hưng Khánh, trước đây ông ta đã từng buôn bán ở Hưng Khánh, rất quen thuộc nơi đó.”

Triệu Phổ nhú mày, “Niên kỷ đã lớn như vậy rồi...”

“Ta mặc kệ a, người cũng biết tính tình của ông ta, nếu người không muốn dẫn ông ta đi, thì tự mình nói đi.” Hạ Nhất hàng bất đắc dĩ nói.

Triệu Phổ gật đầu, ý bảo đã biết, bảo Hạ Nhất hàng lui xuống chuẩn bị nhân thủ.

“Ngụy tướng quân?” Công Tôn nghi hoặc.

Triệu Phổ thở dài, “Trong quân có vài lão tướng, niên kỷ đều trên năm mươi, theo tiên hoàng đánh giặc, ta ưa dùng thanh niên... Bọn họ hầu như đều là hư chức (chức vị đặt cho có dùng để an ủi).”

“Như vậy được chứ?” Công Tôn cười nói, “Hoàng Trung Ngụy Diên* đều là lão tướng, Tử Long tướng quân khi râu mép trắng xóa cũng có thể một địch trăm đó.”

*(Hoàng Trung: là một vị tướng cuối thời Đông Hán nhà Đông Hán đầu thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Hoa. Hoàng Trung được Tam quốc diễn

nghĩa miêu tả là một lão tướng nhưng sức địch muôn người, đã lập nhiều công lao cho Lưu Bị và là một trong Ngũ hổ tướng của quân Thục.

Ngụy Diên: là một tướng của Thục Hán trong thời kỳ Tam Quốc trong lịch sử Trung Hoa. Ngụy Diên cùng tham gia chiến dịch của Lưu Bị đánh Ích Châu. Tài năng của Ngụy Diên đã giúp ông được trọng dụng và trở thành một trong những vị tướng trụ cột Lưu Bị vài năm sau đó.)

“A.” Triệu Phổ cười lắc đầu, “Trong mấy lão đầu này nếu thật sự có một người được như Triệu Tử Long ta đem soái vị tặng cho hẳn.”

Công Tôn nghe xong, ôm Tiểu Tứ Tử hỏi, “Rất hoang đường sao?”

“Cũng không phải hoang đường.” Triệu Phổ cười cười, “Khái quát một chút thì là nhân cao thủ đề*, cây già lên mặt.”

*(nhân cao thủ đề: nói như rồng leo, làm như mèo mửa, giống như mắt cao hơn đầu, nói rất hay nhưng làm chẳng ra gì)

“Nga.” Công Tôn gật đầu, nghe minh bạch rồi.

“Vương gia.” Lúc này, một giáo úy tiến đến bẩm báo, “Nhân mã đã tập hợp chỉnh tề, Âu Dương tướng quân thỉnh ngài đến.”

“Ân.” Triệu Phổ đứng lên, nói với Công Tôn sẽ rất mau trở về, Công Tôn biết là hẳn phải đi an bài binh lực phía Tây phòng bị Liêu quân, liền gật đầu.

Triệu Phổ đi rồi, Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Công Tôn, bưng cằm suy tư.

Công Tôn thấy đai lưng bé bị lỏng, bèn ôm lấy đặt lên mặt bàn, thắt lại đai lưng cho bé, vừa nói, “Nói đi.”

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt nhìn Công Tôn.

Công Tôn điểm điểm mũi bé, “Vừa nãy không nói thật đúng không? Cái gì không thể để Cửu Cửu nghe được chỉ có thể nói cho ta biết hả?”

“Ân...” Tiểu Tứ Tử nói với Công Tôn, “Ta vừa nãy, chơi ở bên ngoài.”

“Ân.” Công Tôn gật đầu.

“Ta thấy một người.”

“Ai nha, người nhìn thấy một người a!” Công Tôn cười chọc bé, “Thật rất giỏi.”

“Phụ thân đáng ghét!” Tiểu Tứ Tử vung cánh tay bé bỏng, dựa vào Công Tôn nghiêm túc nói, “Ta nhìn lầm, tưởng Tiểu Đổ Tử, bởi vì người nọ râu bạc bụng phệ.”

Công Tôn thất xong đai lưng, hỏi, “Râu bạc bụng phệ đó làm gì?”

Tiểu Tứ Tử đô đô miệng, nói, “Ta cùng Thạch Đầu chạy qua, định cùng Tiểu Đổ Tử ngoạn một chút, mới phát hiện không phải, có hai người râu bạc đang nói chuyện ở đó.”

Công Tôn ngẩng mặt, “Người có phải nghe trộm người ta nói chuyện không?”

“Ngô... Không cẩn thận nghe được thôi.” Tiểu Tứ Tử nói, “Ta định đi, nhưng nghe được bọn họ nói vương phi, cho nên ta bèn lưu lại nghe hết.”

Công Tôn hơi sửng sốt, hỏi, “Bọn họ nói cái gì?”

Tiểu Tứ Tử vịn vai y, lấy tay che miệng ghé vào bên tai Công Tôn, nhỏ giọng nói, “Bọn họ nói xấu phụ thân.”

Công Tôn ngẩn người, sau đó bất đắc dĩ bật cười, kỳ thực y cũng có chuẩn bị tâm lý, quan hệ của y và Triệu Phổ, cũng khó tránh có người

không thích xem, bèn nói, “Thôi, cứ để bọn họ nói đi.”

“Nhưng mà nha.” Tiểu Tứ Tử lại nói tiếp, “Bọn họ nói, phụ thân sẽ làm lơ Cữu Cữu, phải nghĩ biện pháp đuổi phụ thân đi.”

Công Tôn sững sốt, hỏi, “Nghĩ biện pháp gì?”

“Ân...” Tiểu Tứ Tử gãi gãi đầu, “Cái gì... Đông Đông Tây Tây.”

“Đông Đông Tây Tây?” Công Tôn suy nghĩ, cái gì đông đông tây tây a? Tiểu Tứ Tử nói chuyện từ trước tới giờ đều là lời trước không ăn nhập gì với câu sau, hay là nghe lầm rồi.

“Còn gì nữa không?” Công Tôn hỏi.

“Bọn họ nói, vương gia đã đáp ứng rồi, bọn họ sẽ theo kế hoạch.”

“Cái gì?” Công Tôn nhú mày, “Vương gia đáp ứng rồi?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Phải nha.”

Công Tôn liền bắt đầu phiền muộn, Triệu Phổ đáp ứng bọn họ chuyện gì rồi? Hay là, thấy Tiểu Tứ Tử nghe trộm, nên bọn họ cố ý nói?

Công Tôn nghĩ, bèn gọi bên ngoài, “Tử Ảnh?”

Quả nhiên, Tử Ảnh từ cửa ló đầu vào nhìn, “Tiên sinh, gọi a?”

Công Tôn cười hỏi hẩn, “Vừa nãy nghe được gì không?”

“Hắc hắc.” Tử Ảnh sờ sờ đầu, có chút xấu hổ nói, “Nghe được một chút.”

“Người vẫn theo Tiểu Tứ Tử sao?” Công Tôn hỏi, “Nó vừa thấy ai?”

Tử Ảnh lắc đầu nói, “Tiên sinh, không nói gạt người, mấy lão nhân đó chính là có mao bệnh, ý vào thân phận của mình khá cao, cho nên hay kích động thị phi, người đừng phản ứng bọn họ. Vương gia đối phó bọn họ chỉ là qua loa cho xong.”

“Nga.” Công Tôn cũng không hảo hỏi lại, hỏi lại sợ rằng Triệu Phổ khó xử, hiện tại đại địch trước mắt, nội bộ xảy ra vấn đề thì không xong rồi.

Tử Ảnh rời khỏi, Công Tôn nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, chuyện này đừng nói ra, nhất là Cửu Cửu. Còn nữa a, sau này đừng ra ngoài đi lung tung, người tìm vài người quen chơi một chút, đợi chuyện lần này xong xuôi, chúng ta đến một nơi an tĩnh ở.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử đành đáp ứng.

.

Sau đó, Công Tôn một mình tại trong trường đọc sách, Tiểu Tứ Tử và Thạch Đầu chơi một hồi, đến cửa đại trưởng, cách đó không xa chính là đại trưởng của Bàng Cát Bàng thái sư.

Tiểu Tứ Tử ngồi chồm hổm một bên dùng gậy gậy trúc chọt chọt mặt đất, nhìn Thạch Đầu ngồi chồm hổm bên cạnh liếm mao... Ngực suy xét, có thể nào phụ thân bị khi dễ hay không?

Nghĩ vậy, Tiểu Tứ Tử thừa lúc Công Tôn không chú ý, len lén chuồn đến đại trưởng của Bàng thái sư.

Bàng Cát mấy ngày nay đang vật vã, đại mặc này ban ngày nóng chảy mỡ, ban đêm lạnh đông mỡ, lão sống an nhàn sung sướng quen rồi, niên kỷ lớn mà còn béo, khó chịu khó chịu quá a, tựa trên tháp mà thở phì phò.

“Tiểu Đồ Tử~”

Một tiếng nói ngọt lịm, Bàng Cát liền cảm thấy một cơn gió nhẹ phàn phật thổi qua, vội lên tiếng, “Ai, Tiểu Tứ Tử a.”

Tiểu Tứ Tử đã chạy tới, vịn vào lương tháp (giường nhỏ nằm hóng gió) của Bàng Cát, cầm cây quạt quạt gió cho lão.

Bàng Cát thấy bé mỉm cười tủm tỉm nhìn nọt mình, liền cười hỏi, “Sao vậy Tiểu Tứ Tử, có chuyện gì muốn ta hỗ trợ a?”

Tiểu Tứ Tử hì hì cười, tiến tới, tại bên tai Bàng Cát thì thầm một trận.

Bàng Cát sửng sốt, nắm tay vuốt cằm suy nghĩ giây lát, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Thật sự có việc này?”

“Ngô!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Phụ thân nói, không cho Tiểu Tứ Tử nói.” Tiểu Tứ Tử ngồi trên lương tháp, lắc lắc hai cẳng chân nhỏ, “Tiểu Đồ Tử người nói, có thể nào phụ thân đang bị khi dễ không a?”

Bàng Cát nở nụ cười, có được nhi tử này, cũng chỉ có thể nói Công Tôn hảo phúc khí, bèn hỏi, “Tiểu Tứ Tử, người có tin ta hay không a?”

“Tin a.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Bàng Cát nhướn mi một cái, “Trước đây người của Khai Phong phủ không nói với người ta là đại gian thần sao?”

“Có a.” Tiểu Tứ Tử cười ha hả gật đầu.

Bàng Cát liên tục giật khóe miệng, hỏi, “Ai nói a?”

“Tiểu Bao Tử.” Tiểu Tứ Tử nói, “Trước khi ta đi ông ấy còn dặn, Tiểu Đồ Tử là đại gian thần, đại gian thần có cách đối phó với đại gian thần, cho nên cái gì không rõ, bảo ta thương lượng với người.”

Mí mắt Bàng Cát nháy liên tục, tâm nói hảo cho người cái tên Bao hắc tử a, người lại nói xấu sau lưng ta.

“Tiểu Đồ Tử?” Tiểu Tứ Tử tiến tới hỏi, “Có phải có ai đó muốn hại phụ thân hay không a?”

Bàng Cát cười nói, “Tiểu Tứ Tử, người nọ nói ‘Vương gia đáp ứng rồi’ thật không?”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Chính là cái này, không tốt đối với phụ thân, Cửu Cửu sẽ không đáp ứng đâu!”

Bàng Cát thấp giọng nói bên tai Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người biết không, vùng biên quan này, ngoại trừ Bát vương gia bị bắt đi, tổng cộng còn có hai vương gia nữa!”

Tiểu Tứ Tử sững sốt, hỏi, “Ngoại trừ Cửu Cửu, còn có vương gia sao?”

Bàng Cát cười vỗ vỗ cái mũi nhỏ đầy thịt của bé, “Chuyện này a, người đem tất cả những lời ta nói, đều kể lại cho Cửu Cửu.”

“Phải nói cho Cửu Cửu sao?” Tiểu Tứ Tử có chút bối rối, “Nhưng mà phụ thân không cho nói.”

“Ai, sao mà thành thật như vậy.” Bàng Cát cười cười, “Cửu Cửu thương người biết bao nhiêu a, sao người nỡ giấu hắc? Người nói cho hắc, bảo hắc giữ bí mật thì được rồi, chuyện này đừng chậm trễ a!”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ân, ta biết rồi, vậy ta đi.”

Bàng Cát gật đầu, dẫn bé tới cửa.

.

Rời khỏi cửa trưởng của Bàng Cát, Tiểu Tứ Tử liền mang theo Thạch Đầu chạy chậm chậm tới bên quân trưởng mà Triệu Phổ bàn chuyện, bên trong đang có người nói chuyện, Triệu Phổ ngồi sau soái án nghe.

Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn vào trong, bị Tử Ảnh ở phía sau bế sang một bên.

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn hắn, Tử Ảnh bảo bé, “Suyt, nguyên soái đang nói chuyện quan trọng, không nên quấy phá... Đợi lát nữa đi!”

Vì vậy, hai người chờ ngay bên ngoài đại trưởng.

Triệu Phổ đã sớm phát hiện Tiểu Tứ Tử lẩn lư ở ngoài, trong lòng khó hiểu, Công Tôn hắc là sẽ không để bé nó chạy loạn mới phải, hay là có chuyện gì nhờ nó tới nói.

Nghĩ vậy, Triệu Phổ buông chén, bảo mọi người chờ một chút, hắc muốn đến mao xí một chuyến...

Chúng tướng cũng không có cách, làm người có ba chuyện cần ưu tiên (ăn, ngủ, tiện), đành ngồi lại chờ.

Triệu Phổ đi ra, từ trong tay Tử Ảnh tiếp Tiểu Tứ Tử, vòng tới phía sau đại trưởng, hỏi, “Chuyện gì vậy Tiểu Tứ Tử?”

Tiểu Tứ Tử liền vịn vai Triệu Phổ, huyên thuyên kể về chuyện bé nghe được, còn có những gì Bàng Cát nói với bé, đều nói cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ sau khi nghe xong, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, hai hàng lông mày nhíu chặt biểu tình dọa người, Tiểu Tứ Tử còn tưởng rằng Triệu Phổ tức giận, có chút sợ hãi, nếu bị nói với phụ thân, sẽ bị đánh đòn.

Triệu Phổ hỏi Tiểu Tứ Tử, “Lời này là người râu bạc nào nói?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Giọng nói kia ta nhớ rõ nha, chính là người vừa nãy nói với Cửu Cửu.”

Triệu Phổ sững sốt, vừa nói chính là Ngụy Lang, nói liền thoảng hàng loạt chuyện, đều là kiến nghị về chuyện bố trí biên cảnh Tây Bắc.

Tử Ảnh tiến tới thấp giọng nói, “Vương gia, ta vừa nãy quả thật cũng thấy Tiểu Tứ Tử đi theo Ngụy Lang tướng quân, ta không tới quá gần, cho nên không nghe rõ bọn họ nói cái gì.”

Triệu Phổ gật đầu.

Tiểu Tứ Tử đáng thương hỏi, “Cửu Cửu, người tức giận sao? Đừng nói cho phụ thân có được hay không?”

Triệu Phổ sắc mặt vèo một cái biến trở lại ôn hòa, nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người không có làm sai, một câu nói này của người, có khi còn cứu cả đại quân hơn mười vạn nhân mã của ta, thậm chí cứu cả an nguy của Đại Tống!”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử tự nhiên không quá minh bạch.

Triệu Phổ cười, “Người với phụ thân người, quả nhiên là phúc tinh trong mệnh của của ta.” Nói xong, giao Tiểu Tứ Tử cho Tử Ảnh, “Mang về chỗ Công Tôn, ở đây để ta xử lý.”

“Dạ!” Tử Ảnh mang Tiểu Tứ Tử trở về.

Vừa lúc, Công Tôn tìm không thấy Tiểu Tứ Tử liền đuổi tới, thấy Tiểu Tứ Tử được Triệu Phổ giao cho Tử Ảnh thì có chút buồn bực, tiến tới tiếp Tiểu Tứ Tử hỏi, “Tiểu Tứ Tử, sao người lại chạy tới đây?”

Tiểu Tứ Tử sung sướng, “Cửu Cửu nói ta là phúc tinh nga.”

Công Tôn sững sốt, Tử Ảnh đem chuyện vừa rồi Tiểu Tứ Tử nói kể lại một lần cho Công Tôn, Công Tôn cũng tuôn ra một thân mồ hôi lạnh, mình lo lắng nhưng thiếu chút nữa đã làm lỡ đại sự, ôm bé nó vội vàng chạy đi tìm Bàng Cát.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 131: Trương Lương Kế Và Qua Tường Thê(1)

(1) (Trương Lương trong quá trình phụ tá Lưu Bang, thường thường bày mưu tính kế.

Hầu hết kế sách của Trương Lương đều thành công một cách thần kỳ, cho nên những kế hay đều được gọi là Trương Lương kế. Mà qua tường thê (tức là cây thang bắc qua tường), có thể là người đời sau nói về những kế sách cao minh, ví von như so với kế sách của Trương Lương càng tốt hơn nữa.)

.

Công Tôn tìm đến Bàng Cát, Bàng Cát đã sớm bày trà chờ y.

“Thái sư, chuyện này...” Công Tôn cau mày ngồi vào bên cạnh Bàng Cát, Tiểu Tử Tử tiến tới, Bàng Cát bế lên đùa với bé, cười nói, “Tiên sinh chớ vội a, đây gọi là trời cũng giúp ta!”

Công Tôn gật đầu, hỏi, “Ý của thái sư là... Tương kế tựu kế?”

“Không chỉ phải tương kế tựu kế, mà còn lạt mềm buộc chặt.” Bàng Cát vuốt vuốt cằm râu.

“VẬY Triệu Phổ quay lại...” Công Tôn có chút lo lắng, Triệu Phổ có thể vì tức giận nhất thời mà nói ra cái gì hay không.

“Yên tâm.” Bàng Cát khoát tay áo, cười nói, “Vương gia tự có chừng mực, sẽ xử lý tốt.”

Công Tôn cũng gật đầu, hẳn là vậy, vẫn cảm thấy Triệu Phổ sau khi trở về quân doanh, thì thông minh hơn thường ngày rất nhiều... Ân, hẳn bắt đầu nghiêm túc thì tương đối suât.

Bàng Cát ngược mắt nhìn Công Tôn, cười cười, hỏi, “Công Tôn tiên sinh, có phải sau khi tới quân doanh thì không dám nói chuyện?”

Công Tôn sửng sốt.

“Phải nga.”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Bàng Cát gật đầu, “Phụ thân luôn luôn sợ gây thêm phiền phức cho Cửu Cửu, cẩn cẩn dực dực nha.”

Bàng Cát nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử một hồi, đột nhiên ôm chầm dốc sức cọ lấy cọ để, “Ai nha... lão phu nếu như có một tôn tử hoặc ngoại tôn như thế, chết cũng vui mà chết, cho ta đi, cho ta đi mà!”

Công Tôn vội đoạt Tiểu Tứ Tử về, Tiểu Tứ Tử cũng mở to hai mắt nhìn Bàng Cát.

Bàng Cát ho khan một tiếng, khôi phục lại uy nghiêm của một thái sư, nói với Công Tôn, “Tiên sinh a, thứ cho ta nói thẳng, người từ trước đến nay cơ trí lại cẩn thận tỉ mỉ, chuyện ngày hôm nay, nếu không phải sợ gây thêm phiền phức cho vương gia không dám truy đến cùng, thì sẽ không sợ sẩy.”

Công Tôn hơi sửng sốt, gật đầu... Quả thật là có chuyện như vậy.

“Chậc... Tiên sinh có muốn nghe lão phu nói một câu hay không?”

“Thỉnh thái sư chỉ giáo.” Công Tôn tự nhiên là muốn nghe.

Bàng Cát vuốt vuốt chòm râu, cười nói, “Trên đời này, người mắng ta đại khái có chín phần, khen ta thì không được một phần.”

Công Tôn gật đầu, Bàng thái sư thật ra rất có giác ngộ a.

“Chỉ bất quá a.” Bàng Cát cười cười, “Dù ngày mai ta trở nên giống như Bao Chửng, thì người mắng ta vẫn sẽ mắng ta, đồng thời người khen ta cũng sẽ mắng ta.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, ngược lại cũng đã hoàn toàn ngộ ra.

“Cho nên nói.” Bàng Cát dứt kẹo cho Tiểu Tứ Tử, vừa nói, “Trong quân doanh này, phàm là chân chính trung tâm lại chịu phục vụ vương gia, vương gia đối với người như thế nào, bọn họ cũng sẽ tôn kính người như vậy. Những kẻ mắng, đều là trong đáy lòng không phải trung tâm thần phục.”

Công Tôn khẽ nhú mày, gật đầu.

“Bọn họ cũng rất không hiểu vương gia.” Bàng Cát cười, “Người nói vương gia thành thân với người, thái phi có thể không ý kiến sao? Đó nhưng chính là cắt đứt nỗi dỗi, mặc dù có Tiểu Tứ Tử để an ủi, nhưng dù sao cũng không phải long chung (dòng dõi hoàng gia). Triệu thị ta nguyên bản nhân khẩu ít ỏi, vương gia thân cường thể kiện, đây nếu nghiêm túc cười vài phi tử, khai chi tán diệp (chuyện sinh nở) cũng không phải việc khó.”

Công Tôn nhẹ nhàng gật đầu, y cũng không quá minh bạch, vì sao thái phi lại đơn giản đồng ý chuyện của Triệu Phổ và mình như vậy, lẽ nào thực sự là vì quá yêu thích Tiểu Tứ Tử? Lý do này, bản thân y cũng không tin.

Bàng Cát cười hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử.”

“Ngô?” Tiểu Tứ Tử ngược mắt nhìn lão.

“Nếu có một người nói xấu phụ thân người với Cửu Cửu, Cửu Cửu sẽ làm gì?”

Tiểu Tứ Tử nhăn mặt nhăn mũi, “Đánh người.”

Bàng Cát cười, hỏi tiếp, “Vậy nếu như có ba người nói phụ thân người không tốt thì sao?”

Tiểu Tứ Tử xoay mặt, “Vẫn đánh người!”

“Vậy người khắp thiên hạ nói...”

“Không có đâu!” Tiểu Tứ Tử dẩu mồm, “Tiểu Tứ Tử, Bạch Bạch Miêu Miêu và Ảnh Ảnh bọn họ sẽ không làm vậy...”

“Khụ khụ.” Bàng Cát nhéo nhéo mặt bé, tâm nói, thật muốn có quá, tìm một cơ hội bắt cóc thử xem, vừa nghiêm mặt nói, “Ta là ví dụ, giả thiết giả thiết!”

Tiểu Tứ Tử nghe xong suy nghĩ một chút, nói, “Ân, Cừu Cừu sẽ đánh tất cả những người nói xấu phụ thân, hơn nữa cũng sẽ không tin tưởng họ!”

“Ân.” Bàng Cát dựng thẳng ngón tay cái, “Tiểu Tứ Tử thông minh nhất đó!”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt cười hì hì.

Công Tôn gật đầu, “Thái sư ta hiểu rồi, đa tạ thái sư chỉ điểm.”

“Khụ khụ.” Bàng Cát xoa xoa cái cổ, nói, “Đừng nói, lúc người Khai Phong phủ các người nhìn ta mà thái độ không hung dữ ta thật đúng là cả người không được tự nhiên.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử nói, “Ngày đó Tiểu Bao Tử nói cái này gọi là không tự trọng...”

“Ai!” Công Tôn vội che miệng Tiểu Tứ Tử, vỗ một cái lên miệng bé, “Không được nói thô tục!”

Bàng Cát thì lại cười ha ha, “Lão Bao này... Ha ha.”

Công Tôn lại cùng Bàng Cát hàn huyên xem kế tiếp nên làm gì, đem tình huống tổng quát nhìn minh bạch, hai người đều cho rằng, đã có phản thần, vậy sẽ không chỉ có một... còn phải tìm tì mĩ, ở lại trong quân thì sớm muộn gì cũng là một tai họa.

.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử về tới đại trướng, chỉ thấy Triệu Phổ đã trở về, thấy Công Tôn đi vào thì nở nụ cười, đi qua đón lấy Tiểu Tứ Tử, thuận tiện vươn tới hôn nhẹ Công Tôn một cái.

Công Tôn giơ tay, một quyền...

Triệu Phổ vội né tránh, “Oa... Thử ngọc, không phải chứ, hai ta cũng đã thành thân rồi mà ta hôn một cái còn bị đánh?”

Công Tôn nhướng mi nhìn hắn, “Ta đây cho ngươi hôn nhưng hôn xong phải bị đánh vậy ngươi có hôn hay không?”

“Hôn!” Triệu Phổ nhanh chóng tiến qua, cột nhà hôn một cái, Công Tôn cũng không thưởng cho hắn một nắm tay, chỉ ngồi xuống, hỏi, “Xử lý như thế nào rồi?”

Triệu Phổ nhún nhún vai, “Trước tiên chịu đựng, nhìn xem có ra con thiêu thân nào không, sau đó lại tương kế tựu kế.”

Công Tôn trong lòng cảm khái, phong mang (tài năng) của Triệu Phổ đều bị làn điệu ngờ nghệch thường ngày của hắn che lấp, kỳ thực Triệu Phổ từ trong khung ra bên ngoài đều là một nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, cũng khó trách, nếu không thì làm sao có khả năng tuổi còn trẻ đã thống soái tam quân?!

“Người nghĩ, còn có ai sẽ giúp hần?” Công Tôn ngồi gần một chút, đem Tiểu Tứ Tử trên đùi Triệu Phổ hướng vào lòng mình giật nhẹ, Tiểu Tứ Tử liền bổ nhào tới.

Triệu Phổ nguyên bản đùa với Tiểu Tứ Tử tâm tình còn tốt, nhưng vừa nghe được Công Tôn nhắc tới chuyện này, sắc mặt cũng hơi trầm xuống, một lúc lâu mới thở dài, nói, “Nói thật thư ngốc, những cự thần này, đều là giúp cho phụ hoàng ta đánh giặc, từng lập chiến công. Khi tuổi còn trẻ đều là đại tướng uy danh lan xa, ta thực sự không hiểu tại sao lại có phản tâm... Người nếu nói đây là nội bộ giao chiến, bọn họ hướng về người một nhà, chỉ là chính kiến bất đồng thì không tính, nhưng giờ đây bọn họ hướng về chính là ngoại tộc!”

Công Tôn thấy Triệu Phổ động khí, liền vươn tay nhẹ nhàng vỗ hần, “Người cũng đừng quá sốt ruột, nói không chừng có ẩn tình.”

“Có ẩn tình gì chứ a?” Triệu Phổ lắc đầu, “Tây Hạ này ngoại trừ ta, thì chỉ có một vương gia là Lý Nguyên Hạo.”

“Ngày đó Bạch Kim Đường kia chẳng phải cũng là vương gia sao?” Công Tôn lăm băm một câu.

Triệu Phổ có chút vô lực nhìn y.

Công Tôn khuyên nhủ, “Nói không chừng... Là vương gia trong triều?”

Triệu Phổ vươn tay, bất đắc dĩ nhéo cằm Công Tôn, nói, “Vừa nãy Ngụy Lang và mấy lão tướng kia, cực lực kiến nghị ta phân tán nhân mã, đem chủ lực đặt ở Tây Hạ bên này.”

Công Tôn nghe xong, gật đầu nói, “Cũng không sai a.”

“Đây là nước cờ thua.” Triệu Phổ lắc đầu một cái, “Cây là chết người là sống, binh mã nếu như phải đề phòng lưỡng địch, tốt nhất chính là đặt ở

giữa, đặt ở Tây Hạ bên này, Liêu quốc đến chúng ta chết, đặt ở Liêu quốc bên kia, vạn nhất người ta giường đông kích tây, vậy cũng không xong.”

“Đúng nga!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên mở miệng, “Vừa nãy, bọn họ đã nói đông đông tây tây!”

Công Tôn và Triệu Phổ đều sửng sốt, cuối cùng cũng minh bạch, thì ra Tiểu Tứ Tử nói là giường đông kích tây a.

“Xem ra không thể không đề phòng rồi.” Công Tôn cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng, “Tương kế tựu kế nói thì đơn giản, kỳ thực cũng rất khó a.”

Triệu Phổ gật đầu, “Chờ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường về, lại thương lượng một chút.”

“Thương lượng cái gì?”

Đang nói, thì thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường từ bên ngoài trưởng đi tới, hai người xem ra là chạy suốt ngày đêm, Công Tôn đột nhiên ý thức được, ở chỗ này Bạch Ngọc Đường khẳng định có chút phiền muộn. Vùng tây bắc bão cát quá lớn, y phục của Bạch Ngọc Đường dính bẩn, Bạch Ngọc Đường lại đặc biệt yêu sạch sẽ, cho nên có thể mơ hồ cảm giác được hẳn có chút cáu kỉnh.

“Thế nào?” Triệu Phổ tuy rằng thấy dáng vẻ của hai người không giống như là có manh mối, nhưng vẫn lo lắng hỏi một tiếng.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, “Không có đầu mối.”

“Không có sao...” Công Tôn nhú mày, “Một chút cũng không có?”

“Đừng nói nữa.” Triển Chiêu thở dài, “Ta và Bạch huynh cả ngày đều dùng khinh công, đừng nói hoàng cung Tây Hạ, hầu như toàn bộ Hưng Khánh phủ chúng ta đều lục soát như muốn lật tung, hơn nữa có các ảnh vệ hỗ trợ... Nhưng lại hoàn toàn không có thu hoạch!”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, “Không biết Lý Nguyên Hạo giấu người ở đâu, chúng ta sợ dả thảo kinh xà, cho nên hiện nay chưa tìm người hỏi.”

“Tìm tiểu lâu la cũng vô dụng.” Triệu Phổ lắc đầu, “Lý Nguyên Hạo kẻ này, lòng nghi ngờ quá nặng lòng dạ cũng thâm độc, hẳn sẽ không tin tưởng bất kỳ ai.”

“Ý của người là...”

“Phải tìm một kẻ lợi hại mà hỏi.” Triệu Phổ sờ sờ cằm, nghĩ tới đây, đột nhiên kêu Giả Ảnh tiến đến, hỏi hắn, “Đúng rồi, Lý Nguyên Hạo thú Liêu quốc công chúa là người nào? Ta không nhớ Liêu quốc còn công chúa nào chưa kết hôn a, có vẻ lần trước ngay cả người nhỏ nhất cũng đã lập gia đình rồi.”

Giả Ảnh gật đầu, “Vương gia, là Hưng Bình công chúa.”

“Hả?” Triệu Phổ nhíu mày, hỏi, “Vừa sinh ra hả?”

“Khụ khụ.” Công Tôn khinh bỉ lườm hắn, Tiểu Tứ Tử còn đang ở đây, Triệu Phổ sờ sờ cằm, “Chỗ nào tới?”

“Vương gia, Hưng Bình công chúa này ngay cả cái tên cũng không ai biết, nghe nói chỉ là tông thất chi nữ, là Liêu quốc cần Lý Nguyên Hạo làm con rể cho nên mới cố ý đưa tới.”

“Nga...” Triệu Phổ gật đầu, hỏi, “Đáng tiếc cho một vị cô nương, hình dạng thế nào? Lý Nguyên Hạo tiểu tử này háo sắc lại thiếu đạo đức, xinh

đẹp lắm sao?”

“Vương gia, lần này thì ngược lại.” Tử Ảnh tiến tới nói, “Ta cố ý hỏi thăm rồi, có người nói Hưng Bình công chúa này không chỉ không đẹp, dung mạo là tầm trung hạ.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Triệu Phổ giật mình, “Thật không?!”

“Ân.” Giả Ảnh cũng gật đầu.

“Ai nha, vậy cô nương này thăm rồi.” Triệu Phổ bất đắc dĩ lắc đầu, “Lý Nguyên Hạo là cái thứ gì a... Nữ nhân không xinh đẹp, dù cho thông minh tài năng đến đâu hắn cũng chả thèm nhìn.”

“Tệ như vậy a?” Triển Chiêu nhíu, “Không phải nói là một minh quân sao?”

“Minh quân đó là Lý Nguyên Hạo tự phong thôi.” Triệu Phổ bật cười, “Chưa hẵn bá chủ biết đánh trận, có dã tâm thì là minh quân, Thủy Hoàng đế (Tần Thủy Hoàng) đó là một bạo quân... không phải cũng thông minh công lao vĩ đại sao?!”

“Ta thì nghe nói Lý Nguyên Hạo thô bạo...” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ, “Người hỏi thăm công chúa Liêu quốc làm chi?”

Triệu Phổ cười, “Nga... Nội Bộ Liêu quốc, rất vi diệu.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Công Tôn vỗ tay một cái, “Đúng vậy, Lý Nguyên Hạo đại cục đã định, hoàng đế khẳng định là hắn, chỉ là trước mắt hắn còn chưa xưng đế mà thôi, nhưng nội bộ Liêu quốc còn đang tranh đoạt vương vị! Hưng Bình công chúa này là tông tộc chi nữ, tới nơi này tất nhiên có mục đích, so với giúp đỡ một kẻ căn bản chướng mắt mình là Lý Nguyên Hạo, còn không bằng nghĩ ra lối đi khác!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, chính xác!

Triệu Phổ nghĩ một chút, nói với Giả Ảnh, “Tiếp tục điều tra, xem có cơ hội hạ thủ hay không!”

“Dạ!” Giả Ảnh rời đi.

Công Tôn nhướng nhướng mi nhìn hắn, “Người còn có chút thủ đoạn a, không phải chỉ biết chiến tranh.”

Triệu Phổ cười hư hỏng sẵn tới, “Ta biết rất nhiều, cái gì cũng biết.”

Công Tôn thấy hắn bắt đầu nói nhảm, đập hắn một cước.

”Đúng rồi, các người vừa nói tìm chúng ta thương lượng chuyện gì?” Triển Chiêu hỏi.

Tiểu Tứ Tử rất nhu thuận rót trà cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, Công Tôn nói sơ lược về chuyện vừa xảy ra.

Triển Bạch hai người nghe xong cũng giật mình không thôi.

“Lúc này có nội gian thì không phải chuyện tốt.” Bạch Ngọc Đường nói, “Phải cẩn thận mới được.”

Triệu Phổ cũng gật đầu, đang do dự chợt thấy Hạ Nhất Hàng vội vã chạy vào, “Vương gia.”

“Chuyện gì?” Triệu Phổ thấy trên mặt hắn có chút lúng túng, liền hỏi.

“Nghe nói Tây Hạ hoàng thái hậu bị ám sát rồi.” Hạ Nhất Hàng nói.

“Tây Hạ hoàng thái hậu là ai a?” Triệu Phổ bĩu môi, “Lý Minh Đức nhiều tức phụ như vậy, còn có một hoàng thái hậu sao?”

Hạ Nhất Hàng nhún nhún vai, “Tiếp đó...”

“Tiếp đó?” Công Tôn khó hiểu, “Đã chết chưa? Bắt được hung thủ không?”

Hạ Nhất Hàng lắc đầu nói, “Tiếp đó chính là, thái hậu bệnh nặng, Lý Nguyên Hạo vì muốn hoàn thành tâm nguyện của thái hậu, đại hôn sớm.”

Mọi người sửng sốt, Triệu Phổ thì lại dậm chân cười ha ha, nói, “Lý Nguyên Hạo cũng quá dóc tổ rồi, hẳn trước đây đã thú bao nhiêu tức phụ rồi, còn hoàn thành tâm nguyện cái gì nữa.”

Công Tôn thì lại nhú mày, “Lý Nguyên Hạo rất lão luyện a.”

“Quả thực, nếu như đại hôn sớm, vậy sớm tới khi nào? Chúng ta có thiếu thời gian chuẩn bị hay không?” Triển Chiêu có chút lo lắng.

“Sớm tới ngày mai.” Hạ Nhất Hàng trả lời.

Công Tôn lắc đầu, “Vậy thì quá sớm rồi, thế nào cũng phải ba ngày sau mới có thể chuẩn bị xong.”

“Vậy kéo dài đi.” Triệu Phổ cười, nói, “Cái này dễ làm, hẳn có Trương Lương kế ta có qua tường thê(thang leo tường) mà, phải không, thư ngốc.”

“Phụ thân, có ý tưởng gì a?” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt hỏi.

“Ân, cũng là binh đến tướng chặn binh thường.” Công Tôn nói, nhìn Triệu Phổ, chỉ thấy Triệu Phổ cũng đang nhìn y.

Đối mặt nhau trầm mặc một lát, Triệu Phổ nhướng nhướng mi với Công Tôn.

Công Tôn hỏi, “Qua tường thê của người đâu?”

Triệu Phổ chỉ Công Tôn, “Cũng không phải người sao?”

“Người...” Công Tôn dờ khóc dờ cười, hóa ra Triệu Phổ khoe khoang nửa ngày, chính là muốn mình ra chủ ý.

Thấy mọi người đều nhìn về phía mình, tròn mắt Công Tôn đảo một cái, suy nghĩ suy nghĩ, ngoắc Hạ Nhất hàng.

Hạ Nhất Hàng kể lỗi tai tới, Công Tôn phân phó vài câu.

“Phốc...” Tất cả mọi người nhin không được mà bật cười.

Hạ Nhất Hàng liền làm theo.

.

Buổi chiều ngày hôm đó, Lý Nguyên Hạo đã nhận được vật mà Triệu Phổ phái người đưa tới.

Lý Nguyên Hạo mở ra, chỉ thấy một khúc đen thui, gỗ không giống gỗ xương không giống xương, cầm trong tay nhìn nhìn, hỏi, “Thứ gì đây?”

Thuộc hạ cũng lắc đầu, “Vương gia, còn có phong thư.”

Lý Nguyên Hạo nhận thư mở ra, thấy có vài từ nhắn nhủ, ý là nói, vật trong hộp này, chính là thuốc hay có thể khởi tử hoàn dương (chết đi sống lại), có thể cho thái hậu dùng, tặc mệnh ba ngày không thành vấn đề. Còn nói là Triệu Phổ mấy ngày nay đột nhiên bị phong hàn, hành động bất tiện, lại sợ rằng phá hỏng hỷ yến của Lý Nguyên Hạo, cho nên muốn dưỡng bệnh ba ngày rồi mới tới, nếu thực sự chờ không được, Lý Nguyên Hạo cứ thành thân trước đi, dù sao cũng là ba tấc phụ, một ngày thành thân với một người, cuối cùng một bữa hỷ yến cũng như nhau thôi. Cuối thư còn không quên bổ sung thêm một câu, để chúc thọ Lý Nguyên Hạo, đặc biệt dẫn theo ba mươi vạn binh mã tới, ngay cả Bát vương gia được kính yêu nhất Đại Tổng cũng đã tới, nhất định phải cẩn thận hầu hạ, có bất luận điều gì không thích hợp, vậy ba mươi vạn đại quân cũng không để yên.

Lý Nguyên Hạo nhận thư, lắc đầu, “Hảo người một Triệu Phổ a, nói ra lời này...”

“Nguyên soái.” Tề Lương hỏi, “Triệu Phổ không trúng kế, làm sao bây giờ?”

Lý Nguyên Hạo thở dài, “Vậy cũng không có cách, hãn không phản ứng ta ta cũng không chơi lại được, thủ hạ của Triệu Phổ khác thì không có, chỉ có nhiều người tài ba, phải cẩn thận đề phòng, thủ vệ của hoàng thành thế nào?”

“Hồi vương gia, vạn vô nhất thất.” Tề Lương nói, không quên hỏi một câu, “Bát vương gia bên kia, có cần tăng số lượng nhân thủ hay không...”

“Nghìn vạn lần không!” Lý Nguyên Hạo khoát khoát tay, “Người ta cùng Triệu Phổ không phải lần đầu tiên giao tiếp, người nọ là tuyệt đối không thể cho hãn một tia đầu mối.”

“Dạ.”

“Đúng rồi.” Lý Nguyên Hạo bảo tùy tùng tìm một thái y, đưa hộp cho hãn nhìn, hỏi, “Đây là loại dược liệu gì?”

Thái y chấp tay một cái, “Hồi vương gia, là cầu tiên.”

Lý Nguyên Hạo vừa nghe thì tức đến méo mũi, giơ tay vứt hộp găm, “Hảo cho Triệu Phổ người a, người chờ!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 132: Viễn Phó Hôn Yến, Công Tôn Ngân Bạo Táo... (Đi Xa Dự Tiệc Cưới, Công Tôn Rất Táo Bạo...)

Ba ngày sau, trong quân doanh của Triệu Phổ là một mảnh bận rộn.

Triệu Phổ dựa theo kế hoạch lúc trước, an trí đại quân tại trung lộ, vốn là... tương kế tựu kế cũng phải hợp lẽ thường, nếu như Triệu Phổ thực sự ngu ngốc đến độ nghe mấy lão đầu kia tùy tiện nói mấy câu đã đem đại quân bày tại vị trí bầy bọ, vậy mới khiến người ta nghi ngờ.

Chỉ là Triệu Phổ còn chuẩn bị vài việc khác, an bài nhiệm vụ bí mật cho nhóm Hạ Nhất hàng, ngoại trừ bốn người phó tướng này thì không ai biết.

Công Tôn bên kia cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chớp mắt... ‘ngày lành’ đã tới.

Triệu Phổ, Công Tôn còn có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, các ảnh vệ, mười người cùng nhau tiến vào Hưng Khánh, đi uống hỉ tửu của Lý Nguyên Hạo.

Lần này Triệu Phổ và Công Tôn mang theo Tử Ảnh Giả Ảnh cùng nhau công khai đi vào. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dẫn đầu bốn ảnh vệ khác, âm thầm lên vào, tìm đầu mối của Bát vương gia.

Sáng sớm hôm nay, mọi người chuẩn bị hoàn tất, Công Tôn lên ngựa với Triệu Phổ, cùng Tiểu Tứ Tử lưu luyến không rời nói lời từ biệt, đáp ứng sẽ rất nhanh trở lại, rồi theo Triệu Phổ đi.

Tiểu Tứ Tử mấy ngày nay sẽ về Bàng Cát và các ảnh vệ chiếu cố, vẫy bàn tay bé bỏng cho đến khi Công Tôn bọn đi khuất không còn thấy bóng, Tiểu Tứ Tử mới bắt đầu ủy khuất dẫu mở cúi đầu rầu rĩ không vui.

Bàng Cát nhìn thấy, cười chọc bé, “Tiểu Tứ Tử, không sao đâu, người chờ phụ thân người trở về mang đồ chơi cho người nha.”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử ghé vào trên vai Bàng Cát vẫn rầu rĩ không vui, Bàng Cát thì lại sung sướng, ai nha, hảo ngoan hảo khả ái nha... Mấy ngày nay hảo hảo dụ dỗ nó, tốt nhất có thể nhận lão làm kiên gia gia (ông nội nuôi) hay gì đó... Mỹ mãn a!

Vì vậy, Bàng Cát bắt đầu sủng ái đại kế của lão, nhí nhảnh liên tục vô mônng ngựa Tiểu Tứ Tử, yêu thương vô vàn a.

.

Buông chuyện người trong quân doanh lo lắng chờ tin không đề cập tới, lại nói về hành trình đến Hưng Khánh của nhóm Triệu Phổ.

Công Tôn và Triệu Phổ cười một con ngựa, ngựa đi được canh giờ thứ nhất, hai người còn nói nói cười cười cãi nhau ầm ĩ, rất thích ý.

Tử Ảnh và Giả Ảnh cách khá xa, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường bọn họ đã sớm âm thầm lén vào Hưng Khánh phủ. Đã không có Tiểu Tứ Tử luôn bám dính lấy Công Tôn không buông, Triệu Phổ có thể biết được cái gì là thế giới chỉ có hai người rồi —— Hạnh phúc vô cùng a!

Chỉ là tới canh giờ thứ hai, Công Tôn bắt đầu lo lắng, “Người nói, Tiểu Tứ Tử có ăn cơm trưa không?”

Triệu Phổ nhìn sắc trời một chút, “Còn chưa tới giờ cơm trưa mà.”

“Ai nha, nó có theo Thạch Đầu chạy loạn rồi ngã sấp xuống không?”

“Không thể nào... Có các ảnh vệ trông chừng mà, còn có lão Bàng cùng nó, yên tâm.”

“Nguy rồi!” Công Tôn đột nhiên cả kinh, Triệu Phổ cũng bị y làm cho kinh ngạc nhảy dựng, “Gì vậy...”

“Người nói, Tiểu Tứ Tử có thể nào chọc tới Bàng Cát, bị đánh đòn? Sau đó không cho ăn, buổi tối cô đơn trốn trong chăn khóc nhè nhớ ta?”

...

Triệu Phổ trầm mặc một lúc lâu, nói, “Thư ngốc, ta nghĩ tình huống phỏng chừng là Bàng Cát chọc tới Tiểu Tứ Tử rồi lấp bắp cầu xin tha thứ, sau đó liều mạng đút thức ăn cho Tiểu Tứ Tử, buổi tối Tiểu Tứ Tử ngoạn vui đến nỗi quên mất có người cha là người.”

...

“Không được ! Ta phải đi về!” Công Tôn hô to.

Triệu Phổ vươn tay đè y lại, “Muốn chạy? Không kịp rồi! Mấy ngày nay người thuộc về ta rồi!” Nói xong, vỗ mông ngựa một cái... Hắc Kiêu hí vang một tiếng, tung bốn vó lao băng băng về phía trước.

.

Bên trong quân doanh, Bàng Cát hắt xì một cái.

Tiểu Tứ Tử ngồi bên cạnh, dựa vào Thạch Đầu đang liếm mao, nhai quả vải mà Bàng Cát đã giúp bé bóc vỏ bỏ hạt, “Tiểu Đỗ Tử, người cảm mạo nha?”

“Không...” Bàng Cát dụi dụi mũi, “Đại khái lão Bao đang nói xấu ta.”

“Hắc hắc.” Tiểu Tứ Tử bị lão chọc cười, vịn bàn tiến qua, hướng miệng lão đút một quả vải.

Bàng Cát liền cảm thấy đầu óc choáng váng chói với, quả vải tọt vào miệng ngọt lịm a... Ngọt chết mất! Thệt quả vải trắng trắng mềm mềm giống như khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tứ Tử —— Ai nha, hạnh phúc vô cùng!

...

Nhóm Triệu Phổ đi hơn nửa ngày, tiến vào địa giới Hưng Khánh phủ.

Đã có người chờ cửa, đó là gia đình của vương phủ, Triệu Phổ tại Hưng Khánh phủ đại khái còn nổi danh hơn cả vùng Trung Nguyên. Người Tây Hạ sùng võ, tuy rằng bị Triệu Phổ đánh bại, nhưng ngược lại cũng không hận hãn mà còn tương phản, đều phi thường sùng bái, đều mở to hai mắt hiếu kỳ quan sát —— Quả nhiên là Triệu Phổ,

giống hệt như những võ tướng kia thuật lại a.

Triệu Phổ ngồi trên ngựa, cũng thu hồi thần tình vui cười với Công Tôn, dáng vẻ nghiêm trang, rất là uy nghiêm. Mà Công Tôn bởi vì ngồi trước Triệu Phổ bị hãn nhiều lần quấy rầy, một tay ôm thắt lưng Triệu Phổ, một tay nâng cằm, cau mày, dáng vẻ giống như trời sắp sập, cũng rất là nghiêm túc.

Tất cả mọi người nghĩ, ai nha, không hổ là hôi mắt Tu La, vị phía trước kia chính là nam vương phi trong truyền thuyết, hai người thật ra rất xứng đôi a, đều là người vừa nhìn đã thấy rất có thân phận a...

Nhưng trên thực tế, Triệu Phổ là sĩ diện, chiêu này hãn thành thạo nhất, làm bộ mặt không biểu tình, uy vũ đi tới, cho nên Triệu Phổ kết luận, phỏng chừng đại tướng uy vũ đều là mặt than.

Mà Công Tôn, thì lại không giờ phút nào không lo lắng cho Tiểu Tứ Tử, rất sợ có người ngược đãi bé, khi dễ bé, chọc bé khóc, bỏ đói bé, đánh đập bé, làm bé lạnh hoặc là làm bé nóng... Tâm thần không yên cộng thêm lo nghĩ.

Gia tướng vương phủ do Tề Lương tự mình kéo hàng ngũ tới đón tiếp Triệu Phổ.

Tới cổng thành vừa thấy Tề Lương, Triệu Phổ vui vẻ, cười nói, “Nga... Tề tướng quân a.”

Tề Lương nhin không được giật giật khóe miệng, những tướng lĩnh Tây Hạ đều quen biết Triệu Phổ đã lâu, hầu như từng người đều bị hấn ác chinh, mỗi người vừa thấy hấn thì vừa bội phục vừa hận đến nghiến răng.

Công Tôn thò đầu liếc mắt, tâm nói, đây là tướng lĩnh Tây Hạ – Tề Lương nổi danh a... Quả nhiên rất uy vũ, bất quá so với Triệu Phổ thì kém xa. Hiện giờ Công Tôn đã sớm dưỡng thành một thói quen, mặc kệ gặp ai đều phải so sánh với Triệu Phổ một phen, cảm thấy không ai anh minh thân võ hơn Triệu Phổ nhà y.

Chỉ tiếc Công Tôn là một người nghĩ một đằng nói một nẻo, nếu lời trong lòng mà để Triệu Phổ nghe được, chắc chắn có thể bay tuốt lên trời.

“Cửu vương gia đại giá quang lâm... Thịnh di giá (đi đến nơi khác, dùng để nói với người quyền quý) vương phủ, vương gia chờ tại cửa đã lâu.”

Triệu Phổ nhướng mi, “Hảo.”

Nói xong, mọi người theo Tề Lương vào thành, đi đến vương cung.

Mà binh mã Tây Hạ theo sau đều le lười, Triệu Phổ thật dừng cảm a, dĩ nhiên lại đơn thân dẫn theo hai ảnh vệ trực tiếp vào Hưng Khánh phủ...

Còn dẫn theo một thư sinh hoàn toàn không công phu, quả nhiên dừng mãi!

.

Nhân mã rất nhanh tới trước đại môn vương phủ của Lý Nguyên Hạo, quả nhiên, chỉ thấy chính môn (cửa chính) mở rộng, Lý Nguyên Hạo một thân hoa phục, tự mình suất lĩnh văn võ quần thần nghênh đón.

Công Tôn lần đầu tiên thấy Lý Nguyên Hạo, từ sau lưng Triệu Phổ lộ đầu ra tinh tế quan sát, ngực tấm tắc hai tiếng.

Lý Nguyên Hạo này thực sự như Triệu Phổ nói, trông thật sự khiến người ta không dám khen tặng a! Chỉ thấy hắc khí sắc xanh mét, sắc mặt không tốt. Cộng thêm mày rậm mắt ửng, mũi ửng, chóp mũi khoằm xuống, khuôn mặt gầy còm nhọn dài, cằm vênh, thân hình cao to, còn đầu tóc nói không dễ nghe là, mọc lởm chởm, dựa theo dáng điệu truyền thống của người Tây Hạ, cột cao ở một bên. Hung ác âm hiểm cộng thêm dã man ngoan độc, đều viết ngay trên mặt.

(Sao giống thầy Yamada trong Ninja loạn thị quá XD)

“Ha ha ha.” Lý Nguyên Hạo ngửa mặt lên trời cười dài một hơi, tiến lên giơ tay định tóm dây cương của Hắc Kiêu, như là muốn giúp Triệu Phổ dẫn ngựa.

Công Tôn tâm nói... Không thể nào, nể mặt đến mức này a?

Nhưng không nghĩ tới là, Lý Nguyên Hạo còn chưa chạm được tới dây cương của Hắc Kiêu, thì Hắc Kiêu đột nhiên ngẩng đầu, giơ lên móng trước hí vang một tiếng, bước sang bên cạnh tránh hai bước, hướng về phía Lý Nguyên Hạo phát ra tiếng phì phì trong mũi, lắc đầu nhìn chằm chằm quan sát hắc, hiển nhiên nhận thức, đồng thời không muốn gặp.

Lý Nguyên Hạo nguyên bản một phen hảo ý muốn thân thiện một chút, bị Hắc Kiêu khiến cho hơi xấu hổ, cuối cùng chỉ phải tự giễu mà bật cười, “Mấy ngày không gặp, tính tình Hắc Kiêu lại tăng lên a.”

Triệu Phổ cũng cười, vươn tay nhẹ nhàng vỗ Hắc Kiêu, Hắc Kiêu đành đứng lại bất động... Bất quá nó vẫn không thích nhìn Lý Nguyên Hạo, xoay mặt nhìn nơi khác.

Lại nói, Lý Nguyên Hạo không chỉ thường thức Triệu Phổ, mà còn thường thức con ngựa này của Triệu Phổ.

Hắc Kiêu hung ác cuồng bạo, rất ít có con ngựa nào ngang tàng lại mạnh mẽ như thế. Loại ngựa này chính là chiến mã khó gặp, là kỳ lân chủng hoặc long chủng trong truyền thuyết, nói chung nó không phải mã chủng, ai từng thấy con ngựa điên nào ra trận lại lôi chiến mã của đối phương ra cắn xé?! Lý Nguyên Hạo liếc mắt thấy con ngựa này thì liền nghĩ nó và Triệu Phổ quả thực là tuyệt phối. Muốn đối phó Triệu Phổ, thì cũng như đối phó loại ngựa này, phải dùng trí, tuyệt đối không thể ép buộc... Bởi vì ép buộc thì nó càng ngoan cố hơn cả người.

“Cửu vương gia đại giá quang lâm, Nguyên Hạo trên mặt có quang.” Lý Nguyên Hạo rất khiêm tốn, hành lễ với Triệu Phổ.

Triệu Phổ cong khóe môi, tục ngữ nói, sói nhe răng thì không cắn người, nhưng con sói mà cười với người thì chắc chắn không có hảo tâm, cũng vội vàng hoàn lễ, cười nói, “Vương gia nhiều ngày không gặp rồi.”

“Phải phải.” Lý Nguyên Hạo gật đầu, tâm nói... Lần gặp trước còn bị người đuổi theo hơn mười dặm, tổn thất mấy vạn binh mã của ta.

“Nga... Vị này chẳng lẽ chính là Công Tôn tiên sinh?” Lý Nguyên Hạo vờ tỏ ra kinh ngạc nhìn Công Tôn.

Triệu Phổ gật đầu, dẫn theo Công Tôn đi tới giới thiệu

với Lý Nguyên Hạo, “Công Tôn Sách.”

“Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Lý Nguyên Hạo càng thêm khách khí.

Công Tôn cũng hòa khí hoàn lễ, “Vương gia.”

“Không dám không dám, đến đến!” Lý Nguyên Hạo dẫn hai người vào trong.

Triệu Phổ và Công Tôn theo hần vào.

Lúc này, một gia tướng của vương phủ định đi kéo Hắc Kiêu vào chuồng, nhưng Hắc Kiêu trừng mắt liếc hần, hần cả kinh vội vã thối lui vài bước, tâm nói... Mụ nha, đây là ngựa hay là sói a, sao lại hung dữ như vậy?!

Hắc Kiêu liếc nhìn Triệu Phổ, vẩy vẩy đuôi, xoay người rào bước đi.

“Ai...” Gia tướng muốn đuổi theo, Triệu Phổ nói, “Để nó đi, nhốt vào chuồng nào thì chuồng ngựa đó gặp tai ương.”

“Ha ha ha.” Lý Nguyên Hạo vội cười, lau mồ hôi, tâm nói, tọa kỵ của mình đại thể đều là danh mã các nơi tiến cống, lúc chiến tranh bị Hắc Kiêu cắn bị thương không dưới mười con, mỗi một con đều mất cái đuôi, đây nếu là nhốt vào trong chuồng, vậy không phải là hổ vào đàn cừu sao, phỏng chừng một con ngựa cũng không còn, cứ để nó đi thôi.

Mọi người vào trong.

Hắc Kiêu thông thả chạy vào một cái hẻm, Hắc Ảnh nhảy xuống, dắt nó mang về một khu nhà của Triệu gia quân trong Hưng Khánh phủ, Hắc Kiêu còn xoay cổ không chịu phản ứng hần.

Hắc Ảnh sốt ruột, “Tổ tông, người nghe lời một chút được không a? Ta cho người vài củ cải a! Nghe lời!”

Hắc Kiều lúc này mới không tình nguyện theo hắn đi, còn suy nghĩ, đám bốn mã (ngựa thường) của Lý Nguyên Hạo đều nhốt ở đâu? Để gia gia tìm thấy thì các người biết tay.

...

Công Tôn và Triệu Phổ theo Lý Nguyên Hạo vào vương phủ, chỉ thấy bên trong giăng đèn kết hoa, các hạ nhân vào vào ra ra cũng phi thường bận rộn.

Lý Nguyên Hạo có chút hổ thẹn nói, “Vương gia thứ lỗi, thời gian chuẩn bị hôn sự này hơi gấp, cho nên lộn xộn.”

“Vô phương.” Triệu Phổ khoát tay một cái.

“Nga, ta đã vì vương gia và tiên sinh chuẩn bị nơi nghỉ ngơi, vương gia và tiên sinh đi đường vất vả, có thể trước tiên đi rửa mặt một chút, ta lệnh người chuẩn bị tiệc rượu, buổi trưa dùng trước một buổi cơm xoàng, buổi tối sẽ có tiệc rượu trước khi kết hôn.”

Triệu Phổ cười, “Vương gia cứ làm việc của người, chúng ta tự mình an bài là được, không thể thêm phiền.”

“Ha ha, đâu đâu, ta còn muốn cùng Cửu vương gia trò chuyện thêm vài câu.” Lý Nguyên Hạo vội dò xét, “Ta đã có ý thưởng thức Cửu vương gia từ lâu, dù là đàm luận ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề a... Xưng huynh gọi đệ giang sơn cùng chung lại càng hay.”

Công Tôn nhướng mi một cái, quả nhiên Lý Nguyên Hạo có ý muốn mượn hơi Triệu Phổ a.

Triệu Phổ thì lại thản nhiên cười một cái, “Ta làm sao lại đòi phân nửa Tây Hạ quốc thổ của vương gia được... Chuyện này không phải gọi người chê cười sao, bất quá nếu vương gia nằng nặc muốn dâng cho, ta cũng đành cam tâm tình nguyện tiếp nhận.”

“Ha ha.” Lý Nguyên Hạo ngoài miệng thì cười, tâm nói Triệu Phổ quả nhiên không phải có thể thu mua dễ dàng như vậy.

“Đúng rồi.” Triệu Phổ nói, “Ta rất tưởng niệm Bát vương gia, không biết, có thể gặp một chút hay không?”

“Nga... Chuyện này không vội.” Lý Nguyên Hạo lập tức đổi chủ đề, “Mấy ngày nữa là có thể gặp rồi, vương gia hảo, Cửu vương gia chớ quan tâm, ta đối đãi với ngài ấy như khách, không dám có một chút sơ suất nga!”

Triệu Phổ bất đắc dĩ, cũng chỉ hảo gật đầu, nhưng trong lòng nghĩ, Lý Nguyên Hạo a, tốt nhất lời người nói chính là thật, nếu như Bát vương thiếu một sợi tóc lão tử đào mồ tổ tiên nhà người!

Lý Nguyên Hạo tự mình dẫn Triệu Phổ và Công Tôn đến khu vực nghỉ ngơi, sau đó lại ngồi xuống hàn huyên vài câu, chợt nghe bên ngoài có người đến báo, vương tử Hồi Hột tộc tới, Lý Nguyên Hạo liền nói tiếng cáo từ, xoay người đi.

Triệu Phổ thấy hân đã đi, đứng trong viện khẽ híp mắt lại.

“Vương gia.” Hắc Ảnh đáp xuống bên cạnh Triệu Phổ, “Đã tản ra đi tìm rồi.”

Triệu Phổ gật đầu, nói, “Cẩn thận một chút!”

“Dạ!” Hắc Ảnh gật đầu, lóe lên biến mất.

Triệu Phổ nhìn xung quanh bốn phía, nhìn không được mà nhú mày, Lý Nguyên Hạo ngay cả một phục binh (quân mai phục nấp trong góc) đều không an bài, cũng không sai người giám thị mình, có thể thấy được hẳn không sợ mình đi lại lung tung... Nói cách khác, hẳn thật sự rất tự tin đối với việc giam giữ Bát vương.

Triệu Phổ nghĩ như thế nào đều cảm thấy có chút phiền táo, quay đầu lại, chỉ thấy Công Tôn so với mình càng phiền táo, tựa hồ nhìn cái chén cái ghế dựa cái ghế dài cũng thuận mắt như nhau.

Triệu Phổ đi tới, “Chuyện gì vậy thư ngốc?”

Công Tôn thở dài, “Không hiểu được, ta tâm thần không yên... Ta cách xa Tiểu Tứ Tử đã hai canh giờ rồi... Người đoán nó có bởi vì nhớ ta mà khóc nhè hay không a?”

“Ách...” Triệu Phổ dở khóc dở cười, Công Tôn lại nữa rồi...

.

Mà lúc này, trong quân doanh Tổng quân, đại trưởng của Bàng Cát.

Tiểu Tứ Tử vừa mới ngâm chân, thư thư phục phục đắp một tấm thảm nhỏ bằng da cừu, gối lên cái bụng của Thạch Đầu ngủ trưa, buổi trưa ăn ngon ăn no nga, lập tức buồn ngủ mà ngủ.

Bàng Cát ngồi bên cạnh, cầm trên tay một cây quạt cần cần dục dục giúp bé đuổi đi tất cả côn trùng nh

ỏ dám cả gan tới gần Tiểu Tứ Tử.

Cửa, các ảnh vệ lưu lại đều mục tròng khâu ngốc mà nhìn.

Phi Ảnh hỏi Đại Ảnh bên cạnh, “Bàng thái sư này là thật à?”

Đại Ảnh níu trưởng bông lắc đầu, “Không biết a... Thật hiền lành nga!”

...

Triệu Phổ và Công Tôn qua loa dùng xong cơm trưa, đợi kết quả thăm dò của ảnh vệ và Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, nhưng mọi người chậm trễ cũng không đến hồi báo, hai người trong lòng hiểu rõ, có thể thấy được hy vọng mong manh.

Chính lúc này, Tử Ảnh đột nhiên chạy đến, nói, “Vương gia, có người tới, nói muốn hẹn người đơn độc trò chuyện.”

Triệu Phổ nhíu mày, hỏi, “Ai a?”

“Hưng Bình công chúa.”

...

Triệu Phổ và Công Tôn liếc mắt nhìn nhau —— Đây không phải tức phụ tương lai của Lý Nguyên Hạo sao? Tại sao lại tới tìm mình?

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 133: Cật Thổ Thượng Hỏa, Yên Tri Phi Phúc... (Ghen Phát Cáu, Tri Kỷ Không Phải Phúc...)

Công Tôn nhúu mày, hỏi, “Như vậy không lo sao? Nàng ta là tức phụ tương lai của Lý Nguyên Hạo, ngày mai sẽ thành thân, hôm nay còn tới tìm người?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, nói, “Chuyện này... Người Liêu và người Tây Hạ quả thật không coi trọng những lễ nghi rườm rà như người Tống... Chắc là chỉ đến bắt chuyện một chút chẳng?”

Công Tôn nhướng mi một cái, “Thật không? Trước đây người không nhận thức nàng sao? Không phải nói cô nương của Liêu Hạ Tống tam địa đều xem người như tình nhân trong mộng sao?”

“Khụ khụ.” Triệu Phổ ho khan, cười với Công Tôn, “Thư ngọc, ghen a?”

“Mắc gì ta phải ghen?” Công Tôn nheo mắt lại lườm hằm, “Ta trở về phòng, người cùng nàng ta nói chuyện đi.” Nói xong, chạy ra phía sau, trước khi đi còn không quên híp mắt tàn bạo dặn dò, “Hảo hảo trò chuyện a.”

Triệu Phổ nhin cười, gật đầu với Tử Ảnh, “Để nàng ta vào đi.”

“Dạ!” Tử Ảnh chạy ra.

Chỉ chốc lát sau thì nghe được tiếng bước chân vang lên.

Công Tôn nghe thì có chút buồn bực, tâm nói, nữ tử Trung Nguyên, trừ phi mang quốc gỗ, nếu không thì bước chân sao có thể có động tĩnh lớn như vậy, vừa nghe hẳn là một người luyện võ... Hơn nữa tại sao không có tiếng ngọc bội lạnh lạnh?

Đang khó hiểu, chỉ thấy phía sau cửa đá, có một cô nương mặc phục sức Liêu quốc đi đến.

Triệu Phổ đảo mắt nhìn nàng, chỉ thấy cô nương này niên kỷ đại khái xấp xỉ hai mươi, trông không cao, vóc người cũng không phải rất nhỏ gầy, nhưng không béo chút nào, có thể thấy được chính là một người biết võ công. Loại vóc người thế này Triệu Phổ thường thấy, nhiều năm cưỡi ngựa luyện công rất dễ khiến nữ hài tử trở nên tráng kiện. Nhưng với Triệu Phổ mà nói, vóc người như vậy là tương đối hợp lý, nhiều nữ tử Trung Nguyên gầy gò cứ như thân cây, đi đường uốn éo như rắn, khiến hắn phát ngán.

Hưng Bình công chúa này rất mộc mạc, trên người không có nhiều trang sức.

Tính tế quan sát bộ dạng của Hưng Bình công chúa này, Triệu Phổ tự nhủ —— Thật đúng là bị Tử Ảnh nói trúng, Hưng Bình công chúa này không đẹp. Đương nhiên, cũng không phải đặc biệt xấu, bởi vì đại thể vương công quý tộc đều sẽ tỉ mỉ chọn lựa đẹp đôi, đáng vẻ tuyệt đối phải hợp nhau. Liêu quốc Tiêu thái hậu thì mạo mỹ vô song, đương nhiên... Nữ nhân này còn rất tài giỏi.

Hưng Bình công chúa này, da không đủ trắng, tóc cũng không phải rất đen bóng, màu nâu vàng, hơn nữa lông mày nhạt mà thưa thớt, mắt một mí con mắt cũng không lớn, mũi bình thường cộng thêm cái miệng rất bình thường... Nói như thế nào nhỉ, nói chung chính là loại hình bình thường đến không thể nào bình thường hơn. Phản chứng vô luận là nam nhân hay nữ nhân, vô luận từ góc độ nào tiến hành so sánh, Hưng Bình công chúa

này cũng không đẹp như Công Tôn và Triển Chiêu... Bạch Ngọc Đường thì càng khỏi nói.

Triệu Phổ quan sát một hồi, lập tức ý thức được cứ nhìn sừ nha đầu người ta như thế có chút không tốt, liền khẽ thi lễ, “Công chúa.”

Hưng Bình cười, hành lễ với Triệu Phổ, nói, “Vương gia quả nhiên quý nhân bậ rộn, không nhận ra Hưng Bình sao?”

Triệu Phổ sững sốt, tâm nói... Từng gặp sao?

Công Tôn ở trong phòng vịn mép cửa nghe ngóng, Giả Ảnh bên cạnh bồi y, chỉ thấy y híp mắt, sắc mặt cũng không dễ nhìn, cắn chặt răng như là muốn mắng chửi người, liền thay Triệu Phổ vuốt mồ hôi...

Triệu Phổ tuy rằng không nhớ rõ, nhưng Giả Ảnh nhớ, cô nương này từng xuất hiện trên con phố tại Hắc Sơn thành, tựa hồ là đến mua sách, bởi vì bị nhận ra là Liêu nữ, cho nên chương quỹ thư điểm không chịu bán cho nàng ta, còn thiếu chút nữa bị côn đồ trên đường đánh. Ngày đó Triệu Phổ cùng hân vừa lúc đi ngang qua, Triệu Phổ ra tay cứu nàng, còn răn dạy những bách tính có hành vi quá khích đó, nữ nhân này sau đó rời đi, Giả Ảnh liền chú ý tới... Thầm mến Triệu Phổ, khẳng định!

“Vương gia đã từng cứu mạng Hưng Bình.” Hưng Bình công chúa lại thi lễ với Triệu Phổ, “Bởi vì vẫn không có cơ hội nói lời cảm tạ với Cửu vương gia, cho nên hôm nay ta đến nơi này, ta đã nói với vương gia, cho nên sẽ không mang đến phiền phức cho Cửu vương gia.”

(đôi lúc Hưng Bình nói “vương gia” là chỉ Lý Nguyên Hạo)

“Nga...” Triệu Phổ gật đầu, cười cười, trong lòng vòng vo suy nghĩ, sao ta không hề nhớ ta đã cứu nha đầu kia ở đâu, tâm nói... Thật muốn cảm tạ ta? Dứt khoát người bảo Lý Nguyên Hạo tới lạy ta một cái đi?!

Đương nhiên, lời này Triệu Phổ không hảo nói ra miệng, đành giả vờ đã nhớ tới, lắc đầu, “Công chúa khách khí, không cần giữ trong lòng.”

Hưng Bình nhìn trái nhìn phải, cười hỏi, “Cửu vương gia, Hưng Bình có một chuyện không rõ, muốn nhờ vương gia hỗ trợ phá giải một phen.”

Triệu Phổ gật đầu, hỏi, “Công chúa, muốn hỏi gì?”

“Vương gia vì sao phải tới tham gia hôn yến?”

Triệu Phổ cười, “Bởi vì Lý Nguyên Hạo thỉnh a.”

Hưng Bình nhú mày lắc đầu, nói, “Cửu vương gia, theo ta được biết, quan hệ giữa Tây Hạ và Đại Tống rất căng thẳng, an toàn của ngài quan hệ đến an nguy Đại Tống, không sợ là Hồng Môn yến sao?”

Triệu Phổ nghe xong, khẽ nhú mày, nhìn nhìn Hưng Bình, xem nàng ta có điều gì muốn tiếp tục nói.

Hưng Bình công chúa cười, thấp giọng hỏi, “Vương gia, có phải bị uy hiếp, hoặc là có nhược điểm gì nằm trong tay Lý Nguyên Hạo?”

Công Tôn híp mắt lại, hỏi Giả Ảnh bên cạnh, “Bọn họ rất quen thuộc sao?”

Giả Ảnh vội lắc đầu, đem nguyên nhân hậu quả trước kia Triệu Phổ và Hưng Bình nhận thức đều nói một phen, Công Tôn nheo mắt lại vẻ mặt không thoải mái.

Giả Ảnh thì lại cười thầm, tâm nói, vương gia cuối cùng cũng hết khổ, Công Tôn đã biết ghen.

Triệu Phổ thấy Hưng Bình tựa hồ có mục đích mà đến, liền cười gật đầu, “Công chúa cũng rất thông minh.” Nói xong, đi tới một bên ngồi xuống.

Hưng Bình công chúa bước theo, ngồi đối diện Triệu Phổ, hỏi, “Vương gia... là nhược điểm gì? Hưng Bình có thể hỗ trợ hay không?”

Công Tôn ở trong phòng đập gối đầu, “Không biết xấu hổ*!”

(Từ này là tiếng địa phương của tỉnh An Huy, vì tiếng Việt không có từ nào đồng nghĩa nên ta dùng từ này, hơi dài nhưng diễn đạt đúng nghĩa của nó)

Giả Ảnh vội đối y, “Suýt!”

Triệu Phổ cười, “Công chúa, bất lợi đối với Triệu Phổ, tự nhiên chính là có lợi đối với Lý Nguyên Hạo, ngày mai người chính là vương phi, hiện tại hỏi ta những điều này, ổn chứ?”

Công Tôn phồng má lãnh tĩnh một chút, vịn mép cửa tiếp tục xem.

...

Bên trong quân doanh Đại Tổng, Tiểu Tứ Tử đột nhiên giật mình một cái, “Ngô!”

Bàng Cát ở bên cạnh bé đang buồn ngủ, liền cảm giác căng chân nhỏ bé của tiểu gia hỏa đập một cái... Đập một cước vào cái bụng lão. Khí lực thật ra không lớn, Bàng Cát xoa xoa bụng, tâm nói, nga, oa oa đang dài xương... Không biết, Tiểu Tứ Tử đang nằm mơ, trong mơ là Công Tôn cản rằng giờ thiêu hỏa côn (cây gậy châm lửa ở một đầu) đuổi đánh Triệu Phổ, bé đang cố gắng giúp đỡ Triệu Phổ.

Bàng Cát tiến tới nhìn, tâm nói thật đáng yêu nha... Vừa tiến tới, chợt thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên túm chặt cái đuôi của Thạch Đầu, “Cửu Cửu!”

“Chi chi!” Thạch Đầu bị bé túm đến nhảy dựng, chi chi kêu lên nhìn bé.

Cử động khê này của Thạch Đầu khiến Tiểu Tứ Tử tỉnh lại, chậm rãi mở mắt, nằm chờ ra.

Bàng Cát vội tiến lên, “Ai nha, Tiểu Tứ Tử, tỉnh a?”

Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm Bàng Cát một hồi, ít lâu sau mới xoay người nằm móng vuốt của Thạch Đầu tiếp tục ngủ, trong miệng lầm bầm một câu, “Phụ thân...”

Bàng Cát bên cạnh đấm ngực... Khả ái muốn chết! Lão thiên gia ban thưởng cho ta một tôn nhi đi! Muốn chết rồi!

.

Triệu Phổ nói xong, Hưng Bình chỉ là thản nhiên cười một cái, “Cửu vương gia, Hưng Bình tuy là một giới nữ lưu, nhưng cũng biết chút đại thể thiên hạ. Liêu, Tống, Hạ phải ở thế chân vạc, thiên hạ mới có thể thái bình, một ngày hai phương tranh chấp bị thương một phương, vậy một phương thắng tất nhiên thực lực tăng cao, đến lúc đó sẽ môi hở răng lạnh... Tất nhiên nguy hiểm cho một phương khác.”

Triệu Phổ nhú mày.

(Hạ là gọi tắt tên nước Tây Hạ do ngoại tộc thời đó thường dùng)

“Ta biết, vương gia muốn nhất thống thiên hạ, địch nhân lớn nhất không phải là Đại Tống, mà là Cửu vương gia người.” Hưng Bình công chúa nhẹ nhàng thở dài, “Ta đến hòa thân cũng bất quá là tạm thích ứng chi kế mà thôi, hiện nay nội bộ Liêu quốc đại loạn, căn bản không rảnh ngênh chiến, lúc này nếu Tống triều bị Hạ ngầm chiếm, vậy kế tiếp chính là Liêu quốc ta... Cho nên trước khi ta đến, thái hậu đã nói với ta, bảo ta vô luận thế nào cũng phải ngăn cản Hạ Tống giao chiến, bình an tiễn các người trở về —— Để lại Triệu Phổ, mới có thể lưu lại thái bình một thời!”

Giả Ảnh nói khề với Công Tôn, “Ai nha, Hưng Bình công chúa này rất có kiến thức a.”

“Giả vờ đó, có ý đồ khác!” Công Tôn liếc xéo hẳn.

Giả Ảnh vội im lặng, Công Tôn nghiêng răng vang ken két, hảo cho tên Triệu Phổ người a, người xem ánh mắt người nhìn Hưng Bình công chúa kia, trêu hoa ghẹo nguyệt, buổi tối xử người!

Triệu Phổ nghe được Hưng Bình nói, trong lòng quả thật cũng đã sớm có chuẩn bị, liệu định Liêu quốc lần này phái người đến hòa thân là có ý đồ khác, trong vạn người lại tiến cử một tôn thất chi nữ không đẹp, khẳng định có nguyên nhân... Thì ra nguyên nhân ở chỗ này a.

“Vương gia.” Hưng Bình lại hỏi, “Vương gia nếu như thuận tiện, nói cho Hưng Bình đã xảy ra chuyện gì, Hưng Bình nhất định dốc hết khả năng hỗ trợ!”

Triệu Phổ nghe xong, gật đầu, nói, “Công chúa thông minh như vậy, có một số việc, ta không nói nhưng chắc cũng có thể đoán được.”

Công Tôn lạnh lùng cười, tâm nói, Triệu Phổ gian thật a! Để công chúa đó tự mình suy nghĩ, nhất định không thốt ba chữ Bát vương gia ra khỏi miệng!

Hưng Bình khe khẽ thở dài, “Vương gia vẫn không tin được Hưng Bình?”

Công Tôn lại đập gối đầu một cước, “Giả vờ!”

Triệu Phổ đứng lên, “Ta cùng với Tiêu thái hậu từng có duyên gặp mặt, cũng từng trò chuyện một lần.”

“Thái hậu cũng là phi thường ngưỡng mộ vương gia.” Hưng Bình lập tức lắc đầu.

“Công chúa... Có một số việc, người tất nhiên rõ ràng.” Triệu Phổ chậm rãi nói, “Ta một mình đến đây, nhưng Lý Nguyên Hạo cũng không có cách nào nắm được ta.”

Hưng Bình gật đầu, “Đúng vậy.”

“Đối với ta, không có gì có thể đánh đồng với an nguy của Đại Tổng.” Triệu Phổ tiếp tục nói, “Dù ta có chết tại Tây Hạ, ta cũng đã làm tốt vạn toàn bài trí.”

Hưng Bình trầm mặc không nói.

Triệu Phổ đột nhiên đảo mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén, “Nhưng nếu như Lý Nguyên Hạo có gì sơ suất chọc giận ta, ta tất nhiên sẽ cùng Tây hạ binh hung tương kiến (xung đột vũ trang), lưỡng bại câu thương...”

Hưng Bình im lặng, Công Tôn ở trong phòng gật đầu, “Triệu Phổ giỏi lắm, có đầu óc!”

Giả Ảnh bên cạnh lắc đầu, Công Tôn có thể tại trước mặt Triệu Phổ khen hăn thì tốt rồi.

“Ý của vương gia là...”

Triệu Phổ nói, “Tuy rằng Liêu thái hậu thông minh tuyệt đỉnh địa vị tôn vinh, nhưng ta cũng không quá thích bàn chuyện với nữ nhân.”

Hưng Bình nhú mày.

“Nga, đừng hiểu lầm.” Triệu Phổ nhanh chóng khẽ khoát tay, “Bản thân ta đối với nữ nhân không có ý kiến, nhưng là nam nhân cùng nữ nhân bàn chuyện, dễ mắc lừa.”

Trên mặt Hưng Bình hơi đỏ lên.

“Nên biết, người chỉ cần giả vờ đáng thương, có chút nam tử khí khái tất nhiên sẽ nghe theo ý của người.” Triệu Phổ đứng lên, “Bây giờ thiên hạ thái bình, dựa theo thực lực sắp xếp, lần lượt là Tống, Tây Hạ, Liêu... Còn có một vài tiểu quốc xung quanh.”

Sắc mặt Hưng Bình đổi đổi, cúi đầu không nói.

“Liêu quốc nội loạn như rắn mất đầu, các nhà phân tranh hơn nửa trước đây cùng Đại Tống nhất dịch đã tổn thất thảm trọng, Lý Nguyên Hạo nếu như muốn tiêu diệt Liêu thì các người không hề có phần thắng. Hôm nay, Lý Nguyên Hạo có hai con đường, trước tiên tiêu diệt Liêu quốc, cùng Đại Tống ta giảng co, lại nhìn xem sau đó thế lực ai mạnh hơn. Hoặc là sẽ cùng Đại Tống ta liều mạng người sống ta chết, sau đó thực lực hai bên đều tổn hại hơn nửa, để Liêu quốc ngư ông đắc lợi.”

Hưng Bình lại cảm thấy mồ hôi tuôn ra như đứng dưới thái dương... Ý thức được mình có chút sơ suất. Trước khi đi, Tiêu thái hậu đã dặn dò trăm nghìn lần, nghìn vạn lần không được đi lừa Triệu Phổ hoặc là lôi kéo hắn. Chỉ là nàng vẫn cho rằng Triệu Phổ dũng mãnh có thừa mà trí mưu không đủ... Không ngờ lại rất đa mưu túc trí a.

Triệu Phổ nhìn nhìn Hưng Bình, nói tiếp, “Công chúa, lần này người tới hòa thân, một là vì ngăn chặn Tây Hạ, không cho hắn đánh Đại Liêu, hai là vì khơi mào tranh chấp giữa Tây Hạ và Đại Tống, để chúng ta cò tra tranh nhau, các người sau khi nghỉ ngơi lấy sức, thì ngư ông đắc lợi.”

“Chuyện là như thế đó!” Công Tôn nắm chặt nắm tay, “Nói hay lắm!”

Hưng Bình công chúa cười đến xấu hổ, “Vương gia... ngài suy nghĩ nhiều quá.”

Triệu Phổ lắc đầu, “Công chúa, người không ngờ ta lại đến, vì vậy người ý thức được, biện pháp tốt nhất để khơi mào chiến tranh Hạ Tổng, chính là hiện tại! Thông minh như người, tất nhiên đoán được trong đó có chút gút mắt, ta không ngại nói cho người, người đoán không sai... Chỉ bất quá, có một vài việc người khẳng định không không dự liệu được.”

Hưng Bình giương mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Ta muốn giết, là giết kẻ nào dám hại thân nhân của ta, mặc kệ hắn là ai, là bên nào, nếu ta muốn tiêu diệt Tây Hạ, tất nhiên trước đó sẽ diệt Liêu quốc, một người cũng đừng mơ chạy thoát!”

Hưng Bình vô thức rung mình một cái, lần đầu tiên cảm thấy Triệu Phổ người này thật đáng sợ, ban đầu khi hắn cứu mình, vẫn nghĩ hắn là một mãng phu rất trượng nghĩa, không ngờ lại có trí tuệ và mưu lược như vậy.

“Vương gia... đang đe dọa Hưng Bình?”

“Không dám.” Triệu Phổ lắc đầu, “Đúng rồi, Hưng Bình công chúa, không biết người chi trì vương tử nhà nào xưng đế?”

Hưng Bình sửng người, đột nhiên đứng lên hỏi, “Vương gia, ý ngài là...”

Triệu Phổ âm thầm cười nhạt, cô nương này tuy rằng thoát nhìn đơn thuần, nhưng làm người cũng không đơn thuần, tâm tư tinh tế không nói, còn rất có dã tâm.

“Công chúa, hiện nay người đến hòa thân, kỳ thực là một nước cờ thua, vô luận phương nào được chỗ tốt người cũng không nhận được kết quả tốt, còn có khả năng đưa tới họa sát thân!” Triệu Phổ thấp giọng nói, “Bất quá nếu công chúa có thể giúp đỡ ta một chuyện, đó là ta nợ công chúa một

phần nhân tình, phần nhân tình này, có thể sánh với bất luận nhân tình của bất luận Liêu quốc Tây Hạ bên nào, cũng đều đáng giá a!”

Hưng Bình ngây người, nhìn Triệu Phổ, “Vương gia nói có giữ lời không?”

“Nực cười.” Triệu Phổ nhướn mi một cái, nghiêm mặt nói, “Triệu Phổ ta nhất ngôn cửu đỉnh, trong lòng người biết rõ, ta không bức người, từ từ suy nghĩ.”

Hưng Bình suy nghĩ một chút, cân nhắc trong chốc lát, gật đầu, “Hảo! Nhưng ta có một điều kiện.”

“Ân.” Triệu Phổ nhìn nàng, chờ nàng nói điều kiện, phỏng chừng là bảo chứng nàng

an toàn đại loại thế.

Nhưng Hưng Bình trầm mặc một lúc lâu, ngược mắt nói, “Sau khi xong chuyện thái bình thịnh thế... Ta muốn vương gia nạp ta làm thiếp!”

“Khụ khụ...” Triệu Phổ thiếu chút nữa bị nước bọt của mình làm sặc chết, tâm nói... Ai nha ta với nha đầu người có cừu hận gì a, người không biết Công Tôn nhà ta ở bên trong a, vạn nhất nghe được (lờ như nghe được) thì sao?!

Triệu Phổ đây là lo lắng thừa, bởi vì Công Tôn không phải vạn nhất nghe được (nghe được một phần vạn), mà là hoàn toàn nghe được.

Giả Ảnh chỉ thấy gương mặt Công Tôn từ trắng chuyển xanh rồi biến thành đen, híp mắt cắn răng, tâm nói, xong, vương gia chết chắc rồi!

.

“Hắt xì...”

Tiểu Tứ Tử hắt xì một cái, trở mình, Bàng Cát bên cạnh nhẹ nhàng chọt chọt bé, “Tiểu Tứ Tử, rời giường đi, ngủ tiếp trời sẽ tối đó, thức dậy tiêu tiêu thực, ăn cơm tối ngủ tiếp.”

Nhưng lại thấy Tiểu Tứ Tử ôm đuôi Thạch Đầu lăn lăn, trong miệng lầm bầm, “Ai nha... Cừu Cừu người xong đời rồi!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 134: Tầm Hoa Tuyển Tác (Tìm Kiếm Đầu Mối)

Một lời nói này của Hưng Bình công chúa, thế nhưng lại đem Triệu Phổ đẩy vào trong hố, cách thật xa, Triệu Phổ cũng có thể cảm giác được ở trong phòng Công Tôn đang phát ra một tia hàn ý, tâm nói —— Lần này tiêu thật rồi!

Công Tôn nghiêng răng ken két, Triệu Phổ, người dám trêu hoa ghẹo nguyệt!

Giả Ảnh vội khuyên Công Tôn, “Tiên sinh, xin bớt giận, vương gia cũng không phải cố ý a.”

Công Tôn híp mắt không lên tiếng, trong óc lại hiện ra một ý niệm —— Triệu Phổ, người chết chắc rồi! Lần này không ai cứu được người đâu!

“Vương phi đừng nói đùa.” Triệu Phổ vội nhắc nhở thân phận của Hưng Bình, “Triệu Phổ đã có sở ái, đời này sẽ không cùng người khác có bất luận quan hệ gì.”

Công Tôn nguyên bản đang thở phì phì, bất quá nghe được Triệu Phổ nói coi như rất tình chân ý thiết, cơn tức hơi tiêu đi một chút... Coi như người thức thời!

Hưng Bình công chúa tuy rằng thẳng thắn, nhưng dù sao cũng là một nữ nhân, chính mình da mặt dày nói ra lại bị đối phương trực tiếp từ chối, thực sự có chút không nhịn được. Nàng vội đứng lên, nói, “Đã như vậy, ta cũng

không miễn cưỡng, thỉnh vương gia nhớ kỹ chuyện hôm nay đáp ứng Hưng Bình.”

Triệu Phổ thấy nàng ta tựa hồ then quá hóa giận, cũng chưa từng xử lý loại tình huống này, liền gật đầu, “Ân... Hảo.”

Hưng Bình liền xoay người đi, trước khi đi còn nói, “Nếu có gì tiến triển, ta sẽ đứng lúc thông tri vương gia.” Nói xong, chạy mất.

Chờ người đi, một lúc lâu Triệu Phổ mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đuổi đi được, may là Hưng Bình công chúa này không có càn quấy, nháo ra cái gì nhiễu loạn, hai, ai bảo mình quá suất làm gì. Đang đắc ý, quay đầu lại, cả kinh.

Chỉ thấy cửa phòng phía sau khép hờ, sau mép cửa hiện ra khuôn mặt âm trầm của Công Tôn, sắc mặt đỏ kinh khủng u, ánh mắt kia u oán u... khí tràng kia đáng sợ nga.

Triệu Phổ vội nuốt ngụm nước bọt, cười chạy tới nói, “Ai, thân thân a, chuyện này không liên quan ta.”

Công Tôn vừa nghe hai chữ thân thân nóng bỏng đã giật mình một cái, liếc tới nỗi thấy toàn trắng, “Ai là thân thân của ngươi?!”

“Khụ khụ.” Triệu Phổ vươn tay túm túm tay áo y nhanh mồm dễ dàng, “Ta đây không phải là không có cách nào sao, ngươi cũng thấy rồi đó, chuyện không liên quan tới ta a, ta là vô tội! Ta cũng cự tuyệt nàng ta rồi, người ta dù sao cũng là tức phụ của Lý Nguyên Hạo mà, đừng ghen hệt a.”

Công Tôn liếc xéo hằm, “Nói bậy.”

Triệu Phổ hắc hắc cười, chen vào trong cửa, “Thân thân, cho ta đi vào.”

“Người có biết xấu hổ không a.” Công Tôn thấy hắc cốt nhả thực sự rất đáng giận.

Triệu Phổ hùng hồn vỗ ngực một cái, “Vì người, ta không biết xấu hổ đều quen quá rồi, không kém lần này!”

“Người...”

Triệu Phổ đùa giỡn vô lại một chút, Công Tôn làm gì đâu lại hắc a, bị hắc chen vào, Giả Ảnh nhanh chân chạy ra, tiện thể đóng cửa cho hắc.

Tử Ảnh ghé sát vào, “Ai, sao rồi?”

Giả Ảnh nhún nhún vai, “Như cũ... Lại nói, nguyên soái càng ngày càng không biết xấu hổ!”

...

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy Thanh Ảnh trên đỉnh đáp xuống, hạ giọng nói với hai người, “Ai.”

“Thế nào?” Hai người nhanh chóng hỏi, đồng thời, Triệu Phổ cũng mở cửa.

Thanh Ảnh nhướng mi với mọi người một cái, trước tiên tiến vào trong phòng, Tử Ảnh đứng thủ ngoài cửa, đóng đại môn.

“Vương gia.” Thanh Ảnh thấp giọng nói, “Có đầu mối rồi.”

“Nga?!” Triệu Phổ và Công Tôn đều nhẹ run lên, đây là lần đầu tiên nghe được có đầu mối trong khoảng thời gian này, thật sự khiến người vui mừng khôn xiết.

“Bát vương gia ở đâu?” Triệu Phổ đã sớm nôn nóng.

“Phía tây hoàng cung có một khu nhà hoang phế, giống như lãnh cung.” Thanh Ảnh thuật lại, “Nơi đó, nóc nhà hơi cổ quái.”

“Nóc nhà?” Công Tôn khẽ nhú mày.

“Ân! Là Bạch ngũ gia nói không thích hợp!” Thanh Ảnh nói, lấy ra một bản vẽ đưa tới cho Công Tôn, “Đây là Bạch ngũ gia dựa theo bố cục mà vẽ, bảo ngài nhìn xem.”

Công Tôn cầm lấy bản vẽ nhìn một chút, khẽ nhú mày, “Khu nhà này... Tại sao xà nhà là đường cong?”

“Gia công không tốt sao?” Triệu Phổ nhướng mi.

“Không thể nào.” Công Tôn lắc đầu, “Đây chính là vương cung a!”

Triệu Phổ ngăn người, hỏi, “Đó là...”

“Lòng đất bị đào rỗng!” Công Tôn nghiêm túc nói, “Giống như trước đây chúng ta hoài nghi, vương gia có thể bị giấu trong huyết động ngầm!”

“Có tìm được cửa vào không?” Công Tôn hỏi Thanh Ảnh.

Thanh Ảnh nhẹ nhàng lắc đầu, “Triển đại nhân và Bạch ngũ gia bọn họ chia nhau theo dõi khu đó và trừ phòng.”

“Như thế, dù sao cũng phải cho người đưa cơm!” Giả Ảnh gật đầu.

“Tốt lắm!” Triệu Phổ trong đầu cũng kích động, “Đêm nay sẽ bày tiệc rượu, các người đều hảo hảo theo dõi, tốt nhất là hãy xác định vị trí của Bát vương. Ngày mai Lý Nguyên Hạo sẽ thành hôn, tất nhiên lực chú ý của mọi người đều đặt trong chính viện hoàng cung. Chúng ta hảo thừa loạn cứu ra Bát vương! Đến lúc đó cùng nhau rút lui, chỉ cần Bát vương không ở trong tay Lý Nguyên Hạo, hãn thành thân với ai lão tử đều lười quản!”

“Dạ!” Bọn Giả Ảnh đều phân công nhau làm việc, Công Tôn và Triệu Phổ tuy cũng rất sốt ruột, nhưng dù sao bọn họ còn phải ở nơi này cùng Lý Nguyên Hạo xướng hí, không đi được, đành chờ nhóm Bạch Ngọc Đường, có thể sớm tìm ra Bát vương!

.

Buông Triệu Phổ và Công Tôn chờ đợi tin tức không đề cập tới, lại nói đến Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Các ảnh vệ phân công nhau tìm kiếm đầu mối và theo dõi, mà hai người này thì lưu lại tại Chiêu Phúc cung hoang vắng nhất của hậu viện vương cung.

Triển Chiêu nhìn nhìn, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Khu nhà này hầu như toàn bộ đều trũng xuống dưới.”

“Phía dưới hẳn là có xà ngang.” Bạch Ngọc Đường khẽ cong khóe môi, “Người nói, Lý Nguyên Hạo vì sao không hảo hảo tu sửa lại hoàng cung của hắn?”

Triển Chiêu nghe xong, lạnh lùng cười, “Một là có thể hắn không có tiền.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Hai?”

“Hai sao... Hắn căn bản không thèm để ý tòa hoàng cung này... Muốn tòa tốt hơn.” Triển Chiêu nói, tìm kiếm xung quanh, hỏi, “Nơi trũng xuống nhất, nhìn có vẻ không phải là cửa ra, cửa ra phỏng chừng đều nhếch lên trên một tí? Bởi vì có đại lượng cây cột cố định, nếu bị sập là tiêu.”

“Có lý.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, từ trong túi móc móc ra một viên mặc ngọc phi hoàng thạch tròn vo. Đi tới một bên, thả lên mặt đất... phi hoàng thạch quay tròn lăn về hướng Đông.

Bạch Ngọc Đường thu hồi hạt châu, nói với Triển Chiêu, “Đến phía tây xem đi?”

Triển Chiêu cầm qua hạt châu của hắn, hỏi, “Đây là nguyên lý gì?”

“Nói một cách dễ hiểu là đi theo hướng chảy của mạch nước ngầm.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nhị ca đã dạy ta, đào hầm, đặc biệt là đào huyết động ngầm, nhất định phải dựa theo hướng chảy của mạch nước ngầm, nếu làm không đúng, rất dễ gặp chuyện.”

“Nga... Nói như vậy, cửa ra là ở phương hướng ngược lại.”

“Người cũng từng thấy Thạch Đầu đào hang đó.” Bạch Ngọc Đường nói, “Trảo ly đều có thiên tính cao, trời sinh đã biết đào hang.”

Triển Chiêu gật đầu, nghĩ rất có đạo lý, cùng Bạch Ngọc Đường đi tới phía Tây tìm kiếm.

.

Trong quân doanh Tổng quân.

“Thạch Đầu!”

Tiểu Tứ Tử túm vạt áo thật dài, chạy chậm tại phụ cận đại trường của Bàng thái sư kêu lên, “Thạch Đầu, mau đi ra, ăn cơm!”

...

“Tiểu Tứ Tử, tìm cái gì đó?” Hạ Nhất Hàng đi tới, hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Thạch Đầu, nha, lại đào hang nữa!” Tiểu Tứ Tử nói, đột nhiên nghe được doanh trưởng quân doanh bên cạnh “Oanh” một tiếng.

Hạ Nhất Hàng cả kinh, vội ôm Tiểu Tứ Tử thối lui sang một bên, người trong những doanh trường khác cũng đều đi ra nhìn.

Chỉ thấy quân trưởng bên cạnh toàn bộ đổ sụp, binh sĩ bên trong thật vất vả bò ra, bụi đầy một thân, chửi má nó, “Con mẹ nó ai làm a?!”

Đi ra rồi, mới nhìn thấy Hạ Nhất Hàng đang ôm Tiểu Tứ Tử đứng trước cửa, vội hành lễ, “Ai nha, phó tướng! Tiểu vương gia!”

Đang nói, chỉ thấy trên mặt đất dần lên... Đất mở ra một lỗ hồng, sau đó “Rào” một tiếng, một đoàn mao cầu mập mạp chạy ra, nhảy tới bên cạnh Hạ Nhất Hàng, lắc lắc lông mao, vẫy cho Hạ Nhất Hàng một thân bùn đất.

“Ai nha.” Hạ Nhất Hàng vội buông Tiểu Tứ Tử xuống, phúi bụi đất trên người.

Mà đoàn mao cầu xám kia cũng đã biến thành màu trắng, tiến tới cõ Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử tóm đuôi nó, vỗ mông nó hai cái, “Thạch Đầu người lại gây rắc rối!”

“Chi chi!” Thạch Đầu chi chi kêu hai tiếng, dáng vẻ lắc đầu vẫy đuôi tựa hồ rất khoái hoạt, quả nhiên tiểu động vật mới vài tuổi đại thể đều là trời sinh tính tình bướng bỉnh.

Tiểu Tứ Tử có chút xấu hổ tóm Thạch Đầu sang một bên, xin lỗi những thúc thúc bá bá mình đầy bụi đất kia, mọi người làm gì có thể giận bé được a, vội nói không sao.

Tiểu Tứ Tử mang theo Thạch Đầu trở về, nhìn nhìn Thạch Đầu đã lớn hơn mình rất nhiều, vượt qua cả một tiểu mã câu, chột chột tai nó, “Không được hồ nháo! Phụ thân và Cửu Cửu không ở, không được gây rắc rối.”

Thạch Đầu lắc lắc cái đuôi ngắn ngủn, tiến tới huých vào cái mông Tiểu Tứ Tử một chút.

“Ai nha.” Tiểu Tứ Tử vỗ nó, “Người đáng ghét.”

Thạch Đầu lại nhẹ nhàng huých vào bé vài cái.

Tiểu Tứ Tử không quá minh bạch, híp mắt nhìn nó.

Thạch Đầu tại bên cạnh bé nằm sấp xuống, vẫy vẫy đuôi nhìn sau lưng mình, như vậy là muốn Tiểu Tứ Tử ngồi lên trên.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, hỏi, “Người muốn cõng ta nha?”

“Chi chi.” Thạch Đầu kêu to vài tiếng, ý bảo bé leo lên!

Tiểu Tứ Tử cân nhắc một chút, gật đầu, sai bước trèo lên, vừa ngồi yên, túm lấy túm lông dày sau lưng Thạch Đầu, đột nhiên Thạch Đầu lúi lên, sau đó lao đi băng băng.

“Nha...” Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Thạch Đầu, liền cảm thấy bên tai có tiếng gió thổi vù vù, hơn nữa Thạch Đầu còn không chỉ chạy ở đất bằng, vù vù lúi lên trướng bông rồi lại lúi xuống, vượt nóc băng tường.

Tiểu Tứ Tử vui vẻ liên tục kêu lên, động tĩnh này làm cho Bàng thái sư giật mình, đi ra nhìn một cái, cả kinh máu đều lạnh, vội hô to, “Ai nha, Tiểu Tứ Tử a! Mau, đừng ngã người tới cứu cho ta nha!”

Hạ Nhất Hàng vội mang người đuổi theo, Thạch Đầu đơn giản cõng Tiểu Tứ Tử cùng mọi người chơi trò trốn tìm, mắt thấy bị vây khốn, Thạch Đầu đột nhiên “Bá bá bá” vài cái bắt đầu liều mạng bào đất...

Trong nháy mắt cát bay đá chạy.

Mọi người liên cảm giác trước mặt không ngừng có cát đá bay tới, vẩy đầy mặt mũi tóc tai, chỉ thấy trên mặt đất đã có một cái hố... định đi qua, đã thấy bùn đất vẩy quanh... hố bị lấp lại rồi.

“A?” Mọi người hai mặt nhìn nhau... Đi đâu vậy?!

Bàng Cát gấp đến độ không biết nên làm thế nào cho phải, hạ lệnh mọi người mau đi tìm

Mọi người lật tung cả quân doanh, cũng không thấy Tiểu Tứ Tử và Thạch Đầu.

“Xong xong.” Bàng Cát giơ chân liên tục nhảy lên, vội vã tập hợp quân tướng chuẩn bị mời tổ chức một hội nghị để toàn bộ quân doanh tìm Tiểu Tứ Tử.

Nhưng vừa mới vào cửa doanh, liền cảm thấy dưới chân sụp xuống, hơn phân nửa thân thể rơi xuống, bị kẹt dưới đất.

“Ai u chuyện gì vậy a!” Bàng Cát ngược mắt, choáng váng, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang ở bên cạnh đứng phúi xiêm y, trên xiêm y đều là bùn đất, Thạch Đầu ở một bên vẩy lông mao, dưới đất là một cái hố rất to.

“Tiểu Đỗ Tử, người đã về rồi.” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Thạch Đầu thật là lợi hại nga.”

Bàng Cát ngơ ngác nhìn một lúc lâu, mới nhớ tới, “Người a! Người tới cứu ta!”

Một hồi hỗn loạn nho nhỏ trong quân doanh rất nhanh dẹp yên, mà Thạch Đầu từ nay về sau thì cả ngày công Tiểu Tứ Tử chạy tới chạy lui, chính thức từ sủng vật thăng lên làm vật cưng.

.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu theo địa thế mà đi, tới ngoại vi Chiêu Phúc cung, phát hiện ở đó có một nơi bị bỏ hoang, tòa nhà không giống tòa nhà, bãi sắn không giống bãi sắn... Giống như một bãi tha ma, có nhiều mộ bia dựng lung tung.

“Trong hoàng cung sao lại có loại địa phương này?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhún nhún vai, lắc đầu, ý bảo đi tới xem.

Hai người đi tới phía trước, nhìn kỹ bi văn (chữ khắc trên bia) trên mộ bia... Chỉ thấy đều là văn tự Tây Hạ, không biết là viết cái gì.

“Có nhận được chữ không?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Để Công Tôn đến liếc nhìn đại khái có thể minh bạch.”

“Chúng ta chép lại, một hồi đi hỏi.” Triển Chiêu lấy ra tiền giấy chép lại, Bạch Ngọc Đường thì lại nhìn nhìn xung quanh, chỉ thấy tại mộ bia ở khu vực sát ngoài rìa, có một tảng đá phiếm đỏ, bên trên khắc một chữ “Cấm” thật to.

“Vì sao lại là chữ Hán.” Bạch Ngọc Đường không giải thích được.

Triển Chiêu cũng lắc đầu, “Nơi này là cấm địa sao?”

“Chẳng lẽ là chôn Tây Hạ hoàng thất?” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, lắc đầu, “Không thể nào...”

Đang suy nghĩ, chợt nghe có tiếng bước chân, hai người trao đổi ánh mắt vội vàng chợt lóe trốn ở xa xa.

Chỉ chốc lát sau thì thấy có một tiểu nha đầu xách theo một cái giỏ vội vã chạy tới, đến trước một ngôi mộ, quỳ xuống, đặt một cái bánh màn thầu

và vài thứ hoa quả ở nơi đó, thấp giọng nói, “Vương phi, vương gia ngày mai lại muốn thú phi nữa, ngài dưới tuổi vàng có biết, để những yêu tinh hại người này đều chết đi!” Nói xong, liền quỳ lạy, sau đó miệng lẩm bẩm, tựa hồ đang thi chú ngữ nào đó.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ... Xem ra, nơi này là nơi sở táng phi tử bị biếm lãnh cung hoặc không được sủng... Chỉ là những người này phạm lỗi sai gì? Vì sao không dựa theo nghi thức mai táng vương phi, mà là loạn táng tại nơi hoang dã này?

Bạch Ngọc Đường đang suy nghĩ, chỉ thấy bên cạnh, Triển Chiêu thò tay vào lòng móc ra một miếng vải đen, bịt kín mặt mình, cời áo khoác, biến thành một hắc y nhân bịt mặt.

“Người... muốn làm gì?” Bạch Ngọc Đường có chút không rõ.

Triển Chiêu nhướn mi một cái, “Làm gì? Chúng ta đi hỏi! Đoán mò cũng không ra, nói không chừng có thể có chút đầu mối!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 135: Đại Nháo Hôn Yến Cứu Bát Vương (Đại Náo Tiệc Cưới Cứu Bát Vương)

Triển Chiêu sau khi giả trang thành người bịt mặt, cũng tiện thể đưa cho Bạch Ngọc Đường một mảnh khăn.

Bạch Ngọc Đường tiếp nhận vừa nhìn, chỉ thấy là một mảnh lụa trắng... Có chút dở khóc dở cười nhìn hẩn. Triển Chiêu mũi và miệng đều bị che khuất, chỉ lộ ra đôi mắt cười đến loan loan, “Thế nào?! Hắc bạch song sát!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, dùng lụa trắng che miệng mũi, cùng Triển Chiêu thi triển khinh công, thoáng cái nhảy đến phía sau cung nữ kia.

Cung nữ nguyên bản đã nơm nớp lo sợ, bỗng nhiên nghe được phía sau có tiếng gió thổi phần phật, nhìn lại, thật nguy hiểm suýt nữa là tắt thở, hít sâu một hơi mới nghĩ đến việc hô lên, “Cứu...”

Triển Chiêu nhanh chóng che miệng nàng ta lại, Bạch Ngọc Đường điểm huyết đạo của nàng.

Hai người đều là đại hiệp khách danh môn chính phái, lần đầu tiên làm việc này, nhìn bốn phía xung quanh một chút, giống như đi ăn trộm, tâm nói, may mà che mặt.

Chế phục người xong, hai người liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường nường mi nhìn Triển Chiêu —— Người tới đi!

Triển Chiêu không có cách nào, đành xụ mặt giả vờ hung ác hỏi nha hoàn nọ, “Người đừng kêu loạn, chúng ta là hắc bạch vô thường! Ở đây mang cô hồn dã quỷ quay về dương gian, nếu người kêu loạn, chúng ta sẽ đưa người tới a tì địa ngục!”

“Không nên, đại tiên tha mạng a!” Tiểu nha hoàn vội lắc đầu, Bạch Ngọc Đường giải khai huyết đạo của nàng, nàng bắt đầu đập đầu, bất đắc dĩ, Bạch Ngọc Đường lại điểm huyết đạo của nàng.

Nha hoàn nọ ở trong cung đã lâu, tới bây giờ chưa từng thấy qua việc đời, thấy hắc bạch vô thường này cực kỳ lợi hại, dĩ nhiên có pháp thuật cường đại như vậy, điểm một cái, mình đã bị Định Thân pháp định trụ không thể động đậy, quả nhiên là thần tiên.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Chúng ta đi ngang qua đây, thấy nơi này oán khí đặc biệt nặng, muốn đến để độ oan hồn, nơi này chôn những ai a?”

Tiểu nha đầu vừa nghe, ô ô ô khóc lên, nói, “Nhị vị đại tiên, chôn ở đây đều là các lịch đại nương nương, cung nữ mất đi...”

“Nương nương vì sao không táng trong hoàng lăng, mà lại phải táng ở nơi này?” Bạch Ngọc Đường thắc mắc.

“Những người này đều là bị biếm, bị biếm lãnh cung hoặc ban chết.” Tiểu nha đầu xoa xoa nước mắt, “Bằng không chính là tử nữ người Hán, không được nhập Tây Hạ vương lăng.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều nhíu mày, đám vương thất Tây Hạ này thực sự đáng khinh bỉ.

“Vì sao người lại đến đây bái tế?” Triển Chiêu có chút khó hiểu.

“Là bởi vì nương nương nhà ta đã mất hơn nửa năm.” Tiểu nha đầu nhỏ giọng nói, “Mấy ngày nay đột nhiên hoàn dương hồi hồn, ta cho rằng nàng là bởi vì vương gia muốn tuyển phi, cho nên phần hận chạy tới tác quái, liền lén lấy sinh thần bát tự (ngày sinh tháng đẻ) của những tân nương nương kia, muốn để nàng oan có đầu nợ có chủ, tìm những hồ ly tinh kia báo thù.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, tâm nói —— Thật sự muốn oan có đầu nợ có chủ, cũng không nên tìm những nương nương kia, mà nên tìm vương gia Lý Nguyên Hạo của các người!

“Người nói nương nương nhà người hoàn dương? Có bằng chứng gì không?”

“Ta nhìn thấy!” Tiểu nha đầu vỗ ngực lấy can đảm nói, “Buổi tối có ma trời, còn có quỷ ảnh!”

“Nga?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lấy làm kinh hãi, hỏi nàng, “Quỷ ảnh nọ đang làm gì?”

“Ta nhìn thấy a... Một phần bị đẩy ra, sau đó có người bò ra, còn có ánh lửa ma trời yếu ớt... Thật dọa người, ngài nói, ở đây nhiều vong hồn phi tử như vậy, không phải là hoàn hồn sao... Từng nghe nói tá thi hoàn hồn, giờ coi như thấy tận mắt rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe lời vô căn cứ đó nhưng không hề cười, trái lại là tinh thần hơi chấn động —— Có người từ trong mộ phần đi ra, không thể nào là yêu ma quỷ quái, nói như vậy, chẳng lẽ trong mộ bia có cơ quan, có người bò ra, lúc đi ra vừa lúc bị tiểu nha đầu này nhìn thấy, cho nên hiểu lầm có chuyện ma quái?

Hai người trao đổi ánh mắt một chút, Bạch Ngọc Đường hỏi nha hoàn nọ, “Khối đá bên kia, viết một chữ “Cấm”, là có ý gì?”

Nha hoàn nhìn thoáng qua, nói, “Nga... Là để mọi người thấy, không được tiến vào nơi này, một bên là chữ Hán, bên kia là chữ Tây Hạ.” Nói, nàng giơ một ngón tay chỉ hướng ngược lại, chỉ thấy quả nhiên nơi đó cũng có một khối đá, bên trên viết một văn tự Tây Hạ, vừa này bọn họ không chú ý nhìn, cho nên bỏ qua.

Triển Chiêu gật đầu, khom lưng nói với tiểu nha hoàn, “Chúng ta thả người đi cũng được, nhưng người không được tiết lộ thiên cơ!”

“Thiên cơ?” Tiểu nha hoàn vạn phần khẩn trương, vội lắc đầu, “Ta không dám.”

“Chúng ta phải dẫn nữ quý hoàn hồn kia đi, nếu người nói ra, nữ quý không đi được, thì sẽ quần quýt lấy người, biết chưa?” Triển Chiêu

lại bổ sung một câu.

Tiểu nha hoàn sợ đến sắc mặt đều trắng, vội gật đầu, “Ta đã biết, ta tuyệt đối không dám nói, hai vị đại tiên thả ta đi!”

Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường giải khai huyết đạo của nàng, tiểu nha hoàn thấp thỏm bỏ chạy.

Chờ người đi, hai người lại chia ra trái phải, bắt đầu nhẹ nhàng đẩy những tấm bia đá kia... Đẩy từng tòa từng tòa...

Rốt cuộc, tòa ở trung gian được đẩy ra, chỉ nghe dưới nền đất truyền đến một tiếng “Cụp”.

Triển Chiêu ngoắc gọi Bạch Ngọc Đường đi qua, theo hắc vừa buông tay, tấm bia đá nhẹ nhàng bật lên, phía dưới lộ ra một địa đạo đủ cho một người tiến vào.

Trong nháy mắt, trước mắt hai người sáng ngời, Bạch Ngọc Đường nghiêng tai nghe ngóng bên dưới, ngược mắt đối Triển Chiêu gật đầu, “Phía dưới có động tĩnh!”

Triển Chiêu cũng nghe được, “Rất xa, huyết động phía dưới hẳn là rất lớn.”

“Còn có tiếng nước.” Bạch Ngọc Đường vươn tay lấy ra mồi lửa, “Phía dưới hẳn là có mạch nước ngầm.”

Triển Chiêu muốn đi xuống trước, Bạch Ngọc Đường kéo hẳn, “Ta đến.”

“Không phải cũng như nhau sao.” Triển Chiêu lầm bầm một câu, Bạch Ngọc Đường cười, “Lần trước là người trước, cho nên lần này đến phiên ta.”

(em không muốn nghe anh nói câu này khi hành phòng đâu nhé ><)

Triển Chiêu tựa hồ có chút lo lắng, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, “Con mèo nhà người tổng cộng chui qua bao nhiêu cái hầm rồi? Trên Hầm Không đảo ta nơi nơi đều là hầm!”

Triển Chiêu không phản đối nữa, đành nhường Bạch Ngọc Đường đi vào trước, không quên dặn, “Người cẩn thận a!” (phu quân đi đường cẩn thận a)

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hẳn, ánh mắt tựa hồ có chút ý vị sâu xa, bất quá hai người cũng không kịp tỉ mỉ truy cứu, trước sau tiến vào địa đạo.

Địa đạo này không tính là rất rộng, nhưng đủ để dung nạp hai người.

Khi Hắc Ảnh chạy tới, hai người đã tiến vào, hẳn cũng vội đi theo, để Bạch Ảnh một mình thủ tại cửa động.

Địa đạo rất nhanh đã xuất hiện một huyệt động rộng lớn, phía dưới có nước, một bên có bờ, nếu nói là địa động, còn không bằng nói là một hang động thiên nhiên hình thành.

Triển Chiêu theo Bạch Ngọc Đường xuống dưới, vô thanh vô tức đáp xuống bên bờ, chỉ thấy Hắc Ảnh cũng xuống tới, móc ra mỗi lửa chiếu sáng.

Ba người đi vào trong, Hắc Ảnh nghiêng tai nghe ngóng, “Có người nói chuyện.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nghe được, nhanh chóng phóng nhẹ tiếng bước chân, cùng nhau theo tiếng nói đi tới.

Khi đến nơi có thể nghe thanh âm rõ hơn, ba người đều dập tắt mỗi lửa, mò theo bóng đêm đi tới, rất nhanh, thanh âm càng lúc càng rõ ràng, hơn nữa... Từ chỗ sâu trong hang động, có tia sáng chiếu ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nghe được những người đó nói đều là ngôn ngữ Tây Hạ, xì xà xì xào.

Hắc Ảnh nhiều năm cùng người Tây Hạ giao tiếp, nghe hiểu được lời bọn họ nói, chợt nghe được hai người Tây Hạ đang nói chuyện phiếm, đại thể là nói lần này vương gia có thể thắng Triệu Phổ gì đó.

Hắc Ảnh nhú mày, đám người Tây Hạ này sao lại tự tin như vậy chứ.

Để tránh đả thảo kinh xà, vả lại trước tiên chỉ cần thăm dò, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều rất giỏi khinh công, hai người thi triển khinh công, dán sát vào đỉnh động, giống như thằn lằn chậm rãi đi tới trước.

Tới vị trí cửa động nhìn vào trong, cảnh tượng trong động rõ ràng lên.

Bên trong là một gian phòng vuông vức, bốn phía đều là đuốc, ánh sáng hân ám, mà chính giữa có một lồng sắt, bên trong có giường chiếu, trên giường có một người đang nằm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt thấy thì vừa mừng vừa sợ... Người nọ là ai? Không phải ai khác, chính là người bị bắt mất tích nhiều ngày, Bát vương gia.

Chỉ thấy Bát vương gia sắc mặt xám xịt, hai mắt nhắm nghiền mê man.

Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt nói với Triển Chiêu —— Không đúng, giống như trúng độc!

Triển Chiêu cũng nhíu mày —— Phải để tiên sinh nhìn một cái, bây giờ cứu người hay đợi lát nữa?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu —— Không nên đả thảo kinh xà đúng không?!

Triển Chiêu ngẫm hiểu, hai người thi triển khinh công về tới vị trí ban đầu, túm túm Hắc Ảnh đi ra cửa động.

.

Lưu lại vài ảnh vệ mai phục trong bóng tối không đề cập tới, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vội vã về tới đại viện của Triệu Phổ và Công Tôn, nói lại phát hiện ngày hôm nay.

Triệu Phổ vừa nghe tìm được Bát vương gia rồi, liền một khắc cũng không ngồi yên, muốn mau chân đến xem, mọi người khuyên can —— Không nên đả thảo kinh xà! Thành hay không thành, chỉ xem ngay thời điểm này thôi, dù sao, hiện tại cũng không phải thời cơ tốt nhất để cứu người!

Triệu Phổ dễ dàng khiến cho bản thân bình tĩnh lại, cùng mọi người thương lượng đối sách.

“Thời cơ cứu người tốt nhất, hẳn là tối nay.” Công Tôn nói, “Đêm nay tốt nhất là tìm cách làm cho tửu yến của Lý Nguyên Hạo huyền ảo đến gà chó không yên, để hắn sút đầu mẻ trán không thể nào phân tâm... Tới sau nửa đêm, mọi người vội vàng chuẩn bị hôn yến ngày mai thì chúng ta đi cứu người, sau đó ta và Triệu Phổ trở về đánh lạc hướng sự chú ý của Lý Nguyên Hạo

o, các người nhân cơ hội mang theo vương gia ra khỏi thành, chúng ta lại nhân cơ hội trốn... Như vậy mới là vạn toàn chi sách!”

Tất cả mọi người nghĩ biện pháp này của Công Tôn có thể thực hiện.

“Chúng ta thay đổi một vài đề tài thú vị đi.” Công Tôn thấy mọi người đều rất khẩn trương, bèn nói, “Đêm nay làm sao gây rắc rối cho Lý Nguyên Hạo? Mới có thể khiến hắn được này mất khác, luống cuống tay chân?”

“Dứt khoát hỏa thiêu hoàng cung của hắn đi, vậy phỏng chừng hắn liền nghỉ thở!” Tử Ảnh rất có bất mãn mà nói.

Triệu Phổ gật đầu, “Chiêu này hay! Sớm muộn gì cũng phải phóng một ngọn lửa!”

Công Tôn vỗ vỗ ngực Triệu Phổ, để hắn tiêu tiêu khí, Triệu Phổ được Công Tôn vỗ hai cái, cũng coi như thuận khí rồi, liền im lặng không nói.

“Bằng không như vậy đi?” Bạch Ngọc Đường tựa hồ có chủ ý, “Lý Nguyên Hạo lần này mời đến đều là vương tử hoàng tôn của các nước, thân phận tôn quý, tuy rằng Tây Hạ thực lực hùng hậu không sợ đắc tội một hai người, nhưng cũng không dám đắc tội tất cả đúng không?”

“A!” Công Tôn vỗ tay một cái, “Chủ ý này của Ngũ gia rất hay! Ta có cách! Để Lý Nguyên Hạo đắc tội quyền quý các nước, đối với sau này cũng có chỗ tốt.”

“Ân...” Triệu Phổ sờ sờ cằm, “Chính xác! Càng loạn càng tốt!”

Vì vậy, Công Tôn lặng lẽ cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vài thứ, để hai người đi gây ác, đảo loạn tửu tịch của Lý Nguyên Hạo.

Đều an bài xong, lại trùng hợp, thị giả của Lý Nguyên Hạo đến mời, nói là văn yến đã chuẩn bị xong, phụng mệnh Lý Nguyên Hạo, đến thỉnh vương gia vương phi đến ẩm yến.

Công Tôn và Triệu Phổ thay đổi y phục trang trọng dành để đi gặp khách nhân, cùng nhau đi đến tiền điện, dự tửu tịch của Lý Nguyên Hạo.

Lúc này, trời sắp hoàng hôn, rất nhanh sẽ tối đen.

.

“Oa oa...”

Bàng Cát từ trong quần doanh đi ra, chỉ thấy nơi chân trời cách đó không xa phỉếm lên hoàng hôn nhàn nhạt, nửa bóng tà dương trong đại mạc đã chậm rãi phủ xuống, vùng trời xa là một đám ngốc ưng (kền kền) đang kêu to.

Mỗi ngày vào thời điểm này, lão đều phải đến cổng doanh đối diện Tây Hạ đi đón Tiểu Tứ Tử. Tiểu Tứ Tử sau khi chơi đùa một buổi chiều, đều sẽ tới đó đứng thẳng cho tới khi bầu trời tối đen, tựa hồ đang đợi bọn Công Tôn trở về.

Bàng Cát đi tới cổng, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng Thạch Đầu, hai tay chống sau người vênh chân nhỏ lắc lư, ngẩng mặt nhìn ngốc ưng lượn

vòng trên bầu trời xa xa.

“Tiểu Tứ Tử.” Bàng Cát đi tới, ngồi xõm bên cạnh bé, cười hỏi, “Nhìn cái gì đó?”

“Tiểu Đỗ Tử.” Tiểu Tứ Tử đảo mắt nhìn nhìn Bàng Cát, chỉ vào phía trước hỏi, “Điều điều này là gì nha?”

“Tiểu Tứ Tử, đó là ngốc ưng.”

Lúc này, Hạ Nhất Hàng đã đi tới, cũng đứng bên cạnh Tiểu Tứ Tử, hành một lễ với Bàng Cát, Bàng Cát vội hoàn lễ.

“Ngốc ưng... Thật lớn nga.” Tiểu Tứ Tử nói, “Tại sao chúng nó lại lượn vòng vòng nơi đó?”

“Nơi đó có tử thi.” Hạ Nhất Hàng ngồi xõm xuống, chỉ vào phía trước nói với Tiểu Tứ Tử, “Ở nơi đó, có thành trì của người Tây Hạ. Vùng này là địa phương Tây Hạ và người Hán cùng sinh sống, bình thường đều bạo phát xung đột, có xung đột thì có tử thương. Một khi có người chết, đại thể đều sẽ ném vào trong khe suối kia, để dã thú chia nhau ăn. Ngốc ưng là ăn hủ thi (xác thối rữa), cho nên đều lượn vòng ở nơi đó.”

“Nơi có ngốc ưng, thì có người chết sao?” Tiểu Tứ Tử nghĩ ngốc ưng thật là đáng sợ nga.

“Tiểu Tứ Tử, ngươi còn chưa thấy qua ngốc ưng chân chính trên chiến trường đâu.” Hạ Nhất Hàng thở dài, “Mỗi khi chiến sự kết thúc, trên chiến trường thi thể la liệt khắp nơi, lúc đó, ngốc ưng đen đúa xơ xác sẽ lượn tới, cảnh tượng đó mới gọi là dọa người.”

“Nga...” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, suy nghĩ một chút liền mao mao. (xù lông măng =)), nổi gai ốc)

“Vậy, lần này sẽ chiến tranh sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Hạ Nhất Hàng bật cười, nhéo nhéo má Tiểu Tứ Tử, “Yên tâm đi Tiểu Tứ Tử, có vương gia ở đây, đám ngốc ưng này, vĩnh viễn không ăn được thi thể người Hán chúng ta.”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe liền vui vẻ, cười túm túm gật đầu, “Ân, Cứu Cứu lợi hại nhất mà!”

“Trở về thôi Tiểu Tứ Tử.” Bàng Cát và Hạ Nhất Hàng thấy sắc trời tối đen, liền vẫy tay gọi Tiểu Tứ Tử.

“Ngô, hảo.” Tiểu Tứ Tử định quay đầu, lại khựng lại, bé mơ hồ thấy được, đám ngốc ưng kia đột nhiên rơi xuống dưới.

Tiểu Tứ Tử cho rằng mình hoa mắt, dụi dụi mắt nhìn lại, chỉ thấy nơi vừa rồi ngốc ưng bay lượn, bên dưới có huỳnh quang màu hoàng lục chiếu lên.

“Tiểu Tứ Tử?”

Phía sau, Bàng Cát đi đến, “Nhìn gì đó?”

“Nga, Tiểu Đỗ Tử.” Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn Bàng Cát, giơ tay chỉ vào nơi xa xa vừa nhìn thấy hoàng quang, “Bên kia...”

Bàng Cát ngẩng đầu nhìn... Vùng trời xa xa kia không có gì cả.

“Điều điều mất tiêu rồi...” Tiểu Tứ Tử nói, Bàng Cát bật cười, “Đại khái đều là xuống dưới rĩa thịt rồi.” Nói, sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, “Đến, người cũng nên trở về ăn cơm, ngoan.”

Nói xong, vẫy tay gọi Thạch Đầu, Thạch Đầu cũng Tiểu Tứ Tử uể oải theo sau Bàng Cát trở về quân

doanh.

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, cúi đầu nhéo nhéo cái tai của Thạch Đầu, hỏi, “Thạch Đầu, có thấy mẽ?”

Thạch Đầu chi chi kêu lên hai tiếng, ý bảo —— Có thấy.

Tiểu Tứ Tử vỗ bàn tay bé bỏng, “Quả nhiên không phải hoa mắt!”

...

Trong hoàng cung, từ lâu là giăng đèn kết hoa ca múa mừng thái bình.

Triệu Phổ và Công Tôn đi tới phía trước, Triệu Phổ thấy Công Tôn vẻ mặt sung sướng tựa hồ đang chờ đợi, bật cười, “Thư ngọc, đêm nay người chuẩn bị gì vậy? Muốn đại loạn một trận?”

Công Tôn nháy mắt mấy cái với hắn, “Xem kịch vui đi, đêm nay không để Lý Nguyên Hạo ăn no trách nhiệm đến đi không nổi thì không thôi! Chúng ta có oán báo oán có thù báo thù!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 136: Đại Nháo Tửu Tịch, Tiểu Tứ Tử Đích Phát Hiện (Đại Náo Tiệc Rượu, Phát Hiện Của Tiểu Tứ Tử)

Triệu Phổ nhìn thế nào cũng cảm thấy trong mắt Công Tôn có vài tia sáng giảo hoạt, xem ra đêm nay không nháo cho thiên hạ đại loạn thì không thôi.

Đến tửu yến... Quả nhiên tân khách tập hợp, có các thế hệ tương lai của các nước, khách quý hoàng tộc, có thêm văn võ chư tướng của Tây Hạ, thoát nhìn rất là khí phái.

Triệu Phổ đến tự nhiên khiến tất cả mọi người dừng tai chăm chú quan sát.

Dù sao, thường ngày đều là gặp nhau trên chiến trường, khó có dịp hòa hòa khí khí ngồi cùng một chỗ ăn cơm uống rượu.

Có vài người cũng đều suy đoán, Cửu vương gia cư nhiên lại tới tham gia hôn sự của Lý Nguyên Hạo, mà Lý Nguyên Hạo cũng thập phần ân cần chiêu đãi... Chẳng lẽ Tây Hạ có ý định muốn thần phục Tống hay sao?

Vị trí của Triệu Phổ và Công Tôn là ở chính tịch (vị trí quan trọng trung tâm bữa tiệc), ngay bàn bên phải của Lý Nguyên Hạo, vừa đi đến ngồi xuống, Công Tôn liền cảm giác có người nhẹ nhàng túm góc áo y, xoay mặt nhìn một cái, vừa mừng vừa sợ —— Là Cung Tôn Sách.

“Ai.” Công Tôn nhanh chóng cười với y, Bạch Kim Đường bên cạnh cũng cùng Triệu Phổ chào hỏi.

Công Tôn nghĩ nghĩ, tiến tới thấp giọng nói vài câu bên tai Cung Tôn, Cung Tôn sững sốt, lập tức che miệng lại âm thầm nở nụ cười, Bạch Kim Đường bên cạnh hiểu kỳ hỏi y, “Chuyện gì vậy?”

Cung Tôn nhích tới kề tai hăn nói nhỏ, Bạch Kim Đường vui đến thiếu chút nữa đập bàn.

Công Tôn đối hai người, “Suýt!” Ý bảo đừng lộ ra.

Hai người gật đầu đáp ứng, mặt không biến sắc tiếp tục nói chuyện phiếm, chờ được xem náo nhiệt.

Công Tôn quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Phổ vẽ mặt ai oán nhìn y.

Công Tôn khó hiểu, “Gì vậy?”

Triệu Phổ phiền muộn, “Người nói cho bọn họ mà không chịu nói cho ta biết, người bất công...”

Công Tôn liếc hăn, nắm chặt trên cánh tay hăn nhéo một cái, “Ta chỉ nói đêm nay Lý Nguyên Hạo chuẩn bị nguyên liệu tốt để chăm sóc khách nhân, bảo bọn họ đừng ăn bậy cái gì để tránh bị ngộ thương! Đó là vu oan hãm hại.”

“Vu oan hãm hại mà còn kiêu ngạo như thế?” Triệu Phổ vẽ mặt ủy khuất xoa xoa cánh tay mình, “Xem, còn nhéo ta!”

Công Tôn hung hăng phi cho hăn một cái lườm sắc lẹm —— Không được nháo!

Triệu Phổ bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Người chỉ biết khi dễ ta.”

“Không phục a?!” Công Tôn nhướng mi nhìn hăn.

“Phục... Dám không phục sao.” Triệu Phổ bất đắc dĩ hai tay nâng cằm nằm úp trên bàn thờ dài, hẳn thật sự không nghĩ đến, chính mình đường đường là Binh Mã Đại Nguyên Soái thống lĩnh tam quân, trong quân là nói một không hai, tại sao lại bị một con mọt sách chế phục đến dễ bảo thế này?! Càng đáng giận hơn là đã bị chế phục đến dễ bảo mà mình cứ nhiên còn vui vẻ chịu đựng, đây không phải bị coi thường là gì a!

Sau khi nhóm tân khách ngồi xuống, Lý Nguyên Hạo đã tới rồi, thấy tân bằng (bạn và khách) tập hợp, cũng là chí đắc ý mãn, nâng chén cùng mọi người hàn huyên, đa tạ các vị nể mặt quang lâm các loại, Triệu Phổ lười nghe, chờ Công Tôn cho hẳn xem “kinh hỉ”.

.

Buông phía trước mọi người khách khí không đề cập tới, lại nói đến cụ thể thực hiện kế hoạch chinh người là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người đi tới bên ngoài Ngự Thiện phòng, thấy bên trong mọi người bận rộn không nghỉ tay, trước hết tìm một chỗ bí mật nấp đã.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Vừa nãy Công Tôn đưa cho người cái gì?”

Triển Chiêu lấy ra cái bọc moi moi, trước tiên lấy ra một gói thuốc, nói, “Cái này gọi Hắc Phong dược, nghe nói ăn sẽ phát tửu phong!”

(phong = điên, phát tửu phong = say mèm say khướt say vật vã, phát điên náo loạn lung tung. Ta giữ nguyên từ gốc mà không đổi là vì như vậy mới hợp với tên thuốc, Hắc Phong dược)

“Điên cỡ nào?” Bạch Ngọc Đường cầm thuốc quan sát, cảm thấy tò mò.

“Muốn điên cỡ nào thì có điên cỡ đó.” Triển Chiêu âm thầm cười.

Lại lấy ra một gói, nói, “Ai, cái này thú vị, gọi Nương Nương phần.”

“A?” Bạch Ngọc Đường càng khó hiểu, “Có ý gì?”

“Thì là ăn vào sẽ rất nường nường khang!” Triển Chiêu nói, lại móc ra một gói, “Nhìn cái này, Chân Ngôn phần.”

(khang = lời nói, giọng điệu, nường nường khang = ẻo lả như đàn bà)

“Chân ngôn (lời nói thật)...”

“Rượu hậu thổ chân ngôn nha!” Triển Chiêu lém lỉnh trộm cười, lại moi moi móc móc ra vài gói thuốc bột, nói, “Công Tôn vừa đưa một phần danh sách các nhân vật quan trọng của các nước, mỗi người dùng thuốc gì đều viết rõ ràng, chúng ta tùy bệnh hốt thuốc, đến lúc đó xem náo nhiệt!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triển Chiêu phân công nhau, hai người mỗi người cầm nửa số thuốc, thì triển khinh công lặng yên không tiếng động lén vào trong Ngự Thiện phòng.

Quả nhiên, tập quán ẩm thực của các nhân vật quan trọng của các nước bất đồng, đều đặt bảng tên phân loại, lúc này hạ độc lại càng tiện lợi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thừa dịp những hạ nhân này không phòng bị, hạ thuốc bột vào thức ăn những vị khách quan trọng này, thần không biết quỷ không hay.

Hai người sau khi xong việc, lại lén đến một bên quan sát động tĩnh, cho đến khi Lý Nguyên Hạo lải nhải thừa lời, bảo người dâng thức ăn lên, bọn hạ nhân không hề phòng bị mang thức ăn đã chuẩn bị lên, lúc này mới xem như nói xong.

“Đều tiến đi!” Triển Chiêu đã định đi tới tiền đình, “Còn chút thời gian, chúng ta đi xem náo nhiệt đi?!”

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt bất đắc dĩ liếc hẳn.

Triển Chiêu đành ngượng ngùng sờ sờ mũi, “Được rồi, đi làm chuyện quan trọng.”

Hai người xoay người đi tới gần nghĩa địa, các ảnh vệ đang ngồi ở nơi đó trông coi, Triển Chiêu hỏi, “Tình hình thế nào?”

“Có người đi vào đưa cơm một lần, sau đó không có động tĩnh nữa!”
Hắc Ảnh trả lời.

Triển Chiêu gật đầu ý bảo minh bạch, mọi người mai phục xong, đợi có thời cơ, chuẩn bị cứu Bát vương.

.

Lại nói đến hi yển.

Lý Nguyên Hạo lần này là tốn đủ khí lực, muốn hảo hảo mượn hơi các nhân vật quan trọng của các nước, tốt nhất là có thể liên hợp lại cùng nhau chống đối Đại Tổng.

Cho nên, hẳn cố ý thỉnh đầu bếp tốt nhất của các nơi đến nấu ăn, dựa theo khẩu vị của các quý khách.

Tửu thái được dâng lên, nhân vật quan trọng của các nước đều bắt đầu dùng bữa, Lý Nguyên Hạo lần lượt kính rượu.

Nguyên bản bầu không khí náo nhiệt ấm áp, đột nhiên dừng lại khi có một tiếng

“xoảng” phát ra.

Mọi người đảo mắt nhìn qua, chỉ thấy là vương tử Na Trác của Thổ Phiên... vương tử Thổ Phiên này thấp lùn ục ịch rất là vạm vỡ, không biết

có chuyện gì mà lại giơ tay ném bàn.

Lý Nguyên Hạo cả kinh, còn tưởng rằng có chỗ nào lạnh nhạt với vị vương tử này chọc hấn mất hứng, vội đi đến hỏi, “Vương tử... Ngài đây là...”

“Ợ...” Vương tử Thổ Phiên nọ ợ ra hơi rượu, rõ ràng là uống say, giơ cái chén chỉ vào Lý Nguyên Hạo, “Người xem người tướng mạo này... Ợ... Giống như con khỉ, người... người không phải là người tốt, biết... biết không?!”

Mọi người đang ngồi “Phốc” một tiếng, rượu trong miệng phun ra, vội xấu hổ che giấu.

Lý Nguyên Hạo thì sắc mặt tái nhợt, nhìn ra được, vương tử Thổ Phiên là uống say, trong lòng cũng tức tối, vương tử Thổ Phiên này ngày thường rất ôn trọng a, tại sao hôm nay lại lỗ mãng như vậy?!

Ngay khi Lý Nguyên Hạo bảo tùy tùng của vương tử Thổ Phiên nâng chủ tử bọn họ đi, lại nghe được một bên có người âm dương quái khí* nói, “Tử quý!”

*(âm dương quái khí: hành động quái gỡ không như ngày thường, nhưng trong tình huống này còn có nghĩa là nam không ra nam nữ không ra nữ)

Tiếng nói này khiến mọi người cả kinh tóc gáy đều dựng thẳng, đảo mắt qua, chỉ thấy vương tử Hồi Hột tộc đang nằm sấp trong lòng thị vệ bên cạnh mình làm nũng, thị vệ nọ thân thể cứng ngắc không dám động dấy. Đồng thời, vài đại tướng Tây hạ gần cổ họng đau đớn vạch trần Lý Nguyên Hạo tàn bạo bất nhân, thường này đối xử nghiêm khắc bất nghĩa, hãm hại thân hữu bọn họ...

Lại một hồi, chiếc bàn bên cạnh lật nhào, mấy người bắt đầu đánh nhau, trong nhất thời, mọi người xông xáo, Lý Nguyên Hạo thì sắc mặt tái mét, lập tức sẽ tức chết.

Triệu Phổ nâng chén che mặt, nhin cười nhin đến nội thương, những tân khách khác chấn kinh, phản cảm, đều hỏi Lý Nguyên Hạo là xảy ra chuyện gì, có vài người giận dữ rời khỏi bữa tiệc.

Lý Nguyên Hạo trong lòng cũng hận... Nguyên bản hắn nghi vương tử Thổ Phiên uống rượu say nên náo loạn, nhưng nhìn lại, phát hiện có kỳ quặc! Đặc biệt vài thần tử của mình, chẳng lẽ có người khiêu khích? Bọn họ cố ý giả ngây giả dại làm mất mặt hắn? Sẽ không, mượn lá gan của bọn họ cũng không dám.

Hay là... Có người hạ độc?!

Mà các thị vệ cùng đi với đám vương tử phát rồ nhà mình đến đây cũng cảm thấy không thích hợp, vội mang các vương tử về dịch quán, Lý Nguyên Hạo hạ lệnh mọi người nghiêm tra Ngự Thiện phòng... Nhưng trong Ngự Thiện phòng cũng không phát hiện bất luận điều gì không ổn, hơn nữa thức ăn được dâng lên đều mang đi, cố ý tìm ngự y kiểm tra thức ăn... cũng không phát hiện bất luận dấu hiệu có độc nào —— Điều này thật đúng là tà môn.

Lý Nguyên Hạo nhíu mày không nói, chỉ cảm thấy kỳ quặc, hoài nghi những người đó có thể bị Tống triều thu mua hay không? Vội tới bồi nhọ Lý Nguyên Hạo hắn.

Mà những ngoại tộc này lại nghĩ Lý Nguyên Hạo động tay động chân gì đó.

Triệu Phổ cũng cảm thấy kỳ quái, hỏi Công Tôn, “Sao lại không tra được?”

Công Tôn nhỏ giọng nói, “Loại thuốc đó a, bị đũa quấy vào thì vô hiệu.”

Triệu Phổ tròn mắt, “Thần kỳ như thế a?”

Công Tôn nhướng nhướng mi, hơi đắc ý, “Đương nhiên!”

Một bữa hỉ tửu biến thành nháo kịch, Lý Nguyên Hạo xấu hổ kính rượu cho mọi người, đồng thời lần nữa nói tửu thái không thành vấn đề, nhưng sứ giả các nước vẫn không dám ăn, còn hơi lo lắng, bữa hỉ tửu ngày mai của Lý Nguyên Hạo không biết có càng thêm náo nhiệt hay không.

Xấu hổ mà kết thúc tửu yến, Lý Nguyên Hạo trở về ám khí ám ghen (giận nhưng phải nén), nhưng hắn cũng không dám phái người tùy ý kiểm tra, sợ Triệu Phổ bọn họ cố ý chọc hắn tức giận, để hắn trúng kế, hảo nhân cơ hội tìm được chỗ Bát vương.

Mà chuyện khiến cho Lý Nguyên Hạo càng đau đầu đã theo đó mà đến, các vương tử bệnh đến hơn nửa đêm còn phát điên, hoàn toàn không có xu hướng chuyển biến tốt. Sứ giả các nước đã có chút sợ hãi, tâm nói, sẽ không phải là Lý Nguyên Hạo muốn mượn cơ hội đuổi tận giết tuyệt?! Đều bắt đầu nảy ra ý muốn rời đi.

Lý Nguyên Hạo đành tự mình dẫn theo ngự y, đến chữa bệnh cho từng người.

Mà Công Tôn bọn họ thì đang âm thầm chuẩn bị.

.

“Thư ngốc.”

Sau khi trở về phòng, Triệu Phổ lại ngồi bên bàn lau đao, thấy Công Tôn nằm trên giường trở mình không ngủ được, liền an ủi, “Đừng nóng vội,

ngày mai chúng ta có thể cứu Bát vương ra, chàng vạng có thể chạy về quân doanh, đến lúc đó, người có thể gặp lại Tiểu Tứ Tử rồi.”

Công Tôn trở mình một cái, nhìn Triệu Phổ, cười hỏi, “Sao người biết ta nhớ Tiểu Tứ Tử a?”

“Bởi vì ta hiểu người a.” Triệu Phổ cười ra tiếng rồi đột nhiên dừng lại, nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ nghe được “Vèo” một tiếng, tựa hồ có người đáp xuống trước cửa, nhẹ nhàng gõ cửa một cái. Phát ra tiếng động rất nhỏ —— Đốc.

Triệu Phổ nhú mào, vọt đến cửa, “Ai?”

...

“Hưng Bình.”

Triệu Phổ sửng sốt, mở cửa ra, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng người biến mất trong màn đêm.

“Chuyện gì vậy?” Công Tôn gần đây có một cái bệnh, vừa nghe được hai chữ “Hưng Bình” là cả người không được tự nhiên, vội chạy đến xem.

Nhưng bên ngoài trống không, cái gì cũng không có.

“Kỳ quái, sao gõ cửa rồi lại bỏ chạy?” Triệu Phổ sờ cằm.

“Triệu Phổ.” Công Tôn nhẹ nhàng vỗ vỗ hăn, “Trên mặt đất có gì đó!”

Triệu Phổ cúi đầu theo hướng ngón tay y chỉ nhìn qua, chỉ thấy quả thực có một thứ gì đó bạc bạc sáng sáng, ngời xôm xuống nhạt lên... Phát hiện là một cái chìa khóa.

Triệu Phổ đóng cửa, nhìn Công Tôn... Chìa khóa?!

.

Đêm đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại trở về một chuyến, thương lượng một chút chuyện ngày mai ra tay lúc nào, Triệu Phổ đem chìa khóa giao cho hai người bọn họ.

Triển Chiêu tiếp nhận nhìn nhìn, “Có thể nào là chìa khóa lao lung (cũi, lồng) của Bát vương gia...”

Bạch Ngọc Đường dùng mắt ra hiệu cho hắn, Triển Chiêu lúc này mới vội đem những gì định nói tiếp nuốt trở về, nhưng sắc mặt Triệu Phổ đã trắng, nghiêng răng nghiêng lợi, “Lý Nguyên Hạo, người dám nhốt Bát vương gia trong lao lung...”

Công Tôn tự nhiên biết Triệu Phổ yêu thương Bát vương, vội vỗ vỗ bảo hắn đừng kích động, cùng lắm thì ngày mai đừng quên đập Lý Nguyên Hạo một trận.

Nghĩ đến cũng phải, Bát vương quyền cao chức trọng, trúng độc rồi còn bị nhốt trong lao lung, Lý Nguyên Hạo quả thật là chết tiệt!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cầm chìa khóa rời đi, lúc gần đi Triệu Phổ nói rõ cho bọn họ, giữa giờ ngộ là lúc Lý Nguyên Hạo cử hành đại hôn diễn lễ, khi đó động thủ.

Bốn ảnh vệ mang theo một chi Tổng quân nhân mã sắp đặt vào nội bộ Tây Hạ giả ý hành thích Lý Nguyên Hạo, khi tiền điện đại loạn, Triển Chiêu bọn họ vừa lúc động thủ. Sau khi cứu ra Bát vương gia, lấy hưởng tiến liên lạc (tên lệnh, bắn lên trời để liên lạc hoặc ra lệnh) làm ám hiệu, mọi người cùng nhau chạy về hướng hoàng thành, Triệu Phổ mang theo nhân mã cản phía sau, đồng thời, Âu Dương Thiếu Chính mai phục bên ngoài Hưng khánh phủ sẽ dẫn người tới tiếp ứng!

Thương lượng xong xuôi, mọi người đều tự đi nghỉ ngơi, chỉ chờ hừng đông hành động!

...

Chỉ chớp mắt, sáng sớm hôm sau.

Bàng Cát niên kỷ lớn, sáng sớm thức dậy sớm, vùng biên quan này không có khí trời tốt như Khai Phong, tảng sáng chỉ có thể nghe được tiếng kêu to thê lương của đại điêu (đại bàng) bay ngang qua hoang mạc, cũng không giống tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe như trong phủ Thái Sư.

Xoay người ngồi dậy, Bàng thái sư định mau chân đến xem Tiểu Tứ Tử gần đó, vật nhỏ thường ngày đều ngủ đến mơ mơ màng màng, lão có thể nhân cơ hội nhéo hai cái.

Tiến đến chiếc giường nhỏ bên cạnh vừa nhìn, Bàng Cát sửng sốt, vươn tay dụi dụi hai mắt... Giường chiếu trống không... Tiểu Tứ Tử không thấy!

“Ôi?!” Bàng Cát đứng lên nhìn trái nhìn phải, “Tiểu Tứ Tử?!”

Cửa, có một thủ vệ thò đầu vào, “Thái sư, ngài tỉnh rồi sao?”

“Tiểu Tứ Tử đâu?!” Bàng Cát định chạy ra ngoài, còn mặc lý y trắng.

“Tiểu vương gia đến cổng đại trưởng ngồi, tiên sinh bọn họ không phải hôm nay dự hỉ tửu xong sẽ trở lại sao? Phỏng chừng muốn đi chờ.”

“Nga...” Bàng Cát lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ nghĩ lại, Tiểu Tứ Tử thật đúng là nhớ phụ thân của nó, sáng sớm đã đi ra cổng doanh chờ rồi.

Rửa mặt một chút thay kiện y phục, Bàng Cát thông thả đi bộ ra ngoài... Trong quân doanh, chúng tướng sĩ cũng đã thức, nhà bếp đưa tới cháo và bánh bao, mọi người ăn uống luyện công, rất náo nhiệt.

Bàng Cát một đường đi qua, không ít người cùng lão vấn an, Bàng Cát nhất nhất hoàn lễ, ban đầu chúng tướng sĩ đối với lão đều là không muốn nhìn không muốn thấy, nhưng ở chung vài ngày, đã rất tôn trọng rồi, đặc biệt lão yêu thương Tiểu Tứ Tử, điểm này tại trong quân rất đặc nhân tâm.

Tới cổng doanh, Bàng Cát liền thấy trên một cái cọc bằng thân cây ở cổng quân doanh, Tiểu Tứ Tử ngồi trên đó, ngồi bên cạnh là Thạch Đầu cao gần gấp đôi bé.

Bàng Cát đi tới gần nhìn nhìn, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử bọc thảm lông cừu nhỏ nhỏ dày dày, đang híp mắt nhìn xa xa.

“Đừng nhìn nữa.”

Bàng Cát đưa cho bé một cái lồng hấp nhỏ, bên trong có gạch cua tiểu lung bao mới ra lò.

Tiểu Tứ Tử tiếp nhận đút vào miệng Thạch Đầu một cái, lại đút vào miệng Bàng Cát một cái, sau đó lại ăn một cái, “Tiểu Đồ Tử sớm.”

“Người cũng biết sớm a, tỉnh ngủ chưa?”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Tỉnh ngủ rồi!”

“Đừng đợi, vương gia và tiên sinh ít nhất đến chạng vạng mới trở về, người ở chỗ này phải ngồi hơn ba bốn canh giờ đó, đừng để bị lạnh bệnh.” Bàng Cát có chút lo lắng.

“Không lạnh.” Tiểu Tứ Tử lắc lắc giày da cừu nhỏ xiu trên chân, trên đùi còn đắp thảm lông lạc đà Hạ Nhất Hàng đưa cho bé.

Bàng Cát mượn một bộ bàn ghế bên trong quân doanh, ngồi bên cạnh Tiểu Tứ Tử, nói, “Ai, lão phu cùng người.”

“Hảo.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, liền dứt điểm tâm vào miệng Thạch Đầu, vừa tiếp tục nhìn xa xa.

Bàng Cát thấy bé luôn luôn nhìn chăm chăm một phương hướng, liền cũng thuận thế nhìn qua, nhìn một hồi, nhíu mày.

“Ôi cha?”

Tiểu Tứ Tử hỏi, “Tiểu Đỗ Tử, có phải người cũng thấy hay không?”

“Đúng vậy.” Bàng Cát đứng lên, phát hiện nhìn không thấy, cần phải ngồi xuống, góc độ đó mới có thể nhìn rõ. Chỉ thấy trong khe núi cách đó không xa, mây mù che kín, thường thường lóe ra một chút... Hình như là thiểm điện khi có sét đánh.

“Nơi đó sao lại có thiểm điện?” Bàng Cát nghĩ mãi không thông.

“Tiểu Đỗ Tử, tối hôm qua khi chúng ta đi, nơi đó có lóe lục quang nga!” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói, “Sáng sớm hôm qua cũng lóe lục quang, sau đó lại mọc lên một áng mây đen đen, sau đó bắt đầu có sét đánh!” Nói rồi xoay mặt hỏi Thạch Đầu, “Thạch Đầu cũng thấy được đúng không?”

“Chi chi.” Thạch Đầu lắc lắc đuôi, ý bảo —— Đúng vậy!

Bàng Cát vuốt cằm trầm ngâm không nói, suy nghĩ một lúc lâu, lão đứng dậy gọi một quân giáo gần đó, “Giúp ta tìm Hạ phó tướng đến đây.”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 137: Hôn Yến Đại Loạn, Doanh Cứu Bát Vương (Tiệc Cưới Đại Loạn, Giải Cứu Bát Vương)

Hạ Nhất Hàng tới trước cổng doanh, hắn gần đây đang chuẩn bị chuyện phân phối binh sĩ mà Triệu Phổ an bài, hỏi Bàng Cát, “Thái sư có chuyện gì?”

Bàng Cát giơ tay chỉ chỉ phía xa, nói, “Nhìn nơi đó.”

Hạ Nhất Hàng cũng ngồi xổm xuống, tới tầm ngang đầu Tiểu Tứ Tử, tựa hồ không phát hiện, Tiểu Tứ Tử giơ đôi tay nhỏ bé nắm hai cái tai hắn, nhích sang bên cạnh một chút, điều chỉnh góc độ...

“Ách...” Hạ Nhất Hàng cũng thấy, cũng ngây ngẩn cả người, nói, “Đó là cái gì...”

“Ngày hôm qua thì có nga.” Tiểu Tứ Tử nói.

Hạ Nhất Hàng nghĩ nghĩ, bảo người gọi Trâu Lương và Âu Dương Thiếu Chinh.

Trâu Lương đối với huyền học (siêu hình) chỉ loại những thứ hi kỳ (hiếm lạ) cổ quái từ trước đến nay có nghiên cứu, Âu Dương Thiếu Chinh thì lại là địa lý thông. Hai người tới cửa nhìn ra xa xa, Âu Dương Thiếu Chinh liền nhướng mi, “Ai nha, sao có thể như vậy?”

“Yêu pháp.” Trâu Lương lạnh lùng nói.

“Nga?” Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt nhìn hắn, “Yêu pháp a?!”

Bàng Cát ho khan một tiếng, hỏi, “Trâu tướng quân, có căn cứ?”

Trâu [zōu] Lương nhún nhún vai, một lúc lâu mới nói, “Đoán.”

...

Trầm mặc một lát, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử vỗ đôi tay bé bỏng nói, “Chúc Chúc [yù] hảo thú vị.”

Trâu Lương nhìn bé một lúc, hơi cong khóe miệng.

Mọi người kinh thán —— Cười kìa! Trâu Lương cư nhiên cười kìa!

Long Kiều Quảng cũng theo tới, vừa vặn thấy một màn này, vội giơ chân hô, “Sử quan đâu? Mau mau ghi lại, thiên cổ kỳ quan! Phải nhớ nhập Đại Tổng quốc sử truyền lưu muôn đời a... Ai nha.” Chưa nói xong, lại bị Trâu Lương đập một cước.

(Nghĩ hai anh này quá = =+)

Hạ Nhất Hàng tìm vài quân giáo có khả năng, mệnh lệnh bọn họ đến khu vực kia kiểm tra một chút, tăng nhân số phái nhân thủ trông coi gia tăng thủ vệ, mà Âu Dương Thiếu Chính thì lại đài lĩnh các huynh đệ ở tiên phong doanh của mình, chạy tới Hưng Khánh phủ tiếp ứng Triệu Phổ.

Buông chuyện trong quân doanh mọi người nhón chân trông mong chờ đợi không đề cập tới, Triệu Phổ bên kia càng căng thẳng.

.

Sáng sớm, Công Tôn đã bị Triệu Phổ gọi tỉnh, lột nhuyễn giáp bên trong lý y của y, nhuyễn giáp bắt đầu từ cổ bọc kín tới bàn chân, che kín a.

“Nóng quá.” Công Tôn có chút khó chịu.

“Ai, chỉ nóng một hồi, trở về đại doanh thì xong rồi, cẩn thận đừng để tên bản lén làm bị thương.” Triệu Phổ không cho y cời ra.

Công Tôn chun mũi, thấy Tử Ảnh cầm trên tay một thiết dũng (thùng sắt), hỏi, “Đây là cái gì nha?”

“Thiết dũng a.” Triệu Phổ nói, cầm qua đội lên đầu Công Tôn, “Một lát khi chúng ta đi, người lấy cái này đội lên đầu, như vậy ta sẽ an tâm.”

Công Tôn chợt nghe trong thiết dũng có tiếng ong ong vang lên bên tai, vội lấy ra, “Dùng thứ khoa trương như vậy sao?”

“Tuyệt đối dùng được!” Triệu Phổ nghiêm túc nói, “Đúng rồi, sau lưng còn phải đeo cái này!” Nói rồi lấy ra một tấm chắn to, giống như một cái mai rùa, bên trong có hai sợi dây lưng.

Công Tôn vừa nhìn, tâm nói, tốt thôi, đeo cái này, cười trên lưng ngựa của Triệu Phổ không phải là mình, mà là một con rùa lớn!

Triệu Phổ đem mọi thứ đưa cho Tử Ảnh để hãnh tùy thân mang theo, cùng Công Tôn thay đổi xiêm y chính quy, hai người lột trang phục nhẹ nhàng bên trong, có thể cời ra bất cứ lúc nào.

Tất cả chuẩn bị sắp xếp, chợt nghe được trên cầu thang có tiếng chiêng trống ầm ỹ.

Triệu Phổ nhìn nhìn sắc trời, rất nhanh sẽ tới buổi trưa!

“Chuẩn bị cho tốt chưa?” Triệu Phổ nhìn Công Tôn.

Công Tôn gật đầu, “Ân!”

Triệu Phổ kéo tay y cùng nhau đi ra ngoài, đi tham gia hôn lễ của Lý Nguyên Hạo, cũng là chiến dịch cuối cùng và trọng yếu nhất, không chỉ phải thắng, mà còn phải thắng cho đẹp.

.

Mà gần mộ địa, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng là phi thường khấn trương, chuyện này tới trước mắt thì thật ra có thể bình tĩnh xử lý, duy độc đoạn thời gian chờ đợi này khiến mọi người sốt ruột nhất.

.

Lý Nguyên Hạo sáng sớm hôm nay thay đổi một thân hỉ phục, thỏa thuê mần nguyệt hời Tề Lương bên cạnh, “Đều chuẩn bị cho tốt chưa?”

“Xong rồi vương gia.” Tề Lương hồi bẩm, “Trong cung ngoài cung tầng tầng bố trí, tổng cộng mấy vạn nhân mã chỉ chờ ra lệnh một tiếng, Triệu Phổ dù có gấn thêm đôi cánh cũng đừng hòng bay ra, hôm nay nhất định phải lưu hẩn lại Tây Hạ!”

Lý Nguyên Hạo lạnh lùng cười, “Tốt! Đúng rồi... Bát vương bên kia thì sao?”

“Nga, vương gia yên tâm, nơi đó vẫn không hề có động tĩnh, hẩn là sẽ không bị người phát hiện... Hơn nữa, dù là tinh thông mọi cơ quan thông minh tuyệt đỉnh, cũng tuyệt đối không đoán được chúng ta đem Bát vương gia chôn trong mộ địa.”

Lý Nguyên Hạo thỏa mãn gật đầu, “Rất tốt! Nếu hôm nay có thể bắt sống Triệu Phổ, Tây Hạ ta có thể nhất thống hoa di (chỉ Hán tộc và các dân tộc nhỏ).”

Nói xong, mang theo Tề Lương và thị vệ tâm phúc, đứng dậy cùng nhau đi ra ngoài.

.

Trong kim điện đã sớm giăng đèn kết hoa, văn võ cả triều và khách quý các nước đều trình diện, mà vương tử Thổ Phiên kia và các đại thần quan trọng của Tây Hạ cũng còn chưa khôi phục, bởi vì được lượng mà Công Tôn hạ rất mạnh, chỉ ít phải điên điên ngây ngây ba ngày. Thảm nhất chính là vương tử Hồi Hột tộc, mấy ngày nay vẫn dính theo thủ lĩnh thị vệ của hắn đòi cùng hắn thăm định chung thân. Nhưng vương tử Hồi Hột tộc này nếu là phiên phiên giai công tử chim nhỏ nép vào người khiến người ta thương tiếc thì coi như cũng được. Nhưng hắn là một kẻ thô ráp vạm vỡ thân cao tám thước hói đầu môi dày bụng phệ, ôm thủ lĩnh thị vệ gầy gầy ồm ồm nặng nề đòi người ta cưới mình. (1 thước = 1/3 mét)

Triệu Phổ nhìn thấy thật muốn nôn, Công Tôn thì lại rất bình tĩnh, sờ sờ cằm, nói, “Đây nói không chừng là một đoạn vàng ngọc lương duyên.”

Triệu Phổ giật giật khóe miệng, “Hả?”

Công Tôn ngược mắt nhìn hắn, “Rất xứng đôi mà.”

Mồ hôi của Triệu Phổ đã chảy xuống, “Xứng à?”

“Người xem a, thị vệ kia rất tuấn tú, vương tử kia sao, cũng rất uy vũ, không phải đa số lương duyên đều là dạng đó sao? Giống như Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì thuộc về số ít rồi.”

“Vậy...” Triệu Phổ chỉ chỉ mình, “Ta... Ta thì sao?”

“Nga, người cũng coi như uy vũ.” Công Tôn vỗ vỗ vai hắn, “Tuy rằng so với vương tử kia thì kém chút, nhưng đừng để trong lòng.”

Triệu Phổ hít một ngụm khí lạnh, không ngờ mình ở trong cảm nhận của Công Tôn không uy vũ như vương tử kia...

Vì vậy, Triệu Phổ đã bị đá kích thật lớn, tựa bên cây cột hành lang cổ sức đấm.

Tử Ảnh và Giả Ảnh bên cạnh vội an ủi, “Vương gia, thâm mỹ của Tiểu Tứ Tử và tiên sinh đều rất cổ quái, người nọ may là không để Tiểu Tứ Tử thấy, ngày đó nó nhìn thấy một đại bàn tử rêu quái nón, liên tục khen người ta uy vũ!”

Triệu Phổ cúi đầu, phỏng chừng liên quan đến việc giáo dục thường ngày của Công Tôn, sau này lúc rảnh rỗi nhất định phải sửa lại thói quen này cho Tiểu Tứ Tử.

.

Ba tiếng pháo vang báo chính Ngọ (giữa trưa) đã đến, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng các ảnh vệ phân công hành động.

Sau khi tiến vào ám đạo, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, “Tại bên cạnh lao lung của Bát vương gia, có thể sẽ có cơ quan, đi vào trước tiên đừng giết chết hai thị vệ kia.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Ta cũng nghĩ là có, cho nên đã sớm có chuẩn bị!” Nói rồi từ trong lòng lấy ra một thứ.

Mọi người vừa nhìn, chỉ thấy là một chú mèo nhỏ.

Các ảnh vệ đều gật đầu, “Chủ ý này hay!”

Bạch Ngọc Đường thì lại giật giật khóe miệng, “Người cư nhiên giấu mèo trong y phục?”

Triển Chiêu mở to hai mắt, “Không được sao? Người xem nó khả ái như vậy.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu không nói lời nào.

Lúc này, chợt nghe bên trong có binh đinh nói, “Ai, có phải có tiếng gì không a?”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng thi triển khinh công trốn quanh huyết động, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dùng thần lẫn công, rất nhanh tiến tới bên ngoài lao phòng (nhà tù) giam giữ Bát vương gia. Triển Chiêu đem chú mèo nhỏ ném vào bên trong...

“Meo...”

“Ai nha, mèo từ chỗ nào tới a!”

“Uy!” Một thị vệ vội hô lên, “Mau đóng cơ quan, đừng để một hồi hai chúng ta chịu chết!”

“Nga, đúng!” Thị vệ kia vội vã chạy tới một góc huyết động, vạy xuống hai cơ quan.

Rất nhanh, liền nghe được tiếng “rắc rắc rắc”, toàn bộ bên trong vách tường tựa hồ đều nhẹ nhàng di động.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Cơ quan không ít a!

Bạch Ngọc Đường nheo mi một cái —— May mà giấu một con mèo!

Đồng thời, chỉ thấy bóng người nhoáng lên, hai ảnh vệ lách mình đi tới sau lưng hai thị vệ kia, giơ tay điểm huyết... Hai thị vệ trong nháy mắt không thể động.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thì lại tới bên lung tử (lồng sắt) giam giữ Bát vương gia, nhưng Bát vương gia thủy chung nhắm mắt, như vậy... giống như đã chết.

“Uy... Miêu.” Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ vỗ Triển Chiêu, Triển Chiêu gật đầu, bế con mèo đã chạy đến bên chân mình lên lại giấu vào trong áo.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn hắn, nói, “Không phải, người xem hắn...”

Triển Chiêu cười gượng, “Hắn là sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hắc Ảnh cầm lấy ổ khóa lưng tử nhìn, nói, “Lỡ như chết người, vậy toàn bộ hoàng tộc của Lý Nguyên Hạo đừng mong sống, nguyên soái không thể không nổi điên, hoàng thượng cũng nổi điên.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đưa chìa khóa cho Hắc Ảnh, nhún vai, “Đừng nhìn ta, Bao đại nhân cũng sẽ nổi điên!”

Hắc Ảnh tra chìa khóa vào trong ổ khóa, nhẹ nhàng xoay một cái, khỏi nói, còn thật sự đồng bộ... Thoáng cái đã mở.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau —— Hưng Bình công chúa kia rất tài a.

Hắc Ảnh tiến vào lưng tử, Triển Chiêu giơ tay kéo cửa lưng tử, Bạch Ngọc Đường cũng đi vào, lấy tay thăm dò hơi thở của Bát vương gia... Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng yếu ớt, nhưng tuyệt đối là sống.

Hắc Ảnh định ôm lấy Bát vương gia, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng khoát tay một cái, “Chờ đã.”

Hắc Ảnh sửng sốt, Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống, nhìn cái giường Bát vương gia đang nằm... Sờ một lát, đột nhiên mò lấy một cái nút như là cơ quan, nắm lấy, nhẹ nhàng xoay... “Cùm cụp” một tiếng, toàn bộ giường chiếu hơi rung rung, sau đó lại lặng im.

Hắc Ảnh minh bạch —— Còn có cơ quan!

Bạch Ngọc Đường lại cẩn thận tìm một lần, xác định đã không còn mối gặt đầu với Hắc Ảnh.

Hắc Ảnh vươn tay, cẩn cẩn dực dực đem Bát vương gia bế lên... Cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy phía dưới có ám tiêu (đinh ghim giấu ở nơi bí mật), vừa nẩy nếu không tắt cơ quan đi, khê động, phỏng chừng sẽ xúc động cơ quan khác! Nhìn nhìn lại những lỗ đen chi chít trên đỉnh đầu, có thể thấy được bên trong khẳng định là có thể bắn ra điều linh tiễn. Hắc Ảnh kinh hãi tuôn ra một thân mồ hôi, phải bội phục suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường.

Mọi người cấp tốc ra khỏi huyết động, lên địa động, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mang theo Hắc Ảnh lặng lẽ tới Tây Hạ vương cung.

.

Thấy bọn họ đã rời cung lẫn vào trong đoàn người, những ảnh vệ khác mới quay trở lại hoàng cung, tới bên ngoài kim điện, quả nhiên thấy mai phục đại lượng sĩ binh.

Các ảnh vệ liếc mắt nhìn nhau, đều che kín mũi miệng, khăn che mặt đã được Công Tôn dùng được phần tẩm qua, trong tay lấy ra hai lôi hỏa đạn, lôi hỏa đạn này bên trong đều chứa khói mê, cũng là Công Tôn đưa.

Lúc này, chợt nghe bên trong chuông vàng vang lên, một ảnh vệ vung tay ném vào không trung... Một quả hường tiễn vút bay lên tận trời, hồng sắc quang mang trong trời xanh mây trắng giữa ban ngày đặc biệt rõ ràng.

Tất cả mọi người bên trong đều thấy được một màn này.

Triệu Phổ và Công Tôn liếc nhìn nhau, rút!

Theo lôi hỏa đạn ngoài cửa sổ vang lên, Triệu Phổ kéo Công Tôn lên vào đoàn người, đem áo khoác vướng víu xé xuống, bên trong có sẵn thường phục chạy ra ngoài cung.

Mà lúc này Lý Nguyên Hạo cũng thấy tất cả, cái trán nóng lên, cảm thấy không ổn! Liền mệnh lệnh mọi người mau chóng ngăn trở.

Nhưng không đợi hắc gọi mấy vạn binh mã tiến đến, chỉ thấy bên ngoài bốc lên tầng tầng bụi mù hoàng lục, trong nháy mắt, vị đạo gay mũi xộc thẳng vào.

Nhất thời, các tân khách đều hoảng lên, vừa ho khan, vừa kêu to muốn chạy ra ngoài.

Lý Nguyên Hạo thấy tất cả xảy ra đột ngột, liền biết mình phỏng chừng đã trúng kế của Triệu Phổ, tức giận đến liên tục giậm chân, mắng to, “Triệu Phổ! Người đâu, chặn hắc lại cho ta, lưu không được người sống thì lưu thi thể, nghìn vạn lần đừng để hắc chạy!”

Mọi người vội vã đuổi theo, nhưng lúc này tân khách đã rối loạn, bên trong đòi đi ra ngoài, bên ngoài muốn đi vào trong, mọi người đại loạn, chen chúc thành một đoàn rối loạn.

Lý Nguyên Hạo đột nhiên trong óc giật một cái, đẩy ra Tề Lương phụ trách bảo hộ mình bên cạnh, “Mau! Đến mộ địa nhìn!”

“Nga...” Tề Lương xoay người vừa định đi, Hôi Ảnh từ lâu đã mai phục ở phụ cận chớp thời cơ, giơ tay cầm một mai ám tiễn, trực tiếp phóng đến trước mặt Lý Nguyên Hạo, sau đó một mai là mi tâm, còn có một mai nhắm ngay yết hầu.

Lý Nguyên Hạo không hề phòng bị, liền cảm giác trước mắt hàn quang chợt lóe, thầm nghĩ một tiếng không tốt.

Một cho hắc có võ công, vội né tránh, cũng không biết là hắc mạng lớn hay là không may, hoặc là Hôi Ảnh hơi khẩn trương nên run tay. Nói chung, tránh được yếu hại, nhưng cũng phải chịu khổ.

Một mai ám tiễn phóng trúng pháp quan (cái mũ hoặc vương miện đội trên đầu của vua quan này xưa)... Pháp quan bị ném rơi, mang theo một mảnh da đầu, hầu như sượt qua lấy đi hơn phân nửa tóc. Mà một mai khác bắn trúng cái tai, trực tiếp xé rách nửa vành tai, một quả cuối cùng bắn trúng xương quai xanh, đâm vào ba tắc xương (10 tắc = 1 mét). Xương quai xanh nơi này là phiền toái nhất, nó không lấy mạng nhưng rất đau a.

Chợt nghe được Lý Nguyên Hạo “Ngao” một tiếng rồi lập tức bất tỉnh, vì vậy, trong đại điện càng hỗn loạn.

Hồi Ảnh còn muốn phóng đã không kịp nữa, thị vệ Tây Hạ vây quanh Lý Nguyên Hạo, các ảnh vệ khác túm lấy hăn, vội vàng chạy.

Mà lúc này, đường phố Tây hạ cũng loạn nháo nhào, binh mã phụ trách vây bắt Triệu Phổ có thì có, nhưng Triệu Phổ một tay cầm Tân Đình Hạo, cười Hắc Kiêu đã sớm tại cửa cung chờ hăn, trùng sát(vừa chạy vừa chém xông ra), tình cảnh khiến mọi người chấn động, khí thế của Tu La không phải người bình thường có thể đối phó, càng dọa người chính là... Sau lưng Triệu Phổ là cái gì a? Áo giáp mũ sắt còn có một cái mai rùa... Rùa sắt sao?!

Quân Tây Hạ như rần mất đầu, Tề Lương vốn muốn tới chủ trì đại cục bắt Triệu Phổ, nhưng Lý Nguyên Hạo trọng thương, hăn làm gì còn có tâm tư a, bởi vậy vừa bị trùng sát, toàn quân lập tức tan tác.

Triệu Phổ thể như chẻ tre, chạy ra khỏi cửa thành Hưng Khánh phủ, phía trước cách đó không xa là mã đội của bọn Triển Chiêu, thân ảnh trắng tinh của Bạch Ngọc Đường đứng trên đỉnh xe xa xa đặc biệt rõ ràng, ngoắc Triệu Phổ bọn họ, Triệu Phổ vừa nhìn thì biết Bát vương gia được cứu về rồi, vui mừng khôn xiết, Hắc Kiêu cũng băng băng chạy về phía trước.

Mấy vạn binh mã Tây Hạ ồ ạt đuổi theo ra cửa thành, bắn tên, bắt đặc dĩ một thân trang phục con rùa của Công Tôn quá hữu hiệu, căn bản bắn

không trúng thì không nói, dù có bắn trúng cũng chẳng ảnh hưởng gì, hơn nữa trên đầu còn có một thiết dũng.

Cùng lúc đó, thì thấy phía trước đông nghịt một đại đoàn nhân mã ùn ùn kéo đến...

Có vài Tây Hạ binh tinh mắt, liếc một cái liền minh bạch, hô to, “Khó lường rồi, là Xích Kỳ Lân, tiên phong doanh của Xích Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chinh a!”

Binh mã Tây Hạ đã sớm bị Triệu gia quân của Triệu Phổ làm cho kinh sợ, xoay người bỏ chạy... Người ở phía sau không biết, còn đang chạy đến phía trước, người phía trước lại chạy ra sau, giẫm đạp lẫn nhau tử thương vô số.

Lý Nguyên Hạo lần này nguyên bản sắp đặt kế hoạch chu đáo, nhưng bất đắc dĩ Triệu Phổ bọn họ ngoại trừ thể lực mạnh và chuẩn bị sung túc còn có vận khí! Lý Nguyên Hạo tính toán cài đặt cơ quan tinh tế hết mức cũng là mất cả chì lẫn chài, bị thương nặng nằm trên giường, chỉ có thể cảm khái —— Triệu Phổ đúng là khắc tinh đòi mạng trong số mệnh của hắn, Lý Nguyên Hạo hắn cả đời đều không tránh được một ổ gà này.

.

Buông Tây Hạ thành đại loạn không đề cập tới.

Triệu Phổ bọn họ chạy vội trở về, Công Tôn đã sớm đem thiết dũng ném, mai rùa trên lưng cũng đã vứt, xa xa đã thấy cổng quân doanh.

Chỉ thấy trước cổng đứng rất nhiều người, Công Tôn liếc mắt liền thấy Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên vai Hạ Nhất Hàng ngoắc mình, vội ôm cổ Triệu Phổ rướn cổ tới ngoắc Tiểu Tứ Tử.

Mọi người tới trước cổng doanh.

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử nhanh chóng bổ nhào tới, Công Tôn xuống ngựa bế bé lên, dốc sức hôn một cái, “Tiểu Tứ Tử!”

“Nguyên soái!” Hạ Nhất Hàng bọn họ đều đi đến, Triệu Phổ khoát tay, ý bảo chậm đã, trước tiên vọt tới mã xa phía sau, Hắc Ảnh đã mở màn mã xa, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nâng Bát vương gia ra.

“Hoàng huynh!” Triệu Phổ đi đến nhẹ nhàng đẩy Bát vương gia, Bát vương gia nguyên bản mặt như quan ngọc, thanh minh tinh tú, bây giờ tuy rằng hình dạng vẫn là anh tuấn gầy gò, then chốt nhất là mặt xám như tro tàn, vừa nhìn thì thấy không bình thường, hơn nữa hơi thở mong manh, thật sự khiến người ta cảm giác có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

“Sao lại như vậy?!” Triệu Phổ khẩn trương.

“Không ổn!” Công Tôn cũng đi tới, giao Tiểu Tứ Tử cho Triển Chiêu bên cạnh tiến tới bắt mạch cho Bát vương gia, nói, “Nguy rồi, ngài ấy trúng chính là độc của Tây Vực!”

“Có thể cứu chữa không?” Triệu Phổ vội hỏi.

Công Tôn bảo hẩn đừng nóng vội, nói, “Trước tiên khiêng người vào đã!” Nói rồi lại bảo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bên cạnh, “Còn nhớ Bạch Kim Đường và Cung Tôn Sách không?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhớ ra.

“Đi mời hai người đó tới, muốn cứu Bát vương gia, cần Cung Tôn Sách hỗ trợ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu lại trả Tiểu Tứ Tử cho Công Tôn, cùng Bạch Ngọc Đường rời đi, Triệu Phổ bảo tất cả anh vệ đều đi theo, vô luận như thế nào, cũng phải tìm cho ra hai người đó.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 138: Phác Sóc Mê Ly (Khó Bề Phân Biệt)

Sau khi mọi người nâng Bát vương gia vào đại trường, Công Tôn bắt đầu trị liệu cho ngài. Nhưng thân thể của Bát vương gia cũng không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là trúng phải kỳ độc.

Công Tôn bắt mạch cho ngài, nhưng Tây Vực độc dược cần phải có Tây Vực giải dược mới có thể giải trừ, Công Tôn một mặt bảo Triển Chiêu bọn họ đi tìm Cung Tôn tới, chỗ của y hẳn là có rất nhiều Tây Vực dược vật, về mặt khác, phái người đi tìm dược liệu cần thiết để phối trí giải dược.

Triệu Phổ còn phái vài ảnh vệ đến Hưng Khánh phủ tìm hiểu tình hình, xem thương thế của Lý Nguyên Hạo thế nào, tốt nhất là có thể trộm giải dược về.

.

Chỉ chớp mắt, đã tới buổi chiều ngày hôm sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa trở về, xem ra không tìm thấy người... Mà Bát vương gia cũng thủy chung vẫn bảo trì dáng vẻ kia, chỉ có thể đút cho ngài ấy một ít thức ăn lỏng, vẫn bất tỉnh.

Công Tôn sốt ruột, Triệu Phổ càng sốt ruột.

Trong quân doanh tất cả mọi người biết Triệu Phổ mấy ngày nay rất cáu kỉnh, Công Tôn thì lại một mực ở bên trong doanh trại chiếu cố Bát vương gia. Công Tôn có chút mơ hồ, Lý Nguyên Hạo vì sao lại cho Bát vương gia dùng loại dược này? Loại dược này nếu nói là độc dược hay mê dược, càng

xác thực không bằng nói là một loại quy tức dược (thuốc khiến người ta lâm vào trạng thái chết giả). Công hiệu chủ yếu của loại dược này cũng không phải dùng để độc hại người, mà càng nhiều là dùng để cứu người. Tỷ như nói Tây Vực chư địa nhiều năm bão cát, đặc biệt hàng năm khi hắc phong thổi tới, bão cát đầy trời, dùng nó là có thể duy trì liên tục một tháng, ra ngoài có thể sẽ lạc đường... Lúc này, lương thực thiếu thốn, mọi người đều dùng dược này, ngủ mê bất tỉnh, đợi một tháng sau bão cát đi qua mới tỉnh lại, đến lúc đó ăn uống chậm rãi điều dưỡng vài ngày, cơ thể sẽ khỏe mạnh như lúc đầu.

Công Tôn trăm mối suy nghĩ không được lý giải, vì sao Lý Nguyên Hạo cho Bát vương gia dùng loại dược này? Lẽ nào chính là vì dễ trông nom hơn một chút? Nhưng Bát vương chỉ là một văn nhân nho nhã, cần thiết sao?!

“Phụ thân.”

Công Tôn tâm sự nặng nề ngủ gật, chợt nghe được Tiểu Tứ Tử gọi mình, ngược mắt, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử bò lên trên trúc tháp (giường nhỏ bằng trúc), tiến vào lòng y.

Công Tôn biết sau khi trở về y và Triệu Phổ một lòng chỉ lo chuyện Bát vương gia, chưa từng nói bao nhiêu câu với Tiểu Tứ Tử, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thì vừa về đã đi... Tiểu Tứ Tử cũng không lên tiếng, rất ngoan theo sát cùng vào cùng ra, bây giờ đại khái là thấy mình rảnh rồi, cho nên bắt đầu thân mật một chút.

Công Tôn vỗ vỗ mông bé, xoa xoa mặt bé, thấy đáng vẻ khả ái, tích tụ trong lòng cũng thoáng trấn an không ít.

“Phụ thân, trên giường là ai vậy?”

Tiểu Tứ Tử vừa bật ra khỏi miệng, Công Tôn sửng sốt, bóp khuôn mặt bé nói, “Tiểu Tứ Tử, sao ngay cả Tiểu Bát Tử cũng không nhận ra?”

Tiểu Tứ Tử hồ nghi nghiêng đầu, lại tiến tới nhìn nhìn, hỏi, “Tiểu Bát Tử? Tại sao trông biến dạng vậy?”

“Tiểu Bát Tử gãy đi nhiều.” Công Tôn trả lời, tâm nói cũng phải, có thể thật lâu không gặp... cũng không đúng a, Tiểu Tứ Tử cùng Bát vương gia thật sự rất ăn ý, Bát vương gia cực sủng ái nó, tại sao Tiểu Tứ Tử ngay cả ngài ấy cũng không nhận ra?

“Tiểu Bát Tử vì sao không thức dậy?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Ta nghe được hẳn nói nói không chừng sẽ nhận thức, Tiểu Bát Tử nói chậm, Tiểu Bao Tử giọng thấp, Tiểu Đỗ Tử giọng cao.”

Công Tôn bật cười, nói, “Người phân biệt bọn họ như thế nha? Còn nữa a, một hồi Cửu Cửu tới không được nói bản thân mình đã quên mất Tiểu Bát Tử, Cửu Cửu sẽ thương tâm.”

“Ngô!” Tiểu Tứ Tử vội gật đầu, nắm một lọn tóc của Công Tôn, nhỏ giọng lầm bầm, “Phụ thân, Cửu Cửu rất bận rộn sao?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu, “Cửu Cửu lo lắng cho Bát vương gia, còn phải đề phòng chiến sự phía trước, đang bày binh bố trận đó.”

Tiểu Tứ Tử tựa vào lòng Công Tôn, nói, “... Bạch Bạch và Miêu Miêu lúc nào trở về? Tiểu Tứ Tử buồn chán quá.”

Công Tôn cũng biết, dù sao nó cũng là một tiểu hài tử, ở trong quân doanh không có gì thú vị, bèn sờ sờ đầu bé, nói, “Tiểu Tứ Tử, chờ tìm được giải dược cho Bát vương gia rồi, chúng ta có thể quay về Khai Phong phủ rồi.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, ghé vào trong lòng Công Tôn, Công Tôn vỗ vỗ đầu bé, Tiểu Tứ Tử nghiêng mặt tựa ở trước ngực Công Tôn, nhìn Bát vương gia nằm trên quân sàng một bên. Càng nhìn càng không quen, tâm nói, Cửu

Cửu và phụ thân đều hoa mắt rồi sao? Người này có điểm nào là Tiểu Bát Tử sao...

Chính lúc này, chợt nghe tiếng “gừ gừ”...

Công Tôn quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy Thạch Đầu ngồi xổm bên quân sàng của Bát vương gia, đối với Bát vương gia đang lâm vào mê man mà phát ra tiếng gừ gừ, híp mắt nhú nhú mũi, có chút hung hãn.

“Thạch Đầu.” Công Tôn vội túm túm nó về, “Không được bất kính với Bát vương gia.”

“Chi chi chi chi!”

Thạch Đầu đột nhiên ồn ào vừa kêu vừa nhảy bật lên, Công Tôn vội vã đè nó lại, “Ai, đừng làm ồn.”

Tiểu Tứ Tử thấy Thạch Đầu dữ dằn, vươn tay nhéo tai nó, “Thạch Đầu ngốc, dám không nghe lời phụ thân, đánh thí thí (mông) người nga.”

Thạch Đầu thật đúng là không náo loạn nữa, ngồi chồm hồm một bên, híp mắt nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cũng híp mắt nhìn nó.

Công Tôn thấy được, tâm nói... Thạch Đầu thật đúng là chỉ nghe Tiểu Tứ Tử nói... Nói đi cũng phải nói lại, mới vài ngày không gặp a, sao lại trở nên to béo đầy đà như vậy rồi.

.

Tiểu Tứ Tử ghé vào trong lòng Công Tôn lập tức ngủ, chờ khi tỉnh lại, thì nghe được có người nói chuyện.

“Vẫn không có tin tức sao?”

Đây là giọng của Công Tôn.

“Lý Nguyên Hạo hình như bị trọng thương, toàn bộ Hưng Khánh phủ đều đề phòng sâm nghiêm, tân khách các nước cũng đều không có động tĩnh, Cung Tôn và Bạch Kim Đường thủy chung không có tin tức.”

...

Tiểu Tứ Tử bò dậy, quả nhiên, Triệu Phổ và Công Tôn ngồi kế bên nhau.

“Cửu Cửu...”

Tiểu Tứ Tử kêu một tiếng, Triệu Phổ phục hồi tinh thần lại, thấy Tiểu Tứ Tử tiến tới, còn có chút đáng thương, nhớ tới đã lâu mình không bế nó, nhanh chóng bế vào lòng, nói, “Tiểu Tứ Tử, mấy ngày nay Cửu Cửu bận quá, để người cô đơn rồi.”

“Ngô...” Tiểu Tứ Tử nắm tóc Triệu Phổ lắc lắc, ánh mắt lại liếc đến Bát vương gia đang nằm trên quân sàng.

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử tựa hồ thất thần, còn tưởng bé mất hứng, bèn nói, “Bây giờ ta có thời gian rảnh, chờ mãi cũng nóng lòng, chúng ta đi ra ngoài dạo chơi?”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử nhanh chóng gật đầu.

Triệu Phổ liền ôm bé, dùng ánh mắt ra hiệu cho Công Tôn rời ra ngoài, Công Tôn bất đắc dĩ, biết Triệu Phổ đại khái là muốn vỗ vỗ mộng ngựa Tiểu Tứ Tử bồi thường một chút, cũng không ngăn cản, lại càng không theo, để hai người bọn họ đơn độc thân cận một chút.

.

Đi tới ngoài quân doanh, lúc này đang là hoàng hôn, tà dương sắp tắt, trong đại mạc gió thổi cuốn tung bụi mù, rất thê lương.

Tiểu Tứ Tử ghé vào đầu vai Triệu Phổ cùng Thạch Đầu đang đuổi theo phía sau nhìn nhau nhàn mặt.

Triệu Phổ nhìn thấy, nói, “Thạch Đầu đã lớn như vậy rồi?”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Có thể cười nga, Thạch Đầu chạy rất nhanh.”

“Chi chi chi.” Thạch Đầu liên tục kêu to, tựa hồ có chuyện gì muốn nói, gấp đến độ liên tục bật lên bật xuống.

Tiểu Tứ Tử nhìn nó một hồi, hỏi, “Thạch Đầu, người cũng nghĩ như thế sao?”

“Chi chi.” Thạch Đầu vẫn nhảy bật.

Triệu Phổ bật cười, “Mới vài ngày không gặp sao lại trở nên nhao nhao như vậy? Trước đây thì bướng bỉnh thật, nhưng chưa từng kêu to như thế a.”

“Mới không phải nha.” Tiểu Tứ Tử lắc đầu, nghiêm túc nói, “Thạch Đầu kêu là bởi vì nghĩ có kỳ quái...”

“Điều gì kỳ quái?” Triệu Phổ nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử che miệng lại, “Không thể nói, nói Cữu Cữu sẽ mất hứng.”

Triệu Phổ có chút nghi hoặc, nhéo má bé, “Người nói cái gì ta còn có thể mất hứng sao? Lão tử thế nhưng là cha người, có chuyện gì không dám nói với ta?”

Tiểu Tứ Tử cười khanh khách nói, “Ta đây nói ra Cữu Cữu không được giận.”

“Ân.” Triệu Phổ gật đầu, “Nói.”

“Sao các người lại gọi một người xa lạ là Tiểu Bát Tử.” Tiểu Tứ Tử mấp máy môi, “Người kia không phải Tiểu Bát Tử đâu!”

Triệu Phổ đứng lại, có chút mờ mịt nhìn Tiểu Tứ Tử, hỏi, “Ân?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, “Người trên quân sàng kia nha, hẳn không phải Tiểu Bát Tử a.”

“Cái gì?” Triệu Phổ tâm nói, vật nhỏ đại khái là quên hình dạng của Bát vương gia, bèn nói, “Tiểu Tứ Tử, Bát vương hơi gầy chút, nhưng hẳn...”

“Ân ~” Tiểu Tứ Tử rất chắc chắn mà lắc đầu, “Không giống mà!”

“Chỗ nào không giống?” Triệu Phổ cười nói, “Trước đây người thường ngẩng mặt nhìn hẳn, lúc này cúi đầu nhìn, cho nên thấy không giống phải không.”

“Không phải đâu.” Tiểu Tứ Tử lầm bầm, “Tay của Tiểu Bát Tử rất trắng, người này trên tay có vết chai...” Nói xong, bóp bóp bản tay vì luyện đao mà rắn chắc của Triệu Phổ, “Nha, chính là giống như tay của Cửu Cửu còn có Bạch Bạch Miêu Miêu.”

Tiểu Tứ Tử nói hết lời, Triệu Phổ triệt để ngây ngẩn cả người, hẳn nghĩ nghĩ lại, nhìn Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người chỉ nhìn tay thôi sao? Còn có điểm nào không giống.”

“Có nha.” Tiểu Tứ Tử nói, “Người này tóc phía sau tai bị quấn lại, tóc Tiểu Bát Tử rất thẳng, còn nữa, chính là chân chân hẳn to hơn Tiểu Bát Tử, tay tay cũng to... Hoàn toàn không giống mà.”

Triệu Phổ nhú mày hỏi, “Người xác định tay chân hẳn to hơn một chút?”

“Ngô!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Phải nha, Tiểu Tứ Tử trước đây từng cùng Tiểu Bát Tử còn có Tiểu Bao Tử Tiểu Đồ Tử so, ngón tay của Tiểu Tứ Tử đến lóng đầu tiên ngón tay của Tiểu Bát Tử, nhưng vừa này so so, tay của Tiểu Tứ Tử sao lại càng lớn càng nhỏ?!”

Triệu Phổ há to miệng nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử, sau đó nhìn trái phải không người, nói khẽ với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, chuyện này, đừng nói với người khác.”

“Ân.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, nói, “Ta biết, chỉ nói với Cửu Cửu, ngay cả phụ thân cũng không nói.”

Triệu Phổ giật mình, hỏi, “Ngay cả phụ thân người cũng giấu a?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Phải nha, phụ thân không tin, hơn nữa trong lòng phụ thân tràn đầy đều là Cửu Cửu, sợ Cửu Cửu mất hứng.”

Triệu Phổ liền cảm thấy nghe được một tiếng “Trong lòng phụ thân tràn đầy đều là Cửu Cửu” so với ăn chín bình mật còn ngọt ngào hơn...

“Tiểu Tứ Tử, giúp ta một việc!”

“Nói đi.” Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ ngực, “Cửu Cửu muốn ta làm gì?”

Triệu Phổ xoay đầu bé qua, ghé vào lỗ tai bé thấp giọng nói một hồi, Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Ngô! Đã biết.”

.

Trong quân trường, Công Tôn nắm tay chống cằm, tỉ mỉ quan sát Bát vương gia trên quân sàng... Đừng nói, vừa này bị một câu nói của Tiểu Tứ Tử nhắc nhở, trong đầu y liền lộ bộ một chút... Bây giờ nhìn kỹ Bát vương gia.

Nói thế nào nhỉ? Mặt thì trông giống nhau như đúc, chỉ là... Vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng! Là có liên quan tới việc hôn mê? Hay là nguyên nhân khác? Vì sao lại không giống?! Càng nhìn càng thấy không giống.

Đang thất thần, chợt nghe bên ngoài có một tiếng gọi giòn tan, “Phụ thân!”

“Ai!” Công Tôn nhanh chóng đáp ứng.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chạy vội vào, bổ nhào tới bên cạnh kéo kéo y, nói, “Đến nha đến nha!”

“Làm gì?” Công Tôn thắc mắc.

Tiểu Tứ Tử túm y đi ra ngoài, “Đi xem nha, Cửu Cửu nói muốn bày tiệc nha, Tiểu Háo Tử (con chuột nhỏ) chết rồi!”

“Cái gì?” Công Tôn cả kinh, “Lý Nguyên Hạo đã chết?!”

“Ngô!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Vừa nãy các ảnh ảnh trở về báo.”

Công Tôn vội vàng theo Tiểu Tứ Tử đi ra.

Ra doanh trường, nhưng lại không phát hiện bất luận dấu hiệu chúc mừng nào, Triệu Phổ đang âm trầm đứng bên ngoài quân doanh, doanh trường này không biết từ khi nào đã bị đục một lỗ thủng. Triệu Phổ đang híp mắt, từ lỗ thủng nhìn vào bên trong... Vừa nãy khi Tiểu Tứ Tử nói một câu Tiểu Háo Tử đã chết, hắn thanh thanh sở sở thấy Bát vương gia nguyên bản hắn là đang hôn mê trên giường... ngón tay nhẹ nhàng run lên.

Triệu Phổ cắn chặt hàm răng, lại tinh tế quan sát người nọ —— Giả mạo!

Triệu Phổ liền cảm thấy một cổ huyết dâng lên... Bọn họ tân tân khổ khổ cứu ra Bát vương gia này, là một kẻ giả mạo!

Công Tôn liếc mắt nhìn Triệu Phổ thì biết xảy ra chuyện gì... Tiểu Tứ Tử xem ra đã nói với Triệu Phổ, hơn nữa... thần sắc trên mặt Triệu Phổ rất dễ nói rõ vấn đề.

Công Tôn nhẹ nhàng kéo góc áo Triệu Phổ, như là hỏi —— Làm sao bây giờ?

Triệu Phổ trầm mặc không nói, đối Công Tôn và Tiểu Tứ Tử vẫy tay, bảo hai người đi theo mình, đồng thời phái binh tướng canh giữ quân doanh Bát vương gia nghỉ ngơi, không cho bất luận kẻ nào ra vào.

.

Triệu Phổ về tới soái trưởng của mình, bảo các ảnh vệ đi thông tri Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trở về.

“Là giả?”

Bàng Cát nghe xong nhin không được mà nhú mày, nói, “Chuyện này...”

“Vương gia, tướng mạo giống nhau như đúc a.” Hạ Nhất Hàng cũng có chút mờ mịt.

“Cho nên mới dùng quy tức dục.” Công Tôn nói, “Chỉ cần hẩn bất tỉnh, sẽ rất khó nhận ra thật giả.”

Triệu Phổ cúi đầu trầm ngâm, “Lý Nguyên Hạo an bài như vậy tất có âm mưu.”

“Chúng ta đây nên làm gì bây giờ?” Âu Dương Thiếu Chinh ngồi xổm trên cái ghế bên cạnh, nói, “Đúng rồi, vừa nãy có tham báo đến báo, trọng

binh của Liêu, Tây Hạ và Hồi Hột tộc đã tập kết tại biên quan, rất có khí thế của tam quân hợp vây.”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, hỏi, “Tình huống của Lý Nguyên Hạo thế nào?”

“Nghe nói bị thương rất nặng, nhưng không chết được.” Hôi Ảnh có chút phiền muộn, “Lúc đó nếu ta có thể phóng chuẩn một chút là tốt rồi...”

Công Tôn vỗ vỗ vai hắn, “Đừng nghĩ như vậy, thật sự giết chết Lý Nguyên Hạo, vậy càng phiền phức.”

“Chuyện là như thế.” Triệu Phổ gật đầu, bắt đầu bí mật an bài mọi người dựa theo kế hoạch hành sự.

Đang nói, đột nhiên chợt nghe bên ngoài Hắc Ảnh thấp giọng nói, “Vương gia!”

Ngữ điệu đó mọi người vừa nghe, thì thấy có chút vấn đề.

Hạ Nhất Hàng ngay cửa vén lên trướng liêm (cửa lều), chỉ thấy Trâu Lương và Long Kiêu Quảng đỡ một sĩ binh bị trọng thương trở về.

Binh sĩ nọ sắc mặt vàng vọt như giấy dầu, mặt như tro tàn... thần tình cực độ cổ quái.

“Là thị vệ ta phái đi điều tra hoàng quang!” Hạ Nhất Hàng vội đi tới dìu.

“Hoàng quang gì?” Triệu Phổ thắc mắc.

“Là như vậy.” Bàng Cát kể rõ tình huống cho Triệu Phổ, Triệu Phổ nhíu mày.

Công Tôn đi tới xem bệnh cho thị vệ kia, nói, “Trúng độc rồi!”

“Những người khác đâu?” Triệu Phổ hỏi Trâu Lương.

Trâu Lương lắc đầu, “Đều đã chết, ta nhặt được hãn nửa đường.”

“Bên trong còn có điện thiêm sấm vang nữa!” Long Kiều Quảng vỗ vỗ bụi trên người, “May mà mấy người chúng ta chạy nhanh...”

“Chờ một chút!” Công Tôn bảo hãn dừng nhúc nhích.

Long Kiều Quảng liền đứng im nơi đó không động đậy.

Công Tôn vươn tay lấy đến một trang giấy sạch và một thẻ trúc, cạo hết bụi đất trên y phục của hãn xuống, trong bụi đất rơi trên trang giấy, có bột phấn màu vàng. Công Tôn nhìn một hồi, thấp giọng nói, “Giống như khói độc!”

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 139: Đại Chiến Lai Tập (Đại Chiến Đột Kích)

Công Tôn cầm thứ được phần này, đi vào trong trường bông của mình nghiên cứu.

Triệu Phổ muốn đích thân dẫn người đi tới khu vực có hoàng quang kia để tham cứu một chút, nhưng bị bọn Hạ Nhất Hàng ngăn cản... Đang thương lượng, chợt nghe bên ngoài có một tham báo vội vã báo lại, “Nguyên soái, Liêu, Tây Hạ và Thổ Phiên còn có Hồi Hột tộc đều tập kết binh lực, chuẩn bị khai chiến.”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, “Thổ Phiên cũng tới giúp vui, hấn chán sống rồi à?”

Bàng Cát nghe xong, tiến lên nhắc nhở Triệu Phổ, “Vương gia, việc này suy nghĩ kỹ là được a!”

Triệu Phổ nhìn lão, hỏi, “Thái sư có cách gì?”

Bàng Cát suy nghĩ một chút, nói, “Hồi Hột tộc, Tây Hạ, Đại Liêu, Thổ Phiên, đơn độc binh lực cũng không phải rất mạnh, nhưng vấn đề ngay tại... Bọn chúng đến tột cùng đem chủ lực đặt ở cùng một bên.”

Triệu Phổ nhướng mi một cái, cười nói, “Điều thái sư lo lắng, quả thật là vấn đề ta tương đối lưu ý.”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, chỉ thấy hấn chớp tay sau lưng, chậm rãi nói, “Tam phương binh lực này có hạn, Tây Hạ tối đa mười lăm vạn

nhân mã, Liêu hiện tại đang nội chiến, có khoảng mười vạn đã là không tồi, binh lực của Hồi Hột tộc và Thổ Phiên tối đa cũng năm vạn, hầu như có thể bỏ qua không tính, tổng cộng nhân mã bọn hắn hợp lại đại khái ba mươi vạn. Mà biên quan quân Đại Tống ta có gần bốn mươi vạn, trong đó Triệu gia quân mười lăm vạn. Mười lăm vạn này đều là tinh binh, có thể lấy một chọi mười, dù đối mặt với toàn bộ ba mươi vạn nhân mã bọn hắn cũng có thể thắng. Sở dĩ, nhất dịch này then chốt ngay tại hai phương đem binh lực áp tại nơi nào, phương nào áp đúng thì thắng, hoặc đánh cuộc chuẩn đối phương sẽ hướng đến nơi nào thì phương đó thắng.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Nguyên bản chỉ có Tây Hạ và Đại Liêu hai phương xuất binh, chúng ta chỉ cần đem binh mã đặt ngay giữa, phát hiện được chủ lực chỗ nào thì đến chỗ đó là được, nhưng bây giờ là bốn phương, chiến tuyến nối liền quá dài, không phải dễ chia binh như vậy.” Âu Dương Thiếu Chính cân nhắc, “Cũng đừng để người ta dùng kế giương đông kích tây.”

“Bất quá gần đây cũng không thấy điều động nhân viên quy mô lớn a.” Hạ Nhất Hàng nói, “Binh mã hẳn là còn tại Liêu và Tây Hạ.”

“Chưa chắc.” Triệu Phổ cười cười, “Lần này Lý Nguyên Hạo tất nhiên là so với dĩ vãng lần kia thông minh hơn chút...” Nói xong, cười cười, mọi người thấy rõ, Triệu Phổ tựa hồ đã có chủ ý.

Sau đó, Triệu Phổ tan họp, mang theo Bàn Cát vào đại doanh của Công Tôn, ba người bí mật thương nghị thật lâu... Sau đó, Triệu Phổ và Bàn Cát cùng đi xem Bát vương gia, đến chạng vạng mới đi ra.

Màn đêm buông xuống, Triệu Phổ nổi trống thăng trưởng, điểm phái nhân mã phân phối binh lực, ngày mai khởi hành, nghênh chiến liên quân của Tây Hạ, Liêu quốc, Hồi Hột tộc, Thổ Phiên.

Trong nhất thời, binh tướng các đại doanh đều biết chiến sự đã đến gần, đại khái bởi vì rất lâu không lên chiến trường bị đè nén đến hoảng, vừa nghe có chiến tranh phải đánh, mỗi người đều hưng phấn không ngớt.

Triệu Phổ một phen bài binh bố trận cẩn thận chu đáo, khiến mọi người tâm phục khẩu phục không moi ra được bất luận khuyết điểm nào... Nhưng bọn Hạ Nhất Hàng vài người quen thuộc với Triệu Phổ có thể nhìn ra, Triệu Phổ còn giữ lại hậu thủ (chỗ để xoay sở, tiến thoái)! Đây là Triệu Phổ, người khác thấy hẳn chỉ như một gã thất phu dững mãnh, kỳ thực hẳn đầy bụng Trương Lương mưu.

.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Phổ tại trước cổng đại doanh tế bái thiên địa, từ biệt Công Tôn và Bàn Cát, hô ba tiếng rồi chạy về phía trước, xuất binh!

Trong doanh trại tất cả mọi người rất bận rộn, duy độc Tiểu Tứ Tử rất nhàn rất nhàn, mọi người lại không bồi bệ, cho nên thật buồn chán.

Bé cười trên lưng Thạch Đầu, nắm theo vạt áo, từ phía đông lang thang tới phía tây, buồn muốn chết...

Thấy tất cả mọi người phải xuất chinh, Tiểu Tứ Tử bắt đầu ước ao, nghiêng đầu nghĩ, Tiểu Tứ Tử sau này không biết có thể tham gia quân ngũ hay không nhỉ?

Đang suy nghĩ, thì thấy Công Tôn vội vã từ trong đại trường đi ra, Tiểu Tứ Tử liền vội vàng bảo Thạch Đầu theo sau.

“Phụ thân.”

“Ai, Tiểu Tứ Tử đừng chạy loạn khắp nơi, quay về đại trường đợi đi a.” Công Tôn xoa xoa đầu bé.

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, nhưng vẫn theo Công Tôn chạy tới chạy lui, chỉ thấy y ở trong đại doanh rắc rất nhiều bột phấn, màu lam, không biết là cái gì.

Chúng quân đều ly khai, Hạ Nhất Hàng phụ trách thủ vệ đại doanh, Bàng Cát giúp hấn đốc thúc, khỏi nói đáng vẻ lão nhân nghiêm mặt ngồi trong đại trường, thật đúng là uy nghiêm.

Bản lĩnh của Triệu Phổ chính là... mọi người lưu lại trong quân doanh, cũng không biết đại quân hiện tại là phân chia mấy đường, đều tự hướng về phía của mình mà đi, nhưng đại đa số mọi người không lo lắng, bởi vì Triệu Phổ lần nào cũng như vậy, kế hoạch chân chính, chỉ có trong lòng hắn biết.

Phàm là các lão tướng muốn thám thính hành tung của Triệu Phổ, đều phải theo Bàng Cát lái nhai vài câu, Bàng Cát giả ngây giả dại, giả trang giống như một kẻ giá áo túi cơm (vô tích sự) bị người dùng lời lẽ “moi” ra.

...

Màn đêm buông xuống, Hạ Nhất Hàng đã bắt được ba vị lão tướng do Ngụy tướng quân dẫn đầu, ý đồ cấu kết Tây Hạ tiết lộ quân cơ.

Hạ Nhất Hàng bắt lại mấy người đó, giam lỏng, đợi sau khi Triệu Phổ trở về sẽ xử lý.

Thời gian trôi qua từng chút, thỉnh thoảng có thể thấy khói báo động ở xa xa, nhưng cái bóng của đại quân thì một chấm cũng không có.

Công Tôn phát hiện Tiểu Tứ Tử vẫn mỗi ngày ra ngoài cổng doanh đại trường chờ đợi, ngóng trông Triệu Phổ mau chóng trở về. (giống hòn vọng phụ xD)

Công Tôn thường xuyên bồi bé.

“Phụ thân.” Ngày đó khi đang dùng bữa trưa, Tiểu Tứ Tử sau khi uống một ngụm canh thì le lưỡi, “Canh canh vì sao có vị đạo lạ lạ.”

Công Tôn nhú mào, “Nga, đây là canh thuốc, khu hàn, tại đại mặc khô hanh này nên uống nhiều một chút.”

Tiểu Tứ Tử quậy quậy canh lên, vẫn ngoan ngoãn uống phân nửa, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, Cửu Cửu khi nào trở về?”

“Nhanh.” Công Tôn mỉm cười, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, vài ngày này phỏng chừng sẽ xảy ra hỗn loạn, người nhớ phải đợi trong doanh trướng đừng đi loạn, biết chưa?”

“Ngô.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Biết rồi.”

Đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng động hỗn loạn, Công Tôn nhướng mi một cái, lăm băm một câu, “Tới!”

“Ai tới vậy?” Tiểu Tứ Tử không minh bạch, Công Tôn nhanh chóng chộp lấy hòm thuốc bên cạnh chạy ra ngoài, vừa nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, chờ trong đại doanh đừng đi chuyển, biết chưa?”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, thấy Công Tôn vội vã chạy, liền cùng Thạch Đầu đi đến bên trướng bỗng nhìn ra bên ngoài... Liền thấy phía trước mờ mịt mênh mông một tầng mây mù màu vàng ùn ùn kéo đến.

“Ôi?” Tiểu Tứ Tử ngồi xổm xuống hỏi Thạch Đầu, “Thạch Đầu, người xem giống không nha?”

“Chi chi.” Thạch Đầu nhảy bật lên, bên trong áng mây mù màu vàng đỏ hỗn loạn thiểm điện, chính là đám mây lúc trước bọn họ nhìn thấy ở xa xa, bên trong khe núi!

“Thạch Đầu, không được đi ra ngoài nga!” Tiểu Tứ Tử nói với Thạch Đầu phía sau, “Phụ thân bảo chờ bên trong đại doanh... Thạch Đầu?”

Tiểu Tứ Tử nhìn lại, chỉ thấy Thạch Đầu mất tiêu, trên mặt đất có một cái hố to.

Có chút bất đắc dĩ mà thở dài, Tiểu Tứ Tử chạy đến bên hố ngồi xổm xuống nhìn, chỉ thấy cái hố rất sâu, Thạch Đầu đang đào, phía dưới có một đôi mắt nhỏ xoe tròn chớp chớp nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử tức giận, “Tiểu bốn đản, mau lên đây!”

“Chi chi.” Nhưng Thạch Đầu kêu to, tựa hồ đang bảo bé xuống đây!

“Ta mới không!” Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Phụ thân sẽ lo lắng.” Nói xong, chợt nghe trưởng bông “Ào ào ào” lắc lư, Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ chạy tới cổng trưởng nhìn, chỉ thấy toàn bộ đại doanh đều bị mây mù màu vàng bao phủ, cái gì cũng nhìn không thấy.

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử sốt ruột, bắt đầu hô to, liền cảm thấy phía sau có vật gì đó ngậm lấy áo mình, nhìn lại, “Thạch Đầu, ngươi làm gì?!”

Tiểu Tứ Tử bị Thạch Đầu ngậm cổ áo sau rồi nhấc tới phía đông, đẩy vào trong địa đạo, sau đó Thạch Đầu cũng nhanh chóng bò vào. Vừa đi vào, chợt nghe được “Ầm ầm” một tiếng, toàn bộ trưởng bông đều sụp.

.

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn xa xa nhìn thấy, sợ đến hồn phách đều bay ra...

Lúc này, y đang cùng Cung Tôn dùng một cái túi vải, phóng mây mù màu lam ra ngoài.

Mây mù màu vàng này chỉ cần bị mây mù màu lam đụng chạm, lập tức sẽ tiêu tan.

Kỳ thực Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã sớm trở về, cũng đã tìm được Bạch Kim Đường và Cung Tôn, chỉ là bọn hắn bí mật vào trong quân trướng, Triệu Phổ vẫn chưa nói.

.

Hoàng quang kia là chuyện gì xảy ra?!

Công Tôn sau khi nghiên cứu loại dược phấn này cả ngày thì cho ra kết luận, đây là một loại dược vật có thể khiến người trúng độc đồng thời sản sinh ảo giác.

Cung Tôn nói, đây là một loại Tây Vực yêu thuật, hoàng quang bên trong mảng sơn cốc kia, là đang dưỡng khí!

Loại độc khí này muốn hình thành và thương tổn người khác, nhất định phải trải qua hai trình tự, phải dưỡng khí trong khoảng nửa tháng, cần hình thành trong cốc địa (thung lũng) có địa khí đặc biệt trọng, phóng nhiều thi thể xà trùng thử nghiệm (rắn sâu chuột kiến) để dùng thi thể khí tán độc. Trình tự thứ hai là dẫn đạo... bản thân pháp sư phải ở tại một địa phương nào đó, dẫn đạo độc khí tới, mới có thể độc hại thương sinh.

Cung Tôn quen thuộc Tây Vực yêu thuật, y nói cho Công Tôn bọn họ, Bát vương giả này sử dụng dược vinh thuật trong Tây Vực dịch dung thuật, đó là một loại dịch dung thuật rất đặc biệt, chỉ cần nhìn qua người đó một lần, đều có thể mô phỏng theo ra, chủ yếu là bởi vì linh dược nghi dung của Tây Vực.

Bát vương giả này lên vào doanh trại của Triệu Phổ, không cần hỏi cũng biết là có sở đồ. Mục đích của hắn, thứ nhất là dẫn đạo độc dược tập kích

doanh trại. Thứ hai, hẳn đến để điều tra quân binh chủ lực của Triệu Phổ đến tột cùng an bài ở nơi nào.

Lý Nguyên Hạo bọn họ muốn làm, cũng không phải là cùng Triệu Phổ cứng đối cứng... Mà là chia binh làm hai đường, một đường nhân mã nghiêng về số ít, do Tây Vực pháp sư mang theo, cũng là dùng loại độc dược này đến tập kích, chính là khiến Triệu Phổ hao binh tổn tướng.

Mà chủ lực chân chính, thì có Lý Nguyên Hạo suất lĩnh... Chờ Bát vương giả kia phóng ra tín hiệu, rồi lại tuyển trạch một đường hư không nhất đến đánh, thẳng đến Đại Tổng, đánh vào Khai Phong... Trước đó dùng những lão tướng quân kia, bất quá là Lý Nguyên Hạo lấy bọn họ làm yểm hộ mà thôi, đây là chiêu kế trong kế tiêu chuẩn. Tiếc rằng... bị Tiểu Tứ Tử đánh bậy đánh bạ nhìn ra kẽ hở của Bát vương giả.

Mà trước đó Triệu Phổ và Bàn Cát còn ở trong quân trường của Bát vương giả diễn một màn kịch, cố ý tiết lộ chủ lực tại phía tây, hư không nhất chính là trung lộ... Trên thực tế, vị trí của Triệu Phổ chính là trung lộ.

Công Tôn bọn họ gần đây đang nỗ lực nghiên cứu giải dược, bởi vì đã đoán được, khí dưỡng tại sơn cốc, chỉ dùng để tập kích doanh trại.

Nhưng mà coi như vạn sự đã chuẩn bị đầy đủ, khi đang thuận lợi tiến hành, Công Tôn lại thấy doanh trưởng của Tiểu Tứ Tử đổ sụp, trong nháy mắt thất thần. Y vội vã tiến lên, lúc này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã sớm bay đến, vén doanh trưởng lên, mọi người thấp tha thấp thỏm nhìn vào, cũng không có Tiểu Tứ Tử bị đè bị thương, trên mặt đất có một cái hang không nhỏ.

Công Tôn ngây ngẩn cả người.

“Công Tôn, là Thạch Đầu!” Triển Chiêu nói, “Tiểu Tứ Tử khẳng định không sao.”

Lúc này, Hạ Nhất Hàng tới, nói, “Tiên sinh, Bát vương giả kia đã đào tẩu rồi! Xem ra là trở về mật báo.”

“Khói độc ở đây cũng đã bị xua tan rồi.” Cung Tôn và Bạch Kim Đường cũng đều chạy tới, hỏi Công Tôn, “Bao giờ động thủ?”

“Điều này...” Công Tôn tựa hồ có chút hoang mang, Bạch Ngọc Đường nói, “Các người dựa theo kế hoạch ban đầu hành sự, ta đi tìm Tiểu Tứ Tử.” Nói xong, nhảy vào trong cái hang kia, vóc dáng của Thạch Đầu đã rất lớn, cái hang kia cũng đủ để Bạch Ngọc Đường tiến vào.

Triển Chiêu ở bên trên hồ, “Bạch huynh, nhất định phải tìm được Tiểu Tứ Tử a!”

“Yên tâm!”

Bạch Ngọc Đường đi, Công Tôn hơi an lòng một chút.

Lúc này, chỉ thấy khoảng trời xa có một quả hường tiến liên lạc màu vàng được ném lên không trung... Đây là tín hiệu Bát vương giả phát cho Lý Nguyên Hạo, màu vàng biểu thị —— Trung lộ hư không!

“Tiên sinh.” Hạ Nhất Hàng nhìn Công Tôn, “Vương gia bên kia!”

Công Tôn lúc này cũng thu xếp tâm thần, căn rằng, Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ cứu Tiểu Tứ Tử, bọn họ phải dựa theo nguyên kế hoạch hành sự, không thể hủy kế hoạch của Triệu Phổ, chôn vùi cơ hội thắng!

“Giữ nguyên kế hoạch!” Công Tôn phục hồi tinh thần, “Trước tiên đến tây lộ!”

Tây lộ do người của Trâu Lương và Long Kiều Quảng đóng quân, bọn họ giả trang thành Triệu Phổ hư trương thanh thế, sẽ đối phó khói độc, chỉ có thể dựa vào giải dược của Công Tôn.

Trước đó Công Tôn đã bảo tất cả mọi người trong quân uống chén thuốc có vị đạo cổ quái, kỳ thực đây là giải dược.

Mọi người sau khi thương lượng hoàn tất, dưới sự hộ tống của Triển Chiêu, cùng nhau đi tây lộ.

.

Mà trung lộ lúc này, Triệu Phổ mang theo mười lăm vạn Triệu gia quân ẩn núp, nơi xa chinh trần (bụi đường) cuồn cuộn, đã có thể thấy đại lượng binh mã gấp rút lên đường.

Lý Nguyên Hạo lần này là hận Triệu Phổ đến chết, hẳn để Tề Lương làm tiên phong quan, tự mình mang thương tích đốc chiến, vừa nhìn thấy hưởng tiến màu vàng bắn lên trời, đã hạ lệnh một tiếng, hai mươi vạn đại quân từ trung lộ tiến công, định hùng hùng dũng dũng tiến thẳng đến biên quan, chuẩn bị tiến công thần tốc đánh vào Tổng cảnh (biên giới).

Nhưng hẳn trăm triệu không ngờ, mười lăm vạn Triệu gia quân của Triệu Phổ, đã đào hố sâu cho hẳn, căng sẵn dây thừng gạt chân ngựa chờ đợi.

Triệu Phổ trong lòng cười thầm, Lý Nguyên Hạo a Lý Nguyên Hạo, kế hoạch này của người quả thật là vạn vô nhất thất. Đáng tiếc, Bát vương giả của người che mắt được đám người chúng ta, duy độc không che mắt được Tiểu Tứ Tử... Nếu biết mình thua bởi tay một oa oa năm tuổi, Lý Nguyên Hạo khẳng định sẽ đập đầu mà chết.

Nghĩ đoạn, Triệu Phổ xoay người nhảy lên Hắc Kiêu, vung trường đao trong tay nói với các tướng giáo của mình, “Các huynh đệ, hôm nay chúng ta chém giết cho thống khoái, để Lý Nguyên Hạo kẹp cái đuôi chui qua đũng quần của các gia gia!”

Chúng tướng cười ha ha, sĩ khí rung lên, đều ứng thanh, dựa theo phân phó của Triệu Phổ tản ra giăng lưới, hình thành bao vây, Lý Nguyên Hạo hoàn toàn chẳng biết mà còn đang dương dương tự đắc, dần dần thâm nhập vào trong vòng vây.

Triệu Phổ tâm nói, nếu để con mọt sách nhà mình nghe được, chắc chắn lại nói mình là lưu manh.

...

Công Tôn bọn họ đã chạy tới tây lộ, quả nhiên, phía trước bụi mù cuộn cuộn, khói độc vàng chậm rãi bốc lên, tướng giáo đã biết chuyện khói độc, dùng giải dược vào căn bản không bị ảnh hưởng, đồng thời dùng khăn quàng cổ đã ngâm qua nước thuốc che kín mũi miệng, chuẩn bị nghênh địch.

Long Kiều Quảng bọn họ phân công một nhóm người, giúp đỡ Công Tôn, phóng yên vụ màu lam ra ngoài... Trong nhất thời, trong sơn cốc ngập tràn yên vụ, liên quân của Liêu, Hạ, Thổ Phiên và Hồi Hột tộc đều có chút mơ hồ, tâm nói khói độc này không phải màu vàng sao? Tạo sao lại biến thành màu lam rồi?

Đang suy nghĩ, thì cảm giác tăng lớn yên vụ màu lam nhẹ nhàng tràn đến... Chúng tướng chỉ vừa ngửi thấy, lập tức nước mắt nước mũi tất cả đều chảy xuống, sắc đến không thở nổi, quỳ rạp trên mặt đất ho khù khụ, làm gì còn có thể chiến đấu.

Đang khó hiểu, chợt nghe tiếng trống trận vang rền, Trâu Lương và Long Kiều Quảng dẫn đầu đại quân trùng sát xông tới. Đây là một vạn Triệu gia quân tinh nhuệ mang theo mười vạn Tổng quân dũng tướng, mà liên quân nhân mã đã sớm bị độc khí nháo đến không còn lực để trả đòn, không cần tốn nhiều công sức đã một lưới bắt hết.

Chủ tướng liên quân thấy Trâu Lương và Long Kiều Quảng thì ngây ngẩng cả người, “Tại sao lại là các người... Không phải Triệu Phổ...”

“A.” Long Kiều Quảng cười lạnh một tiếng, “Đối phó các người còn nhờ vương gia tự thân xuất mã? Nói cho người biết, vương gia đi chặn Lý Nguyên Hạo, lần này không để cho tôn tử các người quỳ xuống kêu cha không thôi!”

Trâu Lương chậm rãi xoay mặt, “Bối phận sai rồi.”

Long Kiều Quảng giật giật khóe miệng.

.

Công Tôn bọn họ đã rời khỏi tây lộ, chạy tới trung lộ trợ giúp Triệu Phổ. Công Tôn lúc này tâm trí rối bời, lúc thì lo lắng Triệu Phổ... Dù sao đao thương không có mắt, mười lăm vạn đại quân ngăn cản hai mươi vạn đại quân, cũng không phải việc nhỏ dễ dàng.

Triệu Phổ là một người ổn định, những nhân mã khác hẳn đều bố trí tại xung quanh biên cảnh, để tránh bị kẻ không hảo ý mượn gió bẻ măng, quấy nhiễu đến bách tính biên cảnh.

Về phương diện khác, tâm can bảo bối Tiểu Tứ Tử không biết đã ra sao rồi, Bạch Ngọc Đường làm việc luôn ổn trọng, hẳn là sẽ không gặp chuyện không may... Công Tôn sốt ruột, nóng nảy một chút, tiếng nói cũng nghẹn ngào.

...

Binh mã Lý Nguyên Hạo vừa tới địa giới Hi Châu, vòng qua Vị Thủy chuẩn bị xuống phía nam, hành quân gấp rút, tới một cốc địa (khe núi), đột nhiên... có hai gốc cây lặn xuống.

Lý Nguyên Hạo bị thương còn chưa lành, là cố nén đau đớn mà đánh, còn chưa thể tự mình cưỡi ngựa, ngồi trong mã xa, chợt nghe được hai bên trái phải có tiếng vang ầm ầm của đá lăn, tâm nói không ổn.

Binh mã muốn đi tới trước rời khỏi cốc địa, nhưng ngựa đi phía trước đột nhiên toàn bộ ngã quy... Thì ra trên mặt đất căng mấy trăm sợi dây gạc chân ngựa.

“Vương gia, có mai phục!” Có quân binh đến bẩm báo.

Lý Nguyên Hạo cả kinh, “Tiêu, trúng kế rồi!” Nói xong, hô to một tiếng, “Rút lui! Toàn bộ rút lui!” Nhưng chỗ nào còn để hăn rút lui a.

Hai mươi vạn đại quân còn chưa kịp quay đầu lại... Chỉ nghe được giữa không trung truyền đến thanh âm, có người cười nói, “Lý Nguyên Hạo, biết cái gì gọi là úng trung tróc miết* không?”

* (“úng trung tróc miết”: bắt con ba ba trong cái vò, tức là đối tượng bị bắt không chạy được chỗ nào nữa, giống như con ba ba bị nhốt trong cái vò, thò tay ra là bắt được, rất nắm chắc)

Lý Nguyên Hạo nghe thanh âm, máu liền lạnh hơn phân nửa, tại sao Triệu Phổ lại ở nơi này?! Không phải hăn hăn là đang ở tây lộ nghênh chiến sao?!

Ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy Triệu Phổ đứng ở sườn núi, Lý Nguyên Hạo bây giờ mới phát hiện bốn phía đã bị Tổng quân bao vây, đường lui bị binh mã của tiên phong quan Âu Dương Thiếu Chính lấp lại.

Thầm nghĩ một tiếng “Xong”, Lý Nguyên Hạo đã biết lần này đúng là không còn phần thắng, chỉ là hăn không biết kế sách vạn toàn lần này đến tột cùng xảy ra vấn đề ở chỗ nào, theo lý mà nói, không thể bị Triệu Phổ phát hiện Bát vương gia là giả được a.

Càng nghĩ càng không ra, Lý Nguyên Hạo lắc đầu thở dài nhìn lên trời
—— Lão thiên gia a, người thực sự quá thiên vị Triệu Phổ, hay là nhìn không quen Lý Nguyên Hạo ta a?!

Triệu Phổ thấy hắn nghĩ không ra, lạnh lùng cười, cũng không tâm tư đâu nói nhiều với hắn. Trước đây tức anh ách chuyện Bát vương bị bắt cóc, hại hắn sau khi thành hôn chưa từng cùng Công Tôn ôn tồn được vài ngày đã phải chạy tới biên quan... Tất cả những điều này, đều phải cùng Lý Nguyên Hạo tính toán nợ nần!

“Kẻ đầu hàng không giết!” Triệu Phổ đưa tay lên ra lệnh gương cung, hiệu lệnh tam quân, “Triệu gia quân nghe đây, ai bắt sống Lý Nguyên Hạo, lão tử trọng thưởng!”

Trong nhất thời, trong sơn cốc tiếng kêu rung trời, Tổng quân hơn mười vạn hồ lang chi sư lôi đình chi thế (hùng hổ điên cuồng), trùng sát ra ngoài, binh mã Tây Hạ trước nay bưu hãn, hôm nay càng dựa vào nơi hiểm yếu mà chống lại, một trận ác chiến, phát động trong sơn cốc.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 140: Tuyệt Xử Phùng Sinh (Tìm Được Đường Sống Lúc Cùng Đường)

“Bịch bịch.”

Trên một mảnh đất trong rừng, Tiểu Tứ Tử vấy phúi bụi bặm trên y phục, một lần nữa mặc vào, liếc nhìn cái hang trên mặt đất, nhìn lại Thạch Đầu bên cạnh đang vấy lông mao, chạy tới, nhéo đuôi.

“Chi chi!”

Thạch Đầu kêu to vài tiếng, bổ nhào lên Tiểu Tứ Tử liếm má bé.

“Không được liếm!” Tiểu Tứ Tử nhéo hai cái tai tròn tròn của nó, “Người đào một cái động trốn đi là được rồi, tại sao lại đào nhiều mà lại xa như vậy! Bồn bồn!”

Thạch Đầu dùng cái đầu mập mập tiếp tục cọ cọ Tiểu Tứ Tử, cọ đến nỗi bé không thể nào phát cáu, tuy rằng vốn cũng không có phát cáu.

“Mau trở về, phụ thân sẽ lo lắng đó.” Tiểu Tứ Tử muốn tóm Thạch Đầu trở lại, chính lúc này, thấy được cách đó không xa có một tia sáng vàng lóe lên.

“Đó là cái gì?” Tiểu Tứ Tử ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn, “Ban ngày phóng pháo hoa sao?”

Đang nói, chợt nghe được Thạch Đầu “Gừ” một tiếng, đi tới phía trước một bước che Tiểu Tứ Tử ở phía sau.

“Thạch Đầu, làm sao vậy?” Tiểu Tứ Tử vừa dứt lời, thì thấy bụi cây phía trước nhẹ nhàng lay động... có một người chạy ra.

Người nọ vội vã, chạy trốn rất chật vật, sau khi lao ra cánh rừng thì liếc mắt nhìn thấy Tiểu Tứ Tử... kinh ngạc nhảy dựng. Nhưng chờ khi nhìn rõ chỉ có một con trảo ly nhỏ và Tiểu Tứ Tử, người nọ cũng lộ ra một nụ cười âm trầm.

Tiểu Tứ Tử cũng thấy rõ, đó không phải ai khác, chính là Bát vương giả.

“Ha hả a... Thì ra là tiểu vương gia a.” Bát vương giả tới gần một chút, không có ý tốt mà nói, “Tiểu vương gia tại sao lại ở trong nơi thâm sơn cùng cốc a, nguy hiểm lắm. Đến... Ta mang tiểu vương gia trở về.”

Thạch Đầu hung hăng hướng kẻ nọ gừ gừ gầm nhẹ, Bát vương giả thấy Thạch Đầu lộ ra răng nanh, biết trảo ly hung hãn hộ chủ, mình khó đối phó, liền từ phía sau lưng rút kiếm ra, hướng về phía Tiểu Tứ Tử âm hiểm cười, “Đến, tiểu bảo bối, ta mang ngươi đến hoàng cung!”

“Thạch Đầu...” Tiểu Tứ Tử tiến qua cộ đến bên Thạch Đầu, biết kẻ này là người xấu.

“Chi chi chi.” Thạch Đầu để Tiểu Tứ Tử trèo lên lưng mình.

Tiểu Tứ Tử định bò lên, nhưng không đợi bé đi tới, Bát vương giả nọ đã tới gần, Thạch Đầu nhảy bật lên xông tới.

Bát vương giả nọ cả kinh, không ngờ động tác của Thạch Đầu linh hoạt như vậy, khó khăn lắm mới tránh thoát móng vuốt của Thạch Đầu cào qua trước ngực, xoẹt qua một mảng rách...

“Tê...” Bát vương giả cúi đầu nhìn nhìn ngực mình, nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngươi cái đồ tiểu súc sinh a... Ta làm thịt ngươi trước!” Nói xong, quơ kiếm tới muốn giết Thạch Đầu.

Thạch Đầu nhảy lên nhảy xuống, không để hấn truy được.

Tiểu Tứ Tử nhìn mà lo lắng, nhưng ... Bát vương giả này kỳ thực cũng không phải thật sự muốn giết Thạch Đầu, chỉ là giương đông kích tây...

Sau khi dẫn dắt Thạch Đầu rời đi, đột nhiên xoay người đi bắt Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cả kinh vội vã chạy tới gần Thạch Đầu.

“Chi!” Thạch Đầu hình như tức giận, lăn vào một cái đem Tiểu Tứ Tử hộ dưới thân, vênh cái mũi hướng đến Bát vương giả đang đuổi theo —— Phốc!

“Khụ khụ khụ...” Bát vương giả ho khan không ngừng, thối lui vài bước, may là hấn có chuẩn bị trước, chờ đem khói mờ trước mắt phẩy bay, thì cảm thấy ngực ngột ngạt khó thở, mắt mũi cay xè đau nhức, tâm nói trào ly thực sự là danh bất hư truyền a, thật là lợi hại!

Nhìn lại, trong lúc đó Thạch Đầu đã công Tiểu Tứ Tử chạy vội ra xa.

Bát vương giả nghĩ lần này nhất định phải bắt tiểu oa nhi này đi, quả thật là trời ban cho phú quý a! Liền xách đao đuổi tới... Hấn quen thuộc địa hình, vòng quanh đường nhỏ chặn phía trước.

Thạch Đầu chạy nửa đoạn đột nhiên ngừng lại, quỳ rạp trên mặt đất ngửi, không biết đã ngửi thấy cái gì.

“Thạch Đầu, chuyện gì vậy nha?” Tiểu Tứ Tử ghé vào trên lưng Thạch Đầu, bị kinh hách không ít, đáng thương cực kỳ.

Thạch Đầu quay đầu lại nhìn nhìn bé, lui về sau vài bước, nhìn chăm chăm cánh rừng phía trước... Quả nhiên, cánh rừng lại vang lên xào xạc.

Đột nhiên Tiểu Tứ Tử ôm chặt Thạch Đầu... Trong rừng hạo dọ người nha.

“Vù” một tiếng...

Trong rừng có một người lao ra, lao thẳng tới Tiểu Tứ Tử và Thạch Đầu, chính là Bát vương giả.

“Nha!” Tiểu Tứ Tử ôm lấy đầu, vừa nghĩ lần này mình xong đời rồi, thì nghe được có người hô một tiếng, “Cận Nhi!”

Tiểu Tứ Tử cả kinh, trên đời này gọi bé là Cận Nhi, chỉ có một người.

Ngước mắt vừa nhìn, quả nhiên thấy từ xa có một bóng người bay nhanh tới đây, xông tới phá khai Bát vương giả đang gấp rút muốn bắt Tiểu Tứ Tử.

Bát vương giả lặn một vòng rồi đứng lên, chỉ thấy một thiếu niên khoảng mười tuổi cầm trong tay một cây đại đao, che trước mặt Tiểu Tứ Tử.

“Tiểu Lương Tử!” Tiểu Tứ Tử vừa mừng vừa sợ, “Sao người lại ở đây?”

Tiểu Lương Tử nói, “Ta ở đây đã mấy ngày rồi, muốn tìm đại doanh nhưng không tìm thấy.”

“Vì sao không tìm thấy?” Tiểu Tứ Tử thắc mắc.

“Ách...” Tiểu Lương đỏ mặt, “Lạc đường...”

Thạch Đầu và Tiểu Tứ Tử đều có chút nhụt chí.

“Nhưng cũng may là lạc đường!” Tiểu Lương che chở Tiểu Tứ Tử, hỏi Bát vương giả kia, “Người là ai?!”

“Tiêu Lương Tử hân là người xấu, hân giả trang Tiêu Bát Tử.” Tiêu Tứ Tử nói, từ trên lưng Thạch Đầu bò xuống.

Thạch Đầu cũng chi chi kêu đứng bên cạnh Tiêu Tứ Tử, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể hung hăng giáo huấn Bát vương giả kia.

“A.” Bát vương giả ban đầu còn hoảng đến nỗi nhảy dựng, nhưng đợi khi nhìn kỹ Tiêu Lương, cười nhẹ một tiếng, “Lại là một tiểu mao hài tử.”

Tiêu Lương lạnh lùng nhìn hân, bây giờ nó đã sớm xưa không bằng nay, tu hành tại Hâm Không đảo đã có nội lực, Triệu Phổ dạy nó công phu, từ lâu đã luyện được lô hỏa thuần thanh*, một chút cũng không e ngại kẻ trước mắt... Hơn nữa, vì bảo hộ Tiêu Tứ Tử, nó không thể thua!

*(tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lên màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật..)

Lúc này, đã nghe được xa xa có tiếng kèn lệnh... Đó là Hạ Nhất Hàng tại bên trong đại doanh phát tín hiệu, để Tiêu Tứ Tử bọn nhỏ tìm đúng phương hướng trở về.

Tiêu Lương cầm trong tay bao hành lý đưa cho Tiêu Tứ Tử, “Cận Nhi, bên trong có hưởng tiến liên lạc.”

“Ân!” Tiêu Tứ Tử gật đầu, trước đây Công Tôn đã dạy bé cách dùng hưởng tiến liên lạc.

Bát vương giả vừa thấy hai tiểu hài tử muốn gọi người, nhanh chóng giờ kiếm đánh lên.

Tiêu Lương giờ đao chặn lại, thuận thế chém ngang một đao...

Bát vương giả nọ kinh hãi, tâm nói tiểu hài tử này còn thật sự có tài a, vì vậy cũng không khinh địch, bình tĩnh ứng chiến.

Tiêu Lương không chút nào yếu thế, cùng hãn đối chiến.

Tiểu Tứ Tử mở hành trang tìm ra một ống trúc, sau khi mở ra, cố sức nhảy bật lên ném lên trời... Hưởng tiến liên lạc đó “Vèo” một tiếng bay lên trời... đây là Hàn nhị gia của Hãm Không đảo đặc chế, sau khi tản ra sẽ thành hình một con chuột màu sắc rực rỡ.

Tín hiệu sau khi phóng lên trời, các ảnh vệ ở lại đại doanh đều thấy, liền hướng tới nơi này.

Bát vương giả biết tình huống không ổn, gia tăng thế tiến công.

Tiêu Lương tuy rằng học rất nhanh, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ công lực không đủ, còn chưa có kinh nghiệm lâm chiến, hơn nữa vóc dáng cũng thấp hơn Bát vương giả, thế yếu đi rất nhiều, dần dần không chống đỡ nổi.

Tiểu Tứ Tử vừa thấy Tiêu Lương chỉ có thể chống đối không thể đánh trả, sốt ruột rồi, liền nhao nhao lên, “Tiểu vương bát (con rùa nhỏ XD), người dĩ đại khi tiểu!”

Bát vương giả sửng sốt, một lúc lâu mới phản ứng được vương bát là gọi hãn, máu nóng dâng lên, vật nhỏ này cái mồm rất hư.

“Ta nói cho người biết nha, Cửu Cửu lợi hại lắm, còn Miêu Miêu và Bạch Bạch nữa, đến lúc đó, hung hăng giáo huấn người!”

Khỏi nói, Tiểu Tứ Tử uy hiếp như vậy vài câu, Bát vương giả thật sự có chút hồi hộp, tâm nói đợi ở nơi này không có lợi cho cái mạng a, cho nên thâm nghĩ thu chiêu.

Chính lúc này, lại nghe được một thanh âm lạnh băng băng truyền đến, “Tấn công hạ bàn (phần thân bên dưới) của hãn.”

Bát vương giả sững sốt, Tiêu Lương thì lại nhoén khỏe miệng một cái, thân thể khom xuống, không hề cùng hãn binh khí giao nhau, mà là trực tiếp đánh hạ bàn của hãn.

Tiêu Lương thân hình nhỏ động tác linh hoạt, mà Bát vương giả vóc dáng cao, đối phó tiểu hài tử như Tiêu Lương nguyên bản đã hạ bàn hư không, Tiêu Lương lại đem trọng tâm phóng thấp, hãn lập tức luống cuống tay chân.

Tiểu Tứ Tử nghe giọng nói quen thuộc, ngẩng mặt nhìn sang... Quả nhiên, chỉ thấy một bạch y nhân đáp xuống bên cạnh bé.

“Bạch Bạch!” Tiểu Tứ Tử kêu một tiếng, Bạch Ngọc Đường vươn tay ôm lấy bé nhìn nhìn, phát hiện da thịt chưa hề bị thương tổn một miếng nào, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Tiêu Lương đã chiếm thượng phong, bất quá thủy chung không có cách nào một kích trí mạng, Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Hãn nhanh người chậm, hãn chậm người nhanh, mượn lực đánh lực, một kích trí mạng.”

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên Tiêu Lương liền thu chiêu...

Bát vương giả kia đang một mối chống đỡ, động tác của Tiêu Lương đột nhiên chậm lại, hãn có chút không thích ứng, lão đảo một cái lao đến phía trước. Tiêu Lương thấy hãn không khống chế được, bay lên một cước trực tiếp đá về phía tâm oa (chỗ lõm trước ngực) của hãn.

Bát vương giả trúng một cước này... ngẩng mặt ngã quỵ.

Tiêu Lương thừa thắng truy kích, sau khi đáp xuống thì xoay người một cước bay đến đá... Bát vương giả lúc này ngã một cái ngẩng mặt lên trời, Tiêu Lương một đao gác trên cổ hãn, bắt sống.

“Oa!” Tiểu Tứ Tử vội vàng vỗ tay, “Tiểu Lương Tử hảo bổng a!”

Tiêu Lương nghe vậy trong lòng cũng sướng.

“Hảo công phu!”

Cách đó không xa, Hạ Nhất Hàng cũng mang theo các ảnh vệ đuổi tới, vừa vặn thấy được chiêu cuối cùng, không khỏi cảm thán, tiểu hài nhi này tuổi còn trẻ mà sao lại có bản lĩnh lớn như vậy.

“Tướng quân, ngài không nhận ra sao.” Phi Ảnh bên cạnh nói, “Đây là Tiêu Lương, Tiểu Lương Tử, đồ đệ của vương gia chúng ta.”

“Có thật không?” Hạ Nhất Hàng mở to hai mắt nhìn Tiêu Lương.

Phi Ảnh giới thiệu cho Tiêu Lương, “Tiểu Lương Tử, gọi người, đây là phó tướng của vương gia Hạ Nhất Hàng.”

Tiêu Lương thu đao, quy củ hành lễ với hắn, Hạ Nhất Hàng liên tục tán thán, “Ai nha, chuyện tốt trong thiên hạ tại sao đều để Triệu Phổ hắn một mình chiếm hết a... Nương, thật không có thiên lý mà.”

“Bạch Bạch.” Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Phụ thân đâu?”

“Tiểu vương gia, Công Tôn tiên sinh đi giúp vương gia rồi.” Hạ Nhất Hàng nói.

“Cửu Cửu thắng rồi sao?” Tiểu Tứ Tử vẫn rất lo lắng.

“Yên tâm đi Cận Nhi.” Tiêu Lương an ủi bé, “Sư phụ sẽ không thua.”

Hạ Nhất Hàng nhượng mi một cái, bĩu môi, thật sự là chuyện tốt gì đều để Triệu Phổ chiếm hết...

Bát vương giả bị các ảnh vệ trối gô ném xuống đất, Bạch Ngọc Đường sau khi buông Tiểu Tứ Tử xuống, đi đến hỏi hắn, “Bát vương gia ở đâu?”

Bát vương giả hắc hắc cười, “Không phải ở đây sao? Ha ha ha.”

Bạch Ngọc Đường lạnh sắc mặt, các ảnh vệ đi đến, “Người thông minh thì nói mau.”

Bát vương giả nọ đâu chịu nói, Bát vương là lợi thế giữ mạng sống cho hắn.

Các ảnh vệ cũng bất chấp Tiểu Tứ Tử bọ nhỏ ở nơi này, bắt đầu ép hỏi.

Tâm tư của Tiểu Tứ Tử thì lại hoàn toàn không ở nơi này, tiến tới, túm túm góc áo của Tiêu Lương, “Tiêu Lương Tử.”

“Cận Nhi.” Tiêu Lương đã rất lâu không gặp Tiểu Tứ Tử rồi, lâu ngày gặp lại, lại thấy bé mang một đôi mắt to sáng ngời nhìn mình, tim bắt đầu đập thành thịch, vô đầu bứt tai, “Cận Nhi, đã lâu không gặp rồi.”

“Người nói nửa tháng sẽ tới tìm ta, trễ thật trễ rồi nha.” Tiểu Tứ Tử cười tùm tùm nói.

“Ta thực sự nửa tháng đã tới rồi a... Tới Khai Phong phủ Bao đại nhân nói các người đến biên quan, ta liền chạy tới.” Tiêu Lương kéo tay Tiểu Tứ Tử, “Cận Nhi, đừng giận ta a.”

Tiểu Tứ Tử trên mặt cũng hồng hồng, “Sao lại thế được...”

Tiêu Lương vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ôm cổ nó cọ hai cái. (=w= con nít ranh)

Hạ Nhất Hàng vuốt cằm, “Ấn... Nói thế nào nhỉ, hình như trò giỏi hơn thầy a...”

“Thì đó.” Phi Ảnh bên cạnh đắc ý, “Rất lợi hại.”

Chính lúc này, chợt nghe Thạch Đầu “Chi chi” hai tiếng, chui vào cánh rừng phía sau.

“Ai nha, Thạch Đầu.” Tiểu Tứ Tử vội vã, cùng Tiêu Lương đuổi theo, Bạch Ngọc Đường cũng nhanh chóng theo vào.

Chỉ thấy Thạch Đầu chạy ào vào trong rừng, thất quả bát quả (quẹo vòng vòng), đi tới một sơn cốc xa xa.

“Thạch Đầu!” Tiểu Tứ Tử có chút tức giận, tại sao lại không nghe lời mà chạy loạn hả?

Chỉ thấy Thạch Đầu quỳ rạp trên mặt đất ngửi tới ngửi lui, tựa hồ đang tìm vật gì.

“Chi chi.” Thạch Đầu bắt đầu nhảy bật tại chỗ, như là gọi mọi người đến.

“Hình như Thạch Đầu tìm được cái gì rồi.” Tiểu Tứ Tử nói, cùng Tiêu Lương đi tới, chỉ thấy Thạch Đầu đã hì hục đào ra một cái hang.

Bạch Ngọc Đường nhìn khắp nơi một chút, phát hiện trên mặt đất có một chút bột phấn màu vàng, còn có thi thể của xà trùng thử ngửi.

“Là nơi bọn hắc dưởng độc.” Hạ Nhất Hàng tiến lên, chỉ thấy Thạch Đầu đã bào ra một cái hang rất to.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại liếc nhìn Bát vương giả đã bầm dập mặt mũi kia, chỉ thấy hắc sắc mặt tái nhợt, biểu tình trên mặt cứ như muốn đi chết.

“Ai nha.” Tiểu Tứ Tử lại kêu lên, chỉ thấy Thạch Đầu còn muốn nhảy xuống, vội túm đuôi nó, thuận thế cũng bị kéo xuống dưới.

“Cận Nhi!” Tiêu Lương vội đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường bảo Hạ Nhất Hàng bọn họ ở trên chờ, còn mình theo xuống dưới.

.

Hai chân chấm đất đưa mắt nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện dưới địa động là một không gian rộng rãi, tựa hồ là một hang động thiên nhiên.

Bạch Ngọc Đường thấy Thạch Đầu phía trước hướng hăn lắc đầu, Tiểu Tứ Tử ghé vào trên người Tiêu Lương, đang nằm ở đáy động, hiển nhiên Tiêu Lương chấm đất trước làm cái đệm thật cho Tiểu Tứ Tử.

“Chi chi.” Thạch Đầu tiếp tục kêu to.

Bạch Ngọc Đường vươn tay bế Tiểu Tứ Tử lên, Tiêu Lương xoay người một cái cũng nhảy lên.

“Không sao chứ?”

“Không.” Tiêu Lương lắc đầu trả lời Bạch Ngọc Đường, “Thạch Đầu hình như muốn dẫn chúng ta đi đâu đó.”

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu như vậy, ôm Tiểu Tứ Tử, đi sau với Tiêu Lương, cùng nhau theo Thạch Đầu... Đi đến chỗ sâu trong hang động.

.

Đi tới trước không bao lâu sau, Bạch Ngọc Đường đột nhiên “Suýt” một tiếng, ý bảo tất cả dừng lên tiếng, bởi vì hăn nghe được tiếng nói.

Lại lặng lẽ đi tới trước vài bước, tiếng nói càng rõ ràng.

“Bát vương... Người không nên mù quáng không suy nghĩ, ký bức thư xin hàng này, tự nhiên sẽ không làm khó dễ người, người xem... người cũng không muốn chết trong địa động nơi hoang sơn dã lâm này chứ?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong hai mắt sáng lên, cùng Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Tứ Tử cũng mở to hai mắt —— Tiểu Bát Tử!

Ba người lặng yên không tiếng động dựa sát vách hang đi tới phía trước, quả nhiên, thấy được phía trước bên trong một huyệt động, truyền đến tia sáng mờ mờ.

Nơi sát bên vách, có một cái tù lung (lồng giam), bên trong tù lung có một trung niên nam tử đang ngồi, tuy thân hình gầy gò tiêu tụy, nhưng dáng vẻ nho nhã tuấn mỹ, rất có phong phạm (khí phách), vừa nhìn thì biết thân phận hiển quý... Bạch Ngọc Đường vô thức nhìn Tiểu Tứ Tử —— Đây là thật phải không?

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm gật đầu —— Là Tiểu Bát Tử.

Mà bên ngoài lung tử, có một nam tử mặc Tây Hạ triều phục.

Bạch Ngọc Đường nhận thức, đây là tể tướng của Tây Hạ, phỏng chừng là tới chiêu hàng.

“Bát vương.” Tể tướng nọ có chút đặc ý, “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt a, hôm nay nhất dịch, chủ của ta nhất định có thể đánh vào Đại Tổng thắng tiến Khai Phong, người hẳn là thuận theo thiên ý a.”

“Ha ha.”

Bát vương cũng cười nhạt một tiếng.

“Người cười cái gì?” Tể tướng nọ có chút mất hứng.

Bát vương nhìn nhìn hần, “Lý Nguyên Hạo muốn thắng Triệu Phổ? Còn khó hơn cả lên trời, có Triệu Phổ tại, giang sơn Đại Tống ta vững như thành đồng, ai cũng đừng hòng bước vào nửa bước, bằng không, cho hần chết không có chỗ chôn.”

“Người... Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt?!”

“Người đừng ở nơi này theo ta múa mép khua môi nữa.” Bát vương gia thân nhiên cười một cái, “Sớm đi khuyên Lý Nguyên Hạo đi, đừng u mê không tỉnh ngộ.”

“U mê không tỉnh ngộ chính là người... Ai nha.”

Tể tướng nọ còn chưa dứt lời, thì cảm giác phía sau có tiếng gió thổi khe khẽ, cái cổ bị xiết... Bị người gắt gao bóp chặt.

“Ách...”

Bát vương gia cũng sửng sốt, chờ thấy được Bạch Ngọc Đường thì rất vui mừng.

“Bạch thiếu hiệp!”

“Vương gia chịu khổ rồi.” Bạch Ngọc Đường điểm trúng huyệt đạo của tể tướng nọ, ném qua một bên, rút đao ra một đao chém về phía cửa lao...

Cửa lao bằng mộc chất (gỗ) chỗ nào chống đỡ được a, thoáng cái đã chém gãy.

Bát vương gia được Bạch Ngọc Đường đỡ đi ra.

“Tiểu Bát Tử!”

Mở ra lao lung, thì thấy được Tiểu Tứ Tử trước mặt bồ nhào tới, Bát vương gia bé bé cũng là kinh hỉ đan xen, vươn tay nắm lấy Bạch Ngọc

Đường, hỏi, “Chiến sự thế nào rồi?”

“Yên tâm đi.” Bạch Ngọc Đường cười, “Trong lòng Triệu Phổ tính toán cả rồi, không thua được!”

“Rất tốt, rất tốt!” Bát vương gia mấy ngày nay lao tâm lao lực quá độ, vừa nghe được quả nhiên Triệu Phổ không khiến mình thất vọng, trong lòng thả lỏng, đứng thẳng không nổi.

Thạch Đầu đã chạy tới, để Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng, Bạch Ngọc Đường đỡ Bát vương gia, Tiêu Lương đi tới khiêng tể tướng nọ lên vai.

Bạch Ngọc Đường giật mình, “Còn có chút khí lực a.”

“Chuyện nhỏ.” Tiêu Lương cười, “Một gã thư sinh, giống như khi ốm.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mọi người vội vã ra khỏi địa đạo, cứu Bát vương gia ra.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 141: Hữu Đãi Hậu Tục (Hãy Chờ Sau Đó Còn Tiếp)

Hai quân giao chiến dừng giả thắng, dừng không ngừng là bản lĩnh của tướng sĩ, còn có sĩ khí. Mà sĩ khí chân chính nhìn nơi nào? Phải xem người dẫn đầu mạnh yếu.

Triệu Phổ đơn thân độc kỵ, hắc mã hắc đao hắc chiến bào, sát nhập trận địa địch nhân giống như Tu La đòi mạng.

Tân Đình Hậu đã lâu không gặp máu, bây giờ rốt cuộc có thể thống khoái chém giết, lập tức lại tinh thần gấp trăm lần, mạch máu tiên hồng (đỏ tươi) trải rộng thân đao, thoát nhìn yêu dị phi thường.

Mà so sánh với Triệu Phổ, trạng thái của Lý Nguyên Hạo đã là không quá tốt rồi.

Nguyên bản hắn có trọng thương trong người, hơn nữa tâm lý bị đả kích, vốn là hùng tâm bừng bừng nghĩ mình tất thắng, nhưng hiện tại biến thành hoàn toàn nằm ở thế hạ phong, đã sớm rối loạn hoang mang.

Triệu gia quân mỗi người như lang như hổ, Tây Hạ binh thì lại là quân lính tan rã... Một trận đại chiến qua đi, trên chiến trường khắp nơi đều cảm quân kỳ của Triệu gia quân, binh mã Tây Hạ đã hao tổn phân nửa, bị thương hơn phân nửa, lưu lại cũng đều buông khí giới đầu hàng!

Lý Nguyên Hạo ngơ ngác ngồi trong xe, tiếp nhận hiện thực là mình đã bị bắt sống, nhìn trời thở dài, hắn không cam lòng a... Lão thiên gia vì sao lại thiên vị Triệu Phổ như vậy. Triệu Phổ sống một ngày một đêm, Lý

Nguyên Hạo hẳn cũng đừng mơ tưởng có được thiên hạ, đây là trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng* mà... Thực sự là thiên ý trêu người.

*(Chu Du vốn là một mưu tướng nổi tiếng của quân Đông Ngô, còn Gia Cát Lượng vốn là quân sư đại tài của nước Thục. Họ hợp sức trong trận Xích Bích đã đánh cho quân Tào Tháo “lên bờ xuống ruộng”, nhưng khi phải đối đầu vì vua tôi của mình thì Chu Du vẫn không thể sánh bằng Gia Cát Lượng, trước khi chết Chu Du phẫn uất mà than: “Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng?”)

Nhóm Công Tôn vội vã chạy đến sơn cốc thì chiến sự đã kết thúc.

Mọi người chạy vào chiến trường, chỉ thấy các binh sĩ đang thu thập tàn cục.

Công Tôn kéo Âu Dương Thiếu Chinh đang chỉ huy nhân mã hỏi, “Triệu Phổ đâu?”

Âu Dương Thiếu Chinh chỉ một ngón tay lên sườn núi xa xa, Công Tôn nhìn sang, chỉ thấy Hắc Kiêu đứng trên sườn núi lắc đầu, Tân Đình Hậu đỏ như máu cảm ở một bên, Triệu Phổ tựa trên sườn núi, tựa hồ đang ngủ?

Công Tôn tâm nói, hay là bị thương rồi, vội vã chạy đến, “Triệu Phổ!”

Triệu Phổ còn không mở mắt đã vươn tay với lấy Công Tôn, kéo vào trong lòng mình, Công Tôn ghé vào trên người hắn nhìn hắn, hỏi, “Không sao chứ?”

Triệu Phổ lắc đầu, đại khái là thật sự giết chóc nghiệm rồi, màu hai con mắt hắn khác biệt quá rõ ràng, một con màu đen, một con màu xám, phi thường đặc biệt.

Công Tôn nhìn chăm chăm một hồi, nở nụ cười, hình dạng này rất suất!

Triệu Phổ thấy Công Tôn nhìn mình cười, giơ tay vòng qua sau thắt lưng y vỗ một cái, “Muốn làm ở chỗ này...”

Công Tôn không chút lưu tình đâm qua một quyền, Triệu Phổ trúng một quyền nhìn như hung ngoan kỳ thực mềm nhũn, cười lắc đầu, nhưng là có chút miễn cưỡng.

“Người làm sao vậy?” Công Tôn thấy Triệu Phổ tựa hồ có chút hữu khí vô lực, liền hỏi, “Khó chịu hay mất hứng a? Đã đại thắng rồi!”

“Hô...” Triệu Phổ thở dài một hơi, “Lý Nguyên Hạo tuy rằng bắt sống, nhưng Bát vương còn trong tay hắn. Hắn tất nhiên sẽ không chịu để yên, Bát vương khó tránh chịu khổ...”

“Phụ thân...”

Công Tôn đang định khuyên giải an ủi vài câu, đột nhiên nghe được xa xa có tiếng Tiểu Tứ Tử gọi.

Công Tôn trong lòng rốt cuộc cũng nhẹ hẫng, quả nhiên Bạch Ngọc Đường rất đáng tin cậy, thực sự đã cứu Tiểu Tứ Tử về rồi.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử nằm theo vạt áo trước ngòai trên Thạch Đầu, Thạch Đầu lùi nhanh tới đây, phía sau Tiêu Lương đi theo.

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn tiếp nhận Tiểu Tứ Tử đã bổ nhào tới, rốt cuộc cũng an tâm rồi.

“Sư phụ.” Tiêu Lương hành lễ với Triệu Phổ, Triệu Phổ gật đầu, thấy Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử cố sức hôn, liền hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Vừa nãy trưởng bông sụp, Tiểu Tứ Tử được Thạch Đầu mang vào trong sơn động.” Công Tôn nói, nhéo nhéo khuôn mặt Tiểu Tứ Tử, “Không có việc gì là tốt rồi.”

Triệu Phổ hiểu rõ gật đầu, có thể hiểu tâm tình lúc này của Công Tôn như thế nào, Tiểu Tứ Tử sinh tử chưa biết, đó chẳng phải đòi mạng của y hay sao.

Triệu Phổ nghỉ ngơi xong rồi, ngồi dậy, sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử,

nói với Công Tôn, “Đi, chúng ta đi hỏi Lý Nguyên Hạo, Bát vương ở đâu, không nói lão tử sẽ phế hãn.”

“Tìm được Tiểu Bát Tử rồi nha.”

Triệu Phổ vừa nói dứt lời, Tiểu Tứ Tử đột nhiên tới một câu.

“Cái gì?” Triệu Phổ hả một tiếng nhảy dựng lên, hoàn toàn không còn nét chán chường ban này, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, người nói tìm được Bát vương rồi?”

“Đúng nha, tìm được trong động, Thạch Đầu tìm được đó!” Tiểu Tứ Tử cười tùm tùm nói, “Bạch Bạch dìu hãn tới quân doanh rồi, chỉ là gây chút mệt có thụ thương.”

“Thật sao?!” Triệu Phổ vừa kinh vừa hỉ, nhào tới ôm Thạch Đầu hung hăng hôn một cái, “Thạch Đầu, lão tử muốn thưởng cho người vạn lượng hoàng kim!”

Thạch Đầu bị Triệu Phổ làm cho cả kinh đến dựng thẳng lông tơ, lắc lắc đuôi tỏ ra e thẹn... Sao tự dưng tùy tiện hôn người ta, người ta ưa loại hình mỹ nam như Bạch Bạch thôi ~~.

Triệu Phổ xoay người lên ngựa, mang theo Công Tôn chạy trở về trước để xem Bát vương.

.

Vào trong đại trướng, quả nhiên thấy Bát vương gia ở đằng kia, ngài đã sớm hỏi thăm chiến sự ở tiền tuyến, vừa thấy Triệu Phổ trở về thực sự là kinh hỉ đan xen.

Hai “cha con” cùng một chỗ hàn huyên trong chốc lát, Triệu Phổ hùng hổ hỏi Bát vương, Lý Nguyên Hạo có khiến ngài chịu khổ cực hay không, lúc này bắt sống, có thể trả hết thù.

Bát vương cười cười, Lý Nguyên Hạo đối với ngài cũng coi như lễ ngộ (tiếp đãi long trọng) có thừa, chỉ là chiêu hàng mà thôi, sau đó nhốt trong sơn động có chút ẩm ướt, cho nên bị lạnh một chút... Hơn nữa, thật sự giết chết Lý Nguyên Hạo cũng không tốt.

Công Tôn tử mĩ kiểm tra thân thể cho Bát vương gia một chút, phổi được khu hàn điều lý (đuổi khí lạnh điều trị kinh mạch), để ảnh vệ đi mua về sắc thuốc, nói điều dưỡng vài ngày sau sẽ khỏi hẳn, quả thật không có bệnh.

Triệu Phổ lúc này sinh long hoạt hổ, tạm biệt Bát vương rồi xuất môn, đến bên trong đại doanh đang giam giữ Lý Nguyên Hạo chọc điên hẳn, chọc hẳn tức giận đến suýt chút nữa là ngạt thở chết.

Cuối cùng, Triệu Phổ cũng không làm thịt Lý Nguyên Hạo, ký kết hiệp ước, Lý Nguyên Hạo còn bồi thường không ít bạc, mang theo mấy vạn tàn binh bại tướng còn lại trở về Tây Hạ, nhưng rốt cuộc cũng thành thật rồi.

...

Vì vậy, vùng biên quan lần này là hoàn toàn khôi phục bình yên.

Triệu Phổ lưu lại Hạ Nhất Hàng chủ trì đại cục, hẳn mang theo mọi người, hộ tống Bát vương gia trở về Khai Phong phủ.

Khi vào thành, Triệu Trinh tự mình tới đón, nghênh Bát vương gia vào phủ, thấy không có gì trở ngại, cũng có thể yên tâm.

Ngày hôm sau lâm triều, Triệu Trinh tự mình ca ngợi Triệu Phổ, thưởng cho chúng tướng biên quan quân.

Mà Triệu Phổ lại đưa ra ý thoái ẩn.

Triệu Trinh đương nhiên không đồng ý, nhưng bất đắc dĩ Triệu Phổ quá kiên trì.

Bao Chửng cho ra chủ ý, nói là hiện tại biên quan yên ổn, không bằng để vương gia tạm thời giữ chức nghỉ ngơi, chờ tới khi nào lại có chiến sự, thực sự không có cách lại mời vương gia ra chủ trì đại cục.

Triệu Phổ cũng hiểu được cách này không sai, Triệu Trinh nghe xong cũng đành chịu, chỉ phải đáp ứng, phong Triệu Phổ làm Tiêu Dao Hầu, ban cho trọng kim (số tiền lớn), bảo hãn trước tiên cứ nghỉ ngơi, nhưng chức vị Bình Mã Đại Nguyên Soái không được trả lại, nếu có chiến sự, còn cần hãn bảo vệ quốc gia.

Triệu Phổ tính toán một chút, trong vòng hai mươi năm tới hẳn là không có chiến sự rồi, chờ hai mươi năm sau sẽ có một thế hệ mới bước lên, không có chuyện của hãn, cho nên vui vẻ đồng ý, hai mươi năm này phải cùng Công Tôn tiêu điều tự tại một phen.

Hãn cùng với Bạch Ngọc Đường thương lượng một chút, mua tòa tiểu đảo kia, gọi là Tiêu Dao đảo, phái người kiến tạo phòng xá, chuẩn bị dẫn theo Công Tôn Tiểu Tứ Tử đi ẩn cư, trước tiên trải qua vài ngày thanh tịnh rồi tính tiếp.

Các ảnh vệ nguyên bản có thể đảm nhiệm chức vụ trong quân, nhưng chết sống không chịu đi, đều đòi theo Triệu Phổ quy ẩn, Triệu Phổ đành mang theo bọn họ bên cạnh.

.

Kiến tạo Tiêu Dao đảo cần tới vài tháng, mấy ngày nay, mọi người vẫn ở tại Khai Phong phủ.

Bàng Cát đến Khai Phong phủ đón nhi tử, Bàng Dục một thân trang phục thư sinh ngoan ngoãn đứng trước mặt Bàng Cát, nói một tiếng, “Cha, ngài vất vả.”

Bàng Cát cả kinh giật đứt vài sợi râu mép, nhìn chăm chăm Bàng Dục nghếch mặt ra.

Bao Chứng đặc ý đào dặt nhượng mi với lão một cái, Bàng Cát tâm nói lão Bao thật có năng lực, tiểu lưu manh này sao lại được dạy cho hiểu chuyện như vậy chứ?

Bàng Cát không biết, Bàng Dục nhiều ngày nay ăn không ít vị đắng, Bao Chứng nghiêm khắc cực kỳ, hắn vừa gây rối trở về liền đánh bản tử (cây gậy dài đánh người trong phim ấy), hắn cuối cùng cũng minh bạch lão cha nhà mình cứng mình biết bao nhiêu.

Đồng thời, trong cung cũng truyền đến một tin tốt, nói là bởi vì thời gian dài dùng dược vật an thần dưỡng thân, Bàng phi có thai.

Bàng thái sư thiếu chút nữa mừng tới ngất xỉu, đối Công Tôn là thiên ân vạn tạ.

Công Tôn vẫn rất lưu luyến Khai Phong phủ, luôn miệng dặn dò Bao Chứng, có đại án tử nào thì phải phái người đến Tiêu Dao đảo gọi y và Triệu Phổ đến.

Bao Chứng dĩ nhiên đáp ứng.

Bạch

Ngọc Đường nhận được thư của Hãm Không đảo gửi tới, nói là trong nhà có vài việc bảo hãm đi về một chuyến.

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường từ biệt mọi người, rời đi trước.

Triển Chiêu tiễn hãm một đoạn đường, lúc gần đi, Bạch Ngọc Đường nói với hãm, “Người có chuyện gì cần ta hỗ trợ, phái người đến Hãm Không đảo tìm ta.”

Triển Chiêu gật đầu, “Ân.”

Hai người lại nhìn nhau một hồi, cũng không biết nên nói cái gì, lưu luyến không rời... Cũng không đến mức, dù sao đều là người giang hồ, cũng không phải tiểu hài tử có gì đó rất luyến tiếc... Ngày sau giang hồ tái kiến.

Nói tiếng bảo trọng, Bạch Ngọc Đường quay đầu ngựa lên đường.

Triển Chiêu nhìn bạch y bạch mã chạy đi mất bóng, mới vỗ vỗ Tảo Đa Đa đang mất mát, “Đi thôi, còn có thể gặp lại mà.”

.

Một tháng loáng cái đã trôi qua, mọi người chuẩn bị đã xong, dù không muốn... Thiên hạ cũng không có bữa tiệc nào không tàn.

Ngày hôm đó, ngoài cửa Khai Phong phủ có ba chiếc đại mã xa dừng lại, các ảnh vệ vội vàng thu thập vật dụng.

Hoàng thái phi cũng theo mọi người cùng đến Tiêu Dao đảo trụ. Thái phi niên kỷ lớn, Công Tôn và Triệu Phổ chuẩn bị đón bà cùng đến ở, hảo tấn hiếu, để bà mang theo Tiểu Tứ Tử an độ lúc tuổi già, hưởng thụ chút thiên luân chi nhạc (chỉ sự đoàn tụ gia đình hạnh phúc).

Tiểu Tứ Tử làm rất nhiều tiểu lễ vật, đi lòng vòng quanh Khai Phong phủ, lần lượt tặng lễ vật, đại thể là tiểu hương túi hay gì đó, các nha dịch, đặc biệt là các nha hoàn bà tử ở Khai Phong phủ làm sao cam lòng để bé đi a, khóc suốt mướt.

.

Triển Chiêu sáng sớm thức dậy, chuẩn bị tiễn mọi người ra khỏi thành.

Vừa thay xong y phục đột nhiên có một người tới, là quan gia dịch quán (trạm dịch của quan phủ), đến đưa một thứ cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu hỏi hắn là ai đưa tới.

Người nọ chỉ nói là từ Thường Châu gửi tới, người gửi đồ tên là Triển Hạo, hắn còn gửi một phong thư.

Triển Hạo là đại ca của Triển Chiêu, cũng không phải là Triển gia thân sinh, mà là khi hắn còn bé được cha nương Triển Chiêu nhận nuôi, lớn hơn hắn năm tuổi, không như Triển Chiêu, Triển Hạo tuy rằng biết võ công nhưng không phải người giang hồ, mà hoàn toàn là một thương nhân.

Triển Chiêu cho rằng đại ca tặng vật gì cho mình, trước tiên mở thư ra... Lại càng kinh ngạc.

Trong thư chỉ có ba chữ —— Huyện Cừ Sơn.

Không có gì khác a.

Triển Chiêu khó hiểu, tâm nói huyện Cừ Sơn gì? Nhìn kỹ chữ viết, tuyệt đối là đại ca không sai, cầm cái hộp định mở ra.

Lúc này, chợt nghe Tiểu Tứ Tử ở ngoài sân kêu một tiếng, “Miêu Miêu.”

Tiểu Tứ Tử là cùng Công Tôn Triệu Phổ bọn họ tới cáo biệt Triển Chiêu, phải để Triển Chiêu đi tiễn bọn họ, thật khó xử, hơn nữa cũng không phải sinh ly tử biệt gì, sau này vẫn có thể thường xuyên gặp mặt.

Triển Chiêu lúc này vừa mở hộp ra...

Chợt nghe “Soạt” một tiếng.

“Không ổn!” Triệu Phổ đột nhiên hô lên một tiếng, định tiến lên, đã thấy Triển Chiêu vung tay lên “thịch” một tiếng đóng cửa lại.

“Tiêu Lương, dẫn Tiểu Tứ Tử sang một bên.” Công Tôn quay đầu lại nói với Tiêu Lương.

Tiêu Lương cũng biết đại khái đã xảy ra chuyện, ôm Tiểu Tứ Tử chạy sang một bên.

Công Tôn và Triệu Phổ đi tới cửa, chợt nghe bên trong “Cạch” một tiếng.

“Triển Chiêu!” Triệu Phổ muốn đẩy cửa ra.

“Đừng vào đây!” Triển Chiêu nói, “Ta mở cửa sổ!”

Công Tôn ngăn Triệu Phổ lại, “Đó là cơ quan có khói độc, người tiến vào sẽ trúng độc.” Nói rồi đi đến bên giếng múc nước, thấm ướt khăn rắc lên chút thuốc bột, sau đó đưa cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ bịt kín miệng mũi, mở cửa chạy vào giúp nâng Triển Chiêu đang đứng bên giường đi ra.

“Người sao rồi?” Triệu Phổ hỏi hần.

Triển Chiêu lắc đầu, “Ân... Thật ra trên người cũng không khó chịu.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Triển Chiêu thản nhiên nói, “Chỉ là đôi mắt nhìn không thấy nữa.”

“A...” Công Tôn hít một ngụm khí lạnh, tiến tới vén mở mí mắt Triển Chiêu nhìn nhìn, “Ai nha, trúng độc rồi!”

“Độc gì?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Có thể cứu sao?”

Công Tôn vừa bắt mạch cho Triển Chiêu, vừa gật đầu, “Có thể.”

Lúc này Bao Chứng cũng chạy đến, “Xảy ra chuyện gì?”

Triển Chiêu nói với Bao Chứng, “Đại nhân, bảo thống lĩnh cấm quân đến thay ta chỉ huy trực ban một khoảng thời gian đi.”

“Đó là đương nhiên, Triển hộ vệ hảo hảo nghỉ ngơi.” Bao Chứng nhanh chóng an ủi, nhưng thần sắc của Triển Chiêu... Cũng có gì đó không được tự nhiên.

Triệu Phổ nói, “Đừng nóng vội, chúng ta có thể hoãn lại, đến khi mắt được chữa lành rồi tính tiếp, còn nữa a, ai hại người?!”

Công Tôn cũng gật đầu, “Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng nhàn rồi, trước tiên tìm người hại người đã.”

“Như vậy a...” Triển Chiêu nhẹ nhàng gật đầu, “Vậy cũng tốt.”

Mọi người đỡ Triển Chiêu vào nhà nghỉ ngơi.

Công Tôn đi nghiên cứu chế tạo giải dược, trước tiên

phải mua dược tài, trình tự phối chế giải dược tương đối phiền phức, cần thời gian nửa tháng. Bất quá may là độc này cũng không bá đạo, chỉ là làm cho hai mắt tạm thời không nhìn thấy, căn bản không có gì khác nguy hại...

Công Tôn không rõ, nếu như thứ này là đại ca của Triển Chiêu đưa tới, vì sao lại muốn hại chính đệ đệ mình?

“Có người mạo danh thế thân hãm hại Triển Chiêu?” Triệu Phổ bây giờ nhàn hạ, mỗi ngày dính cứng lấy Công Tôn không rời, Công Tôn nghĩ mức độ dính của hắn còn cao hơn cả Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử tuy rằng kề cận mình, nhưng ít ra sẽ không động hay bất động đều chiếm tiện nghi, mình còn phải đề phòng hắn như đề phòng lang sói.

“Người không cảm thấy Triển Chiêu có gì giấu diếm sao?” Công Tôn nói khê với Triệu Phổ, “Hắn không nhắc tới chuyện đại ca của mình, hơn nữa tựa hồ có tâm sự.”

“Hắn là như vậy.” Triệu Phổ cầm một quả táo ném lên ném xuống đứng bên cạnh Công Tôn, “Cho nên ta mới thường thức hắn và Bạch Ngọc Đường, loại nam nhân này, cho tới bây giờ chỉ biết giúp người khác mà không hướng người khác cầu cứu, chắc chắn.”

Cuộc đối thoại của hai người, Tiểu Tứ Tử đều nghe được.

.

Đêm đó, Công Tôn và Triệu Phổ còn đang ở bên trong được lô chế thuốc.

Tiểu Tứ Tử liền nắm tay Tiêu Lương chạy ra, định bồi bồi Triển Chiêu, Miêu Miêu hiện tại nhìn không thấy, nhất định hành động bất tiện lắm.

Nhưng tới phòng Triển Chiêu vừa nhìn, gian phòng trống không, không ai...

“Nha! Miêu Miêu đâu?” Tiểu Tứ Tử sốt ruột.

“Chi chi.” Thạch Đầu ngử ngử vị đạo, nhảy ra, hai bé theo Thạch Đầu đi tới chuồng ngựa nhìn —— Tảo Đa Đa cũng không ở đó.

“Miêu Miêu đào tẩu rồi!” Tiểu Tứ Tử nóng vội, cười lên Thạch Đầu, “Thạch Đầu, chúng ta đuổi theo...”

Thạch Đầu không đợi Tiểu Tứ Tử nói xong, đã dựa theo vị đạo mà đi theo.

Tiêu Lương cũng đi cùng.

Hai bé đuổi tới hơn nửa đêm, rốt cuộc trên quan đạo ngoài thành Khai Phong, chặn đường Triển Chiêu.

...

Công Tôn nghiên cứu chế tạo giải dược, trời đã sắp sáng, Tử Ảnh chạy tới hồi báo, nói Triển Chiêu ra khỏi thành, đến huyện Cừ Sơn tìm đại ca hần.

“Ồ đồ a!” Công Tôn nóng nảy, “Hần như vậy làm sao đi được.”

Triệu Phổ thì lại nở nụ cười, “Thư ngọc, người coi thường Triển Chiêu rồi, tuy rằng ngũ cảm mất đi một cảm, nhưng Triển Chiêu vẫn là Triển Chiêu, vô phương thôi.”

“Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đuổi theo Triển Chiêu rồi.” Tử Ảnh lại tới một cú nữa, “Phái ta quay về báo tin, Tiểu Tứ Tử nói cùng Triển Chiêu đi tới huyện Cừ Sơn trước.”

“Cái gì?” Công Tôn kinh hãi.

Triệu Phổ thì lại vỗ tay, “Thật tốt quá!”

“Người...”

“Không phải.” Triệu Phổ nói lảng, “Yên tâm đi, ba người đó cùng đi thì vạn vô nhất thất, Tiêu Lương còn có thể để lại ký hiệu ven đường để chúng ta đuổi theo.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Triệu Phổ sung sướng lắm, rốt cuộc cũng thoát khỏi Tiểu Tứ Tử tiểu phiền nhân tinh* kia rồi, như vậy mỗi buổi tối nó sẽ không kề cận Công Tôn cùng ngủ, vậy là mình có thể cùng Công Tôn sống trong thế giới của hai người rồi.

*(tiểu phiền nhân tinh, kiểu nói giống như tiểu tai tinh, ý là người có ngôi sao chiếu mạng luôn làm phiền người khác, ở đây A Phổ muốn nói Tiểu Tứ Tử luôn làm phiền chuyện của mình và Công Tôn)

“Bằng không người cũng đi hỗ trợ đi?” Công Tôn sốt ruột, “Ta sợ Tiểu Tứ Tử gặp chuyện không may a.”

“Yên tâm yên tâm.” Triệu Phổ sờ sờ cằm, cười xấu xa nói, “Sao lại thành thật như vậy chứ, chúng ta tìm người hỗ trợ a.”

Công Tôn sững sốt, bừng tỉnh đại ngộ, “Là nên tìm người!”

Trong đầu hai người đồng thời hiện lên một cái bóng trắng —— Bạch Ngọc Đường!

Vì vậy, Công Tôn động thủ, viết một phong thư diễn đạt “thú vị” gửi cho Bạch Ngọc Đường, nói một chút về tình hình hiện nay, gọi người suốt đêm đưa đến Hãm Không đảo.

.

Cùng Triển Chiêu lên đường, Tiểu Tứ Tử ngoại trừ phải chiếu cố Triển Chiêu, kỳ thực bé nó còn có một tâm tư khác... Trước đó bé đã thành công tác hợp phụ thân và Cửu Cửu, cho nên càng gia tăng lòng tin. Lần này bé phải nghĩ cách, tác hợp cho Miêu Miêu và Bạch Bạch luôn!

HOÀN

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 142: Phiên Ngoại 1: Câu Hỏi Khảo Sát Mức Độ Xứng Đôi

Editor: Tiểu Bạch Thử

Một ngày nọ, Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương ra ngoài dạo phố.

Đi ngang qua một hiệu thuốc tên là Ngọc Đường Xuân, thì thấy trên cửa dán một cái bảng màu hồng, trên đó ghi sách khảo tra mức độ xứng đôi.

“Tiểu Lương Tử, cái đó là cái gì?” Tiểu Tứ Tử đi tới gần nhón chân lên xem cái bảng, chỉ nhìn thấy được vài dòng. (Khổ thân, bé thấp quá mà)

“Ai da, tiểu vương gia a.” Tiểu Nhị của hiệu thuốc bắc nhìn thấy, liền đi ra mỉm cười chào Tiểu Tứ Tử.

“Tiểu ca, đây là cái gì nha?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Đó là một cuốn sách hỏi đáp.” Tiểu Nhị hai tay nâng cầm ngời xồm xuống trước cửa giải thích cho Tiểu Tứ Tử: “Nó dùng để kiểm tra mức độ tình cảm của phu thê hoặc là tình nhân, hai cuốn phân biệt giống nhau giành cho hai người phân biệt trả lời, nếu như đều trả lời giống nhau, thì hai người họ đích thực là một đôi do trời đất tạo nên. Nếu như đáp án nửa phần trên như nhau, vậy cũng coi như là rất xứng. Nếu chỉ giống nhau nửa dưới, thì đã không thể nào xứng được. Nếu như hoàn toàn không giống nhau ... vậy thì xong, nguyệt duyên một đoạn!”

“Thật không? !” Tiểu Tứ Tử hai mắt mở to, hỏi, “Giá bán một cuốn như thế nào?”

“Bán sao, một đồng một cuốn, đều đã sao chép cả rồi.”

“Ta muốn lấy bốn cuốn.” Tiểu Tứ Tử lấy ra bốn đồng tiền.

“Được.” Tiểu nhị đi vào lấy ra bốn cuốn, “Tiểu vương gia, ở đây hai cuốn cho người đã thành thân, hai cuốn cho cặp chưa thành thân, một bộ hai cuốn, ngài muốn lấy hai bộ giống nhau hay hai bộ khác nhau vậy?”

“A, cái này vừa vặn, ta muốn hai bộ không giống nhau!” Tiểu Tứ Tử thanh toán bạc rồi ôm bốn cuốn câu hỏi vào trong lòng, vội vã trở về.

Tiêu Lương buồn bực, hỏi, “Cận Nhi, người mua cái này để làm gì?”

Tiểu Tứ Tử thần bí nhìn xuống trái phải một lát, nói “Tiêu Lương Tử, chúng ta cho phụ thân, Cữu Cữu, Miêu Miêu với Bạch Bạch cùng làm mỗi người một cuốn, rồi sau đó đem thu hồi lại!” Nói rồi lấy bộ dành cho đôi chưa thành thân đưa cho Tiêu Lương, “Tiêu Lương Tử, người đi hỏi Bạch Bạch với Miêu Miêu đi, nhớ đừng nói cho bọn họ biết nha! Ta đem cái này cho phụ thân và Cữu Cữu.”

“Ừ.” Tiêu Lương nhận lấy hai cuốn, hai tiểu hài nhi chạy về Khai Phong phủ, nhõng nhẽo cứng rắn một phen, cuối cùng thì bốn vị đại nhân cũng đều đồng ý làm.

Đêm đó, Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương chui vào trong phòng, đóng cửa lại, bắt đầu nghiên cứu tỉ mỉ đáp án của mười câu hỏi.

Cũng vừa vặn, Công Tôn cùng Triệu Phổ khi ăn cơm kể chuyện, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường cũng nói về việc trả lời sách câu hỏi, bốn người họ nghĩ thấy bất thường, bụng đầy nghi hoặc chạy đến gian phòng

bọn Tiểu Tứ Tử, đứng ngoài cửa sổ nghe trộm, xem xem hai tiểu quỷ kia giờ trò gì.

Trong phòng, ngọn đèn dầu được hạ xuống.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương lấy bốn cuốn sách để trên bàn.

“Tiêu Lương Tử, có rồi chứ?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Ừ!” Tiêu Lương gật đầu, lấy giấy ra, chuẩn bị ghi lại kết quả.

“Câu thứ nhất a!” Tiểu Tứ Tử bắt đầu đọc câu hỏi, đề của phụ thân và Cửu Cửu, “Người cảm thấy nhân duyên thuộc về cái nào? Là ông trời ban thưởng lương duyên hay là nghiệt duyên? Vì sao?”

“A, Cận Nhi, sư phụ đáp là do ông trời ban thưởng lương duyên”

Tiểu Tứ Tử mặt mếu máo, “Phụ thân nói là nghiệt duyên a”

“Vì lý do gì?” Tiêu Lương thắc mắc.

“Ừ Cửu Cửu viết là, Thư Ngốc này là do tình cờ gặp mặt, cho nên đó là do trời ban thưởng lương duyên. Phụ thân viết là đáng lẽ ra không gặp phải, hết lần này đến lần khác đều tiến triển quá nhanh, nếu chậm lại sẽ không gặp nhau, vậy nên đó là nghiệt duyên!”

“Ai da” Tiểu Tứ Tử sờ sờ cằm, “Tiêu Lương Tử, kỳ thực là cùng chung một ý tứ ha?”

Tiêu Lương gật đầu, “Ừ Thế nhưng đáp án lại không giống nhau a.”

“Ý tứ giống là tốt rồi!” Tiểu Tứ Tử nói, “Cái này Tính luôn đi!”

“Ừ.” Tiêu Lương đánh một dấu móc ở câu thứ nhất.

Ngoài cửa sổ, Công Tôn gãi gãi đầu, Triệu Phổ liếc mắt nhìn hắn, Công Tôn nhìn trời.

“Câu thứ nhất của Miêu Miêu và Bạch Bạch thế nào?” Tiểu Tứ Tử hiếu kỳ.

“Ừ, câu hỏi là, ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy người kia là gì?” Tiêu Lương đọc câu hỏi.

“Miêu Miêu trả lời, woa, mỹ nhân a! Quả nhiên là danh bất hư truyền.” Tiểu Tứ Tử liếc Ngọc Đường đáp án, “Nhìn rất là thuận mắt.”

“Cái này là như nhau ha?” Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm hỏi Tiêu Lương, “Đúng ha đúng ha?”

Tiêu Lương thấy khuôn mặt tròn tròn tiến lại gần đối diện, vội vàng vẽ một dấu móc, tâm nói Cận Nhi nói cái gì mà cũng đúng hết! (Sặc, đúng là bé công chính hiệu)

“Câu thứ hai.” Tiểu Tứ Tử nhìn sang cuốn câu hỏi của Công Tôn, “Có thỏa mãn với sinh hoạt lúc thành thân không?”

Tiểu Tứ Tử, “Cửu cửu nói không hài lòng, phụ thân cũng là không hài lòng.”

“Woa!” Tiêu Lương giật mình, “Trả lời như nhau! Thế nhưng vì sao cũng không thỏa mãn vậy?”

“Phụ thân nói, bị làm nhiều quá, Cửu Cửu nói, được làm ít quá!” Tiểu tứ tử chọc chọc, Tiêu Lương “Tiểu Lương Tử, dấu chọn!”

“Ách Nhưng mà Cận Nhi, ý tứ không giống nhau nha.”

“Mặc kệ đi!” Tiểu Tứ Tử quệt miệng, “Đáp án như nhau mà!”

Tiêu Lương tiến đến gần một chút, “Hôn một cái?”

“Ừ.” Tiểu Tứ Tử hôn chụt một cái, Tiêu Lương nhanh tay đánh dấu chọn. (Tiêu Lương Tử, được lắm!!!)

Ngoài cửa sổ, Công Tôn trừng mắt liếc Triệu Phổ, Triệu Phổ nhìn trời.

“Câu thứ hai của Miêu Miêu và Bạch Bạch.” Tiểu Tứ Tử đọc câu hỏi, “Ưu điểm của đối phương mà người thích nhất là gì, khuyết điểm của đối phương khiến người ghét nhất là gì? Người nghĩ người ta đối với người thấy thế nào?”

Tiêu lương, “Ừ, Triển đại ca nói, ưu điểm lớn nhất của Bạch Ngọc Đường là người tốt, khuyết điểm lớn nhất là im lặng, hắc hắc là nghĩ ta là người tốt, chỉ là đôi khi hay xen vào việc của người khác. Còn Bạch đại ca viết là, Triển Chiêu ưu điểm lớn nhất là người tốt, khuyết điểm lớn nhất là hay xen vào việc của người khác, hắc hắc là nghĩ ta quá im lặng.”

“Woa a!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Thật là lợi hại nha!”

“Đúng vậy!” Tiêu Lương cũng nói, “Bọn họ vốn đều không phải là một người! Không đúng, bọn họ là một người!”

Tiểu Tứ Tử nhìn sang, Tiêu Lương hắc hắc cười khúc khích.

Ngoài cửa sổ Bạch Ngọc Đường có chút xấu hổ, định đi ra chỗ khác không nghe nữa, thì bị Triển Chiêu tóm lại, nháy mắt mấy cái đối với hắc —— nghe đi, sợ cái gì? !

Bạch Ngọc Đường nhìn hắc một chút, nhú mày —— nghe thì nghe, sợ gì.

“Như vậy câu thứ hai tất cả đều trả lời giống nhau.” Tiêu Lương vẽ một dấu móc. “Câu hỏi thứ ba, đề của tiên sinh và sư phụ, sau khi cưới có những

sinh hoạt giải trí gì, hai người có cùng sở thích hay không? Vì sao?”

“Cứu cứu trả lời là, hoạt động giải trí còn chưa kịp làm, sở thích căn bản là tương đồng, vì sao Bởi vì rất hợp a! Thử tưởng tượng xem!”

Tiểu Tứ Tử mếu máo, nhìn sang đáp án của Công Tôn, “Những trò giải trí của hần chết cũng không muốn làm, sở thích cũng hoàn toàn bất đồng, vì sao, thử tưởng tượng đi! Một người thư sinh một kẻ lưu manh!”

.

Ngoài cửa sổ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa cười vang, Công Tôn xấu hổ, triệu phổ liếc mắt nhìn hần —— được lắm con mọt sách nhà ngươi a!

Công Tôn cười gượng.

“Ừ” Tiểu Tứ Tử nhìn Tiêu Lương khoát khoát tay, “Tiêu Lương Tử, dấu chọn.”

“Cận Nhi, câu này cũng vậy?” Tiêu Lương tâm nói cái này Hoàn toàn không giống a.

“Người xem sao, giải trí không phải đều đã làm sao? Sau đó là thưởng thức nha!” Tiểu tứ tử cọ cọ quai hàm, “Đánh dấu chọn không?”

Tiêu Lương vội vàng đánh một dấu móc, “Tốt Dấu chọn.”

“Qua Miêu Miêu và Bạch Bạch!” Tiểu Tứ Tử thay đổi tư thế ngồi, Thạch Đầu cũng ngẩng đầu lên bắt đầu nhìn.

“Ừ, câu hỏi của Triển đại ca và Bạch đại ca, đối phương làm gì khiến người cảm động, người đã từng làm gì khiến đối phương cảm động?”

“Ừ, Miêu Miêu nói, Bạch Ngọc Đường bạc rất nhiều, bình thường luôn mời khách tự khiến cho người ta rất cảm động, còn việc khiến cho Bạch Ngọc Đường cảm động chắc là chưa bao giờ cùng hăn tranh nhau trả tiền!” Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, liếc sang câu trả lời của Ngọc Đường, “Không có cảm động, chỉ có cảm xúc, ai bảo Khai Phong phủ thanh liêm, con mèo kia luôn lừa bạc của hăn, khiến cho con mèo cảm động chắc đại khái như đồng ý cho hăn lừa mình”

“Woa a!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Quả là trời đất tạo nên nha!”

Tiêu Lương cũng vừa gật đầu vừa đánh dấu chọn, “Quả thực tuyệt phối.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau liếc mắt, nhìn trời

“Câu thứ tư nha Cận Nhi!” Tiểu Lương Tử đọc câu hỏi, “Câu hỏi của sư phụ với tiên sinh, thích bộ phận cơ thể nào của đối phương, đối phương thích nhất bộ phận cơ thể nào của người?”

“A.” Tiểu Tứ Tử lao qua ôm Thạch Đầu vào lòng cọ cọ, “Vấn đề háo sắc nha!”

Tiêu Lương bỗng thấy trong lòng ngứa ngứa, Công Tôn đưa tay nhéo cánh tay Triệu Phổ một cái.

“Đau” Triệu Phổ đau cũng không dám kêu lên, vẻ mặt oan uất — sao lại đánh ta?

Công Tôn giận dữ trừng mắt — đều là tại người dạy hư cả!

“Cận Nhi, đọc đáp án!”

“Ừ!” Tiểu Tứ Tử gật đầu đọc, “Cửu Cửu trả lời là, phụ thân từ trên xuống dưới từ trái qua phải từ trong ra ngoài hẳn đều thích cả! Phụ thân ừ, thân thể. Đều là nam nhân, không có sai biệt lắm, hẳn có chút trẻ con, chính là về nhân phẩm, Triệu Phổ nhân phẩm cũng không tồi.”

“Ừ.” Tiêu Lương nháy mắt mấy cái.

Tiểu Tứ Tử nói, “Tiêu Lương Tử, dấu chọn nha! Do bên trong và bên ngoài chính là nhân phẩm với hình dáng!”

Tiêu Lương thở dài, đánh một câu.

“Câu hỏi của Miêu Miêu và Bạch Bạch thật thú vị nha!” Tiểu Tứ Tử cười hì hì nói, “Câu hỏi là, đối phương nhìn đẹp ở chỗ nào? Người cho rằng đối phương nghĩ người đẹp ở chỗ nào?”

Tiêu Lương nói, “Triển đại ca nói, ai nói Bạch Ngọc Đường xấu xí phỏng chừng là người mù, hẳn hẳn là nghĩ ta trông cũng được đi. Bạch đại ca lại nói là, Triển Chiêu hình dạng không tồi, trên đời này cũng không có người nói ta quá xấu xí”

“Móc móc!” Tiểu Tứ Tử nói, “Hảo phối nha!”

Ngoài cửa sổ, Triển Chiêu cười cười nhếch lông mày liếc Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường nhìn trời.

Triệu Phổ có chút ít ước ao nhìn hai người một chút, oán niệm quay sang nhìn Công Tôn, “Thư ngọc, người một chút cũng không cố gắng!”

Công Tôn đưa chân đá hẳn một cước, “Mau đi học tiền bối cách nói chuyện!”

“Câu thứ năm rồi nha!” Tiểu Tứ Tử nắm tay, “Câu này nếu trả lời giống nhau nữa, phụ thân và Cửu Cửu sẽ là rất xứng đôi!”

Tiêu Lương dở khóc dở cười, đọc câu hỏi, “Ừ, câu hỏi của sư phụ cùng tiên sinh, xin hỏi người thích ăn cái gì nhất? Người kia thích ăn cái gì?”

“Cửu Cửu trả lời là, hẳn yêu nhất là ăn phụ thân, phụ thân chính là ăn không ngán (Bên dưới vẽ một hình vẽ mặt cười xấu xa).” Tiểu Tứ Tử khóe miệng co lại, tâm nói Cửu Cửu thật là đại ngu ngốc, trả lời lưu manh thế này làm sao cùng phụ thân trả lời giống nhau được?! Quả nhiên, chỉ thấy Công Tôn thành thật trả lời, “Triệu Phổ thích ăn măng hầm thịt, hẳn cũng rất thích ăn, có điều muốn ăn loại măng non hơn.”

.....

Tiểu Tứ Tử nhìn Tiêu Lương vẽ mặt cầu xin.

Tiêu Lương thấy hẳn như là rất khó, linh cơ khê động, “Ai nha, Cận Nhi, cái này cũng là như nhau a!”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, cửa sổ thiếu chút nữa bị đánh vỡ, Công Tôn cùng Triệu Phổ cũng kinh ngạc.

Chợt nghe Tiêu Lương nói, “Người xem, tiên sinh tên là Công Tôn Sách, sách chẳng phải là gậy trúc hay sao! Gậy trúc thời còn non là măng, măng hầm thịt không phải ám chỉ Công Tôn tiên sinh à? Vậy nên a, là giống nhau!” (Ôi mẹ ời, con đau bụng quá, Tiểu Lương Tử quả nhiên đúng là theo gót sư phụ, thê nô thật rồi, nên mới nghĩ ra trò này)

Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm Tiêu Lương tiếp tục chớp mắt.

Công Tôn bĩu môi, “Thật là! Tiểu Tứ Tử thế nào có thể tin được!”

Triệu Phổ gật đầu, “Đúng là không ngốc!”

Ai ngờ, chợt nghe Tiểu Tứ Tử hoan hô một tiếng, lao qua ôm lấy Tiêu Lương, “Tiểu Lương Tử, thật là thông minh nha! Vậy thì đề thứ nhất được

rồi, như vậy Cửu Cửu và phụ thân rất là xứng đôi nha!”

Tiêu Lương cười gật đầu đánh dấu chọn, Triệu Phổ cùng Công Tôn về mặt bội phục nhìn, chợt nghe trên mái nhà một đám ảnh vệ đang nghe trộm đều nuốt một ngụm khí lạnh —— Tiểu Lương Tử rất có tiền đồ a!

“Câu thứ năm của Miêu Miêu và Bạch Bạch.” Tiểu Tứ Tử đọc đề mục, “Người nghĩ thời gian nào hai người cảm thấy tốt nhất?”

Tiêu Lương, “Triển đại ca nói, có thể là cùng nhau tham án.
Bạch đại ca nói, thời gian tham án cùng nhau”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, “A? Vì sao ở cuối câu đều là một chuỗi chấm nhỏ?”

Tiêu Lương sờ sờ cằm, “Cái này à, phỏng chừng chắc muốn nói khả năng điều này là vĩnh viễn a?”

Ngoài cửa, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tận lực không dám đối mặt nhìn nhau Xấu hổ quá đi.

Tiểu Tứ Tử đáng yêu nhìn nhìn khiến Tiêu Lương đánh một dấu chọn! Như vậy tất cả mọi người đều trả lời phân nửa rồi nha

“Câu thứ sáu!” Tiểu Tứ Tử nói, “Câu hỏi của phụ thân cùng Cửu Cửu, đối phương làm chuyện gì sẽ khiến người tức giận, người là chuyện gì khiến cho đối phương tức giận”

“Tiên sinh trả lời là, Triệu Phổ có đôi khi nghịch phá khiến cho ta giận lên, có điều nói lại, có thời gian ta nát nháo, Triệu Phổ lại không nổi gót ta mà giận dữ.” Tiểu Tứ Tử cảm thấy câu hỏi này may ra có cửa, nhìn qua đáp án của Triệu Phổ, “Ta mỗi lần chơi đùa đều khiến cho Thư Ngốc này tức giận, có điều Thư Ngốc làm gì ta cũng không tức giận, khí không tràn lên được, không biết vì sao”

“Woa!” Tiểu Tứ Tử vui vẻ ôm lấy Tiêu Lương, “Tiêu Lương Tử, rốt cuộc cũng có một câu hoàn toàn như nhau!”

Tiêu Lương Tử cười gượng, tâm nói người thật ra biết a.

Ngoài cửa sổ, Công Tôn cùng Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục nghe.

“Câu của Bạch đại ca cùng Triển đại ca, người thấy mọi người đánh giá về người kia thế nào? Có cho rằng nó hợp lý không? Vậy hẳn thấy những người khác đánh giá người ra sao.”

Tiểu Tứ Tử nhìn một chút đáp án, “Miêu Miêu nói, ta cùng Bạch Ngọc Đường đều không thích nghe nói chuyện phiếm. Bạch Bạch nói, ta tự mình thấy, không cần phải nghe người khác.”

“Ừm.” Tiểu Tứ Tử ước ao, “Thật xứng nha!”

Tiêu Lương cũng gật đầu, cái này đúng là rất xứng.

Ngoài cửa sổ, Công Tôn cùng Triệu Phổ đều nhìn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, hai người có chút xấu hổ.

“Câu thứ bảy.” Tiêu Lương, “Câu thứ bảy, tất cả mọi người đều như nhau nha, có thể chết vì đối phương hay không?”

“Ừm!” Tiểu Tứ Tử nhìn đáp án, “Cửu cửu nói, đương nhiên có. Phụ thân, có, bất quá ta nhờ Triển Chiêu hoặc Bạch Ngọc Đường chiếu cố Tiểu Tứ Tử.” Tiểu Tứ Tử vành mắt hồng hồng, Tiêu Lương nhìn đáp án của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường như nhau, “Giúp đỡ bằng hữu không tiếc cả mạng sống.”

Ngoài cửa sổ, mọi người càng thêm xấu hổ, Triển Chiêu sờ sờ đầu, “Nói như vậy, Tiểu Tứ Tử có lẽ nên ở Khai Phong phủ thêm vài ngày”

Bạch Ngọc Đường nhú mày —— người nằm mơ, bao nhiêu người chờ đoạt đi đó

Triển Chiêu nhut chí.

“Câu thứ tám nha!” Tiêu Lương nhìn, “Cũng là giống nha, đối với người mà nói, việc tối trọng yếu là gì?”

“Cửu cửu trả lời, người nhà bằng hữu. Phụ thân, người nhà bằng hữu. Miêu Miêu, người nhà bằng hữu. Tiểu Bạch, người nhà bằng hữu.” Tiểu Tứ Tử vỗ tay, “Lần này tất cả mọi người đều giống nhau.”

Tiêu lương cười cười, “Cận Nhi, người đoán Bao đại nhân sẽ nói cái gì?”

Tiểu Tứ Tử phụng phịu giả bộ dạng Bao Chứng vuốt chòm râu, “Sự thật chỉ có một” Sau đó lại chỉ vào bụng nói, “Tiểu Đỗ Tử sẽ nói, cho ta một Hoàng tôn”

“Phụt.” Ngoài cửa sổ tất cả mọi người cười vang, trên mái nhà ảnh vệ đưa tay che miệng cho nhau đừng nhúc nhích, cẩn thận mái nhà sẽ sụp mất.

Trong phòng, Tiểu Tứ Tử quay ra nhìn, “Tiếng gì vậy a?”

Tiêu Lương chọc chọc Thạch Đầu, “Thạch Đầu đừng làm nháo.”

“Chi Chi!” Thạch Đầu phìền muộn, sao lại nghi oan cho ta?!

“Câu thứ chín, chỉ còn hai câu nữa thôi nha!” Tiểu Tứ Tử nói, “Đề của phụ thân và Cửu Cửu, có thích tiểu hài tử không, muốn có bao nhiêu con? Bé trai hay là bé gái?”

Tiểu Tứ Tử đọc xong, nghĩ rằng vấn đề này rất nghiêm trọng, liền nhanh mắt nhìn đáp án, “Cửu Cửu nói, thích, Tiểu Tứ Tử với Tiêu Lương là được

rồi, sau này nếu có cơ hội có thể nhận nuôi thêm, nam hay nữ không tính. Phụ thân trả lời, thích, không nói ít nhiều, có thể thu dưỡng, bất quá hiện tại có Tiểu Tứ Tử với Tiêu Lương là vừa hảo, nếu không Tiểu Lương Tử sẽ ghen tị.”

Tiểu tứ tử ngẩng Tiêu Lương, Tiêu Lương ngẩng mặt cười cười, tâm nói Không ngờ tiên sinh thật hiểu ta a. (Lo bái nhạc phụ đại nhân đi)

“Câu hỏi của Triển đại ca cùng Bạch đại ca, đối phương nếu như thay lòng đổi dạ cùng ước hội với người khác, người có tức giận hay không?” Tiêu Lương chắc chắn hai tiếng “Triển đại ca trả lời, ta tại sao phải tức giận? Bạch Ngọc Đường ‘ xinh đẹp ’ danh tiếng truyền xa, mỗi ngày đều có biết bao người nhìn hẩn chảy nước dãi. Bạch đại ca nói, tức giận cái gì? Triển chiêu từ tám mươi tuổi cho tới tám tuổi đều có thể trêu chọc.”

Ngoài cửa sổ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đối mặt.

Bạch Ngọc Đường trừng mắt ——”Xinh đẹp” danh tiếng truyền xa?!

Triển Chiêu quay lại trừng —— từ tám mươi tuổi cho tới tám tuổi?!

“Ừ, cái này cũng coi như giống nhau ha!” Tiểu Tứ Tử sờ sờ cằm.

“Ừ, đều chua thật.” Tiêu Lương cũng đánh một móm.

Ngoài cửa sổ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe được ba chữ đều chua thật liền run lên, không trừng nhau nữa, đảo mắt nhìn sang chỗ khác.

“Còn một câu cuối cùng!” Tiểu Tứ Tử cùng Tiêu Lương vỗ tay hoan nghênh —— nhất định phải măn phân!

“Câu cuối cùng!” Tiêu Lương nói, “Câu hỏi của tiên sinh cùng sư phụ, mời đứng trước đông người nói một tiếng ta yêu người, liệu người có khả

năng hô to lên không?

Tiểu Tứ Tử gãi gãi đầu, “Ai nha, cái này Cửu Cửu khẳng định là có thể nói rồi, thế nhưng phụ thân da mặt rất mỏng.”

“Đáp án của sư phụ, tính cái gì, ta mỗi ngày đều hô lên như thế, da rất dày.” Tiêu Lương thở dài, quả nhiên.

Tiểu Tứ Tử phìền muộn nhìn xuống đáp án cuối cùng của Công Tôn, tâm nói, lần này khẳng định khó giữ được câu cuối cùng giống nhau rồi, nhìn sang đáp án của Công Tôn, “Có thể a.”

Tiểu tứ tử còn chưa nhìn hết đã nuốt một ngụm lạnh khí “Có thể?!”
Thiệt hay giả?

Chỉ thấy Công Tôn phía cuối viết một câu —— Có thể hô thành oạt a nê! (cái này đọc lên giống ngộ ái nị, =)))

“Oạt a nê Oạt a ~ nê.” Tiểu Tứ Tử suy xét cân nhắc, “Nha? Giống nhau a!”

“Nói như vậy” Tiêu lương liền đánh một móc, “Mãn phân a!”

“Woa a!” Tiểu Tứ Tử bính lên, “Phụ thân thật tuyệt nha!”

Công Tôn đứng ở cửa nhếch lông mày, đó là đương nhiên.

Một bên Triệu Phổ chọc chọc vai hấn, Công Tôn quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Phổ cười hì hì nói, “Bảo bối, lát nữa chúng ta hảo hảo oạt a nê!”

.

“Còn Miêu Miêu với Bạch Bạch?” Tiểu Tứ Tử nhìn câu hỏi cuối cùng của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường.

“Nếu như gặp phải khó khăn, liệu có thể nghĩ ngay người đầu tiên hỗ trợ là đối phương không?”

Tiêu Lương, “Triển đại ca trả lời, đến lúc đó tính sau, Bạch đại ca trả lời —— không biết.”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, “Cái này rốt cuộc là giống nhau ha?”

“Ừ.” Tiêu Lương gật đầu, “Chính xác là giống nhau!”

Rồi đánh một móc.

Kết quả trắc nghiệm cả hai đều mãn phân, hai tiểu tử kia đã đạt được mục đích —— chứng minh Công Tôn cùng Triệu Phổ, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường là một đôi trời đất tạo nên. Vì vậy tâm mỹ mãn lên giường đi ngủ.

Cũng là bởi vì ... qua bài kiểm tra này, về sau Triển Chiêu bị thương hai mắt lại không nghĩ ngay đến Bạch Ngọc Đường hỗ trợ, khiến cho Bạch Ngọc Đường rất ư là không thoải mái.

Có điều Vậy cả hai đôi đều là mãn phân, Khai Phong phủ tựa hồ cũng náo nhiệt, không bao lâu, bài trắc nghiệm này được truyền đi khắp nơi ở phủ Khai Phong, đầu đường cuối ngõ từ nhà tiểu tình nhân cho đến lão phu lão thê đều tranh nhau làm. (Làm là trả lời câu hỏi, đừng nghĩ bậy nha)

Mặt khác, sang năm sau, Khai Phong phủ từ đại thần triều đình đến lê dân bách tính, bắt đầu lưu hành một từ rất hay —— oạt a ~ nê! ==+

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 143: Phiên Ngoại 2: Tử Ảnh Và Giả Ảnh

Editor: Tiểu Bạch Thử

Triệu Phổ bây giờ còn nhớ kỹ, Tử Ảnh khi còn bé cực kỳ khó hầu hạ, vật nhỏ này tuy người gầy gầy nho nhỏ nhưng tính tình đặc biệt nóng nảy, động một tí là giận dỗi. Bao nhiêu Ảnh vệ đều rất thương yêu hắn, thế nhưng không ai có khả năng quản được hắn, kể cả Triệu Phổ cũng là không gây khó dễ nổi hắn. Duy độc một người có thể dễ dàng khiến Tử Ảnh trái lại rất nghe lời, người đó là —— Giả Ảnh!

Đại khái cũng bởi vì ngay từ nhỏ Tử Ảnh đã luôn kề cận Giả Ảnh không rời, một phút cũng không chịu ly khai cứ thế lớn lên.

Từ lúc định cư ở Tiêu Dao đảo, sinh hoạt của Ảnh vệ môn bắt đầu trở nên an nhàn hẳn lên.

Buổi tối Triệu Phổ cũng không cần bọn họ thay phiên gác đêm nữa, toàn bộ đều có khu riêng để ngủ, vài ngày đầu bọn họ còn chưa thích ứng, hầu như mỗi đêm đều có người mộng du mà gây tán loạn khiến bọn hạ nhân nha hoàn cả kinh, cho rằng gặp phải quỷ.

Tử Ảnh cũng được một khu riêng, buổi tối bình thường ôm gối đầu đi đến nằm ở phòng ngủ hảo hạng, Giả Ảnh bình thường đi tiểu đêm, đành ôm hắn trở về phòng, bất quá Tử Ảnh lúc này cứ cuộn chặt lấy Giả Ảnh không tha, vì vậy không thể làm gì khác hơn là cùng hắn ngủ thẳng đến hừng đông, cả người bị biến thành gối đầu cho Tử Ảnh tùy nghi sai sử.

Hai tháng trôi qua, Tiêu Dao đảo đổi mới hoàn toàn, cuộc sống gia đình của mọi người cũng tạm ổn định

Công Tôn mỗi ngày mang theo Tiểu Tứ Tử nghiên cứu chế tạo thảo dược, Tiểu Tứ Tử cũng đã tới tuổi học y thuật một cách có hệ thống rồi, Công Tôn bắt đầu để bé bắt mạch xem bệnh, kế thừa phụ nghiệp.

Triệu Phổ ngoại trừ hàng ngày đưa giỡn Công Tôn ra, cũng bắt đầu kiểm tra chính sự, bố trí sản nghiệp trên Tiêu Dao đảo, cùng Lữ đại gia Hãm Không đảo buôn bán, bởi vì Ảnh vệ môn cũng đều phi thường tài giỏi, do đó thường xuyên qua lại, toàn bộ đảo hưng phấn hưng thịnh, các mối làm ăn cũng ngày càng lớn.

Tiêu Lương thì song song ở cả hai nơi Hãm Không và Tiêu Dao đảo, mỗi ngày học công phu, ngoại trừ ăn bữa chính cùng Triệu Phổ ra, còn có điểm tâm, như là học khinh công với Lữ Phương, với Tương Bình học kỹ năng bơi, thậm chí còn luyện công phu với Hàn Chương nữa, sau đó liều mạng với Thạch Đầu. (Khiếp, coi chừng bé sau này siêu hơn Bạch Bạch với Miêu Miêu mất)

Hoàng Thái Phi cũng sang đây rồi, cùng với các nữ Ảnh vệ sống tại một đại viện tử, ngày ngày niệm kinh tụng phật cộng thêm sủng ái Tiểu Tứ Tử. (Thế thì bé lớn kiểu gì?)

Phi Ảnh và Đại Ảnh cùng một đám cô nương tại Tiêu Dao đảo mở một tú đường ở phía sau, chuyên làm xiêm y và vân vân, mấy nàng nha đầu còn mở thêm một sân khấu kịch, học thượng xướng khúc, huyền não cực điểm.

Giả Ảnh có năng lực nhất, nghiêm nhiên thành đại quản gia Tiêu Dao đảo, lúc nào cũng bận rộn lo lắng an bài mọi việc thỏa đáng, Hôi Ảnh lần trước có nói với Triệu Phổ muốn cùng Phi Ảnh thành thân, Triệu Phổ hỏi Phi Ảnh, cô nương không cự tuyệt, bởi vậy mấy ngày nay trên đảo việc chính là lo chuẩn bị hôn sự.

Tất cả mọi người đều bận rộn Duy độc Tử Ảnh, nhàn a, nhàn cũng là bởi vì hẩn tụt hậu hơn.

Tử Ảnh tuổi còn nhỏ, bọn Giả Ảnh đều chiều hẩn, không để hẩn làm gì cả, ở trong sân nhàn rồi, hết hái hoa lại đi dạo phố phường và hảo hảo chơi đùa vân vân. Vốn dĩ ban đầu Tử Ảnh còn rất vui vẻ, nhưng ba ngày đã qua, thật là muốn lấy mạng của hẩn rồi, thật nhàm chán a!

Hơn nữa Tiểu Tứ Tử gần đây bận quá, một ngày hơn phân nửa thời gian đều cùng Công Tôn học y, phân nửa thời gian rảnh rồi phân cho Tiểu Lương Tử, phân nửa còn lại thì bị Hoàng Thái Phi đoạt đi. Tử Ảnh không có ai vui đùa, phiền muộn chịu không được.

“Ai”

Ngày hôm đó buổi chiều, Tử Ảnh ngồi ở bàn đá trong viện, cầm trên tay nhánh cỏ lau vẩy qua vẩy lại, đùa với tiểu miêu văn hồ.

“Người đang làm gì đó?” Giả Ảnh gặm quả táo đi vào sân, đứng ở bên cạnh hẩn, nhìn trên người hẩn hình như mọc lên mấy cây nấm thì phải. (Cái này ý nói bị bỏ xó đến mức mọc nấm “mốc” ấy mà)

“Người còn chưa phát giác ra” Tử Ảnh nhăn mũi lại, “Buồn chán?”

Giả Ảnh nở nụ cười, “Sao lại buồn chán? Cái này gọi là an nhàn, thật tốt, dưỡng lão sớm.”

“Ta chẳng phải còn chưa được hai mươi tuổi sao?” Tử Ảnh vò đầu bứt tai toàn thân không được tự nhiên, “Giờ đã dưỡng lão sao?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Giả Ảnh suy nghĩ một chút, nở nụ cười không rõ nghĩa, hỏi, “Bằng không Cưới một cô vợ sinh một đứa con, vậy không phải người có người chơi cùng rồi sao?”

“Ách” Tử Ảnh nheo mắt nhìn hăn, nói, “Cũng tốt a, bắt quá lấy vợ ở đâu đây?”

Giả Ảnh nhưng thật ra sừng sốt, “Người thật muốn cưới vợ hả?”

“Ai muốn cưới vợ vậy?” Lúc này, Triệu Phổ gặm quả lê đi vào, theo phía sau là Thạch Đầu lười biếng.

“Vương gia, Thạch Đầu hiện tại theo người lẫn lộn a?” Tử Ảnh hỏi.

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn thoáng qua, đuổi đuổi Thạch Đầu, nói, “Ừ, Tiểu Tứ Tử bận quá Vừa nãy ai nói muốn thành thân? Thật tốt quá, chúng ta đang lo việc vui, hảo hảo làm thêm một cái nữa, dùng ngay đồ của bọn Hôi Ảnh vừa xong.”

Giả Ảnh khóe miệng rút trều —— Làm thêm một lần nữa?!

Tử Ảnh nhắc tay, “Ta nha!”

Giả Ảnh khẽ nhúu mày, “Người thật muốn cưới vợ a? Người nói đùa à.”

“Ai nói giỡn với người?” Tử Ảnh gõ gõ quai hàm, “Dù sao cũng không có việc gì làm, có vợ là có thể sinh một oa nhi như Tiểu Tứ Tử, như vậy ta mỗi ngày có thể cùng chơi với nó.”

Giả Ảnh nhúu mày cười cười, hạ giọng hỏi, “Người biết làm thế nào để sinh hài tử sao?”

“Muốn ta biết để làm chi?” Tử Ảnh đỏ mặt bất mãn, “Đâu phải ta sinh, sinh hài nhi đó là chuyện của thê tử mà!” (Về độ khéo léo Tử Ảnh phải tương đương Tiểu Tứ Tử nha)

“”

Triệu Phổ cùng Giả Ảnh đều không nói một lời nhìn Tử Ảnh.

Triệu Phổ nói, “Tử Ảnh Sinh con là chuyện của hai người.”

Tử Ảnh bĩu môi, “Gạt người, đừng cho là ta không biết, sinh con là chuyện của nữ nhân!” Nói xong, thở phì phì đi, cũng không biết đang giận cái gì

.

Giả Ảnh và Triệu Phổ vô lực đối mặt nhìn nhau liếc mắt, dờ khóc dờ cười, vậy phải làm gì với chuyện này bây giờ.

Tử Ảnh chuồn ra ngoài đi vào thành tản bộ để tìm một cô vợ như ý.

Giả Ảnh ở phía sau đi theo, thấy Tử Ảnh ở phía trước lắc lắc giãy giãy, thấy thế nào cũng có chút muốn giận.

“Còn chưa có tìm được người như ý?” Giả Ảnh đi đến, tức giận hỏi.

Tử Ảnh nhăn mặt nhăn mũi, “Không có a Mấy phu nhân ôm hài tử này, hài tử của bọn họ không đáng yêu như Tiểu Tứ Tử.”

Giả Ảnh đỡ trán, “Người đến tột cùng có biết sinh hài tử thế nào hay không?”

Tử Ảnh nhú mày, “Biết a, ta đâu có ngốc, chẳng phải là như thế này như vậy sau đó như vậy như vậy, rồi chờ một năm mang thai, sinh hạ được một búp bê sao.”

“Biết rõ mà người vẫn còn muốn thành thân?” Giả Ảnh càng thêm tức giận, híp mắt hỏi, “Người muốn cùng nữ nhân như vậy như vậy lại như vậy như vậy?!”

Tử Ảnh cũng nhìn hẩn một chút, lạnh lùng cười, “Giả thông minh, đây không phải là người nói ta thành thân sao?”

“Ta” Giả Ảnh triệt để không mở miệng ra hơn được nữa, thì ra Tử Ảnh là giận hằn.

Tử Ảnh hắc hắc cười cười, xoay người hướng phía tửu lâu mà đi, phải ăn mấy món điểm tâm ngon cái đã, ngồi xuống ăn tại chỗ. Giả Ảnh theo sau, ngồi xuống cạnh hằn, cũng tự lấy cho mình một bình rượu, Tử Ảnh đoạt bình rượu đi, không để cho người kia uống.

“Này, người tức giận cái gì?” Giả Ảnh đẩy đẩy Tử Ảnh.

“Quản người cái rắm.” Tử Ảnh uống rượu ừng ực ừng ực, không thềm để tâm người kia.

Sau nửa canh giờ.

“Giả ~ thông ~ minh ~!” Tử Ảnh ghé vào lưng Giả Ảnh dấm hằn, “Người nói làm thế nào mới có một búp bê như Tiểu Tứ Tử mà không cần thành thân a?”

Giả Ảnh nhìn Tử Ảnh bên cạnh mặt đỏ bừng đang mượn rượu làm càn, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Người uống nhiều rồi.”

“Người nói vì sao nam nhân không thể sinh con a.” Tử Ảnh vừa mượn rượu làm càn vừa ồn ào, “Đáng ghét a! Nếu như nam nhân có thể sinh con thì tốt rồi, người sinh cho ta” (Cái này, Tử Ảnh à, nói Nhã tử đổi thành sinh tử vẫn là xong liền à, có điều phải là anh sinh chứ không phải Giả Ảnh sinh a)

“Phụt”

Tửu lâu bên trong hãy còn có khách nhân khác đang ăn, vừa nghe mấy điều Tử Ảnh nói đều phun hết ra, liền thanh toán tiền rồi đi khỏi.

Giả Ảnh mặt cũng đỏ, Tử Ảnh tửu lượng kém, trước đây Triệu Phổ cũng không cho phép hắn uống rượu, miệng vừa quát lại không nháo một ngày một đêm thì còn lâu mới chịu thôi.

Thừa dịp hắn hiện tại chỉ là ngoài miệng điên chứ chưa quậy nháo, Giả Ảnh vội vàng kéo hắn đi ra ngoài.

“Không đi, trở lại không tí thú vị!” Tử Ảnh không chịu đi, cứ thế ngã vật ra đường đòi nghỉ.

Giả Ảnh bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là ôm hắn đưa lên thuyền.

Lên thuyền rồi, Tử Ảnh chính là vẫn liên tục nháo, thuyền cũng không lớn, mọi người ngay ở Tiêu Dao đảo trước mặt thấy thú vị đều ngó qua.

Triệu Phổ cùng Công Tôn vừa lúc ăn xong cơm trưa, mang theo cả gia đình lớn đi dạo bên bờ tiêu thực, chỉ nhìn thấy cách đó không xa một con thuyền trên sông liên tục lắc lư chuyển động tại chỗ, Tử Ảnh thì cứ nhất nhất đòi ra sông, Giả Ảnh thì túm chặt hắn không cho hắn trốn

“Tử Tử cùng Giả Giả bọn họ đang làm cái gì vậy?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu chỉ chỉ.

Tiêu Lương cũng hồ nghi, “Đây rốt cuộc là luyện công phu mới sao?”

“Xong, Tử Ảnh lại uống say rồi!” Thanh Ảnh cùng Xích Ảnh đi chuẩn bị ngay thuyền nhỏ, chèo thuyền ra giúp Giả Ảnh mang Tử Ảnh đang làm càn dẫn theo trở về.

Sau khi lên bờ, Tử Ảnh cứ thế ngủ trên vai của Giả Ảnh.

Giả Ảnh vẻ mặt bất đắc dĩ khiêng hắn mang trở về phòng ngủ.

Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn, “Cha, Tử Tử làm sao vậy?”

Công Tôn suy nghĩ một hồi, cũng có chút khó hiểu nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhớ lại chuyện hồi sáng này nói, Công Tôn mỉm cười, “A . . .
. . . Tử Ảnh là đang giận sao?”

“Vì sao lại tức giận?” Tiểu Tứ Tử không giải thích được.

Tiêu Lương đưa tay kéo bé đến một bên, “Tiểu Tứ Tử, chúng ta đến phật đường bồi bà bà đi.”

“Ừ, hay đấy!” Tiểu Tứ Tử để Tiêu Lương dẫn đi.

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Tử Ảnh có phải thích Giả Ảnh hay không a?
Ở cùng một chỗ lâu ngày nên nảy sinh tình cảm?”

Triệu Phổ gật đầu, “Nếu thế thì là chuyện tốt, bất quá Tử Ảnh có chút
mơ hồ, hẳn có lẽ chính mình cũng không thể hiểu rõ ràng đến tột cùng
chuyện gì xảy ra.”

Các ảnh vệ khác đều gật đầu, Thanh Ảnh nói, “Tử Ảnh lúc nào cũng coi
Giả Ảnh là vĩ đại nhất, cảm thấy lưu luyến không muốn xa rời . . .

“Đúng vậy!” Hắc Ảnh cũng nói, “Giả Ảnh nhiều khi nhìn người khác,
liếc mắt thôi Tử Ảnh cũng không hài lòng, hỏi hẳn vì sao không vui hẳn lại
không hề biết!”

“Nói một cách đơn giản!” Các ảnh vệ tổng kết, “Tử Ảnh là hành sự theo
bản tính của động vật bé con!”

. Công Tôn không nói gì

Chính là đang lúc nói chuyện, chỉ thấy phía trước có một con thuyền
nhỏ loạng choạng cập bến Tiêu Dao đảo.

Công Tôn cùng Triệu Phổ nhìn nhau liếc mắt, bọn họ là ai mà lại đến đảo vào lúc này vậy?

Từ trên thuyền bước xuống là một người mà mọi người đều đã gặp qua, quản gia phủ Vương thừa tướng.

Triệu Phổ có chút buồn bực, Vương thừa tướng sao lại phái người tới để làm gì.

“Vương gia lâu ngày không gặp, phong thái vẫn như trước a.” Vị quản gia sau khi lên bờ nhanh chóng cấp Triệu Phổ hành lễ, Triệu Phổ tự nhiên khách khí, “Vương quản gia thế nào lại tới.”

“A, là như vậy, lão gia cử ta đến hỏi thăm một chút, không biết vị ảnh vệ lần trước cứu mạng lão gia, Giả Ảnh, đã thành thân hay chưa?”

Triệu Phổ sững sốt, lắc đầu, “A, còn chưa có”

Vương quản gia cười đến thoải mái, “Tốt quá tốt quá, thừa tướng có một cô cháu gái, năm nay mười tám, bình sinh rất là xinh đẹp a, trước Giả Ảnh cũng gặp qua, tiểu thư đối với Giả Ảnh ngày đó là vừa gặp đã thương a, vừa hay, thừa tướng cũng rất vừa ý Giả Ảnh, nên nghĩ rằng muốn hỏi Vương gia một chút, có thể đồng ý cho cả hai tiến đến hôn nhân hay không?”

Triệu Phổ cùng Công Tôn nhìn nhau liếc mắt, Triệu Phổ hỏi, “Chất tiểu thư, là nha đầu Vương Nghiên sao?”

“Đúng đúng, là Nghiên nhi tiểu thư, Vương gia đã gặp qua.” Quản gia gật đầu.

Vị cô nương này mọi người đều đã gặp qua, lớn lên vừa xinh đẹp vừa thông minh, lại hiền lành lương thiện, là một tiểu thư khuê các tài hoa và dung mạo hơn người, cùng với Giả Ảnh cũng rất là xứng đôi, chỉ là.

“Vương gia?” Quản gia hỏi Triệu Phổ, “Thừa tướng vốn định tự mình tới cửa cầu thân, bất quá chỉ sợ Giả Ảnh đã có người trong lòng, đến lúc đó mà ép buộc thì lại không hay, Vương gia vốn gần hăn nhất, thông báo cho một tiếng chẳng phải sao, dù cho là hai người không duyên phận.”

Triệu Phổ muốn trả lời, Công Tôn nhẹ nhàng kéo hăn, đối vương quản gia nói, “Vương quản gia. Là có chuyện như vậy.”

.

Chạng vạng, Tử Ảnh mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, cảm giác ở trên đầu có tiếng thở nhẹ nhàng ấm áp .

Ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy cái bụng của Thạch Đầu hướng lên trời, còn nó e thẹn nhìn hăn, thì ra Tử Ảnh gối đầu lên người nó ngủ ngày.

“Ưm” Tử Ảnh ngồi dậy, ngáp một cái, cảm thấy đầu hầy còn chút choáng váng, suy nghĩ một hồi, a Là mình uống rượu, lại nhớ lại, bĩu môi —— Giả Ảnh thôi!

Vừa định đứng lên, chợt nghe bên cửa có người nói chuyện.

“Thật sự sao?”

Là tiếng của Tiểu Tứ Tử, chính là kinh ngạc hỏi, “Giả Giả muốn kết hôn với Vương tử tử?”

Tử Ảnh thấy đầu mình ong lên một chút, vội đứng lên rồi tới cạnh cửa nghe.

Chỉ thấy ngoài cửa, Tiểu Tứ Tử đang hỏi Tiêu Lương, “Thật sự sao Tiêu Lương Tử? Vậy Giả Giả không thích ở với Tử Tử sao?”

“Thế nhưng Tử Ảnh không phải nói cũng muốn đón dâu mà?” Tiêu Lương nói, “Vương quản gia có nhắc tới hôn nhân, hăn là không sai được

rồi, tiên sinh cùng sư phụ cũng lưu người ta ở lại.”

“Như vậy a” Tiểu Tứ Tử có chút buồn bực, “Ta hãy còn thích Tử Tử cùng Giả Giả ở cùng một chỗ nha.”

“Không có biện pháp nha.” Tiêu Lương cùng Tiểu Tứ Tử vừa nói chuyện vừa đi về sân sau

Tử Ảnh ngơ ngác đứng ở phía sau cửa, choáng váng.

Tối giờ cơm chiều, Giả Ảnh bưng đồ ăn tới phòng Tử Ảnh, “Tử Ảnh, tỉnh chưa?”

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Tử Ảnh ngơ ngác ngồi ở bên cạnh bàn không nói lời nào.

“Làm sao vậy?” Giả Ảnh giơ tay lên hươ qua hươ lại tìm lý trí của hắn, “Còn chưa tỉnh sao?”

Tử Ảnh ngẩng đầu nhìn hắn, một lúc lâu mới hỏi, “Nghe nói Vương quân gia tới?”

“A.” Giả Ảnh cười cười, “Là tới để”

Giả Ảnh nói còn chưa dứt lời, Tử Ảnh đã đứng lên, nhìn chòng chọc hắn mà hỏi, “Người thật cao hứng a?!”

Giả Ảnh vẽ mặt mờ mịt, “Cao hứng cái gì?”

Tử Ảnh không nói lời nào.

Giả Ảnh mang đồ ăn đặt lên bàn, nói, “Người ăn trước đi, buổi tối nay ta có lời muốn nói với người.”

Tử Ảnh sững sốt, nhìn Giả Ảnh, trong lòng luống cuống —— Giả Ảnh là muốn nói cho hắn biết chuyện Giả Ảnh thành thân sao, sau đó chúng ta cũng không thể ở cùng nhau nữa sao.

“Ta đi ra ngoài trước, ngươi đi tắm rửa đi.” Giả Ảnh đậm đậm tay áo Tử Ảnh, “Đều là rượu.”

Nói xong, xoay người đi.

Nhìn Giả Ảnh đi, Tử Ảnh ngờ ngác ngồi ở bên cạnh bàn nhìn chăm chăm bữa cơm tối trên bàn Một lúc lâu sau vẫn chưa động đến.

Đêm đó, Tiểu Tứ Tử tắm rửa xong cùng Tiêu Lương ở trong sân ăn đêm, nhìn Ảnh vệ môn đi vào, duy độc không thấy được Tử Ảnh thì hỏi, “Tử Tử còn chưa tỉnh rượu sao?”

Tiêu Lương lắc đầu, thấp giọng nói, “Cận nhi, vừa rồi Ảnh vệ môn nói, việc hôn nhân bị từ chối rồi!”

“Thực sự a?!” Tiểu Tứ Tử vui vẻ đứng lên, “Chúng ta đi nói cho Tử Tử!” Nói rồi, Tiểu Tứ Tử cầm lấy điểm tâm trên bàn chạy đi.

Tiêu Lương vội vã đuổi theo.

Thế nhưng hai tiểu tử kia chạy vào khu của Tử Ảnh, Tử Ảnh lại không có ở đấy.

Tiểu Tứ Tử vào nhà tìm một vòng, sốt ruột, “Tử Tử ngay cả y phục cũng cầm đi! Tử Tử rời khỏi đây rồi!”

“Ai rời khỏi rồi?”

Lúc này, chỉ thấy Giả Ảnh đi đến, trên tay hắn cầm một chút điểm tâm, bởi vì đã nói trước muốn cùng Tử Ảnh nói chuyện phiếm .

Lúc này, Tiêu Lương từ trong phòng chạy đi ra, cầm một phong thư, “Tử Ảnh đặt nó ở trên bàn.”

Giả Ảnh mở thư ra xem, chỉ thấy ghi vồn vẹn một câu —— lão tử đi đây, người cứ ở lại mà lo thành thân đi, đồ hỗn đản.

“Haiz” Giả Ảnh thở dài.

“Mau đuổi theo nha!” Tiểu Tứ Tử giục Giả Ảnh, “Tử Tử rời khỏi đây để đi đâu vậy?”

“A” Giả Ảnh suy nghĩ một chút, “Hắn hẳn là còn chưa đi xa, lúc này sao, phỏng chừng là ở nơi nào nhỉ” Nói rồi gãi gãi đầu, ngoắc ngoắc ngón tay đối với hai tiểu tử, đi ra ngoài.

Ba người tới bến đò, xa xa Thấy giữa lòng sông có một con thuyền, đang lòng vòng quanh đảo.

Giả Ảnh đi chuẩn bị một con thuyền khác, chèo ra sông.

Giữa sông, trên thuyền, Tử Ảnh đang buồn bực dùng mái chèo rẽ nước, thân thuyền ở giữa sông càng không ngừng đảo quanh, mãi không tiến về phía trước.

“Muốn đi đâu vậy a?”

Tử Ảnh chợt nghe có người đang hỏi ở bên tai hắn.

Quay đầu lại Thấy được Giả Ảnh.

“Hỏi làm gì a?” Tử Ảnh trừng hắn.

“A, chúng ta vẫn chưa từng xa nhau sao, người đi đâu vậy ta đương nhiên cũng đi theo đến chỗ đó rồi.” Giả Ảnh đi qua thuyền bên kia ngồi

xuống, “Còn có a, thuyền này có đúng hay không là đệ nhất chiến thuyền mặt đông a?”

“Đúng vậy.”

“Sáng nay Thanh Ảnh nói thuyền bị đột nước.” Giả Ảnh đưa tay chỉ chỉ đuôi thuyền đang có một khe hở để nước lọt vào, “Đại khái còn ít nhất hai canh giờ nữa nó sẽ chìm.”

Tử Ảnh đưa tay ném mái chèo xuống nước.

Giả Ảnh nhú mày, “Ai da, người chặt đứt cả sinh lộ duy nhất của chúng ta rồi, vốn dĩ với tài cán của ta nội trong nửa canh giờ đã đưa thuyền trở lại rồi.”

“Người thật sự phát cáu với ta trong khi ta không phải là người làm sai?!” Tử Ảnh phóng tới định cùng hắn đánh nhau.

Giả Ảnh nở nụ cười, “Người phản ứng như thế này là bởi vì không muốn ta cùng người khác thành thân hả?”

Tử Ảnh dừng lại, chạy đến đầu thuyền ngồi xuống, “Không biết.”

Giả Ảnh lười biếng duỗi lưng ra, “Không muốn ta thành thân, nghĩa là người thích ta?”

“Đắc ý!” Tử Ảnh lầm bầm một câu.

“Không thích?”

“..... Tàm tạm.”

“Vậy rốt cuộc là thích hay không thích?” Giả Ảnh có chút bất đắc dĩ hỏi hắn.

Tử Ảnh do dự một lúc, “Không biết.”

“Vậy người định làm sao bây giờ?” Giả Ảnh ngồi dậy tiến đến ngồi bên cạnh hắn.

“Không biết, không thú vị, buồn chán, buồn bức, không có việc gì để làm.” Tử Ảnh lẩm bẩm nói thầm, vừa liếc mắt nhìn Giả Ảnh, “Không cho phép thành thân!”

“Không muốn ta thành thân?”

Tử Ảnh lắc đầu.

“Vì sao?”

“Không biết.” Tử Ảnh xoay người chải tóc, vẻ mặt mất hứng.

“Tiên sinh cùng Vương gia không đáp ứng hôn sự này.” Giả Ảnh đột nhiên mở miệng, “Ta đã gặp vương quân gia từ chối rồi.”

Tử Ảnh ngẩng đầu, giật mình nhìn hắn, “Người không đáp ứng?”

“Ta vì sao phải đáp ứng.” Giả Ảnh nghĩ buồn cười, khước miệng nhếch lên, “Ta lại không thích Vương cô nương.”

“A” Tử Ảnh nháy mắt mấy cái, thì ra không có thành thân a, tâm tình không có gì cả, thế thì tốt rồi.

“Được rồi.” Giả Ảnh lại nhích lại gần người Tử Ảnh, cười nói, “Người không phải nói người buồn bức, không thú vị lại buồn chán không có việc gì để làm sao?”

“Ừ.” Tử Ảnh gật đầu.

“Ta cùng người ha?” Giả Ảnh đưa tay điểm nhẹ nhẹ cái mũi của hắn, “Ta đem mọi việc phân cho người khác làm, sau đó cái gì cũng không làm, chuyên trách cùng người.”

“Thật sự?” Tử Ảnh nghiêng đầu quan sát ánh mắt của hắn.

“Ừ.” Giả Ảnh gật đầu, “Vậy tâm tình người có tốt hơn chút nào chưa?”

Tử Ảnh gật đầu, tâm tình tốt hơn không ít, Giả Ảnh ngày hôm nay vẫn còn rất ôn nhu?

Đang nghĩ ngợi, cảm giác Giả Ảnh nhẹ nhàng đâm đâm hắn, nhỏ giọng nói, “Ai, chúng ta có muốn hay không qua bên chiến thuyền bên kia? Giày ta ướt hết rồi.”

Tử Ảnh cúi đầu nhìn, nước tràn đầy thuyền a

Từ ngày này bắt đầu, Tử Ảnh từ một người nhàn nhất trở thành người bận rộn nhất Tiêu Dao đảo.

Sáng sớm trời mới tảng sáng, đã bị Giả Ảnh từ trong ổ chăn lôi ra, lên Tùng Gian phủ ăn sáng xem kịch, buổi chiều chạy đi leo núi, buổi tối sau khi trở về còn muốn đi chơi thuyền câu cá, ban đêm như thường lệ mệt mỏi cực kì đành để Giả Ảnh khiêng trở về, buồn bực nhưc đầu ngủ.

Ngày thứ hai mới sáng sớm lại thức dậy chạy đi săn thú, buổi chiều xuất môn đi võ đài xem tỉ thí, buổi tối nghe hát, trở về ăn khuya

Ngày thứ ba đi thuyền hoa du hồ, buổi chiều rời bến ngắm thủy triều . . .
. . .

Một ngày qua lại thêm một ngày, Giả Ảnh dùng mọi khả năng nghĩ ra đủ trò khiến đầu óc hắn choáng váng.

Công Tôn nhìn hai người chân không chạm đất chạy ngược chạy xuôi, cười hỏi Triệu Phổ, “Tình huống này người định tính thế nào?”

Triệu Phổ nhú mày, “Là chuyện yêu đương mà người xưa hay kể!”

Công Tôn bật cười, “Vậy còn việc hôn nhân thì sao? Có muốn chuẩn bị cho bọn hân hay không?”

“Ai, sớm quá.” Triệu Phổ cười ha hả khoát khoát tay, “Tử Ảnh còn nhỏ, để hân dẫn vật thêm hai năm hơn nữa đã.”

Vì vậy, dày vò nhau như vậy hết hai năm, Tiêu Dao đảo lại xử lý thêm một đại hỷ sự nữa, trên đảo lại có thêm một đôi tình nhân

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 144: Phiên Ngoại 3: Tiểu Bao Tử Vs Tiểu Đồ Tử

Editor: Tiểu Bạch Thử

Trên đời này có một loại quan hệ, oan gia hay cừu địch có lẽ cũng không đủ để hình dung đầy đủ quan hệ của bọn họ, đây là loại xung khắc như nước với lửa, có người không có ta hoặc có ta không có người, mà Bao Chứng cùng Bàng Cát, chính là loại quan hệ này.

Bàng Cát so với Bao Chứng lớn hơn vài tuổi, bất quá Bàng Cát tương đối béo, thường ngày cũng sành ăn, bởi vậy mặt mày hồng hào tinh thần tốt mười phần. Hắn lại rất hay thích mặc những bộ xiêm y rực rỡ, bởi vậy nhìn tuổi hãy còn trẻ, tóc râu dù bạc trắng trông vẫn có kiểu cách.

Bao Chứng tuổi đang ở trung niên, chỉ là gầy ốm lại đen, cộng thêm nguyên bản mặt nghiêm nghị và mặc bộ măng bào màu tím, y phục hàng ngày cũng rất là mộc mạc, bởi vậy thoát nhìn trông già hơn tuổi thật, thật ra tóc lại rất đen Bất quá cũng nói lại, Bao đại nhân trên người, không có chỗ nào trắng cả.

Từ lúc Tây Hạ đại chiến trở về, ngực của Bàng Cát cứ thế đặc ý mà ưỡn lên, có hai lý do: một là quan hệ của hắn với Triệu Phổ, Công Tôn, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thậm chí là Tiểu Tứ Tử càng ngày càng thân thiết. Thứ hai, bảo bối Bàng phi nhà hắn đang mang thai.

Mấy ngày nay, Bàng Cát lúc bước đi đều là ngẩng cao đầu ưỡn ngực, vẻ mặt đầy vẻ đặc ý thỏa mãn.

Bao Chửng nhìn hình dáng Bàng Cát đặc ý thì muốn cho hắn một cái tát tai, đến tột cùng là vì sao cũng không hiểu được.

Bàng phi có thai rồi, Nhân Tông mấy ngày nay cũng là đặc biệt vui vẻ, ước mơ có được một cậu quý tử sắp thành a.

Ngày hôm nay, trời trong nắng ấm.

Thái sư phủ.

Bàng Cát sáng sớm thức dậy, vươn người ngáp một cái ở trong sân, ngẩng đầu hít thở khí trời buổi sáng, há mồm

Trên đầu một con chim nhỏ bay qua, “Tí tách” một tiếng, có cái gì ướn sững rơi xuống miệng của hắn. Bàng Cát ngậm miệng lại, nếm thử một chút xem nó là vị gì.

.

Mới sáng sớm, mọi người ở Thái sư phủ chợt nghe tiếng la kinh thiên địa quỷ thần khiếp của Thái sư từ trong viện truyền ra, “Ọe ọe”

Thái sư mới sáng sớm đã nôn hết ra.

Khai Phong phủ.

Bao Chửng sáng sớm thức dậy tự cảm giác thấy mí mắt cứ nháy kịch liệt, cũng không biết bị làm sao Xuất môn, nhắc chân, vừa định gọi một tiếng, “Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ”

Đặt chân xuống chợt nghe “Phẹp” một tiếng, dưới lòng bàn chân mềm nhũn, nóng hầm hập.

.

Mới sáng sớm, mọi người ở Khai Phong phủ chợt nghe tiếng Bao đại nhân hét lên như sư tử hồng, “Ai dám đi bậy trước cửa phòng ta?!”

Kết quả, Thạch Đầu bị Tiểu Tứ Tử hung hăng đánh vào mông.

Bao đại nhân mới sáng sớm phải rửa sạch lại chân.

Ăn xong điểm tâm.

Bao đại nhân xuất môn, lên kiệu, chuẩn bị vào triều.

Thái sư cũng xuất môn, lên kiệu, chuẩn bị vào triều.

Hai người đều có một loại dự cảm khó hiểu —— hôm nay hình như có điềm xấu xuất hiện, không biết có thể xảy ra chuyện gì xấu hay không.

Triệu Trinh cũng rời giường, cẩn thận tránh đánh thức Bàng phi hãy còn ngủ say, mặc quần áo chuẩn bị lâm triều.

Bàng phi từ lúc có thai người đầy đà lên không ít, thường ngày cũng lười và thích ngủ hơn, Hoàng gia mà, phi tử đầy đà phúc hậu, tự nhiên là dấu hiệu tốt.

Thái hậu mỗi ngày đều đếm trên đầu ngón tay xem còn mấy ngày nữa thì bảo bối Hoàng tôn có thể chào đời a.

Gần đây cũng là quốc thái dân an không có gì nhiễu loạn, Triệu Trinh mỗi ngày vào triều đều có chút không thú vị.

Mới vừa đi đến cửa ngự hoa viên, chỉ thấy Trần công công cầm một quyển sách Hoàng trù từ trong cung đi ra, Triệu Trinh gọi hản lại.

“Hoàng thượng.” Trần công công vội vàng hành lễ với Triệu Trinh.

Triệu Trinh cười cười, hỏi hản, “Đây là cái gì a?”

“Hồi Hoàng thượng, đây là tập câu đối.” Trần công công đem cuốn sách dâng cho Triệu Trinh, cười nói, “Gần đây dân gian lưu hành một loại trò chơi nhỏ, là hai người chơi, mỗi người mỗi bên cùng nhau đáp đề, xem ai trả lời nhiều hơn thì thắng, mấy câu đối này đều có những ý nghĩa kì diệu hiếm thấy, lại mang chút hài hước, đặc biệt có ý tứ, trong cung các nương nương và a hoàn đều đang thịnh hành cái này.”

“Thật không?” Triệu Trinh mở cuốn sách ra nhìn kỹ, cười ha ha, “Cái này thú vị a.”

“Đúng vậy, trong cung không ít đại thần cũng chơi thử.” Trần công công thuận miệng lâm bàm một câu, “Bọn họ đều trêu ghẹo nói, nếu là để Bao đại nhân cùng Bàng thái sư đấu với nhau khẳng định có trò thú vị để xem, nói không chừng còn có đứng lên cấu xé nhau nữa.”

“A?” Triệu Trinh xoay mặt nhìn hắn, đưa tay sờ sờ cằm, “Ngẫm lại quả nhiên thấy rất thú vị a.”

Trần công công chỉ thấy trên mặt Triệu Trinh lộ ra một tia bồn chồn, ngoắc ngoắc gọi hắn lại, “Người đi làm việc này cho ta.”

Trần công công vội vàng đến đưa lỗ tai lên nghe, Triệu Trinh ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng phân phó vài câu, công công gật đầu, “Dạ, nô tài đi làm ngay!” Nói xong, chạy.

Triệu Trinh lật lật tập câu đối, cười hắc hắc xoa xoa hai bàn tay, hôm nay có trò hay để xem rồi!

Sáng sớm, Tiểu Tứ Tử đánh mộng Thạch Đầu xong trở lại ngủ tiếp, giữa chừng bị đánh thức bởi tiếng ồn ầm ầm bên ngoài.

Ngồi dậy đi tới cửa nhìn.

Chỉ thấy Công Tôn đều đang chờ chuyển bị đi đâu đó, một đồng người đang nói chuyện phiếm ở trong viện.

“Phụ thân, các người làm gì?” Tiểu Tứ Tử từ từ đi tới ôm lấy Công Tôn, Công Tôn đưa hân lại ôm lấy, “Hoàng thượng phái người đưa chúng ta tiến cung, nói có trò hay để nhìn.”

Triệu Phổ mấy ngày nay cũng đang nhàn rỗi, thoáng một cái tinh thần tỉnh táo, mang mọi người tiến cung, đi nhìn thử “Trò hay” đi.

Trong cung.

Bàng Cát cùng Bao Chứng lại bày ra sắc mặt khổ sở.

Sáng nay Triệu Trinh đã nói muốn chơi đùa thay đổi không khí một chút, gọi hai người tỷ thí, tuyển chọn ngàn vạn người, cuối cùng quyết định —— là Bao Chứng và Bàng Cát, mà trò chơi là đoán câu đố.

Quần thần vui mừng thiếu chút nữa đều hét ra tiếng, đều ngăm đặt cược, xem kẻ thắng người thua.

Để thú vị, Triệu Trinh truyền chuyển ra ngự hoa viên, vương cung đại thần đều đi, Triệu Phổ bọn họ cũng tới, mời cả Thái hậu cùng chúng phi tử vô góp vui.

Thấy mọi người đều đến đông đủ rồi, Triệu Trinh cười cười, nói, “Ta đây đọc đề mục, như vậy đi Thái sư, Bao khanh, hai người trong tay đều có một cây chày gỗ nhỏ, trước mặt có một cái chuông, ta đọc đề mục xong các người biết đáp án thì gõ chuông, ai gõ trước thì trả lời. Minh bạch cả chứ?”

Bao Chứng cùng Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu, có thể nói cừu nhân gặp nhau giận đến mức đỏ mắt, hai người vốn không có dịp đối phó, hôm nay thời cơ vừa vặn, tự nhiên lại muốn quyết đấu một trận.

Bàng Cát nghĩ văn tài thì bản thân mình phỏng chừng đâu không lại Bao Chứng, bất quá chơi đoán câu đố sao Ha ha a!

Mọi người ngồi xuống vị trí của mình, bắt đầu đặt cược.

Tiểu Tứ Tử bị Công Tôn ôm ngồi ở đằng trước xem náo nhiệt, hỏi, “Phụ thân, Tiểu Đồ Tử cùng Tiểu Bao Tử đang làm cái gì?”

“Đoán câu đố.” Công Tôn bóc cho bé quả vải, cười nói, “Phỏng chừng một lát nữa có thể đánh nhau a.”

Tiểu Tứ Tử cắn quả vải hỏi, “Để làm chi vậy, sao Tiểu Bao Tử cùng Tiểu Đồ Tử bất hảo như vậy a?”

“A” Công Tôn suy nghĩ một chút, cười nói, “Hai người bọn họ ngày sinh tháng đẻ ta đã thử tính qua, gọi không chỉ là tương sinh tương khắc, mà còn thị tử đối đầu!”

Lúc này, Triệu Phổ đã trở về, tựa hồ rất ư là hưng phấn.

“Đặt bao nhiêu?” Công Tôn hỏi.

“Một trăm lượng, Bao đại nhân thắng.” Triệu Phổ cười ha ha trả lời.

Công Tôn sừng sốt, “Người không phải nói muốn đặt bên ít khả năng hơn sao?”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu, ghé sát Công Tôn nhỏ giọng nói, “Ít có khả năng thắng là Bao tướng.”

“Thế nào có khả năng?” Công Tôn nghĩ cảm thấy khó tin.

Triệu Phổ nháy nháy mắt, “Có người nói loại câu hỏi này cực kì vô vị, cho nên Bao tướng ít có khả năng chiếm được tiện nghi!”

Công Tôn về mặt kinh ngạc.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Trinh đến ngay chính giữa ngôi xuống, cười nói, “Chúng ta có thể bắt đầu rồi a.”

Bao Chứng cùng Bàng Cát ngồi nghiêm chỉnh, đợi đáp đề.

Triệu Trinh cười cười, nói, “Ta sinh vào ngày tám tháng sáu, như vậy, sinh nhật ta là ngày tám tháng sáu năm nào?”

Bao Chứng gõ chuông một cái.

Triệu Trinh cười ha hả hỏi, “Bao khanh.”

Bao Chứng trả lời, “Trì Bình năm thứ ba.”

Bao Chứng tâm nói cái này hẳn nhớ kỹ rõ ràng, lúc đó Tiên Hoàng lập Thái tử trong cùng một năm, năm ấy được coi song hỷ lâm môn.

Triệu Trinh nháy nháy mi, cười nói, “Sai.”

Bao Chứng sửng sốt, Công Tôn cũng sửng sốt, hỏi Triệu Phổ, “Ta cũng nhớ kỹ là Trì Bình năm thứ ba a.”

Triệu Phổ nhún nhún vai.

Lúc này, chỉ thấy Bàng thái sư gõ chuông một tiếng đình.

“Thái sư mời nói.”

Bàng Cát cười khà khà một tiếng, nói, “Hồi Hoàng thượng, là ngày tám tháng sáu hàng năm.”

“Trả lời đúng.” Triệu Trinh vỗ tay.

Quần thần hai mặt nhìn nhau, Bao Chứng khóe miệng rút trầu nhìn Bàng Cát, chỉ thấy hằn vè mặt đặc ý.

Công Tôn xoay mặt cùng Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau —— hảo vô vị!

Tiểu Tứ Tử đang ăn quả vải gật đầu, “Ừ, đúng mà, là ngày tám tháng sáu hàng năm, Tiểu Bao Tử thật ngốc.”

Bao Chứng nghe được, phiền muộn.

“Câu thứ hai.” Triệu Trinh hỏi tiếp, “Một ngựa đực và một con ngựa cái, đáp án có ba chữ.”

“Đinh”

Lại Bao Chứng gõ chuông.

Triệu Trinh nhìn hẩn.

Bao Chứng lúc này đã có chuẩn bị, cười, “Hai con ngựa.”

“Sai.” Triệu Trinh lại tặng cho Bao Chứng một gáo nước lạnh.

Chỉ thấy một bên Bàng Cát gõ một cái, “Đinh.”

“Hồi Hoàng thượng, ba con ngựa.”

Bao Chứng buồn bực, “Rõ ràng hai con ngựa thể nào lại thành ba tam con ngựa rồi?”

Bàng Cát gãi gãi đầu nhìn Bao Chứng, “Ai nha lão Bao thể nào lại không chịu suy nghĩ như vậy, hai con ngựa đực cùng hai con ngựa cái mới là hai con ngựa, một ngựa đực cùng một con ngựa cái ở cùng một chỗ, chẳng phải sẽ sinh ra một con ngựa con sao!”

Bao Chứng nuốt một ngụm khí lạnh, hắt cả đời này chưa từng nghe được loại câu đố vô vị kiểu này.

Nhìn đám chúng thần đều liên tục gật đầu, bởi vì bọn họ đại thể đều cuống cho Bàng thái sư, Bàng phi cũng vỗ tay, nghĩ rằng phụ thân đời này, chắc chỉ có lần này là có cơ hội có thể thắng Bao tướng mà thôi, phụ thân cố chịu đựng a!

Tiểu Tứ Tử nghe thấy có chút buồn bực, ngẩng mặt nhìn Công Tôn, “Phụ thân, Tiểu Bao Tử thật ngốc.”

Công Tôn cũng có chút dở khóc dở cười, tâm nói Bao Chứng hình như không nên nói là ngốc

“Câu hỏi đơn giản như vậy mà trả lời không được.” Tiểu Tứ Tử bất mãn, tiếp tục ăn quả vải.

Bao Chứng dựng đứng lỗ tai lên nghe, đầu vòng vòng —— Tiểu Tứ Tử nghĩ đơn giản sao? A Nói cách khác nếu dùng cái đầu của Tiểu Tứ Tử mà suy nghĩ, câu hỏi cũng rất là đơn giản ha?

Bao Chứng lại nhìn Bàng Cát như muốn đánh vào cái bản mặt đắc ý của hắn, cười cười gật đầu —— Được! Tên mập chết, tưởng ta sợ ngươi phải không? !

“Câu thứ ba a!” Triệu Trinh nháy mắt mấy cái đối với Bàng Cát, “Thái sư, tổng cộng có năm câu, nếu câu này trả lời được, ngươi đã có thể thắng a, thắng được có thể phạt người thua một việc a.”

“A ha ha ha ha.” Bàng Cát vuốt chòm râu cười ha ha, ngực cảm thấy rất tốt a, nghĩ nên bắt Bao Chứng làm gì thì hay đây? Bảo hắn gọi ta là gia gia a? Hay là cúi đầu lạy ta một cái Hôm nay có Hoàng thượng làm chủ, lão Bao a lão Bao, người lần này chết chắc a, ha ha!

Bao Chứng nhìn hẩn như vậy thì nổi cáu, tâm nói, tiện nghi người! Cẩn thận chết sớm!

“Câu thứ ba.” Triệu Trinh nhìn đề mục một chút, cười nói, “A, người cùng nương tử có điểm chung lớn nhất là cái gì?”

Bàng Cát cười khà khà một tiếng, tay mắt lanh lẹ gõ chuông một tiếng Đinh.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn nhú mày —— xong, lúc này coi như thế của Bao tướng coi như định rồi.

“Thái sư trả lời.”

Bàng Cát gật đầu, nói, “Yêu nhau!”

Triệu Trinh nhìn đáp án một chút, “Sai.”

“Hả?” Bàng Cát sửng sốt, chợt nghe một bên Bao Chứng gõ chuông, chậm rãi nói một câu, “Cùng thành thân một ngày .”

“A” Bàng Cát hít một ngụm khí lạnh, mọi người cũng đều giật mình nhìn Bao Chứng, thế nào lại đột nhiên thông suốt rồi!

Triển Chiêu vội vàng chạy đi đặt cược cho Bao Chứng một trăm lượng —— thắng lợi trở về rồi! Bao đại nhân thông suốt rồi! (Con mèo gian xảo)

“Đúng!” Triệu Trinh cũng thoả mãn cười cười.

Bàng Cát bĩu môi, lại thấy đối diện Bàng phi nhìn hẩn ra hiệu bằng tay, nói hẩn dừng hoảng hốt, còn hơn một câu, trả lời đúng lần tới sẽ thắng!

Bàng Cát hít sâu một hơi, bĩu môi, tâm nói, Bao Chứng, lần này người gặp may mắn!

“Tiếp đến câu thứ tư.” Triệu Trinh cười nói, “Vào lễ trung thu, trên bàn có mười cái bánh trung thu, Tiểu Tứ Tử bụng rỗng, tối đa có thể ăn được mấy cái?”

Tiểu Tứ Tử ngẩn người, nhìn trái nhìn phải, có chuyện của mình à?

Bàng Cát tay mắt lanh lẹ, gõ chuông “đinh” một tiếng.

Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, con có thể ăn được mấy cái?”

Tiểu Tứ Tử sờ sờ đầu, “A, là nhân gì a? Con không thích ăn bánh nhân đậu.”

Triệu Trinh nhìn Bàng Cát dáng bộ tự tin tràn đầy thì hỏi, “Thái sư?”

“Hắc hắc.” Bàng Cát nói, “Tối đa mười cái.”

Tất cả mọi người nháy mi một cái, Bàng Cát lúc này đáp đúng vừa vặn a, Tiểu Tứ Tử mặc kệ ăn thế nào, cũng ăn không thể quá mười cái, nói cách khác tối đa mười cái rồi.

Triển Chiêu phì cười —— xem ra mất bạc rồi.

Đã thấy Triệu Trinh cười cười, nói, “Sai rồi.”

Bàng Cát sửng sốt, một bên Bao Chửng tại chỗ “Đinh” một tiếng.

Bao Chửng chỉnh lại tay áo, cười nói, “Một cái.”

Tất cả mọi người nhìn Bao Chửng, Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, con phải ăn được hai cái mà đúng không?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng Công Tôn liếc mắt, “Phụ thân cũng ngốc, bụng rỗng thì ăn mấy cái sao được! Ăn một cái thì bụng không còn rỗng nữa nha!”

“Ách”

Mọi người im lặng.

Bao Chứng mỉm cười, nhìn Bàng Cát nháy mi —— người còn non lắm!

“Được!” Triệu Trinh cũng hiểu được hảo chơi tiếp, “Câu cuối cùng, ai trả lời đúng thì người đó thắng, hai vị ái khanh đã chuẩn bị tốt chưa?”

Bao Chứng nheo mắt —— ai sợ ai.

Bàng Cát cũng nheo mắt —— tuyệt đối sẽ không thua người!

“Ta đây đọc câu hỏi.” Triệu Trinh ho khan một tiếng, “Một người bệnh nhân xem bệnh, đại phu làm động tác gì mà cả nhà bọn họ đều ngất đi?”

“Đinh!” Hai người song song gõ chuông.

Triệu Trinh nhìn trái phải, Trần công công gật đầu —— cùng lúc .

“Vậy hai vị ái khanh cùng nhau làm động tác này, đồng thời nói luôn ý tứ.” Triệu Trinh buông sách xuống, chuẩn bị định thắng bại.

Bàng Cát cười, lắc đầu, nói, “Làm động tác lắc đầu, biểu thị không tốt! Không tốt!”

Tất cả mọi người gật đầu, nghĩ như thế cũng là một ý.

Bao Chứng cũng cười nhạo một tiếng, đưa tay lên, xoa xoa gập ngón tay lại.

Mọi người tiến lại gần, nhìn Bao Chứng.

Bàng Cát cũng không giải thích được, “Người đưa tay lên để làm chi?”

Bao Chứng nhe răng cười, nhìn Bàng Cát, “Lão Bàng, ta có mấy ngón tay?”

“Năm ngón a.” Bàng Cát bị hỏi mà không hiểu là gì.

Bao Chứng vui mừng, “Mấy ngón duỗi, mấy ngón gập?”

“Ba duỗi, hai gập” Bàng Cát nói đến chỗ này, vỗ chân, “Ai nha” [1]

“Ha hả.” Bao Chứng nheo nheo mắt nhìn hằm, “Cũng là chuyện không hay xảy ra đúng không? So với cái không tốt của người cái nào dọa người hơn?”

Bàng Cát ngậm miệng.

Triệu Phổ vỗ tay một cái, cùng Công Tôn liếc mắt nhìn nhau ——
thắng!

Giữa lúc Khai Phong phủ đang chuẩn bị thời gian ăn mừng, chỉ thấy Triệu Trinh lắc đầu, nói, “Đều sai hết.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người Đúng vào khoảng thời gian im lặng, chợt nghe được Tiểu Tứ Tử khanh khách cười.

Triệu Trinh cười hỏi, “Tiểu Tứ Tử, cháu nói xem là động tác gì?”

Tiểu Tứ Tử làm một hình dạng trùm khăn lên mặt người chết, sau đó nói, “Không cần chữa nữa, đã chết rồi.”

.

Nhìn một lần nữa sắc mặt của Bàng Cát cùng Bao Chứng, một trận xanh một trận đỏ một trận đen, rồi đều nhả mặt lại như cái bánh bao hoàn đều mặt nhả thành bánh bao nát.

Cuối cùng, bạc đều bị Triệu Trinh thu hết, quần thần thua không ít bạc, đều buồn bực —— tâm nói kẻ nào ra mấy câu đố này a, có cơ hội gặp được,

nhất định phải hung hăng đánh cho hấn một trận mới hả được.

Mà Bao Chứng cùng Bàn Cát lúc trở về phủ nha, hạ lệnh đi khắp Khai Phong phủ tìm được các quyển câu đố mang về, hai người tinh thần tràn trề ngồi luyện tập, chờ có dịp định sẽ tái chiến, lần tới nhất định phải phân thắng bại!

.

.

[1] Ba ngón duỗi hai ngón gập, cũng đồng nghĩa với ba dài, hai ngắn, tức là Tam trường lưỡng đoạn, có nghĩa là mang điềm xấu, cũng có ý không tốt, nhưng mà so với cái lắc đầu thì nặng hơn.

DU LONG TÙY NGUYỆT

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 145: Phiên Ngoại 4: Triệu Phổ Sinh Bệnh Ký

Editor: Tiểu Bạch Thử

Đảo mắt đã tới năm mới rồi, hôm nay, ở Tiêu Dao đảo hạ một trận tuyết lớn, tuyết trắng bao lấy tất cả nhà cửa cây cối, phóng mắt nhìn lại, từng tảng tuyết trắng xóa tung mềm mại, giống như là phủ lên thêm một lớp lông cừu dày.

Sáng sớm, Tiểu Tứ Tử khoác một chiếc đệm lông cừu thật dày, nằm soài trên người Thạch Đầu chạy ra sân, nhìn thấy khắp sân được bao trong một màu trắng tinh khiết, còn có những bông tuyết được gió thổi bay phiêu phiêu, ôm lấy Thạch Đầu cọ cọ, “Thạch Đầu, tuyết rơi rồi!”

“Chi chi.” Thạch Đầu kêu vài tiếng, chạy vội ra ngoài nhảy vào trong đống tuyết trên mặt đất, bắt đầu lăn qua lăn lại nghịch ngợm.

Tiểu Tứ Tử cũng nhảy xuống đất, chân mang chiếc giày da dê nhỏ, để lại trên tuyết một chuỗi dấu chân nhỏ xíu, vui mừng kêu lên cùng Thạch Đầu chạy tới chạy lui

Tiêu Lương cũng bị kéo ra theo, chạy đến cùng Tiểu Tứ Tử vui đùa, dù sao cũng là tâm tính của tiểu hài tử mà, một lúc sao, trong viện xuất hiện một người tuyết nhỏ, còn có cả một con trảo ly bằng tuyết nữa chứ.

Hai đứa ở trong sân nghịch cho đến trưa, Công Tôn vừa từ trong được lư đi ra kinh ngạc muốn nhảy lên, chỉ thấy áo quần của hai tiểu tử kia đều ướt đẫm.

“Nhanh đi tắm mau!” Công Tôn rống lên một tiếng, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương mang theo Thạch Đầu đi vào dực phòng ở hậu viện tắm nước nóng

Công Tôn đi lấy y phục sạch thay cho hai đứa nhỏ, vừa mới ra cửa, chỉ thấy Triệu Phổ từ bên ngoài đi tới, cũng lại một thân toàn nước.

“Người cũng chơi ném tuyết đấy à?” Khóe miệng Công Tôn rút trều, “Cùng nhóm ảnh vệ sao?” Vừa nghĩ tới hình ảnh này, hắn vô thức lạnh run cả người.

“Thiết.” Triệu Phổ bĩu môi, ta ở đại mạc chẳng lẽ còn chưa thấy qua tuyết lớn hay sao chứ, mấy miếng hoa tuyết tí xíu đó, có thể đẹp đến độ khiến ta phải chơi ném tuyết sao.

“Vậy sao lại ướt sũng như vậy?” Công Tôn vỗ vỗ y phục cho hắn, để hắn cũng đi tắm luôn.

“Đừng nói nữa.” Triệu Phổ lắc đầu, “Hàn Chương đang đóng thuyền, ta bước lên chiếc chiến thuyền vừa mới đóng xong, bọn họ cũng không nói với ta một tiếng là ván thuyền vừa quét sáp bảo hộ. Lão tử đứng không vững nên trực tiếp rơi xuống nước, may mà lúc trước đã từng học bơi, không thì chết người rồi.”

“Thời tiết này mà còn bị ngâm trong nước đá lạnh sao?” Công Tôn kinh hãi mở to miệng, “Để ta làm cho người một chén canh gừng.”

“Ai nha, không có việc gì.” Triệu Phổ bĩu môi thờ ơ nói, “Làm sao ta có thể sinh bệnh chứ.”

“Vì sao không có khả năng a?” Công Tôn khó hiểu, “Ai mà chẳng bao giờ sinh bệnh chứ.”

“Vương gia thì không.” Tử Ảnh ở một bên cười hì hì nói, “Kẻ ngốc chưa bao giờ bị bệnh”

Nói xong, liền bị Triệu Phổ đá một cái lăn ra đất.

“Đi vào tắm.” Công Tôn đẩy đẩy hắn, rồi lôi kéo Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương đi dùng bữa Thật đúng là đã quên nấu cho Triệu Phổ một chén canh gừng rồi.

Công Tôn cũng không suy nghĩ nhiều, từ trước đến giờ có bao giờ Triệu Phổ sinh bệnh đâu a.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Triệu Phổ vẫn sinh long hoạt hổ mà dẫn Tiêu Lương đi luyện công, lưu lại Công Tôn và Tiểu Tứ Tử bầu bạn, cùng nhau nghiên cứu y thuật

Tối chạng vạng, Triệu Phổ đã trở về, lúc dùng bữa tối thì mặt mày có chút lừ đừ, người trông cũng lười biếng.

“Hắt xì”

Lúc ăn, Tiểu Tứ Tử đột nhiên hắt hơi một cái

“Tiểu Tứ Tử?” Công Tôn sợ hãi, vật nhỏ mà bị bệnh thương hàn thì không hay chút nào, ôm bé lại mà hỏi, “Cổ họng có đau không?”

Tiểu Tứ Tử nhu nhu mũi, “Vừa rồi có sợi lông mao bay vào.”

“Vậy cổ họng con có đau hay không a?” Công Tôn vẫn lo lắng như cũ

“Không đau.” Tiểu Tứ Tử lắc lắc đầu.

Công Tôn nheo mắt lại, lúc dùng cơm vẫn luôn căng thẳng nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử.

Ăn cơm xong, Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương chơi đùa đã rồi lập tức phải về phòng ngủ.

Công Tôn nói với Triệu Phổ, “Đêm nay ta sẽ ngủ cùng với Tiểu Tứ Tử, ta sợ nó buổi tối sẽ sốt cao mất.”

Vốn dĩ Công Tôn nghĩ rằng Triệu Phổ sẽ lảng nhảng mè nheo với hẳn một trận, không ngờ rằng Triệu Phổ lại gật đầu, “Ừ, được.”

Công Tôn có chút buồn bực, hình như tinh thần Triệu Phổ không tốt, có phải gặp chuyện gì không vui rồi không?

“Buổi chiều hôm nay người lại đi đâu vậy?” Công Tôn hỏi

“Ừ Cùng Tiểu Lương Tử ở phía sau núi luyện công, sau đó Tiểu Lương Tử nói muốn xem thuyền mới, ta lại dẫn nó đi tới xưởng đóng thuyền, sau đó đến Hãm Không đảo ăn điểm tâm do Lô đại tẩu làm, rồi trở về nhà.”

“Không gặp chuyện gì không vui đấy chứ?” Công Tôn lại hỏi thêm một câu, tâm nói hay là có ai đó lừa dối Triệu Phổ rồi.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Thật sự không có.”

“A.” Công Tôn yên tâm, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, “Người đi ngủ sớm một chút, ta sang với Tiểu Tứ Tử.”

“Ừm.” Triệu Phổ gật đầu, lười biếng trở về phòng ngủ.”

Đêm đó, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử ngủ, cũng không mấy an ổn, cứ một canh giờ lại ngồi dậy sờ sờ trán Tiểu Tứ Tử, phát hiện không sốt cũng không có triệu chứng dị thường khác mới yên tâm, cứ như thế trấn trọc cả đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, thấy Tiểu Tứ Tử nằm trên giường, khí sắc vẫn tốt như cũ, xem ra là không có vẻ sinh bệnh, Công Tôn cũng an tâm hơn.

Hắn rời giường đi nói với trù phòng nấu cho một bát canh gừng, để Tiểu Tứ Tử ngủ tiếp một chút, một lát nữa chờ bé tỉnh lại uy bé uống hết là tốt rồi.

Thừa dịp lúc này, Công Tôn vội vàng muốn trở về phòng đi ngủ, buổi chiều hắn còn muốn cùng Triệu Phổ đi Tùng Giang phủ mua mấy thứ cần thiết cho mùa đông nữa.

Tối trong viện, Tiểu Lương Tử đã đang luyện công, nhưng không gặp Triệu Phổ.

“Tiên sinh, sớm.”

“Sớm, sư phụ người đâu?”

Tiểu Lương nhún nhún vai, “Không biết là làm sao vậy, hôm nay còn chưa có tỉnh dậy.”

Công Tôn buồn bực, nhìn cửa phòng hắn còn đóng, tâm nói Triệu Phổ hôm nay lại thích ngủ nướng sao? Tối hôm qua hắn lên giường rất sớm a.

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Triệu Phổ quả nhiên vẫn còn đang ở trên giường.

“Triệu Phổ.” Công Tôn bước tới ngồi xuống bên giường lay lay hắn, “Còn không dậy sao? Tiểu Lương Tử còn đang chờ người dạy hắn luyện công kìa.”

Triệu Phổ nói lầm bầm một tiếng, không thèm nhúc nhích

Công Tôn ghé qua nhìn một chút, “Triệu Phổ?”

Triệu Phổ vẫn như cũ không nhúc nhích, chui đầu vào ngủ tiếp.

Công Tôn đưa tay chọc chọc mặt hắn Vừa đụng vào đã thấy không bình thường —— nóng quá a.

“Triệu Phổ?!” Công Tôn sốt ruột lật người hăn lại, đưa tay sờ trán hăn, “Ai nha, người sốt cao rồi!”

“Hử?” Triệu Phổ vẫn lười biếng như trước, không hề có ý muốn thức dậy.

“Nhất định là do ngày hôm qua rơi xuống nước lạnh! Bảo người uống canh gừng người lại không nghe.” Công Tôn vừa nóng ruột lại vừa có chút hối hận, sớm biết vậy thì hôm qua đã nấu canh gừng cho hăn uống rồi, hoặc nếu ngủ ở đây, . . . ít nhất . . . Có thể sớm phát hiện ra một chút.

Cầm cổ tay Triệu Phổ bắt mạch, Công Tôn nhíu mày, “Bệnh thương hàn, sốt cao đột ngột!”

“Hử?” Triệu Phổ lười biếng mở mắt ra, nhìn thấy Công Tôn, “Thư ngốc Lại đây, hôn một cái.”

“Hôn cái đầu người! Đã bệnh thành như vậy rồi mà còn hôn cái gì?” Công Tôn có chút chấn kinh quá độ, lôi kéo cánh tay Triệu Phổ hoảng hốt, “Không phải nói kẻ ngốc thì không bị bệnh sao? Người gạt người!”

Triệu Phổ muốn cười cũng không được, không nói gì nhìn Công Tôn, “Cũng không có nặng lắm a”

“Còn không nặng hả?” Công Tôn vội vàng gọi người, kê toa để họ đi bốc thuốc.

Nói đến cũng kỳ, Công Tôn xem bệnh cho bao nhiêu người, vô luận bệnh nặng đến đâu, hăn bắt mạch hay bốc thuốc chưa bao giờ có chút rối loạn. Nhưng hôm nay Triệu Phổ bị bệnh, hăn lại không sao xử trí êm ả được, cứ rối hết cả lên.

“Phụ thân”

Tiểu Tứ Tử cũng tỉnh dậy, cùng Tiêu Lương chạy đến, “Cửu Cửu bị bệnh sao?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu

“Con đi nấu thuốc.” Tiểu Tứ Tử chạy ra, nhận lấy gói thuốc từ tay hạ nhân chạy vào trù phòng ngao được, Tiêu Lương cũng đi theo.

Nhất thời, toàn bộ Tiêu Dao đảo kể cả Hãm Không đảo đều truyền khắp nơi một tin ——— Triệu Phổ sinh bệnh rồi! Triệu Phổ lại có thể bị bệnh!

Công Tôn một mực ở trong phòng cùng Triệu Phổ, đầu tiên cần dùng rượu thuốc chà xát khắp người hắn. Công Tôn đem nước nóng tới, đổ rượu thuốc khuấy đều trong nước nóng, rồi nhúng ướt khăn vào trong.

Triệu Phổ ngửi thấy mùi thì nhăn mặt nhăn mũi, “Khó ngửi.”

“Không cho phép phàn nàn!” Công Tôn trừng mắt liếc hắn, “Vô dụng! Lớn như vậy mà còn sinh bệnh!”

Triệu Phổ mang vẻ mặt oan uổng, “Ai nói tuổi lớn thì không cho phép bị bệnh vậy?!”

“Người không phải là tên ngốc sao?!”

Triệu Phổ nhìn trời, “Cũng may là bị bệnh, không thì thật sự thành tên ngốc rồi Khụ khụ khụ.”

“Không cho phép nói!” Công Tôn bắt hắn há mồm, quan sát bên trong khoang miệng của hắn, có chút thương yêu, “Cổ họng sưng hết rồi.”

“Ừ.” Triệu Phổ cười tủm tỉm gật đầu, “Thư ngốc, hôn một cái.”

“Cút, nếu như ta cũng ngã bệnh thì ai chiếu cố người?!” Công Tôn đẩy Triệu Phổ ra, “Xoay người nằm sấp xuống! Ta lau được cho người.”

Triệu Phổ không thể làm gì khác hơn là trở mình một cái nằm trên giường, Công Tôn ra ngoài đóng cửa, đem chậu than nóng lửa để bên giường. Triệu Phổ nhìn chậu than một chút, cười hỏi, “Thư ngọc, người có muốn chuẩn bị que hàn không?”

“Người chết đi!” Công Tôn hung hăng trừng hăn, cời lý y của hăn ra, rồi dùng khăn tay thấm rượu thuốc mà hung hăng chà xát.

“Ai Thật thoải mái.” Triệu Phổ lười biếng tiếp tục ngủ, nghĩ thấy mình khỏe lên rất nhiều rồi.

Công Tôn lau rượu thuốc cho hăn xong thì đắp chăn cho hăn, Tiểu Tứ Tử cầm chén thuốc tới đưa cho Công Tôn uy Triệu Phổ uống.

Tiểu Tứ Tử và Tiêu Lương bị Công Tôn đuổi ra ngoài để khỏi bị lây bệnh, còn mình thì ngồi lại ở đầu giường bồi Triệu Phổ.

“Thư ngọc, lạnh quá đi, đến đây cùng ngủ không?”

“Người lạnh à?” Công Tôn ngốc ngốc ngờ ngác hoàn toàn không hiểu được phong tình, Triệu Phổ cũng không có cách, đành xốc chăn lên, “Cùng nhau ngủ nha!”

Công Tôn suy nghĩ một chút, chạy đến mở tủ áo ra, mang qua thêm một tấm chăn đắp chồng cho hăn.

“Nặng quá” Triệu Phổ cảm thấy có chút bí hơi, vốn dĩ trong phòng đã có một cái bếp lò cực nóng, cho nên bây giờ lại càng nóng thêm.

“Đừng nháo!” Công Tôn chỉnh chăn lại cho hăn, rồi lại choàng kín y phục quanh hai bên cổ hăn, “Ngủ đi, đừng lộn xộn!”

“Ai.” Triệu Phổ không thể làm gì khác hơn là lão lão ngủ thật say

Công Tôn ở một bên cũng bất tri bất giác mà chìm vào giấc ngủ.

Triệu Phổ ngủ cả một buổi chiều, cả thân đầy mồ hôi Thấy thoải mái hơn rồi, hần bắt đầu đá chăn ra.

Công Tôn đắp chăn lại cho hần hai lần, đều bị Triệu Phổ đạp xuống, cuối cùng Công Tôn nổi giận, bèn nằm lên trên góc chăn chặn lại, trừng hần, “Chịu khó đi!”

“Hết sốt rồi.” Triệu Phổ cảm thấy trên người dính dính, “Ta nóng!”

“Giọng của ngươi còn rất khàn!” Công Tôn không nghe theo cũng không buông tha, lại đưa cho Triệu Phổ thêm một chén túuốc đẳng, “Ngủ tiếp đi!”

Triệu Phổ không thể làm gì khác hơn là chui trở lại tiếp tục ngủ, đợi cho đến lúc trời chạng vạng tối thì thật sự là không ngủ thêm được nữa.

Công Tôn sờ sờ trán hần, phát hiện đã mát rồi, giảm nhiệt Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Lại một lần nữa cảm khái, Triệu Phổ thật sự là dễ sinh dễ nuôi a, sốt cao như vậy mà rất nhanh đã khỏi rồi.

Triệu Phổ ngồi dậy, cảm thấy tinh thần phấn chấn, “Chết đói!”

“Mau đi tắm rồi thay quần áo.” Công Tôn chuẩn bị bồn tắm nước nóng cho Triệu Phổ, còn thả vào trong đó rất nhiều thảo dược, để hần tắm rửa, còn mình thì dọn dẹp thay chăn nệm mới cho hần.

Triệu Phổ ngâm nước nóng xong thì cảm thấy thân thể sảng khoái nhẹ nhõm chạy ra, chỉ thấy Công Tôn đang trải chăn cho mình, tấm tắc hai tiếng —— tựa ở bên giường nói, “Thật là đảm đang mà.”

Công Tôn ném một cái gối đầu qua.

Ngoài cửa, *cốc cốc cốc* mấy tiếng.

Tiểu Tứ Tử đẩy cửa đi vào, trên tay cầm theo một thực hộp (hộp đựng thức ăn) thật to, “Phụ thân, Lô di di làm đồ gửi cho Cửu Cửu ăn.”

“Thật không.” Công Tôn vội vàng ra ngoài tiếp lấy, “Đại tẩu đâu rồi?”

“Nói là không quấy rồi chúng ta nghỉ ngơi nên đi rồi.” Tiểu Tứ Tử đã chạy vào nhà, nhân cơ hội thân thiết với Cửu Cửu một chút.

Công Tôn mở thực hộp, đều là những món ngon thích hợp cho người bệnh, liền đem qua bắt Triệu Phổ ăn. Triệu Phổ nguyên bản đói sắp hoa mắt, liền một hơi quét sạch tất cả Lúc này ăn no triệt để, bệnh cũng hoàn toàn khỏi rồi.

Ngoài cửa phòng, Tử Ảnh đẩy đẩy Giả Ảnh, “Ai, Vương gia cần bao nhiêu canh giờ để dưỡng vệnh vậy?”

“Khoảng ba bốn canh giờ đi” Giả Ảnh khước miệng rút trều, lầm bầm một tiếng, “Ta thấy kỳ thực hẳn không cần uống thuốc làm gì cả, trực tiếp trùm chăn nằm một chút là khỏe rồi.”

“Vậy sao.” Tử Ảnh gật đầu, “Vương gia đã bao lâu không sinh bệnh rồi?”

“Mười năm trước thì phải? Lần đó khó chịu, không phải là lúc đang thay răng sao.”

Hai người họ đứng ngay cửa tường niệm, bên trong Công Tôn cùng Triệu Phổ nghe thấy hết rõ ràng, Công Tôn nhin cười.

Còn Triệu Phổ thì nghiêng răng kèn kẹt, tâm nói hai người tốt xấu gì cũng nên chữa lại cho ta một chút mặt mũi đi chứ.

Sau khi ăn xong rồi, Triệu Phổ kích động nói muốn cùng Công Tôn lên Tùng Giang phủ đi chợ đêm, liền bị Công Tôn hung hăng trừng mắt liếc lại,

“Người còn có tâm tư đi chợ đêm?! Ngủ đi!”

“Còn ngủ hả?!” Triệu Phổ cầu xin, “Không ngủ được nữa đâu a!”

“Mặc kệ!” Công Tôn đẩy hắn lên giường rồi đắp chăn.

Triệu Phổ nằm trên giường thở dài

“Thư ngốc Không ngủ được nữa.”

Sau nửa canh giờ, Triệu Phổ lăm bầm một câu rồi xoay mặt nhì, đã thấy Công Tôn đang ngủ

Công Tôn từ tối hôm qua đã lo lắng cho Tiểu Tứ Tử cả một đêm, hôm nay cả ngày lại lo cho Triệu Phổ Bây giờ thấy Triệu Phổ đã tốt lên rồi, tâm tình hắn cũng thả lỏng, nên rất nhanh đã ngủ say.

Triệu Phổ nhìn dung nhan Công Tôn lúc ngủ, cảm thấy mình hình như sốt lại mấy rồi, trên người nóng quá nha.

Sợ Công Tôn bị lạnh, Triệu Phổ xốc chăn lên Kéo Công Tôn vào ngủ cùng.

Lại một lát sau, Triệu Phổ nghĩ Công Tôn ăn mặc như vậy mà ngủ thì không tốt cho lắm Nghĩ vậy, liền đưa tay cởi y phục cho Công Tôn, để hắn ngủ ngon một giấc

Công Tôn nói lăm bầm hai câu, cũng không giẫy dụa.

Triệu Phổ thấy hắn không có ý muốn tỉnh, cho nên cởi nhiều thêm chút xúu nữa đi Đẳng nào cũng cởi rồi, không bằng cởi hết luôn đi. (Ôi Phổ ca, cái lo cởi đồ của anh thật là ~~~)

“Đừng nháo!” Công Tôn đẩy Triệu Phổ ra, sau đó lại phóng qua ôm lấy hắn cọ cọ, gối đầu lên ngực hắn lăm bầm một câu, thoải mái a lại ngủ

tiếp.

Triệu Phổ liếc mắt nhìn hăn Ai nha nha, Sách ngọc này mang hình dạng giống như là rất muốn nha, không bằng để ta hỗ trợ hăn vậy.

Vì vậy, Triệu Phổ vì muốn thử nghiệm để chứng minh mình đã khỏi bệnh, tinh thần dư thừa, nên tháo mảnh xuống, nhào lên trên rồi ăn kiên mật tịn.

Công Tôn bị hăn quấy phá như vậy, đương nhiên là tỉnh lại rồi, thấy hăn tâm tình vô cùng tốt lại cực kỳ hăng hái, đẩy đẩy hăn hai ba cái nhưng cũng không cẩu kỉnh, mặc kệ hăn làm càn.

Triệu Phổ được ngầm đồng ý tự nhiên sẽ càng thêm dũng cảm, điên cuồng một trận.

.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Phổ thần thanh khí sảng rời giường, chạy tới trong viện luyện công.

Tiểu Tứ Tử bưng đĩa điểm tâm chạy tới, “Cửu Cửu, người hết bệnh rồi?”

“Khỏe rồi.” Triệu Phổ gật đầu.

“Vậy phụ thân đâu?”

“Suyt.” Triệu Phổ khoát khoát tay, “Phụ thân con còn đang ngủ.”

“Đã trẻ thế này mà còn ngủ sao?” Tiểu Tứ Tử quệt quệt miệng, “Phụ thân nói ngày hôm nay sẽ dạy con châm cứu mà, còn bảo con sáng sớm tới.”

“Hắc hắc, phụ thân con tối hôm qua bận chút chuyện a.” Triệu Phổ thuận miệng đáp một câu

“Bạn cái gì nha?”

“Ách, bạn xem bệnh cho ta a.”

Tiểu Tứ Tử nheo mắt hoài nghi nhìn Triệu Phổ —— xem bệnh? Bệnh thương hàn chỉ cần trùm chăn lại không phải đã được rồi sao? Vì sao cần phải xem bệnh?

Nghĩ vậy lại thôi, Tiểu Tứ Tử bưng điểm tâm chạy vào phòng, đặt điểm tâm lên bàn, bò lên giường nhìn Công Tôn

Triệu Phổ tinh thần cực tốt, lôi Tiêu Lương vào sân so chiêu.

Chưa được tới hai chiêu, chợt nghe tiếng Tiểu Tứ Tử ồn ào chạy đến, “Nha, Cữu Cữu, phụ thân sốt rồi!”

“Cái gì?!” Triệu Phổ cả kinh, vội vàng chạy áo tới nhìn Công Tôn.

Công Tôn đang sốt đến mức mơ hồ luôn rồi.

“Thư ngốc?” Triệu Phổ bước lại gần hỏi thăm

Công Tôn mở mắt liếc mắt nhìn hắn, giơ tay mềm nhũn đánh hắn một cái, “Đều tại ngươi”

“Ách” Triệu Phổ gãi gãi đầu, “Ta tự hỏi tại sao ta lại cảm thấy tốt như vậy đi, thì ra có thể dùng cách này để trị bệnh à? Như vậy đi Thư ngốc, chúng ta làm lại lần nữa, ngươi đem bệnh truyền lại cho ta Ai nha.”

Nói còn chưa dứt lời, Công Tôn đã đập một cái gối vào mặt hắn, “Triệu Phổ, ngươi nhớ kỹ cho ta!”

Cuối cùng, Công Tôn hắt xì sổ mũi liên tục, giọng khàn người thì nóng, đến độ mê man nói lầm bầm, Triệu Phổ cũng hối hận, sớm biết vậy giữ lại đêm nay mới làm. (Lạy anh = =)

Tử Ảnh cho mời Lô phu nhân tới, xem bệnh kê thuốc cho Công Tôn, lúc gần đi, Lô phu nhân còn dặn dò Triệu Phổ, “Vương gia, người để Công Tôn tiên sinh nghỉ ngơi vài ngày, hãn hiện giờ không thích hợp ‘làm lụng vất vả’ quá độ a!”

“Được được.” Triệu Phổ liên tục đáp ứng, Công Tôn nằm trong chăn túc tối, hai cái tai đỏ cả lên, đều tại Triệu Phổ, mất hết mặt mũi rồi!